

Universitat
de les Illes Balears

TESI DOCTORAL

2020

**EL FOC INEXTINGIBLE.OBRA MÍSTICA DE SOR
ANNA MARIA DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT**

Volum II de II

Maria Rosa Planas Ferrer

Universitat
de les Illes Balears

TESI DOCTORAL

2020

Programa de Doctorat de Filologia i Filosofia

**EL FOC INEXTINGIBLE.OBRA MÍSTICA DE SOR
ANNA MARIA DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT**

Volum II de II

Maria Rosa Planas Ferrer

Director/a: Joan Mas i Vives

Tutor/a: Joan Mas i Vives

Doctor/a per la Universitat de les Illes Balears

Originals de l'Exposició de los Càntics del Doctor Il·luminat i màrtir de Cristo el Beato Ramon Llull, cuja Expositora és la venerable sor Anna Maria del Santíssim Sagrament, religiosa del convent de Santa Caterina de Sena d'esta Capital, escrits per l'Il·lustre Doctor mossèn Gabriel Mesquida, prevere i ardiaca d'esta santa Catedral i confessor ordinari de dit convent i firmats per dita venerable.

(f. 1) En nom de nostro senyor Jesucrist i a major glòria de la beatíssima Trinidat Pare, Fill, Esperit Sant.

1. Vull donar unes breus notícies de com sor Anna Maria del Santíssim Sagrament, religiosa del convent de Santa Caterina de Siena d'esta ciutat de Mallorca, de l'orde del gran patriarca sant Domingo, ha emprès lo escriure sobre les dialogacions de l'Amic i Amat, que ha deixades escrites lo Il·luminat Doctor i màrtir el beato Ramon Lull en lo seu llibre intitulat Blanquerna. Conformant-me primerament en lo Decret, que féu la Santedat d'Urbano VIII en 13 de maig de 1625, i confirmà als 5 de juliol de 1634, sens voler-me apartar de niguun modo de la declarió <sic> que féu de dit decret, en 5 de juny de 1631, protestant també mateix que totes i qualsevols coses que jo escriuré, tant en nom propi com en nom de dita senyora religiosa, tant de revelacions, visions, favors, o successos extraordinaris no los don, ni vull que se'ls dona més crèdit o fe ni autoritat que los que se dona a una història humana piadosa, però fal·lible. Ni vull que tenguen¹ més certesa i probilitat, que la que los donarà la santa mare Isglésia catòlica romana i el judici i censura d'hòmens doctes i pios, a los quals prego humilment que vullen tenir compassió de la mia ignorància, que jo no tinc altra pretensió que la glòria de sa divina Majestat i solament per son amor les pos en carta, seguint el consell de l'Apòstol *probata an Spiritus Dei sint*, consultant-les ab hòmens doctes i virtuosos, qui prenint-me per la mà, puguen guiar los meus passos; perquè jo com a ciego no don en algun despenyadero, així² heu confio de la bondat del Senyor.

2. En lo any 1686, per espai de dos o tres mesos contínuos (no sé *quo spiritus ductus*), (podrà ser que fos de deu), (lo que sé és que la intenció era bona), tinguí uns impulsos molt grans de manar a sor Anna Maria que escrigués; però no entenia, ni determinava lo que havia d'escriure. Unes vegades pensava de fer-li escriure la sua vida (que ab tota veritat puc assegurar que és admirable); altres vegades pensava de fer-li escriure lo que li passava en l'oració (que com poden inferir d'aquesta obra són coses rares); i altres vegades pensava de dir-li que escrigués lo que Déu seria servit. I d'aquesta manera, indiferent, no acabava mai de determinar-me; però pensí que lo més acertat era acudir a Déu nostro Senyor. I així determiní (comunicant-ho tan solament a lo interior del meu cor) de suplicar-lo es servís, per la sua gran misericòrdia, d'assistir-me en aquesta perplexitat, i no permetés, que jo fes cosa contra el seu santíssim gust. I per això posí per medianera a Maria santíssima a honra de la qual diguí nou misses, i en sufragi de l'ànima del Purgatori més devota d'aquesta gran Senyora. A sor Anna Maria, li maní que fes una novena per una necessitat a intenció mia, i lo mateix diguí a algunes persones devotes

---

¹ Escriu 'tengan'.

² Sempre escriu 'axí'.

(que jo judic de molta virtut), sens dir a ninguna la mia intenció; antes advertidament procurava a tenir-la ben tancada en lo més abscondit del meu cor.

3. Passats los nou dies, tractí ab sor Anna Maria i li preguntí si havia feta la novena. I responent-me sí, li maní per obediència, que me digués tot lo que li havia passat. I veient que responia a lo que jo cercava, li maní per obediència, que em donàs per escrit tot lo que m'havia dit (sens dir-li, ni lei he dit encara ara, per què li havia feta fer la novena). Quan tinguí lo que li demanava (que és lo que posaré a lo últim d'aquesta relació) ho comunicuí ab lo molt Reverend Pare Presentat Frai Vicens Pellicer, del convent de Sant Domingo, persona de molta virtut i lletres, i confessor extraordinari del convent de Santa Caterina de Siena, qui tenia molt ben tractat i examinat lo esperit i virtuts d'aquesta religiosa. I diguí-li que anàs i tractàs ab ella, i que examinàs aquestes matèries, i después resoldríem lo que s'havia de fer. Com en efecte anà i examinà tot lo que volgué i la resposta que em tornà fonc que piament judicava ésser de Déu lo que passava. Suposat això, entràrem després en dificultar lo que se li havia de manar que escrigués, i aparegué a dit Pare, i jo no m'apartava del seu parer, que escrigués la sua vida. I presa la resolució, per caminar ab seguretat, el dit Pare anà an el senyor Bisbe i comunicant-li lo que passava, prengué la sua llicència i benedicció. Però gran cosa, com no era arribat encara el temps, ab la resolució nos quedàrem, perquè me tragué Déu aquelles espècies de l'enteniment de modo que ni menos me passà per la imaginació de manar a Sor Anna Maria que escrigués, ni de tal cosa parlàrem més los dos, com si tal cosa no haguéssim imaginada, ni hagués preceït lo que tinc dit.

4. Después d'un any, antes més que menos, que érem ja en lo mes de setembre de 1687, trobant-me jo dins del convent de Santa Caterina de Siena per certa ocupació, estava tractant ab les molt reverents mares sor Teresa Seguí Piora, sor Agustina Esteva sopriora, sor Margarita Vidal, sor Juana Baptista Torelló i sor Anna Terrers porteres, les quals introduïren conversació d'alguns llibres espirituals i, entre algunes coses que se digueren a circa d'aquells llibres (f.2), diguí jo que alguns llibres d'aquells havia lletgits i altres, i que per pràctica de virtuts ningun me satisfieia com un que jo tenia del beato Ramon Lull, qui s'intitulava Blanquerna; i que en particular hei³ havia un tractat de l'Amic i Amat, que era una cosa molt alta i de Déu nostro Senyor. Al fin era la devoció qui parlava, no lo que jo hei entenia, perquè confés que som molt ignorant, i en particular en matèries tan altes, qui requireixen un esperit com el del beato Ramon, qui les ha escrites.

5. Aquestes senyores religioses, mogudes no de lo que jo havia dit, que bé saben el crèdit que deuen donar a la mia ignorància, sinó de l'afecte que tenen a la virtut, o d'altra causa superior qui les obligava, m'importunaven moltes i diferents vegades que los deixàs veure el llibre, a lo qual tinguí jo molta repugnància. No perquè no estigués molt cert havia de ser dit llibre de profit espiritual a les qui lo llegirien ab devoció i desig d'aprofitar-se, sinó per no privar-me d'un llibre que jo tant estimo, i que ab facilitat no se'n trobaria altre. Per això les passí en paraules molts dies, però trobant-ne un que m'emprestaren, los envií el que jo tenia, lo qual llegiren algunes religioses del convent, i en particular el tractat de l'Amic i Amat. I com jo n'havia vist alguna cosa, encara que la intel·ligència mia no era

---

³ Escriu 'ay'.

més que literal i poca, moltes vegades se m'oferia tractant en el confessional de matèries tocants a esperit, dir alguna cosa d'aquest tractat.

6. En una ocasió, en el confessional, tractant ab sor Anna Maria, li preguntí si havia llegida alguna cosa del llibre Blanquerna i me respongué que no. I aleshores diguí: llitge'l, i en particular el tractat de l'Amic i Amat, que jo vull veure com entén aquell llenguatge. Obeí, i després d'alguns dies, quan torní a confessar-la, havia llegit des del número primer de les seues dialogacions fins el número 35, i manant-li per obediència, que em digués lo que sentia. I en aquell poc temps que tractàrem me digué coses tan rares, que restí admirat. Després li diguí: «Senyora, el beato Ramon, qui les ha fetes, diu que en fa una per cada dia, i així jo no vull que V.M. ne llitja més que una al dia. I després tot aquell dia V.M. estarà en la meditació d'aquella que haurà llegida, i d'ella tan solament, jo li'n deman compte. Me'n farà relació cada dia puntualment.» Obeí dita senyora i jo aní cada dia a sentir-la des del número 35 fins el número 45. I les me declarava ab una intel·ligència tan alta, que jo alabava a Déu, qui tals coses obrava en aquesta sirventa sua.

7. Fins en aquest número 45 no em passà mai per la imaginació de fer-li escriure cosa alguna, ni que aquesta hagués d'esser la matèria en què volia Déu nostro Senyor exercitar-la; si emperò en aquest número tinguí tals impulsos, que m'apareix⁴ que no poguí contenir-me. I per això li maní que, d'allí en avant, escrigués sobre cada càntic⁵ que llegiria, lo que Déu nostro Senyor faria servir. I aquí començà a escriure, i veient jo lo molt que sa divina Majestat obrava, pensí i piament creguí que aquesta era l'obra en què la volia exercitar, conforme lo que em donà escrit un any antes de lo que li passà en la novena, que jo li maní que fes; que és lo que jo he promès posar a lo últim d'aquesta relació, en el número 3.

*Lo que ha passat a Sor Anna Maria del Santíssim Sagrament a circa d'aquesta matèria.*⁶

1. Jesús assistiu-me i donau-me la vostra preciosíssima sang ab què jo puga escriure lo que m'ha manat l'obediència per glòria vostra, i no més; que sols això pot donar-me forces per poder passar aquestes tribulacions tan grans, que puc dir ab veritat que no les havia tingudes mai fins ara que, manada per obediència, tinc d'abraçar-me ab aquesta creu. I no dic tribulacions a les persecucions que tinc de los dimonis, que com sap V.M. cada vegada que m'ha manat que li donàs per escrit alguna cosa de lo que em passa m'ha molt perseguida, i en aquesta ocasió és estada molt major la persecució, però aquestes penes i treballs, assistida del Senyor, les pas ab molt de gust i encara voldria que fossen moltes més per patir per son amor, sinó pena, treballs, i tribulació, dic a la repugnància que jo tinc en haver de referir los favors que sa divina Majestat me fa, perquè com me

---

⁴ Utilitza sempre m'apareix per parèixer, verb amb el sentit de 'semblar'.

⁵ Els primers comentaris que sor Anna llegí causaren tanta impressió al confessor Mesquida, que a partir del càntic núm. 45 es decidí a que sor Anna li entregués per escrit els seus comentaris. És a dir, no començà l'escriptura pel núm. 1, sinó que sembla que fou a partir del 45 com acabam de llegir.

⁶ Aquí comença l'antologia que va fer del text Sebastià Trias Mercant (Moll, 1988).

veig tan ruïna i plena de tota maldat, tinc tanta confusió que sols ab la gràcia de mon amat i volgut espòs Jesús ho puc passar.

2. Més ha d'un any que pas aquesta pena i dins aquest temps, moltes vegades i de moltes maneres, m'ha donat a entendre mon Amat⁷ que havia d'escriure, però com l'aversion i repugnància que el tinc és tanta, mai niguna vegada li he dit ni preguntat: Què és Senyor lo que voleu que escriga? Ni a V.M. li n'he volgut dir mai cosa alguna de lo que em passava, per lo molt que en volia estar olvidada, deixant-ho sempre a la divina Providència i confiant que, quan voldria, ja assistiria i donaria llum a qui aporta tan gran creu com és governar aquesta pobra ànima. Ara no s'admirarà V.M. que jo tingués tanta pena quan me manà que li escrigués tot lo que m'havia passat en la novena, que digué que fes a sa intenció, que si bé és veritat que no em digué per què l'havia de fer, ni m'ho ha dit encara ara, me causà tal pena, que pens me seria morta, si Déu no m'hagués assistit.⁸

(f.3) 3. De moltes maneres (he dit) que el Senyor m'ha donat a entendre que havia d'escriure, que si les hagués de referir totes, seria mai acabar; i així tan solament diré dos o tres coses de les que m'han passades antes que V.M. me digués que fes la novena. Un dia estava molt atribulada considerant lo poc que jo som per aquesta funció, i me n'aní an el cor per a suplicar a sa divina Majestat que, si era possible, m'alliberàs d'aquesta creu. I per això me postrí a la presència de Cristo sacramentat, qui és el meu refugi. (Era dia del Ninyo perdido)⁹. I aquí mateix me digué: Tu has d'escriure. I m'ho deia de modo que apareixia que hei estava empenyat, que jo mateixa me n'admirava. I no obstant, que sempre vull fer la sua santíssima voluntat, en això no hi podia consentir. I ell me digué: «Filla, jo vull fer càtedra del teu cor per ensenyar a tot lo món, no temes, que som el mateix qui estava en el temple ensenyant los doctors, i primer faltarà el cel i la terra, que jo no et faltaré.»

4. Jo tenia una gran pena i considerava que no sé escriure ni tinc discreció per poder-me desempenyar, i aquestos pensaments me pesaven molt en lo interior. I mon Amat me respongué a los pensaments i me digué: «Tu tens una gran pena i molt de cuidado, perquè no saps escriure. Jo ho vull així, tu fes lo que podràs i lo demás deixeu per mi, que jo ho posaré bé i a mon gust.» I mostrava'm tenir-ne un grandíssim contentó en tant que me digué més: «Tant a mon gust és que escrigues que, si no hi havia tinter, ne faria del meu cor, i si no hei havia tinta, ne faria de la mia sang. I així no tingues pena de lo que a mi me dona tant de gust.» I aquestes paraules que ell me deia eren seietes qui em penetraven el cor i deixaren-me molt admirada i rendida, que no podia dir altra cosa sinó que se faça la sua santíssima voluntat i alabar la sua infinita providència i los seus secrets, com veig unes coses tan grans, que no se pot dir altra cosa, sinó que són obres sues.

5. Vigília de l'exaltació de la Creu.¹⁰ Jo em considerava en una grandíssima necessitat i no sabia lo que tenia; i per això, després de prima, me posí en oració i el Senyor per la sua gran bondat, me posà en una elevació tan gran, que tota em perdia en sa divina

---

⁷ Queda clara que la decisió d'escriure és un imperatiu de la divinitat i no un moviment de la voluntat de sor Anna.

⁸ No tenim coneixement dels comentaris que sor Anna va escriure durant la novena que li ordenà el confessor Mesquida, i que, encara que ella no ho sabés, tenia com a objectiu aclarir el tema sobre el qual havia d'escriure en el futur la monja dominica.

⁹ Fa referència a l'episodi del nin Jesús perdut i trobat en el Temple, relatat a Lluc 2:43-45.

¹⁰ Sor Anna mesura el temps a través del calendari litúrgic.

Majestat. I ensenyava'm una ciència molt alta i secreta, que no és sinó per entre Déu i l'ànima, en tant que no és possible poder ni saber-ne dir cosa alguna, sinó mirar i gosar aquell infinit poder i saber. I aquí mateix, me féu veure una religiosa postrada, ab la cara per terra, que jo no la podia veure ni conèixer, i me digué: «Tu ets aquesta religiosa, i has d'estar així, que no has de veure ni mirar, sinó postrar-te i rendir-te.» I després me féu veure tinter, ploma i paper. La pena que jo tinguí no és possible poder-la explicar ni dar a entendre, i aquest dia nos havíem de confessar i jo, de lo que havia vist, restí ab tant de temor que no se posàs en execució, que per por que V.M. no em digués escriga, no abaxí a confessar-me, perquè com no tenia escrúpol de cosa qui em pogués impedir la comunió, pensí que d'aquesta manera llevava l'ocasió de què V.M. pogués manar-me lo que jo temia, i d'aquest modo en nigrun temps podria dubtar, si era estada jo en part o en molt causa d'aquesta empresa, sinó que solament escrivia per fer la voluntat de Déu i no més.

6. El dia següent fonc la festivitiat del Santíssim Nom de Maria, que V.M. també nos donà la comunió i vingué a confessar-nos. I a mi m'aparegué que no podia excusar-me de confessar-me, i així abaixí, però advertidament callí lo que m'havia passat el dia antes, perquè m'apareixia que no era pecat. I abscondí lo més que poguí el sentiment i pena que tenia, perquè V.M. no em demanàs què cosa tenia. I després d'esser-me confessada, quan me volia despedir, V.M. me digué: «Començarà.» En el mateix instant que jo sentí aquesta paraula «començarà» quasi em desmai, perquè pensava que diria a escriure, i V.M. digué: «Començarà una novena, farà commemoració del sagrament, i dirà el càntic del Magnificat a la Mare de Déu.» I no em digué més paraules que aquestes. Jo em partí del confessionari i aní a una tribuna de la isglésia a ouir¹¹ una missa que se celebrava, i encomaní molt de veres a Déu nostro Senyor aquesta matèria a intenció de V.M. I ell me digué: «Sien rectes les intencions que jo hei assistiré.»

7. A la tarda comencí la novena i estiguí en l'oració de dites vespres fins a l'Avemaria, i encomaní molt a Déu lo de què jo tenia tanta pena. I m'apareixia que lo mateix era encomanar-li jo aquesta necessitat que lo perquè V.M. me feia fer la novena, i entenia que tot era una cosa. Després feia reflexió, i deia: «Senyor jo no vull sinó a Vós. I així feu de mi lo que serà vòstron gust, però si és possible, que això no sia, vos ho deman per los mèrits de Cristo i de Maria santíssima i de tots los esperits benaventurats, i per tot el Bé que s'ha fet a gust vostro.» I ab aquesta petició puc dir que passí tots los nou dies de la novena, sempre ab intenció que em concedís lo que li demanava, i sinó que se fes la sua santíssima voluntat. I ab tot això, que no vull altre sinó lo que Déu vol. En diferents vegades que em digué que havia d'escriure, no m'hi podia rendir en tant que li repliqué algunes vegades, i deia-li, que si volia mudar-me aquest calis en qualsevol altre qui fos del seu gust, que jo el tragaria de molt bona gana. I sempre me digué, que no tenia que replicar, que havia d'escriure, com podrà veure V.M. de lo que diré.

8. No és possible poder referir les coses que se m'oferien an el meu enteniment, quan pensava que això pogués posar-se en execució. I aquestos oferiments eren la causa de fer jo tantes súpliques i no poder-me mai rendir. Un dia comencí a pensar que aquesta ocupació m'havia d'aportar moltes distraccions, qui tal volta serien ocasió d'ofendre a Déu nostro Senyor, i això me donava tanta pena que, ab totes les mies forces, me posí a suplicar-lo que no em deixàs posar en ocasions de poder-lo ofendre, perquè jo no volia

---

¹¹ Escriu 'ouhir'.

sinó a Déu i niguna altra cosa qui no fos Déu, i ell me digué: «Filla, tu no em deixes a mi, que jo no et deixaré a tu, i així rendeix-te.» I ha de suposar V.M. que jo antes que em digués aquestes paraules, ja estava feta una flamma de foc. I aquestes paraules lo augmentaven en tanta manera, que m'abrasava interiorment i exteriorment, perquè aquest foc del divino amor crema molt més que el foc material, i perquè V.M. vègia quanta veritat és, li vull referir lo que em passà després de l'oració. Jo estava ab los mateixos incendis i volguí fer una obra de caritat a una religiosa de l'obediència. Aquesta tenia una cassoleta d'oli en el foc qui bullia i jo, per ajudar-li, volguí treure lo oli del foc i, inadvertidament, ne llancí un raig qui em caigué sobre el braç i la mà, i no me'n sentí de modo ningú, antes doní un somrís i diguí que no era molt calent, de què rigueren algunes religioses qui estaven presents. I jo, més d'una hora després que acabí de fer lo que feia, me rentí les mans i vaig veure que tenia el braç i la mà cremada;¹² i no hi havia pensat més, d'ont pot inferir quant assistida devia estar jo de la gràcia del Senyor.

9. Un altre dia, per altres coses que se m'oferien, feia les mateixes rèpliques a mon amat Jesús, i me digué: «Jo estava tan rendit en el balcó, i tu no et rendiràs?» No sé que mai ab les sues paraules m'hàgia ferit tant el cor com en aquesta ocasió, ni menos me recorda que m'hàgia dita cosa ab tanta humilitat, ni ab paraules més compassives ni de tanta eficàcia, perquè bastaven per a postrar tot lo món. I jo crec que si ell, per la sua bondat, no m'hagués donat tant de valor, me seria morta. Tal cosa vaig sentir en aquell instant, que essent així que per a mi no he ha cosa amarga, ni mortificació, pel gran gust que tinc de patir per son amor, aquesta vegada tinguí tan gran mortificació, i trobi'm tan confusa, que no tinc paraules per poder-me explicar. Això sí que se pot dir penar, veure una ànima qui tant desitja donar gust an el Senyor i fer la sua santíssima voluntat, que ell li demana cosa ab tanta humilitat i ella, per la sua maldat, no sàpia rendir-se. No obstant la repugnància que sentia, li diguí: «Senyor aquí estic, feu de mi lo que voldreu.» I per aquest acte de rendiment, me féu tants de favors, que seria llarg haver-los de referir.

10. Altre dia estava a la presència de Cristo sacramentat i se m'oferí que jo mai estava més contenta que, quan no he de dir cosa alguna de lo que el Senyor obra en mi. I feia aquest discurs: «Si això t'afecta i tinc d'escriure lo que Déu obra en aquesta pobra ànima, quina pena ha de ser aquesta per a mi?» I ell me respongué an el pensament, i digué: «Mira'm a mi crucificat estic per tu, i tu no hu estaràs per mi?» Jo no tinguí què dir-li aleshores, però un poc després, diguí: «Senyor, molts de reparos tinc i així, si és possible, sinó faça's la vostra santíssima voluntat». I ell me digué: «Ell ha de ser, que lo que jo et don no és per tu tan solament.» I si jo tinc de dir la veritat, ho crec així; perquè lo que Déu fa per la sua bondat en aquesta miserable pecadora, basta i sobra per admirar tot lo món, si tot lo món ho pogués veure.

11. Lo més particular de tot lo que he dit és lo que em passà quan acabava la novena, que estant jo ab les mateixes rèpliques i peticions, me digué mon Amat: «La novena molts l'havem feta, i és a gust de mon Pare celestial. Jo vull que sàpies per què és, ella és per aquest efecte. I així tu has d'escriure: “El Pare, Jo i lo Esperit Sant te donam la benedicció”.» I replicant-li jo altra vegada, des del sacrari me digué: «No em faces més rèpliques; tu m'has posat de modo que no sé lo que tinc de fer. El confessor te vol salvar.»

---

¹² Aquesta és una de les notícies biogràfiques que apareixen al relat i que mostra el grau d'abstracció en què vivia sor Anna, que fins i tot no era conscient del dolor que patia.

I jo li diguí: «Així heu entenc Senyor, que a no ser així i jo entengués que la sua intenció no fos molt recta i purament per glòria de vostra divina Majestat ab la vostra gràcia, no en faria niguna cosa.»

12. Acabada la novena, estava en oració a la presència de Cristo sacramentat i ab la mateixa repugnància que he tinguda sempre, i ab les mateixes paraules que ell digué a son Pare celestial quan feia oració en lo Hort, li deia: «*Si possibile est transeat a me calix iste, ettamen non quod ego volo, sed quod tu vis, fiat voluntas tua*». I ell me digué: «Si vésseu un rei, qui donàs a algú tot lo que té, no vos admiraríeu molt? Jo a tu me som donat tot; i tu?» I no digué més paraules que aquestes, com si digués, i tu no vols acabar de rendir-te a lo que jo vull? I mostrava's més lliberal ab aquesta pobra ànima, que no era estat mai, que jo de confusió (f.5) que tenia, no podia dir altra cosa, sinó que era Déu d'amor i admirable en tot. I si hei hagués cosa qui li fos impossible, diria que és lo que obra ab aquesta pobra ànima.

13. Jo em trobava tan assistida del Senyor, que li diguí: «Jo no entenc, ni puc pensar que aquestes coses les puga fer altri sinó Vós, perquè jo no vull sinó a Vós i dar-vos gust Senyor i, si és altra cosa, la voldria conèixer.» I sa divina Majestat me respongué, i digué: «Filla mia, felló m'has fet ab lo que dius, aquí ont veus que Jo no et deix. Digués què vols de mi, i demana.» I jo, ab molta més confusió de la que havia tinguda, diguí: «A Vós, Senyor, i patir per vòstron amor.» I ell me digué: «Mira'm i veuràs si som Jo qui estic en el teu cor!» (I jo puc dir ab veritat que era així, perquè el veia ab molta claredat). I deia'm: «Jo som Déu de veritat, no temes que no t'enganyes. Qui em té a mi, no té por de niguna cosa.» Jo sentia tal cosa en el meu cor, que moria veient ab tanta claredat i tant d'espàcio aquest gran Senyor a un lloc tan mal adornat de virtuts. Això és qui em dona pena, veure que faça tants favors i tan grans a qui mereix lo Infern, qui som jo. Ell me vulla perdonar per la sua gran bondat.

14. V.M. servesca's de donar gràcies a Déu nostro Senyor per mi, ja que jo som tan tibia i flaca. I li advertesc una cosa, que sobre totes aquestes penes he tingut una cosa d'alívio, i és que, de lo que li tenc referit, bé podrà inferir, jo si vaig enganyada o no. Suposat que V.M. no m'ha dit per què s'havia de fer la novena, ni menos m'ha participat que altres persones fessen la novena per la mateixa intenció, i ja veu lo que està escrit en el número II, i així bé podrà saber lo que és i determinarà lo que s'ha de fer per major honra i glòria de la Beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

f.12 O Beata Trinitas

1. Lo II·luminat doctor i màrtir, el beato Ramon Lull, compongué un llibre que vulgarment anomenen *Blanquerna*, i comença d'aquesta manera: *Senyor Déu gloriós, u en essència i tres en Persones, a llaor i honra vostre, ab la vostra gràcia, virtut i benedicció comença lo llibre d'Evast i d'Aloma, e de Blanquerna son fill, lo qual és fet per intenció que los hòmens hagen d'amar, entendre, recordar e servir a Vós com a ver Déu Senyor i creador que sou de totes les coses*. Aquest llibre dividí en cinc llibres, com diu ell mateix en el pròleg ab divisió de l'obra, d'aquest modo: *A significança de les cinc nafres, les quals nostre Senyor Déu Jesucrist prengué en l'arbre de la vera creu, per rembre¹³ lo seu poble de la servitud del diable i captivitat en què estava. Volem departir*

---

¹³ Verb antic 'redimir'.

aquest llibre en cinc llibres per dar doctrina i regla de la manera segons la qual són significats en aquest llibre cinc estaments de gents, a les quals és bo tenir aquest llibre: lo primer és de l'estament de matrimoni, lo segon és de l'estament de religió, lo tercer és de l'estament de prelatura, lo quart és de l'estament d'apostolical senyoria, que és en lo Papa i cardenals; lo cinquè estament de la vida eremitana.

2. En aquest últim i quint llibre, en el capítol 107, posa tres-centes seixanta-sis dialogacions i càntics d'amor entre l'Amic i Amat, de les quals fa un llibre que comença d'aquest modo: *Comença lo llibre d'Amic i d'Amat, i capítol CVII qui tracta les dialogacions i càntics d'amor, que són entre els dos, los quals són exemples abreviats i paràboles que tenen necessitat d'exposició, per les quals lo enteniment puja més alt en contemplació, devoció i amor de son Amat, i per aquesta causa són tantes com ha dies en l'any; i cascuna basta per a contemplar tot un dia segons l'Art de contemplació. Amat és nostre Senyor Déu com a creador, recreador e fi últim de tot quant és. Amic és qualsevol devot i fel cristià posat en contemplació i servey d'aquell. Amor és la caritat i benevolència ab la qual s'amen lo Amic i l'Amat i los tres, parlant en Déu simpliciter, són una mateixa cosa, en altra manera distingeixen-se en si mateix.*

3. Aquest llibre escrigué l'Il·luminat Doctor i mon gran Amic i germà el beato Ramon Lull, i en ell mostrà la gran caritat que morava i cremava en son cor que, pel gran amor que tenia a son Amat, redundava en les ànimes. I aquest mateix llibre és de l'Amic i Amat, que V.M. Pare confessor m'ha manat que començàs a escriure i a explicar en nom de la Beatíssima Trinitat. I així, en nom del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant, molt rendida a fer la sua santíssima voluntat obeiré, i ab la sua santíssima benedicció i la de V.M. començaré, i tot per glòria de sa divina Majestat i no més, encara que mirant la mia confusió i la gran misèria que tinc, el cor me rebenta i los ulls no poden tenir-se de llàgrimes, quan pens que la més rústica i poc discreta creatura i la major ignorància que se puga trobar, tenga d'explicar un llibre de tan alta ciència i unes obres tan grans com són aquestes que ha escrites lo Il·luminat màrtir el beato Ramon Lull.

4. Però antes d'entrar a l'explicació del texto m'apareix necessari dir alguna cosa de lo que ha passat en orde d'aquest llibre de l'Amic i Amat. I així l'octava de la Visitació de la mia gran senyora Maria santíssima de l'any 1687, me visità mon Amat ab unes grans mortificacions. I és així veritat, que no eren sinó medis per altres majors qui havien de venir, com veurem ab molta claredat de lo que diré. I és que a petició i a instància d'algunes religioses d'aquest convent de santa Catalina de Siena, aportà V.M. en el convent el llibre del Blanquerna qui conté el llibre de l'Amic i Amat. I essent així que havia alguns dies que era en casa, ni lo havia vist, ni tocat. I quan el Senyor fons servit, el viu en una celda d'una germana qui estava malalta (que per això m'hi detenguí un poc). I com hei havia altres religioses, fons ocasió de parlar d'aquest gran tresor, però no el toquí (i és que no n'era digna) ni el llegí (bé se podria atribuir a poca devoció), però lo cert és que no tinguí aquesta curiositat, perquè pensava que, si era voluntat del Senyor que el lletgís, ja m'ho diria V.M. Altres vegades lo vaig veure en el lloc de la labor i en altres parts, però sempre m'aportí d'un mateix modo.

5. Quan Déu nostro Senyor fons servit, me demanà un dia V.M. si lo havia vist i si lo havia llegit, i jo li responguí, que ja lo havia vist, però que no lo havia llegit. I preguntant-me per què, li diguí que el llibre era en el convent, i com V.M. no m'ho havia dit, que era

cosa certa, que no ho havia dispost el creador. I aleshores me manà que el llegís, i que no llegís sinó en el llibre de l'Amic i d'Amat. I jo per fer l'obediència puntualment, aní a la religiosa qui el tenia, i (después d'alabar el Santíssim Sagrament, que són les primeres paraules que dic quan arrib a alguna part, i moltes vegades les darreres quan me'n vaig), li diguí mirant el llibre, i donant un somrís: «Que no tinc jo de llegir el llibre de l'Amic i de l'Amat? Deix-lo'm per amor de Déu.» I ella, ab molta liberalitat, me digué que el me'n portàs, i jo el prenguí. I per no tenir ocasió de llegir en altra part del llibre, diguí a una novícia de les que tenia encomanades, que em registràs el llibre de l'Amic i de l'Amat i, quan lo hagué registrat, lo prenguí i me n'aní a la celda, i per glòria del Senyor me posí a llegir en la mateixa hora que V.M. m'havia assenyalada, que era un rato antes de vespres. I llegí molts de càntics, encara que no hi posava l'atenció que demanaven, perquè pensava quants grans són les obres del Senyor, perquè havia molt de temps que un dia de l'octava del Corpus, parlant de les moltes gràcies que em comunicava sa divina Majestat, m'havia V.M. referides unes paraules de l'Amic i de l'Amat, i me digué: «Aquest llibre ha de lletgir.» I mai més me n'havia parlat, d'ont inferesc que no se'n recordava de modo nigú. I això és lo que pensava i alabava el Senyor, mirant els medis que havia presos per posar aquest llibre en les mies mans, no sabent que majors coses hei havia, que tenia abscondides el Senyor.

6. (f. 13) Quan V.M. vingué an el confessorari, me preguntà si havia llegit, i jo li responguí que sí. I més me preguntà quants de càntics havia llegits, i jo li diguí que eren molts, i si bé no em recorda el número, crec que passaven de quinze. I aleshores me digué que no s'havia de fer així, sinó que n'havia de llegir un cada dia. I així ho posí en execució, i en el càntic que llegia era tanta la profunditat i la llum que mon Amat m'hi donava, que era cosa particular i algunes vegades quedava fora de mi. I en particular una vegada restí molt elevada i descobrí en la Pàtria celestial a lo Amic el beato Ramon, ab uns raïos de glòria que despedia que, de tanta resplendor, a penes se podia mirar. I aportava una creu vermella en los pits, perquè és màrtir d'amor, que certament era de les coses més belles que se puguen pensar. I estant jo d'aqueixa manera, se'n portaren el llibre. Ja tinguí eima que entraren en la celda, però no vaig veure ni sabí qui era de modo nigú.

7. Después vingué V.M. i me demanà com m'era passada, i jo li doní rauó de tot lo que havia obrat el creador. I això mateix continuà per alguns dies, que volgué li donàs compte de lo que em donava a entendre mon Amat en cada càntic dels que havia lletgit. No és possible dir la gran pena que era aquesta per a mi, però passava-la ab molt de rendiment per amor de mon amat i volgut espòs Jesús, qui dispongué que quan li fiu relació de lo que m'havia passat en el càntic 46, me manàs que escrigués tot lo que m'havia passat i donat a entendre sa divina Majestat d'aquest càntic. Valga'm Déu omnipotent, quines paraules tan pesades foren per a mi! Li verifí ab grandíssima veritat, que no n'havia uïdes mai de més pesades, com pogué veure V.M. en lo sentiment tan gran que el meu cor demostrà. I los ulls estaven fets un mar de llàgrimes (i lo mateix fan ara, que casi no em donen lloc de poder escriure de la gran confusió que tinc). Veritat és que jo volia obeir i fer la voluntat del Senyor, però en açò no m'hi podia rendir; i per això, li representava la mia gran flaqueza, que per esser tanta, m'apareixia com a impossible que es pogués seguir lo que em manava. I d'aquesta manera aumentava la pena de modo que crec que, si totes les persones del món haguessen vista la pena que tenia aquesta pobra ànima, totes haurien tinguda llàstima de mi, mirant-me en dos extrems tan grans, un de voler obeir i lo altre de no poder-hi consentir per la gran confusió que tenia.

8. No és possible que enteniments humans puguen pensar la gran pena que tenia i, ab tot això, no permeté Déu que se revocàs la sentència feta d'escriure el càntic. Ah pobra i desdixada de mi! ab quina pena me partí, quan vaig veure que no hi havia remissió, sinó pendre la creu i fer la voluntat de Déu nostre Senyor. I així me retirí a la celda, perquè no gosava comparèixer davant les religioses, per la gran aflicció que tenia. I me postrí sobre la terra, a los santíssims peus de mon Amat, fent-li moltes peticions vivament nades del cor i deia-li, com podia ser que emprengué jo una obra tan gran, i qui demanava tanta virtut? Essent així que en mi no se n'hi troba de modo nigú. Al fin tenia tanta repugnància, que tinc per cosa certa que no s'ha portada persona en el suplici per llevar-li la vida, qui n'haja tinguda més. No pel treball que em podia costar, sinó per ser lo que és l'obra, i jo qui som. No m'hi podia rendir.

9. Gran desig tenia de fer l'obediència per imitar a mon divino i celestial espòs, qui sempre me digué que em rendís, ni jo deia que no hu volia fer, però no m'hi bastava cor a dir que sí. Volia fer la voluntat de mon Amat, encara que se fessen parts del meu cos, i tenia tanta pena i aflicció, que ànima qui no ha gustades aquestes penes no pot dir lo que és, perquè volia obeir i pensava que era una cosa tan gran lo que em manaven, que no era possible que una pecadora tan gran i escandalosa com som jo ho tingués de referir. I tot era per més penar, fins en les mateixes gràcies que em feia mon Amat, perquè se'm descobrí del modo com estava a la columna. I me deia que em rendís, que m'assistiria, i les penes més creixien pel gran desig que tenia de donar-li gust i, per por de disgustar-lo, no hu gosava emprendre per la mia gran flaqueza. Ab tot això no poguí resistir més a les paraules de mon Amat, qui en tanta manera volia que fes l'obediència, que el seu ministre m'havia donada. I com jo sempre procur seguir la santa mare Isglésia, qui no pot errar, confiada en la gràcia del Sant Esperit i el favor de Jesucrist mon amat, me rendí a la santa obediència, però ab la pena i aflicció que Déu sap, que si hagués de dir quant gran era seria mai acabar.

10. Comencí a escriure el càntic número 46 en nom del Pare, del Fill, i de l'Esperit Sant, i de la mia gran senyora Maria santíssima, i les coses que mon Amat obrava no diré que eren grans, sinó grandíssimes, per donar-me a entendre lo molt que era del seu gust, que se començassen a declarar los càntics de l'Amic i Amat. I pel contrari, se mogué tan gran persecució contra d'ells, que apareixia que los dimonis de l'Infern havien d'abrasar tot el convent. I totes les religioses estaven perturbades, de manera que seria cosa llarga haver-ho de referir. I per últim, tot queia sobre de mi, que no sé si podran pensar les grans mortificacions que tinguí, però sempre tinguí molt de valor, que em donava mon Amat, perquè volia que perseveràs. De tal manera que me digué que era tant el gust que tenia que prosseguís que, si no hi havia paper ell ne faria del seu cor, i si no hi havia tinta ne faria de la sua preciosíssima sang. I jo aleshores li diguí: *Paratum cor meum deus, paratum cor meum*, que no se podia respondre altra cosa a una finesa tan gran. I prosseguí a escriure ab gran confiança de l'Altísim, i desconfiança de mi.

11. Bé entenia jo que haver-me portada mon Amat ab los passos tan medits (en matèria de llegir aquest llibre del modo que tinc dit) fonc una de les majors gràcies que em podia fer, perquè si jo per la mia gran flaqueza fos estada voluntària en voler llegir el llibre antes que l'obediència m'ho manàs, ab tota veritat li dic, que fora estada la cosa més pesada i amarga per a mi que se puga trobar. I ara tinc aquest alivio que, quan m'apreten la confusió, la pena, i aflicció, dic: «Amantíssim Senyor i Déu de la mia ànima, vós m'hi

haveu posada jo no sé com, lo que sé és que em trob enmig d'aquesta obra, qui és un mar de grans tribulacions. El meu desig és donar-vos gust, crec que me'n traureu del modo que convindrà, per major glòria de vostra divina Majestat, perquè jo no vull altra cosa.» I d'aquesta manera perseverava, plorant i penant.

12. Quan Déu ho dispongué, V.M. volgué los plecs que havia escrits del càntic número 46 i jo vertaderament me pensava que, quan veuria el ruid tan gran que havia succeït, que deixaria anar el prosseguir l'obra, però no fonc així (per la gran confiança que jo entenc que té de Déu nostro Senyor) perquè em manà que li escrigués el càntic número 45, i quan lo tinguí escrit ab les penes i tribulacions que Déu sap, que sols de sentir algunes paraules que em deien a la cara, bastaven per desmaiar la creatura¹⁴ més esforçada del món, però mon amat Jesús me donà sempre un grandíssim valor ab què poguí resistir i passar ab gran contento per tot lo que ell permetia, molt prompte a fer en tot la sua santíssima voluntat, però no deixava de sentir molt haver de fer aquesta funció que, a mon entendre disponia el Senyor, suposat fonc servit que me donàs V.M. aquestes ordes, que prosseguís a escriure el càntic número 47 i acabat escrigués los demás així com se seguien etc. Valga'm Déu omnipotent, la gran pena que el meu cor sentí, encara que molt posat a fer la santíssima voluntat del Senyor i vèncer la repugnància que tenia en haver de manifestar les grans gràcies que mon Amat me feia. Al fin abrací la creu com a cosa de la sua santíssima mà i prosseguí a escriure fins en el càntic número 88 inclusive, que li entreguí el dia de sant Llorens 1689.

13. Quan jo estava esperant, a cada càntic que li donava, que V.M. me diria: «No escriga més», per la gran ignorància mia, i demás que no sabia escriure, i també mateix pel poc modo que tinc en posar unes coses tan divines i celestials, és estat servit el Senyor que aquest dia de sant Llorens me digué, quan aní a confessar-me, que havia de fer una novena, això és, que nou dies contínuos havia de resar el càntic del Magnificat, l'antífona *Sub tuum praesidium confugimus, Sancta Dei genitrix* ab lo verset i oració a la mia gran senyora Maria santíssima, l'antífona *O Sacrum convivium*, ab lo verset i oració a Cristo sacramentat; més que fes també commemoració del P. santo Domingo, i lo mateix de la mare santa Catalina de Sena, i últimament, que resàs tres vegades el *Pater noster* i l'Avemaria a glòria de Maria santíssima i del beato Ramon, qui fonc molt devot seu; i tot a glòria de la beatíssima Trinitat. I jo li diguí si diria la lletania de Maria santíssima a què tinc gran devoció, i V.M. me digué que sí. I l'hora que m'assenyalà fonc aquella que m'agrada molt, que és después de les matines que deim a mitja nit. I me manà que tot el temps que faria la novena que no escrigués, i que suplicàs a Déu nostro Senyor que nos donàs camí, si era de son gust, per començar el llibre de l'Amic i de l'Amat. Quan jo sentí aquestes paraules, restí tan suspesa que no poguí mai fer nigrun reparo, ni poguí dir altra cosa sinó tan solament *fiat voluntas tua*.

14. El dia que m'assenyalà per començar la novena era dia cap d'octava de nòstron pare santo Domingo. Comencí la novena i oferí aquestes poques oracions unides ab los mèrits de mon amat i volgut espòs Jesús, ab los mèrits de Maria santíssima, i tot el bé que s'ha fet i farà a gust de l'Altíssim, i prenguí també per intercessor a santo Tomàs d'Aquino i les bendites Ànimes del Purgatori a qui tinc molta devoció. I d'aquesta manera, postrada a los santíssims peus de mon Amat tots los dies de la novena, com el Publicà li deia: *Deus*

---

¹⁴ Escriu 'cretura'.

propitiu esto mihi peccatori. I certament, que encara que no gosava alçar los ulls de confusió per mirar-lo, tenia, no obstant això, una gran confiança que per la sua gran bondat nos seria propicio, i donaria los medis necessaris per complir l'obediència que m'havia dada V.M. I d'aqueixa manera suplicava a sa divina Majestat, que se servís de posar en el cor de V.M. lo qui seria més del seu gust i per més amar-lo i servir-lo, que no se pretenia altra cosa. I perquè era aquesta la cosa de major importància que se podia trobar per a mi, li feia tantes súplices que no seria possible poder-les referir, però totes les acabava dient: «Sia feta la vostra santíssima voluntat. Amèn.»

15. Mon Amat se deixà veure per la sua gran bondat i tenia la sua santíssima cara tota cuberta de sang i de salives, que era la cosa de major llàstima que se puga imaginar. I me digué que ja la se descobriria, i jo entenia que volia dir, que ja se declararia i nos daria la llum que demanàvem. Quan jo vaig veure aquella divina cara més hermosa que molts sols, que jo havia tant afeada ab la mia gran maldat, no és dicible la pena que el meu cor i la mia ànima tenien, ab major cuidado de no fer cosa qui no fos molt del seu gust; i per això, proposava de primer morir que pecar. I açò passà el primer dia que comencí la novena.

16. El segon dia a la mateixa hora, torní a fer la mateixa funció, suplicant a sa divina Majestat, que donàs llum a V.M. perquè pogués dispondre lo que seria del seu gust, i que no em digués a mi niguna cosa, ni menos que em fes favor algú, sinó tan solament perdonar-me los meus pecats, però ell obrava com qui és i no com jo mereixia, perquè m'aparagué ab la corona d'espines i tenia la sua santíssima cara qui tota brollava de sang, i ab la mateixa forma que estava volgué que jo el ves com lo se'n portaven de l'Hort. I me digué que lo que volia de mi era que jo seguís los seus passos, i que miràs ell com s'aportava, que si el feien tornar atràs hi tornava, i si el feien caminar avant, caminava, sempre molt rendit, i no parlava. I que d'aquesta manera volia que caminàs jo, rendida sempre a los seus ministres; i així, que si em fan tornar atràs que hi tornàs, i si em fan passar avant, que faça lo mateix sempre ab molt de rendiment. I que per ara no em dava més regla, que és fer la sua santíssima voluntat. I me mostrava un cor que ell tenia, més clar i resplendent que el sol, i me digué que aquell cor representava el llibre que jo tinc de fer de l'Amic i de l'Amat, qui havia de ser un mirall a ont moltes ànimes descobririen les sues faltes, de la mateixa manera que les descobririen en aquell mirall més resplendent que el sol, que ni la menor sombra no tenia. I de la mateixa manera volia que estigués aquesta pobra ànima sens niguna sombra per poder referir la doctrina que m'ensenyava, per en tenir alguna sombra per poc que sia ofusca el resplendor. I volgué que ves que era d'aquesta manera en aquell cor, que com tinc dit era el més resplendent espill que se puga veure, i a una sombra que vingué casi tot lo ofuscà, essent veritat que pareixia com impossible que niguna cosa lo pogués afeiar, i una sola sombra bastà per fer-li perdre el resplendor. Per donar-me a entendre que encara que el llibre de l'Amic i de l'Amat té de ser un mirall resplendentíssim, és menester guardar-lo d'alguna sombra de poc rendiment, perquè si s'hi apega alguna cosa tot lo afeiarà, el Senyor me guard de tal desditxa per la sua gran bondat.

17. El tercer dia a la mateixa hora continuí la novena en la mateixa forma, acceptat que no tenien per les súplices que feia a mon Amat aquesta pobra ànima enamorada de fer la sua santíssima voluntat, i donar-li gust en tot, perquè heu mereix de moltes maneres, i en particular, per les grans fineses que fa per les ànimes, que sols les que feia per mi, de

confusió, no les gos dir; perquè se descobrí com si era un sol hermosíssim i resplendentíssim, i me digué: «Jo som sol, i som sol qui puc fer tot lo que vull; i així com los raos del sol il·luminen totes les coses, los raos del llibre de l'Amic i de l'Amat il·luminaran les ànimes. No temes, que tenc poder infinit.» No és possible poder explicar lo que el meu cor i l'ànima sentien, perquè se disrritien i, en particular, quan el Pare celestial me volgué donar la sua benedicció, que fonc lo mateix que donar-me un grandíssim valor i major rendiment. Al fin fonc lligar-me del tot perquè no pogués resistir a cosa que ell volgués, sinó dir *ecce ancilla tua* com de veritat ho diguí moltes vegades ab intenció de fer tot lo qui seria voluntat sua, sempre per ser ell qui és, i no més.

18. El quart dia prosseguí ab lo major rendiment que se puga veure en níguna creatura tan flaca com jo, i sempre anava augmentant el cuidado que tenia de què el Senyor nos donàs lo acierto que s'era de mester per una cosa de tant de pes com és aquesta per a mi. I mon Amat dispongué que jo sentís una música, la cosa més suave, més divina i celestial que se puga gosar, i que ves a mon Amat, qui tenia aquesta pobra ànima en les sues santíssimes mans i moltes altres ànimes. I me digué que aquelles ànimes qui estaven rendides a sos ministres, les tenia ell en les sues divines mans, i que no deixàs de donar-li'n notícies d'aquesta gràcia tan gran, que ell fa an aquestes ànimes. Lo que sentia aquesta pobra ànima de contento, no se pot explicar, ni menos la suavitat i dolçura, quan se trobava en les preciosíssimes mans de son divino Amat, qui li feia perdre el judici mirant-lo i contemplant-lo ab gran desig d'amar-lo, i sempre més amar-lo. Amèn.

19. El quint dia era dia de l'Assumpció de la mia gran senyora Maria santíssima, i no em faltaren grans tribulacions, però sempre assistí mon Amat i Maria santíssima, i foren moltes les súpriques que los feia, i en particular, a la mia gran Senyora deia que així com ella fonc exalçada en tanta grandesa i majestat, que se servís pujar aquestes mies peticions en el conspecte de la santíssima Trinidat, perquè s'apiadàs de mi i posàs en el cor del seu ministre lo qui seria de son gust per més acertar. I al parèixer no pogué lo amor del Verbo divino deixar de mostrar el seu poder a una petició tan justa com aquesta, pues no se pretenia sinó la major glòria sua. Perquè se descobrí en les divines entranyes de la sua santíssima Mare en tan rara hermosura, que no té igual; perquè la blancor i rossor que tenia bastava per alegrar i admirar a tots los mortals. I ací¹⁵ complí la paraula que m'havia donada el primer dia, quan me digué que ja se descobriria la cara, que seria declarar-me lo que seria la sua santíssima voluntat, com veurem ab molta claredat, i també que era estada gran pena per a mi el veure'l en aquella ocasió tot sang i salives. I per això volgué aconsolar-me descobrint-se la sua divina cara, més hermosa que el sol, però en breu temps ja la vaig veure tota llàgrimes. I me digué que, des de que s'incarnà, sempre tingué llàgrimes i penes, i que sempre estigué tan rendit a la sua administradora la sua mare Maria santíssima que, si el portava a una part allí s'estava, i si a altra part, feia lo mateix, sempre molt obedient. I tota la vida li estigué molt rendit i, quan sortí a predicar, sortí ab la sua benedicció. I així me digué que no temés quan sortiria a predicar rendida a los seus ministres i ab la sua benedicció. I jo entenia que volia dir quan sortiria a escriure lo que V.M. em mana com a ministre seu, que sempre jo el mir, obeiesc i vener així, i a tots los demés que m'envia sa divina Majestat.

---

¹⁵ Escriu 'así', que podria voler dir el castellanisme 'así'.

20. Ell me digué que per mon consol m'ho deia d'aquesta manera, i és que jo sempre li suplicava que no m'ho declaràs a mi, sinó an el seu ministre. I així el consol que em donava en aquesta ocasió és aquell modo de posar-ho i deixar-ho en mans de los seus ministres, dient-me a mi que estigués en el lloc a ont ells me posarien. I certament, que no tinc altre fi, sinó aquest de viure i morir baix l'obediència de la santa mare Isglésia, i per conseqüent molt rendida a tot lo que los seus ministres me manaran. I tot per glòria del Senyor, que jo desig tant alabar, que sols de pensar que hei puga haver ànima qui no lo haja d'alabar, el meu cor ve a punt d'esclatar. I venia a punt d'expirar. Consider V.M. quines ànsies són aquestes en què me trobava, perquè li inspiràs mon Amat lo qui li donaria més gust.

21. Mon Amat estava, com tinc dit, en les santíssimes entranyes de Maria santíssima, qui estaven com un cristall resplendentíssim, i quan digueren missa, el Pare celestial me féu una gràcia molt gran. I és que tenia a mon amat Jesús en el seu santíssim pit, i volgué que jo el ves abaixar a l'hòstia, quan el sacerdot consagrà. Fonc una cosa aquesta tan particular, tan divina i celestial, que no basten paraules per poder-ho explicar. I después del mateix pit del Pare celestial i de les entranyes de Maria santíssima, me digué: «Així com el compliment de la festivitat de la mia mare és tenir-me en les sues santíssimes entranyes, de la mia és que se començ el llibre de l'Amic i de l'Amat.» Ah pobra de mi! Jesús amantíssim, la gran pena que tinguí quan sentí aquestes paraules, perquè me partien el cor com si fossen vives satgetes; los ulls mai més se pogueren detenir de llàgrimes, perquè era tanta la mia confusió de pensar que aquesta obra s'hagués de posar en mans d'una pecadora tan gran que, perquè em trobava indigna d'estar entre les germanes, desitjava (si podia esser sens ofenses de sa divina Majestat) que em treguessen a puntades de peu del cor a ont me trobava, perquè veia ab tanta claredat la mia misèria, que tinc per impossible que niguna persona la puga conèixer així com és. Sia feta la voluntat de Déu.

22. El sisè dia prosseguí la novena de la mateixa manera a los santíssims i dolcíssims peus de mon amat i volgut espòs Jesús, i deia-li: *Deus propitius esto mihi peccatori*, sempre ab majors cuidados de no donar pas qui no fos per major glòria sua. I així mateix creixia la confiança que nos seria propicio i donaria llum en aquesta novena en què estava jo sempre ab aquelles paraules de lo evangeli, que digué Cristo a santa Marta: *unum est necessarium*. I jo no volia altra cosa sinó aquesta, que era amar-lo, i ell me digué: «Així com diguí aquestes paraules, també diguí: *ego sum lux mundi, nolite timere*», ab què me donava a entendre que no havíem de témer sinó fiar-nos d'ell, que mai nos faltarà. Aquesta era la mia confiança, dient-li sempre *fiat voluntas tua*, i que mon desig era servir-lo, no a mon gust, sinó an el seu. Patir i esser menospreciada a gust seu i no a gust meu. I estava tan fora de mi que li deia que forçosament m'havia d'assistir, i ell me digué, que el miràs com lo enclavaven en lo abre de la santíssima creu que, si tiraven a una part, allí seguia, i si tiraven a l'altra part feia lo mateix. Més que si li posaven la cara per la terra, allí s'estava, i lo mateix féu quan exaltaven la creu. I me digué que exaltar la santa creu fonc exaltar les obres tan grans que el Pare celestial posava en el Verbo divino fet home, son Fill volgut i amat. I així volia que m'aportàs jo de la mateixa manera, que si em tiraven a una part seguís l'obediència, si a l'altra part fes lo mateix; si me posaven la cara per terra de mortificacions, que no parlàs, i si m'exaltaven ab aquesta obra, que estigués del modo mateix. Cosa certa és que, si no fos estat per la gran igualtat en què me tenia mon Amat, el meu cor hauria rebotat, sols de pensar que aquest cuc de la terra ple de tota maldat hagués de començar aquesta obra. I que hagués de pendre aquest instrument

era per a mi la cosa més amarga que n'igú puga pensar per moltes rauons, i la qui més m'affligia era que unes obres tan altes com les que em manifesta mon Amat, les haja jo d'afear ab la mia ruïndat i poca discreció. Pobra i desventurada de mi, que no tinc major consol que dir moltes vegades: «Faça's la vostra santíssima voluntat.»

23. El setè dia prosseguí la novena qui tant de cuidado em donava, i tot per més glòria del Senyor. I aumentà tant la mia confusió que, si no fos per falta a l'obediència, no seria possible que pogués referir lo que em passà de modo n'igú, perquè em digué mon Amat que les mies peticions eren tan penetratives, que li penetraven el cor. I així com los profetes lo obligaven a venir, clamant «o Sapiència, etc.» forçosament a mi m'havia d'ouir. I aquí mateix me trobí dins d'un círculo del modo com ell tenia gust que jo heu ves i referís, com té d'estar el llibre d'Amic i d'Amat. Jesús, amat de la mia ànima, si vós no em donau més forces, jo no en tinc de modo n'igú per prosseguir i manifestar una finesa tan gran, que sols de pensar-la me desmai. I és que en la primera fulla del llibre que s'ha de fer de l'Amic i de l'Amat hei havia un círculo, o roda, un abre, qui represent lo abre d'ont prengueren el fruit nostros primers pares, i aquesta pobra ànima, plena de confusió, qui tenia en son cor el bon Jesús. I del Santíssim cor del bon Jesús eixia una creu no molt alta. I me digué que aquest llibre havia de ser dedicat a la santa Creu, a les cinc llagues, i a la puresa de Maria santíssima. A la part dreta de la creu, junt ab lo clau, estava escrit el santíssim nom de Jesús, a la part esquerra el de Maria, i a los peus de la creu hei havia un cor atravesat ab aquelles cinc llances, qui tota la sua vida li penetraren el cor. I el fruit que donaria aquest abre de la santa Creu i el llibre qui estaria dedicat a ella, i lo demás que tinc referit, tenien de recuperar el dany que havia fet l'abre de qui cullí nostra mare Eva el fruit.

24. Jo tenia una grandíssima pena d'haver-ho de referir, i mon Amat me digué: «No temes, que és així.» I perquè jo ves ab major claredat que era d'aquesta manera, me volgué assenyalar la creu en el meu cor, i ab dos dits de la sua santíssima mà dreta i de la sua preciosíssima sang, me féu una creu en el cor. No era molt alta i l'amplària que tenia era de los dos dits de Cristo Senyor nostro sacramentat. Era vermella per tres causes, la primera perquè era de la sang preciosíssima de mon Amat; la segona, per aquella que porta lo amic el beato Ramon en los pits; i la tercera, pel gran martiri que és per aquesta pobra ànima lo haver d'escriure aquest llibre i explicar aquests càntics tan del gust de mon Amat, qui quan m'assenyalà aquesta creu, me deixà en tal ímpetu d'amor, que era un portento no acabar la vida, per lo molt que sentí quan aquella divina sang i los seus santíssims dits me tocaren el cor.

25. Més me digué que em volia donar una corona i una palma, pel valor que tenia ab aquesta obra, qui tota és penes i tribulacions grans per a mi (i no menos per V.M.) Jo no m'atreví a pendre-la per la gran confusió que tenia, ni menos hei poguí consentir perquè me'n trobava indigna. I ell, com és tot benignidat, la donà a l'Àngel de la mia guarda, qui la tingué fins que ell dispongué que me posàs la corona en el cap i la palma a la mà. Faça's la sua satíssima <sic> voluntat, que no se pot dir més en aquestes ocasions. No deixà la mia gran Senyora d'assistir-me, perquè tot aquest temps la veia a ella, a mon gran pare i patriarca santo Domingo, santo Tomàs d'Aquino, la mare santa Catelina, i lo amic el beato Ramon, qui estaven guardant aquest pobre cor, qui feia extrems per no emplear-se en cosa qui no fos de gran gust del seu Amat. I per això tenia aquestos patrons i advocats meus qui el guardaven, perquè era habitació de lo Amat, qui per son gust i no més, hei

estava molt d'espàcio, i ells lo miraven i assistien an aquesta finesa tan singular que obrava el qui és senyor i governador de tot, i admirable en totes les coses, i molt en particular, ab aquesta obra que vol manifestar, qui me digué que la causa de posar tot açò dins d'aquell círculo, o roda, era per significar-me que el llibre de l'Amic i de l'Amat havia de córrer per tot lo món, per la facilitat que té la roda de córrer per ser redona.

26. Bendit sia el Senyor que tot li és fàcil, no té cosa impossible. I així quan ell veia la gran confusió que jo tenia, i que no podia consentir en haver-ho de referir, per ser la cosa qui més me té afligida, me digué: «No faràs una cosa per mi, que jo en faç tantes per tu? de referir lo que jo t'he declarat. Pren la creu, i segueix-me.» I jo li diguí: «*Ecce ancilla tua*, feu de mi tot quant voldreu, que no tinc més voluntat que fer la vostra santíssima voluntat. Aquest és el fi que tinc, perquè tota la glòria sia per vostra divina i soberana Majestat, i a mi que em sepulten en el lloc més abscondit del món, que no vegi creatures per no escandalitzar-les, que aquest és el meu temor.» Solament voldria que totes pregassen a Déu per mi que em perdon. I a V.M., lei suplic, per amor de Déu nostro Senyor, que bé veu la mia necessitat quant gran és. I també li suplic tot lo que puc, que no s'oblit de la llicència que li tenc donada de publicar tots los meus pecats a tot lo món, que jo, sor Anna Maria del Santíssim Sagrament, som la major pecadora del món, i tal me conec per gràcia del Senyor. I així li don la llicència del modo que la voldrà, i que la don generalment a tot lo món tan llarga com voldrà. I li assegur una cosa, que no li he referida cosa qui m'haja causat major contento, ni he sentida cosa més particular en el meu cor, que és estada aquesta. I així, tan lliberalment, li don aquesta llicència, que el meu cor, al parèixer, té d'esclatar del gran contento que té de què se public tota la mia maldat. I si no era per no enfadar-lo, perquè no se n'olvidàs, li'n faria memòria a tots los càntics que escriuria, perquè és tant del meu gust que, si podia aconseguir aquesta llicència an el sobre escrit de los papers, quan los hi enviï, posaria los meus pecats, perquè antes de descobrir les gràcies que Déu me fa, vessen la mia maldat quant gran és, que sols la pot tolerar la infinita i gran bondat de mon Amat, en qui tenc la confiança que em perdonarà i donarà gràcia per poder-lo amar i alabar per a sempre. Amèn.

27. El dia octau de la novena, que fonc dijous dia de gran amor, així ho pensava jo, i ab les majors súpliques que puguen pensar, suplicava a Cristo sacramentat que nos donàs la llum més segura que nos pot donar per no errar en una obra tan gran com és aquesta, ni disgustar-lo. I així, molt rendida a la sua santíssima voluntat, lo adorava. I estava mirant la gran finesa que fonc aquella, quan digué: *Hoc est corpus meum* ab què demostrà tant el seu amor, que no hi trob igual. I ell me digué: «Si jo diguí *hoc est corpus meum*, tu pots dir que açò és pena tua», que era dir-me que ell ab aquelles paraules digué tot quant podia dir. I jo dient aquesta obra és pena mia, dic que és tanta pena com se'n pot veure en una creatura. Bé sap ell que aquesta és la veritat, i així no és molt que sia tan enfadosa en referir-ho tantes vegades, perdon-me, que encara no dic tot lo que passa.

28. El meu cor tot se desfeia de sentir la veu tan dolça i suave de mon Amat, qui no tan solament me digué lo que tinc referit, sinó encara tota la santíssima Trinitat (digué mon Amat) que em donaria la sua santa benedicció, de la santíssima hòstia consagrada. I així fonc que el Pare, el Fill i lo Esperit Sant de l'hòstia qui estava en el sacrari me donaren la sua benedicció, donant-me a entendre que tot era per alentat-me a començar el llibre d'Amic i d'Amat. I a la veritat, fonc tal el fervor que el meu cor i l'ànima sentiren, que

no seria possible poder-ho referir, com se podrà considerar de l'obra, per alabar el seu gran amor per a sempre, amèn.

29. Lo novè i últim dia de la novena m'apareixia que no hei havia cosa qui em pogués detenir, perquè com si era una loca suplicava a mon Amat que no em deixàs de la sua santíssima mà, que jo primer volia morir que consentir en cosa qui no hagués de ser del seu gust. I així, deia-li, què era lo que havia de fer? I estava de sentiment, que el cor se partia, tota llàgrimes i plors, pensant lo que havia de fer. I ell me digué: «Pren la creu i segueix-me.» Oh dolça i bona creu! No puc deixar d'abraçar-te ab grandíssim gust, perquè així ho volia mon Amat, qui em manifestà en lo seu santíssim cor, ploma, tinta i paper, i me digué: «En lo meu cor i la mia benedicció començaràs el llibre d'Amic i d'Amat. Ten valor, fia en mi, i espera en mi, que jo som senyor de tot, nigú té poder en mi.» I és cosa certa; i si tenia més vides, que vós no podeu donar, totes les donaria per confessar i dir que teniu poder infinit. I no poguí dir altra cosa sinó sia feta la vostra santíssima voluntat. I perquè teniu poder infinit esper en vós i ab la vostra santíssima benedicció, en nom del Pare, del Fill, i del Sant Esperit faré lo qui serà per glòria de la beatíssima Trinidad, i ab la intercessió de la mia gran senyora Maria santíssima, qui té de ser-me guia i amparo en aquesta obra, perquè per l'experiència puc dir que mon Amat ho vol tot així, com veurà de lo que diré.

30. Totes aquestes obres han tingut principi o dia de Maria santíssima, o en la sua octava, i així crec, i tinc gran confiança, que tindrà bon fi. Bé se recordarà V.M. que la primera novena que em manà que fes, sens saber jo perquè era fins que m'ho declarà el Senyor, fonc l'octava del seu nom dolcíssim (al marge la data 1686) de Maria, qui alegra a tots los cristians i aterra a los dimonis pel gran poder que té. I per això tinc gran confiança que no podran impedir aquesta obra, que tan persegueixen. Quan V.M. portà el llibre del Blanquerna an el convent fonc l'octava de la (al marge la data 1687) visitació de Maria santíssima. El primer càntic que escriguí ab la pena que Déu sap, fonc el dissabte de Maria santíssima dels Àngels (al marge la data 1687), que no he passat dia com aquell, i molts altres qui es seguiren després, bendit sia el Senyor, qui hu vol així. I la novena que he feta ara és estada l'octava de la sua santíssima Assumpció, que certament (la data de 1689) m'ha causada grandíssima admiració, perquè en el mateix instant, ho reparí, i diguí: «És possible mare mia, que tot haja hagut de tenir principi en festividat vostra! Feu-me gràcia, que tot sia per major honra i glòria de la beatíssima Trinidad, que no tinc altre intent.» I per aquest mateix fi, li he donades notícies de lo que m'ha donat a entendre mon Amat del millor modo que he pogut, i tot lo que he pogut, perquè dir tot lo qui és no és possible de modo nigú, per lo molt lliberal que s'és mostrat mon Amat per la sua gran misericòrdia. I així don-li gràcies per mi i suplic-lo que em tinga sempre en la sua divina gràcia, que jo estic sempre en lo mateix propòsit d'antes morir que pecar, molt rendida i subjecta a tot lo que em manarà la santa mare Isglésia i los seus ministres, com tinc dit. I mai me cans de tornar-ho a referir, perquè heu tinc molt posat en lo meu cor, i primer donaria la vida que deixar d'obeir a la santa mare Isglésia ab la gràcia del Senyor. I així estiré an el lloc a ont me posarà per glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

31. Moltes coses prodigioses ha obrades sa divina Majestat ab aquesta obra de l'Amic i de l'Amat, però la qui major admiració m'ha causada fonc el dia del gloriós apòstol sant Bartomeu. Después que m'hagué demanat V.M. si havia acabada la novena, i jo li hagué dit que sí. Me preguntà si havia entès alguna cosa en orde si convenia o no el començar

el llibre de l'Amic i Amat en el principi. No se pot dir la pena ab què jo li respengué, que lo que entenia era que se començàs aquest llibre, i a dir la veritat casi me desmaiava del tot, i V.M. me digué, que li escrigués tot lo que m'havia passat en la novena, i per la gràcia del Senyor s'és ja complit. Més me digué que començàs a escriure i a explicar el llibre de l'Amic i d'Amat, i jo em persuadí (com som tan poc discreta) que havia de començar el texto, qui és antes del primer càntic, qui diu: *Estava Blanquerna en oració, e considerava la manera segons la qual contemplava en Déu, etc.* Después d'esser-me encomanada a Déu tot lo que podia i presa la sua santa benedicció, prenguí la ploma i paper ab la mateixa intenció que tinguí quan escriguí el primer càntic, que fonc de què la tinta fos la preciosíssima sang de mon Amat. I comencí a escriure per aquestes paraules: *O Beata Trinitas*, i después d'haver-les escrites, comencí a estar suspesa, sens poder trobar modo com haver de començar. I molt admirada comencí a dubtar i a reparar, si em seria errada i si seria allò lo que V.M. m'havia dit. Prenguí el llibre i dobrí la fulla, i trobí lo que pensí que m'havia dit i jo no hu havia entès; i és que volgué el Senyor que jo ves ab major claredat la mia misèria, i quant és gran el seu poder i el gust que té que s'explic aquest llibre de l'Amic i de l'Amat.

(A sota de la darrera línia, i escrit amb una altra mà, probablement la de sor Anna, diu: «he vist i llegit aquest plec, no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Santíssim Sagrament»).

32. (f. 20) Quan jo descobrí aquestes paraules: *Comença lo llibre d'Amic i d'Amat, i cap. cvii qui tracta de les dialogacions i càntics d'amor, etc.* aleshores tinguí per molt cert que era aquest texto en què m'havia manat V.M. que començàs, però no m'atreví a començar ni lo un ni lo altre, per no errar i faltar a l'obediència. I per això determiní de no començar fins que li hagués parlat i donat notícies de lo que m'havia passat, i entre tant me n'aní an el cor per tractar lo que tenia de fer ab Cristo sacramentat, i ell no em donà temps de tractar-ho, perquè en el mateix punt que arribí, vaig veure el ninyo Jesús, qui estava sobre el llibre de l'Amic i Amat, i ab los dits de la mà assenyalava i tocava aquestes lletres: *Comença lo llibre d'Amic i d'Amat*. I me digué: «Ací tens de començar, què vols més de mi? Les faltes que tu fas, les te vinc a descobrir, i a dir-te a ont tens de començar.» Jesús amantíssim i dolcíssim, quina confusió és la mia! Tota llàgrimes i plors, quan veig la gran amor, pietat i benignitat ab què obrau ab aquesta pobra ànima. I estava més suspesa per veure que una cosa que jo havia errada, me n'avisàs.

33. Aumentà la suspensió i ell volgué que jo ves el cel ubert, i que ves i contemplàs el gran misteri de la santíssima Trinitat; i era tanta la grandesa i majestat que deixava gosar an aquesta gran pecadora, per qui és poc lo Infern (i així no és molt que tingués tanta confusió), que en arribar aquí no hi ha paraules per poder-ho explicar. I me declarà mon Amat que començar el llibre de l'Amic i de l'Amat era obrir el cel de la contemplació, i que per això havia volgut que ves obrir la glòria, i que gosàs de tant de bé. Consider V.M. com devia estar aquesta pobra ànima, después de tantes gràcies que li feia son divino espòs, i haver de començar una obra tan gran. Quina estaria per pendre sustento corporal i descansar, que no feia sinó penar i plorar, i donar gràcies a son Amat, i les majors mortificacions que tenia eren perquè menjàs i descansàs. La superiora, en presència de les religioses, me deia perquè no mengiava, si havia de viure sense menjar? Què és açò tants de dies sense menjar? I moltes altres coses més, encara que no eren tantes com ne desitjava. I d'aquesta manera me postrava sobre la terra i deia: «Tot sia per amor de Déu.»

Altres me deien que mengiàs que, quan seria santa, ja viuria sense menjar. Al fin tenia molts seguidors i aquestes eren les viandes que em podien oferir més del meu gust, gràcies an el Senyor.

34. D'aquesta manera passí molt de temps en tal profunditat, que més estava en l'altra vida que en aquesta, pensant si seria del gust del meu Amat suplicar a la mare Priora, que enviàs a dir a V.M. que vingués per amor de Déu, perquè jo no estava en lo que havia entès, sinó que volia fer la voluntat del Senyor, qui és obeir a los seus ministres, d'ont jo no m'apartava, ni entenia que fos contra la voluntat de mon Amat. I així, ab la humilitat que poguí, supliquí a la reverent mare Priora que, per amor de Déu, lo enviàs a demanar. I ella, com té santa caritat, en el mateix instant lo avisà, i V.M. vingué gràcies an el Senyor. Digui-li la gran pena i confusió que tenia de lo que m'havia subvingut després de l'orde que m'havia donada, i que sempre volia fer la voluntat de l'Altíssim. I V.M. me digué que no temés, que començàs allí a ont m'havia assenyalat el Ninyo Jesús, que és el texto qui diu: *Comença lo llibre d'Amic i d'Amat, i cap. cvii etc.* Més me digué V.M. que ja havia reparat que no l'hauria entès i que volia tornar per avisar-me, i no vingué fiant que Déu ja em governaria. Molt m'agradà aquesta confiança que té tanta del Senyor, i per això volgué Déu mostrar que era cosa aquesta que ell ne cuidava i governava, segons lo que podem veure. I així alabem les seues obres grans i los seus fins qui són tan abscondits, que no se poden entendre fins que ell ho dispon. Com podem veure de lo que tenim present d'aquestos secrets, qui estaven tan abscondits, i ell los me descobrí, de què rest pasmada dient sempre *fiat voluntas tua*, ab un desig gran que tots nos deixem governar del Senyor, ab molta confiança que mai nos faltará, antes bé, que sempre nos assistirà perquè lo amem i alabem.

35. Entenguí jo de mon Amat que dir *comença lo llibre d'Amic i d'Amat* és lo mateix que descobrir un mar de moltes riqueses, qui se troben *en les dialogacions i càntics d'amor, que es segueixen en el cap. cvii* a glòria de la beatíssima Trinitat, i de los set dolors de Maria santíssima. I me digué mon Amat que aquest mar és aquell cor, que ell m'havia descobert el segon dia de la novena ab aquella gran resplendor, com tinc referit. També me digué que aquest mar és el cor de les ànimes justes, a ont estan tractant *lo Amic* (f. 21) i *lo Amat*. I certament que és la cosa més bella que se puga pensar, veure tractar lo Amic i lo Amat en un cor, qui tinga aquesta hermosura i resplendor. I així, en lo més abscondit del cor, en un lloc tan profundo que no podia veure la fi, i casi del tot me perdia, aquí veia lo Amat qui estava parlant i tractant ab aquest pobre Amic, ab tal amor, que totes les forces me llevava i no em podia sostenir. I perquè gosa aquesta ditxa, per això és un mar de moltes riqueses.

36. Així me digué mon Amat que estava lo amic el beato Ramon en lo més abscondit del seu cor tractant ab son Amat *d'aquestes dialogacions i càntics d'amor*, que ell componia en aquell mar de moltes riqueses ab son Amat. I així *comença el llibre d'Amic i d'Amat, qui tracta de les dialogacions i càntics d'amor, que són entre els dos*. Lo mateix és dir *qui tracta de les dialogacions i càntics etc.* que dir *qui tracta* de la salvació de les ànimes, perquè ànima qui se passeja pel jardí d'aquestes *dialogacions i càntics d'amor*, se passeja per la glòria de lo Amat. I perquè és cosa tan alta *són exemples abreviats i paràboles qui tenen necessitat d'exposició*, perquè moltes ànimes no les entenen, i perquè se'n puguen aprofitar *tenen necessitat d'exposició*, açò és, de major declaració, perquè ab major facilitat puguen gosar aquest tresor sense fi, de qui me digué mon Amat, que se té

d'acomparar a aquella semilla de lo evangeli *simile est Regnum caelorum grano sinapis*, perquè el gra de la mostassa és *abreviat* i petit i no obstant això és semblant an el Regne del cel. I així mateix són les *dialogacions i càntics d'amor, qui són exemples abreviats i paràboles qui necessitat d'exposició* i de major declaració.

37. Una circumstància me digué mon Amat que té el gra de la mostassa que, quant més sepultat està baix de la terra, dona major fruit. I així me digué que, quan més sepultades estan les ànimes baix de la terra, més fruit donen. I m'advertí que la terra a ont se tenen de sepultar és aquesta que portam ab nosaltres mateixos. I així nos havem de sepultar en lo més abscondit del nostro cor i en lo més fondo de la nostra ànima, i aleshores estarem baix de la terra, mirant aquestos *exemples abreviats i paràboles qui tenen necessitat d'exposició*; les quals s'entenen d'aquesta manera tractant ab mon Amat, com estava lo amic el beato Ramon i d'aquest modo aquestes ànimes amigues de mon Amat s'estan regalant i regocitjant ab ell pel Regne del cel, que tenen amb elles mateixes.

38. A més d'aquesta doctrina tan clara volgué mon Amat que ves per l'experiència que és així, i certament, que no hi havia més que mirar, ni que desitjar, sinó estar-se dient sempre *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, perquè lo Amat tenia lo Amic per la mà, i el passejava i regalava molt dolçament. I me digué: «Filla açò és un bé, qui no té fi.» I jo no puc dir altra cosa sinó que és així. I nos importa molt sepultar-nos baix d'aquesta terra flaca i dolenta, tractant ab lo Amat les *dialogacions i càntics d'amor que són entre els dos*, açò és lo Amic i lo Amat, que si bé són dos per la gran unió que tenen, casi se pot dir que no és més que un, i sense casi en la voluntat no són més que un, perquè lo Amic ha deixada la sua voluntat en mans de son Amat en aquest Regne del cel que té en si mateix.

Regnum caelorum intra vos est, a ont li declara lo Amat com *aquestos exemples abreviats i paràboles tenen necessitat d'exposició*. I si jo podia manifestar a totes les ànimes lo que obrava mon Amat ab aquest pobre Amic crec que farien impossibles per sepultar-se baix de la terra, per entendre de l'Amat la declaració d'aquestes *dialogacions i càntics d'amor, qui són entre els dos*, açò és entre l'Amic i Amat, perquè no és possible dir lo que passava entre ells estant en aquest Regne celestial, en el qual volia lo Amat que gosàs aquest pobre Amic de les sues riqueses. I per això sentia tant de fervor, que no el podia sostenir, dient-li moltes vegades: «Senyor açò no és per a mi, lo Infern és poc per mi.» I ell me deia: «Filla, què et dona pena? No som jo ací, qui mai te deixaré?» Bé sabeu amantíssim Jesús què cosa és lo qui em dona pena, que és lo haver-vos ofès i el temor que tinc d'enutjar-vos. Donau-me la vostra santíssima gràcia ab què puga jo acertar i fer la vostra divina voluntat en explicar *aquestos exemples abreviats i paràboles, qui tenen necessitat d'exposició, per les quals lo enteniment puja més alt en contemplació, devoció, i amor de son Amat*.

39. D'aquesta manera *puja lo enteniment més alt en contemplació, devoció i amor de son Amat*, que aquestes *dialogacions i càntics d'amor* són dos ales, compostes de tantes plomes com són les *dialogacions i càntics d'amor*, i cascuna d'elles és de diferent color perquè representen moltes i diverses virtuts que en cascunes de les *dialogacions i càntics d'amor*, se poden apendre tots los dies. I totes aquestes plomes, les més hermoses que se puguen imaginar, componen dues bellíssimes ales qui fan volar ab grandíssima velocitat *lo enteniment en contemplació, devoció i amor de son Amat*. I certament que és de les coses més rares que puguen pensar, perquè ab una grandíssima lleugeresa *pujava lo*

enteniment d'aquest pobre Amic a més alta contemplació de la grandesa del seu Amat, i una majestat sense fi. I no tan solament se'n pujava *lo enteniment de lo Amic*, sinó també l'ànima, el cor i la voluntat, de tal manera que apareixia que deixava la terra del tot i se'n pujava contemplant aquell bé qui no té fi a la Pàtria celestial, a ont gosava les riqueses de son Amat, qui de la gran suavitat que despedien, no la podia sustentar, i m'arribava a desmaiar, sempre dient: «Bendito sea Dios i les sues obres», que veia grans sense fi, que si se podien referir pasmaria tot lo món, però no és possible de modo nigué, tant és cosa rara i particular *pujar lo enteniment per aquestes dialogacions i càntics d'amor en contemplació, devoció i amor de son Amat*.

40. La *devoció*, entenia jo, que és un cuidado que tenia lo Amic d'estar molt prompte per complir totes les sues obligacions. I aquest cuidado causava a lo Amic tan gran desvelo, que li costava molt de treball lo haver de descansar, i moltes altres coses, que no és possible poder declarar-ho tot. Aquí m'arribava aquesta gran *devoció i lo amor* m'acabava del tot, perquè nigué modo d'amar m'assaciava, en tant que mon Amat me deia: «No et contentes d'amar-me com los Àngels?» «Senyor, no». «Com molts altres esperits celestials?» «Senyor, no» «Com los serafins?» «Senyor, no», perquè era tan gran *lo amor* que tenia a lo Amat i la voluntat estava tan posada a amar-lo, que nigué *amor* la podia contentar, sinó que com una loca volia amar i sempre més i més, i més amar, ab lo major amor que mai se puga amar, si fos possible, i fos aquesta la sua santíssima voluntat. I és cosa particular que, per loca que estiga, mai surt d'ací, mirant sempre el qui és tot i qui hu fa tot, que no hi ha més que mirar. I per aquesta causa són tantes com ha dies en l'any, perquè cada dia aprenguem tots alguna virtut de tantes que n'hi ha. I passats *los dies de l'any* considerem i meditem les *dialogacions i càntics d'amor per poder gosar molt alta contemplació, devoció i amor de lo Amat*.

41. *I cascuna basta per contemplar tot un dia segons lo art de contemplació*. L'Art de contemplació, me declarà mon Amat, lo primer i principal és entrar una ànima en si mateixa, mirant i considerant la sua misèria i la sua gran flaqueza, i començar a pujar per la primera grada de la humilitat i per moltes altres després, com són rendiment, caritat, paciència, obediència, etc. I les ànimes qui puguen per aquestes grades, seguint sempre la voluntat de lo Amat arriben a la més alta contemplació que se pot gosar. I aquest és *lo Art de la Contemplació*, i més me digué mon Amat que les ànimes qui puguen per aquestes grades, i ja més que ell les guié, quan arriben a la contemplació, descansen contemplant al seu Amat. I les qui no puguen per aquestes grades no descansen, sinó que se cansen fent arguments i conceptes de coses altes, que tot és cansar-se i no descansar gosant simplement del seu Amat, perquè no és aquell *lo Art de la verdadera contemplació*, qui s'aprèn en *les dialogacions i càntics d'amor, qui cascuna basta per a contemplar tot un dia*.

42. *Cascuna basta per a contemplar tot un dia; tot un dia tan llarg com l'eternitat*, perquè lo Amic qui arriba a estar en gran contemplació gosant de la grandesa de son Amat, i ell l'hei permetia, encara que estigués grandíssim temps gosant el summo bé, sempre li apareixeria que és *un dia* i a la veritat és *un dia*, però és aquell qui durarà per tota una eternitat gosant de la benaventurança. I d'aquest modo me declarà mon Amat que deia lo amic el beato Ramon que *cascuna bastava per a contemplar tot un dia*, encara que fos tan llarg com tota l'eternitat. Tant és gran i profitosa la doctrina que se pot aprendre d'aquestes *dialogacions i càntics d'amor, qui són entre lo Amic i Amat, que cascuna basta*

per a contemplar tot un dia segons l'Art de contemplació, i Art per pujar a la contemplació és també (me deia mon Amat) el olvido de si mateix i amor a los menosprescios, tribulacions i mortificacions.

43. Certament que puc dir que és molta veritat, perquè he tinguda ditxa de passar per moltes tribulacions, menosprescios i mortificacions, i la major pena que tenia era no tenir en què penar, tota llàgrimes i plors. I tenia tal olvido de mi que arribava a un extrem que no sé dir el modo com era, perquè me trobava indigna de pendre el sustento corporal que donava la comunitat a les altres germanes, i per no tenir escrúpols de faltar a l'obediència, prenia alguna cosa de les més ruïnes que aportaven, considerant que per la mia gran maldat (la qual tenia tan present que no l'olvidava un punt) mereixia que m'haguessen aportada en el més abscondit desert i allí, que fos el meu sustento de les herbes més desabrides que se poguessen trobar. I encara ab los ulls plens de llàgrimes pensava, que tot açò per a mi era poc, sinó estar-me fent penitència de mos pecats sempre dient *misserere mei Deus*. Tant com això era l'olvido que tenia de mi, per la gran confusió en què me tenia mon Amat. I és cert que encara era molt més lo que tenia en el meu cor, que lo que he dit ab paraules. I aquest és *lo Art ab què ha de pujar lo enteniment a la contemplació*, i el que lo Amat ha volgut que tingués aquest pobre Amic, qui no és possible que pugua declarar lo que gosava de la bondat del seu Amat, perquè solament la suavidat que em donava a sentir, no la podia sustentar.

44. Consider V.M. quina cosa és lo *Art de contemplació*, i quanta veritat diu lo amic el beato Ramon que *cascuna basta per a contemplar tot un dia segons l'Art de contemplació*, que és lo Art que havem explicat, qui és un bé tan gran, que no se pot ponderar. I, segons lo que jo veig i experiment, és un mar de totes riqueses i per això faria qualsevol cosa a gust de mon Amat, perquè ell se servís de deixar gustar aquest bé tan gran a tots los mortals. I així, postrada a los seus peus, i per les llagues santíssimes de Cristo crucificat, suplic a tots que posen los ulls de la consideració sobre aquesta obra, la major i de més importància de quantes n'hi ha. I nigu se pot excusar dient que no és per ell *l'Art de contemplació*, perquè si repara en lo que tenim explicat, no embarassa, cansa, ni detén ànimes en coses altes i dificultoses, sinó que les ensenya a ser humils i rendides, i a mirar en si mateixes la pròpia vilesa, que és la primera regla d'aquest art, i d'aquí passar a les demés, seguint la voluntat de l'Altíssim, qui gusta molt que l'aprenuem. I així no faltem a cosa tan justa i tan profitosa per les ànimes, i així amem a lo Amat qui nos ama tant, i amem-lo per ser ell qui és, sens nigin interès.

45. *Amat és nostro Senyor Déu com a creador, recreador, e fi últim de tot quant és; Amic és qualsevol fel cristià posat en contemplació i servei d'aquell*. La veritat és que *lo Amat és Déu com a creador*, que és lo mateix que dir Deu trino i uno, trino en persones i en substància un Déu. I encara que los *fels cristians posats en contemplació i servei d'aquell sien lo Amic*, és tanta la bondat de Déu, que me digué: «Jo en tot som admirable¹⁶ i ja més en aquest particular, que som *lo Amat* i algunes vegades me faç *lo Amic*, quan vull i tenc gust, i faç el Gènere humà *lo Amat*; perquè vègia quant lo am i per realçar més la naturalesa humana, que jo he unida ab la divina.» I més me digué que, quan mon amat Jesús digué en la creu *consumatum est*, me digué ell: «Filla no tan solament ho deia perquè havia ja complit en tot lo que m'havia manat el Pare celestial pel misteri de la redempció,

---

¹⁶ Escriu 'ammirable'.

sinó també per açò, pues tot quant podia fer havia fet fins *essent lo Amat com a creador, recreador, i fi últim de tot quant és*, algunes vegades me feia lo Amic i feia el Gènere humà *lo Amat* per mostrar lo molt que és amat del meu cor.» No se pot arribar a més, d'aquesta finesa, i casi pareix impossible a los judicis humans, però *com és fi últim de tot quant és*, què cosa podrà fer que no faça i del modo que voldrà per mostrar el seu poder, qui no té principi, medi, ni fi. Al fin no sé modo com poder explicar aquesta finesa tan gran, ni com donar gràcies per ella a lo Amat de què nostro Senyor Déu *com a creador* algunes vegades se faça lo Amic, i que faça el Gènere humà *lo Amat*.

46. Com a recreador que és, Déu i home, també se fa algunes vegades *lo Amic*, i fa el Gènere humà *lo Amat* perquè vègiem que s'és fet home per estar anihilat i maltractat per lo molt que amava el Gènere humà *son Amat*, per dar-nos exemple de què lo imitem en tot lo que serà possible, d'estar anihilats i maltractats per son amor, com *Amics* seus que devem ésser [a partir d'aquí i fins al final d'aquest paràgraf falten trossos de paper i la lectura és impossible en alguns casos] mirant-lo a ell qui al parèixer no pot detenir el seu amor. I per això, a més de moltes fineses que ha fetes per los mortals fins a fer-se home, encara fa aquesta altra finesa gran, que ell qui és *lo Amat se fa Amic* i el Gènere humà lo fa *Amat*, quan té gust i vol més demostrar *la sua amor, benignitat, dolçura*¹⁷, bondat i la sua gran misericòrdia, *que vol demostrar tota* a los mortals, *essent tan gran* que no té fi. I per això fa aquestes fineses tan particulars, que no és possible que se puguen declarar del modo que són, perquè són coses tan altíssimes, que sols la sua ciència les pot entendre i explicar.

47. Jo les gos i no les entenc, dic per poder-les referir, i així estic tota pasmada, admirada¹⁸ i elevada, contemplant el meu Amat, qui em deia: «Filla i esposa mia, no tens que dubtar, que som admirable en tot, i és del modo que t'he dit. No temes que tots los reparos, que tindran los meus ministres, qui tenen los ulls an aquesta obra, que te'n donen notícies, que jo ab gran contento los te declararé. Què vols més de mi, filla dolça i amada del meu cor?» «Senyor, a vós vull i tindrè tot lo que se pot desitjar, que és la major ditxa que vós nos podeu comunicar.» Ell ho faça per la sua gran bondat, i d'aquesta manera veurem que *Amic és qualsevol devot i fel cristià posat en contemplació i servei d'aquell*.

48. En *contemplació* estava aquest pobre i miserable *Amic*, pensant diferents vegades que expiraria¹⁹ per la gran unió en què me tenia mon Amat. En aquesta ocasió, mirant *com los devots i faels cristians posats en contemplació i servei d'aquell* (açò és, de lo Amat) *són Amics*. I d'aquesta manera estava gosant tantes delícies per la gran amistat que tenia ab mon Amat, que no fora estat possible poder-les sustentar, si no fos estat en lo èxtasi en què mon Amat me posà, comunicant-se amb molta familiaridat, perquè ves i explicàs quina cosa és ser los hòmens *Amics posats en contemplació i servei de lo Amat*; però jo confés la mia gran cortedat, perquè quant més me manifesta mon Amat, menos ne sé explicar, sinó dir que és una ditxa tan gran, que no té fi.

49. *Amor és la caritat i benevolència ab la qual s'amen lo Amic i lo Amat*. Veure el modo com *s'amen lo Amic i lo Amat* és de les coses més belles que se puguen trobar, perquè *lo*

---

¹⁷ Fragment reconstruït amb el manuscrit 1077-1078, Biblioteca de Can Salas, Palma. També s'indica amb el canvi de color de la lletra. A partir d'aquí ja no s'indicarà en nota, solament amb el canvi de color de la lletra, que en comptes de negra serà blava.

¹⁸ Escriu 'ammirada'.

¹⁹ Escriu 'espiraria'.

amor o la caritat (que tot és una cosa) és un foc qui sempre crema, sens tenir medi algú d'estar quiet ni aturat, i *la benevolència*, que és lo mateix que bona voluntat, és una cosa qui penetra fins a lo més interior i no pot estar que no faça grans demostracions. I és així, perquè estava jo de manera que tenia un foc, qui em cremava tota interiorment i exteriorment, que sols ab la divina gràcia se podia tolerar. I en aquest foc del divino amor descobria el cor, qui tot se desfeia, com la cera en el foc, i casi del tot moria de veure i gosar *lo amor, caritat i benevolència ab la qual s'amen lo Amic i lo Amat*. Jo esclatava del tot de veure *amar lo Amat a lo Amic i lo Amic a lo Amat*, qui despedia tanta suavidad, que no cabia en mi. I per això diferents vegades li deia: «Amantíssim Jesús, *tant de bé no és per a mi; lo Infern, sí*, i encara és poc per lo que jo meresc.» I ell me responia i deia: «Mira i calla; mira i gosa.» I a la veritat, no es pot fer altra cosa sinó mirar i callar, mirar i gosar, quan s'alcança aquest *amor qui és la caritat i benevolència ab la qual s'amen lo Amic i lo Amat*, perquè no basten paraules per poder explicar lo que passa entre los dos, ni lo molt que desitjava *lo Amic* que totes les ànimes amassen, adorassen i gosassen el seu *Amat*, perquè vessen i entenguessen què cosa és *lo amor, caritat i benevolència ab què s'amen lo Amic i lo Amat*.

50. *I los tres parlant en Déu simpliciter són una mateixa cosa, en altra manera distingeixen-se en si mateix; i los tres, s'entén lo amor, la caritat i la benevolència* com són una mateixa cosa i en altra manera com se distingeixen, deixarà per les escoles, i solament diré que aquestes paraules me posaren de manera que molts dies m'estava cremant en un mar de foc. I del dolor de cor que sentia les forces me faltaven, que casi del tot moria. Aquestos efectes me causà solament el referir aquestes paraules, i mon *Amat* me posà en un èxtasi, i volgué que jo ves com ell és únic i summo bé. Haver de dir lo que indignament gosava aquest pobre i miserable *Amic* mirant i contemplant aquest gran bé únic i sens igual, tan apacible i amable, que no em podia detenir de fer-li moltes peticions, i en particular, li demanava la sua santa benedicció. I ell volgué que ves també la benaventurança a ont ell estava, tota adornada d'uns adornos tan blancs que no tenien par. I ab això me donava a entendre la puresa d'intenció que ha de mester lo *Amic* qui vol arribar an aquest *amor qui és la caritat i benevolència, ab la qual s'amen lo Amic i lo Amat*. El Senyor nos don per la sua gran bondat aquesta puresa d'intenció per viure i morir ab lo propòsit que tinc tant en el meu cor d'antes morir que pecar, i tot que sia per major honra i glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Fins aquí havem explicat el text que jo deixava, i que m'assenyalà el Ninyo Jesús com havem dit. I ara, ab ajuda del Senyor, passarem a lo altre text, que jo pensava haver d'explicar en primer lloc, el qual diu com se segueix:

(f. 25) *Estava Blanquerna en oració e considerava la manera segons la qual contemplava en Déu i en ses virtuts, e quan havia acabada s'oració, escrivia allò en què havia contemplat. E açò feia tots dies e mudava en s'oració noves rauons per tal que de diverses maneres e moltes matèries compongués lo llibre d'Amic i d'Amat, e aquelles maneres fossen breus, per tal que en poc de temps, l'ànima ne pogués moltes discórrer. E en la benedicció de Déu, Blanquerna començà son llibre, lo qual departí en tants versos com dies ha en l'any; e cascan vers basta per a contemplar a Déu tot un dia, segons l'Art de contemplació, que se segueix après del llibre d'Amic i Amat, en el present volum.*

1. *Estava Blanquerna en oració*, me declarà mon Amat, és lo mateix que dir estava pensant com se donaria tot a son Amat, que aquest és el modo d'*estar en oració*, pensar i considerar com se poden donar tots en el servici del Senyor. *E considerava la manera segons la qual contemplava en Déu i en ses virtuts*, i en particular en aquesta ocasió digué mon Amat que considerava aquell portento, que ell féu tan gran, quan associà aquella multitud de persones qui volgueren fer-lo rei, i la sua humilitat i virtut fonc tanta, que s'abscondí. Així mateix, el beato Ramon, *considerant la manera segons la qual contemplava en Déu i en ses virtuts*, volia imitar-lo (d'esta manera m'ho digué mon Amat). Ramon, com tenia de fer una obra tan gran com és *el llibre d'Amic i d'Amat* se volia abscondir (açò és volia abscondir el seu nom), i per això estava molt de temps a los santíssims peus de lo Amat suplicant-li que li digués quin medi podia pendre per abscondir-se. I com les súpriques fetes humilment *estant en oració* a los divinos peus de Cristo crucificat són medi eficaç per alcançar lo que demanam, li digué que prengués aquest nom *Blanquerna*.

2. El fi que tingué mon Amat de donar-li aquest nom de *Blanquerna* entenc jo que és, perquè com aquest llibre és fet a intenció que los hòmens hagen de servir a Déu, com se pot veure del principi del llibre, per això li donà aquest nom *Blanquerna*, perquè l'ànima qui vol servir a Déu ha de ser *Blanquerna*, això és, flexible i blana, com un jument, qui és tan *blan* que en fan tot lo que volen aquells qui el governen. Així ha de ser l'ànima qui vol servir a lo Amat, i en particular los religiosos (deia mon Amat), tenen de ser *Blanquernes*, perquè han d'estar tan flexibles i *blans* a los seus superiors com un ase a son amo. Ab aquesta llanasa t'ho dic perquè el natural de los hòmens és com el natural d'un ase, qui encara que en fan lo que volen, si no el ditenien seguiria el seu natural, i perquè està a domini de qui el governa està tan *blan*, que passa per tot lo que volen. Així ha de ser el vertader religiós i qualsevol cristià qui vol créixer en virtut.

3. Me digué mon Amat que el beato Ramon era molt religiós, molt bé se veu en ses obres i en la sua gran humilitat, que tingué en tot i en particular en aquesta ocasió que, perquè en aquesta obra tan gran no vessen el seu nom, féu tanta oració a los santíssims peus de Cristo crucificat. I així podem apendre d'ell molt bé i veure quant poderosa és l'oració humil, que obligà a lo Amat a dir-li que prengués aquest nom *de Blanquerna*, que bé sabia lo Amat la gran humilitat del beato Ramon, ab què procurava abscondir la sua virtut i la gran ciència que li havia donada. I me digué mon Amat que ell era qui li havia elegit el nom *Blanquerna*, de què restí molt admirada. I lo Amat me digué: «No temes, publiqueu, que és així que Ramon prengué aquest nom perquè jo l'hei elegí.» Plàcia a sa divina Majestat que tots lo prenguem i siem *Blanquernes* abscondint les gràcies que nos fa lo Amat. Aquest punt és molt important per moltes ànimes, perquè el nostro natural és molt flac. I així mirem la gran diligència que se té de posar en emcubrir los favors que Déu nos comunica i les gràcies que nos fa, que no hu perdam tot per la vanitat. I així procurem ab molta humilitat i rendiment tornar-les an el Senyor qui les nos ha comunicades, si volem ésser religiosos, i també mateix fer com el jument estant sempre prompts a lo que nos manaran per glòria del Senyor. Amèn.

4. *Estava Blanquerna en oració* és també lo mateix que dir estava en les mans del creador, d'ont se veu quant gran cosa és *estar en oració*, que és lo mateix que estar en les santíssimes mans del creador. Molt tendria que dir i que advertir a ont *estava Blanquerna en oració* perquè és la cosa qui més nos importa per anar a Déu, unir-nos en Déu, i estar

en Déu nostre Senyor, qui és lo Amat com a creador, recreador, e fi últim de tot quant és, però m'apar que basta i sobra dir que *estar en oració* és estar en les mans santíssimes del creador. I així serà molt just que no perdam tant de bé com s'alcança *estant en oració*.

5. *E considerava la manera segons la qual contemplava en Déu*. Entenia de mon Amat que dir *considerava* és lo mateix que dir estava en gran atenció de lo que contemplava en Déu, i que açò és molt important per les ànimes. *Considerar* lo que contemplen o mediten ab molta atenció per aprofitar-se i conèixer quant gran és lo Amat. Així *estava el beato Ramon en oració, e considerava la manera segons la qual contemplava en Déu*, perquè unes vegades *contemplava en Déu e considerava* los seus atributs, i molt en particular el seu gran poder, i com més *lo considerava* més posava la sua confiança en Déu. I d'aqueixa manera augmentava en la fe, esperança i caritat, i aquestes virtuts li daven tal valor, que no reparava a passar d'una part del món a l'altra, contemplant i considerant el gran poder de Déu nostre Senyor. I si totes les ànimes ho consideren ab aquesta atenció, quantes se'n trobarien qui tendrien valor i molt més donades a l'oració, considerant los atributs de Déu, i en particular, el seu poder infinit. I d'aquesta manera *contemplaríem en Déu i en ses virtuts* com el beato Ramon.

6. Altres vegades *contemplava en Déu i en ses virtuts* d'aquesta manera, *que considerava* el gran olvido que tenia de si mateix la majestat de Cristo Senyor nostre essent Déu i home, que no reparava en nigu treball, ni en fred ni en calor, ni en nigunes inclemències del temps, ni en les calúmnies de los hòmens, essent veritat, filla del meu cor (deia mon Amat), que el temor de les calúmnies de los hòmens és la cosa qui més deté les ànimes que no estiguen en oració *contemplant en Déu i en ses virtuts* (qui som jo). No hu feia així el beato Ramon, qui perquè *contemplava en les mies virtuts*, no reparava en nigu treball fins a donar la vida per mon amor. Certament, no sé que se puga dir més en lo exemple tan gran que nos dona la majestat de Cristo nòstron bé, essent-se exercitat en totes les virtuts tan complidament, i en particular en lo olvido gran que tenia de si mateix. No que ell se pogués olvidar de si, ni de nigua cosa, perquè en ell no hi cap olvido de modo nigu, sinó que per la gran humilitat i el cuidado tan gran que tenia de la salvació de les ànimes, se mortificava i anihilava tant que, del modo com podia ser, s'olvidava de si per donar-nos exemple i perquè vésem que és cosa del seu gust olvidar-se les ànimes de si per *estar en oració com estava Blanquerna, qui considerava la manera segons la qual contemplava en Déu i en ses virtuts*, i d'aquesta manera s'olvidava de si per dar gust a lo Amat.

7. Molt tenim que aprendre *de Blanquerna* o del beato Ramon, que tot és un, per la sua gran humilitat, i lo olvido gran que tenia de si mateix, qui és molt necessari per una ànima qui vol aprofitar-se en la virtut. I entenia jo que l'ànima qui voldrà fer prova de la sua virtut, que mir lo olvido que té de si mateixa, i segons serà lo olvido de si, serà també la virtut que té. Ah pobra i miserable de mi, que poc olvidada visc de mi mateixa! Quant seria millor que m'olvidàs de mi, i totes les demás ànimes que fessen lo mateix d'olvidar-se de si *considerant i contemplant en Déu i en ses virtuts*. Aquest és el millor medi de quants se'n poden trobar per estar en Déu nostre Senyor. Ell nos ne faça gràcia per la sua gran bondat.

8. *E quan havia acabada s'oració, escrivia allò en què havia contemplat*. I mon Amat me digué que eren coses grandíssimes lo que escrivia, com en efecte se pot considerar que és

així i que les escrigué tan breus, perquè ell ho dispongué d'aquesta manera. I així me deia que el deixàs fer, que totes les coses que feia estaven en summa perfecció. I jo no sols confés que és així, però encara estic molt disposta per donar la vida en confirmació d'aquesta veritat. *E açò feia tots dies*, que és dir tots dies s'empleava a escriure i publicar la gran doctrina que jo li ensenyava, i volia jo que la publicàs per ensenyança de les ànimes qui voldrien *estar en oració*. I per aquesta causa *mudava en s'oració noves raons, per tal que de diverses maneres e moltes matèries compongués lo llibre d'Amic i d'Amat*, que era dir-nos que mudava noves intel·ligències en l'oració, que feia tan humilment a los peus del seu Amat. I aquestes eren les *noves raons que mudava* per declarar-nos més la bondat del seu Amat, qui li donava grandíssima llum, perquè ell la nos donàs a nosaltres. I així *mudava de noves raons en s'oració, per tal que de diverses maneres e moltes matèries compongués lo llibre d'Amic i d'Amat* que són les moltes ensenyances i avisos tan grans, que lo Amat li donava ab aquestes *dialogacions i càntics d'amor*, de les quals me digué que són unes vives saietes qui nos penetren el cor, si les *consideram bé en l'oració, a on mudava lo amic el beato Ramon de noves raons*; perquè no hei hagués ànima alguna qui el ves, que no se n'aprofitàs.

9. *E mudava en s'oració noves raons*. I jo entenia que mudava a més alt coneixement de Déu, trino i uno, com se pot veure de la gran profunditat, [f.27, molt deteriorat, falten trossos de paper importants, i la lletra està cremada] *que se troba en les diverses maneres e moltes matèries de què compongué el llibre d'Amic i d'Amat*, que com més lo consideren *posats en oració*, més clarament experimenten que aquells avisos són unes ferides qui vivament penetren el cor; **I en aquest pobre Amic lo penetraven rigurosament, en particular estant en l'oració** que tot se desfeia i al parèixer lo se'n portava lo Amat. I a vista de tantes fineses com obrava era tant el sentiment que tenia d'haver-lo ofès, que no hi podia tenir tota llàgrimes i plors i del tot me desmaiava. Tan rigurosament, com lo que he dit, penetren **aquestes noves intel·ligències que lo Amat dona en l'oració, perquè millor puguen entendre com de diverses maneres e moltes matèries compongué lo llibre d'Amic i d'Amat, lo amic el beato Ramon**.

10. *E aquelles maneres que fossen breus i tal que en poc temps l'ànima ne pogués moltes discórrer*. No volgué dir el beato Ramon que en l'oració se tinga de discórrer de moltes matèries, perquè això seria més escola que oració, sinó que fossen breus, **perquè la nostra vida és tan breu** i dura tan poc temps que, a penes havem començat, com ja havem acabat. I per això **volia que fossen breus, per tal que en aquest poc temps que tenim de vida, l'ànima ne pogués moltes discórrer, de les virtuts grans i ensenyances de què ell compongué aquest llibre d'Amic i d'Amat, perquè s'aprofitàs i aumentàs en la virtut**. Aquest **era el fi** que tingué el beato Ramon. I així heu he entès de mon Amat qui **me digué** que la lliçó és bo que sia breu, però l'oració que sia llarga. Això **s'entén segons lo estat de la persona** qui fa oració, que no vol lo Amat que falten a ses **obligacions** per estar en oració, sinó que s'**empleen bé**. Que qui viu bé, **i s'empleen bé, fa oració** quan el temps no dona lloc de poder **fer oració**. Però **me digué que estava molt enutjat** d'aquelles persones qui poden fer oració, **i no en fan**. I demostrava tenir-ne gran sentiment. Jo no tindria de parlar d'aquesta matèria per ser la més descuidada de totes, però s'ha de fer la santíssima voluntat de mon Amat. I així posem molta atenció an aquestes paraules *per tal que en poc temps l'ànima ne pogués moltes discórrer*, i discórrer per la nostra consciència moltes vegades, mirant i remirant si passa algun rato en què puguem donar gust a lo Amat fent oració, i no l'hei donam, perquè ell sap molt bé les nostres ocupacions, empleos i

intencions. Jo voldria que tots los mortals tinguessen aquestes paraules *escrites en el cor*, i entenc que en breu temps aumentarien molt en virtut. Déu ho *faça*. Amèn.

11. *E en la benedició de Déu, Blanquerna començà son llibre*. Ja havem dit en l'explicació del primer text, que *començar aquest llibre* fonc obrir les portes de la Glòria, i així no m'hi entretenc més. I així ara diré que el fi que tingué de començar aquest llibre fonc un fi molt *alt que* fonc donar a conèixer les grandeses, misericòrdies, i *virtuts del seu Amat* a tots los mortals. I la veritat és que qualsevol *ànima que* voldrà veure la grandesa, magnanimidat, i demás virtuts de *mon Amat* no té més que fer que posar los ulls *en el llibre que començà Blanquerna en la benedició de Déu*, qui ja m'ha declarat que *basta dir haver-lo començat, en la benedició de Déu, per veure la gran profunditat que tindria el llibre de l'Amic i de l'Amat, lo qual repartí en tants versos com dies ha en l'any, perquè los faels cristians, qui s'apreciarien de bons Amics, tinguessen tots los dies en què contemplar les misericòrdies del seu Amat, qui tot és amor i caridat*.

12. *E cascun vers basta per tot un dia, per a contemplar a Déu* no diu ara com diu en el primer text (parlant de les Dialogacions) *e cascuna basta per a tot un dia*, sinó *e cascun vers basta per a tot un dia* per a confirmar lo que tenim dit en l'explicació del primer text. I jo dic més que no tan solament *cascuna dialogació i cascun vers*, però encara cascuna de les paraules *del llibre de lo Amic i de lo Amat basta per tot un dia* a contemplar tan llarg com tota l'eternitat, *segons l'Art del llibre de Contemplació, que se segueix après del llibre d'Amic i Amat en el present volum*. I és cosa tan rara que si Déu nostro Senyor donàs lloc a l'Amic, quan està contemplant aquestos versos, se quedaria en Déu *per tota* una eternitat. I el no donar-li lloc és de les majors penes *que pot patir lo Amic*. I a la veritat, que l'hei feia gustar molt bé lo *Amat, qui li feia tantes gràcies que no tenia possible poder-les referir*. I a vista de *tantes gràcies*, tenia tant de sentiment d'haver ofès a Déu, i de no amar a Déu, que el cor me rebentava del dolor que sentia, i los ulls estaven fets un mar de llàgrimes suplicant molt de veres a mon Amat, que em deixàs esclatar de pena per no tenir *ocasió* de pecar més, i per quedar-me del tot a gosar-lo *contemplant* aquell dia qui mai s'acabarà.

13. Tan gran era el desig que tenia de no estar més en aquesta vida per estar contemplant a Déu per tota una eternitat, que no podia deixar de *suplicar-li que s'acabàs* la mia vida i quan arribava a punt, que certament pensava morir, ell aleshores m'alegrava summament [a peu del fol es llegeix: He vist i llegit aquest plec no tinc cosa que notar: Sor Anna Maria del SSm. Sagrament.] I d'aquesta manera me creixia la pena i, quan veia que no es seguia (f.28) lo que tant desitjava, no em cansava de dir-li: «Amat de la mia ànima, encara no me'n nirà vui del tot? Encara tindrè més vida? Sia feta la vostra santíssima voluntat que, si no era per patir més per vòstron amor, no seria possible que em pogués aconhortar de no acabar la vida, per poder *contemplar a Déu tot un dia* de l'eternitat.»

14. El contemplar a Déu és de manera que etiam²⁰ en aquesta vida tot el temps que dura *el contemplar a Déu, tot és un dia* i, si molt de temps permetés lo Amat a lo Amic *el contemplar a Déu, tot li seria un dia, segons l'Art del llibre de contemplació, qui se segueix après del llibre de l'Amic i de l'Amat*, del qual m'ha dit mon Amat que és un tresor abscondit, i bé qui se troba *en lo Art del llibre de la contemplació*, i és estimada de pocs, perquè és poc coneguda. Molts diran, i s'excusaran, que és cosa tan alta que no

---

²⁰ Possible llatinisme, o tal vegada el verb esser 'estiam'.

l'entenen, i així que no la podran alcançar. Desenganyen-se que no és així que, si bé és veritat que és cosa grandíssima, però tot s'alcança en l'oració *considerant* atentament *la manera segons la qual contemplava* lo amic el beato Ramon *en Déu i en ses virtuts*, que és dir en tot lo que se pot *contemplar i considerar*, per donar gust a lo Amat i gosar d'un bé tan gran, qui tot se troba *en lo llibre de contemplació, qui se segueix après del llibre d'Amic i d'Amat en lo present volum, que és el llibre que lo Il·luminat Doctor i màrtir el beato Ramon Lull compongué, que vulgarment anomenen Blanquerna*. No deixem de buscar-lo per aprendre doctrina tan divina i celestial que nos ensenya per més glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor, núm. 1

Demanà lo Amic al seu Amat, si en ell havia romàs níguna cosa a amar? Lo Amat respòs que allò perquè l'amor de l'Amic se podia multiplicar restava tostemps per amar.

1. Cosa rara i particular és lo que nos escriu lo amic el beato Ramon, pues el primer càntic ja és tot amor i amar, que sols de referir aquestes paraules el meu cor tot se desfà, i no és possible dir lo que sentí aquest pobre Amic estant en un rato d'oració, perquè fonc tanta la unió en què lo Amat lo posà, que no veia sinó Déu, i tot se negava en un mar grandíssim de la sua gran misericòrdia, noblesa i majestat, a ont me descobrí lo amic el beato Ramon, de qui me digué lo Amat que, después d'haver deixat totes les coses per son amor i per amar-lo tot quant podia, tot encès i abrasat, no parava *de demanar-li si en ell havia romàs níguna cosa a amar?* I més me digué que en tantes ànsies mateixes i vives instàncies, com jo li suplicava que em llevàs la vida per no tenir més ocasió de pecar, i perquè no el podia amar ab les mateixes, li demanà el beato Ramon si en ell *havia romàs níguna cosa a amar?* I eren unes ànsies aquestes qui m'ocasionaven tals penes que sols ab la sua gràcia se poden tolerar. I mon Amat me deia: «Filla mia, tals eren les ànsies en què *me demanava lo amic el beato Ramon, si en mi havia romàs níguna cosa a amar?*»

2. Sempre són grans les misericòrdies de lo Amat, però en aquesta ocasió era cosa particular, no tan solament per moltes gràcies que ab gran amor me comunicava, però encara per lo molt que em manifestava del gran amic el beato Ramon. Jo el veia que del seu cor eixien unes ardentíssimes flames de foc del divino amor, qui vivament lo cremaven, i era la cosa més bella que se pogués veure lo molt que estava ferit de l'amor divino, quan demanava an el seu Amat *si en ell havia romàs níguna cosa a amar?* Que si totes les ànimes poguessen veure quant bella i hermosa és l'amor, farien diligències grans per imitar el beato Ramon en contentar lo Amat, qui el té en tanta ditxa i glòria, que em pasmava de veure'l. I me digué mon Amat: «Filla mia, no tan solament eren flames aquelles ànsies que tenia el beato Ramon d'amar-me i *demanar-me si havia romasa en mi níguna cosa a amar?* sinó encara eren unes seietes qui li penetraven el cor.» I perquè jo ves que era d'aquesta manera, me posà tota ferides interiorment, qui per lo molt que penetraven el cor i l'ànima **eren tan sentides** que sols ab la sua gràcia se podia tolerar.

3. Com me **veia** les mateixes ànsies i cuidados d'amar el meu Amat que tenia el beato Ramon, com som tan poc discreta, estava admirada pensant com el beato Ramon *demanava an el seu Amat, si en ell havia romasa níguna cosa a amar?* Per ser una cosa

molt clara i bona de veure que *en lo Amat* haja tant *que amar* que no té fi. I aquest pensament no lo havia comunicat a nigué, sinó que interiorment pensava. I lo Amat me digué en el mateix instant que jo pensava que el beato Ramon li preguntà pel gran gust que tenia de tenir col·loquis ab son Amat, qui com estava tot flames del foc del divino amor (f.29) per tenir major tracto i familiaritat ab son Amat, *li demanà si en ell havia romasa niguna cosa a amar*. No que ell deixàs d'advertir que *lo que hei ha a amar* en Déu és infinit. O que linda pregunta i millor trasça de què se valgué lo amic el beato Ramon per parlar ab son Amat i fer-se més pràctic en lo *amar*, com podrem veure clarament en la resposta que meresqué de son Amat, tan suave, hermosa i benigna com veurem en son lloc.

4. Jo entenguí que són molt diferents los mortals, perquè quan alguna ànima los pregunta alguna cosa que ells entenen que ja la saben, no responen benignament com lo Amat, sinó agrament i desabridament, dient-li: «Si heu sap, per què m'ho demana?» No és això perfecció ni a gust de mon Amat, qui me digué que és poca consideració i no reparar el bon fi que aquella ànima té, que és humiliar-se i apendre més d'amar i més amar el seu Amat. I més me digué, que moltes vegades ell les nos envia per donar-nos aquell avís, perquè mirant aquell bon desig d'aquella ànima aprenguem de ser humils i de més amar a lo Amat. I la nostra misèria i poca paciència és de modo que no sols no aprenim l'ensenyança que Déu nos envia, però encara, ab la resposta que fem tan desabrida, o entretenim aquella ànima o la fem tornar atrás. Mirem que s'ha de posar gran atenció an el respondre a les ànimes qui desitgen molt de veres amar més el creador i a les demés ànimes, perquè prenguen aquest camí tant del gust de lo Amat.

5. Essent veritat que aquesta doctrina és una cosa molt llana, tinc entès de mon divino Amat que és molt important i que s'experimenta cada dia, de què som romasa confusa, perquè en orde d'aquesta matèria som la més culpable <sic> de tots. I així voldria que tots posàssem l'atenció en el modo de demanar de lo Amic i del respondre de lo Amat, que d'aquesta manera veurem com nos tenim d'aportar, i lo que tenim de fer per amar a lo Amat i donar camí a les ànimes d'amar-lo més, que és lo que tenim obligació.

6. Altra causa tingué lo amic el beato Ramon (me digué mon Amat), de *demanar-li si en ell havia romàs niguna cosa a amar?* I és que com veia que en Déu hei havia tant que amar, *demanant-li si en ell havia romasa cosa a amar* era com si li digués: «Senyor suposat que en vós hei ha tant que amar, donau-me medis per poder-ho alcançar.» I d'aquesta manera arribava en aquella unió, la més gran que una creatura pot gosar, que és estar tan unit en Déu nostro Senyor que, del modo que pot esser, lo Amic pareix que és Déu i que ama ab lo mateix amor de Déu. I quan se veia en una ditxa tan alta *demanava a son Amat, si en ell havia romasa cosa niguna a amar?* No pogués ser sinó que en son modo li apareixia així. Consider V.M. quina gràcia tan gran és aquesta que no se pot dir més. I així ja no m'admir que el beato Ramon en el primer càntic tractàs tant d'amor, suposat tenia tan gran unió ab son Amat, que lo amava del modo que tinc explicat, ni menos de què li fes aquesta pregunta, perquè qui ama pena i no pot estar que no faça peticions i demostracions.

7. Per l'experiència m'ho féu veure mon Amat ab molta claredat, per la gran unió en què em tenia, perquè no podia dir si estava en el sacrari o en la benaventurança, a ont mirava el meu Amat, sinó que tot m'apareixia una mateixa cosa. I allí a ont estava aquest pobre

Amic, allí estava lo Amat. El modo com és, ni lo que és aquesta ditxa, ni lo que se passa entre los dos, no seria possible poder-ho explicar, lo que sé és que resta lo Amic tan encès i abraçat del foc del diví amor, desitjant més amar, que no és possible que pogués consentir a viure i a no amar. I d'aquesta manera volia acabar la vida perquè no patia, ni amava, i ja que no l'acabava, no em cansava de dir: «Vinga la mort, i anem-nos-ne del tot d'aquesta vida.» Tan penetrants com això són aquestes flames, que volgué mon Amat que jo gustàs. I essent així veritat, que encara que el meu cor se partisca de pena, jo no don mai un sospir exteriorment. En aquesta ocasió no podia deixar de donar-ne molts dient: «Déu meu, Jesús amat de la mia ànima», i tants altres que no tenen par. I tot això féu mon Amat, perquè ves ab molta claredat les ànsies que tenia el beato Ramon quant grans eren, i el desig que tenia tan gran de trobar modo com poder més amar a son Amat. I per això li demanà si en ell havia romasa niguna cosa a amar?

8. *Lo Amat respòs que allò perquè l'amor de l'Amic se podia multiplicar, restava tostemps per amar.* No digué mon Amat que no hi havia més que amar que *allò perquè lo amor de l'Amic se podia multiplicar*, sinó que *allò perquè lo amor de l'Amic se podia multiplicar restava tostemps per amar*, com si digués, com *lo amor de lo Amic* és tan limitat, sempre per ell *resta a amar allò perquè se pot multiplicar*, perquè hei ha tant de l'amor de l'Amic a lo que hei ha per amar en lo Amat, com va de lo finit a lo infinit. I així sols lo amor de Déu és qui pot amar lo qui sempre resta en ell mateix a amar; perquè és tant que no té principi, medi, ni fi. I me digué lo Amat que la sua mare santíssima i la sua santíssima ànima són los qui més lo han amat, i no obstant que el seu amor (f.30) sempre *se multiplicava* sense par no han amat *lo qui resta amb ell per amar*, perquè en Déu trino i uno, sols lo amor qui és amb ell mateix *pot amar lo qui tostemps resta per a amar*. I si fos possible que lo amor de l'Amic se pogués multiplicar sense fi, sempre *restaria en lo Amat per a amar*. Com veia jo, per la gran llum que ell me donava contemplant a Déu omnipotent, que és així la veritat que en Déu resta sempre que amar i heu entenia, però no és matèria qui se puga explicar de modo nígú, per esser la cosa més bella que nígú puga pensar.

9. Me digué mon Amat *que allò perquè l'amor de l'Amic se podia multiplicar restava tostemps per amar. Són unes paraules* qui tenen gran profunditat, perquè *lo amor de lo Amic* té molt de camp *per ont se pot multiplicar*, perquè si se posa a considerar lo amor ab què lo Amat nos ama des d'una eternidat i que descendís del cel a la terra per estreixar-se en les entranyes d'una pura creatura, i tot per nòstron bé, són unes consideracions qui poden *multiplicar molt lo amor de lo Amic*, i *allò mateix en què se pot multiplicar* és el medi per amar. I si consideram les grans misericòrdies de lo Amat (així m'ho ensenyava ell) no és dicible *lo que se pot multiplicar lo amor de l'Amic*, perquè són sense par los medis i modos que alcançaria per més amar.

10. Certament m'apareix²¹ que no se pot tenir nígún reparo, si són aquestes paraules de lo Amat, perquè sols de referir-les causen tals efectes, que el cor tot se desfà per amar i més amar el seu Amat, en qui veig tant que amar que, quan per la mia gran misèria me veig privada de tot aquest bé, desig el morir per veure que no és de nígún profit estar en aquesta vida; pensant, si morint, trobaria *lo amar* que no puc alcançar vivint.²² Doncs bé,

---

²¹ Sempre que apareix aquesta fórmula 'me aparex', en realitat el que vol dir és 'me pareix' en el sentit de 'em sembla'.

²² Aquests pensaments recorden els de santa Teresa de Jesús en la famosa paradoxa 'vivo sin vivir en mí'.

se pot tenir llàstima grandíssima d'aquesta pobra ànima, qui se troba en aquest estat de voler amar i no poder amar; de voler patir i no poder patir, donant-li lo Amat el camí i el modo com *lo amor de lo Amic se pot multiplicar*. I com veu que no pot arribar a pendre aquest camí, són les penes majors que puc tenir, i per gràcia del Senyor ha molt de temps que les pas ab molt de contento; i casi sempre plorant i cercant a los santíssims peus de Cristo crucificat com poder *amar*, tota tribulacions.

11. No faltava la mia gran senyora Maria santíssima, qui m'aconsolava dient: «Filla mia, no temes, que si tens penes les passes en mi, que no podia jo deixar d'assistir-te en el primer càntic, suposat tot ha tingut principi en festivitats mies. I així ten gran confiança, que tot tindrà bon fi.» I jo li diguí: «Aquesta és la mia confiança, que ab lo favor de mon Amat i de vós Senyora mia, tot tindrà bon fi.» I al sentir la sua dolça veu no podia detenir les llàgrimes pel gran afecte que sentia i la gran confusió que tenia. I molt admirada perquè reparí que, quan me digué lo que tinc dit, era el dilluns del Santíssim Nom de Maria dia *infra octavam* de la sua santíssima nativitat. I me digué que aquesta era una de les majors festivitats que tenia. I en aquest ditxós dia comencí el primer càntic per haver-m'ho manat així la santa obediència, en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, en nom de Cristo crucificat i en la intercessió de Maria santíssima, qui té de ser amparo i defensora d'aquesta obra, advertint que ha succeït sempre del modo que tinc referit per gràcia de mon Amat i sens nigunes diligències mies.

12. Jo mirava a mon Amat en la creu molt mal tractat, i ell tornà a dir-me *que allò perquè l'amor de l'Amic se podia multiplicar restava tostemps per amar*. D'esta manera, *que allò perquè l'amor de l'Amic se podia multiplicar*, era mirar-lo en les penes i afrontes que patí fins a morir en la creu. I açò és *allò que tostemps resta per amar*; perquè eren unes fineses tan grans que feia que no tenen fi (així m'ho deia mon Amat). I és així perquè quines fineses se poden trobar amb ell, que no sien grans sense fi? I així no se pot pensar *lo que l'amor d'Amic se pot multiplicar* en les fineses de l'Amat, ni menos *lo que resta sempre per amar*. I essent veritat, que són molt grans les fineses que feia per aquest pobre Amic, no obstant això, ne feia sempre més i més sense parar, de tal manera que m'arribà a tan grandíssima unió que no sabia com estava, ni com amava, lo que sabia és que estava en Déu i que amava ab lo amor seu, i que era arribada a tal punt que les gràcies que em comunicava seria temeritat pensar que se puguen referir.

13. És tan gran cosa aquest modo que té lo Amat *de multiplicar lo amor de l'Amic*, que si totes les ànimes arribaven a gustar-lo, apareixerien uns locos olvidats de les coses d'esta vida i de la pròpia estimació, i anirien sempre buscant menosprescios, com aquesta pobra ànima, qui per veure quin medi pendria per esser calumniada i desestimada per imitar a son Amat, i perquè entenia d'ell que per aquest (f.31) medi se podia *multiplicar lo amor* i com era tan gran el desig que tenia de què s'augmentàs lo amor, no tan solament hauria volgut ser menospresciada, sinó encara, ab molt de gust, escorxada, i que li haguessen llevada tota la pell per més amar lo molt que resta per a amar en son Amat, qui certament me feia tornar loca i perdre lo enteniment. En particular, quan jo molt empenyada a no fer cosa qui no fos molt del seu gust, no em cansava de dir-li: «Amantíssim, dolcíssim i benigníssim Jesús, jo no vull deixar de fer cosa que sia la vostra santíssima voluntat, però no en vull fer ninguna qui no hu sia.» I el meu cor se partia de pena i sentiment que tenia, si tot açò seria *per multiplicar lo amor* i amar-lo més. I ell me respongué i digué que no temés que, quan fan alguna fàbrica lo qui la conserva són los fonaments i lo primer que

fan són los fonaments, i com d'aquesta obra aquest càntic és el primer, és el fonament, i per això comença per lo amor i amar, per poder sustentar i explicar tots los demés per glòria del Senyor i ab lo seu favor, per esser tot obres admirables del seu gran poder.

14. També (digué mon Amat) si la fàbrica o obra que fan és algun palàcio, s'ha de mester una escalera per poder pujar a mirar i a gosar la sua hermosura. I així que *el multiplicar lo amor* (cosa rara) és l'escalera d'aquest palàcio de la contemplació; perquè lo amor és pena i tant quant *multiplica lo amor* creixen les espines i abrojos, qui formen aquesta escalera per pujar a la contemplació. Considerant los càntics d'amor la pobra ànima mia pujava per aquesta escalera tota abrojos i espines, ab tanta velocitat que no se podia dir que caminava, sinó que ab moltíssim <sic> lleugeresa volava, sens nigung temor de les espines ni espantar-se de nigung cosa, si bé veia molta preparació d'una persecució gran, però tenia tant de valor que no em causava nigung pena, antes tenia un ànimo grandíssim de no desistir de tot allò qui seria de l'agrado del Senyor, encara que em perseguís tot lo món. I, ab la gràcia que mon Amat me donà, no girava la cara a nigung treball, antes bé tenia pena de veure algunes ànimes que lo Amat regalava, i elles s'afligien, com jo no ho podia passar per amor del meu Amat, si fos estat del seu gust d'aquesta manera.

15. Deia'm mon Amat *que açò és multiplicar lo amor*, i que li dona molt de gust i d'aquí ve lo amar. I al pas que aumenta lo amar, creixen també les espines i tribulacions per ont puguen les ànimes *qui multipliquen lo amor*. I quan arriben an el palàcio de la contemplació, se troben a la presència de la beatíssima Trinidad com unes ovelletes qui pujaven simplement i humilment, i el Pare celestial los dona la sua santa benedicció. El Fill, com a redemptor, les rep en el santíssim peu de la creu, a ont hei ha un mar grandíssim de la sua preciosíssima sang, que los dona a gustar. I d'aquesta manera les regala molt suavement, i el divino Espiritu los dona la sua santíssima gràcia, que certament no hei ha més que mirar ni que desitjar, sinó gosar i amar aquell summo bé, que la beatíssima Trinidad concedeix a los Amics qui, ab totes les diligències que poden, procuren *a multiplicar l'amor* pujant com a simples ovelletes per l'escalera de les tribulacions, rendides sempre a la santíssima voluntat de son Amat. I aquest és el millor medi de tots quants ne poden pendre, si volem *multiplicar lo amor*, donar-li gust i amar-lo, suposat en *ell resta tant per amar*.

16. Lo qui certament m'admirava és la gran amistat que tenia ab aquest pobre Amic, an a qui deia: «Dona'm un abraç, que jo també el te vull donar.» Valga'm Déu omnipotent la gran familiaridat que demostrava an aquest pobre Amic qui, al sentir les paraules que li deia son Amat, li ferien el cor de tal manera que, del gran dolor que sentia, perdía les forces i tota dins un mar d'amor i de foc me consumia de tal modo que no es pot explicar lo molt *que multiplicaven lo amor* aquestes paraules: «Dona'm un abraç que jo també el te vull donar.» Les quals me digué diferents vegades, i la resposta que jo li feia era: *fiat voluntas tua*; i per lo molt que em trobava indigna d'aquesta gràcia, no deixava de dir-li que lo Infern és poc per a mi, però faça's la vostra santíssima voluntat, que no vull més, i digau-me lo que tinc de fer. I ell me digué: «*Multiplicar lo amor*, amar-me i publicar lo molt que és an el meu gust aquest càntic, i lo molt que jo regal a los Amics, qui s'empleen en ell. I així vine en mi, i descansaràs de les fatigues tantes que has passades per l'escalera de les tribulacions.»

17. Lo Amat me donà un abraç qui em lligà tota i m'aportà en el seu santíssim cor, a ont me digué que tenia de descansar gosant de la sua majestat, grandesa, i misericòrdies sense fi, en companyia de la sua mare Maria santíssima, de mon gran pare i patriarca santo Domingo, de la mare santa Caterina de Siena, del beato Ramon, del rei David, de la venerable mare sor Catalina Tomasa,²³ i molts altres esperits celestials qui estaven en lo seu santíssim cor. I me digué que tots ells intercedien per (f.32) aquest pobre Amic, qui sentia tant de goig en aquesta ocasió, que no basten paraules per poder-ho explicar. I me digué mon Amat que tot açò feia perquè havia donat principi a estos càntics, que són prendes molt amades del seu cor i los té en el seu divino cor, com se deixa veure de les grans fineses que fa per explicar-los, demostrant lo molt que és del seu gust, perquè moltes ànimes se'n puguen aprofitar *demanant-li si en ell havia romàs níguna cosa a amar?* Pel gran contento que li donen aquelles ànimes qui estan cercant, mirant i tractant com poden *multiplicar lo amor*, per més amar a son Amat.

18. Cosa certa és que no he sabudes ben lograr les gràcies que m'ha fetes sempre mon Amat, ni menos he sabut *multiplicar lo amor* del modo que m'ha ensenyat. Jo confés que és culpa mia, per la molta assistència que em fa, però no és possible explicar lo afecte que [he]²⁴ tingut sempre de voler-lo *multiplicar* per més amar a mon Amat. I per això sentí molt quan me digué que volia que descansàs en el seu santíssim cor, de les fatigues que havia passades pujant l'escalera d'espines i tribulacions, qui al pas que creix i aumenta lo amor, creixen elles també, essent així veritat que no tinc més tribulacions i espines, que les que tinc d'haver ofès a Déu, no poder-lo amar, ni poder patir per son amor. Aquestes són les mies espines i les mies tribulacions, quan me veig atribulada i menospreciada per amor del meu amat i volgut espòs Jesús, perquè m'és poc el morir. Aquí és el meu descans, doncs com serà níguna tribulació cansada? Per aquest pobre Amic, qui ama tant el penar *per multiplicar lo amor*, i per més amar a son Amat.

19. Ell me digué que altres modos hei havia també *per multiplicar lo amor*, i en particular el ser pobres d'afecte a les coses terrenes; perquè poc importa el ser pobres de lo que havem menester per calçar, vestir, etc. si som rics d'afectes an aquestes coses, perquè d'aquesta manera no trobarem mai el camí *de multiplicar lo amor* i amar més a lo Amat. I així, si volem alcançar aquesta preciosa prenda, a més de no gosar de riqueses terrenes, no los havem de tenir tampoc nígun afecte, però ab prudència, segons lo estat de les persones. I encara que a totes les ànimes los estaria molt bé viure en pobresa, en particular entenia jo que parlava aquí mon Amat per los religiosos i religioses qui professen la pobresa, perquè aquests han de ser pobres de riqueses i d'afectes a coses terrenes, perquè d'altra manera no se'ls *multiplicarà lo amor*, sinó que menoscarà. Miren, que nos importa molt aquesta pobresa, si volem gosar d'aquest bé i amar més a lo Amat.

20. Més me digué que també és medi *per multiplicar lo amor* el fer bé a qui nos fa mal, i que moltes vegades *lo multiplica* no tan solament en la persona agraviada, sinó encara en la persona que fa lo agravi, perquè com veu la caritat i benignitat d'aquell que ha agraviat, i que li fa tot el bé que pot per amor del seu Amat, s'anima també ell a voler-lo amar i d'aquesta manera *multiplica lo amor* d'un i altre. I així molta obligació tenin <sic> de fer bé a qui nos fa agravis i persegueix, perquè Déu ho mana així i per donar aquest bon

---

²³ Una de les primeres ocasions en què cita santa Caterina Tomàs, aleshores només venerable.

²⁴ No apareix en el text.

exemple, qui moltes vegades és ocasió *de multiplicar lo amor* a qui nos fa mal. I és cosa aquesta molt del gust de lo Amat, qui la llum que nos dona i les gràcies que nos fa, vol que en facem participants les demés ànimes, perquè cresquem tots *en amor* i en amar.

21. Digué mon Amat que tot això veuríem ab molta claredat en lo que ell obrà quan li donaren la llançada, perquè aquell home qui li obrí el seu santíssim costat ab la llança, cosa certa és que li volia fer dany, i que el seu intent seria deshonorar-lo, però com la caritat i pietat de nòstron amat i volgut espòs Jesús era tan gran, en el mateix instant que rebé aquest agravi, li donà vista corporal i espiritual, que fonc ocasió d'amar-lo i *multiplicar en ell lo amor* per medi del gran bé que li féu en ocasió que d'ell havia rebut un agravi tan gran, d'ont se veu ab molta claredat quant nos importa el fer bé a qui nos fa mal per dar gust a lo Amat.

22. Jo judic que bastarà lo que tinc explicat per conèixer *en què se pot multiplicar lo amor de lo Amic, i lo que resta per a amar en mon Amat*. Ell nos do gràcia perquè puguem alcançar i gosar tot aquest bé, que tinc grandíssima confiança que ho alcançarem si nos posam a los peus de Cristo crucificat, a los quals me posí jo per començar aquest càntic i prosseguir los demés adorant aquelles santíssimes llagues, i suplicant-li que em donàs la sua preciosíssima sang i la sua santíssima benedicció per acertar a glòria de la santíssima Trinitat.

Dialogació i càntic d'amor núm. 2

Les carreres per les quals lo Amic cerca al seu Amat són llongues i perilloses, plenes de consideracions, de sospirs, e de plors, e il·luminades d'amors.

1. Mon divino i soberano Amat me digué que explicaria aquest càntic ab lo cuidado i diligència gran que posaren los Sants Reis quan veren l'estrella, per cercar i adorar el seu Amat, perquè el vertader *cercar a lo Amat* és adorar-lo i confessar-lo per vertader Déu, que així ho feren los Magos: *Vidimus stellam eius in oriente, et venimus adorare dominum*. I així me digué *que les carreres per les quals lo Amic cerca el seu Amat són llongues*, pel gran afecte que tenen los Amics qui de veres són Amics, com los Sants Reis, de qui me digué que no paraven *de cercar el seu Amat per les carreres de l'amor, qui són llongues i perilloses*. I me digué: «No temes filla, que no són *perilloses* (del modo que molts se pensen) per les ànimes qui desitgen fer la mia voluntat. Aquí no tractam d'aquest perill per ara, sinó que dic que *són llongues i perilloses*. *Llongues* que és dir llargues, perquè el gran amor que tenen a lo Amat no els dona temps de respirar, per la gran pressa que tenen de voler-lo trobar, i per això, per curtes i breus que sien, són molt llargues per lo Amic qui és Amic de bon cor.

2. »Filla mia, tan particular era lo incendi d'amor qui cremava en el cor de los Magos, quan tingueren les notícies que per l'estrella los donà mon Pare celestial, que per arribar a mi a penes hi podien tenir a esperar haver caminades i passades aquelles carreres, perquè eren tan llargues per ells, que no se pot explicar. I per això fonc forçós haver-los de donar pas, perquè poguessen arribar en menos temps del que s'havia menester. Filla mia, i tot pel gran amor que em tenien, que per això no podien tenir repòs fins que vessen a son Amat, qui som Jo. I molt abscondit, no em partia del seu cor, però molt piadós i dadivós,

i molt gustós de veure la gran amor i caritat ab què *cercaven el seu Amat per les carreres llongues i perilloses*, qui són la fe, l'esperança i la caritat.»

3. Per això *són tan llargues i perilloses aquestes carreres*, perquè la fe que tenien aquestos Amics, qui representen tots aquells Amics qui de bon cor *cerquen el seu Amat*, los arriba a fer-los deixar totes les coses per posar-se en camí *de cercar el seu Amat*, sens reparar en treballs, fatigues, ni en perill dels danys que podien reber. I d'aquesta manera, sens reparar en respectes humans, caminaven per *la carrera llarga* de l'esperança i confiança que tenien en Déu nostro Senyor i *anaven en busca del seu Amat*. O quin punt és aquest de tanta importància, que havem tocat de pas, que no miraven respectes humans *per cercar el seu Amat*. Posem gran atenció en aquest punt, que és de les coses més importants de quantes ne podem explicar, perquè hei ha moltes ànimes qui viuen amb aquesta misèria, que és cosa de llàstima veure el dany que tenen, treballant sempre sense profit, i tot los ve per los respectes humans (plàcia a sa divina Majestat, que no n'hi hagués tantes). Gran dany és aquest, però bon exemple tenim de los Sants Reis que, com havem dit, lo Amic qui és Amic, de bon cor no s'embarassa, ni lo impedeix respectes humans *per cercar el seu Amat*, passant aquestes *carreres llongues i perilloses*.

4. *Perilloses* són aquestes *carreres*, però el *perill* que tenen és de ser maltractats, menospreciats i encara de perdre la vida, però aquestos *perills* no detenen lo Amic qui és bon Amic que *no cerc el seu Amat*, com me digué el mateix Amat de los Sants Reis, a qui encomanà Herodes que li donassen notícies de l'Infant nat, i ells no temeren nigu *perill*, *ni quan cercaven el seu Amat*, ni després d'haver-lo trobat, sinó que procuraren a guardar-lo i amar-lo. I així no temien nigu *perill*, encara que fos de perdre la vida, ni se cuidaren de donar aquelles notícies an el rei Herodes, que desitjava. Sens reparar en respectes humans, ni si faltaven an el punt d'honor de lo que eren essent tan nobles com se pot considerar, sinó que tan solament miraren que los podia impedir la dolça companyia que tenien de son Amat, *que cercaven i havien cercat per les carreres llongues* de la fe i de l'esperança.

5. Molt llargues són aquestes *carreres* de la fe i l'esperança, però deia'm (f.34) mon Amat que no s'igualen ab la caritat, perquè *la carrera* de la caritat és *tan llarga* que no té fi, perquè la caritat és amor i de l'amor naix lo amar qui mai s'acabarà, però *la carrera* de la fe i de l'esperança s'acaba acabant-se la vida. No emperò la caritat, perquè (deia'm mon Amat) mirant-lo s'encenen i abrasen d'amor, i de voler-lo més amar, de tal modo que estant en la Glòria celestial, en son modo, *lo Amic cerca el seu Amat per la carrera* de la caritat. Tanta veritat és que *la carrera* de la caritat és llarga que per a sempre té de durar, amant i gosant a lo Amat, qui és un bé sense fi.

6. Per aquestes *carreres* d'aquestes tres virtuts fe, esperança i caritat, se troba lo Amat, i per aquestes *carreres llongues i perilloses*, del modo que havem dit, *cercava lo Amic el seu Amat*. I si bé és veritat que, quan lo cerquen són molt llargues, però en haver-lo trobat, per molt de temps que se pas, sempre pareix un instant. I així me digué que, quan los Sants Reis lo trobaren, fonc tant el contento que tingueren, que tot aquell temps que estigueren allí los aparexia un instant, i fonc forçós que lo Amat los digués, en lo interior del seu cor, que se partissen que mai los deixaria i sempre estaria en son cor. Quan jo sentia aquestes paraules em suspenia i deia-li: «Déu meu i Senyor meu primer morir que

pecar.» I ell me respongué i digué: «Filla no temes, que és així que Jo, en lo seu cor, los tingué de dir que se partissen, i que mai més los deixaria.»

7. Tant com açò són breus les *carreres* qui són tan *llargues*, quan lo Amic cerca lo seu Amat, després que lo ha trobat, mirant-lo, contemplant-lo i gosant-lo ab tal dolçura i suavitat que, per quantes coses se troben en el món, no el voldria disgustar, ni deixar de fer mai més la sua santíssima voluntat. I d'aquesta manera *cerca lo Amic el seu Amat*, i en tenir-ne notícies posar tota la diligència possible en voler a lo Amat, qui me digué, que níguna ànima deixa de tenir notícies del seu Amat i, si no la tenen, per elles se perd; perquè a moltes envia estrella i no la segueixen, com feren los Sants Reis, qui per les carreres de la fe, esperança i caritat, *lo cercaren* com havem dit, i per això passaren ab molt de valor, constància i perseverància *les carreres per les quals lo Amic cerca al seu Amat, qui són llongues i perilloses, plenes de consideracions, de sospirs e de plors*.

8. *Plenes de consideracions*, me digué mon Amat, que també parlava lo Amic el beato Ramon de les *consideracions* que tenen moltes persones per destruir la virtut *de los Amics qui cerquen el seu Amat* i, per exemple, me preposà Herodes, qui estava tot ple de *consideracions* com llevaria la vida an el Redemptor, que era destruir i acabar la virtut. Molt se queixava mon Amat d'aquestes *consideracions*, advertint-me que fes tot lo que podria a despedir-les de mi i que moltes vegades venen tan cubertes, que si no estam molt vigilants i molt afavorits de la sua assistència, no les podrem despedir. I que aquestes faltes trobarem en moltes persones espirituals, o per lo menos, se presumen que són espirituals i estan plenes *de consideracions* mal fundades. I, contra la mia voluntat, volen judicar totes les persones i menosprecien les mies obres, plens *de consideracions* i de murmuracions. I la major misèria que tenen és que se posen a cuidar de las demás ànimes, no per obligació que tinguen, sinó per curiositat, plens *de consideracions*, i se descuiden de la sua ànima, de tal modo que la posen plena de moltes misèries. Filla mia, quina desdita és aquesta! No té par el dany que causen aquestes *consideracions*.

9. Altres modos *de consideracions* hei ha també qui no fan dany a *los Amics*, antes bé, los és ocasió de més *cercar a lo Amat* i tenir-li més amor, que són aquelles *consideracions* que té *lo Amic qui cerca al seu Amat*, com i de quina manera lo trobarà més prest, de quin modo li donarà major gust, i com lo amarà més. I com més lo ama més *lo cerca* i fa majors diligències per poder-lo trobar. I perquè jo pogués dir ab major claredat que és d'aquesta manera, se retirà un poc en una ocasió que jo estava en oració, i s'abscondia per un lloc molt interior. I ab tot això, jo no el perdia de vista d'un modo sense modo de poder-ho explicar, i sols el veure que s'abscondia, me donava la major pena que se puga, que se puga sentir, i deia-li tals i tants desatinos, que no seria possible poder-los referir. Déu meu, Amat meu, espòs de l'ànima mia, o donau-me llum i modo com vos puga jo trobar, o sinó acabau-me de matar, perquè no és possible que jo puga viure un instant ausent de vostra divina i soberana Majestat. I d'aquesta manera, no parava, ni tenia sossiego el cor d'aquest pobre Amic, quan li apareixia que lo Amat s'era algun poc abscondit, i quan veia que se retirava, no hi podia tenir ni passar les ausències que demostrava, perquè me partien el cor i sens nígun alivio venia a punt d'expirar.

10. Tant era lo que sentia, que no cabia en el cor de la isglésia a ont (f.35) estava fent grans demostracions a lo exterior de lo que interiorment passava, i tot pel temor i cuidado que tenia que no s'ausentàs el meu Amat, pues que per aquella poca ausència que feia

apareixia loca, i a dir la veritat som loca, però que s'hagués d'ausentar el meu Amat me feia més loca, perquè primer moriria que estar un punt sens la sua companyia, mirant-lo, amant-lo i contemplant-lo, sols per ser ell qui és i no més, encara que vinguessen les majors penes que s'hagen vistes mai, perquè ab lo favor de mon Amat, no tem niguna cosa. I ell me digué: «D'aquesta manera *són perilloses les carreres per les quals lo Amic cerca el seu Amat, i el perill* que tenen és d'acabar la vida per aquestos efectes que li causen *el cercar el seu Amat*, i veure que ell se vulla abscondir. Ací no basten paraules qui puguen explicar *los perills* en què està lo Amic de fer qualsevol locura, perquè no pot tolerar aquesta ausència, ni pot reprimir el desatino en què son cor se troba. I així no *són perilloses aquestes carreres* per les ànimes qui fien de Déu, encara que és veritat (me digué mon Amat) que hei ha moltes persones qui diuen que aquestes carreres són molt perilloses i heu ponderen molt, unes vegades instigades de los dimonis, qui cerquen impedir que moltes ànimes *no cerquen el seu Amat*, qui som Jo, i altres vegades, pel zel que tenen de la mia honra, Filla. I tot s'és menester, perquè hei ha ànimes qui no van ab aquella rectitud i puresa d'intenció que se té de mester.»

11. Me digué mon Amat: «Filla no et mogues d'ací, *que no són perilloses* per l'ànima qui fia de mi.» I tornava'm a dir: «Filla no et mogues d'ací, *que no són perilloses* per l'ànima qui fia de mi. Filla no et mogues d'ací, *que no són perilloses* per l'ànima qui fia de mi, i espera en la mia gran bondat. Què vols més de mi?» I jo li diguí: «A vós Senyor Déu meu, i totes les coses qui sou lo que jo vaig *cercant* sempre penant, suspirant i plorant.» Per la gran confusió que tinc a vista d'aquestes paraules tantes vegades repetides, que certament és de les coses més rares que se puguen veure ni pensar, veure el gran amor ab què les me deia, que si tot lo món hagués entès el gran gust ab que lo Amat me referia aquestes paraules, tot lo món se fora admirat. I tot era perquè jo ves i entengués, que *no són perilloses estes carreres* per lo Amic qui fia d'ell i no té altre fi que fer en tot la sua santíssima voluntat.

12. Jesús amantíssim de la mia ànima, la gran consolació que fonc aquesta per a mi, qui estic sempre ferma en aquest sentit, que ànima qui té tota la confiança posada en son Amat no té *perill* d'esser enganyada, mentres no tenga altre fi que fer la sua santíssima voluntat. Aquest és el meu desig, i sempre estic en lo mateix, d'antes morir que pecar. Com los inemics no dormen i sempre estan vigilants, no deixaven de perseguir-me tot lo que podien. I deien-me, que tenia jo una vida molt pesada. I com per mi no hei ha cosa pesada en ser a gust de mon Amat, los diguí que més estimava morir *cercant el meu Amat*, que viure sens fer la sua santíssima voluntat. I ells me tornaven a representar, que tenia una vida molt trista i que podia viure alegre²⁵ i regalada, i moltes altres coses més, que com a invidiosos del bé de les ànimes me representaven, però com jo no entenc que se puga trobar vida més regalada ni més ben empleada, que fer la santíssima voluntat de l'Altíssim, la resposta que fea era aquesta: *fiat misericordia tua domine super nos, quem ad modum speravimus in te; in te domine speravi non confundar in aeternum*; molt confiada que Déu nostro Senyor, en qui esperava, m'assistiria. I per això, no temia les sues embusteries i lo que feien per espantar-me.

13. D'aquesta manera passava *plena de consideracions, de sospirs e de plors*, i ells me deien que perdria la vista de tant de plorar, i jo diguí: «Faça's la sua santíssima voluntat,

---

²⁵ Escriu 'alegra', forma antiga, que era usada amb freqüència.

i plàcia a sa divina Majestat que la perdés de totes aquelles coses, qui no donen gust a mon Amat.» Al fin passí vint-i-quatre hores, que les penes que sentia no se poden explicar, ni jo entenia com era, perquè a dir la veritat jo tenia a mon Amat i per altra part estava abscondit d'un modo, que jo no puc entendre com era. Lo que sé és que tot era penar rigurosament i alegrement, plena sempre *de consideracions*, investigant qual podia esser la causa d'aquesta novetat, però certament que pensava sempre que era la mia gran maldat qui ocasionava aquesta ausència i que, si no fos que lo Amat obra sempre com qui és i no com jo meresc, no tan solament faria aquest modo d'ausentar-se, qui tot és una gran misericòrdia, [He vist i llegit aquest plec no tint cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] (f. 36) sinó que m'haguera posada i abscondida en el rincó més abominable de lo Infern, per lo molt que hu meresc jo, però deia-li: *fiat misericòrdia tua domine super nos*. I ab aquesta confiança, plena de la sua gràcia qui mai me falta, no em cansava *de cercar-lo* plena *de sospirs, e de plors*.

14. Ab aquestes *consideracions plena de sospirs e de plors* (com he dit) no em cansava *de cercar a mon Amat*, sens poder-me detenir de dir-li moltes vegades: «Amantíssim Jesús, dolcíssim, amabilíssim, nobilíssim, hermosíssim i amorosíssim Amat del meu cor i de les mies entranyes, donau-me llum per la vostra gran bondat i infinita clemència, de poder trobar a vostra divina i soberana Majestat, i digau-me a ont estau altíssim i suavíssim espòs de l'ànima mia, i com vos sou abscondit? Que si no era que el vostro poder és infinites vegades infinit, no seria possible que poguéssiu fer una finesa com aquesta per moltes rauons. Primerament, estar lo Amat abscondit i gosar lo Amic del seu Amat, gosar de l'Amat i estar privada de l'Amat; i, finalment, penar lo Amic rigurosament i per altra part gosar suavíssimament ab grans ímpetus d'amor.» Són unes coses aquestes que no les pot fer sinó un poder infinit, i és un modo de mostrar el seu gran amor, que és el més particular modo que se puga veure mai.

15. D'aquesta manera, *cercant el meu Amat*, no pensava en cosa que pogués fer, que no la fes i exercitàs, però sempre molt rendida a la sua divina i santa voluntat. I així, tota absorta i admirada de la sua gran bondat, sentí la sua dolça i regalada veu, qui me digué: «Ni tu pots viure sense *cercar-me*, ni Jo puc deixar de descobrir-me.» I en el mateix instant se descobrí del modo com estava, en los santíssims braços de la sua ditxosíssima mare Maria santíssima, quan los Sants Reis lo vingueren a adorar. I era tanta la sua hermosura, que no tenia par. I d'aquesta manera volgué que el trobàs aquest pobre Amic, i que li donàs molts dolços abraços.

16. Qui podrà dir lo que passava entre los dos? Ni les ditxes i felicitats que gosava aquest pobre Amic? Qui, ab tantes ànsies, havia *cercat el seu Amat per les carreres llongues i perilloses, plenes de consideracions, de sospirs e de plors* i, per la sua gran clemència, lo havia trobat. Què abraços no li daria? Què col·loquis no tindria? Què peticions no faria per tots los mortals? En ocasió que ell se mostrava tan benigne, que no és possible poderho explicar, sinó posar silenci a la llengua i obrir les portes a lo enteniment per quedar-se contemplant aquell bé sense fi. I així molt bé diu lo Amic, que aquestes *carreres són plenes de consideracions, de sospirs e de plors*, perquè del mateix modo que lo Amic descobrí en son divino Amat tanta grandesa i majestat, i les moltes fineses, i tan particulars, que fa per lo Amic, així mateix veu la sua maldat. I de lo més interior de la sua ànima parteixen *uns sospirs* qui li rompen el cor, de la gran pena que té d'haver ofès aquell summo bé. I per això, prostada a los seus santíssims peus, tota llàgrimes i *plors*

com la Magdalena, li suplicava que em perdonàs a mi i a totes les ànimes i que nos donàs una indulgència, perquè tots *lo cercàssem*, adoràssem i amàssem, sols per ser ell qui és i no més.

17. No és possible poder ponderar los grans *sospirs* que donava lo Amic de lo més fondo del seu cor per alcançar aquesta petició, i s'estava cremant en un mar de foc del divino amor, qui no tan solament li era ocasió de donar grans *sospirs*, sinó encara interrompia en grandíssims *plors* ab una gran còpia de llàgrimes, qui molt suavement venien d'aquell gran foc. I certament que era cosa d'admiració veure la suavidat ab què les desrremaven los ulls. I mon Amat me digué que aquestes llàgrimes són les espines d'aquest foc del divino amor. Consider quina cosa ha de ser tan rara i particular, i la veritat és aquesta, que són espines de foc, perquè com és tanta l'abundància, si algunes vegades me toquen les mans, m'apareix que són unes centelles de foc molt ardents, però mai havia reparat en lo que m'ha donat a entendre mon Amat, que verament és cosa tan bella, que voldria que tot lo món pogués veure com aquestes centelles parteixen d'aquell incendi de foc; perquè no és possible d'altra manera poder dar a entendre la gran hermosura que tenen, ni la gran suavidat que despedeixen. I així no hei ha més que desitjar per aquesta pobra ànima, sinó gosar, amar i contemplar, sempre cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus* sense mai parar.

18. Tan gran ditxa és aquesta, que em trobí dient aquest vers de què estava molt olvidada: *Exultabunt Sancti in Gloria letabuntur in cubilibus suis*, i seria mai acabar, si havia d'explicar lo que gosava i sentia en los braços del meu amat i volgut espòs Jesús, qui me digué que encara que lo Amic tròpia lo Amat mentres està en aquesta vida, no deixa mai de *cercar-lo*. I és així veritat, perquè quant més lo gosa *més lo cerca* ab moltes *consideracions, sospirs i plors*, pensant com lo podria més amar, adorar, alabar, engrandir i poder alcançar que totes les ànimes fessen lo mateix, *cercant-lo* sempre fins que el trobassen i descansassen amant-lo per a sempre amèn.

19. Veritat és que moltes vegades consider que níguna ànima té més que *suspirar i plorar* que jo, per moltes rauons i, en particular, per lo molt que he ofès a mon Amat i lo poc agràida que som a les moltes gràcies que em fa per son gust i no més. I la sua bondat és tanta que sempre em dona *més que suspirar i plorar*, perquè fonc servit que la santa obediència em manàs una cosa, la més dificultosa per a mi que se puga trobar i, si bé és veritat que no em podia manar cosa qui em donàs més que *suspirar*, quan la sentí, no tinguí més paraules que dir: Faça's la voluntat del Senyor. No que estigués previnguda, que no havia pensat mai que tal cosa se pogués seguir, sinó que ab la gràcia del Senyor responguí lo que tenia en mon cor, que és, que se faça sempre la sua santíssima voluntat. I encara que molt penada, no sortia mai d'ací, en tant que li diguí: «Altíssim Déu i Senyor de la mia ànima, no m'escuseu níguna pena ni níguna mortificació ara que som viva, que jo estic prompta per tot quant voldrà vostra divina i soberana Majestat, i ab la vostra gràcia no tem níguna cosa, vinga tot lo que voldreu.»

20. No és possible poder pensar lo molt que fonc del seu gust aquest rendiment, perquè me digué (i vertaderament era lo menos en què jo pensava) això és fer *les carreres per les quals lo Amic cerca lo seu Amat, il·luminades d'amors*. Quan lo Amic se porta ab aquest rendiment i lo mateix és dir *il·luminades d'amors* que dir *il·luminades* de les mies misericòrdies, perquè (me digué ell) les mies *amors* són misericòrdies i com ne feia tantes an aquest pobre Amic les *il·luminava d'amors*, que era la cosa més bella que se puguen

pensar. I ell me deia: «Filla mia, tu no pots tenir pena que jo no la't remediï. Què vols més de mi?» «Senyor a vós, i no més pecar.» I les carícies que em feia, i les paraules amoroses que em deia, eren tantes que no basten paraules per poder-ho referir i en particular aquestes: *Veni electa mea, et ponam in te tronum meum, quia concupivit Rex speciem tuam*, però *los sospirs* que donava el meu cor i les llàgrimes i *plors* del sentiment que tenia eren tan grans que, de tanta abundància que desrremava de llàgrimes, me fonc forçós eixir del cor (no faltant però a cosa d'obligació, que estava ja tot acabat) i retirar-me a un aposento, per no poder reprimir *los sospirs* ni sustentar *los plors*, ni les grans demostracions que feia lo Amat, per donar-me a entendre com aquestes *carreres són il·luminades d'amors*, que és lo mateix que dir il·luminades de les sues misericòrdies.

21. Per això, me digué mon Amat: «Jo som el qui som, i el qui em seguirà no anirà en tenebres», que era dir-me que el *qui cerca el seu Amat per les carreres* de la fe, esperança i caritat no caminarà en tenebres, sinó molt ben il·luminat de les sues misericòrdies que, al parèixer, no se podia detenir de comunicar-les an aquest pobre Amic, qui de la gran confusió que tenia no sabia lo que havia de fer, ni parava de dir-li: «Senyor tant de bé no és per a mi, què és lo que feu? Que jo no en som digna, sinó d'esser calcigada de tots los mortals.» I del modo que podia, besava los peus de tots, tanta era la mia confusió, tot se deu a Déu nostro Senyor, don-li gràcies per mi, que són moltes i grans les mies obligacions, però tinc confiança en los mèrits santíssims de mon Amat, que tot ho satisfaran per la sua gran amor. I així adorem-lo prostats per la terra, com los Sants Reis, que m'ha dit el mateix Amat que li dona molt de gust, i així que hu publicàs i perseveràs en aquesta devoció. I és així que la tinc que, en arribar a la tribuna, lo que faç és postrar-me per la terra i ador a mon Amat en aquest gran misteri de com lo adoraren los Sants Reis. Suplic a tots que facen lo mateix per major honra i glòria de sa divina Majestat. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 3

Ajustaren-se molts amadors a amar un Amat, qui els abundava a tots d'amors, e cadaú d'ells havia per joia i càbala son Amat, i d'aquell, pensaments agradables concebia, per los quals sentia plasents tribulacions.

1. Estava jo considerant les grans misericòrdies de mon Amat, que descubria tantes que no tenen fi, i així mateix, estava mirant la mia gran misèria que, per esser tan gran, me tenia molt penada, pensant que havia deshonrat aquell Amat per qui *s'ajustaren molts amadors a amar-lo*. I lo Amat me digué, que el millor modo per *ajustar molts amadors a amar un Amat* és la consideració de les sues misericòrdies i de la nostra vilesa, perquè d'aquesta manera los *amadors*, que són l'ànima, lo enteniment, la voluntat, la memòria, el cor i demés sentits veient lo molt que s'és empleada la voluntat contra gust del seu Amat, no és possible poder explicar el gran sentiment i pesar que tenen de haver-hi consentit; perquè és la major desdita en què pot desllisar una ànima. Ah pobra i desventurada de mi, qui tant he desllisat ofenent el meu Amat, per això no sé com poder passar avant aquesta obra, perquè mirant les deshonres que el cor i la voluntat, per la sua mala inclinació han fetes a son Amat, contemplant i mirant les sues grans misericòrdies, en el mateix instant que veu aquesta misèria, ja no té sossiego ni para de procurar com se podria *ajustar ab los altres amadors a amar a un Amat*.

2. *A un Amat.* Molt se deu pensar i considerar aquestes paraules, així m'ho advertí el meu Amat, que s'ha d'amar a un Amat i no més, perquè *nemo potest duobus dominis servire*, lo mateix és dir, que no se pot servir a dos senyors, que a dos amats. «Filla molt amada, del meu cor (digué mon Amat) com ne podran amar i servir molts si no en poden servir dos? I és tanta la ceguedat de los hòmens, que no tan solament ne volen amar dos, sinó també a tots aquells qui volen ser aplaudits, i de qui esperen qualque cosa. I no miren que tot s'alcança de mi, i que sols Jo som qui meresc ser aplaudit, alabat, engrandit i molt amat de tots los mortals, qui moltes vegades, per aplaudir les sues coses, volen confundir les mies. Ves molt atenta en açò, que és lo més essencial per poder *ajustar-se molts amadors a amar un Amat*, contemplant les mies obres que totes trobareu plenes de misericòrdies. I així totes les coses bones atribuir-les a mi, qui som lo autor de tot, considerant la vostra gran misèria, i que nada sou sense mi. I d'aquesta manera, coneixereu esser molta veritat que no se té d'amar sinó a un Amat, i tot lo que desitjau esperar-ho sempre de mi, qui tenc poder infinit.»

3. El pobre Amic no sabia que respondre a son Amat, de llàgrimes i plors quan ell li dictava aquesta doctrina, que no tenim que ponderar-la, perquè verament és tan clara, que ningú qui la vulla entendre la podrà ignorar, ni deixar de veure ab molta claredat que és obra de sa divina i soberana Majestat, i que aquest és vertader camí per poder-se *ajustar molts amadors a amar un Amat*. Valga'm Déu omnipotent la gran profunditat que tenen aquestes paraules *a amar a un Amat*. I així amem-lo per ser ell qui és i no més, seguint la doctrina que ell nos dona per servir-lo a ell qui és autor de tot.

4. Ell me digué que aquest Amat és Déu trino i uno. Trino en persones i en substància un déu, i d'aquest gosava aquest pobre Amic (molt indignament) ab grandíssima claredat. I d'aquesta manera la voluntat procurava *a ajustar-se tota a amar un Amat*, qui era aquest grandíssim Senyor, qui li donava vida i li acabava la vida ab les fineses tan grans que obrava. I com veia que no podia correspondre per esser tan flaca i pobra de virtuts, per això procurava i feia tot quant podia *per amar a un Amat*. I d'aquesta manera, les demés potències i tots los sentits *s'ajustaren amb ella i foren molts amadors, qui amaven un Amat*. I si bé *eren molts, s'ajustaren* de manera que no pareixia més que un; perquè restaren tan rendits a la voluntat, que no se coneixia que hei hagués altre *amador* sinó la voluntat, qui tota se desfeia del gran sentiment que tenia perquè no amava el seu Amat; que desitjava amar-lo de tal modo, que no li bastava amar-lo, si fos estat possible, així com ell s'ama a si mateix. Per acabar, a tal punt arribava que ni etiam <sic> la voluntat apareixia ni se trobava, perquè s'era *ajustada* tant en la voluntat de son Amat, que ja no se descobria sinó a Déu trino i uno, i la sua santíssima voluntat qui preceïa, i la mia voluntat, i tots los demés *amadors* desapareixien per fer senyor a lo Amat (del modo que podien) de lo poc que tenien per amar-lo i més amar-lo sense fi.

5. D'aquesta manera gustà mon Amat, *que s'ajustassen* tots los faels cristians *a amar a un Amat*. I serien *molts amadors* i no més que una voluntat, qui seria fer sempre la sua santíssima voluntat. I d'aquest modo tenim *d'amar* si volem créixer en virtut pel coneixement de la nostra vilesa, qui és una medicina eficaç per curar l'enfermedat de l'amor propi, qui nos fa un gran dany i moltes vegades nos precipita a lo Infern de moltes maneres, ja per la presumpció que nos aporta, com també mateix perquè nos impedeix *lo amar a un Amat* tan solament. I així amem-lo verament, i de modo (f.39) que estiguem *molt ajustats* i units amb ell, que no se vègia sinó lo Amat i la sua divina voluntat.

6. D'aquest modo, si pot esser, lo amava aquest pobre Amic, que és una ditxa que no se'n pot gosar de major estant en aquesta vida. Estar tot en Déu nostro Senyor, gosar de Déu, estar en un mar de Déu, i amar a Déu *tan ajustats los amadors*, que lo que pot dir lo Amic és que *amava a un Amat* del modo com ell té gust de ser amat, perquè lo amava ab la sua voluntat, de què lo Amat ha fet senyor lo Amic per les sues grans misericòrdies, que copiosament obrava perquè ves *com abundava a tots d'amors*, que açò és *abundar d'amors*. Les grans misericòrdies que comunicava, i les moltes fineses que fea per mostrar ab major lliberalitat la sua amor, i quant grans són les riqueses de l'Amat, Déu trino i uno. I així gosaven *los amadors* de la sua lliberal mà ditxes i felicitats que *abundava la sua amor, i cascú d'ells* les gosava del modo que lo Amat disponia.

7. Lo Amic tot se disrritia, el cor se desfeia i no cabia en si. Tot se cruixia, com si tingués de rebentar. La voluntat tota s'abrasava d'un foc molt ardent, qui la turmentava rigurosament. I penava suavement perquè aquest penar, encara que és patir, és el major regalo que pot reber de la mà del Senyor lo Amic. I així la voluntat patia i amava, patia, i gosava, i no tenia sosiego pel foc qui la cremava. Lo enteniment s'admirava i la memòria se pasmava d'un modo sense modo de poder-ho explicar. Los ulls se disrritién de llàgrimes i plors, ab tanta còpia, que pareixien una canal, sens poder-se detenir. I los sustos que donava era la major pena que jo podia tenir, perquè s'havia de veure a lo exterior. Faça's la divina voluntat, que no és possible poder referir les gràcies i los favors que gosaven tots aquestos *amadors de les amors*, que ab tant de carinyo *los abundava* aquell Amat que ells volien amar sens nigu interès, que és el vertader modo d'amar, per obligar a lo Amat a fer-li obrir les portes de les sues *amors* o de les sues misericòrdies.

8. *E cada un d'ells havia per joia i càbala son Amat, los amadors són molts i lo Amat és un.* Com podria ser que cada un d'ells tingués per joia i càbala a lo Amat? «No veus filla (digué mon Amat) que jo som un qui puc estar en tots los amadors del modo que vull i fer-los les gràcies que vull, segons la disposició que trop en cada qual. I així a un faç moltes gràcies, i a altre en faç més i sempre més fins arribar a fer obres admirables i meravelloses. Així com som Jo.» Era cosa d'admirar a tots los mortals, veure aquestos *amadors*, qui *cada un d'ells havia per joia i càbala son Amat*. Certament que és una finesa aquesta tan gran que no té igual, ni menos té modo de poder-se declarar, veure que lo enteniment, d'aquell poc treball que havia passat per *ajustar-se a amar un Amat, tenir per joia i càbala el mateix Amat*. I de tal manera que més diré callant que parlant, per molt que vulla explicar. Així mateix la voluntat, la memòria, el cor, lo Amic en cada un d'ells veia aquesta joia i preu, que és Déu omnipotent, qui se dona per joia i preu *a los Amadors qui s'ajusten a amar un Amat*.

9. Deia'm mon Amat que reparàs molt en aquestes paraules: *Per amar a un Amat*, que era dir-me, que no s'ha d'amar altra cosa sinó *a un Amat*. «Filla, no tan solament no s'ha d'amar altre Amat, però encara ni a los regalos que rebeu de mi s'ha de tenir amor, sinó solament a lo Amat sens nigu interès que, conforme és lo amor, *és la joia i el preu que don a cada ú de los amadors*, com pots veure. I expliqueu, que aquesta és la mia voluntat, que entenguen tots los mortals *la joia i càbala que han de mi los amadors*. Ah filla, quant de bé se perden les ànimes *per no ajustar-se a amar a un Amat*, qui ho satisfà tan complidament, que se dona a si mateix.» I se dona ab tan gran amor, que jo estava dins d'un mar de Déu i d'unes flames de foc que ell despedia, que m'abrasava, i unes ferides que em donava, qui em partien el cor molt dolçament, perquè encara que són penoses,

són molt gustoses per lo Amic, basta que vinguen de la mà de son Amat, que veia jo molt d'espàcio regalant aquestos *amadors*.

10. Major finesa que aquesta no l'havia vista mai, veure a Déu trino i uno estar *en cada ú dels amadors* obrant tantes meravelles, que bastarà dir que és Déu admirable, i està tot acabat. No veuen la gran ditxa que tenen aquestos *amadors*? Certament no sé quina ànima serà tan descuidada, que no faça tot lo possible *per amar a un Amat* qui dona una joia tan rica, que no hei ha més que desitjar, perquè és el mateix Amat, tot amor i caritat. Al fin és una gràcia tan particular aquesta per lo Amic qui l'arriba a gosar, que se pot dir que estant en la terra és un benaventurat de la glòria celestial. Per acabar, tant és el bé que gosa aquest pobre Amic *per la joia i preu que son Amat li ha donat*, que no pot ni té forces per sustentar una joia tan preciosa i hermosa, que és son divino i soberano Amat.

11. (f.40) *I d'aquell, pensaments agradables concebia per los quals sentia plasents tribulacions, i d'aquell, açò és d'aquell amantíssim, altíssim, nobilíssim, sapientíssim, amorosíssim, amabilíssim, i sobretot lliberalíssim Amat, que cada ú de los amadors havia per joia, concebia pensaments agradables.* Qui podrà explicar lo que són aquestos *pensaments* que *concebia lo Amic d'aquell* Amat qui totes les sues obres fa hermoses sense fi. Què agrado i hermosura no tindran per admirar, pasmar i enamorar *a los amadors*? Havent-los tan honrats i ben satisfets. I així, de qualsevol modo que los mirem, són aquestos *pensaments agradables* venint *d'aquell* cuia granea no té principi, medi, ni fi.²⁶ Ab aquestes paraules m'ho digué el mateix Amat, que la sua granea era tanta, que no té principi, medi ni fi. I a la veritat puc dir que és així, per veure la varietat *de pensaments que concebia, tots agradables* a no poder més, perquè si *los pensaments* eren de les riqueses, de les perfeccions, de les amors, i de les misericòrdies de mon Amat, són agradables sobre manera, i si són una altra manera de *pensaments*, que ab gran abundància vénen de lo Amat, també són molt agradables, perquè causen grans penes *i plasents tribulacions*.

12. *Uns pensaments* venien an aquest pobre Amic, qui portaven un manat de cards plens d'espines i, en fer algun moviment, les espines queien per la terra. I açò em significava que los amadors qui volen amar a un Amat han de passar per espines. Altres, ne venien qui portaven un martell, i em significava, que havia de reber molts de colps de persecucions. Altres venien qui aportaven una escalera, per donar-me a entendre que s'ha de pujar per les tribulacions. Altres aportaven claus, que són aquells qui em travessen el cor de moltes tribulacions, que voldria passar i no puc passar-les. Altres aportaven una creu, ab què m'havia d'abraçar. Altres aportaven un desagrado molt gran de totes les coses del món, i aquestos ab particularitat me foren agradables de tal manera, que no hu he pogut dissimular. Altres aportaven una palma i una corona, per aquells qui tindrien victòria de tots aquestos *pensaments*. I, finalment, ne venien uns altres qui aportaven moltes fletxes totes flammetjans de foc i, de tots aquestos *agradables pensaments que concebia lo Amic*, li deixaven uns efectes *per los quals sentia plasents tribulacions*, per esser molt del gust de los *amadors*.

13. Aquelles espines en particular, que tant desig trepitjar, aquella creu que no puc aportar, aquells claus qui en tanta manera me fan penar, l'escalera de les tribulacions, que no tenc ditxa de poder-la pujar, el desagrado de totes les coses terrenes, que desig tant i

---

²⁶ Vocabulari i expressió pròpia del llenguatge lul·lià.

no tenc ditxa que me'n puga olvidar del tot, per no voler-me V.M. concedir-me aquella llicència que tantes vegades li he demanada, de no parlar en níguna persona d'aquest món, si no és per confessar los meus pecats tan grans que no tenen fi. I li puc certificar una cosa, que si V.M. podia veure la pena que és aquesta per a mi, en tendria llàstima, i em concediria lo que li deman per amor de lo Amat, qui sap la gran tribulació que és aquesta per a mi. Perquè, si tenc alguna visita, és forçós haver de parlar i alentat a totes les ànimes a més amar a mon Amat, i com elles ja vénen per aquest fi, veritat és que rest edificada de veure tanta bondat, però molt apesurada de veure la mia gran maldat. I estic tota penes pensant el mal exemple que hauré donat, i si los hauré escandalizats, de manera que, per molt de temps, no me'n puc aconsolar, pensant també si per la mia flaqueza hauré desliscat en alguna paraula contra gust de mon Amat. I per això deman moltes vegades a les religioses qui assisteixen a la grada, si he parlada níguna paraula mal, o si és mal referir alguna paraula de les que he dites. Tant com això és el temor que tinc de donar mal exemple, i així bé li és fàcil a V.M. donar remei an aquesta necessitat. I així lei suplic, ab les llàgrimes en los ulls i per les santíssimes llagues de Cristo crucificat, que em concedesca aquesta gràcia, que és la major que el Senyor me pot fer, que aquestos pocs dies de vida que tinc, que los me deix passar sens parlar ni sentir creatura d'aquesta vida, si és voluntat del Senyor, que jo no judic que no hu sia, per ser una cosa tan poca i tan fàcil per V.M. que estic admirada que no la m'haja concedida ja, sabent el desagrado que tenc a tota cosa terrena i, en particular, a coses d'honra i estimació, que aquesta és la causa perquè aquestos pensaments me són tan agradables, que no hu he sabut dissimular.

14. Si havia de referir de cada ú dels altres pensaments lo que hi puc dir, seria mai acabar, i així solament diré alguna cosa d'aquells qui aportaven aquelles fletxes flametjants de foc, que no sols penetraven sinó també cremaven rigurosament i suavement, (f.41) de los quals se concebien, criaven, nutrien i creixien uns efectes de patir i passar per totes aquestes coses, que em significaven aquells *agradables pensaments, per los quals sentia plasents tribulacions*; i en tanta manera *plasents* i gustoses, que el contento que tenia no em cabia en el cor, i sempre anaven augmentant *los pensaments* en ser *agradables* a lo Amic i a lo Amat, qui els me donava. I fonc també servit de donar-me aquest altre pensament de la mia gran vilesa, que tenc sempre molt present, i en particular me posà aquestes paraules en lo enteniment, que a penes podia tenir atenció a altra cosa sinó a dir: «Jo som home, flac, miserable, ruí, i al fin nada, i tenc de menester la vostra assistència per complir en lo ofici divino», que aleshores estàvem resant. I d'aquesta manera era tan gran el sentiment que tenia el meu cor, que tot se desfeia pensant lo poc que s'emplea a donar gust a son Amat, i lo molt que lo ha ofès. I en arribar aquí, los ulls ja no poden tenir-se de llàgrimes, per la gran pena que tinc d'haver pecat, i desig de no pecar més, antes morir.

15. Moltes vegades permet sa divina i soberana Majestat que los ulls publiquen lo que tinc en el cor, ab l'abundància tan gran de llàgrimes que desrramen i, com més va, més sia feta la sua santíssima voluntat, que no tenc altre fi sinó aquest, i que s'augmenten *les tribulacions* que desig patir per son amor, demanant-li sempre totes les penes que ell ha patides que, ab la sua assistència, també les voldria patir. I com no em concedeix lo que tan vivament li deman, no és possible pensar les grans *tribulacions* que sent, però *molt plasents* i gustoses, perquè vénen de la mà poderosa del meu Amat. Al fin de les tribulacions que sentia d'aquelles *tribulacions* que no podia tenir, venia a punt d'expirar i no tenia altre alivio, sinó pensar en lo que patia mon amat i volgut espòs Jesús, en lo que

desitjava patir i el Pare celestial no l'hei concedia. I així del modo que poguí, li oferí aquestes penes i diguí el Pater noster i l'Ave Maria ab un Glòria Patri en memòria d'aquestes penes, adorant-les, considerant que serien molt grans, suposat les que jo sentia, qui no són res a comparació de les sues, eren tan grans. I lo Amat me digué, que li fonc major *tribulació* lo que desitjava patir, i no hu pogué patir, que lo que patí. I així que les hi oferís moltes vegades, que era cosa molt del seu gust.

16. No deixem de donar-li aquest gust, que la sua bondat és tan gran en fer-nos gràcies, i lo que nos demana a nosaltres sempre és cosa que, en poc treball, la podem exercitar. Tot són obres d'un Déu tot amor, de qui vénen tots aquestos *pensaments agradables* i molts altres més, que no seria possible el poder-los referir, però aquest de lo que desitjava patir i no hu podia alcançar, eren les majors *tribulacions* que hagués patides, ni sentides mai. Per això, m'aconsolava pensant en les penes de mon Amat, i així les majors tribulacions que pot sentir lo Amic qui de veres ama el seu Amat, són aquelles que no pot patir. D'aquest sentir som, per la gran experiència que en orde d'aquesta matèria m'ha donada el mateix Amat, i per lo mateix puc dir que lo Amic qui no gusta aquestes tribulacions, no pot dir quina cosa és passar, *ni sentir plasents tribulacions*, per ser aquestes les majors que pot sentir. I per això no deixen de ser-li molt *plasents*, dolces i *agradables*, basta que vinguen d'aquells *pensaments agradables de son divino Amat*.

17. En moltes ocasions, de les fineses tan grans i particulars que obrava mon Amat, me partien el cor aquestes *tribulacions*, i en particular en aquesta ocasió *d'ajustar-se molts amadors a amar a un Amat*, perquè eren tantes *les tribulacions* que sentia, que no seria possible poder-les passar sinó ab una gràcia especial, que lo Amat me donà, perquè tots los amadors primer anaven a lo Amic i després a lo Amat, d'un modo sense modo, i deixaven-me del tot com si hagués d'expirar. I patia i *sentia tals tribulacions*, que no es poden referir, i eren tan *plasents* i gustoses per lo Amic, que no se cansava de dir: «Déu meu, Amat meu, jo no vos am ni patesc per vòstron amor, i així, si no m'exercit en níguna cosa, seria bé que em partís d'aquesta vida. Què hei tinc de fer?» I lo Amat me respongué: «Patir i amar, i esperar en mi.»

18. «Amantíssim Jesús de la mia ànima (li diguí jo) aquest és el meu empleo, tenir tota la mia confiança en vostra divina i soberana Majestat», com se pot veure ab molta claredat en les persecucions i guerra que lo Inimic el dimoni em feia, qui no parava un punt de perseguir-me, i de moltes maneres. Unes vegades me deia que jo havia començat ja lo Infern en aquesta vida. I jo responguí que, si era voluntat del Senyor, que ab molt de gust hei aniria, sols que em perdonàs, i que no volia estar en nígun lloc sinó en aquell que mon divino Amat voldria. I d'aquesta manera desistiren. I després me vingueren (f.42) per altra part, que fonc voler impedir algunes ànimes de les que el Senyor m'envia, que no poguessen fer les coses de què tenien obligació. I elles venien a mi i, ab vives rauons, me representaven que no podien fer aquesta o aquella obligació. I jo, ab la confiança tanta que tenia del Senyor, en nom del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant, i per l'obediència que tingué Cristo Senyor nostro en la creu an el Pare celestial, advertint-los que tinguessen fe en Déu nostro Senyor, los manava que fessen o que assistissen a lo que devien, i feien-ho de modo que era admiració i cosa de donar moltes gràcies an el Senyor. I jo diguí sempre *soli deo honor et gloria*; i no tenint altra cosa que oferir-li en acció de gràcies, de tantes que me'n feia a mi, li oferí los seus santíssims mèrits, suplicant-lo que ell mateix les se donàs a son gust, perquè tot sia per més glòria del Pare, del Fill, i de l'Esperit Sant. Amèn.

Dialogacions i càntic d'amor núm. 4

Plorava lo Amic i deia: Quan serà el temps que cessaran les tenebres en lo món i les vies de l'Infern? Per tal que cessen les carreres infernals. E l'aigua, que ha en costuma de córrer avall, quan serà l'hora que prenga natura de pujar amunt? E los innocents, quan seran més que els culpables? Ah, quan se gabarà lo Amic, que muira per lo seu Amat? E lo Amat quan veurà lo seu Amic llanguir per la sua amor?

1. Jo estava contemplant a mon divino amat i espòs Jesús en les penes i llagues que patí en lo arbre santíssim de la vera creu i, per la sua santa voluntat, en un instant me tingué en una altíssima contemplació, a ont me donava grandíssim coneixement de Déu en quant Déu, i d'aquella gran finesa que ell havia feta, de fer-se home i unir la naturalesa humana en la divina, que certament és una obra que no se pot explicar, perquè és gran sense fi. Però el pensar-la i considerar-la no té comparació en lo que és veure-la del modo que ell, qui té poder infinit, dona llum i heu permet a sos Amics, quan té gust. Jo em tenia per molt indigna de gosar una ditxa tan alta, com és veure la gran majestat i grandesa que em descubria de la naturalesa divina i la gran amor ab què la uní ab la naturalesa humana que, per dir-ho ab breus paraules, és la major finesa que ell ha feta i, essent Déu, podia fer per los mortals, qui som molt poc agraits. Bé serà doncs, esmenar-nos a vista de tan gran bé.

2. D'aquest mateix modo, digué mon Amat, que estava lo Amic el beato Ramon, contemplant aquesta gran obra poc amada, alabada i estimada. I per això *plorava i deia: Quan serà el temps que cessaran les tenebres en lo món, i les vies de l'Infern?* Les majors *tenebres* que hei ha en el món és no voler considerar ni conèixer la nostra misèria. I d'això *plorava lo Amic* amargament, posat en una contemplació molt alta; i *deia quan serà el temps que cessaran les tenebres en lo món?* Perquè tenia molt presents les ànimes qui estan en la major misèria que se puga pensar, i com la sua caritat era tan gran per això *plorava*, perquè sentia molt la sua perdició i s'alegrava del bé de totes les ànimes. I d'aquesta manera, desrremant gran còpia de llàgrimes, demanava a son Amat *quan cessarien les tenebres en lo món?*

3. Me digué mon Amat que el poc coneixement de la sua misèria causa gran desventura a les ànimes, i que moltes ne priva de les ditxes i felicitats que ell los faria, perquè lo impedeixen per viure tan descuidats i, moltes vegades, les aporta a lo Infern. «Mira filla del meu cor (digué mon Amat) ab quanta rauó *plorava lo Amic* el beato Ramon, qui tenia moltes ànimes presents, qui s'anaven perdent per aquestes *tenebres*.» Certament, que era la cosa més trista que se puga imaginar, veure una multitud d'ànimes qui anava per aquesta obscuritat i *tenebres*. I així no m'admir que aquest gran Amic, qui era un forn de caritat, fes tals extrems de *plorar* que jo, qui som la més tibia creatura del món, no hu podia tolerar i estava tota llàgrimes i plors de veure tantes ànimes com tinc dit. Que per esser tanta la pena que em donen, no tenc empresa de tornar-ho a referir, i pel gran desig que tenia de no tenir un pensament qui no fos de mon Amat, ni fer cosa alguna que no li donàs gran gust.

4. Jo em desatinava tota d'un desig que tenia de més amar a mon Amat, i no hu podia alcançar per la mia gran misèria, que coneixia molt gran i encara demanava sempre a mon Amat, que la'm descobrís més i que no permetés que jo ni niguna ànima, anàssem errades

per aquestes *tenebres*. I una ferida que tenia de la mà de mon Amat, qui em partia el cor de pena que sentia, perquè mirava la mia vilesa i com veia que era tanta m'aflligia, perquè pensava que per causa mia rebien les ànimes un gran dany, i en particular les religioses. I per això tenia tal sentiment, que no em podia assossegat de modo nigu, suplicant, ab moltes veres, a mon divino i soberano espòs Jesús sacramentat, que les aconsolàs i que los fes molts de favors, i que si nigu me n'havia de fer a mi, si era son gust, que les afavorís a elles.

5. Tanta era la pena que tenia del dany que tenen les ànimes per les mies culpes. I per això no em cansava *de plorar*, i tornava a suplicar a sa divina Majestat, que les aconsolàs a totes i que no permetés que, per causa mia, se descuidàs nigu de la sua misèria, ni que tingués d'experimentar altra misèria tan gran com és estar en *les tenebres, que plorava lo Amic*. I a dir la veritat, feia lo mateix aquest pobre Amic, qui no podia detenir les llàgrimes en nigu exercici que fes. Consider quina pena i confusió és aquesta per aquest pobre Amic, qui en si veu un abisme de maldat i pensa que és la perdició de les ànimes. Jesús dolcíssim, la gran pena que sentia i així bé considerava *que plorava* ab molta rauó *lo Amic* el beato Ramon la perdició de les ànimes.

6. Tan gran és la bondat de l'Altíssim, que no sé a què ha de parar, perquè em feia tanta assistència, que el cor no em cabia en los pits, tot un incendi de foc, que no el podia tolerar, perquè m'abrasava de modo que pensava tirar-me dins un safareig d'aigua, i no esser-se seguit fonc la gran bondat del Senyor, qui em detengué, donant-me'n gran abundància en los ulls, que és lo alivio que se pot tenir en semblants ocasions. Al fin m'abrasava tota, i tota em deixava en les sues santíssimes mans, suplicant-li que em digués lo que tenia de fer, i ell me digué: «Escriure les felicitats de què se priven les ànimes, qui no coneixen la sua vilesa.» I certament, que no bastaria la ciència de Salamó per explicar la ditxa que perden per voler estar en aquesta obscuritat de què *plorava lo Amic, i deia, quan serà el temps que cessaran les tenebres en lo món, i les vies de l'Infern?*

7. *Les vies de lo Infern* són no tenir dolor ni contrició de les ofenses fetes a mon Amat. Aquestes són *les vies* qui drete via porten les ànimes a lo Infern, i tot ve de *les tenebres* en què estan posades, olvidades de la sua gran flaqueza i maldat. I per això, no en tenen pena ni contrició, que són *les vies de l'Infern*, de què es segueix que tracten molt mal a lo Amat, qui volgué que jo heu ves, descubrint-se del modo que estava quan lo prengueren en lo Hort. I certament, que era cosa per a causar compassió a los heretges, quanto mas a los cristians. I no li bastà a mon Amat que jo el ves en tantes tribulacions com tenia, sinó que encara volgué que el miràs del modo como lo tractaven aquelles ànimes qui no tenien coneixement, ni contrició, que era la cosa més trista que nigu puga pensar, perquè veia jo que totes aquelles persones, ab les sues mans sacrílegues, li pegaven a la sua divina cara.

8. Jo no veia de qui eren les mans, però ab lo modo, m'apareixia que aquella multitud de mans era de moltes persones i de diferents estats, qui pegaven tan cruelment a mon Amat, que jo no hu podia tolerar. I per això, moltes vegades li suplicava que em donàs lo que tindria gust i fes de mi tot quant voldria, solament que jo no el ves tractar tan malament. I ell me responia: «Ten paciència, que Jo vull que vègies *les vies de l'Infern*, i com me tracten les ànimes qui caminen per elles.» I jo li deia sempre que volia fer la sua voluntat però que, si era possible, no veure'l deshonorar tan cruelment, que me'n fes gràcia. I ell tornava a dir-me: «Ten paciència, que les ànimes qui no tenen contrició, no tan solament

me peguen per la cara, però encara me despullen i m'assoten cruelíssimament.» I és així la veritat que el despullaren i després lo assotaren de tal modo, que veure aquesta crueltat i pensar que era jo la qui més mal lo tractava, me rompia el cor. I de sentiment i llàgrimes em desfeia tota, perquè no podia tolerar les grans deshonres que feien a mon Amat, les ànimes qui no tenen contrició.

(A peu de pàgina diu: He vist i lagit aquest plec no tinc cosa que notar: Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament)

9. (f.44) Encara que tenia molta pena, em quedava sempre dient: «Sia feta la vostra santíssima voluntat», essent veritat que, si fos estada voluntat sua que jo no ves les ànimes qui estan en lo Infern, seria una gran gràcia que em faria, perquè no puc sofrir que ànimes criades per la Glòria celestial, hagen d'anar per aquestes vies a lo Infern. Al fin, tanta era la pena que sentia, que no és possible poder-ho explicar. I a més de tot açò, tenia un grandíssim dolor de cor, de les penes tantes que veia passar a mon Amat, dolor d'haver-lo ofès i de veure tantes ànimes qui no tenien aquest dolor, sinó que seguien *les vies de l'Infern*. I això és lo que *plorava lo Amic, i deia, quan serà el temps que cessaran les tenebres en lo món, i les vies de l'Infern? Per tal que cessen les carreres infernals*.

10. Totes aquelles ànimes qui ofenen a Déu públicament, o pecadors escandalosos, *són carreres infernals*, com són los lladres, bevedors i menjadors, juradors, blasfemadors, deshonestos, murmuradors, i altres semblants, tots són *carreres infernals* per ont corren moltes ànimes a lo Infern. I aquest era el fi que tenia lo Amic quan *plorava, per tal que cessen les carreres infernals*, qui cessaran quan los mortals tindran coneixement de la sua misèria, dolor i contrició de sos pecats, perquè d'aquesta manera *cessaran* les ofenses que fan a lo Amat i, *cessant* los pecats, *cessaran les carreres infernals*, per on se precipiten les ànimes en lo Infern.

11. Que s'hagen de trobar en el món aquestes *carreres infernals* és per a mi una pena que no té igual, pel gran desig que tenc de salvar totes les ànimes. I no era menor la pena que em donava considerar-me jo una d'aquestes *carreres infernals*, per la mia gran maldat i pel mal exemple que poden pendre d'aquesta gran pecadora. I per això tenia tanta confusió, que no trobava lloc a ont posar-me, no m'atrevia a posar-me a los divinos peus de mon Amat a ont tinc la mia habitació, tota llàgrimes, sospirs i plors com la Magdalena, ni a les demás llagues de mon Amat, a ont tinc el meu consol, gosava acudir. I per acabar, ni en lo Infern trobava lloc per a mi, pobra i desventurada de mi, les grans tribulacions que tenia. Al fin veient-me d'aquesta manera, determiní de deixar-me tota a la providència de mon Amat, que és la intenció que tinc sempre. I la bondat de mon divino Amat és tanta, que usà en mi les misericòrdies que diré.

12. Jo tinguí ditxa de reber el seu santíssim cos sacramentat i les carícies que aquesta pobra ànima fea a son Amat, no és possible poder-ho ponderar. Deia-li: «Jesús què sou d'hermós! Jesús amorosíssim i amabilíssim, Jesús suavíssim», i moltes altres. I d'aquí, passava a un desig d'alabar-lo, amar-lo, engrandir-lo, donar-li gràcies, i patir per son amor, si era possible sense fi, perquè com les sues perfeccions i les sues obres són grans sense fi, voldria també alabar-lo sense fi, si fos possible. El fervor que sentia era cosa rara, los sentiments i ímpetus d'amor que tenia, em consumien i rompien el cor, i no podia reprimir-me, ni deixar de dir moltes vegades: «Jesús, amat de la mia ànima, Déu meu, tant de bé a mi tan gran pecadora?» I ell me digué: «Aquella pena que no tenen les ànimes

d'haver-me ofès, jo la tinc de tenir, i aquelles llàgrimes que elles no ploren, jo les tinc de plorar; i tu, qui ets esposa i filla del meu cor, m'has d'ajudar a tenir pena de les ofenses de què no tenen pena aquelles ànimes qui van *per les vies de l'Infern.*»

13. Jo sentia tan gran dolor de les ofenses fetes a sa divina Majestat que no em podia tenir, ni sabia com poder sustentar ni passar la contrició que tenia sense fer les més rares locures que se puguen fer, dient sempre a mon Amat que tot açò i lo que voldria, passaria i, si era a son gust, no tan solament passaria aquesta contrició, però encara, si era possible, confessaria tots los pecats que s'han fets. Les forces me faltaven, però el valor que mon Amat me donava no tenia par. Tot açò passava però, cosa com aquesta, no l'havia passada mai, i sempre la passí ab molt de gust. I d'aquesta manera, arribava a tal unió, que tenien lo Amic i lo Amat, que no és cosa qui se puga referir, perquè lo Amic se n'anava de tal modo a la Pàtria celestial i em tiraven tan fortment que m'alçaven de la terra i me'n portaven en el cel, a ont ja m'havia posat mon Amat en los santíssims braços i en el santíssim pit del Pare celestial. I me digué, que allí tenia les ànimes qui se deixaven a la sua providència.

14. Jo sentia una pena, la major que se puga pensar, però era tan gustosa que no em podia assaciar. No es pot gosar ditxa com aquesta en aquesta vida, jo no sabia a ont era ni per ont anava, essent veritat que se deia la missa cantada en el cor, i diferents vegades deia: «Senyor a ont estic jo? Com estic jo? Estic loca? Me feu perdre lo enteniment, Déu meu, Pare meu, espòs meu, i Fill de l'ànima mia.» I ho diguí diferents (f.45) vegades, i no hu podia deixar de dir, per ser aquesta la sua voluntat i per la gran unió en què em tenia. I, quan lo Amic arriba en aquest estat, és tan gran el rendiment que té a la sua santíssima voluntat en tot, que no és possible poder resistir. I així tenia gust mon Amat, que li digués: «Fill de l'ànima mia», i jo l'hei havia de dir.

15. Qui podrà declarar el gran goig i contento que sentia lo Amic? Tot ple de confusió que, per ser tant el bé que tenia, no em podia reprimir ni deixar de pronunciar moltes paraules en veu alta. I en particular diguí: «Jesús», i «què cosa tan hermosa». I me n'anava del tot a la Glòria. I la germana qui m'estava més prop, me tirava per lo hàbit tot lo que podia per detenir-me, però ni em podia detenir ni tornar-me de la benaventurança en què estava, gosant la grandesa, noblesa i hermosura de mon Amat, qui me digué: «Així *cessen les carreres infernals* pel dolor i la contrició, i gosen de la benaventurança.» I la veritat és que gosava de la benaventurança, i sentia sempre molt vivament aquell dolor qui no em donava lloc de respirar, i casi em desmaiava del tot, però quan en la missa diguérem aquell vers *paratum cor meum Deus paratum cor meum*, no hi poguí tenir més, perquè em tocà lo que tenia en el meu cor, i del tot me desmaí.

16. Tant com açò era lo que sentia i, no obstant això, desitjava tenir sempre aquest dolor i contrició per cada ànima en particular, i per totes en general, que era la cosa més particular que jo hagués vista mai, de tantes gràcies que mon Amat me fa contínuament. Donar-me a sentir la pena que ell sentia de los pecats del Gènere humà, i voler que la sentís del modo que ell la sentia, que era gosant de la benaventurança, perquè ell no podia deixar mai de gosar-la. I d'aquesta manera, gosant de la benaventurança, volgué que jo sentís aquestes penes qui no tenen igual. I això durà per molts de dies i, lo que jo li demanava ab moltes peticions, era que duràs tota la vida, i tenc esperances que serà així. I aquest és un modo de penar que, si no en la força que ell me donava, no se podria passar

ni una cosa ni altra, ni el penar ni el gosar, perquè de lo que gosava, el cor me saltava, i tota em desfeia com la cera en el foc. I deia moltes vegades: «Amantíssim, dolcíssim i suavíssim Jesús, espòs de la mia ànima, el cor me preni, ja no tinc més vida ni forces per poder-ho sustentar», però no em faltava valor i ànimo molt gran per a patir, i més patir, per amor de mon Amat i perquè *cessasen les carreres infernals*.

17. Jo suplicava ab totes les veres que podia a mon Amat, que donàs dolor i contrició a totes les ànimes *per tal que cessen les carreres infernals*, suposat que tanta pena li donen; perquè jo no podia tolerar veure'l així penat i maltractat, i ell me deia: «Ten paciència, que tu has *de plorar* lo que ells *no ploren*, i has de desrremar les llàgrimes, que ells no desrremen.» «*Benedictus Deus in donis suis* (diguí jo) i em voldria convertir tota en llàgrimes *per plorar* les ofenses grans que se són fetes a vostra divina i soberana Majestat, *per tal que cessen les carreres infernals, com plorava lo Amic* el beato Ramon, que certament és cosa digna de ser plorada ab llàgrimes de sang.» El Senyor nos n'alliber, per la sua gran amor, d'aquestes *carreres infernals* que, com havem dit, són aquelles ànimes qui més ofenen a Déu nostro Senyor, i no en tenen dolor ni contrició. Per això *plorava lo Amic* i deia: *e l'aigua, que ha en costuma de córrer avall, quan serà l'hora, que prenga natura de pujar amunt?*

18. Lo que mon Amat me digué se complia de manera que era cosa d'admiració, veure los plors i les llàgrimes que jo desrremava. I entenia de mon Amat, ab molta claredat, que quan los hòmens tindran dolor i contrició d'haver-lo ofès, aleshores *l'aigua qui ha en costuma de córrer avall, pendrà natura de pujar amunt*, perquè *pujaran les llàgrimes* que desrremaran, *qui tenien costum de córrer avall* per falta de contrició. I per això *corrien tan avall*, que estaven ja olvidades, abscondides i sepultades; essent així que són la cosa més preciosa de quantes se'n poden trobar an el gust de lo Amat. Molt bé se deixa veure de la gran finesa que féu en dir-me que les llàgrimes, que aquelles ànimes no desrremaven, les havia de desrremar jo, com a la veritat fonc així.

19. Jo estiguí molts de dies que no parava *de plorar*, de tal manera, que no tenia remei de poder pendre altre sustento que penar i *plorar*, dient: *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Sitivit anima mea ad Deum fontem vivum quando veniam et aparebo ante faciem Dei. Fuerunt mihi lacrimae meae panes die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie ubi est Deus tuus! Hoc recordatus sum et effudi in me lacrimam meam etc.* Per les rares coses que passaven per aquest pobre Amic ab molta propietat podia recitar aquest psalm 41, ja perquè desatinat i abrasat com los ciervos, cercava abraçar i amar el seu Amat; ja pel gran cuidado que tenia sabent la sua gran maldat i la confusió, com havia de comparèixer a la presència de son Amat; ja també perquè el pa de què se sustentava en la nit i en lo dia eren tan solament llàgrimes i plors; i no obstant, que havia passat gran temps sens pendra (f.46) ni un bocí de pa, me donaven tantes forces les llàgrimes, que níguna cosa me causava espant, si no eren les grans fineses que obrava mon Amat en un instrument tan vil i flac com som jo. Bendit sia el seu poder infinit, qui dona tant de valor an aquest pobre Amic.

20. No era menos el patir que les llàgrimes per sustentar a lo Amic, perquè aquestes penes de la contrició, assacien lo Amic de tal manera que, sense mangiar cosa corporal, està bendinat. I és així, perquè moltes vegades, quan veig que és prop l'hora de dinar, deman a mon Amat que la detenga, perquè aquestes llàgrimes, dolor i contrició assacien tant, que

em sap mal haver de pendre altre sustento, per la gran abundància *d'aigua qui ha presa natura de pujar amunt*, i brollar per los ulls copiosament, molt a gust de mon Amat. Perquè les ànimes qui veuran aquestes fineses, que ell fa tan particulars, procuren tot quant podran, *que l'aigua qui tenia costum de córrer avall, prenga natura de pujar amunt*, desrremant moltes llàgrimes i també mateix perquè moltes ànimes s'animaran a més servir-lo i a tenir contrició, que és el medi per fer *que l'aigua prenga natura de pujar amunt*.

21. «Filla mia (digué mon Amat) hei ha molts qui persegueixen aquestes llàgrimes i la contrició exterior, i Jo et dic, que són el Benjamin del meu cor. No sé què més te puga dir, quan el fi d'una ànima, a qui Jo faç aquestes gràcies, és perquè tot sia per glòria mia, i per bé de les ànimes. No hei ha que témer, los qui púgien per aquest camí de la contrició, humils i rendits a la mia voluntat.» Certament me tenia admirada, i no em cansava de dir-li: «Amantíssim Senyor, com tant de bé a mi? Què són aquestes fineses i obres tan miraculoses que obrau dolcíssim Jesús, vida de la mia vida i ànima de la mia ànima? Jo no sé què tinc de fer, ni menos que poder dir, tant me teniu admirada i obligada.»

22. Les ferides que em donava, si bé eren molt gustoses per poder-les passar, s'havia menester una gràcia molt especial que ell me donava, tant per la pena que sentia com també pel gran dolor de cor que em causava la contrició, qui m'acabava del tot. I d'aquesta manera, me digué que volia que vessen los mortals que, així com les ànimes qui no tenen dolor ni contrició de les ofenses que li han fetes, *són les vies i carreres de l'Infern*; pel contrari, les qui *ploren* i tenen dolor i contrició de sos pecats, *són les carreres del cel*, pel gran desig que tenen d'encaminar ànimes pel camí de la Pàtria celestial. Plàcia a sa divina Majestat, que totes les ànimes tinguem aquesta contrició, que és el major tresor que se pot gosar que, d'aquesta manera, *l'aigua que ha en costuma de córrer avall, pendrà natura de pugiar amunt*, perquè desrremarem moltes llàgrimes per amor de lo Amat, qui demostra que és de les coses qui li donen més gust.

23. Molta obligació tenim de posar molt de cuidado i diligència, ab la gràcia del Senyor, de veure aquesta *aigua qui corre avall, si la pugierem* amunt ab la contrició, *com la pugia* aquest pobre Amic, qui *la pugia* tan amunt, que la posà an el pit santíssim del Pare celestial, a ont tenia la sua habitació. De tal modo que, no solament era *carrera del cel*, com li deia son Amat, però encara gosava de la benaventurança com si era un dels esperits celestials. I per molt de temps me quedí en aquesta suspensió, que verament me costava gran treball per veure, si no estaria tan elevada, per no fer tanta demostració de lo que passava en lo Amic i lo Amat. Consider V.M. quines mortificacions són aquestes per a mi, però tot és poc per lo molt que desig patir per son amor i no més, molt rendida sempre a la sua santíssima voluntat.

24. *E los Innocents quan seran més que els culpables?* Així prossegueix lo Amic el beato Ramon aquest càntic, i no parla aquí (me digué mon Amat) d'aquells *innocents*, qui són *innocents* per falta de judici, sinó d'aquelles ànimes humiliades i rendides a los peus santíssims de mon Amat, obedients a la santa mare Isglésia, qui mortifiquen el seu judici per passar per tot allò que dispondran los seus ministres, com si fossen uns *innocents*. De la mateixa manera que fa un *innocent* sense judici que, si el prenen per la mà, camina per on lo aporten i, si lo atropellen i li diuen que no sap lo que se fa, se rendeix sens fer discursos, deixant-se guiar de qui el governa. D'aquesta manera, s'han d'aportar les

ànimes, si volen *ser innocents i no culpables* que, si los ministres del Senyor nos atropellen dient-nos que no sabem lo que fem, encara que nos aparegués que lo que obràvem era molt acertat, no havem de fer nigrun discurs sinó pensar (f.47) que és així, i deixar-nos governar, que açò fan los *innocents* i és molt del gust de lo Amat, qui m'ensenyava que d'aquest modo *serien més los innocents que los culpables*.

25. Nigú tindrà bastant excusa²⁷ si no és *innocent*, i si no és del número de los *innocents* *serà culpable*, i en particular, molt més *culpables* seran les persones dedicades a sa divina Majestat, religiosos i religioses. Pobra i miserable de mi, com tenc de comparèixer a la presència de mon divino Amat essent així que port hàbit de religiosa i som de totes les religioses la *més culpable*, plena de tota maldat, de tal modo que no se veu en mi obra qui aparega de religiosa. Què tenc de dir? Sinó postrada a los divinos peus de mon dolcíssim amat i volgut espòs Jesús, Senyor teniu misericòrdia de mi, i de totes les ànimes *i de culpables feu-nos innocents*.

26. Aquest era el meu penar i, molt rigurosament, no poder alcançar que totes les ànimes fossen del número de los *innocents*. I per això, feia grandíssimes súpriques a mon Amat perquè, per la sua gran amor, se servís de concedir-me aquesta gràcia i que nigú lo ofengués més perquè, d'altra manera, havia d'acabar del tot la vida del gran sentiment que tenia de veure a mon amantíssim Jesús tan mal tractat, per estar nosaltres plens de tanta misèria i maldat. Així m'ho ha dit ell que, quant és de ma part, jo no pens mai que nigú faça ofenses a mon Amat si no som jo, però com m'ha dades aquestes notícies, entenc que lo ofenen gravíssimament i per això tenia tanta pena i patia tant el meu cor, tota llàgrimes i plors, per no poder tolerar veure despullar, assotar i maltractar a mon Amat. El meu cor se desfeia de dolor, sols de pensar tan gran desdítixa feia los majors extrems que se puguen pensar, de tal manera, que no trobava lloc a ont poder-me retirar, pel temor que tenia que no em sentissen, per los grans ímpetus d'amor, plors i sustos en què em trobava, dient a mon Amat de lo més profundo del meu cor, que ab gran contento rebria tots aquells menosprecios, encara que m'assotassen i coronassen d'espines, etc. però haver-ho de veure en vostra divina i soberana Majestat, que jo am tant com vós sabeu, no hu puc tolerar, perquè el meu cor se parteix, s'abscondeix i se m'acaba la vida. I així, amantíssim Jesús, vegiau què voleu de mi? Però jo no vos puc veure deshonrar.

27. És una pena aquesta tan mala i m'aturmentava de manera que jo del tot moria místicament, una mort qui és molt més penosa que la mort natural, perquè aquesta és una vegada, i una vegada deixa l'ànima el cos, però aquella mort és moltes vegades, i moltes vegades deixa l'ànima el cos, i se senten les mateixes penes, antes sempre té més i més que penar. Consider quines penes són aquestes tan grans per lo Amic. No havia passada mai cosa tan particular com aquest dolor i contrició i, de més a més, les llàgrimes que mon Amat volia que desrremàs. I se complia de modo, i ab tanta abundància, que algunes vegades me faltava la vista. I així bé podríem dir, que aquest càntic és tot llàgrimes i plors, perquè *plorava lo Amic* el beato Ramon quan lo començà; i jo he estat sempre *plorant* per explicar-lo, feta sempre un mar de llàgrimes i sentiments. Tan riguroses com això són aquestes penes, i per això *plorava lo Amic i deia: e los innocents quan seran més que los culpables*, i jo no em satisfieia *de què los innocents fossen més que los culpables*, sinó que volia que tots *fossem innocents* rendint el nostro judici per amor de lo Amat.

---

²⁷ Escriu 'excusa'.

28. Jo estimaria molt que tots posàssem l'atenció, i en particular les ànimes qui desitgen amar a lo Amat, en pensar i meditar quals devien ser les penes que sentia mon espòs Jesús d'aquelles ànimes, qui no coneixen la sua flaqueza i misèria, que és la causa que no tenen contrició i dolor de sos pecats, d'ont ve el ser *més los culpables que los innocents*. Quines devien ser les penes que sentia el bon Jesús? Si les que sentia aquest pobre Amic no tenen igual, encara no sabia jo què eren penes, ni quina cosa és veure a mon amat Jesús, ofès i deshonrat tan cruelment, però ara m'ha ferit el cor de manera que, sols de pensar-ho, perd lo enteniment i estic loca fent tals extrems, que no sé lo que ha de ser de mi, advertint una cosa, que tot lo que tinc referit, és alguna de lo que passa aquest pobre Amic. Sia tot per més glòria de mon Amat, i sia sempre feta la sua santíssima voluntat.

29. *E los innocents, quan seran més que los culpables?* Quan més reparava en aquestes paraules, més se'm difundia el cor i augmentava el dolor i la pena que sentia, perquè verament són unes paraules qui tenen grandíssima necessitat de ser molt considerades, per la gran profunditat que tenen en si, i nos donen a entendre el gran amor i caritat ab què les escrigué lo Amic, el beato Ramon, quan digué: *e los innocents quan seran més que los culpables?* Moltes maneres, d'*innocents*, trobaríem de què parlar, però no se tracta d'altra manera d'*innocents* que d'aquells qui són humils i de bon cor. I així m'advertí mon Amat que heï ha una manera d'*innocents*, com són algunes persones de poca edat (f.48) o de poc judici, i no obstant això, si los atropellen s'inquieten, i si los prenen per la mà i los alaben se satisfan. Aquí no se tracta d'aquest modo d'*innocents*, sinó d'aquells qui, per molt que los atropellen o deshonren no s'enutgen, ni si los alaben se satisfan ni s'exalten. Aquestos són los vertaders *innocents* a qui moltes vegades algunes persones alaben, tal volta incitades del dimoni per llençar-les a perdre per la vanitat. «Filla (deia mon Amat) fuig d'aquestos, no et fies mai de tu, ni et satisfaces d'alabances de creatures i, en semblants ocasions, la resposta que has de fer és: “Alabem el creador qui és autor de tot”, i em donaràs gust, i no t'impedirán el camí que aportes de donar-me sempre la glòria a mi, alabant-me sempre i amant-me, que així *mor lo Amic per lo seu Amat*. Què vols més de mi?»

30. «Senyor, amar-vos sempre a vòstron gust i, si era possible, *plorar* tantes llàgrimes, que fessen perdre les *carreres infernals* i preparar-ne unes altres qui, dreta via, portassen a totes les ànimes a la Pàtria celestial, prenent per medi los vostros santíssims mèrits, la mia gran senyora Maria santíssima, i molts de sants i santes de la Glòria; i en particular, el gloriós sant Juan Baptista», perquè actualment me trobava dient aquelles paraules (i certament n'estava molt olvidada) *et tu puer profeta Altissimi vocaberis, prehibis enim ante faciem domini parare vias eius*. Ab tota veritat, no és possible poder declarar lo que hauria fet per preparar algun medi qui pogués impedir que n'una ànima seguís *les vies de l'Infern*, per tal que cessen les *carreres infernals*, i que los *innocents fossen més que los culpables*, i seria gran cosuelo <sic> per aquest pobre Amic, qui sempre és estat de sentir que la major necessitat de quantes se'n poden trobar, és la que tenen les ànimes qui estan en pecat mortal, que sols d'anomenar-ho estic temblant, per la gran llum que el Senyor me dona i la major desdita que tenen és no tenir-ne pesar, dolor i contrició.

31. Esto es lo que plorava lo Amic el beato Ramon, i deia: *quan serà el temps que cessaran les tenebres en lo món?* I aquest pobre Amic estava *plorant* i suspirant a los santíssims peus del seu Amat, dient sempre el psalm *Misserere mei Deus*, suplicant que nos perdonàs la nostra gran maldat, sense parar mai de dir-li aquelles grans paraules: *cor*

contritum et humiliatum Deus non despicias, ab tal rendiment, sentiment i humilitat, que a mi mateixa causava compassió, de la gran contrició i humilitat en què em trobava, suplicant sempre a mon Amat que no despreciàs aquest pobre cor, ni les súplices tantes que ell li feia, perquè *los innocents fossen molt més que no són los culpables*, i no tan solament *molt més*, sinó que encara demanava que *fossen tots innocents* i que nigu fos *culpable*, perquè així *cessarien del tot les tenebres en el món*.

32. Per això volia resar algunes devocions (que tinc de costum) a la presència de Cristo sacramentat i, en el mateix instant, me trobí tota elevada en la Pàtria celestial, dient aquestes divines paraules: *O Altitudo diviciarum sapientiae et scientiae Dei, quam inconprehensibilia sunt iudicia eius et investigabiles viae eius*, dient-me que eren molt grans i alts los seus judicis; i a la veritat és així, que són incomprehensibles. I d'aquesta manera, estava tota absorta mirant la sua gran bondat, i contemplant el gran misteri de la beatíssima Trinitat molt suavement. I sobre aquestes paraules en què jo trob tanta profunditat, me digué mon Amat: «*Los innocents seran més que els culpables, quan s'acabarà que lo Amic muira per lo seu Amat*», que fonc dir-me: Quan veurem que lo Amat estarà en tot a la providència de lo Altíssim, aleshores *mor lo Amic pel seu Amat*, perquè està sempre en tot molt rendit a la sua santíssima voluntat.

33. D'aquest modo (deia'm mon Amat) *mor lo Amic* moltes vegades, per les moltes coses, i molt penoses, que li subvenen, i sempre se purifica més i mereix més, i lo Amat li concedeix aquestes ditxes tan grans, que no tenen par, i tots aquells qui d'aquest modo se deixen a la sua providència, són los *innocents*, de qui se veurà que *moriran per lo seu Amat*, així com lo Amat morí per lo seu Amic, tot penes i maltractat, que és una cosa qui li dona tant de gust, que no se pot explicar. Sols me dona pena a mi, que totes les ànimes no estiguen molt contentes de passar per aquestes tribulacions, perquè és la cosa qui més uneix lo Amic ab lo seu Amat, i lo Amat (al parèixer) no troba modo com fer gràcies grans i més grans sense fi a lo Amic.

34. Un altre modo d'*innocents* hei ha (me digué lo Amat), que és el millor de tots, que són aquells qui pateixen moltes afrontes i persecucions injustament i, sens disculpar-se, les pateixen gravement i dolcemente, com uns *innocents*, de qui entenia jo que són molt del gust i agrado de lo Amat, perquè lo imiten molt vivament per esser (f.49) estat ell el qui ha patit, com *innocent*, tot lo que se puga pensar, sens llamentarse ni escusarse, sinó patir ab molta paciència lo qui no es pot explicar, tot per la mia maldat, pobra de mi, que poc imit a mon amat i espòs Jesús de la mia ànima.

35. No tan solament donen gran contento a mon Amat aquestos *innocents* qui pateixen injustament quant a l'obra, sinó també tots aquells qui pateixen en ànsies i desigs, quan ell no permet que de fet puguen patir, perquè és tan gran aquest patir, que no té fi, i la causa és perquè les persecucions, menosprecios i moltes altres més tribulacions que poden succeir, venen a acabar-se i, si no s'acaben del tot, per lo menos s'alivien per algun rato, però el patir d'ànsies i de desig és un foc qui crema tan vivament, que al parèixer no se pot apagar, i així, no poden deixar per un instant de penar rigurosament i suavement, pel gran amor ab què amen i desitgen aquest penar qui no té sacietat, per la gran set que tenen aquestos *innocents*, qui són los Amics qui donen gran contento a lo Amat. Així m'ho digué ell ab aquestes paraules: «Amic del meu cor i de la mia ànima, estos són los *innocents* qui em donen gran contento, i així Jo vull que vègies com los regal.»

36. Digué mon Amat: («*Açò és morir lo Amic per lo seu Amat,*») vine en el meu cor, a ont te vull donar una vida qui mai s'acabarà.» I certament, que em feia tantes gràcies que no les podia sustentar per la mia gran flaguesa, considerant que per a mi era poc lo Infern, i la bondat de mon divino amat i espòs Jesús era tan gran, que em tenia molt regalada en lo seu santíssim cor, a ont gosava de la beatíssima Trinitat ab tanta claredat, que diré més callant que parlant. Perquè són unes obres tan grans, que no se pot fer altra cosa, sinó posar silenci a la llengua i tancar los ulls, i deixar perdre lo enteniment, perquè tan solament obra la voluntat, segons el camí que li dona la voluntat de lo Amat. La memòria ab lo record que tenia de la sua gran hermosura, noblesa i majestat me treia de mi, i feia'm tornar loca, de tal manera que, ab tota veritat, se podia dir que havia perdut el poc judici que tinc, perquè el cor i l'ànima tenien tan gran contento, que no el podien dissimular, per les grans demostracions que feien i, en particular, era cosa d'admiració, quan sentí a mon Amat qui deia: «*veni electa mea, et ponam in te tronum meum, quia concupivit rex speciem tuam*», perquè tota m'abrasava.

37. Tan regalada estava en lo santíssim cor de mon Amat, que no em faltava altra cosa, sinó haver tingut allí totes les ànimes, que és lo que suplicava ab tot quant podia, per tenir tot lo que desitjava el meu cor, que és amar a Déu, tenir a Déu, gosar de Déu, i que totes les ànimes amassen a Déu, perquè és cosa certa que, si totes les ànimes fossen estades dins aquest santíssim cor, totes lo haurien amat i així no hauria tingut més que desitjar, sinó cantar el *Te Deum*, que lo Amat volgué que digués ab veu alta. Consider V.M. quina mortificació seria aquesta per a mi, qui tant voldria abscondir les gràcies que em fa. I no hi hagué remissió, per moltes diligències que fes, perquè la sua santíssima voluntat era que tota sustos i plors, en un mar de foc qui m'abrasava tota, estigués dient: *Te Deum laudamus, te dominum confitemur* etc. sens poder dir altra cosa sinó *fiat voluntas tua*, i pensar en les paraules <sic> en què he dit que m'era trobada. *O Altitudo divisiarum sapientiae et scientiae Dei, quam incomprehensibilia sunt judicia eius, et investigabiles viae eius* sens poder fer altra cosa *que morir per lo meu Amat*, deixant-lo obrar a son gust. I encara que moria de pena i de sentiment, tot m'era poc per lo molt que desitjava, però prenia lo que em donava disposta a tot lo que ell dispondria, pensant que és digna d'esser alabada aquella hora *que lo Amic arriba a morir per lo seu Amat*.

38. O que ditxa és aquesta tan gran i tan poc coneguda de los mortals! Verament que és cosa digna d'èsser plorada amargament. Jo sé que l'estimaríem, si reparàssem en aquestes paraules: *Ah quan se gabarà que lo Amic muira per lo seu Amat?* Que és lo que plorava lo Amic el beato Ramon, plàcia a sa divina Majestat, que tots *muriguem per lo Amat*, que així gosarem les ditxes i felicitats que gosava aquest pobre Amic, quan lo seu Amat li deia: «*Això és morir per viure en lo meu cor una vida qui mai s'acabarà.*»

39. Qui podrà explicar el contento que sentia aquesta pobra ànima, qui sempre perseverava en la contrició? De modo que deia: «Déu de les mies entranyes, del meu cor i de la mia ànima, jo no tenc més forces per poder aportar que vostra divina i soberana Majestat sia ofesa», perquè augmentaven tant les penes que no podia dir altra cosa, sinó que m'arrencaven el cor. I aquest penar era un de los dolors que sentia, que los demés no sé modo com donar a entendre com són. I mon Amat me digué que era *llanguir lo Amic per la sua amor*, i per esta causa lo tenia en el seu santíssim cor, pel gran gust que li donava *veure llanguir lo Amic per la sua amor*.

40. Més me digué mon Amat que en aquest penar de no poder veure que lo Amat sia ofès, s'hi encerren tots los modos *de llanguir* que se puguen trobar. I és així perquè no és possible poder dir el número que tenen, perquè són del mateix modo que són les ofenses que se fan contra d'un Déu infinit que, al parèixer són infinits, i cada un d'aquests modos *de llanguir* seria bastant per llevar la vida a lo Amic, si la mà poderosa de lo Amat, no obràs el portento que obra, donant-li aliento i forces, quan lo tenia en el seu santíssim cor per conservar-li la vida, perquè no acabàs del tot *llanguint* prolongadament *pel seu amor*. Al fin no hei havia (f.50) cosa en què *no llanguís*, així sia fins que morís, ab la sua gràcia, amèn. Disponia el Senyor que les elevacions, los sentiments, les llàgrimes i los plors fossen tan contínues, que no passava un instant, ni el passa, que no sia *llanguint pel seu amor*. Veritat és que som molt emfadosa en referir-ho tantes vegades, i això mateix no deixa de *ser llanguir* i més penar, sia alabat el Senyor per a sempre, amèn.

41. Ab molta veritat puc dir que tot era *llanguir*, perquè el mateix medi que prenia per donar alivio a mes germanes, me servien de més penar i *llanguir*, perquè quan me trobava entre elles, molt oprimida de sentiments i plors, per no destorbar-les, m'apartava d'elles tot lo que podia (això s'entén en aquelles ocasions que no és obligació mia estar en la sua companyia que, quan tinc obligació, me fa gràcia el Senyor, que no tinc de faltar-hi mai, encara que tibiament). I elles tenen tanta bondat que, quan veien que jo m'apartava, desconsolades, venien a demanar-me, per què me n'era anada de la sua presència, si seria perquè són tan males, que los digués les sues faltes etc. Essent així que són totes uns serafins en amar al seu Amat, sols jo som la qui som pitjor que Judes, indigna d'habitar en la sua companyia. No obstant això, les aconsolava del millor modo que podia, dient-los que tan solament ho feia perquè tinguessen major quietud.

42. Consider quin modo *de llanguir* és aquest, i tan contínuament, bé veurà la gran necessitat que tinc de què m'encomanen a Déu nostro Senyor, que certament me trob tan oprimida, que no sé lo que tinc de fer. En tals extrems me veig que moltes vegades me falta lo aliento i vinc a punt d'expirar²⁸. I per això suplicava a mon Amat que, si era del seu gust, escondís totes aquestes demostracions, que no volia jo fugir de mortificacions, sinó de no donar mal exemple a mes germanes, que jo am tant que no els voldria ser impediment, antes bé servir-les d'animar-les molt a la virtut. I mon Amat me digué que tingué paciència i que no temés, que ell era en mi i que açò era *llanguir per la sua amor*, dient-me: «Què vols més de mi?»

43. Déu meu i amantíssim Jesús, summo bé i alegria del meu cor, lo que vull és patir i amar, i mai més pecar, ni que vos ofenga nigú. Iestic tan posada en açò que no me'n puc apartar, ni puc detenir-me que no faça sempre aquesta petició a qui la'm pot concedir, per la sua gran amor, qui és tan gran que no té fi, com podem veure de les moltes fineses que ha fetes en l'explicació d'aquest càntic que, si les havia de dir totes, seria mai acabar. I així solament diré lo que em passà el dia de sant Miquel, que fonc per a mi de molta confusió [al costat esquerre de la pàgina posa 1689]. Después d'haver rebuda la santa comunió, fonc tan gran lo incendi de foc que tenia, que fins los ossos se cremaven i tota em consumia, i lo Amat me volia posar una corona, la cosa més bella i hermosa que se puga imaginar, i no obstant, que volia jo complir i fer la sua santíssima voluntat, la recusava i no hi podia consentir, de tal manera, que sentí la campana i, havent d'acudir a

---

²⁸ Escriu 'expirar'.

certa obediència, fonc cosa rara la prestesa ab què me n'aní de la tribuna a ont estava oint missa, sens tenir nigu an apego an el favor que mon Amat me volia fer.

44. Tal fonc el desapego que del tot me n'olvidí i, essent fora de l'obediència, torní a la mateixa tribuna, i com en lo Amat no hi cap olvido algú, me tornà a dir de la corona. Ella estava composta de les llàgrimes que jo havia desremades per les ofenses que havem fetes contra de sa divina Majestat, a modo d'unes flors hermosíssimes color de carmesí, pel gran amor qui cremava en lo Amic. I me digué que no deixàs de referir-ho, perquè vessen los hòmens quant del seu gust és plorar les ofenses que li fan, perquè així *veu lo Amat llanguir lo Amic per la sua amor*.

45. Molt tindria que dir sobre aquestes paraules: *e lo Amat quan veurà llanguir lo Amic per la sua amor?* Però bastarà per ara que sapiem que el major i millor *llanguir de lo Amic per amor del seu Amat* és tenir un vertader dolor de les ofenses que se fan contra sa divina Majestat, qui volgué que em posassen aquesta corona tant del seu gust, de què tinguí tanta confusió, que em desmaí en los santíssims braços de la mia gran senyora Maria santíssima i del pare santo Domingo, qui m'alentaven de la gran aflicció que tenia de veure les grans fineses que lo Amat obrava per aquesta gran pecadora, per qui és poc lo Infern. No hi faltava lo amic el beato Ramon i molts altres de los meus Amics, i tot açò passava davant el conspecte del santíssima Trinitat, qui dispongué (f.52) que jo ves com aquell dia tots los esperits celestials veneraven el gloriós príncep i arcàngel sant Miquel, fent-li gràcies grans i particulars per la gran constància que tingué en defensar l'honra del seu Amat, donant-me entendre ab major claredat, que és molt del seu gust aquesta constància ab dolor i contrició de les ofenses a ell fetes de tots los mortals, sa divina Majestat lo nos vulla concedir a tots generalment, ab un propòsit firmíssim de primer morir que pecar, i tot per major glòria sua. Amèn.

Dialogacio i càntic d'amor núm. 5

Dix lo Amic al seu Amat: Tu qui umples lo sol de resplendor, umple lo meu cor d'amor. Respòs lo Amat: Sens compliment d'amor no serien tos ulls en plor, ni tu series vengut en aquest lloc per veure lo teu Amat.

1. Entenia de mon divino Amat que *el sol* de què parla aquí *lo Amic* era aquell hermosíssim i divino sol, el verbo divino fet home en les entranyes de la mia gran senyora Maria santíssima. I en les mateixes entranyes lo descubria aquest pobre Amic en un lloc molt profundo i abscondit que, de tan profundo que era, apenes ho podia mirar ni entendre com era, perquè és de les coses més particulars que se puguen veure ni pensar. I me digué que lo Amat Déu com a creador, des d'una eternidat *umplia de resplendor aquest sol* de justícia, Cristo Déu nostro, això és, des d'una eternidat li comunicava tota la resplendor, gràcia, hermosura, grandesa, noblesa i majestat, etc. que después de Déu, trino i uno, se pogués comunicar. Al fin, era tanta la sua resplendor, que em tenia pasmada i admirada de tal modo, que no hei ha modo de poder-ho explicar. Tan ple estava de resplendor que no hei ha més que mirar, sinó admirar una obra qui, de tan gran que és, no té igual.

2. Ah pobra de mi, la gran confusió que tenia de veure les grans fineses que lo Amat obrava pel Gènere humà, perquè tota aquella resplendor li comunicava, perquè la nos comunicàs a nosaltres, i perquè nosaltres l'estàssem sempre mirant, prenent llum de la que

tanta veuríem en ell. I això fonc per molts de dies, que gosava aquest grandíssim misteri, i veia el verbo divino incarnat qui les coses rares que descubria i les fineses que feia per aquest pobre Amic, si les hagués de referir totes, seria mai acabar. I així basta haver dit que era lo Amat Déu, com a creador, qui *umplia aquest divino sol de resplendor* ab tota la summa perfecció que ell, essent Déu sense principi, medi, ni fi podia comunicar. Consider quina ditxa gosava molt esplèndidament aquest pobre i miserable Amic, qui no sabia a ont posar-se de confusió que tenia, veient la gran lliberalitat ab què son Amat li descubria obres tan altes i tan antigues que, del modo que pot esser, les obrava ja des d'una eternitat, que per això *dix lo Amic al seu Amat, tu qui umples lo sol de resplendor, umple lo meu cor d'amor.*

3. «Filla mia (digué mon Amat) dir *lo Amic* el beato Ramon *umple lo meu cor d'amor*, era dir-me que (per destruir les tenebres del món, que és no conèixer los mortals la sua gran vilesa, ni la grandesa d'aquest gran misteri) *li umplís lo seu cor d'amor*, que és lo mateix que *umplir-lo* de dolor i contrició, perquè volia plorar per tots los mortals i, de lo amor que tindria en son cor, inflammar i abrasar-los a tots.» En lo mateix me trob, perquè faria i passaria qualsevol treball qui fos a gust del meu Amat, sols que totes les ànimes poguessen gosar aquesta ditxa de què *lo Amat umplís a tots el cor d'amor*, perquè és una ditxa tan gran, que no basten llengües per poder-la explicar i així ditxós i molt estimat és *lo Amic a qui lo Amat umple el cor d'amor*, com tinc vist ab molta claredat, per la sua gran bondat.

4. Me digué mon Amat que *umplir el cor d'amor* era *umplir-lo* de Déu, i és cosa assentada, i no hei ha nigrun reparo que és així, perquè, per molts de dies, perseverà *umplint-me el cor d'amor*, i jo estava tan plena de Déu, que de niguna manera el podia sustentar, i tota em desatinava perquè no cabia Déu en mi, ni jo cabia en tot lo món, perquè tenia el cor *ple d'amor*, que és lo mateix que estar ple de foc, de dolor i de contrició, i per consegüent, ple de Déu [a peu de pàgina diu: he vist i lagit aquest plec no tint cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament] nostro Senyor, qui em feia perdre lo enteniment per les grans fineses que obrava. I ab tot això, no em faltava el dolor (f. 53) d'haver-lo ofès, que és lo més essencial. I així me digué mon Amat que no hi podia haver amor sense dolor d'haver-lo ofès, ni dolor sense amor, perquè amor és dolor i amar és penar, perquè no podem tolerar que se faça agravi a lo que amam, i així és cosa clara que, qui té amor a lo Amat, li pesa que sia ofès. I com més creix lo amor, més s'augmenta el dolor i la contrició. Així heu puc dir per gràcia de mon Amat ab la gran experiència que tinc.

5. Me digué mon Amat que, des d'una eternitat, havia posat el meu cor en les santíssimes mans d'aquest *divino sol*, perquè *lo omplís d'amor*, dolor i contrició. Valga'm Déu omnipotent! No és dicible lo que sentí aquest pobre Amic en aquesta ocasió, tant per la gràcia tan gran que li feia son Amat, com per la gran confusió que tenia. I en el mateix instant tingué molt present la sua gran misèria, i digué: «Amantíssim, altíssim, i benigníssim Amat, espòs de la mia ànima, és possible que faceu tantes fineses per qui és poc lo Infern? I si això és, com no em detinguéreu, que no cometés tanta maldat com cometí per la mia mala inclinació?» Pobra i desventurada de mi, no hei ha cosa qui em sia més amarga que aquesta. Consider en quanta rauó puc dir que és així, perquè veig aquest pobre cor, qui és el més pecador del món, en les divines i prescioses mans d'aquest sol divino cuia hermosura no té igual.

6. Jo lo havia de rebre sacramentat, però no gosava ni m'atrevia per la gran desventura i adiondés²⁹ que descobria en mi, i ab tota la humilitat que podia deia: *Misserere mei Deus* postrada a los santíssims peus del Senyor, que tenia de rebre, confiant de la sua gran clemència i pietat. I així mateix, me postrava a los peus de mes germanes, i per dir la veritat, me trobava molt indigna de besar-los, ni d'alçar-me de la terra, tant com això tenia present la mia misèria, però com la misericòrdia del Senyor és tan gran, en el mateix instant vingueren molts esperits celestials i mon Amat me digué que ells suplirien la poca diposició i la gran flaqueza que jo trobava en mi, i que ab molts de rams, palmes i flors adornarien aquest pobre cor a ont havia de venir sa divina i soberana Majestat. [A peu de pàgina diu: he vist i lagit aquest plac no tint cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament].

7. Qui podrà explicar la gran hermosura en què posaven el cor de lo Amic? Bendit sia el Senyor, qui vingué tan *ple de la sua amor*, que no sols me n'umplí *el cor* sinó que me n'umplí tota de tal modo, que tota em trobava dins un mar d'amor, qui venia d'aquell divino sol que havia rebut sacramentat, qui tota m'abrasava i consumia, i no sé dir com, perquè és de les coses més belles que se pugen trobar. Lo que sé dir és que lo que descobria molt lluny (com tinc referit) aleshores ja no era lluny, sinó que hu mirava molt prop (per gràcia del Senyor) qui m'ho donava a entendre ab aquest exemple, dient-me: «No veus tu que, quan alguna persona té d'anar a alguna ciutat qui és molt lluny, que, si la mira, li apareix una cosa molt escondida, i quan més s'hi acostava fent son camí, més la descobri i de més prop la mira, fins arribar i entrar en aquella ciutat, i lo que antes li apareixia tan lluny, ja no és lluny de modo nigué, per ser ja arribada an el fi que pretenia.»

8. Així mateix me succeïa a mi, que mirava aquest *divino sol, que umplia lo Amat de resplendor* des d'una eternitat, i lo'm descobria en un lloc molt abscondit i de molta profunditat. I no obstant que era tan lluny, fons molt fàcil a lo Amat fer que lo Amic entràs en aquesta divina ciutat, i aquest divino sol entrà en el cor de lo Amic i lo Amic en el cor de son Amat, de tal manera que tot se perdé en un mar molt gran d'amor, a ont molt lliberalment li complí la demanda que li feia *umplint-li el seu cor d'amor*. De tal manera, que no se descobria altra cosa sinó un mar de Déu omnipotent, i un mar d'amor, la cosa més rara i particular que se puga pensar. I això durà molt de temps, que no és possible poder explicar lo que gosava aquesta pobra ànima de goig, contento i alegria, ni menos les penes i tribulacions que sentia, perquè eren tan grans, que místicament moria i el cor i lo esperit al parèixer se partien.

9. Jo no em cansava de dir-li: «Amantíssim, dolcíssim, amabilíssim, sapientíssim i clementíssim Senyor, Amat de la mia ànima i Déu de les mies entranyes, el cor me preniu, Jesús amorós i piedós ja no hu puc tolerar més, perquè se m'acaba la vida penant i gosant, que són dos extrems que no se poden explicar, ni se pot tolerar sens una gràcia molt particular de la vostra divina mà.» (I aquesta no em faltava). I ell me respongué que, si el prenia, no prenia cosa qui no fos sua, perquè lo Amat, Déu com a creador, des d'un temps molt antic, l'hei havia donat, i així jo, que li donàs alguna cosa. I m'ho demanava de tal modo (f. 54) com si em digués, dona'm alguna cosa qui no sia mia.

10. Oh summo bé i consol de la mia ànima, què vos puc jo oferir (pobra de mi) que no sia vostro? Jesús i Déu de les mies entranyes, si vostra divina i soberana Majestat, és creador

---

²⁹ Castellanisme per 'hediondez'.

i recreador de totes les coses, jo no sé què vos puga oferir, si no és a vós mateix, qui sou lo únic i summo bé, autor de tot lo creat i recreat, que és lo que més gust vos pot donar, i lo que desitja el meu cor. I tanmateix, no poguí deixar d'oferir-li tota la mia maldat, perquè la consumís en aquell mar del seu divino amor, a ont lo Amic tot s'era perdut. I no obstant això, per les moltes ferides que em donava, aquí mateix coneguí, que hei havia en lo Amic sentits i potències, a més d'aquest amor, a qui no bastava el pobre cor de lo Amic perquè, com és tan gran, no cap en tot lo món. I per això, com a duenyo de tot, tot se li rendia i feia fendi.³⁰ I ell prosseguia ab tanta força, que em deixà en un cansació <sic> molt gran, tota presa i lligada apretadíssimament, en uns desmais casi contínuos, que més estava per a rendir-me del tot, que per assistir a les obediències de què tenia obligació. No perquè em faltàs ànimo i valor, que el que tenia era grandíssim, sinó perquè em faltaven forces per les moltes llangors que em causava aquesta enfermedat de lo amor, que lo Amat havia abundat en tanta manera en el cor de lo Amic.

11. Això ha molts de dies que dura i mon Amat sempre m'ha assistit, però si no m'augmenta les forces V.M. disponga lo que tinc de fer, perquè no és possible poder sustentar aquestos desmais tan contínuos, i és molt més de lo que tinc referit, i pel gran desig que tinc de patir per amor del meu Amat, tot açò m'és poc, i molt gustosament arrib a no poder més. I la major ditxa que jo tindria, seria acabar la vida del tot, en les divines mans de mon Amat. Consider ara V.M. quina cosa és lo *que deia lo Amic* el beato Ramon a son Amat: *Tu qui umples lo sol de resplendor, umple lo meu cor d'amor*. Paraules són aquestes que (me digué lo Amat) que mai s'haurien de partir de la boca, perquè nos importen molt, i no hu sabem conèixer.

12. Lo mateix és *umplir-nos el cor d'amor*, que *umplir-lo* de totes les virtuts. Així m'ho digué lo Amat de lo Amic el beato Ramon, qui dir-li *que li umplís el seu cor d'amor*, era lo mateix que demanar-me que *lo umplís de temor*, perquè si hei ha amor, hei ha temor, que és lo més principal per adquirir³¹ i conservar totes les virtuts. I així, si tenim *el cor ple d'amor*, lo tindrem ple de tot lo que se pot desitjar per donar gust a lo Amat, qui també me digué que, quan lo amic el beato Ramon, li digué *umple lo meu cor d'amor*, volgué dir-li: *umple lo meu cor* de Cristo sacramentat, a qui tenia grandíssima devoció, perquè en tenir a Cristo sacramentat, no hei ha més que desitjar, sinó mirar, contemplar i gosar aquest hermosíssim i divino *sol ple de resplendor* com lo gosava aquest pobre i miserable Amic, ab tanta dolçura, suavidad i amor, que no és possible poder-ho explicar.

13. Bé se deixa veure quant gran diligència hauríem de posar tots per alcançar aquest amor, i tenir aquest infinit tresor Cristo, Senyor nostre, sacramentat en lo cor. No és coneguda de molts aquesta ditxa, per això és poc amada, que gràcies podrà donar lo Amic qui arribarà a gosar-la contínuament com la gosa aquest pobre Amic, de tal modo que, si no rep a Cristo sacramentat, li apareix que deuria tenir pena, i no en pot tenir, perquè el té sempre en son cor i li dona a gustar la mateixa dolçura, que si el rebés sacramentat. I d'aquest modo està sempre, ab tal igualdat, que és cosa d'admiració. I certament, que jo me n'admir moltíssim de veure'm en tal resignació. Tot és obra de mon Amat, qui per la sua bondat i infinita pietat, ha umplit aquest cor d'amor, ab tanta lliberalitat que moltes vegades me som trobada en grandíssimes flames del foc del divino amor, però com en

---

³⁰ Fer fendi 'fallar', 'cedir', 'enfonsar-se', 'anar-se'n per avall'. DCVB 5, f.794.

³¹ Escriu 'acquirir'.

aquesta ocasió no m'hi era vista mai. I així bé podrà considerar quina ditxa és aquesta tan gran, plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes *diguessen ab lo Amic: Tu qui umples lo sol de resplendor, umple lo meu cor d'amor.*

14. *Respòs lo Amat: Sens compliment d'amor no serien sos ulls en plor, ni tu series vingut en aquest lloc per veure lo teu Amat, que era dir a lo Amic: Sens compliment d'amor no serien tos ulls en plor.* Generalment, a totes les coses qui són contra lo teu Amat perquè, quan amor és en son compliment, no pot el cor tolerar cosa qui sia contra son Amat, i és, en tal extrem, que sols de pensar-la, *los ulls ja estan en plor* amargament, i no ploren adversitats ni desconsuelos, sinó les deshonres que se fan a son Amat. Així m'ho digué el mateix Amat, i volgué que heu ves ab molta claredat, perquè per gràcia sua i, del modo que ell ho disponia, lo que jo podria dir és que *amor era en son compliment*, perquè *los ulls eren en plor* de tal manera que no em podia assossegar, ni podia detenir les llàgrimes que desrremava, perquè per la gran amor que li tenia no sols plorava les ofenses que jo li he fetes, qui no tenen par, sinó encara totes quantes li n'han fetes i per a sempre li faran. I no tan solament les ofenses graves, sinó també les més leves que li poden fer, i no sols açò (f. 54 bis), sinó encara de pensar que no li donam tot aquell gust que li podem donar, i tot junt m'ocasionaven tants *grans plors*, que no és possible poder-ho explicar.

15. Tot això fa *lo amor quan és en son compliment*, i no tan solament posa *los ulls en plor*, sinó també posa el cor en tanta pena quanta se puga pensar. Així és, perquè el meu cor se troba en un mar de penes, a ont se perd de tal modo que, si no fos per les moltes ferides que té, no podria dir si tenc cor, tan està engolfat en aquest mar de penes, però regalat, perquè està amant i penant, i *los ulls en plor*, per veure la ditxa tan gran que té lo Amic, qui és arribat *a tenir lo amor en son compliment i los ulls en plor* de les misèries d'aquest món. I quan aquest pobre Amic veia en si tanta misèria, no hi havia consuelo per ell, ni amor qui el pogués assaciar. I per això plorava amarguíssimament, i deia: «És possible amantíssim Jesús, espòs de la mia ànima, que tota la vida he passada sens amarvos. Quina pena és aquesta per a mi?» Tanta era que no la podia dissimular, *los ulls estaven en un contínuo plor*, com a testimonis de lo que passava el pobre cor tot penetrat de ferides de l'amor qui no parava i, no sols penetrava el cor, sinó també el cos i l'ànima, interiorment i exteriorment, ab un foc qui tota em cremava, sens tenir nigu consuelo, sinó era pensar si, per algun temps, tindria ditxa de poder amar a mon Amat.

16. Com me veia tota plena de maldat no és dicible la gran pena que tenia, ab uns desmais contínuos, causats del gran amor qui eixia de lo més fondo de l'ànima, molt abscondidament, i lligava lo Amic rigurosament i molt apretadament, que era la cosa més rara i particular que se puga pensar. I *los ulls eren en plor* per moltes rauons i, la més principal, perquè volia lo Amic amar més a son Amat i donar a entendre quant necessari és amar-lo i més amar-lo i sempre més amar-lo per ser ell qui és, fins que *lo amor sia en son compliment*. Més *eren los ulls en plor* per la desventura de moltes ànimes, qui no saben *plorar* la desditxa que tenen, i aquesta és la major misèria que se puga imaginar. El Senyor, per la sua gran bondat, nos vulla alliberar d'aquest olvido i donar-nos gràcia, que estiguem sempre pensant que som uns grans pecadors, plorant sempre per alcançar la sua divina amor i no més pecar, i fer totes les coses en suma perfecció, que això és *ser lo amor en son compliment*.

17. *Sens compliment d'amor (respòs lo Amat) ni tu series vingut en aquest lloc per veure lo teu Amat. Aquest lloc és aquell lloc de lo evangeli qui vult venire post me amneget se met ipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me*, perquè negar-se a si mateixos i anar en seguiment de lo Amat per imitar-lo aportant creu, açò és *venir an aquest lloc per veure lo seu Amat* què cosa vol i que dispon de lo Amic qui, perquè *té compliment d'amor*, està tan ben disposat per fer en tot la sua santíssima voluntat, que no ordenaria cosa lo seu Amat, que ell no la rebés ab molt de gust, seguint-lo fins a morir en creu, que és morir així com ell a tot lo qui li dona gust. I això, me digué el mateix Amat, és tenir *lo amor en son compliment*.

18. De les cosas més belles que se pugen pensar i, an el gust de mon Amat, és *venir an aquest lloc per veure lo seu Amat* en què té gust que lo Amic se puga emplear, perquè, per lo mateix, és ell passat i d'aquest modo m'ho ha dit, que anà an aquell lloc del calvari, no solament seguint la creu, sinó aportant-la sobre ses espal·les, *per veure lo seu Amat* el Pare celestial, que disponia i volia d'ell. No sé què més se puga dir per obligar-nos a tenir molt de cuidado *de venir an aquest lloc*, que no basten llengües per donar-li les alabances que mereix, com veurem ab molta claredat de lo que diré.

19. Quan Cristo Senyor nostro digué: *Tristis est anima mea usque ad mortem*, tingué molts de fins, (així m'ho digué ell mateix). I un d'ells fonc *per venir an aquest lloc per veure lo seu Amat*, que volia que fes més del morir, perquè vessen los hòmens *quant en son compliment era la sua amor*. I *los seus ulls foren en plor*, perquè plorava amargament les nostres misèries i, essent així, que havia fetes unes obres tan grans com fonc el misteri de la santíssima Incarnació, el donar-se sacramentat, i moltes altres (al parèixer) no trobava encara que la sua *amor fos en son compliment*, fins que seria arribat i *vingut an el lloc* del calvari. I estant en lo arbre de la santíssima Creu, hauria pregat an el Pare celestial, son Amat, per los seus contraris i inemics, que és el major senyal per conèixer *lo amor si és en son compliment*, que per això digué *consumatum est*, i morí, que fonc lo mateix que dir-nos *que la sua amor ja era en son compliment*, i que no estava ja més trist, sinó molt alegre i gloriós, perquè podien veure los hòmens que *la sua amor era en son compliment*.

20. Així lo havem de seguir, si volem arribar an aquest lloc a ont (f. 55) ell és anat ja davant de tots aportant la santa Creu, i si volem tenir aquesta ditxa, seguiguem-lo fins a morir del tot, negant-nos a nosaltres mateixos, que això és un morir per viure en lo Amat, i morir com el mateix Amat, aportant creu i aniquilat. I me digué lo Amat que encara que vegiam en moltes ànimes, qui el desitgen amar, algunes obres d'amor, *no és amor en son compliment* fins que sien arribades *an aquest lloc: Qui vult venire post me, abnegat semet ipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me*. Açò és, per veure de què gusta sa divina Majestat com vol que el seguesquen aportant la santa Creu. Aquest és el camí per ont se pot arribar *a tenir lo amor en son compliment*, i no s'alcança per altra part.

21. Me digué mon Amat que les ànimes qui arriben en aquest estat, poden dir en vida *consumatum est* perquè, quant és de sa part i en la voluntat, han fet tot lo que han pogut, per les ànsies grans que tenien d'aportar creu i morir per son Amat del modo que tindria gust. D'aquest mateix modo descubria aquest pobre Amic, com si era un difunt en los seus dolcíssims braços, a ont se regalava i tenia totes les sues delícies mirant-lo i contemplant-lo, tot pena de pensar que niguna ànima hagués d'ofendre, ni deixar d'amar

a son divino espòs i amat Jesús, ni deixar *de venir en aquest lloc*, a ont ell estava tan gustós per bé del Gènere humà, que certament és una finesa aquesta qui basta per confondre tot lo món, donant-nos el camí més fàcil per ont hi tenim de venir.

22. Més me digué que diguéssim sempre: *Deus in adiutorium meum intende*; i a dir la veritat, mai se nos haurien de partir de la boca aquestes divines paraules, per esser tan profitoses per les ànimes i molt del gust de mon Amat. També m'advertí que pregàssem per los inemics del modo que tenim explicat i generalment per totes les ànimes, demanant a lo Amat que, per la sua gran misericòrdia, nos don *amor a compliment*, que aquesta és la major gràcia que podem gosar en aquesta vida, perquè és començar ja la vida eterna. Jo puc dir ab veritat, que no tenc més inemics que los inemics de l'ànima, perquè estic tan igual en tots los mortals, com si eren esperits celestials, i los majors amics que tenc són los qui em persegueixen i mortifiquen, i am tant a totes les ànimes en Déu, que no puc dir aquesta o aquella m'és contrari o inemic, desitjant sempre que tots donem gust a mon Amat, perquè los qui no donen gust a mon Amat *ni tenen lo amor en son compliment*, *ni vindran en aquest lloc per veure lo seu Amat* de què té gust, ni procuraran a fer totes les coses per major honra i glòria sua, que és lo que desitja aquest pobre Amic i el seu intent en tot lo que fa sempre és aquest.

Dialogació i càntic d'amor núm. 6

Temptà lo Amat al seu Amic si l'amava perfetament, e demanà-li de què era la diferència que és entre la presència i l'absència de l'Amat? Respòs lo Amic, que d'ignorància e oblit, e de coneixença i record.

1. És de les coses més rares que se puguen pensar aquest modo *de temptar lo Amat al seu Amic*. Jo estava mirant i contemplant un Déu omnipotent, i que fos tan gran la sua amor, que se volgués fer home. I ell me donà tanta llum en aquest misteri, que no és possible que se puga explicar. I, si bé és veritat, que diferents vegades m'ha manifestat aquest misteri, no l'he vist mai com en aquesta ocasió, perquè veia tanta grandesa de Déu, que no la podia mirar. I em deia: «Esta és la major finesa que jo he feta pel Gènere humà: abaixar del cel a la terra, i estretjar-me en lo tabernacle de la humanitat, a ont comencí a patir per los mortals.»

2. Lo que sentia el meu cor i l'ànima era tant, que no em podia tenir de sentiment, llàgrimes i plors, veient la gran finesa que és aquesta d'un Déu, trino i uno, un Déu abaixar del cel i venir en aquest món per patir i passar per tantes afrontes i tribulacions. I jo, qui som en el món, no tenc de patir? Aquesta consideració em feia venir a punt d'expirar³². Açò passava dia de sant Dionisio Areopagita i altres màrtirs, mentres resàvem les matines a mitjanit, i jo tenia un gran desig d'imitar-los, i com veia que no podia, era una gran pena per a mi. I per això deia a mon Amat, si seria millor anar-me'n del tot, d'aquesta vida. I ell me digué: «Ten paciència», però jo no tenia repòs, quan veia que no patia, ni amava a mon Amat i, de més a més, haver-li fetes tantes ofenses. El coneixement de la mia ruindat era tan gran, que el cor se partia (f. 56) de sentiment, i mon Amat me digué que açò era *amar-lo perfetament*.

---

³² Escriu 'expirar'.

3. *Amar perfetament a lo Amat* és tenir compassió de les seues penes, contrició de les ofenses fetes contra sa divina i soberana Majestat, amor a los treballs, caritat en lo pròxim, i igualtat en tot a la sua santíssima voluntat. D'aquesta manera *amarem perfetament a lo Amat*, qui perquè *amava perfetament* a son Amic el Gènere humà, féu aquesta finesa tan gran de fer-se home, i d'aquest modo, açò és, per la caritat i amor en el pròxim, *tempta ell a sos Amics* per veure *si lo amen perfetament*, com se pot veure de lo que digué a sant Pere: *Petre amas me? Pasce oves meas*, después d'haver-lo *temptat* preguntant-li si lo amava. I me digué mon Amat que, d'aquesta manera, està moltes vegades *temptant* a les ànimes. A unes diu: «Filla, *amas me pasce oves meas*». A altres: «Amic, *amas me pasce oves meas*» i, en particular, an aquells qui de totes veres són Amics i tantes vegades com ell diu an aquest pobre Amic: «Esposa, *amas me*». Són unes agudes saietes qui em penetren el cor, i uns lligams qui em lliguen tan fortment, que no puc dir altra cosa sinó *Tu scis domine quia amote*, altíssim Senyor, Vós sabeu si vos am, lo que jo sé és que desig amar-vos, però si vos am o no, Vós ho sabeu. Faça's la vostra santíssima voluntat, que no vull més.

4. Era tant lo que sentia aquest pobre Amic en tantes vegades que *son Amat lo temptà, si l'amava perfetament*, que tot se desfeia i no sabia com poder sustentar el fervor que sentia, ni el sentiment que tenia i pena gran de què se ves exteriorment lo que interiorment passava. I ell me digué, que no em desconsolàs d'açò que ell, qui era Déu, no era per ell només sinó que era per a tots i de tots, i de cascú qui el volia. I per això, s'era fet home i s'era sacramentat, dient: *Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur*. (Certament, que el tenia tan esplèndidament com si no era de nigú, sinó d'aquest pobre Amic), i així «les fineses tantes que jo faç per tu i les gràcies tan grans que et comunic, no són tan solament per tu, sinó perquè molts ne participen, i així no et desconsols, que per la mateixa estranyedat que tu tens en voler abscondir les mies obres, te pos Jo en aquestos ímpetus d'amor i sentiments, perquè heu vègien, que si uns ne diuen mal, molts altres s'edifiquen i s'animen veient *quant perfetament am jo a lo Amic i lo Amic a lo Amat*». I lo que jo tenia que respondre era dir-li que se fes la sua santíssima voluntat.

5. A dir la veritat era tant el foc qui em cremava, que no em podia reprimir, i com si fos loca, tota llàgrimes i plors, no em podia aquietar, perquè el cor no em cabia en lo meu pit, que apareixia que lo havia d'obrir i sortir de mi. I certament, que em seria estat de gran consuelo, perquè d'aquesta manera hauria donat lloc an aquell incendi de foc del divino amor, per més cremar i consumir a lo Amic, i així hauria penat més per amor del seu Amat, qui li deia que així *temptà³³ ell los seus Amics*, donant-los aquestos sentiments i ímpetus d'amor i moltes llàgrimes exteriors, per veure si era molta la sua paciència, resignació, conformitat a la sua voluntat, i *si lo amava perfetament*. Tot era obra del Senyor, però jo tenia tanta igualtat en totes les coses, que era d'admirar i d'alabar al Senyor qui és autor de tot.

6. Ell se mostrava tan lliberal que jo no podia tolerar tantes gràcies i favors com me comunicava, i deia-li: «Déu meu i Senyor meu, consol, refugi i amparo de la mia ànima, vida de la mia vida, el cor me preniu i la vida se m'acaba del tot. No sé lo que voleu fer espòs de l'ànima mia?» I ell me respongué dient-me que no em desconsolàs, que era

---

³³ Escriu 'tenptà'. En ocasions escriu 'tentà', oscil·lant les grafies, que hem unificat en la forma ortogràfica correcta.

veritat que em prenia el cor i que, per ser el seu poder infinit, el me podia pendre tantes vegades com volia i donar-lo'm així mateix, i que açò era *temptar lo Amic* i dir-li *amas me*? I donar-li ocasió de respondre: *tu scis domine, quia amo te*. I és cosa clara perquè del cor parteix lo amor i, si lo Amat té el cor de lo Amic en les sues santíssimes mans, clar està que bé veu i sap, si lo ama o no. I així no té més que respondre lo Amic sinó *tu scis domine quia amo te*.

7. Certament que era de les coses més rares que se puguen pensar, veure el cor d'aquest pobre Amic en les divines i santíssimes mans de son Amat, les gràcies que li comunicava, per esser tantes, no se poden referir, i tot era perquè ves el gust tan gran que té de lo Amic qui li dona el cor en les sues mans, i li respon: *tu scis domine, quia amo te*. Me digué mon Amat, que no se contentava en tenir ell el cor d'aquest pobre Amic en les sues santíssimes mans, sinó també que el volia posar en les mans del Pare celestial, i les gràcies que, novament li comunicaven, seria no acabar mai, si les hagués de referir. Bastarà dir que m'arribaren a tal punt, que feia tot lo que podia i no em podia reprimir, sinó que com una loca deia moltes vegades: «Altíssim Déu, amorosíssim i suavíssim, jo em crem. Jo no sé com poder sustentar tant de foc del divino amor, de favors i fineses prou n'hi ha, vinguen penes i forces per poder-les passar que, per moltes que sien, no em puc assaciar pel desig tan gran que tinc de patir i més amar, i sempre més amar a mon divino Amat.

8. D'aquesta manera me disrritia tota, perquè no podia sustentar gràcies tan grans i particulars com ell me feia, i sempre les augmentava més, cremant aquest pobre cor en un incendi de foc del divino amor, que no podia fer altra cosa, sinó rendir-me del tot i, en particular, com més me manifestava la finesa tan gran que havia feta, essent un Déu omnipotent, de fer-se home, perquè *nos amava perfetament*, que certament és la major finesa que ha feta per nòstron amor. I sempre som estada d'aquest sentir que, si totes les ànimes ho consideràssem com tenim obligació, no és possible que no *lo amàssem tots perfetament*, i que no li donàssem el cor i la voluntat per poder respondre com sant Pere: *tu scis domine quia amo te*, quan *nos temptaria* dient-nos: *amas me*, tan *perfetament nos ha amat* des d'una eternitat que, a son temps i quan pogué, nos ha donat el seu santíssim cos sacramentat, i lo ha donat a tots los qui el voldran, *temptant-nos* i dient-nos: *accipite et manducate hoc est corpus meum quod pro vobis tradetur*. I tot, pel gran amor que nos tenia, qui al parèixer no podia estar dins del seu santíssim pit, que no se manifestàs a les ànimes perquè el gustassen.

9. Cosa és de gran llàstima i digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, que se puga trobar ànima qui no se disponga per poder gosar un bé tan gran, que no basten paraules per poder dir lo que és. I d'això, ne puc fer jo bon testimoni, perquè el gos de manera que tota m'abràs en un incendi de foc, a ont se m'acaba la vida rigurosament, penant per totes parts per *amar perfetament a mon Amat* del modo que pot esser en una cretura <sic> tan flaca com som jo. Antes bé, això mateix m'admirava a no poder més, veure uns incendis d'amor tan grans que no cabien en mi, essent jo la major pecadora del món, que molt bé sap V.M. que és així. El Senyor me vulla perdonar per la sua gran bondat, com ho esper de la sua infinita misericòrdia. Així sia amèn.

10. Ell se'm descobrí en el centro de l'ànima del modo com anava pel món quan predicava, i me digué que el miràs, que allí veuria tota la sua grandesa, glòria i majestat, com en efecte mirant-lo veia tanta noblesa que tota em disrritia i feia'm perdre el judici

per manifestar-la'm a mi, i en un lloc tan ple de misèria com és l'ànima mia, que sols de mirar-la, casi em desmai del tot de sentiment i dolor que tenc d'haver-lo enutjat. I lo Amat me digué, ab molta benignitat que, después que hagué patit i peregrinat pel món, sortí a predicar perquè *amava perfetament al Pare celestial son Amat*, i per això isqué a apascentar les sues ovelles, que són les ànimes molt amades de sa divina Majestat, predicant-les i ensenyant-les a què *amassen perfetament a son Amat*.

11. Jo veia que li donaven grandíssima pena aquelles ànimes qui no s'aprofitaven de la sua doctrina, i ell me digué: «Filla i esposa mia, deixa'm descansar en la tua ànima, que passí grans fatigues el temps que aní predicant pel món. I així, a imitació mia, los Amics qui voldran *amar-me perfetament* han d'apascentar les mies ovelles, que són les ànimes, predicant-les i ensenyant-les a costa de fatigues, treballs, penes i moltes tribulacions, perquè quan jo arribaré a *temptar-les* i dir-los *amas me?* puguen respondre *tu scis Domine, quia amo te*, posant en les mies mans el seu cor i la sua voluntat.»

12. Deia'm mon Amat que predicar és lo mateix que donar avisos a les ànimes i ensenyar-les. I així que no temés, ni em desconsolàs de lo que ell disponia de mi per explicar aquestos càntics, perquè tenia tota la beatíssima Trinitat qui m'assistia, perquè és molt del seu agrado. I així que procuràs ab molta amor i caritat encaminar i ensenyar a les ànimes, que *això és amar-lo perfetament*. I me digué que *quan temptà a son Amic* lo apòstol sant Pere, que li digué *Petre amas me?* Después que ell li hagué respost *tu scis Domine, quia amo te*, aquí mateix (f.58) li digué *pasce oves meas*, que fonc dir-li, aquesta caritat i amor ab què tu m'ames, comunica'l a les ànimes, que *això és amar-me perfetament*. I més me digué de lo apòstol sant Pere, que aquella llibertat d'esperit ab què li respongué *tu scis Domine, quia amo te*, fonc molt del seu gust, tant, que no se pot ponderar el gust que li donen les coses dites ab franquesa i senzillès de cor. Per això, li digué que isqués a predicar i que tigués <sic> cuidado de totes les ànimes.

13. Jo estava tota pasmada de veure el gran gust ab què lo Amat nos ensenya com lo havem d'*amar perfetament* i tenir notícies que moltes ànimes, quan ell les *tempta* a lo interior demanant-los *si lo amaven perfetament*, que no puguen respondre com sant Pere *tu scis Domine, quia amo te*. Tenia tanta pena que, sols ab la gràcia del Senyor, se podia tolerar, però encara que penava rigurosament, m'alegrava i aconsolava de los Amics qui li responien *tu scis domine, quia amo te*, que així mateix li respongué lo Amic el beato Ramon (me digué mon Amat), quan *lo temptà si l'amava perfetament e demanà-li de què era la diferència que és entre la presència i l'absència de l'Amat*.

14. Si fos possible que lo Amat pogués admirar-se, jo diria que estava admirat quan demanà a lo Amic *de què era la diferència que és entre la presència i l'absència de l'Amat*, perquè això és com si digués, jo no sé *de què és aquesta diferència*, perquè si jo faç tantes fineses per los hòmens, si estic sempre amb ells, per essència, presència i potència, me som incarnat i sacramentat per estar sempre en sa companyia, *de què és la diferència entre la presència i absència de l'Amat?* Digues-me: «Amic meu, de què és aquesta diferència?» I en aquesta ocasió, fent unes grans demostracions, deia'm moltes vegades: «Filla *de què és la diferència que és entre la presència i l'absència de lo Amat?*» Donant-me a entendre que sentia molt i li daven una gran pena aquelles ànimes qui s'ausenten o s'aparten de lo Amat. I per això demanà a lo Amic el beato Ramon *de què era la diferència que és entre la presència i l'absència de lo Amat*.

15. Deia'm mon Amat que aquestes paraules tenen una gran profunditat i molta necessitat de consideració, perquè és cosa molt desdixada que s'apart n'inguna ànima, ni per un instant, *de la presència del seu Amat*, perquè d'aquí experimentam moltes vegades grans desventures. Bé serà, doncs, que posarà molta atenció en la profunditat d'aquestes paraules, que si bé les meditam, no trobarem lloc a ont posar-nos de confusió veient que, per culpa nostra, hagiem³⁴ d'experimentar *la diferència que és entre la presència i l'absència de lo Amat*.

16. Sempre respon agudíssimament lo amic el beato Ramon, però en aquesta ocasió apareix que ha excedit quan *respòs que, d'ignorància e oblit, e de coneixença i record*. Primerament, *d'ignorància és aquesta diferència* i aquesta *ignorància* al propòsit és en dos maneres, la una és en unes ànimes senzilles, però descuidades, i aquestes ànimes no experimenten *la presència de lo Amat*; l'altra és en moltes ànimes, qui no volen conèixer la majestat i grandesa de mon Amat, i aquestes experimenten *l'absència de lo Amat*, perquè s'aparten de la sua *presència*, de lo qual té tanta pena lo Amat, que és cosa digna de tenir-ne gran compassió, com també mateix se pot tenir gran llàstima d'aquestes ànimes miserables, veient el gran dany³⁵ que s'ocasionen i el gran bé de què se priven per voler viure culpablement ab aquesta *ignorància*. I així, per les santíssimes llagues de Cristo crucificat, desenganyem-nos i no perdam per culpa nostra el consuelo i alegria que podem tenir de la divina *presència de mon Amat*.

17. *E oblit*. Me digué mon Amat que lo *oblit* de què parla aquí lo Amic és aquell d'algunes ànimes qui han gustades les misèricòrdies de son Amat ab molta particularitat, i *obliden-se d'ell* ab algunes coses que fan qui no són del seu gust. I aquestes ànimes són qui també experimenten *la diferència que és entre la presència i l'absència de son Amat*, qui me digué que no les me volia manifestar, perquè són tals, que li donen unes ferides qui li parteixen el cor. I perquè jo ves la pena que li donaven, volgué que em penetrassen el meu cor. I certament, que no se pot explicar el gran dolor que sentí, ab què entenia que sentia molt lo Amat que Amics qui han experimentades les sues delícies, visquen en aquest *oblit*. I per això, em deia que sempre lo havem de mirar i contemplar.

18. D'aquí naix *la coneixença*. Primerament, de la nostra ruïndat i flaqueza, i després se púgia a *la coneixença de lo Amat*, qui posà lo Amic a la sua *presència* i li donà *tal coneixença* de la sua infinita (f. 59) majestat, ab una llum tan clara, que no sabia com poder-la mirar. El cor se partia i tota em consumia del gran fervor que sentia en un mar de Déu nostro Senyor, ab un desig gran que tenia de què totes les ànimes tinguessen aquesta *coneixença de son Amat*.

19. *El record* de què parla aquí lo Amic és la memòria que té lo Amic de les gràcies i favors, que ha rebuts de la santíssima mà de son Amat. Aquesta memòria, o *record*, fa desaparèixer *la diferència que és entre l'absència i la presència de lo Amat*, perquè en tenir *record* de les grandíssimes misèricòrdies que nos ha fetes, ja no heu ha més *absència*, sinó que tot és *presència de lo Amat*, qui demostrava estimar molt aquest *record*, donant-li sempre gràcies de les moltes gràcies que nos fa. I això és de les coses que podem fer qui sien més del seu gust, així m'ho digué ell mateix, i que és un tresor abscondit. Procurem a cercar-lo, perquè no perdam *la presència de lo Amat*, donant-li a ell tota la

---

³⁴ Escriu 'hagièm', accentuant la darrera síl·laba.

³⁵ Escriu 'dain'.

glòria, qui la mereix. Aquest és tot el meu fi, i que sia també a glòria de Maria santíssima, Senyora nostra. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 7

Demana lo Amat a l'Amic: Has record de ninguna cosa, que jo t'haja retribuit, perquè tu em vulles amar? Respòs lo Amic: Sí, perquè en los treballs i en los plaers que em dones, no faç jo diferència.

1. Una religiosa enferma tingué devoció que li aportassen la relíquia del beato Ramon, com sap V.M. a qui ella la demanà. I per gràcia del Senyor, l'envià V.M. molt prest, jo estava per a començar a explicar aquest càntic, i sentí algunes religioses qui digueren, que les barres del beato Ramon eren en el convent, que aportaren a les enfermes, de lo qual s'alegraren summament i les adoraren ab gran reverència i veneració. Lo mateix feu jo, ab tant de contento que tenia, que no el podia dissimular, essent així veritat, que feia lo que podia per abscondir-lo, però los efectes que em causaren foren tals que no els podia sustentar, perquè me posaren un foc en el cor qui m'abrasava i un dolor d'haver ofès a mon divino Amat, qui el me partia rigurosament, que certament era una de les vegades que em som trobada en lo cor més penetrat i abrasat d'amor, qui em consumia en un mar de foc, que no és possible poder explicar lo que sentia ni el gran desig que tenia d'amar i sempre més amar a mon Amat, com lo amava lo amic el beato Ramon.

2. Jo li suplicava que m'alcançàs de mon Amat la ditxa de morir per ell, així com ell és mort per mi. I no em cansava de suplicar-l'hei tota llàgrimes i plors. I deia-li moltes vegades: «Amic del meu cor, alcançau-me de mon Amat tanta ditxa com tinguéreu vós de morir per ell, i d'amar-lo tan vivament com lo amàreu vós.» I jo no hi podia tenir més, per los ímpetus d'amor qui no em deixaven aquietar, sinó sempre clamar, patir i més patir, i amar i més amar. I ell se'm manifestà en lo interior del meu cor, i volgué aconsolar-me de lo que tant li suplicava i de lo que sempre li suplic, que m'assistesca en lo acierto d'aquesta obra, que tota sia per glòria de lo Amat, que aquest és sempre el meu fi, i sempre estic en lo mateix, d'antes morir que pecar. I ell me digué que no temés, que m'era mestre i bon Amic (i a la veritat és així, que sempre m'assisteix) i el consuelo que em donava era molt gran, però mon Amat lo volgué engrandir molt més, perquè me digué: «Filla i esposa mia, no tingues nigrun dubte, ni nigrun reparo, que el beato Ramon és sant,³⁶ i molt del meu gust, i dels efectes que t'ha causats la sua relíquia pots veure com és així.»

3. Oh gran Déu omnipotent, què diré de la vostra bondat? Pues que tantes fineses feu per los Amics qui de veres vos amen, com vos amava lo amic el beato Ramon, per medi del qual gosava jo molt més de lo que tinc referit, i sobretot una suavidad, la cosa més bella que se puga pensar i, si havia de dir tot lo qui em passava, seria mai acabar. I així diré tan solament lo que importa a mon intent i és que mon Amat me digué, que *donà molts plaers* an el beato Ramon per les grans gràcies que li comunicava, deixant-lo gosar de la sua grandesa i majestat, i después lo posà en unes obscuritats i ausències de son Amat, que era cosa raríssima (i m'advertí, que no eren d'olvido ni d'ignorància, com havem dit en

---

³⁶ Declaració de la santedat de Ramon Llull, que sor Anna Maria posa en boca del mateix Déu, l'Amat, que així el considera.

el càntic passat). I li demanà, o preguntà, *has record de niguna cosa, que jo t'haja retribuït perquè tu em vulles amar?*

4. *Respòs lo Amic: Sí, perquè en los treballs i en los plaers que em dones, no hi faç jo diferència*, que és tot lo que se pot respondre a lo Amat (f. 60), perquè, com lo amic el beato Ramon no tan solament tenia *indiferència* i igualdat en aquest modo *de treballs i plaers*, sinó encara en qualsevol altra manera *de treballs i plaers* que se pugen oferir, que és la major ditxa que se puga alcançar en aquesta vida. *Preguntant-li son Amat si tenia record de niguna cosa que li hagués retribuït*, bé pogué *respondre que sí*, perquè qui té aquest do o gràcia de Déu nostro Senyor, ab molta veritat pot dir que moltes altres li n'ha retribuït, com pot declarar esser així aquest pobre i miserable Amic, per les obres grans i portentoses que son Amat ha fetes amb ell, i per lo molt que lo ha exercitat *en los treballs i plaers* de què lo ha regalat.

5. Diferents vegades *me demanava mon Amat, si tenia record d'alguna cosa que m'hagués retribuïda, perquè jo el volgués amar?* Bé podia *jo respondre que sí, perquè en los treballs i plaers que em donava no hi feia jo diferència*, essent així veritat que eren tantes les tribulacions, que sols ab la sua gràcia se podien tolerar, i no obstant això, no em podia rendir a dir: «Amantíssim Jesús, espòs de la mia ànima, prou n'hi haurà», antes bé, deia sempre patir i més patir, per amor de mon Amat, molt rendida a fer en tot la sua santíssima voluntat. Tan mesclats anaven *los treballs i los plaers* que, en los mateixos *plaers* que em donava, *los treballs* que sentia eren grans, perquè em cremava rigurosament i dolçament, perquè tot venia de la mà poderosa del meu Amat.

6. Jo lo havia rebut sacramentat i, en el mateix instant, que entrà per la mia boca tan pecadora que no té igual, me posà a la llengua el divino càntic: *Benedictus dominus Deus Israel, quia visitavit et fecit redemptionem plebis sua*, i era de manera que no podia detenir-me de referir-lo moltes vegades, suplicant a mon Amat que nos alegràs com alegrà les ànimes de los sants Pares quan abaixà en los Inferns. I el contento que tenia el meu cor i l'ànima no és possible que se puga referir, perquè tota em desfeia [acaba la pàgina i a sota, escrit amb altra mà, hi diu: he vist i lagit aquest plac no tint cosa que notar: Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament] com la cera en el foc. Los ulls estaven fets un mar de llàgrimes, sens poder-los detenir per la molta grandesa que descubria en Cristo sacramentat, però despedia tal incendi de foc, que no el podia tolerar de modo nigú. Los ossos se cruixien i apareixia que s'havien de fer moltes parts del meu cos pel desatino tan gran que em causaven aquestos incendis d'amor. I tot açò era perquè lo Amic ves ab molta claredat *lo molt que son Amat li havia retribuït, perquè el volgués amar*.

7. La veritat és que sent moltíssim a què se vègien aquestes exterioritats, i no obstant això, estigui sempre indiferent, sens fer niguna resistència a la santíssima voluntat de mon Amat, *sens fer diferència en los treballs i en los plaers que em donava* i abundava per son gust. I per més aumentar la mia confusió, que no és possible poder explicar la que tenia, ni lo que sentia de què s'haguessen de veure tantes gràcies que em feia mon Amat, i sobretot, quan m'alçava de la terra, que apareixia que me'n pugiava i me n'aportava a la Glòria celestial. I ab tot això tenia tan rendiment, que *no feia més diferència d'aquestes penes* que del contento *i plaer que em donava mon Amat*, ab tantes misericòrdies que obrava. Tan rendida sempre a fer el seu gust que, si volgués que passàs aquestes

tribulacions fins a la fi del món, les passaria ab molt de contento i alegria per fer la sua santíssima voluntat.

8. Aquesta prenda tenia aquest pobre Amic a més de moltes altres que li n'havia *retribuïdes* son Amat, però aquesta és la major de totes, de no fer diferència en los treballs ni en los plaers que nos dona aquest summo bé, que gosava aquest pobre Amic, com si no era d'altra ànima sinó d'ell tan solament. Consider *si tindria record d'infinites coses, que m'havia retribuïdes* per les quals tinc obligació d'amar-lo de tot mon cor i de tota ma ànima, sols per ser ell qui és? Que certament me feia perdre lo enteniment, sols el veure la gran amor ab què se comunicava i el gran *record* que em posava en la memòria de moltes coses per les quals lo tenia d'amar, i la major pena que tenia era no poder-lo amar i haver-lo ofès tan gravement que, si *no tingués altra cosa de què tingués record per amar-lo* (essent així que en tinc tantes que no tenen número), aquesta sola bastaria i sobraria, per la gràcia tan gran que (f. 61) m'ha *retribuïda* en no llançar-me miserablement en lo Infern. No sé *quina cosa* de major importància que aquesta *pot retribuir lo Amat* a qualsevol ànima, qui lo haja ofès? Bé tenim *de què tenir record per amar-lo* i demanar-li perdó, que és tanta la sua bondat que no té igual, i vol perdonar-nos i tenir-nos en lo seu santíssim cor, si nos recordam de lo que ell, ab tanta lliberalitat i amor, nos dona i nos enriqueix, si no l'impedim.

9. Tants eren los extrems que feia el sentiment que demostrava, i la gran abundància de llàgrimes que desrramava per aquest *record que tenia*, que fonc menester que los ministres del Senyor me manassen que reprimís tots aquestos sentiments i llàgrimes exteriors. I com és tanta la veneració que los tinc i, per altra part, és tan gran el desig que jo tinc d'abscondir les obres del Senyor, si era així la sua voluntat, el cor no em cabia en el pit de contento, ni és possible dir l'alegria ab què la voluntat abraçà aquest precepte, com si fos de la boca del mateix Amat (que així prenc sempre les coses que ordenen los ministres de Jesucrist) molt rendida sempre a tot lo que los inspira el Senyor per qui vull tota la glòria, i les penes, tribulacions i mortificacions que sien per a mi, que a dir la veritat són moltes les que té una ànima que Déu posa per aquest camí, però tot és poc per son amor i per lo que jo voldria passar *pel record que tinc de lo molt que m'ha retribuït*.

10. Continuava mon Amat les sues misericòrdies i, en particular, donant-me gràcia per complir l'obediència que m'havien manat, però cosa rara veure la gran obediència que té lo Amat a los seus ministres, per ensenyar-nos com los havem d'obeir i el gran disgust que té quan deixam d'obeir-los. Bendit sia el seu amor, qui no té par, com se veurà de lo que diré. No obstant que lo Amat volia que se vessen aquelles demostracions exteriors que jo feia i, en particular, quan ell abaixava a l'hòstia en temps de la consagració (com tinc dit moltes vegades). En aquesta ocasió, que jo ouïa missa, ell se posà com si tenia les mans plegades, i me digué: «Mira com estàs quieta, perquè el meu gust és que sien obeïts los ministres meus i venerats com Jo mateix.» I a la veritat, passava d'aquesta manera, que era de les coses més particulars que se puguen pensar. I causava'm una gran admiració veure aquest summo bé tan rendit a los ministres seus, que tenia en el seu santíssim cor, i los donava la sua santa benedicció. I deia'm, a mi, que no temés, que ell los assistiria, perquè li donen grandíssim gust los ministres qui bé administren³⁷ el poder *que los ha donat i retribuït*, qui és tan gran que, *si en tenen record, tenen molt perquè*

---

³⁷ Escriu 'amministren'.

deuen amar-lo sens perdre punt d'encaminar ànimes a més amar a sa divina Majestat sens n'ingun interès.

11. Així lo amava aquest pobre Amic, qui no volia altra cosa sinó obeir a los seus ministres. I per això, me posí a los seus divinos peus, i com el publicà li deia: *Deus propitius est mihi peccatori*, sens atrevir-me a alçar los ulls de confusió que tenia mirant los meus pecats, que tan grans havia comesos, i les grans misericòrdies que ell m'havia retribuïdes. I d'aquesta manera, li representava aquella gran obediència que ell havia tinguda a son Pare celestial fins a morir en la santa Creu. I per aquesta santíssima obediència i per la sua gran bondat, li suplicava que em deixàs complir a mi l'obediència que tenia de mos confessors. I fong tanta la gràcia que em *retribuí*, que era cosa per admirar tot lo món.

12. Ab aquesta gràcia jo podia detenir i aquietar-me d'aquells ímpetus d'amor, tan vehements, que em desatinaven, i les llàgrimes qui, ab tanta abundància, solien distil·lar per los ulls, com havien presa natura de pujar amunt anaven a los ulls, i quan jo les veia ja que estaven per eixir fora, deia: *Christus factus est pro nobis obediens usque ad mortem, mortem autem crucis*, i en el mateix punt, pel mateix camí per ont eren pujades, se'n tornaven en el cor, i el cor estava tot brollant d'aquelles llàgrimes, qui no podien distil·lar per los ulls. I lo que no ploraven los ulls, ho plorava el cor molt lliberalment, ab tantes penes que sentí per molts de dies, que no és possible que llengües humanes ho poguessen referir, sempre però molt rendida, *sens fer diferència en los treballs ni en los plaers, que em donava mon divino i soberano Amat*.

13. Mon amat Jesús me retirà en un lloc molt abscondit a modo d'un camp molt gran, espaciós i alegre. Al fin era el seu santíssim cor a ont m'aportà i me descobrí moltes corones, qui tenien tan gran hermosura que, de tanta que era, no la sé declarar. I me digué que aquelles corones eren per aquelles ànimes qui, ab tota puntualitat, obeeixen a los seus ministres que, per esser cosa tan del seu agrado, ell mateix los obeeix ab molta puntualitat. Ja veuen (f. 62) quant nos importa donar aquest gust a lo Amat, qui en el seu santíssim cor tenia aquestes ànimes i *los retribuïa* aquelles corones, que era donar-los *record* de les moltes gràcies que los fa *perquè lo amassen sens fer diferència en los treballs i en los plaers que los dona*.

14. Sempre entenguí de mon Amat que aquestes paraules tenen gran profunditat, i que era molt del seu gust, que les tinguéssim en memòria, perquè quan en lo interior del nostro cor nos diu: *Has record de ninguna cosa que jo t'haja retribuït, perquè tu em vulles amar? Que li puguem respondre que sí, perquè en los treballs i en los plaers, que nos dona lo Amat, no hi fem diferència*, que d'aquesta manera li tindriem amor i tenint-li amor lo mirariem sempre en el nostro cor, a ont lo veuríem molt rendit i obedient a los seus ministres, *sens fer diferència* en ninguna cosa de lo que ells disponen, sols que sia a gust del Pare celestial i per bé de les ànimes. Pot-se dir més de la sua gran bondat? Que nos vulla dar aquest exemple, per ensenyar-nos el camí segur per ont havem de caminar, que és ser obedients a la veu de sos ministres, que és ser obedients a la sua veu, que és el medi per alcançar aquesta gran igualdat *de no fer diferència en los treballs i en los plaers que ell nos dona*.

15. Pel contrari, és cosa de llàstima veure la pena gran que li donen aquells qui són desobedients, i no posen l'atenció que poden per fer tot lo que disponen los qui estan en

lloc seu, que són los seus ministres, però tenen tal desdita i desventura, que volgué que jo la ves, i per això me descobrí un lloc molt abscondit, qui al parèixer no tenia fi, que era lo Infern. I en el més abscondit i horrendo lloc de l'Infern, me féu veure una infinidat d'ànimes, de les quals me digué que eren aquelles ànimes *qui no tenien record* de les grans misericòrdies que *ell los retribuïa*, ni menos del gran poder que dona a los seus ministres que posa en lloc seu. I per això, estaven condemnades miserablement, de lo qual se queixava molt mon Amat, i jo ab molta claredat veia què cosa és lo Infern.

16. Bendit sia el Senyor quina cosa és veure lo Infern! I quan comencen aquest camí no consideren ni coneixen la gran desventura i misèria que allí se troba, que és tan gran que no és possible poder-ho pensar ni explicar. Basta dir que és lo Infern a ont *no se té record de niguna cosa perquè vullen amar a lo Amat*, perquè no se recorden de les misericòrdies que *els ha retribuït* i, si se'n recorden, és per més penar i no per dar gust a lo Amat, qui té tant de gust que *tinguem record de lo que nos ha retribuït* per la sua gran amor. I així procurem a mirar l'obligació que tenim de fer la sua santíssima voluntat, que així serem obedients en tot i per tot a los seus ministres.

17. Gran fonc l'aflicció en què restí després d'haver vist lo que tinc referit, però no deixà de donar-me gran consuelo quan me digué, que no tan solament feia totes aquestes gràcies que tinc referides per los mortals, però encara se donava i *retribuïa* a si mateix sacramentat ab gran amor a tots aquells qui el volien. I certament, que no es pot ponderar ni explicar el gran amor ab què ell usava aquesta misericòrdia, que fonc per a mi de gran consuelo, però en breu temps tinguí una gran pena, perquè em descobrí el seu divino cor, rigurosament penetrat d'una espasa, i me digué que aquells qui el rebien ab diguda disposició li donaven gran contento, *però aquells qui no tenien record de lo que ell los retribuïa* en aquest divino sagrament, anant-hi ab poca disposició, eren los qui tan cruelment li penetraven el cor fent-li desrremar molta còpia de sang, que certament era cosa qui hauria causada gran compassió a tots los mortals, si lo haguessen vist del modo que ell a mi se'm manifestà per la gran amor.

18. No és possible explicar ab paraules el gran desig ab què restí d'amar-lo i donar-li gust, per haver-lo vist del modo que tinc dit. I ell volgué donar-me a sentir part d'aquella pena que sentia, i fonc tal i tan gran, que sols ab la sua gràcia se podia passar i sofrir, i d'altra manera, no. Jo no em cansava de suplicar-li que em digués què podria fer jo per donar-li major gust. I ell me respongué *que tenir record de lo molt que m'havia retribuït*, i de la pena gran que li donaven aquelles ànimes *qui no tenen aquest record*. I jo tenia grandíssima pena, sols de pensar que pugava haver-hi niguna ànima qui visca tan olvidada de tant de bé *com nos ha retribuït i nos retribuïria lo Amat*, si no l'impedíssem i estiguéssem en tot ab molta indiferència, com estava aquest pobre Amic (per gràcia de son Amat) qui tenia tantes penes, tribulacions i persecucions, que no podia respirar i sempre creixien les penes i, no obstant això, *no feia diferència en los treballs i en los plaers* que li donava son Amat.

19. A tal punt era arribada, que lo Amat (per gràcia sua) me tenia molt regalada i tota negada en un mar grandíssim de la divinidad, a ont casi del tot me perdía i no sabia com. Lo que sé és que gosava un bé infinit, i ab tot això, per la gran unió ab què em tenia casi del tot expirava i moria, però dolçament i molt regaladament en les mans de mon Amat, rendida sempre en tot a la sua santíssima voluntat, que és lo mateix que lo que respongué

lo amic el beato Ramon quan *lo Amat li demanà: has record de ninguna cosa que jo t'hàgia retribuït per què tu em vulles amar? I ell respòs que sí, perquè en los treballs i en los plaers que em dones, jo no hi faç diferència.*

20. No puc deixar de referir lo que passà en ocasió que aportaren la relíquia del beato Ramon en aquest sant convent, a petició d'una religiosa enferma (com tinc dit), perquè vègien el gran poder que li donà Déu nostro Senyor, i lo molt que obra per la sua gran virtut i santedat. Gran era la devoció d'aquesta religiosa que tenia an el beato Ramon i tenia gran fe, que si era per major glòria del Bon Jesús, per intercessió sua havia d'alcançar la salut. I per això me pregà que li fes companyia a fer una novena an el sant, com en efecte la començàrem, i jo no em cansava de suplicar-lo ab moltes instàncies que, suposat era vinguda la sua relíquia en el convent, havia d'alcançar aquesta gràcia de son Amat. I ell me respongué, que no tindria més reprehensions, i a la veritat fonc així. Ella estava de molt de cuidado, perquè tenia les reprehensions qui cada dia anaven augmentant, i fonc cosa rara i particular, que aquell dia que era el quint de la novena se n'hagueren d'aportar la relíquia, i ella no se'n volgué anar que la religiosa no estigués bona. I no tan solament no tingué més reprehensions, sinó que restà tan bona, que les demás religioses estaven admirades i li demanaven algunes d'ont li era vinguda aquella devoció. I ella responia que no hu sabia, sinó que era disposició del Senyor, perquè coneguéssem el gran poder que té el beato Ramon, i lo molt que és estimat de son Amat. Doncs qui no li tindrà devoció? I demanar-li la salut de l'ànima, qui és més important que la del cos, i que nos alcanç de lo Amat una indiferència gran a tot lo que dispon el creador, així com ell la tenia. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 8

Diguès Amic (dix lo Amat) hauràs paciència si et dobla tes llangors? Respòs lo Amic: Sí, ab què em dobles mes amors.

1. Jo estava mirant i contemplant a mon divino Amat ab un desig grandíssim d'amar-lo i patir per son amor, i no em podia detenir de voler abraçar los seus santíssims peus, pel gran amor que aquest pobre cor li tenia, que se partia de dolor d'haver-lo ofès. I per això mateix, ni m'atrevia a abraçar-lo ni a comulgar espiritualment, sinó que plorava i penava tota plena de confusió, però com la sua pietat és tan gran (al parèixer) no pogué ell estar sens demostrar-la i fer moltes fineses per aquest pobre Amic, dient-li: *Hauràs paciència si et dobla tes llangors?* I més me digué: «Tu no t'atreveix a donar-me un abraç, i jo el te vull donar, a tu, i servirà per la comunió espiritual.»

2. Donà lo Amat un abraç an aquest pobre Amic, qui despedia tan gran *amor*, i aumentà de tal manera *les llangors*, que sols ab la sua gràcia se podia tolerar, dient-li moltes vegades: «Hauràs paciència si et dobla tes llangors?» I jo li responia: «Sí, ab què em dobles mes amors.» Vertaderament, que no és possible poder ponderar ni referir lo molt que lo Amat (per la sua gran bondat) *doblà* an aquest pobre Amic *les llangors i les amors*, perquè *les llangors* eren ab tanta abundància, interiorment i exteriorment, que apenes ne sabia trobar alguna, espiritual o corporal, que no l'experimentàs. De tal manera que no sabia per ont poder-me girar, que no encontràs ab una multitud de tribulacions, qui em ferien i penetraven l'ànima, el cor i tot el cos de tal modo que tota em trobava nafrada, de

tantes ferides que tenia, i aquestes passaven a unes llangors tan penoses, que les forces se me vingueren a acabar.

3. Un dijous era a la tarda después de vespres, que se partien tres flames³⁸ del meu cor, ab tals incendis i tan gran ardor, que no sé cosa alguna a què se puga acomparar, perquè si alguna religiosa em tocava se pasmava del gran incendi que sentia. Consider V.M. quin seria el (f.64) que jo passava interiorment, que el qui redundava a lo exterior era la cosa més rara que se puga imaginar, sols la set que em causava, era cosa molt particular i, no obstant això, no poguí consentir mai a pendre cosa qui la'm pogués aliviar, perquè pensava en aquella set que mon espòs Jesús patí en lo arbre de la santíssima Creu, i jo tenia un gran desig d'imitar-lo. I això *eren les amors que em doblava* ab una *gran paciència* que em donava per sostenir, portar i comportar *les llangors tan grans que em doblava*.

4. Tantes eren les llangors que, al parèixer, no tenien principi ni fi. Al fin és obra de la mà poderosa de l'omnipotent Déu, i per això no em desconsolava ni m'espantava, antes bé, el meu cor i la mia ànima tenien tan gran contento de lo que obrava son divino Amat, que era cosa rara i particular perquè la tenia en un mar de Déu sense fi, a ont estava sempre dient: *letatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum domini ibimus*, ab tan gran ànimo que tenia i valor, que m'apareixia poder passar tots quants treballs me podria dar lo altíssim Déu, i més si fos possible, més perquè tenia una set insaciable de patir i amar, i sempre més patir i més amar en aquell mar de Déu sense fi, a ont me deia mon Amat: «*Hauràs paciència, si et dobla tes llangors?*» I jo, confiada del seu favor, li responia: «*Sí, ab que em dobles mes amors*». I això ab un cor tan alegre, que no cabia en mi.

5. Tantes eren les fineses que, per son amor, obrava lo Amat, que no seria possible poder-les referir, ni eren menos les ferides que em donava, qui em partien el cor. I essent així veritat que eren unes *llangors*, de les majors que se puguen sentir, venien ab tanta suavitat, que no se pot imaginar ni dir. I així, per una part, penava tot lo que se puga pensar i, per altra part, gosava de tant de bé que no se pot explicar. I quant *més se doblaven les llangors*, més me trobava en la Pàtria celestial, ab un desig grandíssim que s'acabàs la vida del tot, si era voluntat de mon Amat, qui tant me tirava que sols ab la sua gràcia me podia detenir i estar més en aquesta vida, perquè estava tan despedida i desembaraçada de totes quantes coses se troben en ella, que mai tinguí un pensament de poder dir, per això tinc pena de morir, solament tenia pena i em pesava de no haver-lo servit ab major cuidado, però era tanta la confiança i l'esperança que tenia de la sua gran clemència i infinita bondat, que níguna cosa temia, tot era amar i més amar a mon divino Amat qui, a mon parèixer, me desambaraçà de totes les coses d'aquesta vida i deixava'm gosar de les divines i celestials a la presència de la beatíssima Trinitat, a ont tota em recreava i m'esforçava per haver paciència en les llangors dolcíssimes i suavíssimes, que em doblava mon volgut espòs Jesús.

6. Lo mateix (me digué mon Amat) que és entrar en l'oració, que entrar en un mar de grans tribulacions, a ont diu ell moltes vegades a los seus Amics en lo més interior de la sua ànima: *hauràs paciència, si et dobla tes llangors?*, perquè lo Amic *li respongué sí*, perquè no és possible poder explicar el contento que dona lo Amic an el seu Amat, quan li respon *sí*, perquè és lo mateix que si digués *fiat voluntas tua*, que jo no tem níguna cosa

---

³⁸ La gemminació de la 'm' en aquest cas sempre es produeix: 'flammas'.

qui vinga de la vostra santíssima mà, per la gran confiança que tinc de vós, que tant quant *me doblareu les llangors, me doblareu* les forces que tinc de mester per poder-les tolerar.

7. Tot és així veritat perquè, si bé eren molt grans *les llangors que em doblava mon Amat*, no tenien comparació ab les grans forces que em donava ni ab *la paciència* tanta ab què li responia *que sí*, i en particular, quan ell me digué les grans *llangors* que patí en lo Hort quan anà a fer oració, perquè fonc lo mateix que entrar en una batalla de totes tribulacions, com ell mateix me digué. I jo veia ab molta claredat que era així, perquè volgué que ves les grans ferides que li donà a sentir Judes, quan lo prengué, que certament foren de les majors *llangors* que ell patí i, per la sua gran amor, les patí per nòstron bé. I jo restí pasmada de veure lo molt que patí en aquesta ocasió, i mon Amat Jesús me digué, que molts de modos de *llanguors* hei havia que poder *doblar a lo Amic*, i per això volia que ves les que ell patí quan lo prengueren, que aquest és un de los modos *de doblar les llangors a lo Amic*.

8. Certament jo no hi podia tenir de modo nígú, perquè se m'acabava la vida del tot per les grans *llangors* que sentien el cor i l'ànima, de veure les que mon Amat patia, que per lo Amic qui de veres ama a son Amat, aquestes són les *llangors* més sentides i en què ha menester més paciència i una gràcia molt particular de Déu nostro Senyor per poder-les tolerar i no arribar a morir. Perquè, en efecte, moltes vegades pensava que seria així, per los grans apretos ab què em trobava i per la gran unió ab què me tenia sa divina Majestat en el mateix temps que patia aquestes *llangors*, perquè tot a un temps les *doblava* i augmentava, en tanta manera, que el cor se partia de dolor i tot se desfeia com la cera en el foc. I feia fineses per aquest pobre Amic molt grans, demostrant-li el gran contento que tenia de què s'explicàs, què cosa és *lo Amat doblar les llangors a lo Amic, qui té paciència* a tot lo que ell dispon.

9. Jo mirava aquest summo bé tan menospreciat, que no podia estar sens desrremar moltes llàgrimes ab molta pena i sentiment. I deia-li: «És possible amantíssim, dolcíssim i amorosíssim Senyor, Pare clementíssim, espòs benigníssim i piadosíssim, com tant de bé, a qui mereix mil inferns, si mil n'hi hagués? Altíssim Déu, com tanta misericòrdia en mi pobra i miserable?» Jo no sabia lloc a ont posar-me, quan me veia gosar de la grandesa i majestat de mon Amat, qui tota me'n portava a la sua Pàtria celestial. I jo, molt rendida a la sua santíssima voluntat, li deia que no volia regalos, sinó penes i més penes, i patir i més patir, i tota la glòria la volia per ell i cosa niguna qui no fos per son amor, la volia en lo meu cor, ni en la mia ànima. I per acabar no volia sinó a Déu i nada, nada fora de Déu, sinó patir per amor de Déu, i no a mon gust, sinó del modo que dispondria el mateix Déu.

10. Molt penada me tenia mon divino amat i espòs Jesús de veure i pensar les sues penes, però veure no tenir ditxa de poder passar aquelles penes per imitar-lo, o què penes i *llangors* són aquestes tan grans per un pobre Amic que de veres ama, o desitja amar a son Amat! Mirava també la desnudés en què estava, i lo que patí en lo arbre de la santíssima Creu, i dic ab tota veritat que fonc un gran prodigi del mateix Amat, que jo del tot no morís de la gran enfermedat que em causaren aquelles *llangors*. I com lo mirava d'aquella manera i veia que no podia vestir-lo, per trobar-me tan pobra de virtuts, que és la vestidura més del seu gust de quantes nosaltres li'm podem oferir. No és possible poder pensar de modo nígú la gran *llangor* que tenia i la pena que sentia.

11. Deia'm mon Amat que de moltes maneres *doblava les llangors* a los seus Amics, però aquesta de donar-los a sentir les seues penes és de les més principals, i que això feia ell en aquells Amics que veia del tot determinats a servir-lo i seguir-lo, quan en lo interior de les seues ànimes los diu moltes vegades: *Venite post me*, que és lo mateix que si los digués: *Haureu paciència* quan veureu les grans penes que jo he patides, i les grans llagues que he aportades? *Haureu paciència si vos dobla les llangors?* Doncs quina ànima serà tan poc cristiana que no responga que sí, encara que les hi doblàs lo Amat sense fi? Confiada però del seu favor i ajuda, qui mai falta a los qui el volen.

12. Per experiència i ab molta claredat he vist jo que és així perquè, si bé eren grandíssimes *les llangors* que jo tenia, era tanta l'assistència que lo Amat me feia que, sens nigung reparo, n'hauria tolerades moltes més. I em deia que a les ànimes que ell veu del tot determinades a servir-lo, dona a sentir les penes de la sua santíssima Passió, que és la cosa més gustosa que n'igú puga pensar. I, en particular, quan lo Amic sent la veu dolça i suave de son Amat qui li diu: *Diguès Amic hauràs paciència si et dobla tes llangors?* I del modo que m'ho deia a mi, era la cosa més bella que se puga imaginar, perquè tenia aquest pobre Amic en los seus santíssims braços, i deia-li: *Amic de l'ànima mia hauràs paciència si et dobla tes llangors?* Jesús, amantíssim del meu cor i Déu amat de la mia ànima, la gran misericòrdia que usau ab aquest pobre Amic! I així quina ànima podria deixar de respondre dient-vos que sí, *ab tal que em dobles mes amors*, per poder correspondre en alguna manera a les moltes fineses que feu per mi.

13. «*Doblar-te les amors* (digué mon Amat) és donar-te una caritat molt abrasada en ves³⁹ de les ànimes». I a la veritat fonc així, perquè em donà unes ànsies d'encaminar a totes les ànimes pel camí de la virtut i que amassen més al creador, que no és possible poder-ho explicar de modo n'igú, ni menos se pot dar a entendre lo que jo sentí, quan lo Amat me donà notícies d'una gran multitud d'ànimes, qui per sa culpa no lo amaven, i me digué d'elles, que no n'hi havia n'inguna qui no tingués avisos bastants per conèixer-lo i amar-lo, si elles volguessen conèixer i amar-lo. I d'aquestes me'n manifestà tantes, que ell mateix me digué que eren innumerables.

14. (f.66) Pobra i miserable de mi! Quines *llangors* foren aquestes tan agudes i penetratives, que penetraven tot lo Amic, de tal manera que fonc menester una gràcia molt especial, perquè el cor no em rebentàs. I tant més pesades i penades eren, quant majors eren los desigs que jo tenia de què totes les ànimes amàssem més i més a mon Amat. I per això desitjava desfer-me tota a la sua presència per cada ànima en particular (si possible fos) sols que m'hagués feta aquesta gran gràcia de què tots los mortals no estiguessen un instant sens amar-lo i desitjar sempre més i més amar-lo, sols per ell qui és, i no més.

15. D'aquesta manera me trobava jo, per gràcia sua, dient-li sempre: «Amantíssim Jesús de les mies entranyes, vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, jo vull Déu i nada qui no sia Déu, i penar per vòstron amor.» I d'aquesta manera, no podia refrenar aquest desig de voler patir qualsevol modo de treball, sols per alcançar que n'inguna ànima ofengués a mon Amat. Més, si possible fos, volia fer penitència per totes les ofenses que li han fetes i confessar tots los pecats que han deixat de confessar. I això tan solament per donar aquest gust a mon Amat, i poder arribar a què totes les ànimes tinguessen la sua amistat,

---

³⁹ Probablement vol dir 'envers'.

qui ab moltes fineses demostra que té grandíssim gust de què tots los mortals sien sos amics. D'aquest modo passava i el meu cor no tenia repòs, penant per alcançar aquestes pretensions que, ab vives instàncies i sens parar, li demanava. Més li demanava que em donàs lloc de poder patir tot lo que tenien de patir les bendites ànimes del Purgatori, sols que jo les ves a elles gosar de la grandesa i noblesa de mon divino Amat.

16. Tot això (digué mon Amat) que *era doblar a lo Amic les amors*, que és lo mateix que aumentar-li la caritat en ves de les ànimes, i que també és doblar *les llangors a lo Amic* encomanar-li el govern d'algunes ànimes. Per això, quan preguntà a sant Pere si lo amava, *amas me?* Fonc lo mateix que dir-li: Claro està, que si tu m'ames voldràs lo que Jo dispondré, i així *tendràs paciència si et dobla tes llangors*, encomanant-te les ànimes que jo tinc de redimir ab la mia preciosíssima sang. I sant Pere li respongué (però ab grandíssima confusió): *Sí, ab que em doubles mes amors*, que era lo mateix que dir-li, si li donava caritat per fer la sua obligació.

17. Me digué mon Amat que, quan ouí sant Pere aquelles paraules: *pasce oves meas*, tingué grandíssima confusió. I entenía jo del mateix Amat, que no són a son gust aquells qui no tenen molta confusió, quan los encomanen el govern d'algunes ànimes, com tingué el gloriós apòstol sant Pere. I, a dir la veritat, no era poca la que aquest pobre Amic tenia i les grans llangors que sentien el seu cor i la sua ànima pensant que havia de cuidar d'alguna per l'obligació de mestre de novícies en què l'havia posada l'obediència, essent jo la més ignorant de tot lo món. I per això, tenia tanta pena i sentiment, que puc dir ab veritat que era una de les majors *llangors* que ha tingudes aquesta gran pecadora. I així no és molt que mon Amat me digués, que és açò també *doblar les llangors*.

18. Aumenta i *dobla les llangors*, de tal manera que sols ab la divina gràcia se pot tolerar i comportar, perquè és una cosa tan particular que no se pot explicar, com veurem de lo que mon amat i volgut espòs Jesús me digué. I és que sentí unes grandíssimes *llangors* quan sentí que son Pare celestial li digué que havia de cuidar de les ànimes. I essent així que és tot i ho pot tot, foren tals *les llangors* que sentí, que li causaren una grandíssima pena i lo afligien en gran manera, perquè veia moltes ànimes qui no s'aprofitarien de la sua santíssima Passió i de la divina semilla que sembraria (així m'ho digué ell) i que açò era qui li causava aquestes grans *llangors*. I a la veritat és així, que les moltes ànsies i cuidados que tenia de la nostra salvació, lo posaren tot penes i cansacios <sic>, suant molta còpia de sang i aigua, quan anà a l'Hort a fer oració, a ont trobà moltes tribulacions (com sabem tots ab molta claredat). I d'allí, acompanyat de molts mals ministres, qui cruelment lo feriren i llagaren, partí per a majors *llangors* fins a morir afrontosament en una creu despullat, afrontat, menospresciat i crucificat. I tot per nòstron amor.

19. Aquestes si que se poden dir *llangors* i paciència de mon Amat. I totes les passà per mi, pobra i desventurada, qui som la causa de tot. I per això tenia tanta pena, perquè sempre el mirava patint i morint en la santíssima Creu, d'ont me digué, que és també *doblar les amors*, no tan solament perdonar a los qui nos fan agravi, sinó encara excusarlos tot lo que se puga, suplicant an el Pare celestial que los perdon, que així nos ho ensenya Ell estant ab les majors penes (f. 67) i *llangors* que se puguen imaginar en lo arbre de la santíssima Creu, ab aquelles paraules: *Pater ignosce illis non enim sciunt quid faciunt*. O que veritat tan gran és aquesta, que no sabem lo que fem, deixant d'honar, amar i estimar a qui nos ama i estima tant, que no és possible poder-ho explicar.

20. Aquesta era la major pena que tenia aquest pobre Amic, per ser ell el qui viu més descuidat en donar aquella veneració que se deu a son divino Amat. I per això, no gosava alçar los ulls a mirar-lo, dient-li sempre: *Deus propicius esto mihi peccatori*, però ab una confiança molt gran, que nos seria propicio a totes les nostres necessitats. I a la veritat fonc així (que pit a ont regna tan gran incendi d'amor i caritat, no és possible que pugua estar abscondit) perquè volgué que jo ves el cuidado que té tan gran d'aconsolar les ànimes qui estan emfermes d'amor, i molt afligides de veure que totes les ànimes no lo adoren i amen sols per ser ell el qui mereix ser adorat i amat. Al fin, com aquesta era la major enfermedat que tenia, i qui més afligia aquest pobre i miserable Amic, volgué aconsolar-lo la majestat de Cristo nòstron bé, descobrint-se i manifestant-se minyonet de pocs anys, ab la major hermosura que se pugua veure ni gosar, tot amor, caritat, misericòrdia i pietat. La sua divina cara a penes la podia mirar per la gran resplendor que despedia. La blancor i rossor que tenia, no hei ha cosa que s'hi pugua acomparar. Los ulls apareixien dos resplendentíssims sols, de tal manera que no se pot declarar.

21. Tal era la sua hermosura que en el mateix instant que lo descobrí així li diguí: «Senyor, amantíssim Déu del meu cor i de la mia ànima, anau-vos-ne de mi.» Per dos coses, la una perquè no podia sustentar tot aquell bé, que si ell no m'hagués donada una gràcia especial, no fora estat possible mirar a un Déu de tanta hermosura que, si la poguessen veure, tot lo món junt se postraria per la terra; i l'altra, perquè me trobava molt indigna, que a mi, la més vil i inútil creatura de totes quantes n'hi ha, fes aquest favor tan singular, que no basten llengües humanes per poder-lo referir.

22. Tanta és la misericòrdia que sa divina Majestat usa perquè vegiem el cuidado que té d'alviar les penes a lo Amic, qui té paciència quan ell li dobla les llangors, que és lo mateix que si diguéssim qui té paciència a tot lo que ell dispon i ordena, abraçant sens niguna tardança i ab molta promptitud tot lo que és del seu gust. Així heu abraçava tot aquest pobre Amic ab grandíssim contento. I per això li digué son Amat: «Amic del meu cor, no temes que primer faltará el cel i la terra, que jo no et faltaré.» Cosa rara i particular que en el mateix instant tinguí jo en el pensament, que moltes vegades m'havia referides aquestes tan grans paraules. I Ell, en el mateix punt, me digué (que no em causà poca admiració): «Jo les t'he dites moltes vegades, i ara les te vull tornar a dir: primer faltará el cel i la terra que jo no et faltaré. I som vingut per recrear-te i aconsolar-te de los treballs i llangors que has passades. Vègies lo que vols de mi?» I jo li responia: «Lo que vull Senyor és que se faça en tot la vostra santíssima voluntat», que és lo que jo tenia en el meu cor.

23. També li demaní que em fes gràcia de què totes les ànimes perdonassen los agravis que los fan, pregant per aquells qui les agraven, perquè és una cosa aquesta molt del gust de mon Amat. I jo, quan és de ma part, ho proposava fer així. I hauria volgut que (sens ofenses de sa divina Majestat) tots los agravis que s'han de fer a totes les ànimes, los me fessen a mi, per perdonar-los en el mateix instant (ab la gràcia del Senyor, que ab ella tot és fàcil) per donar-li aquest gust.

24. En la una mà tenia mon Amat un manat de flors i en l'altra un de mançanes, i tot això per recrear, aconsolar i regalar aquest pobre Amic, qui estava enfermo del seu amor. I per acabar, si havia de referir tot lo que passà i les moltes fineses i gràcies que feia an aquest pobre Amic, seria mai acabar. I així, solament diré per remate, lo que ell me digué, que

doblar les amors és augmentar la caritat, i si no s'augmenta la caritat, no se *doblen les amors*, que és una cosa que tots la deuríem desitjar i estimar molt, per major honra i glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 9 (f.68)

Dix lo Amat a l'Amic: Saps encara que és Amor? Respòs lo Amic: Si no sabés què és Amor sabria que és treball, tristícia i dolor.

1. *Saber què cosa és amor* (me digué mon Amat) què és. Saber complir en aquells tres punts de la doctrina cristiana, que són: conèixer, amar i servir a Déu nostro Senyor, que és el fi perquè és creat lo home, que és l'obligació i lo que ha de procurar en aquesta vida, per a veure'l i gosar-lo després en l'altra vida, que serà la nostra benaventurança.⁴⁰ I així me digué que, quan *dix a lo amic el beato Ramon: Saps encara què és amor?*, fonc lo mateix que dir-li: «Saps encara què és conèixer-me, amar-me i servir-me?» I certament que era una cosa de gran admiració veure el modo com m'ho deia a mi, perquè em donava a entendre que no és possible tenir amor, *ni saber què és amor*, sense complir ab aquest fi, pel qual nos ha creats.

2. «Cosa és de gran llàstima (deia mon Amat), filla del meu cor, lo que està olvidat entre los mortals, el fi perquè són creats. Per això, són molts pocs aquells qui saben *què cosa és amor*, i així aniràs explicant lo que Jo et declararé: *Amor* és aquell cuidado que posen les ànimes per conèixer-me, encara que sia per un camí aspre, penós i tenebrós, sens posar-hi nigun reparo. I d'aquí, després passen a amar-me, i després a servir-me.» I és cosa rara i particular que em declarava el modo com nos havem d'exercitar, perquè me digué que, si alguna persona havia de servir algun senyor i no el coneixia, és cosa certa que no el podria servir. I per això, posaria grandíssim cuidado en conèixer aquell senyor que hauria de servir, perquè en conèixer-lo, lo ama i el serveix. «Esto és lo que passa en les ànimes qui tenen amor, que no tenen repòs de procurar com i de quina manera me podran conèixer més, per amar-me més i servir-me ab major puntualitat.»

3. Molt m'admirí del modo com me declarà què cosa era servir-lo, perquè me digué que el millor servir és descansar i procurar que no pas nigun treball el qui ha de ser servit. I així, que lo serveixen aquells qui no lo assoten, ni el crucifiquen, ni li causen penes ni treballs, que aquest és el vertader servir. Al parèixer, primer hauria d'esser el servir a lo Amat, que el conèixer-lo i amar-lo, perquè el conèixer i amar-lo pareix que és premi del servir-lo, però no és així, perquè quant més coneixerem a lo Amat, més lo amarem i millor lo servirem, que és el fi perquè és creat lo home per conèixer, amar i servir a Déu. El Senyor nos faça aquesta gràcia a tots, que d'aquesta manera *sabrem què cosa és amor*, cosa tan important per donar gust a lo Amat i poder-li respondre co <sic> lo amic el beato Ramon, quan ell nos preguntarà i dirà: *Saps encara què és amor?*

4. Desventurada ànima *qui no sabrà què cosa és amor* ni amar a son Amat, qui no es cansava de dir-me: «*Saps encara què és amor?* Conèixer-me, amar-me i servir-me.» I era cosa rara veure el modo com declarava tot lo que tinc explicat, perquè *sabés què era*

---

⁴⁰ En aquestes línies i els fragments següents sor Anna Maria reproduïx la teologia de Ramon Llull, que se centra en aquests tres punts que cita i que són la base del desenvolupament de la doctrina lul·liana.

amor. I verament aquesta és la veritat, que nigu *pot saber ni dir què és amor*, sinó aquell qui coneix, ama i serveix a son Creador. Ditxosa l'ànima qui alcançarà aquesta ditxa per moltes rauons, i una d'elles és, perquè no li falta en què penar per imitar a son Amat, qui me deia: «A qui millor que a mi poden demanar i *dir: Saps encara què és amor?* Per haver donada la vida i tot quant tenia, ab tantes afrontes i deshonres per mon Amat!»

5. Volgué mon Amat manifestar-me el modo com patí en la santíssima Creu. I certament, era la cosa de major compassió que nigu puga pensar, perquè el meu cor tot se desfeia, i no podia tenir a pensar, ni a mirar lo que patia mon divino Amat, perquè tots aquells santíssims ossos, un de lo altre se desuniren i desjunctaren de la santíssima carn. La pell santíssima se retirava i se veien los ossos ab major claredat. I per acabar, tot aquell santíssim cos brollava de sang, que verament era veure un espectacle tal, que foc <sic> una grandíssima misericòrdia sua, que jo no acabàs la vida. I no tan solament fora mort aquest pobre Amic, qui de tan gran amor que li té i de lo molt que sent les sues penes, no el pot veure penar, però encara m'apareixia impossible que ànima qui el pogués mirar d'aquesta manera, que no rebentàs de pena i dolor, veient-lo tan maltractat. Consider lo que jo sentiria, i en particular quan me deia: «A mi me poden dir més que a nigu: *Saps encara què és amor?* Havent patit tant pel Gènere humà, mon Amat.»

6. Jo entenia que tenen gran profunditat aquestes paraules: *Saps encara què és amor?* I que no tan solament havem de donar la vida, sinó encara el cor, la sang i tot lo que tenim per lo Amat, com la nos (f.69) donà ell la nit de la Cena. Així m'ho digué ell mateix, i que això *és amor* i això és lo que volgué dir a lo amic el beato Ramon, quan li digué: *Saps encara què és amor?* Que fonc lo mateix que dir-li: «Saps encara què és conèixer-me, amar-me i servir-me, que és el fi perquè sou creats. L'experiència teniu en mi, qui som vingut del cel a la terra per redimir el Gènere humà, i mirau el modo i la puntualitat ab què he complit tot lo que el Pare celestial m'ha manat, perquè sabessen los hòmens que *amor és complir en el fi* perquè el Pare celestial nos ha enviats en lo món. I és cosa de gran llàstima, filla mia i esposa del meu cor, que la cosa qui està més olvidada entre los mortals és el fi perquè són creats. Per això són tan pocs los *qui saben què és amor*.

7. »Lo que t'encoman és que en tot quant podràs faces memòria d'aquestos tres punts a totes les ànimes ab qui tractaràs, perquè és la cosa de més importància que se puga trobar, perquè tot el bé de les ànimes dependeix d'aquí. I lo mateix voldria que fessen totes les demés ànimes, i ten per cosa molt certa que ànima qui caminarà per aquest camí, no deixarà d'estar a la mia presència, perquè aquesta és de les coses més profitoses que puguen pensar per tenir-me present i tractar ab mi, dient-me sempre: «Amat del meu cor i Déu de la mia ànima, el fi perquè m'haveu creat és per conèixer-vos, amar-vos i servir-vos. Donau-me el llum que tinc de menester per conèixer-vos, el vostre gran amor per amar-vos i el modo com vos puga donar gust i complir en la mia obligació de servir-vos. I donau-me moltíssim cuidado i modo de poder posar per obra tot lo que tinc obligació, ab la vostra santíssima benedicció.» I d'aquesta manera estan les ànimes qui en lo interior estan tractant ab son Amat i saben *què és amor*, i què és gosar de la presència de lo Amat, perquè aquest modo de col·loquis són un reclam per a cridar-lo i detenir-lo.

8. Cosa de llàstima és i digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, que tantes ànimes se perden tot aquest bé que se pot veure de gosar de la presència de lo Amat. Així ho experimentava jo, que sols la suavidat que em donava a sentir, era cosa per admirar a tot

lo món. I deia'm sempre: «*Saps encara què és amor?* Complir en el fi perquè sou creats.» Valga'm Déu omnipotent, la gran ensenyança que em donava mon Amat, dient-me, *que açò és amor*, i que moltes ànimes no hu saben, pel poc cuidado que tenen de considerar el fi perquè són creades i complir en la sua obligació. Jo estic pasmada i admirada de veure lo molt que és del seu gust, que nos empleem en aquest exercici, i que ho persuadiguem a los demés.

9. Amantíssim Jesús, Déu del meu cor i de la mia ànima, moltes vegades he tinguda grandíssima pena de pensar i veure lo poc que he procurat de conèixer-vos, amar-vos i servir-vos, però ara, ab la vostra divina gràcia, faç un propòsit firmíssim de posar tot mon cuidado i de fer tot lo que podré per complir en aquesta obligació. I encara que és veritat, que moltes ànimes he exhortades a què considerassen el fi perquè són creades, ara que sé i he vist el gran gust que vos dona aquesta consideració <sic>, no és possible poder explicar ab paraula el desig que m'ha restat d'induir-les a totes, que prenguen aquest camí per ont han de trobar *lo amor* de què pregunta lo Amat. De manera que el podran conèixer, amar i servir, que és tot lo que se pot desitjar en aquesta vida per a gosar-lo después en la Pàtria celestial.

10. Veritat és que ànima qui de veres emprèn aquest camí per arribar a *saber què és amor* entra en un mar de penes, com podem veure de lo que m'ha dit mon Amat, qui m'ha declarat *que amor és* gustar el càlis de la sua passió, per les penes i treballs que nos dona a sentir, i, en particular, me deia, que és gustar la fel i vinagre que li donaren a gustar, però s'han d'aportar del mateix modo que ell s'aportà, qui no obstant que era beguda tan amarga, la gustà. I ab lo que obrà per nòstron amor, ab molta benignitat i suavitat, la suavità, que això *és amor*. I així, el qui sap suavisar l'amargor del fel i vinagre de los treballs i tribulacions ab la conformitat i rendiment a la sua santíssima voluntat (com fan les ànimes qui prenen aquest camí tan del gust de lo Amat) aquest és *qui sap què és amor*.

11. Certament que no és possible poder explicar les moltes maneres ab què me donava a entendre *què és amor*, i la gran ditxa que tenen les ànimes qui saben *què és amor*, perquè és de les coses més belles que se puguen pensar. Estava jo (ab la major confusió que se puga imaginar) mirant a mon divino Amat, i el gran amor ab què estava en l'hòstia consagrada, i feia-li les majors peticions que puga fer níguna creatura, perquè se servís de què tots los mortals lo coneguessen, amassen i servissen, sols per ser ell qui és, i no més. I d'aquest modo, creixia tant lo amor que tota m'abrasava i desfeia com la cera en el foc. I per la gran unió en què em tenia, arrib a perdre'm en un mar de Déu infinit, de tal manera que no sabia a ont era, sinó que tota em trobava en mon Amat, qui em regalava en gran manera i deia'm: «*Açò és amor*: perdre-se en aquest mar de la resignació.» I a la veritat, tanta resignació tenia com se'n puga trobar en una creatura tan flaca com jo.

12. (f. 70) De les coses qui donen més gust a lo Amat és el rendiment i la resignació a la sua santíssima voluntat. I en aquesta ocasió (per gràcia sua) tinguí moltes ocasions de poder-m'hi exercitar, perquè me passaren les coses qui més me podien mortificar, però jo no reparava en treball nígú, sols que fos servit mon Amat. I ell me digué, que volia que ves jo aquelles ànimes *qui saben què és amor*, que són aquelles qui el coneixen, amen i serveixen. I vertaderament, que era de les coses més hermoses que se puguen veure ni pensar, perquè les tenia mon Amat en lo seu santíssim cor, i totes molt ben assenyalades,

perquè aportaven el cor ab les seues mans, que em significava la gran llealtat ab què vivien i servien a lo Amat, que *açò és amor i saber què és amor*.

13. Més me digué que també és *saber què és amor* morir així com ell morí, manifestant el seu santíssim cor per aquella divina porta del seu santíssim costat. I també mateix posant-lo tantes vegades en les mans dels seus ministres, a ont se pot dir que mor pel gran rendiment que té. I així *que saber d'amor* és morir rendits en les mans de los superiors. I certament que voldria tenir la ciència de tots los doctors de la Isglésia per explicar aquest punt tan important de morir en lo cor, en les mans de los superiors, perquè és cosa molt divina i celestial lo que sobre d'ell me dona a entendre mon Amat, però com som tan rústica i ignorant, m'apareix que diré més callant que parlant. I així basta per ara haver dit que les ànimes qui saben conèixer, amar i servir a son divino Amat estan en lo seu santíssim cor, a ont ell los dona el cor, el cos i la sua santíssima sang. Què més se pot dir de la sua gran bondat? Ni què havem de dir de nosaltres sinó que som tots uns locos, perquè no procuram ab totes les nostres forces a fer la nostra obligació pel fi a què som creats.

14. *Respòs lo Amic: si no sabés què és amor, sabria que és treball, tristícia i dolor*. D'aquesta resposta pareix que s'hauria d'inferir que lo Amic qui té amor no té *treballs, tristícia i dolor*, perquè a un qui no té treballs li solen dir que no sap què cosa són treballs, i és veritat, però també és veritat que aquell qui té treballs i no fa cas de los treballs, acostuma dir jo no sé què són treballs. I com lo Amic no fes cas ni menció de los treballs, perquè los passava ab amor i per amor de son Amat, molt bé li respongué: *Si no sabés què és Amor, sabria què és treball, tristícia i dolor*. Això és, el gran cuidado que jo tinc i les moltes diligències que jo pos en procurar a conèixer, amar i servir a mon creador, me fa descuidar i, al parèixer, me fa ignorar *què és treball, tristícia i dolor*, essent així que són tantes les penes de lo Amic qui té amor, que no se poden ponderar.

15. A més de los treballs exteriors que té lo Amic, què major pena pot haver-hi per una ànima qui té amor, que veure que totes les ànimes no procuren de tot son poder a conèixer, amar i servir a Déu nostro Senyor? Aquesta sí *què és treball, tristícia i dolor* tan gran, que no se pot passar sens una gràcia molt particular de lo Amat. No és menor pena la que té una ànima coneixent la pròpia vilesa i la sua indignitat, com se veu tan regalada i tan afavorida de son Amat. El mirar i contemplar a son divino espòs tan atreballat i penat com tinc dit, són uns *treballs* que no se poden considerar i causen tan vivament en el cor una *tristícia i dolor*, que no se pot explicar, perquè passen místicament, que sols lo Amat qui los dona, sap lo que són. Quan el pobre Amic se troba molt prenat de l'amor de lo Amat, si ell se retira algun poc, veient que no el pot mirar, gosar i contemplar del modo com solia, essent així que, si fos del gust de lo Amat, voldria lo Amic mirar-lo, gosar-lo i contemplar-lo ab major llum i claredat per més conèixer-lo, amar-lo i servir-lo. Ah pobra de mi! *què treballs, tristícia i dolor* són aquestos (no obstant, que no pot dir que no tenga el seu Amat) tan grans penes són que no se poden explicar.

16. Així ho experimentava aquest pobre Amic, qui tenia el seu Amat i patia ausències tals que no sé dir com era. Lo que sé dir és que no parava un punt de fer-li les majors peticions que se puguén imaginar, demanant-li com i a ont lo podria trobar. Solament que pogués veure la sua divina cara, qui certament lo hauria aconsolat, (que sols en lo Amat pot restar aconsolat lo Amic, qui li té amor), (que el consol qui se troba fora de lo Amat, no se pot

dir consol). A més de totes aquestes penes, abundaren tantes tribulacions i persecucions, que era cosa d'alabar el Senyor. I si procurava algun alivio, (no per tenir consuelo algun en aquesta vida, sinó per més acertar) eren tants los desabriments que trobava, que com que tinguessen algun enfado molt gran de mi, bendit sia el Senyor, qui sap lo que passava i tot era per ensenyar-me que no havem de buscar consuelo ni alivio sinó amb ell, qui tot és consuelo per aconsolar los seus Amics, qui *no saben què és treball, tristícia i dolor*. Això és, qui tenen amor *a los treballs* i los pateixen ab gust per amor de lo Amat, molt rendits a la sua santíssima voluntat.

17. «Amantíssim Senyor, ja sabeu la mia gran maldat i que és tan gran, (f.71) que no té fi? Però jo no vull cosa alguna qui no sia del vostre gust. Antes moriria que no vos ofendria, Amat del meu cor, que vos am tant, que no hu sé dir». I a la veritat, lo desitjava amar més que no lo han amat des del principi del món, ni lo amaran per tota una eternitat, perquè era tanta la set que em donava *el treball, tristícia i dolor* que tenia de voler-lo més amar que, al parèixer, no hei havia amor qui em pogués assaciar, sinó més penar ab tals incendis, que tota m'encenia dins unes flames que, sols ab la gràcia del Senyor, se podia passar. I d'aquesta manera, deia a mon Amat tantes paraules amoroses que no tenien fi. Deia-li: «Déu meu, Amat meu, alegria del meu cor, consuelo de la mia ànima, què hermosura tan gran és la vostra! Tota em feu desatinar i de la mateixa manera que a un loco, la passió no el deixa considerar lo que fa, antes bé lo força a fer coses qui no estan en son lloc.» Així mateix, la gran voluntat que tenia a son Amat forçava aquest pobre Amic ab tanta violència, que no es podia reprimir ni deixar de donar grandíssims abraços a son Amat dient-li que, per la sua gran bondat, li fes gràcia de tenir-lo sempre lligat ab los lligams d'amor, perquè no s'apartàs mai lo Amic de lo Amat, ni lo Amat de lo Amic.

18. Tan gran és la misericòrdia del Senyor, qui aquí mateix me trobí en tan rara unió, que m'apareixia que tota estava en el sacrari, tan lligada ab mon Amat com si mai m'hagués d'apartar d'ell ni s'hagués de desfer mai aquesta tan gran unió. Així heu esper de mon Amat, ab una grandíssima confiança que em farà gràcia que mai més se desfarà, antes bé, que augmentarà per instants fins a gosar-lo en la Pàtria celestial per tota una eternitat. D'aquesta manera, tira lo Amat la cortina d'aquelles ausències en què lo feia tan penar, i deia an aquest pobre Amic, que tot açò era perquè sabés explicar *què és treball, tristícia i dolor*. I certament puc dir, ab tota veritat *que si no sabés què és amor, sabia què és treball, tristícia i dolor*. No tan solament per les moltes penes i afliccions que tenia, però encara per les moltes misericòrdies, que contínuament en mi obrava mon Amat.

19. De tal manera era i ab tanta abundància, que diferents vegades li hagué de dir: «Amat de la mia ànima, jo no vull regalos sinó penes, si és aquesta la vostra santíssima voluntat (que no em vull mai apartar d'aquí), perquè és tanta la mia confusió, el desig que tinc de donar-vos gust, i que tota la glòria sia per a vós, que no puc consentir que se tròpia⁴¹ cosa amb aquest pobre Amic, que no sia Déu i patir per amor de Déu.» I per això, no em cansava de dir-li: «Amantíssim Déu, gran sense fi, jo no vull sinó a Déu i nada fora de Déu.» I era això ab tanta veritat, que despedia de mi tot lo qui no era Déu, perquè no tingués lloc lo Inimic d'enganyar-me en niguna cosa, confiada en la gràcia del mateix Déu, que jo volia per ell mateix. I així encara que la confiança que jo tinc que no em dexarà enganyar era grandíssima, ab tot això sempre l'hei suplicava, dient-li moltes

---

⁴¹ Forma dialectal del verb 'trobar'.

vegades, que primer moriria que no pecaria, i que no em perdonàs sinó los pecats, que jo estava molt prompta per tot lo que dispondria com a creador, senyor i governador de totes les coses.

20. Moltes notícies me donava mon Amat, perquè conegués que era ell el qui vivia en mi, però el major llum que jo tenia, i lo qui més m'assigurava, era aquella gran pena que jo passava de pensar que moltes ànimes no coneixen, ni amen, ni serveixen a Déu nostro Senyor, que era per a mi un grandíssim *treball, tristícia i dolor*. I me digué mon Amat que d'aquestos *treballs, tristícia i dolor*, ne sabia molt bé lo amic el beato Ramon. I certament, que hu crec així, per lo molt *que sabia d'amor*, perquè si bé és veritat que jo no sé *què és que és amor*, per esser l'ànima qui més descuidada ha viscut en fer lo que tinc obligació en orde del fi perquè Déu m'ha creada, ab tot això, *sé molt bé què és aquest treball, tristícia i dolor*.

21. De moltes maneres havem explicat ja, *que sap lo Amic què és treball, tristícia i dolor*, però no tenen comparació ab la pena tan gran que jo passava, quan me trobava tan afavorida de mon amat i espòs Jesús, i pensava que aquestes delícies i regalos no les gosassen totes les ànimes. Aquest era *un treball* qui em causava *tal tristícia*, que sols Déu me podia alegrar. I donava'm *tal dolor*, que la multitud de llàgrimes que em feia desrremar sols Déu la podia aquietar, quan veia la desventura de les ànimes qui no gusten lo <sic> *dulçura* del meu Amat, que jo gustava ab molta lliberalitat, encara que indignament. I per això, deia sempre: *gustate et videte quoniam suavis est dominus*. Ànimes pel cel criades, gustau i veureu com és suave el Senyor per sos Amics. I considerant que algunes ànimes per sa culpa se priven de tot aquest bé, patia *tal treball, tristícia i dolor*, que no sé com poder-ho explicar. I de la mateixa suavitat que sentia, me desconsolava, i per això, deia a mon Amat que tots los regalos deixava en les sues santíssimes mans, i sols lo volia a ell, i fer la sua santíssima voluntat.

22. El cor se'm partia de dolor, quan veia el gran dany que patien aquestes (f. 72) ànimes, i no el coneixien. I tota pasmada i admirada, deia moltes vegades: «Jesús, Jesús amantíssim Jesús, Jesús suavíssim, Jesús, Jesús misericordiíssim, que poc considerada és aquesta desdixta i desventura d'aquestes ànimes, que jo tenia en el meu cor.» I mon Amat me digué, que tenir tant *de treball, tristícia i dolor* d'aquestes desventurades ànimes és caritat i *saber què és amor*. I així, que no deixàs de pregar per elles, que és cosa qui li dona molt de gust i contento. No és possible explicar ab paraules lo molt que jo hauria volgut pregar per la conversió de les ànimes, i que donàs a totes sa divina Majestat una verdadera llum per a què el coneguessen (ab molta perfecció) amassen i servissen, per complir en lo fi perquè som creats.

23. Jo estava mirant i contemplant la santíssima ànima de Cristo Senyor nostro revestida de la divinitat, quan abaixà a los Inferns a donar llibertat a aquelles santes ànimes de los sants Pares, qui tant de temps lo havien esperat. I considerava ab quant de treball lo havien servit i amat, per no esser a sos temps encara vingut el que ells ab tan viva fe esperaven. I ara que el tenim tan ple de misericòrdies, que tantes ànimes no el vullen conèixer, amar ni servir, moltes qui tenen el sant baptisme, i moltes altres qui no el tenen i que, unes i altres, visquen tan desdixadament! O summo bé i amparo de la mia ànima, *què treball, tristícia i dolor* és aquesta tan gran i particular, que no sols me parteix el cor, sinó encara m'acaba la vida?

24. Tan gran era el sentiment que tenia, que tota estava llàgrimes i plors sens poder-me reprimir, i el cor feia tals extrems, que apareixia se volia rebentar, quan veia tantes ànimes qui no compleixen en el fi perquè som creats. El Senyor nos ne faça gràcia, que d'aqueixa manera lo amarem més i servirem més *i sabrem què és amor i què és treball, tristícia i dolor*. I aquest camí és el més segur i a gust de lo Amat, i per això, suplic a tots los mortals, postrada a los seus peus, que, per les santíssimes llagues de mon divino amat i espòs Jesús, no s'olviden de la gran desventura que tenen aquelles miserables ànimes, qui no coneixen, amen, ni serveixen a son creador, que d'aquesta maneraestic molt certa que sempre pregaran i faran oració particular per elles, i donaran molt de gust an el Senyor. Així sia. Amèn. Per més glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

Dialogació i càntic d'amor núm. 10

Digueren a l'Amic: Per què no respons a ton Amat qui et crida? Respòs lo Amic: Ja em jusmet a sofrir greus perills per tal que a ell vinga, e ja li parle desitjant ses honors.

1. En aquesta ocasió me digué mon Amat, que eren los dimonis qui *digueren a l'Amic* el beato Ramon: *per què no respons a ton Amat qui et crida?* Perquè com lo veien tan afavorit de son Amat i en la gran amistat ab què era quedat amb ell del càntic passat, veient-lo tan regalat de son Amat i el gran cuidado que tenia de la conversió de les ànimes, per veure si el desviarien del camí que portava, *li digueren: per què no respons a ton Amat qui et crida?* Perquè tenen una grandíssima pena de veure ànimes molt afavorides de lo Amat i de què tenguen tan gran afecte a induir les demás ànimes a què coneguen, amen i servesquen a son creador. I certament, era cosa per admirar tot lo món, veure la gran familiaritat que tenia ab son Amat, perquè li prenia el seu cor ab les sues pròpies mans, que no hi havia més que mirar. Per això, posaven tanta diligència en perseguir-lo.

2. Així mateix, perseguien i feien gran guerra an aquest pobre Amic, qui estava tot absorbt en son Amat, i ab tanta pau i quietud, que era cosa d'admiració, que això és qui los dona grandíssima pena (me digué lo Amat). Per això, ab tant de desvelo cercaven medis per fer-li perdre aquesta joia, la més preciosa de quantes se'n poden alcançar i gosar en aquesta vida. I com ells no la saben tenir (així m'ho digué mon Amat) ni la poden tenir, senten moltíssim que les ànimes gosen aquest tresor. I per això, *diuen a lo Amic: per què no respons a ton Amat qui et crida?* I no se contenten ab una vegada, sinó que moltes vegades ho tornen a repetir, per veure si d'aquesta manera lo perturbaran i inquietaran.

3. Jo voldria que tots los mortals gosassen d'aquesta quietud i que no es burlassen d'aquestos malditos, qui cerquen enganyar-nos i privar-nos de tant de bé. I per això nos importa molt el despedir-los, sens tenir rauons ab ells, perquè són molt importuns i mai tenen quietud, que si no tinguessen altra cosa sinó aquesta, los bastaria per infern. Com pel contrari, l'ànima qui té pau i quietud té el cel en si mateixa, perquè és casa i habitació de lo Amat, qui és Príncep de la Pau. I així, qui té pau té Déu, (f.73) i qui té Déu té pau, i no tem trases de l'Inimic. Així heu experimentava (per gràcia del Senyor) aquest pobre Amic, que los dimonis apretaven de manera que volien que los donàs l'ànima (a tant com això s'atreviren), però los responguí ab grandíssim valor, que era de mon Amat i los despedí, que no volia rauons ab ells, ni los temia de modo ningú.

4. Açò és qui els fa desatinar, veure que una ànima no surt del seu camí, ni se perturba de tants de medis, que ells cerquen i prenen per inquietar-la. Bendit sia el Senyor, qui sempre m'assistí, que per això tenia sempre major valor i em trobava molt més unida ab mon divino i celestial espòs, gosant una alegria molt singular, de lo qual m'admirava molt, tant per la gran gràcia que mon Amat me concedia, com per veure el poc poder que té el dimoni, i lo poc que valen les sues astúcies, i tants de medis que pren per enganyar i perturbar a lo Amic.

5. Niguna ànima pot tenir-se per assegurada ni alliberada de l'Inimic, per molt que se vègia adelantada en el servici del Senyor, antes bé, d'aquí pren ell moltes vegades motiu per temptar-la i portar-la a la perdició. Així ho intentaren ab *lo Amic*, quan *li digueren: per què no respons a ton Amat qui et crida?* Per veure si tindria alguna vanidat, qui lo arribàs a alguna vanaglòria o presumpció i, d'aquesta manera, llançar-lo a perdre i que no gosàs aquell bé tan gran que gosen los Amics del seu Amat, que sols los qui el gosen poden dir quant gran és. I com ells lo han gustat i saben lo que és, i ara se'n troben desposeïts per tota una eternitat, per això fan tantes diligències per privar-ne també a les ànimes. I així ja veuen quant nos importa no donar-los orella ni tenir conversació amb ells. Miren que és molt perillós de donar-los entrada i restar enganyats.

6. Cosa certa és que sempre *nos crida lo Amat* ab aquelles paraules de lo evangeli: *Qui vult venire post me, abnegat semet ipsum, et tollat crucem suam et sequatur me*. I d'aquí havem de treure la resposta per respondre a lo Inimic quan dirà: *per què no respons a ton Amat qui et crida?* Que així ho féu lo amic el beato Ramon, qui respòs: *jam jusmet a sofrir greus perills, per tal que a ell vinga*. Com si digués, ja em som determinat i resolt de sofrir i comportar greus treballs, i tot lo qui sia del gust de mon Amat, negant-me, anihilant-me i portant la santa creu, que Déu nostro Senyor serà servit donar-me, que d'aquesta manera s'ha de respondre a los dimonis, quan ells intenten privar-nos de la pau interior que gosam mirant i contemplant a lo Amat, quan ell nos ho concedeix per la sua gran bondat.

7. De moltes altres maneres *crida lo Amat a lo Amic*, i en particular, ab aquelles altres paraules de lo evangeli: *Venite post me*. Com si digués: Veniu ànimes tras de mi, i veureu com me negava i anihilava a mi mateix, i com me rendia a tot lo que disponia el Pare celestial. *Venite post me*, veniu ànimes, veniu tras de mi i veureu com desitjava jo la salvació de les ànimes i plorava los pecats que cometien. Al fin, d'infinitos modos nos crida lo Amat perquè anem a ell i el seguiguem aportant creu i negant-nos i anihilant-nos a nosaltres mateixos. Ditxosa l'ànima qui el seguirà i respondrà: *jam jusmet a sofrir greus perills per tal que a ell vinga*, que quietud i pau tindrà interior i exterior! Tan gran serà, que no és possible poder-ho ponderar.

8. No sé si sabré declarar lo que mon Amat digué, que no sempre són los dimonis *qui diuen a lo Amic per què no respons a ton Amat qui et crida?* Sinó que algunes vegades la hi diuen també los afectes de la voluntat. Jo heu entenc d'aquesta manera, que moltes vegades se troba aquest pobre Amic ab uns afectes de voler amar molt a son Amat, altres de la conversió de les ànimes i molts altres semblants, qui li parteixen el cor, i aquestos afectes no se poden reprimir ni deixen de dir: *per què no respons a ton Amat qui et crida?* I és que en aquestes ocasions me deia lo Amat algunes paraules molt dolces i suaves i jo, tota admirada i pasmada, no sabia lo que li havia de respondre per dar-li gust. Per això

me deien aquets <sic> afectes: *per què no respons a ton Amat qui et crida?* Cosa rara i particular, que em digué mon Amat lo que li havia de respondre, que certament m'admirà molt, quan jo el sentí que em digué: «Filla mia, lo que m'han de respondre los Amics quan los crit és altíssim i soberaníssim Senyor, tot el ser que vós m'havet donat lo pos en les vostres santíssimes mans, feu de mi lo que voldreu, sols que se faça la vostra santíssima voluntat.» Certament, no és possible que jo puga dir lo que passava de sentir aquestes paraules.

9. «Filla mia (deia mon Amat) no veus quant just és i quanta rauó que les ànimes posen en les mies mans el ser que jo els he donat?» No és possible, que niguna ànima puga respondre altra cosa, sinó que és molta veritat, i encara Senyor que vós sou de tot lo visible i invisible, de tot lo creat i increat, no tan solament vos havem d'oferir (f. 74) el ser que tenim, però encara tot lo qui és i tot lo que sou ab tot el poder que teniu. I si possible fos donar-vos més, molt més vos hauríem de donar i oferir. I d'ací, me restà un tal afecte en la voluntat qui em partia el cor, i no em donava lloc de respirar, de tal manera que venia a punt de morir, pel grandíssim bé que desitjava donar a mon divino Amat. En particular, en aquesta ocasió, que ell mateix me demanava que li oferís el ser que m'ha donat.

10. Perquè li diguí quant just era lo que m'havia dit, tirà la cortina i volgué descobrir-me la sua grandesa i majestat, que certament no tinc empresa d'explicar-ne niguna cosa, perquè és més que dificultós dir ni referir cosa alguna d'aquella grandíssima majestat que jo gosava, qui respecte de lo que és, és no res. Verament no hi havia més que mirar, perquè em descobrí tanta glòria, que tota em trobava en la Pàtria celestial. I estava en el cor, que dèiem la missa cantada, i no era poca la pena i el treball que passava de veure que me n'anava, i perquè no me n'anava del tot, a gosar per a sempre d'aquell bé infinites vegades infinit, sense principi, medi, ni fi. Consider V.M. com podia dir jo altra cosa, sinó que era molt just que el féssim senyor de tot lo qui és, essent així que és ell tan gran senyor i autor de tot, i que per açò haja fet ell una finesa tan gran. I així sempre hauríem d'anar ab molta atenció a respondre a lo Amat del modo que ell té gust, i a los dimonis del modo que *respòs lo amic* el beato Ramon: *jam jusmet a sofrir greus perills, per tal que a ell vinga*, que és lo mateix que si diguéssim: Ja estic determinat de fer la voluntat de l'Altíssim, prompta a passar per tot lo qui sia del seu gust: penes, treballs, perills, i tot lo que dispondrà, solament que sia més amat, engrandit i alabat de totes les creatures.

11. Però s'ha d'advertir que, per moltes que sien les penes i treballs que el Senyor nos envia, són tan suaves que no sé modo com poder-ho declarar. Així heu experimentava aquest pobre Amic qui, ab aquell llum tan clar que em donava, no tan solament no em bastaven penes, per moltes que fossen, però encara m'apareixia que essent el poder de Déu infinit, no me'n podia dar tantes com ne desitjava passar per son amor, perquè em tenia aquest amor molt turmentada i vivament m'abrasava dins d'unes flames qui m'encenien. I no em bastava tot això, sinó que volia consumir-me tota a la sua presència com l'ave fènix del foc del divino amor qui em cremava, mirant sempre una infinidat de glòria per la sua gran misericòrdia.

12. En aquesta mateixa ocasió, lo que tenia més present era la mia gran vilesa i la mia mala vida. I me n'admirava sobre manera, perquè considerava quant poc era per a mi lo Infern, i que mon Amat fes aquestes fineses. Jo no sabia com haver-ho de passar, de tanta confusió que tenia. Los ulls eren testimonis, per les grans llàgrimes que desremava, sens

poder-les detenir de níguna manera per moltes diligències que fes ab la gràcia de mon Amat, a qui suplicava que no em deixàs de la sua santíssima mà, i que remediàs tota cosa qui fos exterioridat, dient-li que jo no el volia sinó a ell, i per ell. No obstant això, que dispongués tot lo qui seria del seu gust, que jo *ja estava jusmesa a sofrir greus perills*, i tot lo que voldria. Essent així veritat que se m'oferien tals coses, que sols ab la sua gràcia se podien tolerar, i d'altra manera no. Veritat és també, que mai me faltà. I em deia que tingués paciència.

13. «O dolcíssim, amantíssim, hermosíssim, sapientíssim, poderosíssim, lliberalíssim, misericordiíssim i, sobretot, admirabilíssim Jesús, a mi em deis que tinga paciència? Jo tindré tanta paciència com vós voldreu i em donareu, perquè de mi no puc níguna cosa. Tot ho esper del vostre poder, qui és moltes vegades infinit. Jo solament puc dir, com lo amic el beato Ramon (i ab molta veritat) *jam jusmet a sofrir greus perills*.» I tot açò era per major confusió mia i perquè ves ab major claredat, que ell obra com qui és i no com jo meresc. Faça's la sua santíssima voluntat, que no se podia respondre altra cosa en aquestes ocasions. I en particular, quan sentí que em digué: «Jo vull que tu gustes la suavitat que gusten los esperits celestials.» I verament me'n donava tanta a sentir que, si no fos estat ab una gràcia especial que em donava, no fora estat possible el poder-ho tolerar, perquè era ab molta abundància, i durà molt de temps. I juntament me féu molts altres favors que, per ser tants, deixaré de referir-los, perquè seria mai acabar, si los tingués d'escriurer.

14. La mateixa multitud de favors que mon Amat me feia, m'arribaren a tal punt, que pensava si seria engany lo que passà per mi, (però estava molt rendida a la Santa Mare Isglésia, i a tot lo que diran i dispondran los seus ministres), perquè som tan gran pecadora i la poca esmena que tinc de la mia vida, sens nígun augment de virtut, i que em fes tota la beatíssima Trinidad tantes gràcies i favors. Això mateix me feia dubtar, però aconsolava'm aquell desig gran que jo tenia, de convertir-me tota en llengües per alabar aquella summa lliberalidat i donar-li gràcies de tantes gràcies com me feia mon Amat, i aquell afecte tan gran ab què volia *jusmetre'm (f. 75) a sofrir greus perills* per son amor, en acció de gràcies i per imitar-lo i seguir-lo en la creu, que és la cosa de major importància en què se pot exercitar una ànima qui desitja dar gust a Déu nostro Senyor. Així m'ho digué ell mateix, i jo ho he vist ab molta claredat.

15. «Qui millor que Jo (me digué mon Amat) pot dir *jam jusmet a sofrir greus perills* per los vostros pecats i perdonar-vos les ofenses que em feu a mi i a mon Pare celestial, qui em deixava pendre i lligar, *jusmetent-me a greus perills* de ser menospreciat, deshonrat i maltractat. Qui millor que Jo pot respondre *jam jusmet a sofrir greus perills* a los qui em *criden* i se queixen de la creu, que jo los envia? Essent-me Jo obligat aportar la creu tan pesada dels vostros pecats.» Doncs, ànimes devotes, qui tindrà gosar de queixar-se de los treball que el Senyor li envia per grans que sien? Si miram a nòstron amat Jesús tota la sua vida tan atreballat i, en particular, en lo Hort suant sang, pres i lligat cruelíssimament i rendit, i posat a passar tots los treballs que dispondria el Pare celestial. Doncs nigú millor, i ab major veritat, *pot respondre* com mon Amat: *jam jusmet a sofrir greus perills*, que molt bé sabia ell *los perills* en què se posava quan anà a lo Hort.

16. Així és, i així heu trobarem, si ab devoció, compassió i molta atenció volem cosiderar <sic> lo molt que patí la nit de la sua santíssima Passió. I tan voluntàriament, com s'oferí

a los perills que tenia i sabia que li estaven aparellats i, no obstant que els sabia, no se'n volgué apartar per fer el gust i la voluntat de son Amat, el Pare celestial, qui així ho disponia per ensenyar-nos que no havem de fugir de nigu *perill*, ni girar la cara a nigu treball, si és a gust de lo Amat, molt rendits a la sua divina i santa voluntat sens nigu temor de lo que pot succeir, encara que sia perdre el crèdit, l'honra, la hacienda, la vida i tot quant tenim, si és per honrar a mon Amat, perquè si fos el posar-se en perills contra el gust de lo Amat, i en ocasions de poder-lo ofendre, ha de ser al contrari, perquè an aquestos perills los havem de fugir com de la pesta, per no deshonrar a lo Amat.

17. No pot tenir cosa més saludable una ànima que no escusar-se, ni fugir de perills per honrar a lo Amat, qualsevols perills que sien, rendida però a la sua santíssima voluntat i confiada del seu infinit poder, que mai nos faltarà. Ell mateix m'ha dit que gusta moltíssim de los Amics qui lo imiten, i quan ell los crida li responen *jam jusmet a sofrir greus perills*, deixant-se pendre i lligar i, en particular, los súbdits deixant-se pendre i lligar de les ordes i preceptes de sos prelats i superiors, rendint-se a la sua voluntat, de manera que no sia més que la voluntat del superior, qui és la voluntat de lo Amat, negant-se sempre a si mateixos i portant creu. Això me digué que és *quan nos crida respondre-li: jam jusmet a sofrir greus perills*.

18. Així patia mon Amat, que jo estava mirant i contemplant, pres i lligat ab tantes penes, que no és possible poder-les explicar, ni poder donar a entendre lo que el meu cor sentia, perquè apareixia que tingués de rebentar, i tot se desfeia de veure la gran amor ab què mon Amat *s'era jusmès a sofrir greus perills* per los meus pecats, i per los pecats de tots los mortals. I com veia el gran gust i contento que li donen los Amics qui lo imiten, no puc deixar, postrada a los divinos peus de mon divino Amat, de suplicar-lo que per *los greus perills*, treballs i penes que patí, se servesca de donar-nos a tots llum, perquè coneguem aquest tresor i nos disponguem a seguir-lo, per donar-li gust. I així, per la preciosíssima sang que ha desremada, suplic a totes les ànimes, que no faldem a cosa tan justa.

19. Jo estava tota absorta i elevada en mon Amat i unes vegades ab tal silenci, que ni menos una paraula podia pronunciar, pel gran fervor que sentia contemplant el seu poder infinit, i el modo com lo mostrava tan lliberalment. Altres vegades, me donava lloc de parlar, i jo tenia tants de col·loquis ab ell i deia-li tantes paraules amoroses, que no és possible poder-les referir. I per les mateixes paraules que li deia, em concedia tantes gràcies que m'havia de reprimir i tenir silenci, perquè em desmaiava i tota em perdia en mon divino i celestial espòs. I ell me deia: «Açò és respondre i dir *jam jusmet a sofrir greus perills*, rendir-se, negar-se a si i perdre's en son Amat.»

20. Jesús dolcíssim, lo que em ponderava el gust tan gran que li donen aquelles ànimes, qui no reparen *en posar-se en greus perills* per son amor! I en particular, molt més aquelles qui no en tenen obligació. No que deixàs d'advertir-me que tots ne tenim obligació, sinó que parlava d'aquells qui heu deuen fer per alguna precisa obligació, qui no se pot deixar lícitament, i aquestos, si cumplen ab la sua obligació, li donen grandíssim gust, però molt més li'n donen aquells qui podent-se escusar, purament per amor de son Amat, se jusmeten a greus perills, perquè ell sia més amat, engrandit i alabat.

[A peu de pàgina: he vist i llegit aquest plec no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament.]

21. (f.76) Molt a propòsit ve aquesta advertència per l'ocasió present en què sap V.M. que nos trobam, perquè així ho dispon lo Altíssim, que no se pot creure altra cosa que, d'altra manera, n'hi hauria per fer perdre lo enteniment a qualsevol cristià *qui desitja les honors de son Amat*. Lo que importa és tenir gran valor i paciència, i no fugir de la creu que lo Amat li envia, confiant sempre que el treurà de qualsevols *perills en què se pos* per son amor. I així no tema de tot lo Infern, que és molt poc el seu poder, i gran sense fi el poder que té nòstron Amat. I per això, no facem cas de les traces que prenen los inemics, que ja nos donarà llum lo Altíssim, qui farà desaparèixer les tenebres ab què ells pretenen ofuscar les coses de Déu i enganyar a les ànimes. No serà així per la gran clemència de lo Amat, en qui tinc tota la confiança i faç tant de cas de tots los dimonis, com si no n'hi hagués nigun, i V.M. perdon-me les mies imprudències, que són grans, però no he pogut detenir la ploma ni deixar d'escriure lo que he dit, perquè així és estada la voluntat del Senyor, que sia sempre feta. Amèn. *Per tal que a ell vinguem*, per camí de creu, que és el camí de perills, treballs, penes i moltes tribulacions, que aquest (me deia mon Amat) és el camí més segur i més del seu agrado. De tal manera, que em digué el mateix Amat: «Com a Déu te dic la veritat, que no poden enteniments humans pensar la gran ditxa que és aquesta per les ànimes.»

22. *E ja li parla desitjant ses honors*, ab molta llibertat *li parla lo Amic desitjant ses honors*, de tal manera, que primer donaria la vida que no donaria lloc en el seu cor a cosa qui no fos a gust i per major honra del seu Amat, qui me donava a entendre que això són aquells desatinos, qui moltes vegades treuen lo Amic tant de si, que apareix un loco *desitjant les honors del seu Amat*, parlant i dient-li que no permeta que cosa, qui no sia Déu, habit en la mia ànima, que no hi vull altra cosa si no és a Déu, qui és el que tinc en el meu cor. I si pensàs que no és Déu, al mateix instant lo despediria i cercaria el qui és Déu, amat i espòs divino de la mia ànima, per lo molt *que desitja ses honors*, ab unes ànsies grans qui em turmenten, de què totes les ànimes coneguen, amen, servesquen i honren el meu Amat, procurant en tot i per tot a donar-li gust.

23. *E ja li parla desitjant ses honors* olvidant tot lo creat i sens tèmer nigrans perills, sols per trobar a Déu, qui és el qui em fa penar, per donar-me tot a ell *parlant-li* ab molta claredat, que tota la glòria vull per ell, qui la mereix per ser autor de tot, ab unes penes grans que tenia per alcançar que totes les ànimes donàssem la glòria a son creador, *per tal que a ell vingússim*, deixant totes les coses qui nos poden impedir el seguir-lo ab la creu. Que això és deixar-ho tot per tenir-ho tot. (Així m'ho digué mon Amat ab una veu molt dolça i suave, en lo més interior i abscondit de la mia ànima, que no podia tenir nigrans dubte que no fos Déu el qui em parlava (però ab lo mateix rendiment, que acostum dir, que sempre vull viure i morir d'aquesta manera) perquè qui tot ho deixa per amor de Déu té a Déu, i qui té a Déu tot ho té, i qui no té a Déu nada té, encara que tingués tot lo món.

24. Qui podrà explicar el gran contento que tenia aquest pobre Amic, quan se trobava gosant de tantes riqueses, que li concedia son divino i celestial espòs, per lo poc que ell havia deixat per son amor (que poca cosa és tot lo que podem deixar i, per no deixar aquest poc, perdem un bé sense fi). No és possible dir los abraços que li donava, les paraules amoroses que li parlava sens poder-se reprimir, pel gran contento que tenia de tenir tot lo que se pot desitjar, perquè tenia a Déu, el qui mereix ser estimat i honrrat de

tots. Així sia, que tots lo amem i honrem per més glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

Dialogació i càntic d'amor núm. 11

Amic insensat, per què destroeixes ta persona i despens tos diners, e lleixes los delits d'aquest món i vas meinspreat entre les gents? Respòs lo Amic: Per honrar les honors de mon Amat, qui per més hòmens és desamat i deshonorat, que amat i honorat.

1. Gran veritat és la que nos diu lo amic el beato Ramon que mon Amat *és per més hòmens desamat i deshonorat, que amat i honorat*. Aquesta és la mia pena, majorment, quan veig que som jo la qui menos *lo he amat i honorat*. Què faré pobra de mi, ni que diré? Sinó *fiat misericordia tua domine super nos, quem ad modum speravimus in te*. I postrada a sos divinos peus com la Magdalena plorant los meus pecats, qui són causa de tot el mal, tenir una grandíssima confiança que els me perdonarà. D'aquesta manera, i ab la confusió que sap el qui tot ho (f.77) sap, i an a qui no pot estar abscondida níguna cosa, aní a rebre la santa comunió. I después de rebuda, me donà mon Amat a sentir tan rara suavidad, que no és possible poder dar a entendre lo que és ni com és, perquè és una cosa tan divina i celestial, que seria temeritat el voler-la acomparar en les coses suaves d'aquesta vida. Valga'm Jesucrist, la gran diferència que hei ha. Per això, estava més que admirada i perquè veia la gran amor de mon Amat, qui no parava de fer fineses grans sense fi.

2. Los inimics de l'ànima: món, dimoni i la carn (me digué mon Amat) que són los qui deien: *Amic insensat⁴², per què destroeixes ta persona i despens tos diners, e lleixes los delits d'aquest món, i vas menyspreat entre les gents?* I això és lo que diuen moltes vegades a les ànimes qui del tot se donen a son Amat, deixant totes les coses d'aquesta vida, desitjant ser mortificats i despreciats per son amor, perquè no poden sofrir de nígun modo coses tan del gust de Déu nostro Senyor. Per això la carn, per la gran repugnància que té a lo esperit, diu: *Amic insensat, per què destrueixes ta persona?* Com si digués, mira que et llesves la salut, menospreciant los regalos ab tantes abstinències, vigílies, penitències, etc. El món, que està ple d'ambicions i vanitat, diu: *Amic insensat, per què despens tos diners, lleixes los delits d'aquest món i vas menospreciat entre les gents?* I el dimoni, qui no pot veure les ànimes ab tants de béns i riqueses espirituals, diu-li també *Amic insensat*, com si li digués a l'ànima qui camina per aquest camí, que és loca i sens enteniment. I per acabar, que és un desdixat.

3. Certament que, si bé ho consideràssem, veuríem ab molta claredat qui és *insensat*, o el qui camina per aquest camí o los qui segueixen la carn, el món i lo dimoni. El mal és que hu coneixem, però com som tan flacs moltes vegades tenim atenció a lo que nos diuen, deixant lo que tenim començat en el servici de Déu nostro Senyor per temor de no destruir-nos, d'esser menospreciats i perquè no nos tinguen per *insensats*. Valga'm Déu omnipotent, la gran desventura que és aquesta per ànimes qui de veres volen amar, servir i honrar el seu Amat, i en particular, per aquelles qui són dedicades a Déu nostro Senyor. I així, no donem orella a tan cruels inimics, que la guerra que nos fan és per destruir-nos l'ànima i portar-la en lo Infern. Més acertat és, doncs, destruir el cos deixant los regalos i demés coses d'aquesta vida per dar gust a lo Amat, que destruir l'ànima entre delícies i

---

⁴² Escriu sempre 'incensat'.

vanitats d'aquest món, ofenent a Déu nostre Senyor per seguir el camí de lo Infern, que ab tant de cuidado nos procuren los Inimics. Miren que són molt vigilants, no los obriguem porta per ont puguen entrar, que ells no poden res, si nosaltres los resistim ajudats de la divina gràcia, qui mai nos faltarà si la volem.

4. Ab molta veritat puc dir que és així, per lo molt assistida que em trobava en aquesta ocasió de mon Amat, quan lo Inimic me feia tanta guerra, que no és possible poder-ho referir, perquè (per la sua infinita bondat, me posà en tan gran unió, que de niguna manera volia ja deixar a mon Amat, sinó deixar del tot el cos per a partir-me d'aquesta vida per tota una eternitat, perquè era tanta la violència que l'ànima feia per anar-se'n, que algunes vegades pensava que ja no estava en el cos, perquè era tant lo que se'n pujava i el buelo⁴³ que donava, que estava tota unida i abraçada ab son Amat, dient-li que ja no lo havia de deixar més, sinó que m'havia de partir del tot d'aquesta vida i deixar el cos. I a dir la veritat, jo no sabia a ont vivia, ni a ont estava, ni per ont anava, solament sabia que em perdia tota en mon Amat, qui em deia: «Filla no et concediré encara lo que tant desitges, d'anar-te'n del tot, però t'aportaré en los serafins, qui estan més acostats a la divina essència, a ont m'alabaràs.»

5. Jesús amantíssim, la gran confusió que tenia dient *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. Qui podrà explicar lo que gosava? Nigú. Tal era el contento i l'alegria que el meu cor tenia, que no la podia suportar. Al fin és una felicitat aquesta tan gran, que és la major que se puga gosar. Tota em desfeia i no sabia com, tota estava llàgrimes i admirada de veure la gran lliberalitat de mon Amat, qui me donava a entendre que així tracta ell a les ànimes qui s'aniquilen⁴⁴ i mortifiquen, i deixen i menosprescien les riqueses d'aquesta vida per son amor. I molt en particular, los religiosos i religioses, pel gran gust que li donen ab lo sacrifici que fan de los vots.

6. La cosa que he feta més del meu gust en aquesta vida és los vots que he fets en la religió. Sols voldria complir-los ab moltíssima perfecció i estar-me molt abscondida i retirada en les divines (f.78) llagues de mon dolcíssim espòs Jesús. I per això, no em cansava de suplicar-li que, ab companyia sua, me deixàs abscondir en un lloc tan retirat, que no hei hagués sinó ell tan solament, qui és el meu Amat i el que desig amar. I en el mateix instant, me trobí en un lloc molt abscondit i tota en mon Amat, de tal manera que tota em perdia en un mar de Déu, a ont no veia altra cosa sinó a Déu, i sempre més i més Déu. A ont me descubria més i sempre més la sua grandíssima misericòrdia.

7. Volgué mon Amat manifestar-me el seu santíssim cor i en ell un deliciosíssim jardí, a ont tenia una taula molt ben aparellada. I en ella tenia aquelles ànimes *qui destrouexen sa persona i despenen sos diners, e lleixen los delits d'aquest món, i van menspreiats entre les gents per honrar les honors de son Amat*. I tenia-les tan regalades que, per les sues pròpies mans, los donava menjar i beure, que certament era de les coses més belles que se puguen veure ni pensar. I me digué: «Aquestes són les ànimes qui entren en la religió, i la religió és el Jardí que jo tenc en el meu santíssim cor. I lo mateix és entrar una ànima en la religió que entrar en el Paradís, si entra olvidada de totes les coses d'aquesta vida, *destruint la sua persona*, açò és la sua voluntat, *despenent sos diners*, que és, deixant tot

---

⁴³ Castellanisme per 'vol'.

⁴⁴ Aquesta doctrina recorda la de la beguina Marguerite Porete a l'*Espill* de les ànimes. L'anorreament de l'ànima en la divinitat.

lo que té i pot tenir d'haciendas, *deixant los delits d'aquest món*, i abraçant ab molt de gust el ser menospresciat entre les gents.»

8. Ditxosa l'ànima qui de veres emprèn aquest camí, què regalada la té lo Amat en la sua taula! Certament, veure el modo com tracta aquestes ànimes és per admirar tot lo món, i per enamorar a tots d'entrar en la religió sens reparar de niguna manera *si se destruiex la persona i se despèn sos diners, ni si se deixen los delits d'aquest món, o si són menospresciats de les gents*, sols per honrar, servir i amar a lo Amat, qui com tinc dit, per les sues pròpies mans los donava el sustento. I jo entenia que, quan un religiós o religiosa està tan subjecte i obedient a sos superiors que no s'aparta de la sua disposició, que això és lo mateix que pendre el sustento de les sues preciosíssimes mans.

9. Altra ditxa viu que tenen aquestes ànimes molt gran⁴⁵, i de què m'admirí molt, que a més de regalar-les, com tinc dit, los donà un abraç, la cosa més suave i gustosa que se puga pensar. I jo entenia que això era donar-los ja possessori de la benaventurança, que per a sempre han de gosar ab la sua companyia. En el mateix instant que entenguí la gran ditxa que tenien aquestes ànimes, ja no poguí tenir repòs ni deixar de suplicar a mon divino i celestial espòs, que em fes gràcia de donar aquell abraç a totes les ànimes, i deia-li: «Poderosíssim i amorosíssim Senyor, per la vostra gran amor, feu-me aquesta gràcia, que no pot sofrir el meu cor que totes les ànimes generalment no participen de tant de bé.»

10. Tanta és la bondat, amor i lliberalitat del Senyor, que em digué: «Jo donaré aquest abraç a totes les ànimes, i tu veuràs com.» I fonc així, perquè ab una gran amplitud estengué los seus santíssims braços i abraçà totes les ànimes del món. Però gran misèria! Que n'hi hagué moltes qui, ab una grandíssima violència, sortiren de los seus santíssims braços, quedant-se per terra desdixadament sens apreciar, voler, ni estimar aquell abraç que jo li havia demanat, i que ell ab tan gran amor nos donava, que és la cosa de major llàstima que se puga imaginar, veure menospresciar lo que tenim de desitjar, que és de tenir sempre l'habitació en los braços santíssims de lo Amat. I açò és lo que sempre hauríem de procurar, i que n'hi haja molts qui no tan solament no hu procuren, però encara, quan el Senyor graciosament i ab tant d'amor lo nos dona, que lo hagen de menospresciar, seguint los apetits, vanitats i *delits d'aquest món!* Aquesta sí que és misèria digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang.

11. No és possible poder explicar ab paraules lo molt que jo sentí la desventura d'aquestes ànimes que, si no fos oposar-me a lo que era voluntat de mon Amat, hauria volgut no veure-les, perquè era tanta la pena que jo sentia (que bendit sia el Senyor) i per la sua gran misèria, que no és possible poder ponderar el dany tan gran que elles mateixes s'ocasionaven, i lo molt que elles mateixes *se menspreiaven entre les gents*. Açò és, entre aquelles bendites ànimes, qui estaven tan honrades en el santíssim cor de lo Amat i elles, arrastrades per la terra subjectes a tota desventura i maldat, que bé se'ls podia dir ab molta veritat a cada una d'elles lo que los inemics digueren a lo Amic: *Insensat, per què destrueixes ta persona, i despens tos diners* contra el gust de ton Amat? Què més insensat pot esser nigú? Que no fer la voluntat de lo Amat, qui ab tanta lliberalitat i amor nos vol

---

⁴⁵ Escriu 'grant'.

abraçar. I no tan solament això, però encara fer molta força per eixir i estar fora de los seus santíssims braços. No tan solament li diria jo *insensat*, sinó encara loco i desventurat.

12. (f. 79) Queixava's moltíssim mon Amat d'aquestes ànimes i, en particular, de los religiosos i religioses qui no lo imiten ni segueixen per aquest camí, que ell ha passat ab tant de rigor. Així m'ho digué ell mateix, i així és veritat, per què qui més rigurosa clausura ha tinguda, que mon Amat? Qui essent Déu immens, ab la santíssima humanitat, s'encerrà dins les puríssimes entranyes de Maria santíssima? Qui ha anihilada i *destruïda més sa persona*, que mon espòs Jesús? Qui essent cap i superior de tots se subjectà i rendí *factus obediens usque ad mortem*, no tan solament a la sua santíssima mare Maria i an el gloriosíssim patriarca sant Josep, però encara a los més cruels i desanimats hòmens que se puguen trobar, pues lo tractaren de manera que *destruïren* la sua santíssima carn, la sua preciosíssima sang, fins a disjunctar-li los ossos molt cruelment.

13. *Qui millor ha despesos sos diners* que mon Amat? Qui essent senyor de cel i terra, ho deixà tot per fer-nos-ne a nosaltres senyors, i visqué tan pobrament deixant totes les comoditats i regalos, que no és possible poder-ho ponderar. *Qui més menispreat entre les gents* que aquest summo bé Cristo Jesús? Qui essent digne de tota veneració. Lo estava jo mirant en les penes que patí, i lo mal que el tractaren la nit de la sua Passió. I ell se'm manifestà del modo com estava en aquella ocasió, que lo apòstol sant Pere lo negà, i certament, que no és possible poder dir ni explicar lo molt que estava *menispreat*, en tant que mirant-lo sant Pere, qui lo amava tant, d'aquest modo no gosà dir que el coneixia (així m'ho digué el mateix Amat). Doncs quina ànima ha de reparar *en destruir sa persona, despendre sos diners i voler ser menispreat entre les gents*, i en particular los religiosos i religioses, a vista de lo exemple que nos ha deixat lo Amat?

14. Plàcia a sa divina Majestat, que tots los qui entram en la religió, aprenguem l'ensenyança que nos ha donada lo Amat, perquè puguem entrar en el seu santíssim cor a passetjar-nos per aquell jardí, i esser regalats en la sua divina taula, que d'altra manera seria entrar en lo Infern. No permeta el Senyor que niguna ànima haja d'experimentar aquesta gran desventura, sinó que tots molt complidament lo imitem *per honrar les sues honors* i burlar-nos de los inemics, qui nos diuen: *Insensat per què destrueixes ta persona i despens tos diners, e vas menispreat entre les gents?*

15. Gran engany és aquest, no pot esser major, perquè aquell viu regaladament, qui segueix los passos de mon amat i volgut espòs Jesús, i si bé pareix *insensat* a los ulls del món, no és *insensat* a los ulls de Déu nostro Senyor, qui no tan solament li dona la benaventurança en l'altra vida, però encara en la vida present ja comencen a gosar-la. I heu puc dir ab gran veritat per l'experiència que tinc, perquè la gosava de tal manera, que no basten paraules per poder-ho explicar, ni menos per poder dir les grans gràcies que rebia de mon amat i volgut espòs Jesús, encara que molt indignament, per esser jo la més tarda en imitar-lo i complir en les mies obligacions, però confie en la sua gran bondat, que em donava la sua gràcia per poder-me esmenar i donar-li gust. Suposat no tinc altra cosa més ben posada en el meu cor, que primer morir que pecar, sols perquè mon Amat sia honrat, engrandit i alabat. I diguen *los inemics: Insensat per què destrueixes ta persona i despens tos diners, e vas menispreiat entre les gents?* Que jo, ajudat de la divina gràcia *respondré: per honrar les honors del meu Amat.*

16. *Respòs lo Amic: per honrar les honors del meu Amat, qui per més hòmens és desamat i deshonorat, que amat i honorat.* Esto és qui em dona pena i me parteix el cor, del gran sentiment que tinc quan pens que totes les ànimes no amen, ni honren el meu Amat. I el major desconsol que tinc és veure que sia jo la qui més l'he deshonorat i desamat. Per això, no em cansava de suplicar-li que tingués pietat i més de misericòrdia ab aquesta gran pecadora per qui és poc lo Infern. I tota llàgrimes i plors li deia *fiat missericordia tua domine super nos, quem ad modum speravimus in te.* En aquestes paraules tenia gran confiança per a mi i per totes les demás ànimes. I mon Amat me digué que, quan lo amic el beato Ramon digué *qui per més hòmens és desamat i deshonorat, que amat i honorat,* no fonc dir i parlar generalment de tots los hòmens que, d'aquest modo és cert, que són molt més los qui deshonen i desamen a lo Amat (f. 80) que los qui lo amen i honren, perquè són sense número los qui lo ofenen i deshonen en moltes maneres de pecats, *destruint ses persones* miserablement en torpeses i maldats, *i despenent sos diners* en perjudici de les sues ànimes.

17. Gran fonc la pena que sentí d'entendre que se tròpien tantes desdítxes en el món, de què jo, per la gràcia de Déu nostro Senyor, n'estava molt olvidada, però no té igual de niguna manera ab lo sentiment que tinguí quan me digué mon Amat que ab especialitat parlava lo Amic de les ànimes a ell dedicades i qui se donen an el seu servici, i que d'aquestes deia *que són més les qui desamen i deshonen a lo Amat, que les qui lo amen i honren* perfetament. I m'advertí que ab aquesta paraula *perfetament* no volia dir ab aquella perfecció que mereix ser amat i honorat, perquè d'aquest modo solament ell mateix se pot amar i honrar perfetament, sinó ab aquella perfecció an a què pot arribar una pura creatura ajudada de la divina gràcia, que sempre la nos concedeix el Senyor, si no lo impedim. I d'aquestes ànimes parla ab especialitat lo Amic, *que són més los qui desamen i deshonen a lo Amat, que los qui lo amen i honren.* Pobra de mi, qui som la més defectuosa de totes, que poc he honorat i amat a mon Amat així com devia.

18. Valga'm Déu omnipotent, quant gelós és lo Amat i ab quanta vigilància té d'anar una ànima qui no vol *desamar ni deshonorar a son Amat.* És menester donar-li tot el cor i la voluntat, per no tenir ocasió d'amar altra cosa sinó a ell, i amar-lo per ser ell qui és, i no més. Si de los qui se donen an el servici de Déu nostro Senyor són més *los qui el desamen i deshonen, que los qui lo amen i honren,* qui podrà pensar mai la multitud d'ànimes desventurades que se deu trobar en el món, qui no amen, ni honren a mon Amat? Quina pena tan amarga és aquesta per aquest pobre Amic? Per això, ab totes veres suplicava an aquelles ànimes, qui amen i honren a lo Amat, que el pregassen nos donàs a tots amor ab què *lo amem i honrem* tots, perquè el meu cor no se pot assaciar ab què *sien més los qui amen i honren a lo Amat, que los qui el desamen i deshonen.*

19. Aquest desig tan gran que jo tenia és qui em feia penar rigurosament, perquè voldria veure la terra feta un paradís. I és cert que *si tots amàssem i honràssem a lo Amat,* seria un cel, que sols de considerar les alabances grans que donarien an el Senyor, digne de tota honra i veneració, no és dicible el gran contento que tenia i gosava el meu cor. I així suplic, no tan solament a los religiosos qui pareix que tenen major obligació, sinó a tots los mortals que, pel gran amor ab què nòstron amat Jesús volgué esser menospresciat, que no reparam nosaltres ab menosprescios *sols per honrar i amar i més amar a lo Amat.* Miren que importa molt, com poden veure de lo que tenim explicat encara que, per ser tan gran la mia ignorància, no dic de gran part lo que podria declarar. El Senyor, per la

sua gran bondat, suplirà les mies faltes, que són moltes i grans, però contra la mia voluntat, perquè jo voldria fer tot quant faç ab summa perfecció *per més honrar i amar el meu amat* i volgut espòs Jesús.

20. Pobra i miserable de mi, la gran pena que sentia (a vista de tantes gràcies que em comunicava sa divina Majestat), quan considerava les faltes tan grans que he comeses, i lo poc que em som aprofitada en la virtut. Tanta era la pena i el sentiment que tenia, que era un portento gran que obrava mon Amat com el meu cor no es partia i sortia del pit, veient que havia *desamat i deshonorat a son divino Amat*, ab un desig que tenia d'amar-lo més si fos possible, que ell no s'ama a si mateix, per lo molt que mereix *ser amat i honrat*. I encara no tenia les notícies que ara tinc, que *lo Amat per més hòmens és deshonorat i desamat, que honrat i amat*. Doncs, qui dirà ara el gran desconsol i la gran pena que té aquest pobre Amic? Ni qui li dirà *Amic insensat per què destruiexes ta persona i despens tos diners, e lleixes los delits d'aquest món, i vas menispreat entre les gents?*

21. Ab tot això, a moltes ànimes qui se donen a la virtut, no falta qui los diu *Amic insensat per què destruiexes ta persona, despens tos diners, e lleixes los delits d'aquest món i vas menispreiat entre les gents?* I moltes vegades seran aquestos qui diuen los qui los fan més d'Amics i no adverteixen que això no és ser Amic, sinó Inimic, i fer ofici de dimoni, imitant-lo en temptar a les ànimes a què deixen el bon camí que tenen *per amar i honrar a lo Amat*, qui me digué: «D'aquestos, n'hi ha una processó», com si em digués que són (f. 81) tantes que no se poden comptar, i que una segueix l'altra, co <sic> si fessen una processó perseguint la virtut. Essent així que l'haurien d'apoiar i procurar, per ser tan del gust de lo Amat i medi tan necessari per amar-lo i honrar-lo.

22. «Filla (deia'm mon Amat) los hòmens són qui uns a los altres s'aporten a perdició, perseguint la veritat i la bondat, que és cosa digna d'ésser plorada ab llàgrimes de sang.» Quan jo sentí tanta desventura en los hòmens, qui s'haurien d'emplear tots *en amar-lo i honrar-lo*, i desfer-se tots *per més amar-lo i honrar-lo*, era tan gran la pena que sentia i el cuidado que tenia *de més amar i honrar* a mon divino Amat, que no sabia que poder-me fer per poder-ho alcançar. I per això, postrada a los santíssims peus de Cristo Senyor nostro sacramentat, ab tota la humilitat que podia, li suplicava que em digués què era lo que s'havia de fer per remediar aquesta necessitat, qui em partia el cor i m'acabava la vida, per lo molt *que am i estim les honors del meu Amat*. I el Senyor, tot ple de misericòrdia, me digué: «Seguir les mies inspiracions i fer la mia voluntat, que així *m'amaran i honraran* i gosaran un tresor qui no té fi.»

23. Jo estimaria molt a totes les ànimes que tinguessen sempre aquesta necessitat en la memòria, i que fessen molta oració, que el Senyor la remediï, que certament seria llevar les forces a los inimics i tancar les portes de lo Infern, pues què cosa de major importància podem tenir per alcançar la corona, que mon Amat me digué que té aparellada per a donar a aquells qui, després d'haver peleat, alcançaran la victòria ab la santa Creu. Com veia jo que la donava a aquelles ànimes que tenia en los seus santíssims braços tan dolçament regalades, donant-los el premi de la creu que havien aportada. El Senyor nos don la sua santa benedicció i sia tot per més amar-lo i honrar-lo. Amèn.

Digues, foll per amor, qual cosa és més visible: O l'amat en lo Amic o l'amic en lo Amat? Respòs l'Amic i dix, que Amat és vist per amors, e lo Amic per sospirs e plors, treballs i dolors.

1. Jo em trobava ab unes grandíssimes ànsies de no fer cosa alguna qui fos contra el gust de mon Amat. I per això, me posí postrada a los seus santíssims peus i demanava-li la sua divina gràcia, perquè primer volia morir que pecar. I deia-li: «Senyor jo no tinc inclinació a cosa alguna particular, sinó tan solament a fer la vostra santíssima voluntat, i així disponeu lo que tinc de fer, perquè sia tot a major glòria vostra.» I el Senyor me digué: «Pren la ploma i escriuràs lo que veuràs.⁴⁶» I si bé, no hei ha cosa més amarga per a mi que és aquesta, no poguí respondre altra cosa sinó sia feta la vostra santíssima voluntat.

2. Molt afavorida me trobava (en aquesta ocasió) de sa divina Majestat, i en particular havia ja molts dies que em deia: «Aquest càntic jo lo et tinc d'explicar en el meu cor.» I deia-m'ho ab una veu tan dolça i suave, que tota em desfeia i restava'm elevada i molt suspesa mirant la sua gran amor i, en particular, aquella amor ab què obrà el misteri de la santíssima Incarnació. I donava'm a entendre com, a ell millor que a nigu, podien dir *foll per amor*, per les moltes i grans fineses que ha fetes, que al parèixer, li fonc forçós haver-les de fer i obrar, perquè és condició de l'amor, quan ella és verdadera, haver de fer moltes i grans demostracions per lo que ama.

3. Quina amor més verdadera se pot trobar que l'amor de mon amat i volgut espòs Jesús? Qui volgué que el ves en les entranyes de la sua mare Maria santíssima, i volgué que el ves en mans de los escribes i fariseos, qui el tractaven sens pietat i ab tanta crueldat, que el meu cor no hu podia tolerar, i tota llàgrimes i plors venia a punt de expirar,⁴⁷ perquè no podia respirar del gran sentiment que tenia de veure tan maltractat a mon Amat, per les moltes ofenses que jo li he fetes, qui som la causa de tot. *Los sospirs* que donava en lo més interior del meu cor (f. 82), no és possible que se puguen explicar. I naixien d'un desig gran que tenia de voler-lo imitar en alguna cosa, per correspondre en lo que seria possible an el seu amor. I ell me tornà a dir-me: «A nigu més que a mi poden dir *digués foll per amor*». I és així veritat, perquè moltes vegades lo trobarem tan menospreciat de los hòmens, com si era *un foll*.

4. Moltes vegades l'he vist així, però sempre fent alarde de la sua gran i infinita misericòrdia i, en nigua cosa més, que en tenir aquest miserable Amic en el seu santíssim cor, tan regalat. A ont me deia que los mateixos inemics, qui en el càntic passat perseguen lo Amic, los mateixos eren qui en aquest li digueren: *digues foll per amor, qual cosa és més visible, o l'amat en lo Amic, o l'amic en lo Amat?* Certament, que no és cosa de molta admiració que los inemics fessen aquesta pregunta a lo Amic, ni menos que lo Amic respongués *que Amat és vist per amors e lo Amic per sospirs e plors, treballs i dolors*, perquè lo tenia son divino Amat en tan grandíssima unió, que lo arribà a punt que no se veia lo Amic, sinó lo Amat, tot ple de misericòrdia, que és lo primer que diu lo Amic: *Amat és vist per amors*, perquè és tanta l'amor que se veia en lo Amic, que tot lo demés emcubria, i solament se descubria el divino i grandíssim amor que lo Amat li comunicava ab molta lliberalitat.

---

⁴⁶ Amb aquestes paraules, sor Anna Maria rep l'ordre directa de Jesús d'escriure les seves visions.

⁴⁷ En aquesta ocasió, com en casos semblants, escriu 'expirar', amb -s-.

5. Encara m'ho volia declarar més, i deia'm: «A nigu més que a mi poden dir *digues foll per amor*», perquè no tan solament passava ja en les entranyes de Maria santíssima lo que tinc referit, però encara lo veia allí crucificat, penant per descansar a les ànimes, i deia'm: «Aquest és el vertader amor: penar per descansar lo Amat.» I com lo seu amor és tan gran i vertader en vés de los mortals, penava sempre per descansar-los i, en particular, an aquest pobre Amic a qui podrien dir ab molta veritat: *digues foll per amor*, pel gran desatino en què em trobava en el cor de mon Amat, a ont me tenia molt regalada, però molt admirada, perquè no se contentava en tenir-me en lo seu santíssim cor, sinó que ell també volia estar en el meu cor, ple de tota maldat, tibiesa i floxedat, per demostrar-me com, del modo que pot ser, *és foll per amor*, i també per fer-me plorar, sospirar i penar, perquè no el puc amar, ni correspondre a les grans fineses que fa. I d'aquesta manera, em disrritia tota en llàgrimes i més, quan lo sentí que em digué: «No tan solament estic en lo teu cor, sinó que també vull estar en los braços de la tua ànima. Filla, no temes, que som Déu, qui t'ho dic.»

6. Jesús amantíssim, qui podrà dir la gran confusió que tenia? Sabent que no hei ha lloc en lo Infern com el que jo meresc per la mia gran maldat, i veure'm tan afavorida de vostra divina Majestat. Qui podrà explicar los abraços que li donaria aquest pobre Amic, tot encès i abraçat d'amor? Tenint aquell summo bé en los seus braços, que tant havia desitjat i sospirat. Ab molta veritat podria dir *que lo Amat se veia per amors i lo Amic per sospirs e plors, treballs i dolors*, perquè eren tants los que tenia, quan arribí an aquesta felicitat, que no basten paraules ni temps per molt que fos, per poder-ho referir. El contento que tenia, ni les delícies i suavidat que mon Amat abundava, no hu podia sustentar de modo nigu, perquè era de manera que venia a punt d'expirar, sens poder alenar, per lo molt que em tenia lligada ab los lligams de l'amor, que sempre li deman.

7. Jo em desfeia tota de desig que tenia de donar a mon Amat un abraç ab major amor, si fos estat possible, que Maria santíssima. I encara no em contentava ab això, sinó que li'n volia dar un ab més amor (si fos possible), que no el se pot donar ell mateix. Advertint que he dit un, però de tal manera, que duràs i continuàs sens mai acabar-se, per tota una eternitat. A tal punt posà lo amor aquest pobre Amic i *en tals sospirs e plors, treballs i dolors*, que no és possible que hu puga pensar, qui no hu passa. Estava feta un loco, sens poder-me detenir ni reprimir aquestos afectes tan grans de voler amar i més amar a mon Amat. I ell me deia: *Digues foll per amor*, com si em digués, ab lo modo de parlar i de voler amar ets *un foll*. I verament era així que era *foll per amor* i molt *més foll per l'amor* que desitjava tenir, perquè, com no la podia alcançar, tot era *suspirar i penar* en lo més abscondit del meu cor, a ont me deia mon Amat. *Digues foll per amor, qual cosa és més visible o l'amat en lo Amic o l'amic en lo Amat?* I jo no li podia respondre altra cosa, sinó que *Amat és vist per amors e Amic per sospirs e plors, treballs i dolors*, perquè això era qui vivament passava entre lo Amat i aquest pobre Amic, que no hi havia més que mirar sinó donar a lo Amat eternes glòries i alabances, amèn.

8. De moltes maneres me tenia cruelment turmentat lo amor, perquè (f. 83) a més de lo que tinc referit, me *feia sospirar, plorar i penar* rigurosament, pensant que hi puga haver ànimes qui no facen aprecio d'aquest grandíssim misteri de la santíssima Incarnació, en què se troben totes les fineses que nòstron amat i volgut espòs Jesús ha obrades, com si fos *un foll per amor*. I això és qui em feia *suspirar, plorar i penar*, el desig gran que tenia, que no hagués ànima alguna qui no el veneràs i adoràs com a Déu i senyor. No és possible

poder pensar *los treballs i dolors* que pateix lo Amic qui té aquest coneixement, perquè lo menos que faria és donar la vida, perquè totes les ànimes fessen aprecio d'aquest gran misteri en què ab tanta claredat *és vist lo Amat per amors*. Qui me digué, des de les mateixes entranyes de Maria santíssima: «Filla i esposa mia molt amada, *més sospirs* he donats Jo, que no han donats i per a sempre donaran tots los meus Amics. I així no tan solament *som vist per amors* de los Amics, a qui tinc donada la mia benedicció des d'una eternitat (i la don a tots los qui la volen, i això ho veia jo ab molta claredat), però encara *som vist per sospirs e plors, treballs i dolors*.»

9. Així és la veritat, perquè jo el mirava i veia que del seu santíssim cor eixien gran abundància *de sospirs*, acompanyats de raos resplendentíssims i hermosíssims. I d'allí anaven an el Pare celestial, qui los rebia i abraçava ab molt de contento i alegria, perquè tan vivament naixien d'aquell cor divino per les ànimes, qui no volien la sua santa benedicció. I això li ocasionava tals *treballs i dolors*, que no parava un punt de *suspirar i plorar* aquesta desventura, essent així que tot lo que tenim que desitjar i la major riquesa que podem gosar és la benedicció de nòstron amantíssim Jesús, qui tan amargament *sospirava i plorava*, que hauria causada compassió an el cor més dur i empedernit del món, quanto i mas a los seus Amics. Per això tenen tanta pena de veure'l penar, i perquè veuen la desdita de tantes ànimes qui menosprecien la sua santíssima benedicció, que tant hauria d'estimar. Doncs, ab molta veritat podem dir que *lo Amat és vist per amors* i també mateix *per sospirs e plors, treballs i dolors*.

10. Moltes coses he passades de gran admiració, però la que més m'admirava és que aquells *sospirs* que tinc dit, que partien del cor santíssim de mon Amat, al parèixer, partien també del meu cor. I era tan gran el dolor que sentia, que m'apareixia que m'arrencaven el cor. I tot açò proceïa de la gran unió en què tenia lo Amat aquest pobre Amic, qui no parava també *de suspirar i plorar*, perquè no podia sustentar tanta gràcia i suavitat com li abundava son divino Amat, qui li declarava que reber el Pare celestial ab tant de contento i alegria en los seus divinos braços aquells *sospirs* era per donar-nos a entendre que *los sospirs*, qui vivament naixen del cor, li són molt agradables i li donen molt de gust. Per això los rep ab tan gran amor.

11. No m'admir que rebés ab tan gran amor los sospirs que li enviava la majestat de Cristo Senyor nostro, son fill volgut i amat. S'hi abraçava tan dolçament los d'aquest pobre Amic i de les demás ànimes qui desitgen amar-lo i ser-li Amics de bon cor, que ben *vistes són aquestes ànimes en son Amat per los sospirs e plors, treballs i dolors, i lo Amat en aquestos Amics per amors*. No és possible poder dir la gran amor que em manifestava, ni la gran unió ab què em tenia. I lo havia de rebre sacramentat, que em causava una grandíssima confusió. Per això li deia: «És possible amorosíssim i poderosíssim Senyor, que jo m'haja d'atrevir a rebre tan alta majestat ab tanta tibiesa, plena de misèria, i de tota maldat?» I Ell me digué: «Vine rendida i ab molta humildat.» I certament, que no hei ha cosa qui don més gust a lo Amat, que és el rendiment i la humilitat. Més me digué: «No rebràs més del que tens, ni tens més del que rebràs.» Hi havia dies que no havia rebuda la comunió sacramental, i no obstant això, me trobava tan plena de Cristo sacramentat que no cabia en mi, per la gran suavitat i los grans favors i gràcies que em concedia.

12. Jo me'n volia anar del tot d'aquesta vida, perquè estava de modo que no cabia en ningun lloc. Tot lo món m'apareixia petit i incapaç de poder contenir la gran riquesa, que

jo posseïa. I així suplicava a mon Amat, ab moltes llàgrimes i sospirs, que me'n deixàs anar, que no era possible que pogués jo sustentar tant de bé sens acabar la vida. També mateix, ho desitjava per no tenir més ocasió de poder-lo disgustar, i per no veure ànimes qui lo ofenen i no lo amen, que això és qui vertaderament me fa *suspirar i penar*, que és lo ab què *és vist lo Amic, per sospirs e plors, treballs i dolors*, així com *lo Amat és vist per amors*.

[He vist el plec 9, dialogació i càntic d'amor núm.11 i 12. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament].

13. (f. 84) De moltes maneres *és vist lo Amat per amors*, que no és possible poder-les declarar a totes. I així diré tan solament lo que podré. Jo mirava a mon Amat en el pessebre recién nat, i tenia un gran desig d'adorar-lo, però com som tan pobra no m'atrevia i demanava limosna a la mia gran senyora Maria santíssima i an el patriarca sant Josep, i a tots los esperits celestials qui lo adoraren. I demanava'ls que m'alcançassen més gràcia i reverència que ells no tenien, si era possible. I això volia solament per poder adorar un rei de tan alta majestat a son gust. I fonc rara i particular la prestesa ab què mon Amat me digué la gran reverència i veneració ab què lo adoraven la sua mare santíssima i el patriarca sant Josep. I és que primer se postraven set vegades per la terra ab grandíssima humilitat, i después lo adoraven ab molta reverència, i lo Amat los donava un abraç visiblement, perquè així *és vist per amors*, demostrant el gran gust que li donen los Amics, qui lo adoren ab molta reverència i humilitat.

14. No se poden trobar Amics qui hagen adorat ab major reverència a lo Amat que Maria santíssima i el patriarca sant Josep, per la gran virtut que tenien. I estos se postraven per la terra set vegades (me digué lo Amat) per significar-nos les set hores canòniques, que se diuen i resen en les isglésies, tan del gust de lo Amat. I a l'última lo adoraven, i ell los donava un abraç *per esser vist per amors* (com tinc dit). I m'advertí que no tan solament *era vist per l'amor* que los tenia, sinó també per l'amor que ells li tenien, qui vivament lo amaven, adoraven i reverenciaven, i ell los corresponia ab molta dolçura, suavitat i lliberalitat. Tot açò me manifestava el Senyor, que no hi havia més que mirar, i jo, tota pasmada i admirada, comencí a dir: «O Déu gran, admirable i omnipotent, en qui nigú té poder, *tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus Jesuchriste.*»

15. Tan posada estava en voler amar aquest gran Senyor, que el meu cor no tenia sossiego, suplicant-li que em digués a ont podria trobar l'amor que desitjava per amar-lo i adorar-lo a son gust. I quan lo Amic arriba an aquest desatino, no poden llengües humanes explicar lo que el seu cor sent, perquè dona tants de salts, que pareix que haja de sortir del pit per cercar aquest amor. Advertint que jo em trobava dins un foc d'amor qui em consumia, suspirant perquè totes les ànimes adorassen i amassen ab diguda reverència a mon Amat, dient que, si infinites vides tingués, les donaria totes ab molt de gust per alcançar-ho. I per altra part, tenia tan gran contento, quan veia a mon Amat adorat ab tanta veneració de la sua Mare santíssima i del patriarca sant Josep, que no és possible poder-ho ponderar. Al fin eren Amics i los majors *Amics en qui és vist lo Amat per amors*.

16. Me digué mon Amat, que no deixàs de referir lo molt que importa resar les hores canòniques ab molta puntualitat, humilitat i devoció, i cada una en son temps, si és possible. I no esperar a resar-ho tot per lo últim del dia, i encara molts ho fan venir tan just, que és menester pendre un poc del dia següent, i ab tan poca reverència i atenció,

que no tenen níguna intenció de postrar-se en cada hora a los peus de lo Amat per adorar-lo i obligar-lo que los don lo abraç amorós, que dona a tots aquells qui resen així com és obligació. Antes se priven d'aquest bé i detenen lo Amat, que no faça aquesta finesa, i molts tenen molts de pretextos i donen moltes excuses, i no miren que no se pot abscondir níguna cosa a qui té sabiduria infinita.

17. Molt se queixava mon Amat d'aquestes ànimes, i demostrava'm tenir molt de gust, que jo donàs aquest avís que ell ab tan gran amor m'ensenyava, i ab molt de sentiment. Però jo no sé declarar lo molt que importa esmenar-nos d'aquesta falta, i jo la primera de tots a circa la poca reverència ab què assistesc en el cor per resar aquestes divines hores, tan del gust de lo Amat. Ell me don la sua santíssima gràcia per complir ab tota perfecció ab aquesta obligació, que certament crec que apenes hei haurà nígú, qui no tinga en què esmenar-se d'alguna cosa. I així, posem-hi l'atenció i cuidem de lo que tant nos importa, que tenim molta obligació de no disgustar a lo Amat, qui me digué que no tan solament parlava de l'obligació del divino ofici, sinó encara de tot lo que resam i meditam, que sia tot ab devoció, mirant ab qui parlam. I és cosa de llàstima, que moltes vegades, si nos demanassen lo que diem, no sabríem què respondre, per la poca reverència i atenció ab què resam. Com volem, doncs, arribar a adorar ab veritat a lo Amat, que ell nos don el seu abraç! Pobra i miserable de mi, qui som la més defectuosa de tots. I així, postrada a los peus santíssims de mon Amat, tota *sospirs e plors, treballs i dolors*, deman misericòrdia (f. 85) per a mi, com a tan gran pecadora que som i per tots los mortals, que el Senyor nos perdon a tots.

18. Quan jo veia tanta puresa, grandesa i majestat en el Ninyo Jesús recién nat, tenia tanta pena d'haver-lo ofès, que no la podia tolerar. I si m'haguessen dit una ofensa se fa ara contra de lo Amat, sens nígun reparo que el meu cor hauria rebentat, perquè no podia sofrir ni que jo lo hagués ofès ni que nígú lo hagués d'ofendre més, sinó adorar-lo i venerar-lo ab molta reverència, fent sempre en tot la sua santíssima voluntat, que a los Amics qui lo adoren i veneren així (me digué ell mateix) que los dona lo abraç de modo que *és vist en ells per amors*, i no sols per les sues amors, que molt lliberalment comunica, sinó encara per les amors ab què estos Amics amen a son Amat, sols per ser ell qui és i no més. I d'aquesta manera *Amat és vist per amors*, perquè los deixa en una pau i tranquil·lidat, que és cosa d'admiració. I és una gràcia aquesta de les majors que poden alcançar de lo Amat, i la més gran que poden gosar en aquest món.

19. Per gràcia de mon Amat, la gosava aquest pobre Amic ab molta abundància de gràcies i favors, que rebia del mateix Amat, perquè per la sua gran bondat li'n feia tantes, que lo arribà a punt que tot se consumia en el foc de lo amor que li tenia. I en aquella magna de gràcia, que lo Esperit Sant li comunicava, se desmaiava, perquè li faltaven forces per poder-la sustentar. I si bé feia tot quant podia perquè no se vessen i entenguessen a lo exterior, no fonc possible que *no fos vist lo Amat en lo Amic per amors*. I de la mateixa manera, *per los molts sospirs e plors, treballs i dolors, era vist lo Amic en son Amat*.

20. Doncs, molta rauó és que nos desocupem tots, i de tot lo qui nos pot impedir que lo Amat no nos comunic tan gran bé, com comunica a los seus Amics, que certamentestic tota confusa de lo que en mi passava. I per això no em cansava de dir-li: «És possible Amat de la mia ànima, a mi tants de favors i fineses?» I ell me respongué: «No tenir cor ni voluntat per si, sinó per mi, per més amar-me, esto és qui m'obliga.» I esto és qui a mi

em feia perdre el judici, perquè ab les majors ànsies que se puguen considerar, li demanava a ont podria trobar aquest amar. I no parava de preguntar-ho a totes les creaturas que Déu ha creades, dient-los que em diguessen a ont estava aquest amor? I com si era un loco, sempre més enamorat d'amar, no em cansava de suplicar a mon amat i volgut espòs Jesús, que em digués a ont estava la clau qui pogués obrir el lloc a ont està encerrat aquest amor, per veure si el podria trobar.

21. Lo Amat, tot ple de misericòrdia, me digué que la clau és la caritat i la humilitat, *i suspirar i plorar*, perquè ell sia amat, conegut i adorat per vertader Déu. Açò és la clau per trobar aquest amor i aquesta era la mia intenció, que tot fos per més glòria de mon Amat, i que tots sospirem i plorem cercant i procurant caritat i humilitat, que d'aquesta manera tindrem el medi i la clau que tant nos importa per obrir i trobar aquest tresor abscondit en el cor santíssim del Bon Jesús, qui la dona ab molt de gust, com demostrà estant en la creu en ocasió que li donaren la llançada que, com tots sabem, la caritat i la humilitat foren qui obriren aquella divina porta a ont estava encerrat lo Amor. I per remate dic, que ànima qui no camina per aquest camí de caritat i humilitat, bé pot estar certa que està enganyada i que no trobarà aquest amor fins que se desengany i plàcia a Déu nostro Senyor, que tots lo trobem. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 13

Cercava l'amic qui recontàs al seu Amat com ell, per lo seu amor, sostenia greus treballs i moria. I trobà lo seu Amat qui llegia en un llibre, on eren escrites totes les llangors que amor li donava per son Amat; e tots los grats, que l'Amat n'havia.

1. Estava aquest pobre Amic a la presència de son divino Amat ab grans tribulacions, d'aquelles ànsies qui no em deixen mai de voler fer en tot la sua santíssima voluntat. I en aquesta ocasió, augmentaven de manera que primer volia morir infinites vegades, si infinites vides (f. 86) tingués, antes que fer cosa, per leve que fos, contra del seu gust, ab un desig gran d'emplear los pocs dies que em donarà de vida en lo qui serà més del seu agrado. Perquè no tinc cosa amarga ni pesada, per gran que sia, solament que mon divino Amat sia més honrat, engrandit i alabat. I per al contrari, en esser contra la sua santíssima i verdadera voluntat, per leve que sia, és tan pesada per a mi, que no la puc aportar. I sap Déu nostro Senyor que, de lo que he dit, és molt més lo que tinc en el meu cor, que lo que he declarat ab paraules. D'aquest modo, afligida estava a los divinos peus de mon Amat. I ell me digué per aconsolar-me: «Ten valor i paciència, que jo som *lo Amic qui cercava qui recontàs al meu Amat, com per lo seu amor sostenia greus treballs i moria.*»

2. La majestat de Cristo Senyor nostro és aquest gran *Amic*, qui *cercava qui recontàs al seu Amat* qui és el Pare celestial *com pel seu amor sostenia greus treballs i moria*, que és la major finesa que se pot fer per lo Amat. Verament no podia ser altri qui fes aquesta finesa tan gran, sinó aquest fino amante⁴⁸ Cristo Jesús, qui com a home *patia i moria per lo amor* que tenia an el Pare celestial, son *Amat*. Perquè no fos ofès de los mortals, que redimí ab la sua santíssima Passió. I com a Déu, del modo que pot esser, ja patia i moria en la voluntat des d'una eternitat per amor del seu Amat, perquè volgué fer-se home per remediar les nostres necessitats i redimir-nos per lo amor que tenia an el seu Amat. I per

⁴⁸ Aquesta expressió castellana 'fino Amante' la utilitzarà sor Anna almenys en una altra ocasió.

això *cercava qui li recontàs*, açò és, qui li digués moltes vegades, o redigués (que açò és lo que significa aquesta paraula *recontar*) *los greus treballs que sostenia per s'amor, i moria*, i que los hi oferissen per les nostres necessitats.

3. Jo estava en el cor de la isglésia ab més germanes, que dèiem Prima. I certament que tenia un gran desig d'acertar i fer en tot la mia obligació, ab la major perfecció possible. I per això demanava a mon Amat el seu favor, que m'assistís perquè pogués fer en tot la sua santíssima voluntat, i tot per major glòria sua, i no més. Molt confiada que no donaria un pas, encara que m'importàs el cel i la terra, que no fos molt del seu gust i agrado. I aquí mateix lo sentí, que em digué: «Deixa'm descansar, que vinc molt cansat i atropellat.» I en el mateix instant lo vaig veure, que se llançà en el meu pobre cor, tan mal tractat que no és possible poder-ho ponderar, ni menos se pot explicar la pena gran que jo sentia, feta un mar de llàgrimes, que no podia detenir. Essent així veritat, que feia lo que podia per dissimular lo que interiorment passava, i deia a mon Amat, que miràs que estava entre mes germanes, i que era mestra de novícies (encara que indignament). I per això, que es servís de remedià aquella exterioritat, si era del seu gust, i quant no, que se fes la sua santíssima voluntat.

4. Com la sua lliberalitat és tan gran no em desconsolà, ni em concedí lo que li demanava, sinó que em donà una resignació tan gran, que estava contenta de lo que ell disponia, però tenia una grandíssima pena d'haver-lo ofès *i posat en tan greus treballs*, com jo veia *que sostenia*. I era tal aquesta pena, que fora morta si la sua poderosíssima mà no m'hagués sustentat, perquè tenia molt presents *los greus treballs que sostenia, i moria per amor del seu Amat*. I me digué ell mateix que, des del primer pecat que cometé Adan fins a lo últim que se cometrà en el món, a tots los aportà sobre la sua santíssima persona, i tots són tantes ferides, qui la nafren cruelment. I així el veia jo, tot llagat, que era cosa de no poder viure més sense rebentar de pena i dolor. I no era aquesta la major pena que tenia aquest *gran amic* Cristo Jesús, sinó que molts lo encalçaven i perseguien, i altres lo estiragassaven i maltractaven, que era cosa de grandíssima pena i compassió. Així m'ho digué ell mateix.

5. La cosa més pesada que se puguen pensar era per aquest pobre Amic veure lo seu Amat i *gran Amic* ab tan grandíssimes llagues que aportava en quant a la voluntat des d'un temps qui no té principi, medi, ni fi; i en quant a l'execució, des del primer instant que s'incarnà. I això era lo que volia que *recontassen al seu Amat, com ell pel seu amor sostenia greus treballs i moria*, i *cercava qui* ab molt d'amor i compassió los hi oferís moltes vegades. Per això diu qui recontàs, que vol dir contar i tornar a contar sens parar mai, perquè no es ponderable el gran gust i contento que li donen aquelles ànimes qui, ab molta devoció i compassió, *reconten al seu Amat lo que ell patia pel seu amor*.

6. Pel contrari, no és dicible la pena que li donen aquelles ànimes qui no tenen aquest cuidado, essent així, que és aquesta la medicina més eficaç que puguen trobar per a curar les nostres dolències i enfermedats. I que hei haja ànimes tan descuidades que no procuren per a si i per nostros germans aquest remei? És cosa de llàstima i de plorar, sols la paciència i amor d'aquest *gran Amic* ho pot tolerar. Jo som la més mala de tots, i la qui més l'he fet penar, i no (f. 87) obstant això, quan ell me digué que patia i *moria* advertint-me que no deia patí i morí, sinó *patia i moria* per dar-nos a entendre que, tantes vegades quantes lo ofenem gravement *mor i pateix*, que són tantes que no tenen número. Doncs

qui podrà pensar ni imaginar la gran pena que aquest pobre Amic sentiria? Li dic ab tota veritat que era tanta, que sols la providència de Déu nostre Senyor lo podia conservar, que no acabàs la vida veient-lo *morir* tantes vegades que no tenen fi.

7. Moltes vegades he tinguda pena de veure les penes de mon Amat, però níguna té comparació ab aquesta pena de veure'l *morir* tantes vegades i tan maltractat. I *moria per amor del seu Amat*, per ensenyar-nos que havem de morir a totes les coses per amor, si volem viure amb ell i per ell, que tot lo demás no és viure sinó morir, i una mort desventurada, que pobra d'aquella ànima qui així morirà, perquè sospirarà sens nígun remei ni sens que lo Amat, qui és tan misericordiós, ne tenga níguna compassió. I així és menester ara que podem i tenim aquest *gran Amic* tan lliberal, que tot llagues i ferides desrremant la sua preciosíssima sang *nos cerca*, que nos deixem trobar, i que no nos cansem *de recontar al seu Amat com ell, pel seu amor, sostenia greus treballs i moria*. I oferint-li moltes vegades aquestes penes, lo supliquem que tinga compassió de la nostra fragilitat.

8. Així l'hei suplicava aquest pobre Amic, fet un loco mirant-lo, i deia-li: «Amorosíssim i piadosíssim Senyor, Déu de la mia ànima, és possible que estiguen tan mal tractat, que jo a penes vos puc mirar?» I tota pasmada i admirada: «Què és açò amat i espòs meu?» I ell me respongué: «Amor i caritat que tenc a les ànimes i moltes no em corresponen, perquè prenen per altre camí.» No és dicible la pena que el meu cor sentia, quan veia lo que passava *i los greus treballs que sostenia per amor, cercant qui los recontàs al seu Amat*. I que hei haja tantes ànimes qui no cuiden de donar-li aquest gust? Aquesta sí que és llàstima, que no té igual.

9. Jo no em cansava de suplicar a les germanes que oferissen aquesta preciosíssima joia an el Pare celestial, per totes aquelles ànimes qui no coneixen a Déu ni amen a Déu, que és una ferida aquesta qui sempre me penetra el cor. I així los deia, que oferissen les penes de mon amat Jesús an el Pare celestial set vegades cada dia, en memòria de los set dolors de Maria santíssima, i altres cinc vegades a glòria de les cinc llagues de Cristo Senyor nostre. I hauria volgut que totes les ànimes haguessen fet lo mateix, i que no paràssem un punt tots *de recontar i oferir a lo Amat los greus treballs que sostenia aquest gran amic Cristo Jesús*, per donar-li aquest gust. I desitjava donar-li'n de tal manera que, a més d'oferir-los moltes vegades, los oferia una vegada per cada ànima en particular, perquè ell fos servit d'enamorar-les, de fer aquesta mateixa funció tant del seu gust. I això, ab tantes ànsies, plorant i penant, que feia tot lo que podia per alcançar-ho, i mon Amat me digué: «Filla del meu cor, per açò vinc a descansar en lo teu cor, perquè ets devota *de recontar al meu Amat los greus treballs que sostinc per s'amor*, i d'exhortar a les ànimes que facen lo mateix.»

10. Tanta veritat és aquesta que lo menos que jo daria seria la vida, sols que totes les ànimes fessen aquest exercici i anassen per aquest camí per ont no poden errar, pel gran llum que nos dona el Pare celestial per la sua gran bondat. Doncs quina ànima, tenint aquestes notícies, no farà impossibles per emplear molt de temps en donar aquest gust a lo Amat. Per les entranyes de Cristo sacramentat, postrada a los peus de tots los mortals, los suplic que nos deixem trobar del gran amic Cristo Jesús, qui nos *cerca* perquè *recontem al seu Amat com ell, pel seu amor, sostenia greus treballs i moria*. I així rendits i ab molta promptitud, facem la sua santíssima voluntat.

11. *Molts treballs sostingué aquest gran Amic per amor del seu Amat*, així m'ho digué ell mateix, i encara me digué més: «Està certa que jo som ton creador qui t'ho dic, i el mateix qui heu digué an el beato Ramon.» No tinguí més que respondre, sinó sia feta la vostra santíssima voluntat. Dient que jo volia Déu i nada, nada, fora de Déu. I despedia de mi tot allò qui no era Déu, i que fos tot per més glòria de Déu, i per ell volia patir i sempre més patir i amar i més amar fins a morir. I d'aquest modo, em deixava tota en les mans santíssimes de mon divino Amat, olvidant-me de totes les coses pel seu amor, però cosa rara i d'admiració que em descobrí tota la terra i la mar, tan desocupades i desembarçades, que no s'hi veia creatura alguna, ni obres de les mans de creatures,⁴⁹ ni menos sombra qui pogués embaraçar ni destorbar a lo Amic, qui volia anar a Déu nostro (f. 88) Senyor, qui estava en un lloc superior a tot lo que veia, que era el sacrari, d'ont se manifestava i descobria a qualsevol ànima qui viu en el món, de modo com si no hi hagués en ell altra cosa, sinó ella i el mateix Déu. Mirant sempre a Déu i sempre cercant el mateix Déu, son creador, a qui encomana totes les creatures i les posa totes en el pit de Cristo Senyor nostro. I perquè les té a tan bon lloc, per això troba tot el món tan desembarçat, que no troba cosa qui la pugua destorbar ni impedir que no tròpia a Déu.

12. Gràcies a Déu nostro Senyor, qui les deixa gosar de tanta ditxa i felicitat i, quan arriben a ell, les abraça amorosíssimament, que puc dir ab grandíssima veritat que cosa com aquesta no l'havia vista mai. O ditxoses ànimes, que són aquestes! Qui per onsevulla que prenguen sempre troben a Déu, perquè tenen el camí tan desembarçat, que no heu ha cosa qui les pugua impedir. Així heu estava jo mirant ab molta claredat, i certament és la major gràcia que puguem gosar en aquesta vida. El Senyor la nos faça, perquè puguem moltes i diferents vegades *recontar-li los greus treballs* que el nostro *gran amic* Cristo Jesús *patia per lo seu amor*, suplicant-li que per medi d'ells nos vulla perdonar les nostres iniquitats.

13. No és possible poder ponderar los augments espirituals que experimenta una creatura qui viu en el món, com si no hi hagués en ell altra cosa, sinó Déu i ella. Bé ho pot dir (per gràcia del Senyor) aquest pobre Amic, qui està tan enamorat d'aquest modo d'anar a Déu, que no em cansaria de referir-ho moltes vegades per enamorar-ne a totes les ànimes. I no sé què em faria, perquè totes ho vessen ab la claredat que heu ha vist aquesta pobra ànima (per qui és poc lo Infern) que verament judic, que farien impossibles per procurar a viure del modo que tinc dit i està referit.

14. Me digué el Senyor: «Filla mia, deixeu tot i pren-me a mi.» «O summo bé, amparo, refugi i alegria de la mia ànima, què voleu que deix més de lo que tinc deixat? Pues que tinc tan deixades totes les coses d'aquest món, que he mester una gràcia molt particular de vostra divina i soberana majestat per poder-hi habitar. I encara dic més, que si heu hagués infinits mons i jo de tots fos senyora, no los posseiria un instant, antes bé, ab tota prestesa los deixaria tots per vòstron amor, i perquè no em fossen impediment algú per anar a vostra divina Majestat, sempre *recontant a vòstron Amat* el Pare celestial *los greus treballs, que sosteniu per son amor.*»

15. En aquesta ocasió, me féu tals favors el Pare celestial que, considerant la mia gran vilesa i ruindat, tinc tanta confusió, que casi no tinc empresa de referir-los. I així, per

---

⁴⁹ Estranya visió de la terra i el mar sense indicis de vida humana, tal vegada una de les més originals de totes les visions que tingué sor Anna Maria.

abreviar, diré alguna cosa de lo que passà. I és que volgué renovar los desposoris que, ab tanta solemnitat, me concedí i tinc jo referit (com sap V.M). I així, Cristo Senyor nostro, de la mateixa manera que l'altra vegada, m'adornà el cor de roses, perquè hei havia de venir tota la beatíssima Trinitat. Assistiren la mia gran senyora Maria santíssima, el pare santo Domingo i molts altres esperits benaventurats. No és possible poder explicar lo que sentia el cor, quan ouí el Pare celestial qui digué, que novament tornava a desposar aquesta pobra ànima ab la majestat de Cristo son fill volgut i amat, donant-nos la sua santíssima benedicció, i fent-me tantes gràcies i favors, que seria no acabar mai si tots los hagués de referir.

16. Lo Esperit Sant me digué: «Jo t'inflam el cor d'amor.» I, a la veritat, eren tantes les flames d'amor que despedia de si, que no em cabien en el cor ni en l'ànima. I així no hu podia passar sens algunes demostracions exteriors, i venia a punt d'expirar, i encara era menester que em posassen moltes vegades suspesa, perquè d'altra manera no era possible que una creatura tan vil i flaca com jo pogués sustentar tants de favors i en particular, quan mon divino i celestial espòs Jesús, me digué: «Jo vull donar-te a gustar la lleta del meu costat.» I Maria Santíssima també me digué: «I Jo vull que gustes la lleta, de què ell se sustentà.» I, en el mateix instant, me trobí recollida en el santíssim costat de Cristo Senyor nostro, gustant aquell suavíssim licor de la sua preciosíssima sang i de la santíssima lleta de la gran Senyora, ab tal dolçura i suavitat, que no és possible poder-ho explicar, sols Déu pot dir lo que és, que jo no puc dir altra cosa més de lo que he dit.

17. Consider V.M. qui sap quant gran pecadora som jo, com podré explicar gràcies tan particulars com són aquestes, que no sols són admirables sinó admirabilíssimes, que puc dir que apareixia que tota la beatíssima Trinitat i Maria santíssima tenien empenyo d'afavorir aquesta pobra ànima, qui no parava un instant de dir: «Senyor, jo no en som digna», ab la major confusió que se puga pensar, però molt rendida i conformada a la voluntat santíssima de l'Altíssim qui, de la mateixa manera que li havia descuberta la terra tan deserta i despoblada, ab una gran llum que em donava, volgué que ves el cel (f. 89) qui estava molt poblat d'esperits benaventurats, que no hi havia més que mirar, sinó alabar-lo i cantar ab ells *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. I aquestes paraules i moltes altres no em partien mai de la boca, i en particular, no podia detenir-me de dir moltes vegades *Tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*, tota absorta en Déu nostro Senyor, que desitjava amar, engrandir i alabar, dient-li sempre que volia Déu i niguna altra cosa qui no sia Déu. I tot per major glòria del mateix Déu, essent així la veritat, que tenia a Déu.

18. No obstant, que puc dir ab veritat que tenia Déu, estic molt rendida a lo que diran los seus ministres, perquè la mia intenció és d'obeir-los sempre a ells, com si fossen el mateix Déu, perquè això és lo essencial per les ànimes qui desitgen esser perfetes i arribar a tenir tanta amistat en Déu com tenia aquest pobre Amic, qui arribà a tal unió, que no podia deixar de dir moltes vegades *Vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus* qui, per la sua gran amor, volgué que santo Tomas d'Aquino me posàs un collar d'or en el coll, perquè no m'inclinàs a mirar niguna cosa de la terra, sinó tan solament les coses divines i celestials, que són les que s'han d'apreciar, desitjar, mirar i contemplar. I, a la presència de tota la beatíssima Trinitat, volgué que em coronassen de glòria, perquè no em faltàs niguna cosa per esser benaventurat, estant encara en aquesta vida. Si bé puc dir que molt de temps estic en l'altra vida, i en particular, en aquesta ocasió.

19. Pareix que he dit molt, però és grandíssima veritat que, per això, me digué lo Altíssim: «Filla deixeu tot i pren-me a mi, perquè qui tot ho deixa per amor de Déu, ho té tot perquè té a Déu.» Pues qui no ha de deixar totes les coses que no són Déu, essent així que tot és no-res, per tenir un bé sense fi! Plàcia a sa divina Majestat, que tots lo gosem així com lo gosava aquest pobre Amic an a qui digué el seu espòs Jesús, que totes aquestes gràcies li feia per ser tan devot de *recontar al seu Amat*, que és el Pare celestial, *los greus treballs que sostenia per s'amor*. I més me digué, que no deixàs d'oferir-los-hi moltes vegades perquè, quan nosaltres los oferim, ell li mostra les seues glorioses llagues i tot quant li demanam nos concedeix per los santíssims mèrits de Jesucrist i de la sua santíssima mare Maria santíssima. Tan poderosa com això és la sua intercessió, d'ont podem inferir quant del gust són del Pare celestial i quant nos importa a nosaltres *recontar com per s'amor sostenia greus treballs i moria*.

20. *Molts treballs sostenia aquest gran Amic per lo seu Amat*, però no deixava aquest pobre Amic d'imitar-lo ab lo que podia, perquè eren grans *los treballs* i tribulacions que passava. Tals eren, que venien a oprimir-lo de manera que místicament *moria* tot abrasat del foc del divino amor qui el consumia, per lo molt que desitjava patir les penes que patia i *sostenia* son divino i celestial espòs Jesús. I això és un *patir i morir* qui no té igual, perquè tenia tanta set de patir que, per molts *treballs* que vinguessin, m'apareix que no em podrien assaciar, essent així que estava molt afligida d'una enyorança que em prengué ouint missa, que no podia viure ni estar més en aquesta vida, sinó que volia eixir-ne del tot i anar a contemplar i gosar per a sempre a mon divino Amat, perquè la veia plena de misèria i de tota maldat. I com veia que el Senyor no m'ho concedia, creixia tant la pena i eren tals *los treballs que sostenia per son amor*, que el cor rebentava de sentiment i, tota llàgrimes i plors, li deia: «Senyor, jo no puc estar en lloc a ont tots no alabem a vostra divina Majestat», que aquest era el fi que jo tenia.

21. Una de les ocasions en què ha menester més lo auxili de Déu nostro Senyor és aquesta, quan una ànima està tan fortment posada en no poder habitar a lloc a ont tots no alaben a son creador. Per això donava tan grans veus cridant a Maria santíssima, lo Àngel de la Guarda i molts altres sants, suplicant-los que em fessen caritat *de recontar a mon Amat los greus treballs que sostenia per s'amor*, perquè no podia tolerar que no fos amat i alabat de tots. I que aquestes ànsies me feien morir i, del modo com podia ser, *moria* una mort la més penosa que se puga pensar, però sempre en un mar de Déu omnipotent, a ont lo amava i alabava ab una infinidat d'esperits celestials. I no obstant això, estava penant, plorant i suplicant, en particular a Maria santíssima, refugi de pecadors. I deia-li que, suposat ella havia estat molt de temps en aquesta vida, encara que sens perill de caure en la menor imperfecció, que no deixàs d'assistir-me i *que recontàs al meu Amat los greus treballs que sostenia per s'amor*.

22. Aquest alivio tenia aquest pobre Amic, tan solament de què donassen notícies al seu Amat, *com ell per son amor patia i moria* gustosament, essent així, que estava més en la Glòria que en aquesta vall de llàgrimes. I no obstant això, aquell poc que m'hi trobava, em donava tanta pena que no em podia aconsolar de níguna manera, però em rendia i resignava, perquè veia que aquesta era la voluntat del Senyor, que per fer i complir la sua voluntat moriria moltes vegades, si possible fos, i això sens nígun reparo. A tant arribava la pena i aflicció que tenia d'aquesta enyorança, que em fonc forçós descobrir-la an el

Pare Presentat Pellisser,⁵⁰ qui aquest dia em confessà, ab altra tanta pena que tenia d'haver ofès a mon Amat i una altra ferida que tenia, qui em penetrava el cor, de certa persona que molt temps ha que la mir oprimida (f. 90) del dimoni, i no obstant que estic molt rendida a la voluntat del Senyor i molt confiada que li assistirà i donarà camí per més servir-lo i amar-lo, me causava tals *treballs*, que no és possible poder-los explicar. I totes aquestes penes juntes me feren tanta força, que no hu poguí dissimular.

23. El Pare Presentat me digué que em resignàs a la voluntat del Senyor, i que això és lo més perfet. Jo confés que és així, i faç tot lo possible a no moure'm d'aquí, però què pot fer una creatura si estava loca? I així lei diguí: «Pare jo no sé si és locura, lo que sé és que no puc habitar més en aquesta vida.» I ell me digué: «La majestat de Cristo hei estigüé, i vostè no hi estarà?» I jo li diguí que era molta veritat, però que ell no tenia nigrun perill d'ofendre ni enutjar el Pare celestial, son Amat, que és lo que jo tem en gran manera, i que no sia desamat d'algú, que aquestos són *los treballs* que jo tenia, i los majors que se puguen trobar. Així m'ho digué el divino Amic, Cristo Senyor nostro, i que aquestos eren *los greus treballs que sostenia per amor de son Amat* el Pare celestial.

24. Més me digué que aquestos mateixos *treballs sostenia lo amic el beato Ramon* i que, quan los Amics arriben en aquest desatino, és forçós *cercar qui los recont al seu Amat*, perquè són tan pesats, que és impossible poder-los aportar sens una gràcia molt particular. Aquesta no em faltava per la sua gran amor, però ab unes flames de foc qui em consumien. I no tan solament me cremaven interiorment sinó que, a lo exterior, m'abrasaven de tal modo que no podia viure, ni sabia com poder escapar de llançar-me en algun lloc de molta aigua, per veure de mitigar aquell ardor que despedien les flames de l'amor. I d'aquesta manera, anava *i cercava qui recontàs a lo Amat los greus treballs, que sostenia per lo seu amor*. Açò és, perquè fos més servit, engrandit i alabat, i me donàs forces, no tan solament per *sostenir estos treballs*, sinó també *tots los treballs que ell sostenia* i patia.

25. D'aquesta manera estava mirant i contemplant la santíssima llaga de la mà esquerra de la majestat de Cristo, Senyor nostro, i considerant la pena gran que ell tenia. No és possible poder explicar la que jo sentia, ab un desig molt gran d'imitar-lo i patir aquell dolor i los demés que patia. I per això, desrremava moltes llàgrimes i, de l'ímpetu d'amor que tenia, el cor me donava tants i tals salts, que apareixia que m'havia de sortir del pit, sempre dient aquell psalm tan del gust de Déu, nostro Senyor: *Deus Deus meus respisce in me quare me desliquisti longe a salute mea verba delictorum meorum etc.* I de lo més profundo i abscondit de la mia ànima, aquell altre: *De profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*, ab una viva esperança que em perdonaria i tindria compassió d'aquesta gran pecadora, i me concediria lo que ab tantes instàncies li deman d' enamorar a totes les ànimes de servir-lo i amar-lo.

26. Així estava i no parava un punt de contar *i recontar los greus treballs que sostenia el divino amic Jesús per son amor* i, en particular, los que patí en aquella hermosíssima i santíssima llaga, que jo estava mirant i contemplant, sens poder-me detenir d'apretar-la fortíssimament en el meu cor, dient a lo Amat, el Pare celestial: «No veu vostra divina i soberana Majestat aquesta divina mà com està penetrada i penada? No veu ab quin amor

---

⁵⁰ Sembla ser que el Pare Vicente Presentat Pellisser, substituïa el confessor Mesquida en algunes ocasions. Era un frare dominic, que va escriure algunes obres. Morí el 8 de febrero de 1692. Cf. J.M. Bover, *Biblioteca de Escritores Baleares*, 2 v., Palma, Imprenta de P.J. Gelabert, 1868, v. 2, p. 86-87.

patia i *sostenia aquestos greus treballs per lo seu amor*, i per bé dels pecadors? Doncs jo vos oferesc, Senyor, aquestes penes i vos suplic que per elles me concediguen que jo puga sentir tant de dolor per lo seu amor, com ell ne sentí per mi, qui és mon redemptor, que jo amava més que quantes coses hei ha.» I per això, no em volia partir d'allí a ont estava fent oració, sinó que allí mateix volia acabar la vida per son amor de la mateixa manera que ell l'acabà per mi, sols que ell fos més amat, engrandit i alabat de tots los mortals.

27. Això és qui em feia patir i *sostenir greus treballs*, i augmentava-los el veure que no podia patir fins a morir lo que ell havia de patir, perquè aquesta és condició de l'amor, que, qui té amor, el major gust que té és aliviar i descansar lo seu Amat. Així ho puc dir jo ab molta claredat per experiència i encara m'atrevesc a dir que major pena és per una ànima qui arriba an aquest estat (pel gran amor que té) el no poder patir les penes de son espòs Jesús, que no és aquella pena que sent, quan ell les hi deixa patir. Ab aquesta claredat me som explicada, perquè, per gràcia sua, tot heu he gustat, unes vegades patint les sues penes i altres vegades patint per no poder-les alcançar. I no té igual aquell patir ab aquest patir, sia sempre feta la sua santíssima voluntat, que no tenc altre fi. I primer morir, que pecar.

28. Jo no em cansava de suplicar a mon Amat, que em digués què podria fer jo qui fos més del seu gust, i ell me digué: «Segueix-me i pren la creu, que aquest és *el llibre que llegia el meu Amat, on eren escrites totes les llangors que amor me donava pel seu amor*». I m'advertí que, en el mateix instant que abraçà la santa Creu, *ja trobà el seu Amat qui llegia totes les llangors que amor li donava*; i que en la santa Creu (f. 91) estaven *escrites*, perquè ella és el compliment de tota la sua Passió. Més me donava a entendre que no tan solament és llibre la santa Creu, però encara és medicina eficacíssima per totes les nostres enfermedats. Així heu puc dir jo, ab molta veritat, i encara m'apareixia a mi que totes aquelles *llangors tan grans que sostenia per son amor*, les m'haguera aliviades, si em deixàs estar en la santa Creu del mateix modo que ell hei volgué estar per mon amor i per borrar los meus pecats. I més entenia que dona forces i valor per sostenir qualsevols penes i treballs que puguem tenir, resignant-nos a la sua santíssima voluntat, encara que sien enfermedats per mans dels mateixos inemics, perquè la santa Creu aterra i fa tremolar tot lo Infern.

29. Quina ànima doncs, temerà, s'afligirà ni desconsolarà de penes i treballs tenint la santa Creu? Miren que és poderosíssima per a defensar-nos de qualsevol tempestats per grans que sien, i jo heu experiment moltes vegades. I, per lo mateix voldria, que tots los mortals tinguessen la confiança en la santíssima Creu, que té aquest pobre Amic qui, en tenir-la, no tem a tot lo Infern. I així, quan el Senyor la nos envia, no la deixem ni desemparem, sinó abracem-la, que això és lo més perfet. I pensem que aquest és *el llibre, on estan escrites totes llangors que amor nos dona per lo Amat*, i que una creu ben portada, amada i estimada, és un *llibre* tan del seu gust, que *en ell està llegint les llangors que se sostenen pel seu amor*, com fonc de la creu de Cristo, nòstron redemptor, que ell ab tant de contento l'aportava, amava i estimava, per esser prenda de la mà de son santíssim Amat, que obeeia.

30. *Estos són los grats que lo Amat n'havia i los escrivia en aquest llibre*. I lo mateix fa d'aquelles ànimes qui miren i contemplen aquest *llibre* de la santa Creu, estimant més i amant més el morir que deixar d'amar o disgustar lo Amat. I això és tan *de son grat*, i del seu gust que, ab molt d'amor, ho té escrit en aquest llibre. Doncs, qui no farà tot lo

possible per donar aquest gust an el Pare celestial? Qui me digué, que totes les llangors, tan corporals com espirituals, que passen aquestos Amics, ell mateix les escriu en los seus cors ab la sang preciosíssima de Cristo, Senyor nostre, i les llixa pel gran contento que li donen. I més me digué, que la mateixa creu que los dona és a modo d'una canal, i que per ella comunica an el cor d'aquestes ànimes grandíssims tresors, que són també *los grats que ell té* de veure que abracen la creu i amen les tribulacions que los envia ab silenci i paciència, sens queixar-se de penes ni de treballs, confiant que qui les permet, donarà forces per poder-les aportar.

31. Aquesta confiança i esperança voldria que tinguéssim tots los mortals, i veuríem i experimentaríem, quina cosa tan gran és imitar a nòstron amic Jesús, en aportar humilment la creu per son amor. No és possible poder-ho ponderar, perquè és una riquesa qui no té fi, perquè aporta tant de bé a les ànimes qui de veres amen i aporten la creu, que no se pot explicar de modo nigú.

32. Jo m'afligia amargament veient aquell pit generosíssim de Cristo, Senyor nostro, com nos està esperant, quan nosaltres desllisam en alguna falta, ab tan gran amor i misericòrdia per a limpiar-nos ab la sua preciosíssima sang. I com veia moltes ànimes, qui tenint-ne moltíssima necessitat, no se n'encuraven de modo nigú, me causava tal dolor de los meus i los seus pecats, que no tan solament hauria volgut confessar-los a tots, però encara no podia reprimir les demostracions que feia aquest pobre cor, tot ferit i lligat. I això em causava tals llangors, que em consumien i m'acabaven del tot. I d'aquesta manera, suplicava a mon Amat sens poder-me aquietar, que em donàs a entendre lo que és més perfet, perquè la mia intenció és obrar sempre i exercitar-me en lo més perfet, i tot per son amor.

33. Tres coses me digué mon Amat que havia menester per obrar lo més perfet: la primera, deixar-se del tot en les mans de los superiors; la segona, no tenir ulls per a veure, ni enteniment per entendre, ni fer discursos en lo que manen los superiors; i la tercera és fer en tot la sua santíssima voluntat. I que, si feia això, faria sempre lo més perfet i lo qui li dona més gust. I així heu entenien jo, per lo molt que gosava de mon Amat i de les grans ditxes i felicitats, que jo veia que comunicava a los Amics qui, ab dolçura, abracen la creu de los treballs i tribulacions que s'enquantren per aquest camí. Perquè per aquí troben un mar de llangors espirituals i corporals, i a totes les té escrites mon espòs Jesús en el seu santíssim cor.

34. Lo qui em treia de mi i que no podia tolerar era pensar que hei hagués ànima, qui no conegués i servís a mon Amat. I per això, estava feta una loca, demanant-li que ens donàs llum a tots perquè el poguéssim conèixer, amar i servir, i, si fos estat possible, hauria volgut poder donar el sant baptisme a tots los hòmens del món i absoldre a tots los pecats i fer-ne penitència de tots. Exercitar totes les obres de misericòrdia i remediare totes les necessitats que se troben en el món. I tot, per major glòria de mon espòs Jesús, qui ab tan gran amor, se rendia i obeïa no sols a son Amat, el Pare celestial, sinó també a los més vils hòmens del món.

[A peu de pàgina: he vist el plec 10 dialogació i càntic d'amor núm. 13. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Sm. Sagrament]

35. (f. 92) Més me donava a entendre *los grats que havia lo Amat*, el Pare celestial, d'aquell silenci i rendiment ab què sostenia los treballs per son amor, sens parlar ni demanar mai que li n'aliviàs algun. Antes bé, volia sempre patir i més patir per son amor. I així el mirava jo, patint i morint de penes, sens nigu consuelo en la presó, fortment lligat. I no digué mai que li aliviassen la pena tan gran que sentia, sens que hei hagués nigu qui li assistís en aquestos desemparos i soledat, que puc dir ab veritat jo, qui així el contemplava i mirava, que eren los majors que se puguen imaginar, de què restava aquesta pobra ànima molt enamorada *de sostenir greus treballs per son amor*, ab silenci, rendiment i paciència.

36. La unió ab què mon Amat me tenia en aquesta ocasió era tan gran, que moltes vegades m'arribava a no poder respirar. I certament que, si hagués durat un instant més, sens nigu reparo crec que hauria expirat, perquè m'arribava a tal punt, que lo que altres vegades solec dir, que és *vivo ego jam non ego vivit vero, in me Christus*, en aquesta ocasió no hi havia lloc de poder-ho pronunciar. Bendit sia aquest Senyor de tan alta majestat, qui tan lliberalment se comunica a la major pecadora del món. Bé pot admirar-se i alabar-se el seu gran amor i el poder infinit que té.

37. Esto és qui em tenia a mi tota admirada i suspesa, veure que aquell gran poder i majestat d'un Déu omnipotent, volgués passar per aquelles penes, treballs i tribulacions, que no és possible que ànima qui no les veu, puga considerar lo que són. I això, no tan solament en el cos, sinó també en la sua santíssima ànima, perquè jo les veia, mirava i tenia molt presents, sens poder-me'n olvidar de modo nigu. I pensava que és impossible que ànima qui miràs aquest gran amic Cristo Jesús en la presó, puga queixar-se de nigus treballs o creu que ell li envia, sinó que havia d'abraçar-la ab molt de contento, silenci i paciència, per son amor, així com ell l'abraçava, amava *i sostenia per amor* del Pare celestial, son Amat, i per profit de nostres ànimes. I que hei haja ànimes qui a vista d'aquest amor, i tenint aquestes notícia <sic> tenguen en tan poc aprecio les penes. Això sí que és cosa d'admiració.

38. Coses són aquestes, certament, que no les voldria referir ni sentir-les dir a nigu, per lo molt que veig que ama nòstron espòs Jesús a aquelles ànimes qui no el deixen en les penes, ni se queixen de la creu que ell los dona. Antes bé, procuren a descansar-lo, imitar-lo i fer-li companyia en los greus treballs, que ell sostenia per amor del seu Amat. Aquest era tot el meu desig, i no volia deixar-lo un punt, sinó ab companyia sua estar en aquella soledat que ell passava en la presó, a ont li donava jo tants abraços, que apareixia haver perdut lo enteniment, suplicant-lo sempre que no em deixàs tenir pensament algú qui no fos de Déu, en Déu i per a Déu, que és el que jo tenia en el meu cor. De tal modo, que no parava un punt de dir: «Què més puc jo desitjar de lo que tinc? Si tinc a Déu omnipotent, gos de Déu i mir a Déu, què més tinc de desitjar? sinó patir i més patir per son amor, que d'això no se'n veu mai associat lo Amic qui li té voluntat, que lo demás tot ho dona i ofereix a Déu.» I és tant així, que no em bastava el cel i la terra per oferir-li, sinó que, si fos estat possible, hauria volgut tenir un altre Déu tan poderós com ell per poder-li oferir, per lo molt que mereix. I lo qui em dona pena és no poder correspondre a los favors tants i singulars que em fa que, si los havia de referir tots, seria mai acabar i cansar a V.M. a qui suplic que li don gràcies per mi, que tot se deu a Déu, per qui vull tota la glòria. Amèn.

Presentà la Reina del cel son Fill a l'Amic, per tal que li besàs lo peu e que escrigués en son llibre les virtuts de la mare de son Amat.

1. Después d'haver resades les matines a mitja nit, quan començarem l'oració, volia jo prosseguir en la mateixa presència (que molts dies havia ja que aportava) de lo molt que patí mon Amat en la presó. I ell no fonc així servit, sinó que volgué que miràs i contemplàs aquell gran misteri de quan fonc presentat an el Temple. I certament, que era cosa d'admirar i alabar molt les obres de Déu nostro Senyor, veient aquella *divina emperatriz de cel i terra* i el patriarca sant Josep, ab tanta pobresa i humilitat, però ab una gran multitud d'esperits celestials qui los acompanyaven quan *presentà el seu santíssim Fill en el Temple*. I me digué mon Amat que el Temple és *lo Amic a qui presentà la Reina del cel son fill*, i ab molta rauó se pot dir *Amic*, perquè el major *Amic* que tenim tots los mortals és el Temple, perquè sempre, en vida i en mort, nos dona abrigo i nos abraça.

2. En el temple volgué mon Amat esser *presentat per la Reina del (f. 93) cel*, per ensenyarnos que el Temple o la Isglésia (que tot és una cosa) és el nostro abrigo, i tot el nostro refugi, pues que en ella des del primer dia que naixem fins el dia que morim lo trobarem sempre ple de misericòrdies. En ella nos perdona los pecats que havem fets per medi de los sacraments. I en ella nos dona el sustento de l'ànima, que és la sua santíssima carn i sang. I que hei haja ànimes qui estimen tan poc aquest gran *Amic*, qui és el consuelo i amparo de los pecadors, i cel de justos i perfets? Què més volem? Ni què més se pot desitjar, que tenir el cel en la terra? I és així, perquè allí habita lo Amat, tot amor i caritat, *per tal que li besem lo peu*, que és dir, per tal que lo obeiguem, confessant-lo per vertader Déu i home, adorant-lo, amant-lo i servint-lo com a Senyor i autor de tot quant és.

3. No deixà mon Amat de fer niguna cosa per bé de los mortals, per molts de treballs, penes i afrontes, que li costàs. I hei haurà ànimes qui deixaran de freqüentar les isglésies per lo que diran i per respectes humans? Mirem lo que nos convé i no nos perdem tant de bé, com nos pot venir per medi d'aquest gran *Amic* la Isglésia santa. I així procurem, rendits i humils, anar a ella per a *besar lo peu de lo Amat* i pregar-lo que don llum a tots aquells qui no lo adoren i confessen per vertader Déu, que facen lo mateix que, d'aquesta manera, serà tan gran el bé que grangearem, que no és possible poder-ho explicar.

4. Més volgué que *la Reina del cel*, Maria santíssima, lo presentàs an el Temple pobre, obedient, humil i mortificat, per mostrar-nos el seu gran amor, pues no reparava en niguna cosa per beneficiar i honrar el Gènere humà, que era això una representació d'aquella gran finesa que havia de fer per los hòmens, de deixar-se sacramentat en la isglésia per son consuelo. Al fin és Déu tot amor i caritat, i per això fa tantes fineses que em tenen admirada i, en particular, aquesta de veure'l en los braços de Simeon. I me digué, que era tan gran el desig que tenia de mostrar el seu amor, que aquells quaranta dies que estigué, des del dia de la sua santíssima nativitat fins el dia de la presentació, li apareixien llargs per mostrar el seu amor.

5. D'una vegada (me digué mon Amat) que se fa menció que la sua santíssima Mare lo presentà an el Temple, però que ell s'hi presenta infinites vegades, quan per les paraules de la consecració abaixa a les mans de los sacerdots, perquè el reben i donen a reber a los demés, pel gran gust que li donen quan lo reben, ben confessats i preparats. I donava'm a

entendre la gran obligació que en tenen, en particular los sacerdots, en les mans dels quals ell se presenta, així com en los braços de Simeon *lo presentà la Reina del cel*. I així, no deixem de fer lo possible en preparar-nos per donar aquest contento a lo Amat.

6. Certament, no és possible poder explicar la confusió gran que jo tenia, de veure'm en tan poca preparació per reber un Senyor de tan alta majestat, i de veure les gràcies tan grans que em comunicava, perquè eren tals que no les podia sostenir. I estava com si tingués d'expirar, però en les santíssimes i hermosíssimes mans de mon Amat, qui me donava a sentir una grandíssima suavitat, mirant i contemplant la sua gran bondat, clemència i infinita lliberalitat, qui me tenia ab aquesta consideració. I no obstant això, estava tota dins de Déu, i m'hi veia ab tanta claredat, que era de les coses més rares que m'hagués concedides mai. I dic ab tota veritat, que cosa de major importància que aquesta presència de Déu, per enamorar una ànima *de besar-li lo peu*, açò és per més amar-lo, confessar-lo i adorar-lo, jo no l'he vista mai.

7. En aquesta presència de Déu en quant Déu me tenia mon Amat, la més regalada ànima que se puga pensar, tota admirada de veure què és Déu i com està lo Amic dins de Déu nostro Senyor que, per poder-ho explicar, me donava a entendre mon Amat que no heïa cosa més acomodada que dir que està com un peix dins de l'aigua. I de la mateixa manera que un peix dins de l'aigua, no para de donar salts de contento i alegria, pel regalo tan gran que té d'estar negat dins d'un mar d'aigua qui és el seu centre, així mateix està l'ànima en Déu, mirant a Déu i mirant-se en el mar de Déu. I així com un peix dins de l'aigua dona tals salts que sobrepugia l'aigua, com si hagués de sortir, així mateix lo Amic, pel gran contento que té, dona tals salts tot ple de confusió, que pareix ha de sortir de si per restar-se més en Déu, de qui estava molt assistida i tan pasmada, que no sabia deixar de dir: «Qui pot pensar què és Déu? Ni com Déu és omnipotent, immens, trino i uno, uno i trino, sense principi, medi ni fi?» I així el confessava i adorava, sempre *besant-li lo peu*, ab tot el rendiment que ell me manava i disponia.

8. Certament, que em trobava en ocasió que bé havia menester tota la sua gràcia per poder aportar les moltes tribulacions que ell m'enviava, perquè n'hi havia una que per mi és la cosa més amarga que se puga imaginar, però com me mirava tota en Déu nostro Senyor, totes m'eren suaves perquè les passava per son amor. I en particular una que, com som tan flaca, la sentia vivament i apareixia que el meu cor havia de rebentar, perquè em manava mon confessor manifestar aquesta obra (f. 94) ab major claredat a certa persona, però sempre molt rendida, basta que em manava el ministre de Déu, qui guia aquesta pobra ànima en lloc seu i sempre el consider així, suplicant-li moltes vegades que em desengan, que jo no vull sinó a Déu i nada, nada, qui no sia Déu. I tot per major glòria de Déu, qui tant me regalava i gustava del rendiment que tenia, i del gran cuidado que tenia també de no fer cosa contra son gust, sinó *besar-li lo peu* ab tot el rendiment que podia, sempre mirant-lo, contemplant-lo, abraçant-lo i adorant-lo, i aconsolant-me ab ell de les grans tribulacions que tenia.

9. La major tribulació que tenia i la qui més m'afligia, era un temor que tenia de disgustar-lo ni en poc, ni en molt. I per això, no obstant que jo el veia ab molta claredat, no cessava de dir-li que, si no era Déu, que se n'anàs de mi i que vingués Déu, que jo no volia sinó Déu, i lo qui donava més gust a Déu. I deia-l'hei ab tal sentiment, que tota estava llàgrimes i plors, i ab lo major desatino que se puguen pensar, sens poder-me reprimir, li deia: «Déu

meu, Pare meu, Creador meu, altíssim, poderosíssim, amorosíssim, suavíssim, hermosíssim», i moltes més altres paraules, que seria mai acabar haver-les de referir i escriure.

10. No és possible que se puguen pensar el contento grandíssim que dona a lo Amat lo Amic, qui per aquest mar de Déu, arriba an aquest desatino de mirar-lo hito a hito. I dir-li, que si no és Déu que se'n vàgia i que vinga Déu en el seu cor, perquè no vol que reïne en ell sinó aquell gran Senyor, qui l'ha creat per ell. I per això, ab tantes veres li deia jo, que se n'anàs de mi el qui no era Déu i que vingués Déu, perquè solament Déu havia de ser senyor i governador del meu cor, qui tot era seu. I com jo tinc aquesta devoció de suplicar sempre a mon Amat que faça temple del meu cor, i que se servesca de presentar-se en ell del mateix modo que se presentà en el Temple, i que la mia ànima sia com los braços de Simeon per poder-lo abraçar ab gran amor, sens mai deixar-lo per quantes coses hei ha en el món, encara que n'hi hagués sense fi. Per això, no és dicible lo molt lliberal que se mostrava el Senyor dient-me que, per lo molt que jo lo desitjava, el tenia en el cor i en l'ànima ab tanta lliberalitat.

11. No és possible poder ponderar el modo com obrava el Senyor en aquest pobre Amic, i això no tan solament ho coneixia jo ab molta claredat, sinó encara ho podien conèixer molt bé les germanes de lo que redundava a lo exterior, que no era poca mortificació per a mi, però estava molt rendida a la voluntat del Senyor, confiant en lo seu favor i desconfiant de mi, qui som la nada, però tot en Déu nostro Senyor en qui vivia, plena de confusió de los molts favors que em comunicava.

12. Una ferida molt fort me donà en el cor, tan fort que místicament moria, però ab molt de gust i contento per amor de mon Amat, qui tant patia per mi i per a tots. I és que em digué que, quan *la sua santíssima Mare lo presentà en el Temple*, patí grandíssimes penes perquè veia i tenia molt presents a tants qui no *li besarien el peu*, això és, qui no se rendirien i subjectarien a la santa mare Iglésia, que això és *besar-li a ell lo peu*. Ditxosa l'ànima qui se rendeix i segueix tot lo que nos ensenya i mana aquest gran amic la Iglésia santa, jo li assiguro *que besarà el peu a lo Amat*, açò és, lo adorarà, confessarà i servirà, i encara no pensarà cosa qui don gust a lo Amat, que no la vulla exercitar.

13. Com me trob tan oprimida de l'obediència, que no em dona lloc de poder fer los exercicis penals que el meu cor desitja. Veient a mon Amat ab tantes penes, per dar-li gust i pareixent-me que no seria contra l'obediència que tinc, ab cera molt calenta me sublimava ab un efecte que tenia molt gran de desfer-me tota, així com aquella cera, per mon Amat, qui en aquesta ocasió que la sua santíssima Mare lo presentà an el Temple (al parèixer tot se desfeia d'amor pel Gènere humà), donant-me a entendre que, del modo com podia, era allò donar principi a aquella gran finesa que havia d'obrar deixant-se sacramentat a la Iglésia. (O que misericòrdia tan gran i tan singular) pues que molt és que sentís tanta pena veient que molts no s'havien de rendir i subjectar a ella, que és (com tinc dit *besar-li lo peu*). Essent així que ell volgué presentar-se an el Temple tan rendit, humil i obedient, que és cosa més per admirar que per imitar.

14. No deixem de fer tot lo que podem *per besar el peu a lo Amat*, que tot se pot ab la sua gràcia, que mai nos faltarà si la volem, que així ho feren los sants Reis (com me digué el mateix Amat, qui ab molta humilitat li rendiren ceptros, corones i les sues voluntats). I és cosa de gran llàstima veure en el món tan poques ànimes qui de veres tracten *de besar lo*

(f. 95) *peu a lo Amat*. El Senyor nos don la sua santa benedicció per poder-los imitar i complir-ho tot ab summa perfecció, que d'aquesta manera donarem molt de gust an el Senyor.

15. Entenguí de mon Amat que no tan solament *lo presentà la Reina del cel an el Temple*, sinó que també *lo presentà* a molts Amics, i en particular, *lo presentà a lo Amic* el beato Ramon, perquè ell sempre li suplicava *que li presentàs son fill* en el seu cor, així com lo presentà an el Temple. I per això l'hei *presentà*, i ell *li besà lo peu*. I d'aquí restà tan il·lustrat ab tanta ciència que li infundí, com nos ensenya l'experiència. I me digué la mare de mon Amat i mia, *la Reina del cel* Maria santíssima, que en aquest gratíssim misteri havem de demanar llum an el seu santíssim fill, perquè en aquest misteri és a ont ell, ab particularitat, volgué mostrar-se verdadera llum *lumen ad revelationem gentium*. I així no nos olvidem de demanar-l'hei que ell la nos concedirà, com la concedí an el beato Ramon, a qui suplicava jo del millor modo que podia, que per la gran caritat i desig que tenia d'il·luminar a tots los mortals, nos fos propicio i nos alcançàs de lo Amat la verdadera llum per a venerar i alabar aquest gran misteri de la presentació, que és lo qui dona molt de gust a lo Amat per esser una de les majors fineses que ha fetes per nosaltres, i és poc coneguda de los mortals. Així heu entenien jo, i confés la veritat, que no és possible que puga explicar lo que hei entenc, perquè és una cosa tan alta, que supera qualsevol enteniment humà.

16. A més de les intel·ligències que tinc escrites, me declarà també mon Amat, que lo *Amic* a qui *presentà la Reina del cel son fill*, és el Gènere humà, *per tal que li besàs el peu*, això és, per tal que el confessàs i adoràs vertader Déu i home, *e que escrigués en son llibre les virtuts de la mare de son Amat*. El llibre és el cor i en aquest llibre vol lo Amat que, después d'haver-lo a ell adorat i confessat vertader Déu i home, que *escriguem les virtuts de la sua santíssima Mare*, i que la venerem com a mare sua, neta i pura del pecat original i de tota imperfecció.⁵¹ Això és lo que vol lo Amat, que cascú en particular *escriga en el llibre* del seu cor *les virtuts* d'aquesta gran reina, perquè nos sia medianera i intercessora per lo Amat i pel Pare celestial.

17. Me digué mon Amat que ell és cap de la Isglésia. Així heu confessava jo, sempre molt rendida a tot lo que ella dispondrà, protestant de no voler-me'n apartar, no tan solament en tot lo que diré en aquesta obra, però encara en qualsevol altra cosa que se'm puga oferir. I primer morir que consentir en cosa qui sia contrària an el seu sentir. I per això feia tanta força aquesta pobra ànima, quan deia que no volia sinó a Déu i niguna altra cosa fora de Déu. I mon Amat me digué: «Jo som Déu vòstron creador, mestre i redemptor.» I aquestes paraules me causaven tals efectes, que no podia deixar de veure que era Déu el qui em parlava (i això dic ab lo mateix rendiment que tinc referit). Més me digué: «I d'aquest Amic (això és de la Isglésia) lo Amat és Cristo qui som Jo.» Ouir aquestes paraules, no hei havia més que sentir sinó disretir-se tota ab llàgrimes, com en efecte me succeïa així, i no podia reprimir el gran fervor que sentia, ni cabia en mi de modo nigú. I més en particular, quan me digué per tercera vegada, que teníem *d'escriure en el llibre* del nostro cor aquelles *virtuts tan rares de la sua santíssima mare*. La gran puntualitat, rendiment i humilitat ab què ella complia lo que manava la llei, sens tenir niguna

---

⁵¹ Aquí sor Anna es declara seguidora de la doctrina de la immaculada Concepció, contrària a les opinions de l'orde dominic, on ella havia professat.

necessitat de purificar-se, per esser la més pura i limpia creatura que després d'ell se podia trobar. I no obstant això, fonc la més puntual de totes les demés.

18. Així heu entenia de mon *Amat*, que presentà a lo *Amic*, això és an el Temple, per tal que tots li besassen lo peu ab tota humilitat, rendiment i caritat, complint ab molta puntualitat tots los seus preceptes i ordinacions. Advertint-me que aquesta ensenyança és per a tots i que, si alguna ànima se troba molt a la perfecció i afavorida de la gràcia del Senyor, no per això se té d'olvidar ni deixar de complir tot lo que mana la Isglésia santa, antes bé ab moltíssima puntualitat, rendiment i humilitat ha de procurar a imitar la mare de mon *Amat*, Maria santíssima, que aquest pobre cor ama tant, que no és possible poder-ho pensar de modo nigú. I així procurem a imitar-la ab tot lo que podrem, prenint-la per intercessora per més acertar, que la sua caritat i benignitat és tanta, que no falta mai a qui de veres la invoca. Així m'ho ensenya la gran experiència que tinc, i heu veig ab molta claredat per la gran assistència que em fa.

19. Me digué aquesta gran Senyora: «Filla, bé pots caminar segura, que Jo no et deixaré.» Aquesta és la mia confiança, mare i senyora mia, que em guiareu perquè puga en tot complir la santa llei de mon divino (f. 96) *Amat*, i en particular, perquè aquesta obra sia ab tota perfecció, que aquest és el major cuidado que tinc, per lo molt que voldria fer la voluntat de l'Altíssim, donant-li tota la glòria a ell, sols per esser ell qui és i no més. I ella me respongué que seguís el camí d'oobeir a los ministres de la Isglésia, que això és lo més perfet i és besar el peu a son fill santíssim; i que no temés, que no em deixaria Jesús amantíssim. Gran consuelo és aquest per una creatura tan flaca com jo i ab tan poca discreció i modo en manifestar cosas tan altes, que el Senyor és servit descobrir-me. Si feta la sua santíssima voluntat, que no és poca pena per a mi, però m'alienta molt la protecció d'aquesta gran Senyora, refugi de la mia ànima i consuelo del meu cor, pues que en ella trob sempre alivio en qualsevol apreto que tinga. I així no m'acovard per molta maror que tinga. I així no té que témer el qui governa aquesta pobra ànima ab tan bona guia, sinó procurar a caminar sempre segons la voluntat del seu santíssim fill, que d'aquesta manera ella sempre nos guiarà i ensenyarà a servir-la ab major amor, *escrivint en el llibre* del nostro cor les misericòrdies tantes que usa en tots los mortals i *totes les sues virtuts*.

20. El dia que una ànima té de veres *escrites en son llibre les virtuts de la mare de mon Amat*, no les pot tenir abscondides en son cor, perquè la llengua forçosament les ha de publicar. Així m'ho digué mon *Amat* del beato Ramon, que era tant lo amor ab què les tenia escrites en son cor, que no podien deixar de sortir per la sua boca. I per això, en molts dels seus llibres les escrivia, perquè tots ne tinguessen notícies i la venerassen pura i neta de pecat original i de tota imperfecció. I certament, que bé ha mostrat lo amor gran i devoció que tenia an aquesta gran Senyora, ab lo desvelo i cuidado que posava *en escriure les sues virtuts*, no tan solament *en son llibre*, això és en el seu cor, però encara en molts altres *llibres que ha escrits*; perquè tots los qui tindrien devoció poguessen llegir *les virtuts de la Mare de son Amat* i a vista d'elles, exercitar-se i aprofitar-se.

21. Plàcia a sa divina Majestat, que totes les ànimes s'empleassen així com lo amic el beato Ramon, qui per publicar *les virtuts de la mare de son Amat*, no reparava a patir los majors treballs que se puguen imaginar, fins exposar-se moltes vegades a perdre la vida. Jo los assiguro que, si tots ho fèiem així, que seria molt el gust que donaríem a lo *Amat* i

gran el profit que en treuríem. Bendit sia el Senyor, qui nos dona tants de camins i intel·ligències perquè puguem més amar-lo i dar-li gust. No sé quina excusa⁵² tindrem, si no nos aprofitam quan ell nos demanarà compte⁵³ en l'hora de la mort.

22. Jo estava a los peus de Cristo sacramentat i examinava la mia vida, prenint-me compte a mi mateixa, i me judicava ab lo major vigor que podia, com si em trobàs en aquella hora donant compte a sa divina i soberana Majestat. I suplicava-li del millor modo que podia, que em fes gràcia de judicar-me del mateix modo que m'havia de judicar en aquella hora, i que em donàs a sentir tot lo que havia de sentir i veure la mia pobra ànima en aquella ocasió. (Una cosa és aquesta de molta importància, i nos hauria de donar molt de cuidado. I si així fos, estaríem molt vigilants a no fer cosa, qui pogués disgustar a lo Amat. I a lo que jo puc judicar és una cosa poc considerada perquè, si teníem aquesta consideració, se coneixeria ab les obres a lo exterior). I així, rendida a los santíssims peus de mon Amat, estava ab les major ànsies que se puguen considerar. No que tingués temor de lo Infern, per la gran esperança que tinc que per los seus santíssims mèrits me salvarà, sinó per un desig gran que tenia de patir aquesta pena per son amor i esmenar-me de les faltes que veuria en mi. I això tan solament era qui em feia grandíssima força i m'obligava a fer aquesta petició a mon Amat, que judicava seria fer-me una grandíssima gràcia. I ell me respongué, que aquella hora no seria judici per mi, sinó bodes divines i celestials, en què lo Amic i lo Amat restarien units per tota una eternitat. I lo mateix me digué que seria de tots aquells Amics, qui viurien rendits a la santa mare Isglésia del modo que tinc referit i, per aquells qui així no viurien, seria judici i mort eterna. Déu nos alliber de tal desditxa.

23. Consider quina ditxa és aquesta tan gran *lo Amic besar el peu a lo Amat*, ab aquell rendiment, que nos ensenya i mana en el misteri de la Purificació. Certament estic atònita, pasmada i admirada, de veure el gran amor que demostrava tenir a los mortals, i més admirada de veure, que no parava lo Amat de fer fineses i més fineses per aquesta gran pecadora, indigna de pisar la terra. I per això, plena de confusió, del millor modo que podia, me postrava a los peus de mes germanes i, de voluntat, a los peus de totes les creatures, veient el gran rendiment ab què *la Reina del cel presentà son fill a lo Amic*. I me digueren los dos, mare i fill, que lo mateix fonc presentar-se a los braços de Simeon, que lo que féu la nit de la Cena, quan digué: *hoc est corpus meum*, posant-se en les mans (f. 97) de sos ministres, perquè el rebessen i administrassen a los demés.

24. Pot-se trobar amor com aquest? Un minyonet de tants pocs dies, tan empenyat a fer-nos gràcies i mercès, cercant modos com manifestar el desig gran que tenia de donar-se tot a tots i cada un de los mortals, qui tan malament lo havíem de tractar per la nostra ingratitude. I de tot això tenia notícies la Reina del cel, Maria santíssima, qui me digué que son santíssim fill tenia de ser maltractat, perquè los hòmens fossen aplaudits i perdonats del Pare celestial. Pues qui no farà lo possible per correspondre a unes misericòrdies tan grans? Suplicant an el Pare celestial ab un vertader dolor d'haver-lo ofès, que nos perdon los pecats. Que ànima qui arriba a alcançar perdó de sos pecats gosa de tanta pau i unió ab lo Amat, que no és possible ab paraules poder ponderar la ditxa que té.

25. Ab molta veritat puc dir jo que és així, essent la major pecadora del món. I no obstant això, postrada a los divinos peus de mon Amat suplicant-li que em perdon la mia gran

---

⁵² Tots els sons en aquesta posició, els escriu amb 's': 'esposar-se', 'escusa', etc.

⁵³ Escriu 'conta'.

maldat, tinc tanta confiança de la sua gran clemència i pietat, que tinc per molt cert que m'haurà perdonat, i que em perdonarà per la sua gran amor, perquè me dona tanta pau i tranquil·litat, com si era un de los esperits benaventurats. Consider quina ditxa tan gran és aquesta que, indignament, gosa aquest pobre Amic! I com experiment el gran bé que és, no em som poguda reprimir ni deixar de referir el modo com lo havem d'alcançar, perquè per grans pecadors que siem i nos considerem, no desconfiem de lo Amat.

26. Certament, nigú major pecador que jo. I no obstant això, tinc tanta confiança i esperança en mon divino Amat que, si ell me digués tu has de ser condemnada i estar en lo Infern, jo li diria: «Amantíssim Jesús, espòs de la mia ànima, jo tinc tanta confiança i esperança en los vostros santíssims mèrits, que no hu crec de modo nigú, ni puc pensar de la vostra gran bondat, que ànima an a qui pesa de veres d'haver pecat i no vol sinó a vós, que vós la deixeu de les vostres santíssimes mans i la llanceu a lo Infern, però estic molt rendida a vostra santíssima voluntat i, si sabés que és gust vostro, en el mateix punt m'hi tiraria, però ab vós i ab vostra gràcia i amistat.» Aquí s'arriba per aquest camí, i aquesta és la ditxa que s'alcança *de besar el peu a lo Amat* del modo que tinc referit.

27. Tan gran bé és el que treu una ànima d'aquesta subjecció i rendiment a la santa mare Isglésia i a sos ministres, que les plomes més doctes del món no hu poden explicar ni dir, doncs com ho explicaré jo, la més ignorant del món? No obstant això, he fet tot lo que he pogut, encara que no puc declarar-ho així com és, perquè per molta flaqueza que tinguem que no nos acovardem, que no en tindrem tanta com sa divina i soberana Majestat ne pot perdonar. No que per això tinguem de més pecar, que seria falta gravíssima i abusar de la sua santíssima misericòrdia, sinó, en coneixent que havem pecat, procurar l'esmena i demanar-li perdó de bon cor ab una confiança gran que nos perdonarà i donarà aquella pau i unió amb ell, que és un senyal evident de què nos ha perdonat i que nos perdonarà i, per los seus santíssims mèrits, nos salvarà, perquè són d'infinit valor.

28. D'aquesta manera subjectes, rendits i obedients an aquest gran *amic* la Isglésia i a sos ministres, no tenen los dimonis tanta força per a temptar-nos. I entenia jo de Jesucrist, mon Amat, que havem d'estar molt vigilants en orde d'aquesta matèria, perquè la major guerra que nos fan i lo que ab major cuidado procuren, és que *no besem així lo peu a lo Amat*, perquè en faltar açò, falta tot. I així, ab molta subtileza, procuren a desviar-nos d'aquest camí, qui és el qui més gust dona a mon Amat, i per ont arriben a tenir ab ell major unió.

29. És cosa rara i molt particular, la que jo gosava tota dins d'un mar de Déu nostro Senyor, i trobava'm en ell de tal manera, que no tan solament me trobava així estant en el recolliment i regalo de l'oració, sinó encara en qualsevol empleo que tingués, de tal manera que hei hagué ocasió que estàvem casi totes les germanes ocupades en algun exercici, i no em podia apartar d'aquella claredat en què veia Déu i gosava de Déu, nostro Senyor. Antes bé, m'apareixia que gosava de la benaventurança, estant en la terra ocupada i empleada en coses tan baixes, que no m'atrevesc a referir-les, encara que per a mi eren altes, perquè l'obediència ho disponia així i, quant més me tenia ocupada, més me trobava en Déu, qui sia sempre alabat, amèn.

Digues-me ocell qui cantes: Est te posat en guarda del teu Amat per tal que et defense de desamor e que multiplique en tu amor? Respòs lo ocell: E qui em fa cantar, sinó tan solament lo Senyor d'amor, qui es té a deshonor, desamor.

1. *Lo ocell qui canta* és aquella ànima qui de veres ama a Déu nostro Senyor, i d'amor i per amor, arriba a tanta locura que està sempre cantant *tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*. Així heu entenguí de mon divino Amat, i així se trobava aquest pobre Amic, qui no podent suportar les ànsies grans que tenia de com podria amar ab un grandíssim amor a mon divino Amat, no em cansava ni podia deixar de suplicar-li que em digués a ont trobaria les portes de l'amor, per veure si podria entrar a trobar lo amor ab què pogués amar-lo i més amar-lo, sols per ser ell qui és i no més. I com la sua pietat és tan gran, volgué aconsolar-me donant-me a entendre que el primer manament *amaràs a Déu sobre totes les coses, i a ton proïsme com a tu mateix* són les portes de l'amor, i per aquí se té d'entrar per trobar lo amor. I perquè tots los altres manaments s'enclouen en aquestos dos, per això són les portes, i qui entra per elles troba lo amor ab què més ama i serveix a Déu nostro Senyor.

2. Així m'ho ha ensenyat lo Amat, veient-me desatinada per voler-lo amar més que no lo amen i amaran per tota una eternidat. En ocasió que estava *cantant misericordias domini in eternum cantabo* tota negada dins un mar de Déu infinit, a ont me perdia tota. I essent així veritat que tenia gran afecte de voler meditar la santíssima Passió de Jesucrist, Senyor nostro, era tal la presència que tenia de Déu en quant Déu, que no podia meditar de modo nigu. I no obstant això, tenia la santíssima Passió present d'un modo, que no sé modo nigu de poder-ho explicar, solament puc dir que era la cosa més bella que nigu puga pensar, gosar de Déu nostro Senyor, no poder meditar la Passió de nòstron amat Jesús i tenir-la present és cosa tan particular, que enteniments humans no la poden explicar sinó conèixer ab major claredat el gran poder de Déu, i que nigua cosa li és impossible. I per això, fa tot lo que vol en qui vol i quan vol, no hei ha de què admirar-se, que té poder infinit i gusta de mostrar-lo a los mortals.

3. Així m'ho ensenya l'experiència, com veig el gran amor i familiaridat ab què diu a les ànimes loques d'amor: *Digues-me ocell qui cantes: Ets te posat en guarda del teu Amat, per tal que defense de desamor, e que multiplique en tu amor?* Que és lo mateix que si li digués: «Est te posat a la mia sombra *per tal que et defense de desamor?*» Això és, de tot allò qui no enamora lo Amat, *e que multiplique en tu amor*. És lo mateix que si digués: «I t'augmenta i faça créixer en totes aquelles coses qui enamoren a lo Amat.» Això és *defensar-lo de desamor i multiplicar amor*.

4. Aquell Amic qui no cerca a lo Amat per gustos i regalos, ni segueix la sua pròpia voluntat sinó que *desama* tot allò qui és contra el gust del seu Amat i, per altra part, tot lo que és de l'agrado i gust de son divino Amat, ho estima i ama, encara que sia a costa de grans penes, molts treballs, mortificacions i tribulacions, fins a perdre la vida per més amar i servir a son Amat, sempre cantant *Tu solus sanctus, tu solus Dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*, aquest tal, ab gran lleugeresa vola i passa a la contemplació. I an aquest diu lo Amat, pel gran gust que té de tractar amb ell, *digues-me ocell qui cantes est te posat en guarda del teu Amat per tal que et defense de desamor, e que multiplique en tu amor?*

5. Ditxós ocell, i moltes vegades ditxosa l'ànima, qui arriba an aquest estat. És una ditxa tan gran aquesta que no se pot ponderar i, si la volem alcançar ab la gràcia del Senyor, està en la nostra mà, però no ha de ser cercant regalos i pròpies comoditats, sinó caminar i volar a Déu nostro Senyor, passant per moltes adversitats, així com fa lo *ocell* qui per rigurós que sia el temps, ara sia fred ara calor, vola i canta alegrament fent son camí. Així mateix fa el vertader Amic, que camina a son Amat sense parar ni reparar en inclemències del temps ni borrasques d'aquesta vida, per més amar i donar gust a lo Amat, i d'aquesta manera, passa i vola a la contemplació, per amar-lo més i sempre més, ab un desig tan gran de més amar-lo, que al parèixer no hei ha amor qui el puga assaciar. I per això, fa grandíssims extrems, suplicant a son divino Amat, *que li multiplique amor* (f.99) *e que el defense de desamor*.

6. Jo volia tenir tant d'amor a mon Amat que, com si fos una loca, no parava de suplicar-li que em donàs més amor per més amar-lo, i *que em defensàs de desamor*. Això és, que no permetés que jo fes cosa qui li donàs niguun disgust. I per estar més assegurada, li suplicava que em deixàs anar del tot a la sua Pàtria, per poder estar a lloc a ont no pogués tenir pensament, dir paraula, ni fer cosa contra el gust de Déu nostro Senyor. I aquest afecte me feia tal violència, que no em podia reprimir ni detenir de voler anar an aquest lloc a ont ni un pensament se pot tenir, que no sia de la noblesa, grandesa i majestat del Senyor. Al fin, no és possible que se puga explicar lo que passava aquest pobre Amic, sols lo podia aliviar la cosa que en aquesta vida és més pesada, que és el morir.

7. Tan gran era aquest ímpetu d'amor, que el meu cor se cremava vivament i posava'm en tal desatino que, qui no hu experimenta, no hu pot pensar ni imaginar. I d'aquest modo, desatinada, deia moltes paraules amoroses a mon Amat, com és: «Déu i Senyor de la mia ànima, Pare creador i redemptor meu, hermosura del meu cor, amabilíssim i molt agradable, concediu-me aquest favor, que jo no em puc aquietar ni estar més en aquesta vida, pel gran perill que hei ha de disgustar-vos. I tem moltíssim *el desamor* per la gran flaqueza que tinc, que si no estigués a la sombra de la vostra gràcia qui em conserva, no hei hauria maldat que no cometés, perquè som la més mala del món, i per això, sempre estic tement, *posant-me en guarda del meu Amat, per tal que em defense de desamor, e multiplique en mi amor*».

8. Molt sent poder disgustar el meu Amat, però com la sua amor és tan gran, al parèixer no pot deixar de manifestar-la en semblants ocasions. I així com veia aquest pobre Amic tot pasmat, desatinat i admirat a la sua presència, pel gran temor que tenia de disgustar-lo, essent així que ni un instant voldria emplear en cosa qui fos contra la sua santíssima voluntat, per leve que fos (Déu meu i Senyor meu, què pena tan gran és aquesta, sols ab la vostra gràcia se pot tolerar) volgué aconsolar-me, i em manifestà un camí, la cosa més hermosa que se puga imaginar. I estava enllosat d'unes pedres molt forts i blanques, sens igual. I me digué que aquella blancor significava la puresa d'intenció, que han de tenir aquells Amics qui caminen per aquest camí. I d'aquesta manera, poden estar segurs que no ofendran a son Amat, perquè caminen per unes pedres tan forts, que és com impossible que puguen caure ni tropessar, ajudats (s'entén) de la gràcia del Senyor, que de la nostra flaqueza tot se pot creure i esperar.

9. Moltes altres circumstàncies tenia aquest camí, i una d'elles és que hei havia una gran llum per no errar. I dic ab tota veritat que era tanta, que bastava per il·luminar tot lo món.

Això voldria jo, que tots los mortals caminassen per aquest camí cantant alegrement Primer morir que pecar, ni amar cosa que desama mon divino Amat. Aquest és el motet que més canta aquest pobre i miserable Amic, ab molta experiència que és una cançoneta molt del gust del seu Amat. I per això, com desig tant el bé de totes les ànimes, com lo voldria per mi i, si més los ne pogués desitjar, més los ne desitjaria i donaria, suplic a totes que caminen ab molt de cuydo <sic> i puresa d'intenció, sempre cantant alegrement Primer morir que pecar ni amar cosa que desama mon Amat, que d'aquesta manera jo los asseguro que se reforçaran de modo que no és possible poder-ho ponderar ni explicar.

10. És un medi aquest gran i molt a propòsit *per posar-se les ànimes en guarda de son Amat*, qui és el Senyor d'aquest camí i guia los Amics qui caminen per ell. Plàcia a sa divina i soberana Majestat que totes les ànimes no tinguen repòs fins que tròpien aquest camí, que bé se pot dir ab veritat que el qui així camina *està en guarda del seu Amat i canta* alegrement, com fa lo *ocell*, encara que no pot consentir d'estar a part a on puga desllisar en coses que desama lo seu Amat. Així és, i tot passava per mi, però molt rendida i conformada ab la sua santíssima voluntat. I mai sortia d'ací, encara que molt desatinada per los molts cuidados que tenia. I lo Amat tenia tan gran contento d'aquests cuidados, que em prenia per la mà i tota me'n portava a la Pàtria celestial. I era de modo que restava en una gran suspensió mirant-lo, gosant-lo i contemplant-lo ab molta dolçura i suavitat.

11. Una finesa molt singular féu per mi lo Amat, que volgué donar-me a entendre lo molt que són del seu gust aquestos efectes d'actes d'amor i contrició [A peu de pàgina: he vist el plec. 11 dialogació i càntic d'amor núm 14 i 15. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Sm. Sagrament]

[La pàgina següent està trencada i falta la meitat, sobretot de la part dreta.]. [El mal estat del manuscrit impedeix una lectura seguida fins al foli 101. S'ha restaurat la part que falta amb el manuscrit de Can Sales 1077-1078. Els fragments i paraules afegides apareixen en tinta blava. Aquest color sempre indica que es tracta de fragments o paraules extretes del document de Can Sales].

perquè los prenia i los se'n posava en el seu santíssim cor, tant los amava i honrava que no se pot explicar, perquè sols l'hermosura que tenien no sé cosa niguna hermosura que s'hi puga acomparar. Valga'm Deu omnipotent, quanta diligència hauriem de posar en procurar-los per donar aquest gust a lo Amat, i això seria *posar-nos en guarda de lo Amat per tal que nos defenses de desamor i multiplicar amor*.

12. Bendit sia el seu amor i el seu poder infinit *qui no s'ha de posar en guarda* d'aquest gran (?) qui en tot té poder, i nigú te poder ab ell. I nosaltres, el poder que tenim, ell los no dona, i nos ne dona molt si no lo impedim ab desamor. No féssem això per la sua gran amor, i així posem-nos en guard sua i deixem-lo obrar a ell, que és senyor absolut de tot i sap lo que nos convé. Així lo estava jo mirant i deia-li: «Altíssim Déu encaminau-me i il·luminau-me, que comestic contemplant la vostra gran sabiduria que vos puc dir jo que vós no sapieu, *alegria de la mia ànima*.» I d'aquesta manera contenta i alegre no em cansava *de cantar fiat voluntas tua*, perquè no trobava *cant* més del seu gust que aquest. I ell me digué: «Camina ab fe i esperança, sempre a los meus santíssims peus.» I això és posar-se en guarda de lo Amat.

13. Més me digué: «Canta el Psalm *In te domine speravi non confundar in eternum* fins an el Gloria Patri.» I si totes les ànimes fèiem lo mateix, confiant i esperant sempre a los seus divinos peus, *totes se* posarien en guarda de lo Amat. Certament que sempre esper ab ell, i és tanta la confiança que tinc que mai me té de faltar el seu abrigo i amparo, com se puga veure en *niguna creatura roïna i flaca* com som jo, el més vil gusanillo de la terra, i com l'homitat de terra, per això mateix tinc tan gran desig de deixar-la per ésser tota esperit i poder millor cantar *Tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus Jesuchriste*. I perquè niguna cosa me puga embarassar ni privar un instant de pensar, mirar, alabar i contemplar el meu Amat, i primer voldria morir que disgustar...

14. Així estava i volia el meu Amat i nada, nada que no sia el meu Amat, i d'aquest modo m'anava inflamant del seu amor. I era de modo que tota estava abrasada, feta una gran flamma de foc, que em cremava a lo interior i exterior tan vivament, que les forces me faltaven per poder-lo sustentar. El cor se partia de mi i se perdia (lo mateix feia la voluntat) dins d'aquell foc del divino amor que, ab gran abundància, *multiplicava en mi mon Amat* que jo tant volia i en què vivia molt regalada i altre tant penada per son amor, que ab gran *multiplicava en mi mon Amat*, que jo tant volia i en qui vivia molt regalada, i altre tant penada per son Amor [està escrit dues vegades]. El cor tenia tot penetrat de les ferides d'amor que tan fortment me donava, i era un penar aquest regaladíssim per lo molt que amava el patir per son amor. I lo Amat me digué que així estava lo Amic el beato Ramon, tot encés i abrasat del seu divino amor i ell era a qui digué: *Digues-me ocell qui cantes* (perquè estava cantant i procurant abraçar les demás ànimes d'amor) *est te posat en guarda del teu Amat per tal que et defense de desamor, e multiplica en tu amor*. I ell li respongué: *E quin fa cantar si no tan solament el Senyor d'Amor qui es té a deshonor i desamor.*»

15. És una cosa tan particular i tan del gust de lo Amat aquest modo de cantar de lo Amic, que no se contenta lo Amat en fer cantar a lo Amic, sinó que arriba a cantar amb ell. Així és i puc dir ab veritat que ha passat per mi. Ell me digué: «*Jo vull cantar ab tu fiat misericòrdia tua Domine super nos quemadmodum speravimus in te, in te domine speravi, non confundar in eternum.*» I això fonc per donar-nos a entendre lo molt que tenim de confiar i esperar en la sua gran misericòrdia, quan nos posam en guarda sua. Així ho procurava a fer aquest pobre Amic, qui estava a los seus santíssims peus, suplicant-li de ser-li amparo i custòdia posant-lo en las sues preciosíssimes llagues, a ont volia purificar-se ab la sua santíssima sang de tot allò que te lo Amat a desamor. I això feia pel gran amor que li tenia, i no podia tolerar cosa qui fos deshonor de la sua gran noblesa.

16. Tanta pena tenia d'haver desllisat en cosa qui fos deshonor de mon Amat, que el cor se'm partia de sentiment, i no sé dir lo que patiria per no haver-lo disgustat. Ah pobra i miserable de mí, que mal he empleada tota la mia vida! Per això molt de temps estic cantant *Miserere mei Deus etc.* Deixant-me tota en les sues santíssimes mans, perquè faça de mi lo qui serà del seu gust, com a senyor i governador que és d'aquesta pobra ànima per qui és poc lo Infern. I de la gran confusió que tenia plorava i penava a los seus santíssims peus, ab una gran confiança que em donaria gràcia per no fer cosa més contra la sua honor.

f.101 17. D'aquest modo creixia tant el desig d'amar a mon divino Amat, que li deia moltes vegades: «Déu meu, pare i espòs de l'ànima mia, no m'atrevesc a dir que vos am, però gosaré dir que no he i ha persona qui tinga més gran desig d'amar-vos i honrar-vos a medida de vòstron gust. I voldria multiplicar tant en virtuts com vós, qui teniu poder infinit, me podeu donar. I tot això, per no veure cosa en aquest pobre Amic, qui fos a deshonor de vostra divina i soberana Majestat, que és lo qui em fa penar i casi morir d'un desig gran que tinc d'anar-me'n del tot en mon Amat, i desfer-me tota per amar-lo i que totes les ànimes facem lo mateix, deixant-nos tots a los seus santíssims peus.» *Així fa cantar lo Senyor d'Amor a lo Amic* fent que se don tot a ell, molt rendit a la sua santa i verdadera voluntat.

18. Certament que sols aquest rendiment és *qui em fa cantar* alegrement, i qui detén el cor que no surta del pit, del gran sentiment que tinc d'haver desllisat en cosa qui sia *deshonor* del meu Amat perquè, si no fos això, crec que ixirien de mi ànima i cor per cercar aquell lloc a on no se té altre empleo que honrar a lo Amat, sempre cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus* sense parar mai. I sols això és qui pot associar aquell *ocell, qui arriba a cantar* d'aquesta manera.

19. M'era d'admiració veure les diferents vegades que em trobava *cantant* versos de l'Escriptura sagrada, com és: *Domine non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei etc.*, i molts altres psalms, essent així veritat, que no els tenia en memòria de modo nigu. Al fin, tot me causava major confusió i major desig d'imitar el meu Amat, i meditar i contemplar la sua santíssima Passió i les seues perfeccions. Com me trobava tan posada *en cantar* les seues alabances i, en particular, aquest vers: *In matutinis domine meditaba in te, quia fuisti adjutor meus*, i tenia'l tan fixo en la memòria, que no el podia olvidar ni deixar-lo de dir moltes vegades, que bé podia respondre ab molta veritat *e qui em fa cantar, sinó tan solament lo Senyor d'Amor, qui té a deshonor desamor.*

20. Quines paraules aquestes tan dignes de ser honrades i amades *lo Senyor d'amor*, que és lo mateix que dir Déu de caritat (no es pot dir més) qui tot se desfà (del modo que pot) per los mortals. Molt bé se veu *que és Senyor d'Amor*, perquè és tot amor i dona amor tanta com vol i a qui vol, si li donen el cor desocupat, perquè és *Senyor d'Amor*. Què ditxa tan gran té l'ànima que *el Senyor d'Amor fa cantar!* Que suavement li comunica lo amor que té tan gran, i quant lliberalment la nos dona. No he i ha més que dir, sinó que és admirable en tot i, en particular, en fer fineses per los mortals. I així bé respongué lo amic el beato Ramon: *E qui em fa cantar sinó tan solament lo Senyor d'amor, qui es té a deshonor desamor.*

21. Jo entenia de mon Amat que per ell és gran *deshonor*, no solament los pecats mortals (que clar està que aquestos no hu poden ser més de lo que són) sinó encara la mala correspondència i ingratitude tanta que li tenim, essent així que ell, qui és Senyor d'amor ab tanta lliberalitat, la nos mostra. I això per ell és gran *deshonor*, i en particular, se queixava molt de les ànimes qui tracten de servir-lo, que li sien tan desagrades i serveixen-lo ab tanta tibiesa, que lo obliguen a tenir *desamor* a les seues obres, que és cosa de gran llàstima i digna d'ésser plorada amargament.

22. Oh gran Déu omnipotent, quina desventura és aquesta tan gran! Ab tota veritat heu escrivia ab tal sentiment, que no és possible poder-ho pensar, per ésser jo la més tibia i desagradada de tots. I aquesta era una pena per a mi la major i la ferida qui més me

penetrava el cor, molt afligida de veure'm tan afavorida *del Senyor d'Amor* i jo tan desagraïda, que no es pot ponderar. Solament la unió en què em tenia i el foc del seu amor tan gran que despedia que, si hagués d'escriure lo que passava per mi, seria mai acabar. Al fin, bastarà dir *que és el Senyor d'Amor qui es té a deshonor, desamor*.

23. D'esta manera m'ho declarava i me digué que consideràs si a alguna persona de gran dignitat li tinguessen *desamor*, quin *deshonor* seria aquest? Com ho sentiria i quins medis haurien menester per aplacar-la? I així, que miràs i consideràs quina persona de major dignitat se pot trobar que el Pare celestial, la majestat del qual és gran sense fi, i veure el *desamor* que li tenen. Verament no sé explicar el *deshonor* i desagrado que en tenia lo Amat, i la gran pena que li donava tanta era, que el veia molt de temps peregrinar, penar i caminar per un camí molt penós, ab la creu al coll.

24. Per aquest camí anaven moltes ànimes, algunes seguien a lo Amat i moltes no lo esperaven, sinó que s'abscondien i *no se posaven en la sua guarda*. I per això, no cantaven com lo ocell, (f.102) perquè li feien *deshonor tenint-li desamor*. I no obstant això, no se cansava mon Amat de cercar-les i esperar-les, *perquè se posassen en la sua guarda*, això és, a la sua protecció, perquè no fessen cosa contra el seu honor, que bé se veu ab molta claredat que és *Senyor d'Amor*, això és, Déu de caritat. I nos ama tant, que no pot deixar de demostrar-ho, doncs qui serà aquell que no faça tot lo possible per seguir-lo, honrar-lo i amar-lo, sols per esser ell qui és, i no més?

25. Aquest era tot el meu fi, i primer morir que pecar i fer cosa a deshonor del meu Amat. I per això tenia un grandíssim avorriment a tot allò qui li desagrada, i suplicava-li que em digués què podria jo fer qui fos més del seu gust i del seu honor. I d'aquesta manera penava, amava i plorava a los seus santíssims peus. I aquestes són unes tribulacions tan grans, que no és possible donar-les a entendre a qui no les ha gustades. Lo que tenien de patir, per mi era una cosa regaladíssima, perquè això és lo que el meu cor desitja, però tement no disgustar-lo, era per a mi un gran penar. I estant així, me digué mon Amat, que lo que volia de mi era que lo imitàs del modo com se m'havia manifestat; això és ab la creu al coll, alentant aquelles ànimes qui eren ja vingudes a mi, i que esperàs les demés, com feia ell, en aquell camí de moltes penes i tribulacions, perquè no fessen cosa a *deshonor* de la sua grandesa i majestat.

26. Oh gran Déu omnipotent, la gran pena que és aquesta per a mi; la una pel gran desig que tinc de què totes les ànimes vos veneren i alaben a vòstron gust; i l'altra per ésser jo tan gran pecadora, pobra de virtuts i ignorant. Quina ensenyança han de pendre de mi? Tal estava que, per la gran confusió que tenia, no em trobava digna d'alçar los ulls a mirar-lo, però era tanta la confiança que tenia del seu gran poder i amor, que níguna cosa m'espantava. I així *em posava en guarda* de Cristo, Senyor nostro crucificat, i trobava alivio en les tribulacions tantes que tenia, i si bé no deixaven de turmentar-me en gran manera, entenia de mon espòs Jesús, que tot lo que em faltava de virtut per fer la sua santíssima voluntat, ho trobaria a los seus santíssims peus. I és així veritat, perquè tot lo que és bo s'aprèn a los peus de Cristo, Senyor nostro crucificat. Per això, m'encaria tant *lo Senyor d'Amor*, que nos *posem tots en guarda sua*, si no volem disgustar-lo. Ell sia alabat amèn.

Entre temor i esperança féu hostel amor, a on viu de pensaments e mor per oblidances. Los fonaments de la qual són molt distants dels delits i folgances d'aquest món.

1. Me féu veure mon Amat dos torres molt altes. La una entenia que era *el temor*, i l'altra l'*esperança*, i totes dos hermosíssimes i ben adornades. La torre del *temor* estava ben preparada i guarnida de llances i altres armes, perquè no se poguessen acostar a ella n'igun gènere d'inimics; i mon Amat me deia: «Filla, no et desconsols, que aquesta torre és aquell *temor* que té una ànima de no fer cosa qui sia contra la mia santíssima voluntat. I aquelles ànsies tan grans i cuidados que té de no fer cosa ab què puga disgustar-me són aquelles llances que veus i altres armes qui la defensen, que no puguen acostar-s'hi los inimics.» I així el *temor* per una ànima és la cosa de més importància, que n'igú puga pensar.

2. L'*esperança*, que és l'altra torre, estava plena de foc ardentíssim, qui consumia totes aquelles coses qui no són del gust de lo Amat. I per això, *amor feia hostel entre temor i esperança*, perquè no pot sofrir *amor* cosa qui ofenga a lo Amat. I allí s'era aposentat i retirat de tal manera, com si allí fos la sua pròpia casa i habitació. I a la veritat, si volem trobar la casa de l'*amor*, l'havem de cercar *entre temor i esperança*. Així m'ho digué mon Amat, qui me descobrí aquestes dos torres, una a cada part del meu cor, i el cor entre les dos. Una, ab ses armes lo defensava, i l'altra, ab lo foc consumia i abrasava tot allò qui no és del gust del Senyor. I d'aqueixa manera lo tenien tan purificat i desocupat, que apareixia un camp molt espaciós, sens n'iguna cosa qui lo embarassàs. I així lo volia el Senyor per poder-hi plantar tot lo qui seria del seu gust, i *fer-hi hostel* on se poguessen aposentar Amat i *amor*.

3. Consider V.M. quant gran contento tindria aquest pobre Amic (f.103) de veure que en lo seu cor no s'hi trobàs cosa, qui no fos del gust de son Amat, i d'entendre a on habitava, per on lo havia de cercar, i de quin modo lo havia de trobar, tenint tanta pena de les ausències que feia que, si bé no era més que algun poc de temps, però per la molta assistència que li fa, si no s'ausenta més que un instant, li apareix un temps molt llarg i li és una creu tan pesada que, essent així veritat que no en té altra de pesada, sinó tan solament d'aquelles coses que són a deshonor de son Amat, aquesta emperò de l'ausència, sols ab la gràcia del mateix Amat, la pot aportar, encara que no sia sinó per un sol instant.

4. En aquesta ocasió, no tan solament s'ausentava, sinó encara donava lloc per moltes temptacions, tribulacions, mortificacions, persecucions i tempestats, que apenes podia dir aquesta no tenc, per lo molt que em trobava perseguida de los dimonis. I no faltaven altres creatures qui em regalaven, però no és possible que se puguen dir ni referir les grans diligències que los dimonis feien per desviar-me i enganyar-me, fent-me grandíssima força. En particular, que no fos obedient, i com ells saben lo molt que és del gust de lo Amat l'obediència, per això mateix feien tanta força per veure si hu alcançarien. I era cosa rara veure los grans medis que prenien, persuadint-me que algunes coses hei havia en què no tenia obligació d'obeir, i que per elles no havia de demanar llicència. I això esforçava ab algunes rauons que em proposava, de manera que tota la gràcia de l'Altíssim havia de menester per a resistir-les. I les acomodava i disfressava de modo que m'*atemorisava*, però coneixia ab molta claredat que *entre temor i esperança feia hostel lo amor*, perquè per escapar-me d'aquelles invasions, si bé com a flaca i miserable *temia*

de no fer alguna cosa en deshonor del meu Amat, per altra part tenia molt prop *l'esperança*, qui perquè no desconfiàs de l'Amat, me feia pensar que ell no permetria més tribulacions que les que jo podria aportar, ni daria lloc a los inemics de poder-me enganyar ab les seues astúcies.

5. Déu meu i misericòrdia mia, així clamava i confiava que tindria gran victòria de los inemics, i que seria molt obedient, per esser l'obediència tant del gust de mon Amat, i l'ha exercitada ell ab grandíssima puntualitat. I comencí a entendre que era el dimoni qui em feia tota la guerra. I així, *posada entre temor i esperança* (que com tinc dit són dos torres fortíssimes), postrada a los santíssims peus de Cristo sacramentat, com el Publicà li deia: *Deus propitius esto mihi peccatori* pensant que, per ésser tanta la mia ruïndat, mereixia major càstig que aquell. I no tan solament això, sinó encara pensava que la mia maldat és causa de tot el dany que se troba en el món. I per això, era molt gran la pena que sentia. I suplicava a mon Amat, que no castigàs nigú per causa mia, sinó que em castigàs a mi, qui tant ho tenia merescut per lo molt que el tenia ofès, com ell mateix sabia. I sobretot això, tenia una *esperança* molt gran de la sua infinita clemència i bondat, que m'havia de perdonar i mostrar-me a ont lo havia de trobar, per aconsolar-me ab ell de les grans afliccions que tenia.

6. D'aquesta manera, comencí a dir-li: «Déu meu i Senyor meu, altíssim, hermosíssim i amabilíssim, alegria del meu cor, amparo, refugi, consuelo i abrigo de l'ànima mia, a on vos sou retirat, que no vos puc trobar així com solia? Déu meu, esperança mia, no tan solament me feu penar, sinó que casi me feu morir ab aquestes ausències que feu, que per mi és un martiri molt gran. I així, Déu meu i Jesús meu, espòs amat i volgut de les mies entranyes, què voleu de mi? Primer moriria que no vos deixaria ni per un instant. Bé sabeu quant de bon cor i de veres vos ho dic, i que no vull sinó a vós qui sou Déu, i nada, nada, fora de Déu. I fer en tot la divina i santa voluntat de Déu.» I ell me digué: «Saps a ont me trobaràs? Allí ont està *lo Amor, qui fa hostel entre temor i esperança*, perquè a ont hei ha amor hei ha caritat, i allí a ont hei ha caritat, aquí som Jo.» I deia: *Deus caritas est, et qui manet in caritate in deo manet, et deus in eo.*

7. Deia'm que no temés, que amb ell estaria i obraria. I a dir la veritat així era pel gran poder que tenia aquest pobre Amic, i en particular, en despedir de si los dimonis quan lo perseguïen, perquè tenia tanta caritat en el seu cor, que no és possible que se puga pensar les ànsies grans que tenia de totes les ànimes, tant en lo espiritual com en lo temporal, pel gran cuidado que tenia de com havien de passar i sustentar-se los pobres en un any tan rigurós com aquest. I per això, suplicava a mon Amat que los vestís a tots del seu amor, i los associàs de la sua divina gràcia, sempre ab *esperança* gran que heu faria per la sua gran bondat. I no tan solament cuidava i tenia (f. 104) pietat de los hòmens, sinó encara de les demás creatures que el Senyor ha creades. I molt en particular d'uns pajarillos que sentia cantar, que algunes vegades de lo millor que em donaven los ho aportava, i ells venien a mi i se regalaven i em regalaven, perquè alabava el Senyor, qui los havia creats.

8. Al fin, tanta era la caritat que morava en el meu cor, que no és possible poder-la referir. I mon Amat me donava a entendre que això era el foc d'aquella torre, qui em significava *l'esperança*. I aquest foc és qui consumeix i crema tot allò qui no és del gust i agrado de mon Amat, i deixa el cor desembarassat, perquè puga en ell *fer hostel amor* i puga esser digna habitació de mon divino Amat, a on me digué que el trobaria *entre temor i*

esperança, perquè aquests dos són qui el conserven i detenen en lo nostro cor. I los qui el cerquen així lo troben, i los qui no el troben no el cerquen *entre temor i esperança*, com me digué mon Amat. I deia'm també: «Digues *Beatus vir qui timet dominum.*» Benaventurat lo home qui viu *ab temor*, però s'entén *ab esperança* o confiança que el Senyor assistirà, i que no tan solament nos apartarem de tota cosa que no sia del seu gust, sinó encara tindrem el cor tan desembarassat, que podrà *fer en ell hostel lo amor*, que serà obrir les portes a lo espòs perquè puga entrar i fer en ell moltes fineses.

9. Així m'ho ensenya l'experiència i puc dir ab veritat que és així per les moltes misericòrdies, que tan lliberalment usava en mi. Sols de sentir aquestes paraules que cantàvem en el cor *gustate et videte, quoniam suavis est dominus. Beatus vir, qui sperat in eo*, era tanta la suavitat que sentia, que no és possible poder-ho dar a entendre, ni menos era possible poder-la tol·lerar⁵⁴ sinó ab una gràcia molt particular que em donava lo Amat, perquè el cor tot se desfeia i, del contento que tenia, donava tals salts, que apareixia que el pit havia de rebentar i que ell havia de sortir, per los grans favors que li comunicava son divino amat i espòs Jesús, qui se descobria en ell *entre temor i esperança*.

10. Qui podrà referir el contento, alivio i consuelo que tingué aquest pobre Amic, quan descobrí a son Amat después de tantes tribulacions. I la major que tenia era de no veure'l ni trobar-lo, i tot açò era per ensenyar-nos a tots com lo havem de trobar per a viure i morir amb ell, fent sempre la sua santíssima voluntat que, d'aquesta manera, el trobarem, mirarem, coneixerem, alabarem i temerem disgustar-lo, ab *una confiança* gran que nos guardarà i que *farà hostel* del nostro cor, perquè en ell puga descansar i habitar *amor* i Amat. I així mirem i considerem quant nos importa *el temor i l'esperança* per tenir a lo Amat i gosar-lo i amar-lo sols per ser ell qui és i no més.

11. Aquest és tot el meu fi, tan desinteressada, que moltes vegades li diguí: «Amantíssim i dolcíssim Amat de l'ànima mia, jo no vull cosa niguna sinó vostra divina i soberana Majestat, i patir i amar.» I d'aquesta manera, totes quantes gràcies li feia, les hi tornava i les renunciava de molt bon cor, dient-li sempre que no volia sinó a Déu. Al fin, per una part i per altra, tot era tribulacions, fins les mateixes gràcies que em feia eren per a mi tribulacions molt grans, perquè veia la mia gran ruíndat, i així estava plena de confusió, tota llàgrimes i plors, demanant socorro a tots los esperits celestials. I lo mateix suplic a V.M. que, per amor de Déu nostro Senyor, me faça caritat d'encomanar-me a Déu nostro Senyor, que li certific que em trob en la major necessitat que em sia vista mai, però molt contenta que se faça la santíssima voluntat de mon divino Amat, per qui estic prompta de dar la vida del modo que tinga gust.

12. Me digué mon Amat: «Filla, molts ne trobaràs qui cerquen *amor* i, per això, fan grans conceptes a on poden trobar *amor*, i no el troben. I la causa és perquè no el cerquen *entre temor i esperança*. Ara, de lo que t'he ensenyat, sabran com i a on se troba *amor* i Amat.» Quan ell me deia aquestes paraules, jo reparava en haver-ho de dir i manifestar. I ell me digué: «No temes, que jo t'assistiré.» I aquestes paraules despedien tanta suavitat, i era tan gran *l'esperança* que tenia en la sua infinita bondat, desconfiant sempre de mi, que no podia dubtar que era Déu el qui les deia i el qui vivia en mi. I això dic ab lo mateix rendiment que moltes vegades solec referir i tot per glòria de mon Amat.

---

⁵⁴ Escriu sempre 'tollerar', que cal interpretar com la pronúnica d'una l·l, 'tol·lerar'.

13. *Viu lo amor de pensaments* i no de tot gènere de pensaments, sinó tan solament d'aquells *pensaments* que, ab tanta abundància, solen tenir los qui són vertaders Amics, d'imitar a son Amat en la humilitat, paciència, caritat, obediència i demás virtuts, del millor modo possible ab l'assistència del Senyor (que níguna cosa se pot (f.105) d'altre modo). I aquestos *pensaments* són tan del gust de lo Amat i per lo Amic tan profitosos, que d'ells se sustenta *i viu amor*, així és, i aquest pobre Amic ne tenia tants d'aquestos *pensaments* que bé tenia *de què viure amor*, però li feien tanta força, que vivia molt cuidadós de més amor i més amar per poder imitar a son volgut amat i espòs Jesús en les penes que patia. I per això, lo estava mirant i contemplant en lo abre de la santíssima Creu, i suplicava-li que lo deixàs gustar de los claus qui lo tenien enclavat i de les espines qui li penetraven el seu santíssim cap, i de tot lo demás que havia patit que, ab assistència sua, tenia ànimo i valor de patir-ho tot per son amor. I tot açò era perquè més tingués *de què viure amor*.

14. Ditxós *amor* i ditxós lo Amic *en qui fa hostel lo amor*, perquè en ell viu lo Amat, que per això deia sant Pau *vivo ego jam non ego, vivit vero in me Christus*, que sempre estava mirant i contemplant, ab un desig gran d'imitar-lo, i en el cor d'aquest pobre Amic viu també lo Amat per la sua gran amor. I no se contenta de tot açò, sinó que encara m'obri el seu santíssim cor, a on volgué recrear-me i regalar-me, perquè ves i entengués ab major claredat *com lo amor viu de pensaments i mor per olvidances*. Això és, *mor lo amor* o s'estingueix i acaba lo amor, quan lo Amic no té aquestos *pensaments*, descuidant-se i olvidant-se d'imitar a lo Amat, perquè aleshores falta el sustento necessari per *viure amor*.

15. *Los fonaments de la qual són molt distants dels delits i folgances d'aquest món*. I són tan *distant*, que no és possible que un enteniment humà, per ser tan limitat, ho puga entendre així com és. I així bastarà dir que *los delits i folgances d'aquest món* són contra lo esperit, i no són del gust de Déu nostro Senyor. I entenia jo que *fonament de l'amor* és una pura i recta intenció, i aquesta sempre està molt lluny *i distant de los delits i folgances d'aquest món*. I per ésser de tanta importància la recta intenció, per això s'acompara a los *fonaments*. Així m'ho digué mon Amat, advertint-me que si fan una gran casa i los *fonaments* no són bons, tot lo edifici va per terra i la casa a perdicció. Així mateix passa (digué mon Amat) en algunes obres grans, que se veuen a lo exterior, qui perquè los falta la bona intenció (com a la casa *los fonaments*) van totes desdixadament a perdicció. I com aquesta sia tan *distant de los delits i folgances d'aquest món*, per haver-hi en ells tants de perills i inconvenients ab què se pot disgustar i ofrendre a lo Amat, per això *disten* i estan tan lluny de *los fonaments de l'amor*.

16. Totes les ànimes haurien de procurar aquesta bona i recta intenció, en particular les ànimes qui caminen per aquest camí d'*amor*, perquè si falten aquets *fonaments* tot lo edifici espiritual anirà per terra i, desdixadament, a perdicció. I procurar a apartar-se i *allunyar-se de los delits i folgances d'aquest món* en los quals apenas nígú se pot escapar, que no faça alguna falta en la puresa que demana la recta intenció, que per això les té tan avorrides aquest pobre Amic, encara que puc dir ab veritat que per a mi no hei ha *delits i folgances d'aquest món*, sinó pel gran dany que veu que causen a les persones qui tracten de virtut. Dic qui tracten, i no dic qui tenen virtut, perquè una cosa és tractar de virtut i altra cosa és tenir virtut, perquè aquells tracten de virtut, qui *en los delits i folgances d'aquest món* volen servir a son Amat, i aquells tenen virtut, qui són *molt distants de los delits i folgances d'aquest món*.

17. Ab aquesta consideració tenia jo un gran dolor i sentiment de la poca rectitud i puresa d'intenció en què havia viscut, ofenent a mon divino amat i espòs Jesús, que mirava en la santíssima Creu. I no podent tolerar les grans penes que per mi sentia, tota llàgrimes i plors, suplicava-li sense sossiego que em deixàs partir d'aquesta vida per no estar més en perill de disgustar-lo *en delits i folgances d'aquest món*, qui tot és no res i prest s'acaba. I així, no siem locos ni esperem que nos deix el món i los seus delits, sinó deixem-lo nosaltres primer, per més amar i servir a mon Amat ab una bona, pura i recta intenció, que d'aquesta manera *los fonaments dels nostro amor seran molt distants de los delits i folgances d'aquest món*.

18. Així puc dir que és, per gràcia del meu Amat, perquè me'n portava i retirava en un lloc molt abscondit i distant d'aquest món i tan apartat que hei havia una distància infinida, perquè em posà tota dins un mar de Déu omnipotent, a on no veia sinó Déu i sempre més Déu i la sua clemència, bondat, grandesa, noblesa, benignitat i pietat sense fi, que certament m'admirava de veure el gran amor ab què obrava en una pecadora, la major del món, qui som jo. I deia'm: «No temes, ni deixes de prosseguir lo començat, que Jo som en tu.» Oh gran Déu omnipotent, qui ha de poder explicar la ditxa (f. 106) gran que té lo Amic, qui té tant de *temor* d'ofendre-us i *esperança* en la vostra divina bondat, que puga *fer en ell hostel amor*. Qui podrà declarar les mercès i favors que vós li comunicau? I així serviguem aquest gran Senyor i amem-lo sens nigu interès, sinó tot per major glòria del Pare, Fill i Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 17

Qüestió fon entre los ulls i la memòria de l'Amic; perquè los ulls deien, que millor cosa és veure lo Amat, que recordar-lo; e la memòria deia, que per lo record puja l'aigua als ulls, e lo cor s'enflamma d'amor.

1. Ditxosa l'ànima qui pot alcançar tenir amor, perquè aquesta és lo Amic de qui se tracta en aquesta dialogació *entre los ulls del qual i la memòria fon qüestió*. Per los ulls havem d'entendre *los ulls* de la fe. I me digué mon Amat que és molt bo mirar-lo sempre per fe, i creure'l de la mateixa manera i ab la mateixa claredat que el veuen a la glòria i benaventurança celestial. I aquest modo de veure a Déu, nostro Senyor, és el millor modo ab què se pot veure en aquesta vida, que per això diu ell: *Beati qui non viderunt et crediderunt*. Jo no sé modo com poder explicar aquest modo de veure, lo que sé dir és que és començar a veure i gosar-lo del modo que el tenen de veure i gosar en la glòria per tota una eternitat. Així entenia que és per les grans gràcies que em feia mon Amat.

2. Jo tenia un grandíssim desig de no mirar ni posar los ulls en cosa alguna fora de mon Amat, ni volia que la memòria recordàs sinó a ell tan solament que heu mereix. I d'aquesta manera, lo estava mirant i recordant en lo més interior de l'ànima mia. Un summo bé sense fi i una noblesa, amor i lliberalitat qui no té igual. I tenia grandíssima pena que se pogués trobar ànima, qui no empleàs la sua vista en mirar-lo i la memòria en recordar-lo, de la mateixa manera que jo el veia i recordava, mirant aquella gran bondat i caritat ab què tracta les ànimes.

3. No és possible que se puga considerar quant gran ditxa és tenir aquesta summa sabiduria en lo interior de nostres ànimes, i quant gran finesa és que tinga gust que el

mirem i recordem, per poder-se més comunicar fins a arribar-nos a què tinguem *qüestió los ulls i la memòria, com fon entre los ulls i la memòria de l'Amic*, qui després d'haver deixat totes les coses per més amar a son Amat, posà tanta diligència i cuidado en mirar-lo i recordar-lo, *que los seus ulls i la memòria vingueren a qüestió* qual cosa era millor: *o veure lo seu Amat o recordar-lo*, perquè li tenien tan gran amor, que volien demostrar-lo. De la mateixa manera (me digué mon Amat) que fan alguns qui amen alguna dama, que fan entre ells qüestió per demostrar qual l'ama més i gusten molt de què ella heu sàpia.

4. «Quina dama (me digué mon Amat) mereix ser més amada, que la mia divinidad, humanitat i la mia santíssima Passió? Sempre la tindrieu d'estar mirant i recordant, perquè així és rauó, *que això és la qüestió entre los ulls i la memòria de l'Amic*, i de tots los Amics qui caminen per aquest camí, perquè les disputes i qüestions sempre són de pretensions, o de lo que se tracta, i com lo que pretenen i tracten los vertaders Amics és amar, *veure i recordar a son Amat*, per això *los ulls i la memòria* d'ells arriben a *qüestió*, perquè cada un d'ells vol que el seu empleo sia millor i més del gust de lo Amat.»

5. No se pot negar que *veure lo Amat i recordar-lo* són dos coses summament bones (plàcia a sa divina Majestat, que tots ab totes veres ho procuràssem fins arribar *que fos qüestió entre los ulls i la memòria*, que jo sé que creixeríem molt en virtuts). I ab tot això, me digué mon Amat que *el veure* moltes vegades enamora més i causa major amor que no fa el record, perquè *del veure* és com impossible que no sia ocasió *de recordar*, i de més *veure*, més *recordar*, i per consegüent major amor, encara que és veritat que, quan lo amor és vertader, no té necessitat de *veure per recordar* i amar, antes bé, el no poder *veure* és ocasió de major amar i *de pujar l'aigua en els ulls, perquè el cor s'inflamma d'amor*.

6. De tot això té gran experiència aquest pobre Amic, perquè *pujava gran quantitat d'aigua en los seus ulls del cor qui s'inflamava d'amor*, de tal manera que no podia reposar i venia a punt de rebentar *recordant-se del seu Amat*, i del gran amor que ab tanta lliberalitat li demostrava. Ab tantes fineses que feia, que (f. 107) certament tenia una gran confusió i major desig d'agradar-li en tot, sens fer níguna cosa qui no fos a major glòria de lo Amat, que és lo que major cuidado em donava. I d'aquí venia que, quan més *lo recordava*, més s'augmentava la fe, i no podia deixar de mirar-lo ab tan viva fe, que hauria donades infinites vides, si les hagués tingudes, per confirmar i dir que era Déu el que jo *recordava*, i per consegüent *el que mirava*. I així diria jo que són dos coses tan germanes i van tan acompanyades, que a penes se poden deixar. I així que és com impossible mirar a lo Amat i no recordar-lo, i recordar-lo i no mirar-lo.

7. A tal unió arriba lo Amic per aquest *recordar i mirar*, que no sap *si mira, ni si recorda*, sinó que és un *mirar i recordar i amar* gosant sempre de Déu d'un modo sense modo ni manera de poder-ho manifestar i referir. Perquè és tanta la ditxa que gosa lo Amic qui arriba an aquest estat, que té *los ulls i la memòria* molt ben empleats fent extrems per més *mirar i més recordar*, i no voler *veure ni recordar* cosa níguna fora del seu Amat. Fins arribar a disputar i *tenir qüestió los ulls i la memòria* ab què pareix que cerquen qual és millor: *veure o recordar a lo Amat*.

8. Així estava, i em *recordava* de la sua infinita bondat, i que mai se cansa de manifestar-la i comunicar-la a sos Amics. I com me veia tan apretada d'aquell afecte, qui mai me

parteix del cor, de no fer niguna cosa que no sia moltíssim del seu gust, i primer morir que pecar, no em cansava de suplicar-li moltes vegades, protrada <sic> a los seus santíssims peus, que em deixàs despullar de tot allò qui no li dona gust, i que ell me vestís de la sua divina gràcia. I com és tan gran lo amor que té a sos Amics que, al parèixer, no pot deixar de concedir-los lo que vivament demanen, al mateix punt me trobí a la sua presència en la Pàtria celestial, assistida d'aquells esperits qui viuen en ella. I lo Amat dispongué que em vestissen una vesta blanca sens igual, i me digué que era així blanca per la gran puresa que volia de mi, i que no temés, que no em deixaria. I així tot lo que faria seria del seu agrado i gust.

9. Valga'm Déu omnipotent, la gran confusió que tenia i pena d'haver empleada mal la mia vida, i al pas que més *mirava i recordava* la sua gran bondat, més creixia la mia pena i confusió. I era de modo que, de tantes coses que descobria, no sabia ab qual d'elles m'havia d'abraçar, sinó que li deia que tots los treballs, penes i persecucions <sic> i tribulacions que tenia, encara que fossen moltes més, tots junts eren poca cosa per patir per son amor. I *així los ulls solament miraven i la memòria recordava* aquella noblesa, grandesa i majestat que sempre més descobrien, sens poder pensar ni trobar cosa en què poder-se emplear, tan gran com desitjava aquest pobre i miserable Amic per donar-li gust, sols per ésser ell qui és i no més.

10. A la veritat no tenia altre intent, i per això li deia que volia Déu i que despedia de mi tot allò qui no era del gust de Déu. I així ell, que ves lo que tenia de fer. I me respongué, que m'abraçàs ab la sua santíssima voluntat i ab lo rendiment, i que això era abraçar-se ab tot allò qui li dona gust, de lo qual me restí molt confusa i molt obligada a *mirar-lo i recordar-lo* pel seu infinit *amor* en què estava tan fixa la memòria, que no me'n podia olvidar. De tot lo qual coneixia ab molta claredat que era Déu el qui em guiava i vivia en mi, la major pecadora del món, indigna de gosar gràcies tan grans i particulars com me feia per son gust i no més. Advertint que subject el meu judici a la santa mare Isglésia i a lo que diran los seus ministres, ab major rendiment del que fins ara he dit i referit en altres càntics.

11. El major contento que V.M. me podria donar seria dir-me que ha cremat tot lo que jo he escrit, perquè ha judicat que no era del servei de Déu. I advertesca, que l'hei protest davant de Déu omnipotent, que si heu entén així, que em desengany com a ministre de Déu que és, i que ho crem tot, que a mi no em dona cuidado altra cosa, sinó com compliré la voluntat de mon divino Amat, qui m'ha dit que m'abraçàs ab ella, i que se perda tot lo món no se'm dona res. Solament, que aquesta santíssima voluntat se faça i cumpla en tot. I així mir quant posada estic en donar-li gust i lo que ell m'ha manat, i no repar en desenganyar-me i manar-me tot lo que sia a major glòria de l'Altíssim, que jo l'abraçaré ab grandíssim gust, per molt pesada que sia. I li advertesc una cosa que jo entenc, que lo que escric és del gust de Déu, que si jo entenia el contrari, tot lo món no bastaria a fer-me donar un pas.

[A peu de fol: he vist el plec 12, dialogació i càntic d'Amor nº 16, 17, no tinc cosa que notar. Sor Anna Maria del SSm Sagrament.]

12. Aquestos són los efectes que deixa a lo Amic *el mirar, recordar* i contemplar a lo Amat, qui no parava de fer fineses grans i sempre més grans (f.108) per aquest pobre i miserable Amic, de tal manera que al parèixer, no podia deixar de *mirar, recordar* i

contemplar el meu Amat, perquè el tenia tan prop de mi (casi no ho gos dir, perquè meresc més estar en lo Infern, que gosar ditxa tan gran) que el veia dins de mi sacramentat. Així volgué que el ves, i que heí estava del mateix modo que està en el sacrari i en la Glòria celestial. I així estava tan plena de Cristo, Senyor nostro sacramentat, que no és possible poder pensar la grandíssima suavitat que despedia. Tanta era, que no la podia sustentar de modo nigú, perquè m'apareixia que tota m'havia de desfer a la sua presència, com la cera en el foc. Essent així veritat, que havia ja alguns dies, que no lo havia rebut en la comunió sacramental.

13. Com lo *mirava i recordava* ab tanta claredat, veia les misericòrdies grans que m'ha fetes, i fa sempre per mi. Essent així veritat que, per gràcia sua, estic sempre rendida a la sua santíssima voluntat. En aquesta ocasió, me prengué un desig molt gran de confessar-me, no que tingués algun escrúpol de consciència per la gràcia del Senyor, sinó per confessar-me de tanta maldat que és estada la mia i per rebre el sagrament de la penitència, que és tant del meu gust. També me prengué una enyorança tan gran de Cristo sacramentat, això és, de reber la santa comunió, que tota la sua gràcia havia menester per poder-ho tolerar i no desmaiar-me del tot. Essent així veritat que sempre estava abraçada ab la sua santíssima voluntat, i en particular, en orde d'aquesta matèria molt més, per trobar-me'n molt indigna, però sempre desconfiava de mi i fiava en los seus santíssims mèrits, que són de valor infinit.

14. Veient-me d'aquesta manera, no pogueren estar molt de temps aquelles entranyes plenes de misericòrdia de mon Amat sens aconsolar aquest pobre Amic, i aquí fonc que volgué que el ves del modo com estava en mi sacramentat, com tinc ja referit, que és la major ditxa que se pot gosar en aquesta vida. I tot venia de *mirar-lo, recordar-lo* i contemplar-lo, tota llàgrimes i plors, doncs molta rauó tenen *los ulls de voler, que millor cosa és veure lo Amat que recordar-lo, i la memòria* també, quan se recordava del seu Amat i veia que, per aquell *record, pujava l'aigua als ulls i que el cor s'inflamava d'amor* d'un bé sense fi. Tenia rauó i no podia assentir, que hi pogués haver cosa *millor que recordar-lo*. Per això, *era qüestió entre los ulls i la memòria de l'Amic*.

15. Si tingués de dir mon sentir diria que tot és una cosa, perquè *del mirar ve el recordar i del recordar el mirar*, plorar i penar, que en semblants ocasions no pot faltar tot això per la gran confusió que té lo Amic, que no pot ser altra cosa que estar molt atribulat d'haver mal empleat el temps que havia de dar gust a lo Amat. I així estava jo, molt apesurada d'haver pecat. I per això li deia: *tibi soli peccavi* ab una confiança molt gran de mon divino Amat. I essent així veritat que en aquesta ocasió nos havien feta una pràctica en què cert religiós ponderà molt la guerra que los dimonis fan a les ànimes en l'hora de la mort i los grans perills que tenen en aquesta hora, jo venia molt bé que és així la veritat, però mai poguí tenir dubte algú ni reparo, que el Senyor desempar niguna ànima ni que don lloc a los dimonis que se'n facen senyors el dia que li pesa de veres d'haver ofès a son creador.

16. D'aquest modo passava i, per instants, creixia i aumentava la confiança que tenia de mon Amat. I a algunes germanes, qui s'affligiren molt, los deia que tenia per molt cert que, encara que a cada persona de los que estan per a morir, anassen los dimonis a mil·lenars, i encara que n'hi anassen sense fi, que sempre podia més Déu nostro Senyor que tots ells sens niguna comparació. Doncs, com volen que jo crega (los deia jo) que sa

divina Majestat, qui nos ama summament i qui sempre nos assisteix, desempar a niguna ànima qui el vol a ell. I en particular, en l'hora de la mort, que és major la necessitat. Això jo no hu puc pensar ni creure, antes bé tinc una grandíssima confiança que més nos assistirà, perquè més lo havem menester. I així les exhortava, a què posassen tota la confiança en lo poder i amor infinit de mon divino Amat, i que no temessen que no nos faltará mai, si desconfiam de nosaltres.

17. Jo no podia encobrir lo poc o no gens que confiava de mi, i lo molt que confiava del meu amat i volgut espòs Jesús, i una de las germanes me digué: «Sols no té gens de temor.» I jo, sens poder detenir les paraules, li diguí: «I és veritat que no tinc nigun temor que Déu me desempar, per la sua gran bondat, que per mi ja sé que meresc ser llançada en lo Infern i encara seria poc. I sempre heu pens així, però és tan gran la confiança que tinc de mon divino espòs que, encara que ves a tots los dimonis de lo Infern davant mi, no els temeria de modo nigú.» Això era lo que responguí, i al parèixer, deia molt. I la veritat és que, de moltes parts, no és una de lo que passava per mi, tan fortificada com això me deixà *el mirar i recordar lo meu Amat*.

18. Ell me donà a entendre ab molta claredat, que ab molta justícia deia *la memòria que pel record puja l'aigua als ulls e lo cor s'inflamma d'amor* (f. 109), perquè pel gran record que tenia de mon Amat, pensant en la sua clemència i benignitat, tenia tanta pena i sentiment de què totes les ànimes no el confessassen per vertader Déu i son creador, gosant de la sua gran misericòrdia, pietat, amor i benignitat, que apareixia que hagués de disretir-me de la gran *aigua que pujava a los ulls*. I el cor se m'abrasava de voler més amar, *mirar i recordar a mon Amat*, i que totes les demás ànimes fessen lo mateix. Que era una cosa de gran admiració veure tan gran valor en una creatura tan flaca com jo, i tantes ànsies de què totes les ànimes *mirassen, recordassen* i amassen a mon Amat.

19. No és possible poder donar a entendre los extrems a què vaig arribar, suplicant a mon divino Amat que em donàs modo de poder-me postrar a los peus de totes les ànimes per a suplicar-los, que el mirassen i recordassen. I tindrien molt de valor i molta desconfiança de si mateixes, com tenia aquest pobre Amic, qui no se cansava de fer les majors súpliques que se puguen fer per totes les ànimes. I quan en la missa, el sacerdot alçava l'hòstia, comencí a dir el psalm *De profundis clamavi ad te Domine, Domine exaudi vocem meam*, fins a aquelles paraules *et copiosa apud eum redemptio*. I això durà molt de temps, que no podia deixar de referir aquestes paraules moltes vegades, ab la major pena i aflicció que se puguen pensar. I que hei haja ànimes qui se vullen privar d'un bé tan gran! No hu podia sofrir, ni passar.

20. Jesús amantíssim, quina cosa tan amarga és aquesta per a mi! I ja més veure que totes les ànimes no gustassen la dulçura i suavidat que em comunicava, perquè vessen i sabessen quant suave és el Senyor, qui per la sua gran bondat, volgué que jo la gustàs, perquè sabés com tracta los seus Amics, qui el *miren, recorden* i amen. I d'aquesta manera, gosava de les sues grans misericòrdies ab molta abundància i era de modo que, si em fos haguda de desconsolar, fora estat per tantes gràcies que lo Amat me comunicava, tenint-les jo tan poc merescudes. I per això, creixia sempre el sentiment que tenia *i les llàgrimes, qui* ab molta abundància *pujaven a los ulls i el cor, qui s'inflamava de major amor a Déu i de caritat an el pròxim*, que era una ferida qui em penetrava el cor molts dies havia, perquè tenia grans cuidados i ànsies d'aquelles ànimes, qui no volen confessar

a Déu nostro Senyor per vertader Déu i son creador. I això era en tant d'extrem, que no és possible poder-ho ponderar ni referir.

21. No és possible tampoc que pogués dir lo que jo hauria patit, per poder alçar aquesta gràcia de mon Amat, si ell m'ho hagués concedit. I el qui en lloc seu governa aquesta pobra ànima, que com veig tan poca lliberalitat en orde de deixar-me exercitar en algunes coses penals, no es pot pensar ni imaginar la gran ajuda que havia de menester per poder reprimir aquests afectes, encara que estic sempre molt rendida a la santíssima voluntat del Senyor, però sempre penant i plorant amargament.

22. Aquí me digué mon Amat, que no m'admiràs de sentir tanta pena recordant-me d'aquestes ànimes, perquè a ell, en lo Hort, lo feren suar sang i aigua, pensant les ofenses que feien an el Pare celestial, son Amat. I jo no me n'espant, perquè sabia quant grave cosa és i, en particular, d'aquelles qui no creuen amb ell, que era la ferida que jo tenia en el cor, qui tan fortment lo penetrava. I tot això venia *de mirar-lo i recordar-lo*, i quant més *lo veia i recordava* major pena i sentiment tenia, perquè més fortment lo amava i més sentia que fos ofès i disgustat.

23. Estant d'aquesta manera, tinguí ditxa de rebre la santa comunió sacramental, i jo no sabia què poder oferir a Cristo sacramentat en acció de gràcies. I per això, li oferí a ell mateix los seus santíssims mèrits, les gràcies tantes que em feia, los mèrits de Maria santíssima, i en particular, la sua gran puresa, qui em roba el cor. Més li oferí tot lo que s'ha fet i obrat a gust seu, i lo que per a sempre s'obrarà, com si tot heu hagués obrat jo. I encara no em contentava ab tot això, sinó que hauria volgut poder-me exercitar en tot cada instant, no tan solament de tant quant durarà el món, sinó de tant com Déu serà Déu, qui mai s'acabarà, per poder-l'hei oferir tot i donar-li totes aquestes alabances. I, si més podia, més per ser ell qui és i no més. I tot això perquè *mirava i recordava* la sua gran amor, qui em treia de mi de tal modo, que m'apareixia que *el cor* havia de sortir del pit, per lo molt que s'era *inflammat d'amor*. Los sustos que donava era cosa rara i particular, i sols ab la sua gràcia se podia tolerar.

24. Així em trobava, i olvidada que estava de totes quantes coses se poden trobar en el món, sols *per mirar i recordar a mon Amat*. I ell me digué, que de la mateixa manera es trobava lo amic el beato Ramon *quan fon qüestió entre los ulls i la memòria*, perquè estava olvidat de tots los gustos i regalos d'aquest món qui, per grans que sien, tots són amargures i grans tribulacions. I aquest és el medi per arribar an aquest estat, que per això les desama i avorreix tant (f.110) aquest pobre Amic, que és cosa d'admiració.

25. Pobra i miserable de mi, que pena tinguí tan gran, quan sentí a mon Amat qui em digué que de los Amics que ell tenia en aquest estat, no se contentava que fessen les obres perfetes, sinó que volia que les fessen perfectíssimes. Qui podrà explicar la gran pena que jo sentí en aquesta ocasió? Tenint aquest desig de fer-ho tot ab summa perfecció, i veure la gran misèria i flaqueza que tinc. Això em donava gran cuidado, com podria complir lo que em deia el Senyor. I estava feta un mar de llàgrimes, *de la gran aigua* que ab molta prestesa *pujà an els ulls* al sentir la veu de mon Amat, qui abrasava i *inflammava* ab vives flames *el cor*. I ab això me donà a entendre, ab molta claredat, que no tan solament *puja l'aigua an els ulls i s'inflamma el cor pel record de lo Amat*, sinó encara, al sentir la veu del mateix Amat (encara que és veritat que, de rel, tot ve de molt recordar-lo) perquè té

tanta força aquesta benigna i misericordiosa veu, que ab molta facilitat fa *pujar l'aigua als ulls*, brollant de llàgrimes admirablement, així ho experimentava jo.

26. Me digué mon amat i volgut espòs Jesús, posant-se la mà en el pit: «Jo som qui t'ho dic i et don paraula, que no et deixaré, què vols més de mi?» «Altíssim, amabilíssim i llibelalíssim <sic> Jesús (li diguí jo) aquí està la més inútil esclava vostra, prompta, assistida de la vostra gràcia, a fer en tot la vostra santíssima voluntat, feu de mi lo que voldreu, que no tinc altre voler sinó el vostre, i som tota vostra de tal modo, que no voldria que los ulls vessen, ni la memòria recordàs altra cosa sinó a vós, i lo qui a vós dona gust. I així mateix, no voldria que la voluntat amàs altra cosa sinó a vostra divina i soberana Majestat, que açò és lo que mon cor desitja, *fiat voluntas tua*», que així acaben sempre les mies peticions. I a la veritat, se deu fer sempre així, com me digué el mateix Amat, perquè això és pròpiament *mirar i recordar a lo Amat*.

27. Per donar-m'ho a entendre ab major claredat me digué, que molts diuen *que miren i recorden a lo Amat* i no és veritat, perquè no *miren* lo que ell patí, *ni se recorden* del modo com patí, i sinó que miràssem (me deia ell) el modo com s'aportava en l'oració, que si bé veia les grans penes que li estaven preparades per a patir, el fruit que treia d'aquella oració era dir *fiat voluntas tua*, restant-se molt rendit, humil i obedient a tot quant volgueren fer-li passar, sens recusar niguna cosa. Essent així veritat, que estava subjecte a los més vils i cruels hòmens del món. I així, deia'm, que aquell *lo mirava i se recordava d'ell*, qui eixia de l'oració dient *fiat voluntas tua*, ab molt de rendiment, humilitat i obediència a tot quant li voldran manar, no tan solament los superiors, que és d'obligació, sinó també a qualsevol altre, encara que sia inferior.

28. D'aquesta manera se coneix si algú és Amic i *si los seus ulls miren i la memòria recorda a lo Amat* en lo que ell patí, i en el fruit que treia de l'oració. I així mirem-lo i recordem-lo, que d'aquesta manera arriben *los ulls i la memòria de lo Amic a tenir qüestió qual cosa és millor: o veure o recordar a lo Amat*. D'on se treu tant de bé que, si tot s'hagués d'explicar, no acabaríem mai; i sinó mirem les grans fineses que fa lo Amat per aquest pobre Amic, per qui és poc lo Infern. I lo Amat se deixa *mirar i recordar* d'ell, de tal modo que ja no sap *si mira ni recorda*, sinó que tot absort i elevat, se troba en la Pàtria celestial, a on gosa de les riqueses, nobleses i majestat de son Amat, sens poder explicar el gran bé que gosava, perquè era arribat a tal unió, que si hagués durat un instant més, sense dubte hauria expirat. Consider la confusió que tindria i la pena que tenia era que no el gosassen així tots los mortals, que d'aqueixa manera coneixerien la grandesa de mon Amat, qui la'm manifestava de modo que mai l'havia vista tant com en aquesta ocasió. Plàcia a sa divina Majestat que tots la mirem, recordem i amem, per infinita secula. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 18

Demanà lo Amic a l'enteniment i a la voluntat qual de los dos era més prop a son Amat? e corregueren los dos; e fon molt més prest l'enteniment al seu Amat, que no la voluntat.

1. Com *lo enteniment* és tan prompte i veloç, no cessava de pensar i d'aportar a lo Amic molts de records de les ofenses que havia fetes a son Amat, i com no hei ha cosa més amarga i pesada per aquest pobre Amic, que haver ofès a lo Amat, per això, postrada a los santíssims peus de Cristo crucificat, tota llàgrimes i plors, li demanava perdó ab tant

de sentiment que tenia, que el cor me rebentava i apareixia (f. 111) que havia d'expirar. I deia a mon espòs Jesús, que no em deixàs errar i, en particular, en aquesta obra, que no voldria que tingués la menor imperfecció, i tot per glòria sua i no més. I com si fos una loca, deia: «Amantíssim Jesús, Déu de la mia ànima, aquí teniu aquella ànima, qui vos vol amar més que quantes ànimes hei ha.» I ell me respongué: «I perquè heu veig així, et vull declarar lo que has d'explicar en aquest càntic.»

2. Qui tingués lo esperit de sant Pau, del pare santo Domingo, o de molts altres sants pares i doctors! per poder explicar el gran gust que té lo Amat de lo Amic, qui a més de tenir los ulls posats en mirar-lo i la memòria en recordar-lo, també *demana* ab moltes ànsies i cuidado *a l'enteniment i a la voluntat, qual dels dos és més prop a son Amat*. Així m'ha dit que estava lo amic el beato Ramon, qui com era restat ab lo cor abrasat i inflammat d'amor (del càntic passat) no podia sofrir ni tolerar ausències de lo Amat, encara que no fos sinó per un sol instant (que un sol instant d'ausències de lo Amat, per al qui és vertader Amic, és un temps molt llarg). I per això *demanà a l'enteniment i a la voluntat, qual dels dos era més prop a son Amat*, com si cercàs qui de los dos hi seria primer, perquè el volia mirar i amar.

3. És cosa rara i particular la promptitud i velocitat ab què *lo enteniment* arriba a lo Amat, i la causa és perquè les ales de *lo enteniment* és la contrició, i aquestes ales de la contrició fan volar de tal manera *lo enteniment* a Déu, nostre Senyor, que no hei ha nigú qui hu puga pensar. *I així arriba a lo Amat més prest lo enteniment que la voluntat*. En certa manera així m'ho deia mon Amat i, era cosa rara i particular, veure aquest modo *d'arribar lo enteniment a lo Amat*, com era, perquè és a modo d'un gran vent qui ab molta prestesa passava, i tot lo que trobava que podia impedir la voluntat que no anàs a lo Amat, ho destruïa i apartava. De la mateixa manera que fa el vent, quan dispergeix los nuvolats per desembarassar la carrera a los raïos del sol.

4. Certament que és cosa d'admiració veure arribar lo enteniment a lo Amat, ab quina prestesa, senzillesa i lleugeresa. I lo abraça de modo, que jo no sé modo com poder-ho explicar. *La voluntat* també és molt prompte *i prest a son Amat*, perquè té per ales lo amor, qui ab molta prestesa la fa volar i passar, però hei ha aquesta diferència entre l'amor i la contrició, que lo amor és fort i pesada (ab molta claredat heu he vist moltes vegades) i posa la voluntat en tals ànsies i cuidados de més amar a lo Amat, que no la deixa córrer i volar, com fa lo enteniment. I així *no arriba ab tanta prestesa com lo enteniment*, essent així veritat, que fa diligències grans per arribar-hi prest, però aquell cuidado que té de més amar, pensant com més amarà que no ama ni sap com poder amar, tot açò li posa un pes damunt tan extraordinari, que la té com a suspesa. I encara que és veritat que ama i gosa a lo Amat, no sap si ama ni gosa, perquè és un modo d'amar i de gosar sense modo. I tot li ve de lo amor, qui és pesat i fort com la mort, i no la deixa arribar ab aquella *prestesa que arriba lo enteniment*. I açò li és una pena molt gran, però és també ocasió de créixer i augmentar lo amor i el desig d'arribar a lo Amat per imitar-lo, abraçar-lo, adorar-lo, amar-lo, servir-lo i alabar-lo sempre a son gust, per ser ell qui és i no més.

5. Així estava i mirava i contemplava a Cristo, Senyor nostro, sacramentat, que en aquell punt havia rebut en la comunió sacramental, encara que indignament. I veia el seu amor gran, qui no mirava la mia maldat, sinó que obrava com qui és, i no com jo mereixia. I d'aquí me venia una confiança i esperança tan gran de la sua infita <sic> bondat, que no

hei ha cosa qui puga fer-me desconfiar, però desconfiava molt de mi, com me veia tan flaca i miserable (que per la misericòrdia de mon Amat cada dia conec més, i veig ab major claredat, la mia flaguesa). I deia-li tota llàgrimes i plors: «Qui no té de confiar en vós, Amat meu, Jesús espòs meu i alegria del meu cor? Vós teniu sabiduria i ciència sense fi. I així, sapiau que jo no vull sinó a vós, sapiau que la mia voluntat no desitja sinó arribar a vós, sapiau que no vol agradar sinó a vós, sapiau que primer vull morir que fer cosa qui vos puga disgustar, ni posar-me en cosa qui la puga detenir, ni entretenir, que *no puga arribar ab molta prestesa a vós*, a gosar de vostra divina i soberana grandesa, noblesa i majestat. I finalment, sapiau que tot lo que vos he dit i molt més que no sé explicar ni dir, ho tinc vivament en el cor i neix *de la voluntat*. I així disponeu i digau lo que tinc de fer, perquè voluntat i cor estan tan inflamades d'amor, que s'abrasen i no tenen repòs fins que puguen arribar a vós, qui sou lo Amat ab tota prestesa, o sinó la vida s'acabarà, si veu *que no pot arribar tan prest com lo enteniment*.»

6. D'esta manera parlava aquest pobre Amic i ab aquesta llibertat, perquè estava la sua voluntat tan empenyada a amar i *a arribar prest a son Amat*, que al parèixer nigunga cosa lo podia aturar ni detenir de fer moltes súpliques a son Amat, perquè li digués en què li donaria major contento i gust, que en allò se volia emprar, sens reparar en treballs, i encara que li costàs la vida. I lo Amat li respongué i digué, que s'havia d'empresar en fer la sua santíssima voluntat. I la veritat és que jo no vull altra cosa ni en desig altra que fer la sua divina voluntat, però com som tan flaca, li diguí (i això s'entén que hu diguí en lo interior de l'ànima mia, sens treure-hu fora a lo exterior): «És possible Déu meu, Jesús amorosíssim, que sempre em dieu, que fer la vostra divina i santa voluntat, és lo que voleu d'aquesta miserable i gran pecadora? Donau-me gràcia per poder-ho fer tot així com voleu», però cosa rara i particular, que em respongué a lo que jo tenia dins del meu cor, i me digué que ell, qui tenia sabiduria infinita, no trobà més que dir an el Pare celestial, son Amat, sinó *fiat voluntas tua*, i que la sua santíssima mare Maria, en una obra tan gran com la de conceber-lo en les sues puríssimes entranyes, lo que digué fonc *fiat voluntas tua*; ab què me donà a entendre, ab molta claredat, que no hei ha cosa qui li don més gust que fer la sua santíssima voluntat, si no volem errar.

7. Qui podrà explicar lo afecte i desig que tenia aquesta pobra *voluntat* de complir ab molta puntualitat tot lo que li declarava son Amat, que tant cercava i volia contentar? Ni qui podrà dir la gran confusió que tenia, feta un mar de llàgrimes, d'un cor abrasat i d'una *voluntat* loca i enamorada *de córrer an el seu Amat*. Tantes eren les llàgrimes, que no les podia detenir, i per això, me desconsolava, encara que resignada, i suplicava-li tot quant podia, que aquelles llàgrimes fossen a lo interior i que no se vessen a lo exterior. I la sua clemència, pietat, benignitat i misericòrdia fonc tanta (los colors me surten a la cara d'haver-ho de referir) que ell mateix, per les sues santíssimes mans, les m'eixugava, cosa tan particular que, si no les desrremàs ja, les hauria desrremades per una finesa tan gran, perquè sols això bastava per disrretir-me tota i desfer-me en llàgrimes, de la gran confusió que tenia, i un afecte major de convertir-me tota en llàgrimes de sang per donar gust a lo Amat, i plorar los meus pecats, que sé que he comesos tants i tan graves, que no parava de dir-li *cor contritum et humiliatum Deus non despicias*; sempre pensant lo molt que volia dir lo Amic en aquest càntic ab aquestes paraules *e corregueren los dos*.

8. Jo entenguí que córrer a Déu nostro Senyor és lo que fa una ànima, qui se vol donar tota a lo Amat, quan comença a tenir molts pensaments de les ofenses que li ha fetes i,

considerant lo que ha fet i contra qui ha pecat, entra en contrició, que són les ales qui fan *volar lo enteniment a son Amat*; perquè no heu ha cosa més lleugera que és la contrició de los pecats, essent així que no n'hi ha de més pesada que los pecats, però després de confessats i, ab verdadera contrició, *fan arribar molt prest lo enteniment a lo Amat*, perquè resten ja borrats ab la preciosíssima sang de Jesucrist, Senyor nostre, i per això és molt *més prest lo enteniment a son Amat, que no fa la voluntat*, encara que tinga gran amor.

9. Més me digué mon Amat, que no poden los hòmens tenir gran amor i vertader sens una verdadera contrició perquè, quant més gran és lo amor, major és la contrició, perquè major és el coneixement. Així em digué que passava en nòstron pare santo Domingo i molts altres sants, qui com menos faltes tenen, major contrició tenen; perquè tenen vertader amor i caritat. I qui té caritat no tan solament se dol de les seues faltes, sinó també de los pecats del pròxim. I d'aquesta manera s'inflamma *la voluntat* de modo que, si bé *arriba més prest lo enteniment a son Amat*, de la voluntat se pot dir en certa manera que està sempre en son Amat, perquè lo ama tant que no és possible poder-ho explicar.

10. Grans fineses fa lo Amat per aquest modo d'Amics, jo ho puc dir així ab l'experiència que tinc de les moltes i grans gràcies, que em comunica lo Amat, i ab tant d'amor, que no podia deixar de dir moltes vegades *tibi soli peccavi et malum coram te feci*. I així, Senyor, jo no som digna de tant de bé, antes per mi és poc lo Infern. I no fer-me gràcies tan singulars i grans, que primer s'acabaria la vida que poder-les referir, perquè em trobava engolfada en un mar de Déu sense fi, a on no veia sinó Déu i sempre més Déu, bondat, grandesa, noblesa i lliberalitat sense fi, perfeccions tan infinites com el mateix Déu. Que ditxosa l'ànima qui arriba a gustar-les i a gosar-les, que ben empleats pot tenir los cuidados i diligències que posen lo *enteniment i la voluntat per a córrer i arribar prest an el seu Amat* qui, quan arriben a ell ab aquestos favors, los fa descansar de los cuidados i fatigues que han passat.

11. De moltes maneres m'ensenya l'experiència, que fatiga i se cansa lo Amic *qui de veres corre a son Amat*, essent així que tinc gran valor per gràcia de mon Amat. I no obstant això, algunes vegades me venen a faltar les forces, que a penes me puc servir. Quan sent cantar o dir (f.113) alabances de mon Amat, de la sua santíssima mare Maria santíssima o d'alguns sants, me feren el cor de manera que vinc a punt de desmaiar, i aquest és un patir grandíssim, però regaladíssim. I altres modos de penes i de patir, que deix per abreviar, però sobretot el patir és aquell qui ve del gran coneixement que té lo Amic, a qui totes les forces i valor que tinc me ve faltar; si bé, jo confés que tot és de Déu, nostre Senyor, sols la misèria és mia. I així, jo no parava de dir el psalm *In te Domine speravi non confundar in eternum*, representant a mon Amat, que no confiava de mi, sinó que tota la confiança tenia posada en el seu gran poder i que pel seu gran amor m'assistiria, perquè aquest és el meu refugi i la mia protecció, encomanant-li la mia ànima i suplicant-lo, del més fondo del meu cor, que cremàs i no deixàs cosa en ell qui pogués impedir *lo enteniment i la voluntat, que no correguessen ab tota prestesa a son amat* i volgut espòs Jesús, en qui tenia posada tota la mia confiança.

12. Bona ensenyança i molt tenim que aprendre d'aquest càntic *de l'enteniment i la voluntat*, qui quan lo Amic los demanà qual de los dos era més prop a son Amat, no se detingueren a tornar-li resposta niguna, sinó que ab molt de cuidado *corregueren los dos per arribar prest a son Amat*, com si nos diguessen: Ara veureu i sabreu lo poc que s'han

d'entretenir les ànimes qui volen anar a son Amat, que en el mateix punt que ell nos *demana qual és més prop de son Amat*, això és, aquí mateix, que nos dona llum i coneixement de lo mal que havem obrat, no nos havem d'entretenir un punt ab preguntes i demandes, respostes i satisfaccions, sinó ab molta prestesa *córrer a lo Amat*, qui és el refugi i remei de nostres necessitats. I això és lo més perfet i, no fer-ho així, és ocasió de molts danys per les nostres ànimes i, en particular, per aquelles qui van per aquest camí de mirar, recordar i contemplar a lo Amat.

13. Per la sua gran bondat havia comunicada lo Amat gran amor i contrició an aquest pobre Amic, i feien-li tanta força, que *son enteniment i voluntat no corrien*, sinó que volaven ab grandíssima velocitat per arribar a mirar, recordar i amar el meu Amat, que és una ditxa tan gran aquesta, quan aquestes potències arriben a lo Amat, que per molt que hagen treballat i tribulat per arribar-hi, és molt més lo que gosen quan són arribats, perquè lo abracen de manera i ell les rep ab tan gran amor, que resten i estan ab ell, ab tan rara quietud, que no se mouen, ni corren, ni a penes saben a ont són restats, perquè estan tan abscondits dins d'aquella summa bondat, benignitat, suavitat, pietat, lliberalitat i misericòrdia del creador, que tenen el major descans que se puguen imaginar ni pensar.

14. D'aquesta gràcia gosava aquest pobre i miserable Amic, ab un desig gran de què tots los mortals l'haguessen poguda gosar, perquè crec que nigú deixaria de donar gust a lo Amat, per gosar un bé tan gran com és aquest que, perquè no el coneixen, per això no lo estimen i amen de modo nigú. I açò és una pena tan gran per a mi i una ferida tan cruel que em penetra el cor. I així, encara que gosava tant de bé i tan esplèndidament, no em faltava ab què penar amargament. Después de tot açò, me posí a meditar les penes que mon divino espòs, Jesús, patí des de lo Hort a ont lo prengueren fins a la presó ont lo posaren. I com lo veia tan penat, despreciat i deseparat, tenia desig de descansar-lo i volia-li oferir el meu cor, però com lo veia més súcio que la mateixa presó, no m'hi atrevia. I així, per no poder-lo aliviar, tenia molta pena i perquè no el podia imitar en aquelles penes que patia, jo les patia de poder-les patir. Después, com considerava la gran finesa que ell havia feta d'unir-se a si la naturalesa humana, i que de la mateixa naturalesa fossen aquells qui lo estaven maltractant i deshonrant tan cruelment, aquesta ingratitud era la cosa més amarga per a mi que se puga imaginar, per esser jo la causa de tot lo mal i la més ingrada de tots. Al fin tot m'era penar i més penar.

15. No és possible poder-se pensar lo que pateix un pobre Amic en aquestes ocasions, però s'augmenta tant la contrició, que ha menester una gràcia especial de son Amat per poder-ho sustentar, perquè són unes ferides fortíssimes qui *fan córrer i volar lo enteniment i la voluntat ab molta prestesa a lo Amat*; perquè no tan solament penetren l'ànima i el cor, sinó també los ossos penetren i cruixen rigurosament. Consider quina deu ésser aquesta contrició! I per la gràcia del Senyor, la tenia i posseïa aquest pobre Amic, i tota llàgrimes i plors, que justament desremava per la nostra gran maldat i ingratitud gran a lo amor infinit, que demostra tenir-nos en totes ocasions lo Amat. I és impossible que ànima qui hu mir d'aquesta manera, veent la nostra maldat, deix de tenir un gran sentiment, dolor i contrició de sos pecats. I aquesta és *qui fa córrer ab molta pressa lo enteniment i la voluntat a son Amat*.

16. Aquesta és la causa perquè no s'entretenen en respondre a qui els *demana*, ni s'entretenen en compliments, sinó que *corregueren los dos* perquè no volen perdre punt

per anar a trobar el seu Amat. I d'aquest modo (entenien de mon Amat) s'ha d'aportar l'ànima qui (f.114) desitja amar-lo i trobar-lo, que no té de perdre temps en preguntes i respostes, ni té de tenir atenció a respectes humans, sinó tan solament a lo que dona gust a Déu, *i a lo que fa córrer lo enteniment i la voluntat per arribar prest a lo Amat.* I no ha de tenir major pena ni aflicció, que de veure coses qui no sien del seu gust, perquè los qui són vertaders Amics farien impossibles per desterrar les menors imperfeccions que se puguen trobar, perquè és tanta la puresa i limpiesa ab què desitgen *arribar a son Amat,* que la menor falta que per la sua flaqueza cometen, encara que lleugera per a ells, és la cosa més pesada que se puga imaginar, i la ploren amargament.

17. Pobra i miserable de mi, què tinc de fer, essent la més defectuosa i ingrata de tots, com sap V.M.? Quina confusió tindria, tenint tant de coneixement, que el Senyor me donava? No podia reprimir les llàgrimes, el cor del susto que tenia donava tals salts i feia tants grans extrems, que apareixia que hagués de sortir del pit, i arribava a punt de morir. Lo olvido que tenia de totes les coses *per poder córrer ab prestesa a mon Amat,* era molt gran. I finalment, a tals coses era arribada, que no les havia vistes mai. I tot lo que he dit no és res a comparació de lo que passava. I quant més coneixia a mon Amat, més coneixia la mia iniquitat, i més misèria descobria. I d'aqueixa manera, creixia tant la confusió, que no sabia a ont poder habitar. I com veia les germanes tan virtuoses, i en mi tanta maldat, venia a punt de rebentar, ab un sentiment molt gran de què la mia voluntat hagués consentit en cosa qui fos ofensa del meu Amat. Tan gran com això és la pena i l'aflicció que em causava esser-me empleada en cosa que no sia amar i més amar a Déu nostro Senyor.

18. D'aquí prenia una resolució i determinació gran, si no m'impedien los superiors de rendir la voluntat i mortificar-la rigurosament i mai més ab advertència deixar-la emplear, assistida del Senyor, en cosa que tingués inclinació. I sentia i plorava amargament no haver conegut a què s'inclinava, perquè si heu hagués conegut primer hauria rebentat, que no l'haguera deixat consentir en cosa qui fos estada contra el gust de mon Amat, que ofenia gravement sens saber ni pensar lo que feia, pobra i miserable de mi. És una pena aquesta tan gran, que no la puc dissimular, i per això les religioses, com tenen tanta caritat, me preguntaven si estava desganada, què era lo que tenia? I a la veritat, jo no hu podia estar més de lo que heu estava, perquè tenia presents les grans ofenses que he fetes a mon divino Amat, i no és que temés lo Infern, que tinc tan merescut, ni menos pensava amb ell, sinó lo que sentia era que el creador fos ofès d'una tan vil creatura, que ell ha creada per conèixer-lo, amar-lo, recordar-lo i servir-lo, que això és lo que mirava tan solament. I això és qui em feia rebentar el cor i l'ànima, pensant que ella era qui havia pegades aquelles bofetades a l'hermosíssima i divina cara de mon Amat.

19. Jesús santíssim, quina pena i tribulació tan gran és aquesta per un pobre Amic, qui tot se desfà per amar i més amar a son Amat? Això fa créixer i augmenta tant la contrició, que a més de fer volar ab molta prestesa *lo enteniment,* feia perdre *la voluntat* de modo que no sabia a ont ni per ont anava, essent així que estava sempre en son espòs Jesús, que mirava i descobria ab la santíssima cara més hermosa que el sol, qui m'aconsolava i deia'm, que m'havia perdonat per la sua gran amor. I a la veritat, jo sempre heu esper així, bé que em pesa molt de què sia estat i de la poca esmena que tinc, i de què lo haja d'ofendre nigú. I per això lo suplicava que em donàs a sentir tota la pena que mereixen les ofenses totes que li han de fer fins a la fi del món, i forces per poder-la passar, sols

que em concedís que n'igú lo ofengués. Tan amarg com tot això que he dit, i encara més, és que món Amat sia disgustat i ofès.

20. Gustà tant el Senyor d'aquesta contrició i d'aquesta petició, que em digué: «Dona'm la mà, que et vull donar un abraç.» I jo li responguí: «No tan solament la mà sinó també el cor, l'ànima i tot quant tinc, encara que sia tot vostro, del modo que jo puc, vos ho oferesc.» I aquí mateix, me trobí en los seus santíssims braços, descansant de manera que no basten paraules per poder-ho referir. O ditxós Amic, que enhoresbones⁵⁵ te podrien dar! I quines diligències haurien de fer les ànimes totes per alcançar aquesta ditxa tan gran (que tot se pot ab la gràcia de mon Amat), però molts no hei arriben (me digué el mateix Amat), perquè uns *corren* tras de riqueses; altres tras de vanitat; altres tras de regalos; i altres tras de l'estimació. I me donava a entendre que aquesta última regna molt entre religiosos i religioses, qui entren a la religió per esser morts i cansen son *enteniment i voluntat de córrer* tras de puestos i estimació; per això se perden i *no arriben a son Amat*, ni poden arribar-hi, perquè totes aquestes coses nos aparten i allunyen de Déu nostro Senyor.

21. (f.115) No és aquesta una desdítia i locura gran? Cercar puestos en la sepultura. No saben que entrar en religió és morir en el món? Doncs, qui entra en religió, hauria de dir: *haec requies mea in saeculum saeculi, hic habitabo, quoniam elegi eam*; sempre plorant i dolent-se de tots los pecats que se cometen contra de Déu, nostro Senyor, així propis com de los demés, cercant i *corrent tras de lo Amat* que, d'aquesta manera, ell per la sua infinita bondat, se deixaria trobar i nos abraçaria ab molta suavitat.

22. Altres n'hi ha qui corren tras de la deshonestidat, i aquesta és una cosa molt lluny i apartada de lo Amat, i per aquest camí és impossible poder-lo gustar, gosar, *ni arribar a ell*, com fa aquest pobre Amic, encara que el més defectuós de tots, que per lo mateix que en si veu tanta misèria, té tan gran odi a qualsevol cosa qui sia contra la puresa, que la menor sombra d'elles li apareix una montanya altíssima. De tal manera, que sols haver d'escriure això poc que ara he escrit, no m'hi podia acomodar, ni hei podia consentir, però és estada així la voluntat de mon Amat, perquè sapiem los camins per ont no podem trobar-lo ni arribar a ell. I així és menester mudar de camí i caminar pel camí de l'amor i de la contrició, que és el camí qui lo té enamorat, de modo que altra vegada m'ha dit, que lo amor té d'anar junt ab la contrició. I donava'm per exemple la Magdalena, qui amà molt i plorà molt, pel gran dolor que tenia de sos pecats. I així procurem aquests pocs dies que tenim de vida *a córrer tras de lo Amat*, que ell per la sua gran amor nos donarà la mà, perquè puguem trobar-lo, alabar-lo i amar-lo, cantant sempre *Gloria Patri et Filio et Spiritu Sancto. Amen*.

Dialogació i càntic d'amor núm. 19

Contenció fon entre l'Amic i l'Amat, e veu-ho un altre amic, lo qual plorà tan llongament fins que fon feta pau entre l'Amat i lo Amic.

1. Estava aquesta pobra ànima en oració postrada a los santíssims peus de Cristo sacramentat, i no passà molt de temps, que se trobà tota dins d'una infinitat de Déu nostro

---

⁵⁵ Tot i que escriu separades les tres paraules, sembla pel sentit, que significa 'enhorabona'.

Senyor, sens poder pensar niguna cosa sinó Déu, admirada de no poder pronunciar una sola paraula per la gran unió en què la tenia son divino Amat. No em faltava molta confusió, però tenia un gran coneixement de la sua grandesa i majestat, sens saber explicar com és, ni què cosa és Déu, sinó que és un ser gran sense fi, hermosíssim i poderosíssim, Senyor i autor de tot quant és, que per això fa coses tan rares i particulars. I aquest me digué: «Jo som lo Amat i Adam, el primer home que jo he creat, és lo Amic, de qui se parla en aquest càntic, i *entre los dos fon contenció*, que és lo mateix que si digués, i lo Amat i Amic tingueren guerra i dissensió, per causa d'aquell pecat tan grave de desobediència, que havia comès lo Amic.

2. »Ah filla mia, (digué mon Amat) aquest és lo agraïment que tenen los hòmens, quan se veuen en el Paradís, de tantes gràcies i favors que jo los faç, fer-me guerra ab ofenses que em fan, així com féu el primer home Adam. I has d'entendre, que són molts aquells qui lo imiten, que és la cosa de major llàstima que pugues pensar i no te'n manifest alguns en particular, per veure't tan afligida i apesurada d'haver-me ofès, i de les demás ofenses que se fan contra de mi, que són tantes que poc pots saber tu quantes són, perquè són més de lo que tu penses ni pots pensar. I així sies agraïda i prega per los mortals, que la necessitat és gran, que per això *és contenció entre l'amic i l'amat*».

3. La major guerra que se pot fer a lo Amat és no observar i guardar los preceptes que nos ha posats, com féu nòstron pare Adam, qui volgué gustar de la fruita que li havia vedada, que per això *fon contenció entre l'amic i l'amat*, i fonc aquesta una desdita tan gran, que ha donat que plorar a tot lo món. I per ell, qui fonc el primer Amic, fonc una pena molt gran, perquè se va veure despulat de tanta gràcia i hermosura, que li havia donada son Amat, i no la sabé guardar. Per això *fon contenció entre ell i lo Amat*. No obstant, que tingué culpa gran el primer Amic, Adam, ab la sua inobediència, no en tingué tanta (m'apareix a mi) com ne tingueren i tenen cada dia los demás Amics, sos desendents <sic>, que són tot el Gènere humà, perquè aquell no tingué tanta experiència del gran dany que causa a les ànimes el ser inobedient a Déu, nostro Senyor. I no obstant això, cada dia li movem guerra ab noves ofenses i pecats, per los quals *és contenció entre lo Amic el Gènere humà i lo Amat Déu* nòstron creador.

[peu de pàg.: he vist el plec 13 dialogació i càntic d'amor núm. 18 i 19 no tinc cosa que notar, sor Anna Maria del Ssm. Sagrament]

4. A mi m'apar que consideram poc lo molt que diuen aquestes paraules (f. 116) *contenció fon entre l'amic i l'amat*, perquè judic que si les consideràssem, primer nos deixaríem crucificar antes d'esser inobedients a los preceptes de mon Amat, perquè jo, qui som la major pecadora del món, sols de pensar que això és tenir guerra ab lo Amat, i encara dic més, sols de pronunciar aquestes paraules, me fer el cor de manera que em causa un gran dolor, i a un altre Amic, qui va veure aquesta contenció, lo féu plorar llongament, fins que fonc feta pau entre lo Amat i lo Amic.

5. Aquest Amic qui plorà tan llongament (me digué mon Amat) que era Jesucrist Senyor nostro, qui quan viu la contenció que era entre lo Amat i lo Amic Adam i sos desendents, veient una desdita tan gran, en quant homo plorà tan llongament fins que fon feta pau entre l'amic i l'amat. I és així veritat, perquè plorà fins que hagué obrat el misteri de la nostra redempció, desrremant tota la sua santíssima i preciosíssima sang per borrar les nostres culpes i pecats, qui dependien d'aquella primera culpa que cometé el primer Amic

que tingué lo Amat en el món. I d'aquesta manera *fon feta pau entre lo Amat i lo Amic* molt cumplidament, i dic cumplidament, perquè no s'acomentà la majestat de Cristo, Senyor nostre, en fer aquesta pau, sinó encara volgué que fos ab tot el compliment, perquè abaixà a los llims i donà llibertat a les ànimes dels sants Pares, qui estaven allí entretingudes i les aportà a la Pàtria i benaventurança celestial, a ont gosen, miren, contemplen i alaben a lo Amat.

6. Qui podrà explicar el contento tan gran que tingueren aquestes ditxoses ànimes i la pau que gosen ab son Amat, per les llàgrimes i passió d'aquest gran *Amic*, Cristo Senyor nostre? Qui en el mateix instant que viu aquesta *contenció*, ja no parà de *plorar* amargament *fins que fon feta pau entre l'amic i l'amat*. I encara em digué que *plora i plorarà*, fins que tròpia ànimes qui se desfacen de contrició i dolor de los pecats que se cometen contra de Déu omnipotent, *son Amat*, perquè li és tan bon Amic, que veient-lo ofès (al parèixer) no se pot detenir *de plorar*. Quan jo sentí aquestes paraules i, per altra part veig que no pot tenir major desditxa una ànima, que per sos pecats tenir *contenció* ab son creador, Déu d'infinita majestat, tinguí tal dolor i contrició de mos pecats, que el cor me rebentava, em rompia el pit i apareixia que havia de morir. I fora estat així, si no m'hagués assistit el Senyor ab una gràcia molt particular, i tenc per impossible que ànima qui té aquest coneixement, pugua comportar ni tolerar aquesta pena sense morir, si no és ab aquest auxili particular del Senyor. I encara dic més, que no moriria una sola vegada sinó moltes vegades, si moltes vides tingués, però les daria totes de bona gana per amor del seu Amat.

7. Aquesta contrició és tant del gust i agrado del gran Amic, Cristo Jesús, que li feia cessar a ell les llàgrimes, i com que em digués, *que plorà fins* en aquesta ocasió, *i fon feta tal pau entre lo Amat i aquest pobre Amic*, que quedí ab tanta tranquil·lidat i en tanta unió, que no se pot explicar ni pensar, perquè gosava aquesta ditxosíssima i hermosa pau de tal modo, que estava tota absorta i negada en lo Amat i, sens advertir-ho ni pensar-ho, arribí a dir: «Ja no tinc més que desitjar». No se pot negar que en semblants ocasions està més que loca una pobra ànima, pel gran amor qui regna en son cor, i així no és molt que diga, que no té més que desitjar. I no obstant això, a mi m'apareix que és veritat, que estant en aquesta vida, no té més que desitjar; perquè té i gosa tot el bé que se pot tenir i gosar.

8. Quan torní en mi, per la sua gran bondat entenguí, que lo que jo passava i gosava era lo mateix que gosen i gosaran per tota una eternitat aquelles ànimes, que el gran Amic tragué d'aquella presó i se'n portà ab companyia sua a la Pàtria celestial. I així com aquelles no tenen més que desitjar, sinó mirar i gosar, aquesta mateixa ditxa me concedia mon Amat, ditxa tan gran, que no se pot declarar de moltes parts una de lo que és. I és cert, per què qui ha d'explicar lo que és gosar de la pau, tranquil·lidat, dolçura, benignitat i suavitat d'un Déu infinit? I de tot aquest bé gosava aquest pobre i miserable Amic, ple de confusió. El contento que tenia era el major que haja tingut mai, ab una fe molt gran, que era Déu el que jo mirava i el qui vivia en la mia ànima i en el meu cor. I si hagués tingudes mil vides, totes les hauria donades ab grandíssim gust, adorant-lo sempre i confessant-lo per vertader Déu, creador i recreador, i fi últim de tot quant és, ab lo mateix rendiment però a la santa mare Isglésia que tinc expressat en altres cànctics, que per la bondat del Senyor el tinc tan gran, que no puc dir mai tot lo que és.

9. Jo mirava ab tan viva fe a mon Amat, que li deia: «¿Què em falta a mi per gosar-vos com los benaventurats? sinó que l'ànima s'apart del cos.» I entenía jo que aleshores restaria tota en Déu nostro Senyor, de modo que niguna cosa la podria apartar. I així li deia: «No pot ser, ni jo puc creure, que ànima qui està en tanta unió ab son Amat, per haver-se d'apartar del cos en l'hora de la mort, que per això se tinga de desfer aquesta gran unió.» I per això, ab gran manera desitjava aquesta hora, dient-li: «¿Quan serà el dia que del tot nos n'anirem amantíssim, dolcíssim, hermosíssim i suavíssim Jesús, amat de la mia ànima?» Sens (f.117) poder aportar les grans gràcies que em comunicava, ni tolerar les ferides que em donava per les sues pròpies mans, perquè me partien el cor rigurosament, però era el major regalo que se puga pensar. I tot això feia perquè jo ves, gosàs i entengués quina cosa és *la pau entre lo Amat i lo Amic*, que és una cosa tan gran, que primer s'acabarà el món que tots los mortals no escriuran les alabances que mereix. I no gosar aquesta pau és tanta desventura, que no hu pot ser més.

10. La major desdítixa que pot tenir una ànima és tenir guerra ab son Amat, per això m'admir moltíssim i tenc per impossible, que ànima qui ha gustada una vegada aquesta pau, no faça impossibles per conservar-la per no haver de tenir guerra o *contenció ab lo Amat* qui l'avorreix summament i en gran manera ama la pau. Per això *plorà tan llongament el gran Amic* Cristo, Senyor nostro, *fins que fon feta pau entre l'amic i l'amat*. I la nos ha ensenyada, no tan solament tot el temps de la sua vida, sinó encara después de ressucitat en totes les aparicions que féu a los Apòstols deia *pax vobis*, perquè entenguésem que lo que més havem d'estimar i apreciar és *que sia pau i no contenció entre l'amic i l'amat*.

11. Pocs són los qui amen aquesta pau i no me n'admir, perquè no l'han gustada. Lo que m'admira és que sien tan pocs los qui la procuren, essent així que, ab la gràcia del Senyor, és cosa fàcil d'alcançar. I que hei haja tantes ànimes qui no tan solament no la procuren, però encara ni la volen! Això sí que és cosa digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. Per això, *plorà tan llongament lo altre Amic*, dient-nos *venite post me*, com si digués, si voleu trobar *la pau* seguiu-me a mi. I és una veritat aquesta molt gran que, qui segueix a Cristo, troba *pau* i qui s'aparta d'ell, troba *contenció*, que és lo que tan *llongament plorà aquest gran Amic*. I me digué que en particular *la plorà* en aquella ocasió que ressucità a Llätzer, perquè Llätzer significava el pecador mort pel pecat, qui té guerra ab son Amat, fins que lo hagué ressucitat, que és lo mateix que diuen les paraules del càntic *plorà tan llongament fins que fon feta pau entre l'amic i l'amat*.

12. Joestic admirada del bé que em comunicava, essent així que per mi és poc lo Infern. I no obstant això, no hi havia cosa que no em fes gosar i gustar, perquè conegués quina cosa tan gran és aquesta *pau*. I ell me'n comunicava tanta, que no la podia sustentar de modo nigú. Totes les forces me faltaven, de manera que per molt de temps me quedava desmaiada. No és possible que se puga explicar lo que sentia de goig, contento i penes que, sols ab la sua gràcia, se podien tolerar sens acabar la vida dolçament per amor de lo Amat, qui quan jo no podia més per trobar-me tan lligada i apretada, ell m'assistia. I sent així veritat que de patir mai me'n veig associada, li diguí diferents vegades: «Déu de l'ànima mia, altíssim i poderosíssim, jo em desmai del tot, què voleu de mi?» I ell me digué que li donàs lo honor tot a ell.

13. Això fonc lo mateix que respondre'm a lo que jo tinc molt ben posat i escrit en el meu cor i voluntat, perquè tot el meu fi és aquest i el major cuidado que tinc, i que aleshores tenia, era suplicar-li que no em deixàs emplear en níguna cosa qui no fos molt del seu gust, i primer morir que pecar. Aquest és el meu intent i no vull sinó a Déu perquè és Déu, i nada qui no sia Déu, i tot lo aplauso per ell, ab un desapego de totes les coses creades, que no és possible poder-ho pensar. Sols volia, amava i desitjava el qui les ha creades, i tota la glòria per ell mateix, sens nígun recreo per a mi sinó penar i plorar a los seus divinos peus, demanant-li misericòrdia i que em perdonàs la mia gran maldat, dient el psalm *misserere mei Deus*. I acabat el psalm (que no voldria mai que em partís de la boca) deia l'oració *Agimus tibi gracias omnipotens Deus* per fer-li gràcies de les que tantes me fa, i la major de totes és que no m'haja llençada molt temps ha a lo Infern, tenint-lo tan merescut.

14. Consider V.M. lo molt que em trob obligada, que sols per declarar-me quant bella i hermosa és *la pau*, me donà un abraç, la cosa més dolça i suave que se puga pensar. I me digué: «Quan se fa alguna *pau* entre los hòmens en senyal que és verdadera i bona *pau*, se donen un abraç.» I així que no m'havia de faltar a mi aquest senyal, perquè entengués que estava feta *la pau*, i el me donà tan cumplidament i ab tan gran amor, que em trobí molt de temps que moltes vegades, quan volia no podia pronunciar paraula, de tant que em tenia ab ell unida aquest divino abraç. Jesús amantíssim, quina cosa aquesta tan dolça i quant suave és estar en Déu, mirar a Déu, tractar ab Déu, i viure en Déu nostro Senyor.

15. Jesús amantíssim del meu cor, quina riquesa tan gran és aquesta! Jesús (f.118) de la mia ànima què felicitat és aquesta! Jesús esperança mia, què alivio és aquest! Jesús amor dolcíssim, què recreo tan singular és aquest per una ànima! Jo qui el gosava i gustava, dic que no basten paraules, ni sé modo com poder-ho declarar. I així tota admirada, no podia estar que no digués moltes vegades: «Jesús, quina cosa és estar en Déu, i amar a Déu! Jesús, què misericòrdia tan gran és rebre un abraç de Déu nostro Senyor, tan lliberalment i complidament!» Jo no podia sofrir ni consentir, que hei hagués d'haver ànima alguna qui no el gustàs, i que n'hi haja tantes qui, per sa culpa, se'n priven. Aquesta és una pena tan gran per a mi, que tota em cruixia.

16. No hei ha ciència humana qui puga declarar el bé que comunica lo Amat ab aquest abraç a lo Amic, perquè no tan solament dona aquesta ditxosa *pau*, sinó també se dona a si mateix, i queda tan unit i tan estret ab lo Amic, que pot dir ab molta veritat, que té Déu, mira Déu i gosa Déu. I és una gràcia aquesta no coneguda ni estimada, i és la que més se té de desitjar i la major que se pot alcançar. Doncs desitgem-la i procurem-la, que d'aquesta manera l'alcançarem. I gosant-la, podrem dir que som ja benaventurats en aquesta vida. I essent així, com serà possible que hei haja ànima qui tenga aquesta ditxa i aquest coneixement, i que no estiga contínuament desrremant copioses llàgrimes, *plorant* la desventura gran que és *haver-hi contenció entre lo Amat i lo Amic*. Això és, que no hi haja pau entre Déu i los hòmens. A mi m'acaba la vida i no puc detenir-me de plorar amargament.

17. Si jo, sent la qui som, plor així. Qui s'admirarà que Cristo, Senyor nostro, qui és el vertader Amic, *ploràs tan llongament fins que fon feta pau entre l'amat i l'amic*? Qui sabia i veia ab molta claredat lo que és una ànima estar privada d'aquesta *pau*, i el gran agravi que se fa a lo Amat tenint ab ell *contenció*. Jo, qui som la més ignorant i rústica

del món, sols ab la sua gràcia, ho puc passar. Sia feta la sua santíssima voluntat, que no desig altra cosa, i tot per major glòria sua. Lo que li certific és, que m'ha arribada a tal estat, que no sé com tinga d'estar més en aquesta vida, i voldria anar-me'n del tot ab companyia de mon espòs Jesús, qui em té tan prendada i enamorada, que em fa perdre lo enteniment, mirant i contemplant la sua gran amor, i lo molt que el manifesta *a lo Amic* el Gènere humà, *plorant tan llongament fins que fon feta pau entre ell i lo Amat*.

18. Me digué aquest gran *Amic*, que *plorà fins que en la creu digué: consumatum est*, que fonc dir ab aquestes paraules an el Pare celestial, *son Amat*: «Ja he fet quant he pogut *per fer la pau entre Vós i lo Amic*, el Gènere humà.» I que, des de la creu, ab la voluntat, donà un abraç a totes les ànimes. Així m'ho declarà i volgué que jo el ves com estava, desrremant llàgrimes. I dic ab tota veritat, que era la cosa més llastimosa i pia que se puga imaginar, veure aquella santíssima cara, més bella i hermosa de quantes n'hi ha, tota llàgrimes i penes, que tenc per impossible que el ves ninguna ànima, qui deixàs *de plorar* amargament *fins que tingués pau ab Déu nostro Senyor*.

19. Aquesta paraula *pau*, quan la dic o la refereix algú, me dona una ferida qui ab molta violència me travessa el cor, però molt suavement. Doncs, qui podrà ara declarar lo que sentiria en aquesta ocasió? Que tot era parlar de *pau*, mirar *pau*, gosar de *pau* i desitjar *pau* per a totes les ànimes? Tan penetrada estava, que no tan solament estava penetrat el cor, sinó també tota l'ànima, memòria, enteniment i voluntat ab records, pensaments i afectes, de què totes les ànimes gosassen d'aquesta ditxosa *pau*. I aquestos eren tants, que primer comptaria los que no tenia, que los que tenia i penetraven-me ab tanta veihemència i turmentaven-me tan rigurosament, que loca, admirada, elevada i fora de mi, me posaren com si estigués crucificada en creu, imitant el *Gran Amic*, Cristo Jesús, que estava mirant i desitjant poder-lo imitar ab tota puntualitat, i que tot el Gènere humà gosàs aquesta ditxosíssima *pau* digna d'ésser escrita ab lletres d'or en el cor de tots los mortals. I eren tantes les alabances que jo li donava, que seria mai acabar si les tingués de referir, essent així que eren poquíssimes respecte de lo que mereix.

20. O ditxosa i preciosa *Pau*, què belles, limpies i hermoses poses les ànimes a los ulls de mon Amat! O infelices ànimes, les qui no gosen d'aquesta prenda riquíssima per culpa sua, essent així que entenia jo de mon Amat, que ésser-se fet home, nàixer i morir en el món, pobre, humil, sempre *plorant* i penant per nòstron amor, essent un Déu infinit, ha fetes totes aquestes fineses perquè nosaltres poguésem gosar d'aquesta pau. I qui té aquest coneixement, no ha de fer un grandíssim sentiment de què los hòmens sien tan negligents en procurar lo que tant importa, havent costat a lo Amat tant de cuidados aquesta *pau*. Sols pensar i considerar això és tanta pena per a mi, que el cor me rebenta i sols ab la gràcia del Senyor ho puc aportar.

21. És la sua clemència tanta, que volgué aconsolar-me descobrint-me (f. 119) en el seu santíssim pit les ànimes qui gosen de *pau*, de lo qual m'alegrí sumament, però no em faltava altra tanta pena veient que eren moltes més les qui tenien ab ell *contenció*. I així, per les santíssimes llagues de Cristo crucificat, postrada a los seus santíssims peus suplic a tots que facem lo possible a no perdre aquesta preciosa joia, que nos ha procurada i comprada Cristo, nòstron redemptor, no menos que per preu de la sua preciosíssima sang, que és de valor infinit. D'on podem veure quant la devem estimar, apreciar i amar, si no és que siem locos, que així se pot dir, el dia que no tenim aquesta consideració, o sinó que

som tan mals i pitjors que los dimonis de l'Infern, qui avorreixen la *pau* de tal manera que, quan me veren ab tantes ànsies suplicar a lo Amat que tots los mortals la gosassen, me feien moltes amenaces, perquè volia ab tantes veres cosa que ells tant avorreixen.

22. Per la ràbia tan gran que tenien se coneixia bé que l'avorreixen molt, perquè apareixia que m'havien de despedaçar però jo, ab la gràcia del Senyor, no em desmandava més, que si no m'ho diguessen a mi. Antes més, creixia el desig de demanar-la per a tots generalment per més glòria de lo Amat, qui em tenia en tal estat que no podia obrar ni desitjar altra cosa. De tal modo que, si volia pensar en los meus pecats, qui són sense fi, o pensar que mereixia lo Infern, com en veritat és així, jo no podia, antes bé m'olvidava de l'Infern, de los dimonis i de la pena que mereixia, i solament tenia pena d'haver pecat per ser Déu qui és, mirant la sua grandesa i pietat infinida, sens niguun temor d'Infern, i ab molta esperança que no perdria mai aquesta ditxosa pau, que ab tan gran amor me concedia mon Amat. I jo l'amava tot quant podia, ab la sua gràcia i favor, que de mi nada puc i nada esper.

23. Veritat és que tot és de Déu i tot ve de Déu, i per això mateix, ho tornava tot a Déu, per ell és qui hu mereix tot. I en acció de gràcies, de les que tantes me feia, li oferia les mateixes gràcies que ell me comunicava, unides ab ell mateix, suplicant-li que les se donàs a son gust, que jo no podia oferir-li més de lo que li oferia. Essent així veritat que, si més de lo que ell gosa hei pogués haver, ne voldria esser senyora per poder-la-hi oferir tot, sols per esser ell qui és i no més, perquè el mirava admirable a no poder més.

24. Dos coses particulars me féu veure mon Amat. La una era el modo com van a ell les ànimes per la pau, i qui verament la gosen, que era la cosa més bella que se puga pensar. I sent així veritat, que jo ho veia ab molta claredat, jo no sé modo de poder-ho explicar, lo que sé dir és que anaven acompanyades d'uns raïos hermosos com los del sol, ab molt de contento i alegria. L'altra era el modo com se n'anaven i apartaven de son Amat aquelles desdixades ànimes qui no volen pau, que se partien d'ell ab una violència gran, que era cosa de gran llàstima i compassió, no tan solament per la perdició d'elles, sinó per la gran pena que donaven a *lo altre Amic*, Cristo Senyor nostro, qui me digué que com eren membres del seu cos i se partien d'ell, per això sentia tanta pena. I així que no m'admiràs, que del modo com podia, i en quant a la voluntat, encara *ara plorava i ploraria llongament fins que fos feta pau entre l'amic i l'amat*. Plàcia a sa divina Majestat, que no sia més *contenció entre l'amic i l'amat*, sinó que procurem a amar-lo i sempre més amar-lo per ser qui és. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 20

Sospirs i plors vengueren al juí de l'Amat, e demanaren-li per qual d'ells se sentia més fortment amat. Jutjà lo Amat que los sospirs són més prop a amor, e los plors als ulls.

1. En aquest càntic és el mateix Déu omnipotent, *lo Amat* (com en el càntic passat), *al juí del qual vingueren los sospirs i plors*, del mateix Amic, nòstron pare Adam, qui ab lo coneixement gran que tenia del gran pecat que havia comès, suspirava i plorava per *son Amat*, que tenia en lo més abscondit de la sua ànima. I no tan solament *los sospirs i plors*

de nòstron primer Pare *vingueren al juí de l'Amat*, sinó encara tots *los sospirs i plors* del rei profeta David, i de los demás profetes. I en particular, los del gran Amic, Cristo Senyor nostro, en aquella ocasió que ressucità a Llätzer, que foren grans, per ser aquella una obra tan portentosa i meravellosa, pues tractava de ressucitar i donar vida a Llätzer, en qui eren significats los pecadors morts pel pecat, per donar-nos a entendre (f. 120) lo molt que li havia de costar haver-nos de ressucitar.

2. Certament que és una cosa aquesta poc considerada i no coneguda de los mortals. Per això són tan pocs los qui deixen los vicis i pecats, que si hu consideràssem no nos cansaríem *de plorar i sospirar* a los seus santíssims peus, suplicant-li que nos perdon lo mal que havem obrat i nos don gràcia per no ofendre'l més. Esto és lo que li suplic moltes vegades, ab un desig gran de més amar-lo, sols per ser ell qui és. I d'aquí neixen molts *plors i sospirs, qui van al juí de lo Amat*, i lo Amat los rep, abraça i posa en el seu santíssim pit, que d'aquesta manera (me digué ell) que rep i abraça *los sospirs i plors* de totes les ànimes qui el miren a ell i totes les coses encaminen a ell. Que això és lo que volen dir aquestes paraules: *sospirs i plors vingueren al juí de l'Amat*, qui me digué: «Filla, molts suspiren i ploren, i *los seus sospirs i plors no vénen a mi*, perquè no em miren ni els encaminen a mi, i això és una desdítza molt gran.»

3. Jo diria (ab la gràcia de mon Amat) que no tan solament *anaren a ell los sospirs i plors*, sinó també el cor i l'ànima, i tot quant té aquest pobre Amic. De tal modo, que no parava de dir: «Altíssim Déu d'infinita majestat, jo no tinc cor ni vida, perquè vós tot ho teniu.» I entre penes, sospirs i *plors*, tenia tan gran contento, que no se pot explicar, i és una ditxa aquesta tan gran per qui arriba a gosar-la, que contínuament hauria d'estar fent-ne gràcies a lo Amat. I això mateix me donava una gran pena, i deia-li, que no volia sinó a Déu, perquè era Déu. I així, que no em fes favor nigu, sinó perdonar-me mos pecats. Això que no tingués ocasió d'amar-lo, sinó tan solament per ser ell qui és, sens nigu interès ni perill d'enganyar-me, que jo no vull sinó a Déu, i tota la glòria per a ell qui la mereix, i per a mi tantes penes com tindrà gust donar-me, que ab lo seu favor i auxili no m'embarassen de modo nigu. I d'aquesta manera *plorava i sospirava*, que no volia sinó a mon divino Amat, cuia granea no té principi, medi, ni fi.⁵⁶ Y ell me digué que no em desconsolàs, que si em donava penes, les me podia donar, i si em feia gràcies, les me podia fer. I així que no temés, que anima qui camina per aquest camí d'enviar a ell tots *los sospirs i plors* no pot esser enganyada.

4. La veritat se diga que hu crec així, i ab l'experiència que tinc, puc dir que ànima qui sempre mira a Déu nostro Senyor en la sua ànima i tots *los seus plors i sospirs* encamina a ell, no té que témer, que no serà enganada, perquè li dona Déu un gran coneixement de la sua misèria, vilesa i ruïndat. Així heu conec en mi, perquè m'ha uberts los ulls de manera que mai havia coneguda la mia maldat tant com ara la conec, gràcies an el Senyor, qui em fa aquesta gràcia, que és una gran ditxa aquesta. I d'aquí nos ve un grandíssim bé com, pel contrari, de no tenir aquest coneixement s'experimenta un grandíssim mal. I així havem de procurar-lo i estimar-lo quan lo tenim, perquè és una joia molt preciosa a los ulls de lo Amat.

---

⁵⁶ Vocabulari i conceptes específicament lul·lians.

5. Ell volgué manifestar-me que és així com tinc dit, i per això volgué que jo ves una escalera,⁵⁷ qui partia del cor de lo Amic i arribava a la presència del Pare celestial. I per ella pujaven *los sospirs* qui eixien del cor de lo Amic ab molta velocitat, perquè *per los sospirs* se significa lo amor, perquè venen d'amor i, com lo amor no té repòs fins que troba a son Amat, per això pujaven ab tanta prestesa i feien tants d'extrems per amar més i sempre més (sens poder-se assaciar) a lo Amat. *Los plors*, qui neixen del propi coneixement, abaixaven per la mateixa escalera, i venien en el cor d'aquest pobre Amic, qui tot se desfeia pel gran coneixement que tenia de la sua maldat; i d'aquí pensava i mirava les grans penes, que patí nòstron amat Jesús, de què eren causa los meus pecats. I d'aquesta manera, el cor se rompia de sentiment, suspirant i plorant, molt atribulada d'haver-lo ofès, però molt aconsolada en la gran esperança que tenia de què m'havia perdonat, em perdonaria i, per los seus santíssims mèrits, me salvaria.

6. Aquesta esperança és l'hermosa escalera que em mostrava lo Amat, per ont pujaven *los sospirs* i abaixaven *los plors*, i per ella dirigès i encamina lo Amic totes les sues obres a lo Amat. Ditxós lo Amic qui pot alcançar-la. Si per ella envia molts *de sospirs a son Amat*, bé pot estar confiat que li enviarà lo Amat per ella molts *de plors* de coneixement propi, i d'aquesta manera estarà sempre ab son Amat, perquè no hei ha cosa qui acost més lo Amic a son Amat que aquesta. I sap com, que se troba tot en Déu nostro Senyor; i no sap com, sinó que gosa de Déu nostro Senyor, de tal manera que no sap dir altra cosa, sinó que sia sempre feta la sua santíssima voluntat. Aquest és tot el meu fi, plàcia a sa divina Majestat que tots lo tinguéssim, que açò és qui sempre em fa *suspirar i plorar*.

7. Molt *suspirà* interiorment la santíssima ànima de Cristo Senyor nostro, quan lo coronaren d'espines, per *los sospirs* que donaven i donarien moltes ànimes, plorant i treballant per anar a lo Infern, (que això és lo que ab especialitat, tenia present en aquella hora) veient el treball que passaven aquells mals hòmens qui el tractaven tan mal, per tenir més pena en lo Infern. I per això *suspirava i plorava* el gran amic Jesús, encaminant aquells *plors i sospirs a son Amat el Pare celestial*, que bé sabia ell quant de son agrado són *los sospirs* que interiorment dona una ànima, plorant la misèria i desditxa de los pecadors. Així heu puc dir, i crec i confés que és així, confiant sempre en la sua gran bondat.

8. Tanta era l'esperança que tenia, que no és possible poder dir a què m'arribà, perquè com veia la sua gran bondat i el gran amor que en tot me demostrava, no sabia que poder fer, en particular, en ocasió que el rebí sacramentat, que despedia de si tanta abundància de foc que em comunicava, que tota m'abrasava i no sabia dir altra cosa sinó tota som vostra amantíssim Déu i Senyor de la mia ànima, sia feta la vostra santíssima voluntat, que no tinc més que dir, desitjar, ni demanar. I restava'm ab un sentiment d'haver-lo ofès tan gran, que pensava que el meu cor havia de rebotar de pena. I sobre tot això era tan gran el contento que tenia i l'alegria que m'abundava la molta confiança i esperança de la sua redempció, que quan considerava que era copiosíssima i que ab tant d'amor i misericòrdia l'havia obrada mon amat Jesús per perdonar-me a mi i a tots, veient el Redemptor que teníem, i lo molt que patí per les mies culpes, tenia tanta complacència, que em llevava tota la pena. I d'aquesta manera, admirada gosava de la sua bondat, dolçura, suavitat i misericòrdia sense fi.

---

⁵⁷ Castellanisme per 'escala'. Símbol lul·lià i símbol místic que enllaça amb l'escala de Jacob.

9. Tot això venia per aquella escalera de l'esperança que mon Amat, per la sua gran amor, m'ha posada en el meu cor. No és possible que se puguen referir ni ponderar les ditxes que venen a lo Amic per aquesta noble escalera, d'ont pot V.M. considerar quanta obligació tinc d'esser bona, i ab quantes veres hauríem tots de procurar de tenir aquesta escalera en nòstron cor per poder enviar a lo Amat molts *sospirs* d'amor. Això que ell nos enviàs a nosaltres *molts plors* de coneixement propi, que és la major riquesa que podem tenir, plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes ho coneguéssem així, i veurien quant gran virtut és la virtut de l'esperança, i quant digna d'esser estimada i amada de tots los mortals. I és cosa de llàstima veure lo poc que regna en nostros cors, per això no tenim valor i nos rendim a poca cosa, i tot nos ve d'estar poc fortificats ab aquesta virtut, qui dona tanta fortalesa a una ànima, que no tem a tot lo Infern junt, perquè considera que tot li ha de venir de Déu nostro Senyor, qui pot més que tots.

10. Bendito sea el Senyor, qui em donava a entendre que, quan aquells mals hòmens lo hagueren coronat d'espines per desprestiar-lo i burlar-se d'ell, s'ajonollaven a la sua presència. I d'aqueixa manera, sens voler, lo veneraven. I això era especial disposició del Pare celestial, i així lo honraven volent-lo deshonorar i afrontar, treballant i sospirant sens nigrun profit per les sues ànimes, antes bé procurant-se un gran mal; que això era perquè *sospirava i plorava* la majestat de Cristo, Senyor nostro, i aquest pobre i miserable Amic, a vista de lo que el Senyor li manifestava, tota *sospirs i plors*, li oferia aquella santa comunió, los seus santíssims mèrits, los de Maria santíssima, i tots los mèrits de tots los justos del cel i de la terra. I pregava a tots, i en particular a mon gran pare santo Domingo i a lo Àngel de la mia Guarda, que els m'oferissen a les santíssimes llagues de Cristo crucificat, perquè aquell santíssim foc, qui ix d'elles, cremàs i purificàs totes les faltes i imperfeccions que hei ha de part mia, i tot per glòria de la beatíssima Trinidat.

11. En el mateix punt ja vaig veure que aquelles santíssimes llagues despedien uns raïos de foc, la cosa més bella que se puguen pensar. I aquestos m'inflamaven de manera que estiguí molt de temps que em cremava i m'abrasava, com si estigués dins d'un foc ardentíssim. I tot això feia mon Amat pel gran gust i contento que li donen *los sospirs i plors* de lo Amic, quan purament los envia i encamina a ell i no més. I a dir la veritat, eren molts los sospirs que donava per més amar a mon Amat, i hauria volgut poder-me desfer tota, *sospirant i plorant* a la sua presència, per més amar-lo, ab tanta set que tenia de més amar-lo que, sens poder-me assaciar, lo hauria volgut amar, si fos possible, més que ell no s'ama a si mateix, i sols per ser ell qui és i no més.

12. O Déu meu i Senyor meu, quan serà el dia que vos amaré a medida de vòstron gust? Déu meu, Amat de la mia ànima, quan serà el dia que tots los mortals coneixeran la vostra grandesa, hermosura, bondat, lliberalitat, noblesa i majestat? Això és qui em fa *sospirar i plorar* amargament, quan veig que totes les ànimes no tenen aquests desigs, que és lo que he de procurar per poder començar a gosar i contemplar a lo Amat. Plor i suspir amargament, perquè pens que la mia maldat és causa de tant de mal, i que és la ruïna de tot lo món, i així dic *heu mihi domine, quia peccavi nimis in vita mea*. Quant mal he gastada i empleada la vida! Molt me resta que *plorar i sospirar*. Ab molta veritat podria dir *peccante me quotidie et non me penitente*, i d'això tenia una pena tan gran que em partia el cor, i no era per temor del càstig que mereixia, sinó perquè (f. 122) veia que havia ofès a un Déu d'infinita majestat.

13. Aquesta és una pena tan gran per una ànima qui de veres desitja amar a Déu nostro Senyor, que la deixa ab unes ànsies molt grans qui no la deixen reposar. I aquestes ànsies són qui *demanaren a l'Amat per qual d'ells se sentia més fortment amat?* I lo mateix li *demanaven los sospirs i plors*, perquè cada un d'ells volia i pretenia *amar més fortment a son Amat*, i per això, com a desatinats d'amor, *li demanaren per qual d'ells era més fortment amat?* Perquè és tant del seu gust lo amar a lo Amat, que cada un ne vol l'avantatge. I no tenim que admirar-nos, perquè lo amor és de tal condició que és menester molta força per poder-lo tolerar, i encara dic més, que per moltes forces que tinga lo Amic, és impossible que el puga dissimular, i així lo posa en tal atreviment, que s'atreveix a demanar an el mateix Amat. I per això *los sospirs* abrasats i *los plors* desatinats, sens que niguna cosa los pogués impedir, *demanaren-li per qual d'ells se sentia més fortment amat?*

14. Lo Amic qui arriba an aquest desatino no pot deixar *de sospirar* per més amar a son Amat i més, si fos possible, que quant lo poden amar tots los qui lo han amat, amen i amaran, ni pot deixar *de plorar* que lo Amat sia ofès. I d'aquesta manera *sospirava i plorava* aquest pobre Amic per més amar a mon Amat, molt confiada i aconsolada, que hu alcançaria per la sua gran bondat, i que per la sua gran misericòrdia em perdonaria, dient-li *in te Domine speravi non confundar in aeternum*.

15. *Jutjà lo Amat, que els sospirs són més prop a amor, e los plors als ulls*, perquè *los sospirs* venen de lo amor i *los plors* del coneixement. I en certa manera, se podria dir que *los sospirs* són coneixement i *los plors* amor, perquè van tan connexes i juntes aquestes dos coses que, en haver-hi *plors* de coneixement, no pot deixar d'haver-hi *sospirs* d'amor i, en haver-hi *sospirs* d'amor, no pot esser sense *plors* de coneixement. I així fonc com a seu discret el judici de mon Amat, qui no declara conforme li demanen *per qual dels dos es més fortment amat*, al parèixer i a la veritat, dient que *los sospirs són més prop a amor i los plors als ulls*. Ab aquesta resposta los iguala a los dos i no declara a favor de nigu, perquè *lo amor a qui són més prop los sospirs* <sic> ama, i *los ulls a qui són més prop los plors* miren; i del mirar ve lo amar, i de lo amar ve el mirar ab major atenció, i així igualment és amat de los dos, perquè tot és *sospirar i plorar*, i més sospirar i més plorar, per més amar a mon Amat.

16. Això sí que se pot dir penar, tot és sospirar i plorar per amar més fortment a lo Amat, qui ab tanta dolçura i suavitat jutjà lo que li demanaren sens desconsolar a nigu, veient el gran amor ab què el volien amar. I ell, ab la sua infinita sabiduria, los honrà i igualà sens despresciar-ne nigu, de lo qual me digué el mateix Amat que podem treure una gran ensenyança aprenint d'ell el modo com s'ha de judicar. I així, que anàssem molt advertits i ab molta atenció, en particular los qui per obligació tenen de judicar o sentenciar algunes coses, i los qui no tenen aquesta obligació, que no se posen a judicar i condemnar lo qui no els importa, i s'embarassen sense saber per què. I entenia jo que açò li desagrada molt, i deia'm a mi que miràssem el seu modo de judicar, que *demanant-li los sospirs i plors per qual d'ells era més fortment amat?* *Jutja que los sospirs són més prop a amor, i los plors als ulls*.

17. Paraules són aquestes que haurien d'estar escrites ab lletres d'or en el cor de tots los mortals, perquè tinguéssiem sempre present el modo com s'ha de judicar i no ser tan fràgils, que luego sentenciam i condemnam sens tenir obligació de judicar, ni atenció a lo

que judicam. I los qui tenim aquesta obligació, considerem bé aquestes paraules i no siem fàcils en judicar, que és cosa qui disgusta molt a lo Amat. Jo som la més fàcil i defectuosa de tots, però com he entès aquest modo de judicar, he tinguda tanta confusió que [he] fets molts propòsits, ab lo favor de mon Amat, d'anar ab molta atenció quan per l'obediència que tinc me tocarà judicar alguna cosa, de pensar-ho i mirar-ho molt.

18. Essent mon Amat un Déu omnipotent, volgué ésser judicat de los hòmens, en particular de Pilat. I me donà a entendre lo mal que havia obrat per no considerar i posar l'atenció que demanava una obra de tanta importància, que per això el sentencià a mort i a les majors afrontes que s'hagen vistes mai. Jo sentia molt que n'hi haja qui imiten a Pilat, i mirava la paciència, humilitat i amor ab què acceptà mon Amat la sentència. I puc dir ab veritat que hu consideram poc, perquè si hu consideràssem, no judicariem injustament i pensariem que, quan se fa alguna sentència injusta, tornam a sentenciar com Pilat a Cristo, Senyor nostro. I si ell podia patir, tendria les mateixes penes que li causaren la sentència de Pilat.

19. Jo sentia molt que hei hagués i se trobàs en el món aquest modo de proceir, per la gran puresa d'intenció que desitjava per a mi i per totes les demás creatures. I per això, *plorava i sospirava*, i deia: «O Déu meu, Pare i redemptor meu, consuelo i refugi de l'ànima mia, com me puc jo defensar (f. 123), i com ho tinc jo de fer per no faltar ni disgustar-vos en orde d'aquesta matèria, estant a l'obediència en què vos me teniu?» I ell me digué que anàs advertida a no judicar cosa, que no la hi comunicàs a ell i an el confessor, que d'aqueixa manera me donaria llum. Això és, la gràcia de l'Esperit Sant per acertar i no erraria, ni tindria que témer.

20. O gran Déu omnipotent, el gran consuelo que m'haveu donat. I certament era tanta la llum que em manifestava i la gràcia que em comunicava, que no cabia en mi ni podia acomodar-me més a estar en aquesta vida, perquè em trobava gosant molt esplèndidament aquella benaventurança qui no se pot explicar, tota suspesa mirant i gosant un bé infinit, que és el mateix que gosen los esperits celestials. I si bé lo empleo, tot és plorar i sospirar, quan s'arriba aquí cessa tot i tot és mirar, amar i gosar.⁵⁸ Ditxosa l'ànima qui així pot gosar, què fineses experimenta de lo Amat! Tantes són, que no acabaria mai, si les tingués de referir. I per això mateix tenia tanta confusió, que no trobava lloc en lo Infern com el que jo mereixia. I per això, me postrava moltes vegades a los peus de les germanes, desitjant fer quants actes humils se poden fer. I haguera volgut passar per tots los menosprescios que passà mon amat Jesús, qui em donava tantes ferides en el cor, que tot era sospirar i plorar. I encara que em donaven una pena molt gran, era tan suave que no em cansava de suplicar-lo, que me'n donàs moltes més, i tot per major glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

Dialogació i càntic d'amor núm. 21

Vengué lo Amic a beure en la font on lo qui no ama s'enamora quan hi beu. I après hagué begut, doblaren-li ses llangors. E vingué lo Amat a beure a la mateixa font, per tal que reduplicàs al seu Amic ses amors, en les quals li doblàs ses llangors.

---

⁵⁸ Resum de la unió mística: mirar (contemplar), amar (lliurar-se a) i gosar (gaudir la plenitud de la unió).

1. Entenguí de mon divino Amat que *la font* ditxosa a ont *begué lo Amic* és la santa humilitat. I an aquesta font s'hi va pel camí del coneixement, i aquell *qui hei beu si no ama s'enamora*, així ho té experimentat aquest pobre Amic, que volgué lo seu Amat posar en un gran coneixement de Déu nostre Senyor i de la pròpia misèria i ruïndat, tal que mai lo havia tingut major, perquè veia tota la mia maldat ab major claredat que no veig el sol quan està més resplendent. I fonc en ocasió que estava en un rato d'oració ab tota la comunitat.

2. Tan gran era el coneixement que tenia que m'acabava la vida el considerar, que los meus pecats eren qui havien posat a mon espòs Jesús ab tantes penes i afrontes, a la sua sacrosanta Passió. I ab més particularitat tenia present, quan fonc aportat a Pilat i Pilat lo envià a Herodes. Aquí se partia el meu cor de dolor i sentiment mirant a Cristo Senyor nostro, tractat com a loco per les mies locures. I la veritat se diga, que no se pot dir altra cosa, sinó que estava loco, però loco d'amor, que d'altra manera seria un desbarat. I és que era tan gran lo amor que tenia a los mortals que, al parèixer, no podia contenir-se sens demostrar aquell divino incendi, que tenia en son cor.

3. Per aquest coneixement *vingué aquest pobre Amic a la font* de la humiltat, i *s'enamora* de manera que estava loco d'amor, perquè no podia amar, enamorada de més amar i més patir, ab un desig grandíssim de ser humiliada i que me posassen i empleassen en les coses més vils i baixes que se puguen imaginar. I mon Amat me deia: «No veus com aquesta és *la font on el qui no ama s'enamora* quan hi beu?» I certament, que per la sua gran bondat, m'hi havia deixat *beure* tan esplèndidament que, si no m'hagués posada en una suspensió molt gran, no em fora estat possible sofrir i tolerar les moltes coses de què restí *enamorada*. I en particular, de no cometer més la menor imperfecció ab què se puga disgustar a lo Amat, perquè tenia tanta pena d'haver ofès a sa divina Majestat, que no és possible poder-ho explicar.

4. Així mateix, estava també enamorada de què niguna ànima ofengués més a Déu nostre Senyor, i per això hauria volgut sortir per les places i carrers suplicant i demanant a tots los mortals, que fessen impossibles per poder arribar a beure an aquesta *font a ont begué aquest pobre Amic* que d'aqueixa manera, no se cometrien més ofenses contra mon Amat, perquè s'enamorarien de coses grans i avorriren el pecat, que aquestos i altres efectes causà an aquest pobre Amic lo haver-hi begut.

[A peu de pàgina: he vist el plec 14 dialogació i cànctics d'amor núm. 20 i 21, no tinc cosa que notar. Sor Anna Maria del SSm. Sagrament.]

5. D'aquesta manera, me quedí tota absorta en mon Amat. I ell me (f. 124) manifestava tanta glòria, que tota sortia de mi, i deia-li: «Jesús, la gran glòria que em descubriu, clementíssim Déu i Senyor», sens saber lo que tenia ni lo que gosava, sinó que el cor i l'ànima desfallecien i, per diligències d'una germana, torní en mi, quan no sabia per ont anava, però ab un sentiment tal i tantes llàgrimes, que no em podia reprimir i, com un loco que de tot ha perdut lo enteniment, deia: «Jesús, la gran glòria que posseeix mon Amat!» De què m'alegrava summament. I no obstant això, si li n'hagués poguda donar més de la que tenia, molta més li n'hauria volguda donar, ab una gran confusió que tenia de la gran ditxa que gosava coneixent la mia gran maldat. I tot açò, em venia d'haver *begut* en aquesta santa *font* de la humildat, que és el principi de les demás virtuts. Per això, *el qui no ama s'enamora quan hi beu*.

6. Creixia el coneixement de manera que el cor tot se desfeia sospirant i plorant, quan considerava les penes i afrontes que patia mon divino Amat quan Judes lo entregà en mans de los fariseos, perquè considerava que era jo el Judes d'aquesta santa comunitat i d'això tenia tanta pena, que no tan solament me disrritia ab llàgrimes, sinó encara m'apareixia que los ossos s'havien de desunir i apartar-se uns de los altres, ab una vehemència i rigor tan gran, que no sé que hagués sentida encara pena semblant, perquè m'arribà i posà en un gran desmai, però sempre gosant i contemplant a lo Amat, qui diferents vegades me digué: «Filla, esto és *beure a la font, on el qui no ama s'enamora quan hi beu.*»

7. No se pot explicar la pena que tenia ni la suavitat i contento que lo Amat tan lliberalment me comunicava, tenint sempre present la mia indignitat, tant de les gràcies que em comunicava com de què em deixàs estar en companyia de religioses, que considerava i mirava virtuoses i santes, però pensava que ab la gran bondat que tenien, podien sofrir la mia ruïndat i misèria, i que tot era una gran benignitat del Senyor, pues no em llançava a lo Infern per la mia vilesa, que veia ab molta claredat, molt rendida però i conformada ab la sua santíssima voluntat, desapegada de quantes coses se poden imaginar, sols volia a Déu nostro Senyor, per qui volia patir, penar i plorar; per més amar-lo, alabar-lo, engrandir-lo i adorar-lo vertader Déu, creador del cel i terra i tot quant és.

8. Lo mateix voldria que fessen totes les creatures i, aquesta flamma d'amor, m'encenia i abrasava de manera que no podia de tenir-me d'amar-lo i adorar-lo per totes elles, i en particular, per aquelles ànimes qui no l'adoren ni alaben, que és una desditxa molt gran i estan en aquesta misèria i obscuritat, perquè no procuren ab totes veres *anar a beure a la font, on el qui no ama s'enamora*. I no tan solament això, sinó que encara se n'aporta tot lo que se pot desitjar per més amar i servir el Creador. Així heu veig i conec per la gran llum que em dona mon divino Amat. I així dic, que posa les ànimes molt hermoses i gracioses a sos divinos ulls, i fa-les *beure* també mateix a *la font* de la sua infinita misericòrdia, a ont me tenia tota negada en un mar infinit de Déu, a ont gosava de la divina essència ab tan rara claredat que no se pot tolerar sens una gràcia molt particular de Déu nostro Senyor. I deia'm: «Filla i esposa mia, molt s'hauria de reparar ab aquestes paraules *vingué lo Amic a beure en la font, on el qui no ama s'enamora.*»

9. *Si el qui no ama, bevent en aquesta font s'enamora*, què farà el qui ja ama i pena sempre per més amar? Dic, ab la gràcia del Senyor, que aquest tal arriba a tenir en aquesta vida tota aquella ditxa, que en aquesta vida se pot alcançar, gosant de la divina essència. I certament, que si no era Déu el qui obra i té poder infinit, jo diria que no és possible en aquesta vall de llàgrimes, plena de tribulacions, ab tantes imperfeccions i faltes com se veuen en mi, que això és qui em tenia tota suspesa i admirada, mirant i contemplant la summa grandesa d'un Déu omnipotent que tenia dins de mi, en el centro de l'ànima, ab una aflicció i pena gran que tenia, d'haver deixat un instant de mirar-lo, contemplar-lo i amar-lo, estimant-li i fent-li gràcies infinites de què vulla habitar en el lloc més vil i ruí que se puga trobar, per causa de la mia gran maldat. I així tenia una grandíssima confusió i sentiment d'aquelles vegades que, per la mia flaqueza, era eixida fora de mi buscant lo qui no és, i deixava el qui és infinit bé. I per això, plorava amarguíssimament.

10. Molts faltam en això i en fem poca menció, essent cosa de tanta importància i un error molt gran i, en particular, per aquelles ànimes qui tracten d'esperit i desitgen ser amics de

mon Amat. Essent així que deuriem fer gran estudi i posar molt de cuidado en no sortir un instant del centro de l'ànima, a ont està el summo Bé, que aquest és el medi que té aquest pobre Amic, tan *enamorat* de no (f. 125) apartar los ulls de son divino Amat, que sempre està dient *occuli mei semper ad dominum*, ab un desatino gran, sens poder-se reprimir ni detenir-se d'abraçar-se ab ell, que no em causava poca admiració veure el gran atreviment que tenia, i certament no gosava referir-ho, però no he pogut fer de menos, per esser així estada la divina voluntat, per més alentar a les ànimes a voler-lo mirar i contemplar en el centro, habitació i casa d'aquest gran Senyor, *bevent* an aquesta ditxosíssima *font per més enamorar-se*.

11. *Lo Amic qui ve a beure an aquesta font* dona tant de gust a lo Amat, que li dona llibertat de tot quant vol, que per això no podia detenir-me que no li donàs molts abraços, dient-li mil desatinos, com és: «Fill meu, pare meu i espòs meu, què voleu de mi? que jo no vull sinó Déu i niguna altra cosa fora de Déu.» I tenia'l tan fortment abraçat, que m'apareixia com impossible que niguna cosa me'n pogués apartar, perquè era tan gran la unió, que no és possible poder-ho declarar, gosant regaladament de la benaventurança i molt de temps, però tota pasmada per la gran confusió que tenia considerant-me molt indigna de gosar el bé que gosen los esperits celestials. I per altra part, no el volia perdre de vista un punt, sinó que desitjava acabar la vida i eixir d'aquest món miserable, a ont estic sempre penant perquè no puc penar i amar, plena de temor de no fer cosa alguna ab què puga disgustar a mon Amat.

12. Tan assistida estava de la divina gràcia i absorta en la gran bondat del Senyor, que passí molts dies sens pendre nigun sustento corporal. I tot el meu menjar i beure era en les santíssimes llagues de mon divino Amat, qui me digué: «Molts dies ha que te sustentas en les mies llagues, i Jo ara et vull fer *beure* en el meu cor, que és *la font* més humil de totes quantes se'n poden trobar.» I donà'm una beguda qui posà aquest pobre Amic més blanc que la neu i tan hermós, que casi no el podia mirar. Consider V.M. si basten paraules per poder explicar favors tan grans. Jo entenc que per docta que fos una persona, si rebés estos favors no los sabia declarar, què faré jo, ignorant i pobra de mi? I tot li ve *a lo Amic de beure* en aquesta clara, hermosa i abundosa *font, on el qui no ama s'enamora quan hi beu*.

13. *El qui no ama, quan hi beu s'enamora*, i el qui ama *quan hi beu* pena per més amar, i resta tan desatinat, que sols Déu lo pot aquietar i sossegar, perquè aquella flamma de foc del divino amor creix de manera que no el deixa reposar, sempre suplicant a lo Amat, que el deix consumir, per veure si d'aquesta manera podria renéixer novament, per començar a amar-lo a son gust. I quant més creixen i augmenten les gràcies i favors que li fa, majors són les ànsies i cuidados de voler-lo més amar. Aquesta força feia aquella preciosa beguda que lo Amat donà a beure ab tan gran amor an aquest pobre Amic, tan dolça i suave, que bastava per endolcir totes les coses amargues d'aquest món, i per enamorar, pasmar i admirar a totes les creatures, fent-los desitjar *venir a beure an aquesta font, on el qui no ama, s'enamora quan hi beu*.

14. Jo entenguí de mon Amat, que són molts los qui *han vingut a beure an aquesta font*, el primer, nòstron pare Adam, qui pel coneixement gran que tingué del mal tan gran que havia causat lo seu pecat, vingué a tanta humilitat, que s'enamora ab gran manera de no pecar més. El santo i reial profeta David, qui després d'haver pecat, pel camí del

coneixement vingué a tan profunda humilitat, que estigué sempre fent penitència, cantant el psalm *Misserere mei Deus*. Santa Magdalena, qui pel camí del coneixement, vingué a los santíssims peus de Cristo, Senyor nostre, a ont trobà la font de la verdadera humilitat, a ont begué i s' enamorà en gran manera de plorar los seus pecats, i d' amar i més amar a son Amat. Lo Amic, el beato Ramon, qui pel gran coneixement que tingué de la sua vilesa, begué de tal manera an aquesta ditxosa font, que restà tan enamorat de què tots los mortals hei vinguessen a beure que, per procurar-ho, no reparà en nigruns treballs fins a perdre la vida, i per poder-ho alcançar treballà molt tota la sua vida com sabem.

15. De molts altres me donà notícies, que si los hagués de referir tots seria mai acabar, ni seria possible poder-ho dir tot. Lo que puc dir és que, des que lo Amat m'ha deixat beure (per gràcia sua) en aquesta regalada font, no és possible pensar el gran odi que tinc a tota cosa qui és imperfecció, ni menos la gran pena que tinc d'haver ofesa aquella summa bondat, que jo veia en lo interior de l'ànima mia, ab tant de resplendor, que totes les ànimes se serien pasmades si l'haguessen vista, considerant que és impossible poder entendre, ni explicar (f. 126) lo que és aquesta ditxa tan gran, que indignament gosa aquest pobre i miserable Amic, perquè sàpia i vègia què cosa és *venir a beure a la font, on el qui no ama s' enamora quan hi beu*.

16. *Quan hi beu*, açò és, quan ab totes veres procura i fa tot lo esforç possible per poder arribar an aquesta regalada font ab ajuda de lo Amat, qui no despedeix mai nigrú, antes bé nos convida i aguarda ab molta amor, paciència i pietat, i així no tenim excusa. Si no hi bevem, per nosaltres mateixos se perdrà i per la nostra misèria i ruïndat. I així procurem a voler beure an aquesta font, ab un desig gran d'imitar a lo Amat en tot allò que sia possible i a la sua santíssima mare Maria, en particular en la gran pureza d'intenció que demana el caminar per aquest camí, que per això s' enamora tan fortment aquest pobre Amic, desitjant ab moltes ànsies imitar aquesta gran Senyora, pel gran amor que li tenc i més en particular, después que el Senyor m'ha deixat *beure en aquesta font on el qui no ama s' enamora quan hi beu, i après que hagué begut doblaren-li ses llangors*, perquè per la gran unió que té ab son Amat, fa tals locures que arriba a punt de morir, sens poder-se detenir de dir tants raras desatinos, que no són per a referir.

17. Així heu experimentava, perquè era tan gran la unió en què lo Amat m'havia posada, que lo Amic apareixia lo Amat i lo Amat apareixia lo Amic, perquè ell tenia el cor, la voluntat i tot quant té i pot tenir lo Amic. I per això, no se veu altra cosa sinó Déu, a qui deia: «Fill meu, del meu cor i de la mia ànima», sens poder-ho deixar de dir, tota suspesa i admirada de veure que, a una creatura tan ruïna com jo, se descobrís i manifestàs Déu omnipotent ab tanta claredat. Confusa i pasmada de veure tanta ditxa en mi, i m' admirava, com no s' obria lo Infern, per a tragar-me a vista de les germanes, perquè vessen que és molta més la mia maldat de la que veuen, essent així que d'aquesta s' escandalitzarien, si no fossen tan virtuoses com són.

18. D'aquí venia a dubtar i causava'm gran dificultat com podria ser això, que usàs tanta misericòrdia en mi. I ell me respongué, i digué: «Jo som el qui som, no temes, que tenc poder infinit.» Valga'm Déu omnipotent, lo gran ànimo i consuelo que donen aquestes paraules! I major desig de veure a Déu i tenir a Déu per tota una eternidat, i de tal manera, que no podent-me reprimir, lo Amat m'hagué de dir: «Filla, tu tens Déu, goses Déu i mires Déu. Què vols més?» «Déu meu, Pare i espòs meu, fer la vostra santíssima voluntat,

i que totes les ànimes fessen lo mateix, i així gosaríem tots de tot el bé que jo estava gosant, i la terra seria cel, perquè estaríem sempre cantant *Tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus Jesuchriste*». I això era lo que jo li demanava, perquè entenguessen tots què cosa és Déu.

19. Si tots ho féssim així, que contento donaríem a mon Amat! però com ho veia tan diferent, i jo la més defectuosa de totes, aquí sí *que se'm doblaven les llangors*, ab una pena tan gran que tenia del temps que no lo havia amat, i unes ànsies de conèixer totes les mies faltes per confessar-les i esmenar-me, empleant los pocs dies que tinc de vida en amar-lo, servir-lo, alabar-lo i engrandir-lo, que ab tota veritat podria dir, *que se'm doblaven llangors* de tantes maneres, que no hu podia aportar de modo nigu, perquè és una cosa tan penosa que venia a punt de morir.

20. Entenguí de mon Amat que, del mateix modo que el beure sobradament coses corporals i materials, causa enfermedats i lleva la salut, així mateix el beure espiritual i místicament dobla les llangors i causa enfermedats, però ab aquesta diferència, que aquest modo de beure, si bé causa a lo Amic moltes llangors, perquè no té forces de poder sustentar tanta abundància de misericòrdies; quan beu a la divina font de son Amat, pot resistir ab la gràcia que li dona lo Amat, però el qui beu ab desmasia coses terrenes i corporals no pot aportar-ho, perquè beu en desgràcia del mateix Amat, i per això molts d'aquestos arriben ab lo cos a la sepultura i ab les ànimes a lo Infern. I feia'm una gran força mon Amat, que no deixàs de referir-ho, i que digués el gran gust que tenia de què se remediàs aquest vici, i el gran disgust que tenia d'aquestes desmasies.

21. Quan jo entenguí totes aquestes coses, aquí sí *que se'm doblaren les llangors*. I així, per les llagues santíssimes de Cristo crucificat, suplic a totes les ànimes, que tinguen escrita en son cor aquesta intel·ligència, perquè puga corregir-se aquest vici, qui tant disgusta a mon Amat. I suplic a V.M. que es servesca donar-me llicència de no beure més tot el temps de la mia vida (dic d'aigua, que de tot lo demés, ja la m'ha concedida V.M. i ab la gràcia del Senyor l'observ⁵⁹ i pas moltes (f. 127) vegades bé). I així concedesca'm aquesta altra llicència que com veig la gran necessitat que és aquesta, sols que se remediàs, encara li'n demanaria de majors, si no fossen tan dificultoses d'alcançar (bendit sia el Senyor, qui ho dispon així). Lo que puc fer és moltes exclamacions de lo més profundo de la mia ànima, dient *Domine exaudi vocem meam*, per lo molt que desig la salut espiritual de les ànimes, pregant a totes que *venguen a beure a la font, on el qui no ama s'enamora quan hi beu*.

22. *El beure* sobradament en coses místiques i espirituals *dobla a lo Amic les llangors* (he dit sobradament, perquè aquest modo de beure és sobre les forces de lo Amic). No obstant, que tenia tanta set que sols tot un Déu me podia assaciar. I així era, perquè el gosava tota encesa d'unes flames d'amor, qui me abrasaven. I moltes ferides que em donava lo Amat, qui em penetraven el cor i l'ànima fortíssimament, i tota em desfeia *de les grans llangors que se doblaren après d'haver begut*. De tal manera, que no tan solament patia aquesta rigurosa enfermedat, però encara moria místicament perquè estava tan presa i lligada, ab un suor que apareixia suor de mort. I me declarà mon divino Amat, que això era morir lo Amic místicament *de les llangors que se li doblen après d'haver begut*.

---

⁵⁹ Escriu 'la obserf'.

23. Jo estava tota nafrada, desatinada i casi sempre desmaiada per la gran unió i amistat que tenia ab mon Amat. I ab tot això, la major llangor o una de les majors que tenia, era un desig qui em turmentava de què totes les ànimes tinguessen aquesta unió i amistat ab lo Altíssim, perquè pensava que així coneixerien què cosa és Déu, i què cosa és *beure en la font, on el qui no ama s'enamora*. I que beguessen en ella tant fins arribar an aquesta unió i amor qui, com a foc ardentíssim, abrasa i enamora lo Amic de més i sempre més amar, de ser més humil, obedient, rendit, mortificat, pacient, caritatiu. I per acabar de tenir totes les virtuts en summa perfecció, i tot per donar molt de gust a lo Amat.

24. Molt enamorada estava de tenir totes les virtuts en grau heroic, per major glòria de mon Amat. I com me veia tan atràs, plena de tota maldat, *se'm doblaven les llangors* de manera que no és possible que se puga explicar la gran pena que tenia, tota llàgrimes i plors, ab un sentiment molt gran de no haver amat a Déu, nostro Senyor, tota la mia vida, sens haver deixat un instant d'amar-lo i sempre més amar-lo, sols per ser ell qui és, sens nigrun interès (que amar-lo per interès és tenir-li poc amor), (lo qual no pot esser, o a lo menos no hu puc creure de nigrun de sos Amics a qui *après d'haver begut li sien doblades les llangors*). I aquesta era una pena i llangor tan gran, que m'arribava a punt de morir, pensar que nigrú lo hagués de servir per interès, sinó tots per major glòria sua, perquè la mereix. I així, molta justícia és que facem tot lo possible a donar-li tota la glòria a ell. I d'aqueixa manera, la gosarem nosaltres ab molta llibertat, perquè nigrú la gosa ab major claredat que aquell qui el serveix per son amor.

25. Què ditxes i felicitats gosen los Amics qui així amen! Que dolçura i suavitat experimenten! Cridant a veus altes *gustate et videte quoniam suavis est dominus*. Així heu experimentava aquest pobre i miserable Amic que, si heu hagués de referir així com passava, seria no acabar mai. Bastarà dir que era Déu omnipotent el qui obrava i m'apareixia que estava empenyat a fer-me gràcies i favors. I així, lo millor serà passar-ho en silenci, perquè del poder infinit de Déu més se diu callant que parlant. I procurar a amar-lo i alabar-lo, que sols la sua infinita sabiduria pot conèixer quant gran és. I nosaltres no tenim que dubtar ni reparar, si veim que fa coses tan grans, pues nos ensenya la fe que n'ha fetes i pot fer de majors, com veurem de lo que diré.

26. *E vingué lo Amat a beure a la mateixa font per tal que duplicàs a lo Amic ses amors*. Lo Amat, això és Déu omnipotent, *vingué* des del cel an el cor de la mia gran senyora Maria santíssima, la *font* més humil de quantes n'hi ha, n'hi haurà, pues era tanta la sua humilitat, que essent així que tenia tanta virtut i perfecció, se tenia per la més inútil creatura de quantes n'hi ha en el món. I an aquesta ditxosíssima *font vingué*, o abaixà, per una hermosíssima escalera, que entenia jo eren les obres de misericòrdia. I en ella *begué* i prengué carn humana, fent-se home en les puríssimes entranyes d'aquesta gran reina. I obrà aquell tan gran misteri de la Incarnació, *per tal que reduplicàs al seu Amic ses amors, en les quals li doblàs ses llangors*.

27. Aquest *Amic* en primer lloc és nòstron primer pare Adam, a qui lo Amat (f. 128) *reduplicà ses amors* ab la intel·ligència gran que li donà de què *vindria a beure an aquesta font*. I essent Déu omnipotent se faria home i passaria per moltes tribulacions, humiliacions i grans persecucions, com en efecte fonc així. I me digué, que fonc necessari donar-li aquestes notícies, perquè no morís de la gran pena que tenia après d'haver begut en la font de la humilitat, coneixent el grandíssim dany que havia ocasionat a tot el Gènere

humà i l'ofensa gran que havia comesa contra de son Déu i Senyor. I així, fent-li a saber que havia d'obrar aquest misteri per remediari aquesta necessitat, *li reduplicà ses amors en gran manera.*

28. *Per tal que reduplicàs al seu Amic ses amors.* Per aquest Amic se pot entendre també, ab nòstron pare Adam tot el Gènere humà, i més en particular, qualsevol devot cristià posat en contemplació i servei d'aquell qui, essent creador, *vingué a beure* a una font de tanta humilitat, fent-se recreador de tot el Gènere humà *per tal que li reduplicàs ses amors.* Quant considerariem i contemplariem la gran amor, caritat, pietat, clemència, misericòrdia i humilitat d'aquest gran senyor, que és lo que sempre està mirant aquell Amic, qui està en contemplació i servei d'aquell qui és creador, recreador i fi últim de tot quant és, i s'humilià tant que és cosa de gran admiració veure que no reparàs en nigun treball, ni pena, per fer una finesa que, per ser tan gran, no és possible poder-la declarar.

29. Jo estava molt olvidada d'aquestes paraules *Amic és qualsevol devot i fel cristià posat en contemplació i servei d'aquell*, de modo com si no les hagués dites mai, que les diu el beato Ramon en el principi del llibre de l'Amic i Amat, i jo les expliquí en la declaració que tinc escrita d'aquest texto. I no obstant això, no me'n recordava de modo nigu, i restí pasmada i admirada quan sentí a mon Amat qui em digué: «Amic és qualsevol devot i fel cristià posat en contemplació i servei d'aquell qui per redimir-vos *vingué a beure en aquesta font* per fer ostentació de la sua grandesa i majestat, *reduplicant les amors del seu Amic.*» I vertaderament, jo no sé obra ab què se sia mostrat més lo Amat, que en el misteri de la santíssima Incarnació, i en què haja mostrat més el seu amor, ni ab què haja *reduplicat més les amors al seu Amic.*

30. No tan solament *reduplicà* (mon Amat) *an aquest pobre Amic ses amors*, sinó encara volgué posar-me en una alta contemplació de la gran misericòrdia que ell, essent un Déu omnipotent, volgué demostrar a sos Amics. I així me féu veure aquella hermosa escalera, que com tinc dit eren les obres de misericòrdia. I manifestava'm com ell abaixava per aquesta divina escalera ab tanta perfecció, que no és possible poder-ho explicar. I això feia *per tal que reduplicàs les amors al seu Amic*, i jo entenia que lo Amic qui mortificat, humiliat, anihilat i desapegat d'honres humanes, abaixarà per aquesta escalera, això és, s'exercitarà del millor modo que podrà en les obres de misericòrdia, an aquest *reduplicarà lo Amat ses amors* ab gran abundància.

31. Però me donà algunes advertències, que explicaré ab aquest exemple. El qui vol abaixar alguna escalera és menester que vàgia ab molta atenció, i que ni vulla deixar nigun escaló, ni abaixar-ne molts junts, si no vol tropessar, caure i redolar per l'escalera. I així, el qui ha d'abaixar per aquesta escalera, ha d'estar molt atent a encaminar totes les coses a Déu, nostro Senyor, perquè lo havem d'amar a ell sobre totes les coses, i an el proïsme com a nosaltres mateixos. Ni havem de deixar nigun escaló, això és, no havem de deixar d'exercitar-nos en algunes de les obres de misericòrdia quan podem, ni menos ab un pas havem de passar molts escalons, això és, ab poca cosa pensar haver fet molt, si volem donar gust a mon Amat, qui el té gran quan nos exercitam en elles ab molta perfecció, humils i despreciat <sic>, que així les exercità el redemptor de nostres ànimes per nòstron bé i per ensenyança de com nos havem de portar per poder *reduplicar-nos les amors.*

32. Qui serà doncs tan descuidat en donar gust a un Senyor de tan alta majestat, qui per ensenyar-nos se féu tan humil que no se pot ponderar, dient-nos ab tanta claredat com lo

havem d'imitar? Certament que no gos parlar, perquè som la més descuidada de tots en exercitar-me en obres qui donen tant de gust a lo Amat. I per lo mateix, com veig la desdita gran que és per una pobra ànima, no hu puc tolerar, ni deixar de suplicar a totes les ànimes, que procurem ab totes veres a contentar a nòstron Amat i enamorar-nos de més i més amar-lo, suplicant-lo que em perdon les mies faltes per la sua gran bondat, que certament plor amargament no esser-me exercitada (f. 129) ab tota perfecció, i voldria los pocs dies que tindré de vida recuperar lo perdut, i que fessen tots los mortals lo mateix, perquè se nos *reduplicassen les amors*.

33. Jo rebí la santa comunió i Cristo sacramentat despedia de si una flamma tan poderosa, que tota em feia temblar, i feia'm desatinar com si estigués loca, sens saber dir ni poder dir altra cosa sinó *fiat voluntas tua*, mirant aquell incendi d'amor divino. I me digué que també *vingué* ell a beure an aquesta divina font, quan se rebé a si mateix sacramentat, dient-me que no em desconsolàs, si feia tantes demostracions quan lo rebia, que ell, essent home i Déu, ne féu també quan se rebé sacramentat. I perquè jo ves que era així, se'm manifestà ab tals incendis i flammes, que de si despedia, que tot el cor i les entranyes se'm rompien i venia a punt d'expirar. Aquestes són unes llangors de les més penoses que haja passades mai.

34. Me volgué també manifestar ab major claredat el misteri de la santíssima Incarnació, fent-me veure el modo com *vingué a beure* en aquesta ditxosíssima *font* d'humilitat Maria santíssima, a ont prengué carn humana. I certament, que el resplendor i hermosura de Déu que em descubria era tan gran, que mai havia vista tanta majestat, de que restí tan admirada que no sabia dir altra cosa sinó *fiat voluntas tua*, i aquest pobre cor i voluntat tot se desfeia per fer la voluntat de mon Amat, qui partí del cel empírio⁶⁰ a ont estava tota la beatíssima Trinitat. I *vingué* en les entranyes de Maria santíssima a unir-se ab aquell cosset que formà lo Esperit Sant, que era la major meravella que se puga veure ni pensar. I mon Amat me digué que no fonc per obra d'home, sinó per obra de l'Esperit Sant, així nos ho ensenya la santa Fe, i per aquesta veritat donaria la vida ab molt de gust. I tenia-la tan vivament en el meu cor, quan la ploma l'escrivia, que el contento i alegria que tenia no se pot explicar ab paraules.

35. Jo perdia el judici mirant i contemplant l'obra de l'Esperit Sant. I abaixar el Fill de Déu a unir-se ab aquella santíssima humanitat, finesa que podia fer del modo que hauria volgut, així m'ho digué ell mateix, que podia haver pujada la sua santíssima mare Maria an el cel empíreo a ont estava la beatíssima Trinitat, i allí haver obrat el misteri de la santíssima Incarnació, i no volgué que fos així, sinó que abaixà ab grandíssima humilitat (perquè fos major finesa) *a beure en la font* regalada (dic regalada perquè no hi ha major regalo per lo Amat, que és una profunda humilitat) del cor de Maria santíssima, a ont estava la humilitat en summa perfecció, pues n'hi havia tanta com ne pogué donar el qui té poder infinit a una pura creatura, perquè allí havia de venir no sols a beure sinó encara a sustentar-se tot aquell temps que dispongué el Pare celestial.

36. Més me digué, que no volgué pujar-se'n an el cel a Maria santíssima, sinó que volgué abaixar a la terra per obrar aquest santíssim misteri per ensenyança nostra, i perquè sabésem los hòmens lo molt que nos importa el fer penitència de los pecats que havem comesos en aquesta vida, i que la penitència que no fem aquí l'havem de fer en el

---

⁶⁰ Es refereix a l'empiri, o darrer cel, on resideixen la santíssima Trinitat, Maria, els àngels i els sants.

Purgatori, perquè en la Glòria no heï entra niguna ànima, que no estiga del tot purgada. I així per ensenyar-nos volgué venir a incarnar-se a la terra, perquè en la terra s'havia comesa la culpa, i en la terra estava l'enfermedat que el pecat havia causada, i com el remei i medicina de tan gran enfermedat era en el misteri de la santíssima Incarnació, per això volgué obrar-lo en la terra.

37. Oh gran Déu omnipotent, Amat de l'ànima mia, no tinc judici ni paraules per poder declarar lo que vós me descubriu! Jo voldria que posàssem tots los ulls de la consideració en una finesa tan gran i en el fi que tingué d'abaixar del cel a la terra un Déu d'infinita majestat (que fonc deixen-m'ho dir així) per fer penitència del pecat que no havia comès ni podia cometre; doncs molta rauó serà que facem penitència nosaltres, ara que tenim temps, de tants de pecats que havem fets contra sa divina Majestat. Pobra i miserable de mi, qui tinc més pecats jo sola que tot lo món junt, bé podrà V.M. apiadar-se de mi i donar-me les llicències que li tinc demanades per amor del Senyor, i de la finesa tan gran que ha feta per nosaltres, l'hei deman ab llàgrimes en los ulls, vulla usar de misericòrdia antes que no acàpia la vida, que no pot durar molt.

38. Jo no podia sortir d'aquesta consideració mirant i contemplant a Maria santíssima, a qui havia feta el Senyor una gràcia tan singular, com fonc elegir-la per mare. I veia-la tan hermosa i resplendent, que sols ab una gràcia molt particular que el Senyor me donava, la podia mirar. I ab tot això la perdí de vista d'un modo que no sé explicar, però ho declararé del millor modo que podré ab aquesta comparació d'alguna persona, qui se posàs a mirar alguna cosa molt de propòsit i ab molta atenció, i que en aquest mateix temps s'adormís, claro està (f. 130) que perdria de vista aquella cosa sens saber a ont és. Així mateix me succeï, que mirant i contemplant la gran noblesa que veia en aquesta gran princesa Maria santíssima, la perdí de vista, sens saber com era ni lo que era, ni menos sabia lo que tenia, lo que sé és que em perdia en una infinidat de Déu, a ont estava més que admirada i tota pasmada, sens saber lo que m'havia succeït. I verament no heï ha cosa més certa que aquesta, que quan una ànima arriba a perdre's tota en Déu, no sap què és ni com és, ni lo que gosa, ni lo que té, lo que sap és que té Déu, que sols el mateix Déu sap lo que és i com és.

39. Tan absorta estava i fora de mi, que de niguna manera podia ni volia deixar a mon Amat, ni menos volia tornar més an aquesta vida miserable, sinó quedar-me amb ell del tot. I per això feia tants grans extrems, que no podia sofrir haver d'obrir més los ulls en aquest món. I això durà per alguns dies, i quan era forçós haver-los d'obrir havia de mester gran assistència de mon Amat. I quan los obria, trobava aquest món ab tantes tenebres i obscuridat, que no hu sé explicar. I és que los ulls corporals participaven de la gran noblesa, majestat i grandesa, que gosaven los ulls de l'ànima, qui eren arribats a tanta ditxa que primer acabaria la vida, que poder explicar lo que gosaven. I tot açò feia lo Amat *per reduplicar les amors a son Amic*.

40. *Tantes eren les amors que reduplicà lo Amat an aquest pobre Amic*, que de la mateixa manera que a un loco sens enteniment li comporten moltes coses, qui desdiuen de lo que mereix perquè no té enteniment, així mateix me succeïa a mi, que per les grans *amors que m'havia reduplicades lo Amat* era tal lo atreviment que tenia, que no gos dir les coses grans a què arribí. I mon Amat les me comportava per la sua gran amor, essent així veritat que és poc per mi lo Infern, i per això estic sempre plorant el temps que he mal empleat,

i lo poc que he amat a mon creador, qui em feia tants de favors, que tot el cel i la terra és poc per donar-li'n gràcies per son gust i no més. No era poca la confusió que tenia, sia feta la sua santíssima voluntat, qui així era servit *de reduplicar les amors* an aquest miserable i pobre *Amic, en les quals me doblava les llangors*.

41. De les coses més rares i singulars que puga nigú pensar eren aquestes *llangors*, que en *aquesta ocasió me doblava mon Amat*, i molt diferents de les que fins ara havem explicat, perquè aquestes les me donava i *doblava* de la sua poderosíssima mà, i les desitjava passar ab molt de gust per son amor. I era així que em trobava molt unida ab mon Amat i gosava d'una pau i quietud, la major que se puga trobar en una creatura tan flaca com jo. I les noves *llangors* del tot m'acabaven la vida, que eren a modo d'una calentura qui em cremava i consumia secretament, molt diferent d'aquelles altres *llangors* que tinc explicades, que proceïen de les ferides que em donava lo Amat que, si bé eren de la sua santíssima mà, eren molt violents, però aquestes ab molta suavitat i sens adonar-me'n, me causaven major enfermedat.

42. Me digué mon Amat que aquestes *llangors* són com una calentura o febre, que solen tenir alguns enfermos, qui no la senten perquè estan molt adormits, encara que la febre sia molt gran i los abrasa, consumeix i acaba la vida, sens que sàpien com ni de quina manera; així mateix fan aquestes *llangors*, que cremen, consumeixen i maten a lo *Amic*, i ell no se n'adona, perquè està adormit en los braços de l'Amat, i així no pot sentir lo que sentiria, si no estigués en aquell sueny⁶¹ tan suave, dols i regalat. No que deix de cremar-lo ardentíssimament, antes bé lo consumeix de manera que li acaba la vida del tot, però perquè visca novament en son Amat, *qui li dobla aquestes llangors*, i són de foc per purificar-lo i unir-lo amb ell ab major unió de la que antes tenia.

43. Lo que jo puc dir és que moria místicament del gran incendi de foc qui em consumia, i donava'm tal calor i ocasionava'm tal sudor, que tots los sentits i potències desapareixien, i no se veia altra cosa sinó Déu i la sua gran misericòrdia, que ab tanta lliberalitat me demostrava regalant-me i ab tanta claredat que el gosava, que no sabia què gosava ni què tenia, ni podia desitjar ni demanar sinó lo que ell volia, perquè no vivia jo sinó el Creador, i aquest pobre *Amic moria de les llangors que tan liberalment li havia doblades son Amat*.

44. Jo entenia que los Amics qui s'han d'unir per amor ab son Amat, *a més d'haver begut en aquesta font on el qui no ama s'enamora*, han de passar aquestes *llangors* en què lo *Amic* no sent pena i passa les majors penes que se puguen patir, perquè són unes flames de foc qui sempre cremen i abrasen rigurosament, però el deixen tan enamorat de més amar a son Amat per ser ell qui és i no més, que per ell (f. 131) no hei ha altra cosa en el món sinó lo Amat, desitjant sempre patir i amar per donar-li gust. Així passava per mi, sempre dient que lo Infern és poc per a mi, per la gran maldat que tinc i pel poc agraïda que som a tants de favors i gràcies que rep de mon Amat, que sols aquesta de la pau i igualdat que em dona en tot, no basten llengües humanes per poder-ho explicar. I aixíestic, la més confusa ànima que se puga trobar, en particular per esser estat tan gran el seu amor que aquelles gràcies, que diferents vegades li havia demanades, les me concedí en aquesta ocasió, quan jo n'estava més olvidada ni menos les hi podia demanar, perquè estava tota absorta i negada en Déu nostro Senyor, i així no em recordava de ninguna cosa,

---

⁶¹ Escrit 'sueño'.

ni sabia lo que tenia, perquè qui té Déu no sap lo que té, perquè nigué sap lo que és Déu, sols la sua infinita sabiduria ho pot saber.

45. No dic en particular les gràcies que en altres ocasions li havia demanades i ara m'ha concedides per no esser cansada; lo que suplic a V.M. és que per amor de Déu nostro Senyor li don gràcies per mi, que tot se deu a Ell. I així li diguí (quan ell me donà lloc, que les llangors per una part desminuïren, i per altra creixien): «Déu meu, Amat meu, espòs meu, què voleu de mi? que no sé dir lo que faria per donar-vos gust, i per ser Vós el qui sou.» I ell me digué: «Morir per mi a totes les coses i viure humil, rendida, mortificada i molt puntual en fer la mia voluntat.» I jo li responguí *ecce ancilla tua*, perquè això era lo que tenia en mon cor. I la llengua ho pronuncià⁶² ab tant de desig de complir lo que ell volia, que no se pot ponderar ni dir, però després que considerava la mia gran flaqueza i ruïndat, me donava un poc de cuidado com ho faria. D'altra part tenia tanta confiança en la sua infinita bondat, que tenia per cert que tot m'ho deixaria complir per més glòria, que aquest és el meu fi i el que tinc sempre en totes les coses, i temem a Déu si volem *venir a beure a la font, on el qui no ama s'enamora*, i en què beu aquest pobre Amic an a qui lo Amat concedeix gràcies tan grans, que sols ell les pot declarar. I V.M. no s'admir quan veu aquestes misericòrdies del Senyor, que lo que he dit és tan solament alguna cosa de lo molt que ell ha obrat en mi i de lo que m'ha manifestat, perquè sàpia tot lo món *què cosa és beure en aquesta font, on el qui no ama s'enamora*. Plàcia a Déu que tots hi beguem per més amar-lo i servir-lo. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 22

Malalt fon lo Amic i estava en èxtasi i excés de pensa⁶³; lo Amat lo pensava, de mèrit lo paixia, d'amor lo abeurava, en pasciència lo gitava, d'humilitat lo vestia, ab veritat lo curava.

1. *Lo Amic malalt* (entenguí de mon Amat) que fon nòstron pare Adam, de la gran pena i aflicció que tingué de veure el gran dany que havia causat lo seu pecat. I me digué mon Amat, que no hei ha haguda persona niguna en el món qui haja tinguda més pena d'haver-lo ofès que tingué ell. I per mi és molt bo de creure, com veig la gran tribulació, pena i amargor, que em causen a mi lo haver pecat considerant l'ofensa que he feta a Déu i el dany que hauré causat a moltes ànimes. I així no és molt *que estigués malalt el primer Amic Adam*, ni que *estigués en èxtasi i excés de pensa*, perquè mirant i pensant lo que és el pecat i que és contra un Déu de summa grandesa, i considerant la pròpia misèria i ruïndat (que si bé aquestos pensaments són tan diferents, jo tinc per cert que van sempre acompanyats, perquè en el mateix temps que tenim un vertader coneixement de les faltes comeses contra de Déu, tenim també mateix coneixement del mateix Déu, i en el mateix pas que tenim coneixement de Déu nostro Senyor, ne tenim també de la nostra gran vilesa) i així no és molt *que estigués Adam en èxtasi i excés de pensa*.

---

⁶² 'pronumcià'.

⁶³ Escriu 'pença'.

2. Molt significatives són aquestes paraules: *i estava en èxtasi i excés de pensa*, i encerren en si moltes coses, com si digués, i estava confús, atònit i pasmat, pensant Déu i pecat, que és la cosa més profitosa per a una ànima que se pot alcançar, i pel contrari, ai d'aquells qui s'adormen en el pecat i no el miren a la presència de sa divina i sobirana Majestat, a ont lo mirava lo Amic, que per això coneixia la sua gravetat, perquè a nigun lloc se manifesta i se veu ab major claredat lo que és el pecat que quan se mira a la presència de Déu nostro Senyor. I així no nos descuidem a procurar aquest coneixement, que és una joia d'infinit valor i se troba mirant i examinant la nostra consciència, com se troba en lo Amat. I si el veim ofès, postrats [f. 132] a los seus santíssims peus, plorant i penant demanem-li perdó, que és tan piadós com veurem de lo que diré.

[A sota de la pàgina: he vist el plec 15. Dialogació i càntic d'amor núm. 22. No tinc cosa que notar Sor Anna Maria del SSm. Sagrament]

3. *Lo Amat lo pensava* remediari com lo veia tan afligit, apesarat i malalt, *lo pensava* curar de la sua enfermedat, no obstant que era molt grave i havia inficionat tot el Gènere humà ab un pecat de desobediència, i nigun rendiment an el precepte que li havia posat. Com la sua amor és tan gran i ama el Gènere humà ab un amor sense fi, del modo que pot esser des d'una eternitat *pensava* i, al parèixer, no podia fer de menos de manifestar la sua gran misericòrdia, clemència i compassió, que tenia de les penes i afliccions que li causava la sua enfermedat, que eren majors que quantes se n'han patides en aquest món. I per això, lo Amat, Déu omnipotent, des d'una eternitat pensà i determinà aplicar-li una medicina molt eficaç, tant que me digué ell mateix que essent la sua sabiduria infinita no pogué pensar medi ni medicina més eficaç, que unir la naturalesa divina en la humana, i aplicar la sua santíssima sang per remei de la nostra enfermedat. I encara no s'acontentà amb això, sinó *que pensà* i determinà per remediari-nos de la malaltia del pecat, donar-nos el seu santíssim cos en sustento i menjar, i la sua sang santíssima en preciosa beguda, finesa d'amor tan gran que no té igual.

4. Jo pensava i m'admirava de tantes vegades (com se pot veure en diferents càntics, que tinc explicat) que m'ha parlat d'aquest altíssim i admirabilíssim sacrament, i en el mateix instant me digué que com és una finesa tan gran feta ab tan gran amor i per amor, hei ha tant que dir i que alabar que no és possible per molt que se diga poder-ho dir tot. I és una medicina aquesta tan eficaç que cura la malaltia de qualsevol pecat per grave que sia, trobant disposició. I deixa el malalt aconsolat, donant-me a entendre ab aquestes últimes paraules, que les ànimes a més de curar-les de la malaltia del pecat, és menester aconsolar-les i animar-les a la virtut. I m'apareix que és així perquè a penes trobarem nigun malalt de malaltia corporal que, a més de curar-lo, no haja menester donar-li ànimo i aconsolar-lo en sos treballs. I crec que si aplicassen alguna medicina a algú ab poc amor i caritat, lo deixarien desconsolat, i així deuen anar ab molta atenció los metges d'ànimes, que són los confessors i ministres del Senyor, en no desconsolar a les ànimes quan los apliquen la medicina, que el Senyor nos ha deixada ab tan gran amor, antes bé alentari-les i animar-les a la virtut, que *així pensa lo Amat remediari a son Amic* el Gènere humà.

5. *De mèrit lo paixia* mediant los sagraments ab què s'apliquen los santíssims mèrits de Cristo, Senyor nostro, que em manifestava a modo d'una canal grandíssima qui partia del cor santíssim de mon amat Jesús, i per ella venien ab gran abundància los mèrits de Cristo en el cor de lo Amic, que si tots los confessors ho poguessen veure del modo que m'ho

dava a entendre a mi, no tan solament curarien el enfermo donant-li l'absolució, sinó encara lo animarien a no més pecar i a plorar, i fer penitència de la vida passada i més en particular aquelles ànimes qui comencen a voler eixir de la malaltia del pecat, aquestes són qui en tenen major necessitat, perquè se'n vàgien curades, fortificades i aconsolades de los peus de mon Amat, que són los confessors, que així s'alçà i se n'anà dels santíssims peus de Cristo la Magdalena.

6. *De mèrit lo paixia*, grans paraules són aquestes si les volem considerar, lo que puc dir és que perd el judici quan les consider. Què haurien de fer aquells qui tenen obligació *de paixir* les ànimes malaltes pel pecat administrant-los los sacraments? Miren ab quant gran amor administrava Cristo Senyor nostro la nit de la Cena no tan solament a sos Amics, sinó encara an el major i més cruel inimic que haja tingut mai, limpiant-li los peus, donant-li després la santa comunió, que és (com sabem tots) donar-se a si mateix sacramentat. Oh finesa d'un Déu enamorat, o paciència, misericòrdia i pietat infinita! Prenguen exemple de mon Amat los confessors, que a ells en particular instruïa ab aquest acte d'humilitat, perquè n'hi ha alguns tan desabrits que, si bé apliquen la medicina i curen ab l'absolució les ànimes malaltes qui venen a ells ab diguda disposició, però les deixen desconsolades en lloc d'aconsolar-les, i les desanimen en lloc d'alentar-les a la virtut.

7. Miren a nòstron mestre i redemptor Jesús quin modo tenia i com s'aportava, quan tenent alguna ànima a sos peus, impertinent i inquieta per la gravetat de la sua malaltia, o per la sua mala condició i natural, tenguen present a la majestat de Cristo que representen, quan procurava curar a Judes, ingrati i descortès, de la sua grave enfermedat, i el Senyor ab molta prudència, paciència, caritat i humilitat, lo sofria i aplicava la medicina per la sua curació, que no és possible que ministre del Senyor qui tinga tot açò present i fixo⁶⁴ en la memòria, deix d'obrar ab molta prudència, paciència (f. 133), caritat i humilitat, curant les ànimes de la sua enfermedat, aconsolant-les i esforçant-les a fer penitència de la vida passada, plorant los pecats amargament. Així plorava aquest pobre Amic, mirant i considerant la gran bondat de Déu nostro Senyor, qui des d'una eternitat *pensà*, ordenà i preparà una medicina tan eficaç, que és cosa per admirar tot lo món.

8. M'advertí mon Amat reparàs que los metges de la terra, quan visiten algun malalt, aquí mateix que pensen alguna medicina a propòsit per la malaltia, l'ordenen, i el malalt la procura i la desitja per recuperar la salut. I una medicina eficaçíssima per curar totes les enfermedats així corporals com espirituals, que ha ordenada i preparada lo autor i mestre de tots los metges espirituals i corporals, que heï haja malalts tan ignorants qui no la vullen i altres tan descuidats que no la procuren! Aquesta és una desditxa gran, misèria, ingratitude i crueldat perquè no tenen atenció a los molts treballs que ha costats a qui l'ha ordenada, el gust i amor ab què l'ordena, i la pròpia utilitat que tindrien recuperant la salut espiritual, qui posa les ànimes molt hermoses a los ulls de lo Amat.

9. Per amor de Cristo crucificat posem tot el cuidado possible a preparar-nos per poder rebre una medicina tan gran, qui no solament dona salut espiritual i corporal, sinó encara dona desig i apetit de reber-la moltes vegades, que és un bé qui no té igual. Certament, que no puc tenir major pena de la que tinc, quan pens que puga haver-hi alguna ànima qui no faça molt aprecio d'aquesta medicina, que el qui l'ha ordenada tenint sabiduria

---

⁶⁴ Escriu 'fixso'.

infinita no en trobarà ni sabrà de millor per curar-nos l'enfermedat del pecat, que és la pitjor de quantes enfermedats heu ha. I essent tan mala heu haurà ànima qui no se'n vulla alliberar? Aquesta seria una desdita i infelicitat gran.

10. També és cosa de gran llàstima (i mon Amat ho sent molt) que heu ha algunes ànimes, qui darien molt de gust a Déu nostre Senyor, si freqüentassen i procurassen sovint a rebre aquesta divina medicina, i estan per lo que diran, i és que són poc mortificades i no miren les moltes penes, afrontes, persecucions i treballs del qui l'ha ordenada. I jo, la més vil i ruïna creatura del món, dic de part de Déu an aquestes tals, que vindrà dia que hu ploraran ab llàgrimes de sang. I així, si volem acertar, no mirem sinó a Déu, qui nos ha de judicar, procurant agradar-li i dar-li gust, que tot lo demás és no res i locura gran. I així no s'ha de procurar sinó agradar a Déu, de qui nos ve tot el bé.

11. *De mèrits lo paixia*. Si consideram aquestes paraules ab atenció, és lo mateix dir *de mèrits lo paixia* que si digués d'indulgències lo imbutia, de gràcies i favors lo umplia mediant los santíssims mèrits de Jesucrist Senyor nostre que li aplicava i, des d'una eternitat del modo que podia, pensava i determinà aplicar-li, doncs ja veuen ab quanta atenció i amor hauríem de procurar i amar aquesta medicina! Donant-li contínuament gràcies d'un benefici tan gran. Bendit sia el seu amor infinit que empleà tot en *paixir* el Gènere humà son *Amic* fent-li tants favors. I molts més encara que nos ne faria, si no l'impedíssem, que és locura gran i poc amor que tenim a Déu nostre Senyor i a la nostra ànima, suposat la privam d'un bé tan gran que, sols la sua infinita sabiduria, pot saber lo que és, perquè és un tresor abscondit a los ulls de los mortals per ser tanta la sua hermosura i riquesa que no se'ls pot manifestar, si no és tenint una gran atenció i molta gràcia de mon Amat. I així no m'admir que tan poc lo coneguen, si són tan pocs los qui procuren la gràcia i amistat del Senyor.

12. Aquest càntic me té admirada i, al parèixer, infundeix amor en el cor de lo Amic, qui el lliç⁶⁵ i refereix ab atenció, així heu experiment i encara m'apareix que em fa perdre el poc judici que tinc, per això deia a mon Amat *servus tuus sum ego, da mihi intellectum ut sciam testimonia tua*, perquè havia perdut lo enteniment del gran amor que tenia. I d'aquesta malaltia *fon malalt lo amic* Adam i d'altres, que aquest pobre Amic experimentava per gràcia de son Amat, que mirava i contemplava de manera que tot lo qui no és Déu perdia de vista, ab una pau molt gran que gosava. I la unió qui s'aumentava de modo que no podia dir sinó que lo esperit se n'anava del cos tot en son Amat, i lo alçaven d'una manera que no és possible poder-la referir. No sé cosa a què puga acomparar-se, sinó a quan prenen un minyó baix los braços i lo alcen sens níguna diligència sua, ni ell sap com, i se troba en los braços del qui l'ha alçat. Així mateix se trobava aquest pobre Amic en los braços de son Amat, a ont estava en èxtasi i ab la major admiració que se sia vist mai, per la novetat de coses que passava. I no sabia dir com ni què era, perquè eren unes coses tan divines i celestials, que més eren per a pasmar que per explicar.

13. De les coses més rares i particulars que hagués passades mai era aquesta una, perquè era arribat a tan gran unió aquest pobre Amic ab son Amat, que apareixia que deixava el cos, o a lo menos, que estava (f. 134) en ell com està una avecilla, que veim volar dins d'un aposento sens tocar-lo per níguna part. I no obstant això, és cosa certa que està dins

---

⁶⁵ amb el sentit actual de 'llegeix'.

d'aquell aposento, encara que no el toc de modo nigú, perquè està sempre volant. Així mateix succeïa an aquest pobre Amic en aquest èxtasi, que estava dins d'aquest vil i flac aposento del seu cos, perquè no havia expirat del tot, encara que és veritat que li faltava poc, i no el tocava de modo nigú, a lo que jo podia entendre i judicar, com l'avecilla en lo exemple que tinc donat, qui en alguna cosa li apareix perquè la veritat se diga que niguna coses <sic> de les que se troben en la terra se pot acomparar an aquesta gràcia tan particular que fa Déu an aquesta pobra ànima, qui no podia dir que fos més en aquesta vida, ni que hei hagués altra cosa per ella sinó Déu qui vivia amb ella. I ella no sabia lo que deia ni que feia, sinó que estava com un loco d'amor *en excés de pensa*, casi sense pensar, perquè com estava tan afavorida i regalada mirant les nobleses, grandeses i meravelles tantes que veia en son Amat, tenia tant que pensar, que restava suspesa i admirada sens saber lo que volia pensar, dic en particular, i d'aquesta manera se quedava *en èxtasi i excés de pensa*.

14. Molt confiava de mon Amat, però desconfiava de mi, mirant la mia gran maldat i que era per a mi poc lo Infern, ab molta confusió que tenia de veure'm en tanta ditxa, i per això li deia: «Amat de la mia ànima d'on a mi tant de bé?» Que apareixia que un Déu omnipotent empleava tot el seu poder en fer-me gràcies i favors, contentant-se la sua gran bondat, d'haver presos a lo Amic les potències i sentits plens de faltes i imperfeccions de tal manera que, fins los ulls materials i corporals, apareixia que se n'anaven de mi molt abscondidament per no tornar-se a obrir més a veure coses d'aquesta vida. I aquest èxtasi durà molt de temps, i después per molts dies restí molt suspesa i adolorida, ab una pena tan gran, que los ossos apareixia que estaven fora de son lloc, ab tantes altres enfermedats de què estava *malalt* aquest pobre *Amic*, que seria mai acabar, si les tingués de referir.

15. Solament diré la pena gran que tenia d'haver-lo ofès. Les entranyes pareixia que m'havien de rebentar i el cor se rompia de sentiment, i deia: «És possible Déu meu, Amat de la mia ànima, que quan vos ofenia no em donàsseu un pensament ab què poder conèixer que anava errada?» Ab moltes llàgrimes que desrremava (no per temor de lo Infern, que no hi pensava més que si no n'hi hagués) sinó pel gran coneixement que tenia de la mia vilesa i maldat, que no la podia tolerar sens acabar la vida, però la pietat i misericòrdia del Senyor és tan gran que volgué aconsolar-me, i així me digué que em confessàs i jo, ab molta prestesa postrada a los seus santíssims peus, li confessí tota la mia maldat, que confessaria de molt bona gana davant tot lo món, i me digué que m'havia perdonat, que no lo ofengués més, i aquestes paraules me causaven tals efectes i me ferien el cor de manera que no es podia deixar de veure que eren de mon Amat (ab lo mateix rendiment, que altres vegades tinc dit), perquè me deixaren aconsolada, m'augmentaren la pena i sentiment d'haver-lo ofès, i me donaren un gran coneixement i una presència de Déu nostro Senyor, que niguna cosa me'n podria apartar.

16. A més de tot això, estava sempre dient: «És possible que hei haja Déu i que jo haja amada cosa qui no sia Déu! És possible que hei haja Déu i que jo haja feta cosa contra la sua santíssima voluntat. És possible que hei haja Déu i que esperem ni confiem sinó en Déu!» O que locura gran és aquesta, a dir la veritat me n'admirava quan veia tanta grandesa de Déu en quant Déu, que hei hagués ànima qui confiàs sinó en lo poder infinit de Déu, i jo coneixia (a lo que puc judicar) que ell ne gustava, perquè veia que s'empleava en *emmalaltir* aquest pobre Amic donant-li aquest gran sentiment i una gran llum i coneixement. I d'aquesta manera, plorant i penant, aní a confessar-me (que era dia de

confessió) ab un dolor molt gran d'haver-lo ofès (que confessar mos pecats i reber el sagrament de la penitència és el major contentó que puc tenir). I confessí i diguí a V.M. tota la mia vida i tota la mia maldat, i quan V.M. me donava l'absolució, jo veia a Cristo Senyor nostro qui la'm donava, perquè volgué que conegués que el seu ministre lo representa vivament.

17. Jo estava en els peus de V.M. com si fos una Magdalena i tota dins un mar infinit de Déu, a ont tota em desfeia. I el cor se'm rompia perquè no podia sustentar tant de bé, que per això perdí la paraula i quan V.M. me cridava no li podia respondre, si bé obeí quan m'ho manà V.M. que bé degué veure la gran suspensió en què estava. I aquesta durà per molts de dies, sempre dins d'una infinidat de Déu nostro Senyor, que més estava en l'altra que en aquesta vida. I aquesta *malaltia* era la que tenia quan me veia *en èxtasi i excés de pensa*, i moltes altres, com era un gran dolor i pesar d'haver-lo ofès i no haver-lo amat, un afecte grandíssim d'amar-lo més (si fos possible) que no s'és amat ell mateix; altre, de què nigú lo ofengués més ni deixàs d'amar-lo; una gran pena d'haver d'habitar més en aquesta vida, havent gosat ab tanta claredat i tan llargament del summo Bé, que és la major ditxa que se pot alcançar (f. 135) en esta vida. I de totes aquestes enfermedats i moltes més *estava aquest pobre Amic malalt, i estava en èxtasi i excés de pensa*.

18. Moltes altres malalties tenia, però una de les majors era una pena que sentia, perquè no podia penar i haver d'estar més en aquesta vida. Aquesta és una enfermedat molt pesada, perquè dona una grandíssima set de patir i més patir per més amar i tenia'm en tal ímpetu d'amor, tota llàgrimes i plors, que no em podia sossegar, sinó suplicar a mon Amat o que em deixàs morir o que em donàs que patir per son amor. I ell feia grans demostracions de voler-me aconsolar i deia'm, ab una veu tan amorosa, que tota em disrritia: «No som Jo aquí?» Com si em digués: què et dona pena ni cuidado, si tens el qui tot ho pot? I a dir la veritat que, si no era que tot ho pot i no li és res impossible, moltes coses passen en mi que no m'atreviria a referir-les, però és Déu i té poder infinit, i això basta.

19. Volgué mon Amat que ves *com pensava* remediari aquest pobre Amic i *com lo paixia de mèrits*, i per això me volgué donar la comunió espiritual, donant-me una beguda de la sua presciosíssima sang, que no és possible poder explicar la gran suavidat que tenia ni los efectes grans que em causava. Ell se posà en el meu cor que tenia tan *malalt* de tantes i diferents enfermedats i, en aquesta ocasió, no acabar la vida del tot, fonc dels majors portentos que ha obrats en mi, perquè vingué en forma de minyonet, la cosa més hermosa, que a penes lo podia mirar, admirada i pasmada del gran amor que demostrava *paixint de mèrits* aquest pobre Amic, curant-lo i esforçant-lo ab la beguda que li havia donada. I a dir la veritat, me curà i esforçà de tal manera que no temia a tot lo món ni a tot lo Infern, qui al parèixer s'era conjurat contra de mi, no disfrassadament i abscondidament, sinó visiblement, i jo, per la gràcia del Senyor, tenia tanta fortaleza que no els temia ni em desmandava més que si fos un difunt. I tota aquesta constància i esperança que tenia era per los dimonis la cosa més amarga que se puga trobar, perquè ells gusten molt de què les ànimes sien covardes per poder-les desribar, d'ont se pot veure quant nos importa el procurar, estimar i amar la fortaleza que mon Amat la dona a qui la vol ab molta lliberalitat.

20. *De mèrits lo paixia*. Dels mèrits de la sua bondat, lliberalitat, pietat, amor i caritat tan abundantment, que per una part me curava i esforçava i per altra *m'emmalaltia*, perquè no podia sustentar tant de bé que em donava. I així mateix me causava tals llangors espirituals i corporals, que no podia respirar, tota una flamma de foc, qui a lo interior i exterior m'abrasava i consumia. I lo que més sentia és que se pogués veure a lo exterior, perquè temia que m'haurien volgut donar algun alivio, essent així veritat que no volia sinó que se fes la voluntat de mon Amat, suplicant-li però que, si era son gust, que em deixàs passar aquestes tribulacions sens nigrun consuelo, per aquelles gràcies que jo no puc alcançar, quan voldria fer les majors penitències que se sien fetes mai. Això és lo que el meu cor apetia i, com estava en aquestes tribulacions, temia que donant-li algun alivio li havien de robar aquell ric tesor <sic> del patir, que son Amat li donava de la sua divina mà. Consider V.M. ab quanta rauó la devia estimar, amar i guardar.

21. Aquesta és una altra malaltia de què *estava malalt* aquest pobre *Amic* i me'n prenia així com acostuma seguir a algunes persones qui tenen algunes joies de gran valor i tenen gran temor que no les roben. I, si en algun temps se'n són vistes privades i després arriben a poder-les tenir, és major lo amor que los tenen i guarden-les ab gran cuidado, perquè no los roben lo que tant estimen; i si veuen pròxim el perill, tenen molta pena i major temor. A dir la veritat, així passava per mi, que pensant i considerant la molta caritat de les religioses i la gran pietat que tenien de mi donant-me algun alivio, m'havien de llevar lo que el meu cor ama sobre manera per poder imitar a Jesucrist mon espòs, que és el patir, encara que és veritat que era poca cosa lo que jo patia respecte de la set que tenia de patir, perquè hauria volgut que s'haguessen fetes moltes parts del meu cos i que los ossos, cada un per si, fos anat per la terra, molt rendida però que se faça la voluntat de Déu.

22. Ai, nigrú qui pogués imaginar ni pensar mai què cosa és estar malalt lo *Amic*, estar en èxtasi i excés de pensa, remediari-lo son Amat i paixir-lo de mèrit? Certament jo crec que si Déu nostre Senyor no l'hei revela, pens que naturalment és impossible poder-hi arribar, però el Senyor, que tot és amor, fa aquestes fineses per aquest pobre i miserable *Amic*. I perquè jo ves que és ell el qui obra i la lliberalitat i amor ab què m'assisteix, se'm manifestà resucitat ab tanta glòria i hermosura, que tota pasmada passà un poc de temps sens poder-li parlar, però quan ell volgué, admirada de tanta benignitat, grandesa i majestat, comencí a dir-li *Te Deum laudamus te dominum confitemur*, repetint moltes vegades los versos *tu Rex gloriae Criste i per singulos dies benedicimus te*, ab tanta pau i quietud que gosava, que jo mateixa me n'admirava que pogués caber tanta pau en una vil i miserable creatura (f. 136) com jo, qui per les graves faltes que veig en mi, no gos alçar los ulls per mirar el cel ni altra cosa ab què puga recrear-me, sinó sempre fixos en la terra, plorant i demanant perdó de mos pecats, ab tant de sentiment d'haver ofès a Déu nostre Senyor, que el cor de dolor pareix que ha de sortir-me del pit. I en aquesta ocasió estava tan quieta, que jo mateixa me n'admirava, com tinc dit.

23. Jo volia alabar la pau de què gosava i no sabia com donar-li moltes alabances, i per això comencí a dir a mon Amat: «Déu meu altíssim, piadosíssim, lliberalíssim, poderosíssim i sapientíssim, quines alabances podria jo donar a la pau, que aquest ditxós *Amic* gosa ab tanta abundància que el té admirat?» I ell me respongué, i digué que li digués, que és la reina entre les virtuts i la gosa aquell qui ha begut a la font de la humilitat, perquè en tenir humilitat tenen pau, i en tenir pau tenen humilitat, i totes les demés virtuts de què *lo Amat paixia també a lo Amic*. I és una ditxa tan gran aquesta, que ab molt de

cuidado l'hauríem de procurar, pensant i meditant que Jesucrist Senyor nostre, des de què nasqué fins que morí, perquè sabia lo que la pau valia, sempre nos procurà la pau. Quan nasqué en Betlem la nos anunciava per los àngels qui cantaven *et in terra pax hominibus*, i quan morí en la santíssima creu la nos procurava ab aquelles paraules *Pater ignosce illis*, i encara después de ressuscitat, en totes les aparicions que féu a sos deixebles, la primera cosa que deia era *Pax vobis*, tot per ensenyar-nos i demostrar-nos quant del seu gust és, i lo molt que nos importa la pau.

24. Aquest pobre Amic la gosava en tanta abundància, que no podia dir altra cosa sinó que tenia aquella pau que gosen los benaventurats en la Pàtria celestial a la presència de la beatíssima Trinidad. D'aquesta manera *son Amat lo abeurava d'amor*, com si digués, no s'accontentava que begués moderadament, sinó que per complir-li los desigs grans que tenia d'amar-lo *d'amor lo abeurava*, açò és lo negava en un mar d'amor de Déu, a ont s'omplia tant d'amor, que brollava i abundava ab gran ímpetu a lo exterior. El cor qui no podia sustentar-lo dava tals salts, que era cosa particular i de tenir-li'n compassió; la llengua, ab tota la força que jo podia, no la podia reprimir, i com si tingués de rebentar ab veu molt alta, deia: «Jesús, Jesús, Jesús dolcíssim, amat del meu cor, si sou servit, abrasau-me, cremau-me i consumiu-me d'amor, però que no se conega a lo exterior.» I ell no sols no hu escondia, però encara més *m'abeurava d'amor*, perquè los ulls estaven fets un mar de llàgrimes i eren de tal calitat, que apareixien espines de foc, perquè de tal manera cremaven com si fossen un carbó encès i flamejant, i no és molt perquè eren espines del foc *d'amor de què abeurava* aquest pobre i miserable Amic.

25. *D'amor de Déu nostre Senyor lo abeurava*, i de caritat an el pròxim. I és en tanta veritat que, pel gran cuidado que tenia de totes les ànimes, m'olvidava de mi, preguntant a mon divino Amat que les abeuràs totes d'amor així com *m'abeurava* a mi, tot per major glòria sua; perquè m'apareixia que, per tenir el compliment de tot lo que se pot gosar en l'estat en què em tenia, sols això faltava per no tenir més que desitjar, i aleshores gosar i mirar donant sempre la glòria an el Pare, an el Fill, i a lo Esperit Sant, i fer gràcies a tota la beatíssima Trinidad de la gràcia que experimentava i gosava, que pocs arriben a gosar-la, perquè pocs la consideren, i és una gràcia i favor que fa Déu nostre Senyor a una ànima que arriba a estar tota unida i absorta ab son Amat, olvidant-se de si mateixa, com si mai hagués de tenir altre cuidado que mirar, amar, gosar i alabar el summo Bé. Ja sé que no hauríem de tenir mai altre cuidado fora que fossem de nostres obligacions en què Déu nos ha posats, però jo no vull dir això, sinó que estava tan sense cuidados, que m'apareixia que no tenia altre quefer sinó cantar com los benaventurats *Sanctus, Sanctus, Sanctus*; i pregar per totes les ànimes que tenia en tanta igualdat, que totes m'apareixien una i una m'apareixia totes. I tot això me venia *de la gran amor i caritat de què lo Amat havia abeurat aquest pobre Amic*.

26. Qui podrà explicar el contento que tenia ni la suavidat que sentia en aquesta ocasió? *Tan abeurada estava d'amor i caritat*, que arribí a la major embriaguès que se pugen pensar, de tal manera, que no podia tenir atenció alguna en les coses que deia a mon divino espòs, dient-li tants desatinos que no és possible poder-los referir. I lo que és més d'admiració és que, per loco i embriac que estiga d'amor, no surt mai de lo que la voluntat ama i el cor desitja. I així los desatinos són que el voldria amar i més amar, i sempre més amar, més que no l'han amat i poden amar, encara que tot lo que ell ha criat se convertís en cors per amar; al fin li'n pren a lo Amic, com a los locos, qui miren i no saben lo que

parlen però no deixen mai la sua quimera, per bé que los vullen desviar. Així mateix succeïx a lo Amic ditxós que son *Amat abeura d'amor*. Plàcia a sa divina Majestat, que totes les ànimes tinguessen aquesta ditxa, que a lo que jo puc judicar per la gran experiència que tinc, que tots dirien com sant Pere *Domine bonum est nos hic esse*.

27. Oh gran Déu omnipotent, no tenim de què admirar-nos que sou tot i (f. 137) heu podeu tot, i ab això ho dic tot. I no obstant això, sempre estic admirada de veure'm a tanta ditxa, vós ho feu per vòstron gust i no per lo [que] jo meresc, que ja sé que nada som i que tinc merescut lo Infern per la mia gran maldat. I jo la coneixia i veia ab tanta claredat que, la major part de la nit i del dia, m'estava plorant a los peus santíssims de mon Amat, molt atribulada per veure que havia pecat. I ab la confiança gran que tenia de què m'havia perdonat, deia-li el psalm *Ad Dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me*; i mon Amat, ple de misericòrdia i pietat, mirant aquest pobre Amic tan atribulat *ab paciència lo gitava*, açò és, ab paciència lo despullava i preparava per a posar-lo i colgar-lo en el llit de l'espòs. I me digué: «Filla i esposa mia, això és *gitar lo Amic*, posar-lo en el llit de son Amat, que és la major ditxa a què se pot arribar, per això el despulla i prepara ab paciència, purificant-lo ab les llangors que li dona, tribulacions, desaires, desabriments i moltes altres adversitats que li permet, per arribar-lo an aquella netedat i perfecció que s'ha menester i requereix un llit tan hermós i regalat com és el llit de l'espòs.»

28. No hei ha enteniments humans qui puguen entendre ni llengües qui puguen explicar lo que és el llit de l'espòs, ni de nigrun modo se pot donar a entendre'n alguna cosa a qui no l'ha gustat. I perquè és tan gran cosa donava lo Amat an aquest pobre Amic tanta paciència ab què sufria i tolerava aquelles flammes d'amor, qui vivament lo cremaven, i patia aquelles llangors qui el feien morir, i tot era necessari per poder llevar i consumir lo qui no és a gust de lo Amat, per açò que pogués *gitar-lo* en son llit, en el qual per malalt que estiga lo Amic, no se sent de quant ha passat, sinó que sens saber lo que és ni lo que té, se fon com la cera en el foc, honrat, regalat i afavorit de molts àngels, que ab hermosíssimes i belles flors me recreaven per ser esposa de l'Amat.

29. Veia's aquest pobre Amic en una ditxa tan rara, que no hei ha paraules per poder-la explicar, i lo Amat *d'humilitat lo vestia* ab un coneixement que em donava de la mia maldat, que no parava de dir-li: «Senyor jo no som digna de tant de bé. Vós essent Déu no teniu infern com el que jo tinc merescut, què és lo que feu, alegria del meu cor i refugi de la mia ànima? Tanta és la mia confusió, que no m'atrevesc a parlar, ni sé dir altra cosa, sinó que se faça la vostra santíssima voluntat, i que jo no vull sinó a Déu.» I suplicava-li que em donàs a entendre i conèixer lo qui no és de Déu, que hu llançaria de mi com a veneno. I la veritat se diga, que no hei ha pitjor veneno ni cosa qui nos puga danyar més, que no confiar en Déu i tenir esperances en cosa qui no sia de Déu, i per això tot ho deixava en les mans de Déu i renunciava-li tots los favors i regalos, i tan solament volia aquell qui té sabiduria infinita i no pot ser enganyat de nigrú; aquell qui té poder infinit i nigrú pot contra el seu poder. I an aquest demanava perdó de mos pecats, suplicant-lo que em perdonàs per la sua gran amor, que és el major favor que em pot fer. I sobre tot això, jo no tenia fonament algú de poder dubtar, ni cosa ab què pogués judicar que no fos Déu el qui obrava i vivia en mi, i ab tot això era tan gran el desig que tenia d'acertar i que totes les coses fossen a major glòria de lo Amat, que em feia dir lo que tinc dit i moltes coses més. I no era altra cosa sinó *que lo Amat vestia d'humilitat a lo Amic*.

30. No són considerades aquestes paraules *d'humilitat lo vestia*. Tenen tanta profunditat, que no se poden apear. Lo mateix és dir *d'humilitat lo vestia*, que dir *lo vestia* de coneixement de la sua misèria i ruïndat. Així heu experimentava perquè tota em desfeia, anihilava i acabava la vida del gran coneixement que tenia de la mia flaqueza i maldat, penant, plorant i clamant *sana animam meam quia peccavi tibi alleluia, alleluia, al-leluia*. I aquestes paraules repetí moltes vegades ab triplicada al·leluia, sens poder entendre per niguna via que fos diligència mia, ni que hagués pensat mai el dir al·leluia. Solament el meu entendre era dir que havia pecat i demanar perdó i la bondat del Senyor volgué que hei afegís al·leluia per dar-me a entendre que en les ànimes a qui de veres pesa d'haver pecat, usa de tanta pietat i misericòrdia que si estan vestides d'humilitat tenen emperò tanta confiança en son Amat, que estan plenes de contento, goig i alegria, sens nigunes diligències sues, sinó per sola voluntat del Senyor i per això, quan deia *sana animam meam quia peccavi tibi*, me feia dir sens procurar-ho jo al·leluia, al·leluia, al·leluia; i a dir la veritat, quan el cor se'm partia de dolor d'haver ofès a Déu nostre Senyor, era tan gran la confiança que tenia de la sua gran bondat, que tenia per cosa certa que em perdonaria, m'ha perdonat i em perdonarà i salvarà, sens tenir nigun temor de l'Infern, antes bé li diguí, que ja sabia que el tenia molt ben merescut i que estava molt contenta d'anar-hi, i que si era aquesta la sua voluntat i era del seu gust, que jo mateixa m'hi tiraria per donar-li gust. Això s'entén ab la sua gràcia i amistat que, a ontsevulla que estiga, no puc estar sens ella i, tenint-la a ontsevulla, que sia fins en lo Infern, (f. 138) estiré per fer la voluntat de mon Amat. De tanta humilitat com això havia vestit lo Amat aquest pobre Amic, después que lo hagué *gitat* en son llit tan regalat i recreat de les sues enfermedats, com he dit.

31. Me digué mon Amat que l'ànima esposa sua que ell arriba *a gitar* en son llit, después de despullada, la vest de molts diferents vestits, de lo que vesten en la terra les esposes de los reis i prínceps d'aquest món, perquè aquestos les vesten de pompa i vanitat, sens niguna mescla d'humilitat, i ell vest les sues esposes d'humilitat, desprecio de si mateixa i de totes les demás coses d'aquesta vida. I a dir la veritat, passava en mi tan vivament, que jo no sé cosa per vil i baixa que fos que jo no l'hagués exercitada sens nigun treball, antes bé el treball que tenia era no poder-m'hi exercitar ab un menosprescio de mi mateixa, en particular en lo vestir i calçar, que qualsevol cosa aportaria sols que anàs vestida, i aquesta és una gràcia que ha molt de temps que la m'ha feta mon Amat, que no és dicible la pena que tinc quan la superiora me fa caritat d'alguna cosa nova de calçar o vestir, i per això faç tot quant puc que no la'm donen, rendida però i conformada a la voluntat de la superiora que, qui verament *està vestit d'humilitat* està vestit d'obediència, i qui està vestit de verdadera obediència heu està també d'humilitat, perquè el vertader humil és obedient i el vertader obedient té verdadera humilitat, i seria bo que totes les ànimes entenguéssim aquest punt, que és molt necessari, i hei ha molta falta en això.

32. Un olvido tenia de mi mateixa, pensant i mirant la mia misèria i ruïndat, que m'arribà a pensar, que no podia ser que hagués jo d'escriure aquesta obra tan divina i celestial, i em fa encara tanta força, que no hu puc dissimular, i així suplic-li per amor de Cristo sacramentat, que no em deix escriure més sinó deixar-me plorar i clamar los pocs dies que em resten de vida. I crega que l'hei suplic ab les llàgrimes en los ulls i ab la major submissió⁶⁶ que li haja feta mai, i així no puc pensar que V.M. deix d'aconsolar-me quan

---

⁶⁶ Escriu 'summissió'.

veurà la mia aflicció d'haver ofès tan gravement com V.M. sap a mon divino Amat, que això és qui m'afligeix. I s'augmenta cada dia la confusió quan prenc la ploma per escriure les misericòrdies de Déu nostro Senyor, pobra de mi! Consider que és justificada la petició, i així faceu per amor de Déu i de Maria santíssima, que no puc pensar que no sia per glòria de mon Amat. I si V.M. entén altra cosa, sia feta la sua santíssima voluntat, encara que afligida, mortificada i anihilada a no poder més, que no seria estar *vestida d'humilitat* si no estava vestida de rendiment.

33. La veritat és que totes aquestes coses vivament passaven per mi, però m'apareixien tantes roses, les més hermoses i oleroses que se puguén imaginar. Sempre he viscut ab opinió que per estar una ànima humil, rendida, mortificada i anihilada, no hei havia altra cosa com el coneixement de la pròpia misèria i ruïndat, però ara heu he vist ab molta claredat per l'experiència i per les moltes notícies que m'ha donades mon divino Amat, en tant que me digué: «Jo qui som impecable, pel coneixement que tenia del pecat, volguí humiliar-me vestint-me de la naturalesa humana i subjectar-me, rendir-me i anihilar-me per curar la malaltia gran que havia causada an el Gènere humà.» I per aquí volgué passar molt gustosament i nosaltres, qui som la causa del pecat, i més en particular jo, qui som la ruïna de tot lo món, no voldríem esser humils, rendits, mortificats i anihilats. Antes bé, això és qui em té rendida i humil a no poder més.

34. Tan ben vestida me tenia mon Amat, que no li bastaren tanta diversitat de vestits ab què m'havia adornat, sinó encara del modo que pot ser me vestí d'ell mateix, això és d'una presència de Déu i sempre més Déu, que no se pot fer altra cosa sinó gosar, mirar i callar. I aquest és el vestit de la major humilitat que pot portar lo Amic, pel gran coneixement que té de Déu nostro Senyor i de la pròpia vilesa i indignitat. I així quan pensa que no mereix pisar la terra, i se veu tan afavorit de lo Amat, no troba lloc a ont poder-se abscondir. Aquí arriba una ànima que Déu nostro Senyor *vest d'humilitat*, i així considerem que és una ditxa molt gran i que, si no la tenim, la culpa és nostra perquè lo Amat gusta molt de què tots anàssem *vestits d'humilitat*, i nosaltres lo impedim ab la nostra supèrbia i vanitat.

35. *Ab veritat lo curava.* Vestit lo Amic d'humilitat, això és, del propi coneixement i ab verdadera contrició confessa los seus pecats an els peus del confessor. Ell li aplica el sagrament de Penitència i aquí mateix, i ab tota veritat, resta curat, que lo mateix és estar a los peus del confessor que estar a los peus de Cristo, Senyor nostro, mon Amat. I perquè jo ves que és així veritat, me manifestà moltes ànimes qui estaven a los peus d'alguns confessors, i totes estaven a los peus de Jesucrist, Senyor nostro, qui *ab veritat les curava* ab la sua preciosíssima sang. I me digué que, en quant a la voluntat, des d'una eternitat curava a son Amic el Gènere humà, ab tanta veritat com fonc donar la vida i morir per curar tan mala enfermedat com havia causada el pecat de nòstron primer pare Adam, a qui donà per la sua gran bondat un vertader dolor d'haver-lo ofès, i un (f. 139) afecte grandíssim de fer totes les sues coses ab summa perfecció, sols per ser Déu qui és i no més.

36. A nòstron pare Adam donà aquest afecte i d'aqueixa manera *ab veritat lo curava*, i an aquest pobre i miserable Amic, un altre de no amar cosa niguna qui no sia grandíssima veritat. I per això eren tantes les ànsies que tenia d'eixir d'aquest món, per no veure cosa niguna qui no sia tota veritat, que no hu podia tolerar, i estava feta una loca sens

enteniment del gran amor que tenia a mon Amat, qui d'esta manera ab veritat me curava, i per altra me donava tantes ferides en el cor, que era un portento com no acabava la vida, però d'una malaltia molt suave i molt del gust de lo Amat, qui em *curava ab veritat* i m'enfermava d'amor, abrasant-me i desatinant-me de modo que li deia mil desatinos sens poder-me detenir ni deixar de dir: «Déu meu i Senyor meu, altíssim i suavíssim, vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, si em pensàs que hei hagués creatura qui vos volgués amar més que jo, no sé què em faria.» I molts altres desatinos que no gos referir, perquè en arribar aquí ja pensa lo Amic que tot li està bé i que pot dir totes les coses així com són, i les té en son cor perquè ama tant la veritat que per ella moriria. Plàcia a Déu que totes les ànimes l'amem. Déu ho faça amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 23

Demanaren a l'Amic on era lo seu Amat? Respòs: Ve'l-vos⁶⁷ en una casa més noble, que les altres nobleses creades, e velvos en mes amors i en mes llargors, i en mos plors.

1. Per gràcia de l'altíssim Déu trobava'm jo en un desatino tan gran de voler amar i més i més amar a mon divino Amat, que no em podia aquietar ni podia reprimir aquelles ànsies grans que tenia i desitjos de què lo Amat se manifestàs i descobrís, mostrant-me la sua santíssima, bellíssima, hermosíssima i graciosíssima cara, perquè estava tan enamorada de voler-la veure i contemplar, que niguna altra cosa me podia assossegar ni assaciar sinó ella, perquè sols ella era la qui em feia penar i no hei ha cosa de tot quant ell ha creat: Cel, terra ni tot lo món junt, qui em pogués contentar ni aquietar. I per això li suplicava ab tot mon poder, que em fes aquesta gràcia que sinó m'apareixia que havia d'acabar la vida, i en realitat, de veritat l'anava acabant, de modo que ja no podia respirar, ni aportar, ni comportar les ànsies tan grans que tenia de voler-lo mirar. Arribí a terme que em sentia ja més morta que viva, sempre clamant i dient: «Déu meu i Senyor meu, jo no tinc cor ni tinc vida, ni sé com me pas ni lo que sent, tota em desfaç perquè no em puc desfer i renovar, sols que jo pogués veure i mirar ab la vostra gràcia la vostra divina cara.»

2. Aquesta era la pena, aflicció i tribulació gran que tenia, i aquestes ànsies eren qui no paraven un punt *de demanar an aquest pobre Amic a on era lo seu Amat?* Com si li diguessen aquestos cuidados i tribulacions no se poden tolerar. I així, si tu ets Amic, digues-nos a ont és lo teu Amat, que el qui és vertader Amic no s'olvida, descuida, ni perd un punt de vista lo seu Amat, ab molt major vigilància de lo que fa aquell qui té i posseeix algun joia riquíssima i preciosíssima, que no la perd un punt de vista i en ella té posats tots sos cuidados, *ubi est tesaurum tuum, ibi est et cor tuum*. No hei ha joia de més estima i valor pel qui és Amic que és lo Amat, i per això lo està sempre mirant i contemplant. I així acertaven aquestes ànsies i cuidados quan *demanaren a lo Amic on era lo seu Amat?*

3. *Respòs: Ve'l-vos en una casa més noble, que totes les altres nobleses creades.* Aquesta casa tan noble és l'ànima racional, i en l'ànima deia lo Amic que estava son Amat ab les paraules *ve'l-vos en esta casa més noble, que totes les altres nobleses creades*, perquè

---

⁶⁷ Seguim la grafia de Soler (2012: 80).

totes les altres nobleses creades, les ha creades Déu per lo home i l'ànima l'ha creada per a si, per casa pròpia i habitació sua. Totes les altres nobleses les ha creades Déu per recreo i servici de l'home, però aquesta noble casa de l'ànima l'ha creada Déu per son divertiment i recreo. I per això l'habita i mora en lo aposento més íntimo, secret i retirat d'ella, com a duenyó i senyor absolut que és, que per això lo Amic, qui el veia i mirava per fe, en la sua ànima *respòs* a ses ànsies i cuidados: *Ve'l-vos en esta casa més noble, que totes les nobleses creades*, a ont està lo meu Amat gustós, amorós, hermós, suave i graciós a no poder més, ni és possible que enteniments humans ho puguen pensar ni explicar.

[A sota la pàgina: he vist el plec 16. Dialogació i càntic d'amor núm. 23. No tinc cosa que notar. Sor Anna Maria del SSm. Sagrament.]

4. Així és la veritat, perquè en el mateix instant se'm manifestà i descobrí (f. 140) de la forma i modo com ressucità, ab tanta resplendor i hermosura, que no se pot donar a entendre ni imaginar, sols les sues santíssimes llagues despedien uns raïos de llum hermosíssims. D'aquest modo se deixà veure i en aquesta forma el meu enteniment lo mirava, la mia memòria el recordava, i la voluntat lo amava ab tant d'extrem, que no heï ha paraules ab què se puga explicar per niguna via. I així molt bé *respongué lo Amic ve'l-vos en esta casa*. I en esta casa el veia jo que heï estava molt gustós, ab tanta certesa que em donava que ell era el que jo mirava, que en el mateix temps se'm manifestava de la mateixa manera en la Pàtria celestial i en el sacrari, ab tant d'amor i unió que demostrava tenir ab aquest pobre Amic, i mostrava estar-hi tan gustós, que jo no sabia dir qual era la casa a ont jo el mirava, la Pàtria celestial ni el sacrari. Per això estava en aquell desatino tan gran, ab tantes ànsies i cuidados de voler-lo més i més i sempre més amar, plorant amarguíssimament no haver-lo sempre més amat, i aquestes ànsies, penes i tribulacions són los qui *demanaren a lo Amic on era lo seu Amat?* I d'aquesta mateixa manera me digué mon Amat que estava també lo Amic el beato Ramon, quan escrigué aquest càntic, ab tantes demostracions exteriors que feia, que no se podia reprimir. I així me deïa que no em desconsolàs si passava per aquesta mortificació. I en efecte estava jo en aquesta ocasió tan desatinada, ab tantes demostracions exteriors que feia, que el cor no cabia en mi.

5. Quan los inimics els dimonis veren aquest pobre Amic tan desatinat i que feia tantes demostracions exteriors, sens poder-se reprimir del contento que tenia de veure lo seu Amat, també *li demanaren on era lo seu Amat?* I com lo estava mirant en la mia ànima ab una fe molt viva, en el mateix punt *responguí: Ve'l-vos en esta casa més noble, que totes les altres nobleses creades*, que fonc lo mateix que dir-los: Aquí el tenc, ab un poder infinit en tanta noblesa, majestat i grandesa, ab tant d'amor, caritat i bondat, i ab tantes misericòrdies que fa an aquest pobre Amic, que no tinc temor algú de vosaltres, ni tem a totes les vostres trases i invencions, perquè estic tan assistida de mon divino Amat, que no faç més menció de tot lo que vosaltres podeu fer (essent així veritat que em persequien molt en aquesta ocasió) que si no fessen res. I deïa a mon Amat: «Amantíssim Déu, jo no sé que tenc, lo que sé és que, quan més perseguida em veig de los dimonis, tenc major fortalesa, constància i confiança en la vostra gran bondat, desconfiant sempre de mi. I així, amabilíssim Jesús, jo no tem a tot lo Infern junt de modo nigú.» I aquest valor i confiança que tenia en mon Amat, al pas que em feien més guerra cercant noves traces i invencions (que eren tantes que si les hagués d'escriure seria llarg de contar) anava

creixent de tal modo, que no tan solament no tenia temor algú, però encara em burlava de les trases que prenien per destorbar-me. I per dir-ho tot, me trobava tan assistida de Déu nostro Senyor, que m'apareix que encara que hagués volgut tenir temor no podia tenir-ne de manera niguna.

6. Consider V.M. quina fortalesa i confiança és la que té lo Amic, qui veu lo seu Amat *en esta casa més noble, que totes les altres nobleses creades*. Tan gran és, que no és possible que nigú s'ho puga pensar, perquè més valor dona lo Amat a lo Amic qui el mira en aquesta noble casa ab una sola paraula o ab un sol mirar, que no li poden fer de guerra tots los dimonis de l'Infern, encara que n'hi hagués sense fi no el podrien espantar ni atemorizar, per això *respòs lo Amic, ve'l-vos en esta casa*, ab tant de poder que pot sobre tots i contra tots i nigú té poder amb ell, i ell ne té en tots. I així, no hei ha que espantar-se ni atemorizar-se de les persecucions de l'Inimic, que ell no pot fer niguna cosa contra les obres de Déu, encara que les persegueca. Antes bé m'ha dit mon Amat, que ab això les havem de conèixer, que el dimoni no persegueix mai les sues obres, sinó les de Déu.

7. Jo mirava a mon Amat *en esta casa més noble, que totes les nobleses creades*, i contemplava'l ab tan gran amor, que tota em desfeia, perquè no sabia com poder-li demostrar ab obres la gran voluntat que li tenia; perquè hauria volgut morir per ell, així com ell és mort per mi. I aquesta era una ferida, qui em penetrava l'ànima i el cor. I per això, plena de confusió, postrada a los seus santíssims peus, li suplicava que em despullàs de tot lo qui no li agradava i me vestís de la sua gràcia tota a son gust, perquè no volia cosa qui no fos sempre per més glòria sua, encara que m'hagués de costar grandíssim treball, que el meu cor no vol recreos i regalos, sinó penar i més penar per imitar el meu Amat, qui respòs *ve'l-vos ací* tot assotat, coronat d'espines, despullat, deshonorat, humil, rendit, obedient i a la fi crucificat. I per mi eren unes penes aquestes, qui em partien el cor, perquè així el veia. I ell, qui em tornava a dir *ve'l-vos a esta casa més noble, que totes les altres nobleses creades*, i per la fealdat que li causà el pecat, hagué de mostrar el meu poder abaixant del cel a la terra per a limpiar-la (f. 141) del pecat d'Adam. I per poder-hi habitar, hagué de limpiar-la ab la mia preciosíssima sang. I així bé pot dir moltes vegades *ve'l-vos ací*, ab tan gran compassió, que per reparar la ruïna d'esta casa tan noble, essent un Déu d'infinít poder i immensa majestat, se féu home per poder patir i morir afrontat per reparo d'aquesta casa de l'ànima nostra tan noble. I la té el mateix Amat en tanta estimació, que em digué ell mateix que per niguna altra creatura ha fetes les fineses que ha fetes per ella, en tant que la se carrega sobre les pròpies espalles, que bé pot dir *ve'l-vos ací* ab tanta paciència, benignitat i caritat, que no se pot dir més.

8. Se llamentava molt mon Amat d'aquells qui fan tan poques diligències per cercar lo seu Amat, i si el cerquen és ab tan poca atenció que no el troben. I així anem atents i posem molt de cuidado en cercar-lo, escoltant lo que nos respon *ve'l-vos en esta casa més noble, que totes les altres nobleses creades*. I en veritat és tan noble, que me digué lo Amat que per això l'acompara ab lo Reine dels cels, *Regnum caelorum intra vos est*, que verament quan lo sentia i considerava la ditxa tan gran que tenim, tenia una grandíssima pena sols de pensar, si en algun temps per culpa mia, hauria impedit aquest gran senyor de poder habitar *en esta casa* a ont està ab tant de gust en lo més fondo, abscondit i retirat d'ella, a ont lo mirava jo ab tanta profunditat, i el gosava d'un modo, que no sé dir com ni de quin modo és. I estava tota admirada de què cerquem mai sinó a Déu, ni que mirem sinó a Déu, ni que amem sinó a Déu, ni que pensem sinó en Déu, ni que vullem consuelo,

recreo, ni alivio sinó de Déu, qui és auctor de tot, i tot quant podem desitjar, esperar i demanar, i infinites vegades més de lo que podem, tot ho té ab gran abundància per donar-ho ab molta lliberalitat a lo Amic qui rendit i humil, lo cerca i fa moltes diligències *per veure'l en esta casa* de l'ànima per fer i complir ab molta perfecció la sua santíssima voluntat.

9. És tan gran la ditxa que té lo Amic qui arriba a poder dir *ve'l-vos en esta casa més noble, que totes les altres nobleses creades*, que no és possible poder explicar ni dir quant gran és. I d'aquesta ditxa gosava aquest pobre i miserable Amic, i era moltíssim lo que en ordre d'aquestes matèries entenia i poquíssim lo que puc explicar i referir, perquè són unes coses tan altes, divines i celestials, que no se poden donar a entendre i referir, encara que tinguen gran capacitat. Què faré jo, pobra de mi, que tenc tan poca discreció? Lo millor és deixar-ho a la consideració de cada qual que, si posen l'atenció en les ànsies grans que tenia aquest pobre Amic de cercar i *demanar on era lo seu Amat*, tinc per impossible que no facen lo mateix. Lo que jo sé dir és que té gran contento i gusta molt d'aquells qui demanen d'ell i ab vives ànsies i molta diligència lo estan cercant, encara que lo hagen perdut per culpa pròpia, i no és molt que tenga tant de gust lo Amat, si a mi, sent la qui som, summament m'alegren, i pel contrari les qui no cerquen *ni demanen del seu Amat*, m'afligessen i tormenten rigurosament.

10. Jo tenia a mon Amat i el gosava ab molta llibertat, i *en demanar-me a ont era lo meu Amat?* sentia tanta pena el meu cor, com si l'hei tinguessen de robar, perquè li té tan gran amor, que em fa perdre lo enteniment i posa'm en tal locura en sentir *a on és lo teu Amat?* que vinc a punt d'expirar. I tot ve de lo amor qui és fort com la mort, i així com la mort posa una persona que no pot fer niguna resistència, sinó estar-se a ont la posen, així mateix lo amor posa lo Amic de manera que no pot fer niguna resistència, sinó amar, penar i plorar, mirant sempre a son Amat qui, quan més lo té, més lo cerca i més *li demanen* sos cuidados *on és lo teu Amat?* Perquè aquell gran foc del divino amor crema en lo seu cor i no el deixa reposar, sinó sempre cercar a lo Amat. Açò és cerca i procura nous modos de més amar i sempre més amar a lo Amat, sols per ser ell qui és i no més, que en arribar en aquest punt, ja no hei ha més amar per interès sinó tan solament per ser ell qui és i qui hu mereix, i no més.

11. Ja no m'espant que, quan demanaven *a lo amic el beato Ramon on era lo seu Amat?* digués també *e ve'l-vos en mes amors*, perquè quan les amors són vertaderes i com han de ser, en niguna cosa més ni millor se veu lo Amat que en les amors, i no diu amor sinó amors, perquè encara que és veritat que lo amor de lo Amic és limitat, però lo ha tan crescut i multiplicat lo Amat, que no és més amor sinó amors, tan ben posades en el cor de lo Amic, que no ama ni vol altra cosa, sinó tan solament a lo Amat, única prenda estimada i volguda del seu cor. I així molt bé diu lo Amic *e ve'l-vos en mes amors*, per lo molt que les ha multiplicades mon Amat, i cada instant les multiplica més per la sua gran i infinita bondat.

12. Jo no sabia dir ni explicar què cosa són aquestes amors, lo que sé dir és que és la cosa qui més penetra l'ànima de quantes n'hi ha. A tal punt m'arriben moltes vegades, que no crec que hei haja persona qui hu ves, que no tingués una gran compassió d'aquest pobre Amic, i s'espantaria de veure que no acab la vida, estant tan penetrada d'amors (f. 142). I no obstant això, n'gun modo d'amar me pot associar, sempre voldria més i més amar a

mon divino Amat, més que no l'han amat, amen i amaran per tota una eternitat. Al fin bé pot pensar V.M. que mai m'era vista tan loca per amor i per amar, com en aquesta ocasió que em trob en un mar d'amors, qui em fan perdre lo enteniment i m'obliguen a dir moltes vegades e *ve'l-vos en mes amors*, que és lo mateix que si digués, que és com impossible que no el vegem *en mes amors*.

13. Aquestes amors són molt penoses i espinoses, i són de tal calidat les sues espines, que no tan solament feren i penetren el cor de lo Amic, sinó encara se queden en ell per a turmentar-lo contínuament i causen-li unes llangors, qui lo arriben a punt de morir. Així heu experimenta aquest pobre Amic, qui en aquesta ocasió arribà a estar tan debilitat per causa d'aquestes llangors, que lo Amat no el podia deixar un instant sens assistir-li i alentar-lo, perquè no morís del tot, que per això respondria lo Amic preguntat *on era lo seu Amat? e ve'l-vos en mes amors i en mes llangors*, perquè són de tal condició les amors que sempre porten en sa companyia llanguors i, en entrar les amors en el cor de lo Amic, deixen la porta uberta per les llangors. I eren tan cruels les que jo patia, que fins los ossos me cruixien, i no em deixaven reposar un instant de nits ni de dia. I com la caritat de mon Amat és tan gran, al parèixer, no podia deixar de demostrar-la en aquest pobre Amic malalt d'amors, així m'ho digué ell mateix que m'assistia com a metge.

14. O clementíssim i dolcíssim Jesús, refugi i alivio de totes les mies penes i afliccions, deis que veniu a mi com a metge per curar-me de les mies enfermedats, curau-me Déu meu de la flaqueza tan gran que tenc i he tinguda sempre en ofendre-us, que aquesta flaqueza és la qui sempre em fa penar. Jo tinc confiança que la'm curareu, que em pesa molt d'haver-vos ofès tan gravement, com V.M. sap, i no escric tot los meus pecats, perquè no tinc encara la llicència que digué un dia que em donaria, de poder escriure tota la mia maldat, encara l'estic esperant i l'esperaré perpètuament, perquè aquest seria únic remei de l'aflicció tan gran que jo tinc. I així l'hei suplic per les santíssimes llagues d'aquell Senyor, qui tan lliberal se mostra ab aquest pobre Amic, advertesca que serà també mateix un grandíssim alivio per aquelles ferides qui em parteixen el cor, que és haver-me manat V.M. que ensenyàs i manifestàs aquesta obra a certa persona d'aquest convent, de què he tinguda tanta pena que mai me record haver-ne tinguda tanta, pues que pensava que m'havia d'acabar la vida. Molt bé sap V.M. les llàgrimes i plors que m'ha costat, per la gran confusió que tenia, que sols Déu la pot saber, i no més. I en aquestos plors d'haver ofès a Déu nostro Senyor, i de confusió d'haver de manifestar les gràcies i favors que lo Amat fa a lo Amic sens poder, per lo menos, publicar los pecats, hei està lo Amat tan gustós, que me digué que aquestos plors són el jardí més del seu gust i a ont ell se recrea, que molt ben informat ne devia estar lo amic el beato Ramon, quan li *demanaren on era lo seu Amat? i respòs ve'l-vos en mes amors i en mes llangors, i en mos plors*.

15. Eren tan grans *los plors* que feia aquest pobre Amic, que m'arribaren a punt que les entranyes se'm rompien, ab tanta abundància de llàgrimes, que en part he perduda la vista i no l'he tornada a cobrar més del modo que la tenia. I tot era de la confusió que he dit que tenia i de dolor d'haver ofès a Déu nostro Senyor, qui em deia que mai estava més content, que quan veia les ànimes qui ploraven de dolor i confusió. O gran Déu esperança mia, què pit tan amorós i generós és el vostre! Que no vos contentau en voler estar i habitar en lloc tan dolent com és aquest pobre Amic, per culpa mia i per la mia iniquitat, però encara li feu tantes gràcies i favors, que és la cosa més rara que se puga veure ni pensar. Sia feta la vostra santíssima voluntat.

16. Gràcies sien fetes de tot an el qui és creador i autor de tot, perquè és laudable i admirable en tot, així m'ho ensenya la fe, i així ho crec firmíssimament. I cada punt ho veig ab major claredat per la gran experiència que tinc, i per la mateixa experiència som estada sempre d'un sentir, que lo Amic qui és vertader Amic, una de les majors penes que té és haver de manifestar les gràcies i favors que són Amat li fa. Així judic que deuen fer tots, plàcia a sa divina Majestat que sia així, que jo estic certa que quan los *demanaran a ont és lo seu Amat?* podran respondre ab veritat *ve'l-vos en esta casa més noble, que totes les altres nobleses creades, e ve'l-vos en mes amors i en mes llangors, i en mos plors.* Sia tot per glòria de la beatíssima Trinitat amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 24 (f. 143)

Digueren a l'Amic, on vas? Vinc del meu Amat. D'on vens? Vaig al meu Amat. Quan tornaràs? Estaré ab mon Amat. Quant estaràs ab ton Amat? tant temps quant seran en ell mos pensaments.

1. Jo entenguí de mon divino Amat, que *los qui digueren a lo Amic on vas?* són los dimonis, aquells mateixos qui li demanaren en el càntic passat on era lo seu Amat? I és que aquestos malditos inemics nostros, encara que han perduda la gràcia, no han perduda la sabiduria. I així estan sempre vigilant, pensant i discorrent com i de quina manera nos podran apartar del fi perquè som creats, que és conèixer, amar i servir a Déu nostro Senyor.⁶⁸ I quan tenen d'aquestes ànimes qui tenen tanta amistat ab lo Amat, que primer moriran que deixar de fer la sua santíssima voluntat, an aquest modo d'Amics, qui al parèixer ni se poden apartar de lo Amat ni de la sua amistat, an aquestos ja no van tant a la descuberta sinó ab traces i ab un modo disfressat per veure, ja que no poden apartar-los del camí que duen, si los perturbaran, inquietaran, entretindran, i tal volta si los faran tornar un poc atrás, perquè saben que qui va de camí, en particular si va un poc recelós, quan sent algú qui parla, i en particular, que li diguen a on vas? Si ell no veu nigú, ni sap qui puga ser el qui l'hei diu, s'entretén i para el prosseguir son camí, desitjant saber lo que li diuen i qui és el qui li parla. I lo pitjor és que moltes vegades torna atrás i deixa de fer el camí que duia, de por que té i temor. Per això, los dimonis, com tenen aquesta ciència i experiència *digueren a l'Amic on vas?* O per veure si lo atemoritzarien, entretindrien o perturbarien, o per veure si tornaria atrás del camí que feia.

2. Molt bé se deixa veure lo molt que importa ser constants i confiats en lo poder infinit de Déu nostro Senyor, desconfiant sempre de si, si no volem perturbar-nos quan *nos diran a ont vas?* Ja veien los inemics, que no els era possible ab ningunes diligències que fessen, poder fer perdre la gra <sic> i amistat, que lo Amic tenia ab son Amat; i contentaven-se a lo menos de perturbar-lo i inquietar-lo, i fer-lo tornar un poc atrás del camí que aportava d'amar i servir lo seu Amat, i així deien-li a ont vas? Com si li diguessen, desdixat què és lo que fas? No veus que vas errat? *A ont vas?* però lo Amic, assistit del seu Amat, qui primer patiria quantes penes se poden patir, i atropellaria ab tot lo món més prest, que no tornaria un pas atrás, los respongué *vinc del meu Amat*, que estic mirant i contemplant lo que patia, i el gran fervor ab què prosseguí son camí fins a morir en una creu per bé de

---

⁶⁸ Aquesta finalitat tripartita de la creació de l'home és enunciada en l'obra de Ramon Llull, que la formula de manera molt semblant.

les nostres ànimes. I així *vinc del meu Amat*, que vull imitar i seguir los passos que ha caminats.

3. Se deuria reparar que lo que respongué lo amic el beato Ramon no és conforme lo que li digueren sos inemics, perquè ells *li digueren, on vas?* i ell respon *vinc del meu Amat*. Pareix que havia de dir vaig a mon Amat, si doncs no fos, que volgués burlar-se de los dimonis, no responent-los a lo que volien; veritat és que se burlava de sos contraris, però responia lo que devia, perquè ell se donà tanta pressa en anar a son Amat que, quan *li digueren on anava?* ja pogué respondre *vinc del meu Amat*. A més de tot això, me digué lo Amat que lo amor no té espera, i per això quan *li diuen a on vas?* ell ja n'és vingut. I així respongué molt bé lo Amic *vinc del meu Amat* content i alegre per haver vista la sua gran bondat, amor i caritat ab què volgué patir penes tan cruels per la nostra redempció.

4. De la mateixa manera respòs aquest pobre i miserable Amic en ocasió que estava tot confús i admirat de veure un favor i gràcia que li feia son divino Amat, que per gran no sé si em sabré declarar. I és que mirava i contemplava a Jesucrist Senyor nostro del modo que estava quan feia oració en lo Hort, i pensava en les penes que en aquella ocasió sentiria. I no s'acomentà mon divino Amat de què jo el ves així tan solament, sinó encara se'm manifestà més resplendent que el sol (i he dit el sol perquè no sé altra cosa més resplendent que el resplendor del sol. Eren tenebres i obscuritat respecte de l'hermosura i resplendor que jo veia en mon Amat). I lo que se'm manifestava era la humanitat, i jo coneixia que no era la divinitat, però era tant lo que en ella se veia de divino, per la gran unió ab què estava unida ab la divinitat, que no és possible explicar ni declarar lo que entenia i gosava en lo més profundo i abscondit de l'ànima mia ab tant de goig, contento, dolçura, suavidad i pau interior i exterior, que no se pot dir ni pensar de modo nigú.

5. D'aquesta manera, tot suspès i admirat, el pobre Amic lo se'n pujaren a la presència del Pare celestial i de l'Esperit Sant, qui volgueren també fer-li tals gràcies i favors, que certament no són per aquest miserable Amic, perquè tot se negava en tanta suavidad i gràcia que li comunicaven, sens nigrun mèrit seu, però ab una força tan gran que li feia lo amor, que no podia deixar de dir moltíssimes vegades *vinc del meu Amat* tota enamorada de servir-lo i amar-lo, sols per ser ell qui és i no més, perquè no té igual la sua bondat, grandesa i majestat. I me digué el mateix Amat, que n'hi ha molts qui van a lo Amat i quan *los diuen a ont vas?* no passen més avant o tornen atràs. Perquè no hi van per fer la mia voluntat, com podeu veure en aquells mals ministres qui em vingueren a pendre, quan jo feia oració en lo Hort, que quan jo los diguí qui cercau? Que és lo mateix que si los hagués dit a ont anau? S'atemoritzaren de manera que tots caigueren per terra miserablement. I la causa era que no venien a fer la mia voluntat, sinó ab un gran recel que los causava la maldat tan gran que aportaven en son cor, que és la casa de l'amor, qui fa volar los Amics a son Amat sens nigrun temor d'inemics, qui los puguen fer tornar atràs; antes bé corren i més corren, volen i més volen, ab tanta lleugeresa a lo Amat que, quan *los diuen a ont vas?* ja poden respondre, *vinc del meu Amat*.

6. Oh que desdixta tan gran és aquesta! Anar a lo Amat sens aquell fi perquè nos ha creats. És menester qui vol anar a lo Amat, i no vol perturbar-se ni tenir temor, quan li diran *a on vas?* anar-hi ab amor i per més amar-lo. Així anava (me digué mon Amat) la Magdalena, quan lo cercava en el sepulcre, i plorava perquè no el trobava. I feu-se encontradís ab ella el mateix Senyor que cercava, encara que de forma que no el conegué,

i digué-li: «Què plores?» com si li digués: Què busques, o, a on vas? I ella ni se perturbà, ni tornà atràs, ni menos deixà de cercar el que amava, perquè aquelles ànsies tan grans que tenia, nades de l'amor, no la deixaven reposar, ni reparar, perquè cercava a son Amat per lo amor que li tenia, i per més amar-lo. I per això ab un valor més que gran, li digué si l'hei havia robat, que li digués a ont lo havia posat, que ella hei aniria i el se'n portaria sense por níguna de quant li podria succeir, encara que fos posar-se en perills de perdre la vida, que aquestes són les condicions de l'amor, que no repara en desaires, menosprecios, ni en perills, ni deixa tampoc de fer son camí per quantes adversitats hei ha en el món. I encara que contra d'ell isqués tot lo Infern junt, i li digués *a on vas?* li respondria sens nígun temor *vinc de mon Amat*, que és burlar-se d'ells i no fer cas de les sues invencions.

7. Però ells són tan impertinents que encara que una i moltes vegades resten bul·lats, no però deixen de posar tot el cuidado que poden per veure si aconseguiran alguna cosa de lo que pretenen, i per això li digueren *d'on vens?* tot atribulat i penat. Oh Déu meu i rei meu, que poc pensen ells en la set que té lo Amic de patir per amor de vós? Així se trobava aquest pobre i miserable Amic, ab un desig molt gran d'adornar i preparar aquest pobre cor perquè fos digna habitació del seu Amat. I per això li suplicava que lo adornàs ab moltes flames del foc del divino Amor, no li demanava cortines de seda, ni brocats, com les que posen per les parets, que aquestes les demés vegades les posen per a cubrir les fealdats, sinó foc i incendis de foc, perquè no vull encubrir les fealdats, sinó desterrar-les, cremar-les i consumir-les com si no n'hi hagués hagudes mai, que d'aquesta manera seria el meu cor gustosa habitació del meu amat i volgut espòs Jesús, que això és qui em fa penar. I aquestos malditos inimics diuen a lo Amic *d'on véns?* com qui diu ab tantes penes i sens tenir un punt de repòs! Però lo Amic, assistit de Déu nostro Senyor, los respon *vaig al meu Amat*, resolt, prompte i determinat de patir, aportar i comportar totes les penes, mortificacions, adversitats, angústies i tribulacions que mon Amat tindrà gust i totes, ab la sua ajuda, les passaré per son amor.

8. Algú pensarà que és una pregunta aquesta que fa el dimoni, *d'on vens?* De poc més o menos, i s'enganya, que ja sap lo Inimic la ganància que hi sol tenir, i té molta experiència de l'entrada que li donen en particular aquelles ànimes, qui són amigues de consolacions i inclinades a satisfer-se, i a què los tinguen compassió en les sues tribulacions, que és un gran error i ignorància i una prova molt clara, que el fi que tenen de patir i altres mortificacions no és per amor de lo Amat, sinó amor propi i pròpia voluntat, que a no ésser així com dic, quan los *diuen d'on vens?* Que és lo mateix que solen dir a algunes què són aquestes penes, què són aquestos treballs, què són tantes mortificacions, què és aquesta poca salut, de què prové, *d'on vens?* Jo sé que respondrien *vaig a mon Amat*, ab molta alegria i major confiança que los assistiria en les sues tribulacions, i que los daria forces per aportar i comportar tantes penes com ell tindria gust. (f. 145)

9. Així s'ha de respondre a lo Inimic quan ell, ab capa de pietat, diu *d'on vens?* Lo demés és donar-los lloc de conversació, que és lo que busquen i la desventura de molts. I així és menester posar molt l'atenció en cosa de tanta importància com és no donar ouhida a les traces i invencions de l'Inimic, qui tan diligent és en procurar la ruïna a les pobres ànimes amigues del Senyor, que si bé venen ab capa de pietat, no han tinguda mai compassió de nígú, sinó que procuren ab aquesta capa veure si nos enganyaran, i per això havem d'estar

vigilants nosaltres, i si nos *diuen d'on vens?* respondre *vaig a mon Amat*, determinat de primer morir, que d'entretenir-me un instant en cosa qui no sia molt de seu gust.

10. Lo que em fa penar rigurosament és pensar que la gran misèria i maldat que tinc, no sia causa de fer alguna cosa contra el gust de mon Amat. Tot se pot témer de la mia gran flaqueza, i per això procurava ab tota pressa *d'anar al meu Amat*, en qui tinc fundades totes les mies esperances. I confio que en totes ocasions m'assistirà, defensarà i que em perdonarà, com perdonà a la Magdalena, encara que és veritat que som molt major pecadora que ella no fonc. Tinc un gran desig d'imitar-la en la penitència, i ja que l'he excedida en pecar, la voldria exedir en lo amor i en lo amar. I no em content de voler amar així com ella, perquè si possible fos, voldria amar el meu Amat així com ell mateix s'ama, s'és amat i s'amarà. (Aquest desig d'amar a los ulls dels hòmens és desatinat, i a los ulls de Déu és molt hermòs) així m'ho digué el mateix Amat: «Filla, encara que no és possible amar-me així com jo meresc, és molt del meu gust el desitjar-ho.» Oh amantíssim Jesús i Déu amat del meu cor i de l'ànima mia, el gran consuelo que m'haveu donat, perquè no parava aquí el desig que jo tinc de voler-vos amar, sinó que encara, si fos possible, vos voldria amar infinites vegades més de lo que vós mateix vos podeu amar. I ab aquestes locures, quan *me diuen d'on vens?* responc *vaig al meu Amat* tan desatinada i loca de voler-lo amar i més amar, que no hei ha amor nigu (al parèixer) qui em puga assaciar, tan fora de mi ab aquestes locures, que sols Déu me podia aquietar i conservar-me la vida en aquestos extrems i ímpetus d'amor.

11. No deixa de venir-me a aconsolar (que és Pare de misericòrdia) i vingué per demostrar-la ab una gran majestat i s'apostà en aquest pobre cor d'aquest pobre i miserable Amic, ab tanta grandesa i majestat, que no hei havia més que mirar. I me manifestà el seu santíssim cor ubert ab tan gran amor, que no és possible poder-ho ponderar. I me digué que feia aquesta finesa, perquè estigués certa de poder-hi entrar sempre que diria *vaig al meu Amat*. Qui podrà pensar ni imaginar quant gran és aquesta ditxa per lo Amic? Cetament <sic> que és tan gran i aporta en si tantes delícies que, si totes les ànimes ho poguessen veure i saber, tot ho deixarien *per anar al seu Amat*.

12. No parà aquí el favor, no, perquè me concedí lo que tant li havia suplicat, de què m'adornàs i preparàs el cor perquè fos digna habitació sua i pogués estar-hi a son gust. Vingué lo Esperit Sant, qui despedia uns raïos hermosíssims i resplendentíssims, i a modo de cortines los me posava en el cor, que no he vista mai cosa igual d'hermosura. I d'aquesta manera el cor encortinat se cremava, abrasava i consumia de tal manera que no tan solament el cor sinó tota jo, interiorment i exteriorment, estava feta una flamma de foc, qui m'abrasava de tal manera, que no hu pot pensar nigu qui no ho haja experimentat, perquè és la cosa més rara i particular, que jo haja vista mai. Después que tinguí el cor així, encortinat i entapissat, el Pare celestial també volgué posar-hi el seu adorno. I així m'hi posà unes hermosíssimes joies, que significaven les obres de misericòrdia en què m'havia d'emplear. I en cada una d'aquelles joies, hei havia una creu, ab què me donava a entendre que em volia en creu, per creu, i que havia sempre d'aportar creu per son amor. *Benedictus Deus in donis suis*, que no tinc major alegria i contento que patir, penar i aportar creu per son amor, i majorment venint de la sua santíssima i suavíssima mà.

13. Maria santíssima me digué que també ella me volia donar una joia molt bella i hermosa, que era el cor de son santíssim Fill, que ell li havia donat perquè el me donàs a

mi la més vil i ruïna creatura de quantes Déu n'ha creades. I per això tenia tanta confusió, que no hi podia consentir sempre dient una prenda tan rica, bella i hermosa a ont la tinc de posar pobra i miserable de mi? I ella me respongué: «En el pit de la tua ànima, dispon-te que jo et vull posar en el meu pit.» I dient-li jo *ecce ancilla tua*, sens poder fer resistència níguna, aquí mateix me trobí en el pit santíssim, amorosíssim i puríssim de la mia gran senyora Maria santíssima, mare de pietat i misericòrdia, qui tota em confortava i alentava dient-me que em preparàs per aquella joia que m'havia de donar, pobra de mi! Quina pena i tribulació (f. 146) tan gran era aquesta, com veia en mi tan poca virtut i tan gran misèria i maldat, no em cansava de suplicar-la, que em preparàs a son gust. I en el mateix punt comencí a veure en aquell cor santíssim de mon Amat, que ella tenia en les sues santíssimes mans, part de la llet dolcíssima que Maria santíssima li havia donada. I ab aquella llet i la sang preciosíssima d'aquell cor amantíssim, m'anaven disponent i preparant el pit per posar-hi la prenda més rica que se puga trobar.

14. Qui podrà dir ni referir lo que jo sentia en favors tan singulars? No acabar la vida del tot fonc una gran gràcia que em féu el meu Amat. Al fin posaren aquell riquíssim tresor en el pit d'aquest pobre Amic, i me digué la gran Senyora, que lo tenia de guardar tota la mia vida, i que en l'hora de la mort l'hei havia de tornar. Aquí sí que creixien les penes i les ànsies pensant com conservaria i guardaria jo aquella joia tan hermosa, ab la puresa i limpiesa que ella demanava? No obstant això, tenia una gran confiança que la mateixa joia seria aquella qui se guardaria a si i a mi, però em feia temblar veure la mia gran maldat, i que no hei ha mal que no cometés si el Senyor no em tingués ab la sua poderosíssima mà, qui mai me deixa per la sua infinita bondat. I m'elegiren el gloriós pare sant Pere màrtir, dient-me que ell me seria guarda tota la mia vida.

15. Mon dolcíssim espòs Jesús, amat de l'ànima mia, me reclinà an el seu santíssim pit, i digué que volia que gustàs aquell divino mannà de la sua preciosíssima sang, com en veritat fonc així. Lo que sentia era cosa tan mística i celestial, que no hei ha llengües humanes qui la puguen explicar de modo nígú. Lo que jo puc dir és que em trobava tota confusa i admirada, sempre dient: «Clementíssim Déu de l'ànima mia, això no és per a mi, lo que jo meresc és lo Infern.» Ab tals sentiments i ímpetus d'amor que tenia, que no em podia reprimir sens parar mai de dir *fiat voluntas tua*, per lo molt que desitjava no fer cosa qui no fos molt del seu agrado. I com ell sap que la major pena i cuidado que jo tinc en esta vida és que aquesta obra sia tota per més i sempre més glòria sua, tenint actualment <sic> aquesta pena qui em turmentava el meu cor, me respongué a lo que jo pensava, i digué: «Pare Celestial, lo Esperit Sant, Jo i la mia Mare som, no temes. Fes lo que et mana el confessor, que serà molt acertat, *fia de mi, i espera en mi*». En coses tan rares i particulars no tinguí més que dir, sinó *Benedictus Dominus in donis suis*. I totes aquestes gràcies i favors tan particulars féu el Senyor pel gran contento que li donà aquest pobre Amic quan li digueren *d'on vens? I respòs vaig al meu Amat*.

16. La profunditat que tenen aquestes paraules *vaig al meu Amat*, no hei ha enteniments humans qui hu puguen pensar. I és llàstima lo poc que hi reparam, i sinó considerem un poc lo que succeeix a algú quan té d'anar a tractar i parlar ab alguna persona molt principal, i que digués vaig an el rei, que de vegades pensa lo que ha de tractar, com l'hei ha de parlar, com s'ha de portar, les obligacions que té i finalment no hei ha cosa qui li puga succeir, que no la pens moltes vegades per axir-ne bé. I, si no hu feia així, què diríem d'aquest tal? No diríem que és un loco poc atent a ses obligacions, i altres coses pitjors?

Claro està. Doncs hei haurà ànima qui diga *vaig al meu Amat*, i no se dispondrà i prepararà de manera que pugua comparèixer davant lo seu Amat! Què té que fer el rei ni qualsevol altra persona, per principal que sia, ab la noblesa i grandesa del meu Amat, Rei de reis i Senyor de senyors! I així, si volem poder dir com lo Amic *vaig al meu Amat*, preparem-nos ab molta puresa d'intenció, que és molt del seu gust i ab molta modèstia, humilitat, paciència, caritat i demés virtuts, pensant moltes vegades bé lo que li havem de demanar, molt conformats i rendits a la sua santíssima voluntat. I d'aquesta manera podrem dir *vaig al meu Amat*, qui és tan lliberal com podem veure de lo que fa per a aquest pobre i miserable Amic.

17. Per molts de camins *se pot anar a lo Amat*, i el més principal de tots és la contrició. Així m'ho digué el mateix Amat, i volgué que jo ho ves ab molta claredat. Molts dies havia que m'havia posada Déu nostro Senyor en un coneixement molt gran de la mia vilesa i maldat, molt major del que solia tenir en altres temps. I com era cosa tan particular, feia grans demostracions pel sentiment que tenia d'haver ofès a mon creador. Les penes que sentia eren molt grans, gran abundància de llàgrimes i plors, i el meu cor de les grans tribulacions que sostenia, rebentava i les entranyes se desfeien, de tal modo estava que no sé cosa a què poder-ho acomparar, lo que puc dir és que penes com aquestes no les havia tingudes mai. Arribaren a acabar-me les forces i posar-me de manera que a penes podia complir ab les mies obligacions i essent veritat, que em veia a les portes de la mort, que apareixia que no em faltava sinó expirar, mai me llamentí ni digué a mon Amat prou n'hi haurà, pel gran amor que tenia an el patir, sinó tan solament *fiat voluntas tua*. Certament li dic que no es pot patir més en aquesta vida, perquè me trobí en agonies de la mort, que arribí que apareixia difuncta.

18. D'aquest modo de penar me féu gràcia mon Amat, que encara que és penar i tal penar, com tinc dit, és un penar molt dolç, suave i regalat, i com la sua bondat és tan gran, no em pogué veure en tanta pena i aflicció que no m'aliviàs, per això me digué que em volia portar a un jardí molt ameno, alegre i deliciós a recrear-me. I encara que és veritat que no hei ha major recreació per a mi que és el patir i més patir, el penar i més penar (antes bé, el que en si és recreo per a mi és major patir i penar) jo no li diguí altra cosa que faça's la vostra santíssima voluntat. I en efecte m'aportà en el jardí més ameno de les sues gràcies i favors i me digué: «Recrea't, deverteix-te que jo me n'aniré.» Ah pobra de mi! Quin divertiment tinguí, valga'm Déu omnipotent la gran pena que sentia el meu cor. I ell feia mostres de voler-se'n anar i deixar-me en l'amenidat d'aquell jardí, i jo li diguí: «Amat de l'ànima mia per a mi no hei ha jardí més deliciós, hermós i alegre, que vostra divina Majestat. Jo no en vull altre sinó vós.» I ab tot això ell se despedia, i feia com si se n'anava, i feia'm desatinar en tanta manera, que li digui moltes vegades: «Encara que vos ne vulleu anar, si me voleu deixar a mi, jo no us vull deixar a vós.» Ab tantes llàgrimes que desremava del sentiment que tenia, que apareixia que havia de rebentar i desfer-me tota, sempre instant que no el volia deixar, i que no hei havia altre jardí per a mi que la sua hermosura, grandesa i majestat. I com si fos loca lo abraçava i apretava sens voler-lo deixar en partit nigú.

19. D'aquesta manera s'ha de fer prova de les ànimes (digué mon Amat) qui responen *vaig al meu Amat*, perquè n'hi ha moltes d'aquestes qui, quan se troben en el Jardí ameno de los favors i gràcies de Déu nostro Senyor, que són les flors d'aquest jardí, se recreen i entretenen en les flors i deixen anar-se'n el Senyor del jardí, que és lo Amat, totes posades

en lo gosar aquestes tals, no diuen ab tota veritat *vaig al meu Amat*, perquè no s'ha de deixar lo Amat per quantes gràcies i favors poden tenir, qui no sien el mateix Amat. No dic que s'hagen de menospresciar basta que vinguen de les mans santíssimes de lo Amat, sinó que no s'han d'entretenir i recrear de tal modo en les gràcies i favors que ell nos fa, que nos descuidem o deixem el mateix Amat, qui és el vertader consuelo i recreo de sos Amics.

20. En quanta veritat podia dir aquest pobre i miserable Amic *vaig al meu Amat*, perquè ja no lo entretenen flors ni hei ha més recreio per ell que son Amat, de tal manera que voler-lo recreiar és fer-lo més penar, per lo amor tan gran que li ha posada en son cor. I així podia dir ab tota veritat *vaig al meu Amat*, ple d'amor i contrició, que a ont hei ha amor hei ha contrició, i qui té contrició, té amor. I aquest és el vertader modo *d'anar a lo Amat*, determinats d'abraçar-lo i no deixar-lo, encara que sia a costa de la vida, ni per tots los deleites i recreos, qui no sien el mateix Amat. An aquest punt era arribat aquest miserable Amic, que no em cansava de dir-li aquestes paraules: «Senyor, jo no vull nigú sinó a Vós.» I ell ab lo major donaire que se puguen pensar me tornava dir moltes i diferents vegades: «Jo me n'aniré i tu no quedaràs en aquest jardí? Mira que és molt regalat i deleitos.» I jo, ab un atreviment més que gran, cada vegada li deia: «No vos vull deixar, no vull sinó a Vós.» Advertit que tot lo que he referit respecte de lo que passava entre los dos és ninguna cosa.

21. Jo mateixa m'admirava del gosar i atreviment que tenia, i de la llibertat ab què parlava. I no hi podia fer més de modo nigú, perquè són desatinos i excessos d'amor tant del gust de lo Amat, que no és possible poder-ho⁶⁹ explicar, però de les mateixes fineses que feia i del modo d'obrar, se pot inferir el gust gran que hi devia tenir, perquè se manifestava ab tanta benignitat, que no podia reprimir los ímpetus d'amor, que em causaven les sues dolces i amoroses paraules. La sua hermosura, noblesa i majestat me tenia feta un mar de llàgrimes, pasmada i admirada de mirar-lo, ab uns efectes tan grans de voler-lo imitar, en particular en lo patir, que no em cansava de suplicar-li que em fes gràcia de donar-me a sentir totes les sues penes que ha patides en tota la sua vida, i forces per poder-les comportar, que de mi ninguna cosa confiava. I més en particular li demanava la llançada que li donaren en el seu santíssim cor, ab tantes ganes que la'm fes a sentir, que no poder-ho alcançar era la major ferida i la major pena que jo sentia en aquesta ocasió.

22. D'aquesta manera i ab aquesta conformitat *vaig a lo Amat*, per patir i penar, no per recreos i descansar, no per gosar i deleites, sinó per més patir i més penar, i sempre més patir i més penar, per amor del meu Amat, qui tant ha penat per mi; però com ell és tan piedós i de sa naturalesa tan inclinat a aconsolar los afligits no volgué deixar d'aliviar-me i treure'm d'aquella aflicció tan gran [a peu de pàg. He vist el plec 17 dialogació i càntic de amor núm. 24 no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament.] que tenia i així me donà a sentir gran pena de la que ell sentí i, en particular, me donà la llançada, qui tant me feia penar. D'aquest modo, que em donà una ferida qui vivament me partia el cor i tot lo interior, ab una pena de les més grans que haja patides mai, qui m'acabava la vida, però passava-la ab la major alegria i contento que haja tingut en esta vida, sempre dient *vaig al meu Amat* molt gustosa de patir per son amor, i molt rendida a tot lo que

---

⁶⁹ En aquesta i en altres ocasions, escriu 'poderó'.

dispondrà sempre, però ab la sua gràcia i ab la sua companyia, qui mai me falta per la sua gran amor.

23. Per això donen tan poc cuidado an aquest pobre Amic les preguntes que li fan sos contraris, antes bé se burla d'elles *i si li diuen a on vas? Respon vinc del meu Amat; d'on vens? Vaig al meu Amat*, i per esta causa plens de ràbia i com a impascients que són *li digueren, quan tornaràs?* Són paraules aquestes del dimoni, i tenen molts sentits i han mester molta consideració. Veié lo Inimic aquells desatinos i ímpetus d'amor que tenia lo Amic, i començà a fer gran estudi en procurar a persuadir-lo i donar-li a entendre que havia perdut el judici, i lo que feia eren locures. Per això, li diu *quan tornaràs?* en ton seny; *quan tornaràs en tu?* I la veritat se diga, que lo Amat me feia perdre lo enteniment quan me volia deixar, i ab les moltes gràcies i favors que em feia i ab la gran hermosura que em manifestava, perquè eren unes ferides aquestes qui em partien el cor, i unes flammes d'amor qui el consumien, però tan gustosament que responia *estaré ab mon Amat* molt alegre i contenta, loca sense seny ni enteniment, maltractada, atropellada, menospreciada, mortificada, afrontada, sense memòria, ni voluntat, i tot per son amor, i no més.

24. No es pot negar que són unes paraules aquestes de gran profunditat *estaré en mon Amat*, sens estar de níguna manera en mi. I verament me trobava d'aquest modo, perquè em trobava tan fora de mi i tota en mon Amat, que no podia dir si tenia sentits ni potències, ni que tengués altra cosa sinó mon Amat, per la gran unió en què m'havia posada, que em treia tota de mi, per tenir-me tota amb ell. D'altra manera, *estaré en mon Amat* sempre molt gustosa i regalada, tant que no és possible que se puga dir ni explicar, perquè és una ditxa tan gran aquesta, que no l'hei ha major, tenir a Déu, gosar de Déu i de mon amat Jesús del modo mateix que està en la glòria i en el sacrari, i veure'l ab tanta claredat, i tractar-lo ab tanta claredat, que és cosa d'admirar-se tot lo món. I ja més si vessen les fineses que fa per aquest pobre i miserable Amic, que per això respon tan determinat a sos inimics *estaré en mon Amat*, encara que sia afrontat i del modo que tindrà gust. I lo millor de tot lo que se pot respondre per deixar burlats a tots los dimonis de l'Infern és dir *estaré en mon Amat* content i gustós de fer en tot i per tot la sua santíssima voluntat. Açò los abrusa de manera que no gosen comparèixer més, ni tenen atreviment de voler entretenir més a lo Amic que no estiga en son divino Amat.

25. Tan esplèndidament gosava de la glòria i majestat de mon divino Amat, que arribí a no tenir més que desitjar ni demanar sinó una sola cosa, que aquesta no em parteix mai del meu cor, i és que hauria volgut que m'hagués feta gràcia de posar a totes les ànimes en aquella ditxa i benaventurança que em tenia a mi. I no és possible dir ni explicar ab paraules les peticions que li feia perquè m'ho concedís, molt rendida però a la sua santíssima voluntat, sens pensar ni tenir cuidado d'altra cosa, sinó de totes les ànimes generalment. I li deia: «Amantíssim, poderosíssim, i clementíssim Senyor, Déu amat de l'ànima mia, ab tota veritat vos dic que, si em fésseu aquesta gràcia, no tindria més que desitjar, sinó mirar i gosar.»

26. De tot aquest bé gosava, i perquè no hi tenia totes les ànimes en ma companyia, qui gosassen d'aquella grandesa i majestat de lo Amat, tenia una grandíssima pena, que a no tenir aquesta tribulació, podia pensar que era ja un de los benaventurats, perquè molt de temps m'aparegué que no hi havia més benaventurança de la que tenia, olvidada de què

hei hagués altra vida, ni de què hagués de tornar més en aquest món. Oh Bon Jesús, qui podrà dir ni explicar la gran pena i amargor que és per a mi haver d'estar més en aquesta vida miserable, que si no era per poder patir i penar no seria possible poder-m'hi fer habitar, perquè faria tantes súpliques a mon Amat que em fes gràcia de treure'm d'aquest món miserable, que no em cansaria fins que hu alcançaria. I tot és per los perills que hei ha d'ofendre a lo Amat i el gran temor que tinc de disgustar-lo, i així voldria acabar la vida per començar aquella vida qui mai s'acabarà.

27. Tant era el desig que tenia de no fer cosa qui no fos molt del seu gust, i de sempre més amar a mon divino Amat, que no és possible pensar a què m'arribà, que quan no poguí fer altra cosa, ja que Déu ho vol així, maní a algunes creatures a qui puc manar per l'obediència que tinc, que fessen molta oració per mi, suplicant a Déu nostro Senyor, que em deix acabar la vida antes que no l'ofenga. (No pensí fer mal, que no hu haguera fet) tant com això és el sentiment que tenia de no restar-me del tot en mon Amat, i no per interès de la dulçura, suavidad i regalos que em comunicava, encara que eren los més grans i singulars que se puga pensar, sinó per no disgustar-lo i per més i més i sempre més amar-lo per ser ell qui és, i no més. D'on se veu que el vertader dir *estaré en mon Amat*, ha de ser ab penes i sentiments i no per interès, sinó solament per ser ell qui és bondat infinites vegades infinita.

28. Bé se veu la sua gran bondat en fer gràcies tan particulars an aquest pobre i miserable Amic, qui sempre tenia la sua consideració en lo Infern, per lo molt que el té merescut. I me digué mon Amat, que les ànimes qui tenen la consideració en lo Infern mentres estan en aquest món, no hi van després quan acaben la vida, però aquelles qui no hi pensen quan estan en aquesta vida hi van després que són morts, pel gran dany que los fa olvidar-se d'aquell lloc desdítzat. I me manifestà algunes d'aquestes ànimes, qui per no tenir aquesta consideració, se'n van tot dret a lo Infern, que desdítza com aquesta no se pot veure ni imaginar. Gran pena fonc aquesta per a mi, no podia aquietar-me pel gran desig que tenia de què totes gosassen de la summa grandesa i majestat del meu Amat. I no tan solament això sinó encara em trobava ab un afecte molt gran d'anar a publicar-la i dar-ne notícies a totes les ànimes, i més en particular a les més bàrbares nacions del món.

29. Tanta era la grandesa i majestat que descubria en Déu, que lo enteniment se perdia sens poder pensar ni discórrer níguna cosa de Déu. I les paraules s'abscondien perquè no podien dir, ni sabien explicar alguna cosa de lo que gosava de Déu, i molt admirada lo que deia era: «Déu, Déu, Déu, gran sense principi, medi, ni fi», perquè era molta la llum que tenia per mirar i gosar, però no per poder-ho explicar. Bendit sia el Senyor, qui em tenia en tan gran desatino, que no em podia sossegar de manera níguna, sinó que volia anar amb ell per totes les parts del món, suplicant a totes les ànimes que el confessassen per vertader Déu. Encara que m'hagués costada la vida, no em fora estat nígun treball, antes bé me seria estat un gran alivio que, de no poder alcançar lo que desitja mon cor, vinc a punt de rebentar.

30. Consider V.M. quina pena seria aquella que sentia aquesta pobra ànima, quan veia aquells qui se n'anaven dret a lo Infern per no tenir en aquesta vida consideració de lo Infern. Molt gran era i la feia major no poder-los jo descobrir la grandesa, noblesa i majestat del meu Amat. Al fin tot era penar i estar en creu, perquè no podia més penar i portar més creu que, per dir la veritat, no és possible pensar la gran creu que és el no poder

posar en execució los impulsos que tenia de patir i mortificar-me per amor del meu Amat. Tals impulsos tenia que, si l'obediència no em tengués lligada, hauria fetes coses que no sé si se serien fetes mai. I així no era poc patir el no poder-me exercitar. Sia feta la voluntat del meu Amat, de qui entenia que això era lo que volgué dir lo amic el beato Ramon quan respongué *estaré en mon Amat*, crucificat a la creu, perquè no podia estar crucificat en creu.

31. Lo mateix podria dir que estic crucificada en creu per no poder estar crucificada en creu, i per altra part puc dir que sempre estic en creu, per les grans penes i tribulacions que tinc, però con <sic> la set de patir és tan gran, tot m'apareix poc, i no em puc associar de portar creu. I sobretot les ànsies de més amar a mon Amat creixien admirablement, i estava en un incendi de foc d'amor, qui tota em cremava fins los ossos me penetrava, que tots se croxien i causava'm unes llangors, les més riguroses que haja tingudes mai. I és cert que no les hauria pogudes passar sens una gràcia tan particular com la que em féu, que em posà en molt major unió de la que tenia; de tal manera que ja no tinc paraules per poder explicar la gran glòria, dolçura i suavitat que gosava molt més de lo que tinc referit.

32. En particular, tantes vegades com el sacerdot consagrava en la missa, sentia tan gran fervor i tenia coses tan particulars, que no les havia vistes mai. I deia'm mon Amat, cada vegada que el sacerdot combregava, que del meu cor anava a l'Hòstia. I lo que jo podria dir és que és així, per la gran claredat que em donava de què així com és estava en mi, i estava jo de manera que, sols la sua omnipotència, me conservava la vida perquè no morís del tot. Si bé (f. 150) podria dir ab veritat que místicament moria en los braços del meu Amat, per poder gosar més de la sua grandesa i majestat ab tanta dolçura i suavitat que em comunicava, que no la podia sustentar, feta tota un mar de llàgrimes i plors, ab tanta confusió que tenia que no trobava lloc en lo Infern per a mi. I ab tota la humilitat que podia li suplicava, que no em fes aquestes gràcies i favors tan particulars, sinó que les fes a qui les mereixia, que no eren aquestos favors per una pecadora tan gran com jo, qui no vull gosar sinó patir i amar. I per això li demanava que no em fes sentir tanta suavitat, sinó penar i més penar, i la donàs a gustar a totes les ànimes, i d'aquesta manera veuriem quant suave és el Senyor.

33. En particular lo suplicava molt que totes aquestes gràcies que em feia a mi, que les comunicàs a totes les mares i germanes mies, qui ab ma companyia estaven en el cor de la isglésia, molt afligida de no poder dissimular tant de bé com me comunicava per los grans sentiments d'amor que tenia, perquè eixien de lo més abscondit de la mia ànima unes flammes de foc, que tota em consumien en tanta abundància de llàgrimes, que los ulls feien canal sens poder-les reprimir. I mon Amat me digué que les llàgrimes eren espines del foc qui cremava dins mi, i així que no era molt que fossen tantes les espines, si tenia tanta abundància de foc, i que forçosament havien d'eixir per los ulls. I certament que no se podia negar esser espines de foc, perquè cremaven com si fossen un foc ardentíssim i d'aquesta manera estava penant i gosant, i sempre aumentava el penar i el gosar, de tal manera que no podia tenir-hi més. I lo Amat me digué, que volia que gosàs la glòria que gosaren les ànimes qui aquest dia de l'Assumpció pujaren al cel, i tota la que puc concedir-te de la mia santíssima ànima, i de la de la mia santíssima Mare. Jo no sé com és ni què és, el Senyor ho sap qui hu fa tot, lo que sé és que tot quant he dit i explicat és no res respecte de lo que passa, perquè no hei ha enteniments humans qui hu puguen entendre, ni paraules per poder-ho explicar així com passa, sinó estar-se admirats i

suspesos, com en efecte estava jo sempre dient-li que no volia favors, ni dolçures, ni suavitats, sinó tan solament a Déu nostre Senyor, i patir i morir per amor seu, qui tot ho mereix, i tot quant podem fer és no res a comparació de lo que mereix.

34. Certament que el Senyor és admirable en tot. Me digué que lo amic el beato Ramon lo que respongué a sos contraris fonc *estaré en mon Amat*, si vol en penes estaré en penes, i si em vol en glòries estaré en glòria, sempre fent la sua santíssima voluntat, de què restí molt confusa per haver-me declarat aquest punt de què V.M. tantes vegades m'ha advertida, dient-me que estiga contenta i alegre tant d'una manera com altra. I que si el Senyor me vol en penes, que estiga en penes, i si em vol en glòries que estiga en glòries, fent sempre la sua santíssima voluntat. I jo li deia que ja volia estar rendida a la sua santíssima voluntat però que, si era del seu gust, que no em fes aquestes gràcies i favors, perquè em considerava la més vil i ruïna creatura que s'haja vista mai. I així que per a mi no hei hauria d'haver sinó penar i plorar, sempre clamant que em perdonàs la mia iniquitat, i que no s'apart de mi, ni permeta tampoc que jo m'apart d'ell, dient-li sempre que volia Déu, no per regalos i dolçures, sinó perquè és Déu, i níguna altra cosa volia, qui no fos Déu. I així dic que *estaré en mon Amat* en creu i del modo que ell voldrà, perquè si em vol en penes, *estaré en mon Amat* en creu, perquè a lo Amic qui arriba en aquest estat, les mateixes gràcies que lo Amat li fa són una gran creu, perquè si les veuen o si les ha de manifestar, li és una creu de les més pesades que puga aportar. I així comsevulla sia tot ha de ser penar i aportar creu.

35. Me digué mon Amat que lo mateix és dir *estaré en mon Amat* que dir faça's la sua santíssima voluntat. I m'ho donà a entendre ab lo mateix que ell practicà quan féu aquella fervorosíssima oració en lo Hort al seu Amat, el Pare celestial, que li digué *fiat voluntas tua*, que fonc lo mateix que dir-li *estaré en mon Amat* del modo que dispondrà. I així, si disponia penes estava en penes, i si disponia glòries estava en glòries, fent sempre la sua santíssima voluntat. Ah pobra de mi, tot era per major confusió mia, i perquè aprengué de deixar-me tota en les sues santíssimes mans, i que no deixàs instant nigú de fer la sua divina voluntat. Molt nos importa a tots exercitar-nos en lo molt que podem aprendre d'aquestes paraules *estaré en mon Amat*, i així procurem a dir moltes vegades *estaré en mon Amat*, amant-lo i contentant-lo. Quina pena i quina creu és aquesta per mi! no poder-lo amar a son gust, però lo qui m'aconsola és que ell se coneix així com és, i s'ama com mereix, ja que los hòmens som tan tards en amar-lo i en procurar medis per conèixer-lo, que si el coneixíem faríem impossibles per *estar en mon Amat*, per molta guerra que nos fes lo Inimic, qui no se cansa mai ab diferents invencions i trases de veure si nos farà deixar el camí d'amar i servir a Déu nostre Senyor, perquè no *estiguem en lo Amat*.

36. No se contentaren los dimonis en tantes vegades que restaren frustades les sues trases, que encara tornen envestir a lo Amic ab altra pregunta dient-li: *Quan estaràs ab ton Amat?* Com que tinguessen una gran compassió d'ell, i com si li diguessen: Què no veus les incomoditats que t'aporten les tues locures? Què no veus les penes i tribulacions que t'ocasionen? Què són tantes ocupacions, tant d'ensenyar, tant d'escriure, tant de peregrinar, i tant de treballar? Quant ha de durar? *Quan estaràs ab ton Amat?* però lo Amic, qui no tenia altres pensaments sinó amar i servir a son Amat, i procurar que totes les ànimes fessen lo matex, li respongué: *Tant temps quant seran en ell mos pensaments*, i no importa que tu tengues llàstima de mi, que en totes aquestes coses referides, i etiam en les majors ocupacions, sempre tindrè los pensaments en mon Amat. I jo dic, que no

hei ha cosa qui don més ocasió de tenir los pensaments en Déu nostro Senyor, que són les ocupacions, aquelles emperò que mana la santa obediència, i com més pesades i dificultoses són major ocasió donen de tenir los pensaments en lo Amat.

37. Així ho experiment jo en totes les mies ocupacions, i en particular en aquesta de lo escriure, la més pesada i més penosa per mi de quantes ne tinc, perquè com és una cosa de tanta importàtia <sic>, veient-me jo la més rústica i ignorant del món, sempre estic tement que, per la mia gran maldat, no faça alguna cosa qui no sia del gust de Déu nostro Senyor, i per això sempre *tinc los pensaments en ell*; i dic-li: «Amantíssim Jesús, espòs de la mia ànima, refugi i alegria del meu cor, vós qui teniu poder infinit, treieu-me d'aquesta ocupació tan penada, si és que haja de fer alguna cosa contra el vostre gust, i sinó faça's la vostra santíssima voluntat», pues no és això *tenir los pensaments en lo Amat*? I és tant d'ordinari que contínuament estic ab aquestes súpliques i exclamacions, i la conclusió és sempre *in te domine speravi non confundar in eternum*.

38. Molt confiada estic en lo poder infinit de Déu nostro Senyor, però perseguida del dimoni tot lo que V.M. puga pensar. Pareix que ha pres per empenyo lo atribular-me i destorbar-me, no és possible poder explicar los grans pensaments que m'aportaven per veure si m'apartarien dels pensaments que tenia en mon Amat. I no hi havia tribulació que no em fessen patir i, més en particular, posaren un gran desvelo en no deixar-me escriure aquest càntic, perquè apenes tenia la ploma en la mà com ja la'm feien deixar los diferents medis que prenien, fins que lo Senyor los aturà. No per això deixaven de preguntar-me moltes vegades *quan estaràs en ton Amat*? I demostraven tenir-me una gran llàstima i compassió, perquè com que em diguessen què són tantes ocupacions? Millor seria que hu deixasses tot i que et retirasses per estar ab ton Amat. Valga'm Déu omnipotent, quina llàstima tan fingida! Però ab la llum que em donava el divino espíritu sempre diguí faça's la santíssima voluntat de Déu, i si no hagués conegut en totes les altres preguntes que eren los dimonis qui preguntaven, ab aquesta pregunta heu hauria vist ab molta claredat, perquè em persuadien que deixàs les obediències que tenia i que em retiràs per estar en mon Amat, però jo ab l'assistència del Senyor los diguí que el millor retiro era fer l'obediència de los superiors, i que d'aquesta manera s'està ab lo Amat, perquè lo mateix és tenir los pensaments en complir l'obediència perfetament per glòria de lo Amat, que tenir en ell los pensaments i estar amb ell.

39. Veritat és que no hei ha cosa que el meu cor desig més que el retiro, però no contra l'obediència sinó ab la benedicció de los superiors, perquè no em trob digna de pisar la terra per la mia gran maldat i per la gran confusió que tinc, tota llàgrimes i plors de les gràcies que Déu me fa. Per això voldria retirar-me en el lloc més abscondit que se pogués trobar i estar-me sempre ab mon Amat, qui no para contínuament de fer més i més fineses perquè vègia ab molta claredat, *que tant temps estaré amb ell, quan seran en ell mos pensaments*. I lo que jo puc dir és que tinc los pensaments tan posats en mon Amat, que casi s'hi perden, i no saben com ni de quina manera, lo que saben és que lo Amat té aquest pobre Amic tan unit i fortment lligat amb ell, que ab una violència gran lo se'n porta, que apareix que no està en el cos sinó que se'n pujava amb ell valerosament. I la pau, alegria i tranquil·lidat que gosava era la cosa més particular que se puga pensar, deixant burlats a los Inimics ab tantes preguntes i traces sens respondre'ls mai a lo interrogat, despreciant-los tot quant podia, i en particular en aquesta última pregunta *que li digueren, quant temps*

estaràs ab ton Amat? I responguí tant temps quan seran en ell mos pensaments, que fonc despedir-los del tot.

40. És una gran veritat, *que tant temps s'està ab lo Amat, quant temps són en ell los pensaments*. Així heu entenia del mateix Amat, que tant temps estaria amb ell quant temps miraria i pensaria lo profundo de la humilitat, perquè així se detenen les ànimes i s'aparten de la fealdat del pecat, mirant la sua vilesa i la noblesa de lo Amat. I d'aquesta manera avorreixen el pecat i amen més la puresa, gràcia i amistat de lo Amat, *i això és tenir en ell sos pensaments*, i per conseqüent *estar ab ell* i en ell. Ab quanta veritat ho pot dir aquest pobre Amic qui, des de que se mira en un abisme de tota maldat, és tant el desig que té que hu sàpia tot lo món, que no podia reprimir-se de cridar i dir ab alta veu los seus pecats i que és la major pecadora del món que, si no m'hagués tinguda mon Amat, és cert que heu hauria executat. Primerament perquè sabessen jo qui som, i lo mal que em som empleada tota la vida, i d'aquesta manera pregarien per mi a mon Amat. I después perquè tenc tan avorrida la maldat, que m'apareixia que d'aquesta manera cridant i pelegant, la desterraria de mi i de tots los mortals per tenir *tots los pensaments en lo Amat i estar amb ell*, qui és tot el bé que se pot desitjar.

41. Més me digué, que tant temps com està lo Amic en les tribulacions i adversidats rendit, mortificat, pascient, caritatiu i obedient, pensant que per moltes més és passat lo Amat, això és *tenir en ell los pensaments*. Mes mirar la sua paciència, humilitat, rendiment, obediència i caritat *és tenir en ell los pensaments*. I per conseqüent *estar en lo Amat* promptes per fer en tot la sua santíssima voluntat, que és lo que volgué dir lo amic el beato Ramon quan li digueren los inimics *quant temps estaràs en ton Amat?* I respòs *tant temps quant estaran en ell mos pensaments*, resposta verament digna i molt a propòsit per a deixar-los burlats i despedir-los, i de major ensenyança per nosaltres, perquè sapiem l'astúcia de l'Inimic, i procurar ab tota prestesa a despedir-los. I suplicar a lo Amat que nos don llum per conèixer les sues embustes i forces per a resistir-li, llançant-lo ab tota prestesa de nosaltres, perquè no ens apart de lo Amat. El Senyor nos assistesca per la sua gran bondat i sia tot per major glòria del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 25

Cantaven los ocells l'alba, e despertà's lo Amic qui és alba, e los ocells acabaren son cant, e lo Amic morí per lo Amat en l'alba.

1. Jo entenc que totes aquelles ànimes qui de veres amen a Déu nostro Senyor, cercant-lo sempre sospirant i plorant, són *los ocells qui canten l'alba*. I acomparen-se a los *ocells* perquè no se contenten ab caminar i córrer ab molta pressa, sinó que ab molta lleugeresa volen per arribar a lo Amat, sempre plorant i sospirant. I com més virtuoses són, més cuidados tenen i ab major vivesa *canten*. Açò és, sospiren per lo Amat, i és cosa de gran llàstima, que les qui menos virtut tenen, aquestes hi pensen menos, i n'estant més olvidades, quan hauríem d'estar contínuament cantant *Domine quando veneris judicare terram ubi me abscondam a vultu irae tuae, quia peccavi nimis in vita mea*; que d'aquesta manera *cantarien l'alba*, perquè així com l'*alba* ni és del tot obscura per ésser fi de la nit, ni del tot clara per ser principi del dia, així mateix les ànimes entre temor i esperança deuriem *cantar l'alba* de la vinguda del Senyor.

2. Així canten les ànimes de veres enamorades de Déu nostre Senyor qui, per la gran confiança que tenen en la sua infinita misericòrdia, participen del dia clar de lo Amat. No obstant, que mirant la sua iniquitat i les ofenses que han fetes a Déu, ab un sant temor diuen i canten *Domine quando veneris judicare terram ubi me abscondam a vultu irae tuae, quia peccavi nimis in vita mea?* Gran cosa, jo estava a l'oració, tota dins d'un mar de Déu, mirant i gosant les sues grans misericòrdies, i la cosa més olvidada que tenia eren aquestes paraules. I me trobí (no sé com) dient moltes vegades *Domine quando veneris etc.* que no poguí deixar d'admirar el modo com m'ensenyà i féu veure que les ànimes amigues del Senyor són *los ocells qui canten l'alba* ab moltes ànsies sospirant i gemint per lo Amat.

3. Què bé *cantaven l'alba* aquells sants Patriarques, nostros primers Pares, ànimes molt de veres enamorades de l'Altíssim, qui per les notícies que tenien de què havia de venir el gran amic Cristo Senyor nostro an el món, contínuament *cantaven*. Açò és, sospiraven, gemien i ploraven per la nostra redempció, i desitjaven veure traspuntar *l'alba* divina en què havia de començar el dia més clar de les nostres ditxes i felicitats. I d'aquest gran dia *cantaven l'alba* perquè encara que en tota la sua vida no el gosaren ni tingueren la ditxa de Simeon i molts altres; no obstant això, aquella fe tan gran que tenien de la vinguda del Messies, los donava tanta llum i claredat de lo que havia d'esser, que per ells fonc tota la sua vida una *alba* clara i resplendent, qui los alegrava i consolava i aliviava de les grans penes i afliccions ab què vivien desitjant i esperant el gran amic Cristo Senyor nostro.

4. Certament que tinguí una gran compassió, quan entenguí la gran pena i aflicció que tenien los sants Patriarques desitjant gosar aquest gran dia i no hi pogueren arribar. I per altra part tenia una grandíssima confusió considerant el contento i l'alegria que haurien tinguda, si haguessen pogut lograr són desig. I nosaltres (gran llàstima) qui el tenim, gosam i rebem sacramentat tantes vegades, ab tanta lliberalitat com se nos comunica, a ont són les gràcies que li'n fem? ni ab què procuram a dar-li gust? Tot és poca devoció, preparació i consideració. Jo som la més defectuosa de tots i ab tot això suplic a tots los mortals, que li siem agràits i procurem a servir-lo i amar-lo per ser ell qui és i no més, i donar-li gust en tot com feien aquells *ocells*.

5. *E despertà's lo Amic qui és alba*. Aquest Amic és nòstron amat Jesús, i aquest *despertà* en les entranyes puríssimes de Maria, perquè apenes fonc en el món, quan començà ja a patir i passar per moltes penes i tribulacions. Així m'ho manifestà, que lo mateix fonc per ell entrar en aquest món, que començar a caminar per un camp ple d'espines, qui cruelment lo atravessaven i turmentaven. I per aquest camp del món, i ab aquestes penes, caminà tota la sua vida, que del modo com m'ho declarà era la cosa més piedosa que se puga imaginar, per lo molt que patia i la gran sang que desrremava. I me digué que molts tenen compassió de la creu que aportà, i pocs de les espines que trepitjà. I per això volgué que aquest pobre Amic tingués aquesta consideració i que en tingués molta compassió. I certament era tanta la llàstima que en tenia i la pena que sentia, que no la podia tolerar perquè el cor se'm partia del dolor.

6. Estava feta un mar de llàgrimes i plors, en particular, quan me donà a entendre lo que significaven aquelles espines tantes que jo veia en aquest camp del món. Unes n'hi havia qui eren molt grosses, altes i agudes, que són los pecats que no volen confessar alguns pecadors obstinats, i aquestes eren les pitjors de totes, i les que més cruelment lo

aturmentaven. I per aquesta pobra ànima eren tan sentides, que no les podia sofrir, perquè no tinc major contento que confessar i publicar los meus pecats. I com a meus voldria confessar tots los pecats que s'han fets, fan i faran en tot lo món, sols per poder llevar aquestes espines d'aquest camp, ab les quals tan gravement és ofès el Senyor.

7. Oh Déu meu, pare i redemptor meu, o Jesús meu! Qui podrà explicar la gran pena que sentia aquesta pobra ànima? Veient que hei haja ànimes tan obstinades qui no vullen confessar los seus pecats. Jo voldria Senyor confessar-los a tots, i tenir de cada un d'ells tanta contrició, que se fessen moltes parts del meu cor. I així ànimes ostinades, ja que no vos confessau per amor de la bondat infinita de mon Amat, confessau-vos per temor de la sua gran justícia, i recordau-vos del cant de les ànimes de veres enamorades de Déu nostro, qui no paren de cantar *Domine quando veneris judicare terram ubi me abscondam a vultu irae tuae?* Considerant que la sentència que nos donarà en l' hora del judici, ab aquella nos estirem per tota una eternitat, sens niguna apel·lació. Desdixada l'ànima qui experimentarà el rigor de la divina justícia per no esser-se volguda confessar, que amargament plorarà el no esser-se confessada i esmenada de les ofenses fetes an aquest gran amic Cristo Senyor nostro, qui per desterrar d'aquest món tan males espines *se despertà en l'alba* de la sua nativitat, penant i plorant la misèria de los pecadors obstinats, qui tan descuidats i per culpa sua se precipiten en lo Infern, a ont eternament cremaran i penaran inimics de sa divina Majestat.

8. Sols pensar que niguna ànima se tinga de condemnar és una pena tan gran per a mi, que no la puc tolerar, però aquesta que hei haja ànimes, qui per no voler-se confessar i tenir contrició de sos pecats, se precipiten en lo Infern és una ferida qui em penetra el cor cruel·lissimament, que si no fos estat per una gràcia molt particular que em donava aquest gran Amic, no em seria estat possible poder-ho passar sens acabar la vida. I més en particular, quan vaig veure lo estat miserable en què estan aquestes desventurades ànimes, qui viuen en pecat mortal, perquè fonc servit el Senyor descobrir-me'n algunes, totes circuïdes de dimonis feïssims, qui guardaven aquelles ànimes com a cosa de què havien presa ja possessió. Pobra de mi, la gran aflicció que tenia de veure ànimes, qui costaven tant de redimir-les a nòstron amic Jesús, que ab tanta lliberalitat se sien entregades a los inimics los dimonis, fent-los senyors de prenda que tant estima nòstron redemptor, Cristo Senyor nostro.

9. Si aquestes espines a mi m'aturmentaven tan cruelment i encara ara m'aturmenten, que no puc pensar-hi sens desrremar copiosíssimes llàgrimes! Ab quant gran rigor i crueldat aturmentarien a nòstron gran amic Cristo Jesús. Era en tanta manera, que me digué que encara ara, si pogués patir, sentiria el dolor. Essent així veritat que ab molta facilitat li podem aliviar aquesta pena, i perquè jo ves que és així, fonc servit per la sua gran amor, que jo ves moltes ànimes qui se confessaven (era aquest dia en Mallorca, dia de moltes confessions). I en el mateix instant, que s'eren confessades ab vertader dolor i propòsit de l'esmena, aquelles espines desapareixien del camp per ont caminava aquest Senyor. I això era per a mi un contento tan gran, que no em podia contenir i fora estat molt major, si totes les ànimes se fossen confessades perfetament, que per això suplic sempre a Déu nostro Senyor, que pos totes les ànimes en gràcia sua per medi d'una bona confessió, que d'aqueixa manera lo amariem tots sols per ser ell qui és i no més, i se compliria el gran desig que tenc, que la terra sia cel alabant contínuament a sa divina Majestat.

10. Unes altres espines descobria en el camp d'aquest món, qui no eren tan reforçades ni tan agudes, ni estaven tan dretes com les primeres sinó un poc doblegades i, encara que eren espines, no eren tan cruels com les passades. I aquestes significaven los pecats que cometen algunes persones fàcils de reduir-se i confessar-se. Despues n'hi havia una grandíssima multitud, casi sens nombre, d'unes altres espines molt menudes. I aquestes me significaven los pecats leves, qui no obstant que són leves, tanmateix són espines, i encara que facen el pic petit, com són tantes, llastimaven en gran manera el gran Amic qui les passava. I me digué que d'aquestes espines ne sembren moltes ànimes qui tracten de virtut, de què tenia gran llàstima. I me donà molta pena. I així suplic a tots los mortals, i en particular a les ànimes qui desitgen dar gust a mon Amat, que no sembren més espines en el camp d'aquest món, que prou n'ha trepitjades nòstron amic Jesús des del primer instant que *despertà* en aquest món.

11. Volgué mon amat Jesús que jo ves com ell és vertader Amic, suposat per ell pren les espines i el penar, i per aquest pobre i miserable Amic el regalo i el gosar. I així per aliviar-me de les grans penes que jo havia tingudes mirant aquelles desdixades ànimes, qui viuen en pecat mortal, obstinades en no voler-se confessar, volgué que ves algunes ànimes en qui ell vivia. I aquestes són aquelles ànimes, qui fan tot lo que poden en no sembrar espines en aquest camp. I si acàs, per la sua flaqueza, n'hi posen alguna, aquí mateix ab l'ajuda del Senyor, fan tot quant poden a arrencar-la per medi d'una bona confessió, procurant a tenir molta contrició de sos pecats. I aquestes ànimes, les me descobria totes circuïdes d'àngels hermosíssims, qui les guardaven i regalaven, la cosa més bella que se puga pensar. En particular vaig veure un sacerdot de qui aleshores ouïa missa, qui no tan solament estava circuït d'àngels, sinó encara tenia el gran amic Cristo Senyor nostro en el seu cor, que m'alegrà summament per glòria del Senyor, que si bé desig de totes les ànimes que sien santes, d'aquest estic sempre desitjant que sia un gran sant.

12. *E despertà's lo Amic qui és alba*. Altra vegada se despertà aquest gran Amic en la sua santíssima ressurrecció, ixint del suenyo de la mort en què estava en el sant sepulcre, tan gustosament com si dormia un suenyo molt regalat. I així lo mateix fonc per ell ressucitar que despertar-se per no tornar més a dormir. I abaixà en los inferns a ont *cantaven los ocells l'alba*, açò és, les ànimes dels sants Pares, qui estaven allí detingudes suspirant, esperant, desitjant i cantant *de profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*. I *cantaven l'alba*, perquè cantaven entre obscuritat i claredat (f. 155); obscuritat de les ausències que patien de lo Amat, i claredat de la gran confiança i esperança que tenien en son Redemptor, *qui és alba* resplendentíssima qui *despertà* (com tinc dit) i abaixà a los Inferns per alliberar, aliviar i aconsolar aquelles santes ànimes, qui cessaren i acabaren son cant. Açò és el que feien i entonaren de nou *Benedictus dominus deus Israel, quia visitavit et fecit redemptionem plebis suae*. I el que cantaran per tota una eternitat *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, alabant a Déu nostro Senyor.

13. Certament, que en alguna manera se podria acomparar aquesta pobra ànima a les ànimes d'aquells sants Patriarques, perquè si aquells estaven detinguts en aquelles presons i no podien veure lo que tant desitjaven, també mateix està aquesta detinguda i lligada en la presó d'aquest cos, qui no la deixa volar a son Amat. I si les ànsies i cuidados que aquells tenien los feien cantar contínuament *de profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem*, són tants i tan diferents los cants que aquesta pobra ànima fa per

causa de los molts desigs i cuidados que té, que és cosa de tenir-li'n compassió. I a més de tot això, són tantes les penes, treballs, tribulacions i mortificacions que té, que sols ab la gràcia que Déu li dona se poden passar. El desig gran que té de què totes les ànimes coneguessen i amassen a son creador, no podent-ho alcançar fa tants d'extrems lo seu cor, que ve a punt de rebentar, sempre suplicant an el Senyor, tota llàgrimes i plors, que don llum a totes perquè el coneguen i pos en el cor de los qui poden anar a predicar i ensenyar-les aquest afecte que, si jo podia encara que som tan ignorant, ajudada de la gràcia de Déu, no em detindria quants impossibles se troben en el món per donar-los notícies d'aquest gran Amic, cosa de què ell gusta en gran manera, tant que me digué, que això és *cantar los ocells l'alba*. I d'aquest modo ho entenia el beato Ramon quan digué *cantaven los ocells l'alba*, que és cantar o publicar la llum i claredat que tenen les ànimes en aquella hora, que comencen a servir a Déu nostro Senyor, *alba* o principi d'aquell dia clar que gosaran per tota una eternitat.

14. No hei ha cosa qui més violència faça a una ànima qui té aquesta llum i coneixement de sa divina i soberana Majestat, que és aquest desig que té tan gran de què totes les ànimes tinguessen la mateixa i major claredat de la que ella té per major honra i glòria de son Amat, perquè és de tal condició que és just al revés d'aquells qui amen les riqueses d'aquest món, perquè aquestos les voldrien totes per a si, i los qui de veres amen a Déu nostro Senyor, que és la verdadera riquesa, no poden tolerar ab paciència de què totes les ànimes no tinguen aquest mateix coneixement, i ab major claredat i abundància que ells la gosen. I com veuen tanta ignorància en el món, per lo molt que desitgen el bé de les ànimes, resten ab aquestes ànsies, que són unes vives setgetes qui los penetren el cor.

15. Altra tribulació tenia qui en gran manera m'aturmentava, i és que veia algunes ànimes que permet el Senyor tinguen alguns treballs. I jo tenia per cosa certa, i tinc encara ara, que n'era causa la mia maldat. I no és dicible la gran pena que sentia, considerant també mateix que hi devia haver moltes altres persones qui patien per culpa mia. Pobra i desventurada de mi, què cosa tan amarga és aquesta! D'aquí naixia un dolor i pesar d'haver ofès a Déu nostro Senyor, que el cor se rompia ab un propòsit firmíssim i altre tant desig de no fer cosa alguna, qui no fos molt del gust i agrado del Senyor, i amar-lo tan solament a ell per ser qui és i no més. I així, me deia aquest gran Amic, Cristo Senyor nostro, que no amàs altra cosa sinó a ell. I per això no em cansava de suplicar-li (desfent-me tota de sentiment d'haver amat mai sinó a ell) que em cremàs el cor i la voluntat, i consumits, me donàs un cor nou i una voluntat qui mai haguessen feta altra cosa que amar a sa divina Majestat.

16. Molts altres afectes tenia qui feien *cantar* aquest pobre *ocell* diferents versos o cants, perquè em perdonàs los pecats grans que he comesos *cantava* el psalm *Misserere mei Deus secundum magnam missericordiam tuam*, pel gran desig que tenia de què fes lo mateix en totes les ànimes, *hostende nobis domine missericordiam tuam*, per les diverses maneres de tribulacions que tenia, *ad dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me*, per la gran set que tenia en lo seu infinit poder i esperança que m'assistiria; *in te domine speravi non confundar in eternum*, pel desig gran que tenia de trobar-lo, amar-lo [al peu de la pàgina: he vist el plec 18 dialogació i càntic d'amor núm. 25 no tinc cosa que notar Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] i abraçar-lo ab una set insasciable de més amar-lo i servir-lo. Ansiosa lo cercava, penada i atribolada, però no cansada, ab un cant trist li deia *quem ad modum desiderat servus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus*.

I feia les majors diligències que se puguen fer per trobar aquesta divina font, no per aliviar-me de les penes que sentia, sí per cobrar majors forces per més penar i exhortar a les ànimes, que li tinguem amor, que d'aqueixa manera el cercaríem, serviríem i amaríem, que no tinc altra pena sinó aquesta, que si jo pogués alcançar i animar a totes les ànimes de què servíssem i amàssem a Déu nostro Senyor, les majors penes que se puguen imaginar passaria i serien per a mi regalos grans.

17. Moltes altres penes, tribulacions i mortificacions tenia, però sols me dava pena unes ausències que mon Amat feia de mi. Així m'apareixia que se n'anava per un camí molt llarg i jo no sabia com, ni per ont lo podia seguir. I feia'm desatinar i *cantar* com si fos loca sense judici. Al fin eren per a mi aquestes ausències una mort molt rigurosa, i venia a morir místicament, perquè no podia detenir l'ànima, que no fes moltes i grans diligències per seguir a son Amat, de tal manera que se n'anava, com si se partia de mi. El cor feia lo mateix, perquè se difundia i abscondia de modo que no sabia si era en mi, que certament era de les coses majors, que hagen mai passades per mi, perquè tenia a Déu, i Déu s'ausentava de mi, de modo que no tinc modo de poder-ho entendre ni saber-ho explicar.

18. Duraren aquestes ausències per alguns dies, i era tant lo que patia aquesta pobra ànima, que interrompí ab aquestes paraules: «Oh Déu meu, Déu del meu cor i de la mia ànima, Déu de la mia voluntat, Déu del meu enteniment, Déu de la mia memòria, consuelo, refugi, amparo i alegria, qui tota m'aliviau. Oh Déu meu, esperança mia i misericòrdia mia, oh Déu meu altíssim i poderosíssim, com tantes tribulacions que no les puc sostenir per ser lo que són? A mi m'apareix que vos voleu ausentar, essent així veritat, que vos am tant que níguna cosa me dona gust si no sou vós i lo qui és per vós, i per major glòria vostra.» De tal manera, que tots aquestos dies no obria los ulls ni los podia obrir, sempre mirant a Déu perquè no volia veure altra cosa sinó a Déu. I no és a dir que em faltassen altres penes i mortificacions, perquè en aquest mateix temps hei havia algunes religioses, qui pareix que tenien per obediència el mortificar-me i perseguir-me, gràcies an el Senyor que em vaig veure en aquesta ditxa d'esser menospreciada, encara que no era tant com jo voldria. Per altra part, los dimonis no paraven un punt de perseguir-me i afligir-me tot lo que se puguen imaginar, que si jo hagués de referir totes les sues trases i embusteries, i lo que féu per afligir-me, seria mai acabar. I si pensàs no esser cansada les referiria de bona gana, solament que vessen quanta ràbia tenen contra les ànimes qui ab aquestes ànsies cerquen a Déu nostro Senyor. I tot això no em dava níguna pena, perquè sens comparació és molt major la confiança que tinc en Déu que m'assistirà, lo qui em dava pena i m'atribulava eren aquelles ausències que, al parèixer, feia de mi el meu Amat, i d'això em queixava i llamentava, i lo Amat me digué: «Què pensàs tu que jo no t'am ab un amor que tu no el pensaràs mai? sinó que tenc gust de veure't penar.» Oh gran Déu, i jo de patir i més patir, i més patir i més penar per dar-vos gust a vós per ser el qui sou i no més, sens nígun interès.

19. Aquí sí que ab tota propietat se podria dir *e los ocells acabaven son cant*, perquè d'aquesta locució restà aquesta pobra ànima mirant i contemplant el gran amic Cristo Senyor nostro, meditant les penes que ell patí en la sua sacrosanta Passió. I per la sua gran bondat se'm manifestà ab molta claredat i me digué, que tots aquells efectes qui ab tantes ànsies i cuidados feien *cantar los ocells*, eren tant del seu gust, que per ell eren unes setgetes qui li obrien moltes parts del seu santíssim cos, com en efecte les m'ensenyà i

per elles me descobria la divinitat ab tanta claredat, que no sabia com poder-la mirar descobrint sempre més i més divinitat. I al pas que anava més descobrint la divinitat, ell encubria la humanitat, jo no sé com, el modo ell lo sabia, perquè així heu volia i pot tot lo que vol, de què restí tan admirada i pasmada gosant de la divinitat, que *los ocells acabaren son cant*, perquè les potències i los sentits estaven com a morts, sens nigunes ànsies ni cuidados de los que antes tenien, mirant i gosant aquell summo bé, de tal modo que, quan torní en mi, no sabia si era matí o tarda, encara que veia esser de dia. Consider V.M. si *acabarien los ocells son cant* havent posada sa divina Majestat en tanta unió i suspensió, que no és possible poder-la pensar ni dir, lo que sé dir és que tenien les potències un silenci tan gran, que níguna se gosava desmandar.

20. La suavidad que sentia per esser tanta casi m'afligia, perquè tenia present la mia maldat i pensava l'amargor que havia donada a qui tan lliberal se mostrava en mi. És una suavidad aquesta que el Senyor me comunicava que, qui l'ha gustada una vegada, no troba cosa d'aquesta vida suave, antes totes les troba amargues i desabrides, perquè aquestes són terrenes i aquella divina i celestial. I així, ànimes pel cel criades, no posem amor a cosa qui tinga resabios de terra, que sempre terretja, i nos arrastra sempre per la terra, si emperò enamorem-nos de lo divino i celestial, qui ha de durar per tota una eternitat. I aquestes s'alcancen ab penes, tribulacions, persecucions, menosprescios, ànsies i cuidados, gemint, suspirant i *cantant com los ocells l'alba*.

21. De moltes maneres me demostrà aquest gran Amic, Cristo Senyor nostro, el seu gran amor, però també volgué que entengués quant zelós és de les ànimes, i en particular d'aquelles qui han arribat a gosar d'aquest bé, perquè de níguna manera vol que posen amor ni atenció a cosa terrena, sinó tot a ell. Jo tenc per impossible que ànima qui una vegada ha gustada aquesta suavidad i ha gosada aquesta noblesa i majestat, que puga tenir atenció ni afecte a níguna cosa d'aquesta vida, però quan fos possible que pogués ser, no és molta justícia donar-li gust i fer la sua santa voluntat, havent fet aquest gran Amic tant per nosaltres, pues que no se contentà en voler passar per tantes espines i abrojos tot el temps de la sua vida, sinó encara volgué *morir per lo Amat en l'alba*.

22. *E morí lo Amic per lo Amat en l'alba*. Aquest gran Amic, Cristo Senyor nostro, morí per lo Amat que és el Pare celestial, i morí per lo Amat que és el Gènere humà, i morí moltes vegades (del modo com ell ho podia fer qui té poder infinit) *en l'alba*. Açò és en les puríssimes entranyes i en los braços santíssims de la sua mare Maria, *alba* lucidíssima i resplendentíssima. I me digué aquesta gran Senyora, que totes les vegades que moria era de sentiment que tenia de les ofenses que se feien contra de son Amat, el Pare celestial. I més me digué que, en el temps que visqué, moltes vegades lo veia desmaiar del sentiment que tenia de les ofenses contra son Amat. I no deixà d'advertir-me que son Fill santíssim no podia desmaiar-se, sinó que això feia i dava lloc a naturalesa perquè vessen los hòmens quant mal és un pecat mortal, que arribava aquest gran Amic a desmaiar-se i morir del modo com podia i volia per ser el seu poder infinites vegades infinit i pot tot lo que vol.

23. Me digué Maria santíssima que les penes que ella patia en aquestes ocasions eren tan grans que, si no fos estat per una gràcia molt especial que son fill santíssim li donava, no les hauria pogudes aportar. I de lo que a mi me manifestà és fàcil de creure ésser així, perquè volgué que ves el Ninyo⁷⁰ Jesús del modo com estava en aquella sua més tierna

---

⁷⁰ Escriu 'Niño' igual que escriu sempre 'Señor'.

edat. I aportava ja totes les insígnies de la sua santíssima Passió, com són assots, espines, llagues, etc. I moria ja en aquella edat per lo Amat, el Pare celestial, de la gran pena que tenia de què fos ofès. I moria també ab molta alegria i contento per rescatar de l'esclavitud del dimoni lo seu Amat, el Gènere humà. I el Ninyo Jesús me digué: «Què vols més de mi, filla del meu cor?» I jo, plena de confusió, no sabé que respondre-li, sinó tan solament lo que tinc tan posat en el meu cor, que és *fiat voluntas tua*.

24. Tan posada estava en fer la divina voluntat del Bon Jesús que, estant en l'oració, de la gran força que em feia de no voler fer ni obrar cosa qui no fos molt conforme a la sua santíssima voluntat, arribí a llançar molta còpia de sang. I desrremava-la ab molt de contento i alegria, i l'hauria volguda desrremar tota per son amor, tan rectament i purament, que no em podia detenir de dir-li moltes vegades: «Amabilíssim i suavíssim Senyor, no puc pensar que níguna ànima vos haja ofès més que jo, ni menos que níguna ànima tenga més desig que jo de fer la vostra santíssima voluntat, i no per altre interès, sinó per ser vós el qui sou. I ho dic ab tanta vivesa i veritat que, si sabés certament que som condemnada, (lo qual no crec, segons la gran confiança que tinc de la vostra infinita bondat) suposat que fos i que hu sabés certíssimament, no per això deixaria de fer (i ab major cuidado) la vostra santíssima voluntat. I vos serviria i vos amaria de tot mon poder ab la major alegria i contento que puga nígú pensar, d'haver-vos servit i amat el temps que em resta de vida. I después ja em posaríeu vós a ont tindríeu gust.»

25. Tan desapegada em trobava de totes les coses, que no n'hi havia níguna qui em donàs contento, si no era fer la voluntat del Senyor i morir per ell, així com jo el veia a ell morir per mi i per tot el Gènere humà, son Amat, per perdonar-nos a tots los pecats, i en particular los meus, qui són tants i tan graves, que sempre estic pensant que tinc merescuts mil inferns, si mil n'hi hagués, molt confiada però en la sua clemència i pietat, que tindrà de mi compassió (encara que no la meresc) per los seus santíssims mèrits i per la intercessió de la mia gran senyora Maria santíssima, qui me digué que ella era amparo d'aquesta obra, i que l'hei digués que no faça cas de treballs, que ella li assistirà. Així heu esper de la sua gran amor, que farà per honra i glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 26

Cantava l'ocell en lo verger de l'Amat, vengué l'amic i dix a l'ocell: Si no ens entenem per llenguatge, entengam-nos per amor, perquè en lo teu cant se representa als meus ulls lo meu Amat.

1. Entenguí del Pare celestial que *lo ocell qui cantava en lo verger de l'Amat* és son unigènit Fill volgut i amat, qui des d'una eternitat cantava en lo seu santíssim pit que és *verger de l'Amat*, el més bell i hermós que se puga considerar. I les veus que donava i el cant que cantava, era preparar-nos el jardí o verger hermosíssim de la sua vida, mort i passió, a ont havia ell de venir i cantar *qui vult venire post me abneget semet ipsum tollat crucem suam et sequatur me*, per ensenyar a los mortals i perquè ells s'aprofitassen mirant-lo i imitant-lo, fent sempre la sua santíssima voluntat, negant-se a si mateixos i aportant creu, seguint-lo per los mateixos passos que ell caminaria, si volem apartar-nos

de la gran misèria en què nos trobam pel pecat, que tot açò tenia ja present des d'una eternitat aquest divino Aucell per la sua gran i infinita sabiduria.

2. També mateix *cantava aquest divino ocell en lo verger de l'Amat, o altitudo divitiarum sapientiae et scientiae Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius et investigabiles viae eius*, que los secrets de l'Altíssim en aquestes obres tan grans, i en particular, en el misteri de la beatíssima Trinitat i aquest de la Incarnació, no los havem d'escrudinyar més de lo que nos importa, sinó creure i seguir la santa Fe, que la Isglésia santa nos ensenya. I per això cantava també *Beati qui non viderunt et crediderunt*. Així puc jo confessar-ho, no obstant la gran llum que el Senyor me donava contemplant lo gran amor, poder, sabiduria, etc. ab què el Pare ama el Fill, el Fill el Pare, i lo Esperit Sant el Pare i el Fill, la cosa més gran que se puga mirar. I veia-hu ab molta claredat i, ab tot això, ni heu sé dir ni declarar, sinó amar i més amar aquell poder, sabiduria, amor, etc. ab què totes les tres divines persones s'amen, entenen, etc.

3. Tot aquest poder, sabiduria i amor emplearen totes les tres divines persones en dispondre el misteri de la santíssima Incarnació, medi el més proporcionat per la nostra redempció. I que el verbo divino engendrat per un acte d'enteniment del Pare des d'una eternitat, fos concebut per obra de l'Esperit Sant, unint la naturalesa humana en la divina en una persona qui és Jesucrist Senyor nostro, i aquest és lo *Amic qui vingué*, com explicaré en son cas i lloc del millor modo que podré, dient-ne alguna cosa, que dir tot lo que hei entenia no és possible de modo nigú. *O altitudo divitiarum sapientiae et scientiae Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, et investigabiles viae eius*. Aquest gran misteri obraren les tres divines Persones de tot son saber, de tot son voler i de tot son poder, que és el fonament i la base de totes les fineses i felicitats que han obrades pel Gènere humà.

4. *Vingué lo Amic*, ab molta rauó li podem dir *Amic*, perquè aquell és vertader *Amic*, qui quan veu a son *Amic* en alguna necessitat no para de pensar com i de quina manera la podrà remediari, prenent l'ocasió oportuna per a subvenir-lo. Doncs qui millor i ab més eficàcia ha demostrat ésser *Amic* que Jesucrist, Senyor nostro, del Gènere humà? Pues que ab lo major cuidado i eficàcia que se puga pensar ni considerar *vingué* a remediari, aliviar i a consolar a tots los mortals, procurant a posar pau entre ells i el Pare celestial, ensenyant-los el vertader camí per ont havien de caminar. Per això *vingué lo amic* Cristo, Senyor nostro, ple de misericòrdia, pietat, benignitat, dolçura, suavitat i amor.

5. Oh Jesús sapientíssim, quines paraules tan suaves per los hòmens són aquestes *vingué lo Amic* per pujar los hòmens a tan gran dignitat que, sent així que no poden ésser Déu per naturalesa, per gràcia i del modo que pot *vingué* a fer-los Déu. Així ho pot dir aquesta pobra ànima, carregada de pecats, per la gran experiència que té, que sent una vil creatura la posa el Senyor moltes vegades en tan gran unió, que apareix el mateix Déu. *Vingué lo Amic* per a patir lo que mereixíem patir nosaltres per nostros pecats. *Vingué lo Amic* a ésser venut com un vil esclau per a redimir-nos a nosaltres de l'esclavitud del dimoni. *Vingué lo Amic* a ésser despullat per vestir-nos a nosaltres de la sua gràcia. Al fin *vingué lo Amic* a ser perseguit, afrontat, maltractat, assotat, crucificat i mort per donar-nos vida. Pot-se dir més d'aquest gran *Amic*? Jo dic ab tota veritat, que aquestes paraules *vingué lo Amic* les hauríem de tenir contínuament en la boca. I puc dir més, que sempre que les dic,

tinc grandíssima alegria. Gràcies ne sien fetes infinites an el mateix Amic pel seu gran amor.

6. Verament són grans paraules aquestes, i podria dir jo ab molta justícia que *vingué lo Amic* més per a mi que per nigú altre. Primerament per la major necessitat que jo tenia, per ser la major pecadora de tots. I després per la molta lliberalitat ab què m'afavoreix, essent la qui menos ho meresc. De tal manera que volgué que jo ves aquells incendis d'amor, qui lo obligaren a venir, i eren tals i tan veiements que, al parèixer, no podia fer de menos de venir. I perquè jo entengués quanta força tenien, volgué que jo en participàs, encara que indignament. I eren tals que no els podia sostenir sens fer moltes i grans demostracions, tota llàgrimes i plors. El cor no cabia en mi, sinó que apareixia que s'havia de partir pel gran ímpetu d'amor en què se trobava. I del foc, qui lo abrasava, donava tals salts, que era de les coses més particulars que se puguen passar, que era un portento no acabar la vida.

7. Jo estava admirada i pasmada de veure la gran lliberalitat i amor ab què *vengué lo Amic*, i més admirada de què volgués que jo ves el gran amor i infinita sabiduria del divino ocell, la segona persona de la santíssima Trinitat, per la qual ell era igual an el Pare i a lo Esperit Sant. I que aquest divino ocell abaixà *del verger de son Amat*, açò és, del pit del Pare celestial an el verger de la sua sacrosanta Passió, sempre *cantant* i demostrant la sua infinita misericòrdia. Tot això volgué manifestar-me que, certament, no puc dir altra cosa que lo que digué sant Pau *nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit*, tota pasmada i lligada, que no tinc forces ni paraules per escriure ni referir cosa alguna de lo que veia, sinó admirada clamar com el beato Ramon: «Oh deïtat, oh bondat, què puc dir de tu? sinó que ets gran sense fi?» Veritat és que tots los mortals tenim molta obligació de pensar, meditar i publicar aquesta obra d'amor tan gran, i jo més que nigú, suposat a mi tan lliberalment la m'ha manifestada. Però del modo que jo l'he vista i se m'és manifestada no és possible poder-ho explicar de modo nigú, sinó posar silenci a la llengua, cerrar los ulls i deixar obrar a qui totes les sues obres fa ab molta perfecció, suposant que aquesta de la Incarnació no té igual.

8. *Vengué lo Amic i dix a l'ocell: Si no ens entenem per llenguatge, entengam-nos per amor.* Parlava aquí aquest gran Amic com home i en nom de totes aquelles ànimes amigues de Déu nostro Senyor. I per això *dix si no ens entenem per llenguatge entengam-nos per amor*, com si digués *si no entenem aquest llenguatge altíssim d'aquest divino ocell, entenguem-nos per amor*, açò és, per les obres que obrava tan meravelloses, portentoses i admirables, perquè aquell se pot dir amor, qui passa a les obres, que amor sens obres no és amor. I quant majors són les obres major lo amor. Quines obres d'amor són més grans que les d'aquest gran amic, Cristo Senyor nostro? Tan plenes de caritat i humilitat, que no tenen igual. Venir an aquesta vall de llàgrimes, passar per tantes tribulacions, sofrir tantes penes i aportar creu ab tant de gust i alegria. Fer-se com un de nosaltres i dir *si no ens entenem per llenguatge, entenguem-nos per amor*, com si el seu saber i entendre fos tan limitat com el nostro. Hai major humilitat? Tot això feia per bé i ensenyança nostra, perquè procurem a seguir-lo i imitar-lo. I aquells qui no lo entendrien per ensenyances i doctrines altíssimes que ha cantades el divino ocell, lo entenguem per les obres raríssimes d'aquest gran Amic.

9. (f.160) Gran confusió fonc la mia ouint a mon Amat, qui em deia que aquesta doctrina havia donada per molts qui no posen l'atenció en voler *entendre el llenguatge de l'ocell divino*, del modo que se permet an el judici humà. I que per això parlava ab aquesta claredat, que a lo menos s'entenguessen per amor, sols que complissen en la sua obligació i que corresponguesen a lo que signifiquen aquestes paraules *entenguem-nos per amor*. Certament que tenen gran profunditat, però si les volem entendre no nos faltarà el llum que s'ha de mester, ni forces per complir en nostres obligacions, si nosaltres rendits i humils, les demanam a los peus de Cristo crucificat, qui com en tot és tan poderós i misericordiós, ho serà també en donar-nos la sua gràcia i auxili, per conèixer-lo, amar-lo i servir-lo, fent la sua santíssima voluntat, negant-nos a nosaltres mateixos i aportant la creu que serà servit donar-nos ab gust i alegria. I d'aquesta manera és cert que nos assistirà, com me digué ell mateix, qui me digué: «Per això *vingué lo Amic* per assistir-vos.»

10. Oh gran Amor! A què no lo obligarà la sua infinita caritat? Después que lo obligà a venir a fer-se home des del pit de lo etern Pare en les entranyes de Maria santíssima, però tan afavorida de tota la beatíssima Trinitat, que fins aquella hermosíssima corona que li posaren, quan la coronaren de glòria, l'hei posaren en aquella ocasió que *vingué el gran Amic*, ab tantes ditxes, gràcies i felicitats que gosava, que no és possible poder-ho explicar, ni menos se pot dir ab paraules l'estimació que nosaltres deuriem fer de la vinguda d'aquest gran Amic. Sempre hauríem d'estar dient *si no ens entenem per llenguatge entengam-nos per amor* posant per obra tots los medis possibles, encara que nos costàs molts treballs de fer en tot la sua santíssima voluntat.

11. Oh summo bé i alegria del meu cor, refugi i amparo de l'ànima mia, què fortalesa tan gran haveu donada an aquesta pobra ànima, suposat no tem cosa d'aquesta vida, sinó tan solament disgustar a mon espòs Jesús, aquell gran Amic, per qui desig ser afrontada, despreciada, maltractada, desemparada i avorrida. De tal modo que li suplicava i demanava ab molta vivesa del meu cor, que permetés (sens ofenses sues però) que les persones ab qui habit, que em donen de palos i les majors mortificacions, que se puguen imaginar. I això l'hei deia ab uns incendis de foc qui em cremaven i consumien sens poder tenir un punt de repòs en lo desig i afecte que tenia de patir, i poder imitar ab alguna cosa el gran amic Jesús, ab una violència que em feia, que el cor (apareixia) que se n'anava de mi, per veure si trobaria algun medi per poder patir. I quant més penaria més alivio tindria, perquè tindria lo que desitja, i pel contrari, com no hu pot alcançar, tot se desatina. I aquest és el major penar, no poder patir, i és una creu tan pesada que, qui no l'ha gustada, no sap que és aportar creu i negar-se a si, rendida sempre a la santíssima voluntat de mon Amat, que si no fos d'esta manera seria impossible poder-ho tolerar.

12. Tan vivament m'aturmenta sempre aquest afecte de voler més patir i més patir, i amar i més i sempre més amar, que deia a mon Amat: «Altíssim Senyor, si no m'aliviau concedint-me lo que ab tantes ànsies desitja el meu cor, a mi m'apareix que lo millor seria morir», perquè viure sense patir és un continuo morir. I és un portento molt gran que obra lo Amat en no deixar-me morir, però que molt que faça aquest portento, si contínuament està obrant fineses i més fineses per aquesta gran pecadora. Un dia era tan gran lo afecte que tenia de reber la santa comunió, que em costà un gran treball haver-me de reprimir perquè no hu entengués el sacerdot, qui me l'havia de donar. (Bendit sia el Senyor, qui així heu disponia) era tanta la pressa que em donava, que fonc més pendre-la de les mans

del sacerdot, que ell donar-la'm. I Cristo, Senyor nostre, sacramentat demostrà un gran gust de venir a mi. No fonc poca la confusió que tenia, perquè tenia present la mia gran vilesa i maldat, però deia-li: *in te domine speravi non confundar in eternum*.

13. En el mateix instant que hagué rebut a Cristo sacramentat passaren tals coses per mi, que no és possible que se puguen referir. Entre elles era que jo no cabia en niguin lloc, perquè despedia tants grans incendis de foc que no els podia tolerar, i com si fossen unes vives flames m'abrasaven i consumien i feien-me desatinar. Interrumpí ab veu alta ab estes paraules: «Déu meu i Senyor meu, Jesús meu dolcíssim i amantíssim del meu cor i de la mia ànima, com tant de bé an aquesta gran pecadora? Jo m'abràs, jo em crem tota, i no tinc més forces per poder sustentar tantes gràcies com vós me feu.» Pobra i miserable de mi, tota em fonia com la cera en el foc, tota llàgrimes i plors, ab tals sentiments i ímpetus d'amor, que el cor se partia. I per tenir-me tan lligada per los braços, no és possible dir lo que patia, i suplicava'l que aumentàs les forces i el patir, perquè tenia tanta set de patir, que patir tot lo que ell ha patit (m'apareix) que no la'm podia apagar, ni niguin altre modo de patir. D'aquesta manera anava augmentant la unió i arribà a punt que les entranyes se rompien, el cor se partia i l'ànima, com si del tot s'hagués d'apartar del cos per estar ab son espòs Jesús, qui la tenia tota amb ell.

14. Unió major que aquesta no l'havia tinguda mai, perquè arribí a punt de no poder respirar ni pronunciar una paraula tan solament, tota encesa del foc del divino amor, ab un sudor de la mort. I jo crec, que no hi ha cosa més semblant a la mort, ni més prop del morir, que és aquesta unió. Lo que té és que dura poc temps, perquè o té d'aliviar-se o expiraria del tot, no té més remei perquè ell ha de fer una de les dos. Quan me trobí per gràcia del Senyor en aquesta ditxa tan gran, que pareix que estava per expirar, doní un gran crit, Jesús dolcíssim, i fent grans demostracions exteriors de lo que passava interior, interrumpí ab grans plors, ab gran abundància de llàgrimes, qui m'aliviaren algun poc. No que jo cercàs alivio, sinó penar i que se fes la santíssima voluntat de Déu nostre Senyor, sinó que fonc forçós que el Senyor posàs aquest medi per conservar-me la vida, que jo tant desig acabar, per no estar en perill d'ofendre'l.

15. Jo no em cansava de dir-li que tota era sua, cor, enteniment, memòria i voluntat, que fes d'aquesta pobra ànima lo que voldria, i que no el volia sinó a ell. I hauria volgut convertir-me tota en llengües per alabar-lo i en cors per amar-lo, sols per ser ell qui és i no més, i que totes les creatures que ell ha creades fessen lo mateix. I aquest gran Senyor me respongué i digué: «Tu ets tota per mi i Jo som tot per tu», ab un amor tan gran que m'ho deia, que jo tota em disrretia, però donava'm tan gran valor i confiança del seu gran poder, que no podia tenir algun reparo ni dubte de modo niguí, que no fos aquest gran amic Jesús, tot ple de misericòrdia, el qui em parlava. I no obstant això, estic molt rendida i subjecta a los ministres del Senyor i a la santa mare Isglésia catòlica romana, prompta a creure i confessar lo que diran. I per això torn a suplicar a V.M. lo que tantes vegades li he suplicat, que si judica esser lo contrari de lo que jo dic, que es servesca de cremar tots aquestos coderns⁷¹, que seria per a mi un gran contento, i sinó sia tot per major glòria de sa divina Majestat, que no té altre fi aquesta pobra ànima tan amada i regalada del creador.

---

⁷¹ Per 'quaderns'. Aquesta explicación ens indica on escrivia sor Anna, en plec que constituïen quaderns..

16. Obres són aquestes més per admirar que per explicar, veure lo amor ab què em parlava aquest gran amic, Cristo Senyor nostro, i deia'm: «Filla i esposa mia, jo som lo Amic qui vingué per mostrar aquest amor tan gran. Què vols més de mi?» I jo li responguí: «Senyor no més que fer la vostra santíssima voluntat, i que les creatures totes fessen lo mateix.» I ell tornava'm a dir les mateixes paraules, i les me digué tantes vegades que m'acabava la vida. I per últim me digué, que li donava molt de gust en la confiança tanta que tenia en la sua infinita bondat, i que més agradable li era açò que si fes algunes obres molt grans. Ja veu quant nos importa tenir tota la confiança en Déu nostro Senyor, així com la té aquesta pobra ànima, que li puc assegurar que níguna cosa me perturba ni me desanima, antes sempre estic més fort que una penya vinga lo que vinga, que esper i confii sempre ab nòstron gran amic Jesucrist, Senyor nostro.

17. Jo lo estava mirant i contemplant, que el gosava sacramentat ab molta claredat, gran dolçura i suavitat. I ell me digué: «Jo també vinguí per sacramentar-me i demostrar la mia gran amor en aquest diviníssim sacrament.» I és així perquè, mediant aquest divino sacrament, posa les ànimes en tal unió que apareixen el mateix Déu, perquè és tan gran i particular aquesta unió, que no és possible donar-ho a entendre a qui no l'ha gustada. Per això me digué, que *digué també a l'ocell si no ens entenem per llenguatge entenguem-nos per amor*, perquè és una obra aquesta tan gran d'amor i per amor, que no té igual. Al fin, obra per la qual volgué quedar-se entre los hòmens fins a la fi del món. Pot-se veure ni desitjar major amor? Un senyor de tanta majestat, Déu i home, home i Déu voler estar en el nostro cor ple de maldat i suciedat, i voler venir tantes vegades en aquesta miserable ànima, la major pecadora del món, per qui és poc lo Infern. Què més volem d'aquest gran amor?

18. Jo confés que és poc per mi lo Infern i que el tenc molt merescut. I ab tot això és tanta la confiança que tenc d'aquest gran Amic, que no tinc remei de pensar en lo Infern, ni menos tenir-ne el menor temor, com si no n'hi havia de níguna manera. I dic a mon Amat: «Amantíssim Déu i senyor de l'ànima mia, si jo puc tenir los pensaments i mirar i contemplar una prenda tan bella i hermosa, rica i gran, com és vostra divina i soberana Majestat! Per què m'entretendré en pensar i mirar la major misèria, desdita, fealdat i hediondès que se puga imaginar? Encara que és veritat que tot és menos de lo que jo merec, i confés que és molt important per moltes ànimes pensar en lo Infern, però això a discreció i parer del confessor, segons que judicarà per major glòria. I així lo que jo dic no és que no hi vulla pensar, sinó que és vingut ab tan gran amor an el meu cor el gran amic, Cristo sacramentat, que no m'és possible tenir los pensaments en lo Infern. I no obstant això, en certa manera lo tinc sempre present, pensant que és poc per mi, molt confiada que per la sua gran bondat me perdonarà i no em deixarà a mi, ni jo a ell per tota una eternitat. Així sia amén.»

19. Tot això fundava en el gran amor que demostrava tenir el gran Amic an aquesta pobra ànima, aconsolant-la del sentiment que tenia de no poder consentir més d'estar sense gosar-lo així com és, ab tanta enyorança que tenia, que no sabia com poder-me passar ab tantes llàgrimes que desrremava i plors, que em croixia sens poder-ho abscondir. I estava entre les religioses an el cor, i aquesta és una pena per a mi molt gran, però la passava ab molt de rendiment a la sua santíssima voluntat, tan ben posada en el meu cor, que no volia, ni desitjava, ni amava, ni esperava altra cosa sinó tan solament fer la sua santíssima voluntat, sens tenir altre apego que a voler anar-me'n ab lo gran Amic per qui penava i

suspirava, sempre cantant com un ocell *in te domine speravi, non confundar in eternum*, i molts altres versos, que seria mai acabar haver-los de referir.

20. Los col·loquis que tenia ab mon espòs Jesús i ell ab mi, és cosa d'admiració. Deia'm: «Què és o què vols, que no som jo aquí.» I dona'm una ferida en el cor molt regalada, que sols ab la sua gràcia poguí tolerar-la. Les gràcies que em feia i les dàdives que em donava, no és possible poder-les explicar. I jo tan contenta i alegre, que no podia deixar de cantar fent-li moltes exclamacions, i en totes acabava ab lo psalm *in te domine speravi non confundar in eternum*. I ell me deia, que això és *entendre-se per amor* i així me digué que cantàs, i que havia de cantar també en el Jardí o verger de lo Amat, que era la sua santíssima Passió, verger del Pare celestial, el més bell i hermós de quants se'n poden trobar. I deia'm que cantàs com abella sustentant-me en aquelles suavíssimes flors de la Passió sacrosanta, sempre cantant *fiat voluntas tua*, que aquest és el cant del seu major agrado, i qui li dona més gust.

21. A tal punt m'arribà, que no volia níguna cosa sinó fer en tot i per tot la sua santíssima voluntat, ni tenia confiança de níguna cosa sinó tan solament del seu infinit poder. De tal manera que diferents vegades ne fiu examen, i no poguí trobar mai que ni resabios de confiança tingués, sinó era en les santíssimes llagues del gran Amic a ont tenia l'habitació de nits i de dia, sempre dient-li, que no confiava de cosa creada, sinó tan solament del qui les ha creades, qui em sustentava havia molts dies sens pendre sustento de cosa d'aquesta vida, en les sues llagues santíssimes, fent-me gustar (encara que indigna jo) suavíssimament la llaga del seu santíssim costat. I deia'm que cantàs pel verger del seu cor divino *fiat voluntas tua*, com a la veritat no podia fer de menos, ni deixava de cantar moltes vegades *fiat voluntas tua*, ab un desig molt gran d'aumentar sempre i fer la divina voluntat ab major perfecció i que tots los mortals fessen lo mateix, empleant-se sempre ab aquest divino cant, qui tant de gust dona an el gran amic, Cristo Senyor nostro.

22. Més me digué, que havia de ser i havia de fer com l'abella, qui s'aposa i recrea per les flors, i sempre canta. I així que per qualsevol flor que volgués aposentar-me i recrear-me, que fos sempre de la sua sacrosanta Passió, sempre cantant *fiat voluntas tua*. No és ponderable la gran confusió que jo tenia, estava feta un mar de llàgrimes de veure'm tan afavorida de tota la beatíssima Trinidad. I jo tan poc agraïda, que certament lo qui em dava més pena, quan m'havia de confessar, era la ingratitud que tenia a les gràcies que rebia tan contínues i particulars, que m'apareixia una falta gravíssima. Consider V.M. quina falta és aquesta tan gran. I així faça'm caritat, per amor del Bon Jesús de suplir la mia falta, de donar gràcies per mi, i suplicar an el Senyor que em perdon los meus pecats, que com sap V.M. són molt grans, però tinc-ne (gràcies a Déu nostro Senyor) una gran pena i dolor d'haver-los comesos, no per temor de lo Infern sinó per ser ofenses contra sa divina Majestat.

23. Molt queixós estava el gran amic, Cristo Senyor nostro, de los hòmens per la poca menció que fem de la sua mort. I estant jo tota suspesa, que no puc dir que tingués nígún pensament, sinó mirar-lo i contemplar-lo ab molta dolçura i suavitat, m'ho digué i declarà d'aquesta manera dient-me: «Quan mor un rei de la terra, totes les campanes toquen convocant-se los hòmens per fer algunes demostracions de sentiment de la mort d'aquell rei. I quan jo mor, qui som el rei de cel i terra i rei de reis, quines demostracions fan, quina menció, ni quines campanes toquen per fer-ne sentiment? No saben que totes les vegades

que fan un pecat mortal me maten a mi? A ont són los plors, ni la pena que en tenen? Essent així veritat, que s'hauria de plorar ab llàgrimes de sang, tocant campanes, açò és, convocant les potències i tots los sentits, perquè tots ne fessen gran sentiment, i se'n fa tan poca menció, que és lo que menos se pensa, i és la major desdita que se puga imaginar.» Pot-hi haver major infelicitat? No sabem per cosa certa, que totes les vegades que se fa un pecat mortal, moriria el Senyor altra vegada si pogués morir? Pues com ne fem tan poca menció? Per les llagues santíssimes de mon amat Jesús suplic a tots, que plorem les faltes que havem fetes; i d'aquí en avant, ajudats de la sua divina gràcia, procurem a no ofendre'l més, sinó amar-lo i alabar-lo per a sempre amèn, que d'aqueixa manera *s'entenen per amor*.

24. *Perquè en lo teu cant se representa als meus ulls lo meu Amat*. Açò és la voluntat del meu Amat, que és (deia el gran amic, Cristo Senyor nostro), que Jo sia el primer, qui començ a abnegar-me a mi mateix, i caminar pel camí de creu, per donar principi, modo i camí a tots los hòmens, si volen fer la santíssima voluntat del Pare celestial mon Amat, que abnegar-se a si mateixos i abraçar-se ab la santa creu, això és lo que donava a entendre i representava el divino ocell a los ulls de lo Amic, que ell i tots los demás fessen la santíssima voluntat del Pare celestial son Amat. Així ho executà tota la sua vida i me digué, que no obrava cosa que primer no la tractàs ab son Amat, per fer sempre la sua santíssima voluntat, i per donar-nos exemple com nos havem d'aportar, en no dispondre cosa alguna que primer no la tractem i consultem ab ell, demanant-li la sua santíssima benedicció, si no volem errar.

25. Una gràcia em féu mon Amat que em manifestà i descobrí aquelles ànimes qui s'abneguen a si mateixes i aporten creu, que no és possible poder explicar el contento i gust tan gran que donaven a lo Amat, ni menos la gran dita que tenien aquestes venturoses ànimes, que certament era per a fer enamorar a totes les demás de pendre aquest camí tan profitós per a elles i hermós a los ulls de lo Amat. I per al contrari, era la major desdita que se puga pensar, veure aquelles qui no van per aquest camí, de quin modo corren pel camí de la sua perdició, que certament era cosa de gran llàstima i digna d'ésser plorada amargament. I pregar contínuament an el qui és tot i heu pot tot, que los don la verdadera llum perquè puguen emprendre aquest camí de tanta importància per a elles, pues les aporta ab tota siguridat a salvació, per imitar i seguir el gran amic, Cristo nòstron bé, i donar-li gust, tot per major glòria sua i no més.

26. No tinc major alegria que quan veig ànimes ab aquesta resolució, determinades de primer morir que faltar un àpice en voler complir en tot i per tot la voluntat de Déu nostro Senyor. Així se trobava aquesta pobra ànima (per la gran misericòrdia del Senyor) que al parèixer, ja podia dir que no vivia més en aquest món, per la gran gràcia que gosava de la beatíssima Trinitat, ab la major unió i coneixement de la divina essència que se puga pensar, mirant i gosant, com si era un de los esperits celestials. I ab tot això, no podia aquietar-se ni contentar-se d'amar-lo així com lo amaven los mateixos esperits celestials, essent així veritat, que em feia gràcia lo Altíssim, que accedia⁷² a los Serafins, i em trobava més cerca de la divina essència que ells, que no hi havia més que desitjar. I el meu cor, no per això estava quiet sinó que saltava com si tingués d'esclatar, sens parar un punt de cantar *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, i sols ab les ferides tantes que li donaven lo

---

⁷² Probablement per 'excedia'. En el sentit que sobrepassava els serafins.

podien sustentar i confortar de los incendis i ímpetus d'amor que tenia. La voluntat tota s'abrasava i desatinava en voler patir i més patir per poder més amar i molt més amar a son Amat, perquè lo hauria volgut amar ab un amor sense fi, si possible fos estat, que certament són les majors tribulacions que puga passar una ànima, però gràcies an el Senyor les passí, sempre molt rendida i conformada ab la sua santíssima voluntat, tenint sempre present lo exemple que nos ha donat el gran amic, Cristo Senyor nostro, conformant-se sempre ab la santíssima voluntat del Pare celestial, son Amat. I tinc per cosa molt certa que ànima qui tindrà sempre los ulls de la sua consideració en lo exemple que nos ha deixat el gran Amic, estiga segura que no tindrà apegó a cosa niguna i que sempre farà la santíssima voluntat de Déu nostro Senyor.

27. Més me digué aquest gran amic, Cristo Jesús, que *vingué* també per dispondre i deixar ministres seus en la terra, qui tinguessen el [a sota: he vist el ple 19 dialogació i càntic d'amor núm. 26 no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] mateix poder que ell tenia. I m'ho digué i declarà d'aquesta manera, que lo que ells obraven, ho feia ell, i que aquell qui menospresciava algú de sos ministres lo menospresciava a ell. I així que era molt del seu gust, que els tinguessen molt de rendiment i obediència, perquè ell los havia deixats i posats en la santa mare Isglésia, perquè administrassen los sagraments per bé de les ànimes. D'aquesta manera pot dir que estava aquesta pobra i miserable pecadora, tan subjecta i rendida an el ministre de Jesucrist, son confessor, que no li manava cosa per dificultosa que fos, que no la complís i posàs per obra, com si fos el mateix Cristo qui m'ho manàs. I en efecte, en aquesta ocasió me'n manà alguna molt dificultosa i el gran amic, Cristo Senyor nostro, se'm manifestà en el cor del seu ministre, i me digué: «No temes que som jo el qui t'ho man.» I jo li responguí: «Què temeré poderosíssim Senyor, si és tan gran la confiança que jo tinc en lo vostro infinit poder. I així no tem a niguna cosa, sinó que ab tota siguritat faré l'obediència, i sia tot per major honra i glòria vostre amén.»

Dialogació i càntic d'amor núm. 27

Tingué son lo Amic, qui molt havia treballat en cercar lo seu Amat, e hagué por que no oblidàs al seu Amat. E plorà per tal que no s'adormís, e que el seu Amat no fos absent de son record.

1. L'hora més del meu gust que se puga trobar, que és después de les matines que resam a mitja nit, estava en un rato d'oració pensant, meditant i contemplant les penes, angústies i tribulacions que patia mon amat Jesús, quan féu aquella fervorosíssima oració per bé de les nostres ànimes en lo hort de Getsemaní. I trobi'm en el principi de la mia oració en un lloc profundíssim, que apareixia un mar molt gran, qui em significava los treballs i penes que passa un Amic, qui és vertader Amic, per trobar lo seu Amat. I és cosa certa que el vertader Amic no para mai ni té un punt de repòs fins que ha trobat, adorat i abraçat a son Amat ab un amor grandíssim, ab una fe molt viva i una esperança molt certa de què lo Amat no deixarà mai a son Amic, ni li faltarà en totes les sues tribulacions. I a dir la veritat, ab l'experiència que tinc, trob que és així, perquè si bé ha molt temps que treball en cercar lo meu Amat, ni he pensat mai no trobar-lo, ni he temut mai que em deixàs en les mies afliccions.

2. Certament que és cosa rara i per admirar el modo com lo Amat se deixà trobar en aquesta ocasió d'aquest pobre Amic, mostrant-me la sua hermosura i majestat a modo d'un resplendor, la cosa més bella que se puga mirar. I me digué, que *lo Amic qui molt havia treballat en cercar lo seu Amat* (de qui parla el beato Ramon en aquest càntic) és lo apòstol sant Pere, qui després d'haver treballat molt en cercar lo seu Amat, açò és, per fer i complir ab tota perfecció la sua santíssima voluntat, *tingué son* i no tan solament *tingué son* sinó encara s'adormí lo apòstol sant Pere, *qui molt havia treballat per cercar lo seu Amat* del modo que he dit, que el vertader *cercar lo Amat* és procurar fer molt complidament la sua santíssima voluntat, que d'aquesta manera treballà molt aquest gran apòstol i amic del Senyor, sant Pere. I sinó miren les ànsies i cuidados que tenia i les promeses que feia, *etiam si opportuerit me com mori tecum non te negabo*. I no obstant tot això, *tingué son* i ho permeté sa divina Majestat, perquè com lo havia destinat son vicari en la terra lo volgué exercitar en moltes coses, perquè tinguésem d'ont pendre exemple per saber com nos havem d'aportar.

3. *Tingué son lo Amic* sant Pere, i encara s'adormí, com tinc dit, no del cansació que tenia *de cercar lo seu Amat*, antes bé, perquè se deixà de cercar-lo, que el qui no camina i treballa en el camí de la virtut torna atràs *i té son*, i ab molta facilitat s'adorm com féu sant Pere, qui no obstant la gran confiança que tenia del seu Amat, perquè al parèixer confià massa de si, pues se posà en ocasió olvidant-se de les sues obligacions, caigué miserablement en tan gran pecat, com fonc negar a Cristo, Senyor nostro (f.165). I això és *la son que tingué lo Amic, e hagué por, que no olvidàs el seu Amat* aquell que ell havia confessat per vertader Déu: *tu es Christus filius Dei vivi, e plorà amargament flevit amare per tal que no s'adormís* en lo pecat. I de la gran pena que tingué de la sua infidelitat, sens tenir atenció a la paraula, que tant ànimos havia donada a son Amat, d'ont podem aprendre quant poc se pot fiar de les nostres paraules, si aquestes no van reforçades ab la gràcia i misericòrdia de Déu nostro Senyor, qui mai nos faltará si confiam en lo seu infinit poder.

4. D'altra manera m'explicà aquest càntic, que no sé si em sabré declarar, perquè és de les coses més hermoses que haja gosades mai. Jo mirava a mon amat Jesús del modo que feia oració en lo Hort, i veia'l que despedia la major claredat que se puga pensar. I tenia'm en tan grandíssima unió en Déu, i tota tan posada en Déu, que no m'apareixia que hei hagués altra cosa si no és Déu nostro Senyor. I a la veritat és així, que tot lo qui no és Deu níguna cosa és, aquesta era la mia consideració, i sempre pensava que no hei havia sinó Déu, i fer en tot la santíssima voluntat de Déu. I per això estava de modo que no podia demanar ni desitjar, de la mateixa manera que estan los esperits celestials, qui per esser tanta la unió que tenen en Déu, nostro Senyor, entenen el modo com Déu penetra tot lo que ells li volen demanar. I com veuen quina és la sua santíssima voluntat, lo estan mirant, gosant i contemplant, complint i fent la sua voluntat, sens parlar ni dir-li cosa alguna, perquè veuen que totes les coses té molt presents i gusta de què se faça la sua santíssima voluntat. I així podríem dir, que tot l'hei demanen i que no li demanen res, perquè tot ho deixen a la sua disposició, per la gran unió que tenen amb ell i el gran amor ab què ell tracta les ànimes.

5. Ab molta veritat puc dir que és així per la gran ditxa que tenia d'haver-me posada mon Amat en aquesta unió. I manifestava'm el modo com tenia present tot lo que jo li podia demanar, i tenia'm pasmada, admirada i satisfeta de tal manera, que cosa níguna li podia

demanar, perquè veia el gran cuidado que ell tenia de tot quant jo li podia demanar. I en particular de totes les ànimes, que és el que jo tinc sempre. I com veia ab tanta claredat la sua santíssima voluntat, no tenia voler ni desitjar, sinó tan solament gosar i entendre, una cosa tan altíssima que és la major ditxa i felicitat an a què pot arribar una ànima estant en aquesta vida, perquè veu ab una grandíssima claredat lo que obra son Amat, i per això no pot fer altra cosa sinó la sua santíssima voluntat, molt confiada que ell cuida complidíssimament de lo que a mi me dona més cuidado.

6. En aquesta ocasió sí que podia dir aquesta pobra ànima *tingué son lo Amic, qui molt havia treballat en cercar lo seu Amat* perquè no havia de tenir niguin cuidado, sinó tan solament mirar, gosar i contemplar lo seu Amat fent la sua santíssima voluntat, per lo qual *molt temps havia treballat*. Aquí sí que veia aquest pobre Amic coses grans en lo seu Amat! Tan grans, que no sé modo ni manera de poder-ho explicar. I així bé pot dir *tingué son lo Amic qui molt temps havia treballat per cercar lo seu Amat*, per esser la veritat que, des que tenc record, *treballava per cercar lo meu Amat*, açò és, per fer la sua santíssima voluntat ab tota perfecció possible, a una pobra i vil creatura com som jo, que no es pot desitjar cosa més justa ni més del gust de Déu nostro Senyor, en aquesta vida.

7. Pobra i miserable de mi, veure'm en una ditxa tal! Tota admirada, pasmada i adormida en los santíssims i suavíssims braços de lo Amat, qui me digué: «Aquest és el vertader *tenir son*». I aquest és el vertader dormir, descasada de tota cosa per la confiança grandíssima que tenia de la infinita clemència, benignitat, lliberalitat, misericòrdia i bondat del meu Amat; sens pensar que hei hagués altra cosa sinó Déu, amar a Déu, gosar Déu i glorificar a Déu per tota una eternitat. De tal manera, que fins aquell dolor i sentiment que tinc sempre tan gran d'haver-lo ofès, no el podia tenir de modo niguí, perquè estava com si era ja benaventurada. No que deixàs de tenir aquelles notícies de les ofenses que havia fetes a mon Amat, per la mia gran vilesa, flaqueza i ruïndat, que si no fos estat pel modo com me tenia adormida en los seus santíssims braços, tinc per cert que el cor m'hauria rebentat, per veure quant diferent me tractava mon Amat de lo que jo mereixia, qui lo havia deshonrat tantes vegades, que sols pensar-hi me desmaia, quan ell dona lloc.

8. Certament que és molt gran la pena d'haver ofès a mon Amat, quan ell me deixa en estat de poder-la tenir. I per això mateix *lo Amic sant Pere*, quan se va veure en la sua gran misèria d'haver negat lo seu Amat *hagué por que no olvidàs lo seu Amat, e plorà* amargament, de lo més íntimo del seu cor demanant-li perdó, per donar-nos exemple com nos havem d'aportar, quan per nostra flaqueza, desllisam en alguna falta contra sa divina Majestat, que l'havem de plorar així com ell *plorà per tal que no s'adormís e que el seu Amat no fos absent de son record*. Qui podrà considerar quines ànsies serien tan penoses per lo Amic sant Pere i quant del gust de son Amat? qui me digué: «Desdixat del pecador qui s'adorm en la culpa i pecat, i ditxós aquell qui el *plora, per tal que no s'adorma*.» Bé pot confiar que, si el confessa ab propòsit de l'esmena, que això és *no adormir-se*, que lo Amat li perdonarà i li assistirà, *i mai serà ausent de son record*.

9. Molt important és *tenir por de no oblidar a lo Amat* i, per això, és menester contínuament fer-li moltes gràcies de los molts binificis que cada dia rebem de la sua lliberalíssima mà. I en particular del gran amor ab què vingué a desrremar la sua preciosíssima sang per borrar les nostres culpes i pecats. I així sempre serà molt acertat *tenir por d'olvidar-lo*. I ai d'aquell qui no té por d'olvidar-lo, perquè és cosa certa que

s'adormirà en lo pecat i caurà moltes vegades en molts de pecats. I així procurem *a no oblidar-lo*, açò és, no nos descuidem de les moltes gràcies que nos ha fetes i sempre nos fa, si volem no tornar en la desventura del pecat mortal, qui és la major desventura de quantes ne podem tenir.

10. No és possible poder explicar les fineses que fa mon Amat per aquell Amic, qui tot se dona a cercar-lo, servir-lo, amar-lo, engrandir-lo i alabar-lo, sempre *tenint por* de disgustar-lo per ser ell qui és i no més, ab confiança però de la sua gran bondat, que li assistirà. Aquesta és sempre la mia tema, i quan estava tan posada en fer la sua santíssima voluntat, i que no volia sinó Déu i niguna altra cosa fora de Déu, *tingué por de no oblidar-lo*, per sempre més i més amar-lo, ab tan gran desig que no em cabia dins el meu cor, tota abrasada i desatinada per la gran unió ab què em tenia, tan gran que me'n portava de la terra tota en la Pàtria celestial, que verament no és dicible lo que sentia aquest pobre i miserable Amic, qui tota l'assistència de son Amat havia de menester per no dir ab veu alta: «Jo me'n vaig del tot ab mon amat i volgut espòs Jesús an el lloc d'ont és vingut, que és el pit santíssim del Pare celestial.»

11. Jo sortia tota de mi i trobava'm tota en Déu, sens veure altra cosa sinó Déu i sempre més Déu, sens poder pensar cosa d'aquesta vida, sempre dient: «Amantíssim Senyor, Déu del meu cor i de l'ànima mia, jo me'n vaig del tot. Per mi ja no hei ha més vida, no tenc pare, ni mare, ni germans, ja no hei ha més cosa en aquesta vida per mi si no sou vós qui sou Déu, i perquè sou Déu, que si no éreu Déu, no vos voldria a vós, sinó que sense parar ni tenir un punt de repòs, *treballaria per cercar a Déu*, trobar a Déu, servir a Déu i amar a Déu, per ser Déu qui és, i no més.» D'aquesta manera em trobava, i no tenia ni apetia cosa alguna fora de Déu, sinó abraçar ab grandíssim gust la creu que Déu m'enviava, que certament no era poc pesada, perquè era lo que se veia de mi a lo exterior, que per això m'era pesada que, en quant a lo que desig patir per son amor, era no res.

12. Jo em trobava ab un afecte d'abraçar a mon Amat i adorar-lo, que no em podia detenir, com si era una loca, ab un desig més que gran que tenia de què dispongués l'hora en què pogués per a sempre fer la sua santíssima voluntat. Aquí sí que no és possible poder pensar la gran força que el cor me feia, de què donàs a mon divino Amat un abraç fortíssim per no deixar-lo mai més, dient-li mil desatinos. Déu meu, Pare meu, Jesús meu, creador meu, redemptor meu, vida de la mia vida, ànima de la mia ànima, consuelo i alivio del meu cor i amparo de la ànima mia, què voleu d'aquest pobre Amic, qui no vol ni desitja cosa alguna sinó a vostra divina i soberana Majestat. Sempre *plorant* i penant per *no olvidar-vos* ni un instant? Jo no tinc cor, ni vida, ni memòria, ni enteniment, ni voluntat de modo nigú. La una, perquè tota em som oferida a vós i deixada en les vostres santíssimes mans, i a la vostra santíssima providència, com en efecte ha molt de temps que veig que em porta per aquest camí, perquè ell és el qui em guia i cuida de mi ab gran amor. L'altra, perquè em tenia tan lligada, que no podia conèixer si niguna cosa hei havia en mi, sinó tan solament a mon divino amat i volgut espòs Jesús.

13. Per la misericòrdia de Déu nostro Senyor, estant d'aquesta manera rebí la santa comunió i les gràcies que Cristo sacramentat me feia, no tenen igual, perquè aquest dia no havia de pendre sustento corporal, ni cosa d'aquesta vida, i ell volgué donar-me el seu santíssim cor per sustento, perquè passàs com los esperits celestials ab lo sustento divino

i celestial. Jo, per la gran indignitat ab què em trobava, no el gosava pendre, i no em fong possible deixar de fer la sua santíssima voluntat. A més d'haver-me donat aquest divino sustento, volgué que la sua santíssima Mare me donàs a ell mateix del modo que el tenia en los seus santíssims braços recien nat, perquè aquesta pobra ànima fes tot quant voldria d'ell, abraçant-lo, adorant-lo, amant-lo, demanant-li i suplicant-li tot lo que voldria, sens tenir nigu reparo, que em concediria tot lo que li demanaria.

14. Déu meu, bé i alegria del meu cor, qui podrà explicar la gran confusió que tenia? Per veure'm tan flaca i tan afavorida de vostra divina Majestat, ni menos qui podrà dir el contento tan gran que tenia, que no em cabia en el cor, per veure la gran ditxa que tenia de donar-me la mia gran senyora Maria santíssima, una joia tan preciosa, bella i hermosa, com és el Ninyo Jesús, que em posà en los meus braços i satisfeu l'ànima de modo que no tingué que demanar-li, sinó que en tot i per tot se fes la sua santíssima voluntat, que això és lo que sempre li havem de demanar i li donarem grandíssim gust. I ell nos donarà la sua gràcia i llum per conèixer la nostra misèria, per més conèixer-lo a ell, que no hei ha medí millor per conèixer a Déu, que conèixer la nostra flaquesa i ruïndat *i plorar sempre, per tal que no nos adormiguem en el camí de la virtut*, perquè *dormir* i no caminar en el camí de la virtut és tornar atràs.

15. *Així plorava lo Amic per tal que no s'adormís, e que son Amat no fos absent de son record.* Certament que dona molt de gust a Déu nostro Senyor l'ànima qui camina per aquest camí. Així m'ho digué ell mateix, que totes les gràcies i fineses que feia per mi tan particulars (que lo que tinc referit, és lo menos que fa per mi) les me feia pel contento que li donava tan gran en lo *plorar per no dormir*, açò és, ab aquelles ànsies i cuidados de voler-lo sempre mirar, amar i servir, sens olvidar-lo mai, ni per un instant. Bé se deixa veure que tenen aquestes paraules una gran profunditat, i que li donen molt de gust aquelles ànimes qui fan lo que elles signifiquen. I perquè jo ves que és així, me manifestà i descobrí moltes ànimes qui ploraven, per tal que no s'adormissen, ab molta confiança ab ell, que no les deixaria dormir, ni descuidar-se de caminar i arribar a la virtut. I ell les tenia tan honrades, afavorides i regalades, que les tenia en el seu santíssim cor, per ont passejaven, alegres i contentes, que no hei havia més que mirar, sinó alabar el Senyor, qui és autor de tot.

16. Les llàgrimes que aquestes ànimes desremaven *plorant per tal que no s'adormissen* les apresciava tant mon Amat, que les prenia ab les pròpies mans, i com a prescioses perles les posava a una corona molt hermosa que tenia per a coronar-les, perquè *no dormien* sinó que estaven molt vigilants en mirar, contemplar i gosar a son divino Amat, que verament passaria per qualsevol treball, solament pogués alcançar que tots los hòmens les vessen, perquè judic que tots s' enamorarien *de plorar per tal que no s'adormissen, e que el seu Amat no fos absent de son record*, que és lo que més s'ha de tèmer per no arribar a una desditxa gran.

17. No pot esser major la desventura que tenen aquelles ànimes qui no ploren i s'adormen olvidades de lo Amat, posades a fer sos gustos entre regalos i divertiments, dic, que no pot esser major la desditxa que tenen, perquè aquest modo de viure és contra el gust de mon Amat, i molt a gust de los dimonis de l'Infern, per la gran ganància que tenen d'elles per estar apartades de la presència de l'Amat, i caminant pel camí de la sua perdició. Volgué mon Amat que jo ves l'alegria que fan los dimonis de la perdició d'aquestes

ànimes, i jo los veia ab un gran contento saltant i ballant d'alegria. I jo, pobra de mi, tenia la pena i aflicció que Déu nostro Senyor sap de veure desdixta tal, que se n'anassen en companyia de los dimonis ànimes qui costen tant a mon Amat, qui desitja salvar-nos a tots, com se veu del gran amor ab què és passat per tantes penes i tribulacions per nòstron bé.

18. Solament lo que passà quan féu oració en lo Hort bastaria per a pasmar i confondre tot lo món, si considerassen lo que a mi m'ha manifestat aquestos dies, que certament no és possible poder-ho explicar per ser cosa altíssima. I és que jo veia en el tabernacle de la santíssima humanitat, la claredat de la santíssima divinitat, la cosa més bella i hermosa que hagués vista mai. I a vista de tanta majestat, veure'l suar i desrremar sang, fins la vida hauria acaba(t) de pena si no l'hagués preservada el mateix Déu, que era la cosa més rara i llastimosa que se puga mirar. I totes aquestes fineses feia per los hòmens, qui a vista de tan gran amor, pietat, mortificació i tanta tribulació *s'adormien* en el pecat. I lo Amat arribà a suar i plorar sang *per tal que no s'adormissen, e que ell no fos absent de son record*. No que ell s'olvit de niguna ànima, antes bé tenia una grandíssima pena de què nigú se vulla olvidar d'ell, com en efecte n'hi ha moltes qui voluntàriament se'n volen olvidar.

19. Qui podrà dir ni ponderar lo agravi tan gran que fan aquestes ànimes a mon Amat? Ni qui podrà dir la pena tan gran que té aquest pobre Amic de tenir aquestes notícies que lo Amat, a mi la més defectuosa de tots, me volgué participar. Certament, que tinguí tal sentiment i desig de salvar totes les ànimes que, per poder-ho alcançar, hauria volgut plorar tantes llàgrimes, que haguessen bastat per a negar el camí de lo Infern. Això que ànima niguna se fos poguda condemnar i que totes, a vista de no haver-hi més camí, haguessen pres el camí de la salvació, ja que no el prenen per ser Déu el qui és.

20. Quines paraules tan grans són aquestes, Déu el qui és, és estat i sempre serà un Déu omnipotent, tot misericòrdia, bondat, caritat i lliberalitat, en fer gràcies i favors a totes les ànimes i, més en particular, *a los Amics qui ploren per tal que no s'adormen, e que son Amat no sia absent a son record*, i molt més lliberal per alguns altres Amics, qui *ploren* també perquè les altres ànimes no s'adormen, i a força de plors i sospirs les desperten, perquè no experimenta una desdixta tan gran com és *lo Amat ausentar-se de son record*. Aquestes ànsies són qui a mi me causen tal desvelo, que no puc dormir ni reposar de temor que tinc, que alguna ànima no caiga en pecat mortal, cosa qui ofèn tant el meu Amat.

21. En aquesta ocasió que jo estava escrivint aquest càntic estava la ciutat en les alegries que feien dels desposoris de nòstron rei, i hei havia molta desimboltura de màscares, balls i altres profanitats. I sols de pensar si se diria alguna paraula impura, sentia tanta pena, que sols ab la gràcia del Senyor la podia tolerar. Que seria si hagués pensat que s'ofenia a Déu gravement, que bé m'ho podia imaginar, pel contento tan gran ab què veia lo Inimic el dimoni, que si los hòmens ho haguessen pogut veure, com ho veia jo, tinc per cosa certa que haurien fet tot lo possible per no donar-li aquest contento, i que haurien procurat a donar gust a lo Amat *plorant i suspirant per no adormir-se, i que lo Amat no s'ausentàs de son record* ab gran pena sua, perquè desitja summament de tenir-nos a tots en lo seu santíssim cor.

22. D'aquest modo me tenia a mi, gosant de Déu omnipotent, ab tant de sossiego, pau i quietud, com puga tenir una creatura, vil i ruïna com jo. I deia'm que no temés i que tengués paciència en les penes i persecucions, que les tenia aleshores tan grans i de moltes maneres, que apareixia que queien sobre aquesta pobra ànima com una plúvia. Tant com això la regalava son divino Amat, dient-li que tot això feia per lo molt *que plorava per tal que les ànimes no s'adormissen, e lo Amat no fos absent de son record*; prometent-me que per lo mateix *no seria mai absent de mon record*, que fonc per a mi de tan gran contento i alegria, que li supliquí moltes vegades que es servís de donar-lo a gustar a totes les ànimes, suposat sabia que no em podria dar millor alegria, que les gràcies que em fa a mi tan particulars que les fes a totes les ànimes en general. I, si això pogués jo alcançar, m'apareix que serien més grans i que hauria acabats tots los cuidados, per lo molt que desig el bé de totes. I aquest penar i no poder-ho alcançar és lo qui més me fa suspirar i plorar.

23. Més me digué que aquestes paraules són tant del seu gust, que voldria que tots les tinguéssim escrites en el cor, perquè contínuament *ploràssem per no adormir-nos*, no tan solament en lo pecat mortal, però encara ni en pecats venials, per leves que sien. I ab particularitat m'ho deia per aquelles persones consagrades i dedicades a Déu nostro Senyor, per qui moltes vegades *lo adormir-se* en pecats venials i imperfeccions és la sua perdició, perquè d'aquí ab molta facilitat desllisen en pecats graves i mortals, per ont arriben a tanta misèria que, per esser tan gran, quan mon Amat la'm volia descobrir, no la volia veure. I vista no tinc empresa de poder-la referir, per esser jo la més adormida i descuidada de totes quantes són.

24. De les ànimes *qui ploren per no dormir*, me digué més que eren tantes palomes, qui se regalaven i passejaven pel Jardí celestial. I a la veritat les me descobrí en la Pàtria celestial, que era la cosa més de veure i de major alegria que se puguen imaginar, veure aquelles ànimes en forma d'hermosíssimes palomes, i lo Amat qui les tenia en la sua benaventurança molt regalades, estimades i amades a no poder més. I perquè jo ves ab major claredat lo que me descobria, me'n féu veure una d'aquelles palomes, qui tenia una creu vermella en los pits. I aquesta me digué, que era aquest pobre i miserable Amic, que si no fos que he de fer la sua santíssima voluntat, no m'atreviria a referir-ho. I la creu vermella, me digué que significava la gran creu que aporta aquest pobre Amic, sens tèmer ni recusar nigu treball per gran que sia, ni cercar mai alivio en sos treballs per la gran confiança que té en lo poder infinit del seu Amat. I me digué que això era tant del seu agrado, que sols ell era qui hu podia explicar.

25. Aquestes paraules me donaren tan gran valor i confiança en mon Amat, que no hei ha cosa que jo puga pensar esser del gust i voluntat de Déu nostro Senyor, per gran que sia i dificultats que tenga, que no estiga prompta per abraçar-la, estimar-la i complir-la ab moltíssima puntualitat, ab tanta confiança com se puga trobar en niguana creatura tan flaca i ruïna com jo, *desconfiant* sempre de mi, qui no som res ni puc res, i tot ho som i tot ho puc en Déu nostro Senyor, qui és tot en tot i per tot. I així voldria que posàs a totes les ànimes molt vigilants *per no adormir-se*, sinó procurar sempre com i de quina manera podrien més recordar, entendre i amar a nòstron amantíssim Déu, com feia el beato Ramon, de qui me digué mon Amat que, des de que el cridà i li digué *sequere me*, sempre *hagué por que no oblidàs lo seu Amat, e plorava per tal que no s'adormís, e que el seu Amat no fos absent de son record*. I per això, no estava mai segur en nigu lloc, anant per

tantes parts del món, no tan solament *per no dormir-se*, sinó també per despertar a tots los qui estaven adormits. I an això lo obligava el gran amor que tenia a Déu i la gran caritat en ves de son proïsme, que és el major amor i el de més agrado de Déu nostro Senyor, qui és tot amor i és nat per amor, patí per amor i morí d'amor per totes en general i per cada una en particular. I per no ausentar-se de les ànimes, se deixà sacramentat, que és l'obra més gran del seu amor. Quina ànima pues tenint aquestes notícies no el servirà i amarà per amor i per més honra i glòria de la beatíssima Trinidad Pare, Fill, Sant Esperit? Així heu esper, i així sia. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 28

Encontraren-se lo Amic i lo Amat, e dix lo Amat a l'Amic: No fretura que em parles, mas fes-me senyal ab los teus ulls, que són paraules al meu cor, que et dona allò que em demanes.

1. De moltes maneres he entès que *s'encontren lo Amic i lo Amat*. La primera, més principal i més de l'intent fonc, quan lo Amic, el beato Ramon, deixà totes les coses d'aquesta vida per cercar lo seu Amat, i *lo encontrà* mediant una confessió general que féu de tots sos pecats, olvidant tot lo qui no dona gust a Déu nostro Senyor, i ab un grandíssim desig de no fer mai més cosa que pogués pensar esser contra la sua santíssima voluntat. I d'aquesta manera *encontraren-se lo Amic i lo Amat*, de la mateixa manera que succeeix a dos persones d'un mateix parer, o qui tiren a un mateix fi, qui quan se declaren o arriben a lo que pretenen, acostumam dir, nos som encontrats. Així mateix *s'encontraren lo Amic i lo Amat*. Lo Amic tenia un grandíssim desig de llançar de si i avorrir el pecat, i fer en tot i per tot la santíssima voluntat de son Amat. I lo Amat, qui podrà dir el desig tan gran que tindria de què son Amic deixàs i s'apartàs del pecat? Cert és que això és lo que volia d'ell, encara que fos a costa de la pròpia vida, que una vegada havia donada ja per desterrar, destruir i borrar ab la sua preciosíssima <sic> sang el pecat. I tot era per fer la voluntat del Pare celestial, son Amat. I així bé podem dir i ab (f. 170) molta propietat *encontraren-se lo Amic i lo Amat*.

2. De moltes altres maneres i moltes vegades *s'encontraren lo Amic* el beato Ramon, i *lo Amat* Déu nostro Senyor, i se saludaren i abraçaren ab molta dolçura i suavitat. I no és molt que *s'encontrassen* tanta vegada, si lo Amic no deixava mai el camí de son Amat, i sempre seguint los passos de son Amat. Per això lo posà de tal manera, que jo no sé modo com poder-ho explicar, perquè la sua ditxosa ànima era molt més resplendent que no és el sol, per li⁷³ comunicava tant de llum son divino Amat, que no tan solament m'il·luminava a mi, qui el mirava, sinó que il·luminava a tot lo món. Tanta com açò era la claredat que tenia, com se pot veure de la sua gran virtut, doctrina i santedat, que no hei ha cosa qui resplendesca més que la virtut. I així no m'espant de veure'l tan afavorit de lo Amat.

3. Consider quina ditxa tan gran és aquesta i ab quant de cuidado s'hauria de procurar *encontrar-se ab lo Amat*, perquè és tan gran la sua misericòrdia i amor, que apareix que no està desitjant altra cosa que *encontrar-se ab lo Amic* per manifestar-li la sua grandesa,

---

⁷³ Sembla que falta alguna paraula perquè la construcció és estranya. En el manuscrit de can Sales, la frase diu: «perquè li comunicava...»

noblesa i majestat. Així li succeeix an aquest pobre i miserable Amic, que sols de veure-la estava pasmada, atònita, admirada, edificada i fora de mi, però tota en mon divino Amat, de veure an a què arriba la sua gran amor, bondat i caritat, que no para un punt de veure com *s'encontrarà ab lo Amic* per comunicar-li la sua gràcia i amor, per enriquir-lo, enamorar-lo i adornar-lo de la sua hermosura i resplendor, com puc dir jo per experiència, perquè em posà, uní i transformà ab ell de manera que apareixia el mateix Déu, d'un modo que jo no tenc modo de poder-ho explicar, ni bastaria la ciència de Salamó per poder-ho declarar, per ésser una de les majors fineses que fa lo Amat per lo Amic.

4. O ditxós *Amic el que s'encontra ab son Amat!* Per molts treballs que hages passat per cercar lo teu Amat, penant i plorant per no dormir, que alegre i content has d'estar d'haver-lo trobat i *encontrat*. D'aquesta manera, penant i plorant aquest pobre i miserable *Amic encontra lo seu Amat*, ab tan gran amor que al parèixer no li abscondia niguna cosa, antes bé tot se li comunicava ab tant gran amor, benignitat, humilitat i clemència, que no se podia demanar ni desitjar més del seu infinit poder, perquè són unes fineses tan grans, que no se poden ponderar. I tot això feia per aquest pobre Amic. Oh gran Amat, dolcíssim, amabilíssim i misericordiíssim, què fineses són aquestes tan particulars d'*encontrar-vos* ab aquest pobre *Amic* ab tan gran amor? I lo Amat me digué que d'aquesta manera s'encontrava ell ab lo Amic, qui molt havia treballat penant i patint tribulacions, persecucions i mortificacions per cercar lo seu Amat.

5. Ab la gràcia del Senyor, per tot açò era passat aquest pobre Amic ab molt de contento i alegria, sols que se fes la sua santíssima voluntat. De tal manera que, quan estava per expirar de lo que havia patit sens nigrun alivio, deia a mon Amat que, si em volia llançar a lo Infern, hei estaria contentíssima i pensaria que és una gran gràcia que m'havia feta de donar-me lloc de patir per son amor. I això l'hei deia tan vivament del meu cor, que no és possible poder explicar el contento ab què hu demanava per patir per son amor. I per aquí *s'encontraren lo Amic i lo Amat*, i lo Amat donà un abraç a lo Amic ab molta suavitat, major amor i molt més coneixement de la sua grandesa, noblesa i majestat, tenint molt present i mirant sempre aquest pobre Amic la sua gran vilesa i ruïndat. I com major era el coneixement que tenia de la noblesa, grandesa i majestat del Senyor, major coneixement tenia de la mia maldat, però sempre confiava de la gran misericòrdia de Déu nostro Senyor i desconfiava de mi.

6. No obrava mon Amat així com jo mereixia, sinó com qui és ell, perquè en el mateix instant me posà en tan rara i singular unió, que no la podia sostenir, feta una orada i desatinada per lo que sentia místicament. Perquè podia dir ab molta veritat que moria, tota encesa i abrasada de les flammes del divino amor, sempre dient: «Amantíssim i benigníssim Jesús, alegria del meu cor i espòs de l'ànima mia, jo em desfaç tota, jo no sé dir lo que pas, sinó que el cor se desfà, la voluntat s'abrasa i les entranyes se parteixen sens nigrun alivio.» Això sí que és penar, però regaladíssim, i essent així veritat que moltes vegades arriba que, al parèixer, no el puc suportar. És cosa tan gustosa i del meu gust que no me'n puc assaciar, perquè sempre voldria patir i més patir, i penar i més penar, per gosar la ditxa major que es pot gosar, que és *encontrar-se lo Amic i lo Amat*.

7. Oh Déu meu, glòria mia i esperança mia, vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, qui tingués la sabiduria de los querubins, inflamada de lo amor de los serafins, per poder explicar alguna cosa de lo que és aquesta ditxa tan gran, que tot lo que en si és no és

possible de modo nigu. Oh amantíssim Jesús, amparo i refugi de tots los mortals, concediu-me aquesta gràcia per les vostres piíssimes i amorosíssimes entranyes, i per les vostres preciosíssimes llagues, de què totes les ànimes coneguen la gran ditxa que és *encontrar-se lo Amic i lo Amat*. Ah pobra i miserable de mi! La gran confusió que tenia quan veia que jo gosava aquesta gran ditxa tan esplèndidament i tan indignament. No trobava lloc en lo Infern com el que jo mereixia per la mia gran maldat, i veia'm tota plena de misèria, faltes i imperfeccions, més atràs de la virtut que me fos vista mai. I per això, no parava de procurar, del millor modo que podia, de començar a amar-lo i servir-lo ab major perfecció los pocs dies que tinc de vida, que ja no poden ser molts. Faça's la sua santíssima voluntat, que és lo ab què sempre acostum acabar les mies peticions.

8. Jo estava mirant a mon Amat en aquelles penes, afrontes, mortificacions i tribulacions que patia en aquella ocasió que el portaven de casa d'Herodes a Pilat, que certament serien de les majors penes i afrontes que ell passà. I ell me deia que aquest és el vertader camí *per encontrar-se lo Amic i lo Amat*, i així que no temés, encara que em ves portar del modo que el portaven a ell, que així *s'encontrarien Amic i Amat* i s'abraçarien ab grandíssim amor. I a la veritat me tenia tan lligada, que no tenia forces de modo nigu. El cor me rebentava tant de la pena que sentia de veure patir a mon Amat, com de los favors tan grans que em comunicava; tant de les delícies que em feia gosar, com de la ditxa que tenia de poder-lo imitar en alguna manera; perquè en aquest mateix temps, se mogué una gran persecució contra de mi, que jo mateixa me n'admirava, per veure el cuidado que posaven a mortificar-me. I en sa manera, no faltava lo enviar-me algunes vegades d'Herodes a Pilat, al fin era lo que Déu disponia, sia tot a glòria sua, que no deixava de ser un gran contento per mi qui, quan me trobava més perseguida, afrontada i atribulada, major valor i ànimo tenia de patir i més patir *per encontrar lo Amat*.

9. També *s'entren lo Amic i lo Amat* pel camí de patir i morir, per voler viure lo Amic tot deixat a la santíssima providència de son Amat, fent la sua santíssima voluntat. I aquest modo de viure està tan ben posat en el meu cor, que sols de sentir aquestes paraules *fiat voluntas tua*, el cor no cap en mi, i apareix que ha de sortir de son lloc *per encontrar-se ab lo seu Amat*, perquè desitja tant imitar-lo en la conformitat que tenia ab la voluntat del Pare celestial, que té tant de contento i alegria com se puga referir. I aquest és un camí per ont ab molta facilitat *s'entren lo Amic i lo Amat*. I aquí és ont lo Amat fa grans fineses i gràcies a lo Amic sens demanar-les, que per això diu *lo Amat a lo Amic, no fretura que em parles*.

10. *E dix lo Amat a lo Amic no fretura que em parles*, com si li digués, no tens necessitat de dir-me nigua cosa, ni jo he menester que tu la'm demanes, perquè lo Amic qui tot se deixa en les mies mans i a la mia providència, no ha menester parlar, basta que diga *fiat voluntas tua*, i en tot lo que jo disponc *Benedictus Deus in donis suis*, perquè tinc tan vistos los seus desigs i la sua intenció, que no té necessitat de dir-me cosa nigua de modo nigu. Valga'm Déu omnipotent, quina ditxa és aquesta tan gran! Ditxós lo Amic qui pot arribar a gosar-la, perquè és una de les majors que se poden gosar, perquè *s'entren* de manera *lo Amic i lo Amat*, que lo Amat s'embeu lo Amic i lo Amic, al parèixer, s'embeu lo Amat. De tal modo, que no apareix sinó lo Amat, i perd-se lo Amic de manera que ja no se veu sinó el mateix Amat.

11. Així se trobava aquest pobre Amic, tan embegut en lo seu Amat, que tot se perdia en la sua majestat, i tan elevat a la Pàtria celestial [a peu de pàgina: he vist el plec 20 dialogació i càntic d'amor núm. 27 i 28, no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament], que feia cor ab los esperits benaventurats dient del modo que sa divina Majestat me permetia *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, sens mai parar ni sabia com era, per la gran unió ab què me tenia mon Amat, que ni una paraula més podia pronunciar. I tot lo que solia demanar i que li volia suplicar, tot ho tenia present, i coneixia ab molta claredat i veritat, tot lo que m'havia dit, que aquest favor és per los Amics tots deixats en la sua divina Providència, que com lo fan tan senyor de la sua voluntat, no té niguna necessitat que li parlen, perquè no tenen més que donar-li ni que demanar-li, per haver-li entregat el cor, sentits i potències, sens desitjar altra cosa que fer la sua santíssima voluntat.

12. En aquest estat arriba *lo Amic qui s'encontra ab lo seu Amat*, que el mateix *Amat li diu: No he fretura que em parles*. I així és perquè així ho dispon lo Amat, de tal manera que ni la menor cosa que se puga pensar per exercitar lo Amic, que no sia per obediència, per lo molt que desitja imitar-lo i contentar-lo, en particular, quan jo el sentia ab aquella dolça i regalada veu: «Filla i esposa mia i Amic del meu cor, això és lo que volen dir aquestes paraules *no he fretura que em parles*. No tinc necessitat de paraules sinó d'obres fetes per amor, com obrava jo, que aquesta és la mia voluntat filla molt amada i volguda del meu cor i de la mia ànima, de tota la beatíssima Trinitat i de la mia santíssima Mare, no em sies desagraïda, sinó m'enutgeràs i impediràs que no persever en fer-te gràcies. Lo que vull de tu és que tengues sempre present el fi perquè t'he criada, que és molt important, i que estigues sempre pensant que jo t'estic mirant, guiant com a mestre i encaminant com Amic. No sé què vols més de mi, qui som tot i m'emplei en tu tot, com si no tenia altra ànima que governar, guiar, ensenyar ni regalar!»

13. «Què diré pobra de mi? Que no tenc atreviment de parlar, de tanta confusió que tinc, per veure el gran amor, bondat i misericòrdia ab què obrau ab la més vil i ruïna creatura que se puga trobar en el món. No tinc paraules que respondre, sinó *fiat voluntas tua*, que és tot lo que desitja el meu cor, que si totes les ànimes ho fessen així, totes arribarien an aquesta ditxa tan gran, de què lo Amat los digués: *No he fretura que em parles*, que ja veig el teu interior.» No és que no el vègia a totes, ni menos que tenga necessitat de què li parlen per saber la sua intenció, sinó que hei ha moltes ànimes que vol ell, que li parlen, perquè el facen Senyor de la sua voluntat, del mateix modo que l'hei ha donada aquest pobre Amic, qui l'hei ha resignada, com si no fos aquella mateixa que l'hi ha donada son Amat. I, si ab major lliberalitat l'hei hagués poguda donar, ab major lliberalitat l'hei haguera dada, sols per ser ell qui és, i no per altre fi ni interès. I d'aquestos Amics *no té fretura que li parlen*, i de molts altres sí.

14. Veritat és que mon Amat és tot i ho dona tot, i pot-ho pendre tot sempre que vol. I no obstant això, nos ha donada aquesta llibertat, que de la nostra voluntat ne facem lo que voldrem. I si li donam aquesta llibertat i voluntat ab molta lliberalitat, no se pot explicar el contento que li donam, ni menos se pot pensar ni imaginar la ditxa tan gran que té lo Amic de què un Déu omnipotent, increat, immens i infinit faça tant d'aprecio d'esser-se donat tot a ell, i de no voler sortir un instant de la sua providència fent la sua santíssima voluntat. I així obriguem los ulls de la consideració i coneguem los qui no havem feta aquesta resolució quant nos importa fer aquesta oferta a lo Amat, i fer en tot i per tot la

sua santíssima voluntat, si li volem donar gust, i que nos diga *no he fretura que em parles, mes fes-me senyal ab los ulls teus, que són paraules al meu cor.*

15. Jo estava ab lo major silenci i quietud que se puga pensar, i havia rebut la santíssima comunió. I Cristo Senyor nostro, mon Amat, me descobrí la santíssima humanitat del modo que patia en les cases d'Herodes i Pilat, ab tantes penes i afrontes, que sols ell ab la sua infinita sabiduria les podria referir. I no li bastà això, sinó que també volgué manifestar-me el gran amor i hermosura ab què estava sacramentat, que certament estava tota pasmada i admirada sens saber lo que gosava, ni lo que tenia. Lo que sé dir és que de lo que ell, per la sua gran misericòrdia, em comunicava, tota em disrritia mirant aquella noblesa, claredat i majestat. I desfeia'm tota de contento mirant, gosant i contemplant del modo com m'ho permetia. I ab un modo que no sé dir ni explicar, no parava de dir-li interiorment, que el tenia i que no el volia deixar per quantes coses hei havia. I tota encesa i abrasada d'amor, abraçada ab ell, volia morir per ell i viure tota per ell i amb ell, sempre mirant-lo ab gran atenció a ell, i niguna altra cosa qui no fos ell. I tot per glòria sua qui la mereix i tota se li deu a ell per la sua gran bondat. I mon amat Jesús me digué que això era *fer-li senyal ab los ulls, i que eren paraules en lo seu cor.*

16. Oh gran Déu què diré de la vostra gran clemència, caritat i lliberalitat ab què afavoriu aquest miserable Amic, per qui és poc lo Infern? Consider V.M. quant gran seria la mia confusió, i en particular, quan me trobí en un mar grandíssim de la divinidad, ab tanta claredat que no és possible poder-ho ponderar, sens veure la santíssima humanitat. No que deixàs de tenir aquelles notícies i record, que no pot deixar d'estar unida per a sempre ab la divinidad, que jo gosava tan clarament, sinó que lo Amat, com ho pot tot, volgué abscondir-la del modo que tingué gust, perquè ves lo Amic quina cosa és estar a la providència de son Amat, i ab silenci mirar-lo i contemplar-lo, i en lo més interior del seu cor i ab la intenció, fer-li súplices sense fi, que és *fer-li senyal ab los ulls que són paraules al seu cor.* Aquell mirar-lo ab tan gran atenció, que molt de temps no sabia com pensava, com mirava, com amava, ni com vivia, sinó que tota estava absorta en Déu, qui em sustentava i confortava per la sua gran amor, ab tant de valor que em dava, que no se podia ignorar que era Déu nostro Senyor el qui obrava i vivia en mi.

17. Aquest pobre Amic tot se desfeia suplicant a son divino Amat (quan ell li donava lloc de poder-lo suplicar), que es servís de no deixar-li fer cosa, que no fos molt de son agrado, i que primer volia morir, que ofendre a Déu nostro Senyor, i que tot ho encaminava i dirigia a major glòria sua, determinada de servir-lo i amar-lo ab tot quant podria los pocs dies que em quedaven de vida. Dic que són pocs pel desig que tinc de patir per mon Amat, encara que són molts, pel desig que tinc de quedar-me del tot ab ell amant-lo, sens perill de poder-lo ofendre ni deixar de fer la sua santíssima voluntat (que aquest és el major consuelo, que té aquest pobre Amic). I per fer-li gràcies de lo molt que li està obligat, que no sap que fer-se en acció de gràcies, ni que poder-li oferir, sinó és a ell mateix, qui les se pot donar a son gust.

18. Quina tribulació és aquesta per aquest pobre Amic, veure's tan regalat i afavorit de son divino Amat? Que més se pot desitjar ni esperar d'un fino amante? Oh summo bé, alegria del meu cor i amparo de l'ànima mia, com puc jo correspondre a tants grans favors i tantes gràcies que em comunicau? Que seria mai acabar, si les hagués de referir, i així suplic a totes les ànimes que donem lloc a nòstron divino Amat, perquè ell nos puga dir

no he fretura que em parles, mes fes-me senyal ab los teus ulls, que són paraules al meu cor, i sentiran tanta dolçura que, sens la sua gràcia, no la podran soportar, ni tot lo Infern junt bastarà per fer-los apartar un instant de fer la sua santíssima voluntat, desitjant patir i més patir per son amor. I amar-lo i sempre més i més amar-lo sols per ser qui és, i no per altre interès, confiant sempre en la sua gran i infinita misericòrdia.

19. Jo no trob que sia possible, que ànima qui experimenta la lliberalitat de mon Amat, deix d'estar molt rendida i conformada en la sua santíssima voluntat. Així ho experiment jo, com ho diuen les paraules d'aquest càntic, *que et dona allò que em demanes*, perquè tot lo que de molt temps en aquesta part li havia demanat, en aquesta ocasió tot m'ho donava ab grandíssima abundància. I eren tantes les coses que li demanava, que no és possible poder-les referir. En un rato d'oració que estava, me trobí en una gran suspensió, tota elevada i absorta en mon Amat, sens poder conèixer que se trobàs en mi altra cosa sinó Déu nostro Senyor. I quant més mirava sempre descobria més Déu i les sues misericòrdies. En lo més fondo de la mia ànima descobrí un grandíssim foc, que componien moltes brases, tan enceses que lo Amat me digué que feien bollir el cor i la voluntat, i que per això, cor i voluntat estaven tan inflamats del divino amor, que al parèixer rebentaven. I la veritat se diga, que moltes vegades l'hei diguí així: «Amantíssim i clementíssim Déu, poderosíssim i dolcíssim Amat de la mia ànima, jo rebent de Déu i de foc del divino amor.» I ell me responia *et dona allò que em demanes*.

20. Lo cert és que molt temps ha que demanava a mon Amat un foc del divino amor tan gran, que tota em cremàs i abrasàs. I ell lo m'ha donat, i volgué que el ves en el fondo de la mia ànima, i que sabés com era, i que aquelles brases, de què se componia, significaven los afectes molts i grans que té aquesta pobra ànima. I que al pas que se multiplicaven afectes, se multiplicaven les brases, i augmentaven el foc de manera que era de les coses més rares que se puguen imaginar. I tota em cremava i abrasava, que era *donar-me allò que li demanava* ab molt major abundància de lo que jo podia pensar. I així mai nos havem de cansar de demanar a Déu nostro Senyor, ab unes peticions vives nades del cor, lo seu amor, la sua gràcia, la sua benedicció i tot lo que sia fer la sua santíssima voluntat, que és lo millor que li podem demanar, si volem donar-li gust, perquè no hei ha cosa més del seu agrado que és la conformitat en tot i per tot ab la sua santíssima voluntat.

21. Aquest és sempre tot el meu fi i totes aquelles ànsies qui no em deixen reposar sempre van encaminades i dirigides an aquest fi, però multipliquen i augmenten de manera que, de qualsevol manera d'afectes que se puguen trobar, tenia que són aquelles brases de foc tan enceses, qui formaven aquell incendi de foc, que jo veia en el fondo de l'ànima, qui em cremava i consumia sens poder-hi tenir, que és un penar i patir el major que se puga pensar, però tan suave, regalat i estimat de lo Amic, que no el daria per quant tresor se puga trobar, perquè veu i coneix que és una joia riquíssima i hermosíssima de la mà poderosíssima de son Amat, qui li deia *et dona allò que em demanes*, i molt més de lo que em demanes, perquè és tant *lo que et dona* que no se pot entendre ni explicar de modo nigu.

22. Aquest foc (com he dit) se forma de les brases, i les brases són los afectes que té una ànima. I me digué mon Amat que, si los afectes són molts, el foc és gran, si són pocs, el foc és petit, i si no hei ha nigu afecte, no hei ha foc de modo nigu. Consider V.M. quina desdítza i misèria gran és per una pobra ànima no tenir gens de foc de l'amor divino per

no tenir afectes de servir i amar a son divino Amat, que són les brases enceses qui fan bullir el cor i la voluntat, de voler més servir i més amar a lo Amat, fins arribar-los a inflamar de manera que, sols per donar-li gust, voldrien patir i més patir, i amar i sempre més amar a Déu nostro Senyor. I això fan quan los afectes són molt vertaders, i molt inflamats del foc del divino amor, així m'ho deia mon Amat. I així heu experiment jo, pel gran ardor i incendi que sentia, perquè estava feta tota un foc, qui em cremava i abrasava; però em confortava de manera que, la força i virtut que tenia, era cosa molt particular i d'alabar el Senyor, sempre fent-li gràcies pel gran amor ab què *dona*, no tan solament *allò que li demanen*, sinó molt més *de lo que li demanen*. Moltes vegades he dit que voldria que totes les ànimes participassen de les gràcies i favors que Déu me fa, però de niguna ho desig més que d'aquesta, perquè és la més bella i profitosa de quantes n'hi ha per conèixer, servir i amar al qui és digne de tota veneració, honra i estimació. Plàcia a Déu que sia així i que tots posem el cuidado que s'ha menester en demanar-li la sua gràcia, que és lo més essencial per a què vinguen aquestos afectes per inflamar-nos a tots.

23. Bé puc dir ab molta veritat, que estava aquest pobre i miserable Amic fet un foc ardentíssim del divino amor, perquè arribà a tan alta contemplació i unió en Déu omnipotent, que era la major en què se sia vist mai. I mon Amat me deia *et dona allò que em demanes*. I és veritat que jo, des de molt minyona, li he demanat infinites vegades, que m'encengués i cremàs d'un foc qui abrasàs i consumís tot lo qui no era del seu gust, i tot allò qui podria impedir-me per arribar a la major i més gran unió, que pogués tenir niguna ànima ab Déu nostro Senyor, per causa d'un desig molt gran que tenia d'excedir a totes en amar-lo, engrandir-lo, alabar-lo i glorificar-lo, i en tot lo demás qui dona gust a Déu, si era possible i ell m'ho volia concedir i permetre. I per això me deia mon divino Amat: «No veus *que et dona allò que em demanes*, suposat t'he posada en la més gran unió a què pugua arribar niguna creatura, accepta la mia santíssima Mare, i així ets la més afavorida de quantes ànimes hei ha.

24. »Mira filla i esposa mia quant estim Jo lo que fan per mon amor, de deixar-se en les mans de los superiors i deixar-se a la mia providència, esperant en mi i fiant de misericòrdia gran, que jo tenc de les ànimes. I en particular d'aquelles qui caminen per aquest camí, desembaraçant i llevant tot allò qui les pot impedir de conseguir i concedir-vos Jo lo que em demanau, perquè som jo tan lliberal, que no puc detenir-me, ni deixar de concedir-vos lo que demanau, fins a donar-me a mi mateix. No veus ab quanta rauó, deurien los mortals empendre aquesta carrera de deixar-se a la mia providència i deixar-me obrar a mi? No veuen, que no puc errar? Filla què més te puc dir? No veus *que et dona allò que em demanes*? I molt més, com tu mateixa pots dir. I publiqueu, que és així, per veure si s'enamoraran los hòmens de seguir aquest camí, i que demanen lo que jo los puc donar, que és una riquesa i un tesor <sic> infinit.»

25. Aquest tesor gosava aquest pobre i miserable Amic, per la gran misericòrdia de son Amat, perquè el tenia en tan grandíssima unió, que m'esclatava i rebentava de Déu, perquè no podia sustentar tot un Déu, posat *en donar-me lo que li demanava* en moltes ocasions. I en particular en aquesta ocasió, que casi sempre tenia silenci, per la gran unió que em concedia ab una grandíssima abundància, que casi no la podia soportar. Però lo Amat és tan lliberal i piedós que, tant quant creixia la unió i abundava de gràcies i favors a lo Amic, tant més lo augmentava de forces per poder-ho tolerar i no expirar del tot. I

deia'm: «No veus *que et dona allò que em demanes*, filla del meu cor? No m'has demanat tu moltes vegades que volies aquesta gran unió, jo la t'he concedida, ni em demanaràs cosa, qui sia per glòria del Pare celestial, que Jo no la't don. Mira quanta obligació tens de deixar-ho tot per tenir-ho tot, que és tenir-me a mi, ab tanta claredat i llibertat, com me pot tenir i gosar ànima niguna estant en aquesta vida. I et dic la veritat, filla dolça i amada del meu cor, fia de mi, que cosa que tu me demanes, si podia tenir pena en tendria, quan no la't puc concedir. Què més vols de mi?»

26. «Amantíssim i poderosíssim Senyor, Jesús amat i volgut espòs de l'ànima mia (li diguí jo) no vull sinó a vostra divina i sobirana Majestat, i tot ho tindré perquè Vós sou tot lo que se pot demanar, desitjar i esperar.» I jo el tenia ab tanta llibertat, que podia dir ab veu alta i ab tota veritat, que gosava de Déu i tenia a Déu, ab tanta claredat i llibertat com los mateixos esperits celestials. I encara me digué mon Amat que coses hei havia en què los excedia, perquè jo junt ab ells lo alabava, mirava i contemplava, sens poder conèixer per via niguna, que fos creatura vivent en carn humana, sinó que era (al parèixer) un esperit de la Glòria, més divino que humano, i com era gran el patir i de moltes maneres, per això judic que digué mon Amat, que en moltes coses los excedia, perquè ells no patien i jo sí, i en tot lo demás érem iguals.

27. Consider V.M. quina ditxa és aquesta tan gran, que tan dolçament i suavement gosava aquest pobre Amic, ple de tota vilesa i ruíndat, qui no parava de dir: «D'ont a mi tant de bé altíssim i clementíssim Senyor? No és per a mi gosar de tanta grandesa i majestat, quan tinc merescut lo Infern en tanta manera, que no trob lloc ni racó en ell com el que jo merec.» Al fin era tanta la mia confusió, que no és possible que ànima qui no l'experimenta, la pugua explicar ni entendre. I aumentava molt més, quan sentia a mon Amat qui em deia: «No veus *que et dona allò que em demanes*, no em demanaves tu sempre, que volies fer un cor ab los esperits celestials, i que volies amar-me, alabar-me i gosar-me així com ells? Ara t'ho he concedit.» De què tenia major confusió, la una per veure el gran atreviment, que sempre he tingut en demanar coses tan grans a lo Amat, sens poder-me reprimir ni detenir de no demanar-les; i l'altra per veure la gran misericòrdia de lo Amat ab què les me concedia.

28. La major pena que tenc és de veure'm tan ingrata i mal corresponent, per això lo suplicava i demanava-li què volia de mi en acció de gràcies de lo que tan lliberalment feia per mi? I lo Amat me respongué i digué que fes sempre la sua santíssima voluntat. Oh Déu meu i Senyor meu, no puc deixar de dir que sou admirable en tot, i en particular, en demostrar lo molt que vos enamoren les ànimes, qui tot son cuidado posen en fer la vostra santíssima voluntat, que certament no me'n voldria olvidar ni apartar mai, no tan solament de fer-la jo, i complir-la ab tota puntualitat, però encara voldria que em concedísseu, que tots los mortals la féssim ab summa perfecció, que d'esta manera coneixeríem tots la gran profunditat que tenen les paraules d'aquest càntic. Com me digué el mateix Amat, que era tanta la profunditat que tenien, que no hu podien pensar los hòmens així com és. I a mi, m'ho dava a conèixer, ab les gràcies tan particulars que em feia, però no tinc modo en saber-ho dir ni explicar, perquè són coses tan altes i grans, que no són per la mia ignorància i curtedat. Lo que voldria és que el cel i la terra i les creatures totes li donassen gràcies per mi, suplicant a Déu nostro Senyor que em perdon los meus pecats per la sua gran amor, que sempre tinc en el meu pensament, que aquesta és la major gràcia i favor que em pot fer. Així heu esper de la sua gran bondat i infinita misericòrdia, ab un propòsit

firmissim d'antes morir que pecar, ni fer cosa alguna contra el seu santíssim gust, sinó tot lo que faré que sia sempre a major honra i glòria de tota la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit, i de la mia gran senyora Maria santíssima, qui sempre m'assisteix. Així sia. Amèn.

f. 176 *Dialogació i càntic d'amor nùm. 29*

Desobeí l'amic el seu Amat, e plorà lo Amic. E lo Amat vengué a morir en la vestidura del seu Amic, per tal que l'amic recobràs lo que havia perdut. E dona-li major do, que aquell que perdut havia.

1. Me digué mon divino Amat, que lo Amic qui el desobeí fonc el primer Amic que ha tingut en el món, el primer home i nòstron primer pare Adam, qui per no observar les regles⁷⁴, que li havia donades, ni saber estar a la sua divina providència *desobeí el seu Amat e plorà lo Amic* amarguíssimament, perquè en el mateix instant que pecà miserablement, ja tingué present l'ofensa que havia feta contra son Déu i Senyor, i el dany tan gran que havia fet a si mateix i a tot el Gènere humà per no haver *obeït* el precepte, que li havia posat el seu Amat. I d'això tingué tan gran sentiment, que tota la vida *plorà* el mal que havia fet, perquè fonc tan gran que no tan solament li ha donat *que plorar* a ell tota la vida, sinó també a tots los hòmens, sos descendents.

2. Així m'ho digué mon Amat que *plorà lo Amic* Adam, i amb ell ploraren, ploren i ploraran tots los mortals la sua desobediència, per la gran misèria que participaren ab lo seu pecat. I la major llàstima és que n'hi ha molts qui la ploraran en lo Infern per tota una eternitat, que és la major desventura que se puga pensar. En pensar, parlar o tractar d'Infern, certament que no puc tenir més pena de la que tinc, considerant la gran desventura que se passa en aquell abisme de tota maldat, a ont mai s'alabarà a nòstron pare i redemptor Jesús, que el meu cor desitja tant amar, engrandir i alabar. Per això vinc a punt d'expirar i aumenta més la pena, que níguna ànima se tenga de condemnar i anar a lloc a ont no pot amar ni alabar a mon Amat. La mia maldat és causa de tot aquest dany. I així, si fos la sua santíssima voluntat, (que mai vull eixir d'aquí) voldria plorar-la tant que se pogués remediar. Pobra i miserable de mi, que poc obedient que som estada a los preceptes de mon Amat, bé tinc que plorar tota la mia vida, com el primer Amic, nòstron pare Adam.

3. Me digué mon Amat que el qui més *ha plorat* en aquesta vida, de quants Amics ha tinguts, és estat el primer amic Adam. I que de Hieremies, David i molts altres se diu que ploraren molt i d'ell no se'n diu res, qui los ha excedit a tots. I així, que *plorà lo Amic* Adam més que tots, per la gran confusió que tenia *d'haver desobeït el seu Amat*, qui lo havia criat ab tanta gràcia i hermosura, i posat en el Paradís ab tanta llibertat. I una sola fruita que li vedà, ab aquella perdé la gràcia, hermosura i llibertat tan gran que tenia, i se trobà en lo summo de la misèria, ple de verecúndia i confusió, sens poder-se abscondir de la presència de lo Amat, i per això *plorà* amarguíssimament.

4. «Filla mia, me digué mon Amat, has de pensar que no és possible que nigun enteniment humà puga entendre ni declarar la gran pena i afronta que tingué lo Amic Adam, después

---

⁷⁴ Escriu 'retgles'.

d'haver-me *desobeït*, i se trobà a la mia presència. Tingué tan gran sentiment, que se postrà per la terra demanant-me perdó del pecat que havia comès per ell i per tots los mortals. I això li aumentava la pena de modo que, sols ab les forces que jo li dava la podia tolerar. I com les mies entranyes són tan piedoses i amoroses, tenia gran compassió de la sua pena i aflicció. I per això *vinguí a morir en la sua vestidura* per a remediari-lo a ell i a tot el Gènere humà, encara que és veritat, que mereixia un gran càstig, però és tanta la mia misericòrdia, clemència i pietat, que en veure coneixement, humilitat i rendiment, no tan solament perdon, però encara aconsol i don forces per poder passar el treball, aflicció i pena, que dona el coneixement d'haver-me ofès. D'aquí treuran los mortals una bona ensenyança, que no tenen de desconfiar ni apartar-se de mi, quan per la sua fragilitat que és molt gran, cauran en alguna flaqueza, sinó aquí mateix i ab molta prestesa postrar-se a mos divinos peus, rendits, humils i mortificats. I poden confiar de la mia gran amor, que jo l'emplearé tota en perdonar-los, i posar-los he en el meu cor, com hi posí el primer Amic del modo que podia, per més alentari-lo i ajudar-li a portar la creu, que ell mateix s'havia procurada. I fonc tan pesada, que sols tot un Déu pogué sustentari-la.

5. »Mira, filla mia, quanta rauó és que poseu tota la confiança en mi, qui tinc poder infinit, i nigú pot contra de mi.» Així és Senyor, i confés esser summa veritat, i per això suplic a totes les ànimes, que suposat tenim tan bon metge qui nos vol curar ab medicina tan suave com és la sua preciosíssima sang, que no tardem a acodir a sos divinos peus, manifestant-li la nostra enfermedat, antes que no se vàgia aumentant. I que confiem de la sua infinita pietat com féu el primer Amic, de qui ell tingué tanta compassió, que li perdonà el pecat. Lo mateix farà de nosaltres, si l'hei sabem demanar. I per això no s'ha menester molta retòrica, ni curioses i sotils paraules, que no se satisfà mon Amat d'aquest modo de parlar, sinó de coneixement, pureza d'intenció, veritat, rendiment, caritat i humilitat. Aquest és el modo de postrar-se a sos divinos peus, i el millor modo de demanari-li perdó de la nostra maldat.

6. Jo som, de tots los pecadors, la primera i la major pecadora del món. I per això tinc tanta llàstima al primer Amic, Adam, quan lo descubria tan desconsolat i atribulat, aportant la pesada creu d'haver pecat, per la gran experiència que en tinc, per causa de la mia mala inclinació, per la qual he gravement *desobeït el meu Amat*. I ara no puc deixar de plorar i aportar aquesta creu tota la mia vida, que és la major creu i més pesada de quantes n'hi ha per lo Amic, qui desitja donar gust a son divino Amat. Pobra i miserable de mi, quina creu és aquesta tan gran! Que si no era ab lo auxili de lo Amat, no seria possible poder-la aportar. Desventurada de mi, quina pena és aquesta tan extraordinària, que el cor me rebenta de sentiment d'haver ofès a mon Déu i Senyor, i sols de pensar quant gran mal és *desobeir lo Amic el seu Amat* estic tota llàgrimes i plors.

7. És tanta la clemència, bondat i pietat de lo Amat, que per remediari aquesta gran necessitat *vingué a morir en la vestidura del seu Amic*, açò és, *en la vestidura* de nostra flaca i fràgil naturalesa, que per la sua gran amor volgué vestir-se, *vingué a morir* aquella mort tan afrontosa que li donaren en la creu per mos pecats. I *vingué a morir* per la gran compassió que tingué de lo Amic, qui *plorava* ab tot Gènere humà el gran pecat que havia comès en haver-lo *desobeït*. I podem dir ab molta veritat que, en quant a la voluntat, ja *vingué a morir* des d'una eternitat, perquè ab la sua infinita sabiduria ja tenia totes aquestes coses presents. I volgué que aquest pobre Amic ves el modo com ell, des d'una eternitat, tenia presents tots los Amics qui plorarien i tots los demés, que certament no

podia dir altra cosa sinó *mirabilis Deus in omnibus operibus eius*. Manifestar-me una cosa tan gran i particular en una ocasió que em tenia tan unida i lligada amb ell, gosant de la sua gran amor ab molta dolçura i suavitat, la cosa més bella que se puga pensar, però no és per explicar de modo nigú, per esser de les obres majors que ha obrades en mi.

8. Ja que no és per a explicar, al manco diré alguna cosa de lo que em manifestà. I així *lo Amat vingué a morir* de compassió que tenia de lo Amic i tots sos descendents, qui ploraven lo haver *desobeït el seu Amat*. I així jo veia a tots los hòmens qui *ploraven* uns per una cosa i altres per altra, i tot venia de la desobediència del primer Amic. En particular de los religiosos, ne veia uns qui ploraven amarguíssimament la inobediència d'altres religiosos, en no obeir a sos superiors, ni guardar les regles que lo Amat los ha donades. Alguns altres ne veia, qui en gran manera ploraven les relaxacions que molts introduïen en la sua religió, de lo qual se mostrava molt enutjat el meu Amat. I me digué que molts Amics de pendre bon temps i recreacions, les permeten a los demés. Valga'm Déu omnipotent, lo que li desagradava aquest modo de proceir, ni menos que se dispens en niguna cosa de lo que disponen les regles i constitucions de la religió, si no és ab molta necessitat, per haver-ho emprès i promès voluntàriament. I per això ho hauríem de complir ab gran amor, sens deixar niguna cosa advertidament, ni havem de ser fàcils en pendre dispenses pensant tenir-ne necessitat, perquè moltes vegades nos enganya lo amor propi, i deixam de fer lo que la regla nos mana. Totes aquestes coses me féu veure mon Amat, i me digué que procuràs jo a fer en tot la mia obligació, i que emprengué qualsevol cosa que les regles i constitucions manarien i que ell sempre m'assistiria.

9. Jesús dolcíssim la gran confusió que tenia, quan sentí los avisos que mon Amat me donava, perquè tot los prenia per mi, com me veig tan defectuosa en fer la mia obligació, i per estar en un convent a ont se tracta de tanta virtut com aquest, que s'observen la regla i constitucions ab molta puntualitat. Consider V.M. quanta confusió devia tenir, en particular per trobar-me actualment en l'obligació de mestra de novícies, indignament, per esser la més relaxada del convent i encara puc dir la més mala religiosa del món. I per això tenia grandíssima pena, i molta més quan considerava que era jo la qui havia d'ensenyar, tenint tanta necessitat d'esser ensenyada, però desconfiava de mi, i posava tota la confiança en mon Amat, qui ho pot tot. I així li suplicava que m'encaminàs i il·luminàs, perquè jo pogués correspondre a tan gran obligació. I que em donàs la sua gràcia ab què jo pogués esmenar-me.

10. Molta confiança tinc de mon Amat que de mi niguna cosa esper, i així confii que m'assistirà, perquè puga jo començar novament a esser religiosa i molt observant en les coses de la religió, sens faltar a niguna per donar-li aquest gust, suposat veig que el té gran en les persones religioses, qui cumplen en la sua obligació. En particular en aquelles qui són molt obedients, que era una cosa per a fer temblar quisculla qui fos, veure i sentir lo molt que ponderava el disgust que li donen aquells qui són desobedients, perquè li desagrada molt la inobediència que, perquè *lo Amic Adam* tingué aquest coneixement, *plorà* tan amargament i *plorà* tota la vida. I així mateix hauria de plorar una esposa de Cristo, quan se mira en el mirall de los vots que ha fets a son espòs, i veu que no ha complit en la sua obligació per poca amor i atenció a lo que devia. I així, si bé ho consider, bé tindrà que plorar tota la sua vida. I per no caure en aquesta misèria, lo millor serà pendre los avisos que nòstron amat i espòs Jesús nos dona.

11. Vertaderament és estada per a mi la religió sempre un paradís i un jardí hermosíssim, en particular quan lo mir tan poblat de roses odoríferes de virtut i santedat, que em trob molt indigna d'habitar en la sua companyia per la mia gran maldat, però lo qui em dona algun tant d'alivio és, quan consider, que és estada una gran ditxa mia i una gran gràcia que m'ha feta sa divina Majestat, perquè les sues oracions i la sua gran virtut me conserven, que si no fora estada lo escàndol del món. Per això no em cans de fer-li gràcies i voldria que totes les ànimes li donassen gràcies per mi. I cada una en son estat, que procuràssem a ser molt obedients a los preceptes de Déu nostro Senyor, si volem donar-li molt de gust. I los qui fins ara han desobeït procurar a plorar i confiar en la sua gran bondat, si volem recuperar la sua amistat, que ell és tan compassiu i misericordiós, que nos abraçarà com féu a lo *Amic* Adam, qui *desobeí* i *plorà*.

12. Així el veia jo ab molta claredat, que *plorava* amarguíssimament per haver *desobeït*, ab un coneixement molt gran que tenia de la falta que havia comesa contra el seu Amat. I aquest coneixement fonc tant del gust de lo Amat, que tingué major contento d'aquest coneixement, que no fonc la pena del pecat que havia comès. Així m'ho digué el mateix Amat, i que después lo amà ab major amor quan entengué la gran misericòrdia, que havia usada amb ell lo seu Amat *no havent-lo obeït*. Més me digué mon Amat que se multiplicaren en lo seu cor una gran multitud d'afectes, qui li encengueren un foc tan gran en el fondo de la sua ànima que l'abrasaven i enamoraven d'amor, i de voler més amar. No sé que més nos puga dir lo Amat perquè vegem el gran gust que li dona el coneixement de la nostra iniquitat, i així coneguem-la, i postrats a sos santíssims peus, *plorem-la* amargament confiant en lo seu gran amor, així com *la plorà el primer Amic* nòstron pare Adam.

13. Veritat és que fonc Adam el primer *Amic qui desobeí el seu Amat*, però *plorà* amargament el seu pecat. I encara ha volgut mon Amat que sabéssim, que ell és estat el qui més *ha plorat*, perquè nosaltres aprenguéssim d'ell. Plàscia a sa divina Majestat que, si per la nostra flaqueza *desobeïm a lo Amat*, que sapiem conèixer el mal i que nos penediguem, i *plorem* a los santíssims peus de lo Amat, confiats de la sua gran amor i pietat, que demostrà tanta en voler *venir a morir en la vestidura del seu Amic*, que és estada una finesa tan gran, que sent un Déu infinit, no en pot fer de major. En arribar an aquest punt millor seria callar que parlar, i meditar i considerar molt bé aquestes grans paraules *e lo Amat vingué a morir en la vestidura del seu Amic*, açò és de la nostra naturalesa i se'n vestí en les entranyes puríssimes de Maria santíssima, quan uní la naturalesa humana en la divina per aliviar a lo Amic de la gran pena que tenia d'haver-lo *desobeït*, i remedià el mal d'una *desobediència* ab la major obediència que se puga considerar, que és la [de] Jesucrist Senyor nostro, qui fonc sempre obedientíssim an el seu Amat, el Pare celestial.

14. Una advertència me donà el meu Amat, que és molt singular sobre aquestes paraules *e lo Amat vingué a morir en les vestidures del seu Amic* (f. 179), per donar-me a entendre el gran gust que li donen les ànimes qui lo imiten i segueixen los passos que ell caminà. I és que *ell morí* tota la sua vida *en les vestidures del seu Amic*, açò és, en la naturalesa humana negant-se a si mateix, mortificant-se i anihilant-se. I aquest modo de morir és molt del seu agrado i així que, si nosaltres lo volem imitar, havem *de morir* també *en les vestidures de l'Amic*. Açò és, en la nostra carn perseguits i menospresciats, esser humils, rendits, mortificats i anihilats en lo més fondo de la nostra ànima, a ont trobarem sempre

a nòstron pare i redemptor Jesús, mestre benigne i amorós, si volem imitar-lo olvidant-nos *de la vestidura* de la carn, encara que la duguem vestida, perquè aquesta és sempre inimiga de l'ànima i enamorada de la pròpia comoditat. Així heu havem de fer, si volem viure en nòstron amat i volgut espòs Jesús.

15. Me digué mon Amat, que li donen tan de gust les ànimes, qui així lo imiten que, si no fos hagut de venir per redimir-nos del pecat, seria vingut perquè lo haguéssem imitat en les virtuts i seguit en los passos que hauria donats d'humilitat, rendiment i mortificació. Doncs ànimes pel cel criades, qui no ha de posar tot son cuidado i desvelo en seguir les pisades del meu Amat? Ab lo seu auxili i favor, que sens ell no podem niguna cosa. I quina ànima serà tan mala cristiana, qui a vista de fineses tan grans, no procur de tot son poder a contentar el meu Amat? Jo qui som la pitjor de totes i la major pecadora del món faria impossibles per imitar-lo, seguir-lo, donar-li gust i fer en tot la sua santíssima voluntat. I heu dic ab tanta veritat i sentiment del meu cor, que em tinc de fer força a creure que totes les ànimes faran lo mateix, perquè si pensàs que una ànima tan solament no li volgués dar aquest gust, tendria tanta pena que no la podria tolerar, per haver vist ab tanta claredat que aquest és el gust del meu Amat, *qui vingué a morir en les vestidures del seu Amic, per tal que l'amic recobràs lo que havia perdut.*

16. Jo no sé com explicar ni donar a entendre a los mortals la caritat i amor gran de lo Amat, en voler fer gràcies i favors a lo Amic, el Gènere humà. I així diré lo que ha passat per mi ab molta claredat. Jo m'agionollí a la presència de Cristo Senyor nostro sacramentat per fer un rato d'oració i en el mateix instant, sens saber com ni de quina manera, me trobí tota suspesa, admirada i negada en Déu nostro Senyor, creador del Gènere humà, sens poder pronunciar ni una paraula, perquè era tanta la unió en què m'havia posada tota absorta en un mar infinit de Déu, que era la cosa més rica, bella i hermosa que se puga gosar ni contemplar. I ací volgué mostrar-me com lo amic Adam i ab ell tot el Gènere humà, *recobrà lo que havia perdut*, que és la gràcia i amistat de son Amat, venint ell a desrremar la sua preciosíssima sang i morir.

17. Perquè jo ab major claredat ves lo que em volia manifestar, me descobrí una ànima qui estava en pecat mortal, qui era tan feia que, si tot lo món l'hagués vista, tot lo món se fora espantat i aterrit. I estic certa que aquelles ànimes qui viuen, i moltes qui s'adormen en lo pecat mortal, se vessen, que dirien moltes vegades ai de mi i desdixat de mi, que he pecat mortalment, i avorriren de tal manera el pecat, que no podrien sentir-lo anomenar, com aquest pobre i miserable Amic, qui sols d'anomenar-lo, i encara menos, sols de recordar-lo, casi se desmaia. I en aquesta ocasió, si Déu nostro Senyor no m'hagués posada en tanta suspensió, no em fora estat possible poder tolerar sens acabar la vida la pena i sentiment que tenia de veure aquella ànima en la misèria del pecat mortal, però el Senyor, qui és tot pietat, aquí mateix i ab molta prestesa m'alivià i aconsolà, perquè posà aquella mateixa ànima, que jo veia tan horrible, tan hermosa, limpiant-la ab la sua santíssima i preciosíssima sang per medi del sagrament de la penitència, i li abundà i donà tanta gràcia, que jo apenes la podia mirar, perquè estava en gran manera resplendent, bella i graciosa, ab l'amistat *del seu Amat*, que era *lo que havia perdut* pel pecat mortal. I així procurem totes les ànimes a conservar la gràcia i amistat de nòstron Déu i Senyor, quan la tenim, que no hei ha cosa més preciosa ni qui don més contento a mon Amat, que per això féu tants grans fineses, com és *venir a morir en les vestidures del seu Amic, per tal que l'amic cobràs lo que havia perdut, e dona-li major do, que*

aquell que perdut havia, i les qui l'han perduda procurar-la a cobrar per medi de los sacraments com havem dit.

[He vist el plec 21. Dialogació i càntic d'amor nº 29. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sacrament]

18. (f.180) No se pot ponderar ni dir quant gran és lo amor de mon divino Amat. I així bastarà dir que és Déu d'amor, i d'un amor tan infinit com el mateix Déu. I així no m'espant que haja fetes tals fineses per son Amic, el Gènere humà. Què no farà un Déu enamorat? Si veim que les creatures enamorades de coses terrenes, tenint el poder tan limitat, fan impossibles al parèixer per lo que amen per lo ardor i força que els dona lo amor, de tal manera que ninguna cosa los espanta, ni nigung perill los acovarda, per fer fineses per lo que amen. Antes bé pareix que no se poden detenir ni reprimir de fer coses grans. Si així passa en les creatures, qui tenen amor, que serà en lo creador enamorat de les ànimes, cuio voler és poder, i un voler i poder infinit, què fineses no farà per lo seu Amic? Tantes i tan grans, *que cobrà lo Amic lo que havia perdut, e dona-li major do que aquell, que perdut havia*, perquè *lo que havia perdut lo Amic* era la gràcia i amistat de Déu nostro Senyor, que és una desditxa molt gran, però *la recobrà*, perquè al parèixer, no pogué estar el fino Amante de nostres ànimes sens tornar-lo a la sua gràcia i amistat. I després *li donà major do del que perdut havia*, perquè des de les hores quant a la voluntat i en son temps, en realitat se donà a lo Amic a si mateix sacramentat.

19. Així passa i així nos ho ensenya la fe. I a més de tot açò, que sobre el dir-nos-ho la santa Fe, ho pot dir per l'experiència que en té aquesta gran pecadora, qui el tenia i veia en lo més fondo de l'ànima ab gran claredat, hermosura i lliberalitat. I ab la mateixa lliberalitat, se dona i donarà a totes aquelles ànimes qui li donaran lloc. I així bé podem dir ab molta veritat *e li donà major do que aquell que perdut havia*, perquè és tan gran do esser-se donat a si mateix sacramentat, que seria una grandíssima temeritat que presumís alguna creatura humana, per docta que fos, poder dir quant gran do és. I així que he de dir jo la més rústica i ignorant del món, i per això bastarà lo que he dit que se donà a si mateix sacramentat.

20. Pot-se veure major lliberalitat d'un Déu enamorat? *Venir a morir en les vestidures del seu Amic* el Gènere humà, tornar-lo en sa gràcia i amistat, que havia perduda el primer amic Adam pel pecat de desobediència i després donar-li un do tan gran com és donar-se a si mateix sacramentat ab molta caritat, compassió i lliberalitat. Com pot dir aquesta pobra ànima tota plena de Cristo sacramentat, tan assistida de son espòs Jesús, que no podia aportar tant de bé, tota desatinada, admirada i pasmada (i durà molt de temps) sens poder pronunciar paraula alguna, sinó tan solament mirar i contemplar el gran amor ab què son divino Amat *donava a lo Amic major do, que aquell que perdut havia*. Altres vegades sens poder-me detenir (quan lo Amat me donava lloc) com una loca, li deia mil desatinos, com és: «Senyor ja vos tinc, i no vos vull deixar, sinó que us⁷⁵ vull amar i més amar, i sempre més amar per ser vós qui sou, i sens nigung interès.» Tota em desfeia i deia-li: «Jo no puc més, el cor me rebenta de les grans gràcies i delícies que em comunicau.» Estava tota abrasada dins un divino incendi d'amor, ab tanta pena que no la podia tolerar, però més gustosa que quantes coses hei ha.

---

⁷⁵ Aquest pronom presenta dificultat, ja que apareix escrit 'ques'.

21. És una pena aquesta molt gran, però molt del gust d'aquest pobre i miserable Amic. La una perquè ve de la mà santíssima i poderosíssima de lo Amat, i l'altra pel gran desig que té aquesta pobra ànima de patir i consumir-se i cremar-se tota en lo foc del divino amor, per renéixer com l'ave fènix, novament an el gust de son amat i espòs Jesús, qui la té tan regalada i associada, que no hi havia lloc de modo nigu de poder pendre sustento corporal. I no és que hagués jo rebut aleshores a Cristo sacramentat, dic la comunió per mans del sacerdot. Antes bé havia ja alguns dies que no l'havia rebuda, i no obstant això, tenia a Cristo Senyor nostro sacramentat en mi, del modo que està en l'hòstia consagrada. I vivia en aquesta pobra i ruïna ànima, de modo que no podia distingir lo que és la glòria, el sacrari i l'ànima, sinó que glòria, sacrari i ànima m'apareixien tot una cosa. Al fin gosava de Cristo sacramentat tot lo que se pot gosar, i això dic ab lo mateix rendiment a la santa mare Isglésia, que ab diferents vegades tinc escrit i referit, promptíssima a desdir-me de lo que dic i a cremar tot lo que tinc escrit, si sos ministres i superiors meus sentissen altra cosa de lo que jo dic.

22. Aquestos són los efectes que aquestes coses me deixen a mi, i aquest rendiment i subjecció causa el do que lo Amat dona a lo Amic qui li dona el cor desembaraçat, que no és possible poder explicar lo que faria per donar-li gust, procurant a imitar-lo i seguir les sues pisades en tot quant pot. I així bé puc dir *que és un do molt major del que lo Amic perdut havia*. I perquè jo ves que és aquesta la veritat, me digué el mateix Amat, que m'ho volia declarar ab un exemple, i deia: «Si un grande per alguna desobediència a son rei (f. 181) perdia la sua gràcia i amiatat, i després el rei lo tornàs en la sua gràcia i amiatat, no seria ver dir que aquell grande havia recobrat lo que havia perdut? I si el rei després se donàs tot an aquell grande, i li entregàs totes les sues riqueses, no li donaria major do del que havia perdut? Tot és veritat, pues així mateix passà entre lo Amat i lo Amic, *que lo Amic recobrà lo que havia perdut* pues recobrà la gràcia i amiatat del seu Amat, i *lo Amat li donà major do del que perdut havia*, perquè després d'haver-lo reintegrat en la sua gràcia i amiatat, se donà tot sacramentat a lo Amic i féu-lo senyor de totes les sues riqueses, no temporals i terrenes, com les d'aquell rei de la terra, sinó divines i celestials.»

23. A vista de tan gran amor i lliberalitat del meu Amat, quina ànima s'ha d'acovardar i desconfiar, encara que miserablement lo hagués desobeït i enutjat? Sinó ab molta humilitat postrar-se a los seus santíssims peus plorant com lo Amic, i confiar que li perdonarà i que *cobrarà lo que havia perdut*, que és la sua gràcia i amiatat. I no tan solament això, sinó encara *que li donarà major do del que perdut havia*. I encara dic més que ab aquest do li donarà molts altres dons, com m'ha dit el mateix Amat, que els donà an el primer amic Adam, com foren uns desigs molts grans de més amar Déu nostro Senyor, ab tant de foc del divino amor, que tot s'abrasava i consumia per més i més amar-lo; altres de patir i més patir per dar-li gust, de tal manera, que los treballs que patia, que en efecte foren molt grans tota la sua vida, los passava ab gran alegria per donar gust al creador. Altre do li donà de poder gosar i posseir les riqueses de l'Amat, del modo que se poden gosar en aquesta vida. I finalment molts altres dons li donà que seria llarg de referir, que se pot creure sens nigu reparo esser així, perquè ves lo Amic ab molta claredat que lo Amat li havia *donat major do del que perdut havia*.

24. Certament que és una ditxa aquesta molt gran, i tots los qui la volen la poden tenir i gosar. Així m'ho digué mon Amat, i que era cosa de gran llàstima que hei ha moltes ànimes qui no la volen. Pot-hi haver major desditxa que aquesta? Pobra i miserable de

mi, la gran pena que tingué el meu cor, quan entengué aquesta desventura, essent així que el cor i l'ànima d'aquest pobre Amic s'estaven abrasant i consumint, d'un gran desig de morir màrtir i donar mil vides, si mil ne tingués, per amor de lo Amat, i per enamorar a totes les ànimes de plorar les desobediències i ofenses fetes a lo Amat, postrades a los seus santíssims peus, *per recobrar lo que havien perdut*, i perquè *lo Amat los donàs major do del que perdut havien*. Consider V.M. quines serien les ànsies que tindria i qual la pena que sentiria, ouir que hei haja ànimes qui no volen lo que ab tanta lliberalitat nos dona el meu Amat, i qual seria el desagrado que en tindria el mateix Amat, fent ell tanta ostensió de la sua amor. I que hei haja ànimes qui no vullen donar-li lloc de poder-se comunicar. Per les prescioses llagues de Jesucrist Senyor nostro, espòs volgut i amat de la mia ànima, suplic a tots postrada a sos peus que no siem ingrats, sinó que plorem i suspirem confiant de la gran misericòrdia de Déu nostro Senyor que nos perdonarà. I sia tot per major glòria de la santíssima Trinitat.

Dialogació i càntic d'amor núm.30

L'amat enamorava l'amic, e no el plangué del seu llanguiment; per tal que més fortment per ell sia amat, e en lo major llanguiment trobà l'amic major goig i refecció.

1. Lo que entenguí de mon Amat és que *l'amic que ell enamorava* (de qui se parla principalment en aquest càntic) és el mateix Amic de qui havem parlat en el càntic passat, nòstron pare Adam, i en ell tots los altres Amics sos descendents. I an aquest *Amic enamorava l'Amat* de moltes maneres, i en ninguna més que manifestant-li la sua grandíssima lliberalitat, perquè com veia que (per la sua gran amor) l'havia usada amb ell en tanta manera, *s'enamorava* fortment de voler-lo més servir, amar i patir per son amor. I antes morir que pecar, ab moltes ànsies i cuidados, que és impossible poder-los referir, suposat que venien de lo amor de lo Amat, i paraven en el cor de lo Amic ab les quals molt més *lo enamorava*.

2. No hei ha cosa (me digué mon Amat) qui més *enamor*, que és la lliberalitat i magnanimidat, per això veurem que qualsevol persona lliberal i dadivosa té molts d'enamorats. En qui doncs trobarem major magnanimidat i lliberalitat que en mon Amat, i qui més dadivós i abundós que mon espòs Jesús, qui (al parèixer) ninguna cosa que féu lo contentà, fins que se fonc donat tot a los hòmens sacramentat, que fonc l'obra de major amor i lliberalitat, que pogués fer un Déu infinit per los mortals ingrats i de tan mala correspondència. I així no m'espant *que s'enamoràs lo Amic*, veient tanta lliberalitat en son creador. No obstant, que lo havia desobeït, per això quedà tan *enamorat* que no el volgué més desobeir, ni fer cosa contra la sua santíssima voluntat, sinó primer morir que pecar.

3. Si los hòmens tinguessen sempre aquestes paraules *l'amat enamorava l'amic*, fixes en la sua consideració, jo los asseguro que experimentarien tals efectes, que no serien més ingrats a Déu nostro Senyor, sinó que ab totes veres procurarien a seguir-lo i dar-li gust, com ho procurava aquest pobre i miserable Amic, qui estava postrat a los divinos peus de Cristo Senyor nostro sacramentat. I deia-li com el Publicà *Deus propitius esto mihi peccatori*, perquè tenia una grandíssima confusió de la mia vilesa, misèria i ruïndat, que

veia en mi, però no desconfiava, antes bé tenia per molt cert que em seria propicio i m'assistiria en les mies necessitats. I aquí mateix me posà en una gran unió i se'm descobrí ab la creu, que aportava al coll, que fonc menester que la sua poderosíssima mà me conservàs, perquè jo no acabàs la vida del tot, perquè el cor me rebentava per no poder sustentar un Déu ab tan gran amor i lliberalitat, qui tot se comunicava an aquest pobre i miserable *Amic, que enamorava* d'aportar creu i patir per son amor.

4. Certament que em quedí tan *enamorada* del meu Amat, i de tan bon cor desitjava el portar creu i patir per son amor, que no hei havia cosa qui em pogués assaciar. I hauria volgut patir totes les penes, tribulacions i mortificacions que ell patí. Jo no podia aquell dia estar, ni sabia com passar ni viure del gran amor que tenia a mon divino amat i espòs Jesús, perquè tota em cremava i consumia, el cor se desrritia com la cera en el foc i la voluntat s'abrasava de lo molt que lo havia enamorada son Amat. Deia-li moltes paraules amoroses: «Amat meu, Déu meu, espòs meu, Jesús meu, pare i redemptor meu, Déu d'infinita clemència i bondat, vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, jo no sé que em tinc, ni sé lo que és, lo que sé és que tota em crem i m'abràs.» Al fin no podia viure ni cabia en lloc, sinó tan solament en les santíssimes i preciosíssimes llagues del mateix Amat, a ont més m'*enamorava* de patir ab més rigor i d'imitar-lo en la paciència, afabilitat, humilitat, caritat i demés virtuts, tan enamorada de tenir totes les sues virtuts, si fos estat possible, que no podia més. I tot per més amar-lo, recordar-lo i conèixer la sua gran majestat, benignitat, lliberalitat i amor.

5. Tan gran és lo seu amor que no té comparació, així heu puc dir i publicar per lo molt que l'ha mostrat *en enamorar* aquest flac i vil *Amic*. I en particular de voler-lo reber sacramentat, no obstant la gran conformitat que tinc (per gràcia de Déu) en orde aquesta matèria, com sap V.M. I en aquesta ocasió, no em podia reprimir de voler reber la santa comunió, fent los majors extrems que se puga imaginar, tan fora de mi, que em volia abraçar ab l'hòstia consagrada que el sacerdot tenia, com si era una orada, encesa i abrasada del divino amor, qui com a foc ardentíssim, me cremava i consumia rigorosíssimament, tant a lo interior com a lo exterior, tota una ardentíssima flamma, que mai he experimentat cosa com aquesta. Essent així veritat que moltes vegades m'ha donat a gustar aquest foc mon divino Amat, però com en aquesta ocasió no mai. Del sentiment i ímpetus d'amor que em causava venia a punt de morir, i no deixava de morir místicament del gran desig que tenia de voler-lo rebre sacramentat. I no era que no tingués la mateixa conformitat que acostum tenir, sinó que aquell divino foc ab què *l'amat enamorava l'amic*, no el deixava detenir ni reprimir, i com a siervo tras de les aigües, desitjava aquest pobre Amic a son Amat.

6. D'altra part, estava feta un mar de llàgrimes i de plors, perquè tenia present la mia gran maldat, i considerava que no mereixia aquesta gràcia, però desconfiava de mi, i confiava en la infinita bondat del meu Amat. I no podia pensar que no em perdonàs, ni que deixàs de fer-me aquesta gràcia, qui tant me feia penar, i deia-li: «Jesús de l'ànima mia, pare i redemptor meu, com no em feu aquest favor de què vos reba sacramentat, antes que no acàpia la vida?» (I la veritat se diga, que casi em faltava del tot), i la sua misericòrdia i lliberalitat fonc tanta, que volgué més enamorar-me per més mostrar la sua magnanimitat. I volgué que jo gustàs i begués en aquella divina i sobirana font del seu santíssim costat, i no fonc possible deixar de fer la sua santíssima voluntat, encara que la confusió que jo tenia i el coneixement de la mia indignitat fos molt gran. I així gustí aquell divino i

celestial liquor qui és foc, amor, suavitat, benignitat, dolçura, llum clara, guia, qui no nos deixa errar, i per dir-ho ab breus paraules, és tot lo que se pot desitjar, esperar, demanar i gustar.

7. Ab aquesta celestial beguda restí tan associada, que no m'apareixia haver de menester més cosa d'aquesta vida a ont estava el cos, perquè lo esperit estava tot elevat en la Pàtria celestial. I restí de modo que no em podia despertar per obrir los ulls a cosa d'aquesta vida, del suenyo tan regalat en què m'havia posat aquella divina beguda, qui *m'enamora* i aumentà el foc de manera que, per molts de dies, no em deixava respirar, si no era ab gran pena i dolor, que certament era un patir que no té cosa semblant, perquè són unes penes aquestes, majors que les penes de lo Infern, però se passen de molt diferent manera, suposat aquestes se passen ab gran gust per amor de lo Amat, en la sua presència i ab la sua assistència. I per això, encara que el patir era molt gran, era major el valor i l'ànimo que tenia per més patir, confiada del gran amor de lo Amat, que de mi no puc res ni n'esper cosa alguna.

8. No veu quina cosa tan gran i particular és *lo Amat enamorar lo Amic*? Tan gran és que primer s'acabaria el món, que no se referiria lo que és. Moltes gràcies m'ha fetes mon Amat, però com aquesta niguna mai. Lo que desitjava summament era (i l'hei suplicava del millor modo que podia) que deixàs gosar i concedís aquesta ditxa a totes les ànimes, i veurien lo molt que diuen i la gran profunditat que tenen aquestes paraules *l'Amat enamorava l'Amic*. I de moltes maneres, com tinc ja advertit, volgué que jo el ves del modo que estava después de ressucitat, i ab tota aquella glòria, poder i virtut ab què se'n pujà a la Pàtria celestial, de lo qual enamorà aquest pobre Amic en tanta manera, que el desig que tenia de seguir-lo i anar-se'n del tot ab la sua companyia, sols ab la sua gràcia podia tolerar restar-se més en aquesta vall de llàgrimes i de moltes desventures, i la pitjor de totes és el poder perdre la sua gràcia i amistat. Quan la menor sombra de cosa qui puga ser contra la sua santíssima voluntat és per a mi la cosa més amarga que se puga imaginar, i és que també havia enamorat aquest pobre Amic de no fer niguna cosa ab què ell se pogués desgustar. I per això està tan determinat de no fer-la, que primer moriria que no hi consentiria. Antes bé estava feta un mar de llàgrimes i plor de la pena tan gran que tenia d'haver-lo mai ofès, a vista de tants binificis i favors, que contínuament rep de la sua santíssima mà.

9. Qui podrà explicar la gran ditxa que té *lo Amic* que *l'Amat enamora*? Aquesta ditxa tingué lo amic el beato Ramon, de qui me digué el mateix Amat, que *lo enamora* en gran manera ab los favors que li feia tan extraordinaris, que no hei ha nigú qui els puga imaginar, d'ont podem considerar lo molt que nos importa que lo Amat nos vulla *enamorar*. I per això havem de procurar a no impedir-lo ab la nostra iniquitat, si volem gosar ditxa tan gran, perquè *lo Amat enamora* tan solament *aquells Amics* qui li donen lloc i en qui troba disposició, perquè encara que és veritat que ell ho pot tot, vol de nosaltres que nos disponguem i nos entreguem del tot a ell, perquè se li deu. I així per les preciosíssimes llagues del mateix Amat, suplic a totes les ànimes que nos deixem del tot en les sues santíssimes mans, que ell nos *enamorarà* d'amar-lo, servir-lo i dar-li gust, que és lo que més nos importa, si volem gosar-lo per tota una eternitat en companyia de tots los esperits celestials, cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus* sens mai parar.

10. Aquesta és una gràcia que l'havem d'esperar després d'aquesta vida miserable, i no obstant això la gosava aquest pobre Amic, per la gran unió i suspensió en què lo tenia son divino Amat, qui me tenia molt *enamorada* d'estar congregada ab los benaventurats, i no tenir altre empleo del que tenen ells. I per la sua gran amor m'ho concedia molt de temps, perquè tota absorta i admirada no feia altra que mirar i contemplar a sa divina i soberana Majestat, cantant així com ells *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, ab la major alegria i contento que se puga pensar. I ab tot això no em faltava una grandíssima pena, d'haver d'obrir més los ulls a coses d'aquesta vida tan miserable, suspirant i clamant quan s'havia d'acabar, però sempre molt rendida i conformada en la santíssima voluntat del meu divino *Amat, qui no em planyia del llanguiment, per tal que més fortment lo amàs.*

11. Així prossegueix el càntic *e no el plangué del llanguiment, per tal que més fortment per ell sia amat*. Mai lo Amat planyí los Amics qui passen *el llanguiment* ab paciència, resignació, humilitat i caritat, perquè redunda en gran bé de les sues ànimes i gust de sa divina i soberana Majestat (f. 184), que no pot tenir major contento mon Amat que veure *llanguir sos Amics* per son amor ab paciència, resignació, humilitat i caritat. I pel contrari, me digué ell mateix, que si podia tenir pena en tendria, quan veu ànimes *ab llanguiment*, poc resignades i impacients, perquè és senyal de supèrbia i d'estar poc enamorades del seu Amat, per qui haurien de voler patir, ja per lo molt que ell ho mereix, i ja també per lo molt que ell ha patit ab tan gran amor, caritat, paciència, resignació i benignitat. I tota la sua vida patí grandíssim *llanguiment* per ensenyar-nos i enamorar-nos de patir purament i rectament per son amor.

12. D'aquest modo patia aquest miserable Amic i, en tanta manera, que mai havia experimentat tant de rigor com en aquesta ocasió, perquè la major part del seu penar proceïa del gran foc, qui tan vivament cremava en lo seu cor. Així heu he dit, perquè tota estava feta un incendi, qui vivament m'abrasava i consumia, però ab molta dolçura i suavitat. I era tant el foc que tenia en el meu cor que m'apareix que, si mon Amat heu hagués permès, bastava per encendre i abrasar tot lo món. Tant com això n'hi havia abundat el divino amor, que ànima que no l'experimenta, no és possible que puga entendre com és. Al fin que tota em feia temblar, com si m'hagués de llançar a abraçar-me ab mon divino Amat, cridant i dient que m'abrasava d'amor i que el cor se desfeia del gran *llanguiment* que sostenia i patia per son amat i volgut espòs Jesús, que mirava i contemplava patint i morint en la creu.

13. Així mateix me trobava patint i morint del gran *llanguiment* que m'ocasionava aquell incendi del divino amor, que bé podia haver dit que estava en creu en què patia i moria dolçament per mon Amat. Però sempre ab la major resignació que puga tenir níguna creatura tan flaca com jo, assistida de la gràcia de mon Amat, qui em dava tal valor que, essent així que era molt gran *el llanguiment*, sempre li'n demanava més, ab un ànimo molt gran, que tot ho passaria ab la sua assistència de qui confiava. I en realitat mai me faltava, i deia'm que no em faltarien treballs, però que ell m'assistiria i los passaria en presència sua, mirant-lo i contemplant-lo, parlant i tractant ab ell, que és la major ditxa que níguna ànima puga alcançar.

14. En aquesta ditxa se veia aquest pobre Amic, ab una set insaciable de més i més patir, i *llanguir* d'amor i de més amar a lo Amat, per ser ell qui és i no més, molt contenta i alegre de la bona nova que m'havia dada, de què mai me faltarien treballs i que per mi no

hi havia d'haver en aquesta vida cosa de regalo, alivio ni recreació, sinó que tot havien de ser penes i tribulacions, que aporta aquest *llanguiment de què no el planya lo Amat*, sinó que em mirava i gustava de veure'm *llanguir* i d'aquesta manera m' enamorava del patir en tanta manera, que m' apareixia que hauria patit més, que Déu nostre Senyor qui té poder infinit no li hauria dat en què patir, sempre però molt confirmada en la sua santíssima voluntat.

15. Aquesta bona nova que em donà el meu Amat, de què per mi no hi havia d'haver més en aquesta vida que patir i *llanguir*, *m' enamorava* més d'olvidar-me de mi ab major perfecció, que fins ara me'n som olvidada, que és una cosa rara i molt particular. I així heu experimentava, de lo que ell permetia, ab los medis que prenia i de les trases que usava per veure si estava ben afiançada de la sua gran bondat i tota olvidada de mi, perquè algunes vegades permetia que estigués tan combatuda de borrasques i tribulacions, que unes vegades me veia postrada per la terra, i altres les ones me pujaven fins al cel. Altres vegades lo Inimic me persuadia que tanta pena i tribulació no era per a mi, i que com a flaca em rendiria, però jo qui no fiava de mi, luego acodia a la resolució que tinc feta d'estar a la providència de Déu nostre Senyor, i així ab tota prestesa responia: «Jo no som mia ni tinc de cuidar de mi, perquè em som deixada en les santíssimes mans de mon divino amat i volgut espòs Jesús. I així que faça tot lo que voldrà de mi, que estic prompta a passar per tot lo que dispondrà.»

16. Altres vegades disponia altres medis, però jo rendida i postrada a los santíssims peus de mon amat Jesús volia tot lo que ell dispondria, havent presa per intercessora, advocada i patrona la mia gran senyora Maria santíssima. I no volia saber res més, sinó viure i morir per la santa obediència, que am més que la mia vida, molt enamorada d'olvidar-me del tot de mi mateixa, com en efecte podria dir que m'ho ha concedit el Altíssim per la sua gran amor, i em dona tant de valor, que no m'espanta ni m'acovarda nigu llanguiment, sols que sia per major honra i glòria de Jesucrist, mon Amat, qui no em planyia del llanguiment, pel gran valor ab què el passava i el gran olvido (f. 185) que tenia de mi mateixa, de què la mia ànima tenia un grandíssim profit i mon Amat molt de gust i contento, per esser ell mort patint i *llanguint* per enriquir i aprofitar a les ànimes.

17. No era poc el llanguiment que patia aquest pobre Amic, d'un cuidado molt gran que tenia de totes les ànimes, que hauria volgut veure en la mateixa ditxa tan gran que gosava. I no tenc remei de ninguna manera, de poder-me'n olvidar, perquè m' apareix que no tenc aquell contento i alegria que tindria, si a totes fes mon Amat les mateixes gràcies i favors, que em fa a mi. I més en particular de veure-les *llanguir* per amor de mon espòs Jesús, *e que lo Amat no les plangués del seu llanguiment*, perquè és un tesor tan gran aquest, que no és possible poder-ho declarar. I per això voldria que tots los mortals ho procuràssem a més no poder. I el millor medi que poden pendre per arribar a tan gran riquesa és patir, llanguir i morir, sens cercar-se ni procurar alivios ni consuelos, perquè el millor alivio que poden tenir és no voler-ne nigu, sinó estar a la disposició del creador, com estava aquesta gran pecadora, qui deia: «Senyor cremau, estellau i feu tot quant voldreu de mi, sols que l' hora de la mia mort me perdoneu.»

18. Aquestes paraules diguí en aquesta ocasió, i certament no les tenia previngudes ni menos les tenia en *memòria de* modo nigu. Antes me n' admirava moltíssim, i és que *volgué* mon Amat que sabésem que li havem de dir, quan nos deixam en les sues

santíssimes mans. I jo més desitjava de què totes arribassen en aquest estat, per major glòria de Déu i no més, que no desig altra cosa, sinó amar a Déu i tota la glòria que sia per ell, suplicant-lo que no em deixàs fer cosa qui no sia moltíssim del seu agrado. I que no volia niguna cosa sinó Déu, i niguna altra cosa qui no fos Déu. I que em posàs en aquelles ordes qui són segons la sua santíssima voluntat, que jo per l'obediència havia de viure i morir, sens recusar nigrun treball per gran que sia, solament que sia servida la divina i soberana majestat de Déu nostro Senyor. I ab moltíssima particularitat parlava per aquesta obra, perquè desig acertar i no voldria errar. I mon Amat me respongué a l'intent, i me digué que tingués valor i que no temés, que el beato Ramon era sant com veuríem a la fi, i que ell me volia per aquest camí. Faça's la vostra santíssima voluntat li diguí jo, i restí ab tan gran valor, que era cosa d'admiració. D'ont se veu clarament, que tot venia de l'Altíssim, qui hu volia i permetia així, *per tal que per ell, més fortment sia amat*.

19. Molts pensaran que en aquesta clàusula *per tal que per ell més fortment sia amat*, que a aquelles dos paraules *per ell*, se referesquen a lo Amic. I no és així, perquè se refereixen an el mateix Amat. I així diu *per tal, que per ell* ser qui és, sens nigrun resabio de cosa, qui purament i rectament no s'encamin a glòria sua, sinó tot *per ell més fortment sia amat* de lo Amic. Oh poderosíssim i sapientíssim Déu, Amat de l'ànima mia, digne de tota honra i veneració! La gran profunditat que tenen aquestes paraules *per ell*, qui és, *per ell*, qui és estat, *per ell*, qui sempre serà, *per ell* lo havem d'amar sens nigrun interès, si no volem perdre el temps, que perdre el temps és amar a Déu per nosaltres i no *per ell*. A ell i *per ell* s'ha d'amar, per donar-li gust i contento, per la sua infinita bondat, amor, poder, sabiduria i demés perfeccions.

20. *Per tal que més fortment per ell sia amat*, i jo diria fortíssimament, ab tanta fortalesa, que niguna cosa nos puga desviar ni fer retrocedir d'amar-lo més i sempre més a ell, *i per ell*, encara que se nos oferissen les majors tribulacions i temptacions que se pugen pensar, fins a perdre la vida i moltes vides, si moltes ne tinguéssim, no havem de deixar d'amar-lo *per ell*. I en lo més interior de nòstron cor, proferir moltes vegades estes paraules *per ell*, i mirar i remirar moltes vegades la intenció per veure si és purament i rectament *per ell*. I essent així, no hei ha que desmaiar, per gran que sia la persecució, perquè és cosa certa, que és molt major l'assistència que tenim de Déu nostro Senyor.

21. Qui no s'ha d'animar i esforçar a amar sempre *més fortment* a nòstron divino Amat? Essent així que, qui ama a Déu ab aquesta pura i recta intenció, pot dir que lo ama ab lo seu amor, ab les sues forces i ab lo seu valor, perquè està tan unit ab son divino Amat que, per moltes (f.186) i grans tribulacions, borrasques i persecucions que tinga, encara que se giràs contra d'ell tot lo món i lo Infern junt, no li causen nigrun temor. Com podria dir aquest pobre Amic per animar a los demés, a què no temen fiant-se de lo Amat i desconfiant de si, que així feia aquest miserable Amic, tenint una grandíssima persecució de los dimonis. I no feia més cas de tots ells que d'una formiga, i a algú apareixerà que he dit molt i no dic res respecte del gran valor i esforç que em donava mon divino i soberano Amat, per son gust i pel seu amor *i per ell*, que per mi, ja sé que tinc molt ben merescut lo Infern, així ho estic considerant, per la mia gran maldat. I confii en la sua bondat infinita, que em perdonarà i me donarà gràcia per no més pecar, *per tal que més fortment* ab una pura i recta intenció, solament *per ell* ser qui és i no més *sia amat*, engrandit, alabat, exaltat i glorificat d'aquest pobre i miserable Amic, i de totes les demés creatures.

22. Tan prendada i enamorada em tenia aquest summo bé, hermosura i alegria del meu cor, refugi i amparo de l'ànima mia i consuelo de tot el Gènere humà, que em feia perdre lo enteniment. I tota me desatinava per la gran bellesa que en ell descubria, que no em podia cansar de mirar-lo dient-li molts desatinos. I passaven tals coses entre los dos, que no és possible poder-les referir; si mirava el rossor, blancura i demés color m'admirava, el talle i la sua gràcia em robava l'atenció. Al fin no podia acabar de mirar-lo ni puc dir ni sé dir la gran hermosura que tenia, que per açò *m' enamorava* en gran manera *d'amar-lo més fortment per ell*, i no més, ab tant de contento i alegria, que puc dir ab tota veritat que *ab lo major llanguiment tenia major goig i refecció*.

23. Perquè jo ab tota veritat pogués dir, *que en lo major llanguiment trobà lo Amic major goig i refecció*, me posà el meu Amat en una profunditat molt gran de Déu nostro Senyor, tan abscondida, que tota em perdía ab un *llanguiment* molt *major* que el que tenia, qui em tenia tota lligada i apretada en Déu, que místicament moria, però un morir tan profitós, que donava nova vida i *major goig* an aquest pobre Amic, perquè gosava d'una infinidat de Déu en quant Déu, que no és dicible *el goig* i contento que tenia, *ab lo major llanguiment* que pensar se puga; però passava'l ab grandíssim rendiment, paciència, obediència, coneixement, humilitat, caritat, esperança i fe en lo Amat. Al fin *la major refecció* que se puga trobar, perquè aquestes són les forces ab què se té de caminar, si volem arribar a aquell qui no té igual, Déu nostro Senyor, Déu en quant Déu en la profunditat del qual aquest pobre Amic se perdía, abrasava i consumia del *goig* que gosava, *en lo major llanguiment* que sostenia. I passava'l ab tanta pau i tranquil·litat, que sent així veritat que sempre la gosa, però en aquesta ocasió li n'abundava tanta lo seu Amat, que era la cosa més rara i particular que se puga dir ni pensar.

24. Consider V.M. com poden bastar paraules per poder dir ni ponderar el gran *goig i refecció*, que aquest pobre *Amic trobaria* dins un incendi del divino amor, però tenia tan gran confusió i tantes ànsies de com podria fer gràcies a mon Amat, de tants singulars binificis com me comunicava, que no trobava cosa niguna qui bastàs, fins ell mateix. Per això lo suplicava del millor modo que podia, que se les donàs ell, qui se les daria a son gust. I aquelles que mereixen favors tan grans com feia a lo *Amic qui en lo major llanguiment trobava major goig i refecció*. Què Amic és aquell *qui troba goig en los llanguiments* que li dona son Amat, i los passa ab conformitat, pau, tranquil·lidat, dolçura i suavitat. I com major Amic és, *té major goig en los llanguiments* que en los regalos, encara que és veritat que lo més perfet és tenir igualdat i resignació en la santíssima voluntat de lo Amat.

25. Jo em trobava tan oprimida *del llanguiment*, que moltes vegades ni podia respirar. I m'apareixia que no heï havia per mi altre alivio que desrremar tota la mia sang, i de bona gana hauria pres aquest alivio, no per aliviar-me *del llanguiment* que tenia, antes bé sinó lo hagués tingut lo hauria comprat ab sang del meu cor, de tal manera, que moltes vegades diguí a mon Amat que, si em llançava a lo Infern, en gràcia sua estaria molt contenta, sols per haver tinguda aquesta gran ditxa de poder patir aquest *llanguiment*, sinó que lo afecte tan gran que jo tenia a desrremar tota la mia sang, encara que fos a força d'assots, era tan solament per més patir *i llanguir* per amor del meu Amat, *per ell* i (f. 187) no més. I desitjava-hu ab tantes ànsies, que ja pensava com i quin medi podria pendre per poder-la desrremar, i feia'm tanta violència, que tot lo auxili de Déu nostro Senyor havia menester per no deixar de fer lo que l'obediència em té manat. Perquè aquestos incendi *i*

llanguiment arriben un pobre Amic a tal estat, que no és possible poder imaginar ni pensar lo que faria i passaria per son Amat, però com pensava que lo més perfet és la igualdat i resignació en la santíssima voluntat de Déu nostro Senyor, *en lo major llanguiment trobava major goig i refecció*, perquè passava'l ab rendiment, paciència i humilitat, que aquest és el vertader medi per trobar aquest tresor.

26. Ab tot això no puc pensar que V.M. pare confessor, qui hu pot fer, no vulla remediar aquesta necessitat tan gran, veient les ànsies i apreto ab què em trob. I que no ús de misericòrdia ab mi concedint-me les llicències que acostum a demanar-li, i per això suplic a sa divina i soberana Majestat, que la hi pos en el cor, si és son gust i conforme la sua santíssima voluntat, que no vull altra cosa, però no puc deixar de suplicar-l'hei que en sia servit, per medi de les preciosíssimes i santíssimes llagues de mon espòs Jesús, qui sap ab quanta veritat ho dic. I m'apareix que, si no tenc aquest alivio de desrremar la mia sang, que tinc d'acabar la vida. Ja veu quin *llanguiment* és aquest tan gran! Ab tot això obrarà V.M. lo que el Senyor dispondrà, que estic molt conformada ab la sua santíssima voluntat.

27. Jo confés que seria per a mi una gràcia molt gran de què me concedís la llicència que li deman, desrremar la mia sang, perquè en això imitaria en alguna cosa al meu Amat qui tota l'ha desrremada per mi i comunica'm tants de favors, que no és possible poder-los explicar. Que per això no puc sofrir que totes les ànimes no gosen d'aquest infinit tresor, i tota desatinada com si fos loca, no em cansava de plorar i sospirar, pregant a mon divino Amat que tractava en lo més fondo de l'ànima mia, que sortíssem mà per mà i anàssem per tot lo món a donar notícies a tots los mortals de les grans riqueses que s'encerren en aquest càntic *l'Amat enamorava l'amic etc.* perquè si en tenien notícies i el considerassen bé, no puc creure que hei hagués ànima *qui no amàs més fortment a lo Amat*, per veure *que en lo major llanguiment troba l'amic major goig i refecció*, com per l'experiència pot dir i publicar aquest pobre i miserable Amic, que *l'amat enamorava, per tal que més fortment per ell sia amat, fins a trobar en lo major llanguiment major goig i refecció*. Sia tot per dar gust a Déu nostro Senyor, profit de nostres ànimes, i major honra i glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 31

Dix l'Amic: Turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen, e perquè la mia boca los té secrets, e no els publica a les gents.

1. Trobava'm en una ocasió molt rendida i postrada a los peus santíssims de Cristo Senyor nostro sacramentat. I allí com la major pecadora del món (que per tal me mirava), li suplicava que em perdonàs i donàs gràcia per acertar en tot lo que faria, perquè no volia fer sinó la sua santíssima voluntat molt complidament. I novament, me tornava a oferir tota a ell protestant-li, que no volia sinó a Déu i niguna altra cosa qui no fos Déu. Después passí a pensar el gran amor d'un Déu omnipotent, en voler unir la naturalesa humana en la divina, obra tan gran i de tanta admiració com és de què totes les ànimes tenguen tan poca consideració i no pensen en una finesa tan gran com aquesta. I de què no perden el judici, meditant una obra d'un amor infinit, perquè poguessen *revelar i publicar a les gents los secrets del seu Amat*. I és que no hu consideren ni mediten, per això no hu

entenen ni coneixen, que si hu entenguessen i coneguessen com aquest pobre Amic, pel gran llum que li dona son divino Amat, jo sé que podrien dir *turmenten-me los secrets del meu Amat*.

2. Jo em trobava en una grandíssima unió en Déu nostro Senyor, tota negada en una infinidat del mateix Déu, i tan admirada que no tenia paraules per poder explicar la ditxa que tenia, en voler-me [he vist el plec 22 dialogació i càntic d'amor núm. 30 i 31, no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] lo Amat descobrir en tanta manera *los seus secrets*. I deia'm que el major turment que tenen los seus Amics, és no poder revelar les sues obres i los seus secrets. I que per això digué el beato Ramon en aquest càntic *turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen*. I si jo tinc de dir lo que sent i experiment, dic que *turmenten* rigurosíssimament i de moltes maneres. Primerament, la poca virtut que jo tinc és causa *que les mies obres no revelen los secrets del meu Amat*, perquè les obres són de poca virtut, i no corresponen a lo que em manifesta mon Amat, qui són unes coses tan altes, que no és possible creure com veuen en mi tanta misèria i maldat, lo que a lo exterior se manifesta *dels secrets del meu Amat*. Per això *m'aturmenten los secrets del meu Amat quan les mies obres no els revelen*.

3. Com jo tenia tan gran desig de la salvació de totes les ànimes, majorment *m'aturmentaven los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen*, per dos causes. La una perquè no puc animar-les i alentar-les a totes per honra i glòria de Déu nostro Senyor i no més, que no tenc altre fi, i per mi venguen penes, turments i patir i més patir, que aquest és el meu regalo. L'altra causa és perquè com lo meu Amat me manifestava *secrets* tan alts, tenia tals sentiments d'amor, que tota em posaven llàgrimes i plors, qui volien descobrir i *revelar* lo que lo Amat obrava en mi. I jo suplicava'l i feia tot lo que podia per abscondir i encombrir-ho, perquè les mies obres i poca virtut *no revelaven* lo que publicaven aquelles llàgrimes i ímpetus d'amor, qui tota m'abrasaven i consumien, i *turmentaven-me* rigurosament.

4. Molt temps ha *que m'aturmentava* el veure que les mies *obres* no corresponen a los molts i grans *secrets*, que em comunica i manifesta el creador. Per això tinc tanta pena, quan se veu a lo exterior lo que el Senyor obra ab aquest pobre i miserable Amic, ple de tota maldat, que si les obres corresponguesen pel gran coneixement que tinc de la sua grandesa i majestat, vingués lo que vingués, voldria que totes les ànimes entenguessen quant gran és la sua misericòrdia i los secrets tan abscondits que manifesta quan vol an aquest pobre Amic, qui no sap a ont posar-se de la gran confusió que té. I en particular, quan sentí lo seu Amat, qui li respongué quan li demanava que es servís de no permeter que se parlàs i discurrís tan públicament de los secrets que li manifesta per la sua gran amor. I me digué, que el deixàs fer que ell sabia lo que feia, i que volia que les sues obres exteriors *revelassen* i publicassen lo que obrava en mi interior.

5. Qui podrà dir ni explicar lo que sentí, quan ouí lo que em digué el meu Amat? Aquí sí que pogué dir ab molta veritat aquest pobre *Amic turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen*, perquè era tanta la pena i turment que sentia interiorment i exteriorment, que el cor se partia de dolor, com no podia revelar a totes les ànimes les misericòrdies grans del meu Amat, perquè tots posàssem la confiança en la sua gran amor, pietat, benignitat i caritat, i desconfiassen de si, perquè d'aquí ve un grandíssim coneixement. i en el mateix instant que entra el coneixement, *ja diu l'ànima*

turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen. Així m'ho digué el mateix Amat, que en començar a tenir aquesta ditxosa llum del propi coneixement, ja no pot lo Amic deixar de patir grandíssims *turments quan les sues obres no revelen los secrets del seu Amat.*

6. Lo més important i qui més gust dona a Déu nostro Senyor és el propi coneixement, i en qui trobarem millor aquesta gran llum del coneixement que en lo Amic el beato Ramon? Diguen-ho les sues mateixes paraules *turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen.* Un home de tanta humilitat, que tenia en tan poca estimació lo que obrava, essent així, que contínuament anava pel món predicant i ensenyant a tots los mortals de servir i amar al creador. Pobra i miserable de mi! quina pena seria la mia veient la mia maldat? Tal era que moria com no moria *per revelar los secrets del meu Amat* ab unes *obres* tan bones i grans, que alentassen a totes les ànimes a servir aquest gran senyor, *revelant-los* ab grandíssima claredat *los secrets* tan alts que ell manifesta a los qui de veres li són Amics i lo volen per Amat, essent ell creador, governador i senyor de les sues ànimes.

7. És un medi aquest molt eficaç (dic el coneixement) per una ànima qui desitja créixer i augmentar molt en la virtut. I jo, pobra de mi, no me'n sé aprofitar, que per això *m'aturmenten* rigurosíssimament *los secrets del meu Amat*, com me veig tan atràs de la virtut. I no acab mai de començar a servir del tot i molt de veres a Déu nostro Senyor, sols per ser ell qui és i no més. I per esta causa no em cansava novament de tornar-me oferir en sacrifici i holocausto a sa divina i soberana Majestat, perquè fes i dispongués lo que voldria d'aquesta gran pecadora qui, per la sua gran maldat, té mil inferns merescuts, si mil n'hi hagués, però tenia una grandíssima confiança de la sua infinita misericòrdia, que en los seus secrets l'hi havia revelada i manifestada, i deia-li: «Senyor cremau i abrusau, que jo no repar en nigrun turment per gran que sia, sols per servir-vos i alcançar de vós obres qui publiquen i revelen les vostres grans misericòrdies, que usau ab aquesta pobra ànima i les abunda ab tanta lliberalitat, que és cosa més per admirar i alabar el Senyor que per explicar *ni revelar.*»

8. Jo estava en el refetor ab les demes religioses, i no havia de pendre nigrun sustento corporal (conforme l'obediència que tinc de mon confessor) per esser dia de comunió. I certament que no volia ni tenia afecte a cosa d'aquesta vida, sinó tan solament a contemplar les hermosíssimes i santíssimes llagues de mon amat i volgut espòs Jesús, que voldria imitar ab tota perfecció. I ell, per la sua gran amor, volgué que gustàs aquell divino liquor, i fonc ab tanta abundància, que la dolçura i suavitat que sentia, sols ab la sua gràcia, la poguí tolerar. I de la confusió que tenia eixien tantes llàgrimes, que no les podia detenir, sinó que volien *revelar los secrets del meu Amat*, suposat que les obres per ser tan flaques i plenes d'imperficcions, no les publiquen i *revelen.* I *turmentaven-me* rigurosament *los secrets del meu Amat*, que té tan grans en cuidar de sustentar, regalar, recrear i governar los Amics, qui tot ho deixen per ell, i tota la confiança tenen en la sua gran amor.

9. Aquest és un de los majors turments qui *turmenten* aquest pobre Amic, veure la poca confiança que moltes ànimes tenen en lo poder infinit del meu Amat. I la causa és que no acaben mai de desconfiar de si, ni de les demés coses criades, que de totes aquestes coses deuen desconfiar i confiar en Déu nostro Senyor, qui les ha creades a totes i és autor de

tot lo creat. I pensar que no heï ha cosa que ell no la puga fer del modo que vol, allí ont vol i quan vol; d'això penava també, de la poca fe i esperança que tenen en les santíssimes i preciosíssimes llagues de mon espòs Jesús, a ont se troba tot lo que una ànima pot haver de menester ab grandíssima abundància. Com he experimentat jo, ab grandíssima claredat diferents vegades. I no vull dir jo que no heï haja moltes ànimes qui desconfien de si i confien en lo Amat, lo que dic és que són poques aquelles qui del tot se deixen en les mans santíssimes de Déu nostro Senyor, i aquestes poques són qui arriben a una ditxa tan alta i gran, que no basten paraules qui la puguen explicar.

10. Consider V.M. quina pena deu tenir aquest pobre Amic, i de quin modo l'han *de turmentar los secrets del seu Amat* tan grans i profitosos per les ànimes *quan les sues obres*, per ser lo que són, *no els revelen*. Que certament, perquè els revelassen, passaria les majors mortificacions que s'haguessen vistes mai, per major glòria de Déu nostro Senyor i profit de les ànimes. Me digué el meu Amat, que *les obres* d'aquell Amic qui sap pendre les coses amargues dolçament i suavement *revelen los seus secrets*. I en efecte, jo heu crec així, perquè Amic qui sap convertir lo amargor de la fel en dolçura i la mirra, o mortificació, en suavitat i benignitat, jo tenc per impossible que *les sues obres no revelen secrets grandíssims del seu Amat*, i que s'ha de veure ab molta claredat les fineses, favors i misericòrdies que a ell comunica lo seu Amat.

11. Tantes n'usava ab aquest pobre Amic i lo afavoria de manera que, si no era per fer la sua santíssima voluntat, no hu gosaria referir, per la gran confusió que tinc considerant la mia maldat i ruïndat, però ell obra com qui és, i no com jo meresc. I així molt temps ha que em té posada en un mar de resignació i conformitat, ab un desig de patir tan gran, que no em pot sobvenir pena per molta que sia i per amarga que sia, que jo no la tròpia poca i molt suave. I així qualsevol mortificació que em sobvinga, se perd en aquest mar de resignació i converteix-se en dolçura i suavitat, ab què se regala i recrea aquest pobre Amic. I aquesta dic que és una gràcia que m'ha feta sa divina Majestat, i entenc que és de les majors que pot fer a una creatura i de les més importants que hi pot haver, perquè puguen *les obres de l'Amic revelar los secrets del seu Amat*. I per moltes mortificacions que prenga una creatura moguda de si mateixa, per moltes obres de caritat que faça, i per molt que s'exercit en actes d'humilitat i altres virtuts, si quan alguna cosa d'aquestes ve de mà agena, contra el seu dictamen, ella no conserva el sossiego, quietud i pau interior, sinó que tota aquella dolçura, suavitat, benignitat, humilitat i caritat se converteixen en desabriments. Per bé que faça tinga per cert que mai *les sues obres revelaran los secrets del seu Amat*.

12. Me digué mon Amat que la mirra, que li oferiren los Reis Magos, quan lo anaren a adorar, que ell la rebé i acceptà ab molt de gust, dolçura i suavitat. I que així heu han de fer los bons Amics, si el volen imitar en alguna cosa, que bé ho exercitaren aquestos Sants Reis, qui no repararen en niguna tormenta, pena, ni mortificació, sols que trobassen el seu Amat, qui em digué: «Filla aquestos sí que demostraren esser grans Amics, qui se deixaren a si mateixos i se posaren en les mies santíssimes mans.» Per això foren tantes les gràcies que los concedí, que no és possible poder-les declarar. I per això mateix *les sues obres revelaren, revelen i revelaran sempre los secrets del seu Amat*. Miren, que bona ensenyança tenim d'aquestos Sants Reis, i quant nos importa el deixar-ho tot i deixar-nos tots en les santíssimes mans de nòstron divino Amat, encara que sia passar per

moltes penes, tribulacions i mortificacions, prenint-ho tot ab molt de gust i suavitat, sempre pensant que així ho dispon sa divina Majestat.

13. També volgué mon Amat que prenguen exemple los qui el volen imitar de la suavitat i gust ab què ell prengué aquella fel, que li donaren a beure en lo arbre de la santíssima Creu, qui no tan solament tenia lo amarg de la fel, sinó encara lo més desabrit de tots los nostros pecats. I en particular dels meus, los més graves i amargs de quants n'han fets en aquest món, que quan estic considerant la fel tan amarga de la mia gran maldat, que he donada a beure a mon divino Amat, i lo amor i gust ab què l'ha rebuda, i de més a més, fer-me tantes gràcies i tan grans i sempre més gràcies i més grans, és una cosa per a mi aquesta tan amarga, que bé puc dir *turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen*, perquè totes les ànimes tinguessen gran confiança amb ell, per molts pecats que hagen fets. I que no tan solament los perdonarà, sinó que els manifestarà i revelarà grans secrets, i gosaran de les sues misericòrdies, que los comunicava ab molta lliberalitat, com les comunica an aquesta gran pecadora, qui tan ben merescut té lo Infern.

14. Per moltes rauons puc dir *turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen*. Primerament per ser les mies obres tals com són, que no són a propòsit per a revelar-los, i después perquè voldria i no puc, posar i escriure les misericòrdies del Senyor en el cor de tots los mortals. I en particular, en el cor d'aquells qui tenen poca confiança i esperança del perdó de sos pecats. Oh quina pena és aquesta tan gran i de quin modo turmenta l'ànima qui se troba en aquest estat, de tenir tanta confiança i esperança en Déu nostro Senyor, que encara que ell mateix li digués que té d'esser condemnada, no hu creuria, perquè confii tant de la sua gran bondat, que encara que em condemnàs i tiràs en lo Infern, crec que mai me deixaria, ni em privaria de la sua companyia, ni de la unió tan gran en què em té. D'aquesta manera heu he dit per donar a entendre en alguna manera la confiança que es deu fer de la sua gran clemència i pietat, del resto estic molt rendida a què se faça sempre la sua santíssima voluntat.

15. Oh Déu altíssim, sapientíssim, dolcíssim, amorosíssim, piadosíssim, amabilíssim i admirabilíssim a no poder més, qui podrà explicar la vostra infinita misericòrdia i lo que feu per donar la mà a los pecadors, perquè puguen alçar-se de la culpa i pecat, i demanar-vos perdó. Per poder-los manifestar les vostres grans misericòrdies i *secrets* de lo que haveu obrat per redimir-nos. Oh Déu, amat de l'ànima mia, qui dirà el desig que tenia aquest pobre Amic de tenir lo esperit de tots los sants Pares per poder dar entenent a tots los mortals una matèria tan grave i de tanta importància com és aquesta, per enamorar-los a tots de tenir grandíssima confiança en lo poder infinit de vostra divina i soberana Majestat, que prest farien *obres qui revelarien los secrets* que lo Amat té tan grans per manifestar an aquelles ànimes, qui fien tant d'ell, que se deixen i posen en les sues santíssimes mans, rendides i subjectes a los seus superiors. Al fin estic tan admirada i pasmada de lo molt que obra mon Amat en orde d'aquesta matèria, que no és possible poder pensar lo molt *que em turmenten los secrets del meu Amat* des de què comencí a tenir coneixement de coses tan altes, *quan les mies obres* per ser tan males i ruïnes *no les revelen*.

16. Jo restí admirada de lo que em succeí estant en oració, i és que em posà mon Amat en una grandíssima contemplació, en què me manifestà i descobrí molts *secrets* de lo molt que ell obra en el misteri de quan ell anà santificar a sant Juan Baptista, estant encara en

les puríssimes entranyes de la sua santíssima mare Maria, cosa que jo no la tenia previnguda de níguna manera ni premeditada, antes n'estava molt olvidada. I fonc tanta la profunditat en què em trobava i la unió en què em posà, que no és possible poder-ho dar a entendre de modo nígú. I estant d'aqueixa manera me digué: «Jo també puc dir *turmenten-me los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen, e perquè la mia boca los té secrets, e no els publica a les gents*». Aquest gran Amic, el major que té el Gènere humà, *turmentaven los secrets del seu Amat*, que és el Pare celestial, perquè no podia publicar i revelar les grans misericòrdies *del seu Amat* en enviar son Fill unigènit a pendre carn humana en les entranyes de Maria santíssima per redimir-nos. Finesa tan gran i en què s'encerren tants grans *secrets del seu Amat*, que sols la sua infinita sabiduria pot entendre'ls i explicar-los.

17. Aquest gran Amic, Cristo Senyor nostro, que jo mirava minyonet tierno en les entranyes de la sua santíssima mare, estava allí (al parèixer) com a violentat i encarcerat en aquella ditxosíssima presó, a ont *lo aturmentaven los secrets del seu Amat, perquè la sua boca los tenia secrets i no els publicava a les gents*, dient-los quant gran finesa feia la majestat del Pare celestial son Amat en enviar un sol fill que tenia, i que amava infinitament, sabent que la nostra maldat era tanta, que lo havíem de maltractar fins a llevar-li la vida. I no obstant això *turmentaven-lo los secrets del seu Amat, quan les sues obres* tan portentoses i maravilloses, que havia d'obrar per bé del Gènere humà *no els revelaven*, perquè estava allí detingut per obediència del seu Amat, el Pare celestial. I així ja que *la sua boca los tenia secrets e no els publicava a les gents*, al parèixer com si no pogués tenir-hi més, anà i santificà el precursor Baptista estant encara en les entranyes de la sua mare santa Elisabet, que fonc començar *a revelar los secrets del seu Amat* el Pare celestial ab obres d'humilitat, obediència, benignitat, misericòrdia i caritat.

18. Certament que és de les coses més particulars que se puguen pensar, veure aquell bé infinit de Jesucrist Senyor nostro, tierno infant, en aquell tabernacle de Maria santíssima, més resplendent que molts sols, ab tan gran humilitat anar a santificar el Baptista, sols per començar *ab les sues obres a revelar los secrets del seu Amat*. Obres verament tan plenes d'amor i pietat que, de veure-les, tota em fonia. El goig i l'alegria que tenia de veure Maria santíssima ab tanta ditxa, d'aportar en les sues puríssimes entranyes una joia tan rica, bella i hermosa, el meu cor no la podia contenir, ni menos podia detenir la gran abundància de llàgrimes que desrremava. I no és molt sinó encara m'espant com no moria, perquè a lo molt que em manifestava dels *secrets del seu Amat*, no hi haguera pogut tenir, si no fos estat ab una gràcia molt particular que em donava per poder-ho tolerar.

19. Después volgué que ves lo molt que estava honrada i exaltada la sua santíssima mare Maria senyora nostra, i la'm descobrí en el santíssim pit del Pare celestial, que aportava el Ninyo Jesús en les sues puríssimes entranyes, més resplendents i hermoses que moltíssims sols. I també mateix volgué que ves com abaixava a l'hòstia quan el sacerdot consagrava. Al fin, tot era manifestar-me i *revelar-me altíssims secrets del seu Amat* la majestat del Pare celestial, ab les sues obres tan plenes de caritat, misericòrdia i lliberalitat, que per ser altíssimes no les poden compendre ni entendre enteniments humans. Com sabré dir jo lo que són? qui som la creatura més ignorant del món. Lo que sé dir és que tota em pasmava i admirava de veure tanta glòria i grandesa que gosava la mia gran senyora Maria santíssima, ab una multitud com a infinida d'esperits celestials qui la veneraven, alabaven i exaltaven tot lo que se puga pensar. I com jo veia que *secrets*

tan grans que em manifestava lo Amat de la sua santíssima mare les *mies obres no els revelaven*, per ser tan males i poc propocionades <sic> a favors tan grans, *turmentava-me* rigorosíssimament, *perquè la mia boca los té secrets, e no els publica a les gents*. Això que tots nos posàssem baix lo seu amparo i patrocini, procurant molt de veres servir i seguir el seu santíssim fill, Jesucrist Senyor nostro, que no tenia altra intenció.

20. Jo estava llegint unes lliçons de l'Esriptura sagrada,⁷⁶ i tots los meus pensaments tenia en mon amat i volgut espòs Jesús, quan aportava la creu en el coll, ab un desig molt gran que tenia d'aportar-la també i de restar ab ell i per ell crucificada. I sens saber com, me trobí tota plors i plena de llàgrimes, ab un sentiment molt gran. I feia tals extrems, que venia a punt de morir, *perquè la mia boca tenia secrets e no publicava a les gents los secrets*, que en un instant me manifestà *el meu Amat* de les bendites ànimes del Purgatori i d'aquelles infelices i desgraciades ànimes de l'Infern, fent-me veure i entendre lo molt que patien unes i altres, per ser estades poc agràides, rendides, humils i obedients, que és lo més principal en què lo Amat s'és exercitat, i qui li dona major gust, que per això m'ho descobrí, i perquè entengués quant rigurosament i rectament se tenen de purificar les ànimes de les faltes que han comeses, per leves que sien, en el Purgatori, antes de poder anar a gosar de Déu nostro Senyor en la Pàtria celestial. I certament que són grandíssimes les penes que passen en el Purgatori les bendites ànimes, però s'acabaran i gosaran de la majestat de Déu, però les desventurades ànimes de lo Infern penaran cruelíssimament per tota una eternidat, sens mai poder gosar del seu creador

21. Aquestos *secrets* són qui *tan turmentat* tenien aquest pobre Amic, *perquè la mia boca los tenia secrets, e no els publicà a les gents*. I no tan solament *publicar-los* sinó encara imprimir-los, si fos possible, del mateix modo com jo los entenia, en el cor i memòria de tots los hòmens, perquè nigu se pogués olvidar *de secrets* tan grans i tan importants com són aquestos. I segons lo que jo puc judicar, segons lo que he vist, i de la impressió que m'han feta a mi, és que no hi hauria nigu qui no fes tot lo possible per millorar de vida, encara que fos la persona més virtuosa del món, procurant sempre a més servir i més i sempre més amar a Déu nostro Senyor. I per aquest fi *m'aturmenten* tan fortment *los secrets del meu Amat, perquè la mia boca los té secrets e no els publica a les gents*. Encara que em costàs la vida, sols que tots sabessen quant justos i rectes són los judicis *i secrets del meu Amat*, i quant rectament se passa el compte que li devem donar, que sols de referir-ho estic tremolant. I pasmada i admirada, que una matèria tan important com aquesta, sia tan poc entesa i pensada de los mortals, que verament és cosa digna de ser plorada ab llàgrimes de sang. I així ja pot pensar V.M. qual estaria aquesta pobra ànima en aquesta ocasió, *i el turment* que sentiria a vista d'aquestos *secrets, quan les mies obres no els revelen*, e perquè la mia boca los té secrets, e no els publica a les gents.

22. De tal manera restí en aquesta ocasió, que no hi havia desig que nigu ànima pogués tenir que jo no el tengués. I tot per major glòria del meu Amat. Estava desatinada i loca per més amar-lo, i més en particular per començar a servir-lo, sens fer nigu falta ni la menor que se puga cometre contra sa divina Majestat. Ab unes penes, turments i cuidados que tenia de no disgustar-lo, que el cor se partia i les entranyes se rompien del sentiment, sens poder-me assossegar ni detenir les llàgrimes que desremava, ni aquietar el meu cor

---

⁷⁶ Amb aquesta afirmació, sor Anna Maria nega totes les opinions que la presenten com a una dona ignorant i que gairebé no sap llegir ni escriure.

del gran susto que tenia, que era de causar compassió a qualsevol persona qui hagués vist lo que patia, per veure si alcançaria virtuts ab què pogués fer *obres qui revelassen i publicassen* lo que tinc referit, advertint una cosa, que lo que he dit és no res respecte de lo que en si són aquestos grans *secrets del meu Amat, qui em turmenten* rigurosíssimament.

23. Encara *em turmenten* molt més de lo que he dit, *perquè la mia boca los té secrets, e no els publica a les gents*. Perquè com me tenia en tan gran unió, no podia pronunciar paraula. I el gran desig que tenia de publicar les misericòrdies del meu Amat, perquè les ànimes s'enamorasen de servir-lo, m'apretava *i turmentava* fortíssimament, *perquè la mia boca los tenia secrets, e no els publicava a les gents*. Per altra part *me turmentaven* ab major rigor havent-los de publicar, i estimaria més dir quant gran pecadora som, i voldria que hu sabés tot lo món, perquè suplicassen a Déu nostro Senyor que em perdon, desitjant que a puntades de peu i ab molts majors altres desaires, me traguessen del cor a ont estava; perquè em trobava indigna d'estar en companyia de germanes i religioses tan santes, com sap V.M. que són totes, exceptat jo, qui som pitjor que los dimonis de l'Infern, que tal me considerava i veia esser així ab molta claredat, sempre pensant que les tinc escandalizades ab la mia gran maldat. Consider ara V.M. quin turment seria aquest per una pobra ànima qui tant desitja servir el seu Amat, i donar bon exemple a les demés perquè fassen lo mateix? Estava tan aturmentada, que no em cansava de suplicar-lo que em perdonàs la mia iniquitat, i que em donàs gràcia per començar a servir-lo a ell i per ell, que niguna altra cosa volia sinó a ell.

24. D'aquesta manera estava feta una loca i com una orada, sens poder-me reprimir, li deia: «Mirau Senyor, que teniu obligació de no deixar-me errar ni deseparar-me, pel gran turment que jo pas per no errar ni fer cosa qui no sia del vostre gust i agrado.» I d'aquesta manera no sabia com poder-li declarar, de no voler fer cosa més que la sua santíssima voluntat. No que jo ignor, que molt millor sap ell lo que jo tinc en mon cor sens manifestar-l'hei, que jo mateixa qui hu pas, sinó que la força de l'amor és tan gran, que no em podia detenir ni reprimir de no dir tots aquestos desatinos i moltes vegades, ab una grandíssima confusió mia i coneixement de la mia misèria, ab altre tant desig de començar a servir-lo; però com la sua pietat és tan gran, volgué aconsolar-me, i me digué, que sempre havia de pensar de mi lo que pensava. I així que li donàs la mà, que ell no em deixaria mai.

25. Oh Déu d'immensa bondat i infinit amor, oh Déu de misericòrdia infinita, què diré de la vostra lliberalitat? sinó que sou Déu tot i que heu podeu tot, i sou admirable en tot. I ab això ho dic tot, perquè no pot compendre el meu flac enteniment *secrets* tan grans com són los que em manifestau. I aquesta és una de les causes, *perquè la mia boca los té secrets, e no els publica a les gents*, perquè no trob modo com poder-los publicar i explicar. I a més de tot això, sent vivament el publicar-los i que d'alguna manera se vègien exteriorment. I mon Amat me digué, que moltes ànimes hei ha en el Purgatori, i moltes més a lo Infern, per no haver complit ab aquesta obligació, tenint-ne obligació. I així que me'n demanaria compte de *no haver publicat a les gents los seus secrets*, i en particular d'aquells de què hauré tinguda obligació, a parer i orde del confessor. Què puc jo respondre Déu meu a vostra divina i soberana Majestat, sinó que en tot estic molt advertida del pare confessor, i en particular en orde d'aquesta matèria, perquè sempre em diu que ja no és més hora *de tenir tant secret*, com jo voldria tenir *los secrets del meu*

Amat. Açò és, les grans misericòrdies, que per vòstron gust obrau en mi, i tot és ocasió de què més fortment *m'aturmenten los secrets del meu Amat, quan les mies obres no els revelen* a totes les ànimes en general, per la gran voluntat que tenc de què totes se perdessen en aquell gran mar de Déu, a ont se perdia aquest pobre i miserable Amic, molt turmentat de la confusió que tenia, i de desig de dar gust i contento a son Amat.

26. Jo mirava a mon divino Amat, com lo lligaren la nit de la sua santíssima Passió. I estava tan cruelment lligat, que de mirar-lo tenia tanta pena i sentiment, que arribava a punt d'expirar, tota llàgrimes i plors. I duraren molts dies sens poder-me eixugar los ulls, sinó era per obediència, ab una confusió molt gran i pena, perquè no complia en la mia obligació de donar gust en tot a mon divino amat i volgut espòs Jesús. I ell me digué: «Jo et vull respondre a un reparo, que tu tens algunes vegades. I no l'has comunicat a nigu, i és que perquè et diuen, que lo millor i més perfet és obeir los meus ministres, que per això hei estàs tan subjecta i rendida, però que si entenies que d'altre modo em donaries més gust, aquest seguiries i voldries. Aquest és el reparo i Jo et dic, filla mia, que no tens que reparar de níguna de les maneres, que és així com te diuen. I Jo et dic més, que níguna ànima qui obeirà los meus ministres errarà. I així tu has d'estar lligada baix de l'obediència per mi, així com jo he estat lligat per tu, sens fer níguna resistència. De la mateixa manera, no has tu de resistir a cosa níguna de les que mos ministres te manaran.»

27. No és possible dir ni que se puga entendre la grandíssima dolçura i suavidad, que tenien les paraules que em deia mon divino Amat. El cor i les entranyes se'm rompien de lo que sentien, i si no fos estat per una gràcia molt singular que em donà, no fora estat possible no acabar la vida del tot, del gran fervor que tenia. Ab tanta confusió de veure que ab tanta claredat (per la sua gran amor) me manifestava lo que passava per mi interiorment, essent cosa que no l'havia comunicada a nigu, però ara confés mon pecat, i dic que és així, que diferents vegades he tingut aquest pensament. I no bastaria temps ni paraules per poder explicar les vives instàncies ab què jo representava a mon Amat que, per fer la sua santíssima voluntat, era jo tan puntual i prompta en obeir los seus ministres que, si d'altra manera heu entenia, no hu faria així. I ell sempre me responia, i deia: «Filla què et dona pena si em tens a mi? Jo som qui t'ho dic, i mai s'enganyarà el qui fia de mia, perquè qui ou a los meus ministres m'ou a mi, i qui no ou a los meus ministres, no m'ou a mi.»

28. Oh gran Déu omnipotent, vegiau què voleu de mi? que jo no vull sinó a vostra divina i soberana Majestat. I primer moriria moltes vegades, si moltes vides tingués, que no consentiria en níguna cosa qui vos disgustàs, perquè és tanta la voluntat i amor que vos tinc, que no la puc explicar ab paraules. I així publiquen-ho les llàgrimes, que ab tanta abundància desrramen los ulls sens poder-los eixugar, tota pasmada i admirada de la vostra infinita bondat, i de la mia gran misèria, flaqueza i ruïndat. I V.M. perdon-me si som enfadosa en dir tantes vegades, que no vull fer cosa qui no sia molt del gust del meu Amat, que li puc assegurar que, per molt que hu diga, no tant com ho tinc en el meu cor i en la voluntat. I així li suplic i protest davant de Cristo sacramentat, i en el conspecte de la beatíssima Trinidad, que em desengan si veu níguna cosa qui no sia del gust de Déu, queestic com una loca del gran *turment* que pas *quan les mies obres no revelen los secrets del meu Amat*, empleant-me tota los pocs dies que tinc de vida en lo qui és més del seu gust. I d'aqueixa manera, *la mia boca no els tindria secrets, sinó que el publicaria a les*

gents, això és a totes les ànimes, per més honra i glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 32

Les condicions d'amor són que l'Amic sia sofrent, pacient, humil, temerós, diligent, confiant, e que s'aventura a grans perills per honrar al seu Amat. E les condicions de l'Amat són que és vertader, lliberal, piadós, e just al seu Amic.

1. En l'oració que fem tota la comunitat, que sol durar una hora después de les matines que resam a mitja nit, estava jo pensant, meditant i contemplant aquella bofetada, que donaren a mon divino Amat tan cruelment. I restí tan absorta, admirada i fora de mi, que quan la mare Priora féu senyal per anar-nos a retirar, m'aparegué que havia passat un sol instant. I no tan solament aquella hora que havíem estat en l'oració en la isglésia, sinó encara después de retirada a la celda fins al matí, m'aparegué un temps molt breu. I és que, per anar-me'n de la isglésia, no per això me deixà mon divino amat i espòs Jesús, que ell mai me deixa des que ha posat en mi el seu divino amor, havent-li jo donades tantes bofetades per la mia gran maldat, que és lo que jo pensava i meditava en l'oració.

2. D'aquesta manera lo estava mirant i contemplant, i veia'l ab tan rares penes, afrontes, tribulacions i mortificacions, que el meu cor se rompia de pena, i del sentiment estava feta un mar de llàgrimes, i deia-li: «És possible Déu meu, Amat de l'ànima mia, que jo tinga tanta compassió de les creatures que, quan les veig en algun treball, no hu puc sofrir, sinó que el voldria passar per elles per aliviar-les per glòria vostra, i que tingués tan poca compassió del Creador, quan lo ofenia tan gravíssimament, que sols de pensar-hi és tanta l'afflicció i pena que sent, que los ossos apareix que s'han de desunir un de lo altre. I estic sempre plorant la mia desventura, en haver ofès a vostra divina i soberana Majestat. Pobra i miserable de mi, quin turment tan gran és aquest?» No pot dir què cosa és penar ànima qui no és caiguda en les misèries i flaqueses, que som caiguda jo per la mia ruïndat. Plàcia a Déu nostro Senyor que ninguna ànima la tinga d'experimentar. I d'aquest modo estava penant, suspirant i clamant a mon Amat, qui em digué: «Filla, ten valor, que tot t'és perdonat. I així veuràs quanta veritat és que *les condicions de l'amor són que l'Amic sia sofrent, pacient, humil, temerós, diligent, confiant e que s'aventura a grans perills per honrar al seu Amat.*

3. »En nigu trobaràs millor *les condicions de l'amor* que en mi, perquè som el major i millor Amic que té el Gènere humà, qui, des d'una eternitat, del modo com podia, estava sofrint ab grandíssima paciència i humilitat les vostres iniquitats, misèries i roïndats. I així no tan solament t'he perdonat, sinó que et tinc en los meus braços i no tan solament en los meus braços, sinó encara dins del meu cor.» I donà'm un abraç ab tan gran amor, benignitat, dolçura i suavitat, que tota aquella amargura que sentia, la convertí en gran content, *sofriment, paciència, humilitat, temor de no més ofrendre'l, diligència en servir-lo i confiança en la sua gran bondat. I fora'm posada a qualsevol perill, encara que fos estat de perdre la vida, per honrar-lo i fer la sua santíssima voluntat, que tot el meu fi és aquest.*

4. (f.195) Oh Déu gran i admirable sense fi, potser fer major finesa que dir-me: «Perquè veigies que t'he perdonat, posaré la tua ànima de modo que no la coneixeràs.» Com en

efecte, en el mateix instant, la posà en tanta blancura, resplendor i hermosura, que no apareixia la mateixa, que jo veia en tanta fealdat per les grans ofenses que havia comeses contra son divino espòs. Perquè tenia tanta gràcia i favors particulars ab què l'havia adornada, que apenes la coneixia, de què restí pasmada i admirada *del sofriment, paciència i humilitat* del seu infinit *amor*, ab què havia tolerada i soportada la mia gran maldat, perdonant-me les mies iniquitats. Plàcia a sa divina i soberana Majestat, que sia així, com podem creure piament, i que faça lo mateix de totes les ànimes generalment, però m'advertí, que no hi tornàs més. Així heu confii, assistida de la sua divina gràcia, i vos dic Déu meu i Senyor meu, que aquesta pobra ànima està prompta i disposta per sofrir i passar ab molta paciència qualsevol pena i perill, per gran que sia, antes que consentir en la menor cosa qui vos puga ofendre, per amor de vós qui sou Déu, i perquè sou Déu digne de tota veneració, i devem amar-vos i alabar-vos i no ofendre-us.

5. Certament que em quedí molt aconsolada, alegre i contenta, perquè jo em considerava ja en lo Infern, de tal manera que li deia: «Amantíssim i amorosíssim Jesús, amat del meu cor i espòs de l'ànima mia, jo ja em consider en lo Infern per lo molt que el tenc merescut. I encara és poc per mi, però estaré contenta d'esser-me confessada del millor modo que he sabut i pogut, sens reparar en niguna cosa, ni diligència que haja poguda fer per confessar-me bé i publicar los meus pecats a los confessors. I los publicaria davant tot lo món, si fos menester i me dassen aquesta llicència, que la major pena que tinc sempre és que em voldria confessar ab tota la claredat que s'ha menester per fer una bona confessió. I de lo demás faça's la vostra santíssima voluntat, que sols que em perdoneu estic contentíssima de tot lo que dispondreu.»

6. Totes aquestes coses deia ab una grandíssima confusió mia, i un incendi *d'amor* que tenia en el cor, qui el me feia bullir, de manera que no em podia reprimir dient, publicant i declarant a les ànimes qui tractaven en mi, que *les condicions de l'amor són que lo Amic sia sofrent, pacient, humil, temerós, diligent, confiant, e que s'aventura a grans perills per honrar al seu Amat. Sofrent*, açò és sofrit en passar tots los treballs, penes, adversidats i mortificacions que el Senyor serà servit enviar-nos. *Pacient* en tolerar les imprudències, impertinències, molèsties i flaqueses de nòstron proïsme assistint-li ab dolçura, suavitat i mansedumbre, exercitant les obres de misericòrdia ab molta caritat. *Humil* sempre pensant que ha ofès a son divino Amat i que qualsevol cosa que li sobvinga de qualsevols infortunis i penalitats del món, pensar que tot ho té ben merescut per sos pecats, de què deu estar compungit, mortificat i anihilat. *Temerós* de faltar un àtomo a los preceptes de la santa llei i a les obligacions que té cada qual conforme son estat, molt enamorat, prenat i zelós de lo Amat, tenint-lo sempre present per por de perdre lo que tant estima. *Diligent* en posar per obra les divines inspiracions i complir en tot i per tot la santíssima voluntat de lo Amat, procurant a servir-lo i donar-li gust. *Confiant* en lo poder infinit de Déu nostro Senyor, i estar-se com una roca al mig de la mar, que combaten les ones per totes parts, i ella no se mou mai i d'allí ont l'ha posada son creador. *E que s'aventura a grans perills per honrar al seu Amat*, açò és que no té de dubtar ni reparar en posar-se en qualsevols perills, per grans que sien, fins a perdre la vida per procurar que el seu Amat sia honrat, engrandit i alabat. D'aquesta manera i del millor modo que podia, les anava explicant com he dit a les germanes qui tracten ab mi per animar-les a voler amar i més amar a mon divino Amat.

7. Ja no m'espant que mon Amat hagués posada i adornada aquesta pobra ànima en tanta hermosura, que jo apenes la coneixia, si li havia comunicat ab tanta lliberalitat el seu amor, ab totes les condicions que ha de tenir lo Amic. *Sofirent i pacient* és en tanta manera aquest pobre i miserable Amic, que no heï ha pena, treball, adversitat, tribulació i mortificació, per gran que sia, que no la pas ab grandíssim gust. Antes bé, tenc tanta set de totes aquestes coses que, per moltes que en vinguen, no me'n som vista associada mai, passant-les sempre ab molta paciència [he vist el plec 23 dialogació i càntic d'amor núm. 32 no tinc cosa que notar. Sor Anna Maria del SSm. Sagrament], sens tenir mai impaciències, perquè sempre estic pensant que molt més ne merec jo. D'ont naix la humilitat, qui em té tan *humil*, compungida, mortificada i anihilada, que m'apareix i és així, que és poc per mi lo Infern, i indigna d'habitar entre creatures, i en particular d'aquestes tan religioses i santes ab companyia de qui visc en aquest sant convent.

8. D'aquestes tres *condicions de l'amor: sofriment, paciència i humilitat*, naix en lo Amic el temor de no faltar en níguna cosa de la sua obligació, per no disgustar més lo seu Amat. I per això és tan *temerós* aquest pobre Amic, que contínuament lo atormenta el temor de perdre lo que el seu cor ama i adora. I n'estic tan zelosa que ni per dormir i reposar un poc, el gos perdre de vista (dic de la intel·lectual), sempre mirant-lo i tractant ab ell ab una grandíssima claredat, que el mateix Amat me dona. I per fer l'obediència qui em té manat, que em pos en el llit i que dorma, m'ha concedit el Senyor un modo de dormir, que no el perd de vista ni deix de parlar-li ab molt de carinyo, *temerosa* sempre per la mia flaqueza i poca virtut, de disgustar-lo. Aquest és el meu modo de dormir, el temps que l'obediència em mana, que estiga en el llit i que dorma, però jo no sé explicar el modo com és.

9. Los molts favors que lo Amat me fa i les grans gràcies que em comunica són motiu d'esser lo Amic més *temerós*. Però ditxós lo Amic qui és *temerós*, que d'aquestos diu David *Beatus vir qui timet dominum*. I mon Amat me digué que, el qui és *temerós*, fa bona centinella i el qui no és *temerós*, no la fa bona, perquè s'adorm en el camí de la virtut. I en el mateix camí per ont havia d'adelantar la sua ànima per trobar a Déu nostro Senyor, troba la sua perdició. I així desenganen-se, que ànima qui no té temor de faltar en la llei del seu Amat, ni por de perdre la sua gràcia i amistat, no té amor an el seu Amat, qui tant ha patit, penat i sofrit ab paciència i humilitat per redemir-nos. Així m'ho deia ell mateix, i així és la veritat, per això tenia jo tanta pena de què pogués haver-hi níguna ànima qui visqués sense temor. I era una ferida aquesta qui em penetrava el cor rigurosament, per lo que em digué mon Amat. I és que quan estava en lo abre de la santíssima Creu i pregava ab tantes ànsies i cuidados per aquells qui lo ofenien, i digué *non enim sciunt quid faciunt*, ab particularitat parlava de los qui no són *temerosos* de Déu, perquè ofendre a Déu i no témer a Déu és no saber lo que se fan.

10. Que diferent ho passava aquest pobre i miserable Amic, an a qui sols la sombra de cosa qui puga ser ofensa del seu Amat, li és tan pesat i amarg com se puga pensar, perquè mirant la sua hermosura, grandesa i majestat, i considerant que la mia maldat lo havia posat tot llagues i ferides, el cor me rebentava de sentiment, i ab los ulls plens de llàgrimes li deia: «És possible Déu meu, creador i redemptor meu, tanta veneració nos manau que tinguem a nostros pares carnals, quanta haurà de ser la que devem a vostra divina i soberana Majestat? Pare meu dolcíssim, quina finesa és aquesta tan gran, de voler estar tan maltractat? Verament me pesa moltíssim de ser estada causa de les vostres penes,

llagues i tribulacions. Amantíssim Jesús, espòs de l'ànima mia, què havíeu fet vós, per estar tan desfigurat? Que sols el mirar-vos m'acaba la vida.» I ell me respongué: «Apiadar-me de tu i de tot el Gènere humà.»

11. Ab aquestes paraules me deixà pasmada i admirada de veure el gran amor que demostrà tenir an aquest pobre Amic i a tot el Gènere humà. I deixaren-me tal efecte, que no tan solament m'aconsolaren i esforçaren, sinó que em donaren tal coneixement a més del que ja tenia de la mia vilesa i maldat, que moltes vegades venia a punt de morir, sens poder dir altres paraules que: «Gran pena tinc Senyor d'haver-vos ofès.» Dic ab la boca, que el cor i la voluntat no paraven mai, i la causa era la unió tan gran ab què em tenia lligada i tan apretada, que estava tota ab un suor de mort. I jo entenc que, si hagués durat un instant més, haguera expirat. És un dolor i sentiment aquest, que llengües humanes no basten per poder-lo explicar, lo més que es pot dir és: «Vós ho sabeu Senyor ab la vostra sabiduria infinita, que jo qui el pas no sé dir quant gran és ni lo que és.» I mon Amat me digué: «Aquest gran sentiment que tens d'haver-me ofès, que és un tresor inestimable, ve tot de ser lo *Amic temerós*. I així què més vols si em tens a mi?» I jo li diguí: «Senyor a vós i no més que, qui us té a vós, té tot quant pot desitjar.»

12. Si per impossible, el meu Amat no fos Déu i jo el pogués fer Déu, lo faria Déu. Tan gran és el desig que tec <sic> d'oferir-li alguna cosa conforme ell mereix, quan veig el gran amor ab què se comunica an aquest pobre i miserable Amic, qui del gran incendi del divino amor, que li havia posat en el cor, tot se cremava, abrasava i consumia sens tenir un punt de repòs. Tan ardent és aquest foc que el foc material, a comparació d'ell, és la mateixa fredor. Los efectes que em causava era una set intolerable de patir i més patir, i donar la vida per son amor, com l'havien donada sant Juan màrtir i sos companyeros, honra de ma sagrada religió, que desitjava imitar ab tantes ànsies, que sols ab la sua gràcia les podia tolerar. Al fin penava perquè no penava i patia perquè no patia,⁷⁷ essent així veritat, que sols experimentar aquest foc és un patir molt gran, a més del dolor de cor que tenia de les ferides que em donava qui tota em penetraven. I tot això era no res respecte de lo que desitjava patir, cremant i clamant sempre patir i més patir, per més amar a mon divino Amat. I tenia el cor dins d'un mar de foc, qui nedava dins d'aquell foc de la mateixa manera que un peix dins de l'aigua. I apareixia que s'era desunit de son lloc natural pel gran sentiment i dolor, que havia tingut d'haver pecat contra son Déu i Senyor.

13. Al mig de totes aquestes penes i tribulacions fonc gran el contento que tingué aquest pobre Amic, de veure l'hermosíssima cara de son divino amat i espòs Jesús, qui se'm descobrí en el sacrari i en el meu cor. De tal manera que no podia dir, sinó que el cor i el sacrari era tot una cosa, a ont estava ell més resplendent que infinits sols. I jo rebentava i esclatava de no poder sustentar tot un Déu, ni les gràcies que em comunicava per son amor. I me digué: «No et cremaràs, si et don Jo tantes vegades la mia sang sacramentalment i espiritualment. No saps que la mia sang és foc?» I és veritat Senyor, i tal foc que és el més ardent de quants se'n poden trobar. I jo aquest dia, que era cap d'octava de la visitació de Maria santíssima, lo havia rebut sacramentalment i cinc vegades espiritualment, que havia tinguda ditxa aquest dia d'ouir cinc misses a honra de les sues preciosíssimes llagues. I les gràcies que m'havia fetes eren tantes, que primer

---

⁷⁷ Paradoxa que recorda molt clarament el famós lema 'vivo sin vivir en mi' de santa Teresa de Jesús.

acabaria la vida, per molt que visqués, que no les referiria totes, perquè estava tan lliberal, que tot se donava i comunicava an aquest pobre i miserable Amic.

14. Jo estava feta una loca, i deia-li: «Oh llum dels meus ulls, vida de la mia vida, ànima de la mia ànima, la gran hermosura que teniu! La vostra cara és més bella i hermosa que quantes coses belles i hermoses se poden trobar. Oh cara divina més resplendent i agradable que quantes coses agradables hi pot haver, la vostra hermosura és sobre totes les hermosures. I per acabar, perquè no sé dir res de lo molt que em manifestau, dic que sou infinites vegades més hermós que el sol.» Tanta era l'hermosura que jo veia, que m'arribà a no poder parlar, sinó tota pasmada, suspesa i elevada en mon divino Amat, qui no se contentà en manifestar-me l'hermosura de la santíssima humanitat, sinó també volgué que ves l'hermosura de la divinitat, qui és infinita i no se pot acomparar, sinó dir que és tan gran i tan gran, que no se pot explicar ni referir, sinó mirar-la i contemplar-la, i perdre's en ella com se perdia aquest pobre Amic, qui no sabia dir altra cosa sinó que és gran i grandíssima sense fi. I d'aquesta manera, perdut se trobà en la Pàtria celestial, col·locat en el cor de los serafins, qui el reberen ab gran aplauso, alegria i contento. I deien-li, que lo que havia perdut Llucifer i sos sequaces, per no esser estats *temerosos* de l'honra del Senyor, heu havia de posseir i gosar aquest pobre Amic, qui no trobava lloc en lo Infern com el que mereixia, tot ple de confusió. I en particular ouint a son divino Amat, qui li digué, que aquell foc qui el cremava tan fortment, era el mateix qui crema i abrasa los serafins. I així que no m'espantàs si era ardent i em consumia.

15. Oh gran Déu omnipotent, no puc dubtar ni reparar, que no sia així com vós deis, perquè em veig encesa i abrasada, així com veig los serafins. I encara ara, que ha molts dies que és passat aquell dia tan regalat, m'abrasa i crema aquest ardentíssim foc, i no sé dir lo que és, ni com és, sinó que és una obra grandíssima de Déu omnipotent, i una progalitat de la sua infinita misericòrdia per confondre'm més i demostrar quant del seu gust i agrado és que lo *Amic sia temerós* de què no sia deshonorat lo seu Amat. D'ont podem veure quant nos importa el ser *temerosos* i zelosos de l'honra de Déu nostro Senyor. Aquest temor de què el meu Amat no sia deshonorat, i los cuidados de què sia honorat, engrandit i alabat, me feien penar en gran manera i casi em feien morir, sens tenir repòs de suplicar-li, de què fes gosar a totes les ànimes lo que jo tan indignament gosava. Perquè m'apareix que no em faltava altra cosa per tenir-ho tot, sinó tenir totes les ànimes qui haguessen gosat aquest tesor infinit de Déu nostro Senyor, en qui sempre me trobava jo més negada i absorta, gosant de la divinitat ab tanta claredat, que no se pot declarar ni dir.

16. No paraven aquí aquestos efectes, perquè em quedava ab uns desigs tan grans de fer obres de caritat i actes d'humilitat, que no em podia reprimir ni detenir de postrar-me a los peus de les menors religioses d'aquest convent. I a les que podia i los besava los peus ab grandíssim gust, algunes ne calçava, altres ne despullava o vestia, i a totes desitjava vestir-les de la divina gràcia. A altres limpiava les mans i hauria volgut limpiar el cor a totes les ànimes, servia les emfermes aportant-los el sustento o altra cosa, i hauria volgut assaciar a tot lo món de la gràcia del Senyor. I tot el temps que podia estava agionollada, quan feia aquestos exerciscis, perquè em trobava indigna de servir aquestes esposes de Jesucrist tan virtuoses i santes. I donava'm tanta pressa en servir-les, que més apareixia que volava que caminava. Essent així que feia quant podia a reprimir-me per no fer notar a les germanes, perquè havia molts dies que no havia pres sustento corporal, ni una gota

d'aigua. I elles totes ho sabien, solament havia pres cada dia la santíssima comunió de Crist sacramentat, qui em tenia tan regalada i associada, com si mai en tota la vida hagués de pendre altre sustento. Ni apetia ni desitjava altra cosa sinó a ell, ab molta resignació però que sia quan dispon el ministre del Senyor.

17. Totes aquestes gràcies i favors tan particulars, me digué mon Amat que les publicàs i manifestàs tot quant podria, perquè vègien los hòmens lo molt que importa ser *temerosos i diligents*, que és altra *condició de l'amor que lo Amic sia diligent*. Jo no em cansava de suplicar a mon divino Amat, rendida i postrada a los seus santíssims peus, que em digués lo que volia de mi? que jo estava prompta per fer la sua santíssima voluntat, sens recusar nigrun treball, ni cansàcio <sic>, perquè ell fos més honrat, venerat i servit de tots generalment. I ell me respongué, ab una veu molt apacible i suave, i em digué: «Filla mia, sies *diligent* en complir i posar per obra mia les mies inspiracions, i fer la mia santíssima voluntat. I procura a fer bona guarda en conservar lo que tens, i no parar mai de procurar més i major virtut, si vols arribar a molta perfecció.»

18. Bé se deixa veure ab quantes ànsies i cuidados deu procurar el qui és *temerós* a guardar el temor, perquè aquest és la porta per ont entra *lo amor*, i totes les demás virtuts. I així, qui és *temerós*, és *diligent* en fer la santíssima voluntat de lo Amat i posar per obra les inspiracions que nos dona, que sempre són perquè compliguem ab tota perfecció en l'obediència de la sua santíssima llei, així com ell procurà sempre ab moltíssima diligència a fer la voluntat de son Pare celestial. Ditxós lo Amic qui és *diligent*, perquè la diligència és la clau qui té tancades les portes, perquè no se li puga robar el tesor de les virtuts que té tancades baix la porta del sant temor, que és un tesor riquíssim i de moltíssima estimació.

19. Estava aquest pobre i miserable Amic ab unes ànsies i cuidados molt grans, i ab un gran temor de faltar en un àtomo de complir la santíssima voluntat del seu Amat; considerant que, per esser estat poc *diligent*, lo havia disgustat moltes vegades. I vaig veure a mon espòs Jesús ab la creu sobre les sues santíssimes espalles, que eren los pecats i faltes de tots. I és cert que les mies lo carregarien més que totes les demás; i per això tenia una grandíssima pena pensant en la mia ignorància, mala inclinació i poca discreció, que tot era no ser estada *diligent*, i deia-li: «És possible Amat meu, que sia estada jo tan poc advertida en conèixer què cosa són ofenses vostres? Si jo hagués entès lo que són, primer fora morta que no vos haguera ofès, ajudada de la vostra divina gràcia, perquè no puc pensar que niguna persona del món vos tinga tan poc amor, que faça niguna cosa sabent i coneixent, que és contra el vostro santíssim gust. I és en tanta manera, que no puc dubtar ni pensar el contrari, açò és, que ànima niguna advertidament ofenga a son creador que, si hu pensàs, no té nigrun reparo, que el meu cor rebentaria de sentiment.»

20. En aquesta consideració estava molt desitjosa de jo ni nigú altri ofenguéssem més a mon divino Amat. I sens saber com ni de quina manera, me trobí dins d'una infinidat de Déu, admirada de veure la gran unió ab què mon Amat havia posada la més inútil creatura del món, perquè estava tan unida en Déu nostro Senyor, i era tan gran l'amistat en què l'havia arribada el ser *diligent* que, essent tan miserable com som, apareixia el mateix Déu, ab un gran ardor i foc qui em cremava molt més de lo que tantes vegades tinc referit. I mon Amat qui em deia: «Jo som qui, com som Déu d'amor, som Déu de foc.» I la veritat se diga, que tenia tan gran incendi que no el podia tolerar. I deia-li: «Altíssim Déu, jo

m'encenc, jo m'abràs, jo em crem i desfaç tota com la cera en el foc. I no sé dir ni referir lo que tenc, ni lo que passa per mi.» Lo que sé és que em veia senyora d'un déu infinit (perquè ell ho permetia) i gosava'l del modo que volia, i molt més encara, perquè per molt que desig una creatura gosar a Déu, mai pot voler tant com Déu, qui té poder infinit, la pot fer gosar.

21. Aquesta gràcia tan gran féu Déu nostro Senyor an aquest pobre Amic, per lo molt que és estat sempre *diligent* en voler fer la sua santíssima voluntat. I així, perquè ha desitjat tant complir-la, l'ha feta senyora del modo com pot esser de la sua voluntat, pues qui hei haurà que no faça tot lo possible en ser *diligent* en complir la santíssima voluntat de mon Amat. I, si reparen en lo que he dit, dic que és veritat que com el seu amor i poder és infinit, vol demostrar en el seu Amic ab molta major claredat la sua grandesa i majestat, que ell no pot desitjar. I fa'l gosar de manera, i fa'l tan senyor de la sua voluntat, que ja no veu sinó Déu i sempre més Déu, fins arribar a pensar que ja no hei ha més que gosar, sinó aquell infinit bé de què gosa, al parèixer, sens estar *temerós* de què li puga faltar, ni menos li apareix que estiga *diligent*, perquè gosa tan esplèndidament de Déu omnipotent, que la diligència que ha tinguda tants grans anys en suplicar-lo que lo unís amb ell, ab la més estreta i gran unió que s'hagués vista mai, havia obligat el seu gran amor a concedir-li la sua petició. Per això no tenia que procurar, tèmer, demanar *ni diligenciar* per molt de temps, sinó gosar i mirar ab tanta claredat, sossiego i pau, que no apareixia sinó un dels esperits celestials.

22. No es pot alcançar major ditxa que aquesta i la concedeix mon Amat a los Amics *diligents* en fer la sua santíssima voluntat, pel grandíssim contentó que li donen. Per això los uneix ab tan estreta unió, que místicament arriben a morir, perquè s'olviden de tota cosa, i viuen i gosen una vida felicíssima i regaladíssima ab son divino Amat. I per la sua gran bondat, d'ella gosava jo molt indignament, i lo molt que jo entenia de la lliberalitat que té Déu nostro Senyor en comunicar-se a los Amics, qui són molt *diligents* en donar-li gust, és la cosa més rara i particular que se puguen pensar. I per molt que jo volgués desvelar-me en voler-ho dar a entendre, no és possible poder-ho explicar ni declarar, sent així veritat que me'n folgaria, per esser una cosa tan divina i celestial. Per lo menos ne voldria poder explicar alguna cosa, perquè vessen los hòmens quina cosa tan hermosa és a los ulls de lo Amat *ser lo Amic diligent*. I mon Amat feia moltíssimes demostracions per declarar-m'ho, i deia'm que essent ell Déu omnipotent, no m'ho podia declarar de modo que jo pogués entendre-hu així com és, com se pot entendre de les fineses tan grans que feia per aquest pobre Amic.

23. Quan Déu nostro Senyor m'ho permetia i donava'm lloc de què jo pogués tenir pena, m'affligia en gran manera. I creixia molt el dolor i sentiment que tenia d'haver-lo ofès. I ell, ab la veu més apacible i suave que hagués sentida mai, en lo més interior del meu cor me deia: «Jo puc perdonar molts més pecats que tu no pots fer. Què vols més de mi?» Oh Déu meu, alegria del meu cor, refugi i consuelo de l'ànima mia, no vull més que a vostra divina i soberana Majestat. I així tindré molt complidament *les condicions de l'amor*, que són *que lo Amic sia sofrent, pacient, humil, temerós, diligent i confiant* sempre en lo vostre infinit poder, que és la vianda de què vós gustau més, com havem vist molt clar de lo molt lliberal que vos sou mostrat ab aquest pobre Amic, qui totalment desconfia de si, i té tota la sua confiança posada en vós, ab un propòsit firmíssim, ajudat de la vostra divina gràcia, de primer morir que pecar.

24. *Altra condició de l'amor és que lo Amic sia confiant.* I aquesta estava tan ben posada en el cor d'aquest pobre Amic com se puguen pensar, perquè encara que és veritat que el tenia son divino Amat en los majors regalos, delícies i favors que li hagués concedits mai, per altra part lo Inimic, el dimoni, feia tot quant podia per veure si el desviaria i trauria d'aquest camí, perseguint-me per una part i per altra, i usant de quantes trasesc tenia per veure si em faria desconfiar, i posar-me algun temor. Però jo estava tan *confiada* en Déu nostro Senyor, que no el temia de modo nigú, antes bé, no hei ha cosa per a postrar i debellar lo Inimic, el dimoni, com és el desconfiar de si, i tenir grans confiances del poder infinit del Senyor, perquè la confiança és la major fletxa que li poden tirar. I perquè vègien quanta veritat és diré dos cosetes que em passaren en el noviciat, que totes dos les advertí una novícia que tenia.

25. Jo estava, com tinc dit, en el noviciat, i feia capítol a la novícia. I en aquest mateix temps començà el dimoni a fer un grandíssim remor per destorbar-me. I jo, qui veia les sues embusteries, per animar a la novícia, qui estava tota atemorizada de l'alborot que sentia, *confiant* en mon Amat, diguí que en aquell lloc no hi havia d'estar nigú qui no alabàs el Senyor. I qui vol estar en nostra companyia lo ha d'alabar i sinó que se'n vagen. I prosseguí el capítol que feia, i aquí mateix se n'anaren, i no los sentírem més. Altra vegada, estant en una semblant funció en el mateix noviciat, aparagué en forma d'una rata diforme, per lo que tenia de grossa i feia, que era per espantar a qualsevol persona per animosa que fos. La pobra novícia, tota espantada i atemorizada, i a mi qui coneguí la sua iniquitat per gràcia del Senyor, no em causà nigrun temor, antes bé per dissimular lo que era i animar a la novícia, prenguí una granera que tinguí prop, i dient: «Què és aquesta desvergonya?» Amençant-li ab la granera desaparegué, i se n'anà encorregut del menosprescio que jo li feia, fent burla de les sues embusteries, i *confiant* del qui tot ho pot, dient a la novícia que no temessen, que teníem a Déu de nostra part contra qui no hei ha poder nigú.

26. (f. 200) Què podrà fer el desventurat, si el qui és Senyor de tot no li dona llicència? I verament ho demostraven los dimonis així, perquè fora del noviciat, jo los sentia ab una gran ràbia que tenien. I deien que no tenien llicència de poder entrar, que bé crec jo que si l'haguessen tinguda, no assistint-me Déu com m'assistia, m'haurien despedaçada. I encara no haurien fet lo que jo mereixia per la gran maldat que tinc, sinó que la bondat de mon Amat és tanta que obra com qui és, i no com jo meresc, que per això estava tota llàgrimes i plors, no per temor que tingués de lo Infern, sinó de pesar i dolor d'haver-lo ofès, pensant que no podia deixar d'esser estat lo haver pecat. I aquesta és una pena qui no té igual, i una ferida qui penetra el cor i l'ànima tan rigurosament, que si el mateix Amat no consolava l'ànima i confortava el cor, rebentaria del dolor gran que sent, perquè és tan gran que penetra lo més abscondit de los ossos i crema'ls i turmenta com si fos un grandíssim i rigurosíssim foc.

27. Com los inimics los dimonis veren aquest pobre Amic tan apesarat, i que no feia sinó plorar les ofenses fetes a sa divina Majestat (que és lo que poden veure a lo exterior, perquè lo interior del cor i de l'ànima està reservat a Déu nostro Senyor) tan mortificada i anihilada, però postrada a los peus santíssims de mon divino Amat, que suplicava interiorment que em perdonàs com perdonà a la Magdalena, i com altra cananea lo pregava que no em llançàs de la sua presència, dient-li: «Jesús, fill de la humil Verge Maria, tenui misericòrdia d'aquesta gran pecadora i de totes les ànimes», feta un mar de

llàgrimes, sempre *confiant* de la sua infinita clemència i pietat. Los dimonis qui veren tantes llàgrimes i plors determinaren veure si m'espantarien, i si em feren desconfiar. I mostraren-me un lloc en lo Infern, que digueren tenien per mi aparellat. I sent així veritat, que era la cosa més horrenda, hedionda i espantosa que se puguen imaginar, no em causà nigrun espant, ni menos m'aportà el menor pensament de desconfiança del meu Amat. Antes bé, cresqué en tanta manera la confiança, que sens saber com ni de quina manera olvidí a lo Infern i desaparegué lo Inimic. I jo em trobí en una infinidat de Déu, gosant de tanta glòria com si estigués acabada ja aquesta vida miserable, sens cuidar sinó de Déu i *confiant* en lo seu infinit poder.

28. Així estava i se trobava aquest pobre Amic, tan *confiant* de son Amat, que no tem altra cosa sinó el poder-lo deshonrar per la sua flaqueza i ruïndat. Però lo Amat me digué que no temés i que atropellàs en tot lo Infern, que ell mai me deixaria, i que tingués molta confiança, que aquesta virtut és el Benjamin del seu cor. Oh Jesús, amantíssim i amorosíssim, espòs amat i volgut de l'ànima mia, com no concediu i donau aquesta joia tan rica a tots los mortals, així com l'haveu concedida an aquest pobre Amic? Qui és arribat a estar tan confiat del vostre poder, que tots los dimonis de l'Infern no l'espanten, per moltes diligències que facen en perseguir-lo, perquè ab la vostra divina gràcia està més fort que una penya per a resistir a totes les sues invasions, encara que el combaten contínuament. I no faltaven tampoc persecucions de part de les creatures, però com majors eren les persecucions major era la confiança que tenia en lo meu Amat, i major el desig que tenia *d'aventurar-me a grans perills per honrar-lo*, servir-lo i alabar-lo.

29. Aquesta és l'última *condició de l'amor* que posa el beato Ramon en aquest càntic, que ha de tenir *lo Amic*, e que *s'aventure a grans perills per honrar lo seu Amat*. I no heí ha medi més eficaç per alcançar aquesta última *condició*, que tenir molta confiança en nòstron divino amat i espòs Jesús, qui me digué que nigrú ab més propietat havia tinguda aquesta *condició de l'amor* que ell mateix. En particular quan se sacramentà, perquè aleshores *s'exposà a grandíssims perills per honrar lo seu Amat el Gènere humà*, perquè vessen los hòmens que ell era el major i millor *Amic* que tenien, qui per son bé i compassió que tenia de les nostres ànimes, *se posà en perills* tan evidents d'esser deshonrat, desestimat i maltractat. No obstant això, *s'aventurà a grans perills per honrar lo seu Amat*, i així me digué que heu han de fer les ànimes qui s'entreguen a ell i volen ser-li *Amics*.

30. Ab quanta veritat podem dir los religiosos i religioses, *que s'aventuren a grans perills per honrar lo seu Amat*, perquè se desapropien de tot fins de la pròpia voluntat ab què *s'exposen a grandíssims perills per honrar lo seu Amat*. I així heu ha de fer el vertader religiós, i desdixat del qui no s'aporta així, i ditxós moltes vegades aquell qui tots los seus cuidados seran de voler honrar lo seu Amat, encara que sia en tants grans perills com s'experimenten en la religió, sempre *confiant* que no li faltarà lo Amat, Cristo Senyor nostro, qui me digué que per això importa molt mirar qui prenen a la religió, que tenga l'edat i judici que ha menester per considerar lo que és posar-se *en tants perills* d'adversitats, penes i tribulacions *per honrar lo seu Amat*. I per ser aquesta una cosa de tant de pes me digué que heu escrigués i declaràs, que aquesta és la sua santíssima voluntat, que no admeten an aquest ditxosíssim estat persones qui no tenguen aquell judici que s'ha menester per considerar lo que emprenen.

31. (f. 201) Ditxosa l'ànima qui entra en la religió de bona voluntat, *sens reparar en ninguns perills per honrar lo seu Amat*. Així heu pot dir ab molta veritat aquest pobre Amic, tan desitjós de posar-se novament en les mans de son divino Amat i de sos superiors, entregant-los cor, ànima i voluntat *per aventurar-se a grandíssims perills per honrar lo seu Amat*, que verament voldria que lo exercitassen en les majors coses que se sien vistes mai. I verament lo exercitaven en algunes que no eren petites i les passava ab tanta suavitat, que no és possible poder-ho pensar, perquè sempre pensava que venien de la santíssima mà de mon Amat. I disponien algunes, que no les m'haguera pensades mai, perquè eren les més dificultoses que em podien subvenir, en particular algunes que me n'ha manades el pare confessor, però era tant el sufriment, la paciència, humilitat, temor de disgustar el meu Amat i diligència en procurar la sua honra, que em postrava a los seus santíssims peus, tota llàgrimes i plors, i deia-li que ja sabia ell quant temerosa estava de disgustar-lo, i que en tot lo que em manava el confessor, son ministre, que no tenia altra paraula ab què respondre-li sinó ab un *fiat voluntas tua*, com si era el mateix Amat qui m'ho manava. I així que tenia grandíssima confiança que ell, qui m'ho havia manat, m'assistiria, i no em posaria en cosa niguna qui no fos del seu agrado, ja més sabent que jo primer moriria moltes vegades, si moltes vides tingués, que no consentiria en cosa qui pogués ser contra el seu santíssim gust.

32. Tan gran era el valor i la confiança que trobava a los seus santíssims peus, que posava per obra lo que havia manat ab la major perfecció que m'era possible, sens reparar en nigrun perill ni treball que em pogués subvenir. Antes bé, que no aguardava que arribassen a mi, sinó que los eixia a camí, contenta i alegre⁷⁸ per encontrar-los i abraçar-los, encara que n'hi hagués hagut sense fi, sens tenir reparo en niguna cosa per dificultosa que fos, ni per grans perills que tingués d'esser perseguida, mortificada i moltes altres coses, qui resten per mi. Tot m'apareixia no res *per honrar el meu Amat* ab una grandíssima confiança, que ell tot ho guiaria i governaria. D'ont se pot veure ab molta claredat, que són pedres preciosíssimes *les condicions de l'amor*, i ditxós *lo Amic* qui pot arribar a ser *sofrent, pacient, humil, temerós, diligent, confiant, i sobretot, que s'aventura a grans perills per honrar lo seu Amat*; bé li poden dar l'enhonorabona de la gran ditxa que ha conseguida per gràcia del mateix Amat.

33. Certament que no és possible que puguen pensar la confusió tan gran que jo tenia de veure la gran amor i lliberalitat ab què mon divino Amat me feia aquestes gràcies i favors, tants i tan grans que si hagués de referir tot lo que em passava seria mai acabar. I així passaré a declarar *les condicions de l'Amat*, que són *que és vertader, lliberal, piadós, e just al seu Amic*. Me digué mon Amat que reparàs en lo modo de parlar del beato Ramon que de l'Amic diu, *que sia sofrent, pacient, etc.* i de l'Amat diu, *que és vertader, lliberal, etc.* de lo qual m'admirí sobre manera. I és cosa certa que tal cosa no l'hauria pensada ni reparada mai, si el mateix Amat no m'hagués advertida i explicat lo que volia dir. I així diu *les condicions de l'amor són que lo Amic sia sofrent, pacient, etc.* com si digués de si mateix no és, però importa *que sia sofrent, pacient, etc.* ab la gràcia de lo Amat pensant sempre i sabent que de si no té cosa bona, sinó lo que voldrà donar-li lo seu Amat. I per aquesta causa digué, *que sia sofrent* ab lo auxili i amparo de lo Amat qui tot ho pot, que de nosaltres ni tenim res ni podem res. I m'advertí que tenia gust que declaràs aquest punt tan important per nosaltres i que considerem molt bé aquestes paraules, *que lo Amic sia,*

---

⁷⁸ En algunes ocasions, com aquesta, escriu 'alegra'.

ab un coneixement molt gran que tot lo que pot tenir de bo lo Amic ve de *les condicions de l'Amat, qui és vertader, lliberal, piadós e just al seu Amic*.

34. *E les condicions de l'Amat són que és vertader, lliberal, piadós e just al seu Amic*, no diu que sia, com diu de lo Amic, *sinó què és*. I de tal modo és, que solament ell és el qui és, i és des d'una eternitat i per tota l'eternitat. I *és vertader, lliberal, piadós e just al seu Amic*, que són *les condicions de l'Amat*. Vertader de tal modo que primer faltará el cel i la terra, que ell no deixarà de ser *vertader a lo Amic*, i *lliberal* en tanta manera, que essent Déu ab un poder infinit, no pot donar més al seu Amic de lo que li ha donat. Diga-hu la sua amor i caritat ab què ha fetes fineses tan grans pel Gènere humà, com és venir en el món a patir tantes afrontes i posar-se en tants grans perills, que en moltes ocasions se posà, sens reparar ni recusar niguna pena per gran que fos, per mostrar *al seu Amic quant vertader i lliberal és el seu amor*.

35. Jo volia fer un poc d'oració i el meu intent era meditar les penes i los treballs, que ell patí estant lligat a la columna, que és una ferida aquesta, qui em penetra molt el cor. I no em donà temps ni lloc de lo que jo volia pensar, *sinó que em digué: «Vine en mi a lo Hort (f. 202) i veuràs quant vertader i lliberal som a los hòmens*. Después d'esser-me donat tot a ells sacramentat, me n'aní a ont sabia que havia de tenir tanta guerra. I no m'abscondí, com fan molts d'ells, qui no volen aventurar-se a treballs per honrar-me, antes se n'excusen tot quant poden, i és que no tenen les condicions de l'amor, ni *són vertaders i lliberals* com som jo. Perquè el qui és *vertader* no repara en treballs, i el qui és *lliberal* no pensa si li farà falta lo que dona, *sinó que dona tot lo que té*. I el miserable i qui no és *lliberal* sempre té por, que no li falt lo que dona.»

36. Verament que era una cosa de gran admiració veure la lliberalitat del meu Amat en lo Hort. Com se deixava pendre, lligar i maltractar, a més d'haver desrremada la sua preciosíssima sang ab tan gran amor, sofrint ab grandíssima paciència les nostres iniquitats. I volgué manifestar-me les sues piíssimes entranyes, perquè ves jo ab quanta lliberalitat i pietat les desrremava suant sang i aigua pel Gènere humà, que no hi havia més que mirar, *sinó pasmar-se i admirar-se de la sua infinita pietat i lliberalitat*, qui m'apareixia que no li comportava el poder-se deixar cosa, que no la donàs i comunicàs al seu Amic. De tal modo que después d'haver-nos donat tot lo que podia donar-nos, quan se sacramentà apareixia que el seu cor i les sues entranyes se desfeien perquè no tenia més que donar, que aquesta és condició del qui és *lliberal*. Consider que faria lo Amat, qui *és vertader, lliberal, piadós e just* infinitament. Què no faria pel seu Amic veient-lo en tanta necessitat. I vertaderament era molt gran la necessitat de los hòmens i la major de totes les necessitats era la mia, per la gran maldat i grans ofenses que ell tenia present i veia que jo havia de cometre contra sa divina Majestat. Per això me digué: «Filla tot ho passava ab grandíssim gust, perquè vésseu *que som vertader, lliberal, piadós e just al meu Amic*, i per fer que em semblasses i imitasses del millor modo que podries, t'he feta de condició tan lliberal i piadosa.»

37. Oh gran Déu, no se pot dir més de la vostra lliberalitat i pietat! Aquestes paraules que em digué mon divino Amat me causaren una grandíssima suavitat i una confusió molt gran, però a dir la veritat, m'ha feta tan lliberal i piadosa per son amor, que m'ha succeït moltes vegades per remediare les necessitats hauria fets trossos de la mia carn. I quan veia que no les podia remediare, el meu cor i les entranyes se desfeien de la gran

pietat que tenia. I, si hagués pogut, de molt bona gana hauria donat el meu cor per remediare les necessitats, i encara no dic de gran part lo que ha passat, passava i passa per mi. I això, des que tinc record, sempre he vista en mi aquesta inclinació, pietat i lliberalitat en vés de los pobres necessitats, que no és possible de modo nigú poder explicar la gran gràcia que en aquest particular ha feta mon divino Amat an aquest pobre Amic. I aquesta lliberalitat i pietat, no tan solament era en voler remediare les necessitats corporals, sinó encara les espirituals, de tal manera que no les podia sofrir ni tolerar, sinó feia quant podia per remediare-les.

38. Així passa i així sempre ha viscut aquest pobre i miserable Amic. I en aquesta ocasió, que mon Amat me digué lo que he referit, aumentà en tanta manera aquest desig, que no podia sofrir en nigun modo de què totes les ànimes no gosassen les mateixes ditxes, favors i gràcies que em fa a mi, per la sua gran bondat. Qui em tenia negada en un mar de Déu, en tan gran unió, que no podia respirar. I ab tot això, com veia que no podia desrremar tota la mia sang per imitar a mon Amat i alcançar d'ell que tots los mortals gosassen aquesta ditxa tan gran, rebentava i venia a punt d'expirar. Però interrompí en plorar i desrremar moltes llàgrimes, qui m'aliviaren algun poc, perquè no acabàs la vida del tot dins un incendi de flames de foc, qui em cremaven, i quant més m'abrasaven més desitjava que m'abrasassen; i quant més me consumien, més desitjava que em consumissen, per veure si d'aquest modo acabaria la vida en el foc del divino amor i per amor del meu Amat.

39. Tan enamorada estava d'amar-lo i tanta set tenia de més amar-lo, que no hi havia amor qui, al parèixer, me pogués assaciar. I aquest mateix amor haguera volgut que hagués donat a totes les ànimes. I li suplicava, si era del seu gust, que totes aquelles gràcies i favors que em feia a mi, que les fes a totes les ànimes en general i a cada una en particular, i que a mi bastava i sobrava que em perdonàs los meus pecats. Consider V.M. quina lliberalitat i pietat ha menester el desapegar-se i voler donar a les ànimes tant de bé com me comunica el meu Amat, pues tanta com tot això ne tenia aquest pobre Amic. I si jo arribava an aquest extrem de lliberalitat i pietat en les ànimes, quina *lliberalitat i pietat* tan gran ha de ser la de mon divino Amat, *qui és vertader e just al seu Amic*? I tot això feia i desitjava que fos, perquè experimentassen los hòmens quina ditxa és tan gran estar una ànima unida en Déu nostro Senyor, gosar-lo i mirar-lo. I místicament morir en Déu per viure sempre en Déu, en qui s'experimenten les majors delícies que se puguen pensar.

40. Oh gran Déu omnipotent, immens, infinit i admirable en tot a no poder més, qui podrà explicar la ditxa tan gran que concediu an aquest pobre i miserable Amic? En tenir-lo en tan estreta amistat. I haver-lo posat en tan gran unió, que no se podia dir que fossen dos voluntats, sinó una; ni que se ves altra cosa sinó Déu, i sempre més i més la sua infinita lliberalitat i pietat, que tenia d'aquest pobre Amic qui, de tant de bé i riquesa que gosava, no podia dir ni entendre lo que gosava ni lo que descobria, perquè són coses tan altíssimes que no les pot compendre enteniment humà, ni llengua humana les pot explicar. I tot això fa lo Amat per demostrar *com és vertader, lliberal, piedós e just al seu Amic*, que són les condicions de l'Amat. I lo Amic *no és*, però importa molt *que sia*, ab la gràcia i auxili del seu Amat, *sofrent, pacient, humil, temerós, diligent, confiant, e que s'aventure a grans perills per honrar el seu Amat*, qui mai nos nega la sua ajuda i favor, si l'hei demanam així com s'ha de demanar.

41. Quan lo meu Amat m'aportà a l'Hort, a més de lo que tinc referit i molt més que no és possible poder-ho referir, me digué que molt bé sabia ell la guerra i adversidats que havia de tenir. I el medi que prengué per resistir a tot ab gran ànimo i valor fonc la santa oració, que féu ab grandíssim fervor a la majestat de son Pare celestial, ab un rendiment molt gran a la sua santíssima voluntat. No que ell tingués necessitat d'oració per tenir ànimo, valor i forces per resistir a tot, sinó per donar-nos exemple, que el millor medi que podem pendre per alcançar de Déu nostro Senyor sofriment, paciència, humilitat, temor, diligència, confiança i valor en los perills és l'oració fervorosa, ab rendiment a la sua santíssima voluntat. I així, si volem alcançar de lo Amat les condicions de l'amor, facem molta oració, *que lo Amat és vertader, lliberal, piadós e just al seu Amic*. I així nos donarà gràcia per poder-les alcançar per honra i glòria de tota la santíssima Trinitat Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 33

Cercava lo Amic devoció en les montanyes i en los plans, per veure si era servit lo seu Amat. E trobà defalliment en cascú d'aquests llocs, e per ço cavà jus terra si hi trobaria compliment, puix sobre terra devoció havia defalliment.

1. Jo estava en oració, mirant i contemplant a Déu nostro Senyor en quant Déu, tan absorta i suspena que no podia tenir atenció a niguna altra cosa, si no era en Déu en quant Déu, qui em descubria una grandíssima profunditat a ont me retirava i tota encesa i abrasada me consumia. I em perdia d'un modo que no sé modo de poder-lo declarar, lo que sé dir és que estava tan plena de Déu, que no el podia sustentar. I el meu cor rebentava i demostrava com era Déu el qui vivia en ell, i el tenia negat, pres i lligat en aquella felicíssima i ditxosíssima profunditat, a ont no hei havia sinó Déu, ni s'hi veia sinó Déu, ni se tractava sinó ab Déu i fer la sua santíssima voluntat, que és lo mateix que *cercar devoció*, així m'ho digué el mateix Déu.

2. Més me digué que lo amic el beato Ramon estava en un foc com aquest, qui vivament lo abrasava i cremava. I *cercava devoció*, açò és, fer la sua santíssima voluntat igualment *per les montanyes* de les persecucions, perills, tribulacions i de tot gènere d'adversidats, que s'acostumen oferir a les ànimes qui desitgen servir a Déu nostro Senyor. *I per los plans*, açò és, en les prosperidats, gràcies, favors i misericòrdies que comunica el Senyor a los hòmens *per veure si era servit lo seu Amat*, açò és, per veure si igualment se feia la sua santíssima voluntat, així en les coses penoses com en les gustoses, estant sempre promptes per posar per obra les sues inspiracions i fer molt complidament la nostra obligació. Això és lo *que cercava* el beato Ramon, quan diu en aquest càntic *cercava lo Amic devoció en les montanyes i en los plans*. [He vist el plec 24. Dialogació i càntic d'amor núm. 33. No tinc cosa que notar. Sor Anna Maria del SSm. Sagrament]

3. (f. 204) Més que eren tantes les ànsies i cuidados que tenia de *què fos servit lo seu Amat*, que no reparava en nigruns treballs, sinó que descalç peregrinava i caminava *per les montanyes i plans* tolerant qualssevols penalidats, plorant i *cercant* com un desatinat *si trobaria devoció*. I així no parava mai d'ensenyar a les ànimes i predicar-les, que fessen complidament la voluntat del Senyor, que això, com tinc dit, és la verdadera *devoció*, que

lo demás encara que nos aparega *devoció* i per molta *devoció* que nos aparega que tinguem, el dia que anam tras de la nostra voluntat, seguint l'amor propi, i lo que nos apareix segons el nostro dictamen, això, de niguna manera és *devoció*, a lo menos no és aquella qui tant de gust dona a lo Amat, com podem inferir de lo que havem explicat en el càntic passat, parlant de la diligència que ha de tenir lo Amic.

4. Ab aquestes ensenyances posà aquest pobre Amic tan fora de si mateix, que no parava un punt de *cercar devoció en les montanyes i en los plans*, ab un desig molt gran que *fos servit lo seu Amat*. I com veia que *hei havia defalliment en cascú d'aquestos llocs*, tenia una pena tan gran, que no la podia soportar. *En les montanyes*, açò és, en les adversitats, penes i tribulacions *trobava un grandíssim defalliment*, perquè d'ordinari tothom les fuig, i los demás, no volen penalitats. I algunes ànimes que hei ha, qui se mostren desitjoses de penes i treballs, los volen a son gust, i no se contenten ni alegren de lo que Déu nostro Senyor dispon, que és un gran *defalliment*, perquè disgusten a lo Amat. I *no cerquen devoció*, que és conformar-se ab la sua santíssima voluntat en tot i per tot. Altres n'hi ha molt amigues de patir, i fan moltes coses extraordinàries en matèria de penitències, com són digiunis, cilicis, dixiplines i altres mortificacions, però los apareix que no fan res, si no accedeixen a les ordes que tenen de sos confessors, i això també és *defalliment*, perquè no se contenten de lo que dispon el Senyor per medi de sos ministres. Per això *trobava lo amic el beato Ramon defalliment i gran en les montanyes*.

5. *E en los plans trobà també lo Amic defalliment*. Primerament perquè hei ha moltes ànimes, qui són molt descuidades i poc agraïdes a los favors que reben de Déu nostro Senyor, i aquest és un grandíssim *defalliment*. Altres, qui posen més afecte an el gosar que an el patir, i aquest també és gran *defalliment*; i altres, qui tenen més afecte an el patir que an el gosar, i com se veuen molt afavorides de Déu i que los fa tants de favors, per la gran confusió que tenen los voldrien abscondir, de manera que ni menos ho sap el confessor, i això també és *defalliment* a los ulls de Déu nostro Senyor. Per això, *en cascú d'aquestos llocs trobà lo Amic defalliment*, d'ont se veu la gran diligència i cuidado que havem de tenir *per cercar* la verdadera i perfeta *devoció*, que és molt puntualment, i ab tota igualdat fer la santíssima voluntat de lo Amat, sia lo que sia lo que disponrà.

6. Jo confés que som la més defectuosa de tots, i en particular, en esto de ser poc agraïda a les grans gràcies i favors que el meu Amat me fa. I algunes vegades, com veig gràcies tan particulars, estic que no sé lo que em tinc de fer, però gràcies an el Senyor sempre estic molt rendida a la sua santíssima voluntat, i li dic moltes vegades, que no vull eixir un punt de lo que ell dispon, *sia per muntanyes o per plans*, i en particular en aquesta ocasió l'hei deia ab molta veritat del meu cor, i ell me respongué: «Ara se veurà.» I posa'm en unes flammes d'amor, qui em feien desatinar. En ocasió que estàvem en el cor totes les religioses resant les hores i la missa cantada, que havien de veure totes lo que passava per mi, que és lo que jo més sent. I me posà en una grandíssima unió, tota lligada amb ell, que no podia respirar, inflamada com si m'hagués d'abrasar. I me digué, que ja m'havia feta aquesta gràcia de fer la sua santíssima voluntat, i que procuràs a guardar-la ab lo seu auxili i favor que, quant és de mi, molt bé sabia ell la mia flaqueza i poquedat.

7. Oh gran Déu, la gran alegria que m'haveu donada, dient-me lo que som, que no tinc major contento que quan me diuen les faltes que tinc i, en particular, dient-les-me el meu amat i volgut espòs Jesús, tractant ab mi ab tanta familiaritat, que em feia perdre lo

enteniment. Mirant el gran poder i amor infinit que demostrava ab aquest pobre Amic, avisant-me de la gran flaqueza que tinc, i és molta veritat. I així m'estic sempre considerant, desconfiant de mi, i confiant en la sua gran bondat. Fonc tan gran el contento i lo efecte que em causaren aquestes paraules, que no se podia dubtar, ni deixar de veure ab molta claredat, que les havia dites mon divino Amat, perquè em feriren el cor tan fortment que, sols del susto que tenia, apareixia que havia de sortir de son lloc, ab tantes llàgrimes de foc que despedia, que em cremaven la cara de modo que les religioses me preguntaven què era lo que tenia. Consider V.M. quins efectes causen les paraules del meu Amat.

8. (f. 205) Tal em restí de desig de complir puntualment la divina voluntat, i que tothom generalment fes lo mateix, que m'apareixia que no hei havia per mi altra cosa en aquesta vida sinó aquesta. Tan prompta a fer tot lo que dispondria que, encara que em costàs les majors mortificacions, penes i tribulacions que se puguen imaginar, fins a perdre la vida, estava ab ànimo de passar per tot per son amor i del modo que tindria gust. I per gràcia sua no em faltaven algunes mortificacions, però tan gustosa estava *en les montanyes com en los plans*, sens cansar-me mai de dir aquestes paraules *fiat voluntas tua*, que tinc molt ben posades en el meu cor, qui tot se desfeia d'ansies i cuidados *per veure si era servit lo seu Amat*, perquè no podia tolerar que no fos servit de tots los hòmens, ab la mateixa promptitud a la sua santíssima voluntat, que havia donada lo Amat an aquest pobre Amic, qui molt de temps havia *cercada devoció en les montanyes* de tribulacions i *en los plans* de los favors.

9. Complir en tot i per tot la santíssima voluntat de lo Amat és la verdadera *devoció*, i és la joia més preciosa que se pot desitjar. Ni lo Amat ab tot son poder ne pot donar de millor a niguna creatura, perquè tot lo restant tocant a virtut i perfecció s'encierra i es conté en aquesta ditxosa prenda. I desengany-se tot lo món que, qui no fa la voluntat de lo Amat, no té *devoció* ni és *servit lo Amat* de lo que fa. I és aquesta una pena tan gran per una creatura qui vertaderament és Amic de Déu nostro Senyor, que és una ferida qui li parteix el cor rigorosament. Així heu experimentà aquest pobre Amic, qui sols de pensar lo poc servit que és el meu Amat, m'afligia terriblement i m'admirava de la nostra poca consideració, que a vista de l'exemplar que tenim en nòstron amat i espòs Jesús, qui igualment i perfectíssimament *en les montanyes* de les tribulacions i *en los plans* de les glòries, estava sempre ab una grandíssima promptitud i conformitat a la voluntat de son Pare celestial. I qui li vol donar gust i ser-li Amic lo ha d'imitar i seguir los seus passos, dient sempre com ell: «O sien adversitats o sien gustos *fiat voluntas tua*».

10. «Filla mia (me digué mon Amat) no puc deixar d'advertir-te sobre unes paraules que solen dir alguns mals cristians (en ocasió que senten parlar de les penes i afrontes que jo passí). Ell era Déu i jo som creatura. I diuen bé, però erren en lo que volen dir, perquè és lo mateix que si diguessen que Jo no les sentia i s'enganyen, perquè lo que Jo patí, niguna creatura ho haguera sentit tant com Jo, perquè era la creatura més delicada que hei ha haguda ni hei pot haver. Això era en quant a les penes corporals i, en quant a les espirituals, totes les creatures juntes no penetrarien i pesarien tant la gravetat de les ofenses que se feien i faran contra la majestat de mon Pare celestial, com les pesava i penetrava Jo. D'ont pots veure quant gran pena sentiria, que era tan gran que totes quantes se n'han patides ni se patiran mai se li podran acomparar. I així, lo que tu has de respondre a estos mals cristians, és que s'animen a voler patir, que en Déu tot se pot. I d'aquesta

manera *cercaran devoció* i la trobaran, i *serà servit lo seu Amat*. I perquè sia més *servit*, honrat, engrandit i alabat, procurar ab tot conato, fugir de tots los pecats per leves que sien.»

11. Jo no em cansava de cantar *Sanctus, Sanctus, Sanctus* alabant a mon divino Amat ab companyia de los esperits celestials, ab qui estava gosant de la divina essència ab tanta claredat, que tot lo demás s'abscondia. I no descubria sinó la sua grandíssima Majestat, i sempre més i més majestat, tanta que la mia ignorància no pot trobar modo de dir alguna cosa de la gran llum, glòria, grandesa i lliberalitat de Déu en quant Déu, essent així veritat que m'ho donava a entendre ab tanta claredat com se puguen pensar, ab una grandíssima admiració i suspensió que em causava. I per lo mateix que entenia més la sua grandesa sense fi, tenia majors ànsies i cuidados *de cercar devoció per veure si era servit lo meu Amat en les montanyes i en los plans*. I com més creixia el coneixement de Déu en quant Déu, me durà per molt de temps que no tenia repòs el meu cor, ni podia tolerar que no fos *servit lo seu Amat*. I no tan solament per compliment o per interès, com fan molts, sinó purament i rectament per ser ell qui és i no més. I això de tot el cor, de totes les potències, de tota l'ànima i de tots los sentits, i ab les majors ànsies que se puguen trobar.

12. Tan encès i abrasat estava aquest pobre i miserable Amic, que anava com un desatinat *cercant si era servit lo seu Amat*. I així com el ciervo abrasat cerca les fonts de les aigües, així mateix, tota ferides qui em penetraven les entranyes i el cor, *cercava devoció*, sempre dient aquestes paraules, sens haver-les procurades ni pensades de modo nigu: «Déu meu, esperança mia, misericòrdia mia», (f. 206) sens poder-me detenir ni reprimir de no dir-les moltes vegades, ab tanta suspensió que me'n portava de tal modo que apenes coneixia que tocàs la terra. Después d'aquestes paraules, me trobí dient aquestes altres *in te confidit anima mea*, de què m'admirava molt, perquè ni menos aquestes tenia pensades ab una gran confiança que, per la sua gran misericòrdia, me perdonaria los meus pecats, i que em faria gràcia que totes les ànimes *cercarien* i trobarien *devoció en les montanyes i en los plans*. Perquè ab major puntualitat, diligència, amor i caritat *fos servit lo meu Amat*, consuelo i alegria de l'ànima mia. I per lo mateix que trobava en ell tant de recreo, el cor me rebentava de pena, de què níguna ànima deixàs de gosar tot aquest bé, perquè pensava que així farien tot lo possible en *cercar devoció en les montanyes i en los plans, perquè fos servit lo meu Amat* sens nígún defalliment.

13. Molt penetrat estava el cor d'aquest pobre Amic, solament de pensar si d'algunes ànimes *no seria servit lo seu Amat*, sols me conservava la vida el pensar que advertidament no se cometia nígún pecat sinó per descuit. Perquè jo primer perdria la vida que no faria níguna falta, per leve que fos, advertidament. I sempre ab la gràcia del meu Amat, que de mi no se'n pot esperar altra cosa que faltes i ruïndat. Aquesta consideració tenc sempre de mi, i en efecte, som pitjor que Lucifer. I com me trobava tan afavorida del meu Amat, per poder aquietar el meu cor, havia de pensar que totes les ànimes com les mir més virtuoses que jo haurien de gosar de lo Amat i reber majors gràcies que no rep jo. I d'aquesta manera, de totes seria servit i jo tindria el major contento i alegria que se puga pensar. Consider quines ànsies havia de tenir de què *fos servit el meu Amat*, no hei ha llengua qui les puga explicar ni donar a entendre a qui no les ha passades i gustades, ni pot saber què cosa és penar.

14. És cert que no pot saber què cosa és penar qui no ha gustades aquestes penes, però són unes penes qui se passen ab companyia de lo Amat, i se passen per son amor. I encara que sien penes tan grans, tenen dos extrems la cosa més rara que es puguen pensar, perquè són penes d'amor i de temor. I en quant són penes d'amor pensant lo Amic que d'aquest modo és servit lo seu Amat penant descansa, i té la major alegria que se puga considerar. I en quant són penes de temor, com és el temor de què lo Amat no sia mal servit, s'afligeix el pobre Amic tant com se puguen pensar. I aquest és un penar qui es pot dir penar, i per això *cercava lo Amic devoció en les montanyes i en los plans per veure si era servit lo seu Amat, e trobà defalliment en cascú d'aquestos llocs.*

15. *E per açò cavà jus terra si hi trobaria compliment, puis sobre terra devoció havia defalliment.* Perquè lo Amic, així *en les montanyes* de los treballs, penes i adversitats, *com en los plans* de les prosperidats, favors i dolçures, al fin, *en cascú d'aquests llocs, trobà defalliment.* Per això *cavà jus terra*, açò és, aplicà la sua consideració i, a força de meditacions, escodrinyà la terra de què estam vestits i penetrà fins a lo abisme de la nostra vilesa i ruïndat *per veure si trobaria compliment.* I és cert que el trobaria, perquè no hei ha medi millor per trobar *el compliment de la devoció*, que és ab molta perfecció fer la santíssima voluntat de lo Amat, que és el vertader coneixement de la nostra misèria, poquedat, vilesa i maldat.

16. Ab molta claredat heu entenia aquest pobre i miserable Amic en una ocasió, que estava molt rendida i humiliada a los santíssims peus de mon divino amat i volgut espòs Jesús, an a qui deia com el publicà *Deus propitius est mihi peccatori.* I ell me retirà baix de la terra vil i flaca de què vaig vestida, que em causà una grandíssima admiració aquella novetat que no havia vista mai. I era d'un modo que em prenia i m'alçava tota, com si me n'aportàs, i després me posava i abscondia en un lloc tan profundo i abscondit, que encara no era arribada tan avall a ont descobrí i vaig veure, ab molta més claredat que no havia vist fins ara, les mies faltes. Ab un coneixement molt gran de què eren tan grans i graves, que no tenien igual, i aquest gran coneixement és la causa que sempre estic pensant que los meus pecats són la ruïna i perdició de tot lo món. I aquesta és una pena i una creu la més pesada de quantes creus poden imaginar. I així *lo Amic qui vol trobar compliment* és menester *cavar jus terra*, perquè el millor medi per a trobar-lo és el coneixement.⁷⁹

17. Me digué mon Amat que el coneixement és qui posa *compliment en devoció*, açò és, el qui fa que lo Amic s'humiliï i rendesca i conform ab la sua santíssima voluntat. Perquè *cavant jus terra* se troba lo que perdem sobre la terra, i és una ditxa aquesta tan gran, que és de les majors gràcies que lo Amic pot alcançar de son Amat, qui tan lliberalment i esplèndidament l'ha donada a aquest pobre i miserable Amic que, fent-li'n gràcies, li diguí que tot quant me manaven i ordenaven los seus ministres i demés superiors, heu abraçava i complia ab grandíssim gust, contento i alegria, perquè pens que és lo millor i més conforme la sua santíssima voluntat. I, si fos possible que se trobàs cosa més perfeta i més conforme al seu santíssim gust i voler, aquesta voldria jo, i no em cansaria, ajudada de la sua gràcia, *de cavar jus terra per trobar el compliment* per qui suspirava i *cavava*,

---

⁷⁹ Una vegada més la insistència que el camí que du a Déu és el coneixement, mostra com sor Anna Maria estava en línia amb el pensament lul·lià.

tota penes i tribulacions, sols de pensar que moltes ànimes no *caven jus terra, ni tenen el compliment en devoció* per causa de mos pecats.

18. «Saps per què caven baix de la terra (me digué mon Amat). O per trobar algun tresor o per fer alguns fonaments; per això *cavà jus terra lo Amic*, a ont trobà el gran tresor del coneixement d'ont naix la més profunda humilitat, i el *compliment* en fer la mia santíssima voluntat, de què i sobre què s'ha d'edificar i sustentar lo edifici espiritual.» I és cosa de gran llàstima i de plorar ab llàgrimes de sang, veure tantes ànimes qui no *caven jus la terra*. Per això no troben aquest tresor tan preciós del coneixement, ni tenen fonaments per lo edifici espiritual, que és cosa de llàstima i de causar compassió a qualsevol cristià, qui tenga les notícies que té aquest pobre i miserable Amic, qui per haver *cavat jus terra*, ab la gràcia i auxili del seu Amat, *ha trobat compliment*. I per això tot se desfà de pena i contrició que té d'haver ofès a Déu nostro Senyor. I ho sent tant, que moltes vegades del dolor que té, arriba a perdre el cor, com si no fos amb ell.

19. Qui podrà soportar aquestes penes sens una gràcia molt particular de lo Amat? Ni menos, qui podrà referir lo que aumentaren, quan sentí a mon divino Amat qui se llamentava de què hei hagués tantes ànimes qui viuen tan descuidades, que no s'encuren de *cavar jus terra*? Per això no troben el coneixement d'ont ve la humilitat i el *compliment*, que són dos virtuts aquestes que, qui en té una les té totes dos, perquè de conèixer-se asi,⁸⁰ la pròpia vilesa i ruïndat, naix una profunda humilitat. I en tenir la verdadera humilitat, tenen *el compliment* en la santíssima voluntat de lo Amat. I tot això se troba *cavant jus terra* del modo que tinc dit i explicat lo millor que he pogut, que explicar lo que és i així com és no és possible de modo nigu, com veurem ab molta claredat de lo que ara diré per honra i glòria de l'altíssim Déu.

20. Ja he assenyalat que estava en mon divino amat i espòs Jesús, i postrada a los seus santíssims peus, tota pasmada, admirada i plena de confusió. I com el Publicà li deia: *Deus propitius est mihi peccatori*. I ell, per la sua gran amor, me manifestà i volgué que jo ves moltes ànimes, qui *cavaven jus terra*, molt rendides i compungides a los seus santíssims peus. I m'admirí de veure lo que descubrien, i com més endins *cavaven* més descubrien i major coneixement adquirien. I el contento que donaven a lo Amat era tan gran, que no les deixava a ont s'eren postrades, sinó que les recollia en el seu santíssim cor, a ont les regalava i recreava grandíssimament, que m'admirava del gust i alegria que lo Amat tenia de veure treballar i *cavar* aquelles ditxoses ànimes *per trobar el compliment* a la sua santíssima voluntat.

21. Més advertí que així com anaven *cavant* desembarassaven el camí de la glòria de totes aquelles coses qui les podien embarassar, entretenir o desviar de passar i caminar. I restava per elles un camí tan espaciós i desocupat, que ab molta facilitat caminaven i anaven a Déu nostro Senyor. Moltes altres coses advertí, que seria llarg haver-les de referir totes, que ja basten aquestes notícies que lo Amat és servit donar-nos, perquè nosaltres procuràssem ab totes les nostres forces *cavar jus terra* meditant i considerant la nostra flaqueza i maldat, per adquirir aquell coneixement que havem menester *per a trobar compliment, puix sobre terra devoció té defalliment*.

---

⁸⁰ En aquest cas considerem que es tracta de l'adverbi castellà 'así'.

22. No té niguna dificultat que *sobre terra té devoció defalliment*, perquè el dia que no descobrim, ni tenim davant la nostra vista lo que som i que estam plens d'iniquitat, tot és seguir nostros gustos, satisfer a nostros apetits, i faltar a lo que tenim obligació. Per això lo amic el beato Ramon cavà *jus terra per trobar compliment, puix sobre terra devoció havia defalliment*. I d'aquí tragué aquell gran coneixement, qui el tenia tan abatut, anihilat, rendit i humiliat, que contínuament estava plorant los seus pecats, i procurant tot quant podia a fer la santíssima voluntat de son Amat, perquè devoció tingués en ell son compliment, *perquè fos servit lo seu Amat*.

23. Ab un exemple (me digué mon Amat) que em donaria a entendre com *sobre terra devoció tenia defalliment*: Has vist algun camp per bona terra que sia que quan no se cuiden d'ell cultivant-lo i llaurant-lo, o cavant-lo, hei neixen moltes males herbes i plantes inútils, qui perquè no les impedeixen o no les treuen, creixen tant que més apareix bosc o garriga, que terra bona i apta per a fer fruit? I d'això no té la culpa son amo, qui tenia obligació de cultivar-la? Claro està que si ell l'hagués cavada i procurat a llevar les herbes males, aquella terra no fora anada a perdició, perquè ella de son natural és inclinada a produir espines, abrojos i tota malesa, i si el qui tenia obligació de governar-la hagués tengut cuidado *de cavar jus la mateixa terra* per arrencar les herbes males, i *de cavar i més cavar endins de la terra* per treure les males rels, cierto és que hauria arribat a consumir-les, i la terra li hauria donat bon fruit. Així mateix passa ab aquesta terra nostra de què estam vestits, que de si i de son natural és molt mal inclinada i no dona bon fruit. Per això és menester *cavar-la* i *cavar-la* molt endins, que això vol dir *jus terra*, si volem treure les males rels, perquè si no hu fem així, és tan mal inclinada, que no produirà sinó espines i abrojos, contentant a son natural i seguint sos apetits i males inclinacions, que és la causa *perquè sobre terra devoció ha defalliment mentre per ço lo Amic cavà jus terra per veure si hi trobaria compliment*.

24. És menester *cavar-la* an aquesta mala terra de nostra naturalesa, qui produeix tan males herbes i treure totes les rels i cremar-les i consumir-les en el foc del coneixement de la nostra vilesa i ruïndat, perquè elles són la causa *del defalliment*. I no nos havem de contentar ab lo nostro coneixement, sinó encara les havem de posar a la presència de nòstron amat i volgut espòs Jesús, ab la llum del qual se veuen i descobrin ab major claredat. I ell les consumeix en el foc de son divino amor. I la terra resta apta, idònea i ab majors forces per produir bon fruit, perquè no té cosa niguna qui la puga embarassar i causar-li *defalliment*, sinó tot *compliment* en la divina voluntat, que és tan agradable a los ulls de mon divino Amat, que em digué: «Aquest *compliment* és a medida del meu cor», de què restí molt admirada i pasmada i tota supesa i fora de mi, veient les ensenyances tan grans que m'havia donades el Bon Jesús, tot de coses que de niguna manera les havia reparades ni pensades, antes bé n'estava molt olvidada, perquè no pensava en altra cosa que en mirar-lo i contemplar-lo del modo que tinc dit.

25. Jo no sé com poder-me declarar lo molt que em donava a entendre mon Amat, que aquest compliment és el tesor més ric i preciós que se puga trobar i a medida del seu gust, de tal manera que per la gran admiració i confusió que em causava, me digué moltes vegades que no deixàs de referir-ho. I per això *cavava jus terra lo Amic si hi trobaria compliment, puix sobre terra devoció havia defalliment*. I, si tinc de dir lo que jo hei trobat, són unes paraules aquestes qui tenen gran profunditat, la major que haja trobat en nigunes paraules de quants càntics he explicats. I per lo mateix suplic a tota la beatíssima Trinitat

que em perdon el meu defalliment, que he tingut en explicar-les, per causa de la mia maldat. Perquè lo que he dit respecte de lo que podia dir, que m'ha donat a entendre mon divino Amat, és niguna cosa. I encara dic més, que és impossible que n'ingun enteniment humà pugua comprendre tot lo que jo he entès d'aquestes grans paraules, perquè són tan divines i celestials, que mereixen ser estimades i alabades. I així procurem a fer-ne gràcies a l'altíssim Déu, i que tot sia per major honra i glòria sua. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 34

Digues-me ocell qui cantes d'amor, mon Amat per què em turmenta ab amor, puix m'ha acceptat per esser son servidor? Respòs lo ocell: Si no sostenies treballs per amor, ab què amaries al teu Amat?

1. Lo que jo entenia de mon divino Amat és *que lo ocell qui cantava d'amor* és el Ninyo Jesús en les entranyes puríssimes i limpiíssimes de Maria santíssima, senyora nostra, a ont estava ab tanta mansedumbre i humilitat essent un Déu omnipotent. I lo que *cantava* era *Discite a me quia mitis sum et humilis corde*, i *cantava d'amor* que nos tenia, perquè lo imitàssem en esser mansos i humils de cor. I no tan solament *cantava* en les entranyes de la sua santíssima mare, sinó encara, des d'una eternitat, no parava *de cantar d'amor* que tenia an el Gènere humà, per a demostrar-li i manifestar-li el gran amor que tenia en son cor que, sens dubte nigú, serien tots càntics d'amor los que cantava. Perquè qui *canta* ordinàriament ab lo que *canta* manifesta lo que té en son cor, i així veuran que si un està trist *si canta* el cant i lo que canta és cosa trista; i si algú canta qui estiga alegre, lo que canta tot és alegria. I, si està enamorat, no pot deixar *de cantar d'amor*. Per això aquest divino ocell *cantava d'amor*, perquè estava encès, abrasat i enamorat del Gènere humà, que estava empenyat des d'una eternitat a voler redimir, ensenyar i salvar-lo pel seu gran amor, que nos demostrava *cantant* que aprenguéssim d'ell a ser humils i mansos de cor.

2. *D'amor cantava aquest divino ocell*. I d'un amor infinit, prudentíssim, pacientíssim, nobilíssim i per acabar lliberalíssim, en tanta manera que al parèixer no podia deixar de manifestar-lo a los hòmens. I en particular an aquells qui li són bons Amics, i sinó digueu el beato Ramon, qui en aquesta ocasió se trobava tot encès i abrasat del divino amor, i per això tingué tan d'atreviment de preguntar-li *digues-me ocell qui cantes d'amor, mon Amat per què em turmenta ab amor, puix m'ha acceptat per son servidor?* És una pregunta aquesta molt atrevida i no la pot fer sinó un enamorat i desatinat *d'amor* com era lo Amic, el beato Ramon. I no obstant això, me demostrava mon Amat tenir grandíssim gust de la pregunta, perquè són unes paraules de molta profunditat.

3. *Mon Amat per què em turmenta ab amor, puix m'ha acceptat per son servidor?* Com si digués lo altíssim Déu, *mon Amat, si m'ha acceptat per son servidor* per què no em dona ab què patir? Per què deté les penes? Sinó enviar-me'n sempre de majors, fins a patir totes aquelles que ha patides aquest divino ocell, Cristo Senyor nostro, que ab lo seu favor i ajuda tinc ànimo de patir-les per imitar-lo en el patir. *Per què em turmenta ab amor?* Açò és ab dolçura i suavitat, que pareix que em regateja les penes, com si no sabés que major torment és per a mi el no patir que si em concedís i donàs moltes i majors

penes, que no poden los hòmens pensar ni imaginar. Que no pot tenir major torment lo Amic, qui és vertader Amic, que no tenir en què penar per imitar a lo Amat.

4. Que vivament experimentava aquesta doctrina aquest pobre i miserable Amic, qui no podia reposar del gran desig que tenia de voler penar i patir per imitar el divino *ocell* Cristo Senyor nostro, qui no tan solament *cantava d'amor* com tinc dit, sinó encara en tots los passos de la sua santíssima Passió *cantava d'amor* i per amor de les ànimes. Així m'ho donava a entendre ell mateix ab grandíssima claredat en ocasió que jo el mirava del modo que el se'n portaven pres i lligat, que era la cosa de major llàstima i compassió que se puguen imaginar. I no obstant això, volgué manifestar-me quant gustosament *cantava d'amor* i per amor, que de veure-hu aumentà en tanta manera lo amor qui cremava en el meu cor, que tota m'abrasava i desatinava a no poder més, d'una set insaciable de voler penar i patir per imitar-lo. I per això, sens poder-me detenir, li deia moltes vegades: «*Digues-me ocell qui cantes d'amor, mon Amat per què em turmenta ab amor? Què no sap ell que som la major pecadora del món, pues com usa de tanta misericòrdia en qui no troba racó per abscondir-se de la confusió i pena que té de les grans ofenses que ha comeses contra son Déu? Per què em turmenta ab tan gran amor?*»

5. Jo tenia les mies faltes tan presents i les m'havia posades mon Amat tan a vista dels meus ulls, que de nigrun modo me'n podia olvidar. I així estava feta un mar de llàgrimes clamant misericòrdia i suplicava'l que, suposat m'havia criada i redimida, que tingués compassió de mi i que, per la sua gran bondat, no despresciàs aquesta pobra i miserable creatura, que era obra de les sues santíssimes mans. Tota admirada *de què em turmentàs ab amor*, sinó ab rigor, duresa i crueldat. I tot això encara no era cosa respecte de lo que mereixia tan gran pecadora com jo, qui som un abisme de maldat. Per això estava plena de confusió de veure *que em turmentava ab amor*, i un amor tot suavitat i dolçura. Al fin obrava com qui és i no com jo mereixia, que això era qui em consumia i abrasava, i posava tal incendi *d'amor* en el meu cor, que tota m'encenia. Fins los ossos me penetrava, de modo que no és possible poder pensar lo que sentia.

6. Més li deia: «*Mon Amat per què em turmenta ab amor?*» I tan gran amor, que estava mirant el cor d'aquest pobre Amic ab una grandíssima paciència i familiaritat, qui tot se desfeia com la cera en el foc. I no és molt, tenia tanta abundància de foc, que no el podia soportar de modo nigrú, i a més de tot això me donava lo Amat moltes ferides an el meu cor qui casi totes me desmaiaven per dos causes. La una perquè venien de la sua santíssima mà ab grandíssima suavitat, perquè eren ferides d'amor, i basta dir d'amor per entendre que penetrarien el cor, les entranyes i tot quant té aquest pobre Amic. L'altra causa és perquè com eren ferides d'amor, el cor rebentava, s'inflamava, i se desatinava de modo que apareixia que volia eixir del pit, sempre cantant càntics d'amor i alabances a son divino Amat, ab molta confiança de la sua infinita clemència i pietat, que em perdonaria per la gran assistència que tenia del mateix Amat.

7. Jo el gosava i mirava en lo més fondo i abscondit de la mia ànima, i deia-li ab lo major afecte que podia *De profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*. I lo que li demanava era *que no em turmentàs ab amor*, si tenia gust, sinó que em concedís que jo patís totes les penes que ha patides mon espòs Jesús. I l'hei demanava (f. 210) vivament del meu cor, i *que em turmentàs* d'aquest modo, donant-me forces per a patir-les, però aquest no seria turment per mi, sinó el major regalo que podria tenir ni esperar

en aquesta vida, perquè el major *turment* que tinc és no patir. Consider V.M. quin turment deu esser per aquest pobre Amic no poder-ho aconseguir. És tan gran que no el pot suportar, lo que té és que és turment d'amor i se passa per amor ab la major conformitat i rendiment a la divina voluntat que se puga pensar, sempre confiant i esperant que algun dia me concedirà lo que tant desitja aquest pobre cor, que és estar tan turmentat com ho és estat el santíssim cor del divino ocell Cristo Senyor nostro.

8. Tan ben posat està en el meu cor aquest afecte del patir i estimar molt les mortificacions que, quan venia el matí, pensava i deia: «És possible que jo avui no tinga de patir i pendre totes les mortificacions que voldria?» I aquesta era una mortificació per mi i un *turment* el major que es puga considerar. Ni hei ha mortificació, ni turment, qui més me partisca el meu cor que aquest. I per això li deia: «Amorosíssim, clementíssim, gloriosíssim i poderosíssim Jesús, lliberal sense fi, qui no ha de posar tota la sua confiança en vostra divina i soberana majestat?» Desconfiant sempre de si (aquesta és una gràcia que ha molt de temps, que me l'ha concedida mon Amat. I així sempre desconfii de mi i tinc les esperances amb ell). I per això acodia an el meu refugi i suplicava'l que socorregués aquesta necessitat, dient-li aquelles paraules *In te domine speravi non confundar in eternum*, qui em donen tan gran valor, que és cosa d'admiració i d'alabar a mon Amat, qui com no em concedia lo que li demanava, augmentava lo amor ab què desitjava patir i ser mortificada. I d'aquest modo, *turmentava'm ab amor* ab tanta manera, que sols jo qui hu patia, ab dolçura i suavitat, ne podia explicar alguna cosa ab l'ajuda de mon divino Amat, que d'altra manera ni dir tot lo que patia no és possible de modo nigu.

9. Jo em pasmava i admirava *de mon Amat, perquè em turmenta ab amor?* I ell me digué: «Filla, perquè tu has de publicar a los hòmens la gran amor i caritat que los tinc.» Oh gran Déu omnipotent, no tinc altra resposta sinó que se faça la vostra santíssima voluntat, *fiat voluntas tua*, que són unes paraules aquestes que tinc molt ben engastades en el meu cor. I així ja *que em turmenten* ab amor, concediu-me que tots los mortals les tinguen en el seu cor de la mateixa manera. I d'aquesta manera veuran quant gran és el vostre *amor ab què turmentau* a tots los Amics, qui desconfien de si i confien en lo vostre gran poder, molt conformats a la vostra santíssima voluntat.

10. En aquesta ocasió fonc dia de comunió i tinguí ditxa de rebre a Cristo sacramentat. No m'entretinc en dir la confusió que tenia, encara que era molt gran, sinó tan solament referiré alguna cosa de lo molt que obrà ab aquest pobre Amic, fent moltes demostracions per mostrar el seu infinit amor. Sols les llames que despedia me tenien tan fora de mi, que tota em desatinava, perquè no podia sustentar tant de foc i familiaritat ab què se comunicava i parlava ab mi, de tal modo que, después d'haver fet tot quant podia per abscondir i encubrir lo que em passava, (aquest és el major turment que jo tinc) arribí a tal punt (que sols Déu me pogué tenir) que volia obrir-me el pit, perquè el cor pogués eixir i pogués exhalar i cremar aquell ardentíssim foc qui em consumia el cor, les entranyes, los ossos i tot quant tenia rigurosíssimament, que bé podia dir en aquesta ocasió *que em turmentava ab amor*, però era el mateix Amat qui sustentava el turment que em donava, per la gran gràcia que em comunicava, que d'altra manera no era possible.

11. Bendit sia el seu poder i amor infinit, ab quanta veritat ho puc [dir] així, que és infinit i moltes vegades infinit, sempre admirada i pasmada de mon *Amat, que em turment ab tan gran amor!* I ell me digué que la sua gran amor i caritat era qui em turmentava donant-

me el seu santíssim cos sacramentat, que és el major i més gran amor que se pot trobar. I aquesta *amor era qui em turmentava ab amor*, per la gran abundància que me'n comunicava i era en tanta abundància que casi del tot m'acabava la vida. I lo Amat me digué que no me n'admiràs, perquè la sua amor és tan gran que la santíssima humanitat, quan se fong sacramentat, no la podia sustentar sens fer moltes i grans demostracions. Pobra i miserable de mi! com volia jo ni podria sustentar-la? Qui a més esser-se donat sacramentat ab tan gran amor i lliberalitat, feia grans demostracions perquè volia manifestar i que se ves que estava *turmentada ab amor*, d'amor i per amor.

12. Aquesta és la ditxa major que se pot gosar ni desitjar en aquesta vida, i se podria tenir per molt ditxosa una creatura, i tenir per ben empleat tot el temps que té de viure, en passar-lo desitjant aquesta gràcia, solament que pogués gosar-la un dia. I què dic un dia, ni una hora? Un sol instant antes de morir-se, perquè és impossible poder dir lo que gosa un Amic qui arriba a tan alta felicitat de poder dir com *lo Amic: Digues-me ocell qui cantes, mon Amat per què em turmenta ab amor?* D'ont se veu ab molta claredat ab quant de conato i diligència hauríem tots de procurar, desitjar i suplicar a nòstron divino Amat, que nos concedís aquesta gràcia i favor tan gran.

13. De moltes maneres *turmenta lo Amat ab amor* aquest pobre *Amic*, i la més graciosa, bella, hermosa i amable és la de l'altíssim i diviníssim sacrament de l'altar, perquè en aquest encumbrat sacrament Cristo Senyor nostro sacramentat me turmenta fortíssimament. I per la gran amistat ab què em tracta, me fa morir ab gran turment, tota llàgrimes, plors i confusió de veure'm gosar lo que no meresc. I per això li dic moltes vegades: «Què és lo que feu Senyor? Tant de bé no és per mi, qui som la major maldat que se puga veure, ni s'haja vista mai.» I deia-l'hei ab tan gran dolor i sentiment del meu cor, que tot se rompia com si hagués d'esclatar. I mon amat i volgut espòs Jesús me digué que publicàs i digués la gran amor que havia demostrat son Amat, la majestat del Pare celestial en donar-nos a son Fill, volgut i amat, i que volgués que se sacramentàs ab tan gran amor, que primer perdria el judici, que no hu daria a entendre. Qualsevol qui fos tan temerari que pretengués poder dir i saber dir quant gran és, perquè és l'obra més gran, més encumbrada i de major amor que se puga pensar. Pot-se veure major amor? Deixar-se sacramentat perquè el rebéssem i fóssem del modo que pot ser una mateixa cosa amb ell, i més en particular en los Amics, que ell *turmenta ab amor*, perquè despedeix de si aquest divino *ocell* un incendi de foc, qui crema, enamora, il·lumina i uneix en si los Amics en qui troba disposició de poder-los mostrar i manifestar el seu gran amor.

14. Oh ditxós amor! I ditxós Amic, qui arriba a gustar i gosar aquestes fineses tan grans! Bé pot dir ab molta veritat: *Mon Amat per què em turmenta ab amor, puix m'ha acceptat per esser son servidor?* Ab aquestes paraules apareix que lo amic el beato Ramon se lamentava i queixava's del seu Amat, i enviava aquestes queixes amoroses a son divino Amat. De la mateixa manera que feia aquest pobre i miserable Amic, qui veient-se *turmentat* ab tan gran *amor de son divino Amat* li deia, que bé li podia fiar les penes de la sacrosanta Passió de son espòs Jesús, encara que joies tan riques i prendes de tant de valor, *suposat lo havia acceptat per esser son servidor*, perquè el volia imitar, seguir i servir a son gust, de la mateixa manera que fa un honrat i leal criat o servidor ab son senyor, qui sempre lo està seguint i mirant ab molta atenció, per veure ab què lo pot servir i donar-li gust, *puix lo ha acceptat per esser son servidor* sens reparar en fatigues, penes, ni treballs per contentar a son senyor. Però si son amo, perquè li té amor, no se deixa

servir del criat així com ell lo voldria servir, li dona una grandíssima pena i *el turmenta ab amor*, perquè el criat com lo serveix per amor, lo voldria servir en tot lo que pot, i com veu que son amo no se deixa servir, ab queixes amoroses li diu: *Puix m'havéu acceptat per esser vòstron servidor, no em turmenteu ab amor*, sinó deixau-vos servir, que jo vos servesc per amor.

15. Consider quina pena sentiria aquest pobre Amic, quan sentia *cantar el divino ocell venite post me*, i ab particularitat me deia a mi: «Vine, m'imitaràs i serviràs, *per haver-te acceptat* el Pare celestial, *mon Amat, per esser son servidor* quan jo desitjava donar la vida per son amor». Quina aflicció i pena tindria veient-me *turmentada ab amor*? Ab quines ànsies li diria, *puix m'ha acceptat per esser son servidor*, perquè no em dona en què patir per imitar, seguir i servir a mon espòs Jesús, qui m'ha dit que, des d'una eternitat, m'havia *acceptada per esser son servidor*. I ab particularitat me tenia destinada per aquesta obra que estic escrivint de l'Amic i de l'Amat, ab què volia que el servís i, jo diria, ab què volia *turmentar-me ab amor*, perquè si mon Amat no m'hagués exercitada en aquesta obra, no podria dir què cosa és esser *turmentada ab amor*, ni per amor, perquè no tenc major turment que haver de referir alguna gràcia de les moltes que mon Amat me fa per son amor. Consider quin turment serà haver-ne de referir tantes com n'he escrites fins vui? És una pena aquesta i turment tan gran, que tot quant he passat en tota la mia vida, essent així veritat, que apareix que som nada per tribulacions i penes, a comparació d'aquesta tot és no res, perquè *és turmentar-me ab amor*.

16. Faça's la voluntat de l'altíssim Déu, que no és possible poder dir la gran confusió que tenc per voler-me *turmentar ab tan gran amor*, fins a donar-me llum per descobrir aquest grandíssim tesor, qui estava abscondit en aquestos càntics d'amor i dialogacions entre l'Amic i Amat, d'ont s'ha de treure (me deia el mateix Amat) un grandíssim bé per los mortals. I que per això me turmenta ab amor, per lo amor que té a les ànimes que vol salvar, i perquè vegem los hòmens que no hei ha medi que no haja pres per donar-los camí per la sua salvació. [He vist el plec 25 dialogació i càntic d'amor núm. 34. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament]

17. No obstant que com tinc dit és estat per a mi un grandíssim turment lo haver d'explicar aquestos divinos càntics, sempre però estic molt rendida a la sua santíssima voluntat, sols que tot fos a major honra i glòria de Déu nostro Senyor, que molt bé sap aquell divino *ocell*, Cristo Senyor nostro sacramentat, qui sempre me té a sos santíssims peus, quanta vegada li he protestat que no volia escriure cosa niguna, que no fos ab la sua santíssima benedicció i ab la sang preciosíssima del seu santíssim cor. Perquè no hei haja cosa qui no sia del seu gust, perquè per mi el penar, en esser per glòria sua, és un grandíssim regalo i lo esser turmentat m'és alivio, si és per servir aquell gran Senyor, qui des d'una eternitat me té destinada i *acceptada per esser son servidor*. D'ont se veu que no lo havia de servir a mon gust ni ab lo que jo vull, sinó a son gust i conforme ell dispondrà. Per això *respòs lo ocell, si no sostenies treballs per amor ab què amaries lo teu Amat?*

18. Digna resposta del divino *ocell*, Cristo Senyor nostro, *si no sostenies treballs per amor ab què amaries lo teu Amat?* Com si em digués, si no et costàs treball lo aprofitar i animar les ànimes en el camí de la virtut *per amor* del teu Amat *ab què amaries lo teu Amat?* Açò és, en què se veuria ni ab què demostraries que ames al teu Amat? I en efecte, no hei ha cosa en què se vègia i relucesca més lo amor que té algú a Déu nostro Senyor, que en

treballar molt per ensenyar i encaminar ànimes pel camí de la perfecció, animant-les a més i sempre més perfecció per més amar a nòstron Déu, fins arribar a tenir tanta unió amb ell que, al parèixer, no puguen les ànimes més apartar-se d'ell, ni Déu de les ànimes, que és el major compliment d'amor que se puga desitjar en aquesta vida miserable.

19. No deixa mon Amat de donar a gustar aquest regalo a qui el vol, encara que és veritat que moltes ànimes pareix que llamenten, o a lo menos diuen, que no tenen regalos ni aquestos favors. I no tenen rauó, perquè la culpa no la té mon Amat sinó elles mateixes, qui no volen ser turmentades *ni sostenir treballs per amor*, perquè amen poc lo seu Amat qui gusta molt de veure treballar los seus Amics en encaminar les ànimes a servir-lo, perquè aquest és el vertader modo d'amar-lo. Així m'ho digué ell mateix i ab aquestes paraules: «Jo som el qui som, i som el qui t'ho dic, si no sostenies treballs per amor ab què amaries lo teu Amat?» I així el major contento que li podem donar és en tenir molta caritat en nòstron proïsme, empleant-nos en ensenyar-lo i encaminar-lo *a sostenir treballs per amor*. I aquesta és la clau, no tan solament per totes les virtuts, però encara per poder entrar i arribar a la major unió en Déu que se pot desitjar, com tinc dit.

20. Oh ditxosos treballs i més ditxosos los qui poden sostenir-los *i los sostenen per amor de lo Amat*. Aquest és el meu treball, no tenir treballs que *sostenir per amor* de mon divino Amat, quan jo voldria tenir-ne tants, que pogués donar la vida perquè totes les ànimes lo servissen i amassen a son gust. I la donaria de tan bon amor que, si fos possible que tingués jo tantes vides com ànimes ha creades Déu, totes les donaria ab molta lliberalitat *per amor* del meu Amat, qui em tenia *tan turmentada ab amor i d'amor*, que em desatinava quan no podia *sostenir grandíssims treballs per amor*, i per més amar al meu Amat. Més i molt més que no lo amen i amaran en la terra i en lo cel per tota una eternidat, i tan solament per ser ell qui és, digne de ser amat i no més, sens niguren resabio d'interès.

21. D'aquesta manera penava sempre pensant i considerant, que tota la mia dissort i desventura, perquè mon Amat no em dona molt en què penar, ho causava la mia gran maldat, que no perdía de vista mai. I postrada a los santíssims peus del Bon Jesús, que tenia abraçats, suplicant-li que em perdonàs i que no em despedís ni apartàs d'ell per la mia iniquitat, sinó que em deixàs plorar, sospirar i aconsolar com altra Magdalena, ab tant de sentiment que tenia el meu cor d'haver ofès a son divino Amat, que com no rebentava era un portentoso que obrava el Senyor. I per més *aturmentar-me ab amor*, per un poc de temps no molt llarg, m'apareixia que lo Amat s'abscondia o que feia com que s'abscondia, i donava'm tal turment que sols ell lo pot explicar. I aquestos treballs ab los que tenia d'haver-lo ofès eren tan grans, que sols de pensar-los i haver-los de referir, me restí desmaiada ab un suor de mort, que pensava expirar i anar-me'n a alabar-lo per tota una eternidat, que és lo que desitja mon cor, *suposat m'ha acceptat per esser son servidor*. I no em donava los treballs que desig, que és morir de dolor d'haver-lo ofès i que totes les ànimes facen lo mateix.

22. Jesús amantíssim, lo gran treball que és lo haver-vos ofès! I quina pena tan amarga per lo Amic qui ama lo seu Amat. Oh gran Déu, i quina pena sentiria jo, qui he pecat tan gravement. No es pot pensar ni imaginar el turment tan gran que tenia com veia que no era possible que no fos estat, pobre i miserable de mi, que *treballs tan grans sostenia!* Sols ab la gràcia de mon divino Amat los podia soportar i estant d'aquesta manera afligida, se descobrí mon amat i volgut espòs Jesús del modo que estava, quan lo

acompararen ab Barrabàs, que era la cosa més llastimosa i trista que se puga pensar, essent així que m'abscondí molta part de los menosprescios que li feren en aquesta ocasió, perquè jo no morís del tot quan lo veuria tan menospresciat, per la gran amor que li tenia, que a dir la veritat, no hu podia dissimular, perquè de tant que era no em cabia en el cor ni en l'ànima, sinó que tota em desfeia i fonia com la cera en el foc. Tota llàgrimes i plors de veure'l, i sentir lo que em digué, que també a ell, *son Amat* el Pare celestial, lo tenia *turmentat ab amor i per amor*, que tenia tan gran a los mortals, que lo obligà a voler que son Fill santíssim fos turmentat per redimir-los, que fonc lo mateix, *que turmentar-lo ab amor*.

23. Més me digué que, si la majestat del Pare celestial, son Amat, hagués poguda tenir pena, l'hauria tinguda molt gran de veure el seu santíssim Fill tan turmentat. I molta més n'hauria tinguda veient-lo en aquesta ocasió tan menospresciat. I que heu hauria sentit més que el mateix Cristo, son fill, qui hu passava, per esser son fill. I no obstant tot això, *el turmentava ab amor* essent en quant home el major i més leal servidor que ha tingut, i el qui més *treballs ha sostingut per amor*, com poden tots considerar millor que la mia ignorància no podrà explicar, per esser tant ruda i ignorant. I també mateix perquè és impossible ab la pena i turment que tinc, que jo puga dir-ne ni referir-ne alguna cosa, per estar sempre pensant que de tots aquells treballs i turments, era causa la mia gran maldat, com en efecte és així.

24. Qui podrà explicar la pena i turment que sentia aquest pobre cor ab aquestes ferides que li donava son Amat? Eren tals que l'obrien i penetraven rigurosíssimament aquest miserable Amic veient los grans treballs i turments en què estava son divino amat i espòs Jesús, usant de tantes misericòrdies ab qui mereixia lo Infern i major càstig, si de major n'hi hagués. I per això no parava de dir-li que tanta ditxa no era per a mi, i ell per lo mateix més se demostrava, i molt més manifestava son amor, perquè se descobrí en la santíssima hòstia ab la major hermosura que se puga pensar, per aliviar-me i millor poder *sostenir majors treballs per amor*. Gran era la glòria que gosava en aquesta ocasió, però no té comparació ab la que gosí después d'haver rebut a Cristo sacramentat (que era dia de comunió) perquè era en tanta abundància el foc d'amor que despedia, i la gran glòria que em manifestava, que no la podia tolerar. I me posà en tan gran unió, que no hu podia passar. I per acabar, no hei ha llengües qui puguen dir ni explicar lo que gosava de Cristo Senyor nostro sacramentat. Jo no cabia en mi ni enlloc pel gran bé que posseïa i el contento que tenia.

25. «Filla i esposa mia, me digué mon espòs Jesús, no tan solament no desprecio aquesta obra de les mies mans, que és lo que tu m'has demanat, sinó encara la pos de manera que Jo hi puga deleitar i descansar.» I verament havia posada aquesta pobra ànima de gràcia i hermosura, que bé hei havia que mirar i alabar la sua gran amor, qui em tenia tan confusa que no em cansava de besar los peus a les germanes. I em fora volguda sepultar baix de la terra de la confusió que tenia, i ell encara volgué confondre'm més, perquè me digué que del meu cor feia sacrari a ont estava sempre sacramentat. I que totes aquestes fineses que feia, les feia *per los treballs que sostenia per amor*, ab què amava el meu Amat. I jo estava feta una loca de voler-lo amar més i sempre més, sols per ser ell qui és i no més, i voldria que totes les ànimes fessen lo mateix, i tot per glòria de la beatíssima Trinitat, amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 35

Pensatiu anava lo Amic en les carreres de son Amat, i entropeçà e caigué entre espines, les quals li semblà que fossen roses i flors, e que fossen llit d'amors.

1. La majestat de Cristo Senyor nostro és *lo Amic qui anava pensatiu en les carreres de son Amat*, això és, en aquells camins que son Amat, la majestat del Pare celestial, tenia previngut i dispost que havia de caminar son Fill, volgut i amat, en aquest món tot el temps que viuria. I la primera *carrera* que caminà aquest gran Amic fonc quan la sua santíssima mare, Maria senyora nostra, lo presentà an el temple. I *anava pensatiu* mirant-se un senyor de tan alta majestat anar ab tanta humilitat; un déu per naturalesa impecable, entrar en el Temple ab apariències de pecador, abscondit i encubrint lo que era i de mostrar-se lo que no era. I que los hòmens (això és lo que pensava quan *caminava aquesta carrera*) són tan vans, altius i superbos, que no volen mostrar lo que són, ni volen ser tinguts per pecadors. I essent així que estan plens de maldat, la volen encubrir per aparèixer lo que no són «I aquestes carreres, filla mia, no són *carreres del meu Amat* per ont jo *anava pensatiu* amb molta humilitat, sinó carreres del dimoni, plenes de supèrbia i vanitat.»

2. Altra carrera caminà el gran Amic, quan anava en Egipte per fugir los laços que los dimonis li paraven. Així m'ho digué ell mateix, que tota la persecució d'Herodes era invenció del dimoni. I així ell fugí, no per temor que tingués de les sues invencions, que no pot tenir temor el qui és senyor de totes les creatures, ni níguna creatura pot tenir més poder que el que son creador li dona, sinó per donar-nos exemple com nos havem d'aportar en semblants ocasions, ara sia persecució de dimonis, ara sia de qualsevol altra creatura moguda o estimulada del dimoni. I així havem de fugir los perills i no ser tan temeraris, que pensem poder resistir fiant de nosaltres, si no volem restar enganyats de los malditos i perversos inimics, sinó fugir i assegurar-se baix la sombra de Cristo Senyor nostro, qui té poder infinit i nígú pot patir en lo seu amparo. I en esto pensava aquest gran *Amic, i anava pensatiu en les carreres del seu Amat*, per lo poc que fugen los hòmens les ocasions, que per això arriben moltes vegades a grans misèries, i perquè vivim olvidats de les ensenyances de Cristo Senyor nostro, que nos ha deixades ab lo que obrava quan *anava en les carreres del seu Amat*.

3. En aquesta *carrera del seu Amat* (me digué el gran Amic) que *anà* sempre molt *pensatiu* de lo poc que s'havien d'aprofitar los hòmens d'aquesta gran ensenyança. I per això me digué que sentí les majors penes *anant per aquesta carrera*, que haja sentides en tota la sua vida, sempre *pensatiu* i com admirat del poc cuidado i diligència, que posarien en fugir los laços de l'Inimic. I que per això no els coneixerien ni els fugirien ni els resistirien, i quedarien desdixadament enlaçats i vençuts, i los dimonis se burlarien dels miserables. I certament és una cosa aquesta digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, per això tingué tanta pena el gran *Amic Jesús, i anava tan pensatiu per aquesta carrera del seu Amat*, sempre *pensatiu* del nostro bé i procurant a dar-nos exemple com lo havíem d'imitar.

4. Innumerables són *les carreres de l'Amat en què lo Amic* Cristo Senyor nostro *anava* tota la sua vida i sempre *pensatiu* del bé de les ànimes. I per això, *entropeçà e caigué*

entre espines, pel gran pes que aportava dels nostros pecats, i més dels meus que de nigú. Així heu pensava en una ocasió, que el mirava i contemplava ab la creu al coll quan corria la vila. Així ho dispongué el Bon Jesús, perquè ves que era ell el qui *entropeçà e caigué entre espines*. I en efecte caigué no per flaqueza que tingués, que no en podia tenir, sinó que *tropeçà* en lo tropell que anaven aquells mals ministres, *e caigué entre espines*, açò és entre les ofenses tan graves que feien i cometien contra de son Amat, el Pare celestial, los Judios, que verament era la cosa més llastimosa que se puga imaginar. Veure un Déu d'infinita majestat caure entre tantes espines de tan graves pecats, atropellat i menospreciat. I no obstant, que aquestes espines eren les més agudes i cruels per lo Amic que puguen considerar, *li semblà que fossen roses i flors*, perquè el fi que tingué de voler caure, fonc perquè totes aquelles males *espines*, que eren los pecats, los tenia en el pit que li atravessaven el cor. I per abscondir-les i encubrir-les se llançà sobre la terra *i caigué entre elles*. I elles, entre la terra i ell, restaven com a sepultades, amagades i abscondides. I no obstant que eren *espines* i males *espines*, solament perquè les tenia abscondides, *li semblà que fossen roses i flors*, per dar-nos exemple com nos havem d'aportar en les faltes de nòstron proïsme, que les havem d'abscondir i no publicar. I encara que sien contra de nosaltres mateixos havem de tenir molt de cuidado en encubrir-les, com féu lo Amic del Gènere humà, Cristo Senyor nostro, qui *entropeçà i caigué per encubrir-les*.

5. *Caigué entre espines lo Amic* Cristo Senyor nostro, *les quals li semblà que fossen roses i flors*, per aquesta altra rauó, que les regà ab la sua preciosíssima sang. I les que eren espines se convertiren en roses i flors odoríferes, s'entén aquelles de què se penedien i li demanaven perdó, pel gran desig que té destruir i desterrar les espines del cor de los hòmens i poblar-lo de roses i flors de virtuts, les quals s'adquireixen penedint-se de los pecats i demanant-ne perdó a Déu nostro Senyor, per haver-lo ofès. (f. 215) I obligat a postrar-se per la terra per abscondir-les, que no se pot veure ni pensar major finesa d'amor d'un Déu, amic del Gènere humà i enamorat de les ànimes.

6. Són unes *espines* aquestes de tan mala calidat, que danyen la salut corporal i l'espiritual, i de tan males n'hi ha, que maten moltes vegades l'ànima i el cos. I *entre aquestes espines* tan males *caigué lo Amic*, Jesucrist Senyor nostro, perquè nosaltres *caiguéssem* també en lo compte de conèixer la nostra misèria i la crueldat de nostros pecats, i procuràssem *a caure*, açò és, a postrar-nos a los peus del confessor publicant la nostra maldat. I d'aquesta manera sepultarem aquestes espines baix de la terra pel secret de la confessió, que és lo mateix que si restassen entre Déu i la terra. I lo qui eren *espines* qui nos pungien el cor i la consciència, confessades, penedides, plorades i regades ab la preciosíssima sang de Cristo per medi del sagrament de la penitència, se convertirà *en roses i flors* molt del gust del gran *Amic i de lo Amat* el Pare celestial.

7. No se pot pensar cosa que haja poguda obrar nòstron gran *Amic* per bé de les nostres ànimes, que no l'haja feta per grans penes, afrontes i treballs que li hagen costades. I per això no reparà *en caure entre espines* regant-les ab la sua santíssima sang per a canviar-les *en roses i flors* hermosíssimes, graciosíssimes i olorososíssimes, com m'ho digué ell mateix donant-me per exemple la Magdalena, qui se penedí, confessà i plorà los seus pecats a sos amorososíssims peus, demanant-li perdó ab un dolor i sentiment d'haver-lo ofès, com si tingués de rebentar. I lo qui eren males *espines* se convertí en roses hermosíssimes i odoríferes de virtuts, que és la cosa més gustosa que se pot oferir a sa divina i soberana Majestat, que per això *quan caigué entre espines, li semblà que fossen*

roses i flors. I aquesta mutació fan en el mateix instant que són regades i banyades ab la sua preciosíssima sang mediant el sagrament de la penitència.

8. Quina llengua podrà explicar ni quin enteniment podrà pensar la ditxa tan gran que té una creatura, qui de bon cor se penet d'haver ofès a son creador? És tan gran que aquelles espines tan penetrants de sos pecats, que li havia clavades en el seu santíssim cor, confessades en els peus del confessor, ab repentiment i propòsit de no tornar més a pecar, no tan solament li lleva aquelles *espines* i lo alivia d'aquella pena, sinó encara lo regala ab hermosíssimes *roses i flors*, tan del seu gust que, com si no fos deutor, nos concedeix tantes gràcies i favors, que sols el mateix Déu, qui les nos comunica, les pot declarar i altri no. Doncs, qui serà tan obstinat, que no procur ab tota la diligència possible a penedir-se de sos pecats? Postrant-se a los peus del confessor, que és lo mateix que postrar-se a los santíssims peus de Jesucrist Senyor nostro, i com altra Magdalena confessar, plorar i demanar perdó de sos pecats a nòstron redemptor Jesús, perquè lo que en veritat i realitat són *espines* i cruels li puguen semblar *roses i flors* del seu gust.

9. *Les quals li semblà que fossen roses i flors, e que fossen llit d'amors*. No és cosa particular que *les espines* de nostros pecats semblassen a nòstron redemptor Jesús *llit d'amors*? Pues més raro és el modo com m'ho declarà, perquè me digué que el llit és per a descansar i, com més blan i fluix és, més a propòsit és per reposar. I així los nostros pecats, encara que és veritat que en si són *espines* molt dures i pungents, ab tot això per la blandura i humilitat en què posen el pecador después de confessats i arrepençits, ab aquell coneixement de la nostra flaqueza i ruïndat, per això *li sembla que fossen llit d'amors* a ont podia descansar, com me digué ell mateix, que descansava en el cor de santa Maria Magdalena, encara que tan ple *d'espines* de sos pecats, però después que ella, per la contrició, ab molt de coneixement, humilitat i blandura postrada a los seus santíssims peus, li demanà perdó, plorant i avorrint la su iniquitat. Aleshores descansava en el seu cor molt gustosament i ponderava'm molt que d'aquesta manera *li semblà que fossen roses i flors, e que fossen llit d'amors*.

10. Què més se pot desitjar de nòstron mestre i redemptor Jesús? Què més volem del seu gran amor? Aprenguem de la Magdalena, mestra de totes les virtuts, que nos ha posada davant la vista nòstron gran Amic i procurem ab totes les nostres forces, que aquest nostro cor, ple *d'espines* dures de nostros pecats, ab rendiment, coneixement, humilitat i caritat pugua *esser llit d'amors* a ont repòs i descans nòstron Redemptor. Quina ànima serà tan mal cristiana que, encara que es perdés el món, no faça de sa part tot lo possible en convertir totes *les espines* de la sua iniquitat *en roses i flors* de virtuts per gosar un bé tan gran, com és que Cristo Senyor nostro vinga a reposar i descansar en el seu cor. I que pugua dir, *que li sembla llit d'amors* dolç i regalat? No crec que nigú tinga tan poc judici i consideració, que se vulla privar de tanta ditxa com és tenir en nòstron cor a nòstron amantíssim Jesús, espòs de la nostra ànima, qui gusta tant del nostro cor per fer-ne *llit d'amors*.

11. (f. 216) Certament que és la major finesa que se pugua pensar, veure un Déu d'infinita majestat fer tantes demostracions de la sua misericòrdia i amor, fins arribar a punt que al parèixer no podia tenir repòs ni alegria, que no donàs modo i medi a los hòmens de convertir *les espines* de sos pecats *en roses i flors, qui li semblassen llit d'amors*. Verament són fineses aquestes que solament les pot fer un Déu d'infinít poder i admirable

en totes les seues obres. No és possible que ànima a qui manifesta ell aquestes gràcies tan particulars i plenes de misericòrdia i amor, que no perdés lo enteniment considerant-les i meditant-les, si el mateix Déu, per la seua infinita pietat i bondat, no la suspengués i elevàs posant-la en una grandíssima unió amb ell mateix, que apareix que la té ja del tot en la seua Pàtria celestial, ab gran júbilo, contento i alegria. Així ho experimentava aquesta pobra ànima i era el dia de nòstron gran pare i patriarca santo Domingo, que m'apareixia que estava més en el cel que en la terra, tota plena de goig i alegria.

12. Ab tot que estava tan contenta i alegre, no és possible que puga dar a entendre l'amargura que sentia i la gran tribulació que patia, quan el Senyor donà lloc de poder pensar, que no em quedava encara del tot ab companyia de mon divino Amat, pel gran desig que tenia de morir-me i eixir d'aquesta vida miserable, plena de males espines. I també mateix per anar-me'n ab companyia de mon gran pare santo Domingo, que el Senyor me manifestà així com estava quan expirà i donà la seua ditxosíssima ànima en mans de son creador i de la mia gran senyora Maria santíssima. Jesús santíssim la gran pena que sentia de veure'm tan poc observant de lo que ell me mana i tinc obligació! Tota em confonia de veure'm tan miserable i ruïna, i desfeia'm de contento i alegria de veure la gran glòria que el gran patriarca tenia. I deia'm: «Mira'm i imita'm», que per mi era una pena la major que se puga considerar i un goig, el major que se puga pensar, considerant com podia jo imitar la puresa, virtut i santedat de mon gran Pare, de què m'alegrava, essent jo tan mala i plena *d'espines*, de què penava.

13. Jo no em podia reprimir ni fer de menos de postrar-me per la terra, confessant les mies faltes i, diferents vegades, les oferí a les preciosíssimes llagues de Cristo Senyor nostro, perquè les borràs ab la seua preciosíssima sang, posant tota la mia confiança en la seua gran amor i pietat. I fons tanta la seua lliberalitat, que totes aquelles espines les convertí en *roses i flors, i féu llit d'amors* en el cor d'aquest pobre i miserable Amic, a ont se posà a descansar i tenir la seua habitació. Oh ditxosa, dolça i suave companyia! I deia'm que li digués lo que volia d'ell, ab tan gran amor, que tota em disrritia i deia-li que lo que mon cor desitjava era que em perdonàs a mi i a totes les ànimes, i tenir-lo per companyia en lo més fondo de l'ànima. Com en efecte podia dir ab grandíssima veritat, que el tenia i gosava així mateix com desitjava. I pensar que hei puga haver millor ni més regalada vista que és mirar i gosar a mon divino Amat en aquesta profunditat! Trob que no pot ser, ni se pot trobar.

14. Una ferida em donà qui em partí el cor i me penetrà tota, de tal modo que no podia fer ninguna acció del meu cos, ni etiam toscir, quan ne tenia necessitat, perquè venia a punt de morir i los pits tots se rompien. I tot açò per mi no era penar sinó gosar molt regaladament, pel gran desig que tenia de patir per son amor. I durà això cinc dies, a glòria de les cinc llagues de nostro Senyor Jesucrist, que no és possible poder dir la gran pena que sentí i, millor diria, el gran regalo que tinguí, pensant en lo que el Bon Jesús patí per mi i lo molt que desitjava imitar-lo en tot lo que ell tindria gust, sols que pogués alcançar per totes les ànimes tanta contrició i desig de confessar-se, plorant i demanant perdó a los santíssims peus del divino Amic, Cristo Senyor nostro, fins que *les espines* de sos pecats se mudassen en *roses i flors*, en què ell pogués fer *llit d'amors*.

15. M'apareix que tenia tan gran ànimo i valor per a patir que, no tan solament haguera suportat per molt de temps el dolor de la ferida que dic, sinó encara molt més que ell no

me'n pot donar, ab la sua ajuda i favor, sols per alcançar aquesta gràcia, per lo molt que estava enamorada de què totes les ànimes gustassen la gran ditxa que és el mudar *les espines en roses i flors*, perquè és la més bella i rica felicitat que se puga desitjar ni gosar en aquesta vida. I no és molt que tingués el gran Amic, Cristo Senyor nostro, tantes ànsies de procurar-nos medis i modo ab què se pogués fer aquesta ditxosa mutació, de què jo m'admirava molt, que casi no gosava referir aquelles paraules que ja tinc escrites. I són que al parèixer no tenia repòs ni alegria, que no nos donàs aquest medi. I ell me digué que era així, que hu escrigués i no dubtàs, essent així veritat que de nigung modo se podia dubtar que Déu era el qui em guiava, governava, regalava, alentava i ensenyava. I no obstant tot això, em subject a la santa mare Isglésia ab lo mateix rendiment que tinc referit moltes vegades en diferents parts d'aquesta obra.

16. El major fonament que tenc per assegurar-me que era Déu el qui obrava és la gran humilitat i rendiment que em deixà en el meu cor, i un desig insaciable de complir perfetament la sua santíssima voluntat, i que tots los mortals prenguessen aquest mateix camí, que fonc la ferida qui em penetrà el cor tan vivament, considerant que per nosaltres se perd perquè, si complíem ab tota perfecció en⁸¹ la santíssima voluntat de l'altíssim Déu, arribaríem tots a totes aquestes ditxes i felicitats, que per mi seria el major contento que podria tenir, veure a tots los mortals aprofitats, rebent moltes gràcies i favors de lo Amat, com los rebia aquest pobre i miserable Amic molt indignament. I ple de confusió, sempre a los santíssims peus de Cristo crucificat, molt rendida i conformada en la sua santíssima voluntat, que fes i dispongués tot lo qui és del seu gust, que jo no volia nigunga cosa sinó a Déu i tota la glòria per ell i nada, nada per mi, qui no fos Déu. I molta més i sempre més glòria per ell, ab lo mateix propòsit que tinc sempre de primer morir que pecar, ni enclavar-li més *espines* en el seu santíssim cor, qui li donen tanta pena com se pot veure i considerar del gran cuidado que ha tingut en donar-nos modo de poder-les convertir *en roses i flors, qui li fossen llit d'amors*, que pareix que fonc voler demostrar a los mortals el resto del seu amor.

17. Oh Déu d'infinita i soberana majestat! Qui fos tan ditxós que pogués fer-se tot llengües per alabar-vos i donar-vos gràcies de l'amor tan gran que manifestau a los hòmens, tan poc agraits, que sols de pensar-ho me causa grandíssima pena. I ja més considerant que a penes nigunga ànima procura de tot son poder a excusar-vos la pena que donen *les espines* de nostros pecats, ab tan poca pietat que li partim el cor quan cometem algun pecat, que certament és cosa digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. I per això, no podia deixar de plorar amargament la mia desventura i de tots los mortals, *anant per les carreres de mon Amat pensativa*, afligida, penada, atribulada i desconsolada per haver pecat i sembrat tan males *espines*, que bastarien per afligir i danyar a tot lo món, però sempre molt confiada de la sua gran amor i caritat, que em perdonarà i llevarà totes *les espines* del meu cor.

18. A dir la veritat m'apareixia que m'havia perdonat i desterrat totes *les espines* de mos pecats de mon cor, perquè no veia en ell sinó Déu i el seu infinit amor, que em demostrava de moltes maneres. I per això no m'olvidava de la mia gran maldat, per afavorida que estigués de mon Amat, antes bé, com més afavorida, més present la tenia i així per una

---

⁸¹ Sovint hi ha la confusió entre 'amb' i 'en'. En aquest cas, és clar que tot i que escriu 'en' la preposició que hauria d'escriure és 'amb'.

part m'aconsolava i per altra plorava com una Magdalena, sempre clamant *misserere mei deus secundum magnam misericordiam tuam*. Per una part descansava en gran manera i per altra penava rigurosíssimament, ja de les moltes tribulacions que lo Amat me donava, i ja també de los molts llaços que el dimoni me prevenia, per veure si em trauria *de les carreres de l'Amat en què anava*, mirant-lo i contemplant-lo ab la major pau i tranquil·lidat que se puga veure en niguna creatura tan ruïna com jo, qui som la major misèria i ruïndat del món. I pensant-ho així, desconfiava de mi i posava totes les mies confiances en mon Amat, qui em dava tant de valor, que no temia niguna invenció de l'Inimic, antes bé me burlava de totes les sues embusteries.

19. D'altra manera volgué mon Amat declarar-me aquest càntic *pensatiu anava lo Amic en les carreres de son Amat etc.* I me digué que el beato Ramon és *lo Amic qui anava pensatiu en les carreres de son Amat*, qui después que li hagué dit *Raymunde sequere me*, començà a tenir una gran pena de no haver-lo sempre amat i servit. I considerant la sua ruïndat i iniquitat *anava pensatiu en les carreres de son amat* Jesús, aquelles que ell havia caminades per disposició del Pare celestial, plenes de penes i tribulacions, afrontes i menosprescios, no tan solament des que nasqué fins que morí, sinó encara antes de nàixer, quan *anà* de Natzaret a Betlem, a ont no trobà nigú qui li volgués donar abrigo ni hospedar-lo. I quan el beato Ramon considerava aquesta *carrera* i totes les altres de tota la sua vida mort i passió, *anava pensatiu* ab un desig gran de voler-lo seguir i imitar.

20. Oh Déu meu omnipotent, què gran pena i turment és aquest per lo Amic qui de veres vos ama i vos vol seguir! Què *pensatiu camina en les carreres de mon amat* Jesús! Considerant que el creador i senyor de tot lo creat no trobàs abrigo ni consuelo nigú! Oh vida de la mia vida, refugi del meu cor i consuelo de l'ànima mia, no sé que em faria per poder-vos oferir un aposento qui fos a vòstron gust, a ont poguéssu nàixer i descansar. I d'aquesta manera aturmentada, atribulada *i pensativa anava en aquesta carrera de mon amat* Jesús, oferint-li aquest pobre cor que, suposat no trobava abrigo, que s'hi vengués a retirar, que per mi no hi podia haver major alegria que aliviar-lo de les penes que passava *anant en les carreres de son Amat* ab tan poc consuelo de los mortals.

21. D'aquestos motius tenia *lo amic* el beato Ramon ab què *anava* tot pasmat, admirat *i pensatiu en les carreres de son Amat*, *i entropèçà e caigué entre espines, les quals li semblà que fossen roses i flors, e que fossen llit d'amors*. En el mateix punt i aquí mateix que se donà molt de veres a servir a Déu nostro Senyor, *entropèçà* ab totes les coses d'aquesta vida *i caigué entre les espines* de tribulacions, menosprescios i persecucions, qui lo envestiren en el mateix instant que se donà tot a son creador, però com les passava ab gran contento i alegria, i les amava i abraçava per amor del seu amat Jesús, que volia seguir i imitar, *li semblà que fossen roses i flors, e que fossen llit d'amors*.

22. La veritat és aquesta, que ànima que se determina de servir de veres a Déu nostro Senyor, s'ha d'aconhortar de trepitjar *espines*, perquè entra en un camp molt gran, ple *d'espines* de tribulacions i persecucions. Així heu experimenta aquest pobre i miserable Amic, determinat i empenyat a servir a son amat i volgut espòs Jesús, encara que el perseguís tot lo món i tot lo Infern junt, fins a perdre la vida per son amor. I no em seria niguna pena, sinó un regalo molt gran que em faria mon espòs, qui permetia que entropèçàs i caigués entre moltes *espines* de moltes tribulacions, de tal manera, que no sé ni puc dir com ni de quina manera n'abundaven tantes. Lo que pensava és que venien de

la santíssima mà de mon Amat, de qui les prenia tota pasmada i admirada de l'amor gran i pietat ab què m'assistia i donava'm valor i forces per a resistir-les. De tal modo *que em semblaven* hermosíssimes i suavíssimes *roses i flors, e que fossen llit d'amors* molt regalat an el meu cor, qui té tanta set d'estar penetrat, que no hei ha *espines* ni ferides qui el puguen aquietar ni assaciar. Antes bé, quant pitjors i més cruels són les *espines* de les persecucions i tribulacions, més lo recreen i animen a desitjar-ne de pitjors per amor de lo Amat, i per donar-li aquest contento, veient que gusta tant de los *Amics* an a qui *les espines* de les tribulacions *li semblen roses i flors, e que sien llit d'amors*.

23. Oh amantíssim i poderosíssim Jesús, qui sabés ponderar i explicar aquest punt per ells tan important i a vostra divina i soberana Majestat tan agradable, de què amem i estimem *les espines, caient entre elles* de tan bona voluntat, *que nos apareguen roses i flors*. Ditxosa l'ànima qui així viu i *camina en les carreres del seu Amat*, no se pot exagerar les gràcies i favors que alcança. I per això, supliquem totes a nòstron espòs, Cristo Senyor nostro, que nos concedesca aquesta gràcia i ditxa tan particular, que si no m'engany és de les majors que se poden desitjar i alcançar, per més amar-lo i servir-lo per ser ell qui és i no més. I el millor medi que podem pendre per alcançar-la *és anar pensatiu* com lo amic el beato Ramon *en les carreres de son Amat*, qui sempre pensava la gran misèria i flaqueza que tenim, per la qual havem enclavades moltes *espines* de pecats en lo cor de nòstron divino Amat, perquè *lo anar pensatiu* d'aquesta manera nos fa *tropeçar i caure entre moltes espines* d'avisos, ensenyances i inspiracions, qui en realitat i veritat no són *espines*, sinó *roses i flors i llit d'amors*, encara que a nosaltres nos semblen espines, per lo que tenen de picar i punyir les nostres consciències a ben obrar, i no pecar més. Suplic a totes les ànimes, per les llagues santíssimes de Cristo crucificat, que no pensem que sien *espines*, sinó *roses i flors* i un medi eficacíssim per *anar pensatiu*, considerant la nostra fragilitat i les penes que patí el Bon Jesús, *anant en les carreres de son Amat* el Pare celestial pel gran amor que nos tenia. I d'aquesta manera farem tot lo possible a contentar-lo i imitar-lo.

24. Aquesta és la major pena que jo tinc, el saber-lo tan poc contentar, imitar i amar. I estava tota admirada de les grans gràcies i favors que em comunicava per la sua gran amor, perquè em tenia en tan gran unió, que jo no hi podia tenir. I interrompí dient-li: «Què voleu de mi Déu meu, que em preniu el cor? Jo acab la vida dolçament i suavíssimament, perquè són unes *roses i flors* aquestes d'aquest penar, les més hermoses i suaves, que se puguen pensar, perquè és un penar sense cor, ni saber a ont està.» Lo que sabia és que el tenia mon divino i soberano espòs, ab gran amor i pietat, per la gran unió en què havia posat aquest pobre i miserable Amic.

25. Jo tinguí ditxa de reber a Cristo sacramentat (que era dia de comunió). I en el mateix instant que lo hagué rebut, s'abscondí, de modo que no sabia a ont estava, per ont caminava, a ont descansava, ni a ont tenia la sua habitació, perquè no el veia en el meu cor, a ont lo solia veure i mirar. Per no tenir-lo, ni sabia a ont era de modo nigú, estava feta una loca desatinada i com incensada⁸² *anava pensativa* cercant a mon amantíssim i volgut espòs Jesús *en les carreres de son Amat i entropecí e caigué* entre agudes *espines* d'unes ànsies i cuidados qui no em deixaven reposar, antes creixien per instants i jo, ab un valor grandíssim, sens reparar en niguna pena ni treball, les trepitjava *que em semblava*

---

⁸² Per 'encensada'.

que fossen roses i flors, en tant que no heï havia diligència que no fes per veure si trobaria i donaria molts abraços a mon divino Amat, per la gran amor que li tenia i un foc qui em cremava i consumia, però sempre molt contenta i rendida a la sua santíssima voluntat; que encara que eren ausències, qui sols ab la sua divina gràcia se poden passar i tolerar, sempre volia que se fes en tot i per tot la sua santíssima voluntat.

26. Les mateixes ausències encenien el foc i augmentaven lo amor a lo Amic, que eren altres *espines* majors. I no obstant això, *me semblava que fossen roses i flors* pel gran rendiment i conformitat que tenia en la santíssima voluntat de mon Amat. I unes *roses i flors* molt precioses i hermoses, basta que vinguessen del seu voler. I per mi és una ditxa aquesta que em mirava per molt indigna de tenir-la, com me veia tan plena de tota maldat, ab una gran confusió que tenia de veure'm tan afavorida, i un desig molt gran de patir per son amor més i sempre més, que no han patit totes les creatures qui han patit i patiran des del principi del món fins a la fi. I tot això encara no m'associava, per lo molt que estava enamorada de patir i imitar a mon dolcíssim i benigníssim Jesús, qui sols ab la sua gràcia i la sua infinita misericòrdia, pot associar i remediari aquesta gran set que jo tinc de patir, i altri no.

27. Totes aquestes *espines* de què he parlat fins aquí no tan solament *me semblaven roses i flors*, sinó encara *llit d'amors* regalat a no poder més. I a dir la veritat, per lo Amic qui de veres ama lo seu Amat, no se pot trobar *llit d'amors* per ell més regalat, que *espines* de tribulacions, angústies, persecucions, murmuracions, menosprescios i altres adversitats. Per això s'entén que sien sens niguna ofensa de Déu nostro Senyor, perquè el meu intent és amar-lo i servir-lo en tot. I tot per glòria sua i no més, sens nigun resabio de cosa qui puga esser ofensa sua en mi ni niguna altra creatura, que estim tant com a mi mateixa, perquè aquestes *espines* el meu cor no les pot tolerar de niguna manera, però aquelles qui venen sens desgustar a mon divino Amat, com més males són major contento em donen i *em semblen llit d'amors* regalat per recrear-me i descansar en los braços de mon Amat, que és lo mateix, o per dir millor, un no va sense l'altre, perquè qui descansa en les *espines* de tribulacions i adversitats, lo fa descansar lo Amat en los seus santíssims braços, comunicant-li moltes gràcies i favors pel gran gust que li dona lo Amic qui arriba en aquest estat feliç i ditxós.

28. Ditxós Amic an a qui *les espines li sembla que sien roses i flors i llit d'amors*, que de veres ama a son divino Amat, suposat no té més atenció a comoditats d'aquesta vida miserable ni cerca *llits* descansats, blans i delicats per a recrear-se, sinó que s'acomoda i gusta de qualsevol descomoditat, solament que don gust a son Amat, per lo qual la dura terra, cards i *espines* qualssevols sien, li semblen *llit d'amors* regaladíssim i suavíssim. Què poc se cuida aquest pobre Amic de si té *llit* o no té *llit* per a descansar! Entre les més riguroses *espines* descansaria, sols que no perda de vista, ni per un instant, a son Amat, mirant-lo, amant-lo i contemplant-lo tot encès i abraçat d'amor. Perquè em té com encantada i lligada, que un punt tan solament no me'n puc apartar ni el puc olvidar, sempre suplicant-lo que, si és servit, detenga los regalos i augment *les espines*, qui per mi són *roses i flors i llit d'amors* ab la sua gràcia i assistència. La mateixa voldria que fes a totes les ànimes i tot per major glòria del Pare, del Fill i del Sant Esperit. Amèn.

Demanaren a l'Amic si canviaria per altre nengú lo seu Amat? Respòs i dix: Qual altre és millor ni més noble, que el sobiran bé, eternal, e infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció?

1. Estava en l'oració después de les matines que havíem resades a mitjanit, mirant i contemplant a la majestat de Cristo Senyor nostro en lo arbre de la santíssima creu, tot llagues i ferides, qui a mi em penetraven el cor i l'ànima cruelíssimament. I molt en particular veure la desnudés tan gran en què estava, perquè em veia tan pobra de virtuts i lo hauria volgut vestir (que no hei ha millor tela per a vestir i cubrir la desnudés de la majestat de Cristo, que és la virtut). I com me veia que no en tenia de nignun modo, i per altra part me trobava un abisme de maldat, tenia una grandíssima pena i pensava ser la causa de les penes que patia mon amat i volgut espòs Jesús, alivio, consuelo i refugi de l'ànima mia. I no tan solament pensava això, sinó encara que era la ruïna de tot lo món. I ab molta veritat consider quanta pena tendria, que sols de pensar una tribulació gran que tenia una germana mia religiosa, i la passava ab molta resignació, i jo de pensar que los meus pecats [final de la pàgina: he vist el plec 26 dialogació i càntic d'amor núms. 35 i 36, no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament] (f. 220) n'eren causa venia a punt d'expirar. I per això suplicava a mon espòs Jesús que no miràs la mia maldat, sinó que em perdonàs i donàs llum i gràcia per poder-me esmenar i plorar la mia iniquitat, sempre mirant-lo i adorant-lo ab gran amor, confiança, que m'havia de perdonar per la sua gran bondat i preciosíssimes llagues, i molt en particular la del seu santíssim costat, a ont me recollia.

2. Aquí me recollí tota i me donà mon Amat un grandíssim consuelo, ànimo i valor. I me digué que el beato Ramon era *lo Amic* a qui *demanaren si canviaria al seu Amat per altre ningú?* I los qui l'hei *demanaren* eren los dimonis, qui el veren en una gran pau i tranquil·litat. I és que estava en una altíssima contemplació, en què lo havia posat el seu Amat, pel gran gust que havia tingut del patir, que les espines li semblaven roses i flors, com havem vist en el càntic antecedent. I com los dimonis són inemics de la pau i no poden veure quietud, usaren d'aquesta traça i invenció que, en forma d'àngels de llum hermosíssims, li aparegueren i *li demanaren si canviaria al seu Amat per altre ningú?* Per veure si d'aquesta manera deixaria lo que tenia per tractar i conversar ab ells, prenat de l'hermosura que li mostraven, i pensant-se que eren àngels de la glòria qui el venien a visitar i a regalar, que sols d'alcançar, encara que fos estat per poc temps aquest *canvi*, se foren contentats.

3. Si lo Amic fos estat amic de regalos i favors, què prest lo haurien enganyat ab la traça i diabòlica invenció que havien presa! Però com ell era tan amic de penes i tribulacions, que les espines li semblaven roses i flors, i per altra part tan humil, que més estimava patir que quants regalos li podien oferir ni quantes hermosures li podien manifestar, encara que hagués vingut tot lo Infern no li haguera fet *canviar per altri ningú al seu Amat*, que tant desitjava amar, mirar i contemplar, sens perde'l un instant de vista, com si no hei hagués altra cosa que mirar. I és així veritat, que no hei ha altra cosa que mirar pel qui és vertader Amic, sinó el bé summo, gran i poderós sense fi, en qui se troba tot lo que se pot desitjar. Així ho entenia del mateix Amat i més me deia que los àngels qui sempre lo estan mirant, contemplant i alabant en el seu santíssim pit, no cerquen mai *si canviarien lo seu Amat*

per altre ningú, antes bé sempre procuren assistir-nos i avisar-nos perquè puguem resistir a les forces de lo Inimic. I no nos engany ab les sues invencions *canviant* la conversació regalada de lo Amat ab la dels miserables i desventurats dimonis.

4. Què bona doctrina és aquesta i què bé que nos ensenya com havem de conèixer les bones i males visions, o aparicions! Aquella qui nos aparta de Déu, o en alguna manera procura apartar-nos de Déu, no pot esser mai bona visió. I així és menester anar ab molt de cuidado que *no canviem lo Amat per altri algú*, qui nos apart del mateix Amat, que seria la nostra perdició. I així lo que havem de procurar ab molt de cuidado és posar lo amor a les espines i an el patir, i no an el gosar i regalos, perquè per aquest camí és molt fàcil *de canviar lo Amat ab altri algú*, qui seria la nostra ruïna. I lo Amat se n'ofèn en gran manera pel gran gust que té de què sempre lo estiguem mirant, contemplant, parlant i demanant.

5. En tanta manera gusta de què tractem sempre amb ell, que em digué que en los àngels, que ell ama tant, no gusta que el *canviem*, que és dir-me que ni per parlar i conversar ab los àngels gusta que el deixem a ell. Tant com això està zelós mon divino Amat de les ànimes. I aquesta doctrina la'm donava ab tan gran amor i claredat, que era cosa d'alabar-lo i enamorar a los hòmens de no voler mai *canviar a l'Amat per altre ningú*. I vertaderament aquesta és una cosa molt conforme rauó, i heu alcança qualsevol persona, per ignorant que sia. Per què qui *canviarà* mai alguna prenda que té ab altra que no té, si la que no té val molt menos, i és de molt menor estimació de la que té? Certament, jo crec que nigú, si no fos un loco sense judici. Doncs qui val tant ni és de tanta estimació com el summo bé, qui és lo Amat? Qui és tot i heu pot tot, i tot lo demás és no res. I per això mateix no vol ell *que el canviem ab altri nigú*, perquè sols ell és el qui és, i el qui sempre serà.

6. Qui serà ara tan loco o ignorant que vulla *canviar* una joia d'infinít valor, com és *lo Amat, ab altra cosa* d'un valor molt limitat, i encara podria dir ab altra cosa qui no val res? I que seria *si el canviàs* algú ab aquestes males bèsties qui fan tot lo que poden perquè *canviem* lo Amat ab lo Altri, qualsevol que sia, sols que nos apartem d'ell, que és la major desventura que una ànima puga experimentar. Que jo estava admirada de veure les diligències que feien i el conato que tenien quan ne volien apartar el beato Ramon, que mon Amat, ab una gran llum que em donava, volgué que ves el modo com estava i com se passava en aquell rato d'oració, que una gran multitud de dimonis *li demanaven si canviaria el seu Amat per altri nigú? I ell respòs i dix: Qual altre és millor ni més noble, que el sobiran bé, eternal e infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció?*

7. Digna resposta del beato Ramon Lull, bé se coneix que estava molt assistit del divino Amat, i que el tenia, gosava i amava en el seu cor. Per això respongué tan hermosament i agudament, que los deixà confusos i bul·lats,⁸³ com si los digués: Si tenc tot lo que se pot tenir i desitjar, que és *el sobiran bé eternal, infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*, què és lo que demanau bèsties infernals, malditos i maliciosos? Ab qual altra cosa el puc canviar? *Qual és millor ni més noble que el sobiran bé*, qui és mon Amat? A qui servec, ab qui tract i en qui tinc tota la mia confiança i consolació. De la qual resposta restaren tan encorreguts, veient-se en tanta manera menospresciats, que se n'anaren i el deixaren. I ell prosseguí la sua oració ab la mateixa pau i tranquil·lidat que tenia. Cosa

---

⁸³ Per 'burlats'.

verament que jo confés que no tinc modo de saber-la declarar i donar a entendre ab la claredat que lo Amat m'ho manifestà, perquè no féu més menció d'ells, que si no haguessen parlat.

8. «Filla mia i esposa del meu cor (me digué mon Amat) niguna doctrina haurien de procurar a aprendre més los mortals que és aquesta del modo com s'ha de respondre a los inimics, los dimonis, que és venerar i alabar en gran manera la noblesa, grandesa i majestat de Déu, sens tornar-los niguna resposta i menospresciar les sues traces i invencions. I aquest és el millor modo de despedir-los i deixar-los burlats i encorreguts de les sues embusteries, perquè ells no cerquen altra cosa que travar conversació ab les ànimes per veure si les portaran a perdició. A unes ab la supèrbia, donant-los entenent que són qualque cosa; i a altres ab la vanitat, per la presumpció que tenen de saber parlar i respondre a lo que se'ls pregunta ab paraules subtils i curioses. Filla mia, molts n'enganya d'aquest modo, i és cosa de gran llàstima que hei haja nigú qui pretenga ser docte a la mia presència. Això és supèrbia i vanitat, lo que han de procurar és ser humils, rendits i mortificats, donant-me a mi la glòria, qui la meresc, sempre dient *qual altre és millor i més noble que el sobiran bé eternal, infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*.

9. »Ni menos s'han de presumir, per molt que hagen estudiat, de poder disputar i argüir ab los dimonis, pensant que no els faltaran resposta per sos arguments, que això és temeritat i supèrbia manifesta. No et puc dir més filla mia, no pendran exemple de mi? Qui, quan me vingué a temptar en el desert, no volguí tenir rauons ab ell, per tenir-les totes ab mon Pare celestial. I el despedí sens tenir ni voler ab ell conversació, per dar-vos exemple, que no convé perdre temps ab los dimonis, que ells no cerquen altra cosa, perquè saben la ganància que hi tenen en perjudici gran de les ànimes». Pues qui serà qui tenga aquestes notícies i no los despedesca ab tota prestesa, com nos ha ensenyat mon amat Jesús, i dient-los ab lo amic el beato Ramon *qual altre és millor ni més noble, que el sobiran bé eternal e infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció?*

10. Moltes vegades m'advertí mon Amat, quan m'ensenyava aquesta doctrina, que hei havia moltes ànimes qui tractaven de virtut ab aquesta presumpció de voler tenir rauons ab los mateixos dimonis, confiant que no rebran dany ni seran vençuts. «I Jo et dic, i et torn a dir, que fugigueu de les sues trases, i que no fieu sinó de mi.» Oh summo bé, llum del meus ulls i consuelo de l'ànima mia, de qui podem fiar sinó de vostra noblesa, poder, i saviesa sense fi? Qui sempre vos aprescieu de mostrar-la a los Amics, qui desconfien de si i confien en vostra divina i soberana Majestat, sempre clamant i dient *qual altre és millor ni més noble que el sobiran bé eternal e infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció?* I fer el contrari és un desbarat i error gran. I així aquest és el millor camí i més perfet.

11. Gran fonc la lliberalitat i amor de mon divino Amat en afavorir lo amic el beato Ramon. Així m'ho manifestà i encara volgué después que hu ves ab major claredat, descobrint-me un pasmo de virtut que, sols de mirar-lo, tota m'edificava i alegrava de tal manera, que sols de mirar-lo bastava per enamorar-se de la virtut de la penitència. Perquè estava ab tal compostura en aquell rato d'oració ab què volgué que el ves, que bastava per edificar tot lo món, si tot lo món lo hagués vist així com jo, qui tenia tant de contento i alegria, que no la poguí dissimular. I així li suplicava del millor modo que podia, que nos

assistís en les nostres necessitats i, més en particular, li demanava de lo més íntimo del meu cor que, suposat que des de la mia minyonès li tenia tanta devoció, que el meu cor no reposava d'un desig molt gran que tenia d'imitar-lo, que em declaràs i ensenyàs, com Amic gran, germà i mestre meu que és, lo que havia de fer per escapar-me de les astúcies de los dimonis i donar gust a mon divino Amat, que és tot el meu cuidado, per trobar el camí de més i sempre més amar-lo per ser *el millor i més noble* que se puga amar, i sols a ell se li deu honra i glòria.

12. Aquest era tot el meu fi, no en tenia altre. Quan suplicava lo que tinc dit an el beato Ramon. I ell me respongué ab gran amor, benignitat i humilitat, que fos humil, obedient i rendida a la santíssima voluntat de mon Amat, que certament podria dir que aquestes paraules les hi havia inspirades Déu nostro Senyor, pel gran efecte que em causaren an el meu cor, qui tot se desfeia de voler-ho complir ab summa perfecció. I tot per glòria del mateix Déu, i també mateix perquè em sabé dir tot lo qui passava per mi ab tanta claredat, que me n'admirava. I m'animà molt a les adversitats i contrariedats que em subvenien, que bé havia menester molta humilitat, obediència i rendiment a la divina voluntat per poder-ho tolerar.

13. Molt m'esforçà i animà veure aquest gran varon, Amic del meu cor i de l'ànima mia, a qui he tinguda sempre gran veneració i confiança en la sua virtut i poder, que li dona son divino i soberano Amat, com se pot veure de la constància i valor que tingué en despedir de si aquells mals àngels, qui el volien provar i temptar, *si canviaria per altre nengú al seu Amat?* I ell, ab una gran llibertat d'esperit, sens entretenir-se un instant, *respòs i dix: Qual altre és millor ni més noble, que el sobiran bé eternal e infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció?* Com si los digués quin altre en sabeu, qui sia millor i més noble que el meu Amat? Qui és tot lo que se pot desitjar i heu pot tot. I lo que som, podem i tenim és seu tot, i sens ell no som res, ni res podem. Doncs ab qui *lo [he] de canviar?* Si lo qui no és el meu Amat, qui és *el sobiran bé*, nada és? I d'aqueixa manera los despedí ab la gràcia del Senyor i los deixà bul·lats.

14. *Qual altre és millor ni més noble, que el sobiran bé eternal?* Soberano bé i etern, tan *soberano* que no dependeix de nigu, és superior a tots i no té superior ni igual. I aquest és lo Amat, Déu soberano i etern, tan etern que no té principi, medi ni fi. I perquè és *etern* des d'una eternitat, ja determinà crear les ànimes a son temps, qui així com ell és *etern*, poguessen durar eternament en sa companyia. I entenia de mon divino Amat, que és disgustar-lo gravement, no fer aprecio de l'ànima que nos ha criada, qui ha de durar tant com ell. I així que l'havem de tractar de modo que, en l'hora de la mort, l'hei puguem tornar més resplendent i hermosa que no era después d'haver rebut el sant baptisme, perquè puguen gosar *del sobiran bé eternal*, alegrant-nos de què haja de posseir tant de bé i glòria sense fi.

15. Qui podrà explicar la ditxa tan gran de les ànimes qui se veuran ab companyia de son divino Amat eternament, alabant-lo, amant-lo i contemplant-lo, sempre cantant per tota una eternitat *Sanctus, Sanctus, Sanctus, tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus*, com lo alabava aquest pobre i miserable Amic, tot ple de confusió, mirant la noblesa, soberania, bondat i eternitat del meu Amat, i la gran lliberalitat ab què vol que la gosen los mortals, per haver-nos criada una ànima qui durarà eternament, sens mai poder-se acabar. Oh eternitat, quina paraula és aquesta si la sabésem considerar!

Certament que em fa tremolar moltes vegades el cor, per lo poc aprofitada que em veig per esser tan afavorida del meu Amat. I per lo mateix penava i pensava que havia de ser d'aquelles persones qui no procuren tornar la sua ànima a son creador, ab aquella hermosura i resplendor que és Déu, qui per haver de durar eternament, haurà de penar en lo Infern per tota una eternitat, sens poder gosar de la soberania, noblesa i bondat de Déu. Oh que desventura tan gran, que una ànima creada a imatge i semblança *del sobiran bé* tenga d'estar-ne privada i penar per tota una eternitat! I ditxosa l'ànima qui el posseirà, gosarà, alabarà i amarà eternament.

16. Volgué mon Amat, per la sua gran amor, que jo ves ab molta claredat com era *infinít en granea*. I així, estant jo a los santíssims peus de Cristo sacramentat, mirant i contemplant les grans penes que ell patí en la sua sacrosanta Passió, no em cansava de dir-li: «Soberano Senyor, amabilíssim espòs de l'ànima mia, tota em deix en les vostres santíssimes mans, que faceu de mi tot lo que sia del vostro gust», però tenia un desig, un desig molt gran de patir tot lo que ell havia patit en la sua santíssima Passió, i molt més. I ab molta particularitat desitjava patir el foc que sant Llorenç havia patit en les grelles, i molt més, fins que el cor me reventàs de pena pel gran amor i afecte que tenia an el patir. De tal manera que níguna ocasió en què em posàs de treball o de patir, me satisfieia ni podia sossegar el meu cor, cercant com l'esposa ab grans ànsies a mon divino i soberano Amat, però sempre molt rendida i conformada ab lo que ell dispondria. I confiada *que era Infinit en granea, poder, saviesa, perfecció i amor*, qui em donava gran consuelo, i dava'm esperances que m'assistiria. I ja que no em donava en què patir, que em deixaria morir de pena de no poder patir, que és el major alivio que pot tenir lo Amic qui arriba en aquest extrem, perquè és un patir aquest, sense patir, tan gran i tan penós, que bendit sia *el qui és infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*, qui ho sap dispondre així.

17. M'apareix que no pogué deixar de concedir-me en alguna manera lo que tant li suplicava, perquè d'un modo, que jo no tindrè modo de saber-lo declarar, me posà com un altre sant Llorenç, dins unes brases de foc tan ardent, qui em cremaven de manera que no és possible poder-ho ponderar, perquè no se podia passar sens una gràcia molt particular que ell me donava. I deia'm que així volia que ves com *era ell infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*. I que volia que, per les sues santíssimes mans, fos màrtir, ja que d'altra manera no heu havia d'alcançar. Lo que podria dir és que sentia el mateix turment que patí el valerós màrtir sant Llorenç, ab un gran valor i ànimo que tenia de patir-ne molt més, si fos del gust de mon Amat. I a penes tinc empresa de dir el gran contento i alegria que tenia de veure la gran misericòrdia que usava en mi, concedint-me lo que ab tanta particularitat li demanava. I m'ho donava ab tanta lliberalitat, que no sabia com poder-ho sofrir, ni cabia en nígun lloc, sols tenia el meu retiro en les preciosíssimes llagues de mon espòs Jesús, ab un grandíssim desig que tenia de què totes les ànimes tinguessen aquest mateix afecte an el patir per amor del meu Amat, i que níguna lo ofengués, encara que és veritat que pensava, que no n'hi havia níguna qui advertidament lo disgustàs.

18. Me digué mon Amat: «Perquè et desenganyis i surtes d'aquesta ignorància, Jo et faré veure que són moltes les ànimes qui m'ofenen advertidament, moltes més les qui no em volen imitar en el patir, i moltíssimes les qui em persegueixen i me donen molta pena. I com esposa mia molt amada que ets, i la més amada de quantes n'hi ha, vull que vègies i participes la gran pena que tinc». Com en efecte m'ho manifestà tot i, perquè no acabàs

la vida de la gran pena que sentia, me posà en una gran suspensió tot aquest temps, que d'altra manera era impossible el no morir, perquè era tan gran la pena i sentiment que tenia de veure en los hòmens tal desventura, tan al revés de lo que jo pensava, que el cor se rompia com si hagués de rebentar de veure el *summo bé infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció* tan ultratjat i maltractat, i encara de molts advertiment.

19. Lo que puc judicar és que penes majors que aquestes no és possible que níguna ànima les pugua passar. Per això me donava tanta gràcia per poder-la tolerar i deia'm que tot això feia perquè ves com és *infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*. I que hu digués i publicàs a tot lo món. I que sap fer màrtirs del modo que vol i quan vol, donant-los tant de valor, que poden sofrir i tolerar penes tan grans com són aquestes, qui no tan solament en l'ocasió que tinc dit, però encara molt después, quan ho estava escrivint, no sabia dir la gran pena que sentia, perquè són coses més per admirar que per explicar. Solament la confusió que em restà de sentir, de sentir aquelles paraules, que per ser esposa etc. m'havia de comunicar les sues penes, el cor esclatava de veure tan afavorida la qui és un abisme de tota maldat, però no hu feia perquè ho tingués merescut, sinó perquè ves que és *infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*.

20. Perquè pogués veureu ab major claredat, volgué manifestar-me la mia gran senyora Maria santíssima i les grans gràcies i favors que li comunicava en la Pàtria celestial. I certament que no puc dir altra cosa, sinó que és mon Amat infinites vegades *infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*, perquè m'apareixia que tot el seu *poder, saviesa, amor i perfecció* empleava en regalar aquesta gran reina de cel i terra. I d'aquest modo heu he dit per dir alguna cosa de lo que veia, que voler-ho explicar així com és seria una gran temeritat. I així dic que la veia ab tanta glòria, que tota estava absorta i fora de mi, ab un contento i alegria més que gran, pel gran amor i carinyo que li té mon cor, sens cansar-me de fer moltes gràcies a la beatíssima Trinitat, per lo molt que l'afavoria, ab una complacència tan gran de què gosàs aquesta gran Senyora tot aquest bé, que si fos estat possible que el m'haguessen donat a mi, tot l'hei hauria donat a ella pel gran amor que li tinc.

21. Tant era l'alegria que tenia de veure a nostra mare i senyora Maria santíssima tan exaltada, que podria dir ab tota veritat, que tota <sic> aquelles gràcies que li feia la Trinitat santíssima, les me feia a mi, perquè era tant lo que em participava, que el meu cor no podia contenir el contento que tenia. I tota em desfeia ab llàgrimes i plors, ab què entenia ab molta claredat que igualment s'apreta el cor per una gran pena, o per una gran alegria, i que rebentaria de pena si no lo aliviava lo Amat, fent-lo disrretir en gran còpia llàgrimes per conservar la vida a lo Amic. De tal manera que és com si li donassen un cordial suavíssim, ab què el conforten i recreen, que no em causava poca admiració el veure que el gran contento que tenia me causàs tal sentiment, que tinc per cert que si no hagués desrremada tanta còpia de llàgrimes, que sols Déu sap i pot dir quantes eren, crec que fora morta sens nígun dubte ni reparo, però tan suavement, que solament pot fer aquestes coses *la infinidat de granea, poder, saviesa, amor i perfecció* del meu Amat, a qui se deu tot per ser autor de tot.

22. Encara volgué més mon Amat, que ves com és *infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*, ab un desig que em donà de voler-lo amar i una pena molt gran de no haver-lo amat ab molta major particularitat que hagués vista mai. I així, pensava i considerava,

que no lo havia amat mai i deia-li: «És possible Amat de l'ànima mia que sia passat tant temps sens amar-vos? Pobra i miserable de mi! Què em pot quedar ara de vida per amar-vos? Que no sé si s'acabarà avui o demà. Usau Senyor de misericòrdia en mi donant-me temps de poder-vos amar i més i sempre més amar-vos, sols per ser vós qui sou i no més.» I d'aquesta manera arribí a tanta pena i sentiment, del gran ímpetu de foc i amor que tenia en el meu cor, que tota em disrretia ab llàgrimes, com si tingués de rebentar i que el cor hagués de sortir de mi. I no era cosa com altres vegades tinc ponderat, perquè fonc ab tant d'extrem que arribí a plorar sang, i ab tanta abundància, que fonc forçós rentar-me el lligar i lo escapulari. I aquesta pena i sentiment durà molta part del dia, sens poder-me aquietar ni detenir les llàgrimes, antes bé sempre s'anava augmentant aquell afecte de voler més amar i sempre més i més amar a mon divino Amat.

23. A més de totes aquestes penes que m'ocasionava el no poder amar a mon Amat així com desitjava, tenia una altra pena molt gran, d'un dolor veientíssim, que em causava aquella ferida que tinc dit moltes vegades que tinc en el cor, perquè augmentava de tal modo que a penes podia respirar, ni fer acció niguna del meu cos, perquè apareixia que ell s'havia de dividir ab moltes parts. I no obstant això, les entranyes se desfeien sens saber com, de la gran dolçura i suavitat que aquesta ferida del cor despedia. I no sé com és, lo que sé és que és cosa tan regalada, que no és possible poder-ho pensar de modo nigú, ni sé modo per poder-ho explicar, i a algú li apareixerà dificultós de creure, que sia ferida qui té el cor penetrat tan rigurosament, i que despedisca tanta dolçura i suavitat. I sàpia que és així, i no és mal de creure, per qui considerarà i pensarà que aquesta ferida ve de la santíssima mà de lo Amat, qui és *infinít en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*.

24. No fa cosa lo Amat que no sia ab molta perfecció i per això aquest pobre Amic tot lo qui ve de la santima <sic> mà de Déu nostro Senyor heu abraça ab grandíssim amor i per son amor. Ara sia gosar, ara sia patir, i si hagués [de] dir lo que més contento li dona, diria que el patir, perquè aquest desig de patir lo tinc tan ben posat en el cor que, per gran que sia, no m'assacia mai, per lo molt que voldria amar i sempre més amar a mon divino Amat, sens faltar-me mai un sentiment molt gran d'haver-lo ofès, ni me'n puc olvidar de niguna manera. I així de moltes maneres pateix aquest pobre cor, que seria llarg haver-ho d'explicar tot, que basta lo que tinc dit. Quant *infinít és lo meu Amat en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*, suposat me conserva la vida entre penes i ferides tan grans, que sols ab la sua gràcia i favor se poden tolerar sens acabar la vida. I no obstant això, passar-les ab molta alegria, dolçura i suavitat, sempre suplicant-lo que, si convé per major glòria sua i és del seu gust, que em don més penes i sempre més i més patir. I lo Amat me deia: «Filla mia, *no em canviïs ab altre nigú*.»

25. Oh Déu amat del meu cor i espòs de l'ànima mia, si això fos, qual seria la pena que sentiria? Si ara solament de sentir aquestes paraules *no em canviïs per altri nigú*, el meu cor no hi pot tenir, donau-me Déu meu la vostra gràcia i assistiu-me perquè no caiga en tanta desventura. I d'aquesta manera, desconfiant de mi i confiant en la sua *infiníta granea, poder, saviesa, amor i perfecció* anava augmentant en tanta manera el desig que tenia de més amar-lo i de més patir per son amor, que el meu cor no hi podia tenir. I m'arribà a tal punt, que estàvem en el cor i diguérem aquest verset *amavit eum dominus et ornavit eum*, i del gran contento que tinguí fonc un portento com el meu cor no rebentà

en moltes parts, veient la infinidat del Senyor infinites vegades *infinita en granea, poder, saviesa, amor i perfecció*.

26. Certament que, quant més eren los favors i gràcies que lo Amat me feia, major era la mia confusió per veure'm la major pecadora del món, i la més relaxada religiosa de quantes n'hi ha, ni se poden trobar. I així tenia grandíssima pena de les gràcies tan particulars que obrava lo Amat per son amor en aquest ruí i vil gusanillo de la terra, indigna de mirar el cel i veure's a la presència de son divino Amat tan afavorida, fent sempre major ostentació (f. 225) *de la sua infinita granea, poder, saviesa, amor i perfecció*, afavorint a qui de tantes maneres té merescut lo Infern.

27. És cosa particular que, estant tan assistida del meu Amat, tenia prop de mi una multitud de dimonis, qui em feien una grandíssima guerra, per veure si em perturbarien i enquietarien. I lo menos que em deien era que em condemnaria (ab aquestes paraules): «Tu per un camí ordinari et series salvada, i ara per aquest camí tan extraordinari et condemnaràs.» La resposta que los feia: «Fàça's la santíssima voluntat de Déu nostro Senyor», que estava molt contenta de què se fes el seu gust, sols que em perdonàs los meus pecats, que no tenia altra pena sinó d'haver-lo ofès i de no haver-lo amat, però tenia una confiança grandíssima que em daria temps de poder-lo amar en aquesta vida i després en l'altra, alabant-lo i glorificant-lo per tota una eternitat. I d'aquí me naixia una grandíssima pena de la desventura i desditxa gran que tenen lo condemnats, de no poder alabar, engrandir i glorificar el summo bé eternal, infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció, que sia alabat eternament de totes les creatures. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 37

Plorava i cantava lo Amic cants del seu Amat, i deia que més prompta i viva cosa és amor en lo cor de l'amador, que llamp en resplendor, ni que el tro en lo oir. I més viva cosa és l'aigua en los plors, que lo vent en la fluctuació de la mar, e més prop és lo sospir a l'Amat, que la blancor a la neu.

1. Del càntic passat era restat tan prenat i enamorat lo amic el beato Ramon de veure tanta grandesa, soberania i majestat en aquella eternitat i infinidat del summo bé, que *plorava* d'alegria i contento, i *cantava cants del seu Amat*, i *plorava* també mateix de la gran pena que tenia de veure tantes ànimes qui no apreciaven, estimaven ni amaven el summo bé eternal, infinit en granea, poder, saviesa, amor i perfecció. *I plorava*, això és, sentia ab tanta veritat del seu cor la sua desditxa, que hauria dada la vida sens niguun reparo per totes elles, solament los hagués pogut dar a conèixer la noblesa del seu Amat. Així m'ho digué el mateix Amat i encara me digué més, que l'hauria donada ab molta liberalitat i amor.

2. Que bé heu experimentava aquest pobre i miserable Amic, qui moria perquè no podia morir, per ensenyar i donar a conèixer a totes les ànimes la noblesa i perfecció del meu Amat, per veure si lo amarien, ja que jo no el sé amar solament per ser ell qui és i no per altre interès, així com lo amava lo amic el beato Ramon. I per això *plorava i cantava cants del meu Amat*, los millors i més alegres que se pugen cantar per profit de les ànimes, com són *Fiat misericordia tua super nos, quem ad modum speravimus in te. In*

te domine speravi, non confundar in eternum. Hostende nobis domine missericordiam tuam, et salutare tuum da nobis, i ab tots aquestos *cants* suplicava molt de veres a mon Amat, que donàs a tots los mortals un coneixement molt gran de la sua infinita granea, poder, saviesa, amor i perfecció, perquè és impossible que ànima qui té aquesta llum i coneixement, que no vàgia sempre *plorant i cantant cants del seu Amat, plorant* de pena que no sia conegut, i *cantant* d'alegria de què son divino Amat tinga tant de bé.

3. Quant major és el coneixement de la grandesa i perfecció de lo Amat, major és la pena que té lo Amic de què totes les demás ànimes no tinguen la mateixa claredat i coneixement. I aquestes són unes ànsies qui apreten de tal manera lo Amic, que no el deixen reposar sinó que sempre lo fan *plorar i cantar*. Així m'ho ensenya l'experiència, i no tan solament *cantava* lo que tinc referit, sinó encara molts altres *cants*, en particular, el *de profundis clamavi ad te domine*, des de lo més abscondit del meu cor, a ont mirava lo meu Amat ab una fe tan viva com la puga tenir níguna creatura tan ruína com jo, molt confiada que m'havia d'assistir en totes les mies necessitats. I en aquest temps eren tantes, que plovién les persecucions i mortificacions. Los dimonis, com si se burlassen de mi, me deien de *què plorava*, cercant-me mil altres invencions, però com veien la poca menció que jo feia de les sues trases, i que no cessava *de cantar* unes vegades el *Te Deum laudamus*, altra vegada el psalm *letatus sum in his quae dicta sum mihi*, pel gran contento que tenia de les misericòrdies de mon divino Amat, s'arrabiaven de tal manera, que uns a altres s'atropellaven i no sabien lo que es feien.

4. (f. 226) Moltes altres persecucions i mortificacions me venien de les mateixes religioses, que am més que a mi mateixa, per la gran virtut i santedat que en elles veig. I permetia lo Amat que la major part d'elles havien presa tal tema, que no parlava paraula, movia los ulls, ni feia acció petita ni gran, que no hi trobassen defecte i ab què mortificar-me. Jo confés que no faç cosa bona, ni cumplo en la mia obligació, perquè som la més defectuosa del món, que per això no fii mai de mi. I per acertar feia tot lo possible a no fer cosa níguna que no fos ab consell del confessor, qui governa aquesta pobra ànima. I ab lo que ell me deia i la gràcia de mon Amat feia tot quant podia per no inquietar-les, i no bastava per aquietar-les, perquè era permissió de l'Altíssim, qui tan solament ho podia remediar. I totes aquestes mortificacions no em daven níguna pena, les que no tenia me pesaven com no em tractaven així com jo mereixia, sens ofenses de Déu nostro Senyor. I així estava alegrement *cantant cants del meu Amat*.

5. Altres religioses hei havia qui feien gran estimació de mi, posaven molta confiança en les mies pobres oracions, i s'aconsolaven molt en mi comunicant-me les sues afliccions. I com jo les aconsolava i remediava ab la gràcia del meu Amat, qui tot ho pot, que de mi no hei havia cosa alguna com sap V.M., això sí que no les podia veure penar, perquè m'ha dada Déu tal condició, que no puc veure penar a níguna creatura, sinó que totes les penes voldria per a mi, com se veien aliviades de sos treballs (de què m'alegrava molt) m'aplaudien, honraven, estimaven i veneraven. I això era una pena tan gran per a mi, que no la podia tolerar, i unes ferides qui em partien el cor, que si bé no s'aturava níguna cosa en mi perquè tot ho tornava a Déu, qui m'ho enviava, ab tot això restava tan empegueïda i confusa, que no sabia com poder habitar entre elles. Consider V.M. quines penes serien aquestes per una pobra ànima qui ama tant los menosprecios. Li asseguro que havia menester la gràcia del Senyor per poder-ho passar.

6. Una cosa li puc dir ab molta veritat, i V.M. la sap molt bé, que primer voldria passar les majors afrontes del món, i que em llevàs la vida Déu nostre Senyor en gràcia sua, que haver-me de veure en cosa níguna d'aquestes que tenen per honra en la religió. Tant és lo amor que tinc a ser menospresciada i odi a los aplausos d'aquesta vida, gràcies an el Senyor. I, si no m'impedís la santa obediència, no és possible poder pensar les diligències que jo faria i les ocasions que jo donaria, perquè no em tinguessen per bona per níguna cosa, antes bé perquè totes les creatures m'avorrissen i despreciassen, que aquesta seria la major glòria que podria tenir en aquesta vida. I per això, si V.M. vol donar un poc d'alivio an aquest pobre cor, li suplic per amor de Cristo crucificat, que em don llicència de fer alguna cosa de tantes que li'n tinc demanades que, ab l'ajuda de mon Amat, alcançaré lo que desig. I l'hei deman ab la major veritat que puga pensar, i és més encara lo que tinc en el meu cor, que tot lo que he dit. I no obstant això, era una llàstima veure lo que s'alborotaven algunes religioses dient-me a la cara que jo cercava governar el convent, i que per causa mia se feien moltes coses en el convent qui no se farien. Fins la mateixa priora me digué algunes vegades, per lo que V.M. sap de la monja que tinc en el noviciat, que em volia entregar les claus, i jo que fos priora i que heu governàs tot com m'apareixeria. I el dimoni, qui no deixava de perseguir-me ab lo mateix a què jo tinc tanta aversió, que em causava una pena grandíssima. Com que sempre *plorava* i ab molt de contento i alegria *cantava càntics diversos del meu Amat* postrada a los seus santíssims peus *Deus propitius esto mihi peccatori*, i el que tinc més ben posat en el meu cor, faça's la vostra santíssima voluntat.

7. Repararà algú com pot esser *plorar i cantar*, penar i estar alegrament, que és una cosa al parèixer impossible i coses vertaderament encontrades. I no obstant això, passa així perquè el qui hu fa és Déu nostre Senyor, qui té saviesa i poder infinit, que no hei ha sinó alabar-lo i fer-li infinites gràcies de lo que obra en aquest pobre i miserable Amic, a qui concedia tants de favors i gràcies, que no les podia sustentar de modo nígú. I per això era tan gran el contento que tenia, que d'alegria *plorava i cantava* ab molta suavitat, en particular en aquesta ocasió, que fonc dia de comunió. I així, tot recollit en les santíssimes llagues de Cristo sacramentat, prenia el seu sustento, *plorant i cantant* per l'ostentació tan gran que son divino Amat feia de la sua grandesa i amor. I així, posada en el refetor entre les religioses, com no menjava per haver presa la comunió, contemplant les hermosíssimes llagues de mon amat Jesús, me trobí entre una multitud d'esperits celestials sustentant-me de lo que ells mateixs se sustentaven, *cantant* los mateixos cants *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, que ells cantaven i, més encara, perquè em donava a gustar aquell santíssim liquor de les sues nafres, qui em donaven tanta fortalesa i suavidad que no la podia sustentar de modo nígú. I deia-li: «Senyor jo no puc sostenir tantes gràcies com me comunicau, perquè el cor se desfà i les entranyes se consumeixen de tanta suavidad i regalo.»

8. Jo venia a punt d'expirar i puc dir que místicament moria per no poder sustentar aquell divino i celestial menjar. I ab tot això, *plorava i cantava, plorava* de la confusió que tenia de veure'm tan afavorida de mon divino Amat, i estar entre les religioses, que no podia deixar-se de veure a lo exterior, i *cantava el cant* tan agradable a Déu nostre Senyor *Fiat voluntas tua*, pel gran rendiment i conformitat que havia posada en el meu cor. *Plorava* i estava feta un mar de llàgrimes del contento i alegria que tenia, i suplicava a mon divino Amat se servís de reprimir-les. I ell me respongué que volia que vessen qual era el sustento que ell donava a les sues esposes. I jo sempre *cantava Fiat voluntas tua*, que en

aquestes ocasions no se pot *cantar* altre cant que aquest. I per dir-ho ab poques és cosa particular lo que és admirable lo Amat en saber fer *plorar i cantar a lo Amic* tot en un mateix temps.

9. No parà aquí encara el foc de l'amor divino, que lo Amat havia posat en el cor i la voluntat d'aquest pobre i miserable Amic. Perquè passà a un desatino molt gran de voler veure les riqueses i glòria que en la Pàtria celestial tenia i posseïa ell, i la sua santíssima mare Maria, Senyora nostra. I era de modo que com si fos una orada, qui de tot ha perdut lo enteniment, no em podia sossegar. (I la veritat se diga, que no hei ha cosa qui faça perdre més lo enteniment, que lo amor quan ell és vertader. S'entén d'aquell *qui fa plorar i cantar* tot a un mateix temps). I com la sua bondat és gran sens igual, al parèixer no pogué deixar d'aconsolar-me. I així me manifestà el misteri de la beatíssima Trinitat, i la grandíssima glòria que tenia i posseïa. I restí tan absorta i admirada, que no sabia lo que tenia de fer, ni que poder-li oferir en acció de gràcies, quan veia lo molt que mereixia i lo molt que jo desitjava donar-li i oferir-li. I així comencí a oferir an el Pare la glòria que gosava el Fill, i an el Fill la glòria que gosava el Pare, i an el Sant Esperit la glòria que gosaven el Pare i el Fill, i an el Pare i an el Fill la glòria que gosava lo Esperit Sant, ab un contento i goig molt particular que tenia interior i exterior, perquè no podia sustentar lo que participava de les glòries i grandeses de la beatíssima Trinitat.

10. A més de tot això, el Pare celestial me donava com a filla, poder per vèncer los inemics. El Fill santíssim com a esposa sua me donava sabiduria per conèixer la sua grandesa i majestat. I el divino Espiritu com a governador que és de la mia ànima, me donava la sua gràcia, fent-me entendre que aquestes eren les peticions que jo sempre los feia. I a dir la veritat és així que, des que tinc record, feia sempre aquestes peticions a la beatíssima Trinitat, i en aquesta ocasió que les me concediren, jo no me'n recordava de níguna manera. I ara me donaren lo que tant de temps demanava ab tanta lliberalitat i abundància, que no hu podia passar pel gran fervor, dolçura i suavidat que sentia. El cor no em cabia en el pit, i pareixia que havia d'esclatar i tota jo em desfeia com la cera en el foc *plorant i cantant cants del meu Amat*, com és *Benedicamus Patrem et Filium cum Sancto Spiritu laudemus et superexaltemus eum in sacula*. Altres vegades el *Gloria in excelsis Deo*, i molts altres que per acabar no cessava *de cantar* alabances del meu Amat, i *plorant* amargament de què totes les ànimes no fessen lo mateix que, quan hi pens, a més de fer-me *plorar* amarguíssimament, me fa mudar *de cant* entonant el psalm *misserere mei Deus secundum magnam missericordiam tuam*, suplicant a mon divino Amat que, suposat s'aprecia tant de misericordiós, vulla usar de misericòrdia en nosaltres, perdonant-nos la nostra ingratitud en no apreciar los beneficis i gràcies que nos fa cada dia, que aquest és el *cant* que contínuament hauríem de *cantar* *Agimus tibi gracias omnipotens Deus pro universis beneficiis tuis*.

11. A més de la ditxa que lo meu Amat me concedí de fer-me veure la glòria que posseïa, volgué també que ves la que tenia i posseïa Maria santíssima, Senyora nostra. I la'm descobrí en tanta glòria, que no hei ha enteniments humans qui la puguen pensar. I me digué aquesta gran reina que em volia aconsolar de l'aflicció que tenia d'haver d'explicar aquestos càntics i dialogacions d'amor, com en efecte fonc així que m'aconsolà en gran manera, dient-me que així convenia a glòria de la beatíssima Trinitat. I deixà'm tan rendida i conformada en la sua santíssima voluntat, que no se podia dubtar de níguna manera que no fossen paraules d'aquesta gran Senyora, perquè m'animaven a fer en tot

la voluntat de mon divino Amat. I així, encara que afligida per la mia poca suficiència i indiscreció, contenta i alegre *plorava i cantava, i deia que més prompta i viva cosa és amor en lo cor d'amador, que llamp en resplendor, ni que el tro en lo ouir.*

12. Han vista mai comparació com aquesta? Trobar-se a cosa més sutil i delgada com la que diu lo amic el beato Ramon en aquest càntic? *Que més prompta i viva cosa és amor en el cor de l'amador, que llamp en resplendor, ni que el tro en lo ouir.* L'experiència m'ensenya que *el llamp és tan prompte* [A peu de pàgina: he vist el plec 27 dialogació i càntic d'amor núm. 37 no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament] *en resplendor*, que en el mateix instant que fa *el llamp* apareix el *resplendor*, i que *el llamp és tan viva cosa en resplendor* que aquí mateix que veim la *resplendor*, ja coneixem que ha fet algun *llamp*. I així solem dir, quan veiem en lo aire algun *resplendor*, ja llampetja; també mateix *el tro en lo ouir és tan prompte*, que en el mateix instant se sent. I no obstant tot això *més prompta i viva cosa és amor en el cor de l'amador, que el llamp en resplendor, ni que el tro en lo ouir*, i la rauó és perquè el *llamp* i *el tro* en alguna manera se percep i s'entén que són primers que *el resplendor i lo ouir*, però *lo amor en el cor de l'amador* en el mateix instant lo fa prompte i obedient a les lleis, preceptes i justificacions del seu Amat. El *llamp* també mateix *vivifica el resplendor*, però és cosa poca i dura un instant, *i lo amor en el cor de l'Amador* hi posa una fe resplendentíssima i tan viva que, encara que se perdés tot lo món, no deixaria de tenir molta confiança en lo poder infinit del seu divino Amat.

13. És tan gran veritat aquesta que jo estava mirant i contemplant el summo bé ab una fe molt viva que era Déu i que m'havia d'assistir en totes les mies necessitats. I aquí mateix me trobí en una grandíssima unió en Déu nostro Senyor, qui me'n portava de modo que no sabia si estava en la terra. Consider V.M. quina fe tan viva era aquesta que arribí a dir-li que no podia creure ni pensar, que niguna creatura hagués tinguda mai més fe i tan clara i resplendent, que tota m'il·luminava, i no per poc temps com fa el *llamp*, qui aquí mateix desapareix, sinó per molt de temps. I aquesta la posa *lo amor en lo amador* en el mateix instant que se troba en *el seu cor*. *El llamp* també mateix despedeix de si algunes centelles de foc de què naix *el resplendor*, i *lo amor en el cor de l'amador* no despedeix centelles sinó incendis de foc, qui tota m'abrasaven i consumien; m'il·luminaven i resplendia com si fos un forn molt ardent quan està tot ple de foc. I així ditxós i moltes vegades feliç lo amador qui té en son cor el divino amor, perquè *és més prompta i viva cosa, que el llamp en resplendor, ni que el tro en lo ouir.*

14. *E més viva cosa és l'aigua en los plors, que lo vent en la fluctuació de la mar.* Mai hauria reparat quant *viva cosa és l'aigua*, això és, les llàgrimes *en los plors*, s'entén de l'amador, si el mateix Amat no m'ho hagués donat a entendre. Ja veuen *el vent quant viva cosa és en la fluctuació del mar?* De quina manera passa i ab quina velocitat camina? Pues més veloces i promptes són les llàgrimes *en los plors* de l'amador. I aquesta promptitud i velocitat li donen el rendiment i conformitat ab què lo amador voldria donar gust a son divino Amat, lo qual he vist ab molta claredat de lo que passava per mi aquestos dies. I així bé puc dir com lo amic el beato Ramon, que més viva cosa és l'aigua en los plors, que lo vent en la fluctuació del mar.

15. Jo estava aquestos dies molt penosa, encara que no tant com desitjava sens ofenses del meu Amat, sinó que tot fos molt a son gust, perquè encara duraven i podria dir ab

veritat que anaven augmentant les mortificacions, que les religioses me donaven. No m'entretenc en escriure quals eren les mortificacions, perquè seria llarg de contar, solament n'assenyalaré una de què V.M. ne té molt bones notícies. I és que algunes religioses, com tinc dit per la sua gran humilitat estimen molt el comunicar-me les sues afliccions i treballs, aconsolant-se a lo que jo los dic i aconsell ab l'assistència de Déu nostro Senyor. I això ja sap V.M. quant gran pena és per a mi, que sols l'obediència i haver-me manat V.M. me dona alientos per poder-ho passar. Suposat això ha sembrada tal cisània⁸⁴ lo dimoni en aquest convent entre les religioses, que és cosa d'alabar el Senyor, perquè unes me diuen que ja em som alçada directora; altres que aprengué primer d'esser religiosa, i altres molt altres desprecios, que no se poden referir. Fins la mateixa priora ha presa tal tema en aquest particular, que no em perd un punt de vista, perquè no pot veure ni sentir parlar que níguna d'aquestes religioses tracten ni parlen ab mi. Totes aquestes coses jo no podia atribuir-les sinó a los meus pecats, qui per molts i grans mereixen lo Infern, però tot ho prenia de la santíssima mà de mon Amat i per son amor. I no girava la cara a níguna cosa, sinó sempre alegre i contenta, li deia: «Faça's la vostra santíssima voluntat», pensant sempre que era permissió sua i que totes elles acertaven, sols era jo la qui errava per les moltes faltes i imperfeccions que tinc, confiant que me n'esmenaria ab la gràcia i assistència de Déu nostro Senyor, qui mai me falta.

16. També mateix donava llicència a los dimonis que em perseguissen, no tanta com ells ne volien ni tant com jo mereixia. I feien tals diligències i usaven de tantes trases per espantar-me, acovardar-me i fer-me desconfiar del meu Amat, que tot lo món haurien espantat i acovardat a no tenir l'assistència que jo tenia del Senyor, en qui tenia posades totes les mies confiances. Fins un de los dimonis se'm manifestà i descobrí ab la figura més horrenda i feia que se puga imaginar ni pensar. I me digué que tot quant jo tractava, escrivia i treballava estava ple d'errors, i que nos havia d'aportar a perdició a mi, an el confessor i a una altra persona, que ells persegueixen molt i jo la tinc per molt bona i virtuosa. I jo m'estava tan rendida, alegre i conformada en la voluntat de Déu nostro Senyor com si totes aquestes coses no passassen per mi. I ells tots s'arribaven com veien que, ab tantes invencions i trases que prenien per inquietar-me, no em perturbava de níguna manera, antes bé sempre deia: «Faça's la santíssima voluntat de mon divino Amat, qui sap fer que *l'aigua en los plors* de los seus Amics sia *més viva cosa que lo vent en la fluctuació de la mar*». Perquè com me veia tan atribulada, menospresciada i perseguida, pensava que molt més que tot això mereixien los meus pecats. I d'aquesta manera augmentaven *los plors i l'aigua*, açò és les llàgrimes ab major velocitat i vivacitat que no fa *el vent en la fluctuació del mar*. Pujava a los ulls ab tanta abundància, que estaven fets una font *d'aigua* viva qui brollava, i de la mateixa manera que *el vent* vivifica i dona forces a les aigües *del mar en la sua fluctuació*, així mateix i ab major vivesa aquelles llàgrimes fortificaven i animaven el cor i l'ànima d'aquest pobre Amic en la borrasca de la sua persecució.

17. *E més prop és lo sospir a l'Amat que la blancor a la neu*. No parla aquí el beato Ramon de qualsevol manera de sospirs i d'aquells a què vulgarment anomenam sospirs i suspirar, sinó d'aquell que lo Amic o Amador dona des de lo més fondo i interior de l'ànima sua, ab una pura i recta intenció de no voler obrar ni desitjar níguna cosa, sinó purament i rectament per major honra i glòria del seu Amat, ab unes ànsies i cuidados

---

⁸⁴ Escriu 'zisania'.

grandíssims de no voler disgustar-lo ab la menor cosa que se puga pensar. I aquestes mateixes ànsies i cuidados apreten el cor de lo Amic a voler-lo més i més amar sens nigrun interès, solament per ser ell qui és. De tot lo qual naix el sospirar ab tanta vivacitat i pietat, que podria dir que sospira sense sospirar, perquè és tan secretament i abscondidament en lo més abscondit de l'ànima sua a ont habita lo seu Amat, que a penes a lo exterior se pot perceber si suspira. I d'aquest *sospir* diu lo amic el beato Ramon, *que és més prop a lo Amat que la blancor a la neu*.

18. La causa perquè és *més prop el sospir de lo Amat que la blancor a la neu* és perquè està més unit lo Amat ab lo Amic que la neu ab la sua blancor. I així, com pot dir ab veritat el qui veu la blancor de la neu que veu la neu, ab molta major veritat pot dir el qui veu lo Amic que veu lo Amat, perquè ab la gran unió que té ab son Amic, lo posa ab tanta hermosura i majestat que apareix el mateix Amat. I per això *està més prop el sospir a lo Amat, que la blancor a la neu*. Dic del *sospir* del modo que tinc explicat, que d'altra manera, ab major propietat, li podríem dir ruidó que sospir, perquè moltes vegades és major el ruidó que algunes ànimes fan suspirant, que lo amor que tenen en el seu cor. I serveix més d'espantar i inquietar a los circumstants que d'edificar-los. I lo pitjor és que no donen gust a Déu nostro Senyor ab aquest modo de sospirar, que per això me digué el mateix Amat que no hu permetés a niguna ànima que tingués de governar, perquè no és de nigrun profit, que el sospir profitós per l'ànima és el que havem dit, qui va sempre acompanyat ab una pura i recta intenció. Procurem a alcançar aquesta ditxa per més amar a la beatíssima Trinitat Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 38

Demanan a l'Amic, per què era lo seu Amat gloriós? Respòs que perquè és glòria. E digueren-li, per què era poderós? Per tal que és poder. E per què és savi? Per tal que és saviesa. E per què és amable? Per tal que és amor.

1. No és creïble les rares invencions i traces que los dimonis tenen i usen per veure si desviaran i perturbaran les ànimes qui totes s'empleen en el servici de Déu nostro Senyor. Per això *demanan a l'Amic* el beato Ramon *per què era lo seu Amat gloriós?* I perquè sàpien les astúcies de lo Inimic i quant sagaç és en les sues invasions, moltes vegades, ab apariències de bo, encobrí la sua malícia i maldat. No ignorava ell que lo Amat és gloriós i *perquè és gloriós*, sinó que intentava ab aquestes preguntes, quan no pogués posar en alguns dubtes a lo Amic o desviar-lo de lo que feia, per lo menos veure si lo entretindria. I per això *demanà a lo Amic per què era lo seu Amat gloriós?*

2. (f. 230) Com si li diguessen si havia d'estar tan maltractat, avilit i humiliat *per què era gloriós? Si lo teu Amat* era tingut per home de poc, alborotador de pobles, i sempre s'exercitava en obres humils i baixes, *per què era gloriós?* Pròpia condició de los perversos i maliciosos, qui poden veure en algunes persones obres de molta virtut i santedat, i si veuen alguna coseta, qui aparega falta, (i tal volta a los ulls de Déu serà un acte de gran virtut), aquella li peguen per la cara, i per tot lo demás no tenen ulls per a veure. Molta falta tenim en aquesta matèria, i jo més que nigrú, per la mia gran flaqueza i ruïndat, que per moltes obres bones que vegiem en nòstron pròxim, sempre anam a cercar lo que fa mal, i si té imperfeccions. I no ha de ser així, si no volem imitar a los dimonis,

sinó que havem de posar los ulls en les obres bones i virtuts de nòstron germà proïsme, perquè moltes vegades la passió cega i los ulls s'enganyen, com en moltes ocasions ha permès Déu nostro Senyor, que molts hòmens se desenganyassen de lo que havien judicat mal. I d'aquest modo de proceir se n'ofén molt el Senyor, i pel contrari, estima i ama molt aquelles persones qui sempre diuen bé de tothom. I jo diria que aquestos tals són i apareixen més àngels que creatures humanes, i los altres los mateixos dimonis de l'Infern.

3. D'aquesta manera, multiplicant preguntes i demandes, anaven dient molts impropèris de lo Amat, no perquè ignorassen ells (com tinc dit) lo que preguntaven, sinó per veure si perturbarien a lo Amic, però com ell estava tan assistit de Déu i ple de la sua gràcia, ni s'entretenia ni se perturbava, sinó que ab molta prestesa *respòs perquè és glòria*, i una glòria sens principi, medi, ni fi, independent de nigú, ni mai pot aminvar ni desminuir. D'ell tan solament se pot dir que és glòria, i de nigú altre se pot dir que sia glòria, perquè per molta glòria que tinga, aquest gran Senyor de cel i terra és el qui la dona a qui vol i del modo que vol, perquè nigú altri sinó ell és *gloriós i glòria* des d'una eternitat. I de la mateixa manera serà sempre per tota l'eternitat. I així bé *respòs lo Amic perquè és glòria*, i una glòria digna de ser alabada, estimada i amada de totes les ànimes, que ell mateix desitja tant que la gosem tots.

4. Ab molta llum i claredat la gosava aquest pobre i miserable Amic, tot pasmat i admirat de tanta glòria, i sens poder-hi tenir més interrumpí dient: «Alegria del meu cor, consuelo de l'ànima mia i llum dels meus ulls, què glòria tan gran és aquesta que manifesta vostra divina i soberana Majestat an aquesta vil i miserable creatura? El judici em feu perdre, quan vos veig tan gloriós. Bé se veu que sou tot glòria i que tota la glòria se deu a vós, de tal manera que el meu cor no pot consentir en niguin modo que se don glòria a nigú sinó a vostra divina i soberana Majestat, perquè vós sou tan solament el qui la mereix i el qui és gloriós i glòria.» I així molt bé *respòs lo Amic* el beato Ramon a sos inimics los dimonis, quan *li demanaren per què era lo seu Amat gloriós?* I digué *perquè és glòria*.

5. *E digueren-li per què era poderós?* No obstant que en la primera pregunta replicada moltes vegades los havia deixats bul·lats lo Amic i que no havien alcançat res de lo que pretenien, com són tan impertinents, tornaren a importunar-lo ab aquesta altra pregunta, com si haguessen guanyat molt en la primera *i digueren-li per què era poderós*, si no se'n sabia servir en les ocasions, o no se'n podia servir. No saps que el prengueren, lligaren, assotaren, coronaren d'espines i crucificaren. Com no mostrava el seu poder, *per què era poderós?* Si veient-se en tan extremes necessitats fins a morir a una creu afrontat entre dos lladres, no sabé mai ni pogué mostrar el seu poder. Lo mateix que persuadiren i ab què portaren a la perdició el mal lladre, qui consentint a la temptació digué *Si filius Dei est descendat de cruce et liberet nos*. No veus que era un desdítzat, que no se podia valer ni a si ni a altri. I així *per què és poderós*, com si li diguessen per què has de dir que és poderós, omnipotent i que hu pot tot?

6. Malícia certament de los dimonis, que molt bé sabien ells quant poderós és lo meu Amat, encara que aleshores ignoraven lo que ell tenia abscondit en el seu cor i el grandíssim foc de la sua infinita caritat, qui en ell cremava. I bé pogueren veure quant *poderós era*, suposat que sols ab una paraula *ego sum* postrà a tots sos inimics per la terra. Antes bé *perquè era poderós* volgué passar per tantes ignomínies, penes i treballs per alliberar a los hòmens del maldito poder de los dimonis, traent-los de la sua infame

esclavitud. I així no tan solament sabien *que era poderós*, sinó també poderosíssim i infinites vegades poderós. Lo que procuraven era temptar a lo Amic i quan no poguessen fer-lo caure en algun dubte, a lo menos entretenir-lo ab les sues persuasions.

7. Però lo Amic, com estava tan assistit de la gràcia de l'Esperit Sant, poc se cuidava de lo que deien, sinó que tan solament a la demanda *per què és poderós*, respòs *per tal que és poder*, resposta verament digna del beato Ramon, perquè solament Déu és el qui és poderós i poder, i solament ell és el qui té poder. Perquè encara que aparega que los dimonis i moltes altres creatures tenen poder, i algunes vegades solen dir d'alguna persona que té gran poder, no tenen més poder que aquell que los dona. *El qui és poderós i poder*, ni pot nigrú més de lo que li permet el qui té poder sobre tot. I tan gran poder, que sols ell mateix pot comprendre quant gran poder és i quant digne és de ser estimat, engrandit i alabat de totes les creatures. I jo voldria tenir poder per convertir totes les creatures en llengües i voluntats per alabar i amar el poder infinit del meu Amat.

8. Qualsevol cosa faria i passaria qualsevol pena i treball, sols que pogués donar a entendre a los hòmens el gran poder que té el meu Amat. Perquè d'ací vindria el posar en ell tota la sua confiança i esperança, perquè sols ell és qui tot ho pot, i en ell se troba tot quant se pot esperar i desitjar, i ab ell se superen totes les temptacions, sens perill de restar enganyats, antes bé, ab ell se venç a tot lo Infern. Ab aquest infinit poder peleava lo amic el beato Ramon, per això tenia tant de valor i vencia a sos inimics.

9. Si bé restaven sempre bul·lats, no per això cessaven d'importunar-lo ab les sues persuasions. I així demanaren-li més *Per què és savi?* Com si li diguessen ab què ha demostrat lo teu Amat esser savi? No veus en quantes ocasions lo tractaren de loco, portant-lo d'Herodes a Pilat, vestint-lo de blanc com un innocent, tractant-lo d'ignorant, inquiet, perturbador de pobles, fins arribar a comparar-lo ab Barrabàs. I ell tot ho passava i comportava, ab què mostrava esser savi? I la veritat se diga que a los ulls de los maliciosos, qui no li tenien amor, així pareixia, però los qui lo estimaven i amaven, com lo miraven ab tanta benignitat, humilitat i paciència per bé de los hòmens, exaltaven i alabaven el seu saber, perquè en niguna cosa mostra més una ànima la sua discreció i saviesa que en saber sofrir ab paciència les ignomínies i persecucions per amor de lo Amat.

10. Me digué el mateix Amat que niguna cosa féu ab major gust que no demostrar la sua saviesa, sinó estar-se com un loco per amor de los hòmens, per ensenyar-los que mai se mostra més savi i discreta una persona que quan no fa demostracions de saviesa, essent menospreciada i tinguda per loca i ignorant, sinó ab simplicitat s'està humil, rendida i anihilada a la presència de son divino Amat, que si bé los hòmens qui van tras de vanitats i punts de món la judiquen ignorant, los qui la miren en Déu nostro Senyor la tenen per molt discreta i savi. Per això los dimonis maliciosos preguntaren a lo Amic *per què era savi?* I lo Amic, qui entenia aquesta doctrina, respòs *perquè és saviesa*; i per lo mateix, que és saviesa i summa saviesa, s'estava com un simple i ignorant per amor de los hòmens.

11. Ditxosa ànima la qui imita a mon divino Amat, i no repara en esser tinguda per ignorant i loca per son amor, bé pot estar certa que és discreta i savi a los ulls de mon Amat, qui me digué més que també mateix volgué ser tingut per loco, per fer l'obediència del Pare celestial, qui havia dispost que passàs per aquelles afrontes, ignomínies i

desprecios. I les passà per fer l'obediència, com si fos el més ignorant del món, sens demostrar en niguna de les maneres la sua infinita saviesa, que d'aquí prenien motiu los malditos dimonis per inquietar a lo Amic, dient-li *per què és savi?* I ell respòs *per tal que és saviesa*. I tal saviesa, que no se pot comprendre de judicis humans, qui són tan limitats que, si no fos ab la gràcia i assistència del mateix Amat, seria impossible que se pogués dir ni explicar cosa alguna de la infinita i immensa saviesa de lo Amat. Per això estava tan ple de confusió aquest pobre i miserable Amic, el més indiscret i ignorant del món, com me veia tan assistida de mon divino Amat.

12. Jo li suplicava de lo més íntimo del meu cor, que m'assistís i ensenyàs el camí vertader, per on pogués encontrar lo qui és més del seu gust, ab unes penes i ànsies tan grans, que no em deixaven reposar. I ell me respongué, que niguna cosa és més del seu agrado, que veure fer complidament a les ànimes la voluntat de sos superiors, obeint-los en tot perfetament, com si fossen ignorants i sens judici. Més me digué: «Filla i esposa mia, aquesta doctrina he volgut donar-te per la gran necessitat que en tens, per les obres grans en què et té ocupada l'obediència. I així, sàpies que aquest és el camí més segur. No dons lloc a los dimonis, qui fan impossibles per desviar-te, no temes ni estigues dubtosa, que Jo mai te deixaré. Sies sempre obedient a los meus ministres, que obeint-los a ells m'obeeixes a mi. I passaràs encara per mortificacions majors de les que fins ara has passades, però pots aconsolar-te, que som Jo el qui tot ho disponc. I són molt del meu gust, per veure't rendida, anihilada i mortificada, que això no és ser loca ni ignorant, sinó ser savi i discreta a los meus ulls. Perquè la verdadera saviesa és passar per tot lo que mana la santa obediència, subjectant el propi judici sens voler entendre més de lo que li manen los superiors, per treballosa i penosa cosa que sien.»

13. Oh amantíssim i dolcíssim Jesús, amat de l'ànima mia, veritat és que són molt pesades les mortificacions que se m'ofereixen en aquesta ocasió. De tal manera que mai me són vingudes en el pensament, ni menos les hauria imaginades mai, però se coneix que és disposició de la vostra santíssima voluntat, per la gran quietud i tranquil·lidat ab què les pas per vòstron amor. Encara que és veritat que alguna d'elles és estada per a mi la cosa més pesada que se puga imaginar, i per ser lo que és no tinc empresa de poder-ho referir. Essent així veritat que, pel desig que tinc tan gran de patir i ser menospreciada, li he demanades a V.M. moltes vegades algunes llicències, perquè em tinguessen per vana i malendreçada. I m'apareixia que tenia tant de valor ab l'assistència de mon Amat, que tots mos superiors no haurien inventades tantes mortificacions com jo hauria passades per son amor. I no obstant tot això, aquesta no la m'havia pensada mai.

14. Verament fons gran mortificació aquesta, però la passí ab tant de sossiego, pau i quietud, que més apareixia un de los esperits celestials que ànima viadora i d'aquesta vida miserable. Ab tanta resignació que tenia a la santíssima voluntat de mon Amat, que no tan solament passí ab gust lo que tenia dispost, però encara estava prompta per a patir tot lo que ell havia patit, fins arribar a donar la vida nuda en una creu. I si més hei havia que patir, més patiria per son amor. No obstant, que una de les penes que més he sentides del meu Amat és la desnudés que ell passà en la creu, considerant que un senyor de tanta majestat hagués d'estar despullat, essent així que jo, qui som la mateixa vilesa i ruïndat, pel gran amor que tinc a la compostura i honestidat, me voldria encubrir fins les mans i la cara, que no la'm pogués veure niguna creatura d'aquest món. Consider V.M., qui sap molt bé les mortificacions que jo tenia, com les havia de passar, si no hagués estada tan

assistida de mon Amat. I ab ella les passava i preparava'm per a majors, fins a donar la pell, com sant Bartomeu apòstol, que seria complir-me un desig molt gran, que tinc ha molt de temps.

15. Perquè ves jo que aquest modo d'obeir és gran *saviesa* i molt del seu gust, en premi del que li havia donat, passant ab molt de rendiment i conformitat per aquestes mortificacions, me posà el seu santíssim cor en les mies mans i me digué que em feia senyora de la sua santíssima voluntat, que en fes tot quant voldria. De què restí més rendida, subjecta i obligada a fer en tot i per tot la sua santíssima voluntat, i li diguí: «Disponeu Déu meu tot lo que sia del vostro santíssim gust, vós qui *sou savi i saviesa* infinita, que jo som la més ignorant i indiscreta del món. Per això procur tot quant puc a cerrar los ulls del meu enteniment, i no vull veure més de lo que vós m'ensenyau per medi de mos superiors, que mir sempre com si éreu vós mateix qui em parlau, guiau i ensenyau lo que em convé, que és tot lo que desitja el meu cor, per acertar a amar i sempre més amar a vostra divina Majestat, sens nigung interès de voler ser tinguda per cuerda ni sàvia, antes bé voldria sempre ser tinguda sempre per tonta, loca i ignorant.»

16. Aquesta ignorància i locura és una gran *saviesa* a los ulls de mon divino Amat. I aquesta *saviesa*, així encuberta i dissimulada, és tant del seu agrado, que no se contentà en donar-me el cor i la voluntat, sinó encara me donà un abraç tan apretat, dolç i suave, que no és possible poder dir la gran unió en què em posà, ni la suavidat ni delícies que gosava de la sua gran bondat, qui volia que ves i entengués com és *savi i saviesa* sense fi, i que tota l'empleava en alegrar, alentar, regalar i il·luminar aquest pobre, vil i flac gusanillo de la terra, qui de la gran confusió que tenia de veure's tan regalat, no gosava obrir los ulls, perquè essent així veritat que som tan ignorant i la mateixa ignorància, certament que podia dir que era *savi i saviesa* per la gran unió que tenia ab mon divino Amat, qui em descubria secrets tan alts i abscondits, que no podia ignorar que participava i gosava de la infinita *saviesa* de mon divino espòs i volgut Amat, Jesús, que tenia en el meu cor. I jo estava tota en los seus santíssims braços i en el seu dolcíssim i preciosíssim cor, la més ben trobada, quieta i sossegada que se puga pensar, sens témer a nigunes mortificacions, antes desitjava tenir moltes ocasions de poder oferir-li no solament sacrificis sinó encara holocaustos i grans per son amor.

17. Tals eren les mortificacions que se m'oferiren en aquesta ocasió, que com som tan flaca i ruïna quant és de part mia, me faltava ànimo de poder-les passar, però desconfiant de mi, qui som la nada, i posant tota la confiança en mon divino Amat ab qui se pot tot, cresqué de tal manera la constància i el valor, que m'apareixia que no em podien dar tantes mortificacions com jo hauria passades per son amor, ab una set que tenia de rendir-me, subjectar-me i obeir a coses molt grans, que no hi havia cosa per dificultosa que fos qui la'm pogués apagar. Perquè considerava que mon amat i volgut espòs Jesús, essent *savi i saviesa* infinites vegades infinida, volgué ser tractat d'endemonià, ser tingut per loco i passar per tants impropis com li deien, que era alborotador de pobles, menjador, bevedor i molts altres oprobis, que certament no puc pensar que ànima qui tinga aquesta consideració, repar en nigunga cosa que li man la santa obediència, per aspra que sia, que no hu seran mai tant com les que tan dolçament abraçava nòstron amat Jesús per fer i complir en l'obediència del Pare celestial, fins a subjectar-se a aquells mals pontífices i miserables hòmens, qui el trataren ab tanta crueldat. I tot per lo amor que nos tenia i ensenyar-nos com havem de ser obedients, sens fer discursos en lo que nos manen los

superiors, per molt que nos pensem esser entesos i savis, sinó sempre subjectar el parer propi i que se faça la santíssima voluntat de Déu.

18. *E perquè és amable per tal que és amor.* Veient los dimonis que lo amic el beato Ramon ab tantes preguntes sempre los deixava burlats, volgueren examinar, si era interessat. I per això li preguntaren lo seu Amat *per què és amable?* Com si li diguessen ja havem vist i tenim entès *perquè és gloriós, poderós i savi.* Ara volem saber *per què és amable?* Per veure si tenia aplego a los regalos que li feia, però com lo Amic estimava més el bé de les ànimes que no les conveniències pròpies i que los mateixos regalos i favors que li feia lo Amat, *respòs perquè és amor.* I un amor infinit, benigne, piadós, dadivós, misericordiós, sempre prompte i aparellat per a perdonar-nos, sempre ab los braços uberts per abraçar-nos, olvidant-se de los agravis tants que li fem, si humilment li demanam perdó i com altres fills pròdigs, encara que havem gastat malament la nostra sustància que és la sua gràcia, tornar-nos en la sua casa que és la sua misericòrdia, sofrint-nos ab molta paciència i pietat.

19. Què més se pot dir d'aquest gran amor sens igual? I tot lo emplea en bé de les ànimes, qui no desempara nigú qui acodeix a ell. Antes bé a tots abraça ab molta afabilitat i caritat, comunicant-nos molts de favors i gràcies. Un amor qui no té repòs, preparant-nos innumerables camins per a tirar a si a totes les ànimes, si totes volguéssim anar a ell. Un amor qui nos aparta de les coses terrenes i caduques, i nos aporta a les duraderes i celestials. Al fin, no para fins a tenir a los seus Amics en una estreta unió i molt alta contemplació, com ab molta veritat pot dir aquest pobre i miserable Amic, qui en aquesta ocasió lo se'n portava el seu Amat ab tanta violència, que el se'n pujava com si del tot se n'hagués d'anar d'aquesta vida. Sia tot per major glòria del Pare, Fill i Esperit Sant. Sempre amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 39

Levàs de matí l'amic, e anava cercant son Amat. E trobà gents qui anaven per la carrera, a les quals demanà si havien vist lo seu Amat? E respongueren-li dient: Quan fon l'hora que el teu Amat fonc absent a tots ulls mentals? Respòs lo Amic i dix: Aprés que jo viui al meu Amat en mos pensaments, nunca fon absent als meus ulls corporals, perquè totes coses visibles me representen lo meu Amat.

1. En el mateix instant que Cristo Senyor nostro digué a lo amic el beato Ramon *Raymunde sequere me*, que fonc per ell el dia més clar de les sues ditxes i felicitats. Aquí mateix, sens perdre temps, deixà i renuncià totes les coses d'aquesta vida per cercar a Déu nostro Senyor. Per això diu *llevàs de matí lo Amic.* I també entenguí de mon divino Amat que, per la gran diligència que posà en llevar de si tots los impediments qui el podien estorvar per trobar el seu Amat, podem dir *llevàs de matí l'Amic*, perquè acostumam dir a alguna persona molt diligent, qui no perd res per sa peresa. Aquesta tal persona *es llevà de matí*, com si diguéssim no dorm, sempre està vigilant i no se descuida mai de cercar lo que li convé. I així, per totes aquestes rauons, podem dir ab molta veritat *llevàs de matí lo Amic.*

2. *E anava cercant son Amat*, posant molta diligència en complir la sua llei i observar los seus preceptes, que aquest és el vertader camí per ont s'ha de cercar a lo Amat. Per això no tenia repòs, sinó que ab unes ànsies grans procurava sempre a no faltar a los preceptes de la llei de Déu en la menor cosa que se puga imaginar. I aquestos cuidados donen tal pena a lo Amic, qui de veres ama lo seu Amat, que lo obliguen no tan solament a *llevar-se de matí*, però encara ni a poder reposar de níguna manera, sinó sempre *cercar* i més *cercar a son Amat* per aquest camí reial d'obeir los seus preceptes ab tota perfecció, sempre penant i tement si serà ofès el seu Amat a qui voldria donar molt de gust i antes morir que pecar.

3. Verament són unes ànsies aquestes molt grans i uns cuidados qui fortment atormenten a lo Amic. I jo diria, per l'experiència que tinc, que són vives flammes i un foc ardentíssim, qui abraza i crema contínuament el cor de lo Amic, desvellant-lo de modo que encara que volgués no pot aquietar-se i reposar un punt, sinó sempre ab majors ànsies i cuidados *cercar son Amat* per aquest camí de l'observància de los preceptes de Déu. I perquè fos ab major perfecció i rectitud, no faltar en níguna cosa de lo que manen los superiors. Així he passat podria dir tots los dies de la mia vida, i d'aquesta manera me *llevava de matí*. I encara podria dir més, que em durà molt de temps que de níguna manera me posava an el llit per a descansar, fins que em manà l'obediència lo contrari, sinó que de nits i de dia anava sempre feta una loca sens enteniment *cercant mon Amat*, qui em tirava i atreia de modo que, sols *per anar a cercar-lo*, no podia fer de menos de privar-me de qualsevol recreo, comoditat o descans que hagués menester, pel gran desig que tenia d'acertar i fer sempre lo més perfet, que sens nígun reparo és complir ab tota perfecció los preceptes de Déu nostro Senyor.

4. Jo tinc per cosa certa que ànima qui no és passada per aquestes ànsies i cuidados no sap què cosa és penar, sens alivio ni consuelo de níguna cosa, per molt que vullen aconsolar-la i aliviar-la. Perquè no hei ha cosa qui la puga aliviar, si no és el mateix Amat, que tant desitja deixant-se trobar, i que ell mateix la vulla aliviar i consolar. Que així succeeix d'ordinari, que se deixa trobar lo Amat, i aconsola i alivia el pobre Amic qui tant ha penat i treballat *cercant-lo* per aquest camí. Perquè com he dit, no hei ha camí més cert i més segur qui, ab major prestesa, nos aport a lo Amat, que és aquest d'observar la sua santa llei, procurant a llevar sempre totes les faltes i imperfeccions, que ab la sua gràcia i assistència tot se pot, confiant sempre en ell i desconfiant de si, mirant-lo sempre a ell, i que tot sia per major glòria sua.

5. Bé se deixa veure quant nos importa *el llevar-nos de matí* i no dormir, sinó estar-nos sempre vigilants, que això és lo que nos volgué ensenyar nòstron amat Jesús, quan digué a los apòstols qui estaven en la sua companyia en lo hort de Getsemaní *vigilate et orate ut non intretis in tentationem*, com si los digués *llevau-vos de matí*, vel·lant i cuidant de no rompre en níguna de les maneres la mia santa llei, que açò és lo que ab més vives instàncies los inemics procuren ab les sues tentacions. I aixó digué lo Amat a los apòstols, i en ells a tots nosaltres, per ensenyar-nos com nos havem de guardar de les temptacions *ut non intretis in tentationem*. I no tan solament se contentà en ensenyar-nos i avisar-nos ab paraules, sinó encara ab obres, pues que com tots sabem, estava en oració vigilant i penant per obeir rectíssimament a son divino Amat, el Pare celestial.

6. Certament queestic tan confusa que no sé que dir-me, quan veig les doctrines i ensenyances que nos dona nòstron amat Jesús. I que nosaltres siem tan descuidats, que níguna diligència fem per *llevar-nos de matí per cercar-lo* i trobar-lo, essent així que tant nos importa el trobar-lo. I així suplic a totes les ànimes, pel gran amor del mateix Amat, que procurem a *cercar-lo* cuidadosos i vigilants, que li donarem molt de gust. Suposat ell mateix me digué que nígú s'era *llevat més de matí* que ell mateix, per complir en los preceptes del Pare celestial. Suposat que des d'una eternitat lo estava obeint, cercant donar-nos el camí per ont havíem de caminar per trobar a lo Amat i un camí el més amable i suave que se puga imaginar. Basta que ell mateix ne sia volgut passar per endolcir-lo, això que nosaltres lo poguessem seguir i fer la sua santíssima voluntat.

7. En níguna cosa més roba una ànima la voluntat i afecte de Déu nostro Senyor, que ab aquestes ànsies i cuidados, perquè a aquest modo d'Amics demostra lo Amat un grandíssim amor, afavorint-los ab dolçures i suavidats, i enriquint-los ab moltes gràcies i riqueses espirituals. Així heu he sempre experimentat, ab lo desig gran que sempre he tingut de no faltar un àtomo en complir la sua santíssima voluntat, però és menester desocupar-se i oferir-se tot a ell, sentits i potències, i deixar-se en les sues santíssimes mans, rendits a la sua santíssima voluntat ab un propòsit firmíssim de perdre la vida primer i morir, que transgredir la sua santíssima llei. Que no és cosa dificultosa, sinó molt fàcil ab la gràcia del Senyor, *si nos llevam de matí* en el mateix instant que sentim les sues santes inspiracions, qui mai nos falten. I no tardar ni dilatar el temps, sinó aquí mateix *anar i cercar a lo Amat*, encara que sia treballant i penant, i procurar a dar-se pressa en caminar i millor seria volar, perquè la vida és breu, si volem dar gust a lo Amat, que per això *lo Amic* el beato Ramon *lleva's de matí*.

8. *E trobà gents, qui anaven per la carrera, a les quals demanà, si havien vist lo seu Amat?* Aquestes gents que trobà lo Amic eren aquells sospirs, ànsies i cuidados qui naixien i eixien del seu cor i voluntat, qui com a raïos anaven, i millor diria, volaven a lo Amat. I an aquestes *gents demanà lo Amic si havien vist lo seu Amat*, ab molta certesa que tenia que ells lo trobaven i sabien. I per això los demanava si havien vist aquell qui tant lo tenia enamorat, aquell altíssim i nobilíssim (f. 235) Senyor qui tant lo tenia prenat, el seu Amat, el seu creador i salvador. I finalment aquell amorosíssim, misericordiíssim i lliberalíssim Déu d'infinita majestat, ab qui volia parlar i a qui volia mirar i contemplar així com és, en lo més abscondit del seu cor, a ont sempre li parla ab tanta amistat, que no se pot dir ni pensar. I per lo mateix té tanta pena de no poder-lo trobar així com voldria.

9. No és possible dir quina pena tan gran és aquesta, perquè atormenta de tal manera a lo Amic que està fet un loco i desatinat, sempre *cercant lo seu Amat* sens poder fer de menos de preguntar i *demanar, si haurien vist lo seu Amat?* Perquè el fa penar i morir místicament i no pot encubrir el gran amor que li té. I així el vol veure i trobar, així com se pot deixar veure i trobar d'una pura creatura, que per això afligit, penat, loco i desatinat sempre *demana si haurien vist lo seu Amat?* Fent moltes diligències per a trobar-lo, abraçar-lo i contemplar-lo, que d'aquest món no en volia ni n'esperava níguna cosa, sinó patir i més patir per amar i més amar al qui li havia robat el cor i la voluntat.

10. *Correspongueren-li dient quan fon l'hora, que el teu Amat fonc absent a tos ulls mentals?* Com si li diguessen què és lo que demanes? De què tens pena, si sempre tens present lo teu Amat? *Quan fonc l'hora que el teu Amat fonc ausent a tos ulls mentals?*

Quan t'ha privat de la sua presència i vista regalada, que goses contínuament ab los ulls mentals? Digues-nos, lo has ofès o t'ets apartat d'ell transgredint algun de sos preceptes de què està tan desatinat i afligit cercant lo teu Amat ab tants de sospirs, *quan fonc l' hora que lo teu Amat fonc absent a tots ulls mentals?* I això li deien aconsolant-lo i animant-lo a què tingués valor, perquè prest lo regalaria i el trobaria així com desitjava, com a noticiosos del gran amor de lo Amat, que té a lo Amic qui el cerca ab aquestos cuidados. I en particular, la lliberalitat ab què se comunica a lo Amic después d'haver penat i treballat en cercar-lo.

11. Bé apareix que aquestes gentes entenien a lo Amic, però ells no li responien a lo que volia, perquè no deia lo Amic, que lo Amat fos absent a sos ulls mentals, que per gràcia sua sempre el tenia present ab molta claredat, sinó lo que los demanava és si lo havien vist així com ell desitjava veure'l, perquè era arribat a tal extrem de voler-lo veure així com és, que niguna altra presència lo podia aquietar. Per això *demanava si haurien vist lo seu Amat?* Com si suplicàs an el mateix Amat, que descobrís la sua divina cara, que sols aquella el podia sossegar i aliviar de la pena i aflicció que sentia veient la sua gran hermosura i majestat.

12. Quan Déu nostro Senyor me donava lloc, no deixava de reparar que era un gran atreviment el que tenia, suposat el mateix Amat me tenia en un mar de Déu tan gran, que no és possible poder explicar com és. Perquè és una grandesa que altri no la pot comprendre sinó ell mateix, qui té ciència infinita. I no obstant que estava gosant tanta grandesa, noblesa i majestat, i que en aquest mateix temps me considerava mereixedora de lo Infern, i encara que era poc per mi, era tan gran la força que em feia lo amor que li tenia, que no podia fer de menos de voler-lo veure ab major claredat i llum de la que tenia, de lo qual se pot inferir que ànima qui camina per aquesta carrera *llevant-se de matí*, això és, vigilant i procurant sempre la major observància possible de los preceptes de Déu nostro Senyor, arriba an aquestos extrems que apareix que no sap lo que fa, què diu ni què vol. Essent així veritat que va molt acertada en lo que pretén, perquè per últim se resol a què primer vol morir que pecar, i en tot lo demás se faça sempre la santíssima voluntat de Déu nostro Senyor, deixant-se tota en les sues santíssimes mans i sempre desconfiant de si.

13. És cosa particular que per loco, desatinat, o embriac que estiga lo Amic mai perd el camí, con que se veu que aquestos accesos, atreviments o desmasies qui el fan aparèixer sens enteniment no són locures ni desconcerts, sinó una llibertat que li dona lo Amat tan gran, que al parèixer tot li està bé, pel gran cuidado que té de *llevar-se de matí* de no rompre los preceptes de Déu i procurar a cercar-lo fins a trobar-lo per més amar-lo i sempre més amar-lo, que aquesta és la causa perquè ab tants d'anhelos *demana si haurien vist lo seu Amat?* Com si digués, hauríeu-lo vist del modo que el vos deman? Que vull anar a postrar-me a los seus santíssims peus, i com altra Magdalena demanar-li perdó, plorant los meus pecats i ofenses grans, que he comeses contra d'ell.

14. A dir la veritat estava feta un mar de llàgrimes i plena de confusió, per veure la llum tan gran que donava mon divino Amat a los meus *ulls mentals*, que certament estic de contínuo gosant i mirant a Déu nostro Senyor, que és de les majors ditxes que se poden gosar en aquesta vida. I que tant de bé concedesca lo Amat an aquest pobre i miserable Amic, el més ruí, flac i desatent d'aquest món! Aquesta era la mia pena, aquestes les

llàgrimes i plors, i aquesta era la mia confusió, en particular per no tenir què oferir-li en acció de gràcies, sinó flaqueses i [a peu de pàgina: He vist el plec 28 dialogació i càntic d'amor núm. 39. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] (f. 236) maldat, però confii de los mèrits santíssims de la sacrosanta Passió de mon espòs Jesús, que li oferia suplicant-lo que ell mateix se donàs les gràcies, qui les se donaria a son gust.

15. Així se comunica mon divino Amat a los Amics qui el cerquen per aquesta *carrera* empleant-se tots en complir i obeir a los seus preceptes, vivint ab tota puresa d'intenció. An aquestos està present a los seus ulls mentals ab grandíssima claredat, i per al contrari, a les ànimes qui no heu fan així los priva de la sua presència, que és una desditxa gran. Plàcia a sa divina i soberana Majestat que no l'experimentem, i així procurem a *llevar-nos de matí*, a la primera llum de les sues santíssimes inspiracions, molt atents i vigilants en no transgredir los seus preceptes, si volem trobar-lo i gosar de la sua divina presència, i no perdre'l mai de vista, que això és qui ab tantes veres feia sospirar, penar i plorar aquest pobre i miserable Amic, sempre temerosa que per la mia maldat no se faça *absent a los meus ulls mentals*, encara que molt confiada de la sua infinita bondat.

16. És la cosa més amarga per a mi que se puga trobar, sols el pensar que per culpa mia se pot ausentar lo meu Amat dels meus ulls mentals. I és una creu tan pesada, que sols ab la sua gràcia la puc aportar, perquè és una ditxa tan gran el gosar-lo i tenir-lo present, que no poden arribar a pensar quant gran és nigu enteniment humà. Perquè lo Amic i lo Amat se miren ab tan gran atenció, que los *ulls mentals* de lo Amic s'embeuen lo seu Amat, i lo Amat ab los seus s'embeu a lo Amic, d'un modo que jo no el sé explicar. Lo que sé és que el qui tot ho pot, ho vol i dispon així. Faça's la sua santíssima voluntat, d'ont podem inferir quant gran pena ha de ser per lo Amic el considerar que per culpa sua puga perdre tot aquest bé.

17. Mes quan lo Amat, per son gust i perquè vol, fa alguns amagos d'ausentar-se de lo Amic, qui fa lo que pot ajudat de la sua gràcia per dar-li gust, sent lo Amic tal pena i aflicció, que no sé cosa pesada d'aquesta vida a què poder-ho acomparar. Què serà doncs, si per culpa sua, s'ausenta lo seu Amat? Jo crec que no és menester molta intel·ligència per considerar que és una pena molt gran. I així procurem a vigilar i a *llevar-nos de matí*, si no volem que *lo Amat sia absent a nostros ulls mentals*, i preguem-lo, que totes les ànimes puguen gosar de la sua divina presència, que per a mi seria un grandíssim contento i per a tots una grandíssima misericòrdia, que és un tesor poc conegut, i per això són pocs los qui se lleven de matí per a cercar-lo.

18. *Respòs lo Amic i dix: Aprés que jo viu el meu Amat en mos pensaments, nunca fon absent als meus ulls corporals, perquè totes coses visibles me representen lo meu Amat.* Aquesta resposta confirma tot lo que tenc explicat, i molt més de lo que se pot explicar ni referir, perquè aprés que lo Amic ha vist a son Amat ab los ulls mentals li queda tan imprès en lo seu enteniment, memòria i voluntat, que apareix que aquella llum tan clara del seu Amat redunda a los ulls corporals. Així heu puc dir ab molta veritat, *perquè aprés que jo viu el meu Amat en mons pensaments nunca fou ausent als meus ulls corporals*, perquè restí tan unida i abraçada ab ell que m'apareixia que encara que jo ho hagués volgut, no el podia deixar de mirar, ni tampoc m'apareixia que ell me pogués esser absent ni a los ulls mentals ni a los ulls corporals, *perquè totes coses visibles me representen lo meu Amat.* Perquè des de la major i més noble creatura fins al menor i més vil gusanillo

de la terra *me representen*. El mir, contemplo i confés creador i governador de tot quant és, ab tanta fe i constància, que no tendria niguna pena de morir i donar la vida per aquesta veritat.

19. Plàcia al Senyor que totes les ànimes tinguessen aquesta claredat, i que tinguessen present a sos ulls corporals a mon divino Amat així com lo tenia aquest pobre i miserable Amic, qui s'ahogava de tant que gosava de son Amat i de les sues delícies, ab tanta dolçura i suavidat que per ser tan gran no la podia tolerar, tota submergida dins un mar immenso de Déu, gran, poderós, majestuós i senyor de tot, qui em tenia pasmada i admirada dient-li: «Oh Déu meu, creador i redemptor meu, què ditxa tan gran és aquesta per qui mereix mil inferns, gosar d'una benaventurança celestial essent tan indigna i plena de maldat!» Per això, plena de confusió, no podia detenir aquell ímpetu d'amor qui cremava en el meu cor, ni heu podia soportar, perquè tota em disrritia d'un modo que no sé referir.

20. Quan actualment estava escrivint aquestes paraules, cresqué aquest ímpetu d'amor ab tanta manera, que em restí tota suspena. I mon Amat me digué que volia aliviar-me de les afliccions que patia, i així m'elevà a la Pàtria celestial. I descobrí'm la sua grandesa i majestat ab tanta llum i claredat, que tota admirada comencí a cantar *Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, Tu solus altissimus Jesuchriste*, perquè veia molt clar que sols ell és qui pot fer tot lo que vol, i per això feia unes fineses tan grans i particulars (f. 237) com són aquestes. I me digué: «Què vols més de mi, que complir-te tos desigs de veure'm així com som, que per això t'he aportada a la glòria? Què vols més de mi, que no em demanaràs cosa, qui sia convenient, que no la't concedesca per la gran compassió que tinc de tu, quan te veig penar i tribular per mon amor? Vols res més de mi, filla i esposa molt amada del meu cor? Molts s'enganyen pensant que em desagraden los desatinos i atreviments de lo Amic, quan me volen sempre mirar, contemplar i abraçar ab dolçura i suavidat, parlant-me i dient-me coses semblants. I Jo et dic que no em poden donar major regalo que aquest, de tal manera, que si havia de pendre algun sustento d'aquesta vida seria aquest, d'ont pots considerar quan del meu gust i agrado deu esser. I així procura a alentar a les ànimes que prenguen aquest camí, i dir-los que no s'entretenguen en coses creades sinó en lo mestre qui les ha creades.»

21. Certament que és una cosa aquesta molt particular, perquè aquestes últimes paraules jo les tenia en mon pensament. I quan ell m'hauria dat lloc de respondre-li, li volia dir que no volia sinó a Déu, i niguna altra cosa qui no fos Déu, perquè no volia cosa creada sinó el mestre qui les ha creades. I quan vaig sentir que em digué lo que jo pensava, li supliquí que em fes gràcia que totes les ànimes gosassen eternament lo que aleshores me feia gosar a mi. I que ab això m'apareixia que no tindria més que demanar ni desitjar en aquesta vida, i això per dos motius; lo un perquè si totes estaven així ja no farien més cosa contra la voluntat del Senyor; i lo altre, perquè mai més ja no deixarien d'alabar-lo, que és tot lo que desitja el meu cor. I sols aquestes dos coses lo poden assaciar pel gran amor que li té i per la gran llum i claredat que tenen *mos ulls mentals* de la sua grandesa, noblesa i majestat, qui em té tan robada i suspena, que no és possible que ànima qui no hu passa, que hu pugua entendre ni pensar de manera alguna.

22. Consider V.M. ab quantes veres se deuria procurar veure a mon divino *Amat ab los ulls mentals*, perquè no fos absent a los ulls corporals ni per un instant. Un Déu de summa

majestat, admirable en tot, que per això fa obres tan portentoses ab aquest pobre i miserable Amic. No tenim que admirar-nos perquè és tot i heu pot tot, i se comunica tot a qui vol i del modo que vol, perquè el seu poder és infinites vegades infinit, i lo emplea a son gust i per son gust lo mostra an aquesta gran pecadora, plena de tota maldat, de confusió, llàgrimes i plors cantant del més fondo de l'ànima sua el psalm tant de son gust *In te domine speravi non confundar in eternum*. I acabat aquest el *de profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*, confiant tant en lo seu santíssim poder com puga confiar niguna creatura tan ruïna com jo. I suplicant-li que concedesca a tots aquestes gràcies per la sua gran bondat i pietat, perquè tots poguésem dir com lo Amic *après que jo viu el meu Amat en mos pensaments nunca fon absent als meus ulls corporals, perquè totes coses visibles me representen lo meu Amat*.

23. *Totes les coses visibles representen a lo Amic lo seu Amat*, tan vivament que no pot veure cosa que no tinga present al seu Amat. Si veu una cosa gran, aquí mateix té present la grandesa de l'Amat, i en particular, quan veig el mar. No és possible pensar les representacions que tinc de la immensitat de mon divino Amat, a qui voldria submergir a totes les ànimes i, ab la sua gràcia, limpiar-les de totes les sues faltes. Si veig la llum del foc, al mateix instant se'm representa la infinita caritat de lo Amat i voldria, ab lo foc del seu divino amor, encendre i abraçar a totes les creatures; i ab la llum del seu resplendor, il·luminar a totes les ànimes perquè coneguessen, servissen i amassen a son creador. Si veig alguna cosa hermosa, tinc present la infinita hermosura del meu Amat; si alguna cosa suave i dolça, veig quant més suave i dolç és lo meu Amat. I per acabar, no hei ha cosa de la major fins a la menor, qui no em represent lo meu Amat i, si havia de dir totes les representacions que jo tinc de mon Amat en totes les coses visibles, seria mai acabar. I així puc dir ab molta veritat, com lo amic el beato Ramon, *que après que jo viu al meu Amat en mos pensaments, nunca fon absent als meus ulls corporals, perquè totes coses visibles me representen lo meu Amat*.

24. Sobre totes aquestes fineses que féu lo Amat per aquest pobre Amic, que em tenien admirada, féu encara aquesta altra que em digué que, ab aquesta consideració, qui som jo i qui sou vós? Lo tendriem sempre molt present. I m'ho ensenyava d'aquest modo, que digués qui som jo? Una vil, flaca i miserable creatura i ruïna pecadora, plena de tota maldat, i qui sou vós? Un Déu grandíssim, altíssim, amabilíssim, poderosíssim, clementíssim, graciosíssim, misericordíssim, amorosíssim, piadosíssim i lliberalíssim sense fi, que em deixà admirada i pasmada sens poder-me'n olvidar. I així contínuament li deia: «Qui som jo? I qui sou vós? Qui m'ensenyau ab tanta benignitat, pare i redemptor meu, espòs meu, consuelo i recreio de l'ànima mia». Confusa de veure que essent ell qui és, gran i poderós sens fi, se volgués comunicar ab tanta lliberalitat. El meu cor tot se desfeia, perquè no podia sostenir tantes gràcies i favors com abundava, i no obstant, que feia tot quant podia perquè no se conegués a lo exterior, no podia reprimir-me, sinó que haguí d'interrumpir ab molts requiebros de qui som jo i qui sou vós? Sia tot per major glòria del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant. Amèn.

(f. 238) *Dialogació i càntic d'amor núm. 40*

Ab ulls de pensaments, llanguiments i de sospirs e de plors, mirava l'amic al seu Amat, e ab ulls de justícia, gràcia, pietat, misericòrdia e de lliberalitat, lo Amat remirava al seu Amic, e un ocell cantava lo placent esguard sobre dit.

1. Lo mateix és mirar a lo Amat ab ulls de pensaments, llanguiments e de sospirs e de plors, que mirar-lo ab ulls d'amors. (Així ho entenia del mateix Amat) perquè no se poden trobar ulls més plens de pensaments, llanguiments, sospirs i plors, que los ulls de lo Amic, qui vertaderament està enamorat del divino Amat. I són aquestos ulls tan eficacis ab lo seu mirar, que apareix que contínuament s'estan embevent a lo Amat. I no és molt, perquè són ulls d'amor, qui sempre està martirisant i abrasant el pobre Amic, qui tot s'encén i consum per son Amat sens poder deixar de veure ab molta claredat, que *ab ulls de pensaments, llanguiments, e de sospirs e de plors, mirà lo Amic al seu Amat.*

2. Així ho està experimentant aquest pobre i miserable Amic, qui tot s'abrsa i consum per son divino Amat, ab tanta diversitat de *pensaments* que m'ocasiona aquest divino incendi, que no m'apareix possible deixar de mirar a mon Amat, perquè és tan vigilant lo Amor, que posa tants d'ulls a lo Amic com diversitat de *pensaments* té en son Amat. Unes vegades pensant en la sua grandesa, majestat, noblesa, suavitat, dolçura i benignitat; altres vegades, si el deu tenir ofès, si li haurà sabut demanar perdó de sos pecats, si fa perfetament la sua voluntat, i tants altres *pensaments*, que seria mai acabar si los hagués de referir, però sobre tots los *pensaments*, los qui més turmenten a lo Amic, són aquells *pensaments* tants i tan contínuos que té de voler sempre més amar, i tenir estretíssima amistat ab son divino Amat. I per això no tan solament *lo mira ab ulls de pensaments*, sinó encara de *llanguiments, sospirs e plors*.

3. Los majors *llanguiments* donen aquestos *pensaments* que se puguen imaginar, perquè quan jo pensava que no lo amava tant com lo volia amar, veient que no hi havia nigrun amor qui em pogués assaciar, quan jo pensava la mia misèria, flaqueza i maldat i encara que no la coneixia tant com és, i quan jo pensava estar tan afavorida de mon divino Amat, i veia'm tan mal agràida i que tan poc corresponia a les mies obligacions, venia a punt d'expirar, *ab tals llanguiments*, que el cor me rebentava de pena, les entranyes se desfeien, i los ossos se cruixien mirant a mon Déu i Senyor tan digne de ser amat, que bé podia dir ab molta veritat *que el mirava ab ulls de llanguiments*. I molt de temps, sens poder parlar, sinó llanguint i penant per voler-lo més amar. I ab tot això, el major alivio, consuelo i alegria que té lo Amic és llanguir i penar d'aquesta manera, perquè pateix per amor del seu Amat, i en presència del mateix Amat, *que està mirant ab ulls de llanguiments*.

4. El major de tots los *llanguiments* que pot tenir lo Amic és pensar si tindria ofès el seu Amat (així m'ho digué el mateix Amat), i així heu experiment jo, perquè lo havia de rebre sacramentat i estava pensant en la mia gran misèria i maldat, que descubria ab molta claredat. I ab tot, que no em faltava una grandíssima confiança, que sempre tinc de mon Amat, sols de pensar si lo tindria ofès i enutjat, tenia tals penes i cuidados tan grans, que no sé entendre com és per poder-ho explicar. I no era per nigrun temor que tingués de lo Infern, encara que sé molt bé que el tinc merescut, i encara que és poc per mi, sinó tan solament por de tenir disgustat el qui és digne de tota honra i veneració. I aquestos cuidados i temors m'ocasionaven tals *llanguiments*, que venia a punt de morir, sempre *mirant el meu Amat*.

5. Jo diria que el fi que té lo Amat, quan posa lo Amic en aquestos *llanguiments* tan grans, és per créixer i augmentar l'amistat, perquè mirant lo Amic el seu Amat ab aquestos *llanguiments*, lo mira també *ab ulls de sospirs*. I són tants i tals aquestos sospirs, que lo abrasen i encenen en amor del seu Amat, perquè són unes vives centelles d'amor, que de lo més íntimo del seu cor envia a lo Amat. Qui podrà contar ni dir *los sospirs* d'aquest pobre Amic, que enviava a lo seu Amat, dient-li: «Ah Déu meu, espòs de l'ànima mia, quan serà aquell dia que mon cor vos amarà? Ah Déu altíssim, quan serà l'hora que no faré cosa qui no sia del vostre gust? Ah Déu gran i poderós, quan me veuré morta a totes les coses d'aquesta vida i viva per vós? Ah Déu clementíssim i amorosíssim, quan serà aquell temps que em tendreu ab la major gràcia, amistat i unió que se sia vista mai en niguna ànima? Oh Déu del meu cor, deveu estar enutjat de mi? Déu de la mia voluntat deveu estar felló de mi? Deveu estar ofès? Jo sé que he pecat, però confii en la vostra gran misericòrdia, que m'haureu perdonat.» I d'aquesta manera suspirant s'abrasava en amor del seu Amat aquest pobre i miserable Amic, considerant que lo havia de rebre sacramentat, que és una gràcia i favor tan gran que no se pot ponderar. I per això mateix *lo mirava ab ulls de pensaments, llanguiments e de sospirs e de plors*.

6. Aquest modo de mirar a lo Amat és tan penós i gustós a lo Amic, que encara que jo visqués fins a la fi del món, sempre explicant i ponderant quant gran és aquest penar i aquest gosar de lo Amic, no hu acabaria mai d'explicar i ponderar, perquè sols la sabiduria de Déu, qui té aquesta habilitat d'endolcir lo que és amarg, pot dir i explicar lo que és. Lo que jo puc dir és que *mirar a lo Amat* ab aquestos *ulls de sospirs* tan amorosos, si bé eren molt penosos per conèixer la mia indignitat, eren però tan dolces i suaves, que tota em desfeia com la cera en el foc, d'ont venien les llàgrimes i *plors* ab molts actes d'humilitat, postrant-me moltes vegades per la terra a los peus de les religioses mes germanes, suplicant-los que m'alcançassen misericòrdia de mon divino Amat que, per esser tan gran pecadora, no em trobava digna d'alçar-me de la terra. I si més baix me fos poguda posar, més baix me fora posada, tanta era la confusió que tenia de la mia gran misèria i maldat; però sempre *mirava al meu Amat ab ulls de pensaments, llanguiments e de sospirs e de plors*.

7. Així em trobava en aquesta ocasió que havia de rebre a Cristo sacramentat, tota plena *de plors*, ab tanta pena que el cor me rebentava. Per una part veient-me tan mala no m'atrevia anar a rebre la comunió; per altra part, veient la necessitat que en tenia i l'obediència qui hu disponia així, no em podia detenir. I d'aquesta manera, entre temor i confiança, rebí a Cristo, mon Amat. I fonc tanta la sua lliberalitat, que sols del foc que em comunicava pareixia que havia de rebentar, i que el cor m'havia d'eixir del pit. I per la pena que sentia de què aquest gran rei celestial, d'infinita majestat, hagués de venir an aquest pobre cor tan mal dispost i ple de tota maldat, me donava una grandíssima suavitat. I m'aconsolà d'aquesta manera, que em descobrí la sua santíssima mare en el meu cor, i me digué que ella seria el sacrari a ont estaria, això que jo descansàs de la pena que tenia.

8. Jo no sé explicar lo que tinguí de contento, quan vaig veure lo meu Amat en aquell ditxosíssim sacrari de les puríssimes entranyes de Maria santíssima, més resplendent que mil sols. I les delícies que tenia ab aquest pobre i miserable Amic era cosa d'admiració, i deia'm que mai usava més de la sua infinita misericòrdia que quan estava en aquell santíssim sacrari de la sua santíssima mare. No que ell deix mai d'esser infinitament misericordiós, antes bé el major contento que té és que les ànimes li donen lloc de poder

usar de misericòrdia, sinó que volgué donar-me a entendre lo molt que estava gustós en aquell santíssim sacrari, i en el cor de lo Amic, qui el *mirava ab ulls de pensaments, llanguiments e de sospirs e de plors*, qui mirant la grandíssima lliberalitat de lo Amat aumentaren en tanta manera, que era cosa d'alabar al Senyor.

9. Jo estava tota admirada i pasmada, plena de confusió i ab un desig més que gran de fer-li infinites gràcies per tants singulars binificis, pues tenia allí tota la riquesa, noblesa, hermosura, dolçura, suavitat, amor i benignitat que se puga desitjar ni gosar. Veure el modo com aconsolaven aquest miserable Amic, tant la mare com el fill, no hei havia més que mirar. La mare, Maria santíssima, me digué que era reina de los àngels, i així que els manaria que vinguessen a donar gràcies per mi al seu santíssim Fill, com en efecte vingueren una innumerable multitud d'aquells esperits celestials, i entonaren ab gran dolçura i suavitat el *Te Deum laudamus*. I Maria santíssima també cantava, i jo cantava, i formàrem un cor de música, el més suave i regalat que se puga pensar ni imaginar, i mon divino Amat, tot gosós i gustós, prosseguia sempre en voler-me donar a entendre que mai lo trobarem més lliberal, que mirant-lo en les puríssimes entranyes de la sua santíssima mare Maria.

10. Per donar-m'ho millor a entendre m'ho declarava ab aquest exemple i deia: «Veuràs que los hòmens, quan volen demanar alguna gràcia a algun gran senyor, moltes vegades esperen que vàgia a algun deport o recreo. I en aquella ocasió li demanen lo que pretenen i ell no se fa dificultós en concedir pel contento i alegria en què està. I així, Jo no he tingut major regalo ni recreo, que el temps que estiguí en les puríssimes entranyes de la mia mare, perquè allí estiguí més a mon gust que a nigung lloc, i així allí estic lliberal per a concedir lo que em demanen, si és per major glòria de mon Pare celestial.» Oh gran Déu omnipotent, bé se veu que sou tot misericòrdia i lliberalitat, pues que vós mateix nos donau los medis més eficaces ab què podem alcançar lo que vos suplicam. Doncs quina ànima ab aquestes notícies, si vol que les sues súplices isquen ben despatxades, no mirarà a mon divino Amat en les santíssimes i puríssimes entranyes de Maria santíssima, a ont ell estava tan gustós? Jo los asseguro que si el meditam i consideram d'aquesta manera el trobarem tan dadivós i lliberal, que no li demanarem cosa, qui convinga a glòria de Déu nostro Senyor, que no l'alancem ab tota prestesa; en particular, si *el miram ab ulls de pensaments, llanguiments e de sospirs e de plors*.

11. Jo ho puc dir ab tanta veritat i tinc-ne tanta experiència que, en posar-me en oració, mirant a mon divino Amat en les puríssimes entranyes de (f. 240) Maria santíssima no tan solament alcanç lo que li deman, sinó molt més de lo que li deman, com podem veure en aquesta ocasió, que se mostrava lo Amat tan lliberal en fer-me favors, que li estava dient que les forces mies no podien sostenir tant de bé com me comunicava, perquè del fervor i suavitat que sentia tota em disrretia i desfeia com la cera en el foc. No obstant, que lo ànimo i valor que tenia era molt gran, en tant que encara desitjava veure'l així com és, i nigung altra cosa basta a poder-me assaciar, per això *mirava a mon Amat ab ulls de pensaments, llanguiment, e de sospirs e de plors*, però ab un gran rendiment a la sua santíssima voluntat, sens perturbar-me ni alterar-me de nigung manera, gràcies ne sien fetes a sa divina Majestat de qui venia tot.

12. Tan gran era el rendiment que tenia i la conformitat ab la sua santíssima voluntat, que no em faltaven moltes i grans mortificacions i, si bé les sentia com a flaca, però estava de

manera que no podia dir altra cosa sinó sia feta la sua santíssima voluntat. I no tan solament no em queixava, sinó encara, si hagués estat en mà mia, jo mateixa ho haguera disposat així com judicava que hu disponia mon Amat, sens reparar los grans *llanguiments, sospirs i plors* en què me tenien posada. I així no feia altra cosa que engrandir i alabar el qui tot ho pot, que per això havia posat tant de rendiment i conformitat en el cor d'aquest pobre i miserable Amic, ple de tota misèria i maldat, que això tan solament és qui em fa penar rigurosíssimament, perquè de nígú tem més que de mi mateixa, i de nígú tinc menos confiança que de mi. Per això, quan *lo mirava ab ulls de pensaments, llanguiments, e de sospirs, e de plors* no em cansava de dir-li: «Quan serà Déu meu aquella hora que et miraré ab ulls de claredat, sempre amant-vos i alabant-vos per tota l'eternitat?»

13. Però ditxós moltes vegades lo Amic qui en aquesta vida miserable *mira lo seu Amat ab ulls de pensaments, llanguiments, e de sospirs e de plors*, perquè és tant del gust de lo Amat, que bé se pot prometre i tenir viva esperança que en l'altra vida li concedirà una vista tan clara, que no hei haurà més que desitjar, sinó gosar sens *llanguiments, sospirs, ni plors* en premi dels que sosté en aquesta vida purament per amor del seu Amat. Lo qui m'affligeix en gran manera és veure que no se perd sinó per nosaltres, perquè lo Amat sempre nos està esperant ab molt de gust, i té gran contento d'aquestos *pensaments, llanguiments, sospirs i plors*. Pues no és una gran crueldat no voler dar aquest gust a lo Amat? I no és estimar poc les nostres ànimes privar-les d'una ditxa tan gran? I tan gran ditxa que tenen aquestes ànimes, *qui miren lo seu Amat ab ulls de pensaments, llanguiments, sospirs e plors*, que no tan solament en la Pàtria celestial los dona aquesta vista tan clara, però encara en aquesta vida miserable, moltes vegades les dona tanta claredat que, com si fossen esperits benaventurats, no poden dir altra cosa sinó *Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, Tu solus altissimus Jesuchriste in gloria Dei Patris, amen*. Perquè sempre *remira lo seu Amic ab ulls de justícia, gràcia, pietat, misericòrdia e de lliberalitat*.

14. «Mira, filla del meu cor, (me deia el meu Amat) ab quanta lliberalitat remuner Jo *los pensaments, llanguiments, sospirs e plors de mos Amics*. Bé ho pots col·legir de les mateixes paraules que diu lo amic el beato Ramon *e ab ulls de justícia, gràcia, pietat, misericòrdia e lliberalitat lo Amat remirava al seu Amic*. Remirar és lo mateix que mirar i tornar a mirar moltes vegades, i així diu el beato Ramon *remirava* per donar-nos entendre que lo Amat, Déu, té molt de compte de tots *los pensaments, llanguiments, sospirs e plors de lo Amic*. I que aquestos *los remira ab ulls de justícia*, perquè ni el menor pensament de lo Amic rest sens remuneració, que així deu fer qualsevol qui té obligació d'administrar justícia, que no s'ha de contentar en mirar, sinó que la deu mirar moltes vegades i remirar, si vol acertar, perquè així ho requereix la justícia, que se don a cada cosa lo qui és seu. I per això és necessari *remirar*, si no se volen posar en perill d'errar.»

15. *Ab ulls de justícia remirava lo Amat aquest pobre i miserable Amic* en tant que encara que és veritat que, quant és de ma part, tinc molt ben guanyat lo infern, ab tot això ell me pujava tota en el cel, per donar-me a entendre que el cel de justícia és nostre, si nosaltres no el perdem per la nostra maldat. I és nostre perquè ell lo ha guanyat ab molts i grans *llanguiments, sospirs e plors* fins a desremar tota la sua santíssima i preciosíssima sang. I per això níguna ànima, per molts i grans pecats que haja comesos, mai ha de desconfiar *de la gràcia, pietat, misericòrdia i lliberalitat* de nòstron divino Amat, perquè sempre nos està *mirant ab ulls de justícia*, no per a castigar-nos, sinó per a donar-nos lo que tan car

nos ha comprat. No perquè ho tinguem merescut, sinó per la sua gran bondat i amor, qui no té igual, i per això nos mira també *ab ulls de gràcia*.

16. «No és una gran *gràcia* an el qui està pres i lligat en esclavitud donar-li llibertat? Claro està, doncs, qui *ha remirat* lo seu Amic ab majors *ulls de gràcia* que Jo? (me deia mon Amat) Qui he deslligat i tret de l'esclavitud gran en què estava el meu Amic, el Gènere humà, per causa del pecat. I per alliberar-lo no he reparat en niguens treballs, sofrint ab molta paciència molts llanguiments, sospirs i plors. Comprant la sua llibertat ab la mia preciosíssima i santíssima sang. Això sí que és *lo Amat remirar lo seu Amic ab ulls de gràcia!* Pues és estada una redempció copiosíssima, un benefici tan gran que no se pot ponderar, sinó que haurien d'estar contínuament fent-me gràcies per tant d'amor i caritat.»

17. *Ab ulls de gràcia remira* (també mateix) *lo Amat el seu Amic*, quan an aquelles ànimes qui li tenen amor, les posa en tan gran unió i amistat (que del modo que pot esser) Déu abaixa a esser home i púgia lo home a esser Déu. Una ditxa tan gran que no se pot explicar, i una grandíssima crueltat de molts qui, per la sua maldat, se priven d'un bé tan gran. Per les santíssimes llagues de mon espòs Jesús, que procurem la sua amistat, suplicant-lo que nos *remir ab ulls de justícia, gràcia, pietat, misericòrdia i lliberalitat*. De *pietat* tenint de nosaltres compassió, i de *misericòrdia* subvenint totes les nostres necessitats, que bé sabem ab quanta *pietat, misericòrdia i lliberalitat, ha remirat lo Amat al seu Amic* el Gènere humà, pues que no s'és contentat en redimir-nos i aliviar-nos, sinó encara nos ha deixats ministres en la Isglésia per a guiar-nos i governar-nos (misericòrdia molt gran per qui la sap estimar i apresciar).

18. Molt se lamentava mon Amat del poc aprecio que se fa d'aquesta gran misericòrdia, perquè és tan gran com podem veure del poder que els ha donat, suposat que los seus ministres són qui, mediant el sagrament de penitència, nos deslliguen i desembarassen de les cadenes i lligams del pecat, qui nos fa esclaus i súbdits de nòstron inimic lo dimoni. I moltes altres misericòrdies grans, que per ells rebem de sa divina Majestat, que primer s'acabaria el món que no acabariem de referir-les, si les haguéssim de comptar. I tot aquest bé ve a *lo Amic per remirar-lo el seu Amat ab ulls de misericòrdia e de lliberalitat*.

19. *E ab ulls de lliberalitat remira lo Amat el seu Amic*, com podem veure de les moltes obres i meravelles grans que ha fetes pel Gènere humà, son Amic. I sobre totes elles, i ab molta particularitat, en lo altíssim i diviníssim sagrament de l'eucaristia, quan digué *Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur, accipite et manducate, bibite ex eo omnes*. Què major *lliberalitat* pot trobar-se que donar-nos la sua pròpia carn en menjar, i la sua preciosíssima sang en beguda? Què major *lliberalitat* volem trobar? Suposat ab la sua carn i sang nos ha donat tot el seu bé, totes les sues riqueses i tot quant nos podia donar: carn, sang, ànima i divinitat. Aquesta sí que és *lliberalitat*, essent un Déu d'infinít poder, donar-nos tot quant nos podia donar! I donar-nos-ho a tots sens excepció de persones, *accipite et manducate ex hoc omnes*. Bé podem dir, doncs, que *ab ulls de lliberalitat lo Amat remirava al seu Amic*.

20. Bé pot estar certa una persona esser-li lo altre *el seu Amic*, quan li dona tot lo que té. I qui millor ha feta aquesta demostració ab los hòmens que mon divino amat i espòs Jesús, qui a més d'haver-nos donat totes les sues riqueses, al parèixer, no està content, perquè an aquelles ànimes an a qui pot dir ell *el meu Amic*, li fa tantes gràcies i favors, que el fa

senyor de la sua voluntat. Que bé ho experimenta aquest pobre i miserable Amic ab les tantes mercès que contínuament rep de la sua santíssima i lliberalíssima mà, en particular, ordinàriament, rebent-lo sacramentat, que m'ha succeït moltes vegades veient-me tan afavorida de la sua lliberalitat, quan, al parèixer, me faltaven les llàgrimes per plorar la mia indignitat, ell me'n donava ab tanta abundància, que podia plorar fins la mateixa confusió que tenia de veure'm tan afavorida ab tantes gràcies com me feia per son gust.

21. El dia de la festivitat de sant Domingo infuriano estàvem en el cor que dèiem la missa cantada, i com havia ja alguns dies que no menjava ni bevia, per haver combregat tots aquestos dies, jo deia a mon divino Amat que ell era el meu sustento i que el corporal, que jo deixava de pendre per obediència los dies de comunió, lo m'havia de donar ell mateix ab la comunió espiritual, perquè jo no apetia coses d'aquesta vida terrenes i materials sinó divines i celestials. I mon espòs me digué: «Perquè vègies la mia *lliberalitat*, així com unes creatures per les altres guisen i disponen el sustento material, Jo per a tu vull guisar-te el sustento espiritual, i així vine a la llaga del meu santíssim costat i mengiaràs i beuràs lo que jo guisaré.» I en el mateix instant, aplicà la mia indigna boca an el seu santíssim costat, a ont gustí la major dolçura i suavitat que se puguen imaginar ni pensar.

22. Jo em trobava plena de confusió, tota llàgrimes i plors, i deia a mon Amat: «Lliberalíssim Jesús, espòs de l'ànima mia, aquesta ditxa no és per mi. Què és lo que feu? Que em trob tan indigna d'aquest favor que, si no fos contradir a la vostra santíssima voluntat, no m'atreviria de modo nigú.» I la veritat se diga, que hu recusava tot quant podia, però ab molt de rendiment i subjecció a donar-li gust. I aleshores me digué: «Tu has de pendre lo aliment com los esperits celestials, que per això la mia Mare, sant Domingo, sant Jacinto i lo Àngel de la guarda, t'han vestida la túnica que aportes.» Era aquesta túnica blanca sens igual, sembrada de moltes flors de diferents colors, unes eren blaves, pel zel que té aquesta pobra ànima de l'honra del seu divino espòs; altres morades, pel gran afecte que té a la sua santíssima Passió; altres vermelles, per la gran fortalesa i constància que té en los llanguiments; altres negres per la gran contrició que té d'haver pecat; i altres blanques per la puresa d'intenció ab què procura fer totes les coses per amor de son divino Amat. I així eren les flors de cinc diferents colors a honra i glòria de les cinc nafres de Jesucrist Senyor nostro.

23. Estava aquesta gran pecadora així vestida ab aquesta túnica tan hermosa, que no hei havia més que mirar. Tan alegre i contenta que no és possible poder-ho explicar. I mon Amat me deia que, suposat me sustentava com los esperits celestials, també mateix havia d'anar vestida així com ells, qui van vestits de blanc ab moltes i diferents flors, com tinc dit. I més me digué que ab ells havia d'habitar i cantar *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, perquè ves ab quanta veritat digué lo amic el beato Ramon, que *a lo Amic qui mira lo seu Amat ab ulls de pensaments, llanguiments i de sospirs e de plors, lo remira lo seu Amat ab ulls de justícia, gràcia, pietat, misericòrdia e de lliberalitat*. I aquest mirar de lo Amic i mirar de lo Amat tan agradable, deleitós i graciós és lo que cantava un ocell.

24. *E un ocell cantava lo placent esguard sobredit*. Aquest ocell qui cantava era lo Amor immenso de la majestat de Cristo Senyor nostro, perquè estava tan gustós d'aquest divino *esguard* de lo Amic i lo Amat, que no cessava un punt de cantar *venite post me*, que és donar-nos el medi com havem de procurar aquest *placent esguard*, perquè no hei ha medi

més proporcionat per a aconseguir aquesta gran ditxa com és anar en seguiment de Cristo, imitant los seus passos, qui tota la sua vida foren *pensaments, llanguiments, sospirs i plors*. I aquestos mateixos passos són los que nosaltres havem de caminar sempre cantant *Sacrificium Deo spiritus contribulatus, cor contritum et humiliatum Deus non despicias*, que aquest és *lo esguard més placent* que se puga trobar a los ulls de lo Amat. I tot açò, ab grandíssima abundància, se trobava en aquest pobre i miserable Amic (per gràcia del meu Amat) perquè tenia tantes tribulacions, que no és possible poder-ho ponderar, perquè sols de la contrició que tenia ab lo coneixement de la mia vilesa i maldat, perdia totes les forces i venia a punt d'expirar, sens trobar lloc a ont poder habitar, ni cosa per ruïna i flaca, que la pogués imaginar, que no la trobàs sobrada per a mi. I així, tota penada i atribulada, no sabia com poder passar ab los desigs tants grans que tenia de fer moltes coses humils. I açò no era afectar de voler fer actes d'humilitat, sinó que verament trobava que així ho devia fer. I ab la mateixa veritat trob també mateix que aquest és un gran medi per qui vol conservar *lo placent esguard sobredit*, que nos importa molt procurar-lo i trobat conservar-lo, per major honra i glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 41

Les claus de les portes d'amor són daurades de consideracions, desigs, sospirs e plors. E lo cordó d'elles és de consciència, contrició, devoció e satisfació per obra. E lo porter és justícia, misericòrdia i pietat.

1. En aquest càntic no expressa lo amic el beato Ramon de què cosa sien *les claus*, ni de què sien *les portes d'amor*. I jo entenia de mon divino Amat que *les claus* són de vigilància i confiança, *i les portes* de temor i esperança. I ab molta rauó, perquè los qui desitgen tenir ben guardat algun tesor, sempre procuren que les portes del lloc a ont lo tenen estotjat⁸⁵, que sien les millors que se puguen trobar. I les claus ab què les tenen tancades, les més ingenioses que se puguen inventar, perquè d'aquesta manera a los qui volen robar o destruir aquell tesor ni los és fàcil el rompre les portes, ni sens molta dificultat les poden obrir. De totes les virtuts de què Déu nostro Senyor pot enriquir una ànima, la prenda més rica⁸⁶ és *lo Amor*. Aquest és el major tesor que níguna ànima puga posseir, *major autem horum est charitas*. I així, qui la vol tenir ben guardada, és menester que la tenga tancada *ab portes* de temor i esperança. I aquestes ben cerrades *ab les claus* de vigilància i confiança, que d'aquesta manera los inimics, qui sempre procuren a desposeir l'ànima d'aquest tesor, se quedaran burlats i l'ànima conservarà aquesta rica joia *de l'Amor*.

2. Diu emperò lo Amic que *les claus de les portes d'amor són daurades de consideracions, desigs, sospirs e plors*, que és la cosa més bella i hermosa que se puga imaginar. Ab molta veritat puc jo dir que és així, perquè volgué mon divino Amat que jo ves aquestes *claus* tan hermoses, i era tan gran el resplendor i hermosura que tenien, que em quedí tota pasmada i admirada sens saber cosa en aquesta vida a què poder-ho

---

⁸⁵ Escriu 'estogiat'.

⁸⁶ Escriu 'ricche'.

acomparar. Solament sé dir que el color que tenien era d'or hermosíssim, però de tan alt quilat que a penes lo podia mirar. I no obstant això, se m'ha quedat tan imprès en la memòria i enteniment que per un instant no me'n puc olvidar. Aquest és el color i hermosura que donen a *les claus de les portes d'amor les consideracions, desigs, sospirs e plors*.

3. Hermosíssimes són les *consideracions* a los ulls de mon Amat, però són tan pesades per lo Amic i li causen tanta pena que de lo que jo puc dir ab l'experiència que tinc, és menester una gran gràcia del Senyor per poder-les tolerar. I no tota manera de *consideracions dauren les claus de les portes de l'amor*, sinó aquelles, me digué mon Amat, que aquest pobre i miserable Amic té de les penes que patí mon espòs Jesús en la sua santíssima Passió. D'aquelles consideracions de les deshonres i menosprescios que havia tolerats per mon amor, altres de voler-lo imitar en tot i per tot, si fos possible; i unes altres qui contínuament m'estan turmentant, i són unes agudíssimes espines qui em penetren el cor, quan veig la mia gran misèria, flaqueza i maldat, a vista de tanta grandesa i majestat com estic mirant ab molta claredat en mon divino Amat, d'ont naixen molts *desigs, sospirs i plors*, que és lo or finíssim ab què resten *daurades les claus de les portes d'amor*.

4. No és possible poder explicar lo molt que turmenten aquest pobre Amic *los desigs*, en particular d'esser menospreciada per amor del meu Amat, perquè és en tanta manera, que no hei ha cosa per vil i baixa que sia en què volguessen posar-me qui em puga assaciar. I per això estic sempre cercant i procurant medis per poder-ho alcançar, i no és possible, perquè si vull exercitar-me en coses humils, vils i baixes del convent, no n'hi ha tantes com ne voldria fer, i encara a moltes coses no hi puc arribar. Si suplic a los confessors que em donen modo com poder-me exercitar, no obstant que los ho suplicava per amor de les llagues santíssimes de mon espòs Jesús, trobava tan poc alivio, que moltes vegades ni resposta no em tornaven a lo que los suplicava, però això no em desconsolava, perquè gràcies an el Senyor, pensava que menos ne mereixia jo per mos pecats. I sens sossegar-se los grans *desigs* que tenia, que totes les coses vils i baixes del món no los haurien aquietats, augmentaven en tanta manera *les consideracions*, que tota *sospirs i plors* el meu cor pareixia que havia de rebentar.

5. Aquestos són uns *sospirs* qui parteixen de lo més fondo de l'ànima, ab tals sustos i sentiments del cor, que no se poden reprimir, sempre *sospirant i plorant*, que és cosa de compassió. Així sospirava aquest pobre Amic en lo més interior del seu cor, i deia an el seu Amat: «Ah Déu meu, espòs de l'ànima mia, com tinc de passar i sustentar aquestos *desigs*, qui m'acaben la vida? Oh Bon Jesús com ho tinc de fer per donar-vos gust? Oh amantíssim Déu, la gran pena que tinc de no haver-vos sempre amat de tot mon cor, sentits i potències! Oh vida de la mia vida i ànima de l'ànima mia, lo molt que sent no haver-vos imitat i seguit tota la mia vida! Oh Déu enamorat de les ànimes, qui podrà dir lo molt que em pesa de ser-vos estada tan desagradida i haver-vos ofès tan gravement?» D'aquí em ve tota la mia desventura, i així no em llament de níguna cosa per moltes penes, treballs, tribulacions i mortificacions que tinga, si no és de mi mateixa qui som la causa principal.

6. D'aquesta manera *sospirant i plorant* estava i *considerava* que la mia flaqueza i maldat era la causa total de no poder-me veure ab mos *desigs* complits. I que per aquesta mateixa causa el confessor no donava ouïda a les mies súpliques. I los *sospirs* qui tan vivament

naixien del meu cor no trobaven lo alivio que cercaven, antes bé me tenien tan oprimida que a penes me donaven temps de respirar. I totes aquestes *consideracions, desigs, sospirs i plors*, i molts altres més que si los havia d'escriure tots seria mai acabar, eren qui *dauraven les claus de les portes d'amor*, i posaven-les tan hermoses a los ulls del meu Amat, que resplendien més que el mateix sol. I no dic de gran part tot lo qui és.

7. Consider V.M. ab quanta diligència hauríem de procurar tenir tancat *lo amor*, ab aquestes ditxosíssimes *claus* essent *lo amor* la joia més presciosa que se puga pensar, i tenint tants inemics qui la nos procuren robar, que em digué el meu Amat que té molts perseguïdors, i per conseqüent és menester tenir-lo ben tancat ab *les portes* del temor i esperança. Cerrades ab *les claus* de la vigilància i confiança, i no voler-ne fer ostentació, perquè corre molts perills, com podem veure en ell mateix, qui en ocasió que volgué demostrar el seu *gran amor* quan se sacramentà, aquí mateix el traïdor de Judes no podent-ho tolerar lo entregà en mans de sos contraris, qui feren tot quant pogueren per veure si destruïrien aquesta infinitat *d'amor*.

8. Més me digué mon Amat, que no tan solament se tanquen les portes perquè no puguen entrar los inemics, sinó encara moltes vegades perquè no puguen entrar vent, aigües i altres aires de mala sanitat. I així mateix és menester tenir ben tancades *les portes de l'amor*, perquè no puguen entrar ni el vent de la vanitat, ni les aigües de la supèrbia, ni altres aires pestíferos de molts altres vicis i pecats. I encara no és menester contentar-se en tenir-les tancades, sinó procurar ab *les claus* de la vigilància tenir-les ben cerrades, perquè són aquestos vicis uns aires tan subtils i delgats (en particular el de la vanitat) que han de menester molt poc lloc per poder passar, i quan són dedins fan un gran dany, que per treure'l defora després, encara que les portes estiguen espalencades, és dificultós que puga passar.

9. Certament que estava admirada de veure el cuidado que tenia mon Amat en declarar-me aquestes coses tan importants, plena de confusió. I per això mateix creixien en tanta manera *les consideracions, desigs, sospirs i plors*, que era cosa de compassió. I com la sua amor és tan gran me deia: «Filla, Jo som ton creador, pare i redemptor, quiestic sempre en lo teu cor. I primer faltará el cel i la terra que jo no et faltará a tu. Què vols més de mi?» «Senyor (li deia jo) que sia sempre feta la vostra santíssima voluntat». I les paraules que ell me deia me causaven tal efecte, que tota em desfeia *sospirant i plorant*, sens poder reprimir-me veient la lliberalitat que demostrava ab tant d'amor a qui té merescut mil inferns, si mil n'hi hagués. I d'aquesta manera tota *consideracions, desigs, sospirs i plors*, estava sempre més i més *daurant les claus de les portes de l'amor*, que són la vigilància i confiança, procurant a tenir-les ben lligades ab *lo cordó de consciència, contrició, devoció e satisfacció per obra*.

10. *E lo cordó d'elles és de consciència, contrició, devoció e satisfacció per obra*. Me deia mon Amat que consciència és un continuo vel·lar i pensar què cosa puc haver feta contra mon Amat? Lo hauré disgustat? Lo hauré ofès? Li hauré desagradat? Sempre mirant si hei ha cosa ab què se puga disgustar a lo Amat per a despedir-la i llançar-la de si. I aquest cordell *del cordó de les claus de les portes d'amor* és tan fort, que no hei ha cosa qui el puga rompre, ni mortificacions, ni persecucions, ni treballs, ni martiri, ni la mateixa mort, perquè primer morirà moltes vegades lo Amic, que no farà cosa contra *consciència*. I així antes morir que pecar ni consentir en cosa, per mínima que sia, ab què

puga disgustar lo seu Amat. I això és qui em porta a la mort, sens poder-me detenir de plorar, sempre mirant i remirant per temor de danyar en la menor cosa el cordell *de la consciència*.

11. Lo altre cordell és *la contrició*, que com tots sabem és un vertader pesar d'haver ofès a Déu nostro Senyor, purament i rectament, per ser ell qui és i no més. I aquest cordell *de la contrició* en lo Amic de bona consciència té tanta fortalesa, que no hei ha cosa qui el puga rompre ni deslligar, però dona tanta pena an el pobre Amic que, com me digué el mateix Amat, el fa màrtir i encara més, que és un martiri prolongat del seu cor. Bé m'ho ensenya l'experiència, perquè moltes vegades m'ha succeït veure el meu cor brollant de sang de la pena i sentiment que tenia d'haver ofès a mon Déu i Senyor. Consider V.M. quin martiri seria aquest tan rigurós que passava aquest pobre Amic, i encara dic més, que quan lo mirava ab aquestes tribulacions, m'admirava com no rebentava del tot. I ja que no rebentava, com no eixia del pit a desrramar la sang que brollava públicament per amor del seu Amat, qui públicament l'ha desrremada per mi. Del propòsit que tenia de no pecar més (ajudada de la gràcia del Senyor) el cor se cruixia tot i les entranyes se rompien. I així el martiri major de tots quants ne puga passar lo Amic és una verdadera *contrició*, que és el segon cordell *del cordó* ab què deuen estar lligades *les claus de les portes d'amor*.

12. El tercer és *la devoció*, que és aquella puntualitat que té lo Amic en complir tot lo que té obligació i fer ab molta diligència tot lo que li mana Déu nostro Senyor ab los seus preceptes, complint puntualment en tota la sua santíssima llei, i primer morir que deixar de fer-ho tot ab summa perfecció. I aquesta és la verdadera *devoció*, qui la sua constància i fortalesa que té tan gran, ab molta rauó i justícia, és un de los cordells qui componen *el cordó de les claus de les portes d'amor*.

13. (f. 245) El quart cordell d'aquest *cordó* és *satisfacció per obra*. I és cosa particular i digna d'esser notat el modo com el meu amat i espòs Jesús m'ensenyà què cosa és *satisfacció per obra*. Jo estava en una ocasió en oració (era en l'alba molt de matí) mirant i contemplant a mon espòs en les penes que patí quan lo se'n portaren de l'hort de Getsemaní, que és una devoció que he tinguda sempre, en particular de primera nit fins al matí. I com lo mirava de tan prop (perquè el tenia present en el meu cor) veia aquell manso cordero ab les mans lligades ab tants de menosprescios, penes i deshonres que em partien el cor. (I tinc per cosa certa que tots los infaels n'haurien tinguda compassió, si lo haguessen vist així com jo). I no obstant això, ho passava i tolerava tot ab tant de rendiment, humilitat, mansedumbre, paciència i benignitat, que no és possible poder-ho ponderar.

14. Jo estava admirada i el cor se'm rompia de compassió, i no em cansava de preguntar-li, i deia-li: «Amantíssim, benigníssim i misericordíssim Senyor, què és lo que estic mirant? Altíssim, grandíssim i poderosíssim Déu, què és lo que veig? Amorosíssim, amabilíssim i suavíssim Amat de l'ànima mia, què és lo que passau? Gloriosíssim Senyor, governador i guia d'aquest pobre Amic, què és lo que feu? Per mi tanta suavitat i per vostra divina i soberana Majestat tantes angústies i afliccions, penes i tribulacions?» I ell me respongué molt amorosament: «Filla això és *satisfacció per obra*, perquè ab aquestes obres satisfieia jo los agravis que se feien i havien fets a mon Pare celestial.» Certament no sé què més se puga esperar ni desitjar de la sua gran bondat.

15. Jo estava tota admirada i pasmada, i ja més perquè de níguna manera pensava ni imaginava (en aquella ocasió) que cosa fos el *satisfes per obra*. I quan sentí a mon divino Amat, qui ab tanta dolçura i suavitat me digué que allò era *satisfacció per obra*, restí molt més admirada, veient una *satisfacció* tan copiosa com fonc oferir a son Pare celestial, qui estava tan enutjat per la nostra iniquitat, totes aquelles penes i treballs. I no tan solament això, sinó encara la sua presciosíssima sang, carn i tot quant tenia perquè nos perdonàs a nosaltres, qui el tractàvem ab tanta crueltat. I no per això deixava ell d'estar ab la major serenitat, benignitat i paciència que se puguen imaginar. Açò és qui em tenia ab gran manera atònita i pasmada.

16. No és possible que enteniments humans puguen discórrer ni penetrar lo que el Senyor me manifestà en aquesta ocasió. Bendit sia el valor i amor que tenia aquest summo bé en aquest pas, que los mortals lo tractaven ab tanta crueltat i en tot lo demás de la sua santíssima Passió, perquè no tan solament me demostrava passar-ho ab molta humilitat i rendiment, però encara me demostrava que n'estava molt content veient que el Pare celestial se satisfesia de lo que ell obrava per la nostra redempció, que per això li digué, estant en lo arbre de la santíssima Creu, antes que expiràs *consumatum est*, que fonc lo mateix que dir-li: «He fet tot quant vos ha donat gust, ja estau cumplidament satisfet, *consumatum est*».

17. «Filla i esposa mia (me digué el meu Amat) essent així veritat, que havia perfetament complit tot quant era estada voluntat de mon Pare celestial, *per satisfes per obra* per los mortals, estava tan prompte per a patir molt més de lo que havia patit, que hauria patit ab gran amor fins a la fi del món per los mortals. Doncs, què mès volen de mi filla mia? Que et dic la veritat i et declar el desig que tenia de patir des d'un temps molt antic *per satisfes per obra* a mon Pare celestial, per posar pau entre ell i los mortals qui tant lo tenien agraviat. I això ab tan gran amor, que no el poden entendre judicis humans, com pots tu veure ab molta claredat de lo que t'he manifestat.»

18. Oh gran Déu omnipotent, què puc dir jo del vostro gran amor? Que som restada més que admirada de veure quant cumplidament haveu *satisfet per obra* a vòstron Pare celestial. I encara restàreu tan prompte per a patir i més patir que no és possible poder-ho explicar de manera que em puguen entendre los mortals, qui vos tenim tan agraviat. Aquest sí que és cordell fortíssim i tan fort que no hei ha potència níguna qui el puga rompre ni contrastar. Gràcies vos sien fetes de tot Senyor, que no se pot dir altra cosa de tan copiosa *satisfacció per obra*.

19. Més me digué mon Amat que també és *satisfacció per obra* el sofrir ab paciència los treballs, les mortificacions, los dígiunis i oracions, si s'unia ab lo seus santíssims mèrits, perquè d'altra manera tot quant nosaltres podem fer per lo que devem és de nígun valor, i unit ab los seus mèrits santíssims és d'infinít valor. Més me digué, i ab molta ponderació, que el donar bon exemple i animar a los demás ab una pura i recta intenció de primer morir que pecar, *lo satisfà* moltíssim. I això, per amor de nòstron divino Amat, procurem a donar bon exemple, que és una cosa que tots la podem fer ajudats de la gràcia del Senyor, qui la dona ab grandíssima lliberalitat. Més me ponderà molt que el *satisfesia* en gran manera la pobresa d'esperit, per lo que havem tingut de pròpia voluntat, inclinant-nos a moltes coses qui nos danyaven l'ànima, i ofeníem a Déu nostro Senyor. I així, *per satisfes* aquest dany, era molt a propòsit la pobresa d'esperit, que és no tenir afecte a cosa alguna,

sinó que sia sempre feta la divina voluntat. I vertaderament tots los cristians en particular no hauríem de tenir mai altres paraules en la boca sinó aquestes, que sia sempre feta la divina i santíssima voluntat de Déu nostro Senyor, que d'aquesta manera jo los asseguro, ab l'experiència que tinc, que tindriem tots una quietud i pau interior molt gran, i apareixerien més àngels que creatures humanes.

20. (f. 246) Moltes altres coses entenia i m'advertia el meu Amat que, si les havia d'escriure totes, seria mai acabar. I tot això feia perquè entengués quant precioses i hermoses eren a los seus santíssims ulls *les claus de les portes de l'amor daurades de consideracions, desigs, sospirs e plors*, que *lo cordó d'elles* sia d'aquestos quatre cordells tan forts, rics i preciosos, com són *consciència, contrició, devoció e satisfacció per obra*. Jo voldria que totes les ànimes entenguessen aquesta matèria tan important i que posàssem tota l'atenció a veure de poder alcançar i gosar aquesta ditxa i felicitat tan gran com és tenir *amor a Déu* nostro Senyor. I tenint-lo, tenir *les portes* ben tancades i cerrades ab aquestes ditxosíssimes *claus* de què és porter *justícia, misericòrdia i pietat*.

21. *E lo porter és justícia, misericòrdia i pietat*. Certament que no podia esser *lo porter de les portes de l'amor* altre sinó *la justícia, misericòrdia i pietat*, perquè les mateixes virtuts són qui són los ulls ab què lo Amat remirava lo seu Amic, com havem vist en lo càntic antecedent. I ab molta rauó, perquè com la justícia tot ho mira ab igualdat donant a cada ú lo que és seu, necessàriament havia de ser *porter de lo amor de lo Amic*, per no deixar entrar en ell nígún vici ni mala inclinació, i obrir *les portes* a totes les virtuts. I així havia de ser la justícia i la misericòrdia, perquè d'ella, me digué mon Amat, que és l'arquimesa de les sues riqueses i tesors de què enriqueix a los seus Amics. I per lo mateix havia d'esser *lo porter* perquè per la misericòrdia introdueix en los seus Amics tantes gràcies i favors, que no és possible poder-ho ponderar. I així, ab molta raó, *és porter de les portes de l'amor justícia, misericòrdia i pietat*, perquè aquesta és el complement de tot lo demás, perquè aquesta és qui sempre mira i remira les portes de l'amor, ab tan gran desvelo, que no permet de níguna manera que lo amor de lo Amic sia defraudat de nígú.

22. Ab aquestes ensenyances me tenia mon Amat tan absorta i fora de mi, que el fervor que sentia el cor tot se desfeia, i tota encesa i abrasada del foc del divino amor, tota desatinada, me sentia morir ab tants de col·loquis que tenia ab mon divino amat i volgut espòs Jesús, que em feia perdre lo enteniment. I tenia'm tan lligada i apretada, que l'ànima se n'anava del cos, i moria místicament d'amor i per amor, una mort la més feliç, ditxosa i regalada que se puga pensar ni imaginar. Plàcia a sa divina i soberana Majestat que tots la gustem per major honra i glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn. Amèn. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 42

Tocava l'amic a les portes del seu Amat ab colps d'amor, e oïa l'Amat lo colp de l'Amic ab humilitat, pietat, paciència e caritat. Obriren les portes de Deïtat e Humanitat e entrà lo Amic a veure son Amat.

1. Aquestes paraules *tocava l'amic a les portes del seu Amat ab colps d'amor*. Tenen tanta força que sol el mateix Amat les pot sustentar i altri no. I no hu dic sens fonament

sinó ab una experiència molt gran, perquè sols de tenir-les presents, me causaren tal efecte que tota em cremava, consumia i desfeia del foc del divino amor, ab un ímpetu d'amor tan gran, que m'apareixia que havia de reventar, i no cabia en mi ni en nigun lloc. I per acabar me posaren en tan gran incendi, que no cabia en tot lo món. I és un foc aquest la cosa més rigurosa i penosa que se puguen imaginar, i per això mateix, no se pot soportar, passar, ni tolerar secretament, perquè no cap en el cor ni voluntat de lo Amic. I així, forçosament, té de prorrompir en grans desatinos, dient moltes coses a son divino Amat. I això és *tocar lo Amic a les portes del seu Amat ab colps d'amor*.

2. A dir la veritat són aquestos los majors *colps d'amor* que se puguen trobar. I aquest pobre i miserable *Amic* tocava tan espès *a les portes del seu Amat*, que apareixia que plovién i una llúvia molt espessa, tota llàgrimes i plors, dient-li: «Oh Déu de les eternitats, Déu meu, consuelo i alegria de l'ànima mia, jo estic orada sens judici ni enteniment», ab una enyorança tan gran que m'havia presa, que no em podia acomodar en níguna de les maneres a voler estar més en aquesta miserable vida. I d'aquesta manera plorava, sospirava i penava, sempre tocant a les portes del meu Amat, perquè obrís i deixàs entrar aquesta pobra ànima a ont per a sempre el pogués amar i alabar. Aquesta era la major pena que tenia, no amar-lo ni haver-lo amat ni servit.

3. D'aquesta manera perseverava, però com més anava més loca estava i tan fora de mi, que li diguí moltes vegades que no me'n volia anar si ell ho volia, perquè no cabia sinó a ont ell estava. I això és tanta veritat que, per les grans basques i apretos que tenia (no les havia tingudes mai semblants), no podia estar a la celda. Essent així que per mi la celda és cel i no en surt mai si no és per anar al cor i a les coses de la mia obligació. I en aquesta ocasió, no hi podia tenir, sinó que del gran susto i sentiment que tenia me n'havia d'eixir, cercant com me'n podria anar a la Pàtria celestial. I com no trobava cosa qui em pogués assossegat anava com una loca cantant *quem admodum desiderat servus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus, tocant a les portes del meu Amat ab colps d'amor*.

4. Jo no podia aquietar-me ni tenir repòs de nigun modo, sempre suplicant a la mia gran senyora Maria santíssima, a lo Àngel de la mia guarda, i a tots los esperits celestials que m'assistissen i donassen camí o medi com pogués arribar prest a la Pàtria celestial. I no em contentava d'arribar-hi, que aquesta ditxa moltes vegades i molt de temps la'm concedeix el meu Amat, sinó que volia restar-m'hi del tot, que això és qui em feia penar i passar les majors tribulacions que se sien passades mai. I no volia quedar-m'hi perquè em sabés mal, ni em desconsolàs el patir, antes bé el major alivio que tinc és el penar i patir. I estava pensant en aquesta mateixa ocasió que, si fos possible en la mateixa Glòria i Pàtria celestial, voldria per a sempre penar, llanguir i patir, sinó lo qui em feia desitjar la Glòria era que allí no podem ofendre, ni deixar per tota una eternitat d'alabar i amar a mon divino Amat. I això era qui m'obligava *a donar tals colps d'amor a les portes del meu Amat*.

5. Això és, com dic, qui m'obligava a tals extrems, que no em cansava de sospirar del més interior de l'ànima mia. I suplicava al meu Amat que em fes aquesta gràcia i que em donàs llicència de partir-me d'aquesta desditxa, i que em deixàs abraçar amb ell i ell en mi. I seria fora d'aquesta vida miserable, plena de desventura, i que em deixàs estar a la sua Pàtria (que sols això me pot aconsolar i sossegar del desatino que tinc) ab companyia

de los esperits benaventurats, que actualment estava mirant i cantant ab ells *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. I mon Amat me deia que això també *són colps d'amor ab què lo Amic toca a les portes del seu Amat*.

6. Molta veritat és que són açò *colps d'amor*, ab què *toca lo Amic a les portes del seu Amat*. I dir-m'ho lo Amat me feia més penar, perquè encenia més el foc qui m'abrasava i l'enyorança que tenia s'aumentava. I així no podia consentir d'haver de tornar an aquesta vall de llàgrimes. I per això li deia: «Amat del meu cor, jo no vull sinó a Déu i níguna altra cosa qui no sia Déu, perquè vull estar segura de no poder posar afecte a cosa qui no sia Déu. I així obriu, si voleu, que m'apareix com impossible que jo puga estar més a lloc a ont tinc tanta enyorança, que no pot esser major.» Consider V.M. quins *colps d'amor* són aquestos que *dona lo Amic a les portes del seu Amat!* Tals són que, sols ab la gràcia del Senyor, los podia tolerar, i d'altra manera, no. Perquè creia moltes vegades acabar la vida i açò em donava algun poc d'alivio.

7. Tals eren les ànsies i tanta era la força ab què *tocava a les portes del meu Amat*, que em deixava ab un cansasio molt gran i uns desmais, que cada instant m'apareixia que lo esperit s'apartava del cos. Que eren unes tribulacions aquestes de les majors que hàgia tingudes mai, ni puc pensar que persona qui tingués notícia de lo que jo patia, no tingués llàstima de mi, perquè los ossos se'm cruixien, les entranyes se rompien, i tota em desfeia com la cera en el foc. I mon Amat me deia que níguna cosa li havia causat majors cansacios i desmais que *lo amor* que tenia a les ànimes i, en particular, an aquelles qui tracten de virtut, veient la sua ingratitud, essent elles an a qui ab major lliberalitat se comunicava fent-los moltes gràcies i favors, *tocant a les sues portes ab colps d'amor*.

8. *Les portes de lo Amat* (me digué ell mateix) són la compassió i per això, com ell no pot ignorar níguna cosa, té molt present tots *los colps d'amor i per amor ab què toca lo Amic*. I com eren tan grans los que aquest pobre Amic donava, plens de llàgrimes i tribulacions, per esta causa lo Amat compassiu li obria les portes, ab tan gran amor, que no és possible poder-ho explicar. I de sentir les paraules que em deia i lo que em feia gosar de la sua grandesa i majestat, tota em disrritia en llàgrimes tan enceses, que apareixien brases de foc. I això era qui em donava un poc d'alivio, perquè no rebentàs del tot. No que jo cercàs alivio de modo nígú, sinó que com estava tan abrasada *tocant a les portes del meu Amat*, que de cansada pareixia ja que havia d'expirar. Com *les portes* són de compassió lo Amat, compassiu, donava'm aquelles llàgrimes qui tota em recreaven. I certament que eren per aquest pobre Amic el millor cordial que li podien donar, perquè lo alentaven per poder *tocar* ab majors forces *a les portes del seu Amat*, ab majors *colps d'amor*, passant ab paciència tot lo que ell disponia. I aquestos *colps d'amor* són molt del seu gust, i així procurem-los *i toquem* ab paciència i conformitat *a les portes de lo Amat*, que si *los tocs* que darem són *d'amor i per amor*, jo assiguro que ens⁸⁷ obrirà.

9. Me digué mon Amat que *les portes* s'obrin per necessitat, caritat i compassió, encara que és veritat que molts obrin les sues portes per curiositat, però que no se fa així *de les portes de lo Amat*, perquè aquestes tan solament s'obrin per caritat i compassió. Perquè la caritat representa a lo Amat la necessitat de lo Amic, i lo Amat obri les portes de la sua pietat i compassió. Així obrava per la sua gran bondat ab aquest pobre i miserable Amic, que no sols li obria les portes sinó encara el seu santíssim cor. I del modo que ell pot i sap

---

⁸⁷ Escriu 'ems'.

fer, li donava tot quant tenia, per la gran compassió que tenia de los *colps d'amor*, que donava ab tantes llàgrimes, ànsies, penes i tribulacions, molt conformada a la sua santíssima voluntat. I aquesta conformitat, que és la millor de totes les virtuts, obliga a lo Amat i al parèixer no pot deixar d'aconsolar a lo Amic.

10. Així heu puc dir jo ab molta veritat, pel gran amor ab què m'assistia, que d'altra manera fora estat impossible poder-ho passar ni tolerar, perquè era tan gran lo incendi d'amor en què em trobava, que no cabia en tot lo món. I com més anava més creixien les flammes, més abundaven les llàgrimes i més augmentava l'enyorança⁸⁸ que tenia d'estar en companyia de los esperits benaventurats que veia qui amaven i alabaven i per a sempre amaran i alabaran a son creador, sens poder deixar mai d'amar-lo i alabar-lo, que per una part era per a mi la major alegria que podia tenir, per veure amat i alabat aquell gran senyor que jo voldria que fos sempre alabat i amat de totes les creatures. I per altra part, tenia una gran pena de no ser un d'aquells esperits celestials qui lo amaven i alabaven ab aquella certesa i seguretat que mai més lo deixarien d'amar i alabar. Això era tot el meu penar, això era tot lo que suspirava i desitjava el meu cor, i per això *tocava i donava tants grans colps d'amor a les portes del meu Amat*. I verament puc dir que eren *d'amor* i encara dels més enamorats i desatinats que s'hagen vist mai, i a V.M. li apareixerà que és molt dir, i jo li certifico que, de gran part, no dic tot lo qui passava en mi.

11. Lo que li puc dir és que, per destinada i fora de mi que estiga, mai m'oblit d'aquelles santíssimes paraules *fiat voluntas tua*, que mon espòs Jesús digué en lo Hort, quan *per amor* suava sang. I no tan solament no me n'oblit, sinó encara podria dir que són el meu sustento i la vianda qui em conserva, alienta i dona forces en qualsevol apreto que em trob, més que quantes coses hei ha an el món. I per això mateix, entre totes aquelles penes i tribulacions que patia i la gran enyorança que sentia, no deixava mai de dir *fiat voluntas tua, ecce ancilla tua*, i altres semblants paraules de rendiment i conformitat ab la santíssima voluntat. Perquè aquestos són los majors *colps d'amor que pot donar lo Amic a les portes del seu Amat*. En tant és veritat que, si no em concedia tot lo que jo apedia, pareix que no podia deixar de fer lo que jo li demanava, perquè em donà a gustar una manna celeste, del mateix de què vivien los benaventurats en la Glòria, com si digués: Ja que per ara no pots restar en la sua companyia, per lo menos participaràs de lo que ells gusten en la Glòria. I en efecte, era una manna tant de la Glòria i divino, que no podia sustentar la suavitat que tenia i tota em disrritia. I feia'm tantes gràcies i favors, que li diguí moltes vegades: «Amat de l'ànima mia, tant de bé no és per mi.»

12. Certament, que les mateixes gràcies i favors que em comunicava, me desconsolaven. Perquè, quant més afavorida em trob, major és la mia confusió. I com veia que per mi no hei ha lloc en lo Infern tan dolent com jo tinc merescut, tota llàgrimes i plors, ab majors ànsies i cuidados que mai, *tocava a les portes del meu Amat*, dient-li de lo íntimo del meu cor *Misserere mei Deus secundum magnam missericordiam tuam*. Demanant-li perdó per a mi i per a totes les demás ànimes. I mon Amat me digué que aquestos *colps són d'amor*, i molt del seu agrado. I així que m'aconsolàs, que m'havia perdonat. I jo li diguí: «Així ho confio de la vostra misericòrdia infinita, i que em donareu gràcia per no pecar més. I primer morir que pecar ni consentir en la menor cosa qui puga ser contra el vostro

---

⁸⁸ Escriu 'añiorança'.

santíssim gust.» D'aquest modo s'ha *de tocar a les portes de lo Amat*, si volem que nos òbriga i oiga les nostres peticions.

13. *E ouïa l'Amat lo colp de l'Amic ab humilitat, pietat, pasciència, e caritat.* Diu lo amic el beato Ramon, en nombre plural, que *tocava lo Amic ab colps d'amor*, com en efecte és així que són molts i de moltes maneres *los colps* que donava, com havem vist de lo que tinc dit. I molts altres que podria dir, si no pensàs ser enfadosa. I tots del gust i agrado de lo Amat. Doncs, com ara parla en singular i diu *ouïa l'Amat lo colp de l'Amic*? Perquè tots, encara que sien innumerables, s'enclouen amb un, que és en fer perfetament la voluntat santíssima del meu divino Amat. I així tots, encara que fossen sense fi, se redueixen an aquest qui és el més poderós, de tal manera que obliga *l'Amat a ouir lo colp de l'Amic ab humilitat, pietat, pasciència i caritat.*

14. Tan ben posada està aquesta pobra ànima en aquest punt, que primer moriria moltes vegades, si moltes vides tingués, que no deixaria de fer de tot son poder la voluntat santíssima del seu Amat. I no tan solament això, sinó que encara moria del desig que tenia, que totes les ànimes fessen lo mateix, perquè pensava que aquest és lo exercici que tenen los benaventurats en la Pàtria celestial. I per conseqüent, si tots en aquesta vida fèiem lo mateix, tots en aquesta vida començaríem ja a gosar de la benaventurança. I aquest era el fi principal que tenia, quan feia tants desatinos *i tocava a les portes del meu Amat*, perquè m'obrís i deixàs estar en companyia de los benaventurats, fent eternament la voluntat del Pare celestial, sens poder deixar ni per un instant de fer-la perfetament. No m'admir doncs, *que lo Amat ouís lo colp* d'aquest pobre i miserable *Amic* ab tanta *humilitat, pietat, pasciència i caritat.*

15. *Ab humilitat*, donant-nos exemple com nos havem d'aportar en nòstron proïsme. Dic de les ànimes, quan donen alguns *colps a les portes* del nostro cor, buscant medis i remeis, quan se veuen apretades d'algunes necessitats, i en particular, si les necessitats són espirituals. Ab quanta humilitat les hauríem *d'ouir*! Ensenyant-les i aconsolant-les tot lo que se puga per imitar a nòstron divino Amat, qui essent un Déu d'infinita majestat i grandesa, s'és portat ab tan profunda *humilitat* ab lo seu amic el Gènere humà. I així, si volem imitar a lo Amat, devem ouir a les ànimes i encaminar-les i induir-les *a tocar a les portes de lo Amat* demanant-li misericòrdia, que són colps d'amor aquestos molt del gust i agrado.

16. *Pietat* havem també de tenir de les ànimes, així com lo Amat la tingué de nosaltres, qui, des d'una eternitat, sempre la tingué de nosaltres. I en particular a aquelles qui tenen poc valor, les havem d'animar tot quant podem, que no paren *de tocar a les portes de lo Amat*, encara que los aparega que no les ou, persuadint-les que ja les ouirà quan convindrà, perquè moltes se perden deixant-se *de tocar ab colps d'amor*, sens pensar el bé que perden per deixar-se *de tocar*. Perquè m'impedeixen (deia mon Amat) que, quan les vull ouir, per culpa sua, no puc, perquè no donen *colps d'amor*. I així se queixava molt d'aquells qui saben lo que és aquest tresor (que són en particular los seus ministres) qui hu deuen saber, i no tenen *pietat* d'aquestes ànimes *ouint-les* i fent tot lo que poden per encaminar-les i animar-les, *que toquen a les portes del seu Amat.*

17. *Pasciència.* Ab paciència s'han de tractar les ànimes que el Senyor nos té encomanades, i no nos havem d'enfadar de les sues flaqueses, sinó aconsolar-les i sofrir-les, així com lo Amat nos sofreix a tots ab una *pasciència* sense fi, i en particular an

aquesta miserable pecadora. I per lo mateix volia que jo *ouís* a les ànimes que ell m'enviava ab molta *pasciència*, i les encaminàs per aquest camí *de tocar* sens parar mai *a les sues portes ab colps d'amor*. I per gràcia sua, me trobava en aquesta ocasió haver-la de mester moltíssim en una persecució que tenia de les coses més particulars que se puguen mai imaginar, que no fora estat possible poder-ho passar sens la sua exhortació i una gràcia molt particular que em donava. I deia-li: «Oh amantíssim Jesús, espòs de l'ànima mia, ab quanta *pasciència* tolerau vós la mia maldat, i quanta *pasciència* han menester les persones ab qui jo tract per a sofrir-me que, quan consider la mia maldat (f. 250), pens que som un tirà qui les faç màrtirs. I no obstant això me sofreixen, que estic tota confusa la *pasciència* que tenen ab una creatura qui no mereix estar baix los seus peus, sinó que m'haurien de posar en el lloc més abscondit de lo Infern.» I d'aquesta manera tenia jo també *pasciència* encara que les persecucions eren grans. I encomanava a Déu la tal persona qui era instrument d'aquestes persecucions, que és lo que nos ensenya i vol que facem el meu *Amat ouint el colp de l'Amic ab pasciència*.

18. *E ab caritat*. Havem *d'ouir* les ànimes ab caritat, no tan solament encaminant-les, aconsolant-les i desenganyant-les, si van errades, sinó encara assistir-los ab molta *caritat*, segons la sua necessitat i la nostra possibilitat. I m'advertí mon Amat que nigu se pot excusar d'exercitar la caritat, perquè si no tenim bens temporals ab què assistir-los, tenim la sua preciosíssima sang, que podem oferir moltes vegades per les sues necessitats i pregar per elles. I ab paraules piadoses, suaves i amoroses exhortar-les a portar la creu que el Senyor los envia, que d'aquesta manera los aliviam tant los treballs, que los ajudam a portar la creu. I encara que no tinguen aquella resignació que han de tenir en Déu nostro Senyor, los havem *d'ouir ab caritat* i no ab desabriments, deixant-les desconsolades i desencaminades. I entenia de mon divino Amat, que estava molt queixós d'aquells qui *no ouen* les ànimes *ab caritat*. I en particular del modo que molts tenen i ab què parlen a los pobres necessitats, quan *toquen a les sues portes*.

19. Jo, la qui menos *caritat* tinc, estic tota confusa quan veig les ensenyances que nos dona el meu Amat, però tinc tanta compassió (dic ab la gràcia del Senyor, que ab ell tot ho puc, i sens ell no som res) de los pobres que, quan no tinc per donar-los, de molt bona gana los donaria trossos de la mia carn, si pogués, i fos suficient per remediari-los les sues necessitats. I des que tinc record, los *he ouits* sempre ab tanta *caritat*, que moltes vegades les entranyes se desfeien, no podent tolerar que no los pogués socórrer ab lo que havien menester. I no solament això, sinó encara quan los veia en algunes penes o treballs, suplicava an el Senyor que los aliviàs, si era son gust, i me deixàs patir a mi aquelles penes i treballs que ells havien de patir. I no sols d'aquells que jo veia i ouia, de totes quantes n'hi havia en el món. I encara més hauria volgut, si fos estat servit el Senyor, que m'hagués donades forces per a patir tot lo que havien de patir les bendites ànimes del Purgatori, solament que jo hagués pogut a elles aliviar-les i col·locar-les a la Pàtria celestial, perquè alabassen, mirassen, contemplassen i amassen aquell gran Senyor, que jo desig tant alabar, mirar, contemplar i amar. I les suplic sempre que intercedesquen per nosaltres, i més en particular per aquelles desventurades ànimes qui estan en pecat mortal. I molt més en particular per aquelles qui no coneixen a son creador Déu i Senyor, que és una ferida qui em parteix el cor, per la gran llàstima i compassió que els tinc.

20. Jo entenia de mon Amat, que ell *ouia* ab grandíssima *humilitat*, *pietat*, *pasciència* e *caritat* lo colp de los Amics qui lo imiten *ouint* a les ànimes que ell los envia *ab humilitat*,

pietat, pasciència e caritat. I que enviar-nos ànimes perquè les aconsolem, socorreguem i ensenyem o encaminem és donar lo *Amat colps a les portes de lo Amic.* I si les *ouim ab humilitat, pietat, pasciència e caritat, ouim lo Amat.* Lo mateix és quan nos dona algunes inspiracions de què preguem per les ànimes del Purgatori, per los qui estan en pecat mortal, per los qui no coneixen ni adoren a Déu nostro Senyor i moltes altres necessitats, tot és *tocar lo Amat a les portes de los Amics ab colps d'amor.* I li donam molt de gust *si lo ouim ab humilitat, pietat, pasciència, e caritat.* Doncs bé serà que li donem aquest gust, si volem que lo Amat nos *oiga a nosaltres ab humilitat, pietat, pasciència e caritat.*

21. Oh gran Déu omnipotent, no puc deixar d'alabar les vostres obres grans sense fi, i fer-vos moltes gràcies (a lo menos, si no són les que mereixeu, les que podré), per la vostra grandíssima *humilitat, pietat, pasciència e caritat* ab què nos haveu donades tantes ensenyances. I vos suplic de lo més íntimo de l'ànima mia, ab llàgrimes a los ulls, i un sentiment qui em parteix lo meu cor, que nos doneu la vostra santíssima benedicció a tots generalment, perquè nos aprofitem de tan bona doctrina i *oiguem lo colp* tan suave i amorós que vós *donau a les portes* de nostros cors ab les vostres santes inspiracions, per imitar-vos, contentar-vos i donar-vos gust. I d'aquesta manera nos *ouireu* quan *tocarem a les vostres santíssimes portes ab colps d'amor, obrint-les* per a què puguem entrar a mirar-vos, gosar-vos, alabar-vos i amar-vos.

22. *Obriren les portes de deïtat e humanitat, e entrà lo Amic a veure son Amat.* Jo entenia que los sants profetes i demés ànimes santes de nostros primers pares sempre *tocaven a les portes, a les portes de l'Amat ab colps d'amor,* plorant, suspirant i clamant expectants, *expectavi dominum et intendit mihi.* I que aquestos *colps d'amor* foren tan poderosos que obligaren lo altíssim Déu, *que obrís les portes de deïtat,* açò és de la sua infinita misericòrdia, venint el mateix Déu a unir-se la santíssima humanitat per *obrir les portes a lo Amic,* el Gènere humà, per ont ell pogués *entrar a veure lo seu Amat,* qui estava tant abscondit, que d'altra manera no se podia veure. Per això *s'obriren* aquestes santíssimes *portes* per ont entraren nostros antepassats, qui ab tan de valor, sospirant i plorant, sens perdonar a nigun treball, *tocaven* com a vertaders *Amics ab colps* de gran *amor a les portes del seu Amat.*

23. Certament que del modo que jo entenia que *tocaven aquestos Amics a les portes de lo Amat, i los colps d'amor* que donaven, los tenia una gran compassió, perquè considerava les ànsies grans, penes i tribulacions que passaven esperant *que s'obriessen* estes divines i celestials *portes* per poder *entrar a veure lo seu Amat.* I no el pogueren *veure* ni gosar. Qui podrà pensar la gran aflicció que tindrien ànimes tan enamorades de Déu nostro Senyor, i no poder entrar a veure'l per no esser-se *ubertes* encara *les portes de deïtat e humanitat.* Cristo, Senyor nostro, vertadera porta, camí i llum de les nostres ànimes, qui volgué manifestar-me el mateix instant que *s'obriren* aquestes divines *portes,* que fonc la cosa més gran, bella i hermosa que se puga imaginar ni pensar, que sols la llum que entrà per elles tot lo món il·luminà.

24. Aquest instant fonc aquell instant en què s'obrà el misteri de la Incarnació. I en aquest instant fonc en què *s'obriren les portes de deïtat i humanitat.* *De deïtat* perquè s'espalanca aquella infinita misericòrdia de Déu nostro Senyor comunicant gràcies i fent fineses per son Amic, el Gènere humà, que sols de considerar que un Déu omnipotent, d'infinita majestat, se volgués fer home, vinc a punt de rebentar. *D'humanitat* perquè ja que Déu,

en quant Déu no podia patir, en quant home volgué i s'obligà a passar treballs, afliccions, afrontes, tribulacions, menosprecios i penes fins a morir a una creu. I tot açò perquè pogués *lo Amic entrar a veure lo seu Amat*, perquè no podia comportar ni sofrir que son Amic, el Gènere humà, estigués privat d'aquella amorosa, graciosa i bella vista. Perquè lo Amat és tot amor i sentint tants i tals *colps d'amor* de tantes ànimes justes, no pogué deixar *d'obrir les portes de deïtat e humanitat*, perquè *entrassen a veure lo seu Amat*.

25. Potser veure major amor? Lo amor de lo Amat no és com lo amor de l'Amic, qui és limitat, sinó que és infinites vegades infinit, com se deixa veure ab molta claredat de la gran misericòrdia que ha usada ab *son Amic*, el Gènere humà, pues volgué *obrir les portes de deïtat, per obrir les portes d'humanitat*, per ont nos havia de comunicar totes les sues riqueses i tresor, perquè donant-nos la santíssima *humanitat* nos dona ab ella unida la *divinitat*. Què misericòrdia major que aquesta podia obrar Déu omnipotent per bé de les ànimes? *Obrir porta segura a lo Amic* per ont pot *entrar a veure lo seu Amat*. Ditxosa moltes vegades l'ànima qui entrarà per la santíssima *humanitat*, patint penes, afrontes, tribulacions, com les patí mon espòs Jesús, que segura estarà *d'entrar a veure*, gosar, engrandir, alabar i amar *a son divino Amat*.

26. Bé pot dir-se ditxós i moltes vegades més que ditxós aquest pobre, miserable i ingrát Amic, qui abrasat i cremat dins un incendi d'amor, no tan solament és *entrat a veure*, mirar, gosar i alabar *lo seu Amat*, sinó que com un loco, tot desatinat, fet un mar de llàgrimes, no podia deixar de donar-li molts abraços dient-li: «Oh mon Déu amantíssim i nobilíssim; oh mon Déu sapientíssim i poderosíssim; oh espòs gloriosíssim, pare i redentor meu, vida de la mia vida, ànima de la mia ànima, consuelo, refugi i alegria del meu cor, alivio de la mia voluntat, llum de mos ulls, fill de la mia ànima i Déu de les mies entranyes. Què és lo que voleu de mi? Jo vull a Déu i niguna altra cosa qui no sia Déu, i vos ho dic de tan bon cor i ab tanta veritat, que a mon parèixer no pot esser més veritat.»

27. Bon testimoni podien fer d'aquesta veritat el meu cor, qui del gran sentiment que feia no cabia en mi, i com que tingués de rebentar de pena que tenia de veure la mia flaqueza i ruïndat. El temor que tenia de no fer alguna cosa ab què pogués disgustar a sa divina i soberana Majestat, i el contento i alegria ab què restí de les gràcies rebudes de mon Amat, que són tres testimonis aquestos calificats. I a més de tot açò, sentia tal fervor, que purament m'abrasava i cremava, com si estigués dins un gran foc. I durà tot aquest dia sens poder-ho abscondir ni dissimular en nigu lloc que tingués d'anar per obligació, com el cor o refetor, ni podia tampoc reprimir les llàgrimes i el sentiment que tenia *de los colps tan grans, que lo Amat havia donats an el cor d'aquest pobre i miserable Amic*.

28. No se contentà la misericòrdia infinita de Déu nostro Senyor ab què *lo Amic pogués entrar a veure lo seu Amat*, sinó que volgué *que lo Amat pogués entrar a veure lo seu Amic*. Per això, se sacramentà, perquè vol que lo Amic lo mir a ell, ab molta llibertat. I ell vol mirar a lo Amic ab summa *humilitat, pietat, pasciència e caritat* i grandíssima lliberalitat. Així ho experimenta aquest miserable Amic, qui en aquesta ocasió lo havia rebut sacramentat, i del contento que tenia no cabia en mi, sempre més desatinada. I no me n'admir, perquè em permetia donar-li tals abraços, que tota em desrritia i apareixia que havia de rebentar del gran fervor que sentia. Perquè se comunicava tant, que era cosa de fer perdre el judici, no sols a mi sinó a tot lo món.

29. Oh altíssim Déu, ab quanta veritat se pot dir que sou Amic de les ànimes, i el més vertader Amante que se puga imaginar! Oh Jesús, sapientíssim i lliberalíssim Amat, què gran ditxa que té *lo Amic, qui toca* a les vostres santíssimes *portes ab colps d'amor*! Oh Jesús, espòs de l'ànima mia, què favor tan gran rep lo Amic que vós ouïu. Oh ingratitud de les ànimes, pues no coneixem la gran finesa que ha feta la lliberalitat de Déu nostro Senyor *obrint-nos les portes de deïtat i humanitat*! Oh ceguedat més que gran de tots los mortals, que tenint aquestes santíssimes *portes ubertes, no entrem tots a veure*, conèixer, amar i alabar a *mon divino Amat*! Ell nos don la sua gràcia i benedicció per a què *tots lo vegiem*, amem i alabem per major glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 43

Propietat i comunitat s'encontraren e se mesclaren, per tal que fos benevolència e amistança entre l'Amic i lo Amat.

1. Moltes maneres hei ha de propietat, però la qui més dany nos ha causat és aquella que tingueren nostros primers pares, Adam i Eva, qui se feren de tal manera senyors d'aquella fruita, que Déu nostro Senyor los havia prohibida, que com si fos sua la se menjaren, rompent el precepte que Déu los havia posat, de què los vingué tan gran dany a ells i a tots sos decendents que, essent veritat que tots los dies lo estam experimentant, no es pot ponderar quant gran és. Certament que, quan ho estic meditant i considerant, casi perd lo enteniment veient el dany que nos ha causat la primera *propietat*. I no obstant això, en moltes coses tenim *propietat*, jo més que nigú, i lo pitjor és que no hu coneixem perquè ve tan disfraqada de l'amor propi, com aquella de la serpent. I així és menester posar molta diligència en conèixer aquesta mala bèstia per anihilar-la, perquè porta moltes ànimes a perdició.

2. Molt s'ofèn lo Amat d'aquest vici *de propietat*, en particular si és entre ànimes religioses, perquè aquestes són la nineta de los seus ulls, i poca cosa les ofèn gravement. I així deuen procurar molt a no tenir afecte a cosa alguna, sinó tan solament a nòstron amat i espòs Jesús, qui essent senyor de tot, estava tan *desapropiat* de totes les coses que, quan morí en la creu, no tingué cosa ab què cobrir la sua desnudez. Així lo estava mirant jo, la més defectuosa de totes, ab un sentiment qui em partia el cor, com lo imitava tan poc. I suplicava'l que em donàs gràcia ab què pogués *desapropiar-me* de tota cosa creada, i solament estar subjecte i rendida a la santíssima voluntat del creador. I ell me digué: «Filla, qui no té *propietat*, pròpiament és pobre d'esperit, que és la major riquesa que una ànima pot tenir.»

3. Ab tanta pobresa visqué mon amat i espòs Jesús, essent creador i senyor de cel i terra, que ell mateix me digué que no tenia un fil de roba més de la que portava damunt. I llamentava's molt de moltes persones qui en tenen molta més de la que han menester, i moltes vegades se perd en sa casa i no se recorden de los pobrets qui van despullats, essent així que los ama i estima tant, que pren per propi lo que fan per ells. Consider quant gran cuidado hauríem de posar en socórrer a los pobres, que és lo mateix que socórrer a lo Amat, qui tingué tanta compassió de la desnudés en què nos deixà *la propietat* d'Adam, que nasqué i morí despullat per vestir-nos de la sua gràcia, amor i caritat per desterrar de nosaltres tota cosa qui pogués tenir resabios *de propietat*.

4. Bendit sia tal amor. I qui no farà tot lo possible per despedir de si el menor afecte de cosa qui puga fer *propietat*? Quan lo Amat ab tanta lliberalitat nos vol vestir tan ricament i hermosament. I no pot ser d'altra manera sinó despullant-nos nosaltres de tota *propietat*, en particular de totes aquelles coses que nos són prohibides i contra el seu santíssim gust, que d'altra manera nos deixarà despullats, si volem estar vestits de la pròpia voluntat, que casi sempre el càstig és semblant an el pecat. Que per això, vestint-se nòstron pare Adam i nostra mare Eva *de la propietat*, se trobaren despullats, però tingueren tanta pena, confusió i repentiment, después que se veren en aquella misèria, que plens de llàgrimes i plors i de propi coneixement, mogueren a pietat a lo Amat. I d'aquest modo *s'encontraren propietat i comunitat*.

5. Per *comunitat* entenc la misericòrdia infinita de mon Amat. I m'ho donava entendre el mateix Amat, qui la'm manifestava a modo d'un camp molt gran i espaciós, a ont tothom generalment hi cabia. I per la sua immensitat i grandesa tot quant hei havia i hei podia haver apareixia no res. I aquella *propietat* de nostros primers pares, qui en si era tan gran maldat que infectà tot el Gènere humà, *encontrant-se en la comunitat* de la immensa misericòrdia de mon Amat, significada per aquest camp, no apareixia en poc ni en molt. Per això dispongué lo Amat *que s'encontrassen propietat i comunitat*, per medi del repentiment i coneixement propi d'Adam i Eva, i *que se mesclassen*, perquè no comparegués *propietat* a la vista de *comunitat*.

6. No tan solament *s'encontraren propietat i comunitat*, sinó encara *se mesclaren* i d'un modo que no hei ha més que mirar, sinó alabar el senyor i governador de totes les coses, veient que totes les nostres culpes i pecats i la rel de totes elles, que fonc el pecat d'Adam (això s'entén de tots los qui han tingut vertader repentiment i coneixement de la sua maldat), *encontrant-se* en la gran misericòrdia de mon Amat. *Se mesclaven* de manera que restaven borrades i desapareixien, perquè restaven perdonades i la misericòrdia infinita de Déu nostro Senyor les consumia. De la mateixa manera (encara que és molt desigual la comparança) que si posassen una poca quantitat de vi dins del mar, que en el mateix instant desapareixeria *encontrant-se* en la gran multitud d'aigües que conté el mar.

7. Gran consuelo és aquest per una ànima qui té un vertader coneixement de la sua maldat, ab un pesar grandíssim d'haver ofès a Déu nostro Senyor, i un propòsit firmíssim d'antes morir que pecar, saber que, *en encontrar-se la propietat* de ses culpes i pecats i la *comunitat* de la immensa misericòrdia del Senyor, que resten borrats i perdonats. Verament no se pot dir altra cosa sinó que és admirable Déu nostro Senyor en totes les sues obres. I de nostra part fer tot lo possible perquè *propietat i comunitat s'encontrassen i se mesclassen*, perquè borrades les culpes i pecats resta una ànima tan hermosa i resplendent, que és cosa d'admiració. I en efecte, jo me n'admirava moltíssim de veure'n algunes que el Senyor me'n volgué manifestar. I restaven en tanta puresa, limpiesa i resplendor, que no crec que hei hagués ànima qui les ves que no los tingués una santa emulació, i farien impossibles per poder arribar an aquesta ditxa.

8. Tot aquest bé los venia del repentiment i coneixement. I per això jo n'estava tan enamorada, que el cor me rebentava de dolor. Les entranyes se'm rompien del gran repentiment que tenia i pena d'haver pecat, ni haver posada voluntat en la menor cosa que sia estada contra los preceptes i llei de mon divino Amat. Ah pobra i desventurada de mi, ab qui[na] claredat tan gran veia les mies faltes, i que no hei ha maldat que no haja

comesa. I per això, no em cansava, tota llàgrimes i plors de sentiment, a procurar i cercar *comunitat*, ab tals extrems que feia de la pena que sentia, que era una compassió, ab una grandíssima confusió que tenia d'haver de comparèixer a la sua presència ab tants de pecats com havia comesos, però molt confiada de la sua grandíssima misericòrdia, que tendria pietat de mi. Suplicant-li que, pel seu gran amor, no em perdonàs cosa que pogués patir en aquesta vida, solament que em perdonàs en l'hora de la mort. I mon Amat me respongué i digué que no temés, que ànima qui fia d'ell no té que tèmer, perquè *propietat i comunitat s'encontraren e se mesclaren*.

9. Jesús amantíssim, quina ditxa tan gran és aquesta per les ànimes que después d'haver-vos obligat tantes vegades a què nos llançaceu a lo Infern, ab tanta multitud de pecats, tropiem i *encontrem* la vostra gran misericòrdia, qui ab tanta lliberalitat nos perdona i borra les nostres iniquitats. I no tan solament això sinó encara nos regalau i afavoriu, com pot dir per l'experiència aquest pobre i miserable Amic, qui havent comesos pecats sense número, són tan grans i particulars les gràcies i favors que li comunicau, que si hu sabessen admirarien tot lo món i jo no me n'admir, perquè *propietat i comunitat s'encontraren e se mesclaren, per tal que fos benevolença e amistança entre l'Amic i lo Amat*.

10. Mai serà prop ponderada la gran misericòrdia de mon divino Amat, que jo voldria imprimir en el cor i memòria de tots los mortals, perquè nos donàssem tota pressa, corrent i volant per *encontrar-la*, que és tan dolça, suave i benigna, que tots los qui la volen de bon cor la poden *encontrar*, i l'encontraran si fan de sa part tot lo que poden. I jo de bona gana donaria la vida perquè *l'encontràssem* tots, perquè creixeríem tant en virtuts, que nosaltres mateixos nos admiraríem. I en poc temps nosaltres mateixos no nos coneixeríem, i seria tan gran el contento que jo tindria i tots que, sols de referir-ho, el cor no cabia en mi. Apareixia que havia de romper el pit i sortir, suplicant i exhortant a totes les ànimes, que procurassen *que propietat i comunitat s'encontrassen e se mesclassen, per tal que fos benevolença e amistança entre l'Amic i lo Amat*, que és la ditxa major a què se pot arribar.

11. *Benevolença* és lo mateix que dir bona voluntat, aquella que lo Amat posa en lo Amic, i lo Amic en lo Amat. I la que lo Amat tenia an aquest pobre i miserable Amic era tanta, i per instants creixia en tanta manera, que m'abrasava i consumia sens poder sostenir de nignun modo el foc que despedia. I com una orada, sens judici, pasmada i admirada deia-li: «Oh Déu omnipotent, altíssim i poderosíssim, amabilíssim i lliberalíssim a no poder més, què és tanta voluntat que teniu an aquest miserable Amic? Jo m'admir de la vostra gran bondat. No sé a ont me voleu arribar?» I certament, que tot lo que fins ara havia obrat, no tenia comparació ab lo que después obrà per son gust i no més. Perquè volgué que ves i gosàs de la sua grandesa, hermosura i majestat, ab tanta claredat, que essent així veritat que moltes vegades la m'havia manifestada, mai era arribada a tant com en aquesta ocasió, perquè tota em treia de mi, pasmada i admirada, sens saber lo que era estat ni lo que gosava, mirava ni contemplava.

12. Certament, que no és fàcil d'entendre lo que dic, perquè si volgué Déu que gosàs i miràs la sua grandesa, hermosura i majestat, com dic ara, que no sabia lo que era estat ni lo que gosava, mirava, ni contemplava. Apareix contradicció i que no pot ser, i no és contradicció sinó que és la mateixa veritat, perquè mirava una grandesa, majestat i noblesa

infinetes vegades infinita, que sols lo enteniment del mateix Déu, quan se gosa, mira i contempla a si mateix, pot entendre lo que gosa, mira i contempla. Però lo enteniment humà, com és finit i limitat, mirant a Déu no sap lo que gosa, mira ni contempla, i per conseqüent, quan ab major claredat lo mira, menos sap lo que veu, perquè més se li manifesta la sua incomprehensibilitat. I resta's suspesa i absorta dient: «Oh Déu gran, i més i més i sempre més gran.»

13. D'aquesta manera demostra lo Amat *la benevolença* que té a lo Amic, manifestant-li sempre més i més la sua hermosura i majestat. I de la mateixa manera tira a si lo Amic i lo obliga a tenir bona voluntat, o *benevolença*, an el seu Amat. Així passava ab aquest pobre i miserable Amic, qui tot se desfeia per demostrar a lo Amat la bona voluntat que li tenia, volent-lo amar solament per ser ell qui és i no més, sens nigung gènere d'interès, que esto és la verdadera *benevolença*. Així m'ho digué el mateix Amat, i m'ho declarà ab aquest exemple: Quan un criat serveix a algun senyor sens nigung interès ni paga, si emperò perquè està agradat de la sua noblesa, gentilesa, bon tracto, o altre, aquest tal té *benevolença* an el seu senyor. I demostra-la quan, sols de veure'l, està tot content i alegre. I an aquest modo de criats, com no serveixen per interès, ni los veuen interessats, acostumen los senyors encomanar tot lo que tenen, i fer-los senyors de totes les sues riqueses i tresor.

14. Així puc dir que passa entre lo Amat i aquest pobre Amic, qui volia servir lo seu Amat sens nigung interès, solament perquè mereix ser servit. En tant que, si em fos estat possible, tenir un altre poder major del que té lo Amat, lo n'hauria fet senyor. I volia'l servir tan solament per *la benevolença* que li tenc, que sols de mirar-lo estava tan contenta i pagada, que no cabia en mi ni en tot lo món. Solament podia caber en lo santíssim cor de mon Amat, tenir alivio i lloc de poder respirar, per no acabar d'expirar en les gràcies i favors tan particulars com me comunicava. I ell me digué que, per la bona voluntat que li tenia, m'havia donades les claus del seu santíssim cor, i m'havia feta senyora de totes les sues riqueses. I que lo mateix fa i farà ab tots aquells Amics qui el serveixen (f. 255) i serviran ab aquesta bona voluntat. I d'aquesta manera, m'arribava a tal punt, que no sé modo com poder-me explicar, perquè són obres d'un Déu admirable sense fi. I de la mateixa manera apareixien les gràcies que em concedia.

15. Ell no parava un instant de fer-me majors favors i majors demostracions, perquè vegiem ab molta claredat què cosa és *la benevolença* que té a los seus Amics, i perquè nos enamorem de servir-lo i tenir-li bona voluntat. I jo, no tan solament lo volia amar i servir sens nigung interès, però encara hauria volgut passar les majors penes per son amor que se puguen patir (ab la sua gràcia, que sens ella sempre desconfii de mi). I com me trobava tan afavorida de mon espòs Jesús, m'entregava tota a les sues santíssimes llagues, que fes i dispongués de mi tot lo qui seria del seu gust. I descuidada de totes coses, solament volia que se fes la sua santíssima voluntat, i mirar i contemplar al meu divino Amat. I per la *benevolença*, o bona voluntat que li tenia, mirant en cada una de mes germanes una imatge del meu Amat, m'empleava en servir-les, en particular les emfermes, en les coses més vils i baixes que les podia servir, que per mi és la major alegria que el meu cor puga tenir. De tal manera que sempre anava saltant i cantant en acció de gràcies el *Te Deum laudamus*.

16. Totes aquestes coses feia per la benevolença que tenia a mon Amat, i molt més que seria llarg de referir. I tot junt era no res respecte de la bona voluntat que lo Amat demostrava an aquest miserable Amic, perquè em donà una ferida en el cor, tan fort, que no em deixava respirar. I restà tan penetrat, que no podia fer níguna acció del meu cos que no fos coneixedor, que per mi era pena major, essent així veritat que mai n'he sentida igual. I no obstant això, no li diguí mai que la remediàs, sinó que carregàs i donàs forces per poder-ho passar, perquè era tant el desig que tenia de patir i més patir, per *la benevolença* que la tenia, que m'apareixia que nígun patir me podia associar.

17. Me digué mon Amat que, en haver-hi dàdives, és senyal de *benevolença* i que per això m'havia donada aquella ferida tan fort, perquè conegués *la benevolença* o bona voluntat que em tenia. I se coneix que era de bona voluntat, perquè no obstant que era tan penosa com tinc dit, era la cosa més dolça, suave, gustosa i regalada que se puga pensar. I tant del meu gust, que no hu sé ponderar, essent veritat que m'arribà a tal extrem, que no tenia un punt de repòs, ni en la nit ni en lo dia. I essent així que mai me senten dar un sospir exterior, en aquesta ocasió no em podia reprimir, perquè tenia el cor tan apretat, que per poder respirar havia de dir moltes vegades: «Jesús dolcíssim, més penes i més forces, que no em puc associar de patir, mirant-vos i contemplant-vos tota encesa i abrasada del foc que despedeix la vostra *benevolença*, qui encén la mia de manera que tota la vostra gràcia he menester per tolerar aquestos incendis.» I tot això feia perquè jo ves què cosa és *benevolença e amistança entre l'Amic i lo Amat*.

18. Jo el suplicava del millor modo que podia, que em fes gràcia de fer gustar aquesta ferida a totes les ànimes, perquè vessen e entenguessen què és benevolença e amistança entre l'Amic i lo Amat. I tenia una gran pena de què no hu experimentassen totes. I més en particular, que n'hi pogués haver alguna qui, per culpa mia, deixàs de gosar tant de bé, perquè com me veig tan mala sempre pens que som la ruïna de tot lo món. I aquesta era una altra pena que sentia molt gran, que m'obligava a dir moltes vegades el psalm *Ad dominum cum tribularer clamavi ect.* A més d'això, me trobava ab los braços tan fortment lligada, que moltes vegades no me'n podia valer. I sobretot, me prenia el cor i no el me prenia ab les mans, sinó d'un modo que no sé si tindrè modo de poder-me explicar, perquè el me prenia ab lo seu santíssim cor, i unia el meu ab lo seu, de manera que el cor d'aquest pobre Amic se perdia en el santíssim cor de son divino amat i volgut espòs Jesús. De tal modo que jo no veia cor, ni cos, ni cosa d'aquesta vida sinó Déu gran i més gran, i sempre més gran sense fi.

19. Lo que jo sentí en aquesta ocasió no se pot comparar. Com jo no moria del tot, era la gran bondat i misericòrdia del qui em prenia el cor qui em conservava la vida. I dic ab veritat, que ànima qui no ha gustada aquesta ferida, ab aquestos incendis d'amor, no sap ni pot dir encara què cosa és patir. I mon Amat, qui sabia lo que jo patia i la paciència que jo tenia (perquè la'm donava) i desig de més i més patir, me digué: «Ten paciència, que això és *benevolença e amistança entre l'Amic i lo Amat*, perquè per ser bona l'amistat i verdadera de dos qui s'amen, de los cors se n'ha de fer un, perquè hei haja unió entre los dos amants. Per això t'he pres el cor i unit ab lo meu cor. I ara resta tan lligada aquesta amistat, que sols la pot rompre la *proprietat* d'alguna cosa prohibida en la mia santa llei.»

20. Tanta era l'amistat que lo Amat me demostrava i tan fortment me tenia lligada, que em quedí ab un desmai d'amor qui era més que desmai. I no sé explicar com era ni lo que

era, per la gran varietat d'obres que lo Altíssim obrava tot el temps que durà el desmai. I durà molts de dies, i sempre sentia una pena molt gran. I sempre gosava una infinidat de pau i tranquil·litat, ab una gran dolçura i suavitat que sentia, gosant aquella glòria que gosen los esperits celestials, ab moltíssima claredat. Tota negada dins un mar de Déu sense fi, que si no m'hagués posada en una suspensió, qui tota me'n portà de la terra, no fora estat possible poder-hi tenir de modo nígú, per la gran glòria que em manifestava, dient-me que volia que el ves així com ell era. I se descobrí en el sacrari, que si tot lo món lo hagués vist així com jo, tothom generalment foren caiguts morts, així com jo fora morta, si la potència divina del mateix Amat no m'hagués conservada la vida, quan vaig veure quant gran és la sua glòria, en tanta manera gran, que no té fi.

21. No tan solament lo veia així com dic en el sacrari, sinó també mateix en el meu cor, a ont sempre el tinc sacramentat. I me digué en aquesta ocasió, que mai havia demostrada major *benevolença* a les ànimes que quan se sacramentà, ni més *amistança* que quan lo reben sacramentat ab diguda disposició, per la gran unió en què se queden *lo Amic i lo Amat*. I que aquesta és la major *benevolença i amistança* a què pot arribar lo Amic, perquè gosa i posseeix tota la noblesa, grandesa i riquesa del seu Amat, com si era el mateix Amat.

22. Aquesta *benevolença i amistança entre l'Amic i lo Amat* a tal punt arriba aquest miserable Amic que, de tant que gosa, no sap explicar lo que gosa i de tant que té, no sap donar a entendre lo que té, perquè se deixa gosar del més vil gusanillo de la terra, qui som jo, del modo que se gosa ell mateix. Això és, del modo que ell pot deixar-se gosar, i del modo que és capaç de poder-lo gosar una creatura com jo. Me concedia que el gosàs per *la benevolença* o bona voluntat que li tenia i desitjava tenir-li, que en esto desig és tan gran que mai m'associaria de tenir-li bona voluntat perquè li'n voldria tenir tanta i molta més, que no li n'han tinguda ni poden tenir. I per aquesta bona voluntat, i en senyal d'amistat, me donà un abraç la cosa més bella que se puguen pensar. I per acabar lo que passava *de benevolença i amistança entre l'Amic i lo Amat* eren coses tan belles i grans, tan celestials i divines, que seria temeritat pensar poder-ho referir. Lo mateix seria, si volgués dir les alabances que mereixen aquestes divines paraules, *propietat i comunitat s'encontraren e se mesclaren, per tal que fos benevolença e amistança entre l'Amic i lo Amat*, perquè encara que tingués la ciència de Salamó i de quants doctes hei ha haguts, no diria mai el bé que contenen, sia tot a major glòria de la beatíssima Trinidad Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 44

Dos són los focs qui escalfen l'amor de l'Amic. La u és de desigs, plaers e cogitacions; e l'altre és compost de temor e de llangors, de llàgrimes i de plors.

1. Per l'experiència que tinc no havia menester aquest càntic per *saber que aquests dos focs escalfen en gran manera l'amor de l'Amic*, perquè ho tinc tan provat i experimentat, que no hi pos nígún gènere de dificultat. I així és molta veritat que *dos són los focs qui escalfen l'amor de l'Amic*, i de tal modo que moltes vegades lo deixen com si fos una brasa de foc molt encesa. *La u és de desigs, plaers e cogitacions*. No s'entenen aquí tota manera *de desigs*, sinó tan solament aquells que té lo Amic, qui sempre miren al seu

Amat, com és ara aquells *desigs* de voler-lo amar i més i sempre més amar, i que totes les ànimes fessen lo mateix, de patir i més patir per imitar a mon espòs Jesús. De servir los malalts, d'aconsolar los afligits, d'aliviar les penes a los qui tenen treballs, de remediare les necessitats, de donar llibertat a les bendites ànimes del Purgatori, i molts altres semblants. I tots per donar gust i servir a Déu nostro Senyor, nòstron divino Amat. Tots aquestos desigs són *qui escalfen l'amor de l'Amic*, i posen al mateix Amic com si fos una ànima del Purgatori, tot encès i abraçat dins un incendi *de foc*.

2. Puntualment me trobava així en ocasió que estava tractant ab mon divino espòs de les penes grans que patí la nit de la sua sacrosanta Passió. I no és dicible lo que jo patia *del desig* de voler-lo imitar, sens tenir un punt de repòs, sempre cremant i penant per trobar al meu Amat, cercant-lo, cantant aquell psalm tant del meu gust *Quem ad modum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Sitivit anima mea ad Deum fontem viva quando veniam et apparebo ante faciem Dei. Fuerunt mihi lacrimae meae panes die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie, ubi est Deus tuus? etc.* D'aquest modo me trobava pel gran *foc* que despedia aquest *desig* de voler imitar a mon Amat en lo patir. I *escalfava* i, per millor dir, abraçava *lo amor* d'aquest pobre Amic en tanta manera, que no podia pendre aquell poc de descans, que em dona la comunitat després que havem dites les matines a mitjanit.

3. Jo per això no em perturbava ni inquietava de niguna manera, antes bé ne tenia un gran *plaer*, perquè el penar per a mi és alivio, i el no reposar és descans. Con que més *s'escalfava l'amor* i posi'm en oració, contemplant l'alegria i contento que tingué Maria santíssima, senyora nostra, en aquella hora que son Fill santíssim li aparegué ressucitat, que fonc la major alegria que ella tingué. I aquí mateix, per la bondat del Senyor, me trobí en una contemplació molt gran. I me digué aquesta gran Senyora que, com a mare, no podia deixar d'assistir-me sempre, i així que sabés que molt bé havia dit lo amic el beato Ramon, quan digué que aquestos *dos focs escalfaven l'amor de l'Amic*. I ab les sues paraules me donà tant de consuelo, alivio i contento, que no és possible poder-ho explicar, quan jo antes estava tan penada dels *grans desigs* que tenia.

4. Lo Amat, Cristo Senyor nostro, son santíssim Fill, també volgué aconsolar-me i posà'm en un èxtasi molt gran. I me digué que ell, primer que jo, era passat per aquest camí, perquè des del primer instant que se fonc encarnat, los *desigs* que tenia de redimir el Gènere humà lo abraçaven. I això era el major *plaer* que sentia, sempre *cogitant* com nos beneficiaria, que era un foc ardentíssim qui encenia de tal manera aquell santíssim cor, que moltes vegades flametjava i al parèixer no li cabia en el pit. I no tan solament eren aquestos *desigs, plaers i cogitacions* de redimir el Gènere humà, sinó encara d'unir-nos a tots amb ell per medi del sagrament. I per això, del modo com podia i ell sabia fer, ja quan estava en les entranyes de la mia gran senyora Maria santíssima, ja se sacramentà i uní ab totes les ànimes ab qui s'havia d'unir, en quant a la voluntat i ab los desigs, ja que no havia d'esser encara en l'obra. I tot era per la gran força que li feia aquell ardentíssim *foc de sos desigs, plaers i cogitacions*.

5. Oh incendi més que gran de mon divino amat i espòs Jesús, qui los majors *plaers* que tenia eren no reservar-se res per a si, sinó entregar-se tot a sos Amics. «Filla (me digué mon Amat) i et dic la veritat, no he feta cosa ab major contento, que quan vaig dir *hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur*, perquè *el mateix foc qui escalfa el meu amor*,

escalfàs el cor de tots los mortals que jo am tant. Que no sé pot pensar ni dir, però poden-ho considerar de les obres portentoses i meravelloses, que ha fetes el meu *amor*. I tot és per bé de les ànimes, i en particular, los qui són vertaders Amics.»

6. Què diré altíssim i nobilíssim Amat de la vostra gran bondat? Què diré suavíssim i dolcíssim Jesús del vostro amor? Que lo empleau tot ab los hòmens tan poc agràits, a vista de la gran benevolença que nos ensenyau. Dic que és una locura la nostra i que som tots uns nescios veient que vós, ab lo vostro infinit amor, nos donau tot quant teniu. I nosaltres, el nostro poc amor tan limitat, no el vos donam tot, pues lo posam en coses creades, que és una nesciedat, podent-lo posar tot en qui les ha creades i és senyor de tot. Que sols de pensar-hi estic admirada i tinc grandíssima pena, que una cosa de tanta importància, sia tan poc considerada. Verament és una desdita que s'hauria de plorar ab llàgrimes de sang, que una cosa tan preciosa com és *lo amor*, podent-lo emplear a gust de lo Amat, lo empleam contra son gust. I lo que és major desventura, que moltes vegades se posa lo amor en cosa ab què s'ofèn gravement a Déu nostro Senyor. Tot és falta de consideració, perquè si consideràssem les fineses que ell ha fetes per nosaltres, tinc per impossible que empleàssem lo amor sinó amb ell.

7. Oh Déu meu, Jesús meu, pare i espòs meu! *Quin foc* és aquest tan gran? Qui no sols *escalfa lo amor d'aquest pobre Amic*, sinó encara el fa bollir, de modo que no li cap en el cor. Quins *desigs* són aquestos tan plens de foc, que cremen i abrasen de manera al meu cor, que pareix que he de rebentar? I tot per lo molt que voldria que totes les ànimes vos amassen solament a vós, i no posassen amor a cosa d'aquesta vida. Això és qui em fa penar extremadament, i no obstant més eren *los plaers* que tenia de les gràcies i favors que mon Amat me comunicava, que com eren tantes i tan particulars, me causaven una gran alegria i plaer, de què més *s'encenia el foc de l'amor*, perquè hauria volgut que tots los mortals les haguessen pogudes gustar, perquè estic certa que *del foc* que despedeixen *los plaers* que en tindrien *s'escalfaria i abrasaria al seu amor* envés⁸⁹ de mon divino i soberano Amat.

8. Jo tenc per impossible que ànima qui tingués aquestes experiències pogués tenir amor a altra cosa que a mon divino Amat, perquè és tan pròdig el seu amor, que tot s'emplea en amar i regalar a los seus Amics. Com pot dir aquesta pobra ànima per qui és poc lo Infern, i lo espòs la regalava, com si no tingués altra esposa en qui emplear el seu amor. Perquè primer moriria que no amaria cosa, en poc ni en molt, ab què pogués disgustar a son espòs, suplicant-lo sempre que don gràcia a totes les ànimes que facen lo mateix, que per a mi serien los majors *plaers* que podria tenir, perquè són uns *plaers* tan grans, que no es pot pensar ni dir l'alegria que causen a un pobre Amic, ple *de cogitacions*, com podria alcançar que tots los hòmens amassen, honrassen i apresciassen les misericòrdies del meu Amat.

9. Grans són les misericòrdies que mon Amat usa ab sos Amics, en particular aquells qui heu són de bon cor. Doncs, qui no ha de procurar a ser-li bon Amic i posar en ell tot lo amor, que d'aquí ve després el voler amar *i desitjar* amar tot lo que lo Amat ama. Perquè com veu lo Amic que lo Amat ha amades les penes, tribulacions, menosprescios, pobresa i altres coses semblants mou-se també lo Amic per major glòria del seu Amat. I per imitar-lo a voler amar les mateixes virtuts. Per aquesta causa no és ponderable el gran *desig* que

---

⁸⁹ Escriu en comptes de 'envers'

tenia de ser mortificada, despreciada i maltractada, com veia que no hu podia alcançar el cor me rebentava i, ab tota la humilitat i rendiment que podia, li dava unes queixes amoroses, i deia-li: «És possible hermosíssim i amorosíssim Senyor, clementíssim i piadosíssim Amat, dolcíssim i suavíssim Jesús, espòs volgut de l'ànima mia, que no em concedigheu lo que ab tantes veres vos deman? Que no permeteu que jo (sens ofenses vostres) sia tan menospresciada i maltractada, que sempre tingués d'anar morros per terra, entre peus de les creatures ab qui tracto? Aquestos sí que serien *plaers* molt grans que jo tindria, perquè si han de correspondre a *los desigs* que jo tenc d'esser maltractada i menospresciada, jo voldria estar trepitjada i calcigada de totes les creatures del món. I és en tanta veritat del meu cor, que ja que no hi puc estar en l'obra i reialitat, hei estic ab la voluntat.»

10. Aquell *altre desig* que acostum tenir sempre de patir i més patir en aquesta ocasió s'era augmentat tant, que no trobava cosa ab què em pogués assaciar. I pensant ab lo martiri de les onze mília verges, comencí a suplicar a mon Amat, ab tanta vivesa del meu cor, que em deixàs patir tot lo que elles havien patit. I era tanta la voluntat que tenia de patir-ho tot i el ànimo i valor que em sentia, que a mon parèixer los patia com si actualment los hagués poguts patir en obra. De tal manera que moltes vegades me trobí obligada a dir a mon Amat, que tots aquells martiris li oferia com si, en efecte, m'hagués concedit lo haver-los patit. I tota llàgrimes i plors me llamentava de mon Amat, perquè no em concedia lo que li demanava, però sempre molt rendida a la sua santíssima voluntat.

11. Foren tant del gust de lo Amat *aquestos desigs*, i fonc tanta la sua clemència i pietat, que em descobrí en la Pàtria i benaventurança celestial aquesta gran multitud de santes verges, ab tanta resplendor i hermosura, que era un portento poder-les mirar. I em posà entre elles, que per mi fonc una grandíssima confusió, veure'm en companyia d'aquelles santes ànimes, essent jo la qui som, plena de tota maldat. I no se contentà ab això, sinó que em portà a la presència del Pare celestial, a ont me posaren una corona molt preciosa. I el Pare celestial me donà un abraç tan fort, que el cor se n'anava de mi, però tan suave i amorós, que no basten paraules per poder-ho ponderar. I mon espòs Jesús me digué que m'havien posada aquella corona de màrtir, perquè jo tota la vida era màrtir, pel gran desig que tenia de patir martiri i pel martiri que patia perquè no el podia patir, qui és el més pesat i rigurós martiri de quants martiris se poden patir. I a dir la veritat, aquest martiri jo sempre lo estic patint per los grans *desigs* que tenc de voler-lo patir, *qui escalfen l'amor d'aquest pobre Amic* de tal manera que moltes vegades m'apareix que tinc d'expirar.

12. A més d'aquestos *desigs* tenia uns altres *desigs* de fer obres de caritat, que el cor ni la voluntat no se podien reprimir per lo ardor tan gran que despedien, perquè *és foc* qui crema tan fortment, que m'apareix que no hei ha cosa qui el puga remediar, sinó cremar i penar fins estar abrasat i consumit per amor del meu Amat, qui posa tanta dolçura i suavitat en aquest penar que, quant més penava més me regalava; i quant més me consumia i cremava més gosava i gustava de les riqueses i nobleses del meu Amat, que són los majors *plaers* que lo Amic puga passar, però també cremaven de modo que no puc pensar que, si posassen una persona dins d'un forn el més encès que se puga trobar, que pogués cremar ab major vehemència, sempre pensant i *cogitant* que molt indignament gosava de tot aquest bé, solament per pur amor i benevolença de mon divino Amat de qui venia tot. I per això l'hei tornava oferir tot a major glòria sua, i era tal el desapego que tenia, que altra cosa no em dava *plaer* sinó la glòria de mon Amat per a qui volia totes les

coses i niguna per a mi, sinó solament esser abatida i menospresciada, que són los majors *plaers* que jo puc tenir. I és en tanta veritat, que quan me diuen alguna cosa per desprecio i veig que s'enfadèn de mi, aleshores estic tan contenta que em pos a cantar *Letatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum dominum ibimus*. I estaria molt més contenta, si tot lo món s'enfadàs de mi, sempre però sens ofenses del meu Amat, de tot lo qual se pot veure ab molta claredat que *de los dos focs qui escalfen l'amor de l'Amic, la u és de desigs, plaers i cogitacions*.

13. *L'altre és compost de temor e de llangors, de llàgrimes i de plors, qui escalfa l'amor de l'Amic*. Tan diferentment de lo que fins ara he referit, que tinc molta pena d'haver-ho de dir, perquè és una gran confusió mia haver d'escriure les misericòrdies tantes i tan particulars, que em fa lo amat Déu per son gust, i no més. Però és menester complir en l'obediència, i així dic que *el temor* de què se compon aquest *altre foc, qui escalfa l'amor de l'Amic*, és de moltes maneres, però el qui més m'abrasa i consum és aquell *temor* que tinc sempre de no donar mal exemple a les persones ab qui tract, sent-los ocasió, per la mia gran maldat, de què facen alguna ofensa a mon divino Amat. Aquest és *un temor* qui em penetra los ossos i, ab les ànsies i cuidados grans que em dona, m'ocasiona unes *llangors*, que sols el divino i celestial metge les pot mitigar i curar.

14. Jo estava que m'abrasava i m'apareixia que ja no podia tolerar *més foc*. I rebí a Cristo sacramentat i donà'm una centella de *foc* del divino amor. I posà tal incendi en el meu cor, a més del que tenia ja, que m'encengué el cor de manera que em rompia el pit, perquè li donàs lloc de poder eixir per publicar exteriorment lo que mon Amat obrava interiorment. I perquè no hu permeté la divina voluntat, començà a eixir per la cara i per los ulls, ab tanta abundància *de llàgrimes*, que estava feta un mar *de llàgrimes i de plors*, que no feien altra mes germanes que preguntar-me. Unes de què estava tan acolorida? Altres de què plorava tant? Que tot eren ferides qui em penetraven al cor. I com més me deien que no ploràs més abundaven *les llàgrimes i los plors*, sens poder-les detenir. I *escalfaven lo amor d'aquest pobre Amic*, e per millor dir, lo encenien de tal manera, que estava feta un incendi, ab unes *llangors* que em causaven que, qui no les ha gustades, no pot dir lo que són ni què cosa és llanguir.

15. Una propietat tenen aquestes *llàgrimes*, essent així veritat que són aigua molt contrària a l'aigua material, perquè aquesta, si l'apliquen a les brases, apaga el foc material, però l'aigua *de les llàgrimes* encén molt més *el foc de l'amor*, perquè tantes llàgrimes tantes espines qui li donen més força i valor. I com *les llàgrimes* que jo desremava eren ab tanta abundància, que apareixien dos fonts que brollaven, encenien tant *de foc*, que *del temor i llangors, llàgrimes i plors*, se formava un incendi qui abrasava aquest pobre i miserable Amic, de tal manera que tot se consumia i se desfeia com la cera en el foc. I mon divino i soberano Amat ho volia i disponia així, perquè jo pogués dir per l'experiència i ab molta claretat, que *l'altre foc, qui escalfa l'amor de l'Amic, se componia de temor i de llangors, de llàgrimes i de plors*.

16. Lo qui *més escalfa* o encén *l'amor de l'Amic* és *el temor*, i podria dar moltes rauons, però bastarà aquesta experiència que mon Amat se manifestà ab molta claredat an aquest pobre Amic. I jo el veia en el meu cor, recién nat, ab tanta resplendor i hermosura, que no és possible poder-la explicar. I me digué que niguna cosa el podia afeiar si no era les ofenses que li fem pel poc *temor* que li tenim. I que això és la perdició de moltes ànimes,

no tenir *temor*, perquè *el temor* és la muralla qui nos defensen de totes aquelles coses qui poden afeiar aquella hermosura sens igual, que era tanta que apenes la podia mirar. Mes me digué que, qui no té *temor*, *no té foc ab què escalfar lo amor*. I per això hei ha cors qui tenen tanta fredor, que sols una potència divina los pot *escalfar*. D'ont concebí tant de *temor* de poder afeiar aquella divina hermosura del meu Amat, que no tenia repòs de nit i dia, sempre tement i vigilant per no afeiar-la. I no puc creure que ànima qui la ves així com jo, que no tingués el mateix *temor*, *qui escalfaria* de tal manera *son amor*, que sempre temeria per la sua flaqueza poder ofendre aquella hermosíssima i bellíssima cara, més resplendent que molts sols de lo Amat, però sempre ab una grandíssima confiança en la sua santíssima gràcia, que li assistiria, i desconfiança de si, que *és el temor el foc* més ardent de quants se'n poden inventar ni imaginar.

17. Me deia mon Amat que volia estar en mi i que mai me deixaria. I que li digués què volia d'ell? I jo tenia tanta conformitat, que sempre li respongué: Fer la vostra santíssima voluntat i tindrè tot lo que puc desitjar, que aquest és el fi que sempre he tingut. Perquè la vigilància i cuidado de no faltar a la voluntat de lo Amat porta en si un gran *temor*, i causa grandíssimes *llangors*, *llàgrimes* i *plors a lo Amic*, *qui componen un foc* tan ardent, que *escalfa*, *encén* i *abrsa al seu amor*. I, si aquestos cuidados i ànsies, s'extenen a les demés ànimes, *tement* que no falten a fer la santíssima voluntat de lo Amat, és *un foc* de major vigor, perquè és perfeta caritat, qui és *un foc* ardentíssim qui em cremava a lo interior i exterior, qui em tenia tota una flamma qui em consumia sens poder-ho dissimular, perquè les mies mans, cara i ulls publicaven lo que interiorment passava.

18. Jo mirava a mon espòs Jesús, ab les llagues i assots que li havien donat a la columna, i li preguntava per quina causa estava tan mal tractat (encara que sabia molt ... .. per les mies faltes i maldat). I ell (f. 260) me respongué que per no tenir *temor* los mortals d'ofendre'l, ab molta confiança amb ell. Lo tenia tan maltractat com jo el descobria, i més me digué, que així com el tenir *temor* és tenir *foc ab què s'escalfa l'amor de l'Amic*, el no tenir temor és tenir gel ab què se refreda el cor de les ànimes, que és la major desdita que poden experimentar. I la misèria que experimenten s'hauria de plorar ab llàgrimes de sang. I ab molta rauó, perquè los falta aquest *foc* tan essencial *per escalfar lo amor*, *qui se compon de temor i de llanguors*, *de llàgrimes* i *de plors*.

19. **Pensar i mirar en les santíssimes llagues i espines que aportava i patia mon divino i soberano Amat eren unes ferides qui hem partien el cor i donava'm unes llangors**, que venia a punt de morir, perquè eren a modo d'unas flames ardentíssimes *qui escalfaven ab foc de l'amor*, ab tanta manera que tota em desfeia per animar, assistir i aconsolar a los mortals per glòria del mateix Amat, sens tenir niguun temor de niguuns treballs, patir, ni perdre la vida per son amor. Essent així veritat que m'havia posada l'obediència en perill de morir per mans del dimoni, ab qui moltes vegades havia de pelear. I essent així que em feia moltes amenaces, ja de voler-me maltractar, escanyar i llevar la vida, jo no feia més cas d'ell que si no hu deia nigú. Antes bé, confiada en lo santíssim poder de mon Amat, me postrava per la terra i deia-li, que fes i obràs tot lo que el Senyor li permetria, sens alterar-me ni perturbar-me de niguun modo.

20. Tot aquest valor venia an aquest pobre Amic d'aquell temor tan gran que sempre ha tingut de no disgustar al seu Amat, perquè aquest temor posa una confiança tan gran en lo Amic ab lo poder infinit de lo Amat, que no hei ha cosa qui el puga atemorizar. I aquest

temor és qui és foc qui escalfa l'amor de l'Amic. I no tan solament escalfa sinó que el crema i abrasa, i li causa grans llangors, llàgrimes i plors qui componen un incendi ab què més s'encén l'amor de l'Amic. Així ho experimentava aquesta gran pecadora (més mereixedora de lo Infern que tots los dimonis, per la sua gran maldat) perquè estava aquestos dies tan encesa i abrasada d'aquest divino foc, que no hu podia abscondir, sinó que forçosament s'havia de conèixer a la cara, de tal maneres que les germanes me deien: «Què és lo que teniu? De què estau tan acolorida?» que no era poca mortificació per a mi, sia tot però a major glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit, tres persones i un sol Déu. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 45

Desitjava lo Amic soledat, e anassen a estar sol per tal que hagués companyia de son Amat, sens lo qual està sol entre les gents.

1. *La soledat que lo Amic desitjava no era ja estar en algun desert, apartat de les gents, (així m'ho digué mon divino Amat) sinó estar tot posat en Déu nostro Senyor, perquè com restà tan ferit i nafrat del càntic passat, no podia reposar ni aquietar-se, sinó que de la mateixa manera que los cervos desitgen les fonts de les aigües, així mateix cercava i desitjava al seu Amat, perquè aquestes ferides d'amor abrasen i encenen de tal manera lo Amic, que com més gosa i mira lo seu Amat més lo vol i més lo desitja, sens poder-se mai assaciar.*

2. *Ab quanta veritat puc dir que és així, perquè estava jo contemplant el ser infinit de Déu nostro Senyor, i donava'm un coneixement molt gran de la divina essència. Qui podrà dir el contento i alegria que tenia aquest pobre Amic, perquè tenia la soledat que desitjava? Deixant-me tota en les sues santíssimes mans, que mirava tan lliberals en fer-me gràcies i favors que, si jo sabia dir lo que em passava, admiraria tot lo món. I en particular, quan me prengué el cor ab la mà, i tenia'l ab una delicadès molt gran, perquè tenia'l solament ab dos dits. I no obstant això, jo no hi podia tenir i venia a punt de desmaiar, i mirava'l molt despàcio i tornava'l a mirar ab una llum molt clara i resplendent, que tenia en el cor. I el Senyor me digué: «Saps per què el mir tantes vegades? Perquè té molts de racons.»*

3. *Jo m'admirava que el Senyor miràs tantes vegades el⁹⁰ cor, i que hagués menester llum per a mirar-lo. I tot això feia per ensenyar-nos lo molt que nos importa mirar el cor ab molta atenció, perquè estan les males inclinacions tan encubertes, que s'ha menester una llum molt especial del Senyor per a llevar-les. I mon Amat me digué *Ego sum lux mundi*. I repetíeu moltes vegades dient-me que la llum que jo tenia en el cor era ell mateix, i que a vista d'aquesta llum veuríem ab molta claredat les faltes que tenim, perquè una cosa fea a la presència d'una hermosa descobre més la sua fealdat. I així, si volem descobrir les nostres faltes, (f. 261) mirem aquest Senyor de tanta grandesa, hermosura i majestat, que com més lo mirarem i coneixerem més descobrirem la nostra maldat i procurarem a no ofendre'l, sinó que lo amarem i alabarem, que això és la ditxosa *soledat que desitjava lo Amic*.*

---

⁹⁰ Escriu 'al'.

4. Me digué mon Amat: «Filla saps lo que feia estar lo Amic en aquesta ditxosa *soledat*? Lo que diu después: *e anassen a estar sol per tal que hagués companyia de son Amat*». I mostrava'm tenir un grandíssim gust d'aquella paraula *anassen*, fent-ne una gran expressió, donant-me moltes ensenyances sobre la mateixa paraula, perquè deia'm *anassen* de totes les coses en què podia entretenir-se, encara que lícitament, per anar a son Amat. *Anassen* de l'estimació de les persones, que si bé ell no hi reparava, sols per anar a son Amat. *Anassen* de si mateix, tan rendit i conformat en tot lo que Déu disponia, que qualsevol cosa que succeïa en tot estava content i alegre. I finalment, estava tan posat en què se fes la voluntat de son Amat, que si acàs lo suplicava per alguna necessitat, de moltes que se li n'oferien, no volia altra sinó lo qui era per més glòria de sa divina Majestat.

5. Certament, que en aquesta ocasió me trobava jo ab alguna inclinació de què se remediàs certa necessitat. I aquí mateix sentí el Senyor qui em deia *anassen*, i sentir açò me donava una gran pena, però tornava en mi i no volia altre sinó que se fes la sua santíssima voluntat. Tenia algun pensament de lo molt que em veia unida en Déu nostro Senyor, i de la molta lliberalitat ab què em tractava. I sentia'l que deia *anassen*, i posava'm de manera que no volia sinó *anar-me'n* de totes les coses per dar gust a mon Amat, perquè com me repetia tantes vegades *aquesta paraula anassen*, venia a entendre que de totes les coses *per poc que sien* si no són molt del gust de lo Amat, nos n'havem d'*anar*, *per tal que hagiам companyia de lo Amat*. I aquesta *és la soledat que lo Amic desitjava*, d'estar tan posat en son creador, que en qualsevol part se trobàs, encara que fos entre les gents, no sempre estigués en son Amat.

6. En veritat puc dir que així se trobava aquest pobre i miserable Amic, perquè com més m'apartaven del cor i més ocupada me tenia l'obediència, més unida em trobava ab mon divino Amat, i més fineses feia per mi, en tant que de confusió comencí a dir: «Oh Senyor, si jo podia convertir-me tota en llengües per alabar-vos i en cors per amar-vos, i que totes les coses que vós haveu creades fessen lo mateix, no em bastaria per fer-vos gràcies de les moltes mercès que vós me feu, que és cosa d'admirar-se qualsevol qui sap la mia maldat quant gran és, perquè no hei ha ànima, de les qui estan en lo Infern, qui el tinga tan merescut com jo». I el Senyor, per la sua gran misericòrdia, se tracta ab mi molt diferent de què jo lo tinc obligat, com pot veure V.M.

7. El dia de sant Bartomeu, estant en l'oració de mitja nit en companyia de les germanes, me trobí en una gran suspensió, tota elevada i posada en Déu nostro Senyor. I vaig-me perdre en aquesta ditxosíssima *soledat*, i mon Amat me digué: «Aquesta és la *soledat* que jo vull de lo Amic, que en tot lo que diu, en tot lo que fa i en tot lo que intenta estiga en ma companyia, tant igual si està sol com si està acompanyat, tant si el veuen com si no el veuen.» I com jo veia la gran rectitud que lo Amat vol de lo Amic, i per altra part veia la mia gran flaqueza i ruïndat, tenia tanta pena, que el cor me venia a punt de rebentar de dolor d'haver ofès a tan gran Senyor. I la mateixa lliberalitat tanta que usava en mi l'aumentava més perquè era una ferida qui m'obria el cor. I mon Amat volgué que jo em ves el cor del mateix modo que estava ab aquesta ferida, de què ell havia feta una finestra molt ben adornada, i per ella mirava les accions d'aquest pobre Amic, i deia-li: «Açò és la verdadera *soledat*». I la sua hermosura em tenia tan fora de mi, que li diguí moltes vegades: «Senyor, vós me feu perdre el judici. Jo estic loca, no sé lo que em tinc de fer ni

què tinc de dir, perquè tanta hermosura, bondat, lliberalitat i dolçura me té presa i lligada, que jo ja no som en mi, sinó tota en mon Amat.»

8. Tan unida me tenia mon Amat que ni una sola paraula podia parlar si no era ab molt de treball (com pogué veure [V.M.](#) quan aní a confessar-me). I sempre abundava més la [sua lliberalitat](#) en fer-me favors, dient-me: «Aquesta és *la soledat* ditxosa que desitjava lo Amic», perseverant a mirar-me per la finestra que tinc dit, ab tanta hermosura, que em feia perdre el judici i casi em feia morir. Quan deia'm la missa major, ab les alabances que li donàvem, no poguí tenir-hi més, perquè me prengué un ímpetu ab tanta força, que no fora estat possible poder-ho passar, si no fos estat una gràcia molt singular que em donava, dient-me sempre moltes alabances d'aquesta ditxosíssima *soledat*. I no és molt, per esser ella el ser immens i infinit de Déu nostro Senyor, digne de tota alabança i veneració.

9. Jo estava plena de confusió tota llàgrimes i plors, i deia-li: «Senyor jo estic en aquest puesto en companyia de tantes esposes vostres tan santes i virtuoses, que jo no som digna d'estar baix de sos peus. I que hagen de veure aquestes coses en mi, si és per glòria vostra i voleu remediari, remediau-ho, i sinó, sia feta la vostra santíssima voluntat.» I el Senyor me deia: «Filla, aquesta és la perfecta soledat. Jo vull que vègien a ont estic Jo, que bé pots dir com sant Pau *vivo ego jam non ego, vivit vero in me Christus*». I aquestes mateixes paraules les havia de dir moltes vegades i, ab veu tan alta, que les germanes ho podien oír, que no era poca pena per a mi. Sia alabat i glorificat el Senyor, que tot està molt bé perquè ell ho vol.

10. També deia moltes vegades *sitivit anima mea ad Deum fontem vivum, quando veniam et appareba ante faciem Dei*. I quan deia aquestes últimes paraules, li deia: «Senyor, quan jo apareixeré davant la vostra presència, havent rebut tantes gràcies i favors de la vostra lliberalíssima mà, i esser estada tan poc agraïda. Com ho tinc de fer? Senyor, quan jo apar[eixeré] davant de vós, havent-vos ofès tantes vegades (pobra de mi) com ho tinc de passar?» I d'aquesta manera, plena de confusió, veient que no havia fetes tantes coses per dar-li gust com jo voldria, essent així veritat que no sé si n'he feta alguna, estava ab un desig de patir per glòria sua, que totes les penes i treballs que ell me podia enviar tenia ànimo de poder-los passar ab la sua gràcia. I no passar-los perquè sa divina Majestat no hu disponia, me dava tanta pena que no hu sé ponderar. I tot lo que he dit és alguna part de lo molt que el Senyor obrava en mi el dia de l'apòstol sant Bartomeu.

11. El dia de sant Luís, rei de França, estant en l'oració, mon Amat me prengué el cor i posa'l a modo d'un tabernacle molt hermós, tot adornat de joies molt precioses i resplandents, en el qual estava assentat. I me digué que aquelles pedres precioses eren lo que havia deixat per son amor, com és estimació, gustos, entreteniments, honres i altres coses qui no li donen gust. I ab molta particularitat me donava a entendre lo molt que gusta que nos n'anem de les honres, perquè s'apeguen molt i causen un gran dany a l'ànima. I per la molta llum i coneixement que em donava, puc assegurar una cosa, que per una poca honra i estimació de les creatures que deixam, nos ne dona tanta el creador, que moltes vegades és menester dir: «Senyor això no és per a mi». Així ho experimenta aquesta pobra ànima, encara que indignament.

12. Certament que m'ha donat Déu nostro Senyor un gran cuidado de no voler admeter en l'ànima mia sinó a ell tan solament. I així no tan solament li he renunciat totes les coses

d'aquesta vida, però encara totes les gràcies i favors que ell me fa, totes les he posades a sos santíssims peus, dient-li moltes vegades que en faça lo que tinga gust, que jo no vull altra cosa sinó a Déu i perquè és Déu, sens nigrun gènero d'interès. I en aquesta ocasió, el Senyor me digué: «Fins ara he estat assentat i ara m'alçaré.» I en efecte, se posà en peus i diu-me: «Filla mia del meu cor, no temes, que jo no et deixaré. I està certa que Jo som el qui som», posant-se la sua mà an el seu santíssim pit, que era cosa de gran admiració veure lo molt que em donava a entendre lo molt que gusta que fiem d'ell, i la gran estimació que fa del cor del qui li és vertader Amic. I m'apareix que en tinc tanta experiència, que no em puc enganyar (dic ab la gràcia del Senyor) perquè apareix que no té altre empleo lo Amat que mirar, adornar, regalar i contemplar el cor de lo Amic. I així, ditxós moltes vegades, el qui arriba a *anar-se'n* de totes les coses per donar gust a lo Amat, perquè lo Amat dona tant de gust an aquest modo d'Amic, que és cosa d'admiració.

13. Vaig veure també mateix a la presència del Pare celestial, la majestat de Cristo Senyor nostro i el beato Ramon Lull, qui tractaven de lo amor, i Cristo digué: «No és senyal d'amor patir per la cosa amada?» (mir quin modo de parlar). I el beato Ramon li respongué: «Senyal és d'amor, però no és el millor, perquè el major i millor és estar an aquesta *soledat*, perquè aquí lo Amic pateix i pena perquè vol amar i no pot amar tant com voldria. Ama i no sap si ama i aquest és un gran penar i el millor senyal d'amor, perquè pot patir una ànima per amor del seu Amat. I ab tot això, *no anar-se'n* de totes les coses per estar en aquesta *soledat* de gosar lo Amic, a ont està tot llàgrimes i plors, i tot ferides i llagues d'amor, i per amor del seu Amat, perquè aquesta *soledat* és un mar de deleites i una manna de tribulacions, a ont sempre gosa i pena lo Amic.» Això és lo que deia el beato Ramon a la majestat de Cristo Senyor nostro a la presència del Pare celestial. I tots vingueren bé a lo que ell deia, que el millor senyal d'amor és estar en aquesta ditxosa *soledat*. No veu quina cosa tan gran és aquesta *soledat*? Tant del gust del Senyor i coneguda de pocs. Això és qui em dona pena, per això voldria tenir lo esperit de sant Pau, per poder dir alguna cosa de lo molt que el Senyor me dona a entendre d'aquesta *soledat*, perquè és tan gran el gust que mostra mon Amat d'estar ab aquest pobre Amic en aquesta *soledat*, que em digué que aquesta era la sua recreació i el seu descans, i ab aquest bé li ve d'*anar-se'n* de totes les coses per tal que hagués companyia del seu Amat.

14. Vigília de sant Agustí, después de matines, lletgírem per l'oració les penes de Cristo en la columna. I quan jo sentí lo que mon Amat passà, apareixia que el cor havia de sortir de mi i que la vida se m'havia d'acabar. I mon espòs Jesús se'm manifestà molt maltractat, ab les santíssimes llagues brollant de sang sobre les sues santíssimes espalles, i me digué: «Filla, jo no puc més» i aquesta paraula, la'm va dir ab tanta pena, com si em digués: «Filla, jo del tot acab la vida, no veus com m'haveu posat, que no puc més?» I aquí mateix li responguí jo: «Ni jo tampoc, si no em donau la vostra santíssima mà!» I Ell me donà la mà, i diu-me: «Vine ab mi, que jo vull que vègies una *altra soledat*». Caminava el Senyor i jo ab ell, però jo no reparava de niguna manera en la *soledat* que em volia fer veure fins que em vaig trobar en lo Infern.

15. Valga'm Jesucrist, quina cosa tan amarga és aquesta, per una pobra ànima que desitja que tots alabem al Senyor! En el mateix punt, diguí *Libera me domine de morte eterna*. Allí vaig veure ànimes condemnades i mals esperits sense número, i el Senyor me digué: «Filla, estes són les ànimes d'aquells qui no han volguda *la soledat d'estar en Déu*, i ara estan en aquesta desdixada *soledat* qui mai s'acabarà. No temes, que Jo no et deixaré.»

Com jo mirava aquell lloc tan horrendo i les cruel·lissimes penes d'aquelles desventurades ànimes, confiada ab Déu nostro Senyor, tornava a dir *Libera me domine de morte eterna* i sempre veia més misèria i molta més de la que jo puc ni se pot pensar, i tota pasmada deia: «Déu meu i Jesús meu, què és lo que veig?» I ell me tornava a dir: «Filla, aquelles ànimes qui no han volgut estar *en la soledat de Déu*. No temes, que no et deixaré tenint-me sempre per la mà.»

16. Jo admirava el poder infinit de Déu, i deia-li: «Senyor és possible que aquestes desdixades ànimes no puguen aprofitar-se ja del vostre poder? No que jo no estiga contenta que se faça la vostra santíssima voluntat, la vostra justícia les ha judicades, molt bé està, sinó que com jo voldria tant de bé per totes les ànimes com per mi mateixa, hauria volgut que quan podien haguessen empresa aquesta soledat, i ara alabarien a vostra divina Majestat, que açò és tot el meu interès.» I el Senyor me digué: «Filla, no n'hi ha níguna qui no hi sia per la sua voluntat. Totes hi són anades lliberament, i ara hei estan per força.»

17. Aquí mateix comencí a veure molts religiosos en aquest infeliç lloc, i diguí: «Senyor, aquestos aquí? No trob altri a qui comparar-los sinó a los mateixos dimonis, qui estan en sa companyia qui, per son gust, del cel abaixaren a lo Infern. Així mateix han fet aquestos desdixats, qui del cel de la religió voluntàriament són vinguts per tota una eternitat an aquesta trista i desdixada *soledat*, a ont mai alabaran el vostre poder infinit (que més trista i desdixada cosa hi pot haver Senyor, que no alabar-vos)». Això deia jo interiorment i exteriorment mirava i m'admirava de veure lo Infern. I de totes aquelles ànimes que veia solament ne coneguí una i era dona. I me digué: «Sor N.N.⁹¹» – i jo la coneguí – molt bé i li he parlat moltes vegades. No és possible poder explicar el pes tan gran ab què m'anomenà per mon nom. Era molt ben carada, però l'afeiaven molt unes flames horrenes qui li eixien per los ulls. I jo entenia que la sua condemniació era per algun mirar, qui no era del gust de Déu nostro Senyor. I que per això cremava i penava, sense tenir-ne mon Amat níguna compassió, ni en tindrà mai en tota l'eternitat. I ella apareixia que tenia molt que dir-me, però jo no li diguí mai cosa níguna.

18. El Senyor, per fer-los més afrontes, se descubrí les sues santíssimes espal·les. I aquí mateix, ab un desorde molt gran, s'abscondien per no veure lo que el Senyor volia, i feien tantes diligències per no veure-les, que s'atropellaven uns als altres, que era una **confusió, i tot era** per no veure aquelles santíssimes llagues qui són **la medecina de totes** les nostres enfermedats, qui a mi m'*alegren* tant i a ells los feien més penar, **a les hores diguí jo**: Déu meu, espòs meu i Senyor meu, què és lo que veig? I **oferí totes** les penes de Jesucrist Senyor nostro an el Pare celestial, perquè níguna ànima lo ofenga més. I tenia tanta pena de què níguna ànima s'hagués de condemnar que, si fos estat del gust del Senyor, que jo fos restada an el camí de lo Infern per impedir a les ànimes que no poguessen anar a lo Infern en aquella trista i desdixada *soledat*, de bona gana hei fora restada. I passaria ab la gràcia del Senyor les majors penes que se puguen imaginar, solament que les ànimes que Déu ha creades per alabar-lo no estiguessen privades d'estar en companyia de lo Amat. Sempre m'he pensat que lo Infern era un lloc molt desdixat, però no pensava tant com és ara que lo he vist de prop, perquè no hei ha llengua qui puga dir lo que és, ni cosa

---

⁹¹ Les dues inicials no responen a un nom identificable, però són dues les NN que apareixen en el text, seguides cadascuna d'un punt.

a què se puga acomparar. I dic en veritat que, si el Senyor no m'hagués tinguda per la mà, fora caiguda morta sens nigrun remissió de veure aquella infelicitat.

19. Una gràcia me féu mon Amat, que en tot el temps que estiguí en lo Infern mai ne tinguí nigrun temor, ni el menor pensament si em deixaria de la sua santíssima mà, que ab això veurà V.M. quant gran és lo amor de mon Amat, suposat posà aquest pobre Amic d'aquesta manera. I no és molt que estigués així, perquè encara que estava jo en lo Infern, tenia a Déu, mirava a Déu i pensava que per mi no hi havia altra cosa sinó Déu. Per això trobava jo que aquell lloc per mi era glòria i Infern per aquelles desdixades ànimes qui no tenien a Déu, ni alabaven a Déu, ni volien veure a Déu nostro Senyor. Al fin, bé sap V.M. que tot és obra de sa divina Majestat, perquè no n'hi havia nigruna en aquella desdixada *soledat* qui la tingués tan guanyada como jo. I el Senyor, per la sua gran misericòrdia, no m'hi ha tirada molt temps ha, **que és el major portento que ell obra en mi, don-li gràcies per mi, que l'hei deman per amor de Jesucrist.**

20. Al matí aní a ouir missa ab intenció **de rebre espiritualment** la comunió, considerava'm que no estava **disposta, però** confiava en los mèrits de mon dolcíssim espòs Jesús, que oferia an el Pare celestial en satisfacció de tantes ofenses que li tinc fetes. I comencí a dir moltes paraules amoroses a mon espòs Jesús, i ell me digué: «Jo et vull donar per la comunió **espiritual la** mia sang, qui transforma l'ànima en mi (cosa portentosa) donà'm ab les sues hermosíssimes i **santíssimes** mans aquesta preciosa, suave i regalada beguda. I en el mateix instant que l'haguí rebuda, restí tota una flamma de foc, que m'abrasava. I l'ànima feta un perfet retrato de la majestat de Cristo Senyor nostro, sens faltar-li nigruna cosa, perquè en altra ocasió ja l'havia adornada de tota la sua Passió, que no li faltava altra sinó lo adorno de la cara. I així m'ho digué ell mateix. No faltava altra cosa per parèixer transformada en mi, sinó lo adorno de la cara. «Què vols més de mi?» I jo li diguí: «A vós Senyor, i fer en tot la vostra santíssima voluntat, que basta dir que sou Déu i està acabat.»

21. Aquesta mercè del Senyor m'ha deixada en gran confusió, per veure aquesta pobra ànima ab les llagues, corona d'espines, i ab tot lo demás de la Passió fins ab lo adorno de la mateixa cara del Redemptor. I per això tenia un sentiment tan gran que venia a punt de morir (això és lo que jo voldria, morir per amor de mon espòs Jesús) qui em digué: «Tan prop estic de deixar-te com lo que veus. Què vols més de mi, no m'ho dius?». Jo li diguí: «Senyor, patir i amar per dar-vos gust, i no més.» I les paraules que ell me deia me causaven major sentiment, confusió, llàgrimes i plors, sens poder-hi tenir. I lo que molt sentia, que estava'm entre les germanes en el cor, que haguessen de veure tantes exterioridats com el Senyor disponia que se vessen, encara que per gràcia sua estava molt rendida i conformada en la sua santíssima voluntat. I ell me digué: «Jo som Déu i he fetes accions exteriors per amor, en particular quan vaig eixir vestit de blanc, que molts me tenien per loco. No eren això exterioridats? I així, si veuen en tu aquestes exterioridats, unes diran que és amor i altres diran que és altra cosa», com si em digués ten paciència, i mira jo com estic per tu.

22. Més me digué: «Filla volguda i amada del meu cor, Jo et vull presentar an el Pare [falta un fragment gran] lo amor que Jo tinc a les mies esposes, i tot **lo que t'he dit i ensenyat és també perquè** tu vègies lo molt que és a mon *desitjar soledat i anar-se'n per tal que tinguen companyia de lo Amat*. I així no temes, digues-ho per confusió de los

hòmens, qui tan poc desitgen aquesta ditxosa *soledat* tant del meu gust i desitjada de lo amic el beato Ramon, qui com a tan experimentat deia *que sense mi estava sol entre les gents*, perquè (f. 265) encara que estigués entre molts *estava sol*. De la mateixa manera que un qui té molta voluntat a alguna persona, que si aquesta tal persona no està en companyia sua, encara que en tinga moltes altres és lo mateix que si no hi hagués nigú. Ab molta major rauó i força passa entre lo Amic i lo Amat, que sia alabat i glorificat de totes creatures per a sempre. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 46

Estava lo Amic sol de baix l'ombra d'un bell arbre, e passaren hòmens per aquell lloc e demanaren a l'Amic per què estava sol? Respòs lo Amic, que llevós fon sol, quan los hagué vists i oïts, perquè ans estava en companyia del seu Amat.

1. Después d'haver llegit aquest càntic, me restí tant sens alguna intel·ligència d'ell, que no tingué cosa que escriure, ni inclinació tenia a voler saber lo que significava. I anant an el cor ab les demás religioses per dir lo ofici, impensadament, sentí a mon Amat, qui em digué: «Filla no tens rauó, si tu no vols arbre, com tindràs fruit?» I aquestes paraules, les me digué moltes vegades aquell mateix dia, estant jo ocupada en alguna obediència, que certament me posaven en gran confusió. I a la nit, después d'haver feta col·lació, me retirí un poc, com tinc de costum, an el cor de la Isglésia, i postrada a la presència de Cristo sacramentat, lo adorí. I m'aparegué dient-me: «Filla, Jo som aquest bell abre, baix l'ombra del qual està la tua ànima.» I aquí mateix lo vaig veure de peus sobre el meu cor, i **com si havia** de sembrar alguna cosa estava fabricant en ell, i jo **sentia tanta** pena que no tenia forces per poder-me sustentar, però és un modo de pena aquesta que, molta més que fos estada, no hauria dit mai prou n'hi ha.

2. Quan hagué plantat aquest arbre bell i hermós, m'ensenyà les llagues dels seus santíssims peus i me digué: «Quan planten un arbre el reguen perquè visca.» I aquí mateix començà a brollar una gran multitud de sang, a ont me perdia del tot, per estar més ben trobada, però tan absorta i fora de mi, que no podia pronunciar una paraula. I tan unida amb ell, que no podia discernir qual era lo Amic i qual era lo Amat. I d'aquesta manera, perseverí fins a l'oració de la comunitat, después de mitja nit, per la qual lletgiren la coronació d'espines. I sols de sentir lo que lletgien, venia a punt de morir, però el Senyor me posà en una molt alta contemplació i coneixement molt gran de la divina essència, sens tenir nigun pensament ni inclinació a altra cosa que mirar i gosar un bé tan gran, com me manifestava mon Amat. I ell me referí tot aquest càntic i diu-me: «Saps què és *estar sol lo Amic*? Estar sens cuidados ni afecte a cosa alguna, sinó tan solament a voler-me servir i amar.»

3. *E passaren hòmens*, aquestos eren los inemics, los dimonis, qui no podent sofrir que estigués *lo Amic en aquell lloc* de tant de desapego i olvido de si, per treure'l-ne demanaren-li per què estava sol? Respòs lo Amic, que llavós fon sol, quan los hagué vists i oïts. I ab una pena molt gran prosseguia, *perquè antes estava en companyia de mon Amat*. I ab un gran pes i sentiment repetia *llavós fon sol* que, si jo podia expressar lo que jo entenia de la pena que passà lo Amic d'haver de dir aquestes paraules, n'hi hauria per admirar a tot lo món. Bé se veu la sobtilesa del dimoni que ab coses tan poques, moltes

vegades aparta lo Amic de lo Amat, obligant-lo a haver de dir *perquè antes estava en companyia de mon Amat*. De tot açò venia a entendre que, quan una ànima arriba a estar molt unida en Déu nostro Senyor, aleshores los inemics, los dimonis, estan més vigilants per veure si l'apartaran.

4. Moltes altres ensenyances me donà mon Amat en aquell *estar sol*, i me digué: «Jo som sol i estic sol. En qui està en mi sol, i qui vol estar en mi sol, ha *d'estar en aquell lloc* per ont passaren los inemics. I saps quin *lloc* era aquest? (me digué mon Amat) aquell de lo evangeli *si quis vult venire post me, abneget se met ipsum tollat crucem suam et sequatur me*. I l'ànima, que los inemics veuen en aquest lloc, de negar-se a si i seguir a lo Amat fan tot quant poden per veure si la'n treuran.» Aquí comencí jo a tenir molt major pena de la que fins ara havia tinguda, perquè entenia del Senyor que la consolació divina és molt delgada i que de poca cosa s'enuija sa divina Majestat, i de poc se contenta la maldat de l'Inimic. I per això, me referia moltes vegades: «Filla, *perquè antes estava en companyia de mon Amat*». I cada vegada que em deia aquestes paraules me multiplicava la pena i feia'm entendre que, ànima qui camina per aquest camí, no ha de veure ni ouir, açò és, no ha de mirar cosa fora de Déu, ni ha de posar el cor ni la voluntat a cosa qui no sia Déu, perquè no haja de dir *perquè antes estava en companyia de mon Amat*. Eren per a mi aquestes paraules tan pesades i causaven-me tals efectes en l'ànima i el cos, que no puc creure que les penes de los condemnats sien majors. I així voldria que totes les ànimes ho experimentassen, perquè no posassen la sua voluntat a cosa qui nos aparta de lo Amat, i en particular, an aquelles qui nos aparten d'ell per tota una eternitat. I així me digué: «Filla, aquestes paraules has de tenir escrites en el cor» donant-me a entendre que gusta molt d'estar en companyia de lo Amic i, pel contrari, té molt de sentiment quan lo Amic s'aparta d'ell.

5. Molts favors me féu el Senyor en el discurs de temps que escrivia aquest càntic, que si los hagués de referir tots seria no acabar mai. Solament diré lo que és més del cas. Anàrem les religioses an el cor per dir la missa cantada i, quan vaig descobrir el sacrari, dic a Cristo sacramentat: «Senyor, aquí som vinguda per fer la vostra voluntat». I com tinc de costum combregar espiritualment en totes les misses, considerant-me indisposta i indigna de tant de bé, dic: «Senyor aquí estic a los vostros santíssims peus, perdonau-me i feu de mi lo que voldreu, que som tan vostra com vós voldreu. I així, disponeu-me a vòstron gust.» I quan alçaren l'hòstia, vaig veure en ella la majestat de Cristo que em digué: «Filla, Jo som lo arbre tan bell i hermós». I aquí mateix m'ensenyà aquell santíssim cos, tot adornat d'unes estrelles resplendentíssimes a modo de raïos, i la llaga del costat uberta. I del seu santíssim cor venia a modo d'una canal, plena de la sua preciosíssima sang, sobre el meu cor. I me digué altra vegada que ell era *lo Arbre*, los estels eren el fruit i que, ab la sua preciosíssima sang, regava el lloc a ont lo havia plantat. Haver de dir lo que jo sentia i entenia no és possible, i així bastarà dir, que tenia la sang de Cristo en el meu cor, qui despedia tal foc, que m'abrasava i sobrava per a abrasar tot lo món, que era lo que desitjava, perquè vessen totes les ànimes què cosa és *estar baix l'ombra d'aquest bell arbre*, i aprenguessen de la sua bondat moltes virtuts per amar-lo i servir-lo per ser ell qui és i no més.

6. En altra ocasió, estant en l'oració después de matines, oferia a sa divina Majestat totes les penes, adversidats i mortificacions que tenia (que ja sap V.M. que en tenia algunes en casa) i deia: «Senyor, jo estim molt el patir, però no voldria que hei hagués ofenses contra

vós.» I ell me digué: «Jo t'he dit moltes vegades, que la lletra de lo evangeli, *qui vult venire post me, amneget semet ipsum tollat crucem suam et sequatur me*, és el lloc a ont veren a lo Amic. I ànima qui arriba an aquest lloc, de tal manera la persegueixen sos inimics que, si jo los donàs llicència, farien trossos del teu cos.» I m'ensenyà una bella creu qui a lo superior d'ella tenia una corona de flors, i baix moltes espines qui l'adornaven. Jo, sens reparar en les espines, aní a pendre la creu, i el Senyor me digué: «La corona és per quan aquest penar serà acabat.» D'aquesta manera me presentà davant la majestat del Pare celestial, qui digué: «Lo que més estim és el Verbo divino, i et diré lo que vaig dir en el Jordà i en el Tabor». I el se va posar an el seu santíssim pit, i a mi també. Lo que jo veia no tinc cor d'haver-ho de dir, i és molt més lo que gosava que tot lo que jo puc dir.

7. Aquí vaig restar d'un modo molt diferent de lo que fins ara tinc explicat. Tot era silenci. I después l'ànima, sens poder-se tenir, digué *Domine probasti me et cognovisti me*. I después d'açò, començà a dir unes cobletes de què me vaig admirar en gran manera, perquè no és cosa que haja acostumada mai, i són les següents:

1. Oh ditxosa ànima, si pogués penar
i també ho seria, si pogués amar.
2. Oh ditxosa ànima, si pogués patir
molt més ho seria, si pogués morir.
3. Jesús de ma ànima, jo no puc patir
que és una pena, qui per mi és morir.

Aquestes cobletes i moltes més diguí antes de la comunió. I después de la comunió diguí les que ara escriuré, per glòria de sa divina Majestat.

4. Jesús de ma ànima, dolç i regalat,
donau-me més pena, que és necessitat.

Cristo a l'ànima

5. Filla del meu cor, dolça i regalada,
no tingues més pena, que és cosa acertada.

L'ànima a Cristo

6. A los peus de Cristo me tinc de posar
i, que em cost la vida, no me'n tinc d'anar.
7. Espòs de ma ànima jo no puc penar,
sens la vostra gràcia, així molt bé està.

(f. 267) [Fulla en molt mal estat. Falten grans trossos de paper]

Cristo a l'ànima

8. Filla del meu cor, **tu no et pots queixar,**
que t'assistesc molt sense mai faltar.

9. Filla del meu cor què lo vols de mi?
digues-m'ho a l'orella, que jo heu vull sentir.

8. Un altre dia, estant en l'oració, el Senyor me digué: «Filla, jo vull esser porter del teu cor, i tu ho seràs del meu.» I an el mateix punt, me féu **veurer** al pare sant Domingo, qui tenia en el seu cor tres **pedres** precioses molt resplendents. I me digué que eren les tres virtuts teologals: Fe, esperança i caritat, i que aquestes virtuts eren claus ab què s'obria el seu cor. Después n'hi tenia una altra **molt bella i hermosa**, i jo entenia que era la virtut tan gran que havia alcançada, estant tant de temps en aquest lloc de negar-se a sí i portar creu, i me digué mon Amat: «Les mies delícies són estar en los fills de los hòmens i en lo abre de la vida, que és la creu, i l'ànima qui està en aquest lloc està en Déu, i Déu en ella, i no hei ha cosa més vera que el qui tot ho deixa per mi, està sol en mi, i per això no ha de veurer, ni ohir, perquè el qui mira a altra part ja no em veu a mi, i li succeeix com a los qui llitgen algun llibre que si el deixen per mirar a altra part, és incert que tornen trobar lo que han deixat sens algun treball, i així el qui llitg aquest llibre, no s'ha d'entretenir a mirar a altra part, si no em vol perdre a mi.»

9. Ah qui pogués escriurer ab la sang de mon redemptor Jesús aquest lloc en el cor de totes les ànimes? Perquè tots cerquem, prenguem i aportem la Creu tan del gust de mon Amat, i mirar-lo sempre a ell i fer moltes coses per dar-li gust, que jo puc assegurar-los que no nos cansarem mai. Perquè baix la sombra d'aquest bell abre, les penes són a l'ànima regalos. Miren que parl d'experimentada perquè essent així que no em faltan tribulacions, estic tan alegre i tinc tant de valor, que no trob pena, per gran que sia, que jo no la passàs, i si tinc de dir la veritat, tot ho trob poc per amor del Senyor. I això V.M.no heu trobarà molt, que ab tan bona companyia tinga jo tant de valor, i tenint per porter del meu cor a la majestat de Cristo, perquè *quan passarien hòmens per aquest lloc* no em robassen el fruit *de l'arbre bell i hermós* que ell ha plantat en aquest pobre cor. Ara miren quant del gust del Senyor *és aquest lloc* que ell mateix se fa porter i guardià. Jo li vaig dir: «Senyor i aquestes **coses** a mi?» I ell me digué: «Per tu i **per mi**, perquè és glòria de mon Pare celestial i lo que **és glòria sua, és gloria mia.**»

10. Altra dia, estant en oració, me posà en una unió tan gran que no sé **dir** com era, perquè no veia en mi sinó una llum molt clara. I me féu veure santa Maria Magdalena a sos santíssims peus, i **me digué**: «**Aquesta en estar** a los meus peus, ja va ser en aquest lloc, de negar-se **a si mateixa**, i **pendrer la creu**, i demostrava estar-ne molt content en tant **li llevava los** cabells de la cara, i li deia *Difusa est gratia in labiis*. I deia en el Pare celestial: «*Aquest lloc* és el Tabor a ont jo descans», **cosa que m'admirà** molt, però més m'admirà lo que actualment me **digué quan** estava escrivint açò (no puc deixar de dir per glòria sua): «**Filla no pots** fer cosa més de mon gust, que lo que faç.» Bendit sia ell per a **sempre**, i tornava a dir-me: «Filla, què vols de mi, digués-m'ho», i jo dic: «Senyor a Vós, i fer la vostra santíssima voluntat», i ell tornava a dir: «Jo som el qui som, no temes, que jo som aquí, veges lo que vols?» I obria los braços i los deus brovallen de sang, que jo venia a punt de morir, i deia-li: «Jo vull espines, jo vull claus, jo vull creu.» Al fin jo vull patir per voster amor, i no poder amar-vos, ni tenir que patir és la major pena que jo puc tenir, i així el Senyor ho remediï qui pot. Amen.

11. Altra dia después de la comunió, oferí en acció de gràcies a sa divina Majestat, el cos sacratíssim de Cristo, ab tots los seus santíssims mèrits. També li oferí los mèrits de Maria santíssima, juntament ab tot lo bé que s'ha fet des del principi del món, i se farà per tota una eternitat. Oferí-li la mia ànima, el cor, potències i sentits i totes les persecucions que de la mà del Senyor se disponia que jo tingués, i tot ho posí a los peus d'aquell bell arbre que tinc plantat en el cor, i en el mateix punt vaig veurer la mia gran senyora Maria santíssima i sant Juan Evangelista, que és un amic meu molt gran, i Cristo senyor nostro me digué: «Jo et vull pendrer el cor.» I ab la sua mà santíssima lo prengué com si lo havia d'arrencar, ab una força tan gran, com d'aquella ma, però tan suave que no se pot dir més. Aquesta és una pena molt regalada, però dona un dolor tan gran que m'acabava la vida, i ell me deia: «Filla valor», i tirava més fort (aquestes paraules del Senyor conserven la vida). I prengué el cor i posa'l a modo d'una bacina, a ont posà tota l'oferta que jo li havia feta, i la va fer pendrer a sant Juan Evangelista, i ab la sua santíssima Mare presentaren la bacina en el Pare celestial, i ell la rebé. I quan la tingué mudà les persecucions en pedres precioses, i volgué que jo les ves.

12. Bé se deixa veure lo molt que gusta mon Amat de les ànimes mortificades i perseguides, si ho passen ab resignació per son amor, que per això importa molt que estiguem en *aquest lloc* de negar-se a si i portar creu, si volem *estar sols en lo Amat* i arribar an aquella gran unió ab què posa el Senyor a l'ànima en un mar immens de Déu, a ont s'admira, gosa i veu. I no sap dir que gosa, que veu, ni que mira, sinó que té Déu, ab una experiència molt clara de què és Déu, i que no pot ser altre sinó Déu, pel gran bé que, ab tanta lliberalitat, li comunica. I per això, no pot reprimir-se, sinó que exclama: «Jesús, que sou Déu» i moltes vegades torna a repetir «que sou Déu». I tan clar veu que és Déu, i que se tracta com a Déu i obra com a Déu, per lo molt que li comunica, que ja no sap a ont està ni com està, sinó que té Déu i està en Déu i que gosa Déu. I pot dir que és senyora de la voluntat de Déu. Molt dir és aquest per una ànima ab tan poca virtut com jo tinc, però el Senyor ho fa per son gust, i se dona tant a l'ànima, que no pot dir altra cosa, sinó que és seu, com se veurà ab més claredat de lo que diré.

13. Moltes vegades me veig elevada i posada tota en Déu, molt quieta i sossegada, i diu-me mon Amat: «Filla, Jo som, no temes, que és lo que vols, que som tot teu? Jo som qui mai te deixaré, et dic que **no t'enganyes**, fia de mi, que ànima qui fia de mi no pot esser **enganyada**» i altres paraules semblants. Jo vinc molt bé en això Senyor, sempre ho tinc molt fortment en el meu cor, i ho dic moltes vegades, que ànima qui fia de vós i desconfia de si, no pot esser **enganyada**. I trob com impossible que aquestes paraules puguen esser dites sinó del mateix Déu. No perquè jo pens que no les puga dir altri, si el Senyor li dona lloc, si ja podrà dir-les, però que causen en l'ànima lo efecte que causen quan Déu les diu. Això és lo que jo dic, que és impossible, i no pot esser a mon sentir, per l'experiència que el Senyor me dona, sempre però rendida a lo que V.M., per glòria del Senyor, me dirà.

14. Tornaré a lo que anava dient i és que està l'ànima molt quieta i sossegada. I en parlar son espòs alguna cosa de les que he dites, ja no pot tenir-se més, per la gran claredat ab què veig a Déu i sent a Déu, sens poder-me detenir que no faça mostres exteriors (aquesta és la mia pena) ab una força tal, que vinc a desmaiar-me i a profundir-me en un mar immens de Déu. I gosa l'ànima tant de Déu, que no és possible poder-ho dir, ni menos se pot donar a entendre el desig tan gran que tinc de negar-hi totes les ànimes en tant que, si fos possible que el Senyor no pogués estar en totes les ànimes tant com en mi (essent així

que sempre voldria més i més estar en Déu), ab tot això diria: «Senyor, el bé que em comunicau, vos suplic que igualment lo repartigau a totes les ànimes, perquè no puc tolerar que hei haja ànima qui estiga privada d'un bé tan gran.» Si açò faria una ànima, perquè totes coneguessen a Déu, qui podrà dir la pena que sent quan veu que, per nostra culpa, deixam de gosar tant de bé com el Senyor nos comunica, *si estam soles en mon Amat*, qui me deia: «Filla no temes, digues-ho clar, que no diràs tant com Jo et dictaré, perquè el major gust que em pot donar l'ànima és *estar sola en mi*, i que tinga tribulacions ab resignació.»

15. Aquestes coses me dilaten el cor i per això, quan veig algunes ànimes que el Senyor visita donant-los treballs i tribulacions, si tenen valor i conformitat, no em dona pena niguna. (Sent així veritat que, quan veig algunes persones qui tenen treballs, de qualsevol manera que sien, los voldria passar per elles) per lo molt que jo entenc que és a gust de sa divina Majestat, veure ànimes *en aquest lloc* d'estar soles amb ell, dient-li *fiat voluntas tua*, però quan per culpa sua i poc amar a Déu tenen tribulacions *aquestes si que* me donen pena, perquè poden dir perquè *antes estava en companyia de mon Amat*, i no *ad dominum cum atribularer clamavi et exaudivit me*, que és una gran llàstima, perquè me digué mon Amat: «Filla, mai oic més a les ànimes i los *assistesc més que* quan tenen penes i tribulacions.»

16. Molt ditxoses trob les ànimes que el Senyor aporta per *aquest camí*, i té en aquesta unió i resignació (gràcies li'n sien fetes) però no puc deixar de dir una cosa, que tinc en el cor, i és que veurem algunes ànimes, qui no se troben tan avant *de la* virtut com aquestes de què havem parlat. I aquí mateix *estan* desconsolades, i solen dir: «Jo ja no arribaré a més virtut, *jo ja no* tindrè més perfecció, perquè tinc tan poca devoció que *no* trob gust en cosa que faça. I així millor serà deixar l'oració o altres coses semblants, que s'acostumen dir.» Oh desditxa i error gran i poca confiança en Déu nostro Senyor! Com volem arribar a la virtut, si deixam el camí que és l'oració i la mortificació? Si miram a nòstron mestre i redemptor Jesús, el camí per ont ha caminat és oració i mortificació fins a morir a una creu per nòstron bé. Què més volem de la bondat del Senyor? I tantes fineses que fa per les ànimes fins a fer-se porter del seu cor per guardar-les de l'Inimic. I direm nosaltres que se perd el temps en l'oració? Jo no trob gust i altres coses semblants? Això sí que és perdre el temps i cercar-se a si. Per la sang de Cristo Senyor nostro, suplic a totes les ànimes que no tinguem interès i que no vullem paga de lo que fem per un Senyor qui ho paga tot ab tanta lliberalitat, sens que l'hei demanem. Siem lliberals i facem totes les coses per dar-li gust i sens nigrun interès. Vullem el Tabor per ell i la creu per nosaltres, que és *el lloc* de què parlam, que d'aquesta manera les penes seran pedres precioses a los ulls de sa divina Majestat. I procurem sempre a mirar d'ont som vinguts i a ont havem de tornar, que açò vol Déu nostro Senyor, perquè *estiga sol lo Amic ab lo Amat*.

17. Aquest modo de parlar ja no arribarà a més virtut. Perd el temps, etc. per mi és una ferida qui em penetra el cor. I en particular, ho sent molt més si són ànimes dedicades a Déu nostro Senyor, per la major obligació que tenim de donar bon exemple i animar a los demés an el servici de Déu, i que tinguen molta confiança ab ell. Per què qui pot dir jo no aprendré més tenint un mestre tan bo, qui la doctrina que ensenya és suavíssima, que qualsevol la pot aprendre. I los que tinc dit desconfien com animaran a los demés, que és la sua obligació, i deuen procurar a què arriben tots *an aquest lloc ditxosíssim d'estar sols ab lo Amat*. Certament, des que he vist lo molt que el Senyor ne gusta, no és possible que

puga dir lo molt que s'és aumentat el desig de què tots amem més i més a nòstron Déu. I per això voldria que cada un en son puesto, qui ab paraules, qui ab obres, i qui ab lo exemple, procurem a pregar a les ànimes que no falten a donar aquest gust a mon Amat, i no reparem en treballs i mortificacions, que com més ne tindrem, millor serà a glòria de sa divina Majestat.

18. En altra ocasió, estant a l'oració, vaig veure molts arbres plantats en un jardí. I entre ells, n'hi havia un molt bell i hermós; i sobre d'ells venia un vent molt gran, que si bé n'hi havia alguns qui estaven forts i constants, a altres feia dar ab les rames per terra, i altres n'arrencava del tot. I mon Amat me digué: «Filla, jo som aquell arbre bell i hermós que tu veus, los altres arbres són les ànimes qui desitgen *estar en aquell lloc* de negar-se a si i pendre la creu. El vent qui ve sobre d'ells són les mortificacions, treballs i tribulacions. Aquells arbres qui estan forts i constants tenen per rels una humilitat molt profunda, los qui donen les rames per la terra tenen poca humilitat, i los que el vent arrenca no en tenen gens». D'aquí entenguí jo lo molt que gusta el Senyor de la virtut de la humilitat, i quant important és per poder *estar en aquest lloc*. I així, ànima qui té humilitat, desconfiant de si i confiant en Déu nostro Senyor, farà tant de cas de tot lo que el dimoni pot inventar contra d'ella com si no fes res, perquè tot lo que ell pot fer és no res, si nosaltres mateixos no li donàvem lloc.

19. Gran locura trob que és no voler treballs, sabent que és la vianda que més agrada a mon Amat, perquè com tinc dit gusta d'estar en les ànimes i en la creu. I si el Senyor elegeix *aquest lloc*, quin lloc per estar voldrà elegir l'ànima? Si vol a Déu i no vol creu, no pot esser, perquè m'ha dit el Senyor que el seu gust és estar en creu. I així, si volem estar en Déu, havem d'estar en la creu, perquè no trob que puga ser ni estiria bé tampoc, que un Senyor de tanta majestat estigués en creu i nosaltres no. I així resolga's⁹² qualsevol sia que, qui vol Déu sols perquè és Déu, pot estar cert que tindrà creu i tindrà Déu nostro Senyor, ab qui la podrà aportar i la trobarà dolça, regalada i suave, exclamant com sant Andreu *O bona crux diu desiderata solisite, amata, etc.*

20. Mon Amat me posà en un coneixement grandíssim de Déu en quant Déu. I donava'm a entendre com era Déu des d'una eternitat i que seria Déu per tota una eternitat. Aquí té l'ànima el major contento que puguen pensar, perquè per lo amor que li té, si fos possible, li voldria afegir a lo que té. I com aquí veu aquella majestat i poder infinites vegades infinit està tan contenta que no sap dir lo que té, sinó que tota admirada i pasmada exclama: «Oh deïtat, o deïtat, què diré de tu bondat?» Aquí voldria jo veure a totes les ànimes, i que diguessen com aquesta miserable pecadora: «Oh deïtat». Jo lo estava mirant ab una profunditat molt gran i me digué: «Filla, saps per què molts d'aquells arbres estan tan fàcils d'arribar per la terra? Perquè són aquelles ànimes qui em volen a mi i no per mi, sinó per la sua pròpia comoditat. I per això, en venir alguna poca d'adversitat, ja va tot per terra.» No siam així per amor de Cristo crucificat, siem com aquells altres arbres, constants i forts, qui ab lo mateix vent no feien nigrun moviment, perquè eren aquelles ànimes qui volen a Déu i totes les coses per Déu. I per elles tan solament volen lo que les altres recusen, que és la creu, a ont descansen regaladament ab companyia de son Amat.

21. (f.270) Açò trob que causa un desig molt gran de patir per amor de Déu nostro Senyor. I no poder patir, perquè ell no hu dispon, és un gran patir. Bendit sia Déu per tota una

---

⁹² Escriu 'resolgues'.

eternitat, qui em feia la fortalesa i constància d'aquell hermós i *bell Arbre*, Cristo mon Amat, qui no tan solament resistia sinó encara vencia tots los vents de temptacions i persecucions de tots los dimonis. Alguns diuen: Ell era Déu i jo som creatura flaca, i no poden dir millor. I la major flaqueza que jo trob que tenim és dir jo no som per tants de treballs com Déu me dona, no puc aportar tanta creu, i altres semblants respostes. I és ver, però saben per què? Perquè no procuren el medi que s'ha de menester per aportar la creu, que és mirar lo que Cristo Senyor nostro féu antes de pendre aquella pesadíssima creu que el Pare celestial li envià, de patir i morir per la nostra redempció. Lo primer en què s'empleà fonc fer actes d'humilitat, com fonc lavar los peus a los apòstols, altre de tan gran amor i caritat com fonc deixar-se sacramentat (aquí no m'hi entretenc, perquè no hu sabria eixir) d'aquí no se n'anà a algun divertiment de cosa d'aquesta vida, sinó a fer una llarga oració an el Pare celestial, i l'acabà amb un *fiat voluntas tua*.

22. Aquest modo d'exercitar-se vol mon Amat, que aprenguem d'ell i que posem tota la confiança en ell i nos assistirà tant que lo que antes trobàvem molt *después* trobarem poc. I no direm, jo no som per tanta creu, perquè som flac. Com si diguéssim alguna cosa més lleugera jo ja l'aportaria, però tan pesada no puc perquè som flac. Per això dic jo que aquesta és la major flaqueza que tenim, perquè no pensam que poc ni molt no hu podem aportar sense la gràcia del Senyor, i ab la sua gràcia tant aportarem molt com poc. Perquè ab ell tot se pot, com ho puc dir jo ab molta veritat, de lo que m'ha fet veure en aquell jardí que tinc dit, a ont veia alguns arbres tan forts i constants, que no feien moviment algú per l'adversitat de los vents, que eren aquelles ànimes qui del tot se donen a Déu, i en tot fien de Déu. I açò és estar lo Amic en lo Amat i en el lloc de la creu, baix l'ombra d'aquell bell arbre Cristo Senyor nostro.

23. Jo vaig veure aquest bell arbre, qui tenia unes fulles molt hermoses i estaven escrites ab aquest mot: Déu tot caritat, qui som i sempre som estat. Tot lo que se pot dir trob que està dit en dir que tenim un Déu tot caritat. I jo heu puc dir ab molta veritat, perquè vaig rebre la comunió i la mia intenció era rebre el Senyor com aportava la creu. I en tenir-lo a la boca, l'ànima començà a fer uns extrems molt grans per voler rebre al Senyor. I ell me digué: «Tu em vols en penes, i jo vull que em rebes en glòria.» I lo vaig veure ressucitat molt hermós. La mia ànima, de confusa, no gosava tocar-lo, i el Senyor la posà en la lliga del seu santíssim costat. Jo, tota suspesa i admirada, no gosava mirar-lo. I ell, des del seu cor, me feia mirar *lo arbre* que ha plantat en el meu cor. I aquelles fulles distil·laven unes gotes, que era la preciosa sang del meu redemptor Jesús. I me digué: «Açò és el fruit *de l'arbre bell i hermós*, qui venia a banyar tota l'ànima.» Qui podrà dir lo que jo sentia i gosava en aquesta ocasió? I el Pare celestial me digué: «Filla i esposa del meu cor, aquesta és la prenda més volguda del meu cor, i és mon Fill volgut i amat.» No veuen com tenim un Déu tot caritat, que és lo que tenien escrit les fulles d'aquell bell arbre? Ell nos tinga per la sua bondat baix la sua ombra. I sia tot a glòria de la beatíssima Trinitat.

Dialogació i càntic d'amor núm. 47

Ab senyals d'amor se parlaven lo Amic i lo Amat, e ab temor, pensaments, llàgrimes i plors recontava l'Amic al seu Amat les ansietats de son cor.

1. *Parlar-se ab senyals d'amor lo Amic i lo Amat* és una cosa tan dificultosa de poder-ho dir i explicar per lo que té de gran, que si no és ab una espescial <sic> gràcia de sa divina Majestat és impossible poder acertar. Jo confio que la'm donarà per la sua bondat, perquè m'ha dit: «Filla del meu cor, escriu tot lo que t'he ensenyat, que jo t'ho diré tantes vegades com tu voldràs. Què vols més de mi? Tu ho escriuràs i jo dictaré que, si podia tenir pena, en tindria. Com te faç dificultosa de dir les moltes gràcies que Jo et faç, no veus en quanta perfecció i amor t'he posada? Ara has de procurar que tots emprenguen aquest camí, i no vulles escondir les mercès que et faç. No veus que una cosa bona i nova anima les ànimes a amar i més amar, fins que puguen *parlar ab senyals d'amor a lo Amat, com parlava lo Amic*, que és lo que jo t'he ensenyat? I ara ho has d'escriure ab la mia gràcia, qui no et faltarà mai, sempre que tu la voldràs. No veus lo que fa lo amor. Un Déu tan gran com som Jo, fer-lo estar dintre vosaltres. *Regnum caelorum intra vos est*, aquest és el tesor abscondit de lo evangeli, *simile est regnum caelorum thesauro abscondito*. I açò és *parlar ab senyals d'amor lo Amic i lo Amat*, tu diràs ara lo que has vist, que Jo et vull abscoltar.»

2. «Altíssim i misericordiíssim Déu, Jesús amat del meu cor i espòs de l'ànima mia, en què ha de parar el vostro amor? Que siau admirable en los vostros sants, *adorabilis Deus in sanctis suis* està molt bé, però en una pecadora tan gran com jo, què ha de ser Senyor? Al fin no puc dir altra sinó que se faça la vostra santíssima voluntat, i ajudada de la vostra gràcia diré lo que sabré.» Me posà mon Amat en unes flammes de foc qui m'abrasaven. I volgué que el ves del modo que estava, quan feia oració en lo Hort. Estava aquell santíssim cos de mon redemptor Jesús ab una resplendor tan gran i tan hermosa, que no sé cosa en aquesta vida a què poder-ho acomparar. Lo més que puc dir és que despedia de si uns raïos molt grans, qui em penetraven tota, de tal manera que fins los ossos estaven tots cruixits. I era d'aquest modo que jo estava en el cor i mirava a mon Amat en el sacrari, però jo estava tota posada amb ell i ell en mi. Ha vist algunes vegades quan los raïos del sol peguen a algun vidre, si se veu ab claredat que aquells raïos penetren el vidre? Pues ab major claredat veia jo que los raïos qui venien de mon Amat, me penetraven a mi, i de mi eixien altres raïos de lo més interior de la mia ànima, qui anaven a mon amat Jesús, que eren los desigs que té l'ànima d'amar-lo. I d'aquesta manera se posà a mirar-lo i contemplar-lo, ab un silenci molt gran. I venia a encendre-se de modo en lo amor de son Amat, que despedia los raïos que tinc dit, i el Senyor me digué: «Açò és *parlar-se lo Amic i lo Amat ab senyals d'amor*».

3. Fins aquí no parlà mai mon Amat, sinó que me dava a entendre que aquells raïos que de si despedia i penetraven lo Amic, eren les penes que havia passades per ell. I ab aquell silenci tan gran en què estava, mirava lo Amic, deia que era *parlar ab senyals d'amor*. I com lo Amic se posà a mirar de hito en hito les penes interiors, que jo he passades per ell trenta-tres anys, deia: Açò és *parlar lo Amic ab senyals d'amor a lo Amat*. I ací me vaig perdre de tal modo, que no sabia si parlava jo o si parlava lo Amat. I arribí a tal punt, que deia moltes vegades: «Com Senyor, i més vida he de tenir? Quan s'acabarà aquest viure i se tirarà del tot la cortina?» Aquí és que jo dic que ha menester molt una ànima encomanar a Déu, perquè puga viure més en esta vida miserable, que si no era la molta conformitat que té en la voluntat de Déu, i veu que Ell no hu dispon encara, i per altra part, aquell desig tan gran que té de patir per son amor, ab esperança de què lo Amat l'hei concedirà. Açò és qui li dona un poc d'alivio per poder-se acomodar i venir bé a estar en aquesta vida, tan diferent de lo que fins ara havia vist i gosat.

4. Molts dies me succeeix passar un gran treball quan me parla algú, perquè una ànima està tan posada en son Amat, que si em diuen alguna cosa, tinc de dir moltes vegades: «Torn-me dir lo que m'ha dit». I altres vegades no sé si m'han parlat o no, perquè em diuen: «Què no haveu entès lo que he dit?» I si mir alguna cosa fora del meu Amat, no sé lo que mir, d'ont ve *el temor, pensaments, llàgrimes i plors*. I el Senyor me digué: «Saps què és açò? Lo amor que tu m'has posat tan gran». Aquestes paraules jo no les gosava dir, i ell me digué: «Digues-les. No moriries tu per mi?» Dic: «Senyor, vós sabeu que jo puc dir que ja som morta per vós, perquè moltes vegades vos dic: «Senyor, la mia vida vos don, tan a la vostra disposició, que ja puc dir que som morta per vós». I és tanta la voluntat que tinc de morir per mon Amat, que bé sap ell que és molt més lo que tinc en el cor, que no lo que dic ab paraules.

5. Gran admiració em causà lo que mon Amat me respongué: «Jo som aquell Déu que diu l'escriptura *Deus Abram, Deus Isac, Deus Jacob*. I aleshores parlava a ells i ara et parl a tu. I és açò tanta veritat, com és veritat que parlava a los profetes, doncs per què tu no has de dir que lo amor tan gran que em tens és aquell modo de **parlar que ara** havem de dir *ab temor, pensaments, llàgrimes i plors*. No dius tu que tot és obra de la mia mà? Doncs per què no has de dir lo que passa? Les mies obres s'han d'alabar. Si tu diguésses que per algun mèrit teu has alcançat lo que tens, però que jo t'ho he dat és molta veritat i molt més encara que et daré. Tot per més servir-me i alabar-me, que Jo som el qui som, el qui sempre som estat i sempre seré. No temes, que Jo et vull regalar i puc regalar-te.» I me posà en la llaga del seu santíssim costat, perquè gustàs d'aquell preciosíssim regalo de la sua santíssima sang, qui és un foc qui tota m'encengué, que anava com una orada sens poder-me aquietar. I me donà una ferida qui em penetrà el cor, **i me posà en una** unió tan gran amb ell, que no sé dir com era, sinó que veia tanta bondat de Déu que no sabia dir sinó *Misericordias domini in aeternum cantabo*. I ell me digué: «Què vols més de mi, que estic en tu així com som i mai te deixaré, perquè me som tan lligat ab tu que com que no me'n puga apartar?»

6. Jo tenia tanta confusió que no gosava parlar, solament deia *Fiat misericordia tua domine super nos quem ad modum speravimus in te*. I mon Amat me digué: «Això és *parlar ab temor*, perquè a l'ànima li apareix que està tan unida que mai s'ha d'apartar de mi», però com pot esser que se n'apart. D'aquí venen *los pensaments, les llàgrimes i los plors*, que són *los senyals d'amor ab què lo Amat parla a lo Amat*, perquè com és tan gran lo amor que li té, i lo molt que veu estar unit ab son Amat, li diu: «Amat de l'ànima mia i del meu cor, ell ja pot ser que em deixeu, però jo no puc pensar mai que us hageu d'apartar de mi, perquè (per la vostra bondat) me donau ja tant de llum de vostra majestat ara en aquesta vida, que com més veig més esper en la vostra divina gràcia que no em deixareu. Així sia per a tots amèn.»

7. La vigília de la nativitat de nostra Senyora Maria santíssima, estant en l'oració, me trobí tota elevada en mon Amat. I ell mirava i jo mirava, i gosava de tanta majestat i grandesa de Déu, que no sé dir com era. Lo que sé dir és que com més descobria el seu poder infinit, estava ab unes *ànsies* molt grans de saber què cosa és Déu. I feien una violència tan gran a l'ànima, que estava feta una loca, cercant qui li digués què cosa és Déu? I com no trobava qui l'hei sabés dir, s'encenia, abrasava i sortia de si. Perquè el major gust que ella té és que sia tanta la grandesa de Déu, que n'igú l'hei puga dir. Encara que voldria que totes les ànimes cercassen i amassen a son divino Amat. I com no pot

trobar lo que tant desitja, no pot esperar-se més i comença a *recontar an el seu Amat les anxietats de son cor*. Aquí no poguí fer de menos de fer moltes demostracions exteriors, perquè comencí a dir: «Oh Amat meu, Déu meu, Jesús meu, Pare i redemptor meu, espòs meu dolcíssim, suavíssim, amorosíssim i misericordiíssim, a ont és aquest amor ab que jo vos voldria amar? No em direu a ont lo podria trobar?»

8. Quines penes són aquestes tan grans pel pobre Amic, no poder amar a son Amat tant com voldria, encara que fos fins a consumir-se dins d'aquest foc i morir d'amor, i per amor de son Amat. Entre tant, les ànsies sempre creixien i era dia de comunió. Vaig anar-hi ab les mateixes ànsies qui sempre creixien i, en el mateix instant que hagué rebuda l'hòstia consagrada, l'ànima se va veure tan unida en son Amat, que començà a dir: «Deixa'm cridar, que jo vull dir que tinc Déu». I això ho deia moltes vegades i ab tanta violència, que havia de menester molta gràcia del Senyor per poder-me reprimir. I ella començà a dir: «Jo tinc Déu, jo tinc Déu» tantes vegades, sense mai parar, que jo feia tot lo que podia per encobrir-ho. I mon Amat me deia: «Açò és l'ànima qui vol dir que em té i no mira si la senten o no la senten. Tu ets qui estàs, si et veuen o no et veuen, si et senten o no et senten. No veus que som Jo, no temes, que açò és *recontar lo Amic al seu Amat les anxietats de son cor*.»

9. «Filla i esposa del meu cor (me digué mon Amat) què vols més de mi, donant-te Jo tanta claredat?» I jo li responguí: «*Per singulos dies benedicimus te*», perquè no trob altra cosa com beneir-lo i alabar-lo per a sempre. Perquè se'm manifestava ab tanta claredat i lliberalitat, que jo no em podia tenir de dir: «Jesús, que sou Déu, no puc dir altra cosa sinó que sou Déu i encara que em donassen les pedres de sant Esteve, les brases de sant Llorenç, que m'escorxassen com sant Bartomeu i, per acabar, que em donassen tots los martiris que tots los màrtirs han passats, sempre diria que açò és Déu. I venguen penes i tot lo que mon Amat tindrà gust, que no tem ninguna cosa perquè tinc Déu. I a ell tem de fer-li alguna ofensa, que és lo que sempre temo moltíssim i moltes vegades molt, però ab una confiança molt gran, que ell no hu permetrà per la sua infinita bondat».

10. Per l'experiència que tenia tan clara de què era Déu al que jo mirava, convidava a totes les ànimes i los deia que vinguessen totes i alabaríem a mon dolcíssim i suavíssim Amat, tan amorós que em deia: «Ès tan gran lo amor que t'he posat, que apareix que no em puc apartar de tu». I tenia'm tan posada amb ell, que vaig arribar a morir. I lo que jo puc dir i entenc és que allò era morir, i ell me digué: «No és morir corporalment, però és morir espiritualment». I jo li demanava acierto per escriure açò, que és el major cuidado que jo tinc. I ell me digué: «No temes, que jo som amb ell i en tu, no deixes l'obediència que jo som ací, qui som la verdadera llum i el vertader camí.» I jo li diguí: «Déu meu i Senyor meu en vós esper.» I a dir la veritat, era molt gran la confiança que tenia en mon Amat, sens aquietar-me mai ni parar de voler-lo més amar. I com veia que no podia tant com volia, creixien i augmentaven més les ànsies que tenia. I aquí dispongué a Maria santíssima, sant Juan evangelista, lo Àngel de la mia guarda, i lo arcàngel sant Rafel, qui presentaven totes aquelles ànsies del cor de lo Amic an el Pare celestial. I apareixien a modo d'unes pedres precioses molt resplendents i hermoses i la majestat de Cristo s'alçà de peus i diu: «Jo també vull assistir a l'oferta i les vull presentar». No veu cosa tan rara d'un Déu infinit. Què més se pot dir de la vostra bondat Déu meu, i totes les coses? Per això fa lo que vol i posa les sues coses a ont vol, i del modo que vol. I per això mateix les

posa a un lloc tan dolent com som jo. Bendit i alabat sia per a sempre de tots. I ell me digué, que això era *lo Amic recontar a lo Amat les anxietats del seu cor*.

11. Pareix que feia mon Amat un gran aprecio d'aquesta paraula *recontava*, i jo entenia que tenia una gran profunditat i que era molt el gust del Senyor. I me dava a entendre que lo Amic, en aquest estat de *recontar*, està en major perfecció per lo que té de significatiu la paraula *recontava*. Perquè hei ha molta diferència de dir *contava* a dir *recontava*, perquè al dir *recontava* ja pressuposa el *contava*. Per això és tant del gust del Senyor, quan diu *recontava lo Amic al seu Amat les anxietats del seu cor*, perquè eren arribades ja a ser tan grans, que no el deixaven reposar un punt. I per altra part, trob jo que això és un contínuo reposar, per què què més repòs pot tenir una ànima que tenir a Déu, gosar de Déu i patir en Déu i per amor de Déu? Perquè quan l'ànima té Déu i gosa de Déu, solament pateix perquè no pot patir per amor de Déu, veient que no li concedeix lo que ella voldria patir, antes sempre li fa veure més veure i gosar a Déu. Doncs el descans, repòs i glòria de lo Amic és *recontar les anxietats de son cor al seu Amat*, quan se troba en aquesta tan gran unió i amiat, que no se pot dir altra cosa sinó *benedictus Deus in donis suis*, i alabar-lo per tota una eternitat.

12. A les matines de la natividat de Maria santíssima jo mirava i contemplava el contento gran que tenia la beatíssima Trinitat, el Pare, qui ja tenia la sua Filla; el Fill, qui ja tenia la sua dolcíssima mare, i lo Esperit Sant, qui ja tenia la sua volguda amada i ditxosa esposa. Antes de matines jo ja los havia donat l'enhonorabona, i lo mateix havia fet a la sua ditxosíssima mare santa Ana i a son ditxós pare sant Joachim. I considerava el gran contento que tindrien aquestos ditxosíssims pares en un misteri tan gran com és aquest. I estant d'aquesta manera, vaig veure el misteri d'aquesta gran reina, en tanta **solemnidat** que no se pot explicar. Bastarà dir que assistia tota la beatíssima Trinitat, i per poder pensar la glòria, la llum, la dolçura i suavitat que tindrien, bastarà saber que la qui era nada era Maria santíssima, solament la llum que santa Ana despedia, el sol no se pot acomparar. Ja pot pensar quant regalada estaria jo en les matines, però tan confusa que no podia més. I diguí: «Senyor, pareix que en totes les coses que passen en mi, hei ha misteri!» I mon Amat me respongué: «La mia mare vingué an el món una obra molt gran, i nigú sabia el misteri que hei havia, sinó la sua mare santa Ana. I així veien en ella molt, però no tot lo que hei havia. En tu és lo mateix, que veuen moltes coses, però no tot lo que jo vull donar-te.»

13. Oh bondat infinita de mon Déu amat! La major gràcia que vostra divina Majestat me pot fer trob jo que és perdonar-me los meus pecats, qui són molts i grans. I per això sempre vos deman perdó, que aquestes ànsies sempre les tinc en el meu cor. I tots junts digueren *dilexisti justitiam et odisti iniquitatem, propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo letitiae, prae consortibus tuis*. I vaig veure la majestat de Cristo, qui ab les sues santíssimes mans, prenia de la sua preciosíssima sang i ungia tota l'ànima mia. I jo li diguí: «Oh gran Déu, què fineses són aquestes que feu per aquest pobre Amic, miserable de mi, i què puc fer jo en acció de gràcies? Postrada a los vostros santíssims peus, vos oferesc la mateixa sang preciosíssima que, per la vostra bondat, haveu posada sobre la mia ànima, tan indigna d'aquest favor, que no tinc paraules per explicar-ho, sinó mirar-vos, contemplar-vos i alabar-vos per ser vós qui sou. I voldria que totes les ànimes fessen lo mateix, perquè heu mereixeu, sens nigun interès.»

14. Quan dèiem la missa cantada, en el vers *eructavit cor meum verbum bonum dico ego opera mea regi*, mon Amat me donà una ferida molt gran que em penetrà el cor, tan penosa que sols ab la sua gràcia podia passar sens acabar la vida, però molt suave. I molts altres favors que em féu, que seria mai acabar haver-los de referir tots. D'aquí venia que sempre anaven augmentant *les anxietats del meu cor*. Acabada la missa, me restí en el cor per fer un poc d'oració. I aquí mateix me trobí tota elevada i posada en Déu nostro Senyor, qui em donà un abraç tan estret que no poguí dir altres paraules, sinó *Deus fortis* i diguí-les algunes vegades. I a la veritat deia lo que era, perquè em tenia tan lligada, que no podia fer acció alguna, sinó mirar i contemplar la grandesa i poder infinit de Déu, ab un silenci molt gran. Ni se pot fer altra cosa en semblants ocasions. El mateix silenci tenia el Senyor, i després me digué: «Filla, açò és el vertader *recontar lo Amic a lo Amat les anxietats de son cor*». I és molta veritat, perquè com lo Amat ha posat lo Amic en aquesta unió tan estreta i apretada, se n'és fet tan senyor que ja no pot lo Amic fer altra cosa, sinó ab una senzillès molt gran i molt interior *recontar a lo Amat les anxietats de son cor*.

15. Bé se pot dir Amic el qui arriba an aquest *recontar*, perquè com és tan secret i interior entre lo Amic i lo Amat, lo Amat tot se dona a lo Amic i lo Amic no sap dir lo que faria per lo seu volgut, dolç i suave Amat. «Maria Magdalena (me digué mon Amat) anà an el sepulcre, mirà i no em trobà. I lo que va fer fonc tornar-hi anar i tornar a mirar. Los apòstols també vingueren an el sepulcre, miraren i se'n tornaren. No varen tornar a mirar i no trobaren lo que Maria Magdalena trobà, perquè ella mirà i no se cansava de tornar a mirar, i niguna diligència que fes li apareixia sobrada, pel gran amor que tenia qui no la deixava reposar. Per això tornava a mirar i açò ja no era mirar, sinó que era remirar, perquè eren tantes *les anxietats del seu cor*, que remirava moltes vegades fins que em trobà. No veus a ont me troba més lo Amic que en el *recontar les anxietats del seu cor*?» Verament és gran ensenyança aquesta per a tots. Si volem trobar a Déu nostro Senyor és menester mirar i remirar, i en les penes i afliccions contar-les i *recontar-les* an el Senyor, que ell sempre se mostra gustós de voler-les escoltar i oír.

16. Altre dia en l'oració estava mirant a Cristo Senyor nostro com aportava la creu. I fonc servit de tirar-me a si, i me digué: «Jo gust molt d'una creu ben posada i ben portada. I saps quan és ben posada? Quan és de la mia mà. I saps què és ben portada? Pendre-la així com jo la vaig pendre, qui em vaig postrar per terra ab molta humilitat, la vaig abraçar, i com més la tenia, més bé li volia. *Les anxietats del cor de lo Amic* són creu que jo li he posada. I està molt ben posada i ben portada, perquè encara que és creu, no la vol deixar, tant de bé li vol.» I d'aquest modo, mirant i contemplant a son Amat en creu, *li reconta les anxietats son cor*. I lo Amat posava-les d'un modo que, per lo que té de gran, no sé dir com era. Solament entenia esser molt del gust de sa divina i soberana Majestat.

17. El dijous infra octavam de la nativitat de Maria santíssima, el Senyor me posà en unes ànsies molt grans de patir alguna cosa per son amor. I com jo ha molt de temps que tinc uns impulsos qui no em deixen reposar, d'imitar a mon espòs Jesús en lo que ell ha patit, i en particular en los assots que patí a la columna, quan aní a confessar-me (era dia de comunió) demaní llicència a V.M. perquè em deixàs pendre los assots que donaren a Cristo Senyor nostro en la columna. I no hu dispongué el Senyor que em donàs tan gran contento com hauria tingut el meu cor. Aquestes ànsies me posaren tal anxietat i pena en el meu cor, que pensava acabar la vida. I aquest fora estat el major gust que em podia dar el meu Amat, deixar-me morir de pena de no poder patir. Després de la comunió anàrem

an el cor per dir la missa major, i quan dèiem tèrcia en aquell vers *deprecatum sum faciem tuam in toto corde meo, miserere mei secundum eloquium tuum*, vaig veure la majestat de Cristó, qui digué: «Jo em vull assentar i tu m'has de dir totes les *anxietats, que tens en el cor*». I s'assentà i tornà a dir-me: «Tu m'has de *recontar totes les anxietats del teu cor*».

18. Oh summo bé i alegria del meu cor, com puc jo *contar-vos les anxietats del meu cor*, que tot ha de ser queixar-me de vostra divina Majestat? Diu: «No importa, digues-les». Torní a suplicar-lo i féu-me la mateixa resposta. Me postrí per terra a los seus santíssims peus. I diu: «Alça't i *reconta les anxietats del teu cor*». Dic: «Senyor, faça's la vostra santíssima voluntat». I agionollada me prengué per les mans i les se posà sobre los seus santíssims gionolls, comencí a contar-li *les anxietats del meu cor*, i a cada cosa que li contava, deia: «I vós no hu permeteu, no hu disponeu, no hu voleu, i heu podeu remediari. Faça's la vostra santíssima voluntat». Lo mateix me succeeix quan vaig an el pare confessor, ministre vostro (que quan vaig a ell dic: «Senyor jo vaig a vós». I quan me'n torn, dic: «Senyor, jo vinc de vós i torn a vós»). I deman-li alguna llicència en particular aquesta, de pendre los assots que a vós vos donaren en la columna. I no hei ha un poc de misericòrdia, i sou vós qui no hu permeteu, qui no hu disponeu i qui no hu voleu. No vos he dit que tot seria queixar-me de vós. Sia tot per major glòria vostra, i faça's la vostra santíssima voluntat, que per mi tot serà penar i més penar, perquè no puc penar i serà lo que vós voldreu. I jo vos he dit alguna cosa *de les anxietats del meu cor*, i tot ve de voler-vos més amar i alabar.

19. El Senyor me mirava i jo el mirava. I me féu veure los assots que rebé a la columna (no en les sues espal·les, perquè ell estava molt hermós) sinó a modo d'un adorno, ab una resplendor molt gran que no sé dir com era, sinó que era un tesó d'infinít valor. I dona'l-me (f. 275) per aquells que jo havia demanats, i V.M. no me'ls volgué concedir. I el Senyor me demostrava d'estar-ne satisfet, com si jo los hagués presos i rebuts. No veu bondat tan gran que és la de mon Amat que, com més me queixava d'ell, més fineses feia per mi? I encara deia: «Digues tot lo que tens de mi». Què diferents són los hòmens de mon Déu i Senyor, que casi a tots los demés los sap mal quan se queixen d'ells, i mon espòs Jesús, quant més me queixava més me regalava i concedia'm tot lo que jo volia, en tant que feta una orada i fora de mi, ja no em contentí d'estar agionollada i tenir-li les mans sobre los seus santíssims gionolls, sinó que li posí los braços sobre del coll i m'abrací ab ell. I ell se posà aquest pobre miserable Amic dins los seus santíssims braços.

20. Qui podrà dir lo que gosava? Plena de confusió i deia-li: «Oh vida de la mia vida, ànima de la mia ànima, vós me donau vida i vós m'acabau la vida. Vós m'esforçau i vós me desmaiau. Vós me conservau en tantes faltes que jo tinc (que tinc jo merescut lo Infern més que tots los condemnats) i vós, dolcíssim Jesús, me teniu en tants grans regalos i en tant de bé, com de la vostra bondat se pot esperar. Perquè són tantes les gràcies i favors que vós me feu que, de confusa, no sé què puga fer ni què poder dir, sinó tan solament que se faça la vostra santíssima voluntat. Perquè lo amor que vos tinc aumenta tant, que no m'espant de coses que ànimes enamorades han passat i han inventat per dar-vos gust. I, si l'obediència no m'impedia, faria i inventaria coses que mai se serien vistes.» Així heu entenc, perquè ab lo molt que lo Amat fa per aquest pobre i miserable Amic, tot ho podria passar i tolerar. I lo Amat tingué tant de gust de *les anxietats que li recontava lo Amic*, que tenia una corona de flors hermosíssima que la'm volia donar. I jo el supliquí

que no la'm donàs, que jo la volia d'espines per poder-lo imitar. Així sia, que lo imitem tots.

21. El divendres, dins l'octava de la Nativitat de nostra Senyora, al matí antes de prima, aní an el cor per estar un rato davant de Cristo sacramentat. Lo adorí com tinc costum i dispongué mon Amat que jo el ves del modo com estava a la presó, i del modo com s'aportà ab aquest treball, tan gran com era. Un Déu infinit en una presó. I lo que jo mirava i admirava era veure aquella tan gran humilitat, tan gran paciència i tan gran silenci, *recontant les anxietats del seu cor an el Pare celestial son Amat*. Jo veia aquelles penes i entenía que les *recontava*, però no puc dir com era. I ell me va dir, que el millor modo *de recontar lo Amic les anxietats del seu cor a son Amat* era d'aquesta manera, ab humilitat, paciència i silenci. No com alguns que posen ocasions de patir i conten lo que los passa. Si algú los afligés, diuen los treballs que els donen i después solen dir: «Senyor no hu dic perquè li vulla mal, Déu lo faça sant. Solament ho cont per esbravar-me, per aconsolar-me», o altres coses semblants. I açò és contar, però la humilitat, paciència i silenci és *recontar* tant del gust de sa divina Majestat, que me digué: «Filla, Jo tinc les mans lligades, i quan jo no les hi tindré, ja veuràs lo que faré».

22. D'aquí a poc rato, me digué: «Filla, ja tinc les mans deslligades, i ara te vull pendre el cor». Lo prengué ab les sues santíssimes mans i jo casi acabí la vida de la pena que sentí. Quan lo tingué, diu: «Jo vull mirar *les anxietats que tens en el cor*». I posa'l ab tanta resplendor, que jo apenes lo podia mirar. I el Senyor lo mirava ab un espàcio molt gran. I digué: «La primera *anxietat que té el teu cor* és de tenir contrició i aquesta serà per la llaga del peu esquerre, perquè tu quan les adores comences així». I jo, ab molta reverència i contrició de mos pecats, me vaig postrar i la vaig adorar. «Aquesta altra *anxietat* que tu tens de conèixer-me serà per la llaga del peu dret, adora-la». I vaig fer lo mateix d'adorar-la per glòria del Senyor. «Aquesta altra *anxietat* tan gran que tu tens d'amar-me, serà per llaga de la mà dreta, adora-la». (Oh bondat infinita. Què és açò? Per mi tant de bé!). «Aquesta *anxietat* que tu tens tanta de voler ser menospreciada per mi, serà per la llaga de la mà esquerra, adora-la». L'adorí. «I totes aquelles *anxietats* que tu tens de patir per amor de mi, serà per la llaga del costat, adora-la». La vaig adorar ab gran confusió mia. I ell me posà en el seu santíssim cor. I ell volgué estar en el meu cor tan pobre de virtuts com sap V.M. Aquí vaig veure ab molta claredat, que el patir per son amor és cosa que li dona molt de gust.

23. Después m'ensenyà el seu santíssim cos, qui estava ple de llagues. «Aquelles *anxietats tan grans que tu tens en el teu cor*, de què tots m'amen i se salven, seran per totes aquestes llagues, adora-les». Jo les vaig adorar i, en el mateix punt, me vaig trobar en un mar tan gran de Déu nostro Senyor, que ja no puc dir lo que és, perquè com més veia, més tenia i més gosava, menos tenia que dir. Solament podia dir que tenia un Déu molt gran, d'infinita lliberalitat. I no sé dir com era sinó que era Déu i totes les coses, perquè aquí té ja lo Amic tot lo que pot desitjar en aquesta vida. I tot això féu lo Amat per demostrar-me i ensenyar-me lo molt que gusta *de les anxietats del cor de lo Amic*. Què diré de la infinitat bondat de mon Amat? Si havia de dir tot lo que vaig passar en aquest rato, no acabaria mai, perquè com més diria, més tindria que dir.

24. Altre dia, estant en l'oració, volgué mon Amat que jo el ves del modo com estava quan feia oració en lo Hort. I me digué: «En lo Hort havem començat i en lo Hort havem

d'acabar». I jo el veia en moltes i grans penes desrremant sang. I digué'm: «Això són les *anxietats*, hermoses a los ulls del Pare celestial. Estar al cor de lo Amic ab tant de silenci, sens *recontar* exteriorment *les anxietats de son cor*». Ja vol ell que les *recontem*, però així com les hi *recontava* la majestat de Cristo Senyor nostro, perquè venien a estar a la presència del Pare celestial. De modo que, si bé eren *anxietats* i molt grans, però com les passava per amor, les tolerava ab gran gust. I me digué: «Quan los Reis vingueren a adorar-me, m'oferiren mirra, i Jo la vaig rebre ab molt de silenci, essent així veritat que era mirra, i jo de tan tierna edat». I totes aquestes coses me deia mon Amat, perquè jo entengués quant és del seu gust aquest modo d'aportar-se lo Amic ab lo Amat. Gran ensenyança vertaderament per a tots nosaltres que, quan Déu nostro Senyor nos posa en la creu de les tribulacions, adversidats i treballs, o qualsevol altra cosa, que sia *anxietat del cor de lo Amic*, les havem de *recontar* a lo Amat ab silenci, paciència i humilitat.

25. Digué mon Amat les vertaderes *anxietats del cor de lo Amic* són patir per amor de mon Pare celestial i per bé del pròxim. I aquestes les tinguí jo molt grans i *recontava-les*, a mon Amat el Pare celestial, ab aquell *pensar lo poc que vos n'havíeu d'aprofitar* que fonc *tal pena* per a mi que arribí a *desrramar* molta sang ab gran amor. Això me posà a mi de tal modo, que no sabia dir com estava. I comencí a tenir uns pensaments qui me causaven un gran temor de no fer alguna cosa, qui fos contra el gust de Déu nostro Senyor. I ab *instàncies* del meu cor, lo suplicava que em donàs *amor* per amar-lo, modo per alabar-lo, i gràcia per servir-lo i fer-li gràcies de los molts favors i gràcies que em fa. I això me causava *tal pena, llàgrimes i plors*, que havia menester l'ajuda del Senyor per poder-ho passar. I ell me digué: «Jo t'he fet passar aquest treball, perquè pugues dir que açò és *el temor, pensaments, llàgrimes i plors ab què reconta lo Amic les anxietats de son cor a son Amat*. I, si podia tenir pena, ne tindria també quan te veig penar. I, si havia de tenir un altre cel a ont haver d'estar, series tu. Què vols més de mi?» Dic: «A vós, altíssim i omnipotent Déu, espòs volgut de l'ànima mia, que més cel hei ha que tenir Déu, mirar a Déu, veure i gosar de tanta majestat de Déu, que solament ell mateix la pot comprendre i altri no». La santíssima humanitat de Cristo Senyor nostro veia també ab una hermosura molt gran, i me digué: «Filla i esposa del meu cor, què vols de mi?» I jo li diguí: «Amar-vos Senyor i gràcia perquè perfeccionem totes les coses a glòria de la santíssima Trinitat. Amèn».

Dialogació i càntic d'amor núm. 48

Dubtà lo Amic que lo Amat no li fallís en ses majors necessitats. E l'amat desenamorà son Amic, mes l'amic hagué contrició i penitència en son cor, e lo Amat restituí al cor de l'Amic esperança, caritat; e als ulls llàgrimes e plors per tal que retornàs l'amor al cor de l'Amic.

1. «Tota aquesta dialogació (digué mon Amat) és sobre les paraules que jo diguí en la creu *Deus, Deus meus ut quid dereliquisti me?* Que fonc un modo de *dubtar que no em fallís en les majors necessitats*. I no *dubtava* jo de mi *sinó de* los hòmens que am tant, que *desemparar-los* a ells era *desemparar-me a mi*. Per això diguí aquelles altres paraules *Pater ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt* de tal manera que pel *gran amor* que los

tenia vaig excusar-los del mal que fan preguntant a mon Pare celestial, que els perdonàs, i que no els desemparés, que això vol dir *que no li fallís en les majors necessitats*. Açò és en l'hora de la mort, aquesta hora és a ont tenen los hòmens *major necessitat*.

2. »D'aquesta manera amava lo amic el beato Ramon. Per això, *dubtà que jo no li fallís en les majors necessitats*, perquè mirava'm en (f. 277) la creu. I com estava tan ben posat en lo amor del pròxim *dubtà que jo no el desemparàs*. Perquè si jo desemparàs a los hòmens *en les majors necessitats*, seria com a desemparar-lo a ell. I això era qui li dava gran pena. A imitació mia, qui per la gran pena que tenia diguí *Deus, Deus meus ut quid dereliquisti me? Pater ignosce illis non enim sciunt quid faciunt*. Filla i esposa del meu cor, dona't pressa en dir-ho, que mai ho havia dit, sinó ara a tu. No veus lo que em deus tu i totes les ànimes redimides ab la mia sang? No temes i està certa que no hi ha engany de modo nigú, perquè som ton Déu i ton creador, i sempre t'estic mirant. Lo que vull de tu és que estigues prompta a lo que jo dispondré. I desocupa't, que jo et vull parlar, i tu ho escriuràs. I parla tan llarg com voldràs, que no diràs tot lo que jo vull.»

3. Jo no hi podia tenir més ab un ímpetu d'amor qui m'abrasava i responguí-li: «Rei meu i Senyor meu, jo no tinc més ocupació que lo que vós dispondreu, perquè som tota vostra. Veis-me aquí prompta per fer la vostra santíssima voluntat.» I ell me digué: «Ditxosa l'ànima qui pot dir que tota és meua, perquè no té més sinó amar i més amar, *que en lo amor vaig desenamorar lo Amic*, perquè com ell va veure lo amor tan gran que jo tinc a les ànimes, es va *desenamorar* de totes les coses per més amar a les ànimes. Perquè açò és amar-me a mi». I d'aquesta manera amava i perseverava i *hagué contrició e penitència en son cor*, perquè mirava i contemplava les penes de son Amat en la creu. I veia-les ab molta claredat, en particular la desnudés ab què estava aquest amorosíssim Jesús, qui li causava tal contrició en son cor, que no la pot pensar nigú. I era de modo que jo, sols de referir-m'ho mon Amat, el cor me venia a punt de rebentar, i de llàgrimes i plors no em podia aquietar.

4. *E lo Amat restituí en son cor esperança e caritat, e a los seus ulls llàgrimes i plors*. «Saps (diu lo Amat) d'ont li vingué a lo Amic aquesta esperança? Del coneixement que jo li doní d'aquestes paraules *quia apud dominum missericordia et copiosa apud eum redemptio*. Aquesta és *l'esperança que restituí lo Amat en el cor de lo Amic*, de tal manera que mai més lo embaraçava niguna cosa, antes bé totes li ajudaven a més amar-me, perquè en totes trobava *quia copiosa apud eum redemptio*. I me donava molt de gust, ja més perquè tot son anheló i desig era donar a conèixer a totes les ànimes aquesta obra tan gran i coneguda de pocs, que és cosa de llàstima i digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. Que havent jo feta una finesa tan gran, com és esser Jo vingut del cel a la terra per obrar aquesta copiosíssima redempció, no puc usar d'ella perquè los hòmens estan tan fets a sos gustos, que viuen olvidats de lo que a mi m'ha costat tant. Jo som el qui t'ho dic i vull que tu també ho digués, i no temes que Jo som en tu.

5. »No basta a los hòmens d'olvidar-se de l'obra de la redempció, però encara moltes vegades volen posar límit en les mies obres. Essent així que, tot lo que Jo he fet fins ara respecte de lo que puc fer, és niguna cosa perquè el meu poder és tan gran i tan infinit com Jo. I així no se pot saber ni pensar lo que Jo puc fer. Tot açò has d'escriure també i dir a los hòmens, que són molt ignorants per voler penetrar los meus fins. Filla mia, Jo som un Déu tot amor, com se pot veure de totes les mies obres. I lo qui més m'obliga

moltes vegades a voler cremar i abusar el món és la locura en què viuen los hòmens i mai se volen desenganyar.

6. »*La caritat que restituí en el cor de lo Amic* era un foc qui lo abrasava de procurar a descobrir i ensenyar los misteris de la redempció, i el poder tan gran que tinc. I no mirava penes ni persecucions, sols per donar-me gust». Açò feia lo Amic per son Amat per ser ell qui és i perquè heu mereix. I la causa d'açò era perquè lo amava i perquè lo amava, no reparava en nigun treball per gran que fos, perquè qui ama no pena, perquè pena per lo que ama i, com més ama més pena i, com més pena més ama. Perquè la glòria del qui és vertader Amic és el penar per son Amat, com se pot veure ab molta claredat de les moltes *llàgrimes i plors* que lo Amic desrrama per son Amat.

7. El Senyor me féu veure molt en lo interior de la mia ànima unes flammes de foc molt grans i ardents, qui tenien l'ànima tota abrasada i encesa, i disrritien tota la sua substància *en llàgrimes*. (I no era poc el gust que jo tenia de donar lo poc que podia pel meu Amat). I també mateix veia que d'aquell foc eixien unes espines a modo de raïos, qui penetraven l'ànima ab uns incendis molt grans, qui em causaven uns sustos que eren *los plors* d'ont venien a desrremar-se les llàgrimes ab una gran suavidad, tant del gust de Cristo Senyor nostro, que les prenia. I en el seu santíssim cor (f. 278) tenia cinc llagues molt hermoses, i en cada una d'elles estava plantat un arbre molt bell, qui tenia una cosa molt hermosa que no sé dir com era. I ab aquelles llàgrimes, que jo desrremava, regava aquells bells arbres. No sé que puga dir més de la infinita bondat de mon Amat, que unes coses tan grans les pos en una creatura tan rústica i ignorant com som jo. Estic admirada i, de confusió que tenia, el cor me venia a punt de rebentar. I ell me digué: «Tu t'admires de lo que jo faç, i Jo ja t'he dit moltes vegades que et volia ensenyar. Jo no engany nigú. Què vols més de mi?» Diguí jo: «A vós soberano Senyor, espòs volgut i amat de l'ànima mia.»

8. El dia de sant Mateu, en l'oració después de matines, el Senyor me posà en una suspensió molt gran, tan posada amb ell que ni una paraula petita ni gran no podia parlar. I me donà una ferida en el cor molt gran, i brollava sang que m'acabava la vida. I no obstant això, respecte de lo que jo hauria volgut patir per dar-li gust, m'apareixia que era poca cosa lo que patia. I ell me digué: «Què és lo que vols? Ja desrrames sang, què és lo que tant desitges?» I augmentant la unió en què em tenia, me deia: «Digues *vivo ego, jam non ego vivit vero in me Christus*». Oh bondat de mon Déu i Senyor, qui sabia que jo no podia parlar. I deia'm que digués *vivo ego, jam non ego vivit vero in me Christus*. I encara que és molta veritat, perquè sempre ho veig així, no obstant això, jo no hu podia dir, però en la intenció volia dir lo que ell me manava. Però com augmentava tant la unió i tenia'm tan presa i lligada, no podia entendre què cosa és intenció. I aleshores me digué: «Açò és *retornar lo amor en lo Amic*».

9. Jo estava ab un cuidado molt gran com podria donar gràcies a mon divino Amat, de tants grans favors com me feia. I per això, estava convidant a totes les creatures de la terra, i a tots los esperits benaventurats, que m'assistissen a fer-li gràcies de tan gran amor com havia retornat a son Amic, qui estava tan admirat, que lo Amat li digué: «Amic del meu cor, tu t'admires de lo que jo faç. No veus tu que el meu poder és infinit i tan gran que nigú lo pot entendre així com és sinó Jo? Tu tens l'experiència en les mans perquè Jo t'he posat tot en mi, i Jo me som donat i posat tot en tu, del modo que tu veus. I t'han ensenyat les paraules que t'he dites *tres sunt, qui testimonium dant in caelo et hi tres*

unum sunt. Aquest tens tu, aquest goeses tu, i aquest ames tu. I digues-me lo que pots dir del meu poder que t'he mostrat? Amic del meu cor i de la mia ànima, respon-me! Tu qui estàs tan fet a estar en mi i sempre veus coses grans, digues lo que hei entens. I d'aquesta manera veuràs lo molt que som Jo i lo poc que es pot dir. Ab tot això vull⁹³ que digues lo que hei entens ab la mia benedicció.»

10. «Altíssim i misericordiíssim Senyor, què voleu que diga. Jesús, amat del meu cor i de l'ànima mia, molt podria dir, però ho diré tot ab lo que vós me soleu dir, quan jo m'admir de lo que feu, que em deis: "Jo som Déu omnipotent" I està acabat. I així, per fer la vostra santíssima voluntat, dic que sou Déu omnipotent, i està acabat. I teniu poder en tots i nigú ne té en vós, si no és que vós ho vullèu, perquè a les voltes donau tant de poder i tal senyorio an aquest pobre i miserable Amic, que lei deis que tot és seu, que faça lo que voldrà.» No veu cosa tan particular? Jo no sabia què fer-me en acció de gràcies, i així li oferí los seus santíssims mèrits. I ell me digué: «Tot açò he fet *per retornar lo amor a lo Amic*, i perquè tots vègien que lo amar és molt del meu gust. I per això vull que hu digues, perquè se puguen valer de los secrets que t'he dits i te diré. Dispon-te però per creu, que bona vindrà. Ten molt de valor i no em deixes, que així se veu l'amistat, si és verdadera o no. Tu no et pots queixar de mi, que no hàgia fetes grans demostracions *per retornar-te lo amor*. Amic meu, no em sies ingrát, que Jo faç tot quant tu vols. Vègies a ont vols estar o has d'estar en el meu cor o en la creu?» I jo li responguí: «Senyor, jo vull lo que vós voldreu, però si jo tinc d'elegir, vull la creu, que aquest és el major regalo que em poden donar.» I aquí mateix tinguí present totes les llagues i penes que mon Amat tingué en la creu.

11. Me digué mon Amat: «Jo no vull que em vègies en la creu, sinó en el teu cor.» I estava tan hermós que casi no podia mirar-lo. Tanta hermosura tenia que em feia perdre el judici. I tant me tenia posada amb ell que no podia respirar, ab un desig molt gran de poder-lo imitar. Al fin, d'estar jo per ell, així com ell estava per mi. I vaig arribar a tenir tanta pena, que mai n'he tinguda tanta com en aquesta ocasió, perquè tot el meu cos venia a patir de modo que jo no sé dir com era, ni puc pensar que, si hagués tingudes aquelles mateixes penes que tenia presents, que hagués pogut patir més. Tant com açò és el patir de no poder patir. I per això feia grans peticions a mon Amat, que em concedís aquesta preciosa prenda del patir. I sens pensar-hi, vaig veure la mia gran senyora Maria santíssima, qui li digué: «Fill meu, volgut i amat, per aquestos pits qui vos han alimentat, vos deman que concedigau an aquesta filla mia la sua petició.» I el Senyor respongué: «Mare mia, per ara no pot esser (si vós ho voleu)». I ella suspengué la demanda. I el Senyor digué, que no hu feia per conservar la vida a lo Amic, i que tot era *per retornar-li lo amor*. I pareixia que totes aquestes coses li donaven molt de gust.

12. Altre dia, estant en l'oració, me digué mon Amat: «Amic meu vine ab mi, que Jo te vull alentar i alegrar un poc.» I vàrem entrar a un (f. 279) prat molt delitós. I lo que li dava pena an aquest pobre Amic era que no veia a son Amat. I ell lo guiava, però havia tirada la cortina i s'abscondia. I açò era una ferida qui li penetrava el cor i no el deixava reposar, ni el deixava entretenir, ni alegrar en niguna cosa de lo que veia, per hermosa que fos, sinó que ab tota prestesa cercava a son Amat. Lo primer que vaig veure foren algunes ànimes qui tractaven de servir a lo Amat, ja m'alegraven però no m'hi entretenia

---

⁹³ Escriu 'vuy'.

de modo nigu. Vaig veure molts àngels qui alabaven a Déu nostre Senyor, molt m'agradava, basta que alabassen a mon Amat, però com no era Ell, no m'hi vaig aturar. Trobí molts cherubins i serafins, qui eren molt del meu gust, per lo molt que amaven i alabaven a mon Amat, però com no el veia a Ell, no cessava de caminar per veure si el trobaria, per lo molt que em feia penar i patir. Finalment, se'm descobrí un lloc molt altíssim, que entenia esser el cel empíreo habitació de mon Amat, però estava la cortina tirada, i encara que era molt hermosa, tot me dava més pena, perquè no podia veure lo que tant desitjava.

13. La pena que passí no se pot explicar ab paraules, perquè tenir a Déu, estar en Déu i esser el mateix Déu qui em guiava i no descobrir-se que jo el ves, dir que era una pena gran qui m'apretava el cor, és dir molt poc, perquè si ell no se fos apiedat de mi i usat de misericòrdia, lo cert és que en breu temps hauria acabada la vida. Cosa tan penosa com lo que dic és aquesta ausència de lo Amat, i no poder-lo veure des de que havia mostrada tanta familiaritat com tenen los dos, aquest pobre Amic i lo Amat. Per gràcia sua després se serví de tirar la cortina i mostra'm la divina essència, ab tanta llum i claredat, que mai l'havia vista així. Tanta era l'hermosura, la grandesa i la majestat que jo veia, que n'hi havia per admirar a totes les creatures que ell ha creades. I és dir poc, basta dir, que era un Déu omnipotent al que veia, qui me digué, que tot açò havia fet de tan content que estava d'haver *retornat lo amor a lo Amic*. I sempre me donava a entendre que tot quant feia *era per retornar-li lo amor*. Fins a tenir-me tota negada en aquella immensitat de Déu, tan gran que no se pot explicar, ni ponderar. D'ont podem apendre que, si volem tenir un vertader *amor* an el pròxim, havem de *desenamorar-nos* de totes les coses primer, que és lo amor vertader i de què gusta molt sa divina Majestat, perquè és amar-lo a ell mateix. Ell lo nos don per la sua infinita bondat, i que tot sia per major honra i glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 49

Egualment sean⁹⁴ propinqüitat e distància entre l'Amic i l'Amat, perquè així com mesclament de vi i d'aigua, se mesclen les amors de l'Amic i de l'Amat. E així com clar i lluur s'encadenen llurs amors. E així com essència i ésser s'acosten i se convenen.

1. «Tot aquest càntic (diu el Senyor) és sobre aquelles paraules: *que fecit caelum et terram, et omnia quae in eis sunt*. I així digués-me tu, si Jo he fet totes aquestes coses, què cosa hei haurà que Jo no puga fer si vull? Ara diràs tot lo que Jo, per mon gust, t'ensenyaré. I no t'has d'espantar de nigu cosa, sinó dir què li serà a mon Amat fer tot quant voldrà, si ha fet el cel i la terra, i tot lo que habita en ells? I saps perquè heu he fet tot? Per lo amor que tenia de crear a los hòmens, qui ara me són tan ingrats. I lo principal era per *mesclar aquest amor* (ja ho direm quan serà en son lloc). Ara diràs sobre la paraula *egualment*, que és molt del meu gust, perquè la mia habitació és estar a ont hei ha igualdat. I com aquesta la tenia lo amic el beato Ramon en tanta abundància, per això en ell era la

---

⁹⁴ Es tracta d'un castellanisme del verb 'ser'. Talment com reflecteix l'edició crítica (Soler, 2012:89).

mia habitació, a ont jo descansava, me regalava, me recreava, i tractava ab ell ab molt de gust, ensenyant-li coses grans i profitoses, per vòstron bé.

2. »Com la voluntat que tinc a los hòmens és tanta, no em basta lo que he fet, sinó encara estic posat en descobrir-los camí (en particular, an aquells qui se troben en aquesta egualdat) per ont puguen arribar a entendre millor les coses celestials i divines, perquè com açò té més de perfet té més de dificultat. I així declararé alguns punts en què vos pugau emplear més, considerant lo molt que Jo gust de què mireu i contempleu la mia bondat quant gran és. I el bé que se troba en aquest *estar equalment* que, per lo mateix que és tant del meu gust i profit de les ànimes, tenen gran treball de poder-hi arribar. I sapiau que tot se perd per vosaltres, perquè no voleu deixar los cuidados qui no vos importen, que ja diu lo evangeli *nemo potes duobus dominis servire*. I si veis que no podeu servir a dos senyors, elegiu al millor i més poderós, qui som Jo, que fora de mi nigú pot, ni nigú és senyor (f. 280). Per això sempre *vigilate*, que hei ha grans seguidors. I si no vel-lau vos treuran del camí per ont haveu d'arribar an aquesta preciosa i ditxosa *egualdat*.

3. »En aquesta *egualdat* és a ont l'ànima ja diu: «Jo tinc a mon Amat i mon Amat me té a mi». Ja gos de la sua dolça i suave amitat, perquè és tan gran lo amor que jo aquí li demostre, que ella s'admira gosant i contemplant, i no sap dir lo que gosa ni lo que té, perquè Jo no li don més lloc, sinó que gust de mi tot lo que voldrà, i que no se cans de demanar per totes les ànimes ab caritat i humilitat, perquè això és qui conserva la pau i la unió en los qui la tenen ja, i condueix a los qui no la tenen a cercar-la, i arriben a tenir-la i a dir lo mateix: «Ja tinc a mon Amat i mon Amat me té a mi», però no saben com, ni podran dir com, perquè som Jo el qui som, infinit, immens, omnipotent, i puc fer tot lo que vull. I ab tot açò, gust molt de què m'ho demanen ab caritat i humilitat, i per los meus mèrits, que aquesta petició feta així, tenint molta confiança en la mia gran bondat, m'obligarà a concedir-los lo que demanen, i me daran molt de gust. I el bé que Jo los donaré, serà per les sues ànimes. I tu no t'has d'admirar de lo que t'he dit, perquè ho veus de molt prop i saps molt bé que és així. Tot això t'he dit sobre la primera paraula d'aquest càntic *equalment*. Tu diràs ara lo que t'he ensenyat sobre lo demés.» I jo li responguí: «Donau-me Senyor la vostra benedicció, perquè puga acertar a fer la vostra santíssima voluntat, per glòria vostra i no més.»

4. Estava jo mirant la profunditat tan gran que tenen aquestes paraules *equalment sean propinquitat i distància entre l'Amic i l'Amat*. I me digué mon Amat: «No veus tu que la *propinquitat* som Jo, qui som Déu?» I actualment estava tocant l'oració de l'Avemaria, i jo la saludí ab l'oració i salutació de l'àngel. I aquí mateix, me posà en un coneixement molt clar del seu poder i majestat tan gran que té. I pensava jo que tota aquella grandesa s'havia d'estretxar en la santíssima humanitat, de què quedí tan admirada que vaig surtir de mi, fent tals extrems i demostracions exteriors, que les germanes qui estaven presents s'admiraven, perquè sempre veia més grandesa en Déu nostro Senyor. I tota foc que m'abrasava el cor i venia a punt de morir, sinó que la mà més poderosa me sustentava per poder-ho passar. I mon Amat me deia: «Què cosa hei ha més *prop* de les ànimes que Jo? I et dic la veritat, que no en deix niguna que no m'haja deixat primer a mi. Antes bé, sempre faç moltes diligències, perquè no s'aparten de mi. I si se'n van, ne faç moltes més per tornar-les a cobrar. Doncs ja veus si estic prop, i si som la mateixa *propinquitat*!

5. »*La distància* és que Jo som Déu i vosaltres hòmens. Jo volia estar en los hòmens i pareix que no podia, perquè som un Déu infinit i immens i vosaltres creatures finides i limitades. I lo amor que Jo vos tinc és tan gran, que m'obliga a descendir del cel a la terra i fer-me home, *perquè egualment fos propinqüitat e distància entre l'Amic i l'Amat.*» I jo aquí vaig veure aquella majestat i grandesa de mon Déu i Senyor, qui a manera d'una gran força i (ab un modo de dir) violentment, se partia del cel i venia a la terra per obrar, per obrar el misteri de la santíssima encarnació. I açò veia jo ab major claredat que no veig el sol. I veure lo amor ab què ell s'uní ab aquella santíssima humanitat, i el contento ab què quedà, i les carícies⁹⁵ que feia a lo Amic, era cosa rara i per admirar. Perquè el prenia, li posava la cara dins de les sues santíssimes mans, el mirava i li ensenyava, més ab les obres que ab paraules, que tot açò havia fet, *perquè no fos distància entre l'Amic i l'Amat*, sinó que tot fos *propinqüitat*, que és estar lo Amat tot posat en lo Amic. I deia'm que per açò se dava tanta pressa en fer-se home i mostrar lo amor tan gran que nos tenia, qui no el deixava reposar. Per estar *egualment* en lo Amic, que és la casa a ont ell vol reposar i habitar, de què restí ab tanta confusió que no puc dir altra cosa, sinó que sia sempre alabat de totes les ànimes per les grans fineses que fa per aquest miserable Amic.

6. Ell me féu veure un pou, la cosa més fonda que se puga imaginar. I jo veia en el pou una gran multitud d'aigua, però no podia veure d'ont venia ni a ont anava, ni d'ont començava ni a ont acabava, ni menos entenia lo que significava. I me digué: «Així com és impossible que tu pugues veure el principi ni el fi d'aquesta aigua tan gran, així mateix és impossible que pugues entendre què cosa és Déu, qui no té principi ni fi. I per lo amor gran que vos tinc he feta aquesta finesa de fer-me home per vòstron bé, i perquè poguessen entendre los hòmens alguna cosa de mi, humanant-me i moçant-me més a ells.» I aquí comença a fer-me veure l'aigua d'aquell pou ab tanta claredat, que ja no apareixia més lo aigua que havia vista, sinó un mar immenso del seu divino ser. L'hermosura (f. 281), claredat, dolçura i suavitat que jo gosava qui la podrà dir Jesús meu? Sinó vós, qui sou el mateix que jo mirava i gosava ab una experiència tan clara que no se pot dir més. I ell me digué: «Tot açò he fet per mostrar el major amor que s'haja vist mai. I tot és perquè vull estar tot en les ànimes, i que elles totes estiguen en mi. De tal modo que no vull *distància entre l'Amic i l'Amat* sinó tot *propinqüitat*, i molt més que faré encara per aquells qui viuran *egualment* en mi.»

7. Altre dia, estant en oració, m'ensenyà Déu nostro Senyor per ont havíem d'anar a ell, i ab què hei havíem d'anar. I lo que significaven aquestes paraules *e així com mesclament de vi i d'aigua, se mesclen les amors de l'Amic i de l'Amat*. I per això me posà en un èxtasi molt gran, tota submergida en la sua divinitat. I me féu veure la majestat de Cristo, tot llagues, i no eren de pena. Com puga ser que sien llagues, i que no sien de penes? És fàcil per qui tot ho pot fer, com veurem de lo que diré. I és que cada una d'aquelles llagues venia a estar a modo d'una porta, per ont anaven a Déu aquelles ànimes qui estan *egualment*. I no entraven totes per una porta, sinó que les qui estaven *egualment* en la caritat, entraven per una; les qui estaven *egualment* en la paciència, entraven per altra. I de la mateixa manera prosseguien les demés, segons estaven *egualment*. I veure el gust que tenia sa divina Majestat, n'hi havia per admirar-se molt, perquè veure entrar aquelles

---

⁹⁵ Escriu 'querítias'.

ànimes per aquelles hermoses portes qui anaven a Déu, li llevava tota la pena que li podien causar aquelles santíssimes llagues.

8. És molt alegre i profitosa l'ensenyança que tenim de la bondat de mon Déu i Senyor, qui no s'és contentat de tenir una sola porta en la santíssima humanitat, sinó que ha volgut tenir-n'hi una grandíssima multitud, perquè n'igú tinga excusa dient per aquesta porta jo no hi puc passar, que si no podrà per una podrà per una altra, com és ara, si no pot fer disciplines, digiunis o altres exercicis penals, ja podrà tenir paciència en los treballs, mortificar-se en les adversitats o altres coses semblants, que ab l'ajuda de Déu tot se pot. I és cert que la nos darà si la volem, perquè tinc vist ab molta claredat, que no se cansa de fer noves invencions perquè entrem per la porta que podrem. I és tan gran el seu amor, que essent Déu s'és fet home, perquè més puguem gosar d'ell. I així com mesclament de vi i d'aigua, mesclar les amors de l'Amic i de l'Amat.

9. Això és lo que me digué, que havia fet el cel i la terra per criar lo home i poder arribar a la prenda més del seu gust: Maria santíssima, a ont s'havia d'encarnar per mostrar la magna del seu amor. I dava'm a entendre que se donava una pressa molt gran per manifestar-lo més prest a los hòmens, perquè la sua santíssima voluntat estava tan encesa i abrasada, que apareixia no poder-se detenir de fer aquestes grans fineses per nòstron bé. Lo que em dona pena és que siam tan desagraïts, havent-me dit ell que tot ho havia fet per amor, i no per necessitat, donant-me a entendre, que no tenia ell necessitat de lo que feia, sinó que jo i tots som los qui la tenim, d'aprofitar-nos i fer-li gràcies de los molts favors que rebem de sa divina Majestat.

10. Jo estava mirant i considerant lo que tinc dit, i impensadament me trobí dins el mar immenso de la divina essència. Aquí sí que tenia jo a Déu, mirava a Déu i gosava de Déu. I ell me tenia a mi, molt lligada i apretada, i tota encesa i abrasada del foc del divino amor. I començà a dir-me: «Amic del meu cor, digues-me què cosa és *mesclament de vi i d'aigua*, que així se mesclen les amors de l'Amic i de l'Amat? Digues-me què és aquest *mesclament*?» «Oh summo bé i alegria del meu cor, què voleu que diga, pobra de mi?» I ell tornava a dir-me: «Digues-me què és aquest *mesclament*?» Jo veia molt i podia dir poc, i no em bastava cor haver-ho de dir, perquè qui hu sabia millor que el qui m'ho preguntava? I no obstant això, no poguí deixar de dir lo que em fonc possible, perquè en tot voldria fer sempre la sua santíssima voluntat. I diguí: «Altíssim i sapientíssim Déu, lo que jo entenc és que *el vi mesclat en l'aigua* ve a estar tan unit amb ella, que pot dir jo em som tot convertit en l'aigua. I qui la'm pot llevar sinó Déu? Lo mateix pot dir l'aigua, que s'és convertida tota en vi, i estan tan mesclats i units que n'igú sabrà dir qual sia el vi i qual sia l'aigua, encara que sàpien que hei ha aigua i vi. Lo mateix trob jo en *les amors de l'Amic i de l'Amat*, que lo Amic pot dir que és lo Amat i lo Amat que és lo Amic (del modo que pot ser). I en efecte, jo mirava a mon divino Amat i tenia'm en tal unió que podia dir que no era jo, sinó que era el meu Amat, volgut i estimat, qui ha feta tan gran amistat ab aquest pobre i miserable Amic, que les voluntats se són vingudes a lligar tan estretament, i està tan posat en el gran mar del divino amor, que està tot encès i abrasat.

11. Primer podia dir que lo Amic és lo Amat (del modo que pot ser), tan al viu lo representava. I ara encara m'apareix que puc dir més, i és que, encara que lo Amic vulla deixar a son Amat, m'apareix que no pot per lo molt que ha augmentat la unió. Vègia V.M. quin lligam és aquest tan ben posat, basta que lo hàgia lligat la mà poderosa de Déu

omnipotent, que no sé dir altra cosa, perquè no sé com és ni lo que passa. Solament sé dir, i puc dir, que antes de tot açò, la mia voluntat era sempre que se fes la voluntat de mon divino Amat en tot i per tot, i que el voldria amar tant, que no hu sé ponderar. I ara, per la sua gran bondat, m'ha posat del modo que ha tingut gust. I això és el meu gust i no més. I que visquen unides *les amors* en los dos, *així com mesclament d'aigua i de vi*.

12. Esto és, divino Senyor, a lo que m'haveu obligada, però haveu usada en mi gran misericòrdia, perquè primer m'haveu posada en aquest mar d'amor i después m'haveu manat que digués lo que hei entenía. Ab la vostra gràcia he dit lo que he pogut de lo molt que vós me comunicau i apareixerà a algú que he dit molta cosa, i no és així, perquè respecte de lo que veig és molt poc. Perquè lo que jo gos i veig és impossible poder-ho dir, i així perdonau-me Déu meu, i digau-me què voleu de mi? que jo vull fer en tot la vostra santíssima voluntat. I ell me digué: «Filla, que faces per mi, lo que Jo he fet per tu. I és que totes les coses faces per mi, així com Jo les he fetes totes per tu. I que et dons tota a mi, així com Jo tot me som donat a tu. I que precis per ton germà proïsme, que lo que fas per ell fas per mi. Filla, valor, tu has fet lo que Jo t'he dit, i ara Jo diré lo que voldré.

13. »És tant del meu gust (digué mon Amat) *el mesclar les amors de lo Amic en les de lo Amat, i les de lo Amat en les de lo Amic*, que puc dir, i és així, que m'has alegrat i regalat en esta oració. I no tens que dubtar, perquè som Jo qui he fetes totes aquestes fineses, perquè tu vesses lo que és del meu gust lo que tractam. I per això mateix t'he posada en aquest mar immens i infinit, per mirar i contemplar la mia gran majestat, que tot és posarte en major obligació de ser més humil, més mortificada i donar més bon exemple en totes coses, perquè puguen apendre de tu alguna cosa bona, de tantes que Jo n'hi pos. I tu no les has d'encubrir perquè Jo les te don tan hermoses, que quisvulla qui les vègia se n' enamorarà. I també has de tenir gran cuidó <sic> de lo que tens obligació. Lo que tu has de fer mira-hu bé, i parla-hu primer ab mi, que Jo te daré modo com ha d'esser perquè sia a mon gust i profit de les ànimes. Tot açò has de practicar, que és molt important.»

14. Vigília de sant Miquel arcàngel, en l'oració después de matines, mon Amat me posà dins del mar immenso de la divina essència, de què jo gosava ab una profunditat i claredat molt gran. I vaig veure aquest pobre i miserable Amic, que el Senyor lo havia vestit molt ricament, ab una vestidura blanca brodada d'uns rams d'or. I cada un tenia cinc fulles, qui la feien tan hermosa que no se pot dir ni pensar. I lo Amat se passejava pel camp dilatat de lo amor i deia-li: «Jo em tract ab les ànimes, així com elles se tracten ab mi. Tu sempre has volgut estar tota en mi, per poder-me més amar. I per això jo estic sol ab tu, perquè *vull mesclar les mies amors ab les tues*, tals com són i seran, *així com mesclament d'aigua i de vi*, qui ja mai més se pot apartar lo un de lo altre, perquè la unió és tanta, que primer s'acabarà el vi i l'aigua que no s'acabarà la unió. I això és lo qui passa entre lo Amic i lo Amat, que primer faltarà el cel i la terra que Jo no faltaré a mos Amics. Com pots veure tu molt bé de lo que Jo t'he manifestat de la mia gran bondat i grandesa, que tota la tinc per tu i per qui la voldrà, si se disponen, que d'altra manera és lo mateix que sembrar a una terra qui no estiga ben treballada, que se sol perdre la llavor.

15. »Esto és qui em deté de lo molt que Jo faria per les ànimes, que per la sua poca devoció i preparació, Jo he de reprimir aquell incendi *d'amor* que *Jo voldria mesclar* ab elles així com faç ab tu, que et tinc tan regalada i adornada, que no em basta lo que em mires i

goses, sinó encara te vull ensenyar i manifestar les grans riqueses que tinc. I podràs dir *notas mihi fecisti vias vitae, adimplebis me letitia cum vultu tuo, delectationes in dextera tua usque in finem*, que per això t'admires tant i sols dir: "Com podré jo viure més en aquesta vida miserable després d'haver gosat tant de bé i tantes *amors* que m'ha demostrades lo meu Amat, *que mesclades ab les mies* són un foc ardentíssim, qui em consumeix i fa morir". En tant que després acostumes a dir que t'he ressucitada, però ten valor, que la major ditxa que pot tenir lo Amic és patir aquesta mort tan dolça i regalada pel seu Amat. I ho has de dir fins a dar-me a conèixer a los hòmens, perquè s'enamoren *de mesclar les sues amors ab les mies així com mesclament d'aigua i de vi.*»

16. «Oh bondat infinita de mon Déu i Senyor, què voleu que diga? Que m'haveu posada en tal confusió que no em puc reprimir de plorar, com veig la lliberalitat que mostra una ànima tan ingrata com jo. I lo que veig que feu per dar-vos a tots, m'acaba la vida, pensant que moltes ànimes vos impedeixen *que no mescleu ab elles les amors*, així com volrríeu». De què demostrava tenir-ne un gran sentiment. I per això, me manifestà el misteri de la institució del Santíssim Sacrament, manifestant-se en lo interior de l'ànima mia la majestat de Cristo Senyor nostro ab molta hermosura, i tan encès que venia a abraçar-se d'amor (cosa rara i particular), que jo pensava acabar la vida en aquell punt, del gran amor que sentia. I puc dir en veritat, que fins ara encara no podia. Que cosa era *mesclar-se les amors de lo Amic i lo Amat* per una flamma d'amor que em posà el Senyor molt abscondidament i, ab tanta força, que em consumia. I jo el veia que, ab les sues hermosíssimes i lliberalíssimes mans, prenia del seu santíssim pit aquella preciosíssima carn, ab tanta veiemència que apareixia que se l'arrencava. I deia moltes vegades *accipite et manducate, caro mea vere est cibus et sanguis meus vere est potus*.

17. «Aquesta és la mia carn (deia mon Amat) i la vull dar a tots, que açò és voler *mesclar les amors de lo Amic ab los meus amors, qui som lo Amat*, sinó que n'hi ha molts de vosaltres qui no em donen aquest gust i se priven d'un bé tan gran, que n'hi ha molts de pensar lo que és. I Jo tinc paciència i vos esper, mira com.» I jo el veia que estava ab lo seu santíssim cor ab les mans, i n'havia fet a modo d'un globo molt hermós, i d'ell donava la comunió a les ànimes qui la volien. I no parava ab això el seu amor, sinó lo que era digne de gran admiració era veure aquella misericòrdia i paciència ab què ell esperava, quan l'havia dada a una que l'altra vingués, per molt que es torbàs, n'una de les qui la volien ne despedia. Antes bé que a totes regalava i aconsolava. Bé és veritat que n'hi havia alguna an a qui donava la comunió de modo que apareixia que tot hei anava. I aquestes eren aquelles ànimes qui no el feien esperar, perquè la promptitud en cercar aquest amor li dona molt de gust. Qui serà doncs tan ingrati que no se don molta pressa a donar-vos Senyor aquest gust? I ell me començà a dir ab les següents cobletes.

1. Filla del meu cor, una cosa et dic i has de pensar, que donar la vida per mi és descansar.
2. I si tu vols saber què és el meu penar són aquelles ànimes qui em deixen d'amar.
3. No tinc major pena i la't tinc de dir

- que d'aquelles ànimes qui fugen de mi.
4. Perquè elles s'enganyen i van a penar en aquella pena qui mai passarà.
  5. Jo he fetes coses que no es poden dir i n'hi ha alguna qui desdiu de mi.
  6. Perquè som un Déu de gran majestat i me som fet home per necessitat.
  7. No que Jo en tingués ni hu hagués mester sinó que hu he fet tot per vòstron bé.
  8. Sou poc agraïts i molt descuidats i perdeu un bé qui molt m'ha costat.
  9. Jo el temps que vaig viure sempre vaig penar i voltros voleu sempre descansar.
  10. El qui vol anar per un bon camí que se deix a ell i que em prenga a mi.
  11. I que estiga fort sense reparar que aquest amor tot lo trobarà.
  12. Si té aquest amor molt prest podrà dir ditxosa l'hora que jo vaig venir.
  13. No planc el treball que Jo vaig passar perquè és en el gust del qui em va crear.
  14. Lo qui em dona pena que no sia més i passar-lo sempre per ser el qui és.
  15. Ara que jo veig què cosa és amor sols per donar gust an aquest Senyor.
  16. Qui s'està alegre i molt regalat com veu lo Amic qui viu turmentat.
  17. I aquest turment que sia d'amor és un gran regalo per aquest Senyor.
  18. Com ell veu l'Amic ja tot abrasat li demostra ací molt gran amistat.

19. I no se contenta com lo veu així
perquè encara té més que li vol ell dir.
20. I és que no tema que el té en es costat
i que per a sempre serà son Amat.
21. Que no s'apart d'ell de nit ni de dia,
perquè sempre el vol en sa companyia.
22. I un mira lo altre ab major amor
que així s'augmenta més gran unió.
23. Lo Amat lo crida: Vine ací, Amic meu,
que per mi és regalo donar-te el cor meu.
24. No s'atura aquí perquè està empenyat
i li dona més, que és la voluntat.
25. Jo li dic: Amic no m'has de deixar
perquè en el teu cor tinc de descansar.
26. Jo no em puc cansar de fer-te favors
Sols per arribar *a mesclar les amors*.
27. I com Jo et tinc en el meu costat
és el major gust que té lo Amat.
28. No et cal penedir de treball passat
perquè és a mon gust i m'has regalat.
29. Jo et dic una cosa que t'agradarà
que em dons un abraç, que el te vull donar.
30. I està contenta perquè em tens a mi
Qui som una prenda, que no se pot dir.

18. El dia de sant Miquel me causà tal efecte la comunió, que me vaig trobar en altíssima contemplació, ab una claredat molt particular de la divina essència, tota posada en Déu i fora de mi. I me referí les paraules qui es segueixen d'aquest càntic: *e així com claror i llur s'encadenen*, i me digué: «*La claror som Jo, perquè a ont no som Jo tot és tenebres i obscuritat, i a ont Jo som tot és claror, llum, resplendor, suavitat, amor i una magna de tot bé. Ja pots dir tu que és així per l'experiència que tens d'haver-te posada en aquest mar de la divinitat, mirant i contemplant una claror qui dona llum a tot lo món*». Ditxosa l'ànima qui arriba aquí, bé pot dir *gustate et videte quoniam suavis est dominus*, perquè és tanta la suavitat que gosa que tota ve a disretir-se, sens poder dir com ni què és lo que

té. De tal manera que diguí a mon Amat: «Senyor jo veig la divina essència, la mir i la contempla ab molta profunditat, pau i tranquil·litat. I la gos casi contínuament, i no puc dir niguna cosa, perquè lo que dic respecte de lo que gos i veig de vostra lliberalitat és no res!» I ell me respongué: «Jo som infinit, i per poder dir lo que jo som s'ha de menester una infinidat d'infinidat de sabiduria». Així veig que és, i com som tan ignorant, pobra de mi, què podré dir? Sinó que és un Déu tan gran que no té fi.

19. Me digué mon Amat: «Saps què *és lluor*? És aquella ànima qui té fe, aquesta és qui lluu. I com Jo som *la claror* nos venim a *encadenar* del modo que tu veuràs.» I en el mateix instant vaig veure a mon Déu, qui prengué aquesta ànima tan pobra de virtuts i rica de favors i gràcies de la sua lliberalíssima mà. I donà a modo d'una volta i *l'encadenà* de tal modo, que aquí mateix no la vaig veure de modo nigú, ni sabia per ont anava. I lo millor era que no em donava nigun cuidado, perquè tenia tot lo que se pot desitjar, perquè veia la grandesa de Déu, qui em manifestava una glòria i una hermosura tan particular, que mai era arribada a veure tant, i sempre veia més i podia dir menos. I en aquesta tan alta i gran contemplació estiguí molt de temps, i lo més que puc dir de lo Amic com estava i per ont anava ho diré ab aquesta comparació.

20. Supposem que una persona estigués davant un foc molt gran i que prengué un poc de cera i la posàs en lo més encès i abrasat d'aquest foc. Aquesta tal persona molt bé veuria que ha posada la cera en el foc, però el foc és estat tan prest a consumir-la i a *encadenar-la* amb ell que (f. 285), si bé sap la persona que ha posada la cera en el foc, ell emperò n'ha dispost de manera i se n'és fet tan senyor, que la persona no pot dir més a ont és ni com és estat, i encara que la volgués recuperar no podria. No perquè ignoràs que és allí, sinó perquè el foc la té tan abscondida que no se pot saber a ont està ni com està. Lo semblant me passà a mi, perquè la majestat de mon Déu i Senyor, de tal modo *encadenà la lluor* d'aquesta pobra ànima *ab la sua claror*, que venia a estar com la cera dins del foc, perquè no sabia ni a ont ni com estava, sinó que *la lluor apareixia la claror i la claror la lluor*, que no puc dir altra cosa, sinó *mirabilis deus*, perquè me posà així com tingué gust.

21. Després de tot açò, me posà mon Amat ab un cuidado molt gran, com podria jo viure més entre les coses d'aquesta vida miserable, tan diferents de lo que jo gosava, i ab tanta claredat que m'apareixia que no se pot esperar més. I per això comencí a dir: «Senyor i quan s'acabarà aquest desterro. Serà avui? Jo me vaig morint de no poder morir, i acab la vida de no poder-la acabar per vòstron amor, però lo qui posa medi i dona un poc de sossiego an aquest desatino tan gran de lo Amic és veure que no és encara a gust del seu Amat. I que pot patir alguna cosa per dar-li gust, que és lo que tant desitja. I no poder alcançar el patir, són unes penes molt grans i molt sentides. I enmig d'aquestes tribulacions s'abrsa i consumeix el pobre Amic, i voldria anar-se'n de lloc a ont se pot ofendre la summa bondat del seu Amat, que voldria alabar molt, i que totes les creatures lo alabassen, sols per ser ell qui és i no més.»

22. El dia de sant Jeroni, después d'haver rebuda la comunió, el Senyor me posà en la mateixa contemplació, i me digué: «*Les amors* de lo Amic són llum, perquè les ànimes justes i santes en el modo de vida que tenen són llum i donen llum a les demés, perquè tot lo que fan i obren és ab amor i ve d'amor. Aquella paciència en los treballs, aquell rendiment i conformitat en les tribulacions i persecucions, aquell ànimo i valor en les

contrarietats i adversitats veient-se ja d'una part ja d'altra, aquell donar ànimo i valor a les demás ànimes, que tinguen molta confiança en Déu nostre Senyor, exhortant-les que del tot se donen a servir-lo i amar-lo, que no s'ha de tenir pena ni desconsuelo de níguna cosa, sinó tan solament de lo que és ofensa de lo Amat, que no s'ha de fer cas nígú de la pena qui s'acaba, ni del mal qui no dura, que passarà molt prest la guerra d'aquesta vida i después serà pau i tranquil·litat. I se descobrirà la llum més hermosa i més bella que se puga mirar. D'aquest modo donen les ànimes sanctes llum a les demás, i totes aquestes coses fan d'amor i per amor de lo Amat, per això són tant del meu gust.

23. »És cosa certa i has de saber que, aquell qui mira més per la mia honra, és el major i millor Amic que jo tinc. Per això, no t'has d'admirar que jo diga que *les sues amors* són llum, perquè tot el seu cuidado és de no fer cosa, ni que nígú la faça, qui sia contra el meu gust. I per això sempre pena i per amor. Per això diguí Jo: *Vos estis lux mundi*. I així, quan Jo los he provats i veig que les sues obres són d'amor i per amor, procurant que los demás venguen a mi, qui som la verdadera llum. Aquestos són los meus Amics i los tinc en el meu cor. Doncs ja veus quant importa a lo Amic que los seus empleos sien d'amor i per amor de lo Amat! Ara tu diràs com estaves per causa de lo amor.»

24. Ab la vostra benedicció, diré Senyor què veia aquest pobre i miserable Amic, ab les vestidures que tinc dit, bradades <sic> d'uns brots d'or qui tenien cinc fulles, qui significaven les cinc llagues de mon redemptor Jesús. Per lo or era significada la caritat, i per la blancura del vestit la puresa de l'Amic, qui tenia un llibre en la mà esquerra i una espasa ab la mà dreta. Pel llibre era significat lo que ensenyava i voldria ensenyar a tots, generalment d'amar i sempre més amar a son Amat. L'espasa aportava ab la mà dreta per dar a entendre que estava prompta per a morir per amor del seu Amat, i com veia que no podia esser, feia unes accions ab los braços, que apareixia haver de sortir de si. I deia: «Senyor, deixau-me eixir i anar per les places, donaré veus grans i diré que amem tots a mon divino Amat, qui tot açò ha fet perquè jo ves què cosa són *les amors de lo Amic encadenades ab los amors de lo Amat*».

25. *E així com essència i esser s'acosten i se convenen*. Digué mon Amat: «L'ànima se dona molta pressa a venir a mi, i jo me'n don molta i moltes vegades més d'anar a ella. I així nos *acostam* del modo que tu veuràs.» I en el mateix instant, ja vaig veure a lo Amat qui s'acosta a lo Amic de tal modo que lo abscondí en aquell mar immens de la sua divinitat, gosant i contemplant d'un Déu omnipotent, la grandesa i lliberalitat que usa (f. 286) ab una ànima tan ruïna com som Jo. I me digué: «Així *s'acosten les amors de lo Amic i lo Amat, i se convenen* de dos maneres, se pot entendre. Una és que convé molt a lo Amic, per veure's en son desig complit, d'estar tot posat i unit ab lo Amat; i convé també per lo Amat, per estar en el cor de lo Amic, que vull tant que no he pensada cosa, per gran treball que m'haja costat, que Jo no l'haja feta per ell. I sempre la faç ab molt de gust, quan Jo veig a lo Amic tot posat en fer la mia voluntat; però aquesta explicació no és la més lligítima d'aquestes paraules *e així com essència i esser s'acosten i se convenen*, perquè lo mateix és *s'acosten i convenen*, que dir se converteixen una cosa en l'altra, com veuràs de lo que faré.

26. Jo ouïa missa i tenia intenció de combregar espiritualment, i és veritat que me'n trobava molt indigna. I per això suplicava a mon Amat que, per los seus santíssims mèrits, me concedís aquest favor. I com jo, quan el sacerdot vol consagrar, ho sent en el meu cor

i en l'ànima de tal manera que, encara que estiga a qualsevol part de la isglésia ab les cortines tirades sens veure'ls, ho sent de modo que vinc a punt de morir. I totes les vegades que el sacerdot toca l'hòstia me pareix que em toca el cor i, ab una claredat molt gran que Déu me dona, veig a mon amat Jesús en l'hòstia en el cel i en el meu cor. En aquesta ocasió, me posà el Senyor en tan gran unió i me tirà tan fortment ací, que m'apareixia acabar la vida del tot i que me'n duia, sens poder-me reprimir, ni deixar de fer grans demostracions exteriors de lo que interiorment me passava. De la mateixa manera que algú qui té moltes i grans riqueses temporals, que casi sempre ne fa algunes demostracions exteriors, així mateix l'ànima, veient-se tan rica de béns espirituals, no pot dissimular-los. I per això comença a dir: «Ja ve Déu, ja tinc Déu, i no tinc més que desitjar, perquè està tan posat en mi que em fa perdre lo enteniment, i que mai nos havem d'apartar.» I perquè jo ves que era així com deia, me digué: «*E així com essència i esser s'acosten i se convenen lo Amic i lo Amat.*»

27. »Ara veuràs que és així». I en el mateix punt me vaig trobar en l'altra vida. I vaig veure aquest pobre Amic, qui apareixia lo seu amat Jesús. I representava'l tan al viu, que no tenia cosa de què no lo hagués adornat i posat ab molta perfecció, perquè tenia les llagues, qui brollaven de sang, portava en el seu cap la corona d'espines, i tenia la cara ab lo mateix adorno que ell la tenia. I me digué: «Perquè en tot estigues així com jo, t'he posada així. I perquè vègies *com s'acosten i convenen les amors de lo Amic i lo Amat.* I digues, què vols de mi, que Jo heu faré?» Dic: «A Vós, Senyor.» I ell me respongué: «En testimoni de tot açò et vull donar el meu cor en les tues mans. I Jo vull pendre't el teu ab les mies. Tu tindràs cuidado del meu, i Jo tindrè cuidado del teu.» Veient jo les moltes fineses que mon Amat feia per mi, plena de llàgrimes i confusió, deia-li ab una gran admiració: «Senyor, aquestes coses a mi! Com a mi tant de bé, qui som la mateixa maldat. Com puc jo fer-vos gràcies, qui som tan pobra, de tots aquestos favors? Jo vos suplic que no mireu la mia vilesa, sinó que vos satisfaceu de la vostra preciosíssima sang i de la vostra infinita bondat, que no heí ha altra cosa qui hu puga satisfacer.» I ell me digué: «Filla i esposa del meu cor, Jo encara no he començat a fer-te gràcies i favors. Tu sies humil i agraïda i deixa'm fer, que no faç cosa que no sia acertada, encara que los hòmens moltes vegades no hu troben així, però la causa és que no miren el gran poder que Jo tinc, i el gust que tinc en lo Amic, qui està atropellat, perseguit i mortificat per mon amor. Açò per mi és un regalo molt gran. I per això mateix, moltes vegades en aquesta vida li faç gosar la glòria, i moltes vegades faç que los hòmens ho vègien ab molta claredat. I no obstant això, no els basta per a què vencen el seu dictamen i que se deixen de perseguir les mies obres, que és cosa per a mi molt pesada, i per ells de gran dany.

28. »Tot és poc considerar l'obligació que em tenen i lo molt que faç per ells. I la paga que en tinc és perseguir-me que, qui persegueix lo que Jo faç, me persegueix a mi, però a son dany, com m'explicaré ab aquest exemple. Si en la cort d'algun rei heí hagués un grande, qui lo que fa ben fet el rei ho desjectàs i vituperàs a la sua presència, què haurien de fer o què farien d'aquest grande? Lo primer esser mal volgut del rei, i después llevar-lo-se davant i castigar-lo. Filla i esposa del meu cor, així passa a la lletra en los hòmens, en particular en aquells dedicats a mi, grandes de la cort del Rei celestial, qui som Jo, qui més haurien de mirar per la mia honra, que són los eclesiàstics. Aquestos tals, generalment, no heí ha cosa que no l'hagen de judicar i menospresciar, i no miren que a ells mateixos se fan el dany, perquè ordinàriament les ànimes qui són perseguides per mon amor, ne treuen gran profit. Perquè les persecucions per elles són un gran tresor (f. 287)

i per ells la palla ab què encenen el foc en lo Infern, a ont los tinc de tirar per sa culpa, i llevar-los-me davant, que per mi és grandíssima pena, perquè és lo mateix que llevar-me un membre del meu cos, i majorment perquè són aquells qui haurien d'esser los majors Amics.

29. »Aquesta pena és per a mi tan gran que, si podia esser, me rompria el cor. Tant com açò ho venc a sentir. Per això, t'he posat el meu cor en les tues mans, perquè estic afligit i tu has de ser el meu consuelo, ab qui Jo em vull explicar i contar-te les mies penes. Perquè com esposa tan particular que ets, les m'ajuts a portar, que mai no nos havem de deixar, mà per mà, Jo a tu i tu a mi. I així, tu viuràs en mi, que això és regnar i tenir el cel en la terra, com pots dir tu de lo que experimentes, qui tens tot lo que hei ha en el cel, perquè em tens a mi, qui t'he posada així com Jo. Tens a la mia santíssima Mare, ton pare sant Domingo, i per dir-t'ho prest, tota la cort celestial. I havem cantat un Te Deum en acció de gràcies, de les gràcies tantes que Jo et faç. Mira quins binificis tan grans són aquestos, que és menester que Jo, per ells, faça gràcies a mon Pare celestial. I així, sies agraïda i molt humil.»

30. El dia de sant Dionís màrtir tinguérem comunió, i jo m'estava preparant per reber-la i m'admirava de veure lo molt que Déu nostro Senyor m'assistia. I me digué: «*Qui manducat me, vivet propter me*». (Paraules verament que de n'gun modo les tenia en memòria). Diu: «Tu ha molt de temps que m'has rebut de modo que Jo no et deix ni per un instant. I açò és lo mateix que dir *i se convenen*. No veus cosa tan a propòsit com aquesta? És que Jo tot som amor, i veuràs una cosa molt particular en lo amor, que no mira al lloc que li toca, ni si és el puesto que se li deu o no, sinó que en tot s'acomoda i s'olvida de tot. Així me succeeix a mi, i en particular, en la comunió. Què desaires, desacatos i descortesies rep cada dia de los hòmens! I no obstant això, los sofresc i esper molt de temps, perquè és tant lo amor que los tinc, que no puc tolerar que ànimes que Jo he redimides ab la mia sang, estiguen privades d'un bé tan gran com *és acostar-se i convenir-se en mi*. Quina cosa trobaràs tu en què dos se convenguen tant que no apareguen sinó un com en la comunió. Jo i les ànimes amigues mies? I aquestes són aquelles qui no reparen en n'gun treball, sols per dar-me gust. Per aquestes faç Jo grans fineses, com pots dir tu an a qui estic posat en regalar-te. I puc fer més i moltes vegades més de lo que faç, i no t'has d'admirar sinó alabar-me.»

31. «Oh Jesús meu, aquesta en mi és una falta molt gran, que com tinc tanta maldat no faç lo que dec en alabar-vos i dar-vos gràcies de lo que feu per mi, però esper en Vós, Déu meu i Senyor meu, qui sou el meu Amat, que em perdonareu.» I d'aquesta manera rebí la santíssima comunió. I en el mateix punt me trobí tota posada en la grandesa i majestat de mon Déu (la cosa més particular de totes les que he dites fins ara, i més per admirar que per a referir) perquè lo Amat posà en aquest pobre Amic tan gran poder, grandesa i majestat, i se comunicà a ell ab tanta lliberalitat, que em digué: «Fia mi del tot, pren-me, mira'm i toca'm, i fes de mi tot quant voldràs, que Jo estic posat en dar-te gust, perquè ja t'he feta senyora i majora de totes les mies riqueses. I ara veuràs si lo que Jo t'he dit és veritat que *qui manducat me vivet propter me*, que és lo que signifiquen aquelles paraules: *s'acosten i se convenen*. Qui pot dir lo que Jo faç per lo Amic qui arriba an aquest estat, sinó tu que Jo hei he posada per mon gust? Perquè estàs tan senyora de veure i gosar la mia divinitat, i ab tanta claredat i llibertat, com tu pots dir qui moltes vegades te veus negada, que no saps a ont estàs. I mai has dit basta ni prou n'hi ha, sinó

sempre que se faça la mia voluntat, que és lo que més m'enamora de lo Amic, més que quant pot fer per dar-me gust. I açò és qui m'obliga a fer lo que veus, que apareix que no em puc apartar de tu un instant, essent així veritat, que som Déu qui tot ho puc. Ja he complit en la paraula que t'he donada, això era empenyo meu, declarar-te lo que és *les amors de lo Amic posades en lo Amat, i los amors de lo Amat en lo Amic.*»

32. «No sé espòs divino què serà millor, callar i mirar, o prosseguir lo que vaig escrivint?» I ell me respongué: «Filla no t'has d'entretenir, que hei ha molt que fer, prossegueix.» I així dic, ab la vostra santíssima benedicció, que jo estava tota posada en Déu nostro Senyor, de tal modo que m'apareixia que tot era meu i que mai m'havia [de] deixar ni jo a ell. I gosava d'aquella majestat, grandesa i poder de Déu ab tanta claredat, i ab un modo tan particular, com m'explicaré del millor modo que podré ab aquest exemple. Suposem que alguna persona estigués en alguna part molt espesciosa i de molta claredat, aquesta tal persona estaria tota posada i unida ab aquella claror. I aquella claror tota seria d'aquella persona, i li apareixeria que no pot deixar la claror, ni la claror la persona. Lo semblant m'apareix a mi, i dic que, del modo que pot ser,estic tota dins de Déu i Déu dins de mi. (f. 288) Gos de Déu i Déu de mi. I m'apareix que Déu no em pot deixar a mi, ni jo a ell. Açò és lo que puc dir i he sabut dir ab la gràcia del Senyor. I sia tot per més honra i glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 50

Dix lo Amic al seu Amat: En tu és ma sanitat i mon llanguiment, e quant més perfetament me sanes, més creix ma llangor; e quant més me llangueixes, més sanitat me dones.

1. «Aquest càntic explicarem (digué mon Amat) sobre aquelles paraules que jo digué quan feia oració en lo Hort, *non mea, sed tua voluntas fiat*, que serà sobre la resignació que jo vaig tenir, posant la mia voluntat a la disposició de mon Pare celestial. No tan solament en aquesta ocasió, sinó encara tot el temps que em dona de vida. Perquè mai li demaní cosa que no digués si era la sua voluntat, que així s'ha de fer. I això és lo que *dix lo Amic al seu Amat: En tu és ma sanitat i mon llanguiment*. No veus quant ben posat estava lo Amic en lo seu Amat descobrint-li son cor, prompte i rendit a fer la sua santíssima voluntat? Ara diràs tu lo que Jo t'he ensenyat.»

2. Jo estava en oració i me posà el Senyor en un incendi del seu amor tan gran, que tota m'abrasava. I vaig veure la majestat de Cristo Senyor nostro fent aquella oració tan del gust del Pare celestial. I estava en tanta aflicció, que tot el seu santíssim cos brollava de sang. I veia el seu santíssim cor en tanta pena, que si no m'hagués previnguda ab una gràcia molt espescial que em donà, hauria rebentat. I plorava ab tanta abundància de llàgrimes, que no se pot dir ni pensar. I me digué: «Filla i esposa del meu cor, saps qui em dona aquesta pena tan gran? Aquells qui no em són Amics, i demostren que em tenen gran amiat. Per això diguí: *Pater si possibile est, transeat a me calix iste*. I no hu deia pel morir, perquè el desig que Jo tenia de morir per obrar el misteri de la vostra redempció era tan gran, que moria com no moria més prest. I així parlava del càlis més amarg de quants n'hi pot haver per a mi, que és veure Amics fingits i desleials, que un Amic, per ser vertader i bon amic, ha de tenir sempre el seu cor patent i descobert a son Amat. Així

com Jo el tenia quan Judes m'entregà a los escribes i fariseos. I no com ell, qui tenint el cor danyat, volgué demostrar-me esser amic. I Jo, no obstant aquesta fingida amistat, li manifestí el meu cor com diràs tu.»

3. Jo veia aquell santíssim cor de mon amat Jesús, qui estava tot raïos i resplendia més que infinits sols. I aquesta mateixa misericòrdia que usà en mi, de manifestar-me el seu santíssim cor, usà en Judes, però ell no se n'aprofità, ni l'estimà de modo nigú, sinó que perseverà en son mal intent. I prengueren i lligaren el Senyor tan cruelment que jo, sols de veure lo que passava, rebentava de pena. I mon Amat ho passava ab tant de gust i pasciència, que me digué: «Jo sempre mirava a mon Pare celestial, mon Amat, molt rendit i conformat que se fes la sua santíssima voluntat, que és lo mateix *que dix lo Amic a son Amat: En tu és ma sanitat i mon llanguiment*, mirant i gosant, que no hei ha major gust pel vertader Amic, que veure que se fa la voluntat de son divino Amat.»

4. Quan jo veia aquest divino Senyor en tantes penes i tan menospreciat, casi acabava la vida. I ell féu una acció com una persona qui està oprimida i vol espariar-se. I digué: «*Amice ad quid venisti?*» ab tanta pena, que no se pot explicar. I me digué: «Aquesta pena fonc una de les més grans que Jo tinguí, per això voldria que sempre la predicassen i ensenyassen que, per molt que diguen, no diran mai lo que jo sentí, perquè arribí a plorar llàgrimes de sang. No per haver-li dit Amic, que aquest és el major gust que Jo puc tenir, quan són Amics de veritat i no fingits, sinó perquè ho menosprecià. Per això ho sentí extremadament. I així voldria i el meu gust seria, que los meus Amics tinguessen sempre aquesta pena en memòria. I tu, en memòria de totes aquestes penes, cada dia después de prima me diràs el psalm 21 *Deus Deus meus respisce in me, quare me dereliquisti?* Si el qui és en lloc meu i governa la tua ànima te donarà llicència.»

5. Jo reparava si el confessor me donaria llicència, i també pensava que aquest psalm és un poc llarguet. I tot açò passava en lo més interior i fondo de la mia ànima, que apenes ne podia fer concepte algú. No em faltava però la intenció de fer la sua santíssima voluntat, que sempre la voldria fer en tot i per tot, sinó lo que pensava era que no vull fer cosa que no sia per obediència de mon confessor. (Cosa verament digna d'admiració) que en el mateix punt me digué: «Si trobes el psalm un poc llarg, més ho són les mies penes, qui duraren trenta-tres anys. I, si el confessor no et dona llicència, en la mateixa hora tots los dies el m'oferiràs en la intenció, si no fos que l'obediència t'impedís, que no vull Jo que faltes en cosa qui dona tant de gust a mon Pare celestial, com és obeir a los meus ministres, perquè qui los obeeix a ells m'obeeix a mi. Digues també, que Jo gustaria molt que un Amic me digués aquestes penes, i me donàs aquestes alabances en memòria de les que Jo he patides. I en particular, de la que patí ab lo Amic reprovat. No que fos Amic, sinó que ell se volia fingir Amic. I dic-te altra vegada que ànima, qui essent inimic se vol fingir Amic, me dona tanta pena que, si Jo podia morir, açò primer que niguna altra cosa m'acabaria la vida. I així està advertida de veure ab claredat, lealtat i senzillès de cor, que això és lo principal per conservar la verdadera amistat entre lo Amic i lo Amat.

6. »Saps Jo per què me som fet tan senyor del teu cor? Perquè està a la mia disposició, per no haver-ne fet tu nigú altri senyor. Per això mateix anava Jo moltes vegades a fer oració en lo Hort, perquè estava a la mia disposició. I lo mateix faç en qualsevol ànima qui està a la mia disposició, que el seu cor és a ont Jo vaig a habitar i regalar-la.» Oh Jesús del meu cor, moltes vides daria, si moltes ne tenia, per poder alcançar que totes les ànimes

tinguessen aquesta amistat ab vostra divina Majestat, per llevar-vos la pena tan gran que senti de los falsos amics, i que totes *diguessen en tu és ma sanitat i mon llanguiment*. Perquè són unes paraules tant del seu gust, que m'ha dit moltes vegades, ab una gran alegria i contento: «Filla, açò me dilata el cor. I així digues ab mi: *Viam mandatorum cucurri, cum dilatasti cor meum*». Totes aquestes coses passaren el dia de santa Brígida, i quan dèiem en el cor l'oració de la santa en aquelles paraules: *Qui secreta caelestia revelasti*, me donava unes ferides an el cor qui m'acabaven la vida. I deia'm: «Filla, i a tu no veus lo que faç, i estic per a fer molt més!»

7. En altra ocasió, quan dèiem la missa cantada, quan dèiem el *Gloria in excelsis Deo*, en aquelles tan dolces paraules *Benedicimus te, adoramus te*, me digué mon Amat: «Filla, no tots m'adoren ab lo mateix sentiment i pena que tinc referit.» I veia'l tan afligit, que em partia el cor de dolor. I veure que no hu podia remediari, me causava una pena tan gran, que no la sé explicar. I açò és *llanguiment*, una enfermedat que penetra lo interior de l'ànima de tal modo, que lo Amic moltes vegades mor espiritualment (del modo que pot esser) perquè són unes penes tan grans que no tenen igual.

8. Altra pena tenia jo, qui em matava del tot, que també és *llanguiment*. I és que ab aquell coneixement tan gran que em dona lo Amat de la sua grandesa, sempre me dona altre coneixement de la mia misèria i maldat (gràcies li'n sien fetes). I com veig que és tanta, no és posible dir lo que em trob indigna d'estar a la sua divina presència. De tal manera, que moltes vegades li dic: «Senyor, si fos vòstron gust, jo mateixa me tiraria en lo Infern, perquè m'apareix que som pitjor que tots los dimonis i condemnats qui estan en ell.» I deia-hu tant de veres, que era molt més lo que tinc en el cor, que lo que dic ab paraules. I ab aquest coneixement que em donava, unes vegades me desmaiava, altres m'esforçava, i d'aquesta manera passí molt de temps, que era per mi un gran regalo, perquè patia per mon Amat, qui me digué, que eren molt del cas les paraules que *dix lo Amic al seu Amat: En tu és ma sanitat i mon llanguiment*. I que a lo Amic el beato Ramon les hi dictava lo Esperit Sant, i Jo (deia mon Amat) les te dicta a tu, que és lo mateix que dictar-les lo Esperit Sant, perquè som tres persones i en substància un Déu. Heu creus tu així? I jo, ab una força molt gran, vaig rompre aquell silenci i suspensió tan gran en què ell me tenia, i diguí: «Oh gran Déu omnipotent, jo moriria per dir que sou Déu, que sempre sou estat Déu, i que sempre sereu Déu infinit, immens i omnipotent, qui mai s'acabarà i sempre serà.»

9. Ara veurà V.M. quanta és la bondat del Senyor, qui me digué: «A totes aquelles persones qui me diran el psalm que t'he dit, los concediré tres coses: la primera, que no morirà ab pecat mortal; la segona, que no morirà de desgràcies; i la tercera, que rebrà tots los sacraments, i Jo li assistiré en la sua mort, i li donaré molta contrició de sos pecats, per la pena que jo vaig tenir de Judes, que morís ab pecat mortal. Aquesta no hi morirà. Per la pena que jo vaig tenir de què morís tan desdixadament, aquesta no hi morirà; i per la pena que tinguí de què ell menospreciàs el meu santíssim cos, en la primera vegada que Jo ab tanta lliberalitat i amor me vaig dar i sacramentar. A ell li serví de major condemnaçió i an aquesta li serà de major glòria i salvació, perquè li donaré la mia gràcia i amor, per reber los sacraments que són el camí més segur per venir a la mia Pàtria. Ells són les claus qui obrin la porta de la glòria, que és el Regne del cel.

10. (f. 290) »El Pare celestial, qui m'ha feta aquesta gràcia, sent tant quan veu que reben la comunió en pecat mortal, que si Jo i la mia santíssima Mare no el suplicàssem molt, representant-li les penes que passàrem per la vostra redempció, no hi hauria nigu qui la rebés dos vegades en mal estat, perquè heu sent tant que, en el mateix instant, faria lo mateix que va fer de Judes. I Jo, com me costau tant, i vos tinc tan gran amor (que si era possible moriria de pena, de veure que se condemnàs una ànima), per això lo suplic sempre que esper un poc, que vos esmeneu. I vosaltres sou tan ingrats, que d'aquí preniu major motiu de viure malament, que és una maldat molt gran ab capa d'amistat traïr a qui vos fa binificis i de qui rebeu tants de favors. I ab tanta lliberalitat i amor que, ferit i abraçat d'amor, me don a tots los qui em volen. D'ont se pot veure el gust que Jo tinc d'aquells Amics, qui són Amics de bon cor i ab veritat, i la pena que em donen los qui no hu són.

11. »Ja has vista la pena que tenia el meu cos, ara veuràs la que tenia l'ànima, quan jo diguí: *tristis est anima mea usque ad mortem*. Fonc perquè veia a lo amic fingit, Judes, qui ab níguna cosa se va reduir. I diguí *usque ad mortem*, perquè si Jo, después de la mort, hagués pogut estar trist, heu haguera estat per a sempre. No veus en què para el meu amor, i som el qui som? No temes, que primer faltaran totes les coses, que Jo no et faltaré, ni me demanaràs cosa, que Jo no la't concedesca, si és per glòria de mon Pare celestial. No et desconsols, que tu has de dir moltes penes que Jo he passades.» I jo li diguí: «Senyor, faça's la vostra santíssima voluntat» perquè tenia un desig molt gran de no fer cosa que no fos molt del seu gust. I açò m'acabava la vida, junt ab la pena que tenia de veure les penes que passava aquella santíssima ànima de mon espòs Jesús, quan el maldito Judes com Amic lo anà a pendre. I jo el veia ab molta humilitat i rendiment, que no feia níguna acció d'aquell santíssim cos, com si aquells desaires i penes no passassen per ell. I Judes, a modo d'un gran Amic, com que volgués abraçar-lo, i ell lo tenia per entregar-lo a los judios.

12. Quan lo Amic veu aquestes penes del seu Amat, té tal *llanguiment* i enfermedat que, si el qui l'hei dona, no hi posava la mà, moriria sense remissió. Però una mort molt a son gust, perquè és d'amor i per amor. I no obstant això, era tant el desig que tenia de més amar i sempre més a lo Amat, que venia a desmaiar-me del tot, el cor se partia de mi, i diguí moltes vegades: «Què és açò, Senyor? Jo acab la vida, el cor se'n va de mi, perquè no puc penar ni amar.» I la veritat se diga, que m'abrasava d'amor. I mon Amat m'encenia més ab les sues paraules, qui moltes vegades me digué: «Què em voldries amar molt?» I jo li deia: «Molt Senyor». «Em voldries amar tant com sant Lluís Beltran?» Jo deia: «Més Senyor». «Tant com sant Domingo?» «Més». «Tant com la mia mare?» «Si podria ser, més, perquè vos voldria amar així com sou, infinitament, si era possible i per ser vós qui sou i no més.»

13. Aleshores me digué mon Amat: «Jo et don el meu amor, qui és infinit. Ama'm ab ell, que el teu amor és poc i limitat. Que com tu m'has d'amar sempre en sigles de los sigles, per això faç aquesta finesa tan gran de donar-te en la terra el meu amor tan lliberalment com lo don a los meus Amics en la Glòria, que és una gràcia i amistat, la més gran que hei puga haver. Ja veus l'obligació que tens de viure, no com los qui viuen en la terra desterrats, sinó com los qui viuen en la Glòria, mirant i contemplant la mia grandesa i majestat. Com pots dir tu mateixa, qui em tens i em goses així com som, i així com ells. Quin desterro és el teu tan regalat? Que en la terra pots excedir en coses hei ha a los Amics

que Jo tinc en la mia glòria, qui mai s'acabarà. Per això no em basta ni em satisfà que sies bona, sinó que la tua vida ha de ser un mirall de tota perfecció. I no t'has d'espantar de lo que et dic, perquè no heï ha cosa que Jo no la puga fer molt fàcilment. I així tot ho pots fer si vols, perquè em tens a mi qui som ton bé. I si no heu fas així, Jo sé desfer aquesta unió que he feta. Si no ets tota meua, així com Jo som tot teu, que heu puc dir ab molta veritat, i tu ab l'experiència que tens, saps que és així. Sies humil, que la humilitat és la cendra a ont se conserva el foc de lo amor.

14. »Filla, digues-me, què vols? Què tens? I que et dona pena?» I jo no podia més, i vaig dir: «Lo qui em dona pena Senyor, és haver-vos ofès.» I Ell, moltes vegades me digué: «Filla, què en tens molta pena?» I aquestes paraules me penetraven el cor, perquè les deïa ab tan gran amor i suavitat, que em feia rebentar de plorar. I jo li diguí: «Molta, Senyor.» I Ell me va dir: «Ja em satisfà, fia de mi, no temes, que Jo t'he perdonat. No m'has d'ofendre més, i has d'impedir, tot lo que podràs, que nigú m'ofenga, sens excusar treball ab què pugues excusar i remediari cosa qui no sia del meu gust. I no te n'assenyal niguna, perquè en totes vull que digues: *En tu és ma sanitat i mon llanguiment*, que és un acte de rendiment, que fa lo Amic en mans del seu Amat, qui em dona tant de gust (f. 291) que, per això, he fet tot lo que he fet. I t'he ensenyat, perquè vègien ab molta claredat què cosa és lo Amat posar lo Amic en estat de poder dir *En tu és ma sanitat i mon llanguiment*.»

15. El dia de santa Teresa me trobí ab un coneixement de Déu nostro Senyor, que no em podia contenir de modo nigú. I l'ànima donava uns salts, que apareixia que se n'anava de mi. I com no podia del tot, l'hi era un morir. I jo no trobava cosa ab què pogués reprimir-la, perquè alçava la veu de tal manera, que se podia alabar el Senyor, qui l'heï comportava. I com si tingués molta rauó, deïa: «Tirau la cortina del tot Senyor, que jo vos vull veure del tot. Jo no puc esperar-me més. Aquest és Déu, el qui m'ha creada, aquest tinc jo, i el mir i el gos, i mai vos tinc de deixar, espòs volgut i amat de l'ànima mia. Vós sou mon bé i el meu consol, i ara tinc la major pena que se puga passar. Jo la tinc i vós la'm donau, no faç cas de pena, que açò és mon gust, patir pel meu Amat.»

Amic

1. Aquesta cortina me té turmentat.
Si no la tirau, jo del tot acab.
2. Perquè veig tant, que nigú heu pot dir,
i lo que no veig, açò em fa morir.
3. Perquè està l'Amic tan enamorat,
que acaba la vida, tot desatinat.
4. Perquè son Amat no es vol descobrir
i aquesta pena per ell és morir.
5. Perquè li demostra més gran claredat
i no se contenta, jo vull mon Amat.

6. Perquè ell és mon bé i el meu tresor
i m'ha presa l'ànima i ara té el cor.

Amat

7. Jo vull que tu vègies què és el meu amor.
E quant més me sanes, més creix ma llangor.
8. Jo et descobriré tot el meu intent
d'aquestes paraules més perfetament.
9. Quan està l'Amic en aquest estat
ell coneix de Déu una infinidat.
10. Esta és la salut que ell ha desitjat
conèixer a Déu, qui és el seu Amat.
11. Ara que el coneix i veu que és així
aquestes *llangors* casi el fan morir.
12. I aquesta mort de si és molt penada
i per lo Amic és molt regalada.
13. Perquè ell té molt cert que no el deixarà
el qui és estat i sempre serà.
14. Ell ja li coneix la condició,
que és amic de pobres i de la rauó.
15. Ell s'és fet tan pobre, que tot m'ho ha dat
i m'ha fet senyor de sa voluntat.
16. Jo som molt hidalgo i molt lliberal
i l'he fet senyor d'un Déu immortal.
17. Ell m'ha donat gust i m'ha contentat
Jo l'he satisfet en el meu costat.
18. Quan ouïa missa jo el vaig regalar
perquè el vaig fer beure, que s'assacià.
19. En la mia sang tot lo vaig banyar
perquè sabés més què cosa és amar.
20. I venia estar molt més mort que viu
perquè açò ve a ser el *més me llanguiu*.

21. Perquè aquesta sang té tan gran poder,
que crema les ànimes i los dona ser.
22. I què diu l'Amic an el seu Amat?
Lo que em donau ara *és ma sanitat*.
23. Perquè ve de mà que és tan poderosa
que com més enferma, més sanidat dona.
24. L'Amic se negava de tan gran amor
i desconsolava's de tan gran favor.
25. Jo no vull que estigues més desconsolat,
tu ets mon Amic i Jo ton Amat.
26. Una te'n vull dir, i està acabat!
que Jo estic content, quan te veig penat.
27. Ara vull que digues lo que t'he ensenyat
del càntic que escrius, qui no està acabat.

Amic

28. Amat del meu cor, de mi, què és estat?
Tot lo que vull fer és ta voluntat.
29. Perquè sou mon bé i lo meu Amat
aniré dient lo que haveu manat.

16. I així, tornant a lo que anava dient del dia de santa Teresa, mentres estava escrivint lo que em passava, fonc servit el Senyor que escrigués aquestes cobletes. I fonc de modo que no em fonc possible que la llengua pogués dir ni la ploma escriure altra cosa. Ara que és son gust, dic que m'ensenyava sobre les paraules: *e quant més perfetament me sanes, més creix ma llangor*. Lo mateix és dir *e quant més perfetament me sanes*, que si digués, quant més me donau a conèixer la vostra grandesa i majestat *més creix ma llangor*, perquè la mira i, com més la mira, més coneix i més l'ama, més l'adora, més l'alaba i més la gosa. I com veu la sua indignitat, no gosa mirar-la, però la força de l'amor és tanta que no pot contenir-se, sinó que sempre vol més veure lo seu Amat, qui el fa desatinar i lo arriba a tal punt, que diu moltes coses que no se poden referir, perquè és més que locura, i estar fora de si. I no li està mal a lo Amic estar fora de si, perquè aleshores està més en son Amat, que és lo [que] cerca i vol.

17. Qui podrà dir lo que passa entre lo Amic i lo Amat en aquest rato tan desitjat i regalat? Ab l'experiència que tinc, dic que és de les coses més grans que se puguen pensar. I ara, en aquesta ocasió, el gos ab moltíssima llibertat. I ab tot això, no se satisfà aquest pobre i

miserable Amic, perquè veu que hei ha més que conèixer i que gosar. I això és lo que ell cerca per més amar i alabar a son divino Amat, que això és qui el fa estar loco, i lo abraça tan fortment que ja no fa cas de res, sinó que diu (i ab molta rauó) el que jo desitjava, cercava i volia, aquest tinc i no el vull deixar. Aquest mateix és qui em fa penar, i el que jo vull amar i sempre més amar, més alabar i més glorificar. I així descobriu-vos més, Amat del meu cor, que jo vos vull veure ab més claredat i no puc esperar-me més, ni un instant, perquè acab la vida de tant de penar.

18. Aquí, me descobrí mon Amat la mare santa Teresa de Jesús, qui el gosava ab la cortina tirada molt regaladament. I essent així que no som amiga de tenir enveja a nigu, en aquesta ocasió no me'n podia excusar, perquè comencí a dir: «Oh santa mia, vós lo gosau, vós lo mirau cara a cara i lo alabau a son gust. I jo també el vull veure del tot. I el vull més amar, servir i alabar, perquè el meu cor esclata d'amor i no pot amar, que és una pena, qui obliga aquest pobre Amic a dir moltes vegades: "Senyor, la vida s'acaba. Jo no em puc esperar més. Aquesta pena no pot durar sens acabar-me la vida, tota abrasada del foc del divino amor, que patesc per lo Amat".» I açò ho deia tant de veres, i venia tant del cor, que entenc per cosa certa que seria morta sens remissió, si lo Amat no hagués usat de misericòrdia, descobrint-me ab molta generositat tanta grandesa i majestat, més de la que fins ara havia vista, que no la puc dir ni la sé dir. Lo que sé dir és que estava tota absorta en aquells incendis d'amor, a ont me cremava i abrasava. I mon Amat me digué: «Lo que tu passes és lo que diuen aquestes paraules *e quant més perfetament me sanes més creix ma llangor*, perquè com més me veus, més me mires i més me goses, més t'inflames d'amor.»

19. No parà aquí la sua bondat, perquè rebí la comunió i m'abrasà de tal manera, que no podia tolerar aquell incendi tan gran que despedia d'amor. I lo Amat me deia: «Digues ab mi *nunc dimitis servum tuum domine secundum verbum tuum in pace*. I diràs veritat, que em tens a mi.» Vaig dir lo que volgué el Senyor, i me donà tal coneixement, que ab major claredat veia que era Déu el qui obrava en mi, que no em veia a mi mateixa, sens poder fer el menor reparo que se puga pensar de què no fos el meu Amat. Antes bé, ab molta seguretat, deia: «Jesús, que sou Déu, aquell qui m'ha creada, aquell qui em sustenta, aquell qui em conserva i aquell qui és tot misericòrdia. En aquestos santíssims peus rebéreu la Magdalena i jo, major pecadora, suplic-vos que m'hi deixeu postrar, i que em perdoneu, perquè veig que sou el mateix qui sou vingut del cel a la terra, ... i ara vos veig sacramentat, i que vos sou donat tot a lo Amic.» I veia que tenia dins el seu santíssim cor uns incendis d'amor molt grans. I m'apareixia que no podia estar sens manifestar-los an aquest pobre Amic.

20. Tantes eren les gràcies, delícies i favors que rebia de mon divino Amat, que no podent-les sustentar, me desmaí a los seus santíssims braços. I ell me mirava, prengué la mà, tocà el pols i donà'm una beguda de tanta suavitat i dolçura, que bastava per endolcir totes les coses amargues d'aquesta vida. I me retornà i deixà tan esforçada i ab tant de valor, que no temia a tot lo Infern, però ab una confusió molt gran. I me digué: «*Qui fecit caelum et terram ut omnia quae in eis sunt*, no podrà fer açò i molt més! Si tenc el cor qui s'abrasa d'amor, no faré fineses grans per regalar mos Amics?» I prengué aquest pobre Amic ab los seus santíssims braços, i lo Amic s'abraçà ab ell i no el volia deixar, perquè son Amat li donava uns ósculos que el feien desatinar. I deia lo Amic an el seu Amat: «Jo et tenc i no et deixaré, *perquè quant més me llangueixes, més sanitat me dones.*»

21. Parava aquí aquest pit generosíssim de mon Amat en fer-me gràcies i favors? No, perquè me digué: «*Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista*. No obstant això, que no n'hi ha de major, cosa hei ha en què tu li fas vantatge, i Jo som qui hu faç, perquè puc i vull. Lo que a tu et toca és donar-me gràcies i fer lo possible per conservar l'amistat tan gran que Jo t'he mostrada. I tot és perquè vègies i entengues lo que volen dir aquelles paraules *e quant més perfetament me sanes, més creix ma llangor*. És aquest *llangor* una enfermedat que causa a lo Amic aquells incendis d'amor que pateix, que si no fos que el metge és molt pràctic en medicar-la i aplicar-li les medicines que són més a propòsit, el pobre Amic ab tota suavitat moriria tot encès i abrasat dins aquelles flammes de l'amor, qui sempre el té turmentat i penat. I açò és qui dona gust a lo Amat, perquè se fa la sua voluntat, i diu-li lo Amic: *En tu és ma sanitat i mon llanguiment*.

22. »Tu em representes que per aquesta obra estàs oprimida de la superiora. I que per tu són unes ferides qui et penetren el cor i l'ànima, perquè com veus tants perseguidors qui s'hi són girats, tems que no sia cosa contra el meu gust. No tens que tèmer de modo nigú, perquè seria la primera cosa que s'hauria feta a mon gust, que no tingués molts perseguidors. Antes bé, per lo mateix, que aquesta me dona tant de gust. (Per molts fins que tu no saps) s'ha girat tot lo Infern, usant de tots los medis que han pogut per destorbar i impedir que no se manifest. No pots tenir cosa més certa per conèixer que és cosa qui em dona gust, que tenir tants de contraris com té. Perquè el dimoni aplaudeix lo qui a ell li dona gust i persegueix lo qui me'n dona a mi. Per això, en totes ocasions, digues: *En tu és ma sanitat i mon llanguiment* i torna a humiliar-te a la superiora, i sies molt puntual a tot lo que ella manarà, que així s'ha de fer. I en lo que et permetrà, ten molt de cuidado en complir lo que t'ha manat el qui en lloc meu guia la tua ànima, que és lo mateix que dir-t'ho Jo. I per estar més segura li'n parlaràs, perquè Jo som tan humil que no obstant tot lo que et dic (essent veritat, que som Déu) estic a lo que los meus ministres dispondran.

23. »Açò has tu d'apendre de mi, d'estar en tot rendida a lo que el meu ministre et manarà, que és lo mateix que si Jo ho digués. Que per això diguí: *Beati qui non viderunt et crediderunt*, perquè ells me representen a mi. I los qui creuran tot lo que ells en nom meu ensenyaran, seran benaventurats. Que això són les claus que Jo he deixades en la terra per obrir el cel, ab la mia santíssima sang, que Jo t'he donada a gustar, per lo amor ab què reps tants de desaires que et fan. Ten valor, que tot serà per més glòria de mon Pare celestial. Si tu no tens altre fi, persevera i mira sempre com he desremada la mia dolcíssima sang, ab tants rigurosos claus, espines, assots i moltes altres coses més. I tu l'has gustada, com pots dir que Jo gust molt que les fineses que Jo faç per los meus Amics, les sàpien. Perquè molts, veient la mia bondat i poder quant gran és m'alaben, i altres qui són interessats se donen més a la virtut i perfecció veient que, per coses tan poques, don premi tan gran. (No és açò lo més perfet, per ser Jo qui som és lo millor), però sols que m'alaben comsevulla m'està bé. I finalment, uns altres n'hi ha qui donen en què merèixer a los Amics, qui *diuen en tu és ma sanitat i mon llanguiment*, deixant-se en les mies mans, com pots dir tu, però també pots dir l'assistència que et faç. I així no temes».

24. Què ha de tèmer, Déu meu i Senyor meu, una ànima qui sent la vostra santíssima veu? Que sols de los efectes que li deixa no pot deixar de conèixer que sou Déu, i que sou Déu d'amor. Perquè havia poc que m'havia fet aquell favor tan gran, de posar-me a la sua santíssima llaga, a ont me donà a gustar la sua preciosíssima sang. I jo de la gran confusió que tenia, [restí plena de llàgrimes i plors](#), que no podia escriure de modo nigú. I dient-me

mon divino Amat: «*No vull que plors, escriu.*» Apenes acabí de sentir aquestes divines paraules, que restaren los meus ulls tan eixuts com si mai haguessen tingudes llàgrimes. I **tota** jo, ab un sossiego tan gran que em causà grandíssima admiració: **Faça's per a** sempre la sua santíssima voluntat.

25. Altre dia, estant en oració, estava molt afligida d'unes ànsies que tenia, de no fer cosa contra de sa divina Majestat, i li vaig dir algunes vegades: «Déu meu i Senyor meu, ja sabeu que sou el meu Amat i tot el meu bé, i que jo no vull fer cosa qui no sia del vostre gust. I que primer moriria que no vos ofendria. I així, digau-me lo que puc fer per dar-vos gust? I no m'excuseu⁹⁶ nigu treball que jo puga passar ab la vostra gràcia, per ser vós qui sou i no més. Perquè jo vos vull a vós, i fora de vós no vull nigu, sinó patir i morir en vós i per vós, que és el major alivio que jo puc tenir.» I estava de pena que el meu cor venia a punt d'esclatar, d'aquelles ànsies de no fer cosa contra el seu santíssim gust, i deia-li: «Amat del meu cor, Jesús espòs de l'ànima mia, jo **tinc tant que sospirar i no sospir mai!** » I ell me digué: «Jo no vull que sospires, ni que digues altra cosa sinó *en tu és ma sanitat i mon llanguiment*, perquè és tant del meu gust, que los hòmens no poden pensar quant ho és, per molt que hu vullen meditar.

26. »Una cosa et dic que és molt important per a tots. I és que si los mortals tinguessen cada dia un rato d'oració, meditant la gran profunditat que tenen aquestes paraules *en tu és ma sanitat i mon llanguiment*, que és lo mateix que dir-me: En vostra divina i gran Majestat me pos tot a la vostra disposició, faça's en tot la vostra santíssima voluntat, procurant a fugir de tots los pecats, arribarien a tan gran virtut, que Jo los diria: “Veni Amics del meu cor, descansareu en mi, què voleu més los hòmens de mi? Puc fer cosa per vòstron bé i ensenyança que no la faça? De què podeu queixar-vos de mi ni tenir ocasió de no fer lo que Jo dic?” Si los predicadors i confessors sabien el gust que Jo tinc d'açò, seria lo més que predicarien i ensenyarien, perquè fer la mia voluntat és lo que més importa. I aquest modo de fer oració és per tot gènere de persones, i és la que Jo fiu a mon Pare celestial, ab què podeu veure que és la qui més gust nos dona a ell **i a mi, per això t'he dit que des d'una eternitat ho tenia dispost així, pel gust que m'havien de dar** los meus Amics qui les dirien de bon **cor** perquè són unes satgetes qui em penetren el cor i perquè vègies la veritat tindràs atenció a lo que veuràs.»

27. Aquí mateix vaig veure (cosa particular) que del cor d'aquest pobre Amic partia, a modo d'una satgeta qui penetrava el cor de lo Amat. I per aquella ferida brollava sang, ab tan gran amor y suavitat, que me digué: «Amic meu, Jo em desmai.» I jo el veia que casi se desmaiava del tot. I jo feia lo mateix, perquè aquella preciosíssima sang tenia tanta suavitat, que no tan solament me desmaiava, sinó encara me feia morir del gran foc que posava en el meu cor. I me digué mon Amat, que tot açò havia fet per mostrar-me el gust que tenia de què diguem *en tu és ma sanitat i mon llanguiment*. I manava'm que jo sempre en lo interior de l'ànima digués *en tu és ma sanitat i mon llanguiment*, perquè d'aquí ve aquella tan gran familiaritat, que és entre lo Amic i lo Amat. I no para aquí lo Amat qui posa lo Amic a major perfecció, perquè puga dir *e quant més perfetament me sanes, més creix ma llangor*.

28. «Molta intel·ligència t'he donada sobre aquestes paraules, i encara te'n vull donar més, perquè en tenen tanta, que no és possible que tu la pugues dir. És una cosa tan gran

---

⁹⁶ Escriu 'excuseu'.

el fer la mia voluntat, que tota la vida espiritual s'encerra en fer-la. I aquell se pot dir Amic i espiritual, qui fa la mia voluntat, perquè fa la de mon Pare celestial, així com Jo la vaig fer quan deixí a la mia santíssima Mare i sant Josep sens que ells ho advertissen i vaig-me restar en el Temple per a ensenyar los doctors. I aquesta puntualitat que Jo tinguí en fer la voluntat de mon Pare celestial, vull Jo que tu mires i ensenyes que, essent així veritat, que la prenda més estimada del meu cor era la mia Mare i sant Josep. I no obstant, la pena que sentiren per l'ausència de tres dies, ab tot que no los faltà mai la mia gràcia i amiat, fons tanta que no hei ha paraules que la puguen explicar. I no obstant amb què la pena que ella tenia la tenia Jo, perquè el seu cor és el meu, ab tot això jo restí en el Temple per fer la voluntat de mon Pare celestial.

29. »Ja faç que ab les notícies que daré tindràs molta pena, però valor que tot se fa per més bé. Escriu, que Jo dictaré. Filla, si tu vesses ànimes qui ha molts anys que estan en pecat mortal, i lo que tenen més olvidat és surtir-ne. Quina desdítza ha de ser aquesta, estar una ànima tant de temps apartada de mi, per culpa sua, i molt més per a aquella qui estarà apartada de mi per tota una eternitat. I no per altra cosa que per no haver volguda fer la mia voluntat, que és fer la voluntat (f. 295) de mon Pare celestial. Apreniu de mi, qui per fer-la ni una paraula diguí a la mia mare, que estimava tant, i veia les penes que havia de sentir de la mia ausència, per dar-vos exemple. Que no vos torbeu, quan Jo vos crit, ni vos entretingueu, perquè és molt perillosa una ànima en aquest estat, entretenir-se per poc que sia. Jo som el qui som, i lleví l'ocasió. Mira quant importa esser puntuals en fer la mia voluntat. És menester seguir los passos que Jo he caminats, si voleu arribar an el Temple, a ont jo don a l'ànima, qui està unida ab mi, molt major coneixement de la mia grandesa i majestat, perquè puga dir *e quant més perfetament me sanes, més creix ma llangor*. Que és una enfermedat que tu qui la passes podràs dir lo que és, juntament ab lo que jo t'he manifestat, de quan restí en el Temple entre los doctors, a qui ensenyava lo futuro. I a tu t'enseny lo passat, de què no se fa menció. I no és rauó que les penes que Jo he passades, ab tant de gust i amor per la vostra salvació, que no hagen de ser venerades.

30. »Per això et dic, ab un sentiment molt gran, que en aquest misteri no se fa menció de les penes que jo vaig patir, que foren tan grans que arribí a suar molta sang. Perquè veia les ànimes qui no se rendirien a fer la voluntat de mon Pare celestial, a vista del meu exemple, qui som estat tan puntual a dar-li gust. I veure ànimes, que Jo havia de redimir ab la mia sang, qui no fessen lo mateix, era una pena tan gran per a mi, que ja comencí aleshores a desrremar-la. I lo qui més me penetrava el cor era d'algunes qui em fan de l'Amic i no fan la mia voluntat. Aquestes penes passí en el Temple, quan ensenyava a los doctors, i penava. I tu les referiràs i penaràs, perquè te n'he feta participar, perquè pugues dir millor la veritat. I així diràs ara lo que t'he regalat, ja que dius que ab les penes te regales.»

31. Ab la vostra benedicció, altíssim i omnipotent Senyor, diré lo que em passà quan estava escrivint. Jo escrivia i me posà mon Amat ab un ímpetu d'amor tan gran, que apareixia que el cor havia de sortir de mi. I vaig restar ab unes penes molt grans, i en particular, me donà una ferida qui em comprenia tot el meu cos. I puc dir que cada instant se renovava el dolor, que no podia fer acció alguna, perquè venia a punt d'expirar. I moltes vegades me vaig veure morta. Parlava i no sabia què dir-me, perquè tenia lo que tant desitjava, que era el penar que (gràcies an el Senyor) no podia ser més del que era. I no per això deixava de dir: «Senyor més penes i més forces, que açò és el major regalo que

em podeu donar.» I quan jo vaig veure que les penes que mon amat Jesús me donava a sentir eren tan grans, entenia quines devien ser les que ell passava, quan veia aquelles ànimes qui no havien de fer la sua santíssima voluntat. I d'aquelles qui tan poc sentien estar en pecat mortal, sentint molt que no prenguessen exemple de la sua santíssima Mare i sant Josep, qui no obstant que tenien la sua amistat, sols tres dies que s'ausentà d'ells, ho sentiren tant que feren grandíssimes diligències per a trobar-lo.

32. Me digué mon Amat: «A ont penses que em trobaren? En el Temple, que és la casa de mon Pare celestial. Ací estava i predicava, i ensenyava de modo que les paraules que parlava ab la llengua, les imprimia en el cor d'aquells doctors. Per això s'admiraven, sens saber lo que era. I veien tanta ciència i sabiduria en mi, que no se pot dir, perquè és tan infinita com jo. I no obstant, que em miraven i parlaven, no sabien ab qui parlaven. I ab tot això me veneraren molt. I no los doní aquella notícia i claredat que et don a tu i a moltes ànimes, perquè em poguessen conèixer, perquè encara que no em veis, com me veien aquells doctors, me veis ab molta major claredat, que no em veien ells. Primerament, perquè sabeu per fe, que primer faltarà el cel i la terra, que jo no faltaré a lo que tinc promès, que és *Beati qui non viderunt et crediderunt*, que és lo mateix que dir: Benaventurat el qui no em veurà i em creurà. Aquest serà qui em donarà més gust, i vindrà a fer ab mi una gran amistat. I com el cor de los meus Amics és la mia habitació, jo estaré en el seu cor i el miraré, recrearé i ensenyaré, així com ensenyí a los doctors en el Temple, però de molt diferent manera. Perquè encara que és veritat que ells me veien, però no em coneixien, i m'esperaven ab una fe molt gran, i veneraven les profecies qui tracten de la mia vinguda, i vosaltres me teniu perpètuament en l'ara de l'altar sacramentat, i totes les vegades que voleu, me podeu rebre, tenir-me, mirar-me i parlar-me ab molta fe i certa, que som Jo el qui som, i no faltaré mai a la paraula que tinc dada, que *qui manducat me, vivet propter me*. I perquè vègies que és així, mira'm. *Car mea vere et cibus, et sanguis meus vare est potus.*»

33. Jo estava pasmada, perquè veia a mon divino Amat, qui ab les sues preciosíssimes mans, prenia aquella santíssima carn del seu pit, i deia: «Això és la mia carn». I apareixia que se l'havia de llevar a trossos del seu (f. 296) santíssim cos. I era tan gran lo amor ab què deia aquestes paraules, que em posaren dins d'unes flammes de foc molt grans. I m'encengueren de manera que no sabia lo que havia d'esser de mi, perquè estava tan lliberal, que jo no podia sustentar la gràcia que em comunicava. I a la sua presència tota em desfeia, com la cera en el foc. I deia'm: «De què pots tu queixar-te? Que Jo estic en tu així com som. No temes persecucions, encara que sien grans, que tots no poden contra un, i un qui som Jo pot contra tots. Filla, ja has vist el modo d'obrar que jo tinc? Per què creus tu que Jo em llevava la carn a trossos del pit? Per la pena tan gran que tinc de veure lo poc que em venerau i alabau. I com vos am tant, per més obligar-os em faç trossos de la carn, i la vos don ab la mia sang. Què vols més d'un Déu tan gran com som Jo? Que m'acomod en tots, perquè puguen gustar de la mia presència.

34. »La mia absència és una cosa molt amarga, com hauràs vist de la gran pena que tingueren la mia Mare i sant Josep, quan veren que Jo no estava en sa companyia, ni sabien a ont m'era quedat. No obstant, que estaven en gràcia mia. I és cosa fort, que hei hàgia ànimes tan descuidades, que a vista de lo que dic i del gran amor ab què me som sacramentat, per donar-me a tots los qui em volen, que n'hi hàgia tantes qui no em volen. Això és que m'obligà en el Temple a patir i sentir totes les penes que tu has vistes. I les

has de dir i publicar, perquè ha molts anys que Jo hu tinc disposat així. No temes, que Jo som en tu i així digués: *en tu és ma sanitat i mon llanguiment*, que és molt del gust de mon Pare celestial i meu. Tant que, si era possible, tornaria a patir tota la Passió, i donaria altra vegada la vida ab molt de gust, perquè totes les ànimes seguissen una cosa tan profitosa per elles com aquesta. I ditxosa l'ànima qui arriba an aquest estat.

35. »Perquè vègies lo prop que Jo t'estic i el cuidado que tinc de los Amics qui diuen *en tu és ma sanitat i mon llanguiment*. Sobre les penes tantes que tens, te diré i referiré lo que passes i m'estàs dient molt en lo interior de l'ànima **tua que no comuniques** exteriorment, tu voldries fer totes aquelles coses qui són del meu gust. I com veus que no pot esser, me dius: «Això sí que són penes, lo meu Amat, però jo confii en vós (d'açò fas molt bé) però ja que no puc alcançar-ho, deixau-me morir d'aquest desig tan gran que tinc, que per mi seria el major contento que podria tenir.» Si tu vols alcançar lo que em demanes, t'has de deixar tota en les mies mans i dir-me ab lo cor molt sencer: *en tu és ma sanitat i mon llanguiment*. I lo mateix han de fer tots los qui volen caminar per aquest camí. Ja veus de quant prop te mir, i quanta obligació tens de fer totes les coses ab la major perfecció possible. Totes les tinc de judicar, i així ara fe-les rectes, si vols que estiguen bé en l'hora de la mort, que molts s'enganyen i se perden per a si, perquè creuen que en l'hora de la mort ho podran redreçar tot. I Jo et dic, que coses fetes de pressa, mai veuràs que estiguen ben fetes, les molt mirades i molt pensades, aquestes solen estar bé. Per això procura a tenir per molt, lo qui ha de durar molt, i per poc lo qui ha de durar poc.

36. »Bona doctrina és la que t'he ensenyada en el Temple. Tu diràs ara lo que t'he manifestat.» Ab la vostra gràcia diré lo que podré. Manifestà's mon amat Jesús del modo que estava en el Temple entre los doctors, i jo veia la sua santíssima ànima ab una hermosura i resplendor molt gran. I ab tot això, aportava una creu molt pesada, qui la feia inclinar tant, que casi la postrava del tot. I me digué: «Ara que el cos no aporta creu, l'aporta l'ànima, i està ja crucificada per vòstron bé.» I jo la veia així, crucificada, i ab les llagues que brollaven molta sang. I perquè jo ves millor lo que ell passava, posà la mia ànima del mateix modo que ell estava, que com no acabava la vida, era un portento molt gran que obrava lo Amat per conservar la vida an aquest pobre Amic, i perquè pogués dir *e quant més me llangueixes més sanitat me dones*, que és lo mateix que dir: E quant més me matau més sanitat me donau. I per major compliment, se assentà lo Amat, ab una gran majestat, en el cor d'aquest pobre Amic. I lo adornà de la sua Passió, fins a posar-li en el cap la corona d'espines. I deia-li: «Per a mi són estades afrontes grans, i per tu honres. I això és lo que et vaig dir, que volia fer càtedra del teu cor, per ensenyar a tot lo món.» Ja veus si és així. Sia tot per glòria de la santíssima Trinitat.

Dialogació i càntic d'amor núm. 51

Sospirava l'Amic i deia: O què és la mia amor? Respòs lo Amat a l'Amic: La tua amor és segell, lo qual empremta i segella amor, quan mostres mes honors a les gents.

1. El dia de Tots los Sants, después d'haver rebuda la comunió, me trobí en un coneixement de Déu nostro Senyor, de tal modo que no sé si sabré dir alguna cosa de tantes que n'hi trobava. Perquè gosava d'una profunditat tan gran i tan abscondida del meu Amat, que no podia dir a ont estava, sinó que estava tota en Déu *i sospirava i deia:*

«*Oh què és la mia amor?*» I aquest *sospirar* era tan secretament, que tot era per lo Amat. I puc dir ab molta veritat, que a penes podia entendre *si sospirava*, ni aquest sospirar com era. Vègia V.M. quin devia estar aquest pobre Amic, que no podia tenir atenció a lo que *sospirava* ni a lo que parlava ab son Amat, bé emperò no la perdé mai de mirar-lo i contemplar-lo, perquè sempre veia a Déu, i Déu se descubria més de lo que jo veia. En tant que no podent sustentar tan gran amor com me donava, interrompí ab aquestes cobletes.

1. Jesús del meu cor, volgut i amat,
en est foc tan gran me som tot cremat.
2. Jo no sé, espòs meu, de mi què és estat
aquest *sospirar* a ont m'ha arribat.
3. Ja tinc lo que vull, que és el meu Amat,
qui em mata de penes i mai he penat.
4. Perquè com més pen més desig penar,
que és una set gran de voler amar.
5. No és possible dir d'un cor abrasat
la pena que passa pel seu Amat.
6. Perquè ell no reposa ni té sacietat,
perquè sempre plora, que és estat ingrat.
7. Ab gran veritat, açò jo hu puc dir,
que no haver-lo amat, s'és perdut per mi.
8. És esta una pena de si tan sentida
que moltes vegades, casi acab la vida.
9. Sinó que l'Amat té tan gran amor,
que em pren en los braços i estic millor.
10. Perquè així les flammes venen a aumentar,
i açò ve ser aquell *sospirar*.

Amat

11. Tu has sospirat ab molt gran dolor
i m'has preguntat *què és el teu amor?*
12. No has de fer més que mirar-me a mi
i ten paciència, ja veuràs la fi.

13. De sant Juan diuen que és el meu estimat,
perquè va dormir en el meu costat.
14. L'amor que em tenia, lo tenia unit,
i Jo qui el posí tot en el meu pit.
15. Tu pots dir-te ditxosa i és veritat,
perquè jo t'hi tenc ab gran llibertat.
16. Ell hi va estar tant, que s'hi va adormir,
i tu hei estàs sempre, què vols més de mi?
17. Ell primer mirava la humanitat
i después va veure la divinidad.
18. No sabé dir què era, ni lo que era estat,
sinó que he vist Déu i gran majestat.
19. Esta fonc la causa que se va dormir,
perquè, com més veia menys sabia dir.
20. Lo esperit vel·lava, no estava turbat,
perquè veia Déu, el qui és increat.
21. Lo esperit vel·lava no estava adormit,
perquè veia Déu, el qui és infinit.
22. Ell ho volgué dir, quan va ser passat,
i sempre què deia?, és Déu increat.
23. Lo mateix te dic que tu tens de fer
en aquest camí per ont Jo t'esper.
24. Jo et vull escrivana sense saber-ne
i d'aquí veuran el meu gran poder.
25. Tu estàs admirada de la novetat,
perquè Jo et faç veure tanta majestat.
26. La profunditat en què t'he posada
no et don gens de pena, que és cosa acertada.
27. Jo t'he retirada, que te tinc en mi,
perquè aquests *sospirs* m'han de divertir.
28. Ells són més hermosos que si fossen d'or,

- perquè són saietes qui em feren el cor.
29. No pots dir no hu sé, perquè heu has sentit,
que t'he regalada dintre del meu pit.
30. Tan ben adornada, no et pots queixar, no,
perquè t'he posada tal com estic Jo.
31. Les llagues tenies i en el cap espines
i estaves gosant grandeses divines.
32. No veus lo que fa un amor encès?
A tu t'ho vull dir, perquè saps què és.
33. Estàs tan encesa que et vens a abraçar
és molt del meu gust tot aquest penar.
34. Tu confusa estaves i me vares dir:
Senyor, los dimonis, no em semblen a mi.
35. Perquè coneixies la tua maldat,
llavors me digueres, si m'era olvidat?
36. De tantes ofenses, que dius que m'has fetes,
vols les te perdon, perquè dius que et pesen.
37. Jo les te perdon, perquè en tens pesar
i lo que has de fer, patir i amar.
38. Això és lo millor que pot fer l'Amic,
perquè es satisfà qui és Déu infinit.
39. Filla del meu cor, no tengues temor,
que tot heu he fet purament d'amor.
40. Aquest fundarem en la Passió
que Jo vaig passar en la circumcisió.
41. Era minyó tierno i de poca edat,
i feia les obres d'un Déu increat.
42. No podràs tu dir tot el bé que ell és.
Bastarà que digues que és el qui és.
43. Ara vull que escrigues la profunditat
en què t'he posada i serà acabat.

Amic

44. I per mi comença la confusió,
que no tinc paraules per explicar-ho.

2. Com Jo veig la grandesa de Déu, i sempre més i més majestat, venc a sortir de mi. I causa'm una admiració tan gran, que em posa en major profunditat de la que fins ara tinc dit, gosant ab molta més claredat de la majestat divina. I açò és qui em causa aquestos *sospirs* tant del gust de lo Amat, com entenia jo que eren, perquè em deia que són unes ferides qui li penetren el cor. I prenia lo Amic en los braços i el posava en el seu cor del modo que nos ha referit ab les cobletes, adornat ab les llagues i ab la corona d'espines. I aportava ab la mà dreta un Cristo crucificat i un brot de lliri. Tan hermosament estava adornat el pobre Amic, que se podia mirar, i per instants venia a augmentar-se la unió, i al pas que s'augmentava, s'augmentaven també mateix *los sospirs*.

3. Me digué lo Amat: «Saps açò com és? Com alguna persona té alguna obligació, si se descuida, li envien algun memorial o recaudo, que aquí mateix se recorda de lo que antes li havien demanat. Dignes-me tu, esposa del meu cor, què cosa se pot trobar de major obligació que amar-me? T'han ensenyat que m'ameu de tot el cor, de totes les potències i de tota l'ànima, que així s'ha de fer per dar-me gust. I vosaltres vos descuidau i donau-me ocasió de què Jo faça lo mateix, no que puga olvidar-me, sinó que com lo amor que Jo don a los meus Amics és una cosa tan gran, no la don que no la procuren i demanen de molt bon cor, i *sospirant* moltes vegades. Perquè Jo em record de lo que em tenen demanat. Molts tenen aquest motiu: Açò ha de venir de lo Alto, Déu ho ha d'enviar. I és veritat, però no han de viure descuidats, sinó fer tot lo possible per trobar el meu amor, que és un tesor abscondit molt gran i ric, i se troba *sospirant* i dient: *Oh què és la mia amor?*

4. »Saps què volia dir (deia mon Amat) lo amic el beato Ramon, quan (f. 299) *sospirava i deia: Oh què és la mia amor?* Lo mateix que si digués: Amat del meu cor, *què és la mia amor?* Una cosa tan poca, ruïna i flaca per amar a vostra divina i soberana Majestat, perquè jo voldria fer més de lo que és possible per dar-vos gust. I és que havia pres empenyo d'amar-me molt, i fer alguna gran cosa per mi. I com se veia ab tan poques forces, *sospirava* moltes vegades *i deia: Oh què és la mia amor?*» Ab quanta veritat pot dir aquest pobre Amic, que experimenta lo mateix, perquè som arribada a tal punt, que he dit moltes vegades: «Amat del meu cor, si fos possible, voldria fer tantes parts del meu cos com instants ha que vós sou Déu, qui no teniu principi, i com ne passaran que sereu Déu, qui mai s'acabarà. I en cada un d'aquestos instants voldria patir tanta pena com vós haveu patida per mi en tota la vostra santíssima Passió. I encara, si pogués ser, molta més ne passaria per vòstron amor. I això seria el major regalo que jo podria tenir en aquesta vida.» I així, ab les llàgrimes en los ulls, suplic a V.M. per la preciosa sang de nòstron amat Jesús, que deman an el Senyor que, si és son gust, que em faça gràcia de què pos aquestos desigs en alguna obra que puga fer pel seu amor, i no més. Perquè em té tan atònita i admirada, que moltes vegades no puc estar atenta a dir lo que jo diria, sinó que tinc de dir lo que vol el meu Amat (faça's la sua santíssima voluntat). I així perdon-me tantes locures que trobarà, que és una gran misericòrdia de lo Amat com encara no són

moltes més. Perquè lo amor és inquiet i no deixa reposar (que en tinc gran experiència), i així fa locos, no s'admir, jo si heu estic tant, i si dic moltes vegades: *Oh què és la mia amor*. I podria dir ab molta veritat, que és un foc qui crema, abrasa i consum al pobre Amic.

5. Mon Amat me digué: «*La tua amor és segell, lo qual empremta i segella amor*. Jo, des d'una eternitat, estava sospirant i deia: *Oh què és la mia amor?* Una misericòrdia tan gran, un amor infinit tan bo, apacible, amable, suave, amorós i profitós per les ànimes qui voldran aprofitar-se'n. I com Jo les tenia totes presents i veia'n tantes, qui no se n'havien d'aprofitar, deia moltes vegades: *Oh què és la mia amor?* Un bé tan gran i que s'hàgia de menospresiar. Això és lo que Jo dava a entendre a lo Amic que des d'ab iniciu, ja estava sospirant i dient: *Oh què és la mia amor?* Una magna de penes que tinc de passar, una escalera tan bona de pujar per los qui voldran venir an aquest regne tan ric i hermós, a ont estaré per a sempre deleitant i regalant a mos Amics. I si són Amics de bon cor, en la mateixa terra, entre penes i tribulacions, ja los regalaré. I les mateixes penes los seran regalos grans, per esser-ne Jo, passat primer (on la voluntat i en l'execució, quan dispongué el concilio de la beatíssima Trinidat) i vaig-ho complir tot a la lletra. Per això sospirava tant i deia: *Oh què és la mia amor?* qui m'ha obligat a fer aquesta escalera qui de la terra arriba an el cel, que és la mia Passió, ab la mia infinita misericòrdia. I veient que tot això no seria bastant per a reduir a totes les ànimes, per això sospirava i deia: *Oh què és la mia amor?*

6. »Una benignitat tan gran i veure ànimes, qui per sa culpa, no havien de gosar-ne, era per a mi tanta pena que, si no fos estat en quant Déu impatible, en aquella ocasió hauria ja donada la vida per obligar-les a què totes sospirassen com lo amic el beato Ramon, per Jo poder complir la paraula que t'he dita, de què regal los meus Amics en aquesta vida i l'altra, ab una vista de la mia grandesa i majestat, qui mai s'acabarà i per a sempre serà. I per lo mateix, que sempre serà, *sospirava Jo i deia: Oh què és la mia amor?* És un foc tan ardent que m'obligà a desrremar la mia preciosíssima sang obrant el misteri de la circumcisió, qui és molt del cas, per lo que vaig dir a lo Amic quan sospirava i deia: *Oh què és la mia amor?* I Jo li diguí: *Segell lo qual empremta i segella amor*, perquè lo mateix és *segellar* que assenyalar alguna cosa, perquè sàpien què és o de qui és.

7. »Digues-me, filla del meu cor, què cosa pots trobar més *segellada* o assenyada que Jo? No és cosa d'admiració veure un Déu infinit, *segellat* i posat de manera com si fos pecador? Què vols més de mi? No he excusada cosa qui s'hagués de complir de les lleis, per moltes afrontes i treballs que m'haja costat. I com veia tanta ingratitud en los mortals, per això sospirava des d'un eternitat per desrremar la mia sang, per veure si obligaria los hòmens que m'amassen. I vaig voler que la primera fos en la circumcisió, *que és segell lo qual empremta i segella amor* en el cor de los mortals qui voldran recollir aquesta preciosíssima i suavíssima sang.

8. »Filla mia, has d'advertir que tota la sang que he desrremada, la he desrremada en públic i no d'amagat. I no l'he posada tota en un lloc, sinó que l'he deixada escampar per la terra, a la vista de tots los qui la voldran veure, perquè n'igú ho pogués ignorar, i perquè n'igú se puga excusar. I perquè (f. 300) tots la puguen recollir, per veure i fer prova de los qui serien Amics de bon veres. Per què qui podrà dir que tenga amor, si veu un minyonet de vuit dies, qui **no ha pogut fer agravi** a n'igú i no tenga molta pena veient-li desrremar

la pròpia sang? I ja més, si ell ne té la culpa. Pues aquest som Jo, qui patia sens niguna culpa, ni la podia tenir. I aquesta fonc la causa que Jo en la circumcisió vaig tenir tanta pena. I llancí tantes llàgrimes de veure la Segona Persona de la santíssima Trinitat *segellat ab lo sello* de los pecadors, com si fos un d'ells. Per això plorí tant, i no era de pena que tingués de la circumcisió, que aquest era el major gust que jo podia tenir, sinó que plorava de veure'm assenyalat, com si fos pecador. I d'açò tinguí tanta pena que, si no m'haguessen dat modo de desrremar la sang, tanmateix l'hauria desrremada, de la pena que sentia.

9. »No veus *el meu amor, si és segell lo qual empremta i fa segellar amor*? De tal modo que en trobar la mia sang disposició i contrició en el cor que *empremta*, de manera que encén, abraça i *segella amor*, ab uns desigs tan grans, que dona a los meus Amics, que si Jo mateix qui los don no los mitigàs, moririen cremats i abrasats del foc de l'amor. I sinó, digues lo que et passà el dia de los Difunts.» Déu meu i Senyor meu, lo que jo puc dir ab més veritat és que sou admirable en tot. No obstant això, per fer la vostra santa voluntat, dic que aquest dia jo estava en el cor de la isglésia, mirant a mon divino Amat, i ell me mirava a mi. I ab aquest mirar despedia a modo d'uns raïos, *qui empremtaven i segellaven amor*, de tal modo que tota em desfeia d'amor. I un amor qui em matava de voler amar i més amar. I com veia que no amava tot lo que volia, més penava, perquè hauria volgut tenir un amor ab què hagués pogut amar més a mon Amat, qui no lo amen, han amat i amaran en tota l'eternitat. I com veig que no el puc alcançar i que no sé a ont, per ont, ni com lo puc trobar, el meu cor tot se desfà i torna a *sospirar* ab majors penes, dient: *Oh què és la mia amor*? Que no puga amar el que m'ama a mi? Donau-me Senyor pues amor ab què jo vos puga amar, o acabau-me de matar d'aquest desig, perquè això són uns abraços d'un Déu enamorat i un Amic loco i admirat.

10. Jo veia un mar sense principi ni fi, que era la majestat de mon Déu i Senyor, i gosava d'una *grandesa i generosidad* que no se pot explicar ni dir. I essent així *que és tan gran i poderosíssim* (al parèixer) el seu amor, a vegades, lo fa olvidar del seu poder i majestat, perquè se posa en lo Amic de tal modo, com si los dos fossen iguals. I encara més, com si los dos no fossen més que un. Perquè no se veu sinó el qui és i governa, i dispon *lo que té gust i lo* Amic, no ha de fer més que mirar, gosar, alabar i *demanar* tot lo que vol, perquè son Amat gusta de tot açò. *Doncs* serà molta rauó, que li donem aquest gust! Essent un Senyor tan gran, i de sa condició tan lliberal, que vol donar tot lo que té, però vol que l'hei demanem i que l'hei estimem molt, que per això veia jo lo Amic tan estimat i *negat en aquest mar immenso* del seu Amat.

11. Oh ditxós Amic, qui arriba a tanta amistat com té aquest pobre i miserable Amic ab lo seu Amat, perquè em trob tan afavorida que, de tanta dolçura i suavidat, a penes puc parlar. I és tanta que totes les coses dolces i suaves d'aquesta vida són amargues respecte de la dolçura i suavidat, que jo ara de present me dona el meu dolç i suave Amat. I ha volgut que hu escrigués actualment, ara que ell està obrant. I més que diga lo empleo que té, qui al parèixer, se deverteix a penetrar-me el cor, ja ab una ferida, ja ab una altra, del modo que té gust, que és cosa d'admiració veure un Déu qui fa alarde del seu amor en aquest miserable Amic, donant-li tant, que lo Amic no hu pot sustentar, perquè pareix que li ha de donar tot lo que té. I no obstant, que de tant de bé que té arriba a desmaiar-se, encara *suspira i diu: Oh què és la mia amor*? Perquè he vist ab molta claredat *que l'amor*

del meu Amat *és segell qui empremta i segella amors*. I és en tanta veritat, que m'estic abrasant i cremant, com si estava dins un incendi molt gran de foc.

12. Jo ouïa missa i me preparava per rebre la santíssima comunió. I vaig-me confessar ab lo meu Amat. I per penitència resí el psalm *De profundis*, que era la mateixa que V.M. m'havia donada en la confessió sacramental. I ab una pena molt gran d'haver-lo ofès demanava-li perdó dels meus pecats, perquè veia aquella summa bondat en molta pena per causa dels nostros pecats. I ell me'n donava un dolor tan gran, que el cor se'm rompia de pena, ab un desig grandíssim que no lo ofenguéssem més, sinó que lo amàssem i sempre més amàssem per ser ell qui és i no més. I suplicava-li que m'obris el cor i que llevés tot lo que no era del seu gust, i que hi posàs tot allò *ab que jo li'n podria donar més, per molt de treball que* m'hagués de costar, que ja sabia ell, qui jo no volia cosa que no fos del seu agrado.

13. (f. 301) Aquí me demostrà mon Amat lo amor gran que té a los hòmens, perquè me digué: «Jo lo obriré i *entrarem*.» I en el mateix instant vaig veure Maria santíssima i el patriarca sant Josep, qui tenien el ninyo Jesús, representant-me el misteri de la circumcisió. I me digué: «Filla, açò és lo que Jo suspirava des d'una eternitat. Obrar aquest misteri de tan *gran amor, per començar a desrremar la mia sang, i demostrar a los mortals la mia gran misericòrdia*, perquè vègien que *la mia amor és segell*, que és lo mateix que marca. I sinó, quina cosa trobaràs tu que tenga marca més ben posada, que aquesta de la circumcisió, que tu veus en la mia santíssima humanitat? Que és un sello tan ben posat, que no en trobaràs de millor, perquè és per voluntat de mon Pare celestial, i pel gran desig que jo tenia de patir i passar per aquest *rigor per empremtar* la mia sang en el cor de los hòmens, *i que segellàs amor*, de tal modo que los seus cors, vinguessen a encendre d'un desig molt gran de voler-me imitar en el patir per dar-me gust, que és la cosa més hermosa i preciosa en els meus ulls, que puguen pensar.»

14. Jo vaig rebre la santíssima comunió. I haver de dir el favor, gràcia i unió en què em tenia lo meu Amat, seria mai acabar. I lo que més m'admirà fonc lo que em digué, perquè en el mateix instant que el vaig tenir sacramentat, me va dir: «Deixa'm cridar, que Jo vull donar un crit, que lo han de sentir de tot lo món.» Quan jo sentí aquestes paraules, me fonia com la cera en el foc, i no podia *tenir-hi* perquè m'acabava la vida per moltes causes. I una era que les germanes haguessen d'ouir lo que em deia el meu Amat. I per això feia tot quant podia perquè no hu sentissen, però molt rendida que se fes la sua santíssima voluntat i no la mia. Encara que és una cosa molt penosa, però tot és poc per aquell gran Senyor, qui em tenia tan regalada i lligada amb ell, que no podia fer altra cosa, sinó mirar-lo i escoltar-lo, perquè ell ab unes paraules de tan gran amor que tota em disrritia en llàgrimes, em deia coses tals que mai les havia vistes, pensades ni ouïdes. I podrà ser que no les sàpia declarar, però confia amb ell que hu posarà així com tindrà gust.

15. «Filla del meu cor, no em faces penar, tu has de dir lo qui em dona gust, encara que, de confusió, llàgrimes i penes no pugues parlar. Ab tot això has de fer la voluntat de mon Pare celestial, qui tant de temps t'ha esperada, perquè fosses profetissa⁹⁷ i declarasses lo que molts hòmens, eminents i doctes, no han entès ni declarat. I així, tu qui ets tan afavorida de la beatíssima Trinitat, no faràs lo que dispon? Jo faç tant per tu ab tan gran

---

⁹⁷ En aquest fragment, Jesucrist expressa la voluntat i la designació de sor Anna com a “profetessa” és a dir, amb la missió de transmetre la voluntat divina a la resta dels essers humans.

amor i tu no faràs lo que Jo et dic? No em sies desagraïda, que jo vull [que declares com el meu amor és segell, lo qual empremta i segella amor en el cor de lo Amic](#), qui después lo *empremta* en el cor de los demás mortals. I el fi que tenc d'emplear-te [en açò](#) és perquè vègien quant gran amor tinc Jo a lo Amic, qui [mostrà mes honors a les gentes](#). I aquest és el crit que Jo volia donar, que havien de sentir de tot lo món, tu l'has de donar escrivint lo que Jo dictaré.

16. »Grans *honors* són per a mi lo que jo et manifestaré de la mia gran bondat, amor i lliberalitat, perquè lo que Jo vaig patir en el misteri de la circumcisió és de molta ponderació, perquè aquest fonc *un segell* o marca qui havia d'esser medi de posar-ne moltes en los cors de los hòmens, qui marcats o *segellats* ab la mia preciosíssima sang, no s'olvidassen més de lo que tant m'havia costat. La pena que jo vaig sentir en la circumcisió fonc tanta, que tenint-me la mia santíssima Mare en los seus braços, me quedí en un desmai molt gran (perquè volguí i doní lloc a la naturalesa que pogués desmaiar-se). I estiguí set hores com si fos difunt, per aquelles ànimes qui cauran en pecat mortal. I perquè los pecats mortals són set, per això estiguí set hores. Mira qual seria la pena que Jo sentiria? No hei ha cosa més pesada per a mi, que veure una ànima qui fa un pecat mortal, perquè se mata a si mateixa molt desdixadament, i em lleva la vida a mi, perquè no poden fer dany a ningú, que Jo no el tinga primer. Ah filla, que hei ha de falta an aquesta matèria en les ànimes, i en moltes qui tracten de servir-me qui diuen: “Senyor, Senyor” i pareix que em volen amar, i les demás ànimes tenen en poca estimació. I això no és voler-me a mi, ni tenir-me amor, perquè qui em vol a mi, estima al pròxim.

17. »D'aquí veuràs i podràs inferir el dany que se fan a si mateixos aquells qui tenen en poca estimació al primer pròxim, que és l'ànima de cada un. I majorment, aquells qui no reparen a lleva-li <sic> la vida cometent algun pecat mortal. Essent així que una ànima és capaç d'esser senyora del Reine del cel, i tenir-me i gosar-me per tota una eternidat (gran llàstima) i fan-la esclava de los dimonis. I llancen-la en lo Infern en companyia sua a ser turmentades per a sempre, sens reparar en lo amor tan gran que jo tinc a les ànimes, que no he pensat medi que no haja usat, perquè no s'aparten de mi. Per això tinguí (f. 302) tanta pena en el misteri de la circumcisió, i estiguí set hores desmaiat, com si fos mort, de la gran pena que sentia, perquè veia el poc que s'havien d'aprofitar d'aquella preciosíssima sang, que jo desrremava.

18. »Lo que jo voldria de totes les ànimes, qui me costen tant de redimir-les, és que quan me voldran fer alguna ofensa, que pensassen primer en les penes que t'he referides. I les qui per elles deixaran d'ofendre'm, me daran un gust molt gran, i los donaré un desig gran d'amar-me. De tal manera que *sospiraran* com lo Amic i diran moltes vegades: *Què és la mia amor?* Una cosa tan ruïna, quan jo la pos en cosa que no sia amar al qui mereix esser amat. [Però si am el que](#) dec amar és una cosa molt gran, perquè ell l'augmenta de modo que no serà més la que era. I per això tot el temps que Déu me donarà de vida el vull cercar i amar i sempre més amar. I et dic una cosa, que si això fessen totes les ànimes, poblarien el cel i donarien molt gran gust a mon Pare celestial i a tota la beatíssima Trinitat. I deixarien a tots los dimonis en pena i molt burlats.

19. »Quan Jo vaig estar les set hores desmaiat en los braços de la mia volguda i amada Mare, los dimonis rebentaven de pena que tenien, perquè no podien entendre la causa de la novetat que veien, i com la mia santíssima Mare estava tan afligida, perquè [ignorava](#)

que jo ni ella haguéssim de passar aquesta pena. Ells, per afligir-la més, li digueren tantes coses, que no se poden pensar ni dir. I entre molts oprobis, li deien: “Vegiem ara si estaràs contenta, que ets estada causa de la sua mort? Molt importava que el duguesses a morir, ni per adimplir la llei, sinó perquè et tinguessen per la més puntual en adimplir les tues obligacions. Per això has errat, només volien tardar un poc, que aportar un minyó tierno i delicat a morir! Tu ets qui l’has mort, no tens que sospirar. T’advertesc perquè altra vegada no sies tan puntual, que moltes vegades convé entretenir-se per excusar algun mal. Ja veus lo exemple que has donat. Mereixeries castigar i en altra ocasió sabries lo que has de fer, perquè encara que lo més perfet sia complir en la llei, però convé moltes vegades no ser tan puntuals.”

20. »Totes aquestes coses li varen dir, i és alguna cosa de lo molt que li digueren, però la mia santíssima Mare alçà el cor a mon Pare celestial, i li demanà llicència de despedir-los per lo Infern. I los digué que, suposat sabien que observar les lleis és lo més perfet, i no hu havien sabut fer, los manava que se n’anassen en el lloc que els havia destinat el qui li havia posat aquell minyonet difunt en los seus braços. Perquè ell ja dispondria lo més convenient. I, en el mateix instant, tots s’abscondiren en lo Infern. Lo que haveu de treure d’aquí, per ensenyança vostra, és que el dimoni té moltes trases, perquè té molta sabiduria, com hauràs vist de les sues invencions i astúcies, qui ab pretexto de què volia advertir procurava induir-la a què deixàs de fer alguna cosa de les que en aquell temps manava la llei. I tot això feia perquè falta ni imperfecció no l’havia vista en ella mai, ni l’hei podia veure, perquè *et macula non est inte*. I per lo mateix, la perseguiren més a ella que a quantes ànimes hei ha hagudes. I així lo que importa és vigilar i confiar molt en mi i desconfiar de si, per molt que se vègien afavorits. Antes bé, per la mateixa rauó, seran més perseguits que si fos com jo dic. I preniu per protectora la mia santíssima Mare, jo et don ma paraula, que no vos enganyarà lo Inimic, el dimoni.

21. »Filla volguda i amada, perquè ets tant del meu gust, t’he *empremtat i segellat* el teu cor ab lo meu dolcíssim nom de Jesús, que és el nom que em posaren en la circumcisió, i l’arma més fort per vèncer lo Inimic. I lo t’he empremtat en lo exterior del cor, perquè se puga veure ab major claredat. I qui em voldrà, em trobarà dins del teu cor, de la mateixa manera que estic en l’ara de l’altar i en la Pàtria celestial. I així no temes, que Jo som el qui som i et dic la veritat. Lo que Jo t’he dit i ensenyat és perquè *mostres mes honors a les gents* ab lo valor que Jo t’he donat, que és tan gran que tu mateixa dius que no tems a tots los dimonis de l’Infern, quan me tens a mi. I pots dir ab molta veritat, que sempre em tens a mi tot posat en regalar-te. I dic-te una cosa, que no tenc ànima qui estiga més regalada que tu. I per això mateix, tens major obligació *de mostrar mes honors a les gents* en tot quant podràs i et permetrà el confessor, que quan ell parla som Jo el qui parl. I així, sies obedient, que en tu una falta leve ve a ser molt gran i per això, per tenir-te ben guardada, t’he posada en aquesta profunditat, tota en mi, d’ont diràs lo que t’he ensenyat acirca lo que patí la mia mare el temps que em tingué desmaiat en los seus santíssims braços.»

22. Oh Jesús, amat de l’ànima mia, a vista de la vostra gran bondat i lliberalitat, no m’atrevesc a dir altra cosa, sinó que se faça la vostra santíssima voluntat. I per fer-la, dic que me féu veure mon Amat a la sua santíssima Mare del modo com lo tingué en los seus santíssims braços aquelles set hores com si fos mort, qui feia tantes peticions i súpliques an el Pare celestial, que no tenien nombre. I estava tan afligida, que era per a causar

compassió a los cors més impedernits del món. I oferia-li el minyonet Jesús del modo que el tenia i que per aquella preciosíssima sang, que aleshores havia desrramada amb tanta pena sua per amor de los hòmens, se servís de donar remei an aquella necessitat tan gran en què se trobava, sens saber lo que havia de fer, perquè aquella pena tan gran en què estava no l'heï havia manifestada ni previnguda. I me digué mon Amat, que la sua santíssima Mare en aquesta ocasió sentí tanta pena, i més que quan lo va veure mort la creu, que no se pot dir més.

23. Ell estava ab la mateixa desnudès que tenia quan estava en la creu. I ella, com a mare tan amorosa i piadosa estava feta un mar de llàgrimes, i li adorava les mans i peus. I lo s'apretava a los seus santíssims pits. I deia-li moltes vegades: «Fill meu, volgut i amat del meu cor i de l'ànima mia, què és lo que veig, que m'apareix que sou mort? Seria acàs algun descuit meu, o hauria dada jo ocasió d'estar del modo que estau? Com més vos mir més m'apareixeu mort que viu. Donau-me alguna intel·ligència, antes que no faça lo mateix, perquè acab la vida de la gran pena que tinc de veure'n tanta com vós, prenda volguda i amada del meu cor, ne passau. Jo no sé lo que és ni com poder-vos ajudar, digau-me lo que puc fer per fer la vostra santa voluntat.»

24. Aleshores li respongué mon amat Jesús i li digué: «Mare mia molt amada, no és estat del gust de mon Pare celestial que jo vos manifestàs fins ara aquesta pena. I això mateix per a mi és estada major pena, perquè vos veia penar, i la vostra pena me pot donar alivio a los meus treballs, si l'oferiu junt ab les mies an el Pare celestial. Les penes que Jo pas totes són per amor i això és lo que el meu amor suspirava des d'una eternitat. Poder desrremar la mia preciosíssima sang per destruir el pecat, i perquè los pecats mortals són set, per això he estat set hores del modo que em veis. I tot perquè los meus Amics puguen ensenyar i *mostrar mes honors a les gentes*. Aleshores, Maria santíssima, feu la oferta per lo arcàngel sant Gabriel an el Pare celestial.» I en el mateix instant, ja vaig veure el Ninyo Jesús viu i molt hermós, i la sua santíssima Mare qui, ab una gran reverència, no se cansava d'adorar-lo i abraçar-lo moltes vegades, ab una alegria tan gran que no li cabia en el cor. I ell digué: «Dues vegades me podeu mirar difunt i dues ressucitat. I tot per amor, i així basta lo que tinc dit per obligar-vos a tots a fer totes les coses per amor i per més honra i glòria de la beatíssima Trinitat.» Així sia. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 52

Veia's lo Amic pendre i lligar, ferir i matar per amor del seu Amat. E demanaren-li aquells qui el turmentaven: On és lo teu Amat? Respòs lo Amic: Velvós ací en la multiplicació de mes amors, i en lo sofriment que em fa haver de mos turments.

1. Vigília de santa Elisabet estant en oració mirava i contemplava el meu Amat. I ell me va descobrir la sua santíssima humanitat unida en la divinitat, la cosa més bella i hermosa que se puga considerar, perquè en tantes vegades que he gosat el veure-la (per gràcia sua) mai l'he gosada com en aquesta ocasió, ab la cortina tan tirada i ab tanta hermosura i claredat. I açò fonc causa que aquest pobre i miserable Amic vingué a descuidar-se tant de si mateix, que fins de coses que pareixen impossibles estava olvidat, mirant aquella santíssima cara més resplendent que infinits sols. I tota sa divina Majestat venia a estar així mateix, i despedia una multitud de raïos tan gran que, de tants que venien a ser, no

puc dir lo que entenia i veia de modo nigú. Perquè sols ell ho pot dir, qui té sabiduria infinita. I tots los venia a aplicar i comunicar a lo Amic, ab un modo molt suave i discretament, com se pot pensar de la sua bondat, qui és tan lliberal que se dona tot a qui el vol, i abraça el qui se dona tot a ell.

2. Quan lo Amat tingué aquest pobre Amic tot encès i abrasat del seu dolcíssim amor, me digué: «Això és *veure's lo Amic pendre i lligar, ferir i matar per amor del seu Amat.*» I és tanta veritat que, quan el meu Amat me tingué tota negada en aquells raïos que despedia sa divina Majestat, vaig restar tan *presa, lligada i penetrada* del divino amor, i ab tanta vehemència, que molt de temps me tingué en una gran suspensió i molt fort elevació, que bé puc dir ab veritat, que *açò és matar* lo Amic, perquè és una pena tan gran, que no se pot dir altra cosa, sinó que és morir espiritualment, **però és una mort** molt suave, encara que dona tanta pena, que los ossos se venien a desunir del puesto a ont estan. I és tanta la força ab què lo Amat tira a lo Amic, que arriba a alçar-lo i aportar-lo a la Glòria i benaventurança celestial, a ont gosa de la grandesa, hermosura i majestat del seu Amat. I lo que puc dir és que moltes vegades m'apareix que lo esperit està desunit del cos, vègia quina pena ha de ser aquesta que sent lo Amic! I ab tot això, no li apareix patir, perquè pateix pel seu Amat i a gust de lo Amat. I patir mirant, gosant i contemplant a lo Amat no són penes sinó regalos molt grans, perquè les passa per amor i en companyia de lo Amat.

3. No obstant tot **això, i que entenc** (i no sé dir com) que lo Amic ha d'anar a les eternes morades, a ont per a sempre ha d'**amar** i alabar a son divino Amat. I que ací ja li comunica i ensenya coses tan grans i que ja està olvidat de totes les coses d'aquesta vida, que solament vol patir i amar per dar-li gust. Quan veu el pobre Amic, que s'ha de restar més temps en aquest món miserable i desditxat, a ont hei ha tantes ocasions de disgustar i ofendre a Déu nostre Senyor, li és una pena tan gran que no [he] vista, sentida, ni llegida mai de major, que sols se pot tolerar ab la gràcia del mateix Amat, i el gran desig que té de patir per son amor. I veure i considerar això (me digué mon Amat) és *veure's lo Amic pendre i lligar, ferir i matar per amor del seu Amat*, qui em deia: «Açò és la cosa més del meu gust que nigú puga pensar, perquè com lo Amic, olvidat de totes les coses, se posa a mirar-me i contemplar-me sens tenir altre cuidado que donar-me gust, sens desmandar-se de mirar-me per moltes tribulacions i mortificacions que tinga, això és *estar pres i lligat* dins de la humanitat i divinitat, a ont li don jo ferides molt regalades d'amor fins arribar-lo a *matar*, perquè sia més viu per més patir i amar, i sempre més patir i més amar.

4. »Perquè vègies lo molt que gust Jo de lo Amic qui em desitja contentar, has de saber que no fa ell cosa per mi que jo no l'hàgia feta per ell primer. I sinó, mira quan me vaig sacramentar, aquí sí que em *veia pendre i lligar, ferir i matar per amor del meu Amat*, el Gènere humà. Ah filla, si tu sabesses la pena gran que em donen los hòmens ab la poca veneració que em tenen, sent així veritat que em som posat a puestos que tots me puguen trobar, parlar i venerar. I no obstant això, molts passen per la isglésia (a ont estic Jo sacramentat) rient i folgant, i moltes vegades murmurant, i encara no hu dic tot. I no se giraran a fer un acte de contrició, demanar-me perdó i adorar-me, cosa que a ells los importa molt, i a mi em donarien un gust molt gran, perquè a mi i a mon Pare celestial no em poden dar major gust que venerar-me sacramentat en el temple a ont estic. I com jo veig la crueldat ab què vos tractau a la mia presència, tinc tanta pena que les mies venes estan per a rebentar i desrremar la sang. I si podia ser, la desrremaria moltes vegades, en particular quan passen a reber-me en mala disposició, i moltes vegades en pecat mortal.»

5. D'aquestos, me digué mon Amat, que *es veia pendre*, però no a son gust, perquè el *van a pendre* i a rebre així com Judes la nit de la Cena. I volgué que jo ves com estava el cor de Judes aquella nit. I certament que estava molt mal disposat, i la majestat de Cristo estava tan llastimós i menospreciat i maltractat, que era cosa [de] plorar ab llàgrimes de sang. Sols veure aquells hermosos i delicats cabells com estaven, me causaven tanta pena que no la puc explicar, per lo molt que estaven maltractats, i molts cobrien el seu santíssim rostro, que jo havia vist tan hermós i resplendent. Al fin, estava fet un mar de penes i de tribulacions. I me digué que aquells qui el rebien sacramentat ab mala disposició i en pecat mortal, *lo prenien i lligaven, ferien i mataven*, ab tantes penes com m'ha fetes veure i moltes més en el cor de Judes.

6. També mé digué que li dava molta pena aquelles ànimes que, a vista i presència sua, se deixen *pendre i lligar, ferir i matar*, no per amor del seu Amat sinó per algun amor desordenat. I que és una cosa aquesta qui el disgusta molt i li dona una grandíssima pena, perquè cegos de les sues passions i males inclinacions, sens que se n'adonen, se deixen *pendre i lligar, ferir i matar*, d'una mort desdixada i miserabiliíssima, perquè no viuen més en mi, que és una desventura molt gran, perquè maten-se a si i maten-me a mi, perquè nigu pot morir eternament, que no em mat primer a mi.

7. «Mira, filla del meu cor, la gran obligació que tens de servir-me i fer la mia voluntat, suposat te dic tot lo qui em dona pena i com te n'has d'apartar, i tot lo qui em dona gust, i com ho has d'exercitar. I per això, mira la diferència que hei ha de reber-me ab mala disposició, com Judes, o reber-me ab bona disposició, com sant Juan.» I verament, jo veia aquest gloriós sant, apòstol i evangelista, en una gran gràcia i felicitat. I tenia en el seu pit a la majestat de Cristo, Senyor nostros, sacramentat, qui estava molt hermós, content i alegre. I estava allí tant d'espàscio i gustós, que apareixia que aquella era la sua Pàtria celestial, a ont se deixava *pendre i lligar, ferir i matar* d'aquella ditxosíssima ànima, perquè los amics qui li donen el centro de l'ànima, desembaraçat i desocupat, li donen tant de gust que, per lo amor que els té, se deixa *pendre i lligar, ferir i matar*.

8. (f. 305) Jo puc dir que és així ab molta veritat, perquè moltes vegades me som vista en alguns èxtasis tota posada en sa divina Majestat i en tan estreta unió, que lo Amic pareix lo Amat i lo Amat pareix lo Amic, que bé podria dir en semblants ocasions: *veia's lo Amic pendre i lligar, ferir i matar per amor del seu Amat*. «Què penses tu (me digué el meu amat Jesús) que vol dir *per amor del meu Amat*? Lo mateix és que dir per amor de Déu omnipotent, immens i infinit, qui som Jo, Déu trino i uno, en persones trino i en substància som un Déu. I estic unit en les tres divines persones de la Trinitat beatíssima per sustància en la unió hipostàtica. I después d'aquesta unió tan gran, que no hei ha enteniments humans qui la puguen pensar, tot lo que Jo puc concedir i tenir una ànima unida en mi, ets tu la que heu està més de totes quantes n'hi ha.» I jo entenia que parlava de les ànimes, qui ara viuen, i tenia tanta confusió que el meu cor venia a punt d'esclatar, com veia la unió en què em tenia, i la gràcia tan gran que em comunicava. I que ell me deia que l'ànima ab qui més unit està és aquesta tan pobra de virtuts, encara que lo Amat l'ha posada en tantes riqueses, que no és possible poder-ho explicar.

9. Oh Majestat infinita de mon Déu i Senyor, qui podrà dir què és la vostra amor i bondat? Posar una ànima ab tan gran unió en vós, com jo veig que m'haveu posada a mi. I estau i obrau en ella de tal modo, i feu unes coses tan grans i tan altes que, al parèixer, és

impossible que puga ser. I en particular, per aquells qui no han gustat de les delícies i dàdives de lo Amat, i perquè me dona tant de llum, ab què conega alguna cosa de la sua grandesa i majestat. I per lo que veig del seu santíssim pit tan generós, encès i abrasat d'amor, no tenc niguna dificultat en creure que és el meu Amat, el qui fa totes aquestes fineses tan grans d'amor, sols la tinc en lo instrument que ell ha elegit, de tanta flaqueza, ignorància i ruïndat, que més no se'n pot veure ni trobar, i que el Senyor vulla posar-hi coses tan altes i singulars.

10. Ja veu V.M. si és molt lo que he dit (i és així), pues ha de pensar una cosa (i és molta veritat) que lo que he dit és molt poc respecte de lo que obra en mi el meu Amat, perquè lo que és en si, sols el qui hu fa pot dir lo que és, i altri no. I ho fa perquè és gust seu, i heu vol així. Com me digué ell mateix ab poques paraules: «Jo som Déu, qui puc i vull, què s'ha de fer?» I jo li diguí: «Donar-vos gràcies Senyor i fer en tot la vostra santíssima voluntat.» I ell me respongué: «Tu ja la vols fer, i també dius *per amor del meu Amat*, i molts altres ho diuen de la mateixa manera, però estau tots tan atràs de saber lo que és *lo Amat*, que has de saber que los esperits celestials, qui són estats los primers qui m'han gosat, cada dia veuen i entenen coses que no les havien vistes ni enteses mai. Vègies tu lo que és *el teu Amat*, i lo que dius *per amor del meu Amat*, qui et té en tal gràcia i unió que, després de la Reina celestial, Maria santíssima, que és la mia mare, tu ets l'ànima que jo tenc més regalada, volguda, amada i estimada de quantes ne tenc en la terra. I en tot lo que et puc avantatjar i acompanyar en les del cel has de pensar que heu faç així, perquè ets a gust del meu cor, com heu era David, que ja saps que el t'he elegit per mestre molt temps ha, perquè t'ensenyàs de tenir i fer oració, qui és el principal. I tu, en moltes coses, has de pasmar i admirar les persones del món. I en matèria d'oració has de ser cosa molt gran, perquè et tinc mestre millor que David, qui som Jo, de més saber i poder, sens haver-lo d'esperar de ningú. I tots lo han d'aguardar de mi.

11. »Filla, no temes, que Jo puc fer molt més de lo que veus. I perquè vègies ab major claredat, que Jo som el teu Amat, et vull descobrir un treball que tu passes interior i és molt gran, perquè no vols més de les ànimes, sinó que m'amassen, i sens nigun interès. I per això, tens aquesta pena tan gran interior, que no la dius a ningú, sols a mi dius moltes vegades: «Senyor, vós m'hi haveu posada, i per això confii que em deixareu acertar, perquè tot ha de ser *per amor de vós*. Vós haveu passades tantes penes per mi, interiors i exteriors, que molt que jo pas aquesta per vòstron amor.» Filla, aquesta és la pena que tu passes interior, no t'hi entretengues més, que lo millor que pots tenir és que Jo t'haja posada en aquesta ocupació, perquè pots estar certa que Jo no et faltaré, i en tot me daràs gust. Procura sempre a més servir-me i amar-me, que aquest és el fruit d'aquestes paraules: *per amor del meu Amat*.

12. »Quan Jo ordén alguna cosa, pesada i dificultosa com aquesta, no has de tèmer que perda el temps el qui heu ha de mirar i ordenar, sinó que has de pensar que ell també fa totes les coses *per amor del seu Amat*. I tot allò qui se fa *per mon amor* és fer oració. També mateix has de pensar que de lo que Jo ordén en tu, el fi que tinc és que molts s'hi han d'exercitar, i tots me donaran gust, i que tot ha de ser per més amar-me. I així no tens que fer més reflexió sobre d'aquesta matèria. Procura a prosseguir ab recta intenció, i fer-me gràcies que en tens molta obligació, que (f. 306) si bé veus molt, encara vull que vègies el meu amor quant gran és en lo Amic, qui tot lo que fa és *per amor del seu Amat*.

13. »A mi me'n pren, com a algunes persones del món, qui tenen per son regalo algun jardí que estimen molt, en què tenen molts arbres tant del seu gust, que no se cansen de mirar-los i remirar-los. I no tan solament això, sinó encara, no cabent-los l'alegria i el contento en si mateixos, criden los seus Amics i ensenya'ls aquells arbres, qui el tenen tan enamorat. Filla i esposa del meu cor, lo Amic qui fa totes les coses *per amor del seu Amat* és el meu jardí estimat i regalat, a ont Jo he plantat, creat, conservat i regat molts arbres ab la mia preciosíssima sang. I per això tinc en ell les mies delícies, habitant i passejant per aquest jardí.» I verament, jo estava mirant aquest divino jardiner, la majestat de Cristo, Senyor nostre, ab un contento tan gran, que al parèixer no el podia dissimular. I com havia posat i adornat tan a son gust el jardí d'aquesta pobra ànima, ne feia una gran ostentació, i lo ensenyava i mostrava a los esperits celestials.

14. Los arbres que hei ha plantats són molts, però los més principals i hermosos són la fe, esperança i caritat. Los demás són los efectes, grans i hermosos, que m'ha donats, que si los hagués d'escriure tots i, en particular, el del patir, seria mai acabar. Solament diré alguna cosa de l'efecte de l'amor per ser del cas. I és que em donava unes ferides, qui em causaven uns incendis d'amor tan grans, que durà molts de dies que m'abrasava i m'obligaven a cridar i dir: «Jo em crem, jo m'abràs, perquè no puc tolerar tant de foc.» I verament, no se podia passar, si no fos estat ab una gràcia molt particular, que em donava el que jo veia i tenia en el meu cor, qui em digué moltes vegades: «Filla i esposa del meu cor, Jo em vull declarar. Tot lo que s'ha obrat, som Jo el qui hu he fet. No em veus, que estic *in medio cordis tui*? Què tens més que desitjar? Ni que tems? Fia de mi i ama'm.» I estenia i arimava les sues mans en el seu santíssim pit, que al parèixer se feia una força molt gran, perquè jo ves i estigués certa que tot açò feia el qui era Déu. I mai s'acabarà. I per això, gusta tant de lo Amic, qui totes les coses fa *per amor del seu Amat*. I remuntaria molt més l'obra, si digués i fes lo que fa *per aquell amor* ab què lo Amat s'és fet home, és nat i mort per los hòmens. Aquesta seria una obra de molta més estimació i valor a los ulls de mon divino Amat.

15. Tan posat estava lo Amat en fer fineses per aquest pobre i miserable Amic, que me digué: «Filla i esposa mia, si Jo no hagués fet ja tot lo que he fet per vòstron bé, arriba a tant el meu amor, que per tu sola heu vendria a obrar i exercitar. Vègies ara, què vols més de mi? Que Jo no em content ab això tan solament, perquè la mia caritat és tanta, que tot som oli qui em desrram en el cor i en les ànimes de les mies esposes.» I jo, de sentir-lo, em desmaiava i tota em fonia com la cera en el foc, però restí tan quieta i sossegada de les tribulacions en què em trobava i la pena que tenia, com si tal cosa ni tals pensaments hagués tinguts mai. Gràcies an el Senyor, que bé vaig poder entendre ab moltíssima claredat, que el qui em regalava era el meu estimat i volgut Amat. Tota la glòria sia per ell.

16. És tan gran el gust que té lo Amat de lo Amic, qui diu *per amor del meu Amat*, que me digué que, si ensenyam o adoctrinam alguna persona, havem de dir *per amor del meu Amat*, qui ab tant de treball ha ensenyat la doctrina cristiana per nòstron bé. Si assistim a algun malalt, que diguem *per amor del meu Amat*, qui ab tan gran amor ha curades les enfermedats de nostres ànimes, i curarà ab lo mateix amor totes les enfermedats, així corporals com espirituals. De la mateixa manera en totes les coses que farem i nos emplearem havem de dir sempre *per amor del meu Amat*. I li donam tant de gust ab això que, si totes les ànimes ho vessen i entenguessen així com jo ho veig i entenc, tinc per

cert que encara que visquessen molt descuidades de lo amor de l'Amat, si tenien moltes penes i treballs, per grans que fossen, les estimarien tant que en desitjarien moltes més i molt més grans per patir-les i passar-les *per amor del meu Amat*. Això és en tanta veritat, que som arribada en aquest punt que ja no puc dir això vull fer *per glòria del meu Amat*, sinó per més i per *major glòria del meu amat* i volgut espòs Jesús.

17. Aquesta voluntat de fer totes les coses *per major glòria del meu Amat* me causava un desig molt gran de sortir tota de mi per estar tota en mon Amat. I per això, me vaig oferir i presentar tota a la beatíssima Trinitat. I com era dia i festivitat de Maria santíssima, li demaní que per la intercessió d'aquesta gran Senyora, me perdonàs los meus pecats i que em posàs tota a son gust per poder-lo més amar i fer totes les coses per major glòria de sa divina Majestat. D'aquest modo, vaig rebre la santa comunió i la majestat de Cristo, Senyor nostro, sacramentat me digué moltes vegades: «Filla, digués ab mi *Benedictus dominus Deus Israel, quia visitavit et fecit redemptionem plebis suae*.» I heu havia de dir ab ell foçosament <sic>. I deia'm: «Digues-ho fort, que Jo voldria que tot lo món ho sentís, perquè Jo t'he visitada així com vaig visitar les ànimes de los sants Pares, qui m'estaven esperant, después d'haver obrat el misteri de la redempció. I ara n'he obrat en tu un molt gran. Què vols més de mi? Demana lo que voldràs, que Jo t'ho concediré.» I jo li diguí: «Senyor, no ofendre-us més. I que totes les ànimes generalment fessen lo mateix.» Per qui demanava la salvació.

18. Jo veia ab tanta claredat que tenia a Déu, que li diguí moltes vegades: «Jesús, que sou Déu, i que veig de clar que tinc Déu i que visc en Déu, i que Déu està en mi ab tanta amor i lliberalitat, que no és possible poder-ho referir.» I lo que és més d'admirar, que sempre hei afegia, perquè comencí a veure una processó que feien tots los esperits celestials. I davant anava Maria santíssima, que ells havien de presentar an el Pare celestial. I lo qui em causà grandíssima admiració fonc que aquesta gran reina anava per sos peus en la processó, i aportava en los seus santíssims braços aquest pobre i miserable Amic, que ella presentà an el Pare celestial. I el Pare celestial lo prengué en los seus. Lo que jo gosava i lo que sentí en aquesta ocasió no és per a dir. Solament puc dir, que estava de modo que era un portentó com no acabava la vida. De la dolçura i suavidat que tenia estava feta una loca, que no em podia reprimir. I érem en el cor, ab tanta confusió, que temblava de veure fineses tan grans com feia lo Amat per qui tan poc les mereix. Per això, me postrí per la terra ab la major humilitat que poguí, i renuncí tots aquestos favors, i resí el credo confessant-lo i adorant-lo per vertader Déu. I en testimoni, que jo no vull altra cosa sinó a Déu i amar a Déu, i patir i més patir *per amor de Déu*.

19. Jo suplicava a mon Amat que, si era son gust, faria los vots en les sues mans, com si tornava a professar (que moltes vegades ho solec fer així). I més lo suplicava, que tornàs a renovar los desposoris que ha molt temps que féu ab aquesta pobra ànima. I fonc cosa rara que, el dia de santa Caterina màrtir, los tornà a renovar ab la mateixa solemnitat que la primera vegada. Que quan vaig veure la lliberalitat i amor ab què se tractà mon espòs Jesús, volgut i amat del meu cor, tinguí molta pena d'haver-ho demanat, perquè m'aparegué que era desmasiat atreviment, obligar un Senyor de tanta majestat a fer una finesa tan gran com aquesta. Que bastava i sobrava la primera vegada, per fer-li gràcies tots los dies de la mia vida.

20. Después de tot això vaig rebre la comunió. I en el mateix punt que tinguí a Cristo sacramentat, me digué: «Filla, Jo vull el cor que tens del Pare celestial. Jo el te vull pendre, i et vull donar el meu, perquè és justícia que lo espòs tinga el cor de l'esposa, i l'esposa el cor de lo espòs. Lo espòs té més poder en l'esposa que el Pare. I per això, el te vull pendre. Molta pena sentiràs, però valor que tot serà per més bé.» Aquestes paraules me conservaven la vida, que mai me som vista més prop de morir-me que en aquesta ocasió. Ni em som vista tampoc més apretada, perquè no sabia lo que havia de fer, perquè ja sap V.M. que jo tenc aquell cor tan bell i hermós, que el Pare celestial me donà, quan me prengué el meu, que jo lo estim moltíssim, i no estim menos el que em volia donar Cristo, mon espòs. I per això, estava feta un mar de llàgrimes. Haver de dir que no el prengué, no m'hi bastava cor. Haver de dir que el prengué, no hi podia consentir. Impedir-lo, que no em donàs el que em volia dar, era una pena molt gran. I així deia: «Jo som esposa de la majestat de Cristo, i som filla del Pare celestial, qui nos ha esposats ab una grandíssima solemnitat. I així lo que dic és *ecce ancilla tua*, perquè vull fer la voluntat del Pare i dar-li gust. I vull fer la voluntat de mon espòs i dar-li gust. I per acabar, estic a la disposició de tota la beatíssima Trinitat.»

21. D'aquesta manera passaren molts dies i les vegades que em digué que em volia pendre el cor i donar-me el seu, no és possible que jo puga referir-les totes. I cada vegada que pronunciava aquestes paraules, en el mateix punt los meus ulls ja estaven fets una canal de llàgrimes, per lo molt que sentia que s'hagués d'apartar de mi el cor, que el Pare celestial m'havia donat. M'apareixia que, en pendre'l-me, la vida s'havia d'acabar. No obstant tot això, mon espòs Jesús el prengué ab les sues santíssimes mans, i tirava tan fort, que em desmaiava. I deia'm: «Digues ab mi *cor mundum crea in me Deus et spiritum rectum innova in visceribus meis.*» Jo no parlava sinó quan ell me feia parlar. I aquí li diguí: «Amat de la mia ànima, ja el m'haveu donat una vegada nou, tan gran, tan adornat i hermós, que m'apareix que no hei ha més que desitjar.» I mai li vaig dir preniu-lo, perquè aquestes coses místiques i espirituals, per moltes que sien, mai l'ànima s'associa en quant en el desig, encara que, per lo poc que veu que mereix, té molta pena i confusió. Que per això, diu moltes vegades a son divino Amat, que tantes fineses i favors no són per ella, però ab una grandíssima conformitat de què se faça la santíssima volunta[t] de Déu nostro Senyor.

22. Com jo veia tantes llàgrimes i tantes exterioridats, ab tota la humilitat que ell mateix me donava, li supliquí que, si havia de ser per major glòria sua, que se servís de mudar-ho interiorment. I ell me digué: «Ten paciència, que no convé. I no és açò lo menos que Jo faç per tu, i tu no ets per a dir-me que prenga el cor. Penses que Jo no tinga gust que tingues el cor que t'ha donat mon Pare celestial? Sinó que per donar-te el meu te vull pendre el teu. Perquè com te tinc per esposa més volguda, no vull faltar, no vull faltar a l'obligació d'espòs. Antes vull accedir a tots, i per això et vull donar lo més presciós que tinc, que és el cor, que és lo mateix que donar-te la voluntat. I has de contentar-te, perquè tot és a gust de mon Pare celestial, que jo vaig veure que en el mateix punt, prengué lo Amat i lo Amic en los seus santíssims braços, i del tot vaig acabar el que dir, perquè no podia dir altra cosa sinó que en tot és admirable Déu nostro Senyor. I molt en particular, en los Amics qui de tot, en tot i per tot diuen *per amor del meu Amat.*

23. El gust que donen aquestes paraules a mon Amat, no se pot ponderar. I les alabances que se los deuen, jo no les puc dir ab paraules, perquè són tan grans com veuran de lo que

diré. Jo estava en el cor, que ouïa missa, i tenia intenció de combregar espiritualment. I no em trobava ab la diguda disposició, i per això oferia an el Pare celestial la preciosíssima sang de mon redemptor Jesús, per satisfer a la mia misèria. I *lo amor de mon Amat* arriba a tant que, aquí mateix vaig veure en el centro de la mia ànima, un aposento molt hermós i ben parat. I lo que tenia més hermós era la majestat de Cristo, Senyor nostro, qui estava assentat en ell ab una gran majestat. Sols l'hermosura que tenien los seus santíssims cabells bastava per treure qualsevol ànima de si, i deixar-la tota encesa i abrasada d'amor. Quan jo vaig veure el modo i com estava aquest aposento, me vaig admirar d'entendre quant del seu gust i a medida del seu cor, són les paraules *per amor del meu Amat*, perquè tenia lo aposento cinc columnes qui el sustentaven. La primera era la fe, la segona l'esperança, la tercera la caritat, la quarta la pobresa, i la quinta el rendiment. I me digué mon Amat, que eren cinc per les sues santíssimes llagues, de què jo som tant devota.

24. A més de la gran hermosura que tenien aquestes cinc virtuts o columnes, en cada una d'elles hei havia una cèdula la cosa més hermosa que se puga veure ni pensar. I tenien escrit aquestes paraules *per amor del meu Amat*, ab la preciosíssima sang del cor de mon Amat, qui em digué que aquestes paraules li sortien del cor i tornaven en el mateix cor, per dar-me entenent que són tant de son gust que, qui les diu purament i rectament per son amor, les torna en el seu santíssim cor. No sé què se puga dir més de la bondat d'aquest gran senyor, que no se contenta en donar-nos prenda que ell estima tant, suposat la treu per a donar-la-nos del seu santíssim cor. I quan nosaltres les pronunciam les hi torna posar per remuntar-les i hermostrar-les més, com veurem de lo que em digué.

25. Jo veia a mon Amat, qui de tanta hermosura que tenia, casi no el podia mirar i deia-li: «Què puc jo fer, Déu meu, que sia del vostro santíssim gust?» I ell me respongué: «Conservar aquestes virtuts, qui són fortíssimes columnes sobre les quals estriba tot aquest aposento, que elles són qui t'ha posada en estat de dir en tot *per amor del meu Amat* que, si no les conserves, tanmateix sabré jo desfer aquest aposento.» I això és lo que deu fer qualsevol ànima, qui vol arribar en aquest estat. I no com moltes qui tot el cuidado que tenen és si tropeçaran, si cauran o si estan forts, tan ocupades i **torbades** en això, que el darrer pensament que tenen és de fortificar-se ab aquestes virtuts columnes fortíssimes i hermosíssimes. I **molt** més hermoses per tenir aquella cèdula escrita ab la preciosíssima sang de mon espòs Jesús ab aquestes paraules *per amor de lo Amat*, que jo voldria escriure i imprimir en el cor de tots los mortals, tan ben escrita com està en elles, perquè sempre les mirassen i contemplassen, que jo los assiguro que se n' enamorarien com n'està enamorat aquest pobre i miserable Amic, qui ja no se satisfà en dir *per amor del meu Amat*, sinó *per més amor i sempre més amor*, i més gran glòria *de mon Amat*.

26. A tant som arribada (per gràcia del meu Amat), que volia fer un vot de fer totes les coses *per major amor* i major glòria *del meu Amat*. I solament **me detingué** el qui em donà un pensament, que això havia de ser ab llicència i obediència del qui governa aquesta pobra ànima. I així, si V.M. judica que convenga a major glòria de mon Amat, jo li suplico que la'm don, que jo el faré, perquè som restada tan enamorada d'aquest bé tan gran, que voldria que tot el meu empleo fos sempre *per més amor* i major glòria *del meu Amat*. I ho tinc tant en la memòria, que no me'n puc olvidar. I no obstant això, voldria que estigués escrit en tots los llocs a ont jo tinc de mirar, perquè totes les ànimes les llegissen, mirassen i pensassen ab un poc (f. 309) d'atenció, que tinc per cert que no seríem tan fàcils

d'alterar-nos ni perturbar-nos en coses poques, antes bé nos animaríem en tanta manera, que tot nos apareixeria poc *per amor de mon divino Amat*.

27. Açò és lo que jo demanava a sa divina Majestat per totes les ànimes en general, en quant en el bé espiritual. i en quant a lo corporal i temporal, tenia tal desig de subvenir totes les necessitats de tots los pobres (perquè les mateixes necessitats no los fossen ocasió d'ofendre a mon divino Amat) que, si em fos estat possible, del meu cor hauria volgut fer sustento per assaciar-los. I considerant-me tan pobra, que no puc fer lo que desig, sortia tant de mi i me venia a encendre de tal manera, que lo menos que jo hauria fet fora estat llevar-me a trossos la carn del meu cos per a remediari-los, ab tanta pena que tenia que, tota llàgrimes i plors, venia a punt de rebentar. Però m'aconsolava oferint la sang preciosíssima de mon amat Jesús an el Pare celestial, que se servís d'aconsolar-los i remediari-los a tots. I és cosa particular que molt prest vaig veure en lo aposento que tinc dit moltíssims pobres, que la majestat de Cristo sustentava ab la sua preciosíssima sang. I me digué: «Aquestos pobres són aquells qui passen la pobresa *pel meu amor*, així com Jo l'he passada pel seu.» Ditxosos pobres, a los ulls dels hòmens pobres, però a los ulls de Déu, nostro Senyor, molt rics.

28. Después de tot això, jo veia que mon Amat tenia en el seu santíssim cor moltes persones i de tota manera d'estament. I me digué: «Aquestos són aquells qui fan caritat, no per altre fi que *pel meu amor*, que los qui no tenen aquest fi, encara que se facen pobres donant tot lo que tenen, no caben en el meu cor. No **veus** quant del meu gust és que facen les coses *pel meu amor*? Per això mateix vull que tu faces los vots en les mies mans, com si ara haguesses de professar.» I me féu agionollar a los seus santíssims peus, i me prengué les mies pecadores mans dins les sues, plenes de misericòrdia. I comencí a dir: «Jo Sor N. de N. faç professió i promet obediència a Déu nostro Senyor, i a la benaventurada Verge Maria, i an el benaventurat pare sant Domingo.» I vaig prosseguir tot lo demés, i restí ab aquestes paraules *suspice me domine secundum eloquium tuum et vivem et non confundas me ab expectatione mea*, que nosaltres deim en la professió, quan havem acabat de fer los vots. Lo de que restí admirada és que fos ab tanta perfecció, fins a dir aquestes paraules, que puc dir ab molta veritat que n'estava molt admirada. Bé sabia que les deim en la professió, però no en quina ocasió. Per això estava tan admirada, i de veure lo que passava interiorment en les mans del meu Amat, responent i parlant tant al propòsit, que més no podia ser. Tot és amor que sa divina Majestat mostra an aquest pobre Amic per assigurar-lo que és ell el qui hu fa tot.

29. Acabats los vots, me vaig trobar al mig de Maria santíssima i sant Juan evangelista. I mon Amat me digué: «No pots tenir millors assistents dels que tens. Deixa'm fer que et vull fer senyora del meu cor i secretària de los meus secrets. Mira fineses que Jo faç per tu, estaràs contenta? Tan poc trobes lo que jo faç? No sé que tenga Amic més regalat i més unit en mi que ets tu?» I en aquesta mateixa funció assistien també mon pare sant Domingo, la mare santa Caterina de Siena i sant Pere màrtir. I posaven-me una corona, la cosa més hermosa que se puga imaginar. I lo qui més hermosa la feia eren unes pedres precioses, tan resplendents, que despedien raïos de llum, que bé se veia que tot era cosa divina i celestial. I significaven aquestes pedres les paraules que aquest pobre Amic diu en tot lo que fa *per amor del meu Amat*. Mon espòs aportava una capa riquíssima, ab una brodatura de resplendors, que significaven les mateixes paraules, per donar-me a entendre el gran apreció que en fa. El pare sant Domingo féu gràcies a sa divina Majestat

i santa Caterina va dir l'oració de la santíssima Trinitat *omnipotens sempiterna Deus*, ab una veu tan dolça i regalada, que bastava per treure totes les ànimes de si i posar-les a una molt alta i gran contemplació.

30. Jo m'admirava i confonia a no poder més, i mon espòs me digué: «Filla i esposa, no m'has obligat per a tant, però lo que a tu et falta de caritat i humilitat, me sobra a mi de bondat i lliberalitat. No temes, que Jo som ton espòs i me n'aprescii, i tu pareix que t'afrontes que vègien les moltes mercès que Jo et faç.» I m'uní tant amb ell, que jo perdia les forces i no sabia què era de mi. I me digué: «Jo et vull molt unida en mi, perquè açò és començar a gosar de la benaventurança. (I en veritat podia dir que la gosava). I has de saber que Jo sempre he tinguda aquesta condició, de despullar-me a mi per vestir-vos.» I al mateix punt se llevà aquella capa (que tinc dit) que aportava, i la'm posà a mi, i me digué: «Aquesta capa significa la caritat, i per això la't don, perquè baix d'ella has de recollir totes les ànimes i has de fer oració per elles (perquè los tens moltes vantatges) que és cosa qui dona molt de gust a mon Pare celestial. I tot aquest bé et ve pel fi que tens ha molt de temps, de fer totes les coses purament *per amor del teu Amat*, encara que tu no hu deies així, sinó per ser vós qui sou Senyor, però tot és una cosa.

31. (f. 310) »No tens que admirar-te, que no sàpies ni pugues declarar lo molt que és a gust de tota la beatíssima Trinitat qualsevol obra feta purament *per amor de lo Amat*, perquè Jo, qui som Déu infinit, no hu sé ni puc explicar-ho, de modo que los hòmens ho puguen entendre i penetrar per a dir lo que és. De la mateixa manera que, si haguessen de dir què cosa és Déu, que per molt que digueu que és gran, omnipotent i infinit, sempre és molt més de lo que podeu pensar ni dir. De la mateixa manera, l'obra feta ab recta intenció *per amor de lo Amat*, és molt més de lo que podeu imaginar. Esposa del meu cor, tot lo que Jo he fet i obrat en la mia vida era principalment *per amor del meu Amat*, que és el Pare celestial, i després per vòstron bé. Així heu haveu de fer vosaltres en totes les coses que feu, que principalment ha de ser per dar-me gust, encara que després el profit és vostre. I escriu-ho així per los interessats, qui no fan cosa que no vègien interès, que podrà ser que si veuen la ganància s'inclinen a fer les coses *per amor del seu Amat*, encara que no és lo més perfet, però el meu amor arriba a tant que m'acomod tot quant puc, sols que vos salveu. Si no vos va bé per un camí, vos esper per un altre, i vos don les viandes a vòstron gust.»

32. Totes aquestes coses me digué mon Amat, quan se llevà la capa per a posar-la'm. Al fin, la'm posà i Maria santíssima la'm lligà ab les sues pròpies mans. Consider V.M. qual estaria aquest pobre i miserable Amic ab aquesta capa, o manto tan ric, i la corona que m'havien posada ja? Jo voldria que heu hagués vist, perquè heu poguéis escriure. Perquè estic certa que diria molt més que jo no dic, perquè tenc tanta confusió, que no puc consentir en haver d'escriure lo que passa per mi, tota llàgrimes, que no em puc eixugar los ulls qui estan fets una canal, de veure'm tan adornada, encesa i abrasada d'amor. Unida en tanta manera ab mon Amat i tan hermosa que, després de sa divina Majestat i la mia gran senyora, Maria santíssima, no he vista cosa tan hermosa, rica i delicada mai. Essent així que moltes ànimes m'ha fetes veure el Senyor molt adornades, riques i hermoses.

33. Lo que em causava dificultat i admiració era veure les ofenses grans que jo he fetes a mon Amat. (I estic certa que és així) i per això li deia: «Com pot esser a vista de tanta

maldat, tanta felicitat?» (I advertesca que tot lo que és, jo no hu gos dir) perquè mon espòs Jesús quedà ab les mateixes robes que aportava el dia dels desposoris, molt hermós i lliberal en regalar aquest pobre Amic. I deia'm tantes paraules amoroses que, si les hagués de referir totes, no acabaria mai d'escriure. I en particular, me digué moltes vegades: «Amic del meu cor i de la mia ànima, Jo tot me don a qui em vol, i a tu et vull tota per mi.» I prengué'm en los seus santíssims braços, de modo que apareixia que se recreava de tenir-me. El contento que jo tenia no hei ha nigú qui el puga explicar, en particular, quan sentí que em digué: «Ab aquesta capa has de viure i morir, perquè significa la caritat o les coses fetes *pel meu amor*, que tot és una cosa. I vull que estiga patent en la mia Pàtria i benaventurança celestial, perquè és la mia glòria que del mateix modo que dic, que la mia glòria és la creu, dic que la mia glòria és fer totes les coses *per amor de lo Amat*, perquè són de tanta importància, que me donen més glòria de la que tinc (dic accidental). Per això, t'he posada aquesta capa a lo exterior, perquè se vègia i sàpien que cosa són les obres fetes *per amor de lo Amat*.»

34. Jo dic que les obres fetes purament i rectament *per amor del meu Amat*, són grandíssimes. I perquè vègia quanta veritat és, dispongué mon espòs que los assistents que m'havia donats, Maria santíssima i sant Juan evangelista, me presentaren a la Glòria, en el cor dels serafins, i me posaren en una silla hermosíssima. I quan jo vaig veure tanta misericòrdia de lo Amat, en qui tant poc la mereix, lo supliquí que em deixàs estar en peus, que no podia consentir haver d'estar assentada a la presència de la divina essència, de què estava tan prop, que eren molt pocs los qui hu estiguessen més. I mon Amat me concedí lo que li demanava, perquè estava *en via*, i los serafins digueren: «Bendit sia el dia que començares a dir *per amor del meu Amat*», i tots los esperits celestials, ab una gran solemnitat, respongueren lo mateix. I veure aquest pobre i miserable Amic, adornat ab aquell manto tan ric i la corona tan hermosa entre los serafins, no hei havia més que mirar, sinó alabar i donar gràcies a sa divina Majestat.

35. Aleshores la majestat de Cristo, mon espòs, me digué: «Dona'm la mà». I la'm prengué. I jo li diguí: «Tota Senyor me don a vós.» I Ell: «Filla del meu cor, digues ab veu alta, que et senten de tot lo món, que lo qui dona més gust a sa divina Majestat és fer totes les coses *pel seu amor*. I an el Pare celestial, diga: “Aquesta esposa mia, l'haveu de deixar estar per a sempre en el puesto a ont està”. I ell respongué: “Fill del meu cor, volgut i amat, així serà com vós voleu ab la mia benedicció”.» I la'm donà. De tot lo qual tenia tanta confusió que, essent així veritat que tota estava en Déu, tenia una consideració tan profunda, que tota em mirava més abscondida que no està lo Infern. I que això era lo que jo tenia guanyat. I no gosar de tanta grandesa i majestat, com jo gosava de mon divino Amat. I ab tot això, ell sempre volia que jo donàs aquell crit tan fort. I jo li representava que miràs que estava en el cor, entre les sues esposes molt quietes, santes i virtuoses, i que no apareixeria bé que em posàs a cridar. I així, que si era de son gust, que em detingués, i sinó que se fes la sua santíssima voluntat.

36. El foc d'amor qui cremava dins del meu cor era tan gran, que tota em consumia. I feia'm tanta força que el meu cor rebentava. I lo Amat me deia: «Jo no he excusada filla ninguna mortificació per tu, i no mirava què diran sinó que passava per penes i afrontes ab molt de gust.» I quan jo sentí aquestes paraules, ja jo no hi podia tenir més. I li diguí: «Amar per més amar lo meu Senyor, que jo no vull escursar mortificacions, ofenses vostres, això sí, perquè la major pena que jo puc tenir és aquesta.» I no em fonc possible

detenir-me més, i diguí ab veu alta: «Jesús dolcíssim» i caiguí desmaiada sobre la terra, del mateix modo que ell estava en la creu. Gràcies ne faç infinites a sa divina Majestat, perquè d'aquí vingueren algunes mortificacions, que és cosa molt del meu gust, i tinc esperances que en vindran moltes més i majors que les passades.

37. Jo no em cansava de dir el *Te Deum laudamus* en acció de gràcies a la beatíssima Trinitat, perquè tot ho trob poc per amor del meu Amat, qui em demostrava que n'estava molt content. I volgué que jo mateixa em ves molt atropellada, maltractada i menospreciada. I me digué: «No temes, que el gra de la mostassa, com més maltractat està dona més fruit i millor. I està segura que, qui té bona ombra, no té por del sol. Tu tens la mia ombra, i el sol no et pot danyar, si tu no hu vols. Vendrà creu, abraça-la i ten valor, que si l'aportes *pel meu amor*, Jo mai te faltaré. Que no hei ha major prova per veure si fan les coses *pel meu amor*, que quan estan alegres i resignats. I poden estar certs que és obra mia, i no engany de l'Inimic. I perquè entengues de quanta estima i valor són les obres fetes pel meu amor, has de saber que totes aquelles ànimes qui han obrat així, Jo les tinc assenyalades en la Pàtria celestial. I aquesta és la major glòria que tenen.» I jo entenia que la gràcia particular que lo Amat concedeix an aquestes ànimes és una llum molt resplendent, qui il·lumina del mateix modo que fa una estrella. I jo la veia an aquesta llum, tan resplendent, que bé se podia alabar el Senyor, qui em deixà dient unes paraules del psalm 33 *Benedicam domino in omni tempore, semper laus eius in ore meo*. I verament n'estava tan olvidada com si no les hagués dites mai, que me n'admirí molt. I mon Amat me digué més: «No tan solament estan assenyalades en la glòria aquestes ànimes, sinó encara mentres viuen en la terra. Si los hòmens les volguessen conèixer, podrien saber molt bé qui són.»

38. De les ànimes qui estan en la glòria, jo veia a mon Amat qui feia unes roses molt hermoses de les obres que havien fetes *per son amor*, i les se posava en el cor. I aquestes roses eren de diferents color, les primeres eren blanques sobre manera i significaven les obres fetes ab pura intenció *per amor de lo Amat*. Les segones eren vermelles, i significaven les obres fetes *per amor de lo Amat*, ab persecucions i tribulacions per mans agenes. Les terceres eren blaves i significaven les obres fetes *per amor de lo Amat* ab zel de l'honra del mateix Amat i la salvació de les ànimes. Les quartes eren verdes i significaven les obres fetes *per amor de lo Amat* ab una fe i esperança molt gran, que mai los faltarà el mateix Amat. I la veritat se diga, que hu fa sempre així. Después que tenia aquestes hermosíssimes flors en el seu cor, les prenia ab les sues santíssimes mans i n'adornava aquella estrella o llum, que aquelles ànimes benaventurades aportaven en el seu pit, que les feia tan hermoses i era tant del gust i agrado de lo Amat, que me digué: «Filla volguda i amada del meu cor, has d'entendre que encara que jo criàs infinites llengües, no dirien lo que açò és, perquè és infinit el gust que em dona.» D'ont se pot inferir quant ditxosa és l'ànima qui arriba an aquest estat de fer totes les coses *per amor del seu Amat*.

39. De les ànimes qui encara viuen en la terra, i lo que fan és *per amor del seu Amat*, lo que puc dir és que la majestat de Cristo, Senyor nostre, féu una congregació de totes elles i les me mostrà. Eren moltes i de tots estats, i d'elles ne conexia algunes i moltes no. I sant Juan evangelista aportava un globo molt hermós en les mans. I la majesta <sic> de Cristo me digué, que fes un acte de contrició i un d'amor postrada per la terra, en nom de totes aquelles ànimes. I después, Ell començà a donar-nos la santa comunió. La primera

a qui la donà (no és poca confusió mia haver-ho de dir) fonc an aquesta pobra ànima, i l'altra sor N. de N. i per orde a tots los qui eren allí. Les hòsties que nos donava estaven adornades de les flors que tinc dit, ab aquesta diferència, que unes tenien flors d'un color, altres de dos, altres de tres, i altres de totes colors, que si jo podia fer veure a totes les ànimes quant hermoses eren, faria impossibles. Perquè tinc per cert, que no farien cosa que no fos *per més amor i glòria de lo Amat*, perquè nos obligà de modo que dir ni que poder fer en acció de gràcies. No obstant això, vaig oferir an el Pare celestial la preciosíssima sang de mon redemptor Jesús.

40. Molta pena tenc i gran llàstima de moltes ànimes qui lo que fan i obren *és per amor del seu Amat*, però quan van guisades a gust de son paladar, perquè d'aquestes me digué mon Amat: «Fillia mia, saps quant de temps dura aquest modo d'obrar? Tot aquell temps que les coses venen a son gust, perquè en passar d'aquí ja fan una mudança molt gran, perquè és molt més lo escàndol que donen que no és lo que havien donat de bon exemple. I perden molt més de lo que havien guanyat, que per mi són unes ferides qui em penetren el cor i em matarien, si pogués morir. I així, si voleu excusar-me aquesta pena, procurau a portar la intenció molt pura i recta. I vos assigur que tot lo que fareu *pel meu amor*, en l'hora de la mort vos donarà gran contento. I lo qui no serà *pel meu amor* ab aquesta pura i recta intenció, vos causarà molta pena. I tal podrà ser la intenció, que molts l'hauran de plorar per a sempre en lo Infern, no es serà perdut per mi, sinó per ells.»

41. *E demanaren-li aquells qui el turmentaven: On és lo teu Amat?* Perquè jo entengués aquestes paraules, me posà mon divino Amat en un desig molt gran d'amar-lo i de què totes les ànimes fessen lo mateix. En tant que arribí a una locura (val més dir-ho així) que em moria, perquè no moria una vegada per cada ànima, sols que totes amassen a mon Amat, qui mirava aquest pobre Amic, tan penetrat i ferit, que arribí a desrremar sang, de lo fort que em *lligaven* les flames d'amor, que eren *aquells qui em turmentaven e demanaven: On és lo teu Amat?* I ell m'estava present, i deixava's veure molt suave i lliberal. I deia'm, que no hei ha *lligam* més fort que lo amor, ni hei ha verdugos qui *aturmenten* tan cruelment com lo amor. «I a mi, més m'*aturmentava* lo amor que Jo vos tenia, que los verdugos qui em crucificaren, que per això el Pare celestial permeté que em diguessen aquelles paraules, tan amargues i pesades per mi, *que abaixàs de la creu i creurien en mi*, que era lo mateix que si em diguessen *on és lo teu Amat?* Qui t'ha deixat de tal modo desconsolat, penat i afligit. I és molta veritat que tenia molta pena i gran aflicció, però de veure la desdita tan gran *de los qui em turmentaven i demanaven on és lo teu Amat?*

42. »Perquè sàpies quanta veritat conté lo que t'he dit, has d'entendre que lo amor que jo vos tinc des d'una eternitat és tan gran, que no tan solament me *turmentava*, sinó que moltes vegades me *matava*, fins que m'arribà a morir. I tu has de ser la ditxosa, qui veuràs lo molt que jo he penat, perquè tinc gust que se sàpia i que s'escriga lo que fins ara no s'és sabut. Jo t'ho dictaré i tu ho escriuràs *per amor de mi*. I està certa que lo que faràs i se treballarà per això està exaltat i estimat. I ho veuràs escrit en el pit de mon Pare celestial ab unes lletres hermosíssimes, perquè són escrites de la mia mà i ab la sang preciosíssima del meu cor. I així, mira el meu cor, i veuràs lo que he penat i passat.» I se descobrí el seu santíssim pit. Jo confés que és menester una gran gràcia de vostra divina Majestat i un gran valor per poder referir les penes tantes i tan grans que heu passades. I essent així que sentia moltes penes de veure les penes de mon Amat, la major pena que jo sentia era

no estar jo d'aquell mateix modo que el veia a ell. I veia'l ab los ossos desconjunctats, de tal modo que n'hi havia alguns qui apareixien que mai havien estat units. La sua presciosíssima carn se deseparava del pit i veien-se les sues santíssimes entranyes, tan plenes de misericòrdia i pietat, que tot se desfeia per nòstron bé. El cor penetrat en tanta manera, que era llàstima molt gran el mirar-lo.

43. Ab tan gran amor nos ama sa divina Majestat, que jo el mirava, tot encès d'unes flames de foc qui lo abrasaven. Era tanta la humilitat que tenia en el seu santíssim cor, que el fonia com fa el foc a la cera. I estava tan rendit i subjecte a les penes, que era cosa d'admiració. I tot per lo molt que sentia que estiguessen tan irritats i empedernits aquells cors contra de qui los havia de perdonar i salvar. I me digué: «No veus que ceguedat de los hòmens, que poc estimen lo que a mi me costa tant, que és la vostra redempció? Què puc dir, ab molta veritat, que des d'una eternitat (del modo que pot ser) estic patint i obrant aquest misteri tan gran i poc estimat i conegut de los mortals, que no els bastava estar olvidats de la sua salvació, sinó que pensaven que Jo m'havia de condemnar. Què poc consideraven lo que tenien? Que no veien les mies obres plenes de caritat i humilitat (dues coses són aquestes que, qui les tindrà, pot estar segur que no anirà a lo Infern). I Jo en veia molts, de los qui estaven ab mi en el calvari, qui ja patien les penes de lo Infern, perquè estaven tan vexats de los dimonis, que no feien nigun cas de les mies inspiracions, essent així que los ne donava moltes i grans, i tan grans que les pedres temblaren. I aquells cors no se rendiren ni aplacaren (mira el dany que fa a una ànima tenir la voluntat poc rendida i mal inclinada). I perquè lo amor que vos tinc és tan gran, per això sentia tant la perdició *d'aquells qui em turmentaven i demanaven: On és lo teu Amat?* I el meu amor no cessava de clamar i donar veus moltes vegades dient: *A on és lo meu Amat?*

44. »Ah filla del meu cor, què tenen de profunditat aquestes paraules *a on és el meu Amat?* Filla, ja saps que t'he dit, que *el meu Amat* és el Pare celestial i, per conseqüent, heu és també el Gènere humà. Per això responia i deia: *Vei-lo vós ací, en lo sofriment que em fa haver de mos turments, i multiplicació de mes amors*, que com jo veia aquelles ànimes i moltes més, qui se volien condemnar (que aquesta és una enfermedat, que no la té sinó el qui la vol), volia remediari-ho a costa de la mia sang, per dar gust en el Pare celestial, mon Amat. I això era *qui em multiplicava mes amors i el sufriment de los torments* que passava. I passava'ls ab tant de gust que, si fos estat necessari, los hauria sofrits fins a la fi del món, sense nigun reparo. Essent així veritat, que la menor pena que passí, bastava per a redimir infinites ànimes, si les hagués creades. I no obstant això, volguí passar-ne tantes fins a morir a una creu pel gran amor que vos tenia, qui m'obligà fins a tenir el cos tot disjunctat, per unir-vos tots en mi. I t'ho dic perquè hu sàpien los hòmens, i vègien lo que em deuen servir, alabar, estimar i amar. I tot purament *per amor de mi*, que és lo qui més me satisfà. I perquè sàpien també mateix, que no passaran pena ni treball que jo no l'hàgia passat primer per lo amor que tenia an el Gènere humà, que era *el qui més me turmentava i demanava on és lo teu Amat?* Per això t'he posada a tu en tan gran incendi d'amor i desig de salvar totes les ànimes, com has dit i diràs.»

45. Altíssim Senyor, amat de l'ànima mia, jo som l'escòria més sùcia i inútil del món. I així, quant és de ma voluntat. I la confusió que tinc. M'abscondiria baix de la terra primer que haver de dir les vostres grans misericòrdies, però per fer la vostra santíssima voluntat, diré lo que podré, ajudada de la vostra gràcia. I així dic que em posà mon Amat en una unió tan gran, que em llevà totes les forces corporals. I restí molt de temps desmaiada,

però un modo de desmai que bé puc dir que estava en la glòria, i que no hi havia més cel del que jo gosava. Perquè gosava del ser immens i infinit de Déu omnipotent, ab tanta hermosura i claredat, que veia en aquella immensitat de Déu. I tan regalada, que moltes vegades diguí: «Senyor, això no és per mi.» I ab tot això, volia més Déu, per lo molt que és amable i lo molt que el vull amar a ell, i niguna altra cosa, qui no sia Déu. I perquè és Déu, i un Déu tan bo, que volgué (com tinc dit) que volgué descobrir-me les sues santíssimes entranyes. No sé si pot dir-se més? De què restí tan fora de mi i ab tan gran sentiment que, si hei havia pena més gran que morir, diria que és la que jo sentia, perquè lo Amat tirava tan fortment aquest pobre Amic, que el desunia del cos. I per les sues mans me dava moltes ferides, qui em penetraven el cor. Al fin, tingué gust de deixar-me gustar les penes, que jo li veia passar a ell mateix, del modo que tingué gust.

46. *E demanaven-li aquells qui el turmentaven: On és el teu Amat?* Per més declarar-me la profunditat d'aquestes paraules, me posà mon Amat en uns temors molt grans de no fer cosa, qui no fos molt del seu gust. I per mi és una pena, que no la puc tenir major, sols pensar que hàgia d'ofendre a mon divino Amat. I encara que, generalment, de fer coses temia, però en particular lo que més pena em donava era un reparo que comencí a tenir, si aquest exercici de lo escriure seria del seu gust o si seria ocasió de dar-li disgust. Essent així veritat que l'experiència i intel·ligència que en tinc és que aquesta és la sua voluntat. I ab tot això, tenia tant de temor de disgustar-lo, que el meu cor no podia consentir a tornar escriure més, tota penes i tribulacions, los ulls plens de llàgrimes i plors, sens poder-se detenir. I d'aquesta manera passí molts dies, i tot açò venia de lo amor que tinc posat a totes aquelles coses qui donen gust a lo Amat, i del cuidado que tinc també de no fer cosa, qui no sia per més i major glòria de sa divina Majestat. I aquest amor i cuidados *eren qui em turmentaven i demanaven: On és lo teu Amat?* Qui em digué: «Així mateix estava el beato Ramon, quan escrigué aquest càntic, essent així que és tan sant com qualsevol de los qui tenen veneració, rendeix-te però a lo que fa la Isglèsia santa.»

47. Jo estava admirada, perquè no pensava en tal cosa de modo nigú. I lo Amat me digué més, que era sant molt a son gust i que los seus escrits eren molt a son gust, i molt profitosos per les ànimes. Jo més m'admirava i em suspenia, reparant si escriuria aquestes coses, que lo Amat me deia. I ell me digué: «Jo vull que hu escrigues, i digues que és sant molt a mon gust, i que los seus escrits són a mon gust. I poseu del modo que dic.» I jo el veia en la Glòria, molt exaltat i estimat. I tenia en el pit una creu vermella, que significava el gran amor ab què havia desitjat que totes les ànimes amassen a lo Amat. I també me digué que, per les moltes i grans persecucions que tenia, li donava aquella glòria tan gran. També vaig veure que aportava en el cap una corona molt resplendent, tota plena de raïos qui despedien una gran llum, casi de la color del sol. I me digué mon Amat, que tot allò significava la gran llum que el beato Ramon havia donat a la Isglèsia, i que totes aquelles coses m'havia manifestades, no per anar contra la sua esposa, la Isglèsia, sinó perquè vessen i entenguessen los hòmens que és sant molt del seu gust, estimat de la sua santíssima Mare, i aplaudit de tot el cel. Així heu entenc i heu puc dir, perquè (per gràcia de mon Amat) l'he vist moltes vegades i sempre l'he vist d'aquesta mateixa manera. I per això, l'he suplicat que nos sia intercessor a Déu nostro Senyor, que nos don acierto en tot en aquesta vida per gosar-lo en l'altra. Així sia. Amèn.

48. Esto és lo que voldria i desig per totes les ànimes, per lo molt que mon Amat me dona a conèixer què cosa és Déu, tenir a Déu, gosar de Déu i viure en Déu, nostro Senyor. I del

modo que em trob i visc en Déu, no sé si níguna ànima ho podrà creure ni pensar, perquè ha feta una amistat tan gran ab aquest pobre i miserable Amic, i em té tan regalada, que moltes vegades li dic: «Senyor, d'ont a mi tant de bé? Ja veig que tot és misericòrdia que usau en mi. I per això mateix vos suplic que faceu sacrari de la mia ànima, perquè estigueu sempre en mi.» (I és que, en aquesta ocasió, lo estava mirant en l'hòstia que un sacerdot qui deia missa, havia consagrada). I ell me respongué ab un amor molt gran, i digué: «Amic del meu cor, no tens que tèmer, ni reparar en lo que m'has demanat, que Jo sempre faç sacrari de la tua ànima, i estic en ella, així com me veus [ací](#).»

49. Certament que moltes vegades, quan estic ouint missa, no veig el sacerdot qui el diu, sinó que estic ab tota l'atenció que puc. I és cosa rara i particular, que la veig celebrar en lo interior de la mia ànima ab tanta solemnitat, que és cosa d'admiració, perquè veig allí la majestat de Cristo sacramentat, qui em causa tals efectes que no se pot dubtar de la sua presència, perquè em trob tota plena del santíssim sagrament, qui despedeix de si tanta dolçura i suavitat, que moltes vegades no la puc tolerar. I estic en Cristo sacramentat de tal modo, com si en aquell instant lo hagués rebut, encara que hàgia alguns dies que no he rebuda la comunió sacramental. I ha molt de temps que em trob d'aquesta manera, i a algú li apareixerà que dic molt, i hei ha molta diferència del dir en el gosar. Al fin són obres d'un Déu qui no tenen igual, i basten per admirar a qualsevol qui hu pogués veure i entendre. Solament la indiferència en què m'ha posada és tan gran, que per mi (apareix) que no hei ha altra cosa en el món que Déu, amar a Déu i patir per amor de Déu, i que totes les ànimes, ab més cuidado, amassen a tan gran Senyor, qui m'ha posada en aquesta igualdat tan gran. I cada dia aumenta més.

50. Me digué mon Amat que, quan el beato Ramon escrivia aquestes paraules, estava tot encès i abrasat d'amor. Qui li causava un temor molt gran, *qui li preguntava: A on és lo teu Amat?* Com si li digués, si tu ara fesses alguna cosa contra el seu gust, *a on és lo teu Amat?* I aquesta consideració lo tingué alguns dies en tanta pena, que no és possible poder-ho explicar. Perquè aquest temor és fill de lo amor qui és tan zelós, que sempre està fent centinella, preguntant *a on és lo teu Amat?* Perquè ni un instant no voldria apartar-se d'ell. I encara que li pareix impossible el poder-se'n apartar, per altra part lo amor no deixa reposar el pobre Amic, tot llàgrimes i plors, suspirant per lo Amat. I com més lo té, més lo cerca i més lo mira. I com més lo mira, més lo ama. I com més lo ama, més lo tem perdre, encara que sempre confia en la sua infinita bondat.

51. D'aquesta mateixa enfermedat se sentia ferit aquest pobre i miserable Amic. I la medicina que lo Amat li donà per a curar-lo fonc posar-lo en una una resignació i conformitat en la sua santíssima voluntat tan gran, que no hei havia cosa per pesada i amarga que fos, que no fos lleugera i dolça per mi, suposat ho passava per amor del meu Amat. I aquesta resignació és un testimoni molt evident de les obres de Déu nostro Senyor. Per això, *respòs lo Amic: Velvós ací en la multiplicació de més amors, i en lo sofriment que em fa haver de mos turments.* Així m'ho digué el meu Amat, que aquesta resignació i el dolor i contrició de los pecats és qui fa dir a lo Amic, ab molta alegria i veritat, *velvós ací an el meu Amat,* perquè solament Ell és el qui pot alegrar una ànima i altri no. A lo menos, solament les coses de Déu són qui duren i tenen permanència, perquè les coses dels dimonis no permaneixen, sinó que passen ab molta brevedat. I així, encara que algunes vegades vullen posar una ànima en alegria, pau i quietud, dura poc, i si l'ànima vol estar advertida, ho coneixerà molt prest, perquè lo Inimic té tanta maldat, que

encara que vulla, no pot fer cosa bona. I també mateix (me digué mon Amat) perquè lo Inimic no té poder en les ànimes qui fien de mi i estan resignades i conformades en la mia santíssima voluntat.

52. «Aquestes ànimes són (deia el meu Amat) qui poden dir: *velvós ací* an el meu Amat, tot amor i caritat, tot bondat i humilitat, tot benignitat i lliberalitat, tot misericòrdia i pietat. I tan enamorat de les ànimes que, per dar-se tot a elles, el seu cor no tingué mai repòs fins que se fonc sacramentat. Digués més, filla, *velvós ací* al meu Amat menospreciat, maltractat, injuriat, afrontat i venut per un de lo apostolat. Ah, filla mia, quantes vegades me venen en les religions, no per trenta diners com Judes, sinó per una vana i ruïna estimació! Tot és poc amor que tenen a la sua ànima, i a mi no gens. Aquesta necessitat has d'encomanar molt a mon Pare celestial, i pregar-lo que la vulla remediari, perquè és cosa digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. I per obligar a los hòmens (f. 315) digués més *velvós ací* an el meu Amat, donat per loco, assotat i coronat d'espines. I Jo diré ara, i què més voleu de mi? que si podia fer cosa més gran que unir la naturalesa divina ab la humana, la faria. (I pots estar certa que açò és lo més principal i lo més que he pogut fer), sols per obligar a los hòmens que visquessen de modo que poguessen dir lo que a mi me dona tant de gust: *velvós ací* an el seu Amat, tot llagues i penes que aporta per mi.

53. »Aquestes paraules, a les ànimes qui viuen en la terra, los donen una gran alegria, pau i quietud; i a les del cel, una gran glòria. I pel contrari, a les ànimes de l'Infern, los donen grandíssima pena, en particular an aquelles qui en aquesta vida fingidament obraven per amor de lo Amat, perquè aquells qui els turmenten, que són los dimonis, los demanen *a on és el teu Amat?* I com no poden respondre *velvós ací*, perquè no em veuen, per això tenen tan gran pena. I, si em vessen, la tindrien major, perquè em veurien jutge rigorós i irat, qui per a sempre los he de condemnar i castigar. Filla del meu cor, no temes, escriu lo que veus de los condemnats i poseu a la vista de los mortals, per veure si lo que no fan *pel meu amor*, a lo menos ho faran per temor, encara que és veritat que molts fan burla d'aquestes coses, que és una gran desdítja per ells, i sinó, mira com estan.» I jo els veia, com a perros rabiosos, qui uns a los altres se despedaçaven ab un gran cruixir de dents, ab la cara molt feia, i la vista tan espantosa, que si hu vessen faria tremolar tot lo món. I los dic ab tota veritat, que ab breu temps he vista tanta misèria, que no se pot ponderar. Quina desdítja ha de ser per una pobra ànima, qui tinga de veureu per tota una eternitat. Bé li podem dir pobra ab tota veritat.

54. Me digué mon Amat: «Filla, mira la dítja que tu tens.» I és molta veritat, bondat infinita, perquè em trob tan assistida de vostra divina Majestat, que puc dir: «Joestic en el cel, per l'experiència tan clara que tinc de lo Amat, que bé puc dir que sempre està en mi.» I aquestes paraules que em deia mon Amat, casi m'acabaven la vida dins un mar gran d'amor, que per això me prengué en los seus santíssims braços, i donà'm una beguda tan suave que, si bé me desmaiava tanta suavidad, però donà'm tanta força que poguí *respondre a los qui em turmentaven i demanaven a on és lo teu Amat? Velvós ací en la multiplicació de mes amors, i en lo sofriment, que em fa haver de mos turments.* Los efectes que em causà aquesta beguda foren un gran desig d'amar i més amar a sa divina Majestat, i altre de patir grans coses per son amor. El primer *multiplicà de tal manera mes amors*, que estava tota foc qui em cremava, abrasava i consumia. Al fin, me disrritia i moria, sens poder dir altra cosa, sinó amar i més amar en tant d'incendi d'amor, que lo

menos que jo hauria fet (si fos estat possible) seria anar per totes les parts del món, sempre clamant i dient: «Ànimes, amar i més amar a nòstron Déu omnipotent, sens temor niguens treballs ni perills de morir; ans poder-ho alcançar fora estat per mi una grandíssima ditxa.» Lo altre desig de patir era tan gran, que tenia ànimo i valor (ab la sua gràcia) d'abraçar i patir tot lo que han patit i patiran totes les creatures per tota una eternitat. I tot per més glòria del meu Amat, però sempre molt rendida i conformada ab la sua santíssima voluntat, perquè no volia altra cosa sinó dar-li gust.

55. Quan mon Amat me tingué en aquesta unió tan gran, me digué: «Filla no em pots donar més gust del que em dones, ab lo rendiment tan gran en què estàs.» I jo li responguí, que no era molt, perquè tot és obra de la sua santíssima mà, qui està tan lliberal ab aquesta pobra ànima, que bendita i alabada sia per tota una eternitat, per les obres tan grans i de tanta misericòrdia, com fins ara ha fetes i per les que farà. I voldria fer-li'n infinites gràcies, per ser ell qui les mereix, perquè em té tan obligada, que si no era la confiança tan gran que tinc en la sua bondat, les mateixes gràcies tantes que em fa arribarien a desmaiar-me, com veig en ell tanta lliberalitat i en mi tanta misèria i ruïndat. I lo qui més me dona pena és que no me'n sé esmenar, açò és qui em penetra el cor, que sols de pensar en cosa que se puga ofendre el meu Amat, és tan gran el sentiment que tinc, que vinc a punt de rebentar. I, si em diguessen una ofensa has de fer contra sa divina Majestat, el meu cor esclataria sens niguna remissió, tant com tot açò és lo odi que tinc a tot allò qui pot disgustar el meu Amat.

56. «Filla (digué mon Amat), ara que tu has dit lo que has volgut, Jo et vull dir lo que has de fer per conservar la gràcia tanta que et doní, quan renovares los vots en les mies mans, que ja saps que són moltes les mercès que t'he fetes, i m'atur de fer-te'n continuament. I així, el modo de viure que has de tenir és començar novament a ser religiosa i esposa mia, i procurar a ensenyar més ab les obres que ab les paraules. Així com jo, qui era mestre, i ensenyava més ab les obres que ab paraules. Açò és lo qui importa, i heu has de fer per amor de mi qui som ton Amat. Quan te queixaves en mi i em deies que ets molt ignorant, i que tenies tanta confusió d'haver de referir aquestes obres tan grans, i que no era per tu, deies molta veritat, però també és veritat que Jo puc fer tot lo que vull, i d'una pedra puc fer un savi, i d'un savi una pedra. I el millor tesor que tinc lo puc posar en el lloc més ruí del món. I estarà ben fet perquè heu faç jo. De lo que tu ignores no te'n demanaré compte, de lo que saps, sí i rigurós. Procura amar-me i servir-me i deixar-te.» *Laus Deo.*

f. 316 *Dialogació i càntic d'amor núm. 53*

Dix lo Amic al seu Amat: «Jo nunca fogí, ni em partí d'amar-te des que t'haguí conegut, que per tu, i en tu, e ab tu, fui onsevulla que fos». Respòs lo Amat: «Ni Jo des què tu m'haguist conegut e amat, no t'he oblidat, ni fiu contra tu, ja mai engan ni defecte.»

1. El dia de sant Tomàs apòstol estant en l'oració de mitja nit, me digué mon Amat: «Filla, aquest càntic fundarem i declararem sobre aquelles paraules de lo evangeli *Beati, qui non viderunt et crediderunt*, perquè el mirar i conèixer de lo amic el beato Ramon era per fe, i aquest modo de conèixer lo posà en tals flammes d'amor, com tu mateixa experimentaràs i podràs dir.» I en el mateix instant, me posà en tal incendi, que em trob plena de confusió d'haver de dir i escriure una obra tan gran, però cosa rara que en el mateix temps que

estava reparant haver-ho d'escriure, vaig veure la majestat de Cristo, qui prengué paper i ploma, i va-hi⁹⁸ donar la sua santíssima benedicció. I me digué: «Tu no has de fer més que pendre la ploma i el paper, i deixar l'ànima per mi, que com és cosa tant del meu gust, ja diré Jo lo que has de fer per imitar a lo Amic, qui en tot anava molt ajustat per imitar-me a mi, que és lo que tu desitges. I podràs dir així com ell: “Jo nunca fogí, ni em partí d'amar-te des que t'haguí conegut”».

2. Quan lo Amic arriba a dir aquestes paraules està dins d'un incendi d'amor, com la sarza⁹⁹ de Moisès dins d'aquelles flammes, qui s'abrasava però no moria, per això diu: «Ni em partí d'amar-te.» I també mateix, perquè el foc de lo amor el té lligat i el posseeix de tal modo, que encara que lo Amic volgués *partir-se* de lo Amat, al parèixer, no podria ni seria possible. D'aquesta manera, me té lligada mon espòs Jesús, volgut i amat de l'ànima mia, i és de modo que tinc un incendi de foc qui m'abrasa. En tant que algunes vegades he vist alguns forns molt encesos de foc material, però les sues flammes i ardor no tenen comparació alguna ab les que jo ara actualment sofresc del foc del divino amor. I a V.M. li apareixerà que dic molt, i és així veritat, però pot estar cert que, de moltes parts de lo que en si és, no en dic una, perquè és en tanta abundància, que tinc a una mà (no dic el que tinc en el cor, que això seria impossible creure-hu) si lo aplicassen a la cosa més freda del món l'escalfaria, de modo que mai més seria freda. I això no hu dic sens experiència, que per no ser enfadosa no m'allarg més. I basta lo que tinc dit perquè entenga la perfecció en què m'ha posada mon divino Amat, per lo que tinc de declarar i explicar.

3. No se contentà mon Amat en deixar-me així com tinc dit, sinó que em posà dins del seu santíssim cor i me digué: «Aquesta és la verdadera sarza, que ja t'he dit moltes vegades que tu ets per mi un segon Moisès.» I en aquesta divina sarza me volgué dar la comunió espiritual, que jo antes li demanava. I per això dispongué que sant Juan evangelista la'm donàs ab molta solemnitat. I hei assistiren la mia gran senyora Maria santíssima, el patriarca sant Josep, lo arcàngel sant Rafel, i lo àngel de la mia guàrdia, qui cantaven tan regaladament que no sé dir la suavitat que tenia aquella música celestial. Oh gran Déu d'amor, què diré de la vostra bondat? Sinó que és gran sense fi. I per això mateix, me digué que aquestes paraules *no em partí d'amar-te des que t'haguí conegut*, corresponen a les paraules de la doctrina cristiana, qui nos ensenyen el fi perquè és creat lo home, que és per conèixer, amar i servir a Déu nostro Senyor en aquesta vida, i després gosar-lo per tota una eternitat en l'altra, que és la benaventurança.

4. Jo diria que lo Amic qui arriba an aquesta felicitat, té en aquesta vida la benaventurança, i que lo Amat fa per ell més de lo que t'he promès. Per això diu *Beati qui non viderunt et crediderunt*, perquè té a Déu, veu a Déu i gosa de Déu ab tanta claredat, que pot dir que està tot en Déu nostro Senyor. I en prova d'això, me digué mon Amat: «No hei ha més Déu ni més humanitat en l'hòstia consagrada que tu tens ací, i m'hi tens tot així com som.» I a dir la veritat, posí tota l'atenció que poguí, per veure si coneixeria que no fos així com m'havia dit. I mirava el santíssim Sagrament (que sia alabat per a sempre) i la mia ànima tenia lo mateix que jo mirava sens ninguna diferència. I així veia que era ver lo que m'havia dit el qui tot és veritat, bondat, suavitat, amor i

---

⁹⁸ Fragment fosc, escriu 'vai donar'. Sembla fer referència al paper i ploma.

⁹⁹ Escriu 'sarze'.

lliberalitat. I més me digué, que per això en la Cena va dir *Desiderio desideravi*, que és com si digués que d'un temps, qui no té principi, havia desitjat el sacramentar-se per habitar i estar en les ànimes qui tant li havien de costar. Per això a lo Amic qui tant de veres havia desitjat complir en lo fi perquè era creat, que és conèixer, amar i servir a son creador, lo posà en aquella divina sarza, a ont s'encenia i abrasava d'amor, sempre més amant i més gosant a son divino Amat. I així no és molt que digués: *des que t'haguí conegut no em partí d'amar-te, que per tu, en tu, e ab tu, fui onsevulla que fos*. Com si digués: *des que et vaig creure, per tu, en tu, e ab tu fui*, que és lo que signifiquen aquestes paraules *Beati qui non viderunt et crediderunt*.

5. Aquesta fe tan gran ab què lo Amic confessava i creia al seu Amat, li causava aquesta generositat d'ànimo ab què parlava, *que per tu, en tu e ab tu fui onsevulla que fos*, com si digués: Estic prompte en qualsevol temps i en qualsevol hora a donar la vida pel meu Amat, filla, i per aquestos diguí Jo: *Beati qui non viderunt et crediderunt*, perquè són unes paraules qui em donen tant de gust, que vull que vègies el fruit que donen. I en el mateix instant, ja vaig veure a mon Amat, qui del cor d'aquest pobre Amic va fer un jardí molt hermós i ben posat, a ont hei havia tota manera d'arbres, qui tenien molt de fruit. I me declarà que aquest jardí representava la Pàtria i Jardí celestial, que per això hei havia tota manera d'arbres que significaven les virtuts i el fruit que donen, dient-me: «En el teu cor hei ha d'haver totes les virtuts. I per això és menester que sies molt vigilant per alcançar-les. I veuràs Jo com pos el fruit que donen.» I aquí mateix vaig veure una multitud d'esperits celestials en la majestat de Cristo, qui digué: «Cantem». I tots lo seguiren i cantaven *et in terra pax hominibus bonae voluntatis*. Una música tan suave, que no se pot explicar, però se pot creure que és molt més de lo que dic. Basta que cantàs sa divina majestat Cristo, Senyor nostre, qui tota em treia de mi. Lo menos que puc dir és com jo estava. Lo que sé dir és que mon Amat m'havia posada a son gust, que era una cosa molt rara i particular. Jo no entenc la ditxa tan gran que tenia, lo que sé és que tota em desfeia i que el meu cor esclatava d'alegria, sens poder detenir-me de dir moltes vegades *laetatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum domini ibimus*. De què vaig entendre el gust tan gran que té lo Amat en lo Amic, qui li diu *que per tu, en tu e ab tu fui onsevulla que fos*.

6. Me digué mon Amat: «Aquestes paraules són qui m'han obligat a néixer pobre i anihilat, per poder respondre a lo Amic i habitar en ell ab lo amor i lliberalitat que tu veus. I així digues: *in domino confido etc. spes mea domine a juventute mea*, que aquella esperança que tu tan fortment tenies posada en mi des de la tua juventut, que ni penes, ni persecucions, ni menosprecios (bé n'hi havia gràcies an el Senyor) foren bastants a fer-te dessistir d'esser religiosa i esposar-te en mi. És qui m'ha obligat a fer lo que faç per tu, perquè som tan agraït, que lo que fan per mi, en particular, de confiar en lo meu poder infinit, no me n'oblit mai. I perquè vègies que és així com Jo dic, te faç senyora del meu cor, i el te vull donar en les tues mans.» Quan jo vaig veure que volia posar aquell santíssim i hermosíssim cor en les mies mans tan pecadores, tinguí tanta confusió, que estava feta un mar de llàgrimes, ab tant de sentiment, que el meu cor venia a punt de rebotar. I reparava a pendre aquell infinit tresor, i deia-li: «Senyor, no és que no el vulla, antes lo vull i lo estim moltíssim. El reparo que tinc és que em trob indigna de tant de favor, però aquí estic, rendida a los vostros santíssims peus, faça's la vostra voluntat.» I aleshores, ell me donà la sua benedicció i em posà el seu santíssim cor en les mies mans.

7. Si jo hagués de dir lo que sentí en aquesta ocasió, no acabaria mai. I així diré tan solament que aquest santíssim cor estava adornat d'unes flors molt belles i hermoses. I me digué mon Amat, que eren aquelles penes i mortificacions que jo havia passades per alcançar lo estat d'itxós de religiosa, i que les me feia veure perquè les miràs. I que així mateix havia de mirar a les ànimes, sens olvidar-me mai de pregar per elles, perquè s'aparten de pecar i el servesquen. «I això és lo que has de procurar, perquè ets molt afavorida i particular. A sant Juan evangelista, és veritat que el vaig reclinar an el meu pit, que és una finesa molt gran, però això d'haver-hi dàdives és ratificar i lligar les amors entre lo Amic i lo Amat. I el cor és lo més presciós que se pot oferir i donar, perquè los afectes comencen en la voluntat, i se perficionen en el cor. I perquè vègies que és així, quan se va obrar el misteri de la Redempció, fonc per un acte de lo enteniment del Pare i un de la mia voluntat. I un afecte del meu cor que jo tenia tan gran d'obrar aquest misteri, que en el mateix instant que fonc concebut i el meu cor pogué patir, ja començà a suar i brollar sang, i durà tota la vida fins que em donaren la llançada.

8. »Tot açò vull que hu digues i escrigues, perquè importa molt que vègien los hòmens el desig que Jo tenia de redimir-los quant gran era, pues que me causava tals efectes an el cor, des del primer instant que jo uní la naturalesa humana a la divina, com t'he fet veure ab molta claredat. I si més prest hagués pogut patir, més prest haguera patit, pel gran amor que vos tenia, que lo amor fonc qui em va obrir el cor més que no el ferro de la llança.» Tot això conté tanta veritat, per lo que jo puc dir, de lo que me manifestà mon amat i volgut espòs Jesús, que jo el veia del modo com estava, mort en la creu, i la sua hermosíssima cara i tot el seu santíssim cos, estava molt blanc. Al fin era difunct, la cosa més pia que se puguen imaginar. I en lo seu interior, veia la divinitat, qui estava en aquell tabernacle de la santíssima humanitat. I el seu santíssim cor tot una flamma d'amor qui lo abrasava, tan ple de sang, que apareixia que havia de rebentar. I casi podria dir que fonc així, perquè lo amor li feia tanta força i violència, que el va obrir de par en par. I vaig veure en aquell santíssim cor, ab lletres d'or molt hermoses, escrites aquestes paraules: *que per tu i en tu, e ab tu, fui onsevulla que fos.*

9. Me digué mon Amat que aquestes paraules són de les coses més de son gust, en què una ànima se puga exercitar. I, si les diu ab tota veritat, bé se pot tenir per d'itxosa, i que tot el cel i la terra poden donar gràcies per ella, perquè és arribada a tal estat, que no se pot dir ni explicar. Com pot dir aquesta pobra ànima, qui sols la majestat i grandesa que veia en el santíssim cor de son Amat, era la cosa més bella i hermosa que se puga mirar. Moltes altres coses me manifestà sa divina Majestat, que no les sé referir de modo nigú. Per esser tan altes, el meu discurs no les sap declarar. I encara que les veig i les entenc, no sé dir lo que és per ser cosa tan gran. Lo que sé dir és que de veure tan gran tesor, restí de modo que no sabia lo que m'havia de fer, però vaig adorar i alabar aquest gran senyor, i moria de desig d'amar-lo més (si fos estat possible) de lo que fins ara lo han amat i lo amaran per tota l'eternitat. En tant que, moltes vegades, arribí a dir: «Senyor, si no em donau medi, ab què jo vos puga més amar i fer totes les coses per més gust de vostra divina Majestat, no puc estar, perquè encara que m'agrada que totes les coses sien fetes a vòstron gust (i és veritat) però no em satisfà del tot, perquè voldria que tot lo que tinc de fer, i que han de fer totes les ànimes que haveu creades, sempre fos per més i sempre més gust vostro, perquè ho mereixeu.»

10. Pot-se veure cosa més particular, que veure suar i brollar de sang el santíssim cor de Cristo Senyor nostro? I això li durà tota la vida (com tinc dit) fins que ab la llança li obriren el costat, que acabà de desrremar-la tota i después restà aquell santíssim cor de la mateixa manera i ab lo mateix color de difunt que tenia la santíssima humanitat. I aquell incendi d'amor, qui lo acabà d'obrir, restà en el mar immens i infinit de Déu nostro Senyor, que era la cosa més bella i més gran que se puga veure ni pensar. I me digué sa divina Majestat: «Filla, Jo som la divina essència, que ningú pot entendre lo que és, sinó Jo. Ja veus quanta profunditat tenen aquestes paraules *que per tu i en tu, e ab tu, fui onsevulla que fos!* Ditxós lo Amic qui les arriba a dir ab tota senzillès de cor, perquè el posen en aquest mar immens de la mia gran bondat, a ont gosa i veu tant de bé, que no sap dir lo que veu, lo que té, ni com és. I algunes vegades, a ont és, perquè pot tant la mia gràcia, que el transforma en mi. I així no t'admirs, si tantes vegades torn a referir aquestes divines paraules *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos.*»

11. La confusió que jo tenia i el coneixement de la mia ruïndat era tan gran, que no trobava nigú ab qui poder-me acomparar, ni el mateix Llucifer trobava tant mal com jo. I per això, del millor modo que podia, li suplicava que ab una flamma del divino amor, me consumís de modo que em reduís a cendra, i la desrremàs de modo com si no n'hi hagués haguda mai. I això desitjava i demanava, perquè trob convenient que no se tinga memòria de mi, ni a poc ni a molt, basta que haja ofès a un Déu tan bo, ab pecats tan graves i tan abominables, que tinc per cert que com aquestos, no se n'han fets mai. Pobra i desdixada de mi, en què pensava jo quan vaig ofendre aquest altíssim Senyor? Què poc coneixia jo què cosa és Déu? Tan digne de ser alabat i quant deu ser menospresciat i avorrit el pecat. Bé tinc que plorar i sospirar per tota ma vida, ara que heu conec. Per això sempre deman an el Senyor que no permeta que ninguna ànima arrib a la desdixta que som arribada jo, ab una pena i sentiment tan gran que té el meu cor, que és un portento no acabar la vida moltes vegades, si moltes vides tingués, de dolor i repentiment d'haver pecat.

12. D'una cosa pot estar cert, i li assigur que és més lo que tinc en el cor que lo que diré ab paraules. I és que ab major gust escriuria mos pecats, que no les gràcies que Déu me fa. I no haver-los escrits ja és perquè l'obediència no em dona lloc. Plàcia a sa divina Majestat que heu pos en el cor de V.M. per més glòria sua. I voldria que los fes llegir a tot lo món, perquè tot lo món sabés la mia maldat. A lo menos li suplic per la preciosíssima sang de mon espòs Jesús, que sempre que haja de parlar de mi, diga primerament tots los meus pecats, que aquest és el meu gust. I li torn a dir, que té llicència tan llarga com voldrà. I així diga la mia maldat així com la sap i jo li he dit que, si jo en sabria dir més, més ne sabria V.M., perquè tot lo que he sabut, tot l'hei he dit a V.M. I después li suplic, que a tots los qui hu dirà, los don una llicència general de poder-los dir a tot lo món. I això ho dic ab tanta veritat del meu cor, que apareix que ha d'eixir de mi i anar an el paper per ajudar-me a escriure lo que li dic. Tant és el desig que tenc de què se sàpia la mia gran maldat. I estic admirada que hei haja persona qui puga tenir a confessar-me. Per això, quan arrib a los peus de V.M., la primera cosa que faç és suplicar-li, si em farà caritat de confessar-me, que és la major que em poden fer. El Senyor tot ho satisfarà pel seu gran amor.

13. D'aquesta manera em trobava tota penes i tribulacions, de tal manera que apareixia que no hi havia afectes de patir, d'amar i de tribulacions, que no se trobassen en mi. I después de tantes exclamacions i peticions, veure lo amor tan gran ab què lo Amat me

tractava, era la cosa més bella que se puga pensar. Sols les paraules de carinyo que em deia, no m'és possible poder-la referir. I no li bastà això, sinó que em manifestà el misteri de la beatíssima Trinitat. I vaig veure el Pare celestial, qui estengué los braços, que apareixia que havia d'abraçar tot lo món, i me digué: «Filla, Jo no puc fer més que abscondir-te dins del cor de mon Fill volgut i amat.» I en el mateix instant, me trobí dins aquell santíssim cor, que jo veia ubert, i en el mateix punt lo tancà. Qui podrà dir les delícies i regalos que aquest pobre i miserable Amic gustava en aquesta ocasió? I el Pare celestial, qui em deia que tot aquest bé me venia d'haver dit moltes vegades *que per tu, i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos*. I jo veia ab molta claredat que era així. I sentí una veu qui digué: *misserere mei Deus, secundum magnam missericordiam tuam*. I estava tan tota en mon Amat, que no sabí qui era el qui havia clamat de modo ningú. I mon Amat me digué: «Torna a clamar i digues per totes les ànimes *misserere mei Deus secundum magnam missericordiam tuam*». I aleshores advertí que era aquest pobre Amic el qui havia clamat.

14. Ja he dit que el santíssim cor de la majestat de Cristo tota la sua vida suà i brollà de sang. I d'aquest modo lo'm manifestà a mi, i me digué que aquella sang desrremava per les ofenses que li feien. I segons eren les ofenses, eren menos o més copioses les gotes que desrremava. I jo veia lo arcàngel sant Gabriel, qui ab una tovalla blanquíssima, recollia aquella preciosíssima sang. I después, agionollat a la presència del Pare celestial, la oferia per aplacar-lo del gran sentiment que tenia de les ofenses qui, ab major abundància, feien desrremar la sang an aquell santíssim cor. I me digué mon Amat que aquestes són los agravis que se fan a los sacerdots, que Jo heu sent molt. Per això digué: *nolite tangere Christos meos*. I en això tenen los hòmens gran falta, perquè són arribats ja que no fan diferència de los hòmens ordinaris a los sacerdots. Veritat és que hei ha alguns sacerdots, qui se tracten ab molta familiaridat ab los seculars, que és gran llàstima i ho sent molt mon Pare celestial.

15. «Ah, filla, el cor m'esclata de pena de lo que et tinc de dir. Molts sacerdots són, que trobaràs en tals llocs i en tals habitacions, que molts hòmens seglars i de poca reputació no hi gosen estar. I ells allí, riuen i folguen com¹⁰⁰ si fossen uns pobres desdixats. I vertaderament, se pot dir que són pobres i desdixats a la presència de mon Pare celestial, però per sa culpa, que lo estat que tenen en quant a la dignitat sacerdotal, no pot esser més alt ni més gran, i ells la menosprescien i la posen baix los peus de los seglars. I no hu fan per humilitat, sinó per profanidat i d'això ne té el meu cor tanta pena, que ve a punt de rebentar. I lo pitjor és que moltes vegades, per afirmar alguna cosa que diuen, que seria millor callar-la, diuen: “*com som sacerdot*”. Filla del meu cor, en tota la mia Passió, no he patida pena més gran que aquesta i, si podia patir, la sentiria totes les vegades que jo sent aquestes paraules, perquè és valer-se de la mateixa dignitat per a profanar-la. I les demás vegades, d'aquí se n'aniran a dir missa. Mira quin efecte los pot causar el bocado que los tinc de donar, i quin exemple donen an el poble. Filla no veus la malícia? Aquesta maldat arriba a postrar-me, que no puc més. No veus los hòmens a què són arribats? Què fan de mi? Que trepitgen la mia carn i sang, sens recordar-se del gran amor ab què Jo he patit per ells. Per això no diuen com lo Amic *que per tu, i en tu, e ab tu fui onsevulla que*

---

¹⁰⁰ Escriu 'con' que devia ser la pronúncia autèntica.

fos, perquè no són per mi, ni en mi, ni a mi en el lloc a ont són, sinó que són en sos gustos i profanitats. Filla, pregaràs sempre per aquesta necessitat.»

16. Desdítza és aquesta digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, per veure la gran pena que donava a mon divino Amat, que era tanta que jo no la sé explicar. No obstant, que molta part me'n donava a mi que sentir, per la sua gran bondat, i hauria volgut poder-la patir tota, sols per dar-li aquest gust, i per poder alcançar que no lo ofenguéssem més. No obstant, que em tenia ben retirada i tancada dins el seu santíssim cor, encar <sic> que és veritat, que después lo tornà a obrir i lo deixà així patent, per donar-me a entendre que té gust que tots hei entrem, i que el mirem i lletgiguem aquelles hermosíssimes lletres d'or, ab què estan escrites aquestes paraules *que per tu, i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos*, perquè li donen molt de gust, quan les exercitam.

17. Mon Amat me digué, ab un gran amor: «Filla, digues *spiritum rectum innova in visceribus meis*». I jo, per fer la sua santíssima voluntat, ho diguí moltes vegades, i disponia'm per rebre la comunió. Per una part, ho desitjava molt; per altra, no m'atrevia, com veia la mia indignitat. I per això, vaig pendre per medi los mèrits de mon espòs Jesús, de la sua santíssima Mare (f.320) i de tots los esperits celestials, suplicant-los a tots que intercedissen per mi an el Pare celestial, que em perdonàs i que no miràs la mia gran vilesa, i que se satisfés de la sua majestat. I d'aquest modo, vaig anar a combregar. I restí pasmada en el mateix punt que hagué rebuda la santa comunió, perquè vaig veure la majestat de Cristo nòstron bé, qui em digué: «Filla, Jo em vull rebre a mi mateix.» I prengué la mateixa hòstia, que jo havia rebuda, i la posà en la sua santíssima boca. Aquest succés jo el mirava ab moltíssima claredat, i vaig veure la santíssima hòstia qui passà en el seu santíssim cor. I estava en tanta hermosura, que no és possible que llengües humanes puguen dir lo que jo veia, tenia i gosava del meu Amat. I ab tot això, no podia pensar que la majestat de Cristo, mon espòs, volgués fer per mi una finesa tan gran com aquesta, de voler reber la mateixa comunió que jo havia rebuda. Al fin és Déu d'amor i de tanta bondat i lliberalitat, que no sabia per ont començar per dir-ne alguna cosa.

18. En acció de gràcies torní a oferir-li los vots (com si fos la primera vegada que los vaig fer i oferir, ab tant de gust que no em recorda en tota la mia vida haver feta cosa ab tanta alegria i contento. I cada instant los tornaria a renovar, si fos a gust de mon amat Jesús. I com més mortificacions tinc, aleshores los faç ab millor gust. Veritat és que no hei ha mortificacions per a mi, perquè m'ha posada mon Amat a tal punt que les mortificacions me són regalos, i com més grans són, millors regalos són). I mon Amat me digué, que en níguna altra cosa s'expressen més aquestes paraules *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos*, perquè això és lo que fa i diu el vertader religiós, quan entra en la religió. I religiós o religiosa, qui arriba a tanta dítza és el meu Benjamin i de mon Pare celestial, així com sant Juan evangelista.

19. Jo estava encara molt admirada de veure lo que mon espòs Jesús havia fet de rebre la comunió. I ell me digué: «No tens que tèmer, que és tan cert que Jo l'he rebuda, com és cert que tu l'has rebuda. Jo puc fer tot lo que vull.» Ja pensava jo, que lo més acertat és que ell se rebés a si mateix, per satisfer-se de les faltes que jo tinc en aquesta matèria. I per això li demanava perdó, i tingués misericòrdia de mi. I també lo suplicava de què em fes gràcia de què jo em ves així per ell, com ell s'era vist per mi. I me respongué i digué: «Filla, ja hei estàs, perquè Jo estic sacramentat, i tu estàs sacramentada (dic que estàs tota

plena del sagrament). Què vols més de mi?» Dic: «Senyor, patir i amar més, i sempre molt més. I que em doneu la vostra gràcia, perquè jo puga renovar los vots ab tota perfecció a los vostros santíssims peus, vui¹⁰¹ que és primer dia de l'any i del vostro santíssim nom de Jesús.» I ell me digué: «Tu los vols fer a los meus peus, i Jo vull que els faces en el meu cor. I Jo vull estar en el teu.» I m'abraçava dins los seus santíssims braços, i tenia'm tan unida i lligada amb ell, que era cosa d'admiració.

20. Riquesa com aquesta no sé si se'n pot trobar. Més val per una ànima estar un rato unida en Déu nostro Senyor, que tot lo món. I per això, convidava a totes les ànimes i, en particular, aquelles qui m'assisteixen i governen, perquè tinc tal condició que, quan tinc alguna cosa bona, voldria que totes les ànimes ne participassen. I en aquesta ocasió, com me veia tan afavorida i tota negada dins el mar immenso de Déu nostro Senyor, hauria volgut poder-les-hi posar totes, i veurien què és Déu, estar en Déu i viure en Déu. Perquè tot lo demás no és viure sinó penar per més penar sense fi. Oh clemència de mon redemptor Jesús, si los hòmens entenien lo que és Déu, tots se desfarien per viure en Déu i per Déu, i morir per amor de Déu. Això és lo que jo li demanava, quan me digué, que estava plena del santíssim Sagrament. I lo que jo puc dir és que, de lo que passava i experimentava, que tenia Cristo nòstron redemptor qui estava en mi i que sempre hei està, que és una ditxa molt gran i de mi poc coneguda. Perdonau-me Déu meu la mia ingratitud, que jo vull començar a servir-vos. I per això, vull renovar los vots, i tornar-me sacrificar novament a vostra divina Majestat, qui em digué: «Mai tindràs millor ocasió de la que tens ara, i així digues *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos*, que és un sacrifici aquest molt a mon gust.»

21. Pot-se veure cosa més del gust de mon Amat, que aquestes paraules? Perquè entenguen quant ho són, encara em declararé més. Volgué mon espòs Jesús manifestarme el misteri de la circumcisió, perquè ves el modo i la reverència ab què el tractava la sua santíssima Mare. I vaig-la veure que, antes que s'obràs aquest gran misteri, se va agionollar tres vegades a los peus del seu santíssim Fill, i los adorà ab molta reverència. I lo oferí an el Pare celestial per la salvació del Gènere humà. I me digué Maria santíssima, que em postràs en terra i que lo adoràs tres vegades. Jo em postrí i lo adorí, i oferí an el Pare celestial, ab totes les penes i amor ab què desrremà la sua presciosíssima sang en aquest gran misteri, per nòstron bé. I lo que més m'admirava i confunia, era veure que el seu infinit amor lo hagués obligat a voler parèixer pecador, no podent-ho ser, que trob que és de les majors fineses que ha pogudes fer.

22. Vaig adorar-lo (com tinc dit) i li demaní perdó per ser-li tan poc agraïda. I aquí mateix me trobí dins del seu santíssim cor, a ont renoví los vots ab tant de contento i alegria de fer aquesta funció en el cor santíssim de mon Amat, que no la sé ponderar. I ell me deia: «Digues-ho de bon cor.» Oh Déu meu, espòs i Senyor de l'ànima mia, si jo era tan ditxosa que pogués desrremar tota la mia sang i fer trossos del meu cos en testimoni de què jo, de tot el meu cor i de tota l'ànima mia, ratific la promesa que tinc feta a vostra divina Majestat, i ab tant de desig de complir-la a vòstron gust, que primer moriria que faltar a lo que promet per dar-vos gust. Tornà a dir-me: «Digues-los ab tota perfecció». I jo aleshores los diguí, conforme s'acostuma quan fem la professió. I en havent acabat, aquí mateix me posà en una unió tan gran, que no sabia a ont ni com estava, sinó que em trobí

---

¹⁰¹ Per 'avui' amb afèresi de la 'a'.

ab los braços estesos, crucificada en la creu ab mon Amat, qui me digué: «No veus si lo que fa un religiós, quan fa los vots purament i rectament per donar-me gust, és lo mateix que diuen aquestes paraules tant del meu gust *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos?* Per això vull que entengues que lo mateix feia Jo. I diguí aquestes paraules moltes vegades, en tantes penes i tan grans com me vaig trobar i en tot lo que obrí per la vostra redempció».

23. »El major gust que Jo puc tenir (deia mon Amat) és parlar i sentir parlar de lo que he patit. I així, per ara sols te diré de lo que patí, quan me cobriren la vista, que fonc tanta la pena que tinguí, que mon Pare celestial m'hagué d'alentar i assistir, dient-me: “Fill meu volgut i amat, Jo som aquí, i tinc tanta pena de veure-us d'aqueixa manera, que si podia patir, Jo moriria primer. No obstant que la mia voluntat és aquesta, que patigueu i obreu el misteri de la redempció del Gènere humà.” Considera qual devia ser la pena que Jo sentia, que no la't gos manifestar per no acabar-te la vida. I quan me veia més afligit i maltractat, deia a mon Pare celestial *que per vós i en vós, e per vós estic sempre per lo que voldreu*. Filla, esposa i prenda estimada del meu cor, això és lo que tu has de fer, quan tens adversitats, penes i tribulacions, perquè això li dona tant de gust, que tots los expositors sagrats, si hu volguessen explicar, no poden. Lo que tu has de fer és cosa que tu vègies qui dona gust a mon Pare celestial i bé per les ànimes. No deixes de fer-la mai, que això és el vertader dir *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos*. Perquè per mi, en mi i ab mi és aquell qui mira el pròxim com a mi. Que això és lo que feia Jo, que estava per les ànimes, en les ànimes i ab les ànimes. I per això tenia tanta pena de veure que s'haguessen de condemnar aquells qui em maltractaven i cobrien la vista.»

24. Oh ditxós Amic, qui té la sua habitació en el cor de son Amat! A ont me deia paraules de tan gran amor, que no les gos referir. No sé a què vol arribar-me la sua infinita bondat. Jo li diguí que, si era son gust, que em deixàs combregar espiritualment, perquè havia dos dies ja que no lo havia rebut sacramentat. I ell aumentà la unió en tanta manera, que em vaig veure casi morta. I lo esperit, qui se n'anava en sa divina Majestat, ab un sentiment d'amor tan gran, que el cor m'esclatava. Al fin estava ja, que no podia més. I mon Amat me digué: «Jo estic ací, vertaderament així com som, no veus les grans fineses que faç per tu?» Jo veia ab molta claredat, que era així com me deia, i no sabia què fer-me per dar-li gust, per lo molt que estava obligada. I suplicava'l moltes vegades que em digués què podia fer per dar-li gust. I ell me digué: «Dona'm el cor i la voluntat, i prega sempre per la salut del pròxim.¹⁰² I digues ab tota veritat i senzillès de cor *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos*. I recorda't sempre que t'he deixada en creu. I que el qui em vol seguir i dar-me gust, sempre la té de portar i contemplar.

25. »Amic del meu cor, aquest és un tresor tan gran, que sols jo puc dir lo que és complir ab aquestes paraules *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos*, i aportar creu molt pesada, tot és una cosa, i tu en tens experiència i pots dir que és així. I ten valor, que encara vindrà temps, que hu podràs dir millor, perquè s'hi ha d'afegir molt. I pensa en les promeses que m'has fetes en el meu cor, que les has d'observar i complir ab molta vigilància i rectitud.» I jo li responguí: «Jo confii en la vostra gràcia, que tot ho compliré i observaré per més glòria de vostra divina Majestat.» «I Jo, qui som lo Amat, respondré: *ego sum qui sum*, que és lo mateix que dir a lo Amic qui em té obligat: *ni Jo des que tu*

---

¹⁰² Escriu 'pròxim'.

m'haguist conegut e amat no t'he oblidat, ni fiu contra tu. Ja mai engan ni defecte. Filla, a la disposició de les ànimes està que jo los responga i diga: *ego sum qui sum nolite timere*, però és menester fiar-se de mi, i dir-me molt de veres *que per tu i en tu, e ab tu fui onsevulla que fos.*»

26. Això és lo que feia aquest pobre i miserable Amic. I em quedí en una grandíssima profunditat, mirant a mon amat i volgut espòs Jesús, qui em digué: «Jo vull que vègies la mia humanitat, la mia ànima i la majestat de la divina essència.» Veure la ditxa i grandesa d'aquella santíssima ànima de la majestat de Cristo, en aquell hermosíssim trono de la santíssima humanitat, i tota la divinitat. Aquí dic jo, que hei ha molt que dir, i poc que poder explicar. I així, lo millor serà callar, perquè és Déu una cosa tan gran, que ànima qui arriba an aquesta ditxa de poder dir que té a Déu, pareix que ja no té més que dir ni demanar, encara que jo trob que sempre ha de demanar més gràcia, més amor i més unió. Essent així que a mi me'n té tan regalada i em trob tan assistida de Déu omnipotent, que no se pot dir ni pensar. I en aquesta ocasió, estava tan posada en Déu, que no em cansava de dir-li: «Vós, Senyor, sou mon Déu», perquè veia ab tanta claredat que era Déu el qui obrava i estava en mi, que no podia dir altra cosa, sinó vós sou Déu, amat i volgut espòs de l'ànima mia, qui sempre viviu en mi. Quina ditxa és aquesta tan gran! Veure Déu i gosar Déu.

27. D'aquesta manera, mirant i contemplant tanta grandesa i majestat de Déu, que lo Amat me descubria, me perdí de modo que restí olvidada de mi i de totes les creatures, com si no n'hi havia níguna. Ni a poc ni a molt podia fer reflexió de níguna cosa, sinó tan solament mirar i gosar aquell ser immens de l'altíssim Senyor, qui tot estava un mar molt gran d'amor, que jo veia. I no sé com, ni puc dir lo que era en si, sinó que m'hi negava del tot, i que estava en una soledat molt profunda. Això és, sola de coses creades, i tota plena i adornada del qui és increat. Oh ditxosa, bella, hermosa i regalada soledat, an això se pot dir viure, que lo demás nada és. Més val un mirar de lo Amat ab lo amor que ell mirava aquest pobre Amic, que quantes coses hei ha creades, encara que n'hi hagués sense fi. Aquest mirar és d'un modo que jo no sé dir com és, lo que sé dir és que lo Amic sent tanta dolçura i suavidat, que bé coneix que és son Amat qui lo regala. I és en tanta veritat, que em digué: «No veus quin testimoni tan clar és aquest, *que Jo no he oblidat lo Amic*, antes bé lo estic sempre mirant i regalant.

28. »Perquè tu vègies quant lluny estic de deixar-te *ni oblidar-te* a tu, ni a níguna ànima qui em vulla seguir i amar, quan te posí en aquest mar immens de la divinitat, tingueres aquell desig tan gran de veure-hi totes les ànimes així com estaves, que em digueres que, si era de mon gust, que los donàs més i que gosassen més de lo que tu gosaves. I que això t'aliviaria la pena tan gran que tenies, sols de pensar que hei hagués d'haver ànima qui no gosàs aquest bé. I Jo, per aconsolar-te, te'n descobrí moltes qui se gosaven i regalaven en la mia divinitat. I perquè entenguesses que *no he oblidat mai* a nígún Amic qui s'és ben exercitat, sinó que lo estic mirant i abrasant d'amor.» Aquestes fineses fa lo Amat per aquest pobre Amic, que em féu veure moltes ànimes qui s'estaven recreant i regalant en el mar immens de la divina essència, i gosaven de Déu trino i uno. El mateix de què jo gosava ab tanta claredat i llibertat, que sols ell qui la'm donava pot dir quant gran era. Perquè és una cosa tan alta i gran, que no es pot dir lo que és de modo ningu.

29. Oh ditxós Amic, què enhorabones te poden donar! No per mèrits teus, que no en tens nigruns, sinó per les moltes gràcies i favors que lo Amat me fa. Solament les paraules que em deia, tan suaves i amoroses que em feien desatinar, i en particular, aquestes: *vulnerasti cor meum soror mea sponsa*, me partien el cor. I no és possible que nigruna ànima puga dir lo que sent al sentir aquestes paraules d'un Déu infinit, perquè són unes fletxes qui li penetren el cor i l'ànima, de tal modo que resta com a morta en los braços de son divino Amat. Perquè no veu, ni gusta, ni se li pot demanar d'altra cosa qui li don gust, sinó del seu Amat, qui em deia: «Filla del meu cor saps *com responc* a lo Amic? Del modo que tu veus. Diques ara, que Jo ho vull dir en tu: *In te domine speravi non confundar, in aeternum in iustitia tua libera me. Inclina ad me aurem tuam accelera ut eruas me. Esto mihi in Deum protectorem et in domum refugii ut salvum me facias. Quoniam fortitudo mea et refugium meum es tu, et propter nomen tuum, educes me et enutries me. Educes me de la queo hoc, quem absconderunt mihi, quoniam tu es protector meus. In manus tuas domine commendo spiritum meum, redemisti me domine deus veritatis.* Açò és lo que fa lo Amic después d'haver-me vist i conegut. I jo li responc: *Ego sum qui sum noli timere.* I així, Amic del meu cor, no tens que tèmer sinó estimar-me la gràcia que et faç, de què pugues veure i gosar la mia divinidad.»

30. En aquesta ocasió arribí a tal punt, que veia moltes coses i molt grans en aquesta claríssima llum de la divinidad. Fins hi veia celebrar misses. Jo no sé dir com, ni sé explicar-ho. Lo que sé és que durà i passà molt de temps. I essent així que estava olvidada de totes les coses, sempre tinguí molt present la mia misèria i ruíndat, que és molt gran. I com més coneixia el poder gran i infinit de Déu omnipotent, més la coneixia gràcies an el Senyor. I m'ha posada en tal estat, que cosa d'honra i estimació d'aquesta vida, quan és per mi, no la puc sentir anomenar i me dona grandíssima pena. Cosa, qui em puga dar alivio no la voldria veure mai, sinó sempre penar per imitar a mon Amat, qui per gràcia sua me posà entre moltes tribulacions, mortificacions i persecucions. I lo que puc dir és que les estimava més que tots los favors que m'havia fets, perquè em dilataven el cor, i em causaven tanta alegria que no cabia en mi.

31. Me digué mon Amat: «Filla, tots los dimonis de lo Infern i tots los hòmens del món, no poden desfer lo que Jo faç. Aquesta unió tan gran que Jo he feta nigrú la desfarà, si tu no hu vols. I així, no temes, pren el meu cor, que Jo el pos en les tues mans.» Bendit siau Senyor, espòs de l'ànima mia, tal flamma d'amor m'haveu donada, que m'abràs del tot, ab tan gran ímpetu, que no em puc reprimir, perquè no se vègia a lo exterior lo que em passa en lo interior. I en efecte, era en tanta manera, que les germanes s'admiraven de lo que veien exteriorment, perquè em veien tan fora de mi, que apareixia que havia d'acabar la vida del tot en aquest gran foc del divino amor, que no és poca pena per mi que vègien tanta obra del Senyor en una ànima pitjor que tots los dimonis de l'Infern. Però Senyor, faça's la vostra santíssima voluntat en tot, que jo no vull sinó a Déu i perquè és Déu, i no més.

32. Digué mon Amat: «Filla, aquestes últimes paraules del càntic, acabaran d'explicar ab lo que Jo vaig obrar quan me vingueren a pendre aquells mals ministres, de qui Satanàs s'era fet tan senyor. Ells me cercaven i Jo no esperí que em preguntassen, sinó que els diguí qui cercaven i dient-me que a mi, al instant los diguí *ego sum*, perquè com tenia el cor tot abrasat d'amor, no poguí entretenir-me. I ells no se'n saberen aprofitar. I no els faltaven inspiracions que Jo els donava, tantes com te'n don a tu i qualsevol altre, i ab

molta claredat. No se perdé per mi, que Jo els volia salvar, que no fonc poca pena la que tinguí de veure que los parlava ab tanta claredat, i que ells se n'aprofitassen tan poc. Filla, no em sies ingrada <sic>. No faces com aquestos, que aquestes penes per a mi són tan grans que no se poden ponderar. Mira que sempre t'estic mirant i parlant de moltes maneres, perquè *mai t'he oblidat*. Què penses tu que sia, les penes i persecucions en què t'he posada? Lo mateix és que donar-te ocasió de cercar-me, i la resignació que t'he donada és lo mateix que preguntar-te *quem queris*? I dones-me molt de gust quan dius, que no vols sinó a Déu. Per això, Jo et responc: *ego sum lux mundi, qui sequitur me non ambulat in tenebris*, que és lo mateix que si et digués: *Jo no t'he oblidat, ni fiu contra tu, ja mai engan, ni defecte*.

33. »Lo que vull de tu és que tingues en memòria aquestes paraules i sempre caminaràs en llum, i no tropearàs. Mira que tota la tua vida ha de ser una contínua mortificació i aportar creu. I això és seguir-me i no caminar a obscures, que és dir-te: *ni fiu contra tu engan ni defecte*, persevera i no temes, que som ton pare i ton espòs, i molta voluntat que et tinc. Bé pots viure descansada en les mans del teu Amat, qui som Jo, i perquè sàpies el gran cuidado que tinc de la mia honra, t'ho donaré a entendre ab aquest exemple. No has vist algun pare qui té una filla que ama molt, que no se cansa de mirar-la i retirar-la per guardar la sua honra, que molt estima? Açò és lo que en mi passa ab molta més veritat de lo que tu pots entendre, perquè lo amor que Jo tinc a les ànimes, esposes mies, és molt gran i la sua honra és honra de mon Pare celestial i mia. Per això, en tinc tant de cuidado que no me'n puc oblidar, ni puc deixar de tenir-ne molt de cuidado. I així bé puc dir, ab tota veritat, *des que tu m'haguiet conegut e amat, no fiu contra tu, ja mai engan ni defecte*.

34. »D'ont pots entendre que lo exercici de lo escriure i explicar aquestos càntics, en què Jo t'he posada i ocupada, que com tu saps i t'he dit tantes vegades, és molt del meu gust, també és la mia honra. I tu ho has d'estimar i apreciar-ho molt, encara que vègies contra tu tot lo Infern junt (que bé pots creure que hei està). No deixes de prosseguir lo començat, que Jo *no fiu contra ja mai engan ni defecte*, sinó que som en tu reialment i vertaderament, així com som. Què vols més de mi? Bé podia Jo dispondre que un àngel te digués lo que jo dic, i no hu vull fer, sinó que Jo, qui som el qui som, t'ho vull dir, perquè és mon gust. I tu perseveraràs a pesar de l'Inimic, qui sent tan mal que aquestos càntics s'hagen de declarar, que ha posat tot el convent en revolta, per veure si ab la sua astúcia¹⁰³ ho podria desbaratar. Ah, filla, què és de poc el seu poder, si les ànimes no li donassen lloc.»

35. En aquesta ocasió dispongué mon Amat, que jo ves lo Infern. I certament, que veia tots los dimonis en un desconcert molt gran. I entenia que açò los sabia tan mal, que com si eren rabiosos, uns a los altres se pegaven i s'atropellaven, de tal modo que era una grandíssima confusió. També vaig veure les ànimes d'aquells qui en lo Hort prengueren la majestat de Cristo. I estaven en un lloc més particular, a ont los atormentaven, la cosa més desdixada que ningú puga pensar. I per això, suplicava a sa divina Majestat, que em fes gràcia que níguna ànima se condemnàs, ni experimentàs aquella misèria tan gran, com és estar en lloc a ont no amen, ni alaben a mon divino Amat, que és una pena molt gran i mai s'acabarà. Ah si hu pensàvem un poc, no crec que hei hagués nígú qui ofengués a Déu nostro Senyor, qui té tant de gust d'estar en les ànimes, que no se pot pensar quant gran és la sua bondat. Com se pot veure ab molta claredat de lo que fa per aquesta ingrada

---

¹⁰³ Escriu 'estútia'.

i pobra ànima, en qui és tan lliberal que és arribat a fer amb ella una estretíssima amistat. I puc dir ab molta veritat, que l'ha feta un paradís a ont habita sa divina Majestat. I no abscondidament ni ab silenci, sinó que se descobrí i em parla ab tan gran amor, que el cor, de contento, pareix que hàgia d'esclatar.

36. A tal punt m'ha arribada, que em veig tota en Déu d'un modo que no és de creure ni de dir, perquè em venc a olvidar de totes les creatures del món, com si no n'hi havia niguna. Fins de mi mateixa, ab un gran amor a les mortificacions, i com més ne tinc, més aumenta la unió, sens tenir nigrun dubte ni reparo, ni desig de dir una paraula a persona d'aquesta vida, sinó tot a mon Amat, qui em té en aquesta soledat, fent moltes demostracions perquè vègia que ell és el qui és en la mia ànima. I veig-ho ab tanta claredat, que no puc estar un instant sens cantar i dir: *Misericordias Domini in aeternum cantabo*, ab tanta alegria i contento, que niguna cosa em pot entristir. En tant que la mare Priora me digué algunes paraules per mortificar-me, i jo diguí: *Benedictus Deus*, i em postrí a sos peus i li demaní perdó. I después ella, per concloure en la mortificació que intentava donar-me, me llevà la comunió (que aleshores havíem de reber) dient-me: «Anau a la cuina a servir les cuineres, i nosaltres ja combregarem, que vós no en sou digna.» I altres coses més, i de tot açò, el meu cor no se trasportà de nigrun modo, antes bé se dilatava de contento, perquè veia que el Senyor usava en mi de gran misericòrdia, suposat no em tirava a lo Infern, que tinc tan merescut, per les moltes ofenses que li he fetes. I així trobava que lo que la mare Priora em deia i manava era sobrada ditxa per mi. I per això, no em cansava de dir el *Te Deum laudamus*, i l'oració *Omnipotens sempiterna Deus* a la santíssima Trinitat en acció de gràcies, qui ha volgut que jo escrigués i referís aquest succés, que no és poca mortificació per mi, que certament no hu haguera escrit.

37. Me deia mon Amat, al temps que feia lo ofici de Marta en la cocina: «Filla, així et vull Jo, mortificada.» I m'abrasava i encenia d'amor, en tanta manera, que sortia de mi, que no podien dir altra cosa les germanes qui em veien, sinó que havia perdut el seny. Perquè així apareixia a lo exterior. No obstant que en tot lo que feia i m'empleaven, ho feia ab molta perfecció. I no em destorbava de modo nigrú, per la gran assistència que tenia de mon Amat, qui se'm manifestà assentat en el meu cor. I me digué: «Filla, no temes, com més mar més veles (vull dir) com més persecucions tindràs, més valor has de tenir, que jo no et faltaré mai, perquè *no fiu contra tu, ja mai engan ni defecte*. I jo ho entenc així.» I prosseguia en veure'l assentat en el meu cor, ab una hermosura i majestat molt gran. I me digué: «Filla, aquesta és la comunió que havies de pendre.» I comencí a veure'l sacramentat, ab tanta dolçura i suavidad que em comunicava, que no se pot dir altra cosa, sinó que tot era de Déu (rendida però i subjecta a la santa mare Isglésia catòlica romana), perquè el veia molt assistit d'àngels qui lo alabaven i sant Juan evangelista qui li donava perfums de bones olors. Qui dirà ni creurà que jo escurava quan passava tot això? I molt més que no puc dir, per esser cosa qui passa tan místicament entre lo Amic i lo Amat, que és cosa d'admiració. D'aquí ve a lo Amic aquella confiança tan gran, que niguna cosa tem ni li causa espant, sinó que com més mortificacions té més les ama, pel gran afecte que té de patir per amor del seu Amat. I per això, voldria que totes les persones del món m'avorrissen, sens ofenses però de Déu qui sia sempre alabat. Amèn.

Anava l'amic per una ciutat com orat cantant de son Amat. E demanaren-li les gents si havia perdut lo seny? Respòs que son Amat li havia pres son voler, e que ell li havia dat son enteniment. E per ço li era romasa tan solament la memòria, ab què recordava el seu Amat.

1. Vigília de sant Antoni abat, a mitja nit, després de les matines. Per l'oració lletgiren de les penes que patí nòstron amat Jesús en la creu, i jo volia pensar lo molt que ell hi patí. I ell me tirava tota an aquesta *ciutat*. Jo feia tot lo que podia a no pensar en lo càntic sinó en la Passió de mon Amat. I era cosa d'admirar el modo com ell me posava tota en la divinidad i me trobava gosant i contemplant un bé tan gran, que moltes vegades n'he parlat i no he dit res respecte de lo que mirava. Perquè ell és tan gran que no té fi i sempre se veu més i, en particular, en aquesta ocasió era cosa d'admirar. Al fin és Déu omnipotent el qui hu fa, i qui em digué: «Filla i esposa del meu cor, aquesta *és la ciutat per on anava l'amic com orat cantant de son Amat.*» Quan jo sentí aquestes paraules torní en mi, que no hi estava de modo nigú, perquè tota absorta estava en la divinidad, a ont sa divina Majestat me mostrava tantes coses hermoses, que no sabia a ont m'havia de quedar, solament aquella llum tan hermosa. Bé pot estar cert qui la mira, que *non ambulat in tenebris*. Així m'ho digué mon Amat que qui miraria aquesta llum veuria a Déu, qui és el qui pot associar una ànima i altra cosa no. I així molt bé serà que nos restem en aquesta divina ciutat i gosarem totes aquelles coses tan hermoses, que em feia veure mon Amat, que són les sues perfeccions, o divina essència.

2. *Per aquesta bella ciutat anava aquest pobre Amic com orat, cantant de son Amat* qui lo havia adornat tan ricament, que jo mateixa no em coneixia. Que bé se veu que aquest gran senyor no mirava lo que jo mereixia, que és lo Infern, sinó la sua majestat i la grandesa i hermosura de la ciutat que jo havia d'habitar, a ont me féu tal gràcia que és més per admirar que per explicar, perquè volgué declarar-me com és trino i uno. Oh suma bondat! (f. 325) alta i encumbrada sabiduria de la divinidad, què de gràcies devem donar i alabances an aquest ser immens, infinit i omnipotent de Déu, trino i uno! Que jo, de lo que m'ha manifestat en aquesta grandíssima profunditat, com és veure Déu trino i uno ab la claredat i llum tanta que m'ha donada, m'ha causat tal efecte que, si ell mateix no em conserva, m'apareix que la vida s'ha d'acabar d'una flamma d'amor qui m'abrassa ab un ímpetu tan veient, que los ossos pareix que s'han de desunir per les moltes oradures que faç. En tan gran unió ab mon divino Amat, que moltes vegades me rest en èxtasi ab una contemplació molt alta i gran de la glòria de la santíssima Trinitat i de la divinidad, que és *la ciutat hermosíssima per ont anava com orat, cantant de mon Amat. Accende lumen sensibus. Infunde amorem cordibus. Infirma nostri corporis virtute firmans perpeti.*

3. «No veus (deia mon Amat) com *canta lo Amic de son Amat?* I encara que estiga *orat* canta tant al propòsit, que demana les excel·lències i perfeccions d'aquesta *ciutat*, que és la llum, lo amor i demés virtuts». I no parava de cantar el pobre Amic aquí, perquè en acabant una cançó, ne començava una altra, com és *Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, Tu solus altissimus Jesuchriste*. I a dir la veritat, sempre hauríem de cantar aquestes paraules, perquè se li deuen. I és tan gran el seu poder i la sua bondat, que sols ell és qui en pot donar a totes les coses. Per això em parlava a mi de modo que he menester molta gràcia sua per poder-ho referir: «Filla i esposa volguda i amada, està descansada, que Jo tinc el teu cor i tenc-lo en el cel. Perquè el vull per mi, no has de donar el que Jo t'he dat,

molt mal estaria, perquè és de l'Amat. Tu l'has d'estimar i sempre has de dir *Benedictus Deus* qui el m'ha dat a mi.» Què tinc de respondre Jesús, molt amat, que som un dimoni de tanta maldat. I per això vos dic tanta vegada, que no som digna de tant de bé com és veure Déu, trino i uno, i gosar de la riquesa i bellesa d'aquesta divina *ciutat*.

4. Tan plena de la sua gràcia som quedada, que no puc dir sinó com sant Pau¹⁰⁴ *nec oculus vidit nec auris audivit etc.* per ser tan gran el bé que he vist i que actualment estic gosant d'aquesta gran *ciutat*. I en tanta unió en Déu nostre Senyor, que apenes puc parlar, sols la suavitat que despedeix és tanta, que desrremaria tota la sang que tinc del modo que Déu seria servit (i ho dic més ab lo cor que ab la llengua) per poder alcançar que totes les ànimes gustassen un poc d'aquesta suavitat que em dona a gustar a mi, perquè és en tanta abundància, que per mi ja no hei ha més coses amargues en aquesta vida, si no són ofenses contra el meu Amat. Així crec que seria de totes les demás ànimes si la gustassen, i la qui menos ne gustaria, voldria que en gustàs més de lo que em dona a gustar a mi, perquè som de tal condició que el cor me rebenta de pena, i pareix que s'ha de cruixir, com veig que no puc donar a les ànimes lo que el Senyor me dona a mi sens nigrun mèrit.

5. Me digué mon Amat, que el beato Ramon qui era tot amor, havia fet aquest càntic, i tu, qui ets tota amor, lo has d'explicar. Oh gran Déu omnipotent, tota maldat sé que som jo, perdonau-me i teniu misericòrdia d'aquesta gran pecadora. I per això, diguí moltes vegades *misericordia tua domine plena est terra*, perquè és veritat, que terra més plena de la misericòrdia del Senyor que aquesta, no se'n pot trobar. Ell ho vol així, faça's la sua santíssima voluntat. «Saps per què digué: *anava com orat*? Pel gran cuidado que tenia d'anar, treballar i escriure per salvar al pròxim ensenyant la mia llei. (I jo em trobí dient estes paraules: *et lex tua veritas*) Filla, no trobaràs cosa en el món qui faça estar més una persona *orada* que és lo amor. I com surt de si, *canta* però sempre *del seu Amat*. Tu pots dir si és així?» La veritat se diga que, com jo sempre estic *orada*, bé pot pensar com me dec trobar, que tot lo que s'ha referit passa en mi, i molt més de lo que se pot dir.

6. Quan diguérem les matines de sant Antoni, la mateixa hora de mitja nit, me descobrí mon Amat la sua santíssima humanitat, del modo que està sacramentat, la cosa més hermosa que he vista mai. I veia'l en el sacrari, en la Glòria, i en la mia ànima, que tenia la llaga del seu santíssim costat uberta, per ont ixia una grandíssima resplendor, qui tota m'il·luminava, i per ella veia la divinitat. I me digué altra vegada: «*Aquesta és la ciutat per ont lo Amic anava com orat cantat del seu Amat*. I aquesta és la porta, això és, la llaga per ont hi tenen d'entrar.» Ditxosa ànima la qui entrarà per aquesta porta i habitarà en aquesta ciutat, a ont gosarà una infinidat de bé i una magna de pau i tranquil·lidat, ab tan rara unió ab lo Amat que, si bé he dit que el veia en el sacrari, en el cel i en la mia ànima, tot m'apareixia una mateixa cosa, per la gran lliberalitat ab què se comunicava an aquest pobre Amic, qui sent aquí les més rares penes que se puguen pensar, tot penetrat de ferides que li dona lo Amat, però tan dolces i suaves, que el fan *cantar de son Amat* molt regaladament.

7. En altra ocasió volguí pensar en les penes [que] mon redemptor Jesús patí en la columna. I ell, per la sua bondat, me descobrí un mar d'aigua molt clara i gran sense fi. I no és molt perquè era la divinitat a ont me posà mon Amat molt elevada. I me tenia tan lligada, que no podia pronunciar una sola paraula sens poder fer altra, que mirar i gosar

---

¹⁰⁴ El nom de Pau apareix sobreescrit al de Juan.

aquesta bellíssima *ciutat*, que qui la mira se n'enamora de modo *que com orat va cantant del seu Amat*. Qui respongué i se posà a cantar *venite post me*, ab una veu tan alta, suave i regalada, que jo no hi poguí tenir a no dir també ab veu alta lo que ell *cantava*. I vaig-ho cantar moltes vegades, i molt de temps, que li donava grandíssim gust. Jo no sé dir ni explicar lo que és veure i sentir *cantar*, ab tanta solemnitat, la majestat de Déu omnipotent que, si podia dir com era, tinc per cert que tot lo món se n' enamoraria de voler veure cantar un senyor tan gran i tan humil, que se posa *a cantar* per regalar son Amic. I és un regalo tan gran aquest que lo que no se pot dir ab paraules, se manifesta ab les obres, perquè em tregué tant de mi, que les germanes no podien tornar-me en mi, ni em podien treure del cor, que era el puesto a ont estava. Tan *orada* com això estava, tota negada en el mar immens de la divinitat, tan ben trobada en aquesta ciutat, que no me'n podia apartar, ni menos ne volia eixir. I tan regalada, que no es pot dir altra, sinó que és obra d'un Déu infinit.

8. Moltes gràcies i favors m'ha fetes sa divina Majestat, i sobre totes és una que contínuament me fa, que és una experiència que em dona molt gran de què és Déu el qui obra en mi. I és ab tanta claredat i veritat, que sempre puc dir com sant Pau *vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus*. I això fa per son gust i no més. I en particular, en aquesta ocasió que *cantava*, me donava una grandíssima claredat, a modo d'una certesa que jo tinc Déu i que el qui viu en mi és Déu, qui m'ha aumentada la fe i l'esperança que jo tinc amb ell. En tanta manera que no puc dir altra cosa, sinó que estic en Déu, nostro Senyor, i que aquesta pobra ànima és un benaventurat en la terra, per la gran pau i unió que té ab son divino Amat, qui m'ha arribada a lo que he dit, i molt més de lo que he dit, que per ser coses tan grans, no les sé dir. An això arriba una ànima qui camina per aquesta *ciutat*, que és una felicitat digna de ser estimada, i que posàssem los medis possibles per alcançar-la, i esser un de los habitants qui l'habiten. Perquè se veu en ella tanta noblesa que tot lo món se pasmaria, si pogués entendre el bé que jo tan indignament gosava. I aquest regalo durà de les matines de mitjanit fins casi al jorn.

9. El dia de santa Ignès, màrtir, me digué mon Amat: «Filla, Jo dic que vingueu a mi desapegats i desembarassats de totes les coses, i que vos sacrifiqueu a mi, perquè això és la cosa qui em dona més gust de quantes ne podeu fer. I per això gust molt que tu tantes vegades te torns sacrificar a mi, i en mans del confessor. I si ell ho vol, que d'aqueixa manera llevaràs les imperfeccions que tens. Per què penses que t'he feta veure aquesta *ciutat* com una mar d'aigua? Perquè l'aigua, si és molt clara i està quieta, per petita que sia una cosa que li posen davant, se veu allí. I com aquesta *ciutat* és tan clara i reposada, per leve que sia una imperfecció, s'hi veu com si fos una montanya molt gran. Per això dic: “Veniu a mi”. I això és lo que diguí en el beato Ramon en lo interior del seu cor. I ell tot ho deixà per mi, predicant i ensenyant més ab les obres que ab les paraules, encara que los seus escrits són molts, grans i profitosos per los cristians. I d'aquí li vingué *que anava per aquesta ciutat com orat, cantant de son Amat*, sens reparar a dar la vida per mi, sens nigrun cuidado de si mateix, sinó tan solament de l'honra *de son Amat*».

10. Quan jo me'n vaig del cor, acabades les matines i oració, tinc de costum de dir el *Te Deum laudamus* en acció de gràcies d'haver-me deixat assistir an aquelles alabances tant del meu gust, que havem donades a mon Amat. Después dic el psalm *Misserere mei Deus* per les ànimes qui estan en pecat mortal, que no trob desdita ni necessitat major que aquesta. L'oració de la santíssima Trinitat i algunes altres devocions per totes les ànimes,

perquè el Senyor assistesca a cada una segons la sua necessitat. I en aquesta ocasió estava tan oprimida d'una flamma d'amor qui m'abrasava, i mon Amat, qui em tenia tan presa i lligada, que no poguí resar niguna d'aquestes devocions, però com ell està tan posat en mostrar-me el seu amor i poder infinit, quan tingué gust, me digué: «Ara diga'm el *Te Deum*». I començà al primer vers i jo prosseguí fins que los dos lo haguérem acabat. Ell no cantava, però deia d'un modo molt hermós i regalat. Después, jo sola diguí el psalm *Misserere* i les demás oracions que acostum, però era un dir molt diferent. I tot això féu mon Amat per son gust, después que m'hagué posada en l'hermosíssima *ciutat* de la divinitat, mirant i contemplant, com he dit. I deia'm: «Ah, filla, quina *ciutat* tan gran és aquesta, que tots hi cabeu, no és com la de Hierusalem, a ont no hei hagué lloc per mi. Filla, no em dons aquesta pena.» I jo responguí: «*Nostra conversatio in caelis est.*»

11. Jo confés que no sabia lo que responia. I quan heu he considerat, veig que diguí lo que tenia en el cor. I lo que voldria per a tots és que la nostra conversació fos sempre en el cel, i que la *ciutat* de la nostra ànima estigués sempre desembaraçada, perquè fos digna habitació de mon Amat, suposat que la vol i la nos demana. I bé se veu de lo que m'ha dit, que no sia com Hierusalem, desdixada Hierusalem, i desdixada l'ànima qui la imitarà. Veritat és que jo som la més descuidada i més ingrada, per això a mi ha donat lo avís, que és una gràcia molt gran, i li'n voldria dar infinites gràcies. I ab tot que som tan mala, voldria que tots nos aprofitàssem de tan bon avís. Me digué mon Amat: «Jo vull que sies Betlem i no Hierusalem, i seràs humil. Jo no em pac de llocs molt grans, sinó d'humils i límpios. I som com alguns senyors de la terra, que hauràs vist qui tenen moltes propietats i jardins molt grans i ben posats, i van a recrear-se i divertir a algun jardinet d'algun amic seu, encara que sia pobre, i allí se regalen i deleiten per dar gust a son amic. Filla i esposa del meu cor, Jo som el senyor més gran de quants n'hi pot haver, i per lo amor que tinc a los meus amics, deixí el Jardí celestial per recrear-me i habitar en el Jardí de les ànimes, qui em donen lloc i gusten de mi. I aquestes encara que sien petites, per mi són ciutats regalades per on Jo vaig cantant i divertint lo Amic.»

12. Me digué mon Amat: «Jo no puc deixar de dir-te totes aquestes coses, perquè et tinc destinada per declarar aquestes dialogacions.» Oh gran Déu omnipotent, jo confii en vós, per veure'm tan ignorant, que no sé lo que tinc de dir. Faça's la vostra santíssima voluntat. I ell me deia: «*Dispersit dedit pauperibus*. En tu pos les mies riqueses», ab unes demostracions d'amor que feia, que jo no les sé referir. Lo que puc dir és que, per les sues pròpies mans, enriquia i adornava aquest pobre i miserable Amic de molts adornos i, en particular, una corona hermosa sobre manera. I deia'm: «Amic meu, dona'm el teu cor, que encara que és veritat que tu ja el m'has dat, sols que et deman alguna cosa el te torn a demanar.» I donava'm uns abraços qui em feien morir encesa d'amor, *anant per la ciutat* de la divinitat, *cantant com orat*. I deia mon Amat: «Qui és aquest *qui canta per aquesta ciutat*? Aquell és qui del tot se deixa a mi i no mira què diran, sinó que tan solament me mira a mi. Per això diu el beato Ramon *que canta com orat*, perquè un *orat* mira, camina, corre, parla, canta i no repara en posar-se a qualsevol lloc per alt ni per baix que sia, si no el lliguen. I riu i està content, gusta i *canta*, encara que se burlen d'ell tots los qui el veuen, sens que açò lo perturb ni lo impedesca de lo que fa. Filla, lo mateix succeeix a lo *Amic qui va per aquesta ciutat, que canta com orat de son Amat*, lo mira, adora i alaba, i lo abraça encara que se riguen i burlen d'ell tot lo món. Antes bé diu moltes vegades: Jo el tenc i no el deixaré.»

13. Bé puc dir per l'experiència que tinc esser molta veritat, que Amic qui camina per aquesta *ciutat* no tem ni si el castigaran ni si el perseguiran, ni si riuen o se burlen d'ell. Per açò no se perturba ni se desmanda de l'empleo en què està posat, per estar tan engolfat en el mar de la divinitat que, content i alegre, mira, gosa, gusta i *canta de son Amat i en son Amat*, qui em deia: «Digués, quan parles ab les demés ànimes, tu qui en saps la prima *gustate et videte quoniam suavis est dominus*. No hu vulles tot per tu, fe'n part a les ànimes i digués-los: “Veniu filles i esposes de mon dolcíssim Amat, jo vos diré quant suave és. Veniu, que jo vull que gustau la dolçura que se gusta *anant per aquesta ciutat*.” Açò has de dir tu a les mies esposes quan serà hora, que Jo i el confessor, ja t'ho direm. I açò ha de ser perquè sien molts *qui vàgien per aquesta ciutat cantant de son Amat*, i puguen gustar-me així com me gustes tu, qui te n'ets feta tan senyora que dius: “Jo el tenc i no el deixaré”.

14. »No hei ha cosa qui em don més gust (deia mon Amat) que sentir una ànima qui diu: “Jo tenc a mon Amat i no el deixaré.” (Quan ho diu ab veritat) Filla mia, perquè d'aquesta ànima, n'estic tan zelós, que no la perd un punt de vista. I encara això no em basta, perquè per por que no s'apart de mi, la tinc lligada ab aquella cadena d'or que et vaig mostrar, qui del cel arriba fins a les ànimes (no dic fins a la terra, sinó fins a les ànimes, perquè és d'or, qui representa lo amor, i aquest no ha de tenir rastro de terra). I com no hei ha lligam més fort que és el de l'amor, per això les llig ab aquesta cadena per estar-ne segur, qui és tan fort i lliga tan apretadament, que (al parèixer) ni se'n poden anar ni Jo les puc deixar. No veus, filla, quines coses són aquestes que místicament passen entre lo Amic i lo Amat? Sols Jo som qui les puc dir. I per això he pres un instrument tan vil com ets tu, perquè vègien ab claredat que és obra mia i gran. I tu t'has de sacrificar ab tota perfecció, aportant creu, que és lo que a mi me dona més gust. I vine a mi, que d'aquí vindran desemparos de les creatures, però el meu amor i los meus abraços no et faltaran i s'aumentaran, i més *cantaràs quoniam suavis est dominus*.»

15. Quan mon Amat me deia aquestes paraules tenia un testimoni en mi de molta veritat, que és l'experiència, perquè em trobava gustant tanta dolçura i suavitat, que bé podia dir *quoniam suavis est dominus*. I sempre hei afegia i deia'm: «Filla, Jo som ton pare, ton espòs, i ton creador. Vine a mi, qui si estàs trista, Jo t'alegraré.» I jo li responguí: «Jesús, amat de l'ànima mia, en aquesta vida no veig altra alegria qui dur, sinó la que vós donau. Molta me'n donau i l'estim molt.» I a dir la veritat, me'n dona tanta que mai conec en mi malencolia, perquè el meu cor i l'ànima sempre estan alegres mirant i gosant del seu volgut Amat. Més me deia: «Si estàs desconsolada, Jo t'aconsolaré, vègies què vols de mi?» I jo lo adorava de les puntes de los seus santíssims peus fins a los seus santíssims i hermosíssims cabells. Oferia'l an el Pare celestial, ab totes les llagues i penes que ha passades, en acció de gràcies de tant de bé com me comunicava. I deia-li que estava tota a la sua disposició, que fes de mi la sua santíssima voluntat, sols que em deixàs habitar en aquesta *divina ciutat*, a ont deia tan rares coses que, si les hagués de referir, seria mai acabar, perquè venien d'unes flammes d'amor qui no em deixaven reposar, sinó que sempre havia de fer peticions i dir alabances del meu Amat.

16. Oh Jesús del meu cor i Déu de l'ànima mia, vós sou mon bé, tot el meu tresor i tota la mia esperança. Vós tota m'enamora i em matau, però és una mort tan dolça i suave que, encara que és de penes molt grans, no la canviaria en quantes coses s'han vistes ni se veuran, perquè és una prenda tan rica i hermosa, que em té tota absorta i fora de mi. Al

fin com un orat cantant de mon Amat, estos són los efectes que deixa a lo Amic el tractar ab son Amat. «Filla (me deia mon Amat) si les ànimes sabessen lo que és aquesta *ciutat*, farien diligències molt grans per poder habitar-la i gustar d'un lloc tan regalat.» I en efecte heu és en tanta manera, que jo no puc dir lo que és. Basta que sia el mateix Déu, trino i uno, omnipotent i admirable en tot, qui mai s'acabarà i sempre serà tot amor, suavitat, benignitat i lliberalitat, i nos vol a tots i no se cansa de cercar-nos i dir-nos moltes vegades *venite post me*. No facem el sord, que nos importa, que tot lo demás és no res. Solament nos importen les excel·lències d'aquesta ciutat, que són les virtuts per amar i sempre més amar a lo Amat.

17. *E demanaren-li les gents si havia perdut lo seny?* Me digué mon Amat que aquestes *gents* són los inimics de l'ànima, qui com veuen lo Amic de tan prop i veren-lo tan olvidat de si i posat en son Amat, que no temia n'gun perill, ni feia cas d'honra ni estimació per a si, i que tota la volia per al seu Amat, i que estimava molt los menosprecios i persecucions, sens fer més menció del seu cos, que de la terra que trepitja. I que solament li pesa no poder-lo tractar així com mereix, basta que haja ofès a son creador tan gravement. Per això el món qui ama les honres, la carn, qui avorreix les mortificacions i el dimoni, qui no pot veure rendiment i humilitat, *li demanaren si havia perdut lo seny*, com espantats i meravellats de lo que veien. I mon Amat me deia: «Filla, quan te demanaran si has perdut lo seny, torna't a sacrificar-te a mi, i està morta, que los inimics d'alguna persona, quan la veuen morta se'n van i deixen de perseguir-la.»

18. Jo estava mirant a mon amat i volgut espòs, Jesús, en los braços de la sua santíssima Mare, quan lo tenia mort. I considerava la pena gran que tindria de veure així aquella prenda del seu cor, nat de les sues puríssimes entranyes, que essent jo la major pecadora del món, quan lo mirava difunt, no podia reprimir-me del sentiment que tenia, que apareixia haver d'acabar la vida, i que el meu cor havia de sortir de mi. I deia-li: «Reina santíssima, mare i senyora mia, com tinc de sacrificar-me i fer lo que mon Amat me diu per dar-li gust?» I ella me respongué: «Lo qui dona més gust a tota la beatíssima Trinitat és estar subjecta i rendida en tot a la sua santíssima voluntat, que això és qui ab més propietat deixa una ànima morta a los ulls *de les gents qui la persegueixen i demanen si ha perdut lo seny*. Això és qui los lleva les forces que no poden danyar-la ni apartar-la de son Amat, perquè ni a les preguntes respon, ni a les ferides de les sues persecucions fa algun moviment. I ells s'enfaden i, plens de ràbia, la deixen i se'n van.» Moltes vegades m'ha succeït a mi *demanar-me los inimics si havia perdut lo seny*. I en aquesta ocasió, veient el poc cas que jo feia d'ells, arribaren a dir-me que em donarien bofetades i jo los responguí: *Benedictus Deus in donis suis*, i que n'estava molt contenta, perquè les prenia de les mans de mon amat i volgut espòs, Jesús. I desitjava que me'n dassen tantes per son amor com a ell li'n pegaren per amor de mi. I ells s'enfadaren i se'n anaren, que no los vaig sentir més.

19. Jo prosseguia en mirar a mon espòs mort, com tinc dit, i ell me digué: «Filla, los meus inimics, quan me veren mort, també se'n anaren i em deixaren, encara que n'hi hagué alguns qui no creien que Jo fos mort. (f. 329) Per això em donaren la llançada i veient-me mort, tots se'n anaren. Lo mateix fan los inimics de l'ànima, que veient-la morta i que no fa cas de ferides, la deixen i se'n van. Ja veus quant importa esser morta i ben sacrificada. I així, torna't a sacrificar a mi moltes vegades, ab tota veritat i senzillès de cor, si vols esser morta i viure en mi. Saps qui restà en mi després que mos inimics me

deixaren? Lo amor i caritat, la puresa, l'obediència, la pobresa, la humilitat, la pietat i misericòrdia, i totes les demés virtuts que tenia la mia Mare santíssima, sant Juan evangelista i les altres ànimes santes i bones, qui restaren a fer-me companyia, forts i constants, sens nigrun temor.

20. »Altres vegades *demanen aquestes gents a l'Amic, si ha perdut lo seny?* I saps per què filla? Per posar-lo un poc en conversació, per veure si d'aquesta manera entrarien a poc poc a fer-se senyors d'aquest Jardí de què tant gusta lo Amat. Lo millor que pots fer és deixar-los dir i estar-te constant. I ells faran lo que feren los meus inimics, qui se n'anaren, perquè no poden sofrir aquella fe i esperança tan gran que té lo Amic en son Amat, i tan descuidat de si mateix, que el miren com a mort. I adverteix que n'hi ha alguns, tan porfiats i impertinents, que no acaben de creure mai que lo Amic sia mort del tot. I així o no se n'acaben d'anar, o tornen molt prest ab aquestes o semblants preguntes. D'ont pots veure quant importa el sacrificar-se del tot a mi, i això moltes vegades, per desenganyar-los i que no tornen preguntar més.

21. »Filla, moltes ferides me donaren an el cor los meus inimics. I en particular, ne rebé cinc, qui em donaren molta pena. La primera, les ofenses tantes que se feien a mon Pare celestial; la segona, la traïció de Judes, tenint-me en tan poca estimació, que em vené a mos inimics per trenta diners, aquesta sentí molt; la tercera, la negació de sant Pere, que per mi fonc una ferida de les més cruels; la quarta, quan diguí a la mia santíssima i volguda Mare *mulier ecce filius tuus*. Aquesta fonc una pena, que nigruna altra pena s'hi pot acomparar, perquè fonc tan cruel que no tan solament me penetrà el cor, sinó encara lo féu brollar de sang. I si no hagués tinguda altra pena sinó aquesta, me bastava per fer-me morir; la quinta, fonc la llançada qui m'obrí el cor, perquè volia fer jo en ell un retiro per totes les ànimes mortes i sacrificades a mi. I com jo preveia tot això, i veia moltes ànimes qui no s'hi volien retirar, ne tingué tanta pena que no la podeu pensar ni imaginar.» I jo veia el seu santíssim cor penetrat ab cinc fletxes, qui li traspassaven el cor, i me digué: «Filla, per aquestes cinc ferides (si el confessor ho vol) diràs cada dia cinc vegades el *Gloria Patri* i l'oració *Fidelium Deus*. I ho oferiràs per les ànimes del Purgatori, que em daràs molt de gust, perquè també me donaren molta pena, i serà per elles de gran profit.»

22. Jo tenia una grandíssima confusió de veure lo poc que em demanava mon espòs Jesús, i tant de sentiment de veure les sues penes, que el meu cor se desfeia, perquè eren tan grans que un poc que me'n donà a gustar per la sua providència, no m'acabava la vida. I ab tot això, li deia: «Tan poc, amantíssim espòs de la mia ànima? Jo voldria desremar tota la mia sang per vòstron amor i, si fos com el meu cor desitja, seria la major alegria que pogués tenir.» I açò és qui dona tant de cuidado a los inimics de l'ànima: món, dimoni i carn, que són *les gents, qui demanaren a l'Amic si havia perdut lo seny? I ell respòs, que son Amat li havia pres son voler, e que ell li havia dat son enteniment, e per ço li era romasa tan solament la memòria ab què recordava al seu Amat*.

23. D'aquest modo me declarà mon Amat, *que pren el voler a lo Amic*, que m'uní molt fortment amb ell, i posà'm en una contemplació de Déu, nostro Senyor, per fe, mirant i gosant la sua gran majestat molt gustosament, tan presa, lligada i posada amb ell, que encara que hagués volguda alguna cosa, no m'hi fora pogut emplear, perquè no és possible fer altra cosa, sinó lo que lo Amat vol. Perquè s'era fet tan senyor del meu voler, que volia pensar en la santíssima humanitat, i ell me posava tota en la divinitat, olvidada

de totes les coses, com si no hi havia sinó Déu, per qui patir i morir. I aquest és un regalo gran, perquè és un morir en los braços de l'Amat, qui em deia: «Açò és *pendre el voler a lo Amic*, qui si és ben sacrificat, no té voler, ni en pensar en la mia humanitat.» I certament, a mi no em sabia mal aquesta vista tan clara de Déu, nostro Senyor, que com lo am tant, el major contento que puc tenir és veure'l, gosar-lo, amar-lo i patir per son amor, sinó que com me trob tan plena de maldat, i que no meresc estar ni a los peus de la santíssima humanitat, per això recusava aquest tan gran favor de fer-me gosar tantes vegades de la divinitat, però com ell *m'ha pres el voler, i jo li he dat lo enteniment*, se n'és fet tan senyor, que no puc fer més que mirar, alabar i dar gràcies a qui les mereix.

24. Me digué mon Amat: «Saps què és *donar-me lo Amic lo enteniment*? Aquella resolució que fa de no voler tenir parer en nignuna cosa, ni seguir ni fer cosa que li dicta son enteniment. Al fin, no tenir judici propi. Açò és *donar lo enteniment a lo Amat*», que aquest pobre i miserable Amic desitjava contentar i amar tant, que com més lo mirava més m'olvidava de tot lo creat per recordar-me més del creador, en qui estava tan posada, que em restí (f. 330) sola ab aquestes paraules: *Inclina cor meum Deus, in testimonia tua, et non in avaritiam*, que les diguí moltes vegades i me n'admirí molt, perquè aleshores les tenia tan olvidades com si no les hagués dites mai. I mon Amat, les posà en mi, de modo que no en podia sortir, ni deixar de dir-les, sens advertir lo que deia. I després, quan torní en mi, les entenguí i foren molt del meu gust, perquè no voldria tenir altra inclinació que a amar i més amar a mon Déu i Senyor, ni altra cobdícia¹⁰⁵ que de patir i més patir per son amor.

25. «Vine filla (me deia mon Amat) per aquesta *ciutat* i et divertiràs en les moltes perfeccions que té.» I aquestes paraules me pujaven a tan gran unió, que tota em desfeia com la cera en el foc. En tant que les forces me faltaren del tot. I vaig-me desmaiar i lo Amat me digué: «Açò és *pendre el voler a lo Amic*.» I aquí me descobrí, ab molta més claredat, una infinidat de Déu omnipotent, que no és cosa que puga explicar ni dir. Lo que puc dir és los efectes ab què em som restada de tots aquestos favors, que són uns cuidados i desigs molt grans de la salvació de totes les ànimes. Una gran voluntat de fer caritat a los pobres, que si podia me daria a mi mateixa per sustentar-los. Un gran amor i pietat de les ànimes del Purgatori, que sols que acabassen i anassen a gosar de lo Amat, jo passaria per elles les penes que han de patir. Una set insaciable de patir i més patir per amor del meu Amat. I sobretot, un desig molt gran d'exercitar-me en totes aquelles coses qui poden dar gust a mon Amat, per més amar-lo, ab una estimació tan gran de lo que fa per mi, que com veig la mia mala correspondència, vinc a punt de morir. *E per açò m'és restada tan solament la memòria ab què recorda el meu Amat*.

26. Lo Amic qui arriba an aquest estat *no té sinó la memòria ab què recorda al seu Amat*, perquè està tot en son Amat, passant interiorment i místicament coses molt grans, que gosa i entén. De tal modo que, si jo qui som poc discreta i molt ignorant, podia dir lo que entenc ab molta claredat que em dona Déu, nostro Senyor, pasmaria tots los hòmens del món. La voluntat, qui volia amar tant, se perd de modo que no sap a ont és, ni a ont està, ni sap per on camina, ni lo que passa, ni lo que fa, d'ont se veu que no té *voler per haver-l'hei pres el seu Amat*. Quan lo enteniment veu lo Amic en tantes delícies i que està tan negada *la voluntat*, ell també s'hi vol quedar, però no pot arribar a lo que arriba la

---

¹⁰⁵ Escriu 'codditia'.

voluntat. I ab tot això fa moltes i grans diligències. En tant que la roba, que lo Amic aporta, lo embaraça i l'hei voldria fer llevar, pensant que d'aquesta manera restaria en son Amat, així com hi veu lo Amic i la voluntat. I com veu que no pot ser, *se dona tot a son Amat*. Veure la tribulació que passa el pobre *enteniment* és cosa d'admiració i, si hu he de dir com heu entenc, li queda un modo d'envidia¹⁰⁶, de veure que no pot arribar a lo que arriba la voluntat, que si açò se podia explicar és de les coses més rares que se puguen entendre ni pensar. I tot és per lo molt *que se dona a lo Amat*. Per això digué lo Amic, el beato Ramon *li era romasa tan solament la memòria ab què recordava el seu Amat*.

27. Digué mon Amat: «Filla, aquestes paraules tenen gran profunditat. I puc dir que lo mateix me passà a mi, perquè des d'una eternitat *mon Amat me prengué mon voler*, això és el Gènere humà, que Jo am i estim molt, *me prengué mon voler*. I quan me vaig incarnar per a redimir-lo, *li doní lo enteniment*, perquè em subjectí i rendí a los hòmens, baix la sua obediència, que fessen tot lo que voldrien de mi. I an això m'obligava el gran amor que los tenia, con que del modo que Jo puc i vull, podria dir *que tan solament m'era romasa la memòria ab què recordava al meu Amat*. Com se pot veure més de les obres que de les paraules, perquè com més mal me tractaven *més me recordava del Gènere humà, mon Amat*. Perquè arribí a sacramentar-me per donar-me tot a los hòmens, dient-los: *qui manducat me vivet propter me*, perquè *m'havien pres mon voler*. I Judes después me vené, i feren de mi tot lo que volgueren, perquè los *havia dat lo enteniment*. I no obstant la sua mala correspondència i lo mal que em tractaven, Jo no m'oblidava d'ells, fent-los moltes gràcies i favors grans, ab què se veu *que m'era romasa tan solament la memòria ab què recordava al meu Amat*.

28. Com jo tinc més faltes que nigú, les estava mirant i considerant, i pensava en la sua gravetat. I per altra part, pensava quant gran és la bondat de mon amat i volgut espòs, Jesús, que mirava i li deia: *Jesuchriste Fili Dei vivi misserere nobis*. I això li donà tant de gust, que se'm manifestà ab una majestat molt gran. I obrint el seu santíssim cor, hi posà aquest pobre i miserable Amic, qui li demanava espiritualment la santa comunió. I dispongué que vinguessen el beato Ramon i sant Juan evangelista, qui aportava en les mans un ram hermosíssim a ont estava el Ninyo Jesús, hermós sobre manera, que em donà per la comunió espiritual. El Ninyo Jesús tenia en les sues santíssimes mans dos prendes hermoses, i me digué: «Açò és *el voler de lo Amic, que Jo li he pres, i lo enteniment que ell m'ha dat*.» Pot-se veure ditxa més gran que aquesta? Jo no sé qui visca tan descuidat, sabent que lo Amat gusta tant *de pendre-nos el voler i que li donem lo enteniment*. I el Senyor me digué: «Filla, has vist mai minyó tan hermós com aquest?» I jo li responguí: «Senyor, si vós qui sou Déu infinit i omnipotent, no en podeu crear de més hermós, com ne podré jo veure. Tota l'hermosura que poguéreu criar està en la santíssima humanitat que estic mirant, i no és possible veure cosa més hermosa, sinó la divinitat.» I així li responia i deia sempre *Jesuchriste Fili Dei vivi misserere nobis*, i ell me deia, que li donava molt de gust. Sia tot per més honra i glòria de la beatíssima Trinitat. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 55

---

¹⁰⁶ Escriu 'embídia'.

Dix lo Amat: Miracle és contra l'amor de l'Amic que s'adorma, oblidant lo seu Amat. Respòs lo Amic: Miracle és també contra l'amor de l'Amat, si l'Amat no desperta lo Amic, puis que l'ha desitjat.

1. El dia de sant Pere Nolasco, mon Amat me posà en un incendi d'amor, que m'encenia i abrasava. I això no tan solament fonc estant en oració, sinó encara en qualsevol exercici que fes, perquè volia declarar-me aquest càntic. I me digué: «Saps què és amor? molts se pensen tenir amor i no en tenen. Perquè tenir amor és tenir creu, aportar creu, i estar crucificat en la creu. Per això diu el càntic *miracle és contra l'amor de l'Amic, que s'adorma oblidant lo seu Amat*. I *adormir-se* és voler en les tribulacions, recreos, consuelos i estar-se descansat. I açò és *adormir-se i oblidar lo Amat*, que és *contra lo amor*, perquè lo amor no busca comoditats, sinó amar i més amar, i patir i més patir, que és lo que Jo feia en la creu, quan diguí: *Deus, Deus meus, ut quid dereliquisti me*, com si digués lo amor me força a clamar, que em doneu més que patir. I això és lo que ha de fer i dir lo Amic qui té amor, sempre clamar en la creu per més patir.

2. »Filla (me digué mon Amat) el teu cor és la peianya de la creu». I se'm manifestà enclavat en la creu, i desrremant molta de la sua preciosíssima sang. I la creu estava en el cor d'aquest pobre i miserable Amic, del qual eixia una flamma molt gran del foc del divino amor. I quan aquella santíssima sang, que desrremava mon Amat abaixant per la creu, s'encontrava ab lo foc qui eixia del cor de l'Amic s'encenia del tal modo, que jo veia un incendi molt clar i resplendent. No sé altra cosa a què puga acomparar-ho (encara que és molt diferent la paritat) que, quan posen oli en el foc, que fa aquella flamarada tan clara i ardent. Aquest era un foc qui tota m'encenia i abrasava, que jo no hi podia tenir. I ab tot això, estava ab un cuidado molt gran de no fer cosa contra el gust i voluntat de mon Amat. I per això, li deia: «Jesús, espòs dolcíssim de la mia ànima, jo no vull sinó a vós, i qualsevol cosa que sia, vinga d'ont vinga, jo la prenc com de la vostra mà. I no vull més, ni dic més, sinó que en tu és ma sanitat i mon llanguiment.» I ell, ab un amor molt gran, me digué: «Filla, no temes ni et desconsols, que Jo som la divinitat i la humanitat, quiestic en tu. I mai veuràs que el dimoni vulla fer la mia voluntat, ni que deix rendiment en una ànima.» I aquestes paraules me donaren un valor tan gran, que tot lo Infern no em feia por.

3. Més me digué: «Filla, jo fiu un depòsit del teu cor, a ont deposí tota la mia Passió. Digues-me ara, com *s'adormirà* una ànima i no voldrà penes, si la mira veient que Jo n'he passades tantes fins a morir en una creu?» I en efecte, jo veia tota la sua santíssima Passió en el meu cor com el mateix dia que la m'hi posà. I lo que puc dir és *que és miracle contra l'amor de l'Amic, que s'adorma oblidant el seu Amat*. Això és, no desitjant patir, així com ell ha patit. No trob que sia possible que una ànima tinga amor i que no desig penes i morir per lo Amat, perquè a mi m'acaba la vida no poder-lo imitar en tot. I per això mirava aquella santíssima ànima de la majestat de Cristo, i lo que jo passava i com estava era un silenci molt gran, solament tenia en mon cor i intenció representar-li que ja sabia, que molt temps ha que jo no vull altra cosa, sinó a Déu i fer la sua santíssima voluntat. I així, que si era possible, hauria volgut tenir la mia ànima tan unida en Déu com estava la sua, i estar tan a la sua disposició com ell estava a la del Pare celestial. I en el mateix instant, me trobí en un mar de Déu tan gran, que no té fi.

4. Jo estava de modo com si no estigués en aquesta vida desdixada, gosant de Déu, com si estava en la glòria celestial, ab un poc d'inclinació que tenia de quedar-me per a sempre en lo que gosava. Perquè era en tanta claredat que, si la fe no m'ensenyava que en la glòria se veu a Déu ab major claredat, creuria que no hei ha més gosar, ni vista de la que jo tenia. Perquè no hei ha més Déu del que l'ànima mira i gosa. Més llum i més gràcia pot donar Déu, perquè en tot és més la sua bondat i el seu poder, però més Déu del que jo tenia i gosava no hi ha. Lo que m'admirava molt era que veia el càntic en aquella infinita majestat de Déu, tan posat en Déu que no podia veure un, que no ves l'altre. Vertaderament, me causà això una grandíssima admiració, que si hagués vist el càntic en algun llibre, no hu trobaria molt, però en aquella infinitat de Déu, tan exaltat, bé hei havia que admirar i alabar al Senyor, qui pot fer tot lo que vol. I aleshores me digué mon Amat: «Perquè vègies que és cosa mia i que fonc impuls i inspiració mia, que tingué el beato Ramon d'escriure lo Amic i lo Amat per descobrir molts de camins a les ànimes, per ont vinguessen a mi, perquè en qualsevol càntic, trobaràs ensenyances grans i particulars.»

5. Lo que jo puc dir ab veritat és que hu trob així, i que pot apendre molt una ànima si vol. Això és qui a mi me dona molta pena, que no me'n sé aprofitar, i ja més tenint a la majestat de mon Déu tan lliberal i qui tan despàcio¹⁰⁷ tracta ab aquest miserable Amic. I per això lo suplicava que no em deixàs mai. I deia-li: «Jo voldria una muralla qui vos impedís que no vos ne poguesseu anar de mi, perquè tinc per cert que moriria, si ves que s'acabàs aquesta amistat tan gran. I així Senyor, primer morir que pecar.» I mon divino Amat, me digué: «Filla, la vigilància és la muralla qui em deté, i el rendiment a fer en tot la mia voluntat és la porta qui no em deixa sortir, d'ont pots veure quant importa la vigilància i el rendiment a la mia voluntat.»

6. Me digué mon Amat: «Filla, Jo et vull dir la gran pena que tinguí en lo Hort, de veure totes les ofenses que se feien i que s'havien de fer. I veia't a tu també de la mateixa manera que et veig ara, elegida per aquesta pesada creu, però no temes, que Jo som en lo Amic qui no *s'adorm*. Açò és qui està vigilant sempre i suspirant pel meu amor, que com te tinc dit, és amar la creu, penes i tribulacions que és verdadera prova de lo amor, i *que lo Amic no dorm*. Jo diguí a los apòstols: *vigilate et orate, ne intretis in tentationem*. I no voler penes ni creu és estar ja en la temptació, i *adormir-se, que és miracle contra l'amor de l'Amic*, perquè no pot ser tenir amor i dormir. I així vel·la filla, i dona'm la voluntat, i camina per ont voldràs, que Jo no et deixaré.» La veritat se diga que no em deixava de ninguna manera, antes estava tan unit ab mi, com veurem de lo que diré.

7. Era dia de comunió i per la misericòrdia de Déu, nostro Senyor, jo i tota la comunitat rebérem el cos de Cristo sacramentat. I jo veia que, quan el sacerdot donava l'hòstia consagrada a cada una de les germanes, unit ab ella los donava el meu cor, i sentia tanta pena com si m'arrencassen de mi el cor. (I això no heu he vist aquesta vegada tan solament, sinó en moltes ocasions) d'ont se pot veure quant gran és aquesta unió, i que no em deixa mon Amat. De les delícies i regalos que tenia i passava tot aquest temps, per ara no en tractaré, perquè són tants, que tots los hòmens del món no els poden imaginar ni pensar. I com més penes tinc, més regalada estic. I en aquesta ocasió era tanta, que lo Amat me digué: «Filla, això faç d'aquesta manera, que et prenc el cor místicament, i la pena la sents corporalment.» I lo que jo puc dir és que passa així, i tenc tanta pena, que si

---

¹⁰⁷ Escriu 'de espàcio'.

lo Amat no em donava una gràcia molt especial, no seria possible poder-la tolerar. I ab tot això sempre m'apareix poc. D'ont se veu *que és miracle contra l'amor de l'Amic, que s'adorma oblidant lo seu Amat*. I no tan solament miracle, sinó impossible poder-lo *olvidar* en tan rara unió com aquesta. Així trob que és i que no pot ser de modo nigú, sinó que sempre ha de voler amar i més amar, i patir i sempre més patir per més glòria de lo Amat.

8. Ell estava molt lliberal ab aquest pobre i miserable Amic, perquè li deia que no volia fer sinó allò qui li dona més gust, i per ser ell qui és i no més. I me digué: «Qui em voldrà donar gust, que s'emplei així com jo me som empleat tot el temps de la mia vida, que fonc obeir i fer totes les coses per amor de mon Pare celestial, que això és *no dormir ni oblidar lo Amat*, antes bé és *vel·lar*¹⁰⁸ i recordar-se de lo Amat.» I jo trob que *qui té amor no pot dormir*, sinó que ha de fer lo que diu mon Amat, perquè lo amor és dàdiva de lo Amat i la més preciosa que pot donar a lo Amic. I com lo Amic se veu tan obligat, no troba cosa que puga fer per correspondre a son Amat. I com veu que lo Amat ha patit tant per son amor, aquí se voldria veure el pobre Amic, patint i amant, i cremant com lo ave fènix fins a morir pel seu Amat. No veu *com és miracle contra l'amor de l'Amic, que s'adorma oblidant lo seu Amat?* I jo dic més, que si té amor no tan solament *no s'adormirà*, sí que sempre voldrà més i més penar, perquè jo no em veig mai associada de penes i mortificacions que, per moltes que en tenga, sempre per mi són poques. Per això m'alegren com me manen alguna cosa qui em puga costar algun treball, i que sia poc és el meu treball.

9. La mare Priora em digué: «Aquesta setmana no ha d'escriure i s'emplearà ab aquestes ocupacions.» Jo diguí: *Benedictus Deus in donis suis*, i vaig-me postrar a los seus peus, tan contenta com una persona an a qui donen alguna gran dignitat. I lo que m'havia encomanat era cosa de cuidado, i com jo tinc tota la mia confiança en mon Amat, aní an el cor per tractar-ho ab ell, i l'hei encomaní tot lo que poguí, dient-li que ell havia d'assistir per mi en tot, perquè estigués bé i per més glòria sua i no més. I ell me digué: «Ja t'he dit que camins per allí ont voldràs, que Jo no et deixaré.» I heu féu de manera que bé tingueren de què dar-li gràcies i alabar-lo. Aquí no m'hi entretenc, solament diré lo que ell me digué, quan estigué acabat lo que havia de fer, que em causà gran admiració: «Aquestes paraules te vull escriure en el cor: *Jesús assistiu-me, Jesús ajudau-me, Jesús governau-me*, i tu les has de dir en qualsevol cosa que comences. I està certa que Jo no et deixaré, ni a tu ni a qualsevol persona qui faça lo mateix.» I jo el veia que estava molt hermós i em concedí que abraçàs los seus santíssims peus, i que lo adoràs. I deia'm: «Jo no falt mai a nigú qui em vol.» Doncs per nosaltres se perd i tenim molta culpa, si no tenim a mon divino Amat, perquè ell nos vol a tots, i ab tan gran amor, que cada instant m'admir més de veure quant gran és. Sols el que volgué que jo ves, quan m'escrigué aquelles paraules en el cor, que jo veig com si fossen tres estrelles molt resplendents, n'hi hauria per admirar tot lo món.

10. Me digué mon Amat: «Perquè entengues ab major claredat *que és miracle contra l'amor de l'Amic, que s'adorma oblidant lo seu Amat*, has d'advertir que l'amor de l'Amic és tot espines qui el piquen, ja ab un afecte de patir, ja ab altre de més amar, i molts altres, qui tot són espines que no el deixen *dormir*, sinó sempre *vel·lar* com i de

---

¹⁰⁸ Escriu 'vellar'.

quina manera podrà més patir per amor del seu Amat.» I això passa en tanta veritat que, ni a la nit a hores de reposar, no puc *dormir*, sinó sempre vel·lar, adorant, mirant, contemplant i alabant el meu Amat. I encara dic més, que encara que vulla, no sé dormir. A alguns apareixerà això un desastre molt gran, que una cosa tan natural com és el dormir a un cos humà, que diga que no sé dormir. I jo dic altra vegada, que no sé dormir. I succeeix-me moltíssimes nits, no dormir ni poder dormir. I qui ha gustat que cosa és amor, no hu trobarà desastre sinó que hu creurà molt més de lo que dic, perquè lo amor és un mar de penes i d'ansies de donar gust a lo Amat. I per això, és *miracle contra l'amor de l'Amic, que s'adorma oblidant lo seu Amat*.

11. Així passa que no puc reposar *ni dormir*, sempre dient unes paraules tan amoroses i tantes a mon divino Amat que, per no esser cansada, no les referiré. Solament los versos que dic n'hi ha per admirar-se. I tot m'apareix poc, de tant que voldria alabar i amar a mon creador, qui sempre més se comunica i posa l'ànima en tanta alegria, que no cessa de dir-li motets d'alabances. Unes vegades *per singulos dies benedicimus te*; altres *letatius sum in his quae dicta sunt mihi in domun domini ibimus*; altres vegades, *levavi oculos meos in montes unde veniet auxilium mihi*; i moltes altres. I d'aquesta manera, pas el temps penant i amant, sens poder *dormir* ni reposar. I aquest no reposar és el vertader descansar, perquè se pena per lo Amat i en lo Amat, que per això me digué ell: «Aquest és aquell tesor abscondit de l'evangeli, vel·lar i no dormir, *ni oblidar lo Amat*.»

12. Ell me donà una ferida an el cor tan fortment, que sols ab la sua gràcia la poguí tolerar. I fons un miracle que no morís, perquè arribà l'ànima estar tan penetrada, que moltes vegades me veia a punt de morir. I me digué: «Filla, tots los dies que no has escrit és estada per a mi tanta pena, que era una ferida qui em penetrava el cor. I perquè tu entengues lo que jo he passat, per això t'he donada aquesta ferida.» I açò durà molt de temps i mon Amat sempre se manifestava més. I jo veia ab tanta claredat que era Déu el qui em parlava, que moltes vegades li diguí: «Jesús que sou Déu.» I la mia ànima, qui no se podia reprimir, me deia: «Deixa-m'ho dir a mi.» I això passava quan ouïa missa, i quan el sacerdot alçà l'hòstia, me digué mon Amat, que ell era aquell mateix qui estava en l'hòstia consagrada. Pot-se veure major ditxa que aquesta? De tenir a Cristo sacramentat en l'ànima en tanta grandesa i majestat, que si el Senyor hagués descuberta aquesta ditxosa ànima, haurien vista la benaventurança. Que estic plena de confusió d'haver-ho de dir i escriure, però és bondat del Senyor tan gran que no se pot ponderar. Al fin són grandeses de Déu omnipotent, qui pot fer tot lo que vol. Faça's la sua santíssima voluntat.

13. Més me digué: «Filla, jo diguí a mon Pare celestial que, si era possible, que passàs aquell calis. I lo mateix te dic a tu, que si és possible que faces lo que podràs a escriure, perquè si Jo podia tenir pena quan tu no escrius, ne tindria tanta com ne tinguí quan Judes m'entregà en mans de mos inemics, que fons la major que tinguí.» Jo restí molt admirada i diguí: «Valga'm Jesucrist, si és Senyor tant del vostro gust! Vós podeu fer que sia així com voldreu.» I ell me respongué: «Jo vull que sia ab tota la persecució que se pot fer, perquè com més preciosa és una margarita, més costa. I com aquesta és tan preciosa ha de costar molt, però valor. Diràs an el confessor que fii de mi, que Jo no el deixaré, ni a nigú qui li assistirà. Ja basta que sia això tant del meu gust, per esser molt perseguit del dimoni. I per això, a pesar de tot lo Infern, tu escriuràs. I suposat tens tanta set de patir, portaràs aquesta creu, i pots estar certa que em dones gust i fas la mia voluntat. *I això és no dormir, ni oblidar lo Amat*, sinó vel·lar i pensar en mi.

14. »Mira filla, si és ver lo que t'he dit, de què tenen molta profunditat aquestes paraules *miracle és contra l'amor de l'Amic, que s'adorma oblidant lo seu Amat*, i no és molt, perquè *l'amor de lo Amic* és un contínuo desig de penar i per això no pot *dormir* sinó sempre vel·lar, per més patir i més amar. Així heu feia jo en la creu, que bé se deixa entendre de la paraula *sitio*, que diguí, que és lo mateix que dir: tinc set, i set de penes i més penes. Perquè el meu cor no pot descansar *ni oblidar al meu Amat*, mon Pare celestial. Perquè sabia Jo molt bé, que el seu gust era que patís per la redempció del Gènere humà. Per això tenia tanta set de patir i això és *el no dormir, ni oblidar lo Amat*».

15. Ell me donà una altra ferida, qui em penetrà el cor molt més que l'altra, en tant que arribà a desmaiar-me, i digué'm: «Filla, Jo et vull donar una corona, la vols de penes o de glòria?» «Senyor, jo la vull de penes o d'espines, que tot és una cosa, així com vós l'aportàreu per mi, i per imitar a la mare santa Caterina de Siena.» I ell me digué: «Digues ab mi: *veni electa mea et ponam in te tronum meu, quia comcupivit Rex speciem tuam.*» Això posa una pobra ànima en tantes obligacions, que no sap lo que té de fer, ni lo que té de dir, sinó que és Déu i fa lo que vol. Però no deix d'estar més que admirada de la sua gran bondat, que vulla donar un tresor tan gran a una pecadora tan gran com jo, però m'ha deixada en molta confiança que el Senyor m'ha perdonat. I ab la sua gràcia ho tinc per tan cert, que no puc pensar altra cosa sinó que m'ha perdonat. I volia pensar i reparar en aquelles paraules que diu lo Esperit Sant, que n'igú sap si és digne d'odi o d'amor, i no hi podia tenir n'igun reparo, sinó que tenia aquesta gran confiança que m'havia perdonat, perquè no se veia en mi sinó Déu i de tal modo, com si mai heu havia d'haver altra cosa sinó aquesta summa majestat i grandesa de Déu nostro Senyor. I no és que jo no vègia que per mi és poc lo Infern. I tan conformada a fer la sua santíssima voluntat, que si pensàs que és del seu gust, jo mateixa m'hi tiraria (ab la sua gràcia dic) sinó que el tractar tant ab mon Amat, me causa aquestos efectes i molts més que jo no dic.

16. A un rato d'oració estava jo mirant i contemplant al meu Amat, quan rentà los peus a los apòstols. I veure la caritat i humilitat ab què empleava les sues santíssimes mans en aquell exercici vil i baix, me pasmava. Que un Déu de tanta majestat lavàs los peus a hòmens mortals, i en particular, a Judes. Que la sua amor fos tan gran, que no el volgué privar de tant de bé, no obstant que el veia molt obstinat contra d'ell (Déu nos alliber de persones mal inclinades, que primer tropeçaran i ofendran a Déu, que no rendiran el seu parer). Com jo veia tan rara humilitat m'admirava que creatures humanes, vils i baixes, puguem tenir supèrbia, jo no sé de què? Perquè de nostra part, no tenim sinó tota misèria. Mes veia el cor santíssim de mon Amat, qui estava fet una flamma d'amor, qui no el deixava reposar, ab un grandíssim desig de sacramentar-se per donar-se tot a los hòmens. I me digué: «Filla, quines paraules són aquestes tan grans, *hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur?* Si los hòmens les considerassen i meditassen *no s'adormirien ni s'oblidarien de mi.*» I donava'm a entendre que en tenia grandíssim sentiment, que vullen dormir i no penar, essent així que ell ne tenia tanta que, de la que em participava a mi, sols ab la sua gràcia la podia tolerar. I el foc que tenia en el seu cor, m'encenia el meu de manera que era miracle com no acabava la vida.

17. A tanta unió com dic m'arribà mon Amat, i me digué: «Filla i Amic del meu cor, digues ab mi: *audi filia et vide et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum et domum patris tui.* Així ha de ser, si vol poder dir lo Amic *miracle és també contra l'amor de l'Amat, si l'Amat no desperta lo Amic, puis que l'ha desitjat.* Perquè qui deixa totes

les coses, no té amor de carn i sang i se dona tot a mi, pot respondre i dir lo que em respongué i digué el beato Ramon, que Jo aleshores li parlava a ell així com ara et parl a tu. I ell havia deixat i olvidat tot lo creat, sols me volia a mi, qui som increat. I per això, (f. 335) em respòs: *miracle és també contra l'amor de l'Amat, si l'Amat no desperta lo Amic, puis que l'ha desitjat*. Has reparat que no diu de mi que s'adorma, així com diu de lo Amic? És que em coneixia la condició i sabia molt bé que Jo no dormia, sinó que des d'una eternitat estava sempre vel·lant pel meu Amat, que és el Gènere humà.

18. »Quan Jo en lo Hort diguí a los apòstols *que no dormissen*, era dir-los que no tinguessen amor de carn i sang, i que deixassen totes les coses per amor de mi. I ells me respongueren deixant-ho tot i anant a predicar la mia paraula per tot lo món. I per això, sant Pere, per imitar-me, com a vicari meu, digué a la mia esposa la Isglésia: *Fratres sobri frote et vigilate*, perquè sabia molt bé que la vigilància és gran medi per oblidar tot lo qui no és a mon gust. I estar atents a lo que jo dic, que així heu ha de fer el qui *no vol dormir*. I d'aquesta manera, me podrà dir també, com el beato Ramon, *miracle és també contra l'amor de l'Amat, si l'Amat no desperta lo Amic, puis que l'ha desitjat*.»

19. Oh gran Déu, quant gran és la vostra bondat! Vós m'haveu posada de modo ab la vostra gràcia, que encara que se pot creure de mi tota misèria i ruïnat, puc dir ab tota veritat, que més m'embarassaríeu si em diguéssiu ten cuidado de tos pares o d'altres coses d'aquest món, que lo que em deis d'oblidar-ho tot, perquè n'estic tan olvidada, com si no los hagués vist mai, ni hagués coneguda cosa d'aquesta vida. I com menos consuelo trob en les creatures, aleshores el meu cor està més alegre i content. No sé si em deu enganyar lo amor propi, lo que sé és que jo mai cerc alivio ni consolació, antes bé, quan tinc ditxa d'alguna persecució o mortificació, aleshores estic contenta, lo qui em dona pena és que no sien moltes. I quan veig que puc tenir alivio d'alguna cosa, vós sabeu quant vos suplic que no la deixeu arribar a mi, perquè no vull sinó penes i més penes, i patir i més patir per vòstron amor, que açò és el major regalo que jo puc tenir. Honres i estimacions d'aquesta vida me donen la mort, i si jo podia no entrar més a la porteria en tots los dies de la mia vida, seria massa regalo per mi, perquè me veuria ab mon desig complit, d'estar tota en mon dolcíssim Amat. I per això, vos suplic moltes vegades, si és del vostre gust, que heu poseu en el cor de qui m'ho pot concedir i manar, i sinó faça's la vostra santíssima voluntat que, per fer-la, he escrites totes aquestes coses, que no en tenia intenció de modo nigú, però com he vist que feia a vòstron gust i que era del vostre agrado, me som allargada a lo que he dit, sia tot a glòria vostra.

20. Gran és lo amor, Déu meu, que vós teniu en aquest pobre Amic, qui vos és tan ingrati! Bé heu haveu demostrat ab les paraules tan amoroses que em dèieu: «Filla, tant de gust me dones, que m'obris el cor com veig que tu, ab tant de gust, me sacrificues i dones la tua voluntat. Jo et don la mia, fes-ne lo que voldràs, que bé pots dir *miracle és també contra l'amor de l'Amat, si l'Amat no desperta lo Amic, puis que l'ha desitjat*. I és molta veritat perquè, qui m'ha fet abaixar del cel a la terra, a néixer pobre i menospreciat, i estar en un pesebre, sinó l'amor? I tot això i molt més he fet *per despertar lo Amic*, i saps com *lo despert*? Ab les inspiracions que li don. I d'aquest modo, no hei ha ànima niguna *que Jo no la despert*, representant-los les penes que he passades, sinó que n'hi ha algunes tan adormides, que no en fan aprecio ni menció alguna, que és molta pena per mi. Veure que les despert i no em volen ouir, que si les meditassen i considerassen, encara que fossen heretges se farien sants. Jo som el qui t'ho dic, el Fill del Pare celestial, la Segona Persona

de la santíssima Trinitat, i la majestat de Cristo, que tu dius. Jo som el qui t'ho dic i dic-te més, que sempre tindràs persecució del dimoni, però Jo t'assistiré.»

21. Dèiem nona, quan mon Amat me deia aquestes paraules, i jo li diguí: «Déu meu i Senyor meu, faça's tot lo que vós voldreu i permetreu, que jo no vull altra cosa sinó persecucions, treballs i patir, sols que no sia ab ofenses vostres, que ja sobren les que jo vos he fetes. I si podia fer que no vos hagués ofès, ho faria, encara que fos passar totes les penes de l'Infern, ab gràcia vostra. Que de los dimonis, ne faç tant de cas com de lo que trepitj, i los tract com si sien formigues, sens tenir més temor d'ells, que si no n'hi hagués. I tot aquest valor me ve de la dolça companyia de mon Déu i Senyor, qui sempre està en mi. I en aquesta ocasió me posà en el cor un dolor i pena tan gran d'haver-lo ofès, que pensava rebentar, tota llàgrimes i plors de sentiment d'haver pecat. I ab molta confusió mia, li deia moltes vegades: «Vós sou Déu meu qui tot ho podeu i sol el qui mereix ser alabat.»

22. (f. 336) Com lo Amic coneixia les condicions de l'Amor i una, i la més principal de totes és que sia lliberal, per això digué: *miracle és també contra l'amor de l'Amat, si l'Amat no desperta lo Amic*, com si digués, jo m'espant de lo Amat, que no em concedesca lo que tant de veres li deman, que és el patir. I mon Amat me digué: «El desitjar i demanar és de lo Amic, i el concedir és de l'Amat. I així, quan Jo en la creu diguí *consumatum est*, fonc lo mateix que si digués a mon Pare celestial: Jo he desitjat i demanat tot lo que he pogut, vós me donareu lo que serà del vostre gust. Faça's la vostra voluntat. I ara vull que vègies la humilitat i caritat ab què li demanava. Lo primer que fiu fonc despullar-me de la túnica que aportava, i veren-me en la desnudés que tots sabeu. I d'aquesta manera, me posaren en la creu, a vista de tots los qui volien mirar-me; uns m'alabaven i altres me menospreciaven. I Jo, ni m'alterava de les alabances, ni m'entristia de los menosprecios. Així te vull a tu. M'enclavaren en la creu, així ha d'estar la verdadera religiosa. Preguí a mon Pare celestial per los qui em crucificaven, que era pregar per tots los pecadors, perquè tots los qui pequen me crucifiquen. Així has de fer tu en los qui et persegueixen. Perdoní an el bon lladre los agravis que m'havia fets i li doní la glòria. An aquells qui et faran injúries los has de perdonar ab gust i fer tot lo que pugues per ells. Diguí que tenia set, i era de patir i salvar ànimes, i no m'entengueren, que em donaren fel i vinagre (que moltes ànimes hei ha qui per no voler-me entendre, me donen fel i vinagre) i Jo el gustí ab silenci. Així has de fer tu en les mortificacions que et daran. Me despedí de la mia santíssima Mare i l'encomaní a sant Juan per no tenir niguin cuidado, sinó encomanar lo meu esperit a mon Pare celestial. Això és lo que t'he volgut dir quan t'he dit *audi filia et vide inclina aurem tuam et obliviscere populum tuum et domum patris tui*. I així tot ho has de deixar, i no has de desitjar més que patir, si vols imitar-me, que així ho fiu Jo, que per això diguí *consumatum est*, com si digués, he fet tot lo que havia de fer. He demanat i desitjat el patir, ara faça's la vostra santíssima voluntat.»

23. Lo Amic en aquest estat té tanta amor a son Amat, que no pot dormir, antes bé sempre augmenta's i creixen les ànsies de més amar i més patir. I com veu que son Amat li té tanta voluntat, i no li concedeix lo que tant li demana, ab unes queixes amoroses li diu *que és miracle contra el seu amor*, que no li concedesca més amor i més patir, *puis que l'ha desitjat*. Oh que pena és aquesta tan gran! Així heu experimenta aquest pobre i miserable Amic, qui voldria esser deseparada de totes les creatures, i que totes la despreciassen. Al fin més penes i més patir, per més amar a mon amat i volgut espòs Jesús, a qui hu

deman ab grans súpriques. I com veig que no hu puc alcançar, tota desatinada, que casi perd lo enteniment, li dic moltes vegades: «Jesús meu, si no em donau medi de més patir i més amar, m'apareix que no puc viure més.» No obstant això, com desconfii de mi i tinc tota la confiança en mon Amat, entre ell i jo passen coses rares. Tota sospirs, llàgrimes, ànsies i sentiments, que és per a rompre el cor a qualsevol persona qui hu ves, tan encesa i abrasada del foc del divino amor (en particular aquestos dies) que interior i exterior, estic tota una flamma tan ardent, que les parts del meu cos pareixen brases de foc. I aquestes fineses que mon Amat me fa augmenten tant la unió, que em veig tota en la infinidat de Déu omnipotent.

24. Tant com lo que dic estic en Déu, nostro Senyor. I me succeeix moltes vegades ouint missa, després que el sacerdot ha consagrat que dic: No és mon Amat un ací i altre en l'hòstia, sinó que el qui és allà és ací, i el qui és ací és allí. I del mateix modo, en tant que no puc dir altra cosa, sinó que Déu viu, en carn i sang, està en mi. Bé és veritat, que haver de dir aquestes paraules me fa tremolar, per esser jo tan ruïna que puga dir que tenc en mi el Reine del cel, que així m'ho deia mon Amat, que aquesta pobra ànima és el seu Reine. Jo li suplicava que posàs totes les ànimes així com me tenia a mi, perquè tinc grandíssima pena sols de pensar que hi puga haver ànima qui no estiga així. I com més gràcies i favors me fa el Senyor, més presents les tinc. I no poder-les posar així com jo em veig, ne tinc tanta pena que no és per a dir. No és poca la confusió que tinc, com me veig en tantes obligacions que mon Amat m'ha posada en aquest càntic, qui m'ha dit que el tinc d'imitar. I em vol ab molta perfecció, que com me mir tan pobra de virtut i feta un Lluçifer de maldats, voldria donar-li gust i fer la sua santíssima voluntat. Per això suplic molt de veres a V.M. que m'encoman a Déu nostro Senyor, i que tot sia per major glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn.

(f. 337) *Dialogació i càntic d'amor nùm. 56*

Pujà-se'n lo cor de l'Amic en les alteses del seu Amat, per tal que no fos empatxat a amar en lo abís d'aquest món. E quan fonc ab son Amat, contemplà'l ab dolçor i plaer, mas l'Amat abaixà'l en aquest món, per tal que el contemplàs ab tribulacions i llanguiments, que dona amor.

1. De niguna cosa puc donar més notícies (per gràcia de mon Déu i Senyor) que de l'amor, perquè és tant el que jo li tenc, que sols de pensar que jo ni niguna altra persona, li hajam de fer alguna ofensa, tinc tanta pena, que pareix que haja de rebentar. A tals extrems som arribada, que no m'hi era vista mai. No hei ha patir qui em puga assaciar, com veig les ofenses que he fetes a mon Amat. Per això, quan puc parlar (que moltes vegades no puc) dic: «Senyor, o deixau-me rebentar de pena d'haver-vos ofès, o donau-me en què patir. Venguen les pedres de sant Esteve, les creus de sant Pere i sant Andreu, i los martiris de santa Dorotea i santa Ignès, qui de tants pocs anys donaren la vida per son Amat. I jo, pobra de mi, qui en tants anys no he feta mai la mia obligació, no tinc de patir? Vinga Senyor lo que han patit tots los màrtirs, que tot és poc per lo que jo desig patir per vòstron amor.» Això pareixerà a V.M. una locura, i li dic en veritat, que de moltes parts no n'he dit una de lo que és en si aquest desig de més patir i més amar, i dolor d'haver ofès a mon divino Amat.

2. De tal modo estic, que en totes les coses me té de posar precepte la superiora. En lo parlar, en lo menjar, i en moltes altres coses, perquè ni puc menjar, ni puc parlar, ni sent, ni oïc, ni sé que em tenc. Lo que sé és que no em falten tribulacions, gràcies an el Senyor, qui tot ho dispon. I lo qui més pena em dona és el desig d'acertar a donar-li gust i, en particular, en aquesta matèria. Per això, no em cansava de suplicar-lo que m'assistís, i a les germanes, que pregunen per mi, que moltes oferien la comunió a intenció mia. I jo tot ho dedicava a les santíssimes llagues de mon espòs Jesús, que són el meu amparo i refugi. Al fin, estic feta un mar de penes i tribulacions. I estant d'aqueixa manera, me digué mon Amat: «Filla, Jo em tract ab les ànimes, així com los pares ab los minyons, qui per jugar ab ells s'escondeixen per donar-los ocasió de què los cerquen. Perquè quan los troben és major el contento i alegria que tenen, i los abracen i moltes altres demostracions que fan d'alegria.» I aquí, me donà un abraç molt apretat, que se'n duia l'ànima de mi. Després d'aquest me'n donà un altre molt més fort, i me digué: «El primer abraç és el que dona el fill an el pare, i el segon, el que dona el pare an el fill. Per això és tant més fort, perquè és major lo amor que té el pare an el fill, que el que té el fill an el pare.» Lo que pateix el pobre Amic en aquestes ocasions, no hei ha cosa que si puga acompanyar, però és un patir molt regalat.

3. D'aquesta manera, me donà a entendre mon Amat que m'havia posada per explicar-me les primeres paraules del càntic *pujà-se'n lo cor de l'Amic en les alteses del seu Amat, per tal que no fos empatxat a amar en lo abís d'aquest món*. I me digué: «Jo aní en el desert, i antes d'anar-hi, me n'aní an el Jordà, i vaig-me despullar i prenguí el tresor del baptisme de sant Juan Baptista. Això és lo que ha de fer el qui vol entrar en religió, que és lo mateix que si volgués anar an el desert. Primerament, despullar-se de totes les coses mundanes i caduques per imitar-me a mi, i dispondre's per la gràcia que se rep en la professió, que és com si altra vegada tornassen a rebre el sant baptisme. I si la fan ab la sinceritat i veritat que se requireix, bé poden dir *pujà-se'n el cor de l'Amic en les alteses del seu Amat, per tal que no fos empatxat a amar en lo abís d'aquest món*. Del Jordà me n'aní després en el desert, apartat de totes les coses de la terra, a mirar i contemplar la grandesa de mon Pare celestial. Filla, i si Jo essent Déu, per lo que tenia de la vostra naturalesa, me retirí tant per parlar i tractar ab mon Amat, què deu *fer lo Amic per no estar empatxat a amar en lo abís d'aquest món?* Tant com se despulla i s'aparta de coses terrenes, tant *se'n puja lo seu cor en les alteses del seu Amat*.

4. »Quina ditxa és aquesta tan gran i poc coneguda de los hòmens, poder *tenir el cor en les alteses de l'Amat i desempatxat a amar en lo abís d'aquest món*, que és lo mateix que un abisme de maldat, que no hei ha cosa que puga impedir *el cor de l'Amic*, que no se tròpia en ell, i tot és no res, si hu volen considerar. Per això, lo amic el beato Ramon, quan Jo li doní el coneixement que tots sabeu, deixà tot lo terreno (f. 338) i se n'anà an el desert *per pujar el seu cor en les alteses del seu Amat* ab tota llibertat, a ont estava molt regalat, perquè és un desert aquest molt poblat de misericòrdies, que usa en lo Amic qui té el cor desembarassat i *desempatxat de lo abís d'aquest món*.

5. »Filla, Jo som tan hidalgo i lliberal, que no tan solament vos don lo que tenc sinó encara me som donat a mi mateix. I ab un amor tan gran que, si més podia fer per enriquir-vos, més faria. En tant que moltes vegades he fetes locures d'amor, i en particular, quan me n'aní an el desert, perquè Jo no en tenia necessitat, perquè allí ont som és tot lo que se pot desitjar. I ab tot això me despedí i desembarassí de tot per dar-vos exemple. Aquesta és

una obra de les més grans que Jo he fetes, i és poc ponderada. T'ho dic perquè voldria que sempre la predicassen, perquè hei ha molt que ensenyar i aprendre *per los qui volen pujar lo seu cor en les alteses del seu Amat, i no estar empatxats a amar en lo abís d'aquest món.*

6. »Molta preparació ha menester una persona *qui vol pujar el seu cor en les alteses del seu Amat.* Primerament ha de ser molt constant en les temptacions i tribulacions, qui són el grisol a ont se purifica lo or.¹⁰⁹ Per aquesta causa t'he posada Jo en totes aquelles tribulacions que has referit al principi, perquè et volia declarar què cosa és *pujar el cor de lo Amic en les alteses del seu Amat.* I per això dic que és menester tenir valor i tota la confiança en mi, sens nigrun temor de l'Inimic. Lo que s'ha de fer és, ajudats de la mia gràcia, despedir-lo ab prestesa i no tenir rauons amb ell, no voler-lo escoltar, que cosa bona no l'ha feta mai ni la farà, ni perd diligència per sa peresa ni la perdona a nigrú, com podeu veure de lo que féu ab mi, que no deixà de temptar-me i vingué a temptar-me en el desert, quan me va veure més sol i desemparat. I a la veritat, mai he estat més sol que en aquesta ocasió, que fins deixí a la mia amada i santíssima Mare, despedint-me d'ella. No obstant que veia que el seu cor havia de quedar-se un mar de penes, i los seus ulls un riu de llàgrimes, però molt rendida que se fes la voluntat de mon Pare celestial. I essent així que después de mi és estada l'ànima qui ha donat més gust a tota la beatíssima Trinidat, tanmateix la deixí per anar an el desert, per ensenyar-vos que per bona que vos aparega alguna persona, no li haveu de posar lo afecte de modo que vos puga entretenir que no vinguen a mi, sinó si és bona alabau-me a mi, qui l'he creada, i si és mala fugiu-ne com de pesta, que d'aquesta manera *no sereu empatxats per pujar el cor en les alteses de lo Amat.*»

7. Jo puc dir en veritat que no hei ha llengües humanes qui punguen <sic> dir les gràcies i favors que Déu nostro Senyor fa a les ànimes qui emprenen aquest camí, perquè volgué que jo el ves així com estava en el desert baix d'una penya posat en oració. I entenía que tot el temps que estigué allí passà fent oració, sempre mirant a son Amat, el Pare celestial, i que eren molts los esperits celestials qui estaven en sa companyia. I jo el veia ab tanta hermosura i glòria, que m'apareix que era infinida així com ell. I veia'l que a totes aquestes ànimes qui caminen per aquest camí, quan arribaven a ell les prenia a los seus santíssims braços i les regalava en tanta manera, que bé podien dir com lo Amic *e quan fon ab son Amat contempla'l ab dolçor i plaer.* I quan aquest pobre i miserable Amic va veure aquestes ditxoses ànimes tan regalades i unides ab son divino Amat, aquí sí que puc dir *que el contemplava ab la major dolçor i plaer que lo haja contemplat* mai. I ell me posà en una grandíssima suspensió i me digué: «Com pot estar el teu cor més en les alteses del teu Amat, que estar en el pit del Pare celestial, i tenir el cor que t'ha donat? Què més vols?» I jo li responguí: «Espòs dolcíssim i omnipotent Déu, patir i amar, i més patir i més amar per dar-vos gust.» I ell, aleshores, me descobrí el cor que m'havia pres, del mateix modo que el posaren en el pit del Pare celestial ab l'hòstia consagrada que havia rebuda dies havia. I estava tan hermosa i adornada en el cor, que era cosa d'admiració. I la mostrava a los esperits celestials ab tanta grandesa, glòria i majestat, que no se pot explicar.

---

¹⁰⁹ Interessant imatge alquímica que mostra les proves i temptacions que assetgen el místic que progressa en el seu camí de perfecció, com l'acció de l'or quan es transformat en el gresol.

8. Lo que jo voldria és que totes les ànimes m'assistissen a donar gràcies a Déu nostre Senyor i alabar el seu infinit poder, qui em tirava tan fortment que em treia de mi i posava'm en un poder tan gran que no se pot dir quant gran és, perquè és més que poder, i que tot quant se pot dir, a ont me trobava en tanta felicitat, que bé puc dir *que el contemplava ab dolçor i plaer*, però plena de confusió de veure que em donàs tanta suavitat havent-li jo donada tanta amargor ab les ofenses tantes i tan grans que he fetes. I que sia tanta la sua bondat, que em tingués i fes veure aquella infinidat i més infinidat de Déu, que sols Ell pot dir lo que és. Perquè lo Amic, com més gosa i veu, menos sap dir, sinó que és Déu gran sense fi. I de veure tanta grandesa estava tan absorta i admirada, que em digué mon Amat que encara que cada gra d'arena fos un milió de judicis humans, no diran lo que Jo som, lo més que poden dir i solen dir és que som molt gran i molt hermós. I jo, de lo que experiment dic que és així, perquè el pobre Amic, com més veu i més mira, més descobreix i més se perd, i menos sap dir lo que veu, alguna intel·ligència li queda, això sí.

9. Quan jo em trobava en aquell mar de tantes tribulacions i mirava a mon Amat en el desert, veia el seu santíssim cor tot encès i abrasat d'amor, que nos estava brindant que anàssem an aquest desert tan poblat, que no se pot desitjar cosa que no s'hi tròpia. I tot nos ho volia donar que, quan jo consider aquesta finesa, no puc pensar que hei hàgia ànima qui faça el sord quan son Amat la crida per donar-li un bé tan gran com és donar-se a si mateix a lo Amic. Perquè és tan lliberal que em digué: «Jo et don la mia voluntat fes-ne lo que voldràs.» Que em posà ab molta més confusió de la que tenia, i li diguí: «Jo, Senyor, voldria que totes les voluntats del món estiguessen a la vostra disposició, que la mia, ab la tibiesa que vós sabeu, la vos he sacrificada per dar-vos gust i no més. I per això tinc tan gran pena i ànsies molt grans de no enutjar-vos i ofendre-us més.» I ell me digué: «Filla, caritat i humilitat són les ales ab què ha de volar lo Amic, si vol arribar prest a tenir el cor en les alteses del seu Amat, qui som Jo, no temes. Què més vols, que tens el teu cor dins el meu?» «Què és lo que deis Jesús de l'ànima mia, que tinc tanta maldat que no trob lloc en lo Infern per mi?» I ell més me deia tantes i tan suaves paraules que em penetraven el cor, i los ulls no se podien detenir de les moltes llàgrimes que desrremaven, però ab tanta suavitat, que tota em desfeia a la sua presència, d'un desig de més amar-lo i emprar-me en moltes coses humils per imitar-lo.

10. Després de tants favors, *dolçors i plaers*, lo Amat abaixà el pobre Amic en aquest món per tal que el contemplàs en tribulacions i llanguiments que dona amor, i me digué: «Lo mateix me succeí a mi, qui estava en la Pàtria celestial molt regalat, mirant i contemplant al meu Amat el Pare celestial ab dolçor i plaer. I ell m'abaixà en aquest món per tal que el contemplàs ab tribulacions i llanguiments que dona amor, que fonc quan vinguí a pendre carn humana en les entranyes de la mia santíssima Mare. I mentres estiguí en aquest món, sempre lo estiguí mirant i contemplant ab moltes i grans tribulacions i llanguiments, que em causaven les ofenses que li feien, que solament açò per a mi eren tribulacions i llanguiments qui em penetraven el cor, que lo demás com són penes, treballs i persecucions per a mi eren regalos. I tot venia del gran amor que li tenc.» I deia'm: «Filla, aquesta carn i sang que jo prenguí quan abaixí en aquest món, aquesta mateixa és la que tu tens i goses.» I això m'ho deia tant des del sacrari com del meu cor. I en el sacrari me descobria una llum molt clara, qui m'assigurava que era ell el qui em parlava i deia: «Filla, Jo som no temes.» I feia'm gosar tanta grandesa i majestat, que no se pot explicar ni dir. I com més me'n descobria, més sortia de mi, i li deia: «Jesús, que sou Déu,

Jesús piadós, Jesús amorós, Jesús misericordiós i hermós, que em robau el cor i la voluntat i m'encativau lo enteniment ab aquest ser que teniu sobre tot ser.»

11. Perquè vègia V.M. quant gran és la bondat d'aquest gran senyor, después que jo li hagué dit totes aquestes paraules amoroses que he dites i moltes altres, me digué: «Filla, digues-me redemptor». Oh sumo bé i alegria de l'ànima mia, bé se deixa veure el gran gust que teniu d'haver redimit el Gènere humà, que essent-me jo descuidada de dir-vos redemptor, vós no haveu pogut dissimular-ho, pues m'haveu dit que diga lo que ab tanta justícia i rauó se vos deu. I així, Jesús redemptor de nostres ànimes, siau per a sempre alabat per tan gran amor com haveu obrat el misteri de la nostra redempció. I aquí volgué manifestar-me el misteri de la Incarnació, ab tanta claredat i hermosura, que bastava per a postrar per terra a tot lo món. I me digué: «Aquesta és la major finesa que Jo he feta *abaixar en aquest món* per la vostra redempció. I *aquí m'abaixà el meu Amat per tal que el contemplàs ab tribulacions i llanguiments que dona amor*, no és açò filla lo que Jo t'he dit, que lo mateix passa vivament en mi?»

12. De lo que mon Amat m'ha ensenyat puc dir que és així. I en particular quan me digué: «Digues-me redemptor», perquè les digué ab tant de gust i amor, que bé entenguí que gusta que el coneguem per redemptor, i que lo imitem en la caritat i humilitat ab què *és abaixat an aquest món* a passar tantes *tribulacions i llanguiments, que dona amor*. I com la sua amor és el major (sens niguna comparació) que s'ha tingut an el Pare celestial i an el Gènere humà, per consegüent foren molt majors *les tribulacions i llanguiments* que li causaven les ofenses que se feien an el seu Amat. I per això *el contemplava ab tan grans tribulacions i llanguiments*, que jo m'admirava de veure tan gran amor. No obstant que estava tota suspesa en el ser immens de Déu omnipotent. I així li diguí moltes vegades en lo interior del meu cor: «Déu meu, pare i redemptor de les ànimes, què és lo que veig? Què és això Jesús amorós i piadós Pare de clemència i misericordiós.» I ell me respongué: «És un axis¹¹⁰ d'amor, qui m'ha arribat a fer parts del meu cor per dar-lo-vos.» I jo veia el seu santíssim cor fet un incendi d'amor, i mon Amat qui en feia moltes parts per a donar-les a les ànimes qui en voldran. I sempre restava sencer, ab què jo entenia que aquella era una significació del sagrament ab què ell se dona sacramentat, que és ab lo que més ha demostrat la grandesa del seu amor.

13. (f. 340) Oh finesa gran d'amor! I no sé si diga major locura nostra, com veig lo poc que lo amam i estimam, veient que per nòstron bé *és abaixat en aquest món a contemplar al Pare celestial son Amat, ab tribulacions i llanguiments que dona amor*. Caríssimes germanes mies (parl ab totes les ànimes) som restada tan admirada i obligada a la bondat, amor, lliberalitat i misericòrdia d'aquest gran Senyor, que postrada a los peus de totes en general i de cada una en particular, ab les llàgrimes en els ulls i ab lo cor qui se parteix de pena i sentiment, los suplic i deman que no lo ofenguem més i que lo amem per ser ell qui és i no més, procurant ab tot cuidado a caminar i volar ab les ales de la caritat i humilitat, que així arribarem prest *a contemplar-lo ab dolçor i plaer*, i tindrem tant de valor en les tribulacions, mentres *estirem en aquest món*, que no farem cas de niguna *tribulació* per imitar-lo. Així heu experimenta aquest pobre i miserable Amic, qui pot dir ab veritat que em quedí tan inclinada an el patir, que com a desatinada no podia reprimir-me de demanar a mon divino Amat, que em deixàs patir totes les penes de l'Infern i tot el

---

¹¹⁰ Escriu 'atxis'. Neologisme per eix, del llatí axis.

temps que voldria, solament que em ves a patir alguna cosa per son amor. I les súplices que per això li feia era cosa particular, i lo que trobava més particular i que admirar és que la carn corresponia a la voluntat, i no repugnava de modo ningú, perquè m'havia posada el meu Amat de modo que apareixia tota esperit.

14. Gràcies sien fetes de tot a Déu nostro Senyor, i en particular no li'n faré tantes com deuria, de què m'haja fet gustar què cosa és *abaixar l'amic en aquest món per tal que el contemplàs ab tribulacions i llanguiments que dona amor*. Después d'haver gustat què cosa és mirar i contemplar el ser immens de Déu i la divina essència ab molta claredat, *dolçor i plaer*, que és aquell suenyo en què estava l'esposa quan lo Amat digué: *ne suscitatis neque e vigilare faciatis dilectam donec ipsa velit*, perquè és un suenyo aquest la cosa més regalada que nígú puga pensar. I per això li és tan amarg haver-se de despertar i *abaixar en aquest món*, perquè com té tan gran coneixement de la grandesa de son divino Amat, en el mateix punt que se desperta i *abaixa en aquest món*, veu la sua misèria qui és tan gran, que tota és cuidados i temors de no ofendre tan gran bondat. I aquestos són unes *tribulacions* grandíssimes, qui posen a lo Amic en unes penes molt rares i grans, però molt gustoses, qui li causen *los llanguiments que dona amor*, perquè tot ve de lo amor.

15. A mi m'ocasionava lo amor tantes penes i *tribulacions*, que encara que volgués referir-les no és possible, perquè em sentia el cor tot ple de fletxes qui el penetraven. I mon Amat les me volgué manifestar, i m'apareixien de la mateixa manera que veig la pluja¹¹¹ quan plou. I d'aquesta manera plovién sobre el cor del meu amat i volgut espòs Jesús, quan *lo seu Amat* el Pare celestial *lo abaixà en aquest món, per tal que el contemplàs ab tribulacions i llanguiments que dona amor*, que apareix que volia que jo lo imitàs en les *tribulacions*, suposat que les veia caure del mateix modo. I açò durà molt de temps, i passava tantes coses que níguna persona per savi que fos les sabia dir. En un instant me veia en un desemparo molt gran i molt amarg de mon Amat, però no durava molt perquè casi sempre el gos ab molta claredat. Altre me trobava en una gran soledat, com si estigués en un desert; altre me veia tota rodeada de pensaments, contrariedats i persecucions. Per acabar no conec nígun gènere de *tribulacions* que jo no el tingué, però el qui més pena em donava era aquell temor tan gran que sempre tenc de disgustar a mon Amat, que desig tant contentar que morir per dar-li gust seria el major regalo que jo podria tenir.

16. També pensava que mai havia servit i amat a mon Déu i Senyor així com dec, i que vui me trobava més atrás de la virtut que no m'era vista mai, i que tot era per poca diligència mia, pobra de mi. Quines *tribulacions* tan pesades i amargues són aquestes! Sobre trobar-me en aquell desert i soledat que tinc dit, encara que d'un modo que tanmateix gosava de Déu, tan gran *tribulació* tenia que no és possible poder-ho ponderar, perquè com jo voldria servir-lo i amar-lo tant que pareix locura, això mateix augmentava la *tribulació*, veient que no havia fet lo que devia. Essent així que si pogués trobar un amor més gran del ab que ell mateix s'ama, aniria peregrinant i patint tot lo que seria de son gust fins a la fi del món, sols per poder-lo amar un dia a son gust. Jo mateixa conec que és molt dir lo que dic, però si la voluntat està més que loca, què li puc fer? Antes bé, com més la vull reprimir, més s'inflamma i surt de si. I això són *los llanguiments que*

---

¹¹¹ Escriu 'plugia'.

dona amor, que bé podria dir ab molta veritat *quia amore langueo* i ab tot això no busc alivios, sinó més amar i més penar.

17. (f. 341) Ja he dit que em trobava en aquell desert o soledat, i com més anava més m'hi trobava, perquè arribí a estar tan olvidada de creatures com si no n'hagués vistes mai, i en haver de parlar a algú era per mi una pena molt gran, essent així que tinc a totes les ànimes en el pit de Cristo, i ab una estimació molt gran, i sempre prec per elles, an el Senyor, que les inflam del seu amor, perquè facem tots la sua santíssima voluntat. I ab tot això li deia: «Jesús, Déu meu i espòs meu, jo vos vull a vós, i fora de vós, no vull niguna cosa.» I per la sua gràcia estava tan indiferent i rendida a la sua santíssima voluntat, que ni en los favors m'alegrava, ni les penes i *tribulacions* m'entristien, ni em desconsolava de cosa niguna, però penava de tantes maneres, que sols ho pot dir Déu, qui sap la veritat i m'assistia. Que si no fos estat això, algun rato me fora morta de repente. Tant com això me feia penar interiorment i exteriorment d'enfermedat corporal i molta més espiritual. Al fin, estava aquesta pobra ànima plena de tribulacions, però molt alegre¹¹² en Déu nostro Senyor.

18. Ab molta veritat puc dir *que totes aquestes tribulacions i llanguiments les dona amor*, venen d'amor, se passen per amor i causen amor. Per això són tan regalades i suaves i se passen ab gust per amor de lo Amat, qui em digué que m'havia posada d'aquest modo, perquè sabés què cosa és *contemplar lo Amat ab tribulacions i llanguiments, que dona amor*. I puc dir també mateix, que com més tribulacions tenia, major era la confiança que tenia del meu Amat i desconfiança de mi. De tanta maldat que veia en mi no trobava lloc a ont abscondir-me, un dolor tan gran d'haver ofès a mon Déu i Senyor, que apareixia que el cor se m'havia de partir, tota llàgrimes i plors, que no em podia detenir. I major confusió que tot això, de veure la bondat de mon Redemptor, qui em deia: «Filla, si m'has ofès, més valor té la mia sang que no són tots los pecats que se poden fer. Jo tenc medicina per a curar aquesta enfermedat. Mira aquestes cinc llagues que oferesc sempre a mon Pare celestial, perquè vos perdon los pecats. Posa't a la que voldràs. Què puc fer més? Que et dic que t'he perdonat. Plora sempre.» I prenia de la sua santíssima i preciosíssima sang i l'aplicava a l'ànima que jo mirava ab tanta suciedat. I la posà tan hermosa que cosa més hermosa no se pot pensar. I com més gràcies me feia, més confusió tenia, i com més mirava la sua hermosíssima cara, més pena tenia, perquè m'apareixia que hei tenia escrits los meus pecats. I per acabar arribí a tal punt, que no acabar la vida era un portento.

19. Veient tot açò i molt més que no se pot dir ni explicar diguí: «Jesús, redemptor de l'ànima mia, jo no m'atrevesc a elegir alguna de vostres llagues, encara que és veritat que jo voldria estar sempre a los vostros santíssims peus contemplant-les a totes, però com veig i conec ab tanta claredat ara més que mai la mia maldat, deuria elegir per abscondir-me un lloc qui no estigués a la vostra presència (si n'hi hagués), però faça's la vostra santíssima voluntat, i disponeu lo que serà més del vostre gust, i perdonau-me. Primer morir que pecar, i ho dic de molt bon cor.» I el Senyor, tot ple de misericòrdia, digué: «Quan Jo estava en la creu pregava a mon Pare celestial que es perdonàs, i ara vols tu que et deixàs? No cregues tal de mi.» «Jesús, espòs de l'ànima mia, com puc jo creure tal cosa de la vostra bondat, a vista de tantes gràcies com me feu? Digau-me lo que puc fer en acció de gràcies per dar-vos gust, que la mia voluntat està tan prompta per fer la vostra,

---

¹¹² Escriu 'alegra', amb el femení de l'actual adjectiu invariable 'alegre'.

que no recusa niguna cosa per pesada que sia per dar-vos gust?». I ell me respongué, que lo que havia de fer era mirar sempre el bé d'ont me venia, i que ell era senyor de tot. I que per això m'havia posada tota penes, *tribulacions i llanguiments, que dona amor*.

20. Ditxós lo Amic qui camina per amor, obra per amor, i viu i mor per amor de lo Amat, qui m'ha donat a entendre i m'ha dit moltes vegades que quan lo Amic *arriba a les alteses del seu Amat a ont lo contempla ab dolçor i plaer*, después *ell lo abaixa en aquest món perquè el contempla ab tribulacions i llanguiments, que dona amor*. Perquè si sempre el deixàs estar així seria lo mateix que estar en benaventurança, i l'ànima qui em cerca (deia mon Amat) i arriba a estar tan unida ab mi, pot dir que el seu cor viu en el cel. Per això, Jo el torn abaixar en la terra, no perquè s'aprec a ella sinò perquè mir que és en mi, i lo que és sense mi, que tota és sentiments, llàgrimes, *tribulacions i llanguiments que dona amor*, més me digués. També faç això perquè sàpien que qui tot ho deixa per seguir-me a mi ha de passar moltes i grans tribulacions, però si té tota la confiança posada en mi, tindrà tant de valor com tu has experimentat qui has penat, però Jo mai t'he deseparat. I en efecte és així, perquè en tantes *tribulacions* com he dit que tenia, sempre lo Amat m'ha assistit, i ab tant d'amor, que m'admirava. I tot això fa per lo molt que confiem en lo seu poder.

21. El dia de los desposoris de la mare santa Caterina de Siena, quan diguérem les matines, contemplava jo la gran bondat del Senyor i la ditxa tan gran de la santa. El contento que tenia el meu cor no el sé dir, ni menos lo que gosava. I feia-li gràcies (així com podia) d'aquell bé tan gran. I ell me posà en un coneixement més particular de la mia misèria, ab gran sentiment i moltes llàgrimes, en tant que no podia tenir el breviarí en les mans, ni sabia com poder assistir a les matines ni a lo demés del cor (això verament m'és un poc pesat, que les germanes hagen de veure lo que em passa, faça's la voluntat del Senyor). I quan tinguérem l'oració, me féu tants de favors i concedia'm gràcies tan particulars que, per ser tan altes i divines, me fan temblar haver-les de referir, perquè em digué: «Jo vull obrir-me el cor i veuràs el misteri de la santíssima Trinitat, com són tres persones distintes i en sustància un Déu. I veuràs també mateix com estàs unida ab la beatíssima Trinitat.» I com si fes una gran violència s'obrí el cor, i jo vaig veure una grandíssima glòria, i en ella el misteri de la santíssima Trinitat, com eren tres Persones i en sustància un Déu de tanta veritat i amor que, si jo podia dir lo que m'ensenyà, pasmaria tot lo món. I me donà a entendre com estava unida en la santíssima Trinitat, que era la cosa més bella que se puga pensar, perquè veia les tres potències de l'ànima unides ab les tres divines Persones, ab un modo que no sé dir com. No que jo no ves i entengués molta cosa, sinó que com és cosa tan alta i profunda, no tinc modo de saber-ho explicar ni referir.

22. Aquí ja no se veuen potències sinó grandesa i majestat del Pare, Fill i Esperit Sant, tots tres un déu unit ab tota l'ànima. I deia'm que hei estava unit en tot el modo que ell podia estar-hi unit. La pena que jo sentia en aquesta unió sols ab la sua gràcia se podia passar, les forces del tot se retiraven, i deia-li: «Senyor, jo em desmai, la vida s'acaba de tant de penar, però és una pena tan dolça i suave que no basta mai.» I així li suplicava que em deixàs derremar tota la sang que tenia, del mateix modo que ell l'havia desrremada en lo Hort. I d'aqueixa manera me restí en una gran suspensió per algun rato, mirant i gosant tot el bé que una ànima pot desitjar i gosar.

23. Ab aquesta tan gran unió l'ànima resta de modo que el viure li és penar, i el morir l'alegraria, per llevar tots los perills que he ha en aquesta miserable vida, de poder perdre un tresor tan gran, que no hi ha llengües qui puguen dir lo que és. Advertint que moltes vegades he referides coses semblants, però com aquesta no l'havia vista mai, però som restada ab la major confusió que haja mai tinguda, de veure aquella infinita sabiduria estar de tal modo en cosa tan baixa, rústica i ignorant com som jo. Això és qui em confon a mi en tanta manera, però engrandeix més l'obra de mon divino Amat, qui em digué, que tot això ha fet per demostrar-me quant del seu gust és *pujar el cor de lo Amic en les alteses de son Amat*, i per son gust *abaixar-lo después en lo abís d'aquest món, per tal que el contemplàs ab tribulacions i llanguiments, que dona amor*. I totes aquestes gràcies i favors fa ell an aquest pobre i miserable Amic, i moltes més que no he referides per animar-nos a tots a què emprenguem aquest camí de deixar-ho tot i caminar ab caritat i humilitat, que aquestes són dos ales qui ab molta prestesa fan volar el cor de lo Amic a lo Amat. I sia tot per més glòria de la beatíssima Trinitat.

Dialogació i càntic d'amor núm. 57

Demanaren a l'Amic quals són tes riqueses? Respòs-los: Les pobreses que sostinc per mon Amat. E qual és ton repòs? Lo llanguiment que em dona per amor. E qui és ton metge? La confiança que he del meu Amat. E qui és ton mestre? Respòs i dix que les significances que les creatures li donen del seu Amat.

1. Molt indignament meditava jo les penes que mon amat Jesús patí la nit de la Passió. I era dia de divendres a mitja nit, mentres dèiem les matines. I después per l'oració, lletgí la comunitat les penes que patí en la creu, i causa'm tals efectes, que tota em desfeia de sentiment, i el cor se partia de dolor. I m'uní tan fortment, que no hu podia passar. Aquí mateix s'obriren los meus braços, com si estava en la creu, i restí de tal manera que ni una paraula podia pronunciar, solament en la intenció poguí dir: «Faça's la vostra santíssima voluntat.» I ara i tot casi no puc dir altra cosa, perquè em té el cor tan penetrat, que pareix que he de morir. Quan mon Amat me tingué ab aquesta unió, me digué: «En aquest càntic se prossegueix lo que havem començat i tractat en lo altre, de deixar totes les coses per mon amor. I lo aplicarem a lo que jo diguí, que la creu és la mia glòria (f. 343). I així, qui penses tu qui eren los qui *demanaren a l'Amic*? Los inemics de l'ànima, així interiors com exteriors, que són molts qui com veren a lo Amic tan pobre i despullat, *li demanaren quals són tes riqueses*? Com si se burlaven d'ell.»

2. Antes que aquest pobre Amic pogués respondre a sos inemics, lo Amat lo retirà en un desert molt abscondit, però molt regalat, perquè era el mateix Amat qui volgué despullar-lo antes que respongués. I despulla'm de modo que em deixà com estava el primer dia que vinguí en el món. I me digué: «Fins aquestes teletes més menudes que tens en el cor te tinc de llevar.» I tirava tan fort, que el cor se n'anava de mi. I después que m'hagué despullada, diu: «Ara et vull vestir, que em paregues a mi.» I renova'm les llagues que m'havia donades a l'ànima i al cor en altra ocasió, que en el mateix punt les vaig veure totes que brollaven de sang. I pas en silenci, per no ser enfadosa, la pena que sentí. Al fin me posà de modo que apareixia la mateixa persona de Cristo, tan vivament lo representava

com lo que dic. I me digué: «Aquesta és la paga que don a los Amics qui viuen *pobres* en la voluntat, menospreciats i desapegats de tota cosa *per amor del seu Amat*. I an aquestos, los inemics, així interiors com exteriors, qui no poden tolerar *pobreses* i humiliacions sinó aplausos i prosperidat, *los demanen quals són tes riqueses?*»

3. Així (me digué mon Amat) que hu digueren an el beato Ramon, quan lo veren que tot ho havia deixat per amor del seu Amat, que com si se burlassen d'ell, li deien: «Desdixat, què és lo que vols fer? Què és la misèria en què et veus? Pobre, deseparat i menospreciat, *quals són tes riqueses?*» I ell respòs: «*Les pobreses que sostinc per mon Amat*», que és la cosa més a mon gust de quantes se'n poden fer, deixar-ho tot per venir a mi. I si emprèn aquest camí, algú qui té ja coneixement com el beato Ramon, me dona més gust que los qui de petits segueixen aquesta empresa, perquè això és tot meu. No que allò també no hu sia, sinó que Jo estim molt aquestes ànimes qui saben pendre los avisos que los don, com pots veure en sant Pau, sant Agustí i santa Maria Magdalena, que Jo he regalat moltíssim, per haver-ho deixat tot quan los doní aquest coneixement.

4. «Quan los meus inemics me veren enclavat en la creu i ab tanta desnudés, me digueren que abaixàs de la creu i em creurien, que és lo mateix que *si em demanassen quals són tes riqueses?* Crucificat i despullat, Fill de l'Home tu qui deies que en tres dies reedificaries el Temple i estàs així com te veus, *a ont són les teues riqueses?* Ah filla, aquesta si que se pot dir pobresa voluntària, i la sostinc per amor del meu Amat, el Gènere humà, que vull redimir. I Jo, com me veia burlat i menospreciat, diguí *sitio*, que tenia set de més pobresa i de més patir.» I veure-li dir aquesta paraula *sitio*, n'hi havia per a rompre el cor a una pedra. I quan la deia volia que jo també la digués ab ell. I la diguérem moltes vegades, dient-me que en tot lo havia de seguir i anar amb ell. Oh Jesús, amat de l'ànima mia, molt de temps ha que desig seguir-vos i anar ab vostra companyia. I ara que m'ho deis, les vostres paraules me posen en grandíssima confusió i m'acaben la vida tan suavement, que puc dir ab veritat que això místicament és morir. I en efecte, estiguí molt de temps morta en los braços de l'Amat, però com la sua amor és tan gran volgué retornar-me i recrear-me de la pena que tenia de veure'l en la creu, tan pobre i menospreciat.

5. «Filla, deixa'm espaiar (me deia mon Amat) que et vull dir les penes que sentí.» Oh gran Déu, què trobau en mi sinó tota maldat? Això és qui em dona pena, que lo demés són regalos per a mi. I no obstant això, volgué aconsolar-me i, ab la sua preciosíssima sang, me limpiava el cor, que el posà més hermós, clar i resplendent que el sol al mig lo dia. I digué: «Per més regalar-te vull renovar los despositoris. Què vols que faça més per tu?» I ab la mateixa solemnitat que altra vegada me féu aquesta gràcia i favor, que de tots és el major. I jo no tinguí que dir sinó que se fes la sua santíssima voluntat. I mirava'l sempre en la creu, deseparat i tan pobre que fins de la sua santíssima Mare se despedí. Aquesta sí que és pobresa voluntària i desapego de tot. Qui fos tan ditxós que pogués imitar-lo! Oh santa Pobresa, qui et pogués tenir, què ditxa tindria! I lo Amat me digué: «La pobresa voluntària és molt de l'agrado de mon Pare celestial.» I a mi m'obrí el cor, quan jo sentí aquestes paraules, qui ja no podia viure de desig de trobar-la. Comencí a sortir de mi i no és molt que, essent tan mala, no volgués estar en mi. I feia tals extrems ab los braços, que apareixia que totes les coses me feien nosa i les decantava de mi, perquè no volia altra cosa sinó *sostenir pobreses per amor del meu Amat*.

6. Tanta pressa em donava a cercar la pobresa i apartar totes les coses de mi, que si encontrava ab alguna cosa de vàlua, sols no m'hi girava antes me dava més pressa a caminar i fugir. I si veia alguna persona que conegués no m'hi entretenia de modo nigú, ni la mirava, tot era suspirar per la pobresa ab tantes exclamacions que feia a Maria santíssima i a mon pare sant Domingo, que era cosa de llàstima sentir-me. Deia-los: «Mare mia, vós (f. 344) m'haveu d'encaminar. Pare meu, vós m'haveu d'assistir, i puc demanar-ho per justícia, perquè sou ma mare i sou mon pare, i encara que un fill sia dolent, sos pares no el desemparen, perquè seria més dolent. I així, si em deixau, seré més mala de lo que som, si la misericòrdia de Déu no em té de la sua mà.» Ab tantes súpliques i peticions que los feia, que no les diré perquè passen de locura i seria mai acabar, sempre demanant com havia de trobar la santa *Pobresa*? I la gran Senyora, mare de misericòrdia, me digué: «La trobaràs en aquest sol de justícia, Cristo, Déu i Senyor nostro, en la creu. I digues-li: *in manus tuas domine comando spiritum meum*, i dona't tota a ell.» I jo ho diguí ab molta pressa. I no sé dir altra cosa sinó que tota em trobí en mon Amat. I no sé com, lo que sé és que em tancà dins del seu santíssim cor, a ont gosava tot lo que se pot desitjar i gosar. I me descobrí moltes ànimes qui havien viscut *en pobreses*. La primera, Maria santíssima, el pare sant Domingo, el pare sant Francesc, la mare santa Caterina i el beato Ramon Lull. I quan jo vaig veure tot açò i molt més qui no se pot explicar, s'aumentà molt més la confusió. Los ulls estaven fets una canal de llàgrimes i per acabar era una llàstima veure la pena interior i exterior en què em trobava.

7. El beato Ramon veia jo ab molta hermosura i glòria, i me digué: «Filla no temes, que jo som molt volgut de lo Amat i la t'alcançaré, perquè de les gràcies que ell m'ha fetes és una aquesta que qualsevol persona qui s'encomanarà a mi perquè li alcanç la pobresa, jo l'hei alcançaré. I lo que tu has de fer és publicar-ho, i no temes, que et som pare i mestre, què més vols?» I per assegurar estava en la mà en el pit i parlava'm ab molt gran amor, i deia'm tantes coses que em feia rebentar. I jo sempre deia a mon Amat: «Senyor, jo vos vull a vós, i tot per vós, i los regalos que em feu jo los vos torn a vós, perquè no vull sinó *pobreses*, que poder *sostenir per vós*.» I el beato Ramon, com me veia tan afligida, me volia aconsolar i deia'm: «Jo vivia de *pobreses* i d'amor, i tu has de fer lo mateix, què més vols?» I com jo li tinc tan bon afecte i veia'l en tanta claredat i en tanta glòria, m'alegrava molt. I m'aconsolava de mirar-lo i parlar ab ell, com si parlava ab mon pare o ab un germà. I lo supliquí molt de veres, que m'assistís, en particular en esta matèria de l'escriure, que és la cosa més pesada que se puga pensar. Ja per haver de dir les gràcies que mon Amat me fa, com també perquè em falta el modo, i cada dia ho faç pitjor. I ell me digué: «Tot s'adobarà.» Sempre en la mà al pit assigurant-me que era ell el qui em parlava i ab qui jo tractava, dient-me sempre: «No temes, no repares, vègies lo que vols de mi?»

8. No veu si tenc rauó de no voler tractar ab persones de la terra, tenint-ne tantes del cel ab qui tractar? I no se contentà mon Amat ab això tan solament, sinó que encara sabent que jo tenia devoció de rebre la comunió espiritual, dispongué que aquestos sants qui estaven en ma companyia, la'm donassen. Com en efecte me donaren una hòstia en què estava el Ninyo Jesús ab la cara molt hermosa, i tan alegre que no tenia igual, qui em feia desatinar ab un ímpetu d'amor que em donà que pareixia que m'havia d'acabar la vida. I me digué moltes vegades: «No deixes de dir lo del beato Ramon.» I pareix que em feia força perquè no em descuidàs de dir-ho. I me digué més, que el beato Ramon visqué en tanta *pobresa* que vivia de limosna. I quan no tenia ab què sustentar-se m'alabava i

cantava càntics d'amor. I en particular, el càntic *Benedictus dominus deus Israel, quia visitavit et fecit redemptionem plebisque* (aquest càntic jo conec que és molt del gust de mon Amat, perquè després de la comunió moltes vegades lo'm fa dir i el diu ab mi, que és una cosa gran). I passà grans tribulacions per amor de mi, i tu també has de ser màrtir de tribulacions. I don llicència a los dimonis perquè et perseguesquen, ten valor i mira'm a mi en la creu i veuràs què cosa són *pobreses* interiors. Mira'm a mi i veuràs què cosa és ser pobre d'esperit.» I obrí el seu santíssim pit i jo vaig veure la divina essència i la majestat de Cristo qui l'estava mirant, i tenia el seu santíssim cor tot posat en ella. I jo entenía que això és ser pobres d'esperit. I aquestes són les *riqueses de l'Amic, qui sostén pobreses per son Amat*. I en tot entra la pobresa: en menjar, en dormir, en vestir, en calçar i fins en lo caminar, en pensar, en parlar, i sobretot en lo obrar. Mira sempre la creu i sempre la trobaràs pobra i despullada. Per això, quan alguna persona aporta creu de qualsevol espècie de tribulacions que sia, solen dir: «Ah, pobre fulano». I si sabessen quin tesor és aportar creu, li mudarien el nom i li darien títol de ric i no de pobre. I així ditxosa l'ànima qui aporta creu i molt més si és voluntària *per sostenir pobreses per son Amat*.

1. Lo Amic fael qui vol son Amat
aquestes *pobreses* passa en soledat.
2. Qui són de tal modo que l'interior
arriba a tal punt que crema d'amor.
3. I com ell se veu que està despullat
cerca més *pobreses pel seu Amat*.
4. La ditxa que té no es pot explicar
l'Amat lo despulla de la sua mà.
5. I per més finesa després lo vestí
i vaig-lo posar que em semblava a mi.
6. Aquesta és la paga que dona l'Amat
an aquell Amic qui té leialtat
i sostén pobreses per al seu Amat.

9. (f. 345) Jo puc dir ab veritat que, ab aquestes *pobreses*, arriba lo Amic a veure's lo interior tan despullat i tan sol, que bé li diu lo Amat soledat, però és una soledat despoblada de tota creatura i molt assistida del creador, que és la cosa més bella que hàgia vista mai. I així, quan *demanaven a l'Amic quals són tes riqueses?* No m'espant, que *respongués: les pobreses que sostinc per mon Amat*. De què no degueren restar molt contents sos inímic, suposat li demanaren més: *e qual és ton repòs? Lo llanguiment que em dona per amor*, digué lo Amic. Estàvem per a començar l'oració, i jo m'inclinava a voler pensar quan Maria santíssima presentà a mon espòs Jesús an el Temple. I la lectora

lletgí per l'oració de quan Cristo lavà los peus an els apòstols, a ont ell me tirava. I certament que feia tot lo que podia per olvidar-me de totes les coses, i en particular d'aquest càntic, i no podia. I del més abscondit del meu cor suplicava a mon Amat que m'assistís i que miràs el meu desig, i veuria que tot era dar-li gust. I ell me respongué que més interior estava ell en mi, que no la petició que jo li feia. I així volgué que ves aquest gran misteri de lavar los peus a los apòstols un Déu infinit. I ab tanta humilitat i amor postrar-se a los peus d'uns hòmens pobres, vils i baixos. I jo veia el seu santíssim cor tot encés d'unes flammes grandíssimes. I ell me digué que eren *los llanguiments que dona amor*, i que *el seu repòs era* estar a los peus de Judes, per veure si el reduiria. I me digué que s'hi entretingué molt i li digué moltes coses, però ell no se volgué mai reduir ni humiliar.

10. Tot això em féu veure mon Amat i, que no hagués vist altra cosa sinó la sua profundíssima humilitat, n'hi havia per confondre tot lo món i el maldito Judes no se volgué mai rendir. Per amor de Déu, no facem de Judes, siam humils com nos ensenya nòstron redemptor Jesús, qui tot és humilitat, com veurem encara més de lo que diré. Ell me digué: «Filla, no temes, que Jo som el qui som, i vull que tu digues molt fort que Jo som el qui som, i no temes.» I feia'm tanta força que hu digués, que no podia deixar-ho de dir, encara que feia tot lo que podia, que no se sentís. I suplicava'l que em fes gràcia, que pogués reprimir-me. I ell estava tan fort a voler que se sentís, que era cosa d'alabar-lo de què tingués aquest gust, que per mi era una pena molt gran. I per això li diguí moltes vegades, si era possible, i sinó que se fes la sua santíssima voluntat. I ell me deia: «Filla, deixa'm fer», però com és pare tan amorós, volgué aconsolar-me, que totes les germanes no hu sentissen. Alguna pogué ser de les qui estaven prop de mi. I tot això, i molt més que diré, feia mon Amat perquè ves i sabés *que són los llanguiments que dona per amor*.

11. Jo estava ab lo cor tot inflammat i m'encenia de manera que no hi podia tenir. I aquestes flammes tan grans me causaven una enfermedat que casi em feien morir, i això *són los llanguiments*. I com los meus inemics me veien que no tenia quietud (a los seus ulls), me digueren: «*Qual és ton repòs?*» I jo responguí ab molt de valor: «*Los llanguiments que em dona per amor el patir i el morir per mon Amat és el meu repòs*. Així com lo veig a ell, patint a los peus de Judes, aquest és *el meu repòs*». Per això em rendia tant a què se fes la sua santíssima voluntat, encara que sentia molt que s'hagués de veure i sentir lo que ell volia que digués fort. I no obstant, que replicava i tornava a suplicar-lo, és tan amorós que no s'enutjava ni menos desistia de lo que (al parèixer) estava empenyat. Perquè aumentava aquells incendis d'amor de modo que jo ja no podia tenir-hi més a no alçar la veu ab gran susto, llàgrimes, plors i sospirs, però el Senyor és tan piadós i té tanta bondat que, per aumentar-me més aquest incendi d'amor, esperà que me'n anàs del cor. I, quan arribí a la celda, estava tal que apareixia que havia de rebentar, i que el cor havia d'eixir de mi. Què pensa que té poca força aquest amor? Tanta força té que arribà a alçar-me de la terra.

12. Jo confés que som flaca i que tinc molta maldat, però no puc fer de menos de sentir que públicament s'hagen de veure les gràcies que mon Amat me fa. Encara que és veritat que estic molt rendida i conformada que, si fos son gust, que duràs fins a la fi del món, i que estigués patent a totes les creatures. *Benedictus Deus*, i no obstant tanta conformitat, li deia: «Jesús, amat de la mia ànima, no veis que estic en comunitat?» I ell me respongué: «També hei estava Jo ab los apòstols quan los lavava los peus.» I jo replicava: «Senyor,

què diran de mi, que sempre faç locures?» I ell me digué: «Primer les he fetes Jo que tu.» «Bendit i alabar siau poderosíssim Senyor, que ja veig i entenc que lo millor és mirar-vos i alabar-vos i deixar-vos obrar a vòstron gust». I ell me digué: «Què més locures vols que un Déu infinit ab tan gran amor, estar a los peus de Judes, a los peus d'un traïdor que no hei hagué finesa que jo pogués fer per salvar-lo, que no la fes. I ell no se'n sabé aprofitar. (Ah filla, quants de Judes hei ha en les religions). I així deixa'm fer, que Jo vull que vègien lo que faç per tu, i tu que sàpies i entengues lo *que és ton repòs, que és el llanguiment que et dona per amor.*»

13. Jo ja entenia alguna cosa de lo que són *los llanguiments que dona per amor*, i que són unes ferides que lo Amat dona an el cor de lo Amic qui el fan brollar sang, ab un foc qui lo encén interior i exterior. I aquesta és una en moltes enfermedats. I lo que jo puc dir és que no té cura, si el mateix Amat qui la dona no la cura, perquè *són llanguiments que dona per amor*. I així l'ha de curar ab amor i per amor, *que és el repòs de lo Amic*. Ací jo ja no poguí tenir-hi més i restí com si estava en creu, desmaiada i tan fortment unida ab mon Amat, que no estava en mi de nigrun modo, perquè estava tota en Déu nostro Senyor, mirant-lo i contemplant-lo. I lo que ell en aquest rato em concedí era la cosa més rica, gran i regalada que se puga pensar, perquè ja em descubria la glòria, ja em manifestava el misteri de la santíssima Trinitat i la grandesa i majestat de tot un Déu, que no puc dir altra cosa sinó que és una ditxa qui no té igual. I tot açò passà el dilluns de Carnestoltes, que havíem de rebre la comunió, i encara que em trobava indigna, li deia que si em donava lloc aniria a rebre la comunió, que encara estava del mateix modo com tinc dit desmaiada. I ell me respongué: «Què no som Jo ací?» I dispongué que vingués la mare Piora i altres religioses, qui em cridà i jo apenes li podia respondre ni tornar en mi, ni arrimar a mi los braços, tan fortment m'havia lligada mon Amat, i deia'm: «No veus com açò *és el repòs de lo Amic? Los llanguiments que li dona per amor.*»

14. Molt hei ha que reparar i que dir sobre aquestes paraules *los llanguiments que em dona per amor*. Lo Amic qui arriba a poder dir ab veritat que aquestos *llanguiments són el seu repòs*, bé pot dir que gosa d'aquella tan suave i gustosa unió de què gosava l'esposa, quan digué *ego dormio et cor meum vigilat*. Així heu experimentava jo que, si bé estava tan adormida que no em podien despertar, el meu cor estava molt despert i vigilant en Déu nostro Senyor, que és un tesor aquest no conegut, i lo Amat *lo dona per amor*. És tan gran aquest tesor, que deixa lo Amic ric i ple d'una magna d'efectes bons que li aporta. Un de no pecar més, i aquest és el principal i el camí per ont se troben los demés; altre de mirar al seu Amat i confessar i dir que ell és vertader Déu i vertader home; altre de què niguna ànima lo ofenga més, i aquestos dos efectes, me digué mon Amat, que són tant del seu gust que, si havia de pendre sustento, seria aquest el seu sustento de què viuria. Molts altres efectes deixa aquest tesor a lo Amic, que no referesc per abreviar, però un de los més preciosos és el desig de voler patir per son Amat, perquè arriba lo Amic a tal extrem que voldria patir per lo Amat tot lo que son Amat ha patit per ell, i com veu que no hu pot alcançar pena en tanta manera, que puc dir que és la llenya qui encén més el foc que té an el cor, perquè d'ací venen tantes ànsies a lo Amic de quin modo podria patir alguna cosa per dar gust a son Amat.

15. Tot això passà tan vivament en mi que, ara actualment que estic escrivint, tinc el cor qui crema dins un foc més ardent que si estava sobre les brases d'algun gran foc material. I aquest foc me dona tanta pena, que pareix que los ossos se desfan de mi. I no m'apar

altra cosa, sinó que tinc de morir, però una mort molt suave i gustosa, i una pena molt regalada, encara que és veritat que em lleva les forces de tal manera que cada punt me desmai, i em falta força per tenir la ploma. Això passa i molt més de lo que dic, gràcies infinites ne sien fetes a Déu nostre Senyor, però pareix que em som divertida molt de lo que deia. I tornaré a quan estava tan adormida i descuidada (s'entén de les coses temporals, que a les espirituals estava molt atenta i desvel·lada), que era quan la mare Priora i altres religioses me cridaven. Jo sentia que deien Sor A.M. què és lo que fa, que no sap que havem de rebre la comunió? I jo, qui comencí a poder parlar, me llancí a los peus de la superiora i li demaní perdó. I diguí si volia que jo la rebés, i ella me respongué que sí. I com és tan bona i zelosa de l'honra del Senyor, tornava a dir-me: «Què és açò?» I jo sempre tinguí silenci, que solament diguí: «Jesús que sou de bo, i jo que som de mala!» I tornant a postrar-me a los seus peus no diguí mai lo que era, que diria això és força d'amor que lo Amat me dona, i vol que hu vègien així! Ja em bastava lo que havien vist.

16. Oh bondat infinita del meu Amat, la gran confusió que tenia de veure'm en una gràcia tan gran i anar a reber-ne altra més gran, que era a reber-lo sacramentat. Qui podrà dir el contento i les demostracions d'alegria que feia el meu cor, quan hagué rebut a son Amat sacramentat? Ni qui dirà les fineses i més fineses que feia lo Amat per aquest pobre i miserable Amic? Al fin diguérem los dos *Benedictus dominus deus Israhel quia visitavit et fecit redemptionem plebis suae*. I lo que s'aumentà aquell ímpetu d'amor después de la comunió fonc una cosa molt particular, perquè apareixia una persona qui ha perdut lo enteniment. No feia sinó locures, tant era el desatino a què m'arribà, però en un instant me posà ab molta quietud, en una gran elevació, tota en sa divina Majestat, *en un repòs* tan gran que era sobrada ditxa per mi, i en un gosar molt gran *que em donà per amor*, ab molta claredat de la majestat de Déu i del seu ser infinit. I deia'm: «Jo gust molt de los Amics qui reparen en aquestes paraules *que em dona per amor*. Filla, Jo et diguí, que som trino en persones i en substància un Déu (f. 347) i aquest som Jo, *qui per amor vos he donat* el verbo divino incarnat en totes les sues obres.» I podeu dir *que es donà per amor* el resto del seu amor, que és el seu santíssim cos sacramentat, d'ont venen a lo Amic los majors *llanguiments* d'amor.

17. És en tanta veritat que, después que lo haguí rebut sacramentat, *me donà per amor* tal suavidad i tantes flammes d'amor, qui vivament me cremaven, i unes ferides qui em penetraven el cor. I tot açò m'arribà a una enfermedat tan gran que m'apareixia que havia de morir, perquè és tan fort la unió que si el qui la fa no m'hagués aliviada un poc, ab un instant més que hagués durat és cosa certa que em fora morta sense més remissió. I tot açò *dona lo Amat per amor*, que és tot lo que una ànima pot desitjar. Perquè és el mateix Déu qui totes les gràcies i favors que fa i a ell mateix *se dona per amor*, i deia'm: «Filla, aquest és un tesor infinit, totes les ànimes haurien de dir contínuament *que em dona per amor*, en particular quan tenen algun treball. Haurien de pensar i dir *que em dona per amor* lo que ell tant estima i ha amat, que és el patir.» I a mi que em faça tan ditxosa, *que em dona per amor* aquest tesor del patir, o sia ab imfermedats, pobreses, tribulacions i qualsevol altra manera de patir. Això seria contínuament elevar el cor a Déu, i sempre estarien a la mia presència parlant ab mi, i en totes aquelles coses que s'haurien d'exercitar sempre dirien *que em dona per amor* forces, medis, temps per obrar i altres coses semblants. Aquesta consideració tenia el beato Ramon quan escrigué aquestes paraules.

18. Jo crec molt bé que és així com diu mon Amat, per l'experiència que tinc de los efectes que causa a l'ànima qui les diu moltes vegades i les considera. Plàcia a sa divina Majestat que tots ho féssem així i veurien les fineses de l'Amat, així com les veu aquest pobre i miserable Amic, qui ouïa missa i suplicava a mon espòs Jesús, que em deixàs veure complits uns impulsos que tenia de retirar-me en el desert per imitar-lo i estar tota en mon espòs, que mirava i contemplava en l'hòstia consagrada ab un desig gran de reber-lo espiritualment. Deia-li los meus defectes, que són molts, i deia-li que usàs en mi de misericòrdia i que els me perdonàs i em fes aquesta gràcia de deixar-me estar amb ell en el desert, i que no permetés que m'excusàs de niguna cosa mai, ni digués paraula de compliment, sinó tan solament lo necessari i ab molt pura i recta intenció, i tot per més glòria sua. I ell, des de l'hòstia, despedia una flamma de foc molt gran qui m'arribava an el cor i m'encenia de modo que casi moria. I me digué: «Jo et vull donar el meu cor per la comunió espiritual.» I tenia el cor ple de sang, ab tanta hermosura, que em pasmava. I deia'm: «Aquesta és la cosa més del meu gust, i la sang la prenda més amada del meu cor. I és medicina per curar *el llanguiment que don per amor*. I d'aquest modo estaràs en el desert que em demanes.

19. »Jo ja t'he feta senyora de la mia voluntat i ara et don el meu cor. Què puc fer més per tu?» I posava'l en les mies mans. Jo tenia tanta confusió que no el gosava pendre i deia-li: «Senyor, a ont lo tinc jo de posar quan lo tindré? Un cor tan hermós essent jo tan mala, que cosa bona no la tinc, a ont tinc de posar un bé tan gran com aquest?» I ell me digué: «En la potència que t'ha restada, que és la memòria a ont lo has de mirar sempre i pensar lo que Jo he fet per tu *per amor*.» Ah pobra de mi, la gran confusió que tenia i aquella preciosíssima sang qui aumentava l'enfermedat, perquè és un foc qui crema i encén, d'on me venien majors *llanguiments*, però com aquestes flammes posen lo Amic en major unió en son Amat, per això me digué que era medicina per curar *el llanguiment*. I molt bé diu lo Amic, que *el seu repòs és el llanguiment que li dona per amor*. I no obstant que era tan gran l'enfermedat que tenia, i que tenia la medicina en les mies mans, no volia curar sinó patir i penar, i més patir i més penar. I no era que jo no estimàs la medicina, antes l'apreciava tot quant podia, però no la volia per aliviar-me, sinó per a mirar-la, alabar-la i oferir-la an el mateix Amat per lo molt que li dec, tant de los pecats que he comesos com de les gràcies que contínuament me fa. I per oferir-la també per totes les demás ànimes, però per aliviar-me les penes, açò no.

20. Una experiència tenia molt clara de què era Déu el qui estava en mi així com és (i ara gràcies a Déu també la tinc). I me posà en una unió de les més forts en què me sia vista mai, en tant que li diguí moltes vegades: «Senyor, vós me'n duis de la terra i em treis de mi.» I ell me deia: «Digues *vivo ego jam non ego vivit vero in me Christus*.» I això durà molt de temps, que no podia dir altra cosa sinó que ell era el qui vivia en mi i jo en ell. I com més anava més se demostrava, en tant que em feia perdre lo enteniment. Los ulls despedien una gran abundància de llàgrimes i, ab tanta suavidat, que me n'admirava. I en aquest mateix temps, me dava un coneixement tan gran de la mia maldat que, estant en el cor entre les germanes, me trobava indigna d'estar en sa companyia, i no és molt tenint elles tanta virtut i jo tanta flaqueza i ruïndat. I així hauria volgut (i tenia-hu molt posat en el meu cor) de prostrar-me en terra i que m'haguessen calcigada i menospreciada tot quant hagueren pogut, perquè així ho meresc jo, però sens que haguessen feta niguna ofensa a Déu nostro Senyor.

21. Com més penava, més veia a Déu qui vivia en mi i jo en ell. Doncs bé puc dir que *el meu repòs és el llanguiment que em dona per amor*, i ab tan gran amor, que quan més me deixava el seu santíssim cor en les mies mans, més me desmaiava i les forces corporals me deixaven del tot. I lo Amat me deia: «Aquest cor dona forces i lleva forces, les lleva a los inimics i ne dona a los Amics.» I ell tenia un portal molt gran, i a cada branca de portal hei havia uns ganxos (així heu entenia, i així heu dic) i les ànimes qui volien retirar-se en aquell desert per imitar a son Amat, havien de passar per aquest portal, qui significava les virtuts, i aquells ganxos los efectes de les virtuts. I quan les ànimes volien entrar, si no tenien virtuts, s'enganxaven i no podien passar. Això estava jo mirant i temblant ab un coneixement experimental de Déu en quant Déu molt gran, i el cor, qui esclatava d'un incendi de foc d'amor qui m'abrasava. I vingueren el pare santo Tomàs d'Aquino i el beato Ramon Lull, i digueren-me: «No temes, que nosaltres pregam per tu.» I prengueren-me per les mans i em posaren en aquell santíssim cor en tanta glòria, claredat i resplendor, que no la podia mirar, perquè em feia perdre lo enteniment de tant que m'il·luminava.

22. No veu V.M. quins Amics tinc jo tan bons encara que som tan mala? Tot és bondat del Senyor, qui em volgué en el seu santíssim cor, i després me féu veure lo Inimic prostrat per la terra a manera d'una creatura decaiguda, qui no té forces per fer niguna acció. Així estava lo desdixat, i lo pitjor que té és que sempre serà desdixat. I deia'm mon Amat que d'aquella manera lo havia posat la resposta de l'Amic, quan ell demanà: «*Qual és ton repòs?*» I li diguí: *el llanguiment que em dona per amor*. Aquestes paraules lo postren per terra, perquè són paraules d'amor i se diuen per amor de lo Amat. I no obstant que ell me féu tota la guerra que pogué per una part i per altra, lo tinc baix de mos peus en la confiança tanta que tinc de mon Amat i desconfiança de mi. «Ell té tanta ràbia contra de tu (me deia mon Amat) que si jo li donàs llicència te llevaria la vida. I com veu que no hu pot fer, rebenta de ràbia i pesar. Per això està tan rendit com lo veus. Ab tot això no fies d'ell, que no ha feta cosa bona mai ni la farà, que per això t'he abscondida Jo dins del meu cor, a ont te tinc segura, que com espòs que som n'estic zelós. Lo que vull de tu és que correspongues en les obres, sinó no podràs dir que s'és perdut per mi, perquè no em demanes cosa, si és a gust de mon Pare celestial, que no la't concedesca, i faç tot quant puc per tu. De què tens major obligació d'esser molt humil i bona, sinó m'enutgeràs. Tu has de ser com les aves, qui no tenen habitació en la terra sinó en lo aire, i el seu recolliment és en alguna penya viva, qui no té resabios de terra. Així has de fer tu, que sempre has d'estar en l'aire de la contemplació. I el recolliment has de tenir en les penyes vives de la mia santíssima humanitat.»

1. En les mies llagues podràs habitar.

Açò vull de tu, no em faces penar.

2. Jo les tinc ubertes no hauràs de tocar

a qualsevol vengues, et daré la mà.

3. Espòs del meu cor jo no tenc que dir,

obriu-me la terra que em vull abscondir.

4. Tan confusa estic que no gos parlar
baix de lo Infern m'és poc per estar.

23. El dia de sant Casimiro, mon Amat me posà en el cor un sentiment d'amor molt gran i un desatino que no el gos dir, perquè passa d'atreviment. Al fin m'abrasava ab la majestat de Déu, i ell s'abrasava ab mi tan fortment que casi em feia morir. I com era dia de comunió, considerava qui era el que jo havia de rebre i qui era jo. I trobava'm tan indigna que no m'atrevia de modo nigú. El cor se'm rompia de dolor i los ulls plens de llàgrimes de veure en mi tanta maldat. I per això no gosava anar a reber a Cristo sacramentat, ni hei podia consentir. I ell me deia: «Filla, que no som jo aquí, confia en mi.» Aquestes paraules m'esforçaren i m'aconsolaren molt i, ab la sua gràcia, vaig-lo rebre. I me digué: «Jo vull que vègies *lo que vos don per amor*, i et vull descobrir com Jo era Déu antes d'unir-me la naturalesa humana.» I començà a fer-me veure Déu ab tanta i tan gran claredat, que jo entenia com era Déu des d'una eternitat i com *per amor* volgué fer-se home per obrar el misteri de nostra redempció. Essent veritat que aquesta unió, que ell ha feta una vegada, no pot desfer-se mai més, i que no se pot veure la humanitat de Cristo sense la divinitat, ni la divinitat sense la humanitat. Ab tot això, com té poder infinit, cada cosa pot ensenyar de la manera que vol. I per això, quan té gust, (i puc dir ab veritat que aquest gust lo té moltes vegades) me posa a un gosar molt gran de la divinitat. I tot és mirar l'hermosura i majestat gran de la divina essència ab molta claredat. No que deix d'entendre que també és allí la santíssima humanitat, i la gos també però d'un modo que no sé dir com. I heu entenc i no hu sé explicar, perquè és una cosa tan alta i tan gran, que certament me folgaria que totes les ànimes la poguessen gustar per més amar a Déu, nostro Senyor, en qui jo tota em perdia.

24. Això és lo que sap fer la infinita sabiduria de mon Amat, que se descobri com vol i del modo que vol. I ab això me donà a entendre i volgué que jo ves com era Déu antes de fer-se home, i ara com és Déu i home, encara que sempre és un mateix Déu tot poderós, qui no mudarà mai ni deixarà de ser Déu, sinó que volgué que jo ves que ara *pel seu gran amor* és home i Déu. I me digué: «Filla això és *lo que vos don per amor*. No veus finesa tan gran? Abaixar un Déu omnipotent a fer-se home *per amor*. Preniu exemple de mi, humiliu-vos i abaixau, no vullau pujar a saber coses altes i molt grans, sinó procurau a tenir moltes virtuts i a ser molt sants que, quan Jo voldré tirar la cortina, ja la tiraré, i aleshores veureu la molta claredat que Jo tenc en mi. Bé podeu dir *que em dona per amor* un exemple tan gran d'humilitat com és un Déu voler ser home per néixer i morir per vòstron bé.»

25. No m'espant que jo estigués tan absorta i fora de mi, si casi m'apareixia que no hi havia més que gosar i mirar de lo que jo gosava i veia de Déu, que per això comencí a dir: «Senyor posau aquí totes les ànimes i tancau les portes del món.» I l'hei demanava i suplicava tot quant podia ab un afecte qui vivament naixia del cor. I mon Amat me digué: «Filla mia, no tens rauó, no veus que si Jo fes això, hauria acabat el merèixer?» I jo, per la mateixa rauó, reparava a fer aquesta petició i pensava que, si feia això, hauria acabat el patir qui dona tant de gust an el Senyor. I a mi m'agrada molt, sinó que com voldria tant que Déu no fos ofès, per llevar ocasions i perquè no poguessen deixar d'amar-lo, sabent jo que cosa és Déu, gosar Déu i veure Déu, per això me resolguí a demanar-li que retiràs

totes les ànimes en aquell refugi tan gran que era el mateix Déu a ont lo alabaríem sens mai parar.

26. Si jo tenia lo esperit de sant Pau, la sabiduria de sant Agustí, de sant Tomàs d'Aquino i del beato Ramon Lull no diria lo que veig i entenc de la divina essència, perquè per dir i declarar lo que és Déu és menester la sabiduria del mateix Déu, i ell aquí me digué: «Ni Jo mateix ho sabré dir què cosa és Déu, dic, de modo que los hòmens puguen entendre lo que és la divinitat. I així, no desmaïs, que Jo vull fer coses per tu, que los hòmens s'han d'admirar.» Amat de l'ànima mia, perdonau-me, que no puc més. Jo tinc tanta confusió, que no sé lo que tinc de dir. Digau-me lo que puc fer en acció de gràcies per lo molt *que em donau per amor*. I ell me digué: «Filla, no pots fer cosa millor que fer la mia voluntat, si vols donar-me gust, que això és lo que Jo diguí a mon Pare celestial *fiat voluntas tua*.» Doncs molta rauó serà que tots facem la sua santíssima voluntat, i que mirem lo molt que nos ha dat i contínuament *nos dona per amor*. I se contenta de nosaltres de què facem tan solament la sua voluntat, que ab la sua gràcia tot se pot.

27. Lo endemà, que era primer divendres de març, volgué que el miràs i gosàs sacramentat. I jo li deia: «És possible Senyor, que en dia que vós haveu patit tant, jo tinga d'estar tan regalada i en tanta suavidad?» I com jo el mirava en tantes penes, no poder penar així com ell me feia penar més. I era que em volia declarar, *que em dona per amor*, per ell el patir i per mi el gosar, de quan se rebé a si mateix sacramentat. I ab això me donà una grandíssima ensenyança (plàcia a Déu que tots la prenguem i exercitem) i és que antes de reber-se sacramentat, primer féu aquell acte de tan gran humilitat, que fonc lavar los peus a los apòstols i en particular a Judes (com havem dit). Después se donà tot a los hòmens, i aleshores se rebé i prengué a si mateix. Açò és lo que nosaltres havem de fer, primer exercitar-nos en algun acte d'humilitat, i después que nos donem tot a ell, així com ell *tot se donà* a nosaltres *per amor*. I lo que vol de nosaltres és el cor i la voluntat ab una pura i recta intenció. I aquesta és una bona preparació per anar a rebre el sagrament, que és un tesor tan gran que millor serà deixar-ho a la consideració de cada qual que voler explicar les excel·lències de la santa comunió. Aquí me digué mon Amat: «Filla, digues-les, allarga la ploma i digues *que em dona per amor* ab aquest sagrament la santíssima humanitat i la divinitat, baix les espècies de pa i de vi en un disfràs, tot de pur amor *i per amor*. Aquesta obra és poc coneguda i poc estimada de los hòmens, perquè no consideren ni miren un Déu omnipotent tot amor, disfrassat en l'hòstia consagrada, per mostrar més el meu amor. Perquè d'aquest modo les ànimes me poguessen rebre, perquè si Jo no estava disfrassat i abscondit, és tan gran la mia majestat que no tan solament no s'atrevirien a reber-me, però encara ni mirar-me no podrien. I per això me som abscondit en aquest sagrament, que és una finesa de les majors i més grans que Jo he fetes. I açò és *lo que vos don per amor*, i ab tan gran amor que moltes vegades me causa llanguiments, i veuràs com.»

28. (f. 350) Aquí me manifestà lo que féu después d'haver-se rebut sacramentat, i el gust que té de què nosaltres facem lo mateix después d'haver rebuda la comunió. I és que se n'anà a l'Hort a fer aquella oració a son Pare celestial, tan humil i rendida com tots sabem. I jo veia aquella santíssima hòstia que havia rebuda en el seu cor, del mateix modo i ab la mateixa claredat que veia la majestat de Cristo. I estava tan fervorós en l'oració que tenia en el cor unes flammes qui lo abrasaven, que era lo amor que nos té, *i com nos dona tant per amor*, sentia tant les ofenses que li fem, que li feren mudar de color la sua santíssima

cara, i tornà tan blanca i descolorida, que mai havia vista cara tan penada com la sua. I aquestes penes foren qui li feren suar i desrremar molta còpia de la sua preciosíssima sang. I açò me digué ell *que eren los llanguiments que li dona amor*. I no és molt que a sa divina Majestat donassen tals llanguiments aquestes penes, que jo solament de veure'l penar i del foc d'amor que despedia, estava tota encesa i abrasada. I havia de reber la comunió sacramental, i aní a reber-la d'aquest modo. I después de rebuda, en el mateix punt, ja vaig veure l'hòstia que m'havia donada el sacerdot en el seu santíssim cor. I veia-la, que tenia una creu ab les cinc llagues qui brollaven de sang. I aquí mateix, que Cristo Senyor nostro tingué en el seu cor aquesta hòstia, la sua santíssima cara tornà a cobrar aquell color viu i hermós que antes tenia que, per poder-lo mirar, havia menester molta de la sua gràcia, que em comunicava. I tot açò dispongué perquè jo ves i entengués el gust que li dona una ànima qui rep la comunió ab bona disposició, i pel contrari la pena que té d'aquell qui s'acosta an aquest sagrament ab mala disposició.

29. No obstant que la sua santíssima cara tornà tan hermosa i de bon color, del modo que estava antes, descolorida i penada, se m'és quedada tan impressa en la memòria, que no crec poder-me'n olvidar mai. I és que vol que pens i consider *que nos dona per amor* la sua carn i sang, i que reber-la ab mala disposició li fa perdre el color de la sua santíssima cara. I és cosa de llàstima i digna de ser plorada ab llàgrimes de sang, lo poc que heu consideram i lo mal que corresponem a lo molt *que nos dona per amor*, i ab tan gran amor, que tot és amor i un amor infinit. També volgué que jo ves en l'hòstia, que jo havia rebuda, creu ab les sues santíssimes llagues, perquè entengués que ab ella m'havia donada la sua glòria que és la creu. I les sues llagues per la devoció gran que los tinc, suposat que tot quant faç i tot lo en què m'emplei ho tinc dedicat a les santíssimes llagues de mon amat i volgut espòs Jesús, que veia i mirava desrremant la sua preciosíssima sang, i em deia: «Filla, de la mia sang no se'n perdé gota, tota la veuràs aquí. (I aleshores el sacerdot tenia l'hòstia en les mans, d'ont ell me deia aquestes paraules) Molts l'han menospreciada, això sí.» I ab quin sentiment m'ho referia! La pena que li donà Judes, quan lo rebé sacramentat, fonc tanta que apareixia que el seu santíssim cos s'havia de desfer tot, i lo obligà a desrremar moltíssima sang. Ell me participà part de la pena que sentia en aquella ocasió i jo pení tant que, sols ab la sua gràcia, ho poguí tolerar. I deia'm: «Filla, aquesta pena no és coneguda i és de les més grans que Jo passí.» I com estava en el meu cor i feia gran sentiment, jo patia tant que no hu sé explicar. Però veure la benignitat ab què ell estava en l'ànima de Judes, después que hagué combregat, era cosa d'admiració. I molt més veure un Déu omnipotent tan humiliat en una ànima que jo veia tan negra, que era cosa de plorar ab llàgrimes de sang. I tot era per salvar-lo i ell, indignat i superbo, se volgué condemnar.

30. Si en tanta benignitat estava el Senyor en l'ànima de Judes, com deu estar en l'ànima del qui fa en tot la sua santíssima voluntat de què ell gusta tant? Treguen la conseqüència i, per bé de les ànimes, los advertesc una cosa i és que, si bé Cristo Senyor nostro sacramentat estava en l'ànima de Judes ab molta benignitat, durà poc i prest lo deixà per tota una eternitat. I així procurem a mirar lo que fem quan anam a rebre a Cristo sacramentat, i a les demás coses de què tenim obligació, no sia per compliment, sols que hi siem estats i no hi anem plens d'imperfecions, que mon Amat me digué, que Judes fonc en tot i no faltà a ninguna cosa, i fonc per major condemnació sua, perquè faltà a lo millor que és la fidelitat. Per això tingué tal desdita i mon amat i volgut espòs Jesús tanta pena que, per dar-me a entendre quant gran era, m'ho declarà ab aquest exemple:

«Si posassen alguna persona viva dins d'un pou ple de suciedat, quina pena sentiria? Pensa tu qual seria la que Jo tenia dins d'aquell pou hediondo i ple de putrefacció de l'ànima de Judes. D'aquí pots entendre alguna cosa de la pena que jo sentiria. I no era la major aquesta, sinó la que tenia de no poder-lo reduir, però si està escrit *qui manducat me vivet propter me*, també està escrit *qui manducat indigne, iudicium sibi manducat et bibit.*»

31. *E qui és ton metge? La confiança que he del meu Amat.* Això és lo que respongué lo Amic a los qui el preguntaven *e qui és ton metge?* Que eren los inemics de l'ànima interiors, que nosaltres tenim en nosaltres mateixos, perquè com veuen el pobre Amic en tantes contrarietats, tribulacions i enfermedats, pareix que volen burlar-se d'ell, i diuen-li: «*Qui és ton metge? Qui et curarà? Qui et treurà de tants treballs?*» I lo Amic los respon: «*La confiança que he del meu Amat.*» Aquesta és tan gran que no faç menció alguna de tots mos treballs. Totes les mies enfermedats resten curades *ab sola la confiança que tinc en mon Amat.* I aquesta resposta los posa tal silenci, que no s'atreveixen més a preguntar. Mon Amat se'm representà del modo que el tregueren an el balcó, assotat i coronat d'espines, i deia: «Mira'm a mi en tantes penes. No veus que convé que se declaren aquestes dialogacions per la vida mística? I que entengues les ànimes, qui són los inemics, qui los preguntes *e qui és ton metge?* I lo que deuen respondre?» I jo no parlava, sinó que el mirava i escoltava i veia'l que, ab totes les penes que passava, estava tan hermós i ab tanta glòria que em feia perdre el judici. I deia'm: «Filla, ja sé que passes la vida trista i penada, però pensa que hu passes per mi.» Oh gran Déu omnipotent, què és de poc lo que jo pas respecte de lo que passaria per dar-vos gust. Aquelles paraules tan benignes i suaves que em parlava eren setgetes qui em ferien l'ànima i em penetraven el cor. I com veia un Déu d'infinita majestat en tanta humilitat tenia tanta pena i confusió, que no hu sé ponderar, però aumentava'm la confiança en tanta manera com veurem de lo que diré.

32. Era dia de sant Gregori i, en l'oració después de matines, me féu veure un lloc molt fondo, gran i obscur. I com més lo mirava, més fondo, gran i obscur m'apareixia. Era lo Infern, i no podia mirar a niguna part que no ves infern, ni podia moure'm de modo nigú, que no caigués en lo Infern, a ont veia una gran multitud de dimonis i ànimes condemnades, que sols la feialdat de la sua cara bastava per espantar tot lo món. La misèria i desdítja que tenien no se pot declarar, i mon Amat me deia: «No tens temor de caure en lo Infern?» I jo, assistida de la sua gràcia, li responia: «Senyor, no.» I ell tornava: «No veus que per poc que et desmandes cauràs en lo Infern? No tindràs temor?» «Senyor no, *que la confiança que jo he del meu Amat* és tan gran, que em guardarà.» «Si Jo et deixava, tu ja ets en lo Infern, no tindries temor?» «Senyor no, de nigu modo, perquè vós no em deixareu. I encara que m'aportàsseu al mig de l'Infern, i diguésseu Jo me'n vaig i tu has de restar aquí, jo diria molt bé meresc estar en lo Infern, però no crec ni esper de la vostra clemència que em deixeu. I si ves que vos n'anàsseu i m'hi deixàsseu, jo diria: Amat de la mia ànima vós m'hi deixau i vos n'anau, la vostra paraula no pot faltar, veritat és, però com sé que el vostro poder és infinit, creuria que hu feu per algun fi, però que jo cregués que m'hi deixàsseu del tot, no hu creuria de modo nigú.» Tanta com tot això i molt més de lo que dic *és la confiança que he del meu Amat.*

33. En lo més abscondit de l'Infern me feien veure los dimonis el lloc que em tenien deputat. I tenien-me com si ja hei hagués d'estar per a sempre (això és lo que jo meresc i molt més). I no obstant això, no tenguí mai un poc de temor, antes bé em trobava de modo

que no hi havia diferència d'aquesta pobra ànima a los benaventurats per la gran unió, pau i quietud que tenia. I m'apareixia que no tenen manco temor los qui estan gosant de Déu omnipotent en la Glòria i Pàtria celestial, essent veritat que allí no he i ha dubtes ni temors, sinó tot és gosar i amar, i sempre més amar sense fi (això sí que m'alegra el cor). I li assiguro una cosa, ab la gràcia del Senyor, que és així com he dit, encara que apareixerà a alguns que dic molt, *qui no ha de confiar en mon divino Amat?* Veient una ànima en la terra i tota posada en lo Infern (així ho dic perquè és veritat) i estar de modo com si estigués en la Glòria, gosant de Déu nostro Senyor ab tanta llibertat i seguretat que em donava que, del modo que pot ser, m'apareixia que mon Amat no podia deixar aquesta ànima en lo Infern, per lo molt que la tenia unida i lligada amb ell. I així no és molt que tota fos *confiança* sens n'ingun gènere de temor.

34. Lo que més m'admirava és que em preguntàs tantes vegades si tenia temor. I era cosa rara i particular la força que em feia, que li respongués Senyor, no. I cada vegada augmentava *la confiança* i al mateix pas creixia la unió en tanta manera fins que l'ànima arribà a estar tota en son Amat, i a perdre de vista los qui li demanaven *e qui és ton metge?* Perquè en aquest estat l'ànima ja no veu sinó a son Amat. I així no és molt que responga *la confiança que he del meu Amat*. «Filla (me deia mon Amat) la més mala enfermedat que pot tenir una ànima qui arriba en aquest estat és tenir temor de l'Infern, perquè és senyal de poca *confiança*. Per això vull que escrigues totes aquestes coses, perquè vègien i sàpien la confiança que han de tenir en mi i com han de respondre a sos inemics. Perquè és cosa de llàstima i de plorar que una resposta com aquesta sia tan poc coneguda i considerada.»

35. Me digué mon Amat: «*Jo som metge* i som foc (i en efecte el que despedia de si m'encenia i abrasava purament). I los metges, segons les enfermedats quines són, les curen ab foc, perquè no tornen revivar. Així cur Jo ab lo foc del meu amor. Filla mia i esposa, Jo et tinc escrita en el cor ab lletres de sang i ab lletres d'or, i tu les has de lletgir.» I jo no poguí fer de menos de lletgir-les, i deien: Sor Anna Maria del Santíssim Sagrament esposa del cor de Cristo. (f. 352) I diguí: «Senyor meu i Déu meu, no tinc més que dir altíssim Senyor, sinó que vós tot ho podeu i per això feu coses tan grans. Faça's la vostra santíssima voluntat.» I ell me digué: «Quin metge has vist qui cur ab la sua sang sinó Jo? No t'ha d'animar a referir-ho, vere <sic> fineses com aquestes? Perquè tothom vègia *quin metge som Jo?*» Quan jo sentia aquestes paraules, augmentava tant el foc que em moria del tot. I ell, per a curar-me i llevar totes aquelles imperfeccions, qui em podien impedir de més unir-me amb ell, aplicava la sua santíssima sang, qui era un foc tan ardent i crema de modo que no hu pot creure ni pensar el qui no hu experimenta. I jo arribí a no poder-me reprimir, i diguí moltes vegades: «Senyor, jo m'esclat de Déu, de foc i d'amor, sens n'ingun remei si vós no hu remediau ab la vostra santíssima i suavíssima mà.»

36. La unió sempre augmentava en tanta manera, que arribí a tenir l'ànima tan desunida de totes les coses, tan posada en Déu i ab tanta pau i quietud, que el cos restà com si fos difunt, que ni força de moure un dit de la mà no tenia. I l'ànima, en un recreo tan gran que no es pot desitjar major, pues estava gosant d'una infinidat de Déu, com si era un dels benaventurats. D'aquest modo, me digué que cura les enfermedats de los Amics, qui quan los demanen *qual és ton metge?* Saben respondre *la confiança que he del meu Amat*. I té tal habilitat, aquest divino metge, que no tan solament cura les enfermedats sinó encara fa retirar i abscondir los inemics de l'ànima, que no s'atreveixen a mostrar més la cara en

preguntar *qual és ton metge?* Per això voldria mon Amat que totes les ànimes i, en particular, aquelles qui caminen per aquest ditxós camí, a ont hei ha tants de contraris, més interiors que exteriors qui les persegueixen, que entenguessen i sabessen respondre la confiança que he del meu Amat, perquè aquesta resposta los acovarda i confon a tots.

37. *E qui és ton mestre? Respòs i dix: Les significances que les creatures me donen del meu Amat.* El dia cap d'octava de santo Tomàs d'Aquino en l'oració después de matines, jo volia pensar en la santíssima resurrecció de mon espòs Jesús, i ell me tirà tan fortment, que em posà en èxtasis i tota en sa divina Majestat. I allí me féu veure verges, confessors, màrtirs, apòstols, patriarques, àngels, fins a los querubins i serafins, i com jo veia tanta puresa en les verges, tant d'amor a les penes en los confessors i, per abreviar, tanta hermosura i grandesa de virtuts en aquelles creatures, deia: «Qual deu esser l'hermosura, grandesa i majestat del creador?» I aquestes eren *les significances que em daven les creatures del meu Amat.* De los màrtirs me digué que n'hi ha haguts molts, qui li tingueren tan gran amor que, si no els haguessen donat martiri, tanmateix foren morts d'amor. I d'aquestos me digué que el beato Ramon Lull n'és un, i que és màrtir dos vegades, d'amor i per amor. De la mare santa Caterina de Siena me digué que és màrtir d'amor i lo mateix de sant Antoni de Pàdua. I jo deia, i si tant amor pot tenir una creatura, qual serà lo amor del meu Amat, qui és el creador? D'aquesta manera anàvem discurrint per totes aquelles santes creatures i totes *me daven significances del meu Amat.*

38. Ell sempre tirava més fort i aumentava la unió en tant que deixàrem totes aquelles creatures i passàrem a la divina essència, a ont me trobí tota negada en Déu nostro Senyor. Lo que aquí se gosa no és per a dir. I veia'm tan sola i apartada de totes les creatures, que fins d'aquelles tan hermoses i santes habitadores de la triufant Hierusalem, no em recordava de n'gún modo. D'aquí trec aquesta ensenyança, que si la majestat de Déu per retirar-me a la sua divinidad, me féu olvidar totes aquelles creatures glorioses, santificades, que no poden fer n'gún dany i estan en sa companyia, amant-lo i alabant-lo per tota una eternitat, qual serà lo olvido que voldrà que tinguem d'aquelles creatures qui nos poden privar o impedir que no gosem a lo Amat? Oh si entenguésem la pena que això li dona, què diligències faríem per apartar-nos de tot lo que nos pot allunyar de lo Amat? Aquesta és una matèria prima i tan prima, que és molt perillós el tenir algun apego a creatura qui nos impesca el gosar del creador. I així és menester encomanar-se molt a Déu, confiant amb ell i desconfiar de si. I que hu deixem tot pel seu amor, si volem veure, gustar i gosar la suavitat de mon divino Amat.

39. Molt ditxós és aquest pobre i miserable Amic, qui pot dir ab molta veritat que és suavíssim lo seu Amat, per la molta suavitat que gustava i la molta claredat ab què gosava la divina essència, que m'apareixia, que m'apareixia <sic> que no hi havia més que gustar ni gosar que aquest bé tan gran en què estava tan absorta i fora de mi. I deia aquestes paraules que tenia molt olvidades: «Ni ulls han vist, ni ouïdos han ouït, ni llengua ha dit què cosa és Déu.» Después me trobí dient-les d'aquest altre modo: «Ni ulls veuran, ni ouïdos ouiran, ni llengües diran lo que és Déu.» I això és la major veritat que se puga dir. I en aquesta ocasió (f. 353) heu he entès ab molta més claredat que en n'guna altra, perquè he vist molt més que no havia vist mai (gràcies an el Senyor) que no és possible poder explicar el modo com restí de suspesa i admirada, entenent que lo molt que jo havia vist i gosat del summo bé no és possible que n'guna persona ho puga dir. Oh Déu meu, que bondat és la vostra tan gran!

40. Després de tot això, me féu gràcia de què el rebés sacramentat, i jo mirava la poca disposició en què em trobava per reber aquest altíssim sacrament. I comencí a veure que tenia en el cor a Cristo Senyor nostre, i estava del mateix modo que el vaig veure després d'haver-se rebut a si mateix sacramentat, ab la cara descolorida (com tinc dit). Mirant açò em desfeia tota de confusió, ab un desig que tenia de tenir més disposició que no tenen i han tingut totes les ànimes, qui l'han rebut a gust seu. Més que no en tingué Maria santíssima, i més que no en tingué ell mateix, si fos estat possible, i no per altre fi que més glòria de sa divina Majestat, i per fer-li les gràcies que ell mereix, li oferí la sua grandesa i majestat, perquè suplís la mia misèria. I d'aquest modo rebí la santa comunió. En el mateix punt que tinguí a Cristo sacramentat fonc tant el foc que em comunicà, que em disrritia com la cera en el foc. El meu cor en tal sentiment i ímpetu d'amor que, del moviment que feia, los braços s'alçaven de modo que apareixia que nos n'havíem de pujar i volar a la Glòria. (Així fonc per gràcia del meu Amat en qui estava tan unida) perquè en el mateix instant me trobí en un èxtasis fora de mi i tota en Déu nostre Senyor.

41. «Filla, tu dius *que Jo som el teu mestre* (me digué mon Amat) i dius veritat. I així Jo et vull ensenyar, i et vull posar tres prendes en el cor, que seran les tres virtuts teologals: Fe, esperança i caritat.» La fe me posà a modo d'un sol, però raïos i claredat ne tenia tanta, que el sol que miram és obscur a comparació sua. L'esperança me posà a modo d'un mar molt gran, per dar-me a entendre que és tant del seu gust que és un mar respecte de totes les demás virtuts, i el seu norte és sa divina Majestat. La caritat me posà a modo d'un camp sense terme, i me digué: «Aquesta virtut arriba a la divina essència.» I en efecte, jo la veia tota en el mar infinit de la divinitat, i me digué mon Amat: «Aquesta virtut t'he donada a modo de camp, perquè en el camp se troben totes les herbes que s'han menester per curar les enfermedats, això trobaràs en la caritat, que és el meu cor, que t'he donat.» I jo el veia ple de corones per coronar totes les demás virtuts. Ditxós moltes vegades aquest pobre Amic *qui té un mestre*, qui tot és caritat. *Deus caritas est.*

42. Després de tot això començarem en el cor lo ofici. I volgué que jo ves la glòria que manifestà a los apòstols quan se transfigurà. I la'm féu veure en el mateix cor que m'havia donat, a ont estava la caritat. Qui podrà dir la gran glòria que em descobrí? Jo no podia tenir a mirar-la, perquè em feia tornar loca del tot, i no'm cansava de dir-li: «Déu meu i Senyor meu, què puc jo fer per vós a vista de tantes fineses que vós obrau en mi, només que per vòstron gust? Vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, què és lo que voleu de mi? Altíssim i omnipotentíssim Senyor, (si fos possible) cada instant me voldria poder exercitar en totes les obres que han fetes i sempre faran a vòstron gust. I això sens n'gün interès i en acció de gràcies, i per ser vós qui sou. I ja que no és possible tot això, digau-me lo que puc fer?» I ell me respongué i digué: «Jo faç tantes coses per tu i de tu no en vull sinó una, que és la voluntat.» Ah pobra i desdixada de mi, jo voldria fer tantes coses per dar-li gust, i una que me'n demana no la sé fer? Suplic a V.M. per les llagues de mon amat Jesús, que deman a mon Amat que em don gràcia per complir la sua voluntat. I V.M. don-me el modo perquè jo puga a gust de mon espòs donar-li aquesta pobra voluntat, que com som tan ignorant no sé lo que puga fer.

43. La veritat se diga que el desig que jo tenc de donar la mia voluntat a mon Amat és molt gran (i ha molt de temps que tinc aquest desig). I per això, ab la mia ignorància, l'hei deia d'aquest modo: «Senyor i Déu de l'ànima mia, jo vos voldria dar tota la mia voluntat, de modo que no n'hi hagués altra en mi sinó la vostra. I així jo la vos don com si tirava

una pedra dins de la mar per no veure-la més. I així, altíssim Déu, jo la tir en la vostra infinita bondat per no esser-ne més senyora, ni saber-ne res més.» Així l'hei deia, i que el Senyor la'm deman. No voldria estar descuidada en alguna cosa qui m'impedis i que jo no conegués, i com desig molt donar-l'hei, per això suplic a V.M. que em diga lo que tinc de fer, i que sia tot a glòria de la santíssima Trinitat.

Dialogació i càntic d'amor núm. 58

Cantava un ocell en un ram ple de fulles i de flors, e lo vent movia les fulles e portava olor de les flors. Demanava lo Amic a l'ocell, què significaven lo moviment de les fulles e l'olor de les flors. Respòs i dix, que les fulles significaven en llur moviment obediència, e l'olor de les flors comportar tribulacions i angústies.

1. (f. 354) Estava en oració i m'inclinava a voler pensar en la Passió de mon divino amat i volgut espòs Jesús. I per preparar-me per l'oració torní a oferir-li los vots, sacrificant-me tota a sa divina Majestat. I deia-li que em perdonàs los pecats tants que he comesos, i que no volia sinó a Déu i lo qui dona gust a Déu. I això és en tanta veritat que per mi no hei ha altra cosa en el món sinó Déu, i lo qui és del seu agrado. I ell, ab molta prestesa, me digué que per això m'ho donava, perquè no hu volia. I començà a descobrir-se recient nat del modo que estava en el pessebre, ab tanta hermosura i tant de resplendor que la sua santíssima cara despedia, que sols ab la sua gràcia se podia mirar, i un incendi d'amor que em comunicava, que no hi podia tenir. I me digué: «Filla, Jo som aquell *ocell qui cantava en un ram ple de fulles i de flors*, quan estava en el pessebre a ont començà públicament el meu patir. El pessebre era *el ram*, el poc abrigo que trobí en los hòmens, i los desaires que em feien *les fulles de què estava ple, i de flors* que eren les pobreses, penes i tribulacions que jo passava i havia de passar, que aquestes sempre són estades *flors* molt del meu gust.

2. »*E lo vent movia les fulles i portava olor de les flors*. Lo amor tan gran que Jo tenc a los hòmens i el desig que tenia de redimir-los és *el vent* i no se podia trobar cosa qui se convengués més ab lo amor *que és el vent*, perquè mai té un punt de repòs, sinó que sempre camina, corre i vola sens quietud. Així és lo amor, *el vent* trenca i romp tot lo que troba, qui li impedeix el seu camí, i si troba porta tancada que no puga passar, no per això desisteix sinó que toca una i moltes vegades fins que li han ubert. I si no li obrin, no s'és perdut per diligències sues, perquè ha fet tot lo que ha pogut per entrar, sinó que el duenyó de la casa és estat tan tirà que no ha tinguda pietat. I si obrin, entra i desembarassa la casa, que se'n porta fins a les busques que troba. Així fa lo amor, filla del meu cor. Jo som aquest *vent, el ocell qui cantava* tot amor i caritat, qui moltes vegades toc a les portes de los hòmens i n'hi ha molts qui no em volen obrir. Filla, quins aposentos hei ha en el món tan tancats? Que són los cors de los hòmens tirans d'ells mateixos, perquè no em volen obrir. Que si m'obrien les portes del seu cor, no hi tindrien tantes busques i bigues de males inclinacions i vicis qui los embarassen, que no hi poden tenir virtuts.» I això m'ho deia ab llàgrimes a los seus santíssims ulls, i molt sentiment del seu cor. I jo sentia molta pena de veure *cantar* així aquest *divino ocell* minyonet tierno, i tenia la sua divina cara plena de llàgrimes, i el cor qui se li partia de dolor.

3. La cosa més preciosa d'aquest càntic és el vent (així m'ho digué mon Amat) i per això treuré una ensenyança que a mon sentir és molt profitosa, i és que *el vent* té una condició que, si toca a alguna porta, per molt que tarden a obrir-li no desisteix mai, sinó que persevera fent diligències i moltes vegades reforça i les fa majors com si digué encara m'esper ací, quan el senyor de la casa serà servit d'obrir-me la porta i apiedar-se de mi. Moltes ànimes hei ha qui pensen tenir amor i toquen a les portes de la misericòrdia de nòstron amat i volgut espòs Jesús, però són tan fetes a son gust i a seguir el seu dictamen que, en el mateix instant que arriben, ja volen que estiguen ubertes per entrar i gosar de l'aposeno del seu santíssim cor. I, si no és així com pretenen, sols el mateix Déu les pot aquietar, perquè no hi basten rauons, exemples de sants, ni tot quant los pot dir una ànima inspirada de Déu nostro Senyor. Tot són queixes i ponderacions, Déu m'ha desemparrada, jo estic en lo Infern, no faç oració ni tinc algun efecte d'oració, no faç sinó perdre el temps, perquè estic com un tronc. Debades me pos davant de Déu, perquè no faç niguna cosa. Bendito sea Dios, que ignorància tan gran és la nostra en aquesta matèria! Deixem-nos de tants arguments, facem la voluntat de Déu i mirem que aquest és son gust, i que així nos convé. Que si obràssem així tindriem oració, efectes i molta confiança en Déu nostro Senyor, i d'aquest modo, l'obligariem a obrir-nos les portes del seu santíssim cor, que tot lo demás és senyal que tenen lo afecte posat en el gosar i no an el patir, qui és tant del gust de mon divino Amat.

4. Ell me digué que no tan solament *cantava* en el pessebre, sinó que *cantà* en moltes altres parts. Com en el cenacle, quan se sacramentà, i en la creu. I lo que més cantava era aquest vers *discite ame, quia multis sum et humilis corde*, perquè és una cançó aquesta qui li dona molt de gust i vol que nos hi exercitem aprenent de la sua mansedumbre, humilitat i demás virtuts. I me digué: «Quan un sacerdot *canta* tots li responeu. Jo som el major sacerdot i vull que em respongueu tots, i la resposta de què gust més és *Fiat voluntas tua*». Quan jo sentia aquestes paraules, hi estic tan posada a voler-li donar gust, tenia gran cuidado de no disgustar-lo ab unes ànsies tan vives, que em partien el cor de pena. I ell me digué: «Filla no temes, Jo som el pajarillo divino i celestial, qui estic en l'hòstia i en tu. Primer faltará el cel i la terra, que Jo no et faltaré. Jo em som encarnat i fet home per salvar-te. I així dona'm lloc, que vull dir quatre paraules.»

5. (f. 355) Oh sumo bé i alegria de la mia ànima, ja sabeu que no tinc cosa que no sia vostra! I així, disponeu a vòstron gust, que no vull més que fer la vostra santíssima voluntat. I ell me digué: «La primera és que no deixis de posar per obra totes les inspiracions que Jo et don; la segona que no deixis de fer tot lo que judicaràs esser profit de les ànimes; la tercera que no deixis d'obrar tot lo que veuràs esser la mia voluntat; i la quarta que no perdes el temps pensant què dirà aquell o aquell altre, sinó sempre prosseguir ab mi i per mi, que de mi sempre digueren, i Jo no desistí mai ni deixí de fer cosa qui fos per vòstron bé, que per això *cantava en aquell ram ple de fulles i de flors*, això és en el pessebre, pobre i desemparrat de los hòmens, perquè em poguéssu imitar. *Cantava* i patia com home que en quant Déu ni podia patir ni em podeu imitar.» Com jo veia a tal hora de la nit (que era después de matines) que aquest divino ocell cantava tan amorosament ab tantes penes, pobreses i tribulacions, li diguí: «*Pajarillo* divino i celestial, com *cantau* tan alegre i suavement en aquestes hores?» I ell me digué que en totes hores nos estava esperant, patint i morint d'amor i per amor, fent la voluntat del Pare celestial.

6. Jo estava tota admirada i absorta i vaig-me trobar dient el *Pater noster*, que prosseguí fins a les paraules *fiat voluntas tua*, i aquí vaig parar, i torní en mi, que no sabia quan ni com lo havia començat. I entenguí ab molta claredat que no hei ha cosa ab què puguem donar més gust a sa divina Majestat, que en fer la sua santíssima voluntat. I diguí: «Oh Déu meu, Senyor meu, la vida daria sols que pogués alcançar que totes les ànimes fessen molt complidament la vostra santíssima voluntat. I com veig ab tanta claredat que està en mi, voldria que totes les creatures diguessen ab mi: Vós sou Déu meu i Senyor meu el que jo voldria contentar.» I com ell me veia tan posada en dar-li gust, me digué: «Filla, no voldries rebre la santa comunió?» I jo responguí: «Si vós ho voleu». I ell tornà a dir-me: «Mira que és cosa molt bona, rebre la santa comunió.» I jo diguí: «Així heu confés, i lo que dic és, que si vós ho disponeu» i ab la sua gràcia, mai me moguí d'aquí. Ell dispongué que jo rebés la comunió, i en el mateix punt, que arribà en el centro de la mia ànima digué: «Ara estic en el meu centro, perquè el centro de l'ànima de lo Amic és el centro de lo Amat.» I hei estava ab tanta humilitat i familiaritat, que sol ell pot dir lo que obrava místicament. I jo diguí: «Ara bé, és cosa certa que estic en Déu i que Déu està en mi. Jo el voldria amar i alabar sense fi, però com sé que el seu poder és infinit i la sua sabiduria infinita, jo em deix a la sua disposició, faça lo que voldrà de mi.» I vaig-me quedar en un silenci molt gran i ab un coneixement experimental per fe de la majestat de Déu omnipotent, ab una claredat tan gran que no hi podia dubtar, ab tant de contento i alegria, que el meu cor no la podia sustentar.

7. Después me digué: «En santa Maria Magdalena veuràs com *el vent* és molt semblant a lo amor, perquè qui la movia ab tantes ànsies a cercar-me, sinó *el vent* de lo amor, qui no la deixava reposar. I perquè perseverava i esperava alcançar lo que desitjava.» I així me donà a entendre que el millor medi per alcançar és la perseverança i esperança, que és una virtut molt del seu gust. I ell me deia: «Això és qui m'obliga i obri el cor». I en efecte, obrí aquest divino aposento del seu santíssim cor i me posà en un gosar molt més clar del que he dit d'una infinidat de Déu nostro Senyor, d'un modo que no hei ha modo de poder-ho referir. D'aquesta manera passí molts de dies en una gran suspensió, i tota elevada en sa divina Majestat. De tal modo, que no sabia com m'ho havia de fer per no estar tan elevada com me tenia el Senyor. I gosava'l en la Glòria, en la mia ànima i en el sacrari, i no podia dir ni dividir en quin lloc estava l'ànima, sinó que Glòria, ànima i sacrari era tot una cosa. Unió com aquesta no sé si se'n pot trobar en aquesta vida de més bella ni més gran. Veure que Déu era el qui estava en mi així com és ab tanta claredat, i em deia: «Què vols més de mi, què vols que faça?» I jo diguí: «Senyor que lleveu de mi tot lo que no és vostre, i que hei poseu tot lo qui vos dona gust per més amar-vos i servir-vos, per ser vós qui sou i no més.»

8. Al temps que estava d'aquest modo diguérem en el cor algunes vegades aquestes paraules *et vitam aeternam possidebitis*. I a mi em succeeix que totes les vegades que les deim, la unió que tinc en mon Amat, s'augmenta de manera que apareix que me'n tinc d'anar a l'altra vida, però en aquesta ocasió fonc en tant d'extrem que el meu cor no hu podia sostenir. I mon Amat, qui a més de la glòria i misericòrdies que em feia gosar, me digué: «Què vols més que en aquesta vida goses de l'eterna vida?» I com això és tanta veritat i passa tan vivament en mi, arribí a punt de desmaiar-me del tot, particularment com sentia aquesta veu tan humil, amorosa, dolça i regalada d'aquest *divino pajarillo*, qui cantava en un ram ple de fulles i de flors. Això és, ple de penes, tribulacions i pobreses. Això em feia morir del tot, i deia-li: «Oh gran Déu omnipotent, què és lo que feu? D'ont

a mi tant de bé? Vós tan penat i atreballat i jo tan regalada i ab tant de gosar? Una pecadora tan gran com jo! *Tibi soli peccavi et malum coram te feci.*»

9. (f. 356) *Demana lo Amic a l'ocell, què significaven lo moviment de les fulles e l'olor de les flors? Respòs i dix, que les fulles signifiquen en llur moviment obediència, e lo olor de les flors comportar tribulacions i angústies.* Jo estava en un rato d'oració, mirant quan Judes donà aquell ósculo de tan falsa pau a la majestat de Cristo Senyor nostro, que jo estava mirant en aquella alevosia i desaire que li feia el maldito deixeble. I mon amat i volgut espòs Jesús, a poc a poc retirà la santíssima humanitat i em manifestava més la divinitat, en tant que l'abscondí del tot i jo vinguí a quedar-me del tot en la divina essència. Al fin, com pot fer tot lo que vol, tingué gust de regalar-me d'aquest modo, i ensenyar com *les fulles signifiquen en llur moviment obediència*. I me digué que com ell era el més obediènt de tots, tenia la sua santíssima voluntat tan posada en la del Pare celestial, que la sua no se veia de modo ningú, i solament se veia la voluntat del Pare celestial. I en ell tot rendiment i una obediència tan gran, com se va veure per les obres, ensenyant-me que així ha de ser el vertader religiós, que no s'ha de veure en ell sinó la voluntat del superior, i ell tot ha de ser rendiment, subjecció i obediència. Per això féu lo que he dit quan estava en oració, que abscondí la santíssima humanitat, qui és súbdita i inferior, i me manifestà la divinitat, qui és el superior, donant-me a entendre el modo com té d'estar el religiós en lo seu superior.

10. *E lo olor de les flors comportà tribulacions i angústies.* I per això m'ensenyà aquella hermosíssima flor de la circumcisió, que jo veia que *el vent* de lo amor no el deixava reposar, pel gran desig que tenia de patir per al bé de les ànimes, i aportar-nos lo olor suavíssim i agradable de la sua paciència, ab què *comportava tribulacions i angústies*, desrremant la sua preciosíssima sang de tan tierna edat. Después estant jo actualment escrivint aquestes coses, tocaren a matines, i era vigília de la santíssima Incarnació. Después de matines, tocà a mi el lletgir per l'oració, i lletgí les penes que mon Amat passà en la columna (la cosa que hei ha més del meu gust en tota la sua santíssima Passió). I tenia tal sentiment, que sols ab la sua gràcia ho podia passar. I a les últimes paraules que diguí me posà el Senyor en un èxtasis tan gran que, si no m'haguessen despertada d'aquell suenyo tan regalat, me seria restada en el cor per lo molt que em tenia entretinguda mon Amat. I és que em volgué mostrar el misteri de la santíssima Incarnació, com ell era Déu omnipotent i infinit. I per lo amor que tenia a los hòmens volgué unir-se la naturalesa humana i volgué que jo ves com en el mateix punt que lo Esperit Sant hagué format aquell santíssim cosset, vingué la majestat i grandesa de Déu i s'uní aquella santíssima humanitat i restà Déu i home. I en aquell mateix instant, sentí ja tanta pena que tots aquells ossets d'aquell cosset tan petit se cruixien de pena, del coneixement que tingué tan gran de la divinitat. I veure que tingués de ser ofesa. I perquè jo ves quant gran era la pena que tingué, la'm vol participar donant-me un grandíssim coneixement de la sua majestat i grandesa en les entranyes de Maria santíssima, a ont veia el misteri de la santíssima Incarnació. I tinguí tanta pena i sentiment de veure que fos ofès, que tots los meus ossos se cruixien. I mon Amat me digué: «Aquesta és *l'olor* suavíssim d'aquesta hermosíssima flor de la Incarnació, que porta *el vent* del meu amor a los meus Amics, qui saben *comportar tribulacions i angústies*, i *l'olor d'aquesta flor* se sent per tot lo món.»

11. Jo restí tan absorta que no podia tornar en mi de lo que havia vist ab tanta claredat en aquest santíssim misteri de la Incarnació, i molt admirada de què mon Amat me tingués

tan unida, i me fes tantes gràcies i favors essent jo qui som. I això durà molt, que quan ouïa missa encara estava en la mateixa unió i admiració. I diguí a mon Amat, després que el sacerdot hagué consagrat: «Per què altíssim Senyor tornau a venir tantes vegades en el món?» I ell me respongué: «Per encarnar-me espiritualment en el teu cor i en tots los cors de los hòmens qui em voldran.» Quan jo sentí aquestes paraules diguí: «Oh summo bé i alegria del meu cor, que pesades paraules són per a mi, los qui em voldran! Doncs vós me donau a entendre que n'hi ha qui no vos volen. Ah desdixades ànimes que són aquestes, qui se priven de sentir *un olor* tan suave i regalada, que de tant que em té agradada estic tota fora de mi i tan desatinada, que no em puc reprimir que no se vègia a lo exterior.» I per això suplicava a mon Amat, que se servís que lo que em donava per son gust, que no se ves exteriorment. I ell me digué: «Com vols tu que a ont jo estic i em tenen amor que no se conega? El qui em té amor per força ha de sortir de si, i sinó mira lo que Jo feia, qui som Déu, que per lo amor que vos tenia en son modo i del modo que pogué ser, vaig sortir de mi quan vaig entrar en la humanitat, a ont tinc la mia habitació.

12. [Aquesta pàgina du dibuixada una creu de filigrana en el cantó dret] »Filla, la santíssima humanitat és la mia habitació. Qui em vol trobar ha de venir aquí, aquest és el camí segur i vertader, i no temeu que Jo vos vull a tots en mi i per mi. No vos aparteu de mi, que tots los remeis de vostros mals trobareu en mi.» Jo confés que és molta veritat, així heu experiment i veig ab molta claredat. La major pena que tinc és que totes les ànimes no hu vegem així com és. I tot això em passà el dia de la santíssima Incarnació. I, després de vespres, en un instant me pujaren a la Glòria i Pàtria celestial, a ont vaig veure que feien una processó ab molta solemnitat. I aportaren la gran senyora de cel i terra, Maria santíssima, an el Pare celestial; sant Josep i sant Juan evangelista li estaven un a cada costat, i junt ab ella anaven sant Joaquim¹¹³ i santa Anna i tots ab tant de contento i alegria, que no sé modo per poder-ho explicar. I posaren aquesta gran Reina en mans del Pare celestial, tan hermosa, tan ben adornada, que ab totes les forces que Déu me donava la podia mirar i d'altra manera no, però tenia los ulls fets un mar de llàgrimes d'alegria de veure el supremo rei Cristo, Senyor nostro, en les entranyes de la sua santíssima Mare, qui tot això ensenyava a los esperits celestials. I tots se postraven i l'adoraven en aquell santíssim misteri, ont ell havia unit la naturalesa divina i la humana ab tanta caritat i humilitat, que si hu consideràssem un poc, jo sé tots seríem humils.

13. Sols veure el Verbo divino incarnat que *al vent* de lo amor tan gran que tenia a los hòmens, li feia tanta força que ab tota prestesa lo vaig veure ab tota la Passió fins la corona d'espines aportava. I les penes que sentia aquell santíssim cosset bastava per a causar compassió a qualsevol per obstinat que fos. I el Pare celestial me digué: «Filla, aquesta és la flor més a mon gust de quantes se'n poden trobar. Aquesta sí que despedeix suavíssim *olor*, que porta el vent de lo amor. I el fruit d'aquesta hermosíssima flor són les obres portentoses que aquest divino i celestial ocell obrà per la redempció del Gènere humà.» Després de tot això i molt més que no he dit per abreviar, el dia mateix acabades completes, mon Amat me tirà molt escondidament en un palàcio molt gran. I és tan gran que pareix un abisme sense fi (i aquest és el centre de l'ànima, a ont el summo Rei habita, que és de les obres més portentoses que el Senyor obra en les ànimes). I allí mirà i tractà ab aquest pobre i miserable Amic, ab tanta pau i unió, que ab una grandíssima suavitat lo tirà tot amb ell i sortí tota de mi, però no sé dir com. Lo que sé dir és que tota em veia

---

¹¹³ Escriu 'Joachim'.

en un mar molt gran de foc qui m'abrasava, que jo no podia més, en tant que li diguí moltes vegades: «Amat de l'ànima mia, ja que m'haveu posada en aquest mar tan gran de foc, posau-me en un mar d'aigua, sinó jo acab la vida.» No que jo volgués alivio sinó forces per penar més, perquè m'apareixia que les perdia del tot que, per dir la veritat, mai me som vista en tant de foc ni tan apretada com en aquesta ocasió. I aquest *divino ocell* me deia: «Açò *es lo vent qui movia les fulles e portava olor de les flors.*»

14. *Les fulles que aquest vent mou* en lo Amic són los afectes que té. I en efecte, jo en tenia tants en aquesta ocasió, que no és possible poder-los dir, perquè hauria volgut poder crear infinits cors i infinites voluntats qui eternament, sense mai parar, haguessen amat, alabat i engrandit aquest *divino ocell*, que jo veia tot abrasat d'amor. I me descobria una grandíssima porta i moltes ànimes qui venien. I totes aquelles que s'arrimaven a la porta (que era la santíssima humanitat) luego entraven i restaven en el seu santíssim cor, d'ont partia una escalera qui arribava fins a la glòria, a ont jo veia una resplendor molt gran. I entenia que *era l'olor de les flors que aportava lo vent* que havien de gustar aquestes ànimes, ab molta suavidad i amor. Perquè és tanta la suavidad que tenen aquestes divines *flors* de mon Amat, que no és possible poder-ho referir de modo que em puguen entendre. I és tan gran lo amor ab què ell la nos dona a gustar, que jo estava tota admirada de veure'l ab lo pit tan encès i abrasat, que sols del foc de lo amor que a mi em comunicava, és dir molt poc, que em desfeia com la cera en el foc. Ni sé cosa tampoc a què poder acomparar aquesta divina influència, lo que sé és que em dilatava el cor en tanta manera, que no cabia en mi.

15. Jo veia Maria santíssima (com tinc dit) en el santíssim pit del Pare celestial, ab un manto que li havien posat molt ric i hermós, i tan gran que encubria totes aquestes ànimes. I a mi m'apareixia que baix d'aquest manto hei cabia tot lo món. I me digueren que aquell manto significava la constància que la gran Senyora tingué en la Passió de Cristo Senyor nostro. I baix d'aquest manto, totes aquelles ànimes *gustaven de l'olor de les flors* i del fruit suavíssim que han donat, i per a sempre daran. La glòria que aquesta divina emperatris tenia era tan gran, que me digué ella mateixa: «Filla, digués i escriu, que Jo sola tinc més glòria que tots los esperits benaventurats junts.» I, de lo que jo veia i entenia, dic que és així, i molt més de lo que llengües humanes poden dir, ni enteniments entendre. Bé li podem donar l'enhonorabona de tanta felicitat.

16. Después de tot això fonc hora de matines, i acabades, jo lletgí a la comunitat per l'oració les penes amargues que sentí mon espòs Jesús, quan lo despullaren per enclavar-lo en la creu. I trobava'm en una grandíssima confusió, i com la major pecadora del món que som, me postrí a sos santíssims peus i deia-li: *Sana domine animam meam, quia peccavi tibi*. I a poc rato, ja em trobí tota suspesa i admirada, contemplant el meu Amat qui s'obrí el seu santíssim cor i me mostrà un mar de sang i un d'aigua, que hei tenia. I me digué: «Tu m'has demanat un mar d'aigua i Jo no el te vull negar, ara t'hi recrearàs.» I volgué que la gustàs. I ell estava en el palàcio que he dit, que és el centro de l'ànima, com a rei, ab una majestat i hermosura que em feia perdre lo enteniment. I no aportava més ornaments, que els que aportava quan lo tregueren en el balcó, *ecce homo*. I jo entenguí, ab molta més claredat, *lo que l'ocell respòs i dix, que les fulles en llur moviment signifiquen obediència*. I deia'm mon Amat: «No veus lo bé que heu he explicat? I sinó mira'm. Qui has vist tu més obedient que Jo? Me despullaren a la columna i Jo no parlí; me posaren aquest vestit de púrpura que duc, corona d'espines i ceptro de canya en la mà,

i Jo no diguí res. Si em volien a una part, allí estava; si en una altra, allí em quedava. Al fin estava tan obedient a los hòmens *com les fulles an el vent.*»

17. Religiosos i religioses gran ensenyança tenim i deuríem tenir molta confusió, jo més que nigú, perquè me digué mon amat i volgut espòs Jesús: «El vertader religiós ha d'estar tan rendit a sos superiors *com les fulles a lo vent*, que si les mires veuràs que estan tan promptes i subjectes que a la menor senyal del vent estan a ont ell les vol, sens replicar ni reparar si estaran millor a la part d'ont surt el sol o a la part a ont se pon, sinó que estan així com les posa *el vent*, qui és son superior. I si en el mateix instant les passa a una altra part, allí estan. Ah filla, quant pocs són los obedients a sos superiors *com les fulles a lo vent!* Sense fer rèpliques, ni pensar qual seria millor, sinó fer lo que dispon i mana el superior. No veus tu que és un engany aquest el més gran que una ànima pot tenir? I ja més, si tracta de perfecció, perquè aquí té molta ganància el dimoni i perturba molt a les ànimes quan los manen alguna cosa, suggerint-los que d'aquest o aquell altre modo estaria millor. Oh vana i ruïna presumpció de los hòmens, preniu exemple de mi, qui som sapientíssim i em rendia i subjectava. No sabeu que el superior me representa a mi i que el qui obeeix no pot errar perquè m'obeeix a mi? Qui vol esser perfet obedient no ha de replicar, ni ab paraules ni ab lo pensament, sinó deixar-se del tot en les mans del superior, que Jo ja hei assistiré i així aumentaran i creixeran molt en virtuts. I això no deixes de dir-ho de modo nigú, que no hei ha nigú qui no tenga obligació d'obeir, fins el rei ha d'obeir a sos confessors, qui són ministres meus.» I veure el modo i lo amor ab què em diu aquestes paraules i moltes més, que no és possible poder-ho escriure tot, n'hi havia per admirar tot lo món. I, quan no fos això, veure aquella majestat i grandesa tan pobra i obedient i obrà perquè tots fòssem perfetament obedients.

18. Bé se deixava veure que aquestes paraules ixien del seu santíssim cor, perquè feren el meu cor de tal modo que, si no m'hagués donat molta gràcia per poder-ho passar, no em fora estat possible, però ell me tenia tan unida i lligada, que em deia: «Esposa mia, aquestes delícies les gosaràs per tota una eternidat. I per això et vull donar un ósculo i un abraç.» I me posà tota dins dels seus santíssims i deliciosíssims braços, tan apretadament, que s'embegué aquesta pobra però ditxosíssima ànima, que jo no la veia. I no sé com és, sinó que tenia una fe molt gran, que Déu era el qui la tenia, ab molta claredat i confiança que lo Amat és el qui viu en mi i jo en ell, ab una grandíssima seguretat que em donava, que mai me deixarà, com veurem de lo que diré. Deia'm mon Amat: «Filla, jo som, no temes, aquesta carn que tu veus i aquesta sang és aquella mateixa que Jo prenguí en les puríssimes i limpiíssimes entranyes de la mia santíssima Mare, quan uní la naturalesa humana en la divina. I som Déu, *aquell ocell* qui des d'una eternidat *cantava*. I en el pessebre comencí *a comportar tribulacions i angústies*. I aquells Amics qui viuran *obedients cantaran* ab mi, i gustaran de lo olor suavíssim *que porta lo vent*, del gran amor que Jo tenc a los hòmens, com podeu veure de les tribulacions i angústies que vaig comportar per redimir una creatura tan ingrada, essent així veritat que si Jo, ab la mia infinita sabiduria, hagués sabut i pogut *comportar-ne* més, més n'hauria comportades per al seu bé. Què vols més de mi?»

19. Jo li diguí: «Altíssim i benigníssim Senyor, lo que jo voldria és ser maltractada i menospreciada per vòstron amor. Aquestes paraules tan amoroses que vós me deis me tenen tota suspena i fora de mi. I si no fos això, no seria possible poder-ho passar. I entenc que l'ànima qui se troba en tal ímpetu d'amor i ab aquesta presència tan clara ab què gosa

del seu Amat, si ell mateix no la mantenia ab aquesta suspensió, esclataria en los seus santíssims braços de tant de foc, amor i contento que té de veure que son divino espòs se comunica ab tanta amistat, i lo qui treu més una ànima de si és el tirar ell tant la cortina i deixar-se veure tant de temps ab tanta claredat, que jo molt millor diria les perfeccions de la sua santíssima cara i la compostura del seu santíssim cos que de niguna persona que jo conega en el món, perquè sempre lo estic mirant i moltes vegades parlant ab ell. I ell fa lo mateix de mirar-me i parlar-me ab molt gran amor, i gust molt de que jo gos la suavíssima olor de les flors, açò és de les tribulacions i angústies que ha comportades per adornar el jardí de nostres ànimes.

20. Oh ditxosa i moltes vegades feliç l'ànima qui arriba a gustar i gosar de l'olor suavíssima d'aquestes flors! Si no és tan desagraïda com jo. Això és qui em té tan afligida, veure'm ab tantes riqueses que m'abunda el meu Amat i que jo sia tan pobra per la mia maldat. No sé a què tinc de parar, veure'm ab tanta assistència d'aquest gran senyor, i que jo tinga tan poca esmena! Si no fos l'esperança tan gran que tinc amb ell de què curarà aquesta pobra ànima de totes les sues enfermedats, n'hi hauria per a desmaiar, per la gran ruïndat que veig en mi. I com més mir a mon Amat i ell més me manifesta la sua majestat i perfecció, més conec la mia maldat. I com me veig tan junt amb ell, i veig que l'he ofès tan gravement, són unes ferides aquestes qui em penetren el cor, i si podia i fos possible patir tot lo que han patit tots los màrtirs, i tot lo que han patit i patiran totes les demés ànimes, i tot lo que se pateix en lo Infern i molt més patiria, ab la gràcia de mon Amat, sols per no haver-lo ofès, perquè cosa més amarga ni pesada que aquesta no hi pot haver, en particular, quan arriba a gustar què cosa és el Senyor. I per això, me voldria veure tan maltractada i menospreciada per amor del meu Amat, que no hu sé dir ni ponderar. I dic en veritat que de tots quants regalos m'ha fets, el qui és estat més del meu gust, és unes mortificacions que ell fonc servit que jo tingués el dia de la santíssima Incarnació. I no eren tan petites que no em penetrassen l'ànima i el cor, però més lo m'encenien del seu amor, i li'n féu moltes gràcies, encara que no les que mereix, però li diguí: «Senyor, aquí estic per tot lo que voldreu, i sia tot a major honra i glòria de la beatíssima Trinitat, Pare, Fill, Sant Esperit. Amèn».

Dialogació i càntic d'amor núm. 59

Anava l'Amic desitjant lo seu Amat, i encontrà's ab dos Amics, qui ab amors e ab plors, se saludaren e s'abraçaren i se besaren. Esmortí's lo Amic, tan fortment li feren recordar los dos Amics el seu Amat.

1. El dia que nos canta la Isglésia lo evangeli de los cinc pans i dos peixos, ab què la majestat de Cristo associà aquella multitud de persones, aní a matines i tenia present en el centro de l'ànima al meu Amat com a rei, del mateix modo que tinc dit en el càntic 58. I estava tan posat a manifestar-me el seu amor i de parlar algunes coses que volia que referís i escrigués, que no em fonc possible poder dormir (quan torní a la celda), per complir en lo precepte que tinc de descansar un poc fins a hora de prima. I no és molt que no pogués dormir veient tanta majestat, hermosura i grandesa del meu Amat. Después d'un bon rato me trobí suspesa (i no sé dir com) sinó que tenia un ímpetu d'amor molt gran, i deia aquelles paraules d'Isaies *Ecce virgo concipiet et panet filium et vocabitur, nomen eius emanuel*. I lo altíssim Déu, qui començà a dir-me: «Filla, jo som lo Amic qui

anava desitjant lo seu Amat, qui és el Gènere humà. I aquest era al que aní desitjant fins an aquell hora que em vaig encarnar, i aquí m'encontrí ab los dos Amics, qui ab amors e ab plors se saludaren, e s'abraçaren i se besaren.

2. »Aquesta és, filla del meu cor, la major finesa d'amor que Jo he feta per a l'home, i és poc coneguda i menos estimada. Per això, vull manifestar-te el modo com me posà lo amor que jo tenia an el Gènere humà. Que com Jo som el primer i major Amic que ell ha tingut ni tindrà, *per això lo anava desitjant, i encontrí ab los dos Amics*, qui foren i són la naturalesa divina i la naturalesa humana, *qui ab amors e ab plors se saludaren, e s'abraçaren i se besaren. Los amors* eren aquelles ànsies i cuidados tan grans que tenia lo Amic de veure lo seu Amat exaltat i honrat; *i los plors*, aquelles penes tan sentides que tingué Cristo, Senyor nostro, en quant home en el primer instant que fonc creat, de veure que (f. 360) hagués de ser ofesa sa divina Majestat; *i se saludaren e s'abraçaren i se besaren*». Açò és que restà el Verbo divino fet home en aquell hermosíssim tabernacle de les puríssimes entranyes de la reina de cel i terra, Maria santíssima, a ont jo veia obrar tot lo que he dit i molt més, qui no és per a dir, sinó per admirar i contemplar una obra tan gran, que no té fi.

3. *Esmortí's l'Amic, tan fortment li feren recordar los dos Amics al seu Amat*, això és que Cristo, Senyor nostro, en el primer instant que fonc concebut, *que los dos Amics se foren encontrats, abraçats i besats*; açò és units *tan fortment li feren recordar lo seu Amat que s'esmortí*, veient que no podia encara complir¹¹⁴ en lo seu desig de patir i morir pel Gènere humà, que volia redimir. I me digué: «Jo vull parlar clar. Jo no estava *esmortit*, i estava més que *esmortit*». I és que volgué que jo el ves passar totes les penes de la sua Passió, fins volgué que el ves morir de la gran pena que tenia. I així, del modo que pot ser, en el primer instant de la sua concepció ja moria per al seu Amat, que volia honrar i redimir. I per això, des d'una eternitat *lo anava desitjant*, ab tant de cuidado i amor, que no parà fins *que lo hagué encontrat, abraçat i besat*. Això és, unit amb ell, que és una gràcia sobre totes les gràcies que nos ha fetes Déu omnipotent. I això és lo que m'ha ensenyat d'aquest càntic 59.

4. D'aquest modo estava i aní a reber la comunió, tan confusa que no li sabia dir altres paraules sinó *sana me domine, quia peccavi tibi*. Después se m'oferí lo evangeli que se lletgia aquell dia i diguí: «Senyor, gran ditxa tingueren aquelles persones que vós associàreu i donàreu de menjar el pa de les vostres santíssimes mans, però què té que fer ab la que té aquesta pobra ànima an a qui ab lo pa sacramentat haveu donades les mateixes vostres mans plenes de bondat, misericòrdia, pietat i suavidat sense fi?» I ell me digué: «Jo vull que vègies en l'ànima *qui són los dos Amics qui s'encontraren e se saludaren e s'abraçaren i se besaren*.» I me féu veure lo seu santíssim amor i lo amor de l'ànima, qui s'uniren d'un modo que no sé si hu sabré dir, però diré lo que podré ab la gràcia del Senyor. *Aquestos dos Amics* en el mateix punt que haguí rebuda la santíssima comunió, *s'encontraren e se saludaren, e s'abraçaren i se besaren tan fortment*, que feren donar un vuelo¹¹⁵ a l'ànima, que del tot se n'anava de mi. Consider V.M. quina cosa seria tan bella i tan gran veure aquestos *dos Amics* units, açò és, lo amor del creador i lo amor de la creatura més vil i baixa que se puga pensar. Quina diferència tan gran? I ab tot això, la

---

¹¹⁴ Escriu 'complir'.

¹¹⁵ Escriu 'buelo'.

infinita sabiduria de Cristo sacramentat los uneix de modo que no apareix més que un. A mon sentir açò és una cosa molt gran i una de les majors gràcies que puga fer a una ànima. I per això deuria ser molt estimada, amada i alabada. I me digué mon Amat que aquella obra que havia feta, d'associar tantes persones ab aquells cinc pans, era manifestació d'aquest divino sagrament que jo havia rebut.

5. Jo veia a la majestat de Cristo sacramentat ab més claredat que no veig el sol, qui donà un ósculo i un abraç a l'ànima tan fort, *que s'esmortí lo Amic*, perquè al parèixer la desunia del cos per unir-la més amb ell. I el cos se cruixia de modo que no puc creure que don més pena el morir, però és una pena tan regalada i suave que, encara que fos molta, més m'apareixeria poca. I com estava tan rendida i conformada en la voluntat de Déu, ab la mateixa suavitat li diguí *in manus tuas domine commendo spiritum meum*, i ell me respongué: «Filla, et deixes en les mies mans? Doncs deixa'm fer lo que Jo vull.» I jo diguí: *Fiat voluntas tua*. I en el mateix punt, Ell, Maria santíssima i sant Juan evangelista, qui em tenien al mig, me presentaren a la presència del Pare celestial. I el pare sant Domingo me posà en el coll una cadena d'or molt hermosa, de la qual penjava una joia, que era el meu cor. I santo Tomàs d'Aquino, gran amic meu, hei escrivia ab lletres d'or: *ecce virgo concipiet et panet filium, et vocabitur nomen eius emanuel*. I jo sentia tanta pena, que no puc pensar que, si arrencassen el cor material a una persona, que en sentís més.

6. «D'aquesta manera passava en mi, quan *Jo anava cercant el meu Amat* que volia redimir ab la mia preciosíssima sang. I t'he posades aquestes paraules en lo enteniment i en el cor, perquè aquí trobí Jo el meu Amat. I ací és a ont *los dos Amics*, divinidad i humanitat, *s'encontraren e se saludaren, e s'abraçaren i se besaren*, que fonc una obra que no n'he feta de més a mon gust. Moltes n'he fetes a mon gust, però aquesta és la més bella, més hermosa i més principal de quantes n'he fetes ni faré mai. I per això, t'he escrites aquelles paraules en el cor, perquè te'n recordes i penses en los cuidados i ànsies *ab què desitjava lo meu Amat*». «Senyor, feu-me aquesta gràcia, i concediu-la a totes les ànimes, de què sempre mirem i contemplem aquest misteri tan gran, i que vos donem sempre gràcies per tan gran binifici.»

7. Les gràcies que Déu nostro Senyor me fa me tenen admirada i confusa. I no m'atreviria a escriure-les ni a referir-les, si no fos per la sua santíssima voluntat, si no era que el qui hu fa té poder infinit, no se podria creure que a un cor d'una creatura humana, tan vil i flaca com jo, se pogués veure tanta glòria com el Senyor hi posà. **Sols cada lletra** d'aquelles que hei tenia escrites, tenia més resplendor que no té el sol (consider que farien totes juntes). I aquest resplendor no era de la color del sol, sinó de color d'or i despedia una llum de les més hermoses que he vistes mai. I ab tot això, volgué que en ves de més hermosa, perquè el Pare celestial posà en el seu santíssim cor la majestat de Cristo, i aquesta pobra ànima, com si eren un espòs i una esposa. I l'adornaren ab tantes gales i hermosura, que no sabia com haver-la de mirar, casi no la coneixia, i restí dient: *Te Deum laudamus*. I restí del tot fora de mi, ab la més gran unió que em fos vista mai, en tant que no podia fer acció del meu cos de modo ningú. I el Pare celestial me digué, que tot això havia fet pel gran gust que li havia donat *anant desitjant lo meu amat* i volgut espòs Jesús sacramentat.

8. Bendites sien les obres d'aquest gran senyor, qui dispongué que estant jo d'aquesta manera, començassen hores en el cor. I essent així, que estava molt prop, que és en una tribuna, no hi podia anar de modo nigrú. I una germana ab molta caritat, vingué a despertar-me d'aquest suenyo molt regalat en què ell me tenia. I no per això, la unió ab què em tenia tan ben lligada. Consider V.M. lo que jo sentiria, veure'm en el pit del Pare celestial, i haver d'estar en aquesta vall de llàgrimes. I la major pena que té una ànima és veure que se pot ofendre a Déu nostro Senyor, qui per la sua bondat me deixà arribar an el cor, i com ja era un poc tard, me vaig postrar en terra, (però ben mirat jo no podia fer altra cosa, perquè no tenia forces per poder-me sustentar). I la mare Priora volgué mortificar-me fent-me estar postrada molt de temps, que fonc un gran alivio per mi, i ne dava gràcies a sa divina Majestat, qui sempre em tenia en la mateixa unió. Quan Ell volgué, me feren alçar, lo que jo no hauria elegit, sinó que totes les persones del món m'haguessen calcigada, menospreciada i maltractada, perquè així heu mereixia, per la molta claredat ab què veia la mia maldat i vilesa. I com més veia a Déu, més la coneixia, i com més lo gosava i més unida estava amb ell, per més vil i baixa em tenia.

9. Prosseguírem lo ofici, i jo en la mateixa elevació, cosa tan admirable com aquesta no l'havia vista mai. Veure una religiosa en la terra, qui cantava com les demés, i lo seu esperit en el cel en el pit del Pare celestial, qui em tirava ab tanta força, que algunes vegades me féu deixar la terra. I com jo veia aquestes coses, a vista de més germanes, ho sentia tant que moltes vegades, li diguí: «Senyor, obriu la terra, que jo vull llançar-me en lo Infern, **obriu-la Déu meu que vull abscondir-me**», perquè tenia tanta confusió que no podia més. I diguí: «Senyor és possible, que vós qui sou Déu, **quan** los hòmens afavorits de la vostra poderosíssima mà, vos volien fer aquelles honres, secretament vos escondíreu, i de mi, pitjor que los dimonis de l'Infern, permeteu que hagen de veure aquestes coses.» I ell me digué: «Deixa'm fer, que aquest és mon gust.» Aquestes paraules me posaren tota llàgrimes, i m'acabaven la vida. I ell me deia: «Filla, no temes, fia de mi, *ego sum lux mundi, qui sequitur me non ambulat in tenebris*.

10. »Filla (digué mon Amat) Jo he dit que som llum, però també som aigua viva, perquè *com anava desitjant lo meu Amat*, que és el Gènere humà, era tot llum per il·luminar a los hòmens, i font d'aigua viva per a limpiar-los.» I jo entenia que nos il·luminava mediant la fe i nos limpiava ab la sua gràcia mediant los sacraments del baptisme i penitència. Plàscia a sa divina Majestat, que restem tots il·luminats i purificats. D'aquestes i altres paraules amoroses i profitoses me deia i feia'm tantes gràcies, que jo no sé com poder-li fer gràcies de tants de favors. I això durà molts de dies, que sempre em tenia en aquesta elevació. I li diguí moltes i diferents vegades: «Quan espòs dolcíssim de l'ànima mia, serà aquell dia que restaré per a sempre en vós. Quan amat Jesús del meu cor, vindrà aquest dia tan desitjat?» I d'aquesta manera passava el temps clamant i suspirant, però tenia aquest consuelo que mentres s'està en aquesta vida se pot patir, que és un gran alivio per a mi. I així concluïa ab què se fes en tot la sua santíssima voluntat, sens que restàs en mi nigrun gènere de dubte de què Déu omnipotent és el qui habita en mi, per lo molt que em dava a conèixer la sua grandesa, majestat i poder.

11. El dia que cantaren lo evangeli de quan Cristo, Senyor nostro, donà vista an el ciego *a nativitate*, quan volia anar a matines, me descobrí Déu nostro Senyor *los dos Amics ab qui s'encontrà*. I jo los veia, *que s'eren abraçats tan fortment*, que encara que eren dos la naturalesa divina i la humana, no apareixia més que un, que era el Verbo divino incarnat.

I jo veia aquell santíssim cosset de Cristo Senyor nostro ab tanta hermosura i tants de raïos que de si despedia, que sols ab la sua gràcia podia mirar-lo. I me digué moltes vegades: «Fill, aquest misteri és poc conegut. I per això vull que heu escrigues i que heu digues.» I verament és una cosa tan alta i gran, que sols ell pot dir lo que és, perquè solament lo que jo gosava d'aquest misteri, tot el temps que duraren les matines, si jo heu sabés donar a entendre s'admiraria tot lo món. I què dic tot lo que jo gosava! Lo que entenien només sobre aquella paraula *esmortí's lo Amic*, perquè té una grandíssima profunditat, i si bé la miràssem i consideràssem, **no deixaríem d'entendre** molta cosa, perquè ab aquesta paraula *esmortí's* s'expressa lo molt que patí mon amat i volgut espòs Jesús, qui em deia: «Filla, tots sou ciegos *a nativitate*, perquè quan arribau a tenir coneixement i discurs, ja estau plens de males inclinacions. I quan podeu començar a veure el bé, per seguir los vostros apetits i pròpia voluntat, no teniu vista per mirar-me a mi, sinó al mal. Per això hei ha tants de ciegos *a nativitate*.»

12. Rei meu i Déu meu, tot lo que haveu dit passa vivament en mi. I la major pena que tenc és que, quan jo havia de començar a servir-vos, ab molta puntualitat comencí a ofendre-us gravement. Desdixada de mi, que haja fet jo tants agravis a qui em fa tants beneficis. Per això voldria jo que nigú vos ofengues, sinó que tots vos servíssem i amàssem (si fos possible) així com mereixeu. I no sé lo que faria i donaria a totes les ànimes, perquè donassen gust a vostra divina Majestat. I ell, ab gran amor, me digué: «Si tu dius que ets tan pobra. Què pots donar a les ànimes?» I jo li diguí: «Senyor, si som pobra de virtuts, tinc los vostros santíssims mèrits qui són de valor infinit, i d'aquestos confii jo.» I mon divino Amat és tan bon amic de les ànimes, que me digué ab molta suavitat: «Així és, tantes riqueses tens tu com jo, perquè tens les mies. Ofereix-les moltes vegades per totes les ànimes.» I jo li diguí: «Senyor des d'ara ho propòs així.» Ha vista V.M. cosa tan gran i tan admirable com aquesta? Al fin és Déu omnipotent i fa lo que vol, alabem-lo.

13. El dia següent, en l'oració després de matines, jo veia la mia ànima qui estava en un desatino molt gran de voler estar en Déu i no estar amb ella, de voler veure a Déu sens veure's a ella. I per això feia tanta violència, que apareixia se n'havia d'anar de mi. Al fin estava feta una orada de tant que volia el seu divino Amic, qui li deia: «Tu què estàs loca? Tu em tens i em cerques? Tu em goses i dius que em vols? Tu em mires i tota et desfàs per voler-me veure? Filla, què és lo que tens. No hu diràs?»

1. Ton *Amic* té pena, de veure't penar aquest desatino vol remediar.
2. *Amic* del meu cor jo et veig tan hermós, que sens ser en mi vull estar en vós.
3. *Amic* del meu cor lo que jo et vull dir és que vull veure-vos, sens veure'm a mi.
4. Així vos vull veure, sens tenir voluntat altra que la vostra, Amic estimat.

Lo qui feia estar loca a no poder més aquesta pobra ànima és que ... la majestat de Cristo Senyor nostre, tan hermós, que no hei havia més que mirar ni desitjar. I per això volia estar amb ell de tal modo, que no volia estar gens en si. I volia'l veure de manera que cosa petita ni gran de si no la volia veure. Açò és, no volia tenir la voluntat aplicada en igual cosa, sinó tota empleada en aquest *divino Amic*, sempre mirant-lo i contemplant-lo, perquè és tan estimat i volgut de l'ànima mia, que no voldria fer sinó la sua santíssima voluntat.

14. Después el Senyor me posà en una grandíssima suspensió i volgué que jo el ves del modo com havia de venir a judicar totes les ànimes el dia del Judici final. I posa's com a Jutge, i me digué: «*Jo som lo Amic, qui anava desitjant lo seu Amat* per a redimir-lo, ab tanta benignitat i dolçura, i molt més que tu has vist, sempre usant amb ell de misericòrdia, però el qui no se'n serà sabut aprofitar, veurà en mi un grandíssim rigor, perquè tant com tinc de benignitat, tinc de rigor.» I me féu veure los quatre àngels qui tocaven la trompeta *surgire mortui venite ad juditium*. I aquest gran Amic, qui estava ab una grandíssima majestat, tan rigorós que plàcia a Déu nostre Senyor, que níguna ànima haja d'experimentar el seu rigor, de què usarà aquest dia tremendo del judici. (Déu no hu permeta) que bé tindrem molta culpa, no haver-nos sabuts valer de [la] sua benignitat, i de no haver estimat i apreciat el patir de tan *bon Amic*, qui per redimir-nos i salvar-nos ha passat tot lo que he dit i molt més.

15. Ab aquesta visió estiguí casi tota la nit. I quan vingué el matí, rebí la santa comunió, i me causà tals efectes, que tota m'encenia i abrasava. I me digué aquest gran Amic: «*Jo vull ara que veges la mia ànima com estava quan los dos Amics, açò és la naturalesa divina i la humana s'encontraren, e s'abraçaren e se besaren.*» I vaig veure la santíssima ànima de Cristo Senyor nostre ab una hermosura molt gran, però tenia tantes penes quantes ne passà mon espòs Jesús. I elevada an el cel ab les mans juntes mirava al fi, que tingué Déu omnipotent de fer aquesta unió. I mai se mirava a si, sinó que pregava per totes les ànimes. I me digué: «Això és lo que tu has de fer, no mirar-te sinó per conèixer la tua maldat; sinó mirar-me sempre a mi i pregar per ton germà proïsme.» Bona és aquesta ensenyança per a tots, i així prenguem exemple de la santíssima ànima de nòstron espòs Jesús, que d'aquest modo farem sempre la sua santíssima voluntat i anirem per un camí segur i vertader, qui nos aportarà a sa divina Majestat.

16. Aquí sí que podia dir aquesta pobra ànima *que s'encontrà ab dos Amics*. Lo un era el desig tan gran que tenia d'estar amb ell, sens estar amb ell; i veure'l a ell, sens veure's a si. Lo altre era les grans fineses i gràcies que son espòs li feia, perquè *l'abraçava i besava tan fortment* que a mi m'apareixia *que s'esmortiren los dos*. D'aquest modo, que primer me posà en un ímpetu d'amor i sentiment tan gran, que tota em desfeia i estava loca a no poder més. (Així venen los regalos. Primer és el penar i después el gosar). Después me posà del mateix modo que ell estava en la creu, i vinguérem a quedar *los dos Amics* i l'ànima com si no érem més que un, ab tanta pau i quietud, que ni el menor moviment que se puga pensar no se veia de modo ningú. I és que *s'esmortiren*, i no és que estiguessen *esmortits* perquè l'ànima gosava un bé sense fi, sinó que la unió que féu el vertader Amic era tan gran, que se quedaren de modo com si estiguessen *esmortits*. Això voldria jo que gosassen totes les ànimes, i veurien què cosa és gosar. I el millor medi per

alcançar-ho és mirar sempre al fin que té lo Amic. I així, per la preciosíssima sang de mon amat i volgut espòs Jesús, suplic a tots que emprenguem molt de veres aquest camí, que hei trobarem tant de bé, que no hei ha més que desitjar, sinó patir i amar, que el gosar serà quan Déu dispondrà.

17. Me digué mon Amat: «Tu qui em mires i moltes vegades me dius, Jesús i mestre (i és així que moltes vegades quan lo mir, li dic Jesús i mestre) si Jo som mestre, qual serà la doctrina que vos ensenyaré? Filla i esposa del meu cor, los bons mestres fan lo que poden en posar a cada un de sos deixebles en l'escola que entenen que s'ha d'aprofitar, perquè seria un gran desbarat que tots volguessen anar a una escola. I així uns posen a lletgir, altres a la gramàtica i altres a llògica, i així de les demés. I les ànimes qui tracten de voler-me servir, totes o casi totes, volen anar a una escola que és una confusió, si veuen alguna ànima en escola superior, també s'hi volen posar, per això perden el temps, de la mateixa manera que si un qui comença a lletgir volgués anar de gramàtica. És menester deixar-se governar del mestre, que quan serà temps ell ja l'hei posarà, que aquesta és la sua glòria. Filla, Jo som el mestre més místic i espiritual de quants n'hi ha, i pos les ànimes cada una en l'escola que ha menester per emplear bé el temps. Lo que importa és deixar-se governar, perquè en aquesta matèria hei ha una gran falta. I per això he posats mestres espirituals en la terra, ministres meus ab qui se deuen aconsellar, perquè los puguen aconsellar lo que los convé. I que no vullen córrer i volar antes de saber caminar, rendint-se i humiliant-se i subjectant-se an el seu parer, que això és anar segurs, i lo més acertat.» I me digué moltes vegades que jo escrigués i referís lo que ell me deia, ab què coneixia que en tenia molt de gust.

18. En altra ocasió estava jo contemplant la majestat de Cristo com feia oració en lo Hort, i vaig-me restar tota suspesa i elevada. I veia'l en aquella tan fervorosa oració, tot brollant de sang i d'aigua qui arribava fins a la terra. La sang despedia de si un grandíssim resplendor, i l'aigua molt més hermosa que un cristal. Però molt més hermós era lo amor ab què aquest gran Amic desitjava desrremar-la tota per lo seu Amat. I aquesta preciosíssima sang i aigua posaren aquesta pobra ànima (no obstant la gran fealdat que li havien causada sos pecats) tan hermosa que no hei havia més que mirar, perquè apareixia un retrato viu del seu amat i volgut espòs Jesús. I aquesta transformació la fa el Senyor en totes aquelles ànimes qui no l'ofenen i caminen pel camí de perfecció. I jo veia que les tenia totes en lo més abscondit del seu santíssim cor. Oh ditxoses ànimes les qui arriben en aquest estat! I moltes vegades ditxosa aquella qui les veu tan estimades del seu Amic! I si bé no els faltaran penes qui los penetraran el cor, però en moltes ocasions no poden sentir pena de modo nigú. Així em trobava jo en aquesta ocasió, que encara que haguessen fets trossos del meu cos, m'apareix que no podia tenir pena niguna, ni podia fer altra cosa que mirar i contemplar la majestat d'aquest *gran Amic* Cristo Senyor nostro.

19. Tres estats de persones me féu veure el Senyor, qui no tenien habitació en lo seu santíssim cor, cada un representat en una persona. La primera veia postrada per la terra miserablement, qui em representava les persones pereroses en el servici de Déu nostro Senyor, i posades en fer la pròpia voluntat. Aquest és un pes tan gran, que posa les ànimes per terra de modo que apareix que apareix <sic> que no basten forces per alçar-les, si no és un auxili molt eficaç del Senyor, ell lo nos don per la sua bondat, que no hei ha treball que jo no passàs, sols per alcançar-lo i que pogués levantar i apartar de tanta misèria aquestos miserables de qui em deia aquest gran Amic: «No veus desdítja tan gran? No

poden pendre exemple de mi? qui som estat tan diligent *en anar desitjant encontrar, abraçar i besar al meu Amat*, i sempre tenint la mia voluntat rendida i subjecta no a un sinó a molts.» La segona persona que veia caminava ab tanta pressa que més apareixia córrer que caminar, i aquest em representava totes aquelles qui, ab molt de cuidado, cerquen les riqueses i vanitats d'aquest món, i molt descuidades de Déu nostro Senyor. I aquestes veia jo molt desdixades, i el Senyor me deia: «Jo volguí esser tan pobre i menospreciat per enriquir a les ànimes, i aquestes vas¹¹⁶ tras de vanitats. Pot-hi haver desdixxa major? I lo pitjor és que em donen molta pena, perquè fugen de mi i no em donen lloc de poder-les enriquir, essent així que si jo podia morir, moriria altra vegada sols per enriquir-les. No veus tu quina pena tan gran ha de ser aquesta per mi? I tot ve de lo amor *ab què desig lo meu Amat*». «Ja heu veig Senyor (li diguí jo) i la major pena que jo tinc és no poder-vos aliviar, encara que em costàs qualsevol treball.» La tercera persona que veia estava arrimada a un abre molt alt, ab les mans altes que apareixia que se volia alçar més que lo abre. I veient que no podia se penjà en el mateix abre. I me digué mon Amat, que aquesta representava los superbos, qui imiten a Absalon, cosa més horrenda que aquesta no se pot veure. I me deia mon Amat: «Jo essent Déu som estat tan humil, que em feia el menor de tots i a tots me subjectava per dar exemple a los hòmens. I ells són tan cruels que em tracten de la manera que veus. I Jo ho sent tant i tinc tanta compassió d'aquestes ànimes que, quan diguí *Pater, si possibile est transeat a me calix iste*, no era pel calis del patir i morir, que això era lo que Jo volia i desitjava, sinó que Jo no ves ànimes superbes i posades en aquest estat miserable.»

20. D'aquesta visió quedí tota pasmada i ab un efecte molt gran de despullar-me de totes coses creades i voler tan solament al creador. I era en tanta manera que em desatinava, postrant-me per la terra. I lo que passava i sentia sols Déu ho pot explicar, sempre dient el psalm *Misserere mei Deus*, que oferia per totes les ànimes, que el Senyor se servís d'assistir a cada una segons la sua necessitat. I per això oferia a la majestat del Pare celestial la santíssima humanitat de Cristo Senyor nostro, ab tots los seus santíssims mèrits. I estant en aquesta pena, vingué el pare sant Vicent Ferrer, qui em digué: «No temes, que jo som ton pare i ton germà, i t'assisteix Maria santíssima.» I jo, en el mateix instant, la vaig veure més hermosa que el sol, i me posà dins el seu santíssim cor. Qui dirà el contento i l'alegria que aquesta pobra ànima tenia, ni la suavitat que sentia? Era tanta, que no és possible poder-ho dir ni explicar.

21. Altre favor me féu sa divina Majestat en aquesta ocasió molt gran, perquè obrí el seu santíssim cor i volgué que el pare sant Ferrer prengués de la sua preciosíssima sang i que unguís aquesta pobra ànima. I la posà tan hermosa i ricament adornada, que jo mateixa me n'admirava. Això s'entén, que primer la despullà de totes les coses, conforme al desig que havia tingut, i després la vestí de la gràcia del Senyor. I no parà aquí, perquè sant Ambròs i sant Vicent Ferrer l'oferta que jo havia feta de la santíssima humanitat de Cristo, la presentaren a la majestat de Déu nostro Senyor, que jo veia ab moltíssima claredat. Qui podrà dir ni pensar lo que era veure la santíssima humanitat en la divinitat? En aquella infinidat i sempre més infinidat de Déu omnipotent? Certament no se pot pensar ni imaginar. Aquí mateix ja no vaig veure nigú, ni la santíssima humanitat, sinó una immensidat de Déu qui tingué gust de tirar-me tan fortment, perquè jo ves lo que fa i obra el vertader Amic per al seu Amat. Això és, per aquelles ànimes qui fan la sua

---

¹¹⁶ En comptes de 'van'.

santíssima voluntat, que les estima tant que los fa gosar ja en aquesta vida les delícies qui han de durar per tota una eternitat.

22. Ditxosa l'ànima qui arriba an aquesta felicitat. Per això em perdí de modo que no veia, ni sentia, ni sabia, ni tenia altres notícies que del meu Amat, qui és el *vertader Amic* de les ànimes, qui m'havia posada amb ell ab tan rara unió, que no se veia sinó el divino Amic i la sua santíssima voluntat. Ab tan gran amistat que, essent dos, no apareixia més que un, que era lo Amic, tan amable, amorós i suave per les ànimes, que no hei ha més que desitjar sinó patir i ser menospreciats per son Amat, sia tot per major honra i glòria de la beatíssima Trinitat. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 60

Pensà l'Amic en la mort, e hagué por fins que recordà al seu Amat, e cridà a les gents qui li estaven davant. Oh senyors, amau fortment, per tal que la mort no temau, ni los perills en honrar i servir el meu Amat.

1. Era dia de la festivitat de los dolors de Maria santíssima, que jo havia rebuda la comunió. I per la mia tibiesa tenia una grandíssima confusió, però un desig de patir i amar al Senyor, que jo havia rebut, que no el sé ponderar, ab un incendi qui em consumia, de modo que estava fora de mi. I sentí al meu Amat, qui em digué: «Filla mia i amiga mia, *Jo som lo Amic qui pensà en la mort e hagué por fins que recordà el seu Amat.*» I quan m'explicà el modo *com pensà en la mort*, me disrritia del tot, perquè em digué que pensava en la Glòria (claro està que pensaria amb ell mateix, qui és la mateixa glòria. Que qui té Déu té la glòria, i qui té la glòria té a Déu). Aquest tenia jo i el gosava ab molta claredat i llibertat que em donava Déu en quant Déu. I aquest era *lo Amic qui pensà en la mort* pensant en la glòria, perquè veia les ànimes desdixades qui per la mort del pecat mortal, s'havien de privar d'aquest infinit bé. I com ell és el qui pot dir i sap què cosa és gosar de Déu, *per això tingué por* que aquestes ànimes no perdessen aquest infinit tesor.

2. (f. 365) Me digué mon Amat i em declarà que lo mateix és dir *e hagué por* que temé. I que ell no pogué *tenir por* o témer, i no obstant això, Déu i home volgué témer, i digué: «Saps per què? Per ser los hòmens de tal condició que s'aconsolen quan veuen al seu proïsme en los mateixos treballs que tenen. I per això, Jo en quant home temé per dar-vos aquest alivio. Que si temien a les penes i treballs, que poguéssu dir nòstron redemptor, qui era Déu i home, temé. No és molt que jo, qui som la mateixa flaqueza, tema; però és menester advertir que jo temé i sentia les penes molt més que no les podeu sentir vosaltres, però sempre molt conformat a la voluntat de mon Pare celestial, que és lo que haveu d'apendre de mi. I pensar que mai me té més prop una ànima que quan té penes i les passa ab paciència i conformitat a la mia voluntat. Filla, això és tanta veritat, que no has menester més testimonis que veure-m'ho dir a mi.»

3. Aquesta és *la mort en què deuen pensar* totes les ànimes i més en particular aquelles qui se troben en aquest estat i unió, i no penses que sia pensar jo tinc de morir, som de terra i tinc de tornar terra, que encara que és molt convenient per a totes aquest pensament, però no és lo millor, perquè és medi per arribar a lo més perfet, que és el modo com *lo Amic pensà en la mort e hagué por, fins que recordà lo seu Amat*, qui era la santíssima humanitat en el misteri de la redempció, que és medi eficacíssim per fugir *la mort* del

pecat mortal. Com si em digués, en pensar que Jo vos he redimits, no haveu *de tenir més por*, sinó tot ha de ser esperança i confiança en mi, perquè aquest misteri és un camp tan ample que tots hi cabeu. I tan clar que ànima qui s'hi posa dins *no pot tenir por*. Aquest és aquell camp de lo evangeli a ont està abscondit aquell gran tresor. I en el mateix punt me mostrà aquest camp tan alegre i hermós, que apareixia un jardí molt ameno; i no és molt perquè era el seu santíssim cor, que em descobrí a modo d'un jardí a ont estava abscondit un infinit tresor, que era el seu santíssim amor ab què nos redimí. I aquí em deia que tenia molt regalades les ànimes qui arriben an aquesta unió.

4. En aquest jardí hei havia molts arbres qui eren tan hermosos que alegrarien tot lo món, si tot lo món los ves així com jo. Perquè eren les virtuts de Cristo Senyor nostro. El primer que veia era un arbre molt bell, però s'inclinava tant a la terra que arribava a tocar-la, i aquest era la sua santíssima humilitat. Així ha de ser el vertader humil, que s'ha d'inclinar sempre a la terra ab la consideració, i molt més ab les obres. Açò és que ha d'estar sempre en terra i per terra ab molta humilitat. El segon arbre significava la resignació, que era un bellíssim arbre i, si bé tenia grans rames, però se deixaven caure de modo que apareixia que s'havien d'apartar d'ell. Així ha de ser l'ànima qui vol habitar en aquest jardí, que s'ha de deixar caure les rames de tal modo, que no s'ha de veure en ella sinó un *fiat voluntas tua*. El tercer era un arbre ab les rames molt llevantades, que apareixia que tot era atenció, i aquest era la virtut de la vigilància. I entenien que el vertader vigilant ha d'estar molt atent a fer la sua obligació, sempre atenent a la voluntat del superior per obeir-lo. El quart era un arbre tan fort que n'gun vent lo movia, ni n'guna tempestat li feia por, i aquest era la constància. I aquesta virtut importa molt a una ànima si vol arribar a perfecció. El quint era un arbre molt complit, que a mi m'apareixia que no li faltava n'guna cosa per estar perfetament adornat. I ab tot això, veia que se dava una gran pressa en augmentar i créixer, en tant que jo veia una multitud de branques qui naixien i en poc temps creixien tant que prest les veia com les que antes tenia, sens embarassar-se de n'guna cosa. I aquest arbre era la virtut de la perseverància. Així ha de fer l'ànima qui tracta de perfecció, que contínuament sens perdre temps, ha de voler créixer i augmentar en virtuts. D'aquí trec una ensenyança que l'ànima qui vol créixer en virtuts no s'ha d'embarassar en n'guna cosa, això és, no s'ha de cuidar de cosa qui no li importa, que aquesta és la causa que moltes ànimes no augmenten en virtuts, i después diuen: «Jo no conec que cresca gens en virtut, pens que seria millor deixar l'oració», i altres coses semblants. Desdixades ànimes, què culpa té l'oració? Llevau los impediments i creixereu en virtuts, i no cuideu si teniu poca o molta virtut, sinó sempre procurau virtut i més virtut, fins que se conega que totes sou virtut.

5. Amb dos ales (me digué mon Amat) que volen ab molta lleugeresa an aquest divino jardí. La una era cercar el tresor abscondit de lo evangeli, l'altra fer lo que diuen aquestes paraules: *si quis vult venire post me abneget se met ipsum*. I certament aquestes dos ales tenia aquesta pobra ànima compostes de tanta varietat de plomes i tan hermoses, que apenes les podia mirar. I volava ab tanta lleugeresa, que en breu temps arribà i passà tot el jardí, perquè l'aportaren a un lloc altíssim i riquíssim, que mai havia descubert ni vist, perquè lo que jo veia i gosava tot aquest temps no es pot donar a entendre de modo ningú. Perquè lo esperit arribà a la divina essència ab un modo molt particular, i lo cos en una gran elevació o suspensió, immoble com si fos una pedra. I d'aquest modo (f. 366) restà la pobra ànima en una unió molt gran en Déu en quant Déu, i tota en el mar immenso de la divina essència, que si no era que Déu és omnipotent, jo diria que no pot una ànima

estant en aquesta vida estar tan unida en Déu i tan submergida en la divina essència, com m'hi tenia a mi. Molt bé he dit que m'hi tenia, perquè aquesta paraula comprèn tantes gràcies que sa divina Majestat me feia, i totes molt grans, que no sé a qui la poder explicar.

6. Primerament me tenia tan confusa que no hu sé ponderar. Me tenia en un gosar ab tanta dolçura, suavitat, claredat i coneixement de la divinitat, que mai era arribada a tant. Me tenia tan lligada ab un lligam d'amor que, encara que sentia grandíssima pena per lo molt que em tenia apretada, era tan dolça i suave aquesta pena, que cosa més del meu gust no l'havia passada mai, ni sé si tornaré a passar-la. (Faça's la sua santíssima voluntat), tan suaves com això són les penes que dona per amor i són tan grans penes que, per molt que diga, respecte de lo que en si són no diré niguna cosa. Aquest lligam tan fort i apretat posa l'ànima en una gran admiració i, com està tan lligada, de si no pot fer nigun moviment ni pronunciar una paraula per fer alguna petició, ni la pot demanar en la intenció. De tal manera que, en algun instant, me recordava d'algunes coses que li volia demanar per bé de les ànimes, i mai ho poguí demanar, ni mentalment ni vocalment, ni podia tenir pena de niguna cosa, encara que l'hagués volguda tenir. Ni sabia a on estava ni com estava, ni què passava; al fin estava aquesta pobra ànima com un de los benaventurats, gosant i mirant la divinitat, un bé i una glòria sense fi, que si jo podia dir lo que veia i del modo que hu veia i passava per mi, veurien què cosa és Déu i gosar de la divina essència, que mirava i veia ab molta claredat. I sempre veia i descobria més hermosura i més perfecció i més resplendor, tot el temps que durà.

7. Quan a mon divino Amat li aparegué me digué: «Filla, tu te n'has d'anar.» Qui dirà la pena que jo tinguí quan sentí aquestes paraules? Fonc tan gran que encara que en tot volia i vull fer la sua santíssima voluntat, en aquest particular no hi podia consentir. Perquè veure tanta grandesa i majestat, i haver de tornar an aquesta vall de llàgrimes, plena de misèries i perills d'ofendre aquest divino Senyor, el meu cor no s'hi podia rendir, i deia-li: «Oh gran Déu omnipotent, com puc anar-me'n que no em doneu alguna seguretat que no vos ofendré? I si no perdonau-me, que jo no me'n puc anar ni moure'm d'ací.» (I casi del tot tornava en mi). I el Senyor, com si es divertís, me tornava en la mateixa unió que despedint-me i jo replicant. Durà molt de temps i no vull dir que es despedís de mi, del modo que rigurosament se pot entendre la paraula, (no hu permeta Déu, que per això rebentar de pena seria poc). I és en tanta veritat, que sols de considerar que puga Déu apartar-se d'una ànima tinc tanta pena que no la puc aportar. I així no parl aquí d'aquest modo de despedir-se Déu d'una ànima, sinó del modo que jo estava en la Pàtria celestial gosant de la divinitat. El voler que tornàs en el cos qui encara havia de viure en la terra, essent així que lo mateix que tenia allí tenia ací, ho sentia tant que no hi podia consentir. I veure un Déu omnipotent del modo que tractava aquestes coses ab una ànima tan ruïna i flaca com jo bastava per admirar tot lo món.

8. Entre preguntes i respostes jo sempre estava fort que no el volia deixar, si no em dava alguna senyal ab què jo conegués que no lo havia d'ofendre més. I ell me digué: «Jo el te don i és que qualsevol ànima qui dirà cada dia set vegades el Glòria Patri, i una vegada el càntic del Magnificat, l'oració de la beatíssima Trinidad en memòria de set vegades que jo en quant home desrramí la mia sang, *ni tindrà por* ni estarà en pecat, perquè considerar que un Déu infinit desrremàs la sua preciosíssima sang per bé de les ànimes i dar-ne glòria a la beatíssima Trinidad és molt del meu gust, i és el millor medi que se puga trobar per no ofendre'm més. I això diràs, si el qui et guia en lloc meu te dona llicència, i sinó està

rendida, que jo estaré content.» I jo li diguí: «Això és lo que desitja el meu cor, altíssim Senyor, que estigueu content i no més. I així estic molt contenta i rendida a tot lo que dispondreu.»

9. Tot això me manifestà el divino *Amic* de les ànimes, perquè jo sabés i entengués *fins a ont tingué por*, i nosaltres *fins a ont n'havem de tenir*. I si tinc de dir la veritat, tenc per impossible que ànima qui arriba en aquest estat *puga tenir por* de níguna cosa, si no és tan solament d'ofendre a son divino Amat, però és *una por* aquesta que la fa penar en tanta manera que, si no era la confiança tan gran que té en Déu, no li seria possible poder-ho tolerar. Perquè aquesta confiança li disminueix i endolceix la pena que té, pensant que per amor l'ha volguda redimir, i per amor li assistirà. Per això, quan jo estava en aquell jardí, me féu veure la majestat de Déu en quant Déu *al seu Amat*, que era Cristo Senyor nostro, quan obrà aquells dos misteris tan grans. Lo un de lavar los peus a los apòstols, i lo altre de sacramentar-se. I me digué *que fins que recorda lo seu Amat* en aquestos dos misteris *hagué por*, perquè en el primer és significat el sagrament de la confessió, i en lo segon se dona tot a les ànimes. I per això *hagué por fins que recordà lo seu Amat*. Perquè si una ànima no vol, no restarà privada d'aquest infinit tresor, perquè és tan gran la misericòrdia de lo Amat, que no se contentà en desrremar la sua preciosíssima sang, sinó encara nos volgué donar la sua santíssima carn. No sé què més puga desitjar una ànima del seu Amat, ni sé com puga *tenir por, si recorda al seu amat* i volgut espòs Jesús?

10. D'aquest arrobament en què me tingué el Senyor tan admirada i molt de temps, me digué: «Açò és la contemplació infusa i sobrenatural.» I jo ho crec així i lo que puc dir, ab la sua gràcia, és que és un do molt gran que dona quan vol i a qui vol. Vull dir, que no s'alcança ab discursos ni sobtileses, ni forces naturals. Per moltes que en tinga una ànima no pens entrar així en aquesta gran i alta contemplació, antes bé per l'experiència que tinc, som de parer que si hei posa alguna cosa del seu, més prest la impedirà que no l'alcançarà. Perquè com més ignorantment se posarà una ànima a mirar la summa bondat, sens gastar temps en discursos ni voler saber més que lo que li ensenyarà la infinita sabiduria, millor ho alcançarà. Perquè això és un modo de desconfiar de si i deixar obrar el qui tot ho pot, qui quan veu l'ànima en aquest olvido i que no té altre fi sinó amar, i sempre més patir i més amar i fer rectament la voluntat de son creador, aleshores la transforma amb ell de modo que, sens saber com, la transforma amb ell tan semblant a Déu, que pareix el mateix Déu.

11. Aquesta és la major contemplació a què una ànima in via pot arribar. Aquí li ensenya el creador a què sabiduria de ciència i amor, ab què coneix i ama a son Déu i senyor, i viu molt de temps de lo mateix que viuen los esperits celestials. Perquè viu d'admiració, coneixement i amor, perquè el Senyor la té tan admirada, il·luminada i enamorada, que viu de lo mateix i així mateix com ells. Jo he dit molt de temps, i de lo que experiment per poc que hei afige, podré dir que sempre viu així com ells. Lo amor, contento i familiaritat ab què aquest gran *Amic* tracta l'ànima en aquesta altíssima contemplació és cosa de grandíssima admiració, perquè se dona a conèixer de tal modo, que jo no podia dir altra cosa sinó açò és Déu, Jesús amat de la mia ànima. Jo veig tan clar que tenc a Déu i gos de Déu, que no hi puc dubtar, ni puc pensar, creure, ni dir altra cosa que aquest és Déu omnipotent, el qui mai s'acabarà i sempre serà. I restí dient aquestes paraules *Tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus*. I aquesta és la veritat, bé veig que som estada cansada en referir tantes gràcies que el gran *Amic* m'ha concedides en aquest

rato. I li dic la veritat, que no he dita la menor part de lo que podia dir de la sua lliberalitat. Lo que jo voldria és que no lo impedíssem sinó que el deixàssem obrar a son gust, i veuríem què cosa és el seu amor i los grans augments de virtuts que tindríem. I tot per glòria sua i prosseguirem.

12. *E cridà a les gents qui li estaven davant: «Oh senyors, amau fortment, per tal que la mort no temau ni los perills en honrar i servir al meu Amat».* De la Cena a ont m'ensenyà tot lo que tinc referit, me passà a lo Hort a ont féu aquella oració tan fervorosa. I volgué que jo ves *com cridà a les gents qui li estaven davant*. Aquestes *gents* eren los apòstols qui dormien, i ell los digué: *vigilate et orate*, i en breu temps, ja vaig veure que desrremava la sua preciosíssima sang. I me digué que, si los sentits no estan subjectes a la voluntat recusant lo que la voluntat estima i ama, no pot una ànima dir-se *senyora*. I pel contrari, si los té tan obedient que níguna cosa recusen per pesada i treballosa que sia, aleshores ab tota veritat se pot dir *senyora*. Aquestes coses me deia i ensenyava vigília dels Rams. I quan dèiem lo ofici, me féu veure *unes gents* qui m'alegraren molt, perquè tirà la cortina i vaig veure el pare sant Domingo molt adornat de virtuts, i en el cor estàvem dient *amavit eum dominus et ornavit eum*. I mon Amat me digué: «Aquest se pot dir *senyor*, qui tenia los sentits tan dominats i subjectes, que no recusaven cosa que la voluntat amàs.» Lo mateix me féu veure del pare sant Francesc i un i altre, a més de l'adorno que tenien de les pròpies virtuts, los adornava també la pròpia família que jo veia, en particular del pare sant Domingo, la mare santa Caterina de Siena i el pare santo Tomàs d'Aquino, i molts altres; del pare sant Francesc molts, i en particular, el beato Ramon, qui tenia tanta glòria que no se pot dir ni pensar. I no tan solament los veia adornats de la sua família, sinó encara de totes aquelles ànimes que havien encaminades pel camí de la salvació.

13. Era cosa molt particular veure lo molt que s'amaven aquestos dos sants patriarques i la germandat que tenien. I me digueren que tenien molt de gust que los seus fills se tractassen i amassen com a germans en aquesta vida. I jo, com m'aprecio tant de filla del pare sant Domingo, no menos m'aprecio de filla del pare sant Francesc, perquè des de minyona lo am sobre manera i li tinc molta inclinació i un agrado molt gran del seu hàbit, que sols de veure'l tot el meu cor s'alegrava (f. 368). I com los veia en el cel ab tanta unió, pensava la que devien tenir en la terra, i tenia tan gran contento, que no se pot explicar. I com veia tot això i molt més que no sé dir, estava plena d'admiració, i mon Amat me deia: «Filla, vols venir aquí del tot?» I jo li responia: *Fiat voluntas tua*. I ell replicava: «Vols-hi restar?» I jo: *Ecce ancilla tua*. I no pot fer l'ànima altra resposta, perquè com lo vol i estima tant, no vol fer sinó la sua santíssima voluntat. Encara que és veritat que gustaria molt de quedar-se per tenir aquella certesa que tenen los benaventurats, que no lo disgustaran més. No obstant això, confiada en la sua ajuda, no li responia altra cosa sinó que se fes la sua santíssima voluntat. I ell no se cansava de dir-me: «Aquestos sí *que són senyors* i se poden *dir senyors*, perquè tenien tan subjectes los sentits, que solament dominava la voluntat. I per això *amaren tan fortment que ni a la mort no temeren, ni a los perills, per honrar i servir al seu Amat*.

14. »Jo diguí a los apòstols: *vigilate et orare*, com si los digués, mortificau los sentits, que importa molt. I después per quant los tendrien rendits i subjectes, los diguí: *dormite jam et requiescite*, com si los digué, bé podreu estar descansats que la voluntat resta *senyora* i *no temereu a la mort ni a los perills per honrar i servir a lo Amat*, que ànima qui no té los sentits subjectes i mortificats *no és senyora* sinó esclava de los sentits. Sant

Pere em negà perquè no tenia encara los sentits mortificats que, quan arribà allí aquella dona, ell la mirà i li parlà. Per això em negà i tingué que plorar tota la sua vida. Filla, i era un de los apòstols, qui vivien en la mia companyia i de los qui més m'amaven. I per no *esser senyor* de los sentits, al mateix punt fonc per terra ab molta pena sua. Això és lo que haveu de pensar, llevant les ocasions i fugint los perills. I no fieu de vosaltres en dir no cauré, que sant Pere caigué i vosaltres no sou sant Pere. Antes bé haveu de pensar sempre que ell era molt sant i vosaltres flacs i miserables, que d'aquesta manera *sereu senyors i molt senyors*. Perquè aquest és un medi ab què les ànimes arriben a tanta perfecció, *que amen fortment i no temen la mort ni los perills en honrar i servir al seu Amat.*»

15. Lo que el Senyor me donà a sentir de la sua Passió el dia dels Rams i tota la Setmana Santa, no és possible poder-ho dar a entendre de modo nigu. I així solament diré el modo com me tenia, que era una presència per fe de Déu en quant Déu, ab molta claredat. I ab tot això, tenia una ausència de Déu que mai poguí entendre com era. Perquè jo el veia i gosava i ab tot això penava tant el meu cor, que no se pot explicar. I sobre tenir moltes penes tenia altres tantes tribulacions, i la qui més m'affligia era un temor molt gran que tenia de no fer alguna cosa ab què pogués disgustar aquest gran Amic, que jo am tant. I per això jo mirava al seu Amat en la creu, i com lo veia ab tanta desnudés, hauria volgut vestir-lo i cubrir-lo ab lo meu cor. I ell me digué: «Patir pel meu amor i treballar per la mia honra és la túnica més del meu gust que em poden fer. I ditxosa l'ànima qui la teixirà, aquesta sí que se podrà dir *senyora*.» (Me deia ell) i jo també heu entenc així, perquè si no tingués altra experiència que d'algunes penes que em participà, de les moltes que ell aquestos dies havia patides, som de sentir que és el major *senorio* que una ànima puga tenir. Perquè no obstant que eren penes molt grans i tan grans que sols ab la sua ajuda se podien passar, les passava ab tant de gust i alegria (ell sap la veritat) que sempre li deia: «Jesús de l'ànima mia, més penes i més forces.» I com més augmentaven, que al parèixer ja no podia més, estava tan contenta que el meu cor esclatava d'alegria.

16. Quan me donà a sentir la pena que ell patí en la creu, que fonc el Divendres Sant, tinguí tanta pena, que los ossos se desjunctaven de mi. I com som tan flaca, me vaig desmaiar, que apareixia que m'havia de morir. Que fora estat molt del meu gust morir de les penes de mon Amat i per dar gust an el gran Amic, però ell me donà tanta força, que hu poguí passar molt de temps. I essent així que era molta la pena i tan gran, la trobava poca i en desitjava més. Perquè la voluntat estava tan inflamada de voler més patir i més amar, que no sé modo de patir i d'amar qui la puguen assaciar. En tant que quan torní del desmai, s'augmentaren molt les penes i no obstant això, li diguí moltes vegades, més ab lo cor que ab la llengua, que li estimaria molt que vinguessen de l'aire del cel uns garfios de ferro, qui com si fossen tirans sense pietat, fessen moltes parts del meu cos i les llançassen per la terra. Perquè d'aquest modo desrremaria tota la mia sang per dar gust *a lo Amic i per amor del seu Amat*, que jo desig contentar i imitar en tanta manera que, si no és morir d'amor, no trob cosa qui puga mitigar aquest foc tan ardent que tinc en el cor, de voler més patir i més amar, i sempre més i més patir i amar. I li dic la veritat, que estava feta un mar de tribulacions i aquest desig del patir de si n'aporta tantes, que és una confusió, però són tan suaves que moltes vegades diguí: «Senyor, sempre sou molt bo, però jo mai vos trob millor que com més penes me dau.» I deia-hu ab tanta vivesa del meu cor, que no podia més. I V.M. pot estar cert que jo estimava més aquest poc de patir que em participava, que tots los favors i regalos que m'havia fets.

17. (f. 369) Tan abrasada i encesa estava de voler més patir i més amar, que no poguí dissimular-ho més. I restí en un desatino tan gran, que les coses que passava, n'hi havia per a pasmar tot lo món. Apareixia que tota m'havia de desfer, donant veus sens parar un punt de dir: «Jo vull patir i amar, i sempre més patir i més amar. I si no em donen algun medi ab què puga més patir i més amar, moriré del tot.» I aquest és un morir qui del tot no és morir, i se sent místicament en l'ànima de tal modo que és més que morir. Perquè és una pena que solament la pot entendre qui la passa, però no la pot referir ni dar a entendre així com és. I així li dic que no és possible poder pensar d'una voluntat inflamada i d'una ànima enamorada lo que inventaria i passaria per dar gust *a lo Amic*. I per amor del que ama, *sens témer a la mort ni a los perills en honrar i servir al seu Amat*. Lo qui la detén és la cadena de l'obediència qui lo té molt fortment lligada en tant que, si deman alguna llicència, no la puc alcançar. I si V.M. fos més lliberal moltes més li'n demanaria, que com veig la poca ditxa que hi tinc, ne dissimul moltes (Déu sap quanta veritat és lo que dic) però ab la gràcia de Déu nostro Senyor, ho pas ab molta resignació, perquè veig que ell ho dispon així. Ab tot això, quan estava en aquella flamma d'amor en el patir, anava a una porta i la trobava tancada, anava a una altra a ont pensava que m'obririen i la trobava més cerrada. I tot era més patir, bendit sia el Senyor, qui vol que una ànima pen de no tenir pena i patisca de no poder patir tot lo que voldria per dar gust *a lo Amic* i imitar *lo seu Amat*.

18. Ell aumentà tant la unió, que arribí en aquell estat de no poder demanar ni desitjar, *ni tenir temor algú a la mort ni a los perills*; antes bé, com jo mirava a lo Amat, tan valerós en la creu, tot m'apareixia poc, tot ho abraçava i en tot atropellava *per honrar i servir a lo Amat*. Aquest és un do molt gran que ell m'havia comunicat ab molta lliberalitat, en tant que em donà lloc de recordar-me de la mort i de l'Infern. I mai poguí tenir un poc de temor, antes bé la mort m'alegrava summament, i com més me veia apretada, que ja no era en mi, més m'alegrava. Això sí que se pot dir contento, el que jo tenia perquè gosava tot lo que se pot desitjar, demanar i esperar. I ell me deia: «Jo estic mort en la creu i molt viu en el teu cor.» I és això tanta veritat, que millor puc dir que tenc en el cor i en l'ànima a Déu viu, que no dir que jo som viva i que estic en mi. Perquè tot aquell temps que jo no sé si som viva, a ont estic, ni com estic, aleshores puc dir que som en Déu i que és Déu el qui viu en el meu cor i en la mia ànima, perquè el veig i està tant d'espàcio, que em dona **temps** de mirar-lo i contemplar-lo del modo que vull. I ell me digué: «Filla, això és. Què vols més de mi?» I jo: «Altíssim Senyor, sempre és: vull a vós, i que em faceu gràcia que puga correspondre a les grans obligacions que vos tinc, perquè estic prendada a no poder més, que per això no trob paraules ab què poder-vos anomenar de tant que vos voldria engrandir i alabar per ser vós qui sou i no més.»

19. D'aquestes gràcies fa *el gran Amic* a les ànimes qui estan tan determinades d'amar-lo, *que no temen a la mort ni a los perills, en honrar i servir al seu Amat*. Jo suplic a V.M. que no se desconsol si troba que he dit molt, perquè encara de gran part no he dit lo qui passa i lo que Déu obra en mi, perquè em deia lo Amat: «Filla, vols el meu cor? Vols la mia ànima? Vols-me tot? Pren-me del modo que voldràs. Què vols més de mi?» I aquestes paraules me deia ab una veu tan humil, que em robava el cor i tota la voluntat. Los ulls se disretien en llàgrimes i tenia tanta confusió, que li diguí que tot lo Infern era poc per mi, i que no volia altra cosa sinó que se fes la sua santíssima voluntat. I ell ab la mateixa humilitat i amor me digué: «Jo no vull de tu sinó que tengues paciència en lo que jo faç, que aquestes llàgrimes són del meu gust, com te daré a entendre ab aquest exemple d'un

espòs que la sua esposa estima i ama molt. Si ell té alguns treballs l'esposa los sent i plora, però abscondidament, per no dar-li més pena; però si los treballs i penes que té lo espòs són molt grans, ella no pot tenir-hi més, sinó que desrrama copioses llàgrimes en presència del mateix espòs, i li dona molt de gust, perquè veu que sent les sues penes. Així passa filla, no et desconsols, que lo Amat (qui som Jo) gusta molt de què les ànimes senten les sues penes.» No veu modo tan gran que té aquest divino Senyor d'atribular i aconsolar?

20. Ell volgué que jo, en nom de totes les ànimes, digués: *cum invocarem ex audivit me Deus*. I com jo veia que no m'ouïa a mi en lo que li demanava de deixar-me passar totes les penes que ell havia passades, l'ànima s'inflamà de manera i passà a tal desatino, que tenc por que no fos millor deixar-ho d'escriure (però faça's la voluntat de Déu), perquè començà a dessossegar-se, que no se podia reprimir. I deia-li: «Senyor a la Magdalena li faltà son mestre, quan anà an el sepulcre per ungir-lo, però no li faltà per plorar-lo. Antes bé fonc ocasió de més plorar, més sospirar i més cercar, que tot li ocasionava més penar. I a mi em falta el poder-vos imitar en el penar, i aquest és un penar tan gran, que sols vós lo podeu aliviar donant-me més en què penar. I com veig que no hu feu, vos trob ingrati. I diré que sou ingrati, perquè no em donau lo que tant de veres vos deman (f. 370). I lo qui més me fa desatinar és veure que hu podeu fer i no hu feu. I així, no siau avaro, suposat sou tan lliberal, que jo no puc més, tota em desfaç i no sé què poder-me fer, perquè aquest desig m'acaba del tot.»

21. Lo Amat me mirava (aquest modo de mirar eren unes ferides d'amor tan fort, que em penetraven el cor i tot lo nafraven). I me digué: «Jo vull assentar-me en el teu cor.» I en el mateix instant, ja el vaig veure ab tanta hermosura i majestat, que em pasmava. I tenia en les mans una corona d'espines, qui en el mig tenia un cor, la cosa més bella que se puga imaginar. I digué: «Tu tens grans queixes de mi, i les me dius a la cara.» I l'ànima li respongué (aquest trobí jo sobrat atreviment): «Jo estim molt Senyor dir-les-vos a la vostra santíssima cara, perquè sé que em veis i que em senti, i no feu lo que vos deman.» A lo menos tinc aquesta pena més (i certament, que és una pena aquesta de les majors que se puguen passar, i tot és poc per dar-li gust). Al fin prosseguia en lo mateix desassossiego, i lo Amat no se cansava de dir-li coses ab tanta familiaridat, que la feia més desatinar. I deia: «Tu estàs loca, Jo som ací, vèigies <sic> què vols? Jo et vull dar aquesta corona i el meu cor, que açò és la paga *del qui ama fortment i no tem a la mort, ni a los perills, en honrar i servir al seu Amat.*»

22. Aquestes paraules m'augmentaven més la pena (gràcies a sa divina Majestat, que com jo no esclatava del tot, era la major meravella que ell obrava en mi). I deia-li: «Amat meu, no sabeu vós que jo no vull paga ni tenc nigu interès? Sols voldria patir molt i amar molt, només que per dar-vos gust. I així, jo no vull sinó a vós, i lo que vos deman, si és del vostre gust.» I ell me digué: «A los soldats qui no volen paga, i serveixen sens nigu interès, se donen los millors dons.» I aquí fonc tanta la gràcia que em comunicà que, per poder-la sustentar, haguí menester les sues forces. I tot això feia, perquè jo ves i entengués quant gran gust li donen les ànimes, qui caminen per aquest camí *d'amar sens témer a la mort ni a los perills*. I és tanta veritat que, si jo pogués declarar tot lo que entenc en aquesta matèria, bastaria per admirar tot lo món i enamorar totes les ànimes *d'amar i sempre més amar*, fins arribar en aquest grau tan alt *de no témer a la mort ni a los perills*.

23. El cor que em donà, ab la corona d'espines, me significava aquest preciós estat. I jo veia dins d'aquell cor moltes ànimes. I mon Amat me digué: «Totes les qui no hi són és per culpa sua.» I estava molt adornat de diferents roses i flors, qui em significaven les virtuts. I per arribar-hi havien de passar primer per les espines, que són les penes i tribulacions. «I com los hòmens són de tal condició (me deia lo Amat) que volen roses sens espines. Per això molts no arriben aquí, que qui més pena més ama; i qui més ama, més coneix; i qui més coneix, més gosa i més s'uneix ab mi.» «Senyor jo no sé com poder-vos dar gràcies de tant de bé com vostra divina i soberana Majestat concedeix an aquesta tan flaca i miserable pecadora, qui som jo! Jo confii que em perdonareu a mi i a totes les ànimes redimides ab la vostra preciosíssima sang, i que tot serà a major honra i glòria del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 61

Demanan a l'Amic on començaren primerament ses amors? Respòs, que en les nobleses del seu Amat, e d'aquell començament, s'inclinà a amar al seu Amat e a si mateix i al seu proïsme, e a desamar engan i falliment.

1. «Los dimonis (me digué mon Amat) que foren aquells qui *demanan a l'Amic on començaren primerament ses amors*, perquè com veren que en los dos càntics passats li havia descobert coses tan altes i grans, cercaven com poder-li parlar i feren aquest modo de pregunta. Que ells tenen moltes traces i fan les preguntes segons ab qui parlen, que és menester molta vigilància en particular en les ànimes qui tracten de servir-me, que ells moltes vegades, no volen més que introduir conversació, que ja saben ells que d'aquest modo llançaren a perdre tot el Gènere humà, introduint conversació ab la primera dona, que jo posí en el món. I així, filla, atenció en lo parlar, que el parlar fa molt de mal, i el dimoni, qui sap que el parlar és viciós, per entrar a tenir tracto i conversació ab les ànimes no repara a fer una bona pregunta. Això és una pesta molt gran, moltes ànimes hei ha qui pel massa parlar se'n van tras de l'Inimic i em deixen a mi. Essent així que Jo los assistesc i les enseny ab tan gran amor, que som vingut del cel a la terra perquè em coneguen. I ab tot això, en sentir una paraula de l'Inimic, tota la sua atenció posen en ella, fent conceptes si tot és engany, (f. 371) si van errades, com pot esser i com no pot esser? I fan tants arguments que los qui les governen no les poden desenganyar i assossegar. I això vol el dimoni, perquè aquí té molta ganància en les ànimes, qui tracten de virtut i perfecció.

2. »Aquest modo de proceir me dona molta pena i així, lo que vull de tu, és que no escoltes de modo nigú, que ell t'investirà de moltes maneres. I quan te pregunt li has de respondre: mon Amat ha dit *qui sequitur me, non ambulat in tenebris*. Ell és la verdadera llum, i així no faç cas de tu. Encara que és veritat que ell ab les sues astúcies ha desribats castells molt alts, açò és ànimes molt adelantades qui en esta vida ja gosaven lo que ell per culpa sua havia perdut. I quan arriba a fer-se senyor d'algú d'aquestos castells, fa gran festa i el posa en lo més obscur de lo Infern. Mira quant importa declarar aquest càntic i aprendre de respondre com respongué lo amic el beato Ramon, contra qui tenia tanta ràbia que rebentava. I no en té menos contra tu, i com no li podien entrar per niguna part, se contentaren de poder-li parlar i li *demaven on començaren primerament ses amors?* Però ell, assistit de la mia gràcia, los féu una resposta molt del meu gust, perquè *respòs que en les nobleses del seu Amat*, ab què los féu rabià molt més. I no és molt, perquè

cosa qui em dona gust a mi a los dimonis los fa fellons. I lo qui a ell dona gust, a mi em dona pena. I així, qui vol tractar en mi, no ha de tractar amb ell, perquè ell tot és tenebres i obscuritat, i Jo som la llum del món, *ego sum lux mundi.*»

3. Tots aquestos avisos me donava mon Amat ab gran sentiment del seu cor, i donava'm a entendre la gran pena que té que el deixem a ell per tractar ab lo Inimic. I lo molt que gusta de què mirem bé lo que responem quan ell nos pregunta. I lo que més m'admirava era la pressa que se donava en declarar-me aquestes coses, en tant que jo assistia a una religiosa enferma. I ell no se cansava de dir-me lo que tinc dit, fins en les coses més vils i baixes que feia no se deixava de dar-me molts avisos, i dir-me moltes alabances d'aquest càntic. I feia'm tantes gràcies i favors, que arribí a no poder-les dissimular i abscondir, de modo que no hu conegués la malalta. Faça's la sua santíssima voluntat, suposat ho vol així.

4. El dia de lo evangelista sant Marc tinguí un desig molt gran d'oferir-me tota a mon divino Amat, perquè en aquest dia complia un any que me prengué el cor. I deia-li que em prengué l'ànima i la voluntat, i tota em deixava a les sues santíssimes mans, que fes de mi lo qui seria més del seu gust, i que em llevàs del cor tot lo que jo, qui som tan mala, hei he posat. An el Pare celestial demanava poder per a vèncer i subjectar tot allò, qui em pot impedir a no donar-li gust. An el Fill suplicava sabiduria ab què pogués conèixer i emplear-me en totes aquelles coses qui són del seu agrado, i a lo Esperit Sant gràcia per acertar en tot. I deia-l'hei d'aquest modo: «Espíritu divino, jo som ignorant i miserable pecadora, no sé lo que tinc de demanar en aquest rato d'oració. Ajudau-me vós a demanar lo qui serà per major honra i glòria de la beatíssima Trinidad.» I aquí mateix, comencí a veure en el meu cor la beatíssima Trinidad, i lo Esperit Sant me deia: «Saps que són *les nobleses de lo Amat?* Aquells tocs que dona en el cor de lo Amic i li diu interiorment *sequere me*, que així veuràs les mies obres, i faràs tot lo possible per imitar-me. Aquells tocs que li dona quan li diu: *audi filia et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum et domum Patris tui*, perquè ab tot cuidado deix totes les coses i se retir a la soledat per més amar-lo i servir-lo. Aquells tocs que li dona, quan li diu: *qui vult venire post me abneget semet ipsum.*» I jo veia que, quan aquestos tocs arribaven an el meu cor, eren com una flamma de foc, qui abrasava aquest pobre Amic.

5. «Filla (me digué lo Esperit Sant) tu ets molt volguda de la beatíssima Trinidad, i jo vull posar el teu cor en el meu pit.» I aquestes paraules eren un foc qui em cremava vivament, i jo el veia en forma d'una paloma hermosa i blanca sens igual. I ab les sues ales encubria aquesta pobra ànima i feia-li tantes gràcies, que no hei ha llengües qui les puguen referir. I me digué en aquestes paraules que lo Amat ha dites per sant Lluç *si quis venit ad me et non odit Patrem, matrem et fratres, non potest meus esse discipulus*, t'has d'exercitar que són paraules de molta profunditat i ensenyança. I les m'explicà d'aquest modo. En la primera part, *qui non odit Patrem*, vol lo Amat que nos avorriguem i deixem a nosaltres mateixos, si volem estar en lo Amat; en la segona, *et matrem*, vol que deixem les honres i pròpia estimació, i compara-la a la mare, perquè lo amor de la pròpia estimació és com lo amor que tenen les mares a los fills, qui és molt delgat i sotil, i penetra fins a lo més interior. No que el pare no tenga també amor, sinó que no passa per tan poc lloc com lo amor de la mare; en la tercera, *et fratres*, vol que avorriguem les pròpies comoditats i acompara-les a los germans, perquè com són tan propinquos de moltes coses una persona no s'amaga ni s'aparta de sos germans. De totes aquestes coses s'ha de privar una ànima,

si vol poder respondre *en les nobleses del meu Amat*, quan los inimics *li demanaran a on començaren primerament ses amors.*»

6. Después de tot això, jo estava esperant. Jo estava esperant que tocàs la mitja nit per fer caritat a una germana, qui havia de tocar les matines, que és una hora aquesta molt del meu gust per a dir les matines. I per mi, mai les diria en altra hora (accepte les matines del Corpus i dels fassos, que al parèixer se deu fer així), perquè aquesta hora és molt a propòsit per donar aquestes divines alabances a lo Amat, i per unir-se amb ell. No que les demás hores no sien bones per los qui estan en gràcia de Déu, sinó que en aquesta hora l'ànima està més quieta, desocupada i més hàbil per meditar i alabar los misteris grans, que en aquesta hora obrà nòstron Redemptor, i per conseqüent més hàbil per unir-se amb ell. I per això mateix i per l'experiència que tinc de les misericòrdies que Déu nostro Senyor comunica a les ànimes en aquesta hora, voldria jo, (f. 372) encara que fos desrremant la mia sang, induir a totes les ànimes que en aquesta hora tinguessen un rato d'oració, que jo los asseguro que en breu temps no se coneixerien a si mateixes, perquè les alabances que dona una ànima en aquesta hora a son Amat l'augmenta molt en virtut.

7. Jo estava molt contenta, perquè havia ja alguns dies que no havíem dites les matines a mitjanit, per ser estada octava de Pasqua de Resurrecció, i el meu cor se dilatava de modo que deïem les matines en el cor, i la mia ànima estava en la Glòria celestial. En el mateix instant que acabàrem les matines, mon Amat me posà en una suspensió molt gran, tota en sa divina Majestat, tan fora de mi que m'abscondí al cor. I jo no me n'adoní i la majestat de Cristo me tenia en los seus santíssims braços, i arrimada en el seu pit, a la presència del Pare celestial. I veia Maria santíssima qui dins los seus santíssims braços tenia al ditxós i gloriós beato Ramon, i entenguí que així mateix estava quan *li demanaren on començaren primerament ses amors?* I que per la bona assistència que tenia *respòs: en les nobleses del meu Amat*. I que, si nosaltres volem tenir acierto en les nostres respostes, nos havem d'arrimar an aquesta gran Senyora i an el seu santíssim fill, Cristo Senyor nostro. Així sia, que nos hi arrimem tots i experimentarem la sua gran lliberalitat.

8. Passat un rato la suspensió, restí de modo que hauré menester molta gràcia del Senyor per poder-ho referir. Perquè em trobí en el cor i no veia la mia ànima ni veia a mon Amat, de què tenia grandíssima pena i unes ànsies de trobar-lo que no em deixaven reposar, sens cansar-me de dir-li i preguntar-li a ont lo podria trobar? I ell me respongué que el trobaria en aquells llocs a ont ell havia passades més penes i havia mostrat més son amor, com en el lavatori, en el cenacle, en lo hort quan Judes lo anà a pendre, que li digué: *Amice ad quid venisti*, i en altres. I que en aquestos llocs ab facilitat se deixava trobar, plàcia a sa divina Majestat, que el trobem ab molta facilitat per imitar-lo en totes les virtuts, i en particular, en sofrir agravis i persecucions, procurant a los que ell pren per instrument tractar-los ab molta caritat i humilitat, així com ell féu de Judes, per ensenyança nostra. Jo puc dir en veritat que la major pena que tinc és de no esser molt maltractada i menospreciada. I voldria que mon Amat ho dispongués per major glòria sua i no més. Qui me féu veure en la glòria tres grades qui estaven molt vicines a sa divina Majestat, i aquestes (me digué) que havien de pujar les ànimes, si volien arribar a ell. I m'ensenyà que en la primera m'havia de postrar, de modo que havia de quedar desapegada i despullada de totes les coses, i que així ho havien de fer totes aquelles ànimes qui voldrien pujar aquelles tres grades. I feia'm entendre que això és lo que fan los religiosos quan fan los tres vots, que complir-los ab tota perfecció és pujar les tres grades i arribar a sa divina

Majestat. I això són les nobleses de lo Amat, on començaren primerament les amors de lo Amic.

9. Ab la gràcia del Senyor puc dir ab tota veritat, que novament començaren les mies amors, i a voler més amar a mon divino Amat, i ab tal ímpetu d'amor, que havia menester tota la sua assistència per poder-lo sustentar. I entenc que per niguna cosa ha menester més força una ànima que per sustentar lo amor que té lo Amat a l'ànima, i el que l'ànima té a son Amat. I així em veia molt apretada, i molt més perquè no tenia el cor ni sabia a ont estava de modo nigú. I mon Amat me deia: «Jo el t'he abscondit sens que tu te n'adonasses, perquè no hauries pogut tolerar aquest ímpetu d'amor. I per conservar-te la vida et donaré la comunió, així mateix com me té el sacerdot.» I actualment deien una missa, i quan el sacerdot hagué consagrat volgué que sant Juan evangelista me donàs la comunió. Hi assistien el gran pare i patriarca sant Domingo i el beato Ramon Lull, en presència de la mia gran senyora Maria santíssima, qui aportava un manto qui, de tantes hermosures que tenia, no sabia què mirar, ni menos sé què he d'escriure, perquè no trob modo com se puga referir una noblesa tan gran. I si la capa era tan bella, qual seria l'hermosura i noblesa de l'emperatris celestial qui l'aportava. I si aquestes eren tan grans, qui podrà dir ni escriure l'hermosura i nobleses d'aquella santíssima hòstia, que sant Juan evangelista me donà?

10. Ella estava dins d'un cor, i en ella estava la majestat de Cristo nòstron bé. (Aquí sí que pot dir lo Amic que veia nobleses en lo Amat, tantes que sols ell les pot explicar). I com jo no veia ni sabia on era el cor i havia de rebre la santa comunió, estava tan admirada que no podia més. I sant Juan me digué que em postràs en terra i que demanàs perdó i jo, en el mateix instant, obeí i diguí per penitència la mateixa que V.M. m'havia donada en la confessió el dia antes, que era solament la Salve Regina. I ab una confusió molt gran feia actes de contrició i d'amor, quan el Senyor me donava lloc. I me donà la comunió d'aquest modo, que mon Amat dispongué. Que aquell cor ont ell estava el me posaren en el pit, molt interiorment. I com el meu cor estava abscondit, la voluntat la rebé ab un abraç que li donà molt regalat. El gust i contento que tenia no és per a dir, les flammes d'amor que despedia purament m'abrasaven. I per acabar, si el qui tot ho disponia no era el qui tot ho pot, diria que és impossible que aquestes coses me puguen passar a mi.

11. (f. 373) Mon Amat me digué: «Un any ha que et prenguí el cor que tenies de mon Pare celestial, i ara Jo en som senyor.» I allí a ont solia estar sentia un dolor, a modo d'una ferida qui em penetrava fortíssimament. I deia'm que la mare santa Caterina era esposa sua molt volguda i volia que jo la imitàs, i que niguna filla sua, qui fes la sua voluntat, se condemnaria. Així sia, plàcia a sa divina Majestat, que com jo veia el pit tan generós de mon Amat, no em cansava de dir el psalm *Benedicam dominum in omni tempore, sempre laus eius in ore meo*. I així donem-li les alabances que aquesta pobra ànima li deuria dar, que encara que som tan tibia no faltaren molts esperits celestials, qui cantaren el *Te Deum laudamus* ab tanta solemnidad i suavitat, que era cosa d'admiració. Les forces que es són menester per sustentar tot aquest bé, sols ell les me podia donar. Lo que jo passí no és possible poder-ho referir. Los ulls estaven fets una canal de llàgrimes i de molts de dies no s'eixugaren, per la gran força que em feia lo amor, qui no em deixava reposar un instant, però el Senyor sempre m'assistí.

12. D'aquest modo estava i del modo que poguí me n'aní al celda <sic> i apenes havia començat a escriure per fer l'obediència, quan me cridaren que abaixàs a la grada, que tenia una visita. I fonc ma mare, i em pesà de tenir-la, ja pot pensar que faria de les demés, que poc estava per visites de la terra qui en tenia tantes del cel. I així, per fer l'obediència, abaixí i comencí a parlar ab ma mare, i com sé que mai se veu associada de parlar i sentir parlar de Déu nostro Senyor, li diguí: «Ma mare, en tres coses se deuria emplear i exercitar sempre una ànima que són: patir per amor de Déu, mirar sempre a Déu, i sempre amar a Déu nostro Senyor.» I com el meu cor no desitja altra cosa, i estava tota encesa i abrasada de foc del divino amor, no sabia com poder-ho dissimular, perquè la vida se m'acabava en tant que em suspenia i no podia parlar. I ella em digué, que no feia al cas tenir molts de pensaments bons, sinó els alcaminàvem¹¹⁷ ab lo cor i obràvem ab afecte per dar gust a Déu nostro Senyor. I entre altres coses que digué me contà d'una senyora qui desitjava molt patir les penes que patí la majestat de Cristo. I sempre l'hei demanava, fins que un Divendres Sant l'hei concedí, de modo que aquell mateix dia morí d'aquelles penes. (Valga'm Déu omnipotent, què ditxosa ànima). Quan jo sentí aquestes paraules, foren unes setgetes qui em penetraren al cor, i restí tota suspesa en Déu, sens poder parlar més. Com ella no em veia, me preguntava jo si la sentia i, ab quantes diligències pogué fer, sols una vegada li diguí, si bé veia jo clar que no valen res les diligències humanes en no venir de lo Alt. I com ell no em deixava parlar, antes més me suspenia i elevava, jo més sortia de mi i no obrava res el preguntar-me.

13. L'escolta feia lo que podia per fer-me parlar i despertar-me del suenyo tan regalat en què lo Amat me tenia. I vist que no pogué mai, avisà la mare Priora, qui vingué i em manà per obediència que parlàs a ma mare. I jo, ab la gràcia del Senyor, l'obeí, però ab una pena molt gran. I diguí: «No veu quina cosa tan bona és amar a Déu, quina ditxa tan gran tingué aquella senyora?» I li diguí també: «Vui resam de santa Margarita, germana nostra, qui nasqué ciega i tingué molt bona vista, perquè sabé veure el camí més perfet. Per això és tan gran santa i jo la dec estimar molt per moltes rauons. I és de modo que, quan la sent anomenar, em penetra el cor». També parlàrem de quan la majestat de Cristo donà el cor a la mare santa Caterina de Siena, i altres coses qui totes m'acabaven la vida, però com *jo sé que millor és estar en Déu que parlar de Déu*, me despedí lo més prest que poguí. I no era que em destorbàs del tracto tan regalat que jo tenia ab mon divino Amat, sinó per més gosar-lo a soles, això és, apartada de creatures. Per això me'n vaig anar. No veu flaqueza tan gran a què vaig arribar? Doncs bé, crec que això serà bastant per obligar a V.M. que em concedesca lo que ha tant de temps que li deman. I ara novament l'hei suplic per la preciosíssima sang i mèrits de mon espòs Jesús. I, ab les llàgrimes a los ulls postrada a sos peus, que no em deix parlar ab creatura niguna sinó ab lo confessor per confessar-me. I esper, esper, esper, que m'ho concedirà, si ha de ser per més glòria de sa divina Majestat, que no desig més que dar-li gust.

14. Com me veia tan afavorida del Senyor tenia grandíssima confusió i trobava'm tan oprimida, que no prenia altre sustento que plorar i penar. I d'aquest modo passí molts dies ab tanta pena que, sols el qui tot ho veu, ho podria explicar i dir. Infinites gràcies li voldria dar per la sua gran bondat, perquè no parava de fer-me favors en tant que resàvem matines. (El dia de santa Ignès i me digué mon amat i volgut espòs Jesús: «Jo vindré disfressat.») (Aquestes paraules me causaren gran admiració). I quan començarem l'oració me

---

¹¹⁷ Forma per 'encaminàvem'.

suspengué i trobi'm en la presència del Pare celestial. I en el mateix instant vaig veure la majestat de Cristo disfressat, d'aquest modo que tenia la sua santíssima cara tota cuberta dels seus santíssims cabells, que no se podia veure de modo nigú. (f. 374) I me digué que li llevàs aquells hermosíssims cabells de la cara (pobra de mi, que em trobí d'indigna), però no em fonc possible resistir. I vaig fer la sua santíssima voluntat. I en el mateix punt descobrí en aquella divina cara tanta hermosura, que fonc lo mateix que obrir la porta de la santíssima humanitat per entrar a veure i gosar la divinitat. (Oh gran Déu omnipotent, de quants medis usau per mostrar an aquest pobre i miserable *Amic les nobleses del seu Amat!*) I en el mateix punt perdí de vista la santíssima humanitat i me trobí submergida en el mar immens de la divinitat. Això sap fer el qui tot ho pot, que si vol fa veure la humanitat sens que se vègia la divinitat. I quan té gust manifesta la divinitat sens que se vègia la humanitat, encara que la divinitat no pot estar sens la humanitat ni la santíssima humanitat sens la divinitat.

15. Ell posà aquesta pobra ànima en forma de peregrina mentres estava en la divinitat. Així la veia jo, gosant-se i regalant-se, tan hermosa que no sé cosa a què poder-la acomparar, en tan gran unió que ni menos una paraula podia pronunciar, essent així que tenia tan gran desig de veure totes les ànimes en aquest recreo, que no em seria cansada de demanar-l'hei, perquè sempre restava ab lo mateix desig, gosant i mirant infinites *nobleses del meu Amat*. Però com ell no ha menester paraules, perquè veu la intenció, me digué: «Cuidado, no surtes d'aquí per niguna part, perquè en qualsevol part trobaràs aquells *qui demanaren a lo Amic on començaren primerament ses amors?*, que aquestos mateixos foren qui encontraren i nafraren l'esposa i són tan cruels que algunes vegades, si poden, la maten. D'aquest lloc tan regalat surt l'esposa quan s'empleia en pensaments qui no són a gust de lo Amat. I d'aquest modo, la nafren i si la poden induir a cosa grave, qui sia pecat mortal, la maten.» I jo li diguí: «No hu permetau Senyor, per la vostra gran bondat.» I ell me donà a entendre que m'havia posada com a peregrina, perquè no m'aturàs ni divertís en niguna cosa, sinó sempre caminar i amar, i més sempre més caminar i amar.

16. Oh gran amor, en quina peregrinació tan gran m'has posada? I mon Amat me digué: «El lligam de lo amor és molt fort, tu sempre em dius que et llig ab ell, mira com t'he ben lligada!» La veritat és que jo acostum a dir-li: «Senyor, Déu meu Jesucrist, jo estic davant de vós com un amic davant del seu amic, suplic-vos que em tingueu lligada ab lligams d'amor, perquè jo no m'apart mai de vós, ni vós de mi. Amèn.» I en aquesta ocasió entenía molt bé, que tot lo que pot gosar una ànima en aquesta vida d'aquesta gràcia ho gosava jo, perquè em tenia tan fortment lligada amb ell, que bé experimentava que lo amor és molt més fort que la mort. I no m'entretenc en explicar lo que entenc en aquesta matèria, de com lo amor és més fort que la mort per no cansar-lo, que ja veig que som molt llarga de rauons, i que té molt que perdonar-me i en què exercitar la paciència.

17. Tant de temps me tingué mon Amat en aquest rapto que, quan aní a prima, encara em trobava de la mateixa manera. I tot aquest temps m'aparegué un instant. Gràcies a sa divina Majestat qui em posà en tan alta contemplació de la divinitat, que tot açò i molt més que no he dit, tinc tan present. I ha molts dies que és passat, com si ara hagués succeït, de què restí ab un desig tan gran de fer actes d'humilitat, que no trobava cosa vil, ni baixa, en què poder-me exercitar. No em podia reprimir ni detenir de postrar-me en terra, i hauria volgut que tothom m'hagués calcigat i que m'haguessen rossegada per tot lo món, per la

gran indignitat en què em trobava de reber favors i gràcies tan grans, de què se pot veure ab molta claredat que són *les nobleses de lo Amat*, qui deixen lo Amat en aquest estat. Perquè de *nobleses* no se pot esperar sinó *nobleses*, i sempre més *nobleses*, fins arribar an aquelles *nobleses* qui ja mai poden faltar (ditxosa hora). I quan serà Amat de l'ànima mia aquesta hora? Aquest desterro és llarg per mi i no per altra causa, sinó perquè no trob en què patir ni modo ab què poder-vos amar.

18. Aquestes ànsies me tenen turmentada, el desig de donar-li gust augmenta i creix per instants. I les ausències que patia del cor, de l'ànima i de mon Amat perseveren del modo mateix que tinc dit. I això, des del dimarts fins vull, que és dia de santa Caterina de Siena, gràcies al Senyor com s'augmenta el patir, però he tinguda ditxa de reber a Cristo sacramentat. I com no veia el cor ni l'ànima, en el mateix punt que, tinguda la santíssima hòstia, se n'és anada per una part molt interior, que jo no sé dir com, ni a ont és anada. Venguen penes i més penes, Amat de l'ànima mia, fins a morir, que jo estic contenta de lo que vós disponeu. I així no tenc que dir-vos, que vós tot ho sabeu i tot ho podeu. No crec jo que peticions de tan prop deixen de ser ouïdes. Bendit siau altíssim Senyor, quan m'afavoriu. I bendit siau, quan me desamparau. Bendit siau quan vos abscondiu i bendit siau quan vos manifestau, que jo no vull altra cosa sinó a vós i per a vós. Aquí, ell me descobrí una branca de tres colors: blanca i significava la puresa d'intenció; vermella i significava la caridat; i blava, que significava el zel de l'honra de Déu. I la branca (f. 375) tota significava la custòdia, qui se sustentava sobre la resignació. I vaig veure que Cristo sacramentat sortí del sacrari per posar-se patent en aquest altar. Oh bondat i lliberalitat d'un Déu enamorat, bé puc dir jo que sou tot amor, perquè sols la unió en què em tenia era de les coses més rares que se puga imaginar. I donà'm un coneixement claríssim ab què entenia que el mateix qui està en l'hòstia és el qui està en mi. I tirava'm de modo que tota em tenia allí. I me digué que s'era posat en aquesta branca per anar d'una ànima en una altra, i a totes, si totes lo volien. I que açò són *les nobleses de l'Amat*.

19. Aquestes coses me causaren tan gran ímpetu d'amor, que pensava no tornar més en aquesta vida, sinó que havia d'expirar del tot. I ab tanta abundància de llàgrimes, que jo mateixa m'admirava, i mon Amat me digué: «No veus si és a mon gust lo empleo en què jo t'he posada d'escriure? No temes i escriu lo que Jo obraré en tu. I ara veuràs ab més claredat que Jo som el qui som, i el qui sempre som en tu.» I aquí mateix me féu veure un cor junt a una creu, i dins d'aquest cor veia tres coses misterioses: una escalera molt llarga, una clau i una llum. La llum era el mateix Amat, qui és la verdadera llum, que qui la mira ab desig de fer la sua santíssima voluntat, no pot errar. L'escalera em representava les virtuts per ont se púgia a lo Amat; i la clau me significava la resignació i ab molta propietat, perquè la resignació és la clau qui obri la porta a una ànima perquè puga entrar i pugiar per l'escalera de les virtuts, fins arribar an aquelles tres grades que tinc referit en aquest mateix càntic, que después han de passar, si volen pujar en lo encumbrat de la divinitat.

20. No dic això sens experiència, perquè he vista aquesta pobra ànima qui, per la gran resignació que tenia en son divino Amat, pujà l'escalera ab molta velocitat. I quan arribà a l'última grada de les tres, ja no la vaig veure més, com a peregrina <sic> sinó en forma de paloma molt hermosa, blanca, que era admiració, i ab un vuelo¹¹⁸ se posà en un trono

---

¹¹⁸ Escriu 'buelo'.

tan alt, que veia ab molta claredat la divina essència, a ont l'abscondí lo Amat. Aquí sí que gosava *i veia nobleses de son Amat*. Oh Déu meu i senyor de l'ànima mia, si los hòmens posassen los ulls sobre aquesta clau de la resignació quants d'Amics més tendríeu! I ell me respongué i digué, que tot açò m'havia fet veure perquè ho digués i escrigués. Això que tots *començassen les sues amors en les nobleses de lo Amat*. No veu obligació que tenim de procurar-ho! Jo tinc per cert que heu alcançarem, si de nostra part fem lo que podrem a tenir molta resignació en la sua santíssima voluntat, ajudats de la sua gràcia, qui no falta mai a nigú.

21. Quan mon Amat tingué gust abscondí aquest cor tan ben adornat que m'havia mostrat. I jo restí del mateix modo que antes, tota ànsies, cuidados i tribulacions, qui creixien que era un portento (gràcies a Déu), però ab una resignació tan gran a la sua santíssima voluntat, que jo mateixa me n'admirava. I d'aquest modo, passí el dissabte i el diumenge, que sols aquell qui m'ha redimida pot dir la pena que em donà en tenir-me vuit dies abscondit el cor, l'ànima i la sua majestat. Però no em faltava un coneixement per fe molt gran, però no del modo que se sol manifestar. I això em causava tan gran pena, que li dic ab tota veritat que, si jo sabia alguna persona qui passàs aquestes ausències (encara que som tan tibia), faria molta oració per ella, perquè sé que ha menester la gràcia de Déu omnipotent per poder-ho tolerar, perquè aporta tantes tribulacions, que sols pot tenir alivio del mateix qui les hi dona. Una sola paraula que diguí en tot aquest temps me costà tan rara mortificació, que sols Déu ho pot pensar. I no és que jo cercàs alivio sinó acertar. D'ont vaig veure ab molta claredat que lo millor és resignar-se i abraçar la creu, i penar i més penar.

22. Així vaig passar fins al dilluns, que fonc el dia de la Creu. I com me veia de tal modo i havia de reber la comunió, no m'atrevia, però posí per medi a tots los esperits celestials i justos de la terra, i confiada en los mèrits de mon espòs Jesús i de la mia gran senyora Maria santíssima, rebí a Cristo sacramentat. Veritat és que jo el me mirava, però no li deia altra cosa sinó que se fes la sua santíssima voluntat. I ell tingué gust de fer-me penar un poc. I después (que jo ouïa missa) quan el sacerdot consagrà, me digué: «Jo fins ara no t'he pres el cor, sinó que l'he tingut abscondit. Ara el te pendré, perquè lo espòs ha de tenir el cor de l'esposa, i tu tindràs el meu.» La veritat se diga, que mai li diguí que el prengués, sinó que se fes la sua santíssima voluntat, perquè lo estim molt, que és el mateix que m'havia donat el Pare celestial. I lo Amat lo tenia ab les sues santíssimes mans i tirava tan fort, que se'n duia el cor i me'n duia a mi. Consider V.M. quina pena havia de sentir, haver-me d'arrençar un cor tan ben unit i lligat ab la preciosíssima sang de Jesucrist (un any havia just i cabal). Tanta pena sentia, que no sols el cor sinó los ossos també apareixia que se n'havien d'anar de mi. I les sues santíssimes mans despedien un foc qui em cremava tan fort, que jo apareixia una orada sens enteniment, ni sabia modo com poder-me reprimir. Al fin, ell lo prengué i el se posà en el seu santíssim pit. I jo el me mirava i veia'l del mateix modo que el me donaren a mi, ab aquelles cinc pedres precioses, a ont estava la majestat de Cristo. En la primera, del modo que estava en el Temple entre los doctors; en la segona, del modo que rebé los assots en la columna; en la tercera, coronat d'espines en el balcó; en la quarta, crucificat en el calvari; i en la quinta, triufant i gloriós, del modo que ressucità. I veia'l també ab totes aquelles precioses margarites que m'hi havia posades, que puc dir ab tota veritat, que no hi havia més que mirar. I mon espòs me digué que allí a ont lo havia posat, lo veuria moltes vegades.

23. Digueren una altra missa i en el mateix instant que el sacerdot hagué consagrat, tingué gust de donar-me el seu santíssim i hermosíssim cor. Aquell mateix que m'havia mostrat, junt en la creu ab aquelles tres prendes misterioses: la llum, l'escalera i la clau. I me digué que no heï ha cosa que estim més que un cor junt a la creu, i que lo mateix era haver-me donat el seu cor que donar-me creu. I que ab aquest havia de viure i morir, i lo posà en son lloc. Después d'acabada aquesta missa en començaren una altra i en el mateix pas, quan el sacerdot hagué consagrat (ja coneixia jo que aquí heï havia misteri) i me digué: «Ara vull unir aquest cor ab la mia sang.» I prenia-la del calis ab què se deïa missa (aquí està el misteri) i em deïa: «Tant està aquí (assenyalant an el calis) com està en mi», perquè jo entengués que, del mateix modo que està allí, així mateix viu en mi. I aplicava aquella santíssima <sic> sang que prenia del calis a la unió que feïa del cor per tenir-lo més fortment lligat. I ella era un foc qui m'encenia de modo que, li dic la veritat, que mai n'he vist de tan ardent. I li deïa: «Déu meu i senyor de l'ànima mia. Què és lo que feu? Tant de bé a mi qui som l'escòria més sùcia del món. Això no és per mi altíssim Déu.» I ell me digué: «Sant Tomàs lo te uní l'altra vegada i ara Jo vull unir-lo ab les mies pròpies mans, per refermar més el matrimoni espiritual i perquè sies esposa ab tota perfecció.» No fonc poca la pena que em causaren aquestes paraules *ab tota perfecció*.

24. Después volgué que el Pare celestial me donàs la sua benedicció i la'm donà ab molt gran amor. I en el seu santíssim pit tenia aquell cor que em prengueren la primera vegada, ab totes aquelles dàdives que heï havien posades, que estava molt hermós. Però aquest que m'han donat ara és hermosíssim i pareix que sia d'or finíssim, molt més resplendent que el sol. I donava'm a entendre que tot lo que jo faré i en què m'emplearé ha de ser tot caritat, i com jo veïg que en tinc poca, no és possible dir la pena que tinguí. La majestat de Cristo, mon espòs, estava en el pit del Pare celestial, ab aquell cor que m'havia pres. I cada una d'aquestes coses era una meravella tan gran, que dir que bastava per admirar tot lo món és dir molt poc. Consider que seria veure-les totes juntes? I me digué que aquestes *són les nobleses de lo Amat*, que vègia el Pare celestial com regala i adorna les sues esposes. I és en tanta veritat i regala ab tanta lliberalitat, que tot lo que he dit fins ara és alguna cosa de lo qui passa. Per què què pot referir una creatura tan rústica i ignorant com jo de lo que místicament passa entre lo Amic i lo Amat? Qui són coses tan altes i divines, que niguna persona podrà explicar-ho, encara que tinga la ciència de Salamó.

25. Tan lliberal s'és mostrat mon amat i volgut espòs Jesús aquestos dies que, de lo que se veïa a lo exterior, forçosament havien de conèixer que obrava en mi coses molt particulars, perquè aquestes coses treuen lo Amic tan de si, que el posen a un desatino molt gran. Això és lo que jo sentia vivament, i és molta pena per a mi, però la pas ab molt de gust, sols que se faça la sua santíssima voluntat. Jo no sabia com dar-li gràcies de tantes gràcies com me feïa, i per això li oferí los seus santíssims mèrits, que no heï ha altra cosa qui hu puga suplir. I ell me descobrí una infinidat de serafins qui li donaven gràcies de tants favors com me feïa (tot és més confusió per a mi) i cantaven ab gran suavidat i amor *Tu solus Sanctus, Tu solus dominus, Tu solus altissimus*. I és que com lo coneixen tant, no poden dir altra cosa. I jo dic lo mateix, pel gran *coneixement de les sues nobleses*, que m'ha donat i contínuament me dona.

26. *E d'aquell coneixement s'inclinà a amar el seu Amat e a si mateix i el seu proïsme, e a desamar engan i falliment.* Me digué mon Amat, que no heï ha cosa per amar i desamar com és el coneixement. Aquest és qui inclina lo Amic a amar-me de tal modo que, quan

veu que no m'ama així com deu, se consum de desig d'amar-me. I el mateix coneixement és qui el fa olvidar de si mateix, de tal manera que moriria moltes vegades per més amar-me. I això és *amar-se a si mateix*. També m'ho declarà d'aquest modo, que volgué que jo ves aquesta pobra ànima ab una hermosura tan gran que casi, que casi no la podia mirar. I ab tan gran unió que tenia ab son divino Amat, que al parèixer no se podien apartar. I com veia la gran estimació que lo Amat ne feia, i que ella era la sua habitació i que en ella se recreava i regalava, entenia jo que afeiar aquesta ànima era agraviar a mon Amat. D'ont lo Amic cobra un temor molt gran a tota cosa, per leve que sia, ab què puga afeiar aquesta morada del seu Amat. I per això, se resol i proposa de primer morir, infinites vegades si infinites vides tingués, antes de consentir en nigrun pecat per leve que sia, per no disgustar a lo Amat. I d'aquesta manera, *s'ama a si mateix e al seu proïsme*, perquè a totes les ànimes vol conservar la gràcia i hermosura que tenen, com la sua pròpia. I per aquelles qui no la tenen està pregant contínuament i oferint la preciosa sang de son espòs Jesús. I mon Amat me digué: «Filla, mal *amarà al proïsme el qui no ama a si mateix*, perquè com *més ama a si mateix*, més ama a lo Amat, i com més ama a lo Amat, més ama a les ànimes, i les té tan juntes amb ell, que sempre les mira en Déu, les ama en Déu, i tot per amor de Déu.»

27. *E a desamar engany i falliment*. Me digué mon Amat: «Saps què és *desamar engany*? Estar del modo que em veus a mi, lligat i ab la creu en el coll. Així ha d'estar lo Amic *qui desama engany*, lligat en l'obediència, perquè el qui obeeix i és vertader obedient no s'enganyarà mai. I per al contrari, el qui no obeeix sinó que segueix la sua pròpia voluntat, està molt prop de ser enganyat.» Después me mostrà una corona molt hermosa i me digué que la'm volia donar. I lo evangelista sant Marc me volia donar la comunió espiritual, i deien-me que digués com la volia. I jo responguí, que no tenia més voler que fer la sua santa i vertadera voluntat. I no per això deixà de dir-me moltes vegades, que digués com la volia. I jo li diguí: «Senyor, ara m'haveu dit que és tan perillós tenir voluntat, i voleu que jo diga com vos vull? Jo no surt d'aquí *fiat voluntas tua*». I ell me respongué: «Filla, això sí, lo que et donen, pren-ho ab humilitat i rendiment, que d'aquesta manera una ànima no pot ser enganyada en lo que vol i demana.» Sí. Hi volgué que jo digués ab ell: *Christus factus est pro nobis obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, i domine non sum dignus*, jo sola. I después, per la comunió espiritual, me donà lo evangelista sant Marc la majestat de Cristo Senyor nostro ab la creu al coll i les mans lligades, però ab la cara molt més hermosa i resplendent que el sol. I me digué: «Filla, niguna cosa ha hermoçada més la mia santíssima humanitat, que lo que patí per obediència de mon Pare celestial.» I d'aquest modo, me donà a entendre que lo Amic qui és obedient és el qui pot dir *que desama engany*.

28. Después me digué que jo havia de volar. I per això, me posà dos ales molt hermoses i grans. Una era el rendiment i l'altra el temor. D'aquesta me digué que era una centinella, qui té lo Amic en contínua vigilància, perquè sos inemics no tinguen lloc ni entrada per ont poder-lo enganyar. I de l'altra ala, que és el rendiment, me digué: «Qui té rendiment, té moltes virtuts, i que és vertader obedient i que ab aquestes dos ales pot volar tan alt, que bé pot dir que *desama engany i falliment*. I que ab la sua assistència, no serà enganyat en tot lo que obra, com per al contrari, corre molt de perill el qui fa la pròpia voluntat, perquè és una gran falta, i les faltes són molt pesades i sempre arrastren les ànimes per la terra i no les deixen volar.»

29. Ab aquestes dos ales volava tan alt aquest pobre i miserable Amic, que se donava una gran pressa *a desamar engany i falliment, molt inclinat a amar al seu Amat, a si mateix, i al seu proïsme*, perquè em deia mon Amat: «Los teus donaires m'han robat el cor.» I com jo mirava la mia indignitat, i quant poc mereixia tenir i posseir un cor tan hermós i resplendent com m'havia donat, tenia tant de temor d'afeïar-lo, que no és possible poder dir la pena que tenia. I això em passava un dia de l'octava del Corpus, que el predicador referí el portento de quan sa divina Majestat donà el seu santíssim cor a la mare santa Caterina de Siena. I en el mateix temps me deia mon Amat: «Niguna ànima és arribada a tal finesa com tu, de pendre'm el cor dos vegades.» I moltes altres paraules amoroses que jo venia a punt de rebentar. I cada paraula que em deia apareixia una flamma ardentíssima, qui m'abrasava *en amor de lo Amat*.

30. El dia de sant Juan *ante portam latinam*, per la comunió espiritual, me donà mon Amat una hòstia, a ont jo veia la majestat de Cristo crucificat en la creu (i com tinc dit antes, ja lo havia vist, que aportava creu). I tot era per donar-me a entendre que el vertader obedient sempre aporta creu. I així m'ho digué ell mateix, que lo mateix és ser obedient que aportar creu, i que això és *amar a lo Amat*. Ditxosa l'ànima qui està baix l'obediència de sos superiors, que aquest és el camí per ont lo Amat ha caminat, i és molt del seu gust que les ànimes lo seguequen per aquest camí, perquè és tan segur, que poden estar certes de no errar, *i desamaran engany i falliment*. I això me digué que és donar-li el cor desembarassat per poder-lo habitar i que les ànimes qui no el segueixen per aquest camí, li donen tanta pena que si podia patir moltes vegades, moriria. I perquè jo ves que era veritat lo que em deia, volgué que jo sentís aquesta pena. I certament era tan gran i tan vehement, que féu brollar gotes de sang an el cor que jo novament posseïa. Pena com aquesta no l'havia sentida mai. Gràcies an el Senyor qui ho dispongué així, perquè jo ves i digués lo molt que sentia aquesta desatenció. Aquesta sí que és pena per aquest pobre i miserable Amic, no poder obrir les portes del cor de tots los mortals per poder alcançar de totes les ànimes, que tinguen son cor ubert i desembarassat, perquè lo Amat pugua comunicar-se i enriquir-les *i això és amar el proïsme*.

31. Deia'm mon Amat: «Filla caríssima, no temes que primer faltará el cel i la terra, que jo no faltaré a ànima *qui desama engany i falliment*. Ten aquesta per certa, que ànima obedient i rendida qui se fia de mi no serà mai enganyada; antes bé, li daré molts desenganys i modo per amar-me.» Plàcia a sa divina Majestat, que tots seguíssem aquest camí, que jo sé que prest arribaríem *a amar molt a lo Amat e a si mateix, e a nòstron proïsme*.

32. Aquesta gràcia me féu lo Amat, que em posà en un gran cuidado de no fer cosa ab què pogués ofendre'l i enutjar-lo. I això són unes penes tan grans, que no tenia un punt de repòs, ni sabia que fer-me per demanar-li més gràcia per poder acertar a servir-lo i dar-li gust en tot. I en particular, en l'obediència que tinc d'escriure, que em costa una gran pena la por que tinc d'errar. I per això comencí a suplicar-lo molt de veres que, si aquesta obra no era de son gust, per la sua gran misericòrida la desviàs, que jo no volia altra que dar-li gust i fer en tot la sua santíssima voluntat. I per això, adorava les sues santíssimes llagues i les oferia a sa divina Majestat. I a glòria d'elles, oferí lo poc que faria i en què m'exercitaria cinc dies contínuos. I comencí el diumenge, que era la festivitat de Maria santíssima del Roser, i cada dia adorava i saludava una de les llagues ab moltes exclamacions, qui vivament me partien del cor.

33. El dia cap d'octava de la mare santa Caterina, me trobava ab aquesta funció a una tribuna de la isglésia, molt unida però ab mon amat i volgut espòs Jesús, qui volgué aconsolar-me d'aquesta aflicció, i me digué: «Filla del meu cor, si estàs afligida, Jo he estat afligit més que tot lo món.» I sentir-li dir aquestes paraules havia menester tota la sua gràcia per poder-ho tolerar, perquè causen tals efectes que (al parèixer) el cor i l'ànima se desfan. I com veia que no podia correspondre a tantes fineses com me feia, el desig que tenia d'amar-lo i dar-li gust, m'acabaven d'abrasar. I ab tot això, no podia fer més que mirar-lo senzillament, ab un coneixement d'amor, i té tal propietat aquest modo de mirar, que treu lo Amic de si i el posa tot en son Amat.

34. D'aquesta manera estava i ell volgué usar en mi aquesta gran misericòrdia, que em manifestà el misteri de la beatíssima Trinidad. I la majestat de Cristo em digué: «Del meu cor i de la creu te dic (i és que jo els veia en el cor, que m'havia donat) que no deixes de perseverar en escriure.» I aquestes paraules tenien una gran força i m'aconsolaven en gran manera de l'aflicció que tenia, encara que és veritat, que aleshores jo no hi pensava de modo nigú. El Pare celestial me digué: «Jo et vull dar poder de vèncer totes aquelles coses qui no seran del meu gust, que és lo que tu sempre em demanes.» I lo Esperit Sant me digué: «Jo et vull dar gràcia» I del seu santíssim pit despedia uns raïos a modo de llum qui, quan arribaven a mi, m'abrasaven i donava'm a entendre que mai nos havem de cansar de demanar-li gràcia per acertar en tot lo que fem. El Fill, com a dueny de la casa, volgué ser últim qui parlà i me digué: «Jo et vull donar sabiduria» (cosa rara), que volgué que jo el ves així com era antes de pendre carn humana. No que puga deixar d'estar sempre humanat, sinó que com el seu poder és infinit, tingué gust que jo entengués aquelles paraules de lo evangeli *qui videt me videt et Patrem meum*. No sé dir ni explicar la gran noblesa que jo veia en lo divino Verbo, lo que sé dir és que m'arribà a punt que no podia dir altra cosa sinó *Domine bonum est nos hic esse*, perquè gosava de la santíssima Trinidad d'un modo que no sé explicar-me, ab un coneixement grandíssim de la divinitat. Jo no sé què més se puga desitjar, sinó més patir i més amar, i sempre més patir i més amar per dar gust a lo Amat.

35. Aquest dia fonc dia de comunió, i quan aní a combregar (no hei ha nigú qui puga pensar la gran misericòrdia que sa divina Majestat usà en mi) en el mateix punt que tinguí l'hòstia tan entera com el sacerdot la'm donà, passà en el cor a ont jo veia una gran multitud de diferents flors, entre les quals se posà aquella santíssima hòstia, qui contenia un ninyo, el més hermós i graciós que s'haja vist mai, encara que aportava una corona d'espines, qui li feien brollar el seu santíssim cap de sang, ab tals incendis d'amor que em comunicava, que m'abrasava vivament, sens poder-me reprimir, ni deixar de dir-li moltes vegades: «Oh ninyo de oro!» Perquè era una hermosura qui tota em robava i feia'm perdre lo enteniment.

36. Allí veia també les tres divines persones i la mia gran senyora Maria santíssima, qui formaven un círculo i tenien en mig aquest hermosíssim minyonet, i tots lo miraven. El Pare celestial li donava la sua santíssima benedicció. El Fill, ab la cara plena de llàgrimes i el cap coronat d'espines brollant de sang, ab los ulls fixats an el minyó, lo mirava de modo que m'admirava. I me digué, que estava així i desremava tantes llàgrimes, no per les penes que havia de sentir aquella santíssima humanitat, sinó del menosprecio que moltes ànimes ne farien. I deia aquestes paraules ab tal sentiment, que jo no hu podia tolerar, perquè de la pena que sentia venia a punt de rebentar. I d'aquesta manera penant

i gosant, unes vegades me veia en el cel i altres en la terra, que no sabia a ont m'havia de quedar, però com la sua bondat és tan gran, me posà en una gran suspensió, tota arrobada mirant i contemplant fineses tan grans, que no tenen igual. I no parà aquí, perquè el Ninyo me descobrí el seu santíssim costat, a ont tenia una llaga hermosíssima i dins d'ella un sol resplendent i hermós sobre manera. I donava'm a entendre que el qui mira aquella llum no pot errar.

37. Aquesta pobra ànima l'adornaren del mateix modo que la posaren el dia dels desposoris, i més me posaren en les mans una cadena d'or en senyal que sempre havia d'estar lligada ab mon espòs. I quan Maria santíssima me va veure tan afavorida de tota la beatíssima Trinitat, digué: «L'esposa ha de ser en tot semblant a lo espòs, i així los dos vos haveu d'alimentar d'aquest sustento.» I donà los seus santíssims pits un a lo espòs i lo altre a l'esposa, de què em trobava tan indigna que no hi podia consentir, però no poguí fer altra sinó obeir, perquè així ho disponia la voluntat divina. Qui podrà [dir] lo efecte que aquest celestial liquor causà an aquesta pobra ànima? No hei ha llengües qui els puguen explicar, sols pensar que havia d'ubrir més los ulls en aquesta miserable vida, no hi podia consentir de n'gun modo, perquè em veia tan unida ab mon divino espòs, que no veia altra cosa en mi sinó la majestat de Cristo nòstron bé, cosa tan rara com aquesta no l'havia passada mai, i si algunes coses li fossin impossibles, diria que aquesta és una d'elles.

38. No parà aquí el pit generós de mon Amat en fer-me gràcies, perquè quan aní a les matines, me tenia encara ab la mateixa unió, i tirava'm tan fort, que em tregué tota de mi, i me posà en un èxtasis molt particular, gosant i contemplant la majestat i grandesa *de les nobleses de lo Amat*, en què estava tan absorta¹¹⁹, que de tot el temps que durà l'oració de la comunitat, ni una sola paraula ne sabia referir. En tant que per haver-me'n d'anar del cor, una germana, ab gran treball, féu tot lo que podia per fer-me tornar en mi, i anar a la celda. Bé fiu l'obediència de posar-me en el llit, però de balde, perquè haguí d'alçar-me i deixar obrar el qui tot ho domina. Jo m'estava abrasant de foc i no hu trob molt, perquè veia la majestat de Cristo, qui del seu santíssim pit, despedia un incendi qui m'abrasava. I me digué: «No temes, que Jo som el Verbo divino incarnat, qui ab sang del meu cor (aquest mateix, que Jo t'he donat) escric una cèdula¹²⁰ (deia aquestes paraules)¹²¹ (el *qui desama engany* me dona el cor i l'ànima, i fa la mia voluntat i mai s'enganyarà)». I més me digué: «Aquesta cèdula és com el meu cor, qui no és més que un i puc donar-lo a totes les ànimes qui el volen; així mateix, no és més que una la cèdula.» I jo veia que la donava a moltes ànimes d'aquest modo, que me digué que santa Maria Magdalena i el beato Ramon Lull (qui vivien d'amor i per amor) eren los seus dispensers, qui havien de repartir-les a les ànimes qui les voldrien, i que me'n darien una a mi. Així fonc que me'n donaren una tan hermosa, que apareixia un cel. Tenia imprimides les cinc llagues de nòstron redemptor Jesús. I me digueren los dos dispensers que és tant del gust de lo Amat, que en los treballs recorreguem an aquest refugi, que quantes coses li demanarem per amor de les cinc llagues, si serà a gust del Pare celestial, tot nos ho concedirà.

39. Més me digué mon Amat: «Filla, qui ama no pena i *el qui desama engany i falliment*, no s'afligeix, perquè m'ama a mi, qui som la summa veritat.» I jo puc dir ab tota veritat

---

¹¹⁹ Escriu 'exorta'.

¹²⁰ Escriu 'scedula'.

¹²¹ Reprodueix les paraules de la cèdula.

que és així, perquè tinc tanta alegria i contento, que no em basten paraules per poder-ho explicar. Que com una ànima veu la gran misericòrdia de son amat i volgut espòs Jesús, no heï ha cosa qui la puga afligir, sinó més enamorar-la *de desamar engany i falliment*. I perquè jo entengués quanta veritat és lo que dic, mon Amat me féu veure aquelles santíssimes llagues imprimides a la cèdula, que cada una apareixia una llum resplendíssima qui donava tanta claredat, que és impossible que ànima qui la mira puga tropessar ni viure *enganyat*. I me digué encara, que totes elles no és més que una llum. «Te faç veure moltes llums per dar-te a entendre que per qualsevol cosa que vinguen i per qualsevol part, sempre trobaran llum ab què podran caminar segurs i *desamar engany i falliment*.» Oh Jesús amat de l'ànima mia, jo voldria que totes les ànimes mirassen aquesta llum i *coneixerien les nobleses de lo Amat*.

40. Ell tingué gust de reclinar-me a la llaga del seu santíssim costat (pobra de mi, quina confusió tan gran era la mia! quan me veia tan mala i gosar de tanta suavitat. Qui no la gusta no pot entendre ni saber (f. 380) quant gran és). I quan me tingué en aquell retiro tan regalat, me féu veure, me féu veure una multitud de persones de totes maneres d'estat, i totes ab diferents treballs i per camí de grans tribulacions, però tan rendides a la sua santíssima voluntat, que tot ho passaven ab gran gust per amor del seu Amat, qui em digué: «Aquestes ànimes *són les mies nobleses*». Ditxoses ànimes, bé coneixia jo *que desamaven engany i falliment*, i com les veia tant del gust de mon espòs Jesús, los supliquí que, per la sua preciosíssima sang, m'alcançassen perdó de mos pecats i gràcia *per desamar engany i falliment*. I entenia que aquestes ànimes alcancen tot lo que li demanen ab molta facilitat.

41. Altra dia en la comunió sacramental, me comunicà tals incendis de foc del divino amor, que m'abrasava purament. I posa'm en un desatino tal, que no sé dir quant gran era. I la majestat de Cristo se'm manifestà molt hermós, ab un manto que aportava, la cosa més rica i bella que se puga imaginar.¹²² I el Pare celestial me digué: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene conplacui*, ab una veu qui tota em suspenia i treia de mi. I més me digué, que eren tant del seu gust les ànimes *qui desamen engany i falliment* que, si havia de pendre aliment per sustentar-se, seria el contento que li donen aquestes ànimes. I después de tot això me digué que amava tant aquest pobre i miserable Amic, que después de son santíssim Fill i la sua santíssima Mare entrava ell que, quan jo sentí aquestes paraules, me causaren tal dificultat que diguí: «Altíssim i omnipotent Senyor, vós sou Déu qui tot ho podeu, i podeu fer tot lo que voleu i del modo que voleu, que si no era així, jo diria que no pot ser de modo nigué, perquè conec la mia gran maldat, i quan mal corresponc a tantes gràcies que em feu.» De què restí tan confusa, que tota temblava com me veia tan afavorida essent tan vil i flaca pecadora.

42. *Aquestes són les nobleses de lo Amat*. Que lo està una ànima gosant i contemplant, i ab tot això li deixa sentir aquestes penes qui són tan grans que, sols ab la sua gràcia se poden tolerar. I no obstant això, li'n demanava més i sempre més, però molt conformada a la sua santíssima voluntat, que d'aquest modo faç jo totes les mies peticions a mon Amat, perquè no vull sinó [el] que ell vol, i tota la glòria vull per ell, i no més, que d'altra manera, seria *amar engany i falliment, i no desamar-lo*. I una ànima qui desitja dar gust

---

¹²² Aquesta mena d'expressions es troben comunment a l'aplec de rondalles de mossèn Alcover, i reflecteixen un parlar popular que devia ser natural i que es mantingué fins a l'època d'Alcover.

a Déu nostro Senyor en totes les coses no ha de tenir altre fi, sinó la glòria de Déu. I tot lo que obra deu ordenar a Déu omnipotent. Ell, per la sua gran bondat, nos vulla desenganyar a tots i donar-nos la sua gràcia perquè ho facem així. Amèn.

LA NUMERACIÓ PASSA DE LA PÀG. 380 A LA 388. FALTEN 8 PÀGINES

(f. 388) ... que el tocàs (bé veia jo que el tenia) a més del desmai m'acabava la vida. Quan fonc tornada en mi, tota llàgrimes i penes, li diguí: «Amat de la mia ànima, obriu lo Infern i tirau-m'hi antes que jo no sia ocasió d'escandalisar aquestes germanes que estan ab ma companyia, que me trob indigna d'estar amb elles, perquè som pitjor que Llucifer. Si bé és veritat que, ab la caritat tanta que tenen, me poden tolerar, que d'altre modo, no seria possible de modo ningú, tanta és la mia maldat que no la puc explicar, però tinc una confiança molt gran en mon Amat, perquè és vingut per los pecadors. I desconfii sempre de mi, i esper en la sua misericòrdia que em perdonarà a mi i a totes les ànimes qui l'han ofès.» I el desig que jo tenia era que no pecàssem més. I per això li suplicava que nos donàs fe per a creure'l, temor per no ofendre'l, i amor per amar-lo per ser ell qui és i no més. I així, arribarem a *desamar engany i falliment, i a gosar de les nobleses de lo Amat*. De què jo gosava tant que, com lo veia de tan prop, no em cansava de dir-li: «Jesús que sou Déu, vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, jo no vull sinó a vós i per vós.» I no sortia d'estes paraules, que moltes vegades les referí. *Soli Deo honor et gloria, in secula seculorum*, Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 62

Digues insensat per amor si et desamava lo teu Amat, què faries? Respòs i dix, que amaria per tal que no morís. Com sia açò que la desamor sia mort, e l'amor sia vida.

1. El dia de la Translació del cos de mon pare sant Domingo, en l'oració [al costat dret de la pàgina surt la data 1688] de mitjanit, después de matines, lo Amat (per la sua gràcia) me posà en un desig d'amar-lo tan gran, que nigura cosa em podia sossegar. I me féu veure la mia gran Senyora, molt més resplendent que el sol, i el pare sant Domino <sic> ab una hermosura molt gran. I Maria santíssima demostrava estimar-lo molt. I me digué que aquesta festivitat, que celebraven en la glòria, anava també per son compte. Molt m'alegrava, però el desig d'amar creixia tant que lo Amic ni per un punt podia reposar. No que ell vulla descansar, antes bé (si és a gust de lo Amat) lo que ell voldria és penar i sempre més penar.

2. A mon sentir, aquest és un penar molt gran, el voler amar i no poder amar. I açò és qui arribà lo Amic a *estar insensat per amor*, perquè l'ànima qui arriba a estar ferida del divino Amor, no és possible que se puga olvidar d'aquestos desigs, qui tant l'atormenten, d'amar i sempre mes amar. I com veu que no té ditxa de poder-ho alcançar, se queda tan admirada que no parla i ab un modo, que no sé dir com, no deixa de dir alguna vegada: *amar i més amar*, perquè li apareix que no ama i que per nigrunes vies pot deixar d'amar. antes primer moriria. I los incendis d'amor, junts ab lo afecte que té tant d'amar, sobrepugen el parlar i lo amar en què ella s'ocupava, i la deixa de tal modo, que no puc dir altra cosa sinó que açò és qui té lo *Amic insensat per amor*. I lo més principal, dic, que és per no poder amar. Així heu entenc i així heu he dit a mon Amat.

3. El seu amor arriba a tant, que ha tingut gust de dir-me: «Amic del meu cor, què és lo qui fa estar lo Amic insensat?» Lo que jo entenc i puc dir, Amat de la mia ànima, és que niguna cosa fa estar *lo Amic més insensat* que el voler amar i no poder amar, perquè aquestes penes són tan rares i tan grans, que sols Déu omnipotent les pot aplacar i remediari, i altri no. I així com lo Amat no se servia encara de concedir a lo Amic aquesta gràcia de deixar-lo amar així com ell hauria volgut amar, per més glòria de lo Amat, no hei havia cosa qui el satisfés de moltes que li'n varen representar, com són les que ara diré.

4. Jo veia la mia gran senyora Maria, el pare sant Domingo i el beato Ramon Lull. I Maria santíssima em deia: «No et contentaries d'amar tant com aquest fill meu (parlava de sant Domingo) qui és de les ànimes més enamorades que hei ha?» I responia lo Amic, que molt li agradava, però no el satisfieia si no era més amar. Digué més: «No et contentaries d'amar com el beato Ramon, qui vivia d'amor i per amor?» I responguí: «Molt m'agrada, però no em satisfà, sinó més amar i sempre més amar.» En tant que ella me digué, si em contentaria d'amar així com los serafins amaven. I essent veritat, que jo (f. 389) en veia molts, qui estaven batent les ales ab tan gran amor que purament s'abrasaven del divino foc de lo amor, no em satisfieia.

5. No sé si diga que, en esta ocasió, era lo Amic poc acomodat. (Bé és veritat que sempre és d'aqueixa manera) Oferir-li un modo d'amar tan gran com aquest, i no poder-lo contentar? No heu tròpia molt, perquè l'ànima qui està penetrada d'esta ferida tan gran de lo amor, nigun modo d'amar la pot satisfacer en esta vida. Perquè com més ama aleshores li apareix que menos ama, i aquestes ànsies lo treuen tant de si, que el major alivio que té és penar i sempre més penar per alcançar aquest fi d'amar i sempre més amar el seu Amat, sens nigun interès, i sols per ser ell qui és. Oh ditxosa ànima qui tot lo que obra és per aquest fi. Aquest intent tenia lo Amic, ab la gràcia del Senyor, i com veia los serafins qui s'abrasaven d'amor, com si se desfessen a la presència del seu Amat, cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, sense mai parar, açò mateix enamorava molt més lo Amic de lo amar. Com que responia a la gran Senyora, que molt li agradava aquest modo d'amar, però que no el satisfieia.

6. Maria santíssima, ab molt gran amor, li preguntà ab quin amor volia ell amar, si ningú lo satisfieia? I respongué ab una força molt gran que li causaven aquells incendis, que si era possible ab lo amor que lo Amat s'ama a si mateix, i si podia arribar a més, ab més lo voldria amar. No és possible que nigun enteniment humà puga pensar a ont arribaria lo Amic en tal ocasió, si lo Amat li donàs lloc o camí per ont ell pogués passar, perquè moltes coses qui lo impedièn, ara (gràcies an el Senyor) li ajuden per amar més, i sempre molt més amar a lo Amat.

7. Tant aumentava aquest afecte, que lo Amat se serví de posar lo Amic de manera que no pareixia altra cosa sinó un serafí, perquè tenia dos ales qui no paraven un punt de fer un moviment, qui molt més lo abrasava. De tal modo que el veia tot unes flammes de foc qui el consumien, i no solament a ell, però encara li penetrava los ossos, perquè té tal subtilesa i senzillès, que no hei ha lloc per ont no arrib a passar. El Senyor me faça aquesta gràcia que crem aquest foc divino tot lo que me pot impedir el no amar, cosa que jo desig tant que, per alcançar aquesta gràcia, lo menos que jo daria seria la vida, del modo que seria gust de lo Amat, que morir per amar gran ditxa seria per a mi.

8. Jo veia la majestat de Cristo en el sacrari ab unes flammes de foc que despedia ab gran abundància, de què feia participant lo Amic. I quan arribaven a lo Amic el penetraven tan fortment, que havia menester tota la sua gràcia per poder-ho sustentar, i molta més per poder mirar tanta noblesa i majestat, ab què ell estava sacramentat en l'hòstia. I lo que jo podia dir era dir que jo vivia tota amb ell, i ell tot vivia en mi. I ell responia: «Filla del meu cor, ten per molt cert que és així.» «Rei meu i Déu meu, estic tan confusa i agraïda a vostra divina Majestat, que no sé què poder dir, sinó que sia tot per més glòria vostra i que se faça en tot la vostra santa voluntat.»

9. Com jo sentí molt interior la majestat de l'omnipotent Déu qui digué a lo Amic: *Digues insensat per amor, si et desamava lo teu Amat, què faries?* Aquestes paraules lo lligaren de tal modo que restà molt més *insensat* que no estava antes, i de nigrun modo li pogué respondre, perquè la unió era tanta que no li dava lloc de respondre ni dir-li *què amaria*. Bé emperò ho deia en la intenció, no sols *que amaria* així com fins ara havia amat, però encara més i sempre més *amaria* sense parar mai, si podia. *Encara que ell me desamàs* (lo qual no crec) no per això deixaria de fer moltes més diligències (ab la sua gràcia) per més amar-lo, per ser ell qui és i no més. D'aquesta llibertat i modo d'amar gosava lo Amic per disposició del cel, ab què volia ell que ves lo Amat, que tot lo amor que li tenia no era per nigrun interès, sinó purament per ser ell el qui mereix ser amat, estimat, engrandit i alabat de tots. No és poca ditxa aquesta en què se troba lo Amic d'amar per amar al seu Amat i no més, sens nigrun interès, sinó aquest que em fes gràcia que totes les ànimes lo amassen per ser ell qui és i no més.

10. (f. 390) Oh Déu meu, què dirà de la vostra gran bondat el pobre de lo Amic, com se veu ja *insensat per amor*, i tan afavorit de la vostra lliberal mà? No puc dir més, sinó que sou Déu i està tot a la vostra disposició. I així, no nos havem d'admirar de les obres que fa tan portentoses, sinó alabar el seu poder infinit, que vol manifestar per son gust. Sols el modo ab què se tractava ab lo Amic, no pareixia altra cosa sinó que essent Déu se volia divertir, d'aquesta manera, que s'abscondia molt i com qui feia el dissimulat, ab un modo que no sé dir com, deia a lo Amic: «*Digués insensat per amor, si et desamava lo teu Amat què faries?*» Més que dava a entendre a lo Amic, que així feia moltes proves ab què volia provar lo amor de lo Amic, quin era i fins a ont arribava. Gràcies an el Senyor, com havia posat lo Amic de modo que li pogué *respondre i dir, que amaria per tal que no morís, com sia açò que la desamor sia mort, e l'amor sia vida*.

11. No obstant que la majestat de Déu omnipotent se tractava del modo que he referit, la majestat de Cristo se descobrí en el cor, ab un modo molt disfressat, perquè aportava la cara molt cuberta de cabells, que no la podia veure de nigruna manera. I ab quantes diligències jo podia fer (si bé són molt poques) no podia alcançar que se descobrís aquella santíssima cara, més hermosa que molts sols. I tenia tanta pena com veia aquesta novetat en mon amat i volgut espòs Jesús, que sempre estic mirant i contemplant ab tanta claredat i llibertat, veure'l ara ab la cara tan cuberta, no és possible poder explicar la pena que sentia, sols el qui la dona sap quan gran és i en quines ànsies posa lo Amic. Veritat és que estava molt rendit i molt content que se fes en tot la sua santa voluntat, i que si era son gust tenir-li abscondit aquell mirall més hermós que quantes coses criades hei ha, on ell sempre se solia mirar, estava molt prompta per fer la sua santa i verdadera voluntat.

12. No que pogués deixar de sentir unes penes molt grans, qui no sols penetraven el cor a lo Amic, sinó que pareixia que tot lo desfeien a la presència del seu Amat. I aquest era el major contento que tenia, desfer-se tot per dar gust a lo Amat, i no més. Quan mon Amat fonc servit, donà a entendre a lo Amic que aquestes eren unes notícies que li dava perquè conegués què cosa era *lo Amat desamar a lo Amic*. No puc dir més, sinó que ell, per la sua gran misericòrdia, no deix experimentar a níguna ànima lo que diuen estes paraules *Si et desamava lo teu Amat*, que sols jo d'aquest <sic> senyes que m'ha dades, perquè entengués alguna cosa de lo que és *el desamar*, me causà tanta pena, que sols ab la sua gràcia se podia passar. Ja la'm donà, gràcies an el Senyor (si aquesta pena és tan sentida i tan amarga de passar, ab tot que per mi era molt suave, basta que fos penar i que venia de la sua mà). Quina deu esser la pena tan pesada i tan gran per una ànima quan ell del tot l'arriba a desamar?

13. Oh desdixada ànima, la qui caurà en tal dissort, no se perdrà sinó per ella. I certament trob digna de plorar que hei haja ànimes tan posades en si mateixes, que per fer la sua pròpia voluntat, s'olviden d'amar a son creador, ab què obliguen lo Amat a *desamar-les*. Valga'm Déu omnipotent, què cosa tan trista és aquesta! Perquè mai les tornarà a amar (dic d'aquelles desdixades ànimes qui arriben a lo Infern) que com jo he vist què és lo Infern, la major pena que tenc és que aquestes ànimes mai més amaran ni alabaran al Creador. I com jo voldria que totes les ànimes sempre cantassen *Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto*, per açò sent tant que siam tan locos que nos descuidem d'amar a nòstron amat Jesús, qui después de tantes fineses, que havia obrades per bé de los hòmens, volgué a la fi morir per amor i d'amor.

14. Bé puc dir jo ab molta veritat que som la més loca de totes, perquè a vista de tantes gràcies, tan rares i tan particulars, com ell me fa, estic tan atràs de la virtut i tan descuidada, que plàcia a sa divina Majestat que, per la sua gran misericòrdia i pietat infinita, se servesca de deixar-me començar a servir-lo. I per la sua mort i passió, ab totes veres li suplic, que los pocs dies que em donarà de vida, los me deix emplear tots en dar-li gust, amar-lo i sempre més amar-lo. I ab tot açò que em tenia tan penada i mortificada per no descobrir-me la sua hermosa cara, com el seu amor és tan gran, me volia aconsolar d'aquesta manera, que me descobrí aquella prenda tan hermosa santa Maria Magdalena de Pazis (f. 391), en què volia que m'alegràs. Molt m'alegrava, a dir la veritat, basta que fos una ànima tan amada del meu Amat, qui sempre lo alabarà. Ab tot açò, no em remediava les penes i ànsies en què estava, perquè no basten hermosures per grans que sien, que puguen suplir l'ausència d'aquesta divina cara. I així tot li era més penar i més desitjar amar.

15. Me descobrí també en el cor, ont ell estava, un jardí molt ameno, a ont hei havia moltes coses hermoses i belles. I volia que jo em divertís a mirar-les i contemplar-les. És veritat que eren hermoses sobre manera, i totes me representaven el meu Amat, però com no eren el meu Amat, ni eren tan hermoses com ell, no satisfieien totes el desig a lo Amic, i sols una, que se'n reservava, aquesta el feia penar perquè era més del seu gust. És veritat que no li privava el poder-lo mirar, però açò lo enamorava més, i més lo feia *insensar*.¹²³ Com la majestat del Pare celestial veia totes estes coses que passava lo Amic, li digué: «Qui trobaràs tu *més insensat per amor* que lo Amat?» No que ell estigués *insensat*, ni

---

¹²³ Amb el sentit de 'tornar més insensat' o 'sense sentit'.

heu pogués estar, sinó que (al parèixer) en moltes ocasions demostrava *estar insensat*, i en particular (me digué) la nit que patia tant, quan li posaren el vel sobre los ulls, que fonc una ferida tan gran, que li penetrà el cor.

16. Què acció podem veure ab què demostràs més mon Amat *estar insensat per amor* que aquesta? Un senyor i rei de tan alta majestat deixar-se tractar tan vilment i infamement, no podia arribar a més, però no me n'espant, perquè tenia amor, i era el més gran amor que hei haja hagut ni per a sempre hei haurà. I com és propiedat de lo amor que, si li donen lloc, no és possible pensar a ont arribarà, i com ell podia i volia, per aquesta causa amà tant i per a sempre amarà. Plàcia a sa divina Majestat que per més glòria sua, nos deix aprofitar d'aquest amor tan gran que nos té lo Amat, per més servir i amar-lo, amèn.

17. Gran fonc l'ensenyança que me donà el Pare celestial en el modo com amava mon amat Jesús a son Amat, qui era el Pare celestial i lo amat del Pare celestial, qui és el Gènere humà. I com més el Gènere humà *lo desamava*, i com ab més crueldat lo tractava, aleshores mon amat Jesús *més lo amava*. I deia'm: «Filla, *perquè no moris* d'aquella mort tan desdixada, ab què moren tots aquells qui no amen a son Creador». A tal punt m'haveu arribada, Senyor, ab l'ensenyança que m'haveu dada, que em som quedada absorta i més agradada de mon Amat. I així, no diré altra cosa, sinó que tota som sua, sense més remissió. Vida de la mia vida, què voleu de mi que molt bé sabeu que per mi és morir no poder-vos amar. I, si és a gust vostro, ja que no puc complir aquest desig d'amar, voldria ser tan ditxosa de poder morir d'aquest desig, per més alabar el qui viu en mi.

18. Admirada estic de veure el desatino d'amor en què estava lo Amic mirant el seu Amat en aquest disfràs qui durà més de dos dies! Ja pot pensar V.M. quant llargs m'apareixerien, ab tot que, per la sua gràcia, mai surtia d'ací: *Fiat voluntas tua*, i de tot lo que obrava el Senyor en mi. L'obra més digna de ser alabada (si no m'engany) és que, estant jo en tantes ànsies i penes, i per altra part no faltaven tribulacions i algunes persecucions (gràcies an el Senyor), (no eren tantes com ne desig passar per dar-li gust) per lo Amic passava un riu de pau i de tota quietud. I no sols un riu sinó un mar molt gran a ont ell tot se negava, de tal modo que no hei ha ploma qui puga escriure lo que passava lo Amic. No obstant açò (assistida de la divina gràcia) diré jo lo que serà gust del Senyor.

19. Passà d'aquest modo que restà la part inferior tan quieta, com si no habitàs en mi, i l'ànima tan senyora i descansada, que no tenia altra cosa que fer, sinó amar el qui tant la regalava i recreava. Ab un exemple m'explicà mon Amat, aquell senyorio tan gran que l'ànima tenia, d'una senyora que té molt criats i criades tan rendits i empleats en lo que tenen obligació, que no obstant que són molts, no té ella níguna cosa que aquietar ni ordenar a la sua casa, sinó mirar i gosar d'aquell bé en què la sort l'ha posada, que nígú d'ells a la sua presència, s'atreveix a desmandar-se de modo ningú. Just a la lletra, així estava aquesta pobra ànima mia, molt quieta mirant la casa tan sossegada, que no hi havia cosa que aquietar ni que ordenar. I així gosava del senyorio tan gran en què estava. Bendit sia el Senyor qui li havia donat aquest sossiego tan gran, que no és possible poder-lo explicar.

20. Quan ella es veia ab tant de regalo que ningú de la casa veia lo que ella obrava perquè, per la quietud que tenien, podríem dir que tots dormien. Com aquells incendis d'amor que tenia no la deixaven dormir, antes bé l'arribaren a tal punt, que no podia dissimular a lo Amat el sentiment que tenia de no poder-lo amar. Aquí mateix ab unes flammes de foc

qui l'abrasaven i ab uns extrems molt grans començà a dir: «Ara, que ja tenc la casa sossegada, vull donar una vuelta buscant amar a mon Amat.» Les accions que feia dels braços la desatinava del tot, al fin volia sortir per anar a buscar lo que ací no trobava, que era aquell modo d'amar (que diu lo Amic) *per tal que no moris*. I encara que *lo Amat la desamàs*, no per això deixaria ella *d'amar* i sempre *més amar*. I no li bastava lo que he dit, que encara feia moltes més diligències per anar a convidar i exhortar a totes les ànimes del món que m'assistissen i que totes juntes amàssem el meu Amat, qui me tenia tan cativa que ni per un instant me podia apartar d'ell. I com veia que no podia arribar a lo que desitjava, no sabia per ont pendre per alcançar aquest *amar*. I la veritat és que tot quant jo intentava era medi a lo Amic d'estar més *insensat per amor*, i jo diria sempre *més insensat per no poder amar*.

21. De tal manera estava *insensat* que, quan me n'anava de la presència de Cristo sacramentat, no sabia caminar i me quedava en peus, en tant que la mare Piora m'hagué de manar que me n'anàs. En el mateix instant, ab ajuda del Senyor, l'obeí i me llancí a los seus peus i li demaní perdó, que com som tan flaca, sempre tinc temor d'enutjar-la. (El Senyor m'assistesca per la sua gran bondat) d'ont pot pensar qui¹²⁴ en deu estar lo Amic, en aquesta ocasió, tot encés i abraçat, que se consumia d'amor. Sia tot per alabar i glorificar el creador de totes les ànimes. Amèn.

22. No puc deixar, per més glòria de lo Amat, de referir una cosa molt particular que obrà el Senyor, quan escrivia en aquell altre plec l'ensenyança que el Pare celestial me donà del modo ab què lo Amat, Jesús, amava el seu Amat, que és també el Gènere humà. I fonc que en un instant el Pare celestial me tirà tan fortment, que tota m'elevà i me pujà a la sua Pàtria celestial. I me descobrí a lo seu santíssim pit a la majestat de Cristo, qui tenia el pit ubert, i se veia el seu santíssim cor, un incendi de foc tan gran, que no és possible puga pensar lo que és el qui no el veu. I el Pare celestial me digué que era molta veritat lo que jo havia escrit, que com el Gènere humà, *amat* de Cristo, *el desamava*, la majestat de Cristo més *amava* el Gènere humà. I que si era possible, i ell li donàs lloc, tantes vegades com el pecador perdia la gràcia, tornaria ell a patir totes les penes que havia patides ja. I si més podia, més patiria. I *quan lo Amat lo desama*, Ell lo *ama ab més gran amor, perquè no moris* tan desdixadament com Judes i molts altres *per desamar a lo Amat*. No que Judes lo tingués per Amat, sinó que Cristo l'hei tenia a ell, com nos ensenyà en lo Hort, que li digué: *Amice ad quid venisti*.

23. Altíssim i etern Rei, què diré de la vostra gran i infinida bondat? Que com més mirava aquell santíssim pit, més descobria en el cor de la majestat de Cristo uns incendis de foc del divino amor, qui lo abrasaven que no és possible poder pensar ni entendre aquell amor tan gran que tenia a son Amat (qui eren les ànimes redimides ab la sua preciosíssima sang). Fins a ont arribaria de fer-li gràcies i sempre més gràcies molt particulars com feia a lo Amic, que el tenien *tan insensat per amor* que no sabia lo que havia de fer com se veia tan afavorit de tota la santíssima Trinitat i de Déu omnipotent. I així vinguí del raptó dient: *Benedicamus Patrem et Filium cum Santo Spiritu. Laudemus et superexaltemus eum in secula*. No veu quines obres tan grans obra sa divina Majestat ab una pecadora tan gran com som jo? Ab tota veritat li dic que, de tanta confusió que tinc, no sé lo que poder dir, sinó que se faça la sua sancta voluntat. I que V.M. se servesca, per les llagues de

---

¹²⁴ Escriu 'quin' però hem optat, pel sentit de la frase, per la forma 'qui en'.

nòstron espòs Jesús, de dar-li gràcies per mi, suposat que jo estic tan obligada i som tan tarda en correspondre a la mia obligació. El Senyor me perdon i sia bendit i alabat de tots per a sempre. Amèn.

24. Vigília de l'Ascensió del Senyor estava jo en el cor que dèiem lo ofici, i se serví mon Amat, per la sua gran misericòrdia, de tirar aquella cortina qui tan cruelment turmentava lo Amic cobrint l'hermosíssima cara que ell sempre voldria mirar. Qui podrà dir el contento i l'alegria en què lo Amic se trobà, quan se descubrí aquell divino sol tan hermós que no tenia par. Apareixia que no heï havia cosa qui pogués aturar el sentiment que el seu cor tenia, les llàgrimes que desrremava, el desatino en què estava, i un mar de foc qui el cremava. I apareixia que del contento i amor que tenia s'havia d'esclatar. Ab aquest terme heu he dit, perquè arribava a tal punt moltes vegades, que pensava i esperava que el pit reventaria del tot i que el cor sortiria, i esclataria de tan gran amor que tenia a lo Amat, i del contento tan gran que gosava a la presència de lo Amat, qui havia tirada la cortina ab què tant havia penat.

25. Ja no poguí tenir-hi més, i ab veu que tota via la podien sentir, interrompí ab aquestes paraules *Dominus meus et Deus meus*, més penes i moltes més, si és vòstron gust. I més forces i més mortificacions, que estic prompta per a fer la vostra santíssima voluntat. (No és de les menors mortificacions que té lo Amic, la de redundar exteriorment les gràcies tantes que lo Amat li fa). (No que jo vulla més que dar-li gust en tot. I com veig que heu vol així, ho pas ab gran contento). Una germana suspirava per una part i altra per altra part, al fin que tenien gran compassió i llàstima d'esta pobra pecadora, que veien en tal ímpetu que les feia admirar. I no per això em cansava de dir moltes vegades al meu Amat: «Jo el tenc i no el deixaré.» I que si ell tenia gust *de desamar-me*, que se fes la sua santíssima voluntat que molt més ne meresc jo, però que jo deixàs de tenir-lo, de mirarlo, de dar-li mil abraços, que dic jo mil, tants que no seria possible poder-los comptar, i de tenir tant de col·loquis amb ell, com lo Amic sol tenir, que haver-los de referir seria mai acabar. I per abreviar li diguí moltes vegades ab gran sentiment del meu cor, i que d'açò no me'n podia privar de modo ningú, que encara que ell tingués gust *de desamar* a lo Amic, no per això *deixaria de més amar-lo, per tal que no morís, com sia açò que la desamor sia mort, e l'amor sia vida.*

26. Estava lo Amic tan unit, tan lligat i regalat en son Amat, que vivia i moria (ja diré com en son lloc) i de tot lo que gosava, la finesa que havia feta de tirar la cortina, qui tant me feia penar (V.M. tindrà molt que perdonar-me) me tenia tan prendada i absorta, per la gran hermosura que veia en mon Amat, que no em podia detenir encara que volgués. Perquè les ferides d'amor no donen lloc, antes arriben lo Amic a tal estat, que li apareix ja que tot li està bé en matèria de més amar, mirar i abraçar el seu Amat. I li parla de modo que ja no mira si la veuen o no la veuen, com si açò fos una cosa llana, de què tots passen per ací ont ella se veu tan encesa i abrasada d'amor, i molt empenyada *a amar i més amar* encara *que la desamàs el seu Amat.*

27. No veu el poder de lo Amat quant és gran i molt digne de ser alabat? Una cosa com aquesta que lo Amic sentia tant, que la ferida de lo amor lo haja arribat a tal punt que ja no repara en niguna cosa si li està mal, i sols té l'atenció com podria amar i més amar el seu Amat. A molts apareixerà una locura la mudança que ha feta lo Amic, i no és tal, encara que jo no puc negar que no fos una locura molt gran. D'aquesta manera, que molt

que estigués loco lo Amic, *si estava insensat per amor*? Perquè aquestes dos coses van tan juntes que a ont ne trobaran una trobaran l'altra, i així el qui està *insensat per amor* també està loco per amor.

28. Així estava lo Amic en aquesta ocasió que com se veia tan senyor de lo Amat, que no tenia cortina ni etiam, níguna cosa qui lo impedís de mirar-lo, tenir-lo, abraçar-lo, gosar-lo, amar-lo i alabar-lo, i beneir el seu santíssim nom, no parava de dir-li: «Jesús que sou Déu, Jesús que sou hermós, amable, suave, benigne, amorós. Al fin sou tot misericòrdia en los pecadors, i com jo som tan gran pecadora, com més gràcies me feu tinc ab molta més claredat present la mia vilesa i maldat, que és tan gran que millor meresc jo lo Infern, que tots aquells qui hei estan. I així vos suplic bé, consol, refugi, alegria i amparo de la mia ànima, Jesús amat del meu cor, que em perdoneu per la vostra gran i infinita bondat, que encara que vos he ofès gravement, propòs ab la vostra gràcia de primer morir que pecar.»

29. Jo tenia el cor qui tot se desfeia de tanta pena que tenia d'haver ofès aquest divino i celestial espòs de la mia ànima, que jo gosava esplèndidament. I com més lo mirava més pena tenia. I així li deia: «Aquest Senyor tan gran he ofès jo tantes vegades? Ah¹²⁵ pobra de la mia ànima, ell no obra així com jo mereixia sinó conforme ell és.» I per això feia fineses tan grans, que sols aquestes paraules *Filla jo me'n vaig*, les me digué moltes vegades i ab uns donaires, que em feia desatinar. I com que se volia partir i la resposta que jo feia era que, si se n'anava me n'aniria, i si se quedava, em quedaria, i ell tornava a dir: «Filla açò no té remei de modo ningú, ni pot deixar de ser que jo no me'n vàgia a mon Pare celestial.» I jo lo mateix diguí que, si se n'anava, me n'aniria i, si se quedava, del mateix modo em quedaria. Perquè jo no podia estar un instant sens la sua companyia, i així, que no podia anar-se'n, perquè lo Amic no hu volia, i primer elegiria el morir, que consentir en tal cosa.

30. Prosseguí d'aquest modo tot aquell dia i lo endemà, que fonc la festivitat de la sua santíssima Ascensió. I estava tant despàcio¹²⁶ assentat en el cor. Encara que deia que se n'havia d'anar, no em donà a sentir tal pena, antes bé em deia: «No tengues temor, que som el qui som, el qui som estat i sempre seré.» Aquest modo de parlar i la familiaritat ab què ell se comunicava, me feia perdre el poc judici que tenc, i era menester una gràcia molt particular per no acabar la vida del tot en les misericòrdies tantes que me comunicà. Que com les mir i veig que són tantes i tan grans, m'ha aparegut passar en silenci lo demés, perquè no se pot explicar. I així bastarà dir que estava *lo Amic insensat per amor*.

31. Lo que lo Amic no podrà dir esta gràcia que lo Amat li féu nos ho ensenyarà. El divendres dins l'octava de l'Ascensió, per l'oració a mitjanit lletgiren de la preciosa i hermosa llaga del santíssim costat de la majestat de Cristo, i per mi sentir aquestes paraules eren unes ferides, qui em penetraven el cor. Jo em trobava molt indigna de mirar-la, quant i més d'adorar-la i habitar en ella, però com la sua bondat és tan gran, en el mateix instant ja em féu veure en la Pàtria celestial, en el seu costat una llaga qui venia a esser un mar tan gran, que no tenia par. Però com ne podria tenir, si era tota la glòria i la divina essència, i sinó diguen-me què cosa més bella ni més hermosa se podria trobar?

---

¹²⁵ Escriu 'ha'.

¹²⁶ Escriu 'de espatio'.

32. Oh ditxós Amic, si podia descobrir aquesta noblesa tan gran que ell gosa ab tanta claredat a totes les ànimes! Quant seria gran el contento i alegria que tindria el seu cor, per esser la veritat que té tanta pena quan considera si hei ha alguna ànima qui no entenga què cosa és aquest mar, que no és possible poder-la explicar. Perquè quan veu aquesta riquesa tan gran, és molt gran el desig que té que totes les ànimes les començassen a gosar en aquesta vida *per més amar el meu Amat encara que ell nos desamàs*. Per què quina ànima hei hauria sinó jo, si rebés els favors que ell me fa, qui no fes impossibles per amar i sempre més amar a lo Amat? Ah pobra de mi, que dec molt i puc satisfer poc. Jo confii en la preciosa sang de mon espòs Jesús que tot ho satisfarà, suposat l'ha desremada per mi.

33. Que pens V.M. què puga dir jo la gran confusió que tenia, quan descobrí en la santíssima llaga aquell mar de tota felicitat i suavitat? No la puc dir de modo ningú, perquè entraren allí lo Amic i li posaren un vestit tan bell i hermós, que no es pot pensar. La color que tenia era vermella i tenia moltes ubertures. I lo Amat me digué que los Amics qui arriben *a estar insensats per amor* estan en aquell mar. I la roba hermosa de què els vesten, ab la color vermella, significa que són màrtirs d'amor; i les ubertures, les ferides que reben d'amor. (Molt bé ha dit mon Amat, que són màrtirs d'amor, perquè ell totes les coses diu bé, i així les que trobarà V.M. que no estan bé, que seran moltes, són les mies). I ara, si jo heu havia de dir, diria que són <sic> màrtir d'amor, i que és un martiri prolongat, qui dura tant com dura la vida.

34. (f. 395) Que ben empleat és qualsevol treball que puga passar una ànima, sols per arribar en aquest refugi de los Amics, *qui estan insensats per amor*! Així ho digué lo Amat que aquesta santíssima llaga és el refugi d'aquets Amics. I no content d'haver obrat tot lo que tinc referit, no obstant que, si volguessen explicar lo adorno en què havien posat lo Amic i lo que ell gosava de la divinitat, no bastarien moltes plomes per poder-ne dir la menor part. (Ara consider què podré jo dir qui som tan ignorant) fonc tan gran el seu amor que no li bastà un mar, essent veritat que era molt gran, sinó que li'n descobrí un altre molt més gran, a ont se descobria molt més la divina essència, i una infinidat de coronas que d'hermosura no tenien par. I lo que més m'admirava, que del primer mar a ont estava lo Amic, que casi li apareixia que no hei havia més que gosar, el prengué lo Amat ab molt gran amor, i el posà en aquest mar més gran i més bell. I prengué una d'aquelles coronas i, ab gran contento, la posà a lo Amic. Bé dic jo doncs quan dic, que li podem dar l'enhonorabona per la ditxa tanta que té d'estar tan unit ab son Amat, i gosar un tresor, el més ric de quants n'hi ha, fins a veure's coronat de la sua santíssima i poderosíssima mà.

35. Què diré omnipotent Déu de la vostra gran bondat? Que haveu posat lo Amic tan ricament adornat, que nigú qui el ves lo coneixeria. I no trobava jo aquesta ditxa la major que ell tenia, encara que era molt gran, sinó aquella llibertat tan gran ab què jo el veia, que gosava de la divina essència, sens tenir niguna cosa qui lo impedís. I gosava tant com volia, i del modo que volia el seu Amat. I tan amat del meu cor, que ara actualment és un forn de foc qui crema, ab unes flames com aquelles que lo oli quan lo posen en el foc. Que he de mester gran gràcia del Senyor per poder-ho sustentat, i poder perseverar en l'obligació de l'escriure. El Senyor ho vol així, tot ve de la sua santíssima mà. És molt a mon gust, *Benedictus Deus in donis suis*. Lo que voldria és que tots sempre lo alabàssem i li dàssem gràcies de los donatius tants, que dona lo Amic.

36. Quan lo Amic se veia tan afavorit, si hagués poguda tenir pena, l'hauria tinguda i gran de veure que lo Amat tenia tantes corones aparellades per los Amics, i que fossen ells tan descuidats, que no les volguessen gosar. Açò és de tenir llàstima an aquestes ànimes, qui no procuren aquest bé tan gran. No puc pensar que sia la causa, sinó que no saben ni coneixen el tresor que perden quant gran és. I que per això viuen descuidats, rient i folgant, sens tenir atenció an el bé que perden per sa culpa. Perquè si obrien els ulls, mirant i pensant, què cosa és lo Amat, jo los assigur, ab la gràcia del Senyor, qui tot ho pot, que prest veurien tot aquest descuit i contento tan desdixat convertir-se en llanto i sospirs i ànsies de cercar-lo, per amar-lo i servir-lo, per ser ell qui és i no per altre interès, encara *que lo Amat los desamàs*.

37. Molt lluny trob jo *que està lo Amat de desamar a los Amics*, perquè me digué que aquella primera mar era el refugi de los Amics, *qui estan insensats per amor*. I aquella segona mar, tant més bella que la primera, ont ell posà la corona a lo Amic i li'n restaren tantes, era el refugi i habitació de los Amics, *qui amen per tal que no morissen*. I a los qui arriben aquí, el mateix instant los posa ell una corona de les que tenia tantes. *Benedicam dominum in omni tempore, semper laus eius in ore meo*. No tenc més que dir, alabem-lo sempre, que com veig unes fineses tan grans, no puc dir sinó que és Déu, admirable i tot amor. I així lo que jo no sé dir, molt bé crec que heu entendrà V.M. ab la gràcia del Senyor.

38. Quan jo em veia ab tanta ditxa, no em cansava d'encomanar totes les ànimes i totes les necessitats del món an el Senyor. I en particular, aquestes qui per amor de lo Amat me fan tanta caritat, que bé és obra de caritat molt gran cuidar d'aquesta pobra ànima, i posar los ulls, ab tan gran treball, an aquestos escrits tan mals, que sols per amor del Senyor, se poden passar i tolerar les mies imprudències tan grans, sinó que com són ànimes qui desitgen tant dar-li gust, no les espanten treballs per grans que sien, antes bé, em tenen tan edificada com les sent parlar ab tanta paciència, valor i constància (que com a mi m'agraden les ànimes qui tenen molt gran valor) no puc deixar de dar gràcies an el Senyor i alabar-lo.

[A peu de pàgina, i escrit amb lletra molt irregular i inclinada a la dreta: He vist el plec 29. Dialogació i càntic d'amor núm. 62. No tinc cosa que notar. Sor Anna Maria del Ssm. Sagrament.]

39. Estava jo en aquest rato tractant ab mon Amat d'aquesta obra, i suplicava-li, com tenc dit, que los assistís a tots. I ell me respongué que lo amassen ab una pura i senzilla intenció, així com lo Amic *amava per tal que no moris*. *Com sia çò que la desamor sia mort, e l'amor sia vida*. I ell los assistiria, més me digué: «Filla, jo t'ho dic del sacrari i del teu cor, que no tenen en què reparar ni tèmer, aunque tot lo Infern (que ja fa tot lo que pot) se gir contra ells, perquè és obra a mon gust.» I no deixà mon Amat de descobrir-me estes ànimes de modo que m'alegrà molt. Gràcies li sien fetes de tot, ab què sia alabat i glorificat de tots per a sempre. Amèn.

40. Quan vingué el matí, el meu cor no tenia sossiego de voler més amar lo Amat. Me n'aní a una tribuna, i quan anava pareixia que ninguna cosa me podia aturar, sinó el que jo volia amar. I quan fonc a la tribuna davant la sua presència, me prostí a los seus santíssims peus, deixant-me tota a la sua disposició. I oferí'l a ell, ab totes les sues penes i lo amor ab què volgué sacramentar-se per nòstron bé, a la majestat del Pare celestial, perquè es

servís per aquest medi de perdonar-me i donar-me gràcia per més amar-lo i unir-me més amb ell, i sempre més unir-me. I fonc tan gran la sua benignitat, que en breu temps me descobrí l'ànima, qui estava tan unida en Déu nostro Senyor, que no podien dir que fos l'ànima, sinó del modo que pot esser, que era Déu per la unió i transformació tan gran en què l'havia posada. Bendit sia el Senyor. I me digué ab molta claredat: «Tu ets esposa de mon Fill i l'esposa ha de ser igual ab lo espòs. Jo per açò t'he posada com si eres ell mateix. No se pot veure a més una ànima, que estar tan unida en Déu, que aparega el mateix Déu.» Així em trobava jo per la bondat del Senyor.

41. No li bastà tot açò, que encara em digué que em volia dar la comunió (no pensava jo en tal cosa de modo ningú). I volgué que em confessàs amb ell. Jo em confessí de la mateixa manera que me confés en V.M. Com la sua sabiduria és tan gran, molt bé sabia ell una aflicció que jo tenia molt gran per temor d'haver-lo ofès. I com tenia tan bona ocasió, me'n confessí amb ell, perquè era la cosa qui em dava més pena d'aquesta confessió. I així li diguí: «Senyor, jo m'acusa que m'han demanada una cosa, que molt bé la sabia jo. Con todo esso m'aparegué que no convenia per glòria vostra dir lo que era. I així en la intenció diguí que no hu sabia per dir-ho, no obstant això tenia tan gran cuidado, si hauria dita mentida, que no podia reposar. Me perdonareu per la vostra gran bondat la falta que puc tenir en esta matèria i en totes les demés. Ja sabeu quant gran és la mia maldat, que en tot tinc tantes faltes, que no bastaria el temps per haver-les d'explicar, com vós sabeu. Per los mèrits grans vostros les me vullau perdonar.»

42. Me donà per penitència el càntic *Nunc dimittis servum tuum domine*, i el psalm 48 *Domine dominus noster, quam admirabile est nomen tuum, in universa terra*. I me digué que el càntic *Nunc dimittis* me donava, perquè ab molta veritat podia dir jo, que el tenia i estava en mi. I el psalm, perquè ves quant és admirable el seu nom. Així és, i així mateix és el seu poder, no hi tinc reparo ningú gràcies an el Senyor. Volgué després que em prostàs en la terra per dar-me l'absolució (baix lo Infern me fora jo prostada de confusió). Quan ell digué que em prostàs a la terra, fonc en tal imperi que el mateix punt me prostà i me donà la sua santíssima i suavíssima benedicció. Diguérem la penitència (més la deia ell que jo, i acabada, ordenà una hermosíssima i solemne processó).

43. La primera qui assistí en aquesta funció era la mia gran senyora, Maria santíssima, el gran pare i patriarca sant Domingo, sant Pere màrtir, sant Juan evangelista, aquell gran amic meu, sant Marc, i el beato Ramon. La majestat de Cristo volgué que el pare sant Domingo prengué una hòstia del sacrari per dar-me la santa comunió, que encara que allí estaven los dos evangelistes, volgué que ell com a pare fes aquesta funció. Partí aquesta processó ben ordenada, i sant Pere màrtir aportava la creu. (Molt a son lloc estava en mans d'un màrtir la creu). Jo la mirava i veient que no estava en ella la imatge de Cristo crucificat, luego diguí: «Senyor, a mi m'agrada molt creu en Déu, i en aquesta jo no vos veig?» En el mateix instant, se descobrí ell en l'hòstia que m'havien de dar, enclavat en lo abre de la santissa <sic> Creu, i me digué que com espòs no podia deixar d'assistir en aquella funció.

44. Molta era la confusió que jo tenia. Tanta era que no la puc dir. Com veia tanta grandesa i jo tan indigna, comencí a dir: *Agnus Dei qui tollis peccata mundi misserere nobis*. També deia: «Senyor no som digna que vostra divina i soberana Majestat vinga an aquesta pobra ànima, plena de tota misèria i ruïndat.» Ab tot això tenia gran confiança en la sua

preciosíssima sang, que no m'havia de faltar, i que m'havia de preparar per reber-lo a son gust. Partí la processó del sacrari cantant *Pange lingua gloriosi corporis misterium*, i en el punt que arribaren, me donà el pare sant Domingo la comunió. I entonaren i cantaren tots el *Te Deum laudamus*.

45. Com mon Amat m'havia dit: «Ja has rebut el meu cos, ara rebràs la mia sang», molt prest complí la sua paraula, perquè quan digueren el vers *Te ergo quesumus tuis famulis subveni, quos precioso sanguine redemisti*, obrí una llaga molt hermosa en aquell cor que m'havia pres, que era aquell tant del meu gust que m'havia dat el Pare celestial. I reclinant-me a ella, volgué que jo gustàs aquell divino i celestial licor, que era la sua preciosíssima i suavíssima sang. No sé si seria millor passar en silenci los efectes que causaren a lo Amic aquets regalos tan grans, que li féu lo Amat per la sua gran bondat! Perquè trob impossible que jo els puga referir. Molt de temps passí en una gran suspensió i lo demés en uns incendis d'amor, que tota m'abrasava, com si del tot m'havia de consumir, que si ell no m'hagués dada una gràcia molt particular, del tot acabava la vida. I molt més quan me digué que tot açò havia fet pel gust que li donava lo Amic, quan deia *que amaria per tal que no moris, com sia açò que la desamor sia mort, i l'amor sia vida*.

46. Molt bé podria dir lo Amic que lo amor és vida, perquè lo amor qui el matava li dava la vida. Perquè com més amava, més pena sentia i entonces se pot dir que més vivia. Gràcies an el Senyor, qui heu disponia així. I passat tot açò fonc ja hora de prima, diguérem-la per alabar més al Senyor, i lo que jo passava per encubrir-ho a les germanes no és dicible, però com no hu disponia el Senyor de balde ho procurava perquè feia el cor tal sentiment i moviment, que era cosa rara i molt particular. I no hu trob molt que tenint tanta grandesa i majestat, estigués en tal desatino, que tot se desfeia a la sua presència, ab tal vehemència que volia esclatar-se per més amar a lo Amat. Quina ditxa seria aquesta per a mi tan gran? Ab tot açò no vull més sinó que se faça la sua voluntat en tot.

47. Bé pot pensar com passaria jo aquest dia. Li assigur que el passí en tanta profunditat que no se podia deixar de veure, que tenia jo alguna cosa molt particular. I és així, perquè no podia tenir-ne de més bella, més hermosa i més gran, que tenir a mon Amat en tantes fineses que obrava, que no és possible poder-les explicar. Lo qui em té afligida és les poques gràcies que jo li sé dar. I per aquesta causa li suplic tantes vegades que li don gràcies per mi, i en particular, de lo que diré ara, que si jo tenia modo per saber-ho referir, bastaria per admirar tot lo món. No és voluntat del Senyor que en tinga més. Molt ben fet està, però esper de la sua bondat, que em perdonarà tantes faltes que hei ha mies, i que em darà gràcia ab què podré esmenar-me, perquè voldria fer aquesta obra i totes les demés ab summa perfecció, però com ell ho vol així, tinc molt de gust d'obeir-lo.

48. Quan vingué la tarda después de completes, torní a retirar-me lo més prest que poguí a la mateixa tribuna, ont jo tan llargament acostum tractar ab mon Amat i ell ab mi. I apenes arribada, me posà en major unió i suspensió que la passada, i me digué que no em desconsolàs, que encara no havia començat a fer-me favors i gràcies, i que havia molt de temps, que me tenia destinada per aquesta obra (sia tot per més glòria sua). I em deia: «*Ego sum nolite timere*. Filla no temes, que som ton espòs i ton pare, i mai te deixaré (de niguna cosa visc més descansada que d'aquesta, que mai me deixareu de la vostra santíssima mà, no perquè jo no hu meresca, sinó que vós no hu fareu, perquè sou tan bo). Què penses tu que vol dir: *com sia açò que la desamor sia mort, i l'amor sia vida*. Aquell

desamor que té lo Amic a si mateix i les demés ànimes és mort, perquè moren totes les coses de la part inferior, qui poden impedir lo Amic. I aquell amor ab què m'ama a mi, és vida.» Oh felix amor i ditxosa vida que tindrà aquell qui amarà per amor, sens nigrun interès, sols per ser ell qui és i no més.

49. Arribaren a tant les gràcies que lo Amat me feia, que volgué presentar lo Amic an el Pare celestial, i deia: *Filiae Hjerusalem venite et videte martirem cum corona, qua coronavit eum dominus, in die solemnitatis, et letitiae alleluia*. Aquesta fonc una de les coses que més m'admiraven, però encara n'hi hagué moltes més, perquè posà lo Amic en tan gran unió en Déu, que jo no el podia conèixer de modo ningú, perquè no veia sinó Déu. Al fin era obra de la sua mà i l'havia posada en tanta perfecció, que no hei havia més que mirar. Encara el volgué regalar més, perquè el posaren a la mà drete del Pare celestial, i deia: *Astitit regina a dextris tuis, in vestitu deaurato, circumdata varietate*. I és tanta la variedat d'adornos ab què sa divina Majestat lo havia adornat, que sols el qui los hi havia comunicats pot dir lo que eren, perquè són de tan gran estima i valor, que val més un instant de gosar el menor d'ells, que tots quants regalos hei ha en el món, encara que n'hi hagués sense fi. Ja veu quant nos importa posar tota l'atenció en fer lo que diuen estes paraules *com sia açò, que la desamor sia mort, e lo amor sia vida*, de què gusta tant el Senyor. Benaventurada l'ànima qui tindrà *desamor* a si mateixa, que prest morirà quant a la part inferior, i encontrará aquell *suave amor qui és vida* sense fi. Ah pobra de mi, quant poc sé morir. El Senyor me faça gràcia que em tinga molta desamor a mi, per tenir molta amor a lo Amat. Més, si era possible, que ell no se'n pot tenir, i tot per més servir-lo sense fi. Amèn.

50. Altre dia de l'octava, per l'oració después de matines, lletgírem de com nòstron amat Jesús féu oració en lo Hort. Casi no gos dir que el Senyor me posà en una suspensió molt gran, tota elevada en sa divina Majestat. Perquè com ho dic tantes vegades, tem de haver-lo cansat. Lo alivio que tenc és pensar que és voluntat del Senyor, i que public aquestes obres tan grans que ell obra ab tan gran amor, que no és poca mortificació per a mi, no puc fer més que la sua santíssima voluntat. Fonc cosa tan rara aquesta, que no és molt que tingués lo Amic tan elevat i admirat, perquè veia la majestat de Cristo del modo que estava quan feia oració en lo Hort, com tenc dit. I estava tan inflammat d'amor, que apareixia un foc. En la Glòria veia el Pare celestial, qui ab los seus santíssims braços uberts, rebia i ab gran gust abraçava aquella oració tan fervorosa i rendida a la sua voluntat, que feia la majestat de Cristo. I totes les peticions que feia, que no eren poques, les abraçava del mateix modo. Era una vista aquesta la cosa més bella que se puga pensar, i entenc una cosa, que ànimes qui veurien lo que jo dic, encara que fossen heretges, se compungirien i los causaria gran devoció, quant més a ànimes qui s'aprecien d'amar i servir el Senyor.

51. Així voldria jo que féssem tots l'oració, com m'ensenyà mon Amat que ell la feia, perquè dava tant de gust an el Pare celestial, que sols el contento ab què la rebia, bastava per alegrar tot lo món. No m'admirava que fos tant del seu gust, perquè era ab tota perfecció, basta que fos el Verbo divino fet home, son Fill volgut i amat, qui la feia, sinó lo que em digué que les ànimes qui *se tenen desamor a si mateixes*, l'oració que fan és purament per amor de lo Amat, i aquesta la rep ell del mateix modo essent pures criatures que rebia la de son fill tan amat. I més me digué, que no és dicible el gust que li donen en aquest modo d'oració.

52. Oh ditxosa ànima qui té desamor a si mateixa, que prompta estarà per fer la voluntat del Senyor. Perquè la qui se desama a si és la qui del modo que se pot imitar imita la sua oració, que si bé la miram, la trobarem ab molt gran rendiment a la voluntat del Pare celestial, ab tal desamor que se tenia a si, que no sols se desamava, sinó que se deixava a disposició de los hòmens, que fessen tot lo que tendrien gust d'aquell santíssim cos. Qui foren tan cruels que el posaren de tal modo, lligat, assotat, tot llagues i ferides, i molt menospreciat. Veritat és que la més cruel de tots som jo, qui l'he més deshonrat i maltractat, però confia que em perdonarà per la sua gran bondat i que per ara me donàs acierto per poder dir alguna cosa de l'ensenyança tan gran que me dava en aquesta oració. Bé podeu dir Jesús, amat de la mia ànima, que molt vos costa el Gènere humà, pues que no vos contentàreu en tant de penar, que encara volguéreu donar la vida per ell.

53. D'aquesta manera voldria jo que nos trobàssem totes les ànimes que venint de l'oració, si dispongués el Senyor, que nos donassen una bofetada a la una part de la cara, voltàssem l'altra part dient *Benedictus Deus, in donis suis*, que d'aquesta manera podríem dir que veníem de l'oració (f. 399) i de tractar ab lo Amat. I si aquest efecte vèiem en una ànima, bé podríem dir que ha tinguda oració. I .... ditxosa, que no basten paraules per poder-ho ponderar. I així trob molt que essent los hòmens tan cobdiciosos, no facem impossibles per poder alcançar aquest bé tan gran. El Senyor nos don la sua gràcia i el seu amor, perquè no facem com unes ànimes que ell me digué, que fan oració per alguns respectes o algunes intencions, i diuen que la fan per mi. I elles se busquen a si. (Filla no t'espants, que de tot hei ha). I aquesta oració, no la rep mon Pare celestial, no veus quant són desditxades? Elles mateixes ne són causa, i ab gran treball arriben a ser desamades. Aquesta és la major desditxa i gran nescadat. Gran desditxa és aquesta i digna d'esser plorada, que hei haja ànimes tan desventurades que ab color d'oració vullen indignar al Senyor.

54. Ell me descobrí un paradís molt ameno, a ont veia jo algunes coses molt hermoses, i en particular una creu. I com jo tenia llibertat de pendre lo que volia, lo qui més m'agradà fonc la santíssima creu, que vaig pendre. I com l'am tant, me regalava en ella summament. I vaig veure en la creu un portal molt hermós, i entenien que el qui té la creu, en passar aquell portal troba a Déu (quina cosa tan hermosa i suave és aquesta! Bé sabrà el qui l'ha gustada, que és més del que jo dic!) Passà lo Amic el portal i trobà a sa divina Majestat, qui digué: «Lo mateix és estar en creu que desamar-se a si, perquè l'ànima qui se té desamor a si mateixa porta aquesta creu, que les persones posen gran cuidado en mirar i registrar les sues accions.» I és tanta veritat, que heu experiment així, perquè essent jo tan gran pecadora com som, arriben a tant algunes persones entre moltes, que els tenc llàstima molt gran de veure el treball que passen per mirar-me. Bé creuré jo que hu fan per mortificar-se, però no és poca la mortificació que em donen a mi. Què faran ab aquelles ànimes qui estan a la cumbre de la perfecció, de mirar i cuidar d'elles? Jo creuré que tot és caritat, però bona creu és aquesta com nos ha dit el Senyor.

55. Quan lo Amic fonc passat pel portal, no s'apartà de la creu (gràcies an el Senyor). Antes bé, se quedà molt més arrimat en la creu. D'aquest modo, que antes la tenia, ab los braços arrimada a los pits. I quan fonc passat, tingué la creu a les espatlles, i quedà en ella del mateix modo que lo Amat, crucificat en la creu. I sols tenia una pena, que no en sentia tanta com ne desitjava sentir, si era a gust de lo Amat. El contento que tenia era molt gran, perquè veia que gosava aquell tresor tan gran de la creu. I lo millor de tot fonc quedar-se

en ella, gràcies an el Senyor. Aquest dia sí que se podia dir dia de foc i d'amor, com se veia molt clar per l'experiència, perquè aquella presència (que tinc dit) de la majestat de Cristo, quan feia oració en lo Hort, perseverava de tal manera que no podia dir sinó que tota jo era un abisme de foc qui em cremava vivament. I veia el cor per aquell mar de foc, que aquelles flammes lo feien estar del mateix modo que està i vola una ave per lo aire.

56. En qualsevol part que em trobàs, me mortificava el Senyor, i se coneixia aquest incendi de foc. En el refator el mig dia era cosa de tenir-me llàstima, que los ulls no podien tenir-se de llàgrimes, ab un foc qui m'abrasava i pareixia que s'esclatava i volia sortir de mi el cor. A tal punt era arribada, que tot lo que passava no sé pot dir, perquè sempre augmentava molt el foc. Quan vingué la tarda desrrenclí del tot, i cosa que jo tant voldria encubrir, ja no poguí més de modo ningú, perquè deia: «Germanes, jo m'abràs de foc, jo em crem tota, jo no puc més. Jesús, amat de la mia ànima, si vós no m'ajudau. Déu meu, què voleu de mi? que donar la vida per vòstron amor és poca cosa per mi.» També li deia ab un gran desig: «Donau Senyor llibertat a aquelles ànimes qui estan en el Purgatori, privades de vostra divina Majestat, qui ja no amen sinó per ser vós qui sou, i no són d'aquelles qui diuen que fan oració per lo Amat i s'enganyen, perquè se cerquen a si, que és una desdixta molt gran.» I com jo veia les ànimes del Purgatori, qui ja mai podien deixar d'amar a Déu, per ser ell qui és, tenia tal alegria que si fos estat possible poder patir jo tot lo que elles patien, donant-me lloc el Senyor, heu haguera patit ab gran gust, sols que elles fossen anades a alabar el Creador.

57. Tanta era la pena que tenia d'aquelles ànimes que m'havia ensenyades el Senyor, qui no se tenen desamor a si, i que l'oració que fan per cercar-se a si, no la rep el Pare celestial, que no sé lo que hauria fet, sols per alcançar que n'una ànima visqués així. I com són poques les mies forces, i desconfii sempre de mi, tenint la confiança en los mèrits de mon amat i espòs Jesús, los hi vaig oferir per aquestes ànimes, per les ànimes del Purgatori, i per totes les necessitats tantes que me'n feia veure el Senyor. I així, ell qui pot confiar que heu remedià per la sua gran bondat.

58. (f. 400) En aquesta ocasió me donà un pensament ab un gran afecte de mirar el Senyor, quan lo acompararen ab Barrabàs. I volgué pel seu gran amor, que jo el ves del mateix modo, que era cosa de plorar ab llàgrimes de sang. I me digué: «Filla, ni han pensat ni pensaran mai lo que jo patí en aquesta ocasió, perquè fons tanta la pena que jo sentí, que tot el meu cos brollava de sang.» I jo el veia així mateix com ell me deia, que no caure morta en esta ocasió fons un portentó molt gran que obrà el Senyor. Perquè quan lo Amic descobrí aquella grandesa i majestat, que acomparaven los hòmens ab un home tan vil i desdixtat, el meu cor no hei podia consentir i venia a punt de rebentar sens poder-hi fer més. Al fin tanta pena vaig sentir, que no la puc explicar. I me digué el Senyor: «Açò no és dir *si et desamava lo teu Amat*, sinó dir *que m'havia desamat*. I no obstant açò, quant més me desamava, entonces *jo més lo amava*. Aquí arriba el meu amor.»

59. Oh gran Déu, qui podrà dir les fineses tantes que feu pel Gènere humà vòstron Amat? Que al parèixer, no se cansava de dir-me la pena tanta que sentia, quan se veia en aquestos menosprecios, que de referir-los a veure'ls hei ha molta diferència. Perquè moltes vegades per gràcia sua l'he vist ab penes, però ab tanta aflicció com aquesta, no lo he vist mai. I tot era per amar el seu Amat, qui lo desamava a ell ab tan gran crueldat. Açò bastava per confondre tot lo món i alentar les ànimes totes a desamar-se a si per més amar a lo Amat,

sols per ser ell qui és solament, que d'aquesta manera amaríem ab lo amor qui és vida, i l'oració, qui és vida, seria a gust del Pare celestial i de tota la santíssima Trinitat, a qui oferesc tot lo que faré, que sia per més glòria sua. Amèn.

Glòria Patri et Filio et Spritui <sic> Santo. Amen.

Dialogació i càntic d'amor núm. 63

Demanaren a l'Amic què cosa era perseverança. Respòs i dix que perseverança era benaventurança e tribulació en lo Amic perseverant en amar, honrar i servir al seu Amat ab fortaleza, paciència e esperança.

1. Mon amat Jesús me declarà qui eren aquells *qui demanaren a lo Amic, què cosa era perseverança*. I me digué que eren los seus contraris, los dimonis, qui com veren lo Amic ab tant de fervor que era restat del càntic passat, buscaven i estudiaven de quin modo li podrien entrar, sols que poguessen arribar a tenir tracto ab ell. *I així li demanaren, què cosa era perseverança*, perquè tenen tant de gust de parlar ab les ànimes qui de veres tracten de servir-me, que no tenen un punt de repòs sols que los puguen parlar. No que vullen aprendre cosa bona, ni ensenyar-la tampoc, sinó destorbar-les i impedir-les d'amar a son creador, qui som Jo. Aquest avís pendràs per tu primerament, i després lo entregaràs en mans del confessor, que és lo mateix que estar a ma disposició, perquè el meu intent és que molts s'han d'aprofitar d'aquestes obres. I així no plagues treball nigu, basta que el passes per mi, qui sempre t'assistiré per resistir an aquests vigilants, qui tenien tantes ànsies de tractar ab lo Amic, que no tenien repòs, que se valien d'una cosa molt bona per veure si el privarien d'altra millor, que era una mar de pau que gosava lo Amic lo mateix que goses tu. I com ells, lo menos que poden tolerar és aquesta pau, i com no sabien com anar a lo Amic per poder-lo perturbar i privar-lo d'aquest bé tan gran, per això *li demanaren què cosa era perseverança*.

2. Molt bé restaràs avisada que per niguna via se pot fiar de l'Inimic, ni pensar ni dir, aquesta invenció no la pendrà, sinó sempre vel·lar, perquè ell mai dorm. I per això anaren a lo Amic ab aquesta traça, que sols ab la mia gràcia se'n pogué defensar, i entendre lo que anaven buscant. Jo mai li faltí, perquè el seu intent era amar-me i servir-me, per ser jo el que som i no més. I ara (f. 401) et vull dir una cosa, i la veritat és així, que mai s'enganyarà niguna ànima de les qui fien de mi, i que açò són les majors armes ab què lo Amic resistí, quan los inemics *li demanaren què cosa era perseverança*.

3. *Respòs i dix que perseverança era benaventurança e tribulació en lo Amic*. No és possible dir el modo ab què mon amat Jesús me declarà aquest càntic, sobre aquelles paraules *petra autem erat Christus*. I me digué que no hei ha cosa qui tenga més semblança a la pedra, que és la perseverança i benaventurança ab tribulació. M'explicà moltes excel·lències que té la pedra: la primera, que en el puesto a ont l'ha posada el superior, no se desmanda de modo ningú. De tal manera, que està en el fred i en el calor, en el vent i en el gel, i a totes les inclemències del temps, i sempre la veurem estar, ab molta perseverança.

4. Més me digué, si aquesta pedra és molt pesada i la volen mudar en algun lloc, veuràs tu que s'apleguen moltes persones i en el puesto a ont la volen l'hei muden ab gran treball.

De què entenia jo que l'ànima qui vol poder respondre així com lo Amic, si se troba pesada, i tarda en lo que té obligació, per esser la pedra del nostro natural tan mala de mudar, que desconfiant de nosaltres i fiant-nos dels mèrits de nòstron amat Jesús tindrem molt prest forces per poder-la mudar. Més que si los hòmens volen hermostrar aquesta pedra a força de ferros, van contra ella, que pareixen uns tirans i del modo que la volen la deixen, sens sentir-li dar mai la menor queixa. I si la posen ab gran hermosura i li donen alabances sense fi, no s'exalta de modo ningú, ni menos se desmanda si la maltracten i desalaben, ni s'entristeix ni s'alegra d'una cosa i d'altra, gràcies an el Senyor. No veu que ben posada està en la pedra la perseverança i benaventurança? No se pot trobar millor benaventurança que estar l'ànima així com la posa el creador, ni alegrar-se del bé ni entristir-se del mal.

5. Oh ditxosa pedra tan posada en la perseverança i benaventurança. I no li faltava la tribulació, de tantes inclemències i persecucions, qui sempre la combatien. I ella, ab la perseverança, a totes resistia. No sabríem qui és aquesta pedra per poder-la imitar per més glòria de mon Amat? Tan bella, hermosa, pacífica, humil, rendida, obedient i constant. Al fin, ab tanta excel·lències que no és possible poder-les explicar d'una en una, sinó dir per donar-ho a entendre d'una vegada, que no hei havia perfecció alguna que no la tengués! Qui seria una pedra tan hermosa i de tanta perfecció? Sinó la majestat de Cristo nòstron amat Jesús, *petra autem erat Christus*. Així m'ho digué: «Jo som aquesta pedra que mon Pare celestial ha posada en la terra, a ont estava sempre ab tanta perseverança del modo que m'havia posat. I açò era la benaventurança per mi, fer sempre el gust de mon Pare celestial ab la tribulació.»

6. Me digué el Senyor que pedra més combatuda, més perseguida, més atropellada ni maltractada hi pot haver, que som Jo? No passaren vivament totes aquestes coses per mi? Si los hòmens com a tirans se giren contra la pedra, no feren lo mateix (com tots sabeu) contra de mi? No són los mateixos hòmens qui ab ferros, sens pietat, me foradaren los peus i les mans? *Foderunt pedes meos, et manus meas*, i tot me varen desconjuntar. No veus com és aquesta pedra que el Pare celestial posà en la terra, qui estigué tan immoble que *ab les tribulacions* tantes que passà per la redempció del Gènere humà, sempre fonc *per mi benaventurança*? Per moltes raons. La una perquè feia la voluntat del Pare celestial, que era la cosa més del seu gust que ningú puga pensar; altra pel contento que tenia de les tribulacions que passava tantes per bé de los hòmens, qui tan mal corresponien. I així m'ho deia ell, que per moltes causes era bé que s'anomenàs pedra.

7. Per dir la veritat, no he vista millor comparació per la majestat de Cristo, que la pedra, de qui he dites les excel·lències que he pogut assistida de la divina gràcia. No emperò les qui són en ella, perquè com podria jo dir les sues excel·lències? Si representava el Verbo divino incarnat qui passà per tota aquesta tribulació, ab tal perseverància i constància, que no hai <sic> llengües humanes qui la puguen explicar i declarar, que si jo volgués dir tot lo qui és en ella seria una gran temeritat. I així perquè vègien lo molt que s'aprofiten les ànimes qui s'arrimen an aquesta pedra, sols diré lo que mon Amat me digué, que lo amic el beato Ramon l'imitava i del modo que podia, era pedra. I per això, *respongué (f. 402) a los qui li demanaren què cosa era perseverança? Que era benaventurança e tribulació en lo Amic*. No veus ab la resposta si era pedra? Bé se veu clar *que la sua benaventurança era en la tribulació perseverar en amar, honrar i servir el seu Amat*.

8. Entenia jo que, quan *demanaren* an el beato Ramon *què cosa era benaventurança?* Que estava ell en una molt alta contemplació. I per això respongué lo qui passava per ell, açò és, *que la perseverança* arriba lo Amic en aquesta contemplació que deia ell *que era benaventurança e tribulació en lo Amic*. I me digué lo Amat que aquesta *tribulació en lo Amic* eren aquells desigs d'amar tan grans, i com no pot és una *tribulació* qui no té igual. Aquells desigs de patir, i com és tan poca la sua ditxa de no poder-los alcançar, encara que està rendit a la voluntat del Senyor, és una altra *tribulació* molt gran i moltes altres que me'n declarà que no les referiré. I per ara bastarà dir que són aquelles ànsies tantes que posa lo amor *en lo Amic, d'amar, honrar i servir el seu Amat*. I açò és *benaventurança en tribulació*, i gran.

9. Però la més pesada fonc, quan jo sentí a mon Amat qui deia: *aquesta és tribulació en lo Amic*. Aquell temor que té de no ofendre el seu Amat, perquè aquesta paraula fonc una ferida qui me penetrà el cor i del tot me desmaià. No que jo deix de tenir una confiança molt gran de què el Senyor me darà gràcia ab què jo no lo ofendré mai, sinó que en sentir-ne parlar és una *tribulació* tan gran per a mi, que no basten paraules per poder-la declarar. Al fin me digué mon Amat, que açò *són les tribulacions en lo Amic*.

10. Jo estava molt unida ab mon Amat i ab un desatino, que no gos dir lo que passava, perquè m'apareix sobrat atreviment. M'apareixia que tenia un nou desig d'entrar en una clausura, a ont pogués estar molt més retirada que fins ara no he estat. De tal manera, que no volia veure ni esser vista, sinó del meu Amat i sempre més i més Amat. Tant ho és, que no hu sé dir. I aquest cuidado no em deixava reposar, com que hagués de morir. I per altra part, mon Amat m'atribulava de tal manera que apareixia que s'havia d'escondir. (I aquesta és la major *tribulació* que se pot dar a lo Amic), (gràcies an el Senyor que no faltin *tribulacions* com ell té gust). Açò passava el dijous *infra octavam* de l'Esperit Sant, quan dèiem les matines, que lo Amat (com tinc dit) se posava de modo com si s'havia d'ausentar. Jo no podia comportar tal cosa de nigrun modo, en tant que moltes vegades li digué: «Oh bé, descubriu-vos la cara, qui a mi m'alegra tant. Que jo vos puga mirar o sinó acabau-me de matar, que jo no puc viure ab tals ausències.» No pensava jo que el morir me fos impediment per gosar aquella hermosa i graciosa cara del meu Amat, antes bé (ab la confiança que jo tenia, qui era molt gran) que d'aquesta manera la gosaria ab molta claredat. I així més estimava morir que viure un instant sense veure aquella hermosura.

11. Jo no em podia alegrar de nigruna cosa, per molt hermosa que fos, i mon Amat me deia: «No t'alegrarien los esperits benaventurats i tanta glòria, qui tot me representa a mi?» Valga'm Déu omnipotent, i què modos teniu Senyor d'atribular a lo Amic. Deixem anar tot açò, que les vostres ausències nigruna cosa les pot suplir i remediar. Per molt hermosa que sia no pot esser-ho tant com vós, qui me teniu molt lligada i engolfada en aquella llama de lo Amor, tan ditxosa i suave, que moltes vegades li diguí: «Jesús, vida de la mia ànima, no em deixareu desfer tota a la vostra presència com la cera en el foc, i consumir-me d'amor, que per mi no hei ha més regalo que morir per vòstron amor? Bé veis vós la mia tribulació, quant gran és! O bé remediau-la o llevau-me la vida del tot i matau-me, que estimaré més una mort qui venga de la vostra santíssima mà, que viure sens veure la vostra santíssima cara, perquè per a mi no hei ha més penar.»

12. Gran era el sentiment que jo tenia. I los ulls no se podien tenir de llàgrimes. I ell sempre m'escoltava i augmentava per instants la unió. De tal modo, que no la podia sustentar. I me descobrí un lloc molt gran a ont havia un portal per ont havien de passar los qui volien arribar en aquella clausura, que jo ab tantes súpliques li demanava, que era entrar en lo Amat. Ja me donava a entendre com hei havia d'arribar. Era aquesta una cosa molt particular, perquè en el lloc que tenc dit darrera el portal veia moltes persones qui cada una feia son ministeri. Unes anaven adornades hermosíssimament, i altres qui anaven vestides infamement. (Bé entenía jo la causa, perquè com elles representaven aquells *qui demanaren a lo Amic, què cosa era perseverança?* Bé sabien que algunes vegades una cosa de pura mala gràcia és graciosa, perquè la posen de tal manera que atreu les persones i les entretén, que és lo que busquen. I així visquem atentes que no nos atreguen ni ab l'hermosura, ni ab la gràcia de la fealdat). Altres n'hi havia qui sonaven i altres qui cantaven; i per dir-ho d'una vegada, era la casa de los entreteniments, que haver de dir lo que inventaven seria mai acabar. I tot açò feien per veure si entretindrien lo Amic sols que li poguessen parlar. Gràcies an el Senyor, qui el tenia tan unit amb ell, que no los donà mai alguna atenció.

13. Lo Amat prengué lo Amic (jo ho veia molt bé, i no sé dir com) i del portal, sens tocar aquell lloc, se trobà en la clausura que tant desitjava, que era entrar tot en el més fondo del palàcio de son amat i volgut espòs, qui li deia: «No veus tu com és lo Amic semblant a la pedra, qui en tanta inclemències que se li han oferides, sempre ha resistit ab gran valor. Açò fa la *perseverança*, i después és la *benaventurança e tribulació en lo Amic*». Així és la veritat que, per gosar aquesta gran *benaventurança*, se passa molt *gran tribulació*. I no la trobava pesada, gràcies an el Senyor qui la'm donava, perquè era *per amar, honrar i servir el meu Amat*, sens el qual no podria viure un instant.

14. Arribà lo Amat per la sua gran misericòrdia lo Amic a tal punt, que no podia dir a ont estava ni com estava, sinó que estava dins un mar de Déu tan gran, a ont lo tenia lligat que no podia respirar. I quan estava per expirar, el Senyor respirava donant-li aquest aliento, perquè no morís del tot. Faça's la sua voluntat, que no volia més ni podia voler més. No veu quines coses fa sa divina Majestat? Açò lo obligarà a dar-li gràcies per mi, que no sé com poder dir les alabances que jo veig que mereix *esta benaventurança en la tribulació*, perquè arriba lo Amic a tal punt, que pot dir moltes vegades que no viu ell sinó que és Déu el qui viu amb ell. Alabem tots el seu poder que és gran sense fi.

15. Tenia gust mon Amat que lo Esperit Sant donàs tocs en el cor de lo Amic, tan apresuradament, que no parava un punt fins que se complí la voluntat de lo Amat, qui ja s'havia descuberta la santíssima cara i estava més hermós de lo que se pot dir i pensar. I volia que el cor s'obrís ab aquells tocs que li dava, perquè volia entrar per regalar lo Amic ab molta lliberalitat. I així fonc, apenes se coneixia que lo Esperit Sant tocàs el cor a lo Amic ab tants de tocs que li donava. I ab tot açò el posà de llagues, que era una majestat veure'l. I mon Amat me digué: «No tindràs cuidado del cor qui té tanta enfermedat, que li donen alguna medicina ab què se puga remediar?» I lo Amic li digué que el Senyor de qui era, ja en cuidaria, perquè no era seu. Antes bé, que si li havia de buscar niguna cosa, seria molt més patir i més grans tribulacions. Essent així que lo havia nafrat de tal modo, que tot brollava de sang, i no era tant tant¹²⁷ com ell n'hauria volguda desrremar, perquè

---

¹²⁷ Escriu 'tantan'.

tota la que té voldria desrremar *per honrar, amar i servir el seu Amat*, qui li deia: «No veus com lo Amic és semblant a la pedra, que tenint el cor tot llagues no se'n cuidava de modo ningú?» Tot venia de la *perseverança ab la benaventurança ab la tribulació*.

16. Més gran fonc aquesta que totes les passades. La majestat de Cristo estava mirant ab gran compassió aquell cor tan llagat i la pena que dava a lo Amic, que era tan gran, que los seus ulls no se podien tenir de desrremar gran abundància de llàgrimes, però ab gran suavitat. I lo que més m'admirava que lo Amat ne desrremava també, com veia la tribulació tan gran en què estava lo Amic. I li digué, que era de condició tan pia, que no podia deixar de desrremar llàgrimes, quan veia lo Amic tan llagat i atribulat. Oh bondat infinita de mon Creador! Què podria jo dir? Sinó *tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus*, com diguí moltes vegades, per esser la veritat, que sols ell és qui té poder infinit i pot fer aquestes obres tan grans. Que per entendre com estava lo Amic, bastarà dir la demostració que feia lo Amat de desrremar llàgrimes. No sé què més se pugar <sic> [dir], sinó que és Déu admirable i tot amor.

[He vist el plec 30. Dialogació i càntic d'amor núm. 63. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament]

17. (f. 404) Aquesta era la causa que ell me deia: «Digues en mi: *attollite portas principes vestras et elevamini portae eternas et introhibit Rex gloriae*», que dites aquestes paraules fonc la cosa més rara que se puga pensar, perquè el cor s'obrí de par en par i el Rei de la Glòria, qui lo estava mirant, entrà en ell ab tanta majestat, que no la puc explicar. I despedia tal abundància de foc del divino amor, que ab aquell tant que lo Esperit Sant me comunicava, m'arribaren a tal punt que m'abrasava de foc. Lo que jo sentí, quan el cor se va obrir, no he ha llengües humanes qui ho puguen explicar. El desatino ab què estava era molt gran, i lo Amat me deia: «Vui tot t'és perdonat, basta que lo Esperit Sant et dona tocs en el cor.» No veu a quant arriba la bondat d'aquest Senyor? Así veia jo tota la santíssima Trinitat en el cor, ab tal claredat, que lo molt que jo gosava i entenía no és per a dir de nigrun modo, i sempre perseverava en fer-me gràcies grans i més grans, que no parava un punt.

18. Quan digueren lo ofici, al dir el sacerdot *sursum corda*, digué mon Amat: «Aquest te fa la guerra, aquí tens l'enfermedat.» I era enfermedat ab tantes veres, que mai n'he tenguda de més grave, perquè tenia a modo d'unes febres molt grans, ab tanta calentura, que apareixia que tota m'havia de consumir, sens poder dir que tingués en tot el meu cos un os qui no estigués adolorit, com que s'haguessen de desconjunctar tots i desseparar de la carn. Al fin, per dir-ho així com era, molt més estava per a morir que per viure. Gràcies an el Senyor qui m'assistia ab una gràcia molt particular, però passí tot el dia ab tanta tribulació com sap el qui la'm donava, que moltes vegades me pensí morir.

19. Tenia jo molt gran desig de morir, tal que m'obligava a dir moltes vegades: «Quan Senyor s'acabarà aquesta vida i se romprà aquesta cortina qui m'impedeix i no em deixa veure aquell summo bé, que jo tant desig gosar?» I si jo podia patir en la Pàtria celestial, no em cansaria de suplicar a vostra divina Majestat, que em llevasseu la vida del tot, perquè així tendria tot lo que desitja el meu cor, que és patir i gosar la vostra hermosura, sense perill d'ofendre-us mai, que aquesta trob jo tribulació i gran, ofendre aquest Senyor, digne d'esser alabat, que totes les demás, per moltes que sien, mai me cansa de dir: «Senyor, més patir i més tribulacions.» De tal manera que passí aquest dia molt alegre i

ab tal suavitat, que no la puc explicar. La gràcia que em comunicaven era tanta, que em venia a desmaiar. I mon Amat me deia: «Açò és la unció de lo Esperit Sant, jo vull que vègies lo que és.» Bé la veia jo i la gosava, però com és cosa tan gran, sols Déu pot dir lo que és.

20. Com més tenia més desitjava, perquè no em cansava de dir: «Jesús, amat de la mia ànima, una esposa vostra ha de ser la qui tindrà dita d'entrar en la clausura més escondida del palàcio de la vostra divina Majestat. Si és vòstron gust i per la vostra gran misericòrdia, feu-me gràcia que sia aquesta ànima, encara que tan pecadora, més meresc estar jo en lo Infern, que tots aquells qui hei estan.» I tenir tal atreviment de demanar una cosa tan gran, bé podrien dir que estava loca. Molta veritat és que estava loca, però loca d'amor. I aquesta locura té tal propietat, que arriba l'ànima a tal punt que li apareix que tot li està bé. I per això no se cansa de demanar coses qui a ella mateixa li pareixen impossibles que se puguen seguir. Al fin obrava el Senyor com qui era, i no com jo mereixia.

21. Quan diguérem les completes, el sentiment havia ja augmentat tant que no el podia sustentar. I mon Amat me donà un recreo tan gran, que bé veia jo molt clar que no era per a mi. Perquè quan diguérem aquell vers *custodi nos domine ut pupillam oculi, sub umbra alarum tuarum protege nos*, me trobí en lo santíssim cor de la majestat de Cristo. El bé que l'ànima gosa en aquesta ocasió, no tinc paraules per poder-ho explicar. Com doncs podré explicar la gràcia gran que el Pare celestial me féu después d'aquesta? Que volgué fer lo mateix d'escondir lo Amic en el seu santíssim cor. Ah pobre de lo Amic, quina confusió tenia tan gran! Com se veia tan regalat i afavorit de tota la santíssima Trinitat. Qui podrà dir la gran suavitat que sentia, quan se trobà en la clausura que ab tantes ànsies demanava i desitjava? Com ell se veia en el retiro que buscava d'estar tot en lo Amat i ausent de les criatures, i lo Amat l'hei concedí molt cumplidament?

22. No que lo Amic deix de voler totes les ànimes allí a ont està, unides ab son Amat. Antes bé, aquelles qui no heu estan són les qui li donen pena, perquè quan les veu ací¹²⁸ no té temor algú que (f. 405) el puguen embarassar ni privar del seu Amat, sinó que com açò és la cosa qui li dona més cuidado, per aquesta causa volia apartar-se de totes les coses, perquè no li impedissen el poder estar algun rato ab son Amat, gosant la benaventurança e tribulació que té lo Amic en amar, honrar i servir el seu Amat, ab qui se gosava sobremanera. I s'alegrava com veia que en el retiro a ont era entrada tenia tot lo que se pot desitjar. Bé coneixia ell que el major consol (sens reservar-ne nigung) que los Amics poden trobar en aquesta vida és no trobar consol ni poc ni molt en nigunga cosa, que així si *persevera*, trobarà *la benaventurança e la tribulació*, i tindrà tot el consol que se pot desitjar.

23. Com lo Amic venia a estar tot en son Amat, qui tant lo afavoria, no tenia més forces i ja del tot les acabava, perquè esclatava d'amor i de tant de foc. I acabàrem en el cor les completes i anàrem an el refetor, i tocava'm a mi el lletgir. I verdaderament, lo que lletgí era lo que passava per mi, gràcies a sa divina Majestat, qui ho volgué així. Però m'ajudà que poguí complir en la mia obligació del lletgir, i quan haguí acabat, me disrritia tota de lo que em deia el Senyor. I tot passava vivament per mi. Al fin m'esclatava de tant que

---

¹²⁸ Escriu 'asi', cosa que podria entrar en confusió amb el castellà 'así'.

tenia a Déu trino i uno en mi, qui del modo que pot esser apareixia que no tenia cosa reservada a lo Amic, sinó que gosava de totes les sues riqueses ab gran lliberalitat.

24. Bé pot pensar i considerar quina devia estar per haver de pendre nigrun sustento de la terra, tenint-ne jo tant del cel (gràcies an el Senyor). I la mare Priora, com té tanta caritat, (no fonc poca aquesta tribulació) volia que fes colació perquè ja a mig dia me n'era anada sense menjar, i així que havia de pendre alguna cosa (bendit sia el Senyor, qui tot ho disponia, bé apareixia obra de la sua santíssima mà, i així heu entenc jo, sempre però rendida a lo que dispondran los ministres del Senyor, que jo sempre obeiesc, i pens que són el mateix Cristo). I jo, per obeir a la mare Priora, m'esforçava tot lo que podia, i no era possible que pogués pendre sustento. (Ja complí però l'obediència, ab la gràcia del Senyor). I si no me n'hagués deixada anar, crec que el meu cor hauria rebentat. La cara tenia un mar de llàgrimes, en tal sentiment no m'era vista mai, perquè anava pel convent com si era una loca. Les germanes estaven atònites, i ab molta caritat me deien: «Sor A.M. vol nigruna cosa?» I jo deia: «Mares, que m'encomanen a sa divina Majestat que em perdon, que som orada» (Bé heu deia l'obra).

25. Consider quina devia estar que no gosava entrar a la tribuna! Però quan el Senyor donà lloc i alçà un poc la mà del sentiment, entrí. I me trobava indigna d'estar a la presència de Cristo sacramentat. Ab tot això, me vaig prostar moltes vegades en terra i adorava aquell summo bé. I mirant la mia gran maldat, no trobava lloc tan dolent en lo Infern com jo mereixia. I veient la misericòrdia tanta ab què obraven les tres divines Persones, que jo sempre veia en el meu cor, me desfeia tota (al parèixer) de tanta confusió que tenia. Que veure tantes gràcies i tan particulars, no me gosava rendir a reber-les, a tant eren arribades ab la sua ciència i judicis escondits, que no podia deixar de dir moltes vegades: *O altitudo divitiarum, sapientiae et scientiae Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius.*

26. Què diré pobra de mi? que essent veritat que som l'escòria més sùcia de quantes ne cobri el cel, me descubrien aquell misteri tan gran tan esplèndidament, que bé podia dir que són incomprehensibles los seus judicis. I per això fa aquestes coses qui desdiuen tant de mi, que sols sentir el modo com el Senyor me declarà que aquesta era *la benaventurança e la tribulació* de què parla lo Amic, i que per la *perseverança* arriba lo Amic en aquesta tan suave, rica, bella i hermosa unió, que per esser tantes i tan grans les sues excel·lències, no heu ha llengües humanes qui les puguen explicar. Basta dir que és Amic de tota la santíssima Trinidad, i del modo que pot esser és Amic de Déu omnipotent, com si era ell mateix. Aquesta és *la benaventurança* que molt que sia *benaventurança*, si gosa sempre de Déu, què *benaventurança* més gran se pot trobar? Que gosar de Déu, no faltant *la tribulació en lo Amic perseverant en amar, honrar i servir el seu Amat ab fortalea, paciència e esperança.*

27. Deia mon Amat que el modo com se veia lo Amic, i en particular, més aquest dia que nigrun altre, que açò és *la tribulació en lo Amic*. I per dir la veritat, bé puc dir jo que és així, perquè més *tribulació* que en aquest dia i molta part de la nit, no l'havia vista mai en mi, però gràcies an el Senyor, sempre li diguí que l'aumentàs, perquè la passava ab tant de gust i contento, i tenia tal desig de més patir, que tot fonc per a mi com per una persona qui s'abrassa de set dar-li una llàgrima d'aigua. Tanta és la set que tinc de passar tribulacions pel meu Amat, que sols ell la'm pot remediar. I no hu fa, sia feta la sua

santíssima voluntat. Amèn. Que estava tan agraït lo Amic, que no se cansava de dir: *Benedictus Deus in donis suis*. I quant més dons i gràcies rebia d'aquella lliberal mà, més ne desitjava. Per acabar-ho de dir, no tenia sascietat de voler Déu i més Déu, i nada, nada fora de Déu.

28. Quan estava en el cor del Pare celestial, me digué mon Amat: «Tu ets poc acomodada, què més vols? Què?» «Jesús, amat de la mia ànima, fer la vostra santíssima voluntat cumplidament, i que totes les ànimes la facen també.» Ab un desig mol <sic> gran que tenia de veure congregades totes les ànimes, qui dassen alabances a lo Amat cantant sempre *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, sense parar mai. I açò seria el major contento, que jo podria tenir en esta vida. I per això tinguí gran llàstima de lo que me digué lo Amat, quan me declarà estes paraules: *Perseverant en amar, honrar i servir el meu Amat*.

29. «Què penses tu (deia mon Amat) que vol dir *lo Amic perseverant en amar, honrar i servir el seu Amat*?» En aquell mateix punt, i en aquell mateix temps, que les ànimes comencen a amar lo Amat, comença la *benaventurança*, per esser la veritat, que no heï ha millor *benaventurança* que *amar i servir a lo Amat* sens n'ingun interès, per esser ell qui és, però en començar la *benaventurança* comença la tribulació en lo Amic, perseverant en amar, honrar i servir el seu Amat. I heï ha ànimes (d'açò se queixava molt lo Amat ab lo Amic, i digué: «Jo et vull declarar açò perquè s'és menester molt per la vida espiritual) qui pensen que en començar a servir-me ja han de gosar la *benaventurança* sense tribulació. No veus filla, que és una locura molt gran.

30. »Preniu exemple de mi, que tota la vida fonc una *tribulació* i sols gosí en el Tabor, no més que una vegada. I lo demás trobareu que sempre vaig passar de *tribulació* a més *tribulació*. I los hòmens són tan fets per si mateixos, que volen gosar la *benaventurança* del Tabor en esta vida, sens passar per la *tribulació*. Açò és un error molt gran que moltes ànimes tenen, voler la *benaventurança* a son gust, sense *tribulació* i, si ninguna n'hi ha d'haver, ha de ser ab tantes circumstàncies, que no ha de ser més ni menos de lo que vol el seu gust. I has d'entendre una cosa, que d'aquestes ne trobaràs una infinidat, i no en veuràs n'inguna a molt gran perfecció, si no és que del tot se deixen a si, fent una total resolució de passar per la *tribulació* (de què parla [l']Amic) que encontren les ànimes *perseverant en amar, honrar, i servir el seu Amat ab fortalea, pasciència e esperança*.

31. »No penses filla, sinó que és cosa de gran llàstima i, t'ho dic ab gran sentiment del meu cor, que moltes ànimes tornen atràs i deixen de servir-me si no troben la *benaventurança*, així com vol el seu gust. No veus tu quina desditxa és aquesta tan gran? Servir-me per interès i tan declaradament, que no pot més? Si vols que t'ho diga clar, no gust jo d'aquests Amics, sinó d'aquells qui volen la *benaventurança e tribulació*, com lo Amic *perseverant en amar, honrar i servir el seu Amat*. Com és possible que puguen tenir en esta vida *benaventurança sens tribulació*? Que jo qui som el qui som, lo que més he gosat en quant a la humanitat en esta vida, sempre fonc gran *tribulació*. Si mirau la mia Mare, qui después de mi és la més pura creatura que heï ha, ni per a sempre heï haurà, la sua *benaventurança* fonc ab tan rara *tribulació*, que essent mare del creador qui som jo, filla, qui som jo, ninguna *tribulació* se pot acomparar ab la sua de quantes n'han passades ni se'n passaran mai. No veus doncs quant s'enganyen los hòmens no voler aquest tresor de la *tribulació*, qui per mi és la prenda més hermosa que una ànima me pot donar.»

32. Valga'm Déu omnipotent, quina cosa tan rara i particular és aquesta! Que de lo qui dona tant de gust an el Senyor se vullen apartar los hòmens! Tot ho causa el poc amor que li tenim, perquè no sé cosa qui sia més amiga de la tribulació que és lo amor, com nos ensenya l'experiència, que no trobaran amor sense tribulació, i com més és lo amor més és la tribulació que se passa per la cosa amada. I per lo Amat se passa ab tant de gust, que quanta tribulació hei ha i molta més li és poca *a lo Amic perseverant en amar, honrar i servir el seu Amat*. No veu que prest havem tinguda la prova d'aquesta veritat, que no voler tribulacions és lo mateix que no amar a lo Amat, qui tantes vegades me referí aquestes paraules *en amar, honrar i servir el seu Amat*, i quin sentit tan gran que los donava.

33. «Filla, *en amar*, açò és, en aquell instant que començares a voler-me *amar, honrar i servir* no començares *la benaventurança ab la tribulació* tanta que jo et vaig fer passar en la tardança, que permetia de no complir-te aquell desig tan gran que tu tenies d'esser religiosa i esposa mia?» «Altíssim, hermosíssim i benigníssim Jesús, vida del meu cor i de la mia ànima, fonc tanta la tribulació que passà el meu cor per alcançar aquest sant hàbit que molt indignament aport, que si jo havia de dir tot lo que vaig passar, hauria menester molts anys i no sé si podria referir tanta tribulació com Vós, per la vostra infinita misericòrdia, me vàreu dar. Bé la passava ab gran rendiment i molta confiança que m'havíeu de concedir, pel vostre amor, lo que jo tant desitjava. Veritat és que los desigs que jo tenia no els gos dir, sols diré aquest que era per més *amar i honrar el Senyor*. No sabia jo què cosa era esser religiosa (veritat és que no hu som sinó de nom, el Senyor me vulla perdonar i dar-me gràcia per servir-lo) que ara com jo he vist lo que és aquest tresor de la religió, passaria moltes més tribulacions sols per esser-ho un dia, tant és cosa a mon gust, que puc dir, dolcíssim espòs de la mia ànima, que no tinc tribulació, sinó que tot és per a mi benaventurança.»

34. «Después de poc temps (deia mon Amat) que t'hagué complit ton desig, llevar-te la salut de tal modo (al fin estaves a mon gust) no és açò lo que jo dic, que *en amar*, açò és, en començar a amar-me i servir-me, entren en la benaventurança e tribulació? *En amar*, no veus tu lo que jo tenia dispost! Que havies de publicar *què cosa és perseverança* i dir *què és benaventurança e tribulació?*» Oh bendit i alabat siau, altíssim Senyor, tota la mia vida voldria jo poder emplear en descobrir a les ànimes el gust tan gran que vos donen aquelles ànimes qui s'empleen *en la perseverança*, qui és *benaventurança e tribulació en lo Amic perseverant en amar, honrar i servir el seu Amat*. En arribar a dir aquestes paraules, rest ab tal suspensió que, al parèixer, ja no tenc més que parlar. Tanta és l'abscondida profunditat que tenen que no la puc explicar, basta dir que sa divina Majestat m'ha dit moltes vegades que aquestes paraules (*en amar, honrar i servir el seu Amat*) tenen gran profunditat.

35. De lo que jo puc dir, la veritat és que n'hi trob tanta de profunditat que, ab la gràcia del Senyor, tinc per molt cert que en el cor a ont elles habitaran, no s'hi trobaran empleos fora del gust de lo Amat. I per això, que jo desig tant que tots li donem gust, em tindria per molt ditxosa de desrremar tota la mia sang, sols per poder escriure ab la preciosa sang de la majestat de Cristo nòstron bé aquestes paraules en el cor de totes les ànimes. Perquè verdaderament entenc que serien unes flammes de foc qui nos abrasarien. I no nos cansariem de dir moltes vegades *en amar, honrar i servir el seu Amat*. I tant lo amariem,

que nos veuríem locos d'amor, així com se veu lo Amic, gràcies an el Senyor qui ho vol així, i que estiga tot unes flammes qui el venen a consumir.

36. Cremau, altíssim Senyor, tot lo qui no és del vostre gust que veis en mi, i deixau-me acabar la vida com l'ave fènix, batent les ales de lo amor, que són aquells afectes tan vehements que ni per un instant no saben ni poden reposar. Amant i més amant, cremant i més cremant, així voldria jo morir per amar, honrar i servir el meu Amat, qui m'havia dada tal enfermedat, que no tenia altre remei que amar o sinó morir de no poder amar. I mon Amat me deia: (f. 408) «Açò és lo que has escrit en un altre càntic: *com més sanitat me dones, més creix ma llangor*». Ab tan gran desig està lo Amat de fer gràcies i favors a los qui li són Amics, que no puc dir altra cosa sinó que sia tot per més glòria sua, i per més alabar i engrandir el seu poder infinit per a sempre. Amèn.

37. El dissabte de la santíssima Trinitat tinguí unes visites de persones molt cosa mia, i entre elles hei era ma mare. El temps me donà poc lloc, perquè l'obediència em cridà (no em sabé gens mal a mi). I com jo gust molt del retiro, que no vull sinó mon Amat, les despedí i los diguí que no tornassen, que tenia una ocupació. Elles són molt rendides, que certament m'edifiquen, però tenen una inclinació de sentir-me algunes vegades, que bendit sia el Senyor, qui sap que jo voldria que totes les persones m'olvidassen, sols que me fessen caritat de pregar a Déu per mi, per tenir-ne tanta necessitat, el Senyor m'assistesca, qui pot. Jo estava molt olvidada de tot açò, quan anava a les matines, i estant ja en el meu centro, que és la presència de Cristo sacramentat, me féu tantes gràcies, que seria mai acabar haver-les de referir i veure quant de gust té que tot ho deixem per ell. És cosa molt particular com entenguí jo ab lo modo que ell me digué: «Tu tot ho deixes per mi, fins et prives de la tua mare tot lo que pots.»

38. «Oh Jesús, amat de la mia ànima, jo no tenc més mare que vostra divina majestat. Vós sou mon pare, ma mare, mon germà i mon espòs, i tot el meu bé, i l'alegria de la mia ànima, de tal manera que no vull altra cosa sinó a vostra divina i soberana Majestat.» No és possible poder dir el contento que ell demostrava per esser tan gran, i la suavitat tanta que tenia i comunicava a lo Amic, ab tanta lliberalitat que no la podia sustentar, perquè el cor li esclatava, que no podia estar a les matines de tant de fervor que li comunicava el seu Amat per la sua gran misericòrdia. Quan digueren aquell vers *sitivit inte anima mea, quam multipliciter tibi caro mea*, ell digué: «Ara i sempre em veuràs.»

39. Aquestes paraules me feriren el cor de tal manera que del tot me desmaiava, i com que s'hagués de partir. I los ulls un mar de llàgrimes que no se podien detenir. I ací me descobrí el misteri de la beatíssima i santíssima Trinitat de què gosava jo. I la veia ab tanta glòria i hermosura, que no la puc explicar. També veia la mia gran Senyora, i me digué mon Amat que aquesta festivitat era sua més que níguna altra festivitat, perquè era filla del Pare, mare del Fill i esposa de l'Esperit Sant. Bé podria jo dir que és veritat, perquè veia jo que feia gran demostració de tenir-la per sua. I no sols açò, sinó que baix de son emparo, tenia totes les ànimes qui eren devotes del misteri de la santíssima Trinitat. I tenien aquestes ànimes una altra ditxa, que tenir-los envídia¹²⁹ no hu trobaria molt, que gosaven de la glòria que posseïa la mia gran Senyora, que era tanta que no basten llengües humanes per explicar-ne alguna cosa.

---

¹²⁹ Escriu 'embidia'.

40. Jo no sé què poder dir de la sua gran bondat, de la ditxa que tinguí, i del modo com passí fins a rebre la santa comunió. Después se descubria molt més la santíssima Trinidad, i veia lo Amic qui estava en el cor del Pare celestial. I aportava una capa de les coses més hermoses que se puguen trobar. I com jo he fetes tantes ofenses a sa divina Majestat, no podia pensar com havia de posseir tant de bé. I aquí mateix vaig veure una gran còpia de la sang preciosa de la majestat de Cristo. I el Pare celestial qui me digué, que ella em borrava les mies faltes; i que la capa i la sua hermosura significaven la gràcia, que ell me donà tanta. Me declarà també, que la'm dona a modo de capa, perquè com la capa és aquella qui cobri moltes faltes i moltes misèries del qui l'aporta, així mateix és la gràcia, que cobri les nostres misèries. I per això la'm donà quan me donà la preciosa sang de mon amat Jesús, perquè vessem tots la necessitat que tenim d'aportar la capa de la gràcia per encobrir les nostres faltes. I les cobri de tal manera, que no se veuen de modo ningú, per fa les ànimes amigues de Déu omnipotent. Ditxosa l'ànima qui aportarà aquesta capa, plàcia a sa divina Majestat, que tots la portem per més glòria sua! Amèn. D'ont se veu clar, que la posà a qui més necessitat ne tenia, perquè més misèria se troba en mi que en tot lo món junt. Gràcies an el Senyor, qui té tan bon modo de encubrir-la i borrar-la ab la sua preciosa sang. No que jo vulla que la mia maldat estiga escondida, antes bé voldria que la sabés tot lo món, sinó que el desig que jo tenc és la gràcia i amistat del Senyor per més servir-lo.

41. (f. 409) Digué el Senyor: «Jo vull que tu veges a ont tenc el llibre de l'Amic i Amat.» I me descubrí dos àngels qui a la sua presència tenien el llibre de l'Amic i Amat (lo que jo podia entendre és que és cosa molt del seu gust). I en el cor santíssim del Pare celestial veia un altre llibre, i me digué, que era aquell llibre aquestos escrits que V.M. veu tan plens d'ignoràncies¹³⁰. El consol que jo tenia, i no n'hi ha altre, era pensar que estaven en son lloc, perquè ab aquell infinit foc del divino amor, que té en el seu santíssim cor, consumiria les mies faltes, i tot per més glòria sua, que molt bé sap ell, que jo no tenc altre fi. I que moltes vegades, ab les llàgrimes a los ulls, li suplic que pel seu gran amor, si no és del seu gust, m'ho dona¹³¹ entendre, que jo ab la sua gràcia estic tan prompta per deixar-ho com per prosseguir-ho. I si tenia voluntat, la qual no tenc, és aquest exercici tan poc an el meu gust, que me seria més fàcil el deixar-lo que el perseverar-lo. No que jo vulla fer el meu gust en niguna cosa, que si així era, pobra de mi, tot ho tindria per perdut i molt errat. No és poca creu aquesta pel qui l'ha d'aportar, el Senyor li don la sua gràcia i li assistesca que la puga aportar per més glòria del criador. Veritat és, que no entenc que sia contra el gust del Senyor, sinó que com som tan flaca, sempre tinc aquest temor, però confii que m'assistirà, perquè sempre tinc propòsit d'antes morir que pecar.

42. Ell me volia dar una corona que jo veia molt hermosa, i jo la recusava, perquè era de flors hermosíssimes i jo la volia d'espines. També tenia sant Juan evangelista <sic> tenia una palma en la mà, tot per adornar el pobre de lo Amic, com diré en son lloc. Quan vingué la nit, me posí ab tot el rendiment que poguí a los peus del meu Amat, suplicant-li que em perdonàs i que me tingués tota unida amb ell, perquè el desig que jo tenia era, si fos estat possible, estar més unida amb ell que no hu està la santíssima humanitat ab la divinidad, per més amar el Senyor. I també desitjava, si era possible, donar-li més gust que no li dava la sua santíssima ànima. I de la mateixa manera desitjava mirar-lo,

---

¹³⁰ Es refereix als propis escrits que va fent ella mateixa.

¹³¹ Es la forma que correspon al subjunctiu 'doni'.

contemplant-lo i amar-lo i estar ab ell en lo Hort. I per això, me vaig postrar a la sua presència per la terra, perquè ab aquella preciosa sang, que tanta desremava per mon amor, m'ungís. Però tenia mon Amat altra cosa disposta, que ignorava lo Amic.

43. Digué mon Amat: «Dona'm la mà, que vull que vingues ab mi en el desert, que vull que dons los passos així mateix com jo. Si els donarè espàcio, los donaràs espàcio, i si los donarè apresurats, los donaràs apresurats.» Més m'admirà a mi lo que això significava que níguna cosa, perquè me declarà que donar la mà a lo Amic era dar-li la sua benedicció. I lo de los passos, que havia d'estar molt rendit a la sua santíssima voluntat, i que no havia de fer més ni menos de lo que ella dispondria. Lo mateix volia lo Amic, però fonc cosa molt rara la unió tan gran en què lo Amat lo posà, perquè arribà a tant que, essent així que tenia intenció de dir-li que volia emplear tot el temps de la mia vida en servir-lo i amar-lo, quan estiguí en aquesta tan gran unió, no tan solament no poguí pronunciar una paraula, però encara ni en la intenció heu podia dir, perquè m'havia posada en tal silenci, que durà molt de temps d'aquesta manera. I així anàvem los dos mà per mà, caminant fins que arribàrem an el desert.

44. Arribàrem en el desert, i se posà a fer una oració molt fervorosa an el Pare celestial. I me digué que d'aquest modo estava quan el dimoni el temptà i tot m'ho va descobrir. Aquella santíssima ànima més hermosa que molts sols estava tractant ab la majestat del Pare celestial de la salvació de les ànimes, i en particular d'aquelles qui volien *la benaventurança sens tribulació*, quan ell ne passava tanta, que sols veure quan el dimoni lo temptava que convertís les pedres en pa, la tribulació que ell passava era tant, que no se pot dir de modo ningú. I ell mai se desmandà de l'oració que feia, ni li donà atenció de níguna manera, essent veritat que el dimoni li representava tantes coses, que n'hi havia per admirar-se molt de veure el gran atreviment i porfídia que tenia en temptar-lo, que no parava de nígun modo.

45. Digué mon Amat: «Mira si és al propòsit que jo m'anomen pedra. No veus com he estat en les temptacions tantes que me representava el dimoni, que estava com una pedra? Així haveu d'estar vosaltres també. Per moltes temptacions que vos duga, no li haveu de donar mai níguna atenció, sinó digau-li així com jo: *Vade Sattana*. I mai fieu d'ell, que ja veus a mi qui som Déu, com me temptà.» I és així perquè jo el veia com temptava aquest (f. 410) Senyor, que convertís les pedres en pa. I me pasmaven les diligències que feia. Pensau ara, quines serien les demés temptacions i les diligències que faria, que jo no les puc explicar. I així no trob molt que li digués mon Amat: *Vade Sattana non tentabis dominum Deum tuum*. Plàcia a sa divina Majestat, que totes les ànimes no tinguem mai més paraules ab ell que dir-li *Vade Sattana*, així com digué nòstron amat Jesús. Gran ensenyança és aquesta per tots nosaltres, voldria que nos n'aprofitàssem per més glòria del Senyor.

46. Passat açò torní trobar-me a la presència de tota la santíssima Trinitat (i assistia també a la funció que diré la mia gran Senyora i sant Juan evangelista). El Pare celestial volgué posar-me aquella hermosíssima corona, que jo recusava, de què he parlat ja, i en aquesta ocasió no hei hagué més remissió. I me digué que dar-me aquesta corona era dar-me la fortaleza. I me digué: «No veus tu que an el rei li donen la corona, perquè tenga més fortaleza per vèncer los inemics i més cuidado en ordenar lo demés en què té obligació? Així mateix la't don jo. L'aportaràs i l'estimaràs com a cosa de la mia mà.» El Fill me

donà una creu i me digué que significava la paciència, i que així com ell n'havia tinguda molta quan estava en la creu, així jo n'havia de tenir molta per més amar-lo i servir-lo. Lo Esperit Sant me donà la palma que tenia sant Juan evangelista en la mà (com tinc dit) i me digué que significava la gràcia (*Benedictus Deus i donis suis*) prenda verament de gran estimació que, per dir lo que és, bastarà dir que fa les ànimes amigues de Déu nostre Senyor, i que elles visquen en Déu i Déu en elles, que no hei ha més que desitjar, sinó procurar a conservar-la i amar-la molt, per més glòria del Senyor. Amèn.

47. La mia gran senyora Maria santíssima me mostrà un llibre molt hermós, qui tenia a la primera fulla una creu molt alta (no és molt que fos tan hermós, perquè per mi no hei ha cosa més hermosa que la santíssima Creu). I tenia baix de los braços, a la mateixa fulla del llibre, dos llagues; i a lo superior de los braços altres dos, totes d'una mateixa manera. I en el mig de la creu, n'hi havia una més bella que totes, i significaven les precioses llagues de la majestat de Cristo i juntes a la creu, adornaven de tal manera i ab tanta hermosura aquella fulla del llibre, que bastava per enamorar tot lo món de mirar-la i més mirar-la, sens poder-se'n apartar, tanta era la noblesa que jo veia en aquella fulla com se puga pensar. I per no saber-la explicar bastarà dir que eren les llagues de la majestat de Cristo i la prenda que més estimà, que és la santíssima Creu.

48. Oh bona, dolça, benigna, amorosa, suave, hermosa i bella creu en què la majestat de Cristo volgué rebre per nòstron amor aquestes precioses llagues, i fer una finesa tan gran com fonc morir en ella d'amor. I ara voler que adornàs la primera fulla del llibre que tenc dit, i que la sua santíssima Mare el m'ensenyàs i fes veure tan ben adornat. I me digués que, així com veia aquell llibre, havia d'estar el que s'ha de fer d'aquestos escrits, que en la primera fulla havia de tenir les llagues i la creu, i que tot s'havia de dedicar a elles, perquè jo sempre tenc aquesta intenció. Les demás fulles del llibre estaven en blanc, no hi havia escrita niguna cosa.

49. Així és i molta veritat que jo tot ho dedic an aquestes llums més resplendents de quantes se'n poden trobar, que són les precioses llagues de nòstron amat Jesús, per més acertar i donar-li gust. I així bé sabeu vós, reina i senyora mia, que tot lo que tinc de mester per escriure és, com diré, primerament lo asiento [que] tinc a los peus santíssims de Cristo crucificat; la taula és la santa Creu, el paper és el santíssim cor de mon Amat i la sua santíssima voluntat, que no vull fer cosa que no sia per donar-li gust. La tinta ab què tenc d'escriure-hu tot és la preciosa sang, per més inflammar el cor de tots los mortals a fer la voluntat de lo Amat, i la ploma és la benedicció del Senyor, en què confio que serà tot acertat per més glòria del Senyor, que jo no tenc altre desig que contentar-lo, amar-lo, servir-lo i alabar-lo per a sempre, amèn. I la gran senyora me digué: «I lo qui ha de tancar aquest llibre serà la voluntat del Senyor.»

50. No puc dir altra cosa de lo que jo entenc, sinó que és aquesta obra molt a gust de lo Amat, com l'experiència nos ensenya. La mia pena és no poder correspondre a la mia obligació, però esper en la sua gràcia, que n'he menester molta per poder portar unes obres tan meravelloses com obra el Senyor en mi. Sols veure com ha posats aquestos llibres en la memòria és la cosa més rara que se puga pensar, perquè per moltes diligències que haja fetes no és estat possible poder-me'n olvidar. I és estat forçós haver-ho d'escriure per fer la voluntat del Senyor, qui ho dispon així. Gràcies li sien fetes de tot, que no puc dir altra cosa, com me veig en tantes gràcies que me fa la santíssima Trinitat, que sols la

sua sabiduria infinita les pot referir. I per açò me trobava ab la major confusió que V.M. se puga pensar, i comencí ab unes exclamacions qui vivament partien del cor a dir: «OH Déu meu i senyor meu, com puc jo dar-vos gràcies de tantes gràcies com vós me feu?» I en el mateix instant ja vaig veure la majestat de Cristo, qui se descubrí les sues santíssimes espatlles, qui estaven molt sangrientes. I me digué: «Açò ho satisfarà tot.» Valga'm Déu omnipotent que paraules són aquestes tan divines i celestials! I és molta veritat que per dar-vos gràcies d'aquestes fineses tan grans, sols aquesta finesa que vós haveu feta per vòstron gust ho pot satisfacer. Tot és posar a lo Amic ab major obligació. Faça's la vostra voluntat.

51. No veu a quant arriba lo amor de nòstron amat Jesús, i quant lliberal és la sua santíssima mà? Que si nosaltres no lo impedíssem, seria com impossible poder sustentar i posseir tantes gràcies com ell nos faria. I així, per les sues amoroses entranyes i per la sua preciosíssima sang, suplic a totes les ànimes a los seus peus prostada, que no impediguem tant de bé com el Senyor nos vol comunicar. No el privem de fer son gust, que no és raó, antes bé estimem-li les misericòrdies tantes que nos fa, i no privem les nostres ànimes d'un bé tan gran, que no se pot dir més, sinó alabar-lo per a sempre. Que és digne de ser amat, engrandit i alabat, que sols ell és qui se pot amar així com mereix, i comprendre la sua gran majestat. I així, no és poca ditxa de les ànimes que essent unes flaques creatures, arriben a estar tan unides en Déu, que apareguen el mateix Déu.

52. D'aquest regalo tan gran gosava lo Amic per gràcia del Senyor, i ell li digué: «Mira el meu poder, la mia hermosura, la mia grandesa, la mia majestat, i sobretot la mia lliberalitat, que tota la *tribulació* que t'he dada era preparació per lo molt que et volia afavorir i posar-te a mon gust. Filla del meu cor i Amic de la mia ànima no sé què vols més de mi? que tot som teu i així com som estic en tu. No veus com *la perseverança en servir-me és benaventurança ab gran tribulació*? Al fin, el qui em vol gosar, *amar i servir-me*, no hei ha més que fer sinó sempre *perseverar*, que jo mai li faltaré. Sies bona, que puguen apendre de tu algun exemple de les ensenyances tantes que et don. No és raó que sies ingrada ab mi, qui me comunic a tu tan lliberalment com veus i pots dir. No serà bé que prives les ànimes d'algun document, quan vègies que sia a son lloc. Tot que vègien heu tens de mi, no t'embarasses d'açò, si el confessor ho té per bé, que és lo mateix que tenir-l'hei Jo, per esser ministre meu.

53. »Los qui s'empleen a guiar ànimes purament i rectament, amar-me i honrar-me, i no per pretenir de místics i molt entesos (açò no és a mon gust) sinó que sien humils i poc amics de fiar-se d'ells mateixos, a aquestos los assistesc ab una gràcia molt particular. I no tenen que témer, que me tenen a mi, qui som la llum més clara de quantes n'hi ha. I en mirar-me a mi, ningú pot errar.» Quina veritat és aquesta tan gran, que el qui mira aquesta divina i soberana llum no pot errar. I així, altíssim i omnipotentíssim Senyor, pare i espòs dolcíssim de les nostres ànimes, per la vostra gran bondat dau-nos la vostra santíssima benedicció, perquè sempre la mirem i no posem los ulls en altra cosa, sinó sempre mirar la verdadera llum, qui sou vós, Déu d'infinita majestat, qui mai s'acabarà. I així sempre més i més vos havem de mirar i amar i més amar per ser vós qui sou. Amèn.

54. Vigília de Corpus quan me posí a l'oració después de matines, lo Amat tingué gust de descobrir-se a lo Amic del modo que està sacramentat. I al parèixer venia determinat de fer moltes gràcies a lo Amic. Així fonc, perquè se posà a tractar ab ell ab tanta familiaritat,

que li digué que li donàs un abraç. I el pobre de lo Amic se trobava tan indigne d'aquest favor, que no sabia com haver-ho de passar. I ell me deia: «Així com les mies delícies són estar en los fills de los hòmens, la mia benaventurança és també regalar los meus Amics.» (Bé podia dir que se tractava com qui era, i no com jo mereixia) i me posava a les santíssimes llagues dient-me: «Ací has de pendre el sustento.» I me descobrí el seu santíssim cor qui brollava de sang, de tal modo que no acabar la vida era un portento molt gran que obrava per son amor, tan gran que no podia dir altra cosa sinó que era Déu admirable i tot amor. Així heu experimentava lo Amic i passà ab la sua gràcia fins el dia del Corpus.

[A peu de pàgina: He vist el plec 31, dialogació i càntic d'amor núm. 63. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament]

55. Quan ab la indignitat que sap el Senyor lo hagué rebut, no era poca la confusió que tenia veient tan poc adornat lo aposento, que havia d'habitar aquell rei divino i celestial. I ell qui no mirà la mia mala correspondència, sinó el seu gran amor, m'uní tota ab ell en un èxtasis molt gran, gosant de Cristo sacramentat ab molta suavitat i dolçura. I també gosava ab molta claredat d'una presència de Déu omnipotent, que era una cosa tan alta, tan bella i tan gran, que no és possible poder-ho dir. Perquè a tant arribà el seu amor que sols ell pot dir lo molt que me descobria de la sua omnipotència. I per esser los judicis humans tan limitats, no m'atrevesc a dir niguna cosa de la sua majestat, sinó que és Déu gran, més gran, tant que nigú lo pot entendre ni explicar. I així bé podia dir *tu solus sanctus*, qui tens poder infinit i aqueix mereix ser alabat i engrandit per a sempre amèn.

56. Tan unit estava lo Amic en aquesta ocasió ab son Amat, que li féu dir moltes vegades *obdormivi in domino*. I tenien tal suavitat estes paraules, que no se podia detenir de dir-les. I si donà tanta suavitat a les paraules, què serà lo que gosava lo Amic en los braços de l'Amat en el suenyo que tenia tan quiet, sossegat i regalat? En arribar aquí, lo que jo trob que pot fer és callant mirar-lo, alabar-lo i contemplar-lo, sense mai parar. En aquest estat arribà *la perseverança* a lo Amic, que gosa *la benaventurança* tan complidament, que casi li apareix que no té més que desitjar. Perquè és tanta la claredat ab què veu Déu omnipotent, que queda sens paraules per poder-la explicar.

57. Mont <sic> de cuidado me donà lo que ell me digué i declarà en aquesta ocasió sobre aquestes paraules *ab fortalea, paciència e esperança*, perquè com és una cosa tan gran no sé si la podré explicar. Jo confio en la sua infinita bondat, que em darà gràcia i així referiré lo que serà del seu gust. «Què penses tu (digué mon Amat) què és *fortalea*?» Jo no li responguí de niguna manera. La una per no haver-hi lloc de respondre, i l'altra perquè no sabia què dir, perquè la veritat és que en tal cosa no havia pensat mai en tota la mia vida. I així me tornà a dir: «Saps què és *fortalesa*? No tenir forces. D'aquest modo, estar tan rendits que ni resabios han de tenir de fer la sua voluntat. I així no tenint forces tenen una *fortalesa* molt gran, perquè no hei ha cosa qui tenga més *fortalesa* que un acte totalment rendit a la mia voluntat, ab què l'ànima posa totes les forces ab mi, i en el temps que més s'olvida de les sues forces, té més *fortalesa*.

58. »Tot ho trobareu en mi si anau a l'Hort, quan jo feia oració a mon Pare celestial. Jo temé i diguí a los apòstols que no dormissen, i luego que diguí *Pater fiat voluntas tua*, ja no temé, perquè totes les mies forces posí en mans de mon Pare celestial. I en el mateix instant tinguí tanta *fortalesa* que ja diguí a los apòstols que dormissen, que era lo mateix

que dir ja no tenc n'gún temor, com de veritat era així, perquè vaig eixir a l'encontre dels qui em cercaven. Ara veuràs què cosa és estar rendits i no tenir forces de voler n'gúna cosa per si, sinó deixar-ho tot a la mia providència, com jo a la de mon Pare celestial. Tot per donar-vos exemple. Apreni de mi, que ací trobareu un tresor abscondit, qui és *la fortaleza* que és lo més principal de la virtut.» Feu-nos gràcia Déu meu, que tots la trobem per més amar-vos, servir-vos i alabar-vos.

59. Més me digué que aquesta fortaleza és semblant an el ciprer qui té una excel·lència que no fia mai de les sues forces, sinó que sempre mira el cel, al fin a son creador. I m'advertia que veuria en aquest abre una cosa molt particular, qui no és en los demás abres. I és que, per molta fortuna i tribulació que tenga, no el veurem mai que prenga n'gún recreo, ni que s'inclin més a una paret que a altra, sinó que sempre mira el cel, que se faça la voluntat del creador. I per això té tanta *fortaleza*, que no basten tribulacions per poder-lo desviar. Així vol mon Amat les ànimes, que per n'gunes vies se giren a una part ni a altra, que és no fiar de les nostres forces sinó mirar sempre el cel, açò és, molt rendits mirar sempre lo Amat d'ont nos ve la fortaleza.

60. De los demás abres (me deia ell), que quan tenen algunes ferides o *tribulacions*, luego veureu que se valen de la sua força inclinant-se a una part o altra, i no estan com el ciprer mirant el cel. I aquets abres no són a gust del Senyor, perquè representa aquelles ànimes que encara que volen mirar el cel com el ciprer fan però com aquestos abres, que en venir alguna *tribulació* (f. 413) fien de la sua força, i luego ja se veuen les sues branques per una part o per altra. I la causa d'açò és no tenir *fortaleza*, perquè volen tenir força, i no estan redides <sic> del tot a la divina voluntat. I per una cosa tan poca com és fer la nostra voluntat perden una cosa tan gran com és fer la santíssima voluntat, i no gosen d'aquest tresor escondit i infinit que és *la fortaleza*, qui se troba en la divina voluntat, a ont sí posen les ànimes totes les sues forces. Oh què ditxa tan gran és la sua! No hei ha modo per poder-la ponderar ni referir, ni menos el gust que donen a sa divina Majestat.

61. Moltes vegades me digué mon Amat: «Filla, saps què és tenir *fortaleza*? No tenir forces. I així, aquelles ànimes tenen *fortaleza* qui no tenen força, sinó un rendiment molt gran a los seus superiors. Perquè açò dona tanta *fortaleza* a les ànimes, que tot lo Infern no les pot espantar.» No sé què més puga desitjar una ànima qui desitja agradar a son Amat que aquesta fortaleza, qui al parèixer el té tan agradat que no se pot dir. I així bé seria que vésem el modo com la podem alcançar, i no hauríem d'emplear un instant, que no fos buscant aquest tresor qui dona tant de gust a nòstron creador, que no és poca la pena que tinc més ara que mai, com m'ha ensenyat el modo com se pot alcançar, si no pos tota la diligència per alcançar-la, però com veig la mia maldat tanta acudiré an el meu refugi, que són les llagues de Cristo, a ont la sua preciosa sang la borrarà per més acertar i fer en tot la sua santa i verdadera voluntat.

62. «La *paciència*, digué mon Amat, acompanyar a la palma. Perquè la *paciència* en totes ocasions conserva la gràcia i la palma, si la mires, veuràs que el seu fi és créixer i mirar el cel d'ont li ve la influència, i tot el seu bé ab què se sustenta. I ab tot, que és molt perseguida, la veuràs sempre que té rara *paciència*. Ella cria les belles palmes i no falten sos contraris, qui ab molta violència i molts de colps les hi lleven. I ella, per açò no deixa de prosseguir son camí, fins arribar a tal altura que casi perden-la de vista los qui la persequien se cansen i la deixen perseverar ab la sua paciència, sempre mirant el cel. No

veus si passa del mateix modo en les ànimes qui de veres tracten de servir-me? Que per molt que les atropellen i los tallen les palmes, a cops de tribulacions i murmuracions, no deixen sempre de perseverar. I ab molta paciència mirant el cel d'ont los ve tot lo auxili per pujar i més pujar fins que arriben en aquella tan alta perfecció, que ja los seus contraris les deixen i perden de vista, que no troben modo com poder-los treure de la *paciència*, qui és una riquesa molt gran, per esser del gust de lo Amat».

63. Així m'ho dava a entendre, quan me digué que jo havia de ser com el fasser. N'hi havia de pensar si dirien que no estau quiets, ni si diuen que no mènega, ni si em persegueixen, sinó sempre ab molta paciència mirar el cel. I així vol que facen quant poden tots los seus Amics per imitar-lo. Fins aquí me tingué en la quietud de l'èxtasis que tenc dit, i després me digué que *l'esperança* l'acomparava a l'aigua, perquè el color verd significa *l'esperança*, i no hei ha cosa qui sia més verda que l'aigua, perquè no hei ha planta qui no tenga la verdor de l'aigua. De tal manera que en faltar-los l'aigua, la perden tota, i de lo poc que alcanç, entenc que és així.

64. Bendit sia el Senyor, qui volgué que ho ves ab major claredat, perquè me descobrí una mar d'aigua tan gran, que no tenia fi. Perquè era la divinitat a ont negà lo Amic, i el posà en un ímpetu d'amor tan gran, que fea¹³² ab les accions exteriors lo que fan les ones de la mar, que no fer-se moltes parts del seu cos era un portento gran que obrava el Senyor. Gràcies li sien fetes de tot (ab tot que no li venia mal a lo Amic, que se n'haguessen fetes més parts, que no hei ha grans d'arena a la mar, per dar-li gust) com lo Amic se veia tan regalat i afavorit en aquella mar de tota ditxa i felicitat. Me deia lo Amat: «No veus com *l'esperança* és un mar a ont se neguen les ànimes totes en mi? Esperant i sempre més esperant, i arriben en aquest fi de gosar de la divinitat?» Jo no sé què més se puga dir, sinó que sia alabat i glorificat per a sempre, que si jo podia dir lo molt que nõstron redemptor alabava la virtut de *l'esperança*, no hei hauria ànima qui no se n' enamoràs, i de tal modo, que no reposaria un instant fins a poder-la alcançar, i aleshores veurien què cosa és *esperança*.

65. El qui té verdadera *esperança* és lo mateix que entrar en un mar de Déu qui no té fi, ni pot dir nigú com és ni lo que és, sinó estar en aquest mar posant silenci a la llengua i cerrar los ulls. I d'aquesta manera amar i sempre més amar sense parar un instant. I estar sempre com los serafins batent les ales del cor, qui les alternen contínuament. Que així fa lo Amic ab los incendis d'amor tan inflamats i desatinats, que li dona lo Amat per son gust, després d'haver-lo tingut molts anys ab tribulació tan penosa, que sols (f. 414) ell que l'hei donava pot sabre lo que era. Sols aquell temps, qui m'apareixia tan llarg, quan desitjava veure aquella cara del meu Amat més hermosa que quantes coses hermoses hei ha (i per això m'apareixia més llarg) i mon Amat no dava lloc. Aquest era un penar qui no té par, però ell no em priva mai d'una *esperança* molt gran (gràcies en el Senyor) ab què sempre *perseverava* alegre i content, pensant que ab *l'esperança* tanta que tenia en son Amat havia d'alcançar la joia preciosa que desitjava. I que no podia esser menos per niguna via de lo que fonc, perquè és la sua condició tan lliberal que, si podia tenir pena la tendria, quan no se pot dar a les ànimes qui lo impedeixen. D'ont se veu que cosa que li demanem, si és per glòria de sa divina Majestat, si *l'esperança* és ferma, qualsevol sia la petició la nos concedirà, i no hi tenc nigun reparo. Tardar podrà i fer-nos penar, però la

---

¹³² Per 'feia'.

nos darà ab gran abundància. Per l'experiència que tinc puc dir que *l'esperança* és qui arriba lo Amic a regnar en aquest mar de la divinitat, i de tal modo que, ab son modo, gosa de la benaventurança casi com la gosen los esperits celestials, i casi ja no hei ha més *esperança* tant senyor se veia de lo que tant desitjava, que del modo que pot ser, li apareix a lo Amic que no té més que desitjar. I tot li ve de *l'esperança* tant que de molt de temps tenia en son Amat, qui ara és estat servit de negar-lo en aquest mar, per qui tant ha penat.

66. Molta ditxa és la que gosa lo Amic, esser arribat a gosar de la divinitat tan vivament, que casi és sens *esperança*, com si tingués ja per cert que durarà i no li faltarà mai. És cosa rara, però dificultosa d'explicar, el modo com se troba lo Amic tan posat ab son Amat, que al parèixer ja no té més que desitjar. I és així veritat, perquè més Déu de lo que gosa no n'hi ha, més claredat esto sí. I el parèixer a lo Amic, que ja no té més que esperar, és de tanta *esperança* que té. Com una persona qui se llança dins la mar, que és cosa certa que aquesta persona està tota aigua, i ho veu i heu entén, però passa més avant i nega's dins de la mar, aleshores bé té aigua i està tot dins la mar, però no pot dir que tenga aigua, no perquè no en tenga sinó que de tanta aigua que té l'ha posat de modo que no pot dir si té aigua o si no en té.

67. No veu V.M. com és així mateix lo que passa en lo Amic? Qui posat dins del mar de la divinitat està tot aigua d'*esperança* en son Amat. Per disposició del Senyor nega's i perd-se dins d'aquest mar tan bell que no hei ha més que mirar. I perd-se de tal modo que s'és negat en el mar de la divinitat de tanta *esperança* que tenia i lo ha posat de manera, que no pot dir si té *esperança* o si no en té, solament sap que està en el mar més hermós que se puga trobar. I heu és tant, que no basten plomes per poder-la explicar. Bé veuran que és així les ànimes qui han gustat aquest regalo tan gran, que jo no trob altra cosa que dir sinó *gustate et videte, quoniam suavis est dominus. Beatus vir, qui sperat in eo.*

68. Bé podem dir moltes vegades, benaventurada l'ànima qui espera en Déu nostro Senyor si persevera ab *l'esperança*. Que m'ha ensenyada mon Amat que no vulla en el mateix instant que posa l'*esperança* amb ell, ja gosar el mar tan bell i deleitós de la divinitat, sinó que l'ha de desitjar i esperar, no per son recreo i regalo sinó per més glòria del Senyor, que jo per mi trob poc el cel i la terra per dar-li gràcies d'aquesta gràcia tan gran, ab moltes més que me'n fa. Bendit sia el seu poder infinit i tan gran que jo no sé vertaderament a ont té d'arribar la sua bondat i tanta lliberalitat! Faça's en tot la sua santa voluntat.

69. Después de tot açò, altra dia infra octavam del Corpus, estant patent en lo altar, entre moltes gràcies que per la sua misericòrdia fea a lo Amic. Com està tan enamorat de la *fortalesa* li digué: «No veus tu com és veritat lo que jo t'he dit, que no tenir força és tenir *fortalesa*? La *fortalesa* que tu tens, que et sustentas molts dies sens nigrun sustento corporal, d'ont creus que et ve? Sinó del rendiment que tens, que no tens més que lo que dispon l'obediència, i així sempre vens a mi sense força. Açò és la causa que trobes la *fortalesa* tan gran, que Jo et don.» No serà gran, altíssim Senyor, si ve de la vostra santíssima i poderosíssima mà, que molt que lo Amic se sustent sense menjar, si té en si tantes coses qui li basten per sustentar-se sens nigrun sustento corporal! El tenir a la majestat de Cristo sacramentat sempre en sa companyia no basta per a sustentar tot lo món? La suavidat tanta que ell despedeix basta i sobra, que no hei hagués més per a

sustentar-lo. Més diré encara, que sols mirar el sacrari me causa tal efecte que em basta per sustentar-me molts dies, gràcies an el Senyor de qui ve tot.

70. (f. 415) La unió aumentà tant que era la cosa més bella que se puga pensar. No heï havia més sinó que lo Amic estava en l'hòstia i l'hòstia estava en lo Amic. (Certament li dic, que més prest me posaria baix de la terra que referir aquestes gràcies tan grans. I en acció de gràcies li oferia les mateixes gràcies que ell me feia, i que ell mateix les se donàs a son gust. Jo veia la majestat de Cristo sacramentat ab tal hermosura, que em feia perdre lo enteniment i tanta era la sua bellesa, que no em bastaven forces per poder-la sustentar. I volgué ell que ves també lo Infern, que és la cosa més fea que se puga imaginar. I així comencí a veure un lloc molt fondo i com més lo mirava més fondo pareixia. I en un lloc molt escondit, veia moltes ànimes qui passaven gran turment, i los dimonis los tiraven per los cabells, i ab uns instruments, com a punyals imfogats, los penetraven, que era cosa de gran llàstima i digna de ser plorada ab llàgrimes de sang. I mon Amat me digué: «Aquestes ànimes són les que ja em servien, i per no passar tribulacions, s'apartaren de mi i se donaren a fer la sua voluntat. I com jo ho sent tant, per això les tenc en el lloc més abscondit.» Ab companyia d'aquestes, ne veia unes altres, que les tractava del mateix modo. I me digué mon Amat que eren aquelles ànimes qui lo havien ofès en l'octava del Corpus, i no li havien demanat perdó. I com aquells dies fa tant d'alarde de la sua gran misericòrdia, per això sent tant les ofenses que lo obliguen a tenir-les ab més misèria que a les demás ànimes condemnades.

71. No veu quina desdita tan gran és no voler tribulacions. El Senyor nos alliber de tal desventura per la sua gran bondat, ni menos permeta que li facem ofensa alguna. I en particular en aquesta festividat, dies que obra tantes fineses per bé de les nostres ànimes, que seria esser ingrats. I més lo Amic que tot lo món, per esser tan afavorit, que sols lo que ha obrat lo Amat per explicar-li aquest càntic, haver-ho de referir seria mai acabar. I així bé pot pensar quant deutor és i quant pobre se troba, que níguna cosa té ab què puga satisfer sinó la preciosíssima i hermosíssima sang de son redemptor, qui tot ho satisfarà perquè sia a son gust. I suplic a V.M. per les santíssimes llagues de Cristo nostro Senyor, que li don gràcies per mi de tantes gràcies que el Senyor me fa pel seu amor, que sols de les persecucions i tribulacions que ha inventades el dimoni, ab què em turmentava en aquest temps, no és possible poder-ho explicar. I gràcies an el Senyor, que tot era poc per dar gust a lo Amat. I el dimoni estava que apareixia que havia d'esclatar, tanta ràbia tenia de què aquest càntic s'hagués d'explicar. Deixem-lo esclatar, sols que puguem nosaltres alabar, honrar, amar i servir a nòstron Déu i Senyor.

Dialogació i càntic d'amor núm. 64

Dix lo Amic al seu Amat que el pagàs del temps que lo havia servit. Comptà l'Amat los pensaments, desig, plors, los perills i los treballs que havia sostenguts son Amic per son amor, e ajustà lo Amat en aquell compte eternal benaventurança, e donà si mateix en paga al seu Amic.

1. Me posà mon Amat en unes tribulacions molt grans i de moltes maneres (gràcies an el Senyor) que per a mi el patir per son amor és cosa níguna. I per això, ab tot el rendiment que podia prostada a los seus santíssims peus, li diguí moltes vegades: «Jesús, amat de la

mia ànima, vós sou la mia vida, vós sou la mia vida i tot quant jo tenc és vostro. Feu-ne lo que serà del vostre gust, que jo no vull altra cosa sinó a vostra divina Majestat. I si era possible que jo pogués tenir molt més de lo que vós posseïu, ne voldria esser senyora, no per altre fi sinó per dar-la-vos, perquè tant ho mereixeu. I si era possible amar-vos més del que vos amau vós mateix, vos amaria per ser vós el qui sou i no més. I lo que jo vull per mi és patir i més patir. I així, si no me dau que penar, acabau-me de matar, que en mi el no patir és morir.» Bé es deixava de veure clarament que havia posada la sua santíssima mà en donar incendis d'amor an aquesta pobra ànima.

2. «Així se trobava (digué el Senyor) lo Amic, quan me digué *que el pagàs del temps que l'havia servit*. Quan ell se troba ab moltes penes i grans persecucions, ne desitja moltes més, i del més abscondit de la sua ànima, començà a dir *De profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*. Del més profundo de la sua ànima clamava en gran manera, que oís la sua veu, qui ab moltes clamacions deia *que el pagàs del temps que m'havia servit*. Volia dir ell, *que li pagàs* aquells desigs tants que havia tinguts de patir per dar-me gust, que açò era *la paga*. Que volia penes i sempre més penes, i patir i més patir.»

3. Eren tant del gust de lo Amat aquestes clamacions, que no és dicible de modo nigué. I creixia tant el foc que tenia en el cor, que m'abrasava del tot, ab un sentiment molt gran i los ulls un mar de llàgrimes sens poder-se tenir. Passí a tal desatino, ab tal llibertat de parlar ab mon Amat, que no l'havia vista mai ni tinguda, perquè se posà lo Amic ab unes exclamacions nades vivament del cor a dir a lo Amat: «Déu meu, vós sou la mia vida, el meu cor, la mia ànima, la mia alegria, i tot el meu bé. Al fin vos vull tot, i no vull altra cosa sinó a vós. I vos ho puc demanar de justícia i vós no m'ho podeu negar, perquè tinc tota mia esperança i confiança posada en vós i així no em podeu deixar, ni jo vull que em deixeu mai de la vostra mà santíssima, ni tenc de fer cosa ja més qui sia ofensa vostra. Vós m'haveu de guardar, perquè fii tant de la vostra gran bondat, que no hu puc ponderar, ni puc explicar ab paraules lo molt que jo vos vull i el agrado tan gran, que tinc de vostra divina Majestat.» Al fin del tot m'acabava la vida i tan dolçament que jo moria, perquè del tot no moria. Alabat sia el Senyor qui així ho permetia.

4. No parà aquí lo Amic, antes bé s'estava cremant i penant, perquè no penava. I començà a dir: «*Dilectus meus mihi et ego illi*. Mon Amat és tot per a mi, i jo tota som per mon Amat. Tota som per ell, per patir. I ell és tot per mi, per fer-me morir de no deixar-me patir. Mon Amat és tot per mi per regalar-me, i jo tota som per ell per més amar-lo. Mon Amat tot sou per mi per fer fineses molt lliberalment i extremadament, i jo som tota per vós dolcíssim, suavíssim i hermosíssim Jesús, amat de la mia ànima, prompta i molt rendida per fer en tot la vostra santa i verdadera voluntat.» I lo que volia dir lo Amic en totes aquelles exclamacions era que suposat que era tot seu, *que el pagàs del temps que l'havia servit*, que era lo mateix que dir-li que d'aquells *desigs* que ab tant de rigor patia de no poder patir, *que el pagàs*, açò és, que s'apiedàs d'ell i que li donàs lo que tant desitjava, que era sostenir més penes *per amor del seu Amat*, que no han patit fins ara i patiran tots los màrtirs. I les penes majors del major màrtir, qui és el meu Amat, qui me tenia fora de mi de tal manera, que no veure jo més parts del meu cos que no hei ha grans d'arena en la mar i no morir-me del tot sols per dar-li gust i no més, sols la sua gràcia ho podia sustentar.

5. Jo pensava les moltes fineses que havia fetes lo Amat per lo Amic tota l'octava de Corpus, i la poca disposició ab què lo Amic lo havia rebut tots los dies, i la poca fidelitat ab què li havia correspost. I m'apareixia que no havia de gosar-lo mirar, però la força de l'amor era tanta, que no el deixava detenir. I no tan solament lo mirava, sinó que el tenia i molt fortment lo abraçava i li deia tants desatinos, que no tenien fi. També com veia que era dia de cap d'octava i era arribada ja l'hora d'encerrar el sagrament en el sacrari, el cor del tot se partia, que no hi podia tenir ni podia consentir, que se partís d'allí que no donàs a lo Amic *la paga* que ab tantes exclamacions li demanava. I li deia: «Vint dies Senyor sou estat tot meu, i ja sabeu que som tot vostro. I així vegiau què voleu del pobre de lo Amic, qui *del desig* que té tan gran de dar-vos gust, tot se desfà. Què voleu més que ja acaba la vida, i en aquestos incendis se fon com la cera en el foc?» I eren aquestos incendis un foc tan ardent, que solament lo Amat lo podia reprimir. I lo Amat no tan solament no el reprimia, però encara tenia gust que se demostràs públicament.

6. Ah pobre de lo Amic! Quina mortificació tan gran és aquesta! Que les germanes i les persones de la Iglésia haguessen d'entendre lo molt que ell sentia, quan lo Amat se partia de lo altar pel sacrari (alabat sia el Senyor). Ja no poguí tenir-hi més i ab veu alta diguí: «Senyor, el cor me preniu, jo acab la vida del tot *Dominus meus et Deus meus*.» I en aquestes paraules me prengué un desmai, que no podia sustentar-me. La germana qui m'estava més prop, com té tanta caritat, ab los seus braços m'hagué de reparar, perquè jo no tenia forces de modo ningú. I com veia el portento tan gran, que obrava lo Amat ab lo Amic, esclatava de plorar. I jo no podia tenir-me de dir: «Déu meu, Déu meu, Jesús meu, jo acab la vida del tot, què voleu de mi?» I la germana em deia: «Muriguem tots del seu amor, i diga-li que em perdon.» I açò era més confusió per a mi, perquè sé jo qui som, i que vessen en un lloc de tanta maldat uns incendis d'amor del Senyor tan grans.

7. Bé se veu que eren del Senyor, perquè de mi tot és misèria i ruïndat, en tanta manera que el més abscondit lloc de lo Infern trobava jo que era poc per a mi. I tenia tanta confusió com me veia tan afavorida del Senyor, que no hu sé dir, i en particular, quan sentia que moltes vegades digué: «Filla, què et fa a tu, que jo me'n vàgia en el sacrari, si em tens ací.» Així mateix i per lo mateix, espòs volgut i amat Jesús de la mia ànima, que vos tenc ací així com estau allí, quan entrau en el sacrari vos ne duis el cor i l'ànima. I açò és qui em fa morir, perquè és aquesta unió tan fort, que no hei ha cosa que jo haja vista qui si puga acomparar, sinó morir per més penar. Al fin que quant més pena lo Amic li apareix, que menos pena, i per açò no se cansava de dir: «Mon Amat és tot per a mi i jo tot som per mon Amat, per patir fins a morir del modo que tindrà gust.»

8. Digué mon Amat: «Aquestes clamacions del més profundo de l'ànima me donen tant de gust, que no puc deixar d'oïr-les i deixar participar a lo Amic de lo que tant me demana, que *el pagàs del temps que m'havia servit*.» Ab tota veritat li dic que, desatino com aquest, jo no n'havia vist mai. I per açò deia, que açò era ja participar *de la paga* que volia lo Amic, quan ab tantes clamacions li deia del més fondo de l'ànima *Domine exaudi vocem meam*, i el Senyor me digué: «Com del més profundo de l'ànima són les peticions més gust me donen, perquè jo estic en lo més abscondit de l'ànima.» Així el veia jo, i com més lo mirava més s'abscondia, i així em perdia tota amb ell.

9. Per la sua gran misericòrdia me descobrí una cosa molt meravellosa, al fin era obra de [la] sua santíssima mà. I era que la majestat de Cristo, en el seu santíssim cor, tenia un

llibre molt hermós i ajustava en el compte del temps, que lo Amic lo havia servit. I ell mateix per les seues santíssimes mans he escrivia *los pensaments, desigs, plors, los perills i los treballs, que havia sostingut son Amic per son amor*. I tots los que sostenen aquells qui li són bons amics. A mi m'apareix que açò convida i anima les ànimes, no sols a *sostenir pensaments, desigs, plors, perills i treballs*, sinó també a qualsevol cosa que lo Amat disponga *per son amor*. Quines paraules són aquestes (per son amor) tan dignes d'esser pensades, meditates i contemplades! No trob niguna cosa de quantes se'n poden oferir a lo Amic en aquesta vida dificultosa ni pesada de passar. El dia que no té altre fi, sinó purament passar-ho *per son amor*.

10. Oh ditxós i moltes vegades ditxós aquell qui no té més intenció en tot lo que obra que obrar *per son amor*! Oh feliç *amor*, tu tens tal suavitat que tenc per molt impossible que ànima qui la gustarà (ab la gràcia del Senyor) en quant obrarà puga tenir altra intenció, sinó sempre *per son amor*. I estarà escrit per mans de lo Amat en el llibre tan hermós que tenc dit, qui quan escrivia una infinidat d'àngels, que jo veia, cantaven ab molta solemnitat el psalm *Laudate dominum de caelis, laudate eum in excelcis*. I me donà a entendre que aquest psalm era molt del seu gust. I perquè ves quant del seu gust era també lo que tinc dit, per això volia que quan escrivia li dassen los esperits celestials aquestes tan hermoses alabances.

11. No veu a quant arriba la bondat i lliberalitat de lo Amat a honrar los seus amics? Doncs bé podrà tenir per ben empleat tot lo que se podrà passar i sostenir *per son amor*, i procurar tot lo que sia possible a no exercitar-nos en cosa que no la facem *per son amor* com feia lo Amic ab *los pensaments, desigs, plors i treballs que sostenia per son amor*. I per això eren tan del gust de son Amat que los escrivia per la sua pròpia mà, i en un lloc tan preciós com és el seu santíssim cor, i molt abscondit. I me digué mon Amat que la causa perquè heu escrivia en el seu santíssim cor, i tan escondit, era perquè lo Amic clamava de lo més profundo que podia, que era del centro que té en si mateix, a ont habita el seu Amat, *que el pagàs del temps que lo havia servit*. Bé se deixa veure doncs quant a gust de lo Amat són les clamacions qui parteixen del més profundo de l'ànima purament i rectament *per son amor*. I així digam-li moltes vegades *de profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*.

12. No voldria lo Amic esser importú en dir tantes vegades a son Amat que oiga la sua veu, que és lo mateix que dir-li que tinga d'ell compassió, i que li concedesca lo que tant li demana. I si bé tenia aquest cuidado, tenia també un consol de què sap molt bé lo Amat *que los pensaments, desigs, plors i treballs que havia sostenguts i sostenia per son amor*, no deixaven reposar lo Amic ni per un punt, tan importuns són, sinó sempre penar i més penar *per son amor*. I així tinc gran confiança que la infinita sabiduria de lo Amat suplirà la gran ignorància de lo Amic. I per això no pot tenir-se ni deixar de fer-li moltes clamacions demanant-li que li concedesca, si és son gust, la petició que tan vivament i ab llàgrimes de sos ulls i pena que li penetra el cor, lo que tant li demana *per son amor* i no més.

13. És tanta la força que tenen aquestos *pensaments, desigs, plors i treballs sostinguts per son amor* que, si lo Amat alguna vegada no posàs la sua santíssima mà en mitigar-los algun poc, no he ha cosa en què lo Amic reparàs, ni perill qui lo aturàs. Al fin té tals *pensaments*, que lo que ell voldria i faria, solament *per son amor*, no és possible que les

sues forces ho poguessen sustentar. I tot açò i molt més encara que lo Amic ho pogués fer i complir, no basta per dar gràcies a lo Amat de la menor gràcia que fa a lo Amic. Com serà possible doncs dar-li gràcies de tantes gràcies que li fa, que són tantes que no és possible poder-les comptar, sols ho satisfarà la sua preciosa i hermosa sang, que oferesc sempre a la sua gran bondat i misericòrdia. Veritat és que la confusió que jo sempre tenc és gran, però com la que ara tenc no m'hi era vista mai.

14. [al marge dret de la fulla: 1688] El diumenge primer después de l'octava del Corpus, después d'haver rebuda la santa comunió, en el mateix instant despedí Cristo sacramentat de l'hòstia tal suavidad, que totes les forces me suspenia. I vinguí a quedar en un desmai, bé se deixa veure clar quin havia d'esser el desmai, si proceïa d'una magna de suavidad. I així m'apar que no necessita de més paraules per entendre aquesta finesa que, encara que jo volgués dir-ne alguna cosa, no me seria possible de modo ningú, perquè no puc fer altra cosa sinó tenir silenci, mirant i contemplant el poder tan gran i infinit de mon amat i volgut Jesús, pare i redemptor meu, que voldria fer-me tota llengües per alabar-vos i cors per amar-vos, i que lo mateix fessen totes les ànimes, no per altra fi, sinó *per son amor*, que amar per aquest fi se pot dir amar, i lo demás no, sinó que és perdre el temps, qui és una joia molt preciosa, si lo empleam de manera que tots los *pensaments, desigs, plors, perills i treballs, que sostenem sien per amor de lo Amat*. I d'aquesta manera obra ell, així com veurem ara ab lo Amic.

15. Passat el desmai, posà lo Amat a lo Amic en un ímpetu d'amor i uns incendis qui purament lo abrasaven i en gran extrem lo consumien (que molt que se cremàs si estava dins un mar de Déu, i de foc sense fi). I com les clamacions de lo Amic eren molt del seu gust, volgué lo Amat fer una gran demostració. I volia que diguéssim el vers *De profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*. I em descobrí la mia gran Senyora, el gran pare sant Domingo, i el beato Ramon Lull, i me digué tots cinc havem de cantar aquest vers. La veritat és que eren bons de comptar quants érem, però lo Amic no podia, perquè no li dava lloc la unió tan estreta que tenia ab son Amat, ni tampoc havia reparat en tal cosa, sinó que estava tot posat en voler donar gràcies, alabar i amar sense fi el seu Amat. Con que *los pensaments i desigs* que tenia eren encara que fos posar-se en qualsevols *perills, sostenir molts de treballs per son amor*, i engolfar-se en ells com si s'engolfàs en aquell mar de Déu omnipotent, a ont per la sua gran misericòrdia, se trobava. No és dicible de modo ningú, el modo com estava, que no tenia atenció a altra cosa que a donar-li gust, ni etiam d'aquesta cosa tan poca, al parèixer, i passava en mi mateixa. Quan mon Amat m'ho digué no en tingué notícia, en tant que em suspenguí quan veia lo Amat qui hu deia.

16. No és poca l'ensenyança que nos dona, i si posam l'atenció veurem que no fa níguna obra, ni diu níguna paraula qui no tenga molt gran fi. I així lo que volgué dar-me a entendre com ha d'estar lo Amic, si desitja estar tot ab son Amat que fins d'aquestes visites, tan divines i celestials, no ha de voler saber de modo ningú com són, ni quantes són, fins que lo Amat ho dispon. No perquè no sien molt bones, sinó perquè no són Déu, i Déu vol que tota l'atenció tinguem a ell, mirant-lo i contemplant-lo i amant-lo *per son amor*. Al fin volia dir que l'atenció que lo Amic posaria a mirar aquestes visites tan belles i hermoses, li faria falta per mirar a son creador. I així no volia cosa criada, sinó el qui les ha criades; ni cosa, per mínima que fos, qui el pogués impedir d'estar molt unit ab son Amat. No sé què més se pot dir del desaparego que ha de tenir lo Amic per estar tot unit ab

son Amat, que cosa tan bona com aquesta nos priva algun poc d'aquesta tan hermosa i suave unió. I així és més perfet mirar-lo sempre a ell i olvidar tot lo demás. Tornaré ara a lo que deia.

17. «Tots cinc havem de cantar aquest vers», digué mon Amat (com tinc dit) i los posà tan hermosament, que no hei havia més que mirar. I fonc forçós veure que eren cinc; el primer que era la sua santíssima Mare posà a la llaga de la mà dreta; el pare sant Domingo a la llaga de la mà esquerra; el beato Ramon a la llaga del santíssim peu dret; i el pobre de lo Amic a la llaga del santíssim peu esquerre. Tenia tanta confusió, que no la puc explicar, perquè com més afavorit se veu lo Amic, ab molta més claredat coneix la sua maldat. I així no sabia com poder assistir en aquesta grandíssima festa que feia el seu Amat, qui a més de los que tinc dit convidà a los que tingué gust, i los posà a les ventanas més precioses que té. Cosa més bella que aquesta no sé si se'n pot trobar.

18. Ja tenia les quatre santíssimes llagues del modo que tinc dit, faltava solament la llaga del seu santíssim costat, i aquesta ell mateix l'ocupà. Cosa molt rara veure que la llaga que tenia en si mateix, ell mateix l'ocupava com si era una persona qui molt regaladament està en una ventana. (La veritat és que a nigung lloc pot estar així com mereix, i regaladament, com en si mateix). Gràcies li sien fetes de tot, i ab molta particularitat de lo que ara diré. Ell volia començar a cantar i lo Àngel de la guarda vingué, i aportava el llibre que lo Amat havia escrit, i demanava an el Pare celestial, que nos donàs la benedicció. I el Pare celestial digué *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit* que son Fill, volgut i amat, la nos donàs. En el mateix instant obeí i ab gran amor nos donà la sua santíssima benedicció. I el Pare celestial l'hei donà a ell. Bé pot pensar aquesta quina seria, no hi tenc més que dir, sinó que alabem el seu poder infinit qui mai s'acabarà.

19. La majestat de Cristo nostro Senyor començà a cantar *De profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam* ab un espàcio molt gran i una veu suavíssima (no l'he sentida així sinó una vegada) tan hermosament i regaladament cantava, que no és cosa per a dir. Volgué que tots cantàssem amb ell i cada u de la ventana a ont ell lo havia posat. Per fer la sua santíssima voluntat i perquè ell ho disponia, tots cantàvem. Veure lo que era aquesta obra! No hei ha plomes qui hu puguen escriure, ni paraules qui hu puguen dir. I tot açò obrava ell pel gust tan gran que li havia dat lo Amic, quan li digué *que el pagàs del temps que lo havia servit*, perquè aquelles exclamacions tantes que li havia fetes del més profundo de la sua ànima, li daven gran gust. De tal manera, que apareixia que el tenien lligat i obligat a fer fineses i gràcies per lo Amic. I essent ell un Déu infinit, se tractava de tal modo, com si lo Amic i ell fossen tot una cosa, ab tanta llibertat que li dava, que li feia perdre el judici com se veia ab tantes riqueses, que no era digne de posseir-les.

20. Més me digué: «Digues ab mi *Fiat missericordia tua domine super nos, quem ad modum speravimus in te.*» Sols la confiança que tinc tanta en la sua gran misericòrdia, me dona aliento per poder sustentar estes gràcies tan contínues que per son amor me fa, que no acabar la vida del tot és altra gràcia molt particular. Gràcies infinides voldria dar-li, i no esser més descuidada, sinó ab molta vigilància procurar a dar-li lliberalment lo que me demanà, que fonc dir-me: «Jo et vull pendre el cor i la voluntat, perquè no vull que tengues afecte sinó a mi.» Cosa és molt justa i la dec fer així, espòs dolcíssim de la mia

ànima, que fidelitat tan poca seria aquesta [a peu de pàg.: He vist el plec 32 dialogació i càntic d'amor núm. 64. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament.] (f. 420) que tenint jo tantes dàdives de vostra divina Majestat, que fins el cor m'havéu donat, que jo amàs cosa fora de vostra divina bondat. Jo confés que seria un agravi molt gran, guardau-me Senyor de tal desditxa per la vostra immensa caritat, que no fer aquestes i moltes més, és la vostra gran clemència, qui em té de la sua santíssima mà. I aquesta gràcia tenc per la major de totes les gràcies que ell me fa.

21. Altra gràcia me féu mon Amat, no sé si diga major que la passada, perquè participava algun tant de *los pensaments i desigs* que tenia tants de patir *per son amor*. I fonc que, quan volgué posar los Amics que tenc dit en les sues santíssimes llagues, les volgué desocupar. I així llevà los tres preciosos claus i per les sues pròpies mans los posà en el cor de lo Amic. Qui podrà dir el contento tan gran que tingué? Bé podia dir moltes vegades *Viam mandatorum tuorum cucurri cum dilatasti cor meum*. De tal manera dilatà el cor a lo Amic, que sols una gràcia molt especial que li donà pogué fer que el seu pit no s'obris. Perquè se dilatava tant el seu cor, que no hi cabia ni podia estar allí. I li apareixia que era forçós haver de desistir d'aquell lloc pensant que així en trobaria algun més gran, a ont ell (per complir *en lo desig* que tenia de patir *per son amor*) faria tants d'extrems i coses grans, que atropellaria tot lo món, no fent cosa a disgust d'aquest senyor. Sols per complir en los desigs, pensaments etc. lo menos que lo Amic hauria fet *per son amor* seria estat morir ab les majors afrontes i penes que mai s'hagen vistes ni se puguen imaginar, perquè com estava tan ferit de lo amor i aquestes ferides són qui engendren aquestos desigs tants de patir, niguna cosa que se li oferís el podia assaciar, sinó tan solament fer en tot la sua santíssima voluntat *per son amor*, suposat ho vol així.

22. Essent veritat que el dolor que jo sentia en el cor de los claus era molt gran, de tal manera, que sols ab la gràcia que mon Amat me dava el podia passar. Per patir *per son amor* era per a mi molt poc, perquè el mateix *amor* que ell me donava, me donava tanta fe i confiança amb ell, que com més pena té més ne desitja, sens reparar mai si tindrà forces per poder-la sustentar. Tanta és la confiança que té en son Amat, que té per cosa molt certa que, per la sua gran bondat, no li faltará mai. I li farà aquesta gràcia que lo Amic oferirà en acció de gràcies, de tantes gràcies que ell li fa. Volgué que digués *in vestitu deaurato circumdata varietate*, i venien molt a son lloc estes paraules, perquè era tanta la varietat d'adornos ab què lo Amat havia vestit a lo Amic, que no és possible poder-los dir a cada un per si, ni encara que fos la més docta i discreta ploma de quanta n'hi ha hagudes ni per a sempre hei haurà. No és possible que los puga escriure, sols la sabiduria infinita qui los hi dona, pot dir-los què són.

23. Més digué mon Amat: «Filla del meu cor, tu ets hermosa i graciosa a los meus ulls.» I també deia, *que los pensaments, desigs, plors, perills i treballs, que havia sostenguts per son amor* eren unes cadenes qui el lligaven tan fort ab lo Amic, que no el podia deixar ni apartar-se d'ell de modo ningú. Plàcia a sa divina i soberana Majestat que de mi, ni de niguna ànima vos aparteu mai, sinó que les tingueu totes ab la vostra gràcia i amistat com teniu lo Amic, qui per la vostra bondat és arribat a tal unió, que mai havia vistes cadenes qui lo haguessen lligat tan fort ab son Amat com aquestes que tinc dit. I mon Amat me digué: «Amic del meu cor ací és a ont poden dir com sant Pau *vivo ego jam non ego, vivit vero in me Christus*. Qui no gosa aquesta ditxa, no sap què cosa és estar lo Amic unit ab

son Amat, molt suavement i regaladament.» Ara mir quant nos importa procurar estes cadenes qui tan fort lliguen lo Amic ab lo Amat.

24. Que ditxosa serà l'ànima qui tindrà aquestos *pensaments, desigs, plors, perills i treballs per amor de lo Amat*. Qui no deixen ni per un instant descuidar lo Amic (tots ne tenim necessitat per esser tan descuidats, i jo més que ningú) perquè són tan inquietes, que no paren un instant fins que tenen lo Amic a una embriaguès, que ja no està amb ell mateix, ni pareix que tenga judici de modo ningú. Així se trobava lo Amic en aquesta ocasió, i lo Amat li deia que en aquesta embriaguès estava lo amic el beato Ramon, quan *ell digué al seu Amat, que el pagàs del temps que l'havia servit*.

25. No em causà a mi dificultat *que lo Amic digués a son Amat, que el pagàs del temps que lo havia servit*. Lo que me'n podria causar és que (f. 421) aquesta embriaguès no trega a lo Amic d'aquestos *pensaments, desigs, etc*. No em causa dificultat lo primer, per dos causes. Una perquè la necessitat no té espera i, si és molta, més apreta que encara que la persona qui té la necessitat volgués, no se pot detenir de nigrun modo, ni excusar-se de demanar i sempre importunar a la persona que pensa que li pot remediare la sua necessitat. Així passa en lo Amic, perquè és tanta la necessitat que té de patir per son Amat, que li apreta el cor de tal manera que no pot deixar, encara que volgués, de demanar i importunar a son Amat, qui li pot remediare la sua necessitat fins que haja oïdes les sues exclamacions. L'altra causa és perquè quan lo Amic se troba en aquesta embriaguès, li apareix que tot li és lícit i que tot li està bé, i no té altra mira sinó com pot dar gust a lo Amat, i per això no repara en importunar-lo *i demanar-li que el pagàs del temps que lo havia servit*.

26. Lo que em podria causar dificultat és com aquesta embriaguès no treu mai a lo Amic d'aquests *pensaments, desigs, etc*. i és perquè sempre el tenen lligat buscant el patir *per son amor*. I així pena i demana en lo més interior del seu cor, i amargament suspira, i sempre *per amor de son Amat*. Ja no m'admir doncs que en aquesta embriaguès, i estant tan desatinat, que no surta mai d'ací, la raó és perquè no té nigrun interès sinó tot *per son amor*. I així té aquesta matèria tan ben posada en el cor i en son enteniment, que del modo que son Amat lo posa sempre està molt ben trobat, sens deixar mai aquest fi. Tot és bondat de lo Amat i confusió per a mi. No veu quanta raó tenia lo Amic de dir moltes vegades *dilectus meus mihi!* Mon Amat és tot per a mi, de tal manera que apareix que ja l'ha fet senyor de tot quant té. I així bé pot dir *dilectus meus mihi*, com veu que el fa senyor de les sues riqueses ab tanta lliberalitat, que se troba molt confús d'haver-les de referir, i molt més d'haver-les de posseir. Faça's la sua santíssima voluntat en tot, que així sempre podrem dir: Mon Amat és tot per a mi. Perquè com el seu poder és tan gran, ell és el tot i heu pot tot, i fa tot quant vol. I així alabem-lo sempre, que ja no tenc més que dir de la sua gran bondat i lliberalitat, sinó que és Déu d'amor i està tot acabat.

27. Lo Amic també és tot per son Amat, *et ego illi*, i més embarassada estic de dir açò com és, que de dir que tota som de mon Amat, perquè lo Amic està tan rendit i content que lo Amat faça tot lo que serà a son gust d'ell, més que de si mateix, si pogués esser. Tant com açò voldria lo Amic esser del seu Amat i, si pogués esser-ho més, no reposaria un instant sinó que sempre buscaria com poder-ho alcançar per poder-li dir ab tota veritat, que tot és del seu Amat. Perquè no se pot trobar més riquesa que aquesta. Si la sabien considerar, la cercaríem i l'amariem, que no amar-la molt és perquè no la coneixem. No parl sense fonament, sinó que ha passat per mi lo que dic.

28. Quan lo Amat me digué *que los pensamientos, desigs, plors, perills i treballs que havia sostengut lo Amic per son amor* eren unes cadenes qui el lligaven tan fortment ab lo Amic, que al parèixer no se podia apartar d'ell, que era lo mateix que dir-me que era tot de lo Amic, fons tant el desig que jo tenia de veure que totes les ànimes féssim una congregació i que totes unides ab una veu, li diguéssim que nos deixàs arribar per la sua gran bondat, en aquest estat molt feliç i ditxós de poder-li dir *que nos pagàs del temps que lo havíem servit*. I així gustariem aquest regalo tan gran com és ell *mateix comptar los pensamientos, desigs, plors, perills i treballs que sostén lo Amic per son amor*.

29. Una finesa més gran que aquesta no sé si se'n pot trobar, per açò era tan importuna, perquè no podia consentir que no donàssem aquest gust a lo Amat, que no sé ponderar-lo d'altra manera, sinó dir *dilectus meus mihi*. Mon Amat és tot per a mi. I així li diguí moltes vegades que si me concedia aquesta gràcia, luego volia morir, perquè no tenc més que desitjar sinó que después la conservàssem i compliríem los preceptes de la llei de lo Amat, qui és nòstron creador. Tan vist tenc el gust que donen aquestos Amics a lo Amat que, si jo podia alcançar lo que tenc dit, no podria tenir més ditxa en aquesta vida.

30. Com lo Amic estava tan desatinat i fora de si, mentres dèiem lo ofici, li digué lo Amat: «*Aquets són los perills i los treballs, que sostén lo Amic per mon amor*. No veus tu que així estàs sempre en perills, ja d'un menosprecio, ja d'un desaire, ja d'alguna mortificació, fins d'acabar la vida moltes vegades. I així no són tot això *perills i treballs, que sostén lo Amic per mon amor?*» [A la part dreta del full, escrita la data 1688] «Amat Jesús de la mia ànima, tots los trob pocs i los pas ab molt de gust pel vostro amor. Sols sent una cosa i és lo que se veu exterior, però qualsevol cosa sia estic sempre molt contenta i molt rendida a fer la vostra santíssima voluntat.»

31. El dia de sant Pere, después de matines, per l'oració tocà a mi haver de lletgir. I tinguí devoció d'elegir aquella lliçó tant del meu gust, quan prengueren a mon amat Jesús en lo Hort. El sentiment que tenia era molt gran i no podia consentir que mon Amat hagués de passar tan grans afrontes, sinó que jo les volia passar totes *per son amor*. I la infinita sabiduria del Senyor, ab molta dolçura i suavitat, tragué lo Amic d'aquesta tribulació i el posà en un instant a la presència de la santíssima Trinidad. I el Pare celestial me digué *que los pensamientos, desigs, plors, perills i treballs, que sostenia lo Amic per son amor*, li daven tant de gust que li obrien el seu santíssim cor, a ont entrava lo Amic per poder regalar-lo més. No sé com haver de dir aquesta finesa tan gran que posà lo Amic en aquell jardí més hermós de quants n'hi ha, a ont les gràcies que li feren no és possible poder-les explicar, que sols de referir-ne una me fa temblar, i si no m'ho manàs l'obediència, se quedaria en mi. Tant m'admirà que no hu sé dir, quan me digué que, si la santíssima Trinidad no havia decretat i dispost el misteri de la Incarnació, pel gust que li donen aquests Amics lo decretaria i el dispondria.

32. No veu quina finesa és aquesta tan gran? No sé que hei puga haver ànima qui, encara que li costàs la vida, no s'apreciàs de passar per aquestos tan hermosos *pensaments, desigs, plors, perills i treballs* qui tant de gust donen a tota la santíssima Trinidad. Bé serà raó doncs, que facem tot lo possible per contentar i donar gust a la santíssima Trinidad sens nigu interès ni per altre fi que *per son amor*.

33. El Fill féu una gran demostració per lo Amic, perquè me posà a los seus santíssims braços, com si havia de dormir. Qui podrà dir la molta recreació que tingué lo Amic? I

passà molt de temps d'aquesta manera. I quan ell tingué gust, sant Juan evangelista me donà una beguda de gran valor, bastarà dir que era la preciosa sang de mon amat Jesús, que me digué que volia que sant Juan la'm donàs perquè era el seu benjamín. La confusió que jo tenia era tanta que no se pot pensar, perquè estava mirant la mia pobra ànima, una cova de lladres, qui m'havien robat el millor temps, que jo havia d'emplear en servir a mon Amat, i vaig-lo gastar en ofenses graves, que li feia. Ah pobra i desdixada de mi, com i quan tinc d'aparèixer davant de mon Amat, que he ofès tantes vegades, que sols de pensar-hi se parteix el cor de pena. I quan mir aquesta cova de la mia ànima, plena de tota misèria i maldat, m'apareix com impossible que pugua gosar tant de bé i de tanta hermosura, essent per la sua fealdat molt digna del lloc més horrendo i desdixat de lo Infern, i encara no és lo que jo mereisc de gran part.

34. No que tinga jo temor de que lo Amat me llanç a lo Infern. Antes bé, si jo ves que és a son gust, i me donàs llicència, jo mateixa hei aniria i molt prest. Encara que no lo hagués ofès, li donaria aquest gust solament *per son amor*. I l'hei diguí moltes vegades: «Senyor, obriu lo Infern, que jo m'hi llançaré.» Essent així, que em trobava per la sua gran amor i em trob tan indiferent, que no faç ninguna diferència de partir-me per pujar a la Glòria i benaventurança celestial que d'abaixar a lo Infern, no deixant però la unió que tinc ab mon Amat i mon Amat ab mi. Veritat és que los ulls i l'atenció tenia més a lo Infern, per veure que tant lo mereixia, però el cor i l'ànima feien tant de moviment com si eren una penya molt fort. Molt he dit ab les paraules, però no tot el rendiment i valor que me donà el meu Amat.

35. Gran confusió tenia de veure'm a los seus santíssims braços i d'haver de reber la beguda que em volia donar. I me volia postrar a los seus santíssims peus. Me donà llicència i m'hi vaig postrar, i ab tota la humilitat que podia, assistida de la sua gràcia, li suplicava que tingués compassió i misericòrdia d'esta tan gran pecadora, qui ja més volia fer cosa que no fos *per son amor*, i fer així la sua santa i verdadera voluntat. Me vaig agionollar i sant Pere i sant Juan Baptista me posaren davant una tovalla més blanca que la neu. I la tenien un a cada cap, arrimats an els meus braços. I sant Juan evangelista (gran Amic meu) me donà la beguda, que per la sua infinita bondat havia disposta lo Amat. Fonc tal la suavidat que sentí i el foc que despedia aquella preciosíssima sang, que lo Amic tot se desfeia com la cera en el foc, i no podia sustentar tantes gràcies com li feia mon amat i volgut espòs Jesús i tota la santíssima Trinitat.

36. El divino Espíritu afavorí també lo Amic donant-li una gran abundància de la sua gràcia i despedia-la a modo de raïos molt més resplendents que el sol. Lo efecte que causaren a lo Amic fonc tan gran, que no basten paraules per poder-ho dir, perquè passava moltes coses interiorment i místicament ab les tres persones de la santíssima Trinitat, que judicis humans no les poden compendre ni entendre, sols se poden mirar i contemplar ab la sua assistència, per més amar i alabar aquest profundíssim misteri de la beatíssima Trinitat. Qui pareixia que estava tot posat en fer gràcies a lo Amic, alabat sia el Senyor i les sues obres, que aquesta que ja havia feta pel seu gran amor fonc forçós haver-la de tornar obrar altra vegada per conservar la vida a lo Amic. Perquè era arribat a tant, que no tenia altre remei sinó aquest, perquè arribava a tal unió i a tals extrems d'amor que dir que acabava la vida és dir molt poc. En tant que la majestat de Cristo tingué tanta compassió de lo Amic, que el tornà a posar a los seus braços santíssims, a ont tot lo retornà i conservà, perquè del tot no morís. Valga'm Déu omnipotent, quina és la sua santíssima

mà, tan suave i dolça, i les gràcies que comunica a lo Amic tenen tanta força, que solament en los seus braços troba alivio per poder-la sustentar.

37. No sé què més se puga dir de la noblesa *de los pensamientos, desigs, sospirs, perills i treballs que sostén lo Amic per amor de son Amat*, que donen tant de gust a la beatíssima Trinidad, que totes les fineses que he referides i moltes més que no en sé dir obrà el Senyor per ells. Oh ditxosos i moltes vegades ditxosos los Amics que la beatíssima Trinidad crida per aquest camí, si no fan el sord ni reparen *en los perills* sols sien *per son amor!* Oh felix *amor*, quin temps tan ben empleat és aquell que s'emplea per tu, si perseveren sempre per aquest camí, què riqueses trobaran! I en particular aquesta preciosa margarita d'una estreta i apretada unió ab son Amat. Açò trob jo que és viure sempre penant *per son amor*, però molt regaladament. Lo demés que no és patir *per son amor* és morir desdixadament. El Senyor sia servit per la sua gran bondat de dar-nos a tots la sua santa benedicció, perquè ninguna ànima tenga altre fi en tot quant farà, que obrar *per son amor* i alabar-lo sense mai parar.

38. Quan acabàvem lo ofici, jo volia combregar espiritualment, encara que me'n trobava molt indigna. Fiava però de los mèrits de mon Amat i molt descuidada de lo que succeí, me digué: «Tu ja has rebuda la mia sang, ara rebràs la mia carn i sant Pere la't donarà.» Luego vingué el gloriós sant ab una hòstia en la mà, a ont estava el ninyo Jesús, molt hermós. I la donà molt interior a l'ànima, i la posà a la cova que jo mirava ab tanta maldat, i féu-la tan hermosa que, si el seu poder no fos infinit, jo hauria dit moltes vegades que era impossible que ànima qui ha fetes les majors ofenses que mai s'han vistes an el seu Amat pogués gosar tant de bé i hermosura, com jo veia en ella. Gràcies an el Senyor qui la posà de manera que apareixia el pessebre ont ell reclinà después de nat. I me digué: «Així com les clamacions que me feien¹³³ los profetes del més profundo de les sues ànimes em feren apresurar a venir an el pessebre, les tues me fan apresurar a fer-te gràcies i favors. I així, *Jo soy el niño tierno, dulce y regalado, que estoy en el pesebre de mi muy amado.*»

39. Quan jo sentí totes aquestes paraules verdaderament puc dir que em penetraren el cor ab sentiment molt gran. Los ulls no se podien tenir de llàgrimes de veure la bondat i humilitat tanta del Ninyo recient nat, i li deia tantes carícies com lo mirava i el veia tan hermós, que no podia detenir-me. I així li deia Ninyo de Oro, ninyo dolcíssim, suavíssim, hermosíssim, nobilíssim, misericordíssim, i moltes més. Com tant de bé comunicau an aquesta ànima més mala que tots los dimonis de l'Infern? Jo em trob molt indigna de rebre aquestes gràcies tan particulars i tan poc per a mi. Al fin, me tenui tan obligada, que no tenc altra cosa que poder-vos oferir en acció de gràcies, sinó les mateixes gràcies que vós me feu, i a vós mateix, qui les vos podeu dar a vòstron gust. Bé veia jo molts esperits benaventurats, qui li daven gràcies ab molta solemnitat en aquella cova tan pobra de la mia ànima, de què ell feia pessebre i em deia que hei estava ben trobat.

40. Oh Déu admirable, no sé què dir de la vostra bondat! Sinó que per a sempre siau alabat, engrandit i exaltat de tots, així com d'aquestos esperits celestials, qui en aquella altra ocasió que lo Amat *comptava los pensamientos, desigs, plors, perills i treballs*, i los escrivia, cantaven el psalm *laudate dominum de celis*, i ara cantaven el *Tedeum laudamus*. I cantaven-lo tan dolçament i suavement, que bé se coneixia quant gusta lo Amat que li

---

¹³³ Escriu 'fean'.

donem gràcies de les gràcies que nos fa. I com a mi me'n fa tantes i som tan descuidada, per això disponia que los esperits celestials li'n vinguessen a dar ab tanta solemnidad. Tot sia per més glòria de sa divina Majestat. Amèn.

41. Molt m'havia descobert sos secrets mon Amat fins ací, però ara m'apar que és cosa molt particular lo que el ninyo Jesús me digué, que certament me feia temblar: «Filla (digué el Senyor) jo tingué tant de carinyo an el pessebre, que tota la mia vida no passà nigun dia que jo no el visitàs. I me postrava i lo adorava, i oferia a mon Pare celestial les pobreses i treballs que hei vaig passar. I la causa que lo amava tant era perquè quan no trobí nigu qui em donàs posada ni em volgués, ell fonc qui me donà abrigo i reparo. Açò fonc la causa que mai lo vaig oblidar. Així mateix faç ara, com hei ha tantes ànimes qui no em volen, les qui me donen abrigo són el pessebre a ont jo estic, i els pos tant de carinyo, que no me n'oblit mai.» Plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes sien pessebre a ont vós pugueu descansar. No puc dir ab paraules la gran admiració i suspensió que me causà aquesta obra tan gran, que el ninyo Jesús me descobrí. Que per ser tan alta, no trobava més que dir *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. I així quedí tota un foc qui m'abrasava, que no cabia en nigun lloc. I tot era dir paraules amoroses a mon Amat.

42. Més amoroses les me deia mon Amat a mi, qui prenia el meu cor ab les sues mans i deia'm: «Així com a los minyons los donen alguna cosa per divertir-se, jo vull el teu cor per divertir-me.» Oh Déu omnipotent, summo bé i alegria de la mia ànima, què és aquesta finesa tan gran que feu? Que me posau de modo que no sé què fer ni que poder dir, sinó que sempre se faça la vostra santíssima voluntat. I ell prenia el cor tan delicadament, que apenes coneixia que el tocàs. I sentia tant de dolor, que pareixia que havia d'esclatar i perdre del tot el judici, com jo el veia ab lo cor en les sues santíssimes mans i, com si era un minyó qui tingués alguna cosa, passant-la d'una mà a l'altra per divertir-se. I que així mateix feia ell del meu cor. El sentiment i les llàgrimes eren tantes, que me quedava sense forces i del tot me desmaí, deixant-me del mateix modo que ell estava en la creu. No podia esser menos, perquè no hei ha cosa més sentida per a mi que quan ell me toca el cor i com lo pren ja heu és molt més, i no és cosa per a dir, sinó per a alabar la sua infinita sabiduria, que no se pot pensar fins a ont arribarà en fer fineses i gràcies i sempre més gràcies per lo Amic.

43. Oh ditxós i moltes vegades ditxós lo Amic, si no fos tan descuidat en dar gràcies a son Amat, qui el tracta ab tal amor, que més és per admirar que per dir. Al fin, com lo mirava tan hermós i graciós, si jo pogués dar a entendre lo que gosava i veia, bé crec i judic que totes les ànimes se desfarien de sentiment com veurien el carinyo i amor ab què tracta l'ànima del qui la dona desocupada de totes les coses terrenes, per pessebre de son Amat. Bendit sia el Senyor, que jo el mirava tan suave, tan afable i amable, que per dir-ho així com era, trobava impossible que nigura ànima se pogués excusar, ni deixar d'amar sempre més i més aquest Senyor, digne de tota veneració.

44. No trob menos impossible lo que ara diré per més glòria de sa divina Majestat. Que a vista d'aquest exemple, que tan clarament m'ha dat, se puga trobar ànima qui per lo menos una vegada al dia, no vàgia a visitar aquell summo bé, Déu trino i uno, de qui ha rebut el ser i tantes gràcies, que són infinites (f. 425). I adorar-lo i oferir-li les mateixes gràcies que ell li ha fetes, ab molt de contento i estimació. Qui podrà dar gràcies d'aquesta finesa tan gran que nos fa, de donar-nos abrigo en el seu santíssim, dolcíssim, benigníssim i

piadosíssim cor? Ab tan gran amor i lliberalitat que no es pot dir més, perquè ne fa l'ànima senyora tant com ella vol i del modo que vol. Per esser la veritat que més s'acomoda Déu nostro Senyor ab les ànimes, essent ell un Déu infinit, que les ànimes amb ell qui en tenen tanta necessitat.

45. Oh locura de los hòmens quant gran ets! Que nos prives d'un bé qui no té fi, ni se pot dir quant gran és. Un Déu infinit gustar tant que li donem abrigo an el nostro cor, i l'hei donem per pessebre que si vol reclinar i que lo escondiguem per no voler-l'hei dar! Què diré de la nostra ingratitud i que siem tan mals? Tot és ser poc agraïts a les mercès que nos fa. Bé hauríem d'apendre de la doctrina tan preciosa que m'ensenyà, que dic ab tota veritat, que em pasmà tant i m'ha treta tant de mi que essent així que ha dies que la'm donà, la tinc tan present com si fos estat en aquest instant. I me deixà en tanta suspensió, que no hu sé dir, considerant que la majestat de Cristo (com me digué) no passàs un dia de la sua vida, que no visitàs el pessebre per demostrar la gran estimació que feia de l'abrigo que li havia dat, quan los hòmens no lo havien volgut hospedar. No vull dir més sinó que siem agraïts, si volem imitar a la majestat de Cristo, que dic ab tota veritat, que la profunditat ab què ell me digué estes paraules, tota la ciència humana no basta per poder-la explicar, com pot veure el qui atentament ho mirarà i considerarà.

46. Deia el Senyor: «Jo som Déu, què penses?» Dic: «Senyor, lo mateix pensava que sou Déu trino i uno, trino en persones, i en substància un Déu tot poderós.» I així el confessava i adorava, per mi i per totes les ànimes, i en particular, per aquelles desdixades ànimes qui no l'adoren ni el coneixen per vertader Déu. (No és poca la pena que aquestes ànimes me donen). Més veia ab molta claredat, que era Déu. I és així, molt rendida però a tot lo que los ministres del Senyor dispondran, que jo sempre li diguí, que no vull sinó a Déu i més Déu. I perquè és Déu i no vull altra cosa qui no sia Déu. I ell, com me veia tan turmentada de les flammes d'amor, me deia: «No veus com açò són *los perills* de què tractam?» I és molta veritat, perquè aquestos incendis no hei ha *perills*, en què no posen lo Amic, *de pensaments desatinats, desigs, plors i treballs, i tot per son amor*, sens niguin interès, sols per ser ell qui és tan digne de ser amat.

47. No em faltà la mia senyora Mari <sic> santíssima i sos companyeros, qui me digueren que m'assistien i sempre pregaven per mi, quan me veren ab tanta confusió. Quan la santíssima Trinitat me volia fer aquestes gràcies tan grans, la mia gran Senyora me donava ànimo i me deia: «Jo et som mare i patrona, i mai te deixaré.» Jo tenia gran confiança amb ella i m'alegrava de la sua assistència i de l'assistència de los meus amics, el gran pare i patriarca sant Domingo, santa Catelina de Siena, sant Juan evangelista i el beato Ramon, i molts altres, qui tots m'assistien per gràcia del qui tantes misericòrdies obrava en mi, que com eren tantes, era menester favor del cel. I per açò ho permetia ab l'assistència d'esperits celestials, que sols veure'ls causen alegria. Basta sebre que ja no deixaran mai de ser Amics de lo Amat, i d'amar-lo sempre no per altra cosa que *per son amor*. Cosa més a mon gust que aquesta no se'n pot trobar, per ella moriria moltes vegades, si era possible, sols que no ves cosa mai, qui no fos *per son amor*.

48. Molt m'alegra lo que ara diré, que me suspengué tota el Senyor i me trobí a la Pàtria celestial a ont gosava d'un mar molt gran de la divinidad. Ací me descobrí sant Pau i el beato Ramon qui estaven en aquest mar de la divinidad ab tan gran unió, que a penes se podia dividir que fossen dos, sinó un. (Tanta és l'amistat que tenen a la presència de la

divinitat). (I era el dia del seu martiri, després de mitjanit) i mon Amat me digué: «Aquest se pot dir Amic, qui donà la vida per lo que ama.» Parlava del beato Ramon i de sant Pau també, qui donaren la vida *per son amor*. Gràcies vos sien fetes Senyor de tantes ànimes, qui són estades ditxoses de poder donar la vida i morir *per vòstron amor*. No sé com dar-li gràcies de tantes gràcies que em fa, i així li oferiré la sua preciosíssima sang, qui tot ho satisfarà, sols una gràcia que no em concedeix, aquesta em fa penar i morir, i és que no em deixa morir *per son amor*. [al costat dret: 1688]

49. Oh feliç amor, que em tens la voluntat de presa, lligada i tota posada en mon Amat, i no em permets lo que tant te deman. No vull més que sostenir aquestos perills per son amor, i fer en tot la sua santa voluntat. 49 [es torna a repetir el número] (f. 426) Quan vingué la tarda, comencí a tenir present en el sacrari la majestat de Cristo, qui estava en una cosa a modo de tabernacle, que quatre àngels tenien. I estava com si era difunt, no que fos difunt, sinó que estava del mateix modo que estava quan estava en el sepulcre. I tenia, des de los santíssims peus fins a los cabells, tantes llagues i ferides, que era cosa per a admirar tot lo món. I ab tot això tenia los ulls qui apareixien dos sols hermosíssims, en tanta manera hermosos i resplendents que, ab una gràcia molt particular que em donava, podia tenir a mirar-los. I el veure'l així durà molt de temps. No m'admirava poc veure mon Amat ab penes o pensar en les penes que ha patides tantes, i que m'hagués posada de tal modo, que no tenia pena de veure'l així. És possible, deia jo, Jesús meu, espòs meu, Déu meu, volgut i amat de la mia ànima, que sia tanta la mia maldat? Que m'ha arribada a no tenir pena de veure-vos ab tantes llagues com per la vostra bondat me descobriu? I ell me donà a entendre que aquelles llagues en aquesta ocasió no li daven pena, ni menos dava lloc que en donassen a lo Amic, perquè tot aquest temps que jo lo havia vist així *ajustava lo Amat el compte per donar-se a si mateix en paga an el seu Amic*. (Així heu entenia ab molta claredat).

50. Oh ditxós Amic! Què bé nos ensenyes de ser importuns i clamar sempre del més profundo de nostres ànimes *domine exaudi vocem meam*, fins mai cansar-se ni reparar a demanar-li fins arribar a poder dir *com lo Amic a son Amat, que el pagàs del temps que lo havia servit*. Podria juzgar¹³⁴ algú a lo Amic de poc prudent i interessat *en dir a son Amat que el pagàs del temps que lo havia servit*. I no és així, perquè molt bé sabia lo Amic que aquest és el major gust que ell podia dar a lo Amat, perquè *la paga* que li demanava era que complís *ses desigs* de dar-li que patir fins a morir *per son amor*. I així molt discreta fonc la sua petició, i per això obligà a lo Amat *que se dona a si mateix en paga a lo Amic*, com veurem.

51. No donar-li pena les llagues tantes que tenia lo Amat era perquè volia *dar-se en paga a lo Amic (d'aquest modo)*. Perquè aquelles llagues significaven la sua santíssima Passió, qui havia de ser una muralla a lo Amic, qui lo havia de defensar de tota cosa qui pogués esser ofensa de sa divina Majestat. Veu ací perquè no daven pena a lo Amat, perquè lo qui impedeix ofenses no dona pena, sinó gran contento i alegria. I com tots *los pensaments* de lo Amic són no ofendre el seu Amat, ni que níguna ànima lo ofenga tampoc, sinó que tots lo alabem solament *per son amor*, per açò no sentia pena lo Amic. Antes bé podem pensar el contento i l'alegria ab què se valdria d'aquesta divina i celestial muralla, i com pendria aquesta medicina preservativa de què no se li apegàs tan mala enfermedat, que

---

¹³⁴ Castellanisme per 'juzgar'.

ell voldria primer morir que disgustar el seu Amat, no per altre fi que *per son amor*. I no pot tenir altre fi lo Amic si vol imitar el seu Amat.

52. Altre dia, quan dèiem l'ofici, me digué mon Amat, *que se volia dar a si mateix en paga a lo Amic*. I al mateix punt que lo Amic sentí estes paraules, pensà com podria donar gràcies per un favor tan singular a son Amat. I li causà tan rara confusió i sentiment, que apareixia que el seu cor havia d'esclatar. I los ulls de tantes llàgrimes que distil·laven, no se podien eixugar, de veure la finesa tan gran que feia el seu Amat. I lo Amic lo volia a no poder més, però tenia tanta confusió perquè se coneixia tan ruïn, que no hu pot ser més. Al fin, lo Amat se posà del modo que tenc dit, en el cor de lo Amic, i ab un espàcio molt gran me digué: «Quan tu voldràs alguna cosa, ofereix-me així a mon Pare celestial.» Lo amor ab què deia aquestes paraules no el sé ponderar, ni menos el contento que tenia lo Amic, mirant i gosant *la paga* tan bella i hermosa de son Amat, que sols el qui *s'és dat a si mateix en paga a lo Amic* pot dir lo que és, perquè llengües humanes no és possible que el puguen declarar. I així lo que poden fer és alabar-lo i glorificar-lo sens mai parar.

53. Altra ocasió estant a l'oració, después de matines, me trobí en una gran suspensió tota ab mon Amat. I me declarà *com ajusta el compte ab lo Amic*. I me digué que com aquell *compte era eternal*, per açò *ajusta en ell benaventurança*, que és la mia Passió. Perquè ella és el camí per anar *a la benaventurança*, i sens ella, no la podrien gosar. I jo veia molt clar *com ajustava en aquell compte eternal* la sua santíssima Passió, qui era la *benaventurança*, que era la cosa més bella que se puga trobar, però no sé dir com era, ni s'hi pot acomparar niguna cosa de modo ningú, perquè és cosa tan divina i celestial, que no se pot dir de niguna manera.

54. Lo que més m'admirà fonc quan volgué que digués ab ell *riga montes de superioribus tuis, et de fructu operum tuorum fabiabitur terra*, perquè era la cosa més olvidada que jo tenia, com si aquest vers no fos en el món. I me donà a entendre que místicament era dir-li que ab la sua preciosíssima sang regàs les nostres ànimes, i que nos donàs molt de fruit de moltes virtuts. I en particular, m'anomenà aquestes tres: fe, esperança i caritat, i que com són les més principals, les havem de demanar molt. I que les ànimes qui arriben en aquest estat tan felíç i ditxós, moltes vegades han de dir *riga montes de superioribus tuis*.

55. No veu com puc dir ab mota veritat *dilectus meus mihi, que no sols se dona a si mateix en paga a lo Amic*, sinó també li ensenya com havem de demanar-li la sua preciosíssima sang, i el fruit més principal per créixer en la virtut i en la perfecció, que bé sap ell que niguna cosa fa créixer més les ànimes en la virtut que estar regades ab la sua preciosíssima sang. I per això, m'ensenya el modo com l'hei havem de demanar, d'ont se veu que la sabiduria divina és qui m'ensenya estes doctrines tan grans, i les engrandeix molt més la mia poca discreció i rustiquès tan gran, que no hu pot ser més. I així, ab molta claredat, veig que tot és obra del Senyor, per més confondre'm ab unes fineses tan grans, que no li bastà *esser-se donat en paga a si mateix*, com tenc dit, sinó encara me digué que tenia tota la santíssima Trinitat, qui estava en mi, i que ell se donava tot unidat i divinitat. Què volia més d'ell? Ah pobre de lo Amic, què pot dir ell que volia, sinó lo que tenia, i que li donàs molta gràcia per a sempre contentar-lo i alabar-lo *per son amor*? Si lo Amic havia de dir el contento i goig que tenia d'aquesta gràcia i moltes altres que li feia el seu Amat seria mai acabar, perquè com és infinit el qui les obra, fa coses tan grans en lo Amic, que

pareixen infinites, així com ell. I així és impossible poder-les referir. Bendito sia el Senyor, qui ho vol així.

56. «No és poc gran la que diré ara, digué mon Amat. Jo vull que em vègies així com per a sempre m'has de gosar.» I se descobrí en el sacrari en la Glòria celestial, i en la mia ànima unida la humanitat ab la divinitat. Tot era molt hermós, tant la santíssima humanitat com la divinitat, ab tot açò era tanta l'hermosura de la divinitat, que sols ella mateixa pot dir quina és. Veritat és que molt més se descobria la divinitat que la santíssima humanitat, i jo menos podia dir lo que ell me demanava. Qui volia forçosament que li digués en qual lloc d'aquestos tres a ont se descobria estava més hermós. Alabat sia per a sempre, que essent un déu infinit pareix i podem dir que se vol divertir ab lo Amic, dir-li tantes vegades que li digués a ont estava més hermós? Al fin me feia tomar lo enteniment, i responia-li: «No hu sé Senyor». No sols jo, ni ningú qui el ves així com lo veia lo Amic, ho podria dir, ni menos podia dir en qual lloc estava més, sinó que lo Amic, per misericòrdia del seu Amat, era sacrari de lo que veia en el cel, i de lo que veia en el sacrari, i de lo que veia en sí, perquè tot era u. I lo Amic, per la divina gràcia, el gosava així, que no podia dir altra cosa sinó que tot era u, i que l'hermosura que tenia era tan gran, que a mirar-la no hi podia tenir.

57. Jo veia molta glòria a modo d'un resplendor, qui m'és romasa molt present a la memòria. I pens que serà una dàdiva molt preciosa qui sempre durarà. En memòria de la gràcia tanta que vaig rebre del cel, quan lo Amat se donà a si mateix en paga a lo Amic, qui restà tan unit i transformat amb ell, que s'admirava a no poder més de veure que en si mateix tenia a Déu nostro Senyor. De tal modo que no veia sinó un mar infinit de Déu omnipotent, qui m'havia posada en tal igualdat, que níguna cosa de quantes ne podia pensar me donava pena, ni me podia desviar de nígun modo d'aquesta delicadíssima i suavíssima unió que tenia ab mon Amat. Antés bé, que sempre la tenc per la sua gran bondat.

58. Jo em posava a los peus de les germanes, i moltes vegades me prostava en terra, baix de lo Infern me prostava també, perquè coneixia molt clar que aquest lloc mereixia jo, i encara era poc per a mi. I me posava a dar compte a mon Amat, com si en aquell instant [a peu de pàg.: He vist el plec 33. Dialogació i càntic d'amor núm. 63. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] hagués d'expirar i acabar del tot la vida. I essent veritat que les ofenses que jo li he fetes són tan grans que mereixen mil inferns, si mil n'hi havia, no bastava tot açò per alterar-me ni desviar-me de la unió hermosa que tenc ab mon Amat, qui deia *audi vocem meam*. I jo me posí atenta a sentir lo que diria, i digué: «No saps tu que contra mi no hei ha poder?» No hi tinc reparo ningú Jesús amat, consol i fortaleza de la mia ànima, ni que vos puga impedir nígú que no faceu tot lo que voldreu, perquè a més de la fe, qui m'ho ensenya així, tenc tantes experiències en les moltes gràcies que em feu, fins a *dar-vos a vos mateix en paga a lo Amic*, que no puc dir sinó que és molta veritat. I ara en particular que haveu posat lo Amic de manera que pareix un esperit celestial, i així bé serà raó dar gràcies a tota la santíssima Trinidat dient *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto, sicut erat in principio, et nunc, et semper et in secula saeculorum. Amen.*

Demanaren a l'Amic quina cosa era benaventurança? Respòs que tribulació sostenguda per amor.

1. Dia de la Visitació de la mia gran Senyora, después de matines, lletgiren per l'oració les afrontes que patí el Senyor en les cinc vegades que el presentaren an aquelles cases d'aquells pobres i desdixats hòmens, qui governaven aquella ciutat. Aquest títol los he donat, perquè no trob cosa més desdixada que la persona qui governa, si en tot lo que fa, no té sempre aquest fi de fer totes les coses *per amor de lo Amat*. Que si així era, jo los assigur ab la gràcia del Senyor, que no se farien tantes injustícies com se fan. I així, per les entranyes amoroses de Cristo crucificat en la creu los deman que, quan hagen de judicar alguna cosa, qualsevol que sia, pensen que l'ha de judicar també Déu nostro Senyor. I no solament açò, sinó que ha de judicar també la intenció ab què s'és feta. I si així pensen, no se descuidaran de lo que tant nos importa i dona tant de gust a lo Amat, que és amar a Déu sobre totes les coses, i al proïsme com a si mateixos.

2. Molt del cas és lo que feren aquells mals ministres, qui descuidant-se de lo que tenien obligació, deixaren a la presó a la majestat de Cristo en mans de criats i hòmens de poca pietat, posant-se ells a descansar. (Desdixada l'ànima qui és superiora i no mira ni ama les ànimes igualment com a si mateixa, no complirà en la sua obligació, ni darà gust a lo Amat, cosa qui nos importa tant i de què tenim tanta obligació, i a penes se trobarà un superior, qui no tenga alguna cosa que remediar). Qui el turmentaren i menospresciaren de tal manera, com me digué ell mateix i jo declararé en son lloc, que és voluntat de lo Amat que escriga jo ara una matèria molt important, que certament m'admirava molt i no podia deixar d'escriure-la de modo nígú, sia tot per més glòria sua, que no tinc altre desig. I li voldria dar més glòria, si era possible, de la que té.

3. Referí la qui lletgia com donaren aquella cruel bofetada a mon amat Jesús, i que ell restà tan pacífic i humil, que los mateixos qui el perseguien, s'admiraven de veure la serenitat ab què se portà. I quan jo sentí que pegaren tan cruelment a mon Amat, fong una ferida per a mi de les més forts que he sentides, perquè m'encengué de tal manera i me partia el cor ab tant d'extrem, que no hi podia tenir, ni sabia com poder estar entre les germanes de tant de sentiment que tenia. Ja no poguí tenir atenció a altra cosa, sinó a mirar la santíssima, hermosíssima i resplendentíssima ànima de la majestat de Cristo, que ell mateix me descobria ab tantes penes i afliccions, que el mirar-la m'acabava la vida, que per no acabar-la del tot, m'hagué de donar molta gràcia. I en particular, per poder *sostenir per amor tanta tribulació* com passava lo Amat i aumentava més la mia *tribulació*, les paraules que mon Amat me deia tan piadosament: «Filla del meu cor, per les penes, afliccions i *tribulacions* que passà aquesta ànima, et deman que m'assistesques en les penes i tribulacions que jo pas aquesta nit.»

4. Valga'm Déu omnipotent, altíssim, sapientíssim, suavíssim, i benigníssim Jesús, pare i redemptor meu, espòs volgut i amat del meu cor, bé haveu demostrat lo amor que teniu a lo Amic ab lo que haveu dit, que certament restà edificat de tal modo en la humilitat, que sempre li parlau i ara en particular, que de tanta confusió que té, no sap com està ni a ont està, i tanta és la *tribulació* (f. 429) que tinc de sentir-vos ab la veu tan penada, que no puc explicar-la. Bon Jesús de la mia ànima, no sabeu vós que no solament és el meu desig assistir-vos *en la tribulació* que passàreu aquesta nit, encara que és de lo que més m'ha ferit, i ... sempre el meu cor, però encara, si fos estat possible, poder passar més

tribulacions que vós no heveu passades *per amor* de mi, que moltes més ne sostendria per vostra divina i amorosa Majestat! I aquesta seria la major i més bella *benaventurança* que jo tindria en aquesta vida. I ab tot açò no vull més que fer la vostra santíssima voluntat. I jo veia aquella santíssima ànima ab tal pau i tranquil·lidat, que mai s'ha vista, ni mai se veurà, i em deia que açò era la sua *benaventurança*, *sostenir tribulació per amor*.

5. Més me digué que los dimonis esclataven de pena, quan veien la tranquil·lidat de la sua ànima, i no paraven d'importunar aquells hòmens de tan poca pietat, qui lo aturmentaven per veure si podrien arribar que aquella santíssima ànima desistís de la pau tanta en què estava. Desdixats pensaments tenien aquestos esperits desventurats, voler veure impacient el que no hu podia estar per niguna via. Tot era *més tribulació* per lo Amat i major ensenyança per a mi i per totes les ànimes redimides ab la sua preciosíssima sang, que ha desrremada *per amor*. Aquesta finesa no la farà nigú per molt gran que sia, perquè major és el seu dolcíssim amor.

6. Ab molta claredat ho veia jo quan m'ensenyà ab tanta benignitat i suavitat el modo com estava lo Amic, quan *li demanaren quina cosa era benaventurança*. I que aquells qui *li demanaren* eren los dimonis infernals, qui veien lo Amic posat en moltes i grans *tribulacions*. I tenia la sua ànima en tal tranquil·lidat, com si estigués gosant de la *benaventurança* celestial (que molt si la tenia en si mateix). I per veure si el treurien de la riquesa tanta que posseïa, li digueren *i li demanaren quina cosa era benaventurança?* Però lo Amic, qui la tenia en si mateix complidament, *respòs que tribulació sostenguda per amor*.

7. La veritat és que no té major *benaventurança* el vertader Amic, que quan pot arribar a *sostenir gran tribulació per amor del seu Amat*, perquè el vol i ama tant, i voldria dar-li tant gust, que no sap dir lo que faria, *ni la tribulació tanta que sostendria per son amor*. I la major tribulació que ell li dona és no donar-li tanta *tribulació com lo Amic ne sostendria per son amor*, perquè és la veritat que, quan lo veia ab tanta *tribulació* que passava en la presó, tenia jo tanta *tribulació*, que no la podia sustentar. I ab tot això, ne volia i desitjava més *per amor del meu Amat* de qui tenc tota la confiança, desconfiant sempre de mi.

8. Digué mon Amat que volia que jo ves *la tribulació que passà per amor* en la presó. I així, me digué que el tractaren tan malament, que tres vegades lo feren caure fins arribar a la terra cruelíssimament. Gran *tribulació* fonc aquesta en lo Amat i en lo Amic. Si lo Amat no li hagués assistit, no sé si diga que fora caigut mort de veure lo que ell patia, tot *per amor* de les ànimes qui heu estimen tan poc, ni corresponen a unes fineses tan grans. I me digué que deia an el Pare celestial, que en la *tribulació* que estava, oís la sua veu que pregava per les ànimes en aquella ocasió molt. I que quant més *tribulació* tenia, més pregava per elles, i que açò era la sua *benaventurança*. I me digué també que en memòria de la tribulació tanta que sostengué en la presó, que li diguem el psalm *ad dominum cum tribularer clamavi, et exaudivit me*. Jo estic confusa del tot, de veure que en tot quant obra aquest senyor sia tot *per amor* i sens nigun interès, i en tot demostra que té gust que tractem ab ell i que li diguem *et exaudivit me*.

9. No veu si obra *per amor?* que essent un Déu infinit nos demana una cosa tan poca com és que diguem aquest psalm declarant-nos que és cosa del seu gust. Certament que m'admira la sua humilitat, i veig la gran obligació que tinc de ser humil i imitar-lo ab la sua gràcia, ab alguna cosa de tantes que me n'ensenyà *pel seu amor*. Sols aquesta que ara

diré m'acabava la vida, quan jo sentí: «Filla, jo vull fer presó del teu cor.» Estava de pena que pareixia que el cor havia de rebentar, de veure un senyor de tanta majestat en tals menosprecios, que no és possible (f. 430) poder-ho explicar. Sols una corda que li lligaren a la cinta, la lligaren ab tanta força i crueldat, que apareixia lo havien de partir. I la sua paciència era tanta, que ni menos pronuncià paraula ni queixar-se de modo ningú, essent veritat que aquells hòmens de tan poca pietat, li remetien ab moltes bofetades, que era cosa de gran compassió veure la *tribulació* que passava *per amor* de les ànimes.

10. Los dimonis no paraven un punt de perturbar aquells mals hòmens. I per això los veia sempre més indignats contra sa divina Majestat, de tal modo que sols la sua bondat podia tolerar tan gran *tribulació*, com passà i *sostengué per amor*. I jo de veure'l així tota em cruixia, que no sabia com poder-lo mirar, essent veritat que és cosa molt de mon gust el mirar a mon Amat i, en aquesta ocasió, era una *tribulació* qui em tenia tan turmentada *per amor*, que no podia més. Perquè com ell és tota la mia *benaventurança* haguera estimat més patir jo tota aquella *tribulació per amor* de mon Amat, que veure que ell la patís. Perquè açò és *benaventurança, tribulació sostenguda <sic> per amor* i si pogués haver-hi dos *benaventurances*, d'aquest modo les tendria totes dos lo Amic. La una, perquè *benaventurança és tribulació sostinguda per amor*, i l'altra de patir les penes i *sostenir la tribulació* que lo Amat havia de patir i *sostenir*. I això seria la major *benaventurança* que tendria lo Amic.

11. Com lo Amic veu lo Amat ab tanta tribulació qualsevol cosa faria per aliviar-lo, perquè és tanta la voluntat que li té, que el cor se desfeia ab tals demostracions que apareixia que havia de sortir del pit. Tant era el susto que tenia, que sols Déu, qui estava en ell i ab qui vivia, el podia aquietar. I no hu disponia, faça's la sua santíssima voluntat. La pena que tenia lo Amic de veure tantes demostracions exteriors era una altra *tribulació*, però passava-la *per amor*. I quan veia a son Amat prostat per terra i tan menospreciat, no gosava queixar-se, ni dir niguna cosa, sinó que molt content *sostenia* aquesta tribulació i les demés *per amor*, encara que durassen, si era possible, fins a la fi del món, per lo molt que desitja contentar al seu Amat i dar-li gràcies de les moltes gràcies que li fa.

12. Particularment, d'haver-li fet veure lo que passà aquella nit de tanta tribulació, i la tranquil·lidat tan gran ab què estava la sua santíssima ànima. I me digué que les ànimes qui gosen d'aquesta pau i tranquil·lidat, són una càrrega tan pesada per a los dimonis, que no la poden aportar. I per això, fan tantes diligències com poden per veure si les pertuberan <sic> i inquietaran. I així és menester témer la sua vana presumpció i atreviment, per què què no farà en nosaltres, si no estam molt vigilants ab la gràcia i amparo del Senyor, si pretengué perturbar aquella santíssima ànima, qui és un riu de pau i tranquil·lidat qui mai s'acabarà. Antes bé que totes les ànimes qui l'hei demanaran les enriquirà ab tanta abundància, que la gosaran molt complida, com la gosava lo Amic a qui digué el seu Amat: «Aquella tranquil·lidat que tantes vegades has gosada *en les tribulacions és la benaventurança, qui és tribulació sostenguda per amor.*» I puc dir ab molta veritat que la major pena i més gran *tribulació* que se m'ofereix és per a mi *benaventurança*, perquè la pas ab la gràcia del Senyor, no per altre fi sinó *per amor* del meu Amat, ab molt de gust.

13. Atònita estic de veure la familiaritat i lo amor tan gran ab què parlava lo Amat a lo Amic, perquè li deia: «Tu sempre has tinguda devoció a lo que Jo vaig passar aquella nit

de tanta *tribulació*, ara jo he volgut que la vesses clarament així com la vaig passar. I ara que em veus per la terra, m'has de donar la mà per ajudar-me a alçar. D'aquest modo, que no et fasses tan dificultosa d'explicar la doctrina que jo t'enseny. No veus molt clar que és cosa a mon gust? Per què el me vols llevar, sinó fer lo que Jo et dic? Mon Amat me diu això i jo veig que és a son gust, pues heu he de fer, que tu no pots dir que no sia així com jo dic.

14. »Si tens confusió, molt bé està, perquè Jo ho disponc així. Si tens *tribulació*, Jo et faç tanta assistència, que la passes *per amor* de mi. Què vols més que faça? Demana-m'ho ara, que et vull concedir quant me diràs. I tu, de vui en avant, t'has de rendir, que si Jo vull fer fineses més gran, per què m'has d'impedir ni tenir tanta pena que vègien les gràcies tan grans que jo et faç per mon gust? No saben ells que jo som senyor de tot, i per mi no heï ha cosa, per molt gran que sia, qui me puga impedir que Jo no puga fer-ne de molt més gran? I així ten valor, que has d'aportar una creu molt pesada i llarg temps, i tot serà *per mon amor* i profit de les ànimes. No desmais, que si tens *tribulació* (f. 431) i aportes creu, pots estar certa que Jo sempre l'aport ab tu. Tu no veus que rendida i aconsolada has d'estar? Que jo t'ajut aportar la creu. Què vols més de mi? Filla del meu cor, no m'ho diràs? Que jo som ací.

15. »Perquè tu vègies que som Jo, lo Amat, qui et parl, et diré un propòsit que tu tens, qui no l'has dit a ningú, i és que estàs determinada de dir a ton confessor (no dic que no l'heï digues, però no és mon gust que se cumpla) que tens tanta confusió de les gràcies que Jo tantes te faç (sàpies que te n'he de fer encara moltes més), que no tens empresa de publicar-ne més, perquè dius tu que és com impossible que a tu te faça jo aquestes gràcies tan grans. No t'embarresses d'açò que Jo som Déu i tot ho puc, i les faç a qui vull. Per moltes penes, persecucions i tribulacions que hages tingudes, mai li has dit que hu deixassen, i ara li vols dir que si és d'aquest sentir, que tu vens bé a deixar-ho? No per no voler fer la mia voluntat, sinó per esser-te tan pesat haver de descobrir los favors tants que Jo et faç? Al fin ets arribada, que et desconsoles de tant de bé que Jo et don? No ha de ser així, sinó com més mar més veles, vull dir, que t'has d'alentar i reber los favors ab molta humilitat, que ella és qui prepara les ànimes per reber-los. I així sies molt agraïda i està fort en la perseverança, que el meu gust és aquest. Ja lo he dit tantes vegades, no tens que reparar si és així, sinó oferir-los-me en acció de gràcies, i com més te'n faré millor, perquè tindràs més que oferir-me, junt ab les penes que jo patí aquesta nit.

16. »Jo et promet una cosa, que qualsevol ànima qui tots los dies farà memòria de la *tribulació* tanta que jo passí aquesta nit, jo li assistiré sempre en la *tribulació* que tindrà. I molt més que en l'hora de la mort no la deixaré, antes que per estes penes li perdonaré i la salvaré. Què vols més de mi?»Tanta és la mia confusió, amantíssim Jesús de la mia ànima, que no sé què dir-vos, sinó que se faça en tot la vostra santíssima voluntat, que jo no vull tenir voluntat en niguna cosa. I així donau-me lo que serà del vostro gust, que si jo havia de demanar cosa alguna, seria *tribulació* per tenir *que sostenir per amor*, que açò és la mia *benaventurança*. I puc dir-ho ab molta veritat, que la *tribulació* per a mi és *benaventurança*, i quant més gran és, m'apareix que la gos més, i tot *per amor* de vostra divina Majestat. I així, postrada a los vostros santíssims peus, esper i confio en la vostra pietat i misericòrdia infinita, que dispondreu de l'Amic tot lo que serà per més glòria vostra. Que jo no vull fer cosa qui no sia del vostro gust, ni deixar de fer tot lo que vós li

haveu dit esser la vostra voluntat. Lo que vos suplic i deman és la vostra santa benedicció per poder complir en tot ab la mia obligació, no més que *per vòstron amor*.

17. Cosa rara i digna de ponderació lo que m'ha dit, que jo volia suplicar a V.M., perquè la veritat és que passà així, que jo no hu havia comunicat a ningú. I quan sentí que, ab tanta claredat, me referí lo que passava per mi, no puc dir la pena que el meu cor va tenir, ni el desig tan gran que s'ha quedat en mi de fer en tot molt cumplidament la sua santíssima voluntat. Perquè com jo el veia a ell tan rendit i ab tanta *tribulació*, no podia consentir a no imitar-lo i fer sempre la sua voluntat. I així no voldria que niguana ànima deixàs mai de mirar-lo en aquesta tribulació tan gran que passà aquesta nit en la presó, del modo que m'ha ensenyat, que tenc per molt cert que no deixarà mai d'estar molt rendida i fer en tot la sua santíssima voluntat *pel seu amor*. Que jo era estada sempre inclinada a la consideració de lo que patí mon Amat aquesta nit, però ara que jo ab tanta claredat heu he vist, voldria que totes les ànimes hi posassen tant el seu afecte, que no se'n poguessen mai apartar.

18. Jo tenia aquesta devoció molt temps ha, que quan me posava en el llit per descansar algun rato, tenia aquesta consideració, i dea: «Com podré jo dormir ni descansar deixant a mon Amat en la presó tan penat, atribulat i maltractat, que és cert que alguna pena d'aquelles que passaria bastava per acabar-li la vida. I aquella santíssima ànima, qui les passava totes juntes!» Aquesta *tribulació* mirava jo en mon Amat i em causava tal sentiment i desig d'estar en la sua companyia aquella nit, que moltes vegades estava tres hores lo menos, después de mitjanit, mirant-lo i contemplant-lo del modo que ell me permetia i no em faltava la *benaventurança*, açò és, *tribulació sostenguda per amor*.

19. Fins ara, no podia dir quina era la tribulació de mon Amat. No que ara tampoc la puga dir, perquè no hei ha llengües humanes qui la puguen explicar, tanta és, sinó lo que vull dir és que ara l'he vista i ab molta claredat la m'ha manifestada el Senyor. També me digué que la major pena que sentí fonc en aquell temps que estigué en les entranyes de Judes, después que lo hagué rebut sacramentat. I per això, me digué la gran preparació que havíem de tenir, no tan solament per reber-lo sacramentalment, sinó encara per reber-lo espiritualment. I la rauó és clara, perquè si no estam dispostos per reber-lo espiritualment, menos heu estarem per reber-lo sacramentalment. I així serà cosa molt acertada per dispondre l'ànima per la comunió sacramental, reber-lo espiritualment ab tota la disposició que se pot, perquè aquesta preparació és gran disposició per reber aquest Senyor de tanta i tan alta majestat, que sols ell se pot comprendre i entendre com és.

20. Ací trob jo una gran consideració que havem de tenir quan volem reber aquest sumo bé, qui és un poder i un ser sobre tot poder i sobre tot ser. Al fin és tan gran que no se pot entendre ni explicar. I tot aquest bé dona ell a les ànimes molt lliberalment, però si l'ànima no se dispon ab tota la gràcia que és possible (dic ab l'assistència que ell nos fa tanta) i el rep ab mala disposició, Déu nos guard de tal desdixta, antes morir que pecar. No tinc més que dir, sinó que pensem en lo que m'ha dit, lo que patí quan lo desdixtat de Judes lo rebé. No pensaré mai que niguana ànima vulla donar aquesta pena a nòstron amat Jesús, digne de tota veneració, sinó amar-lo i més amar-lo sempre pel seu amor i no més, que la major causa de no reber-lo ab la diguda disposició és no amar-lo.

21. L'ànima qui rep aquest senyor ab pecat mortal li dona la mateixa pena que li donà Judes. I així, per les entranyes tan amoroses ab què ell nos ama, suplic a totes les ànimes

redimides ab la sua preciosa sang, que no tinguem tal atreviment de reber-lo en mal estat, que encara que jo som la més gran pecadora de quantes ànimes hei ha, sols de referir-ho estic temblant i les llàgrimes no em donen lloc de poder escriure. I si no era ab l'assistència tan particular, que el meu Amat me fa, tanta és la pena que tinc, que no em seria possible poder-ho explicar. Ah, pobra de mi! Bé tinc que plorar i sospirar per tota la mia vida, perquè som la qui més indignament l'he rebut tantes vegades que sols ell les sap, però tinc gran confiança que em perdonarà per la sua gran bondat i me donarà gràcia per poder-me preparar a son gust, a mi i a totes les ànimes per més amar-lo. Amèn.

22. Passada la nit, restí en una unió molt gran, en tant que digueren missa, i quan el sacerdot consagrava se'n portava lo interior. I tantes vegades com tocava l'hòstia, tocava també el meu cor, i la pena que sentia era tan gran, que apareixia que s'havia de partir. I aquesta *tribulació sostenguda per amor* és la qui més vivament se pot dir *benaventurança*. Perquè heu és en tal manera que, essent veritat que arriba a tal punt que moltes vegades pensava acabar la vida, no per açò volia que s'aliviàs, sinó sempre més i més *tribulació per sostenir per amor*, que és cosa molt del meu gust. I ab tot que passà la nit no passà la presència de lo Amat *ab tribulació*, que ja he dit que durà per alguns dies, que si havia d'escriure tot lo que el Senyor obrà seria mai acabar.

23. El dia después, que era divendres, que és la major festivitat que se pot trobar per a mi, era cap d'octava de la Visitació i també resàvem de sant Juan màrtir del nostro hàbit, que jo am molt. I també desitjava, així com ell, donar la vida *per amor* de lo Amat, i que fessen del meu cor moltes parts, així com les feren del seu. I no sé si diga que sentia tanta pena com si en veritat los haguessen fets, perquè venia a punt de morir. I tingué dia de reber la santa comunió, i com me veia plena de maldat, no sabia com haver-me de ... an aquest divino Senyor, i comencí a dir-li: «Qui som jo i qui sou vós Senyor? Jo som la major misèria que se pot trobar i vós sou el tot i heu podeu tot, i haveu de venir i entrar en aquest cor. I així preniu-lo i adornau-lo a vòstron gust, que hi pugueu habitar.» I d'aquesta manera, confiant en la sua gràcia, vaig reber la santa comunió. I al mateix punt que la tinguí despedí tals flames de foc, que fortíssimament me cremaven. I la força d'aquell foc me posà en tal desatino, que més pareixí loca que altra cosa. I ab tot açò, ab l'assistència del Senyor qui mai me falta, poguí arribar a la tribuna a ont sempre solec estar i tractar ab mon Amat.

24. Digueren una missa i después anà el sacerdot a donar la comunió a algunes germanes qui no havien combregat. Jo no veia ni podia veure del puesto a ont estava ocularment la grada del combregador, i no obstant açò, quan el sacerdot donava l'hòstia a les germanes, jo el veia que els donava la mia ànima i el meu cor. I ab molta claredat, lo veia en el seu interior, i no és possible poder dir la menor part de la pena que sentia, quan se'n portaven l'ànima i el cor de mi. I mon Amat me deia: «Tu estàs tan unida ab mi, que a on jo vaig has de venir.» És una obra aquesta, que no hei ha més que veure sinó mirar, alabar i engrandir el poder tan gran que té lo Amat, i la finesa tan gran de portar-se'n lo Amic allí a ont anava lo Amat. Aquesta unió m'apareix a mi que és de les més grans que se puguen alcançar en aquesta vida, ab la gràcia del Senyor.

25. Ell me digué: «Jo em vull tancar dins del teu cor.» I lo apretà tan fortíssimament que no apareixia sinó unes ferides qui el penetraven en tant d'extrem i de tal manera, que era una llàstima veure'l. I del sentiment que tenia feia tals salts, que niguna cosa el podia

aquietar (faça's la voluntat del Senyor, qui ho volia així). I *aquesta tribulació, que lo Amic sostenia* ab gran gust i contento *per amor*, és la major *benaventurança* que tenia. No m'admir doncs que lo Amic *responga*, quan li *demanaren què cosa era benaventurança*, i que diga que és *tribulació sostenguda per amor*. Lo que m'admira és que nosaltres tots no nos desfacem, i que no facem impossibles per poder alcançar ab la gràcia del Senyor *aquesta tribulació*, que és la cosa més bella que se puga pensar. I no hu trob molt, perquè la passa ab son Amat en el cor, qui dona tal aliento a lo Amic, que tota la *tribulació* que ha passada son Amat, li és poca per passar-la *per son amor* i no per altre fi.

26. Qui podrà dir la *benaventurança* tan gran que gosava lo Amic? Quan se veia tan regalat tenint lo Amat en el cor. I tenint el cos qui de tanta *tribulació* que passava, m'apareixia que los ossos s'havien de partir. I no obstant açò, és tan suave que la mia llengua no hu pot explicar ni dir, ni menos podrà dir la confusió que tinguí quan mon Amat me digué: «Jo estic ací, qualsevol hora que em vullen me trobaran en el teu cor, així com en el sacrari.» Valga'm Déu omnipotent i amantíssim Jesús, vida de la mia ànima, com puc jo donar-vos gràcies per aquesta gràcia tan gran que vós me feu? I ab tota veritat, no puc dir altra cosa sinó que és així. Gràcies an el Senyor, qui és tan bo que obra conforme ell és, i no així com jo meresc, que seria poc que em despedís per lo Infern, tanta és la mia maldat, i ell d'una gràcia gran sempre passa a altra més gran, com veurem.

27. El diumenge, després de les matines, per voluntat del Senyor me trobí en una molt gran contemplació dins un mar molt gran de la divinitat, regaladíssimament gosant d'aquell summo bé, i sobre manera, me seria alegrada més si totes les ànimes lo haguessen gosat també. I no em podia detenir de dir moltes vegades: «Senyor, totes les ànimes, totes Senyor, voldria jo que estiguessen en aquest mar.» (Valga'm Déu omnipotent, i quin cuidado tan gran tenia el meu cor de què totes les ànimes vessen i gosassen tota aquella *benaventurança* que li permetia el seu volgut Amat). I ab tot això, que tan esplèndidament gosava d'aquella *benaventurança*, al parèixer era més el cuidado que tenia de què totes les ànimes la gosassen. No que lo Amic deixàs d'estimar sobre sos ulls aquella ditxa tan gran, sinó que tenia les ànimes en tal estimació que no podia cessar per un instant de dir: «Senyor totes, totes portau-les aquí.» Bé és veritat que lo Amic gosava casi tot lo que se pot gosar i del modo que l'hei permetia son Amat, però li apareixia que hauria gosada més complidament la *benaventurança*, si hagués vist totes les ànimes l'haguessen gosada també. I no per altra cosa, sinó per més alabar i sempre més i més amar el seu amar, per seu amor.

28. Aquest amor me tenia tan robat i penetrat el cor, l'ànima i tot el meu cos, que no obstant que gosava un bé infinit, no deixava de sentir molt gran *tribulació*. Que m'apareixia que tot lo interior i exterior m'havia de consumir, i no tenia que fer la *tribulació* que sentia el cos, encara que era molt gran, en la *tribulació* que sentia l'ànima, perquè aquesta no és possible que llengües humanes la puguen dar a entendre ni explicar, sols lo Amat, qui té sabiduria infinita, la pot dar a entendre així com és. I per la sua gran bondat me declarà que verdaderament aquesta era la *tribulació* que digué lo Amic que és *benaventurança*, perquè és una *tribulació* mística, qui se passa en aquestos arrobaments, elevacions i èxtasis, perquè està l'ànima tan presa, unida, lligada, i transformada ab son Amat. No és possible que puga dir la *tribulació que sostén* purament i rectament *per amor* del seu Amat, i així clar i distintament podem dir que aquesta *tribulació* és la

benaventurança, i se passa molt de temps en la Pàtria celestial gosant de la divina essència, d'ont podem veure i entendre quant bella, rica, hermosa i gran és aquesta *benaventurança, qui és tribulació sostenguda per amor*. No puc dir quant lliberalment se tractava lo Amat ab lo Amic en aquesta ocasió, tenint-lo tant de temps en aquell mar de la divinitat, que era la cosa més bella que puga pensar.

29. Lo endemà rebí la santa comunió i la confusió que tenia era tanta, que no m'atrevia de modo nigú, però per fer l'obediència i la necessitat que tenia, rebí aquell tresor infinit confiada de la infinita misericòrdia del Senyor. I en haver-lo rebut, sentí tals flammes de foc que me cremaven rigurosament. I mon Amat començà a dir-me que diguéssim los dos *Ad dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me*, perquè quan jo estava en aquell mar de la divinitat tan gran, a ont passava tanta *tribulació* i tota *per amor*, me digué ell: «Tota la tribulació que passí aquesta nit, tota la passí també en el mar de la divinitat.» *Dominus meus et Deus meus*, quina veritat és aquesta tan gran, Déu meu i senyor de la mia ànima, no hei pot haver nigú qui ho puga dificultar, antes devem sempre concedir i confessar que és així. I ab tot això no parà un punt de voler que diguéssim *ad dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me*. I ab una veu molt regalada, se posà a cantar. I fonc forçós haver-ho de dir amb ell, per fer la sua santíssima voluntat.

30. Oh gran Déu omnipotent, com és possible dir de la vostra bondat i del vostro pit tan generós les gràcies tantes que obràveu i fèieu a lo Amic? I com jo sempre li deman que me prepar a son gust, ell me deia: «Jo no tinc cosa de més valor ni que am més, que som Jo, i per això em pos en el teu cor, perquè estiga preparat a mon gust.» Bendit i alabat siau altíssim, sapientíssim i clementíssim Jesús, espòs volgut i amat de la mia ànima, què fineses són aquestes tan grans que feu? Que puc dir ab tota veritat, que em trob l'ànima més confusa de quantes n'hi ha en el món. Ah pobra de mi, que tinga tanta riquesa i que no la sàpia estimar! Que desditxa tan gran és aquesta per una ànima qui rep tantes gràcies i que estiga tan descuidada en dar gràcies i sempre més gràcies a lo Amat! Qui no se cansava de descobrir molt més aquell mar immens de la divinitat. Jesús dolcíssim del meu cor, que magna infinida de la divinitat me descobriu? Que està tan negat lo Amic en ell, que apareixia que ja mai més s'havia de veure en cosa d'aquesta vida, si no amar sempre, gosar i alabar aquesta *benaventurança*.

31. Coses passaren tan grans entre lo Amic i lo Amat que si se podien referir pasmarien tot lo món. Perquè és cosa assentada, que jo no crec que niguna ànima vègia la divinitat ab aquesta claredat i que no surta de si, si no és que sa divina Majestat volgués fer un portento molt gran, que en aquest particular jo no m'hi pos, perquè el seu poder és infinit i pot fer tot lo que vol i del modo que vol. Açò m'alegra summament, que el seu poder sia tan gran que no hu pot ser més i, si possible fos, que hu pogués ser més i jo pogués, l'hei voldria dar, per ser ell qui és i qui hu mereix, i no més, sinó que jo lo que alcanç i lo que dic, assistida de la divina gràcia, és que ànima qui veu la divinitat tan clar i distinctament, pareix impossible que no surta de si. I així molt bé dic que tot lo món se pasmaria de veure les fineses que obra tan grans.

32. En particular trobava jo que era per a alabar al Senyor, que jo veia i gosava (com he dit moltes vegades) la divinitat, i la santíssima humanitat no se descobria. I tenia d'ella una presència, al fin era cosa gran. Jo no la sé referir, però venia a entendre, com és molta veritat, que la santíssima humanitat de la majestat de Cristo no pot mai embarassar a

niguna ànima. No que jo en aquesta matèria (per la gràcia del Senyor) haja tinguda mai niguna dificultat, antes bé dic moltes vegades que és així, per què com pot arribar niguna ànima a Déu sinó per aquest camí. Doncs bé, és clara la raó, que no pot embarassar a niguna ànima. I jo ab lo poc que alcanç diré sempre que és així, per la gran experiència que m'ha donada el meu Amat en aquesta matèria pel seu tan gran amor.

33. Con que veig molt clar que per molt que una ànima gos de la divinitat, no la pot mai embarassar la santíssima humanitat, perquè com el poder de Déu és infinit, tot li és molt fàcil. I així posa l'ànima en aquell mar de la divina essència, gosant-la tan cla[ra]ment, que ella mateixa no hu sap entendre, ni dir com és aquest bé tan gran. I ab tot açò, no li falta una notícia ab una certesa molt gran que, del modo que pot esser, veu que té la santíssima humanitat i que participa d'ella un bé molt gran. El modo com és açò no trob modo (f. 435) com poder-ho dir. I així diré lo que podré, no que la vègia així com veu la divinitat, sinó que no la deixa ni l'embarassa, perquè el qui té poder infinit i fa quant vol i del modo que vol, encobrí la santíssima humanitat i descobrí la divinitat, ab tanta claredat, que bé pot dir l'ànima que veu la divinitat sens veure la humanitat. No que ella deix d'estar unida sempre ab la divinitat, i per a sempre hei estarà, sinó que quan el Senyor té gust per sos fins fa aquestes obres tan grans ab les ànimes que vol, sia per a sempre alabat el seu poder infinit.

34. Lo que jo diria ab la gràcia del Senyor de les ànimes qui se persuadeixen que la santíssima humanitat de Cristo les embarassa per gosar i contemplar la divina essència és que la santíssima humanitat no les embarassa, sinó que elles mateixes són qui s'embarassen, perquè volen deixar per si mateixes la santíssima humanitat i contemplar la divina essència. I per açò resten embarassades, perquè volen pendre lo que no els donen encara. Miren que en aquesta matèria no s'ha d'obrar així, ni menos és lo més perfet, sinó posar-se l'ànima molt rendida i humil a los santíssims peus de la majestat de Cristo, ab una indiferència molt gran, que si ell té gust que estiga en la santíssima humanitat *Benedictus Deus*; si té gust de passar-la en aquell mar immens de la divinitat i descobrir-li tota aquella llum que moltes vegades sol descobrir *Benedictus Deus*; ni voler deixar la una, ni voler pendre l'altra, sinó lo que Déu li donarà. I d'aquesta manera, medrarà l'ànima molt més de lo que pot pensar.

35. D'ont podem veure quanta veritat és que la santíssima humanitat de nòstron amat Jesús no pot embarassar a niguna ànima. Dar-li camí per pujar a més perfecció, això sí. I se veu molt clar que és veritat, lo demés és una gran temeritat. El Senyor nos don la sua gràcia, perquè sapiem estar en el lloc a ont més gust li podem dar, pel seu amor que nos té tant i el demostra tan lliberalment, que sempre li hauríem de dar gràcies i alabar-lo. I en particular, dec alabar-lo molt com veig el modo com m'ha posada a explicar esta matèria, el fi perquè és, ell lo sap, no tenc que dir més, sinó que se faça en tot la sua santa i verdadera voluntat. Amèn.

36. El dia de sant Bonaventura, en l'oració después de matines, m'inclinava a voler mirar les penes tantes que passà la majestat de Cristo, i la sua santíssima ànima, bedit sia el seu poder infinit, qui me posà en un èxtasis molt gran i me descobrí quina cosa és aquella *tribulació qui és benaventurança*. En primer lloc, me descobrí un camí molt llarg i una multitud d'espines qui significaven les *tribulacions* que passen les ànimes qui estan en aquest estat de persecucions i altres coses d'aquest tenor. Passades estes espines, me

descubria unes flors belles i hermoses, qui molt en lo interior tenien una espina molt aguda.

37. Entenguí jo que aquelles espines en el camí són les mortificacions, persecucions i altres coses d'aquest tenor, com tinc dit que passen les ànimes i són *tribulació* que *sostinguda per amor és benaventurança*. Però que les flors qui molt interior tenen una espina signifiquen la tribulació que passen estes ànimes en les gràcies tantes que reben estes ànimes de son Amat en aquesta unió. Les flors signifiquen los favors que ell los fa, i com són coses místiques qui passen interiorment, per açò de lo més abscondit de la flor, sortia aquella espina molt aguda, qui significava les penes qui naixen de los favors més regalats que fa lo Amat. D'ells parteix aquesta espina i penetra no sols el cor, sinó també l'ànima i el cos, perquè és tan delgada que níguna cosa la pot detenir. I així penetra lo més fondo de l'ànima fortíssimament, que li dona a sentir i *a sostenir una tribulació* la cosa més rara, més bella i més suave que se puga pensar. Al fin és la prenda més volguda i estimada del cor de lo Amic, i la passa *i sostén per amor*. I així, ab tota veritat pot dir *que és benaventurança, tribulació sostinguda per amor* del seu Amat, i per dar-li gust ne passaria molta més i molta més.

38. Sols veure la finesa que obrà ab lo Amic i la confusió tan gran en què el deixà acabant de declarar-li les tribulacions que he referit, no és dicible de modo nígú, perquè me vaig trobar en la Pàtria celestial gosant de tanta *benaventurança*, que mai m'havia passat lo que en esta ocasió. Tan posseïdora m'havia feta de la *benaventurança*, que de níguna manera podia consentir en haver-me de partir. I tan ben trobada hei estava, que fonc la cosa més pesada i amarga que se puga trobar, quan me despertaren d'aquest suenyo tan dolç i regalat. I em despertaren perquè era hora d'haver-nos d'anar i jo no podia, perquè estava impedita i tota negada dins el mar més suave, al fin dir la divinidad. I haver-la de deixar era llevar-me [a peu de pàg. He vist el plec 34, dialogació i càntic d'amor núm. 65, no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] (f. 436) la vida, i no podia tornar en mi ni deixar de dir moltes vegades: «Déu meu i Senyor meu, d'ont vinc jo.» I tornava-hu a dir sens parar un punt: «Senyor d'on vinc, de gosar tot el bé que se pot gosar. I ara com podré viure jo en aquesta vida tota plena de misèries?» Ah pobra de mi, quina pena és aquesta, sols per fer la voluntat del Senyor se pot passar. I la *sostenia per amor* i per més glòria sua sia tot. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 66

Mes interrogaren l'Amic: Quina cosa és misèria? Respòs l'Amic: Complir en aquest món sos desigs, per ço que a les brevíssimes delectacions segueixen torments perpètuos en lo Infern.

1. El dia que celebrava nostra mare la Isglésia (an a qui subject tota aquesta obra, sempre molt rendida a mon superior a tot lo que dispondrà) el Triunfo de la santíssima Creu [al marge la data 1688], quan después de les matines me posí a l'oració, la primera cosa fonc mirar i remirar moltes vegades la mia *misèria*, que com és molt gran, quant és de mi no tenia altra cosa sinó tota *misèria*, vaig-la oferir, junt ab los mèrits de mon espòs Jesús, qui sempre han de ser el medi per alcançar perdó i conservar-nos ab la sua amistat. Vaig-li renovar los vots com si era el dia de la professió i, prostada a los seus santíssims peus, los

oferí. I adorava la santíssima Creu i li deia tantes alabances, que és cosa clara i bona de creure, que les m'ensenyava el Senyor. Algunes ne referiré, perquè referir-les totes no és possible de modo ningú.

2. Com la mia ànima se troba tan prendada i enamorada de la santíssima Creu, comença a dir-li: «Oh dolça, suave, amable i deleitable creu, refugi, consol, alegria, bé i amparo de la mia ànima, vida, recreo i alivio del meu cor, en totes les mies necessitats ets el meu retiro a ont trob jo tant de consol que, en arribar a la santíssima Creu, per grans necessitats que sien, tot està remediado. Prenguem tots aquest alivio, que com és cosa tan bella, m'alegraria molt que totes les ànimes desitjassen gosar-la, per més amar al Senyor, qui té molt de gust que adorem, alabem i venerem la santíssima Creu, i per medi d'ella nos concedeix tot lo que li demanam, si és per glòria sua.»

3. Bé podrem veure la gran estimació que el Senyor fa de la santíssima creu de lo amor, ab què la donà a lo Amic, qui quan estava en l'oració, veia lo Amat qui tenia ab les sues preciosíssimes mans una creu que diverses coses adornaven i hermosteaven ab tanta manera, que no heí havia més que mirar. Ella tenia el sol, la lluna, moltes estrelles, moltes espines, les llagues de mon Amat, i un martell. Quan haguí vist tot açò, i mon Amat tingué gust per la sua gran misericòrdia, ab les sues pròpies mans la'm posà al mig del cor i me digué que el beato Ramon havia presos aquestos càntics del mig del seu cor, i que jo explicant-los, els hi tornava ab lo gust que li donava tan gran. I que per açò havia posada la creu al mig del cor, perquè com era el seu cor que ab tan gran amor m'havia donat, en aquest mateix los tornava cobrar ab un contento molt gran.

4. Valga'm Déu omnipotent, amantíssim Jesús, espòs volgut i amat de la mia ànima i del meu cor, com és possible que aquesta vil pecadora puga tornar aquesta joia tan bella i hermosa d'aquestos càntics en el vostro cor, ab la ignorància tanta que jo tenc? Vós podeu dir, que vós mateix sou qui los hi tornau, perquè m'ensenyau ab tan gran amor i humilitat, que no es pot dir més, sinó que sou vós, que jo no faç més que referir lo que vós molt sàviament m'ensenyau i descubriu. No és poca la mia desdita i lo molt que teniu que perdonar-me, perquè essent veritat que la doctrina que vós m'ensenyau és molt divina i celestial, jo per la mia flaqueza, lo que faç són molts d'errors¹³⁵ encara que contra la mia voluntat, que com som tan poc discreta ho referesc dolentíssimament, que és la major pena que té el meu cor. No esper que jo no tenga gust que vègien quant poc és el meu judici, i les mies faltes quant grans són, sinó que com veig la doctrina que vós me donau ab tanta claredat, l'haia jo d'obscurir per no saber-la declarar ni explicar. Aquesta és la mia pena.

5. Aquesta pena per a mi és gran per dos rauons: La primera, perquè jo voldria engrandir les obres de mon Amat en tanta manera que no tinguessen fi, i que aquesta, que per sos fins m'ha posada en mans ab tan rara ensenyança com ell me dona, heu haja jo de posar de tal manera, bé pot considerar V.M. el sentiment que dec tenir, perquè és tal la pena que té el meu cor, que no la puc dir, sols mon Amat sap quina és, faça's en tot la sua santa voluntat, que sempre estic en això. L'altra és perquè tinc un gran temor de fer cosa contra el gust de mon Amat, i com el desig que tinc de contentar-lo és molt gran (veritat és que sempre estic en açò, primer morir que pecar, i tinc molt gran confiança que em guardarà

---

¹³⁵ Escriu 'errós'.

i darà gràcia per acertar en tot i dar-li gust, per esser ell qui és i no més) per aquesta causa tinc tanta pena, però la sua bondat i humilitat és tan gran que no té fi, i així ell me guardarà.

6. Veure el modo com mon Amat me declarà cada una de les coses qui estaven en aquella santíssima creu, i lo que significaven era cosa d'admiració. El posar-me mon amat Jesús en el cor tan suavement aquesta creu tan ricament i hermosament adornada significava, que una ànima qui està del tot deixada de si i tota a disposició del seu Amat, sens voler *complir* en ninguna cosa *a sos desigs*, sinó que molt alegre i contenta està rendida a totes les inclemències que nõstron amat Jesús li voldrà dar o enviar per sos fins, qui són abscondits a més no poder. Aquesta ànima està abraçada ab la santíssima creu i ab tan belles armes és cert, que resistirà a tots sos contraris i alcançarà d'ells gran victòria, com la tingué lo amic el beato Ramon en semblant ocasió.

7. Quan los esperits infernals varen veure que ell estava en una molt fervorosa oració, i molt estreta unió ab son Amat (me digué el mateix Amat) ja no pogueren estar més sens interrogar-lo i *li demanaren quina cosa és misèria?* Cosa és que la saben molt bé, però no pensaven que lo Amic los respongués així com los respongué, sinó que feien les majors diligències que se puguen pensar sols per veure si podrien treure'l del sossiego tan gran en què era restat del càntic passat, gosant de la benaventurança. I així me deia lo Amat que no se podien detenir i en aquestes paraules donava un sentit molt gran quan les pronunciava. I les referí moltes vegades, *no se podien detenir* quan veien aquella ànima tan pura i enamorada de mi i per mi, que no l'interrogassen: *quina cosa és misèria? I lo Amic respòs: complir en aquest món sos desigs, per ço que a les brevíssimes delectacions segueixen torments perpètuos a lo Infern.* No veu quant divinament respongué lo Amic, i tan discretament, an aquestos desventurats esperits qui *lo interrogaren?* No me n'espant que respongués així, perquè tenia tan bona companyia, que jo el veia agionollat ab molt de fervor i una gran resplendor, i Maria santíssima, qui li assistia.

8. Digué mon Amat: «Saps com vencé lo Amic aquestos desventurats esperits? Ab aquestes paraules *per signum crucis de inimicis nostris, libera nos deus noster*». Tanta és la força que tenen aquestes paraules, que no obstant que jo los veia molt vigilants, en sentir parlar de la santíssima Creu, los rendeix tant que no tenen què parlar ni forces per interrogar. I així, quin cristià hi pot haver qui no la tenga sempre en la memòria, per recordar-se de los molts binificis que havem rebuts de la santíssima Creu. En la llengua per alabar el seu poder tan gran qui no té fi, i molt fixa en el cor per amar-la i resistir a nostros inimics qui són tants, que forçosament és menester tenir aquest gran refugi de la santíssima Creu per a apartar-los del nostro cor i de la nostra ànima, que tant nos envegen¹³⁶. I com més la veuen en perfecció, més l'envegen i més guerra li fan.

9. Açó era la causa que aquestos mals esperits no podien tolerar més veure el beato Ramon així com tinc dit. I per açó *lo interrogaren* ab la major traça que pogueren trobar. I volien que los digués *quina cosa és misèria? i lo Amic respòs que complir en aquest món sos desigs*, que era lo mateix que dir-los no ser amics de la Creu, perquè és cosa molt clara que l'ànima *qui vol complir sos desigs en aquest món* no és amiga de la Creu. I pel contrari, l'ànima *qui no vol complir sos desigs en aquest món*, és cosa molt certa que és amiga de la santíssima Creu, i an aquestes ànimes les ama tant son Amat, que los posa la

---

¹³⁶ Escriu 'envegian'.

santíssima Creu en el cor, com la posa en el cor d'una pecadora tan gran com som jo, ab totes aquelles excel·lències que tinc dit i explicaré ara per fer la voluntat del Senyor.

10. La primera cosa tenia el sol, qui estava a lo més superior de la creu, i lo que significava era que així com nosaltres estam subjectes a les influències i inclemències del sol, així ha d'estar l'ànima molt rendida a totes les influències i inclemències. Açò és tribulacions i persecucions, que ordena el vertader sol de justícia, Cristo Déu nostro. La lluna representava la nit de la vida mística, açò és, les sequedats, obscuridats i desemparos, i tot lo demás que dispon el Senyor, quan lo Amic ja no vol *complir sos desigs*, sinó amar la creu per dar gust a son Amat. Pel martell entenia jo los molts colps que ha de rebre una ànima qui ab la gràcia del Senyor arriba en aquest estat. I així m'ho digué mon Amat, que l'ànima qui volia *respondre com respongué lo Amic* havia d'estar sempre mirant la creu, qui estava al mig de dos llums. Ab què entenia que si la miram per una part tenim llum i si per altra part, també vegiem la llum. I la santíssima Creu despedia més llum sola que moltes llums juntes, per dar-me a entendre que el qui la mira sempre mira la llum i obra ab llum, perquè ella tota és llum. I així, qui voldrà llum, que mir la Creu, i podrà *respondre* quan *lo interrogaran* los mals esperits *com respongué lo Amic* i los deixà burlats dient-los que *misèria és complir en aquest món sos desigs, per ço que a les brevíssimes delectacions segueixen torments perpètuos en lo Infern*.

11. Ja me digué mon Amat que açò és lo mateix que m'havia ensenyat en altre càntic, sobre aquelles paraules de lo evangeli *qui vult venire post me abneget semet ipsum, et tollat crucem suam et sequatur me*, perquè *qui no vol en aquest món complir sos desigs* per amor del seu Amat, és un contínuo negar-se a si mateix i seguir lo Amat aportant la creu. Què ditxosa serà l'ànima qui anihilada, sens mai *voler complir sos desigs en aquest món*, seguirà a son Amat. Aquesta serà qui los gosarà i tindrà tan complidament en la Pàtria celestial, que gosarà, amarà i gustarà el seu espòs volgut i amat. Qui podrà dir el contento que tindrà en la glòria i benaventurança celestial?

12. Just al contrari *de los qui compliran en aquest món sos desigs, per ço que a les brevíssimes delectacions segueixen torments perpètuos en lo Infern*. Aquelles ànimes qui *no cumplen sos desigs en aquest món* (com m'ha dit mon Amat) aporten creu, però l'acabaran en aquesta vida, i después tindran un gosar regaladíssim en l'altra sens tenir niguna *misèria* qui los impesca, sinó tota ditxa i felicitat; però aquestes ja *compliran sos desigs en aquest món*, de què se'ls podrà tenir una gran llàstima, però aportaran creu i ab tanta *misèria*, que serà per a sempre. *Per ço que a unes brevíssimes delectacions segueixen torments perpètuos a lo Infern*.

13. Valga'm Déu omnipotent, quina desditxa tan gran és aquesta, que hei haja ànimes qui vullen portar creu i tan pesada per a sempre en lo Infern! Ja m'ha dit mon Amat, que lo Amic *respongué* inspirat de lo Esperit Sant. I és cosa clara i molt bona de creure, si miram bé lo que *respongué lo Amic*, que són unes paraules plenes de gran sabiduria i molta ensenyança, perquè açò és vivament lo que passen aquestes desditxades ànimes qui *volen en aquest món complir sos desigs*. Que més *misèria* se pot trobar que haver de portar creu *per a sempre en lo Infern*, sense niguna esperança mai de poder alabar al Senyor, que si en lo Infern no hei hagués altra *misèria* sinó aquesta, per a mi és una creu tan pesada que, quan la consider, sols ab la gràcia de mon Amat la puc aportar. I de més a més, veure *que a les brevíssimes delectacions se segueixen torments perpètuos a lo Infern* i així suplic a

totes les ànimes, per les penes que patí en la creu nòstron amat Jesús, que mirem bé quant amarga cosa és *complir en aquest món uns desigs* qui tant prest passen, i després *se segueixen torments perpètuos en lo Infern*.

14. Passada aquesta nit, en altra ocasió posí a mirar-me la majestat de Cristo Senyor nostro, quan ab tan gran humilitat lavava los peus a los apòstols. El sentiment que jo tenia de veure aquella infinita majestat en un empleo de tanta humilitat era molt gran, i no podia consentir que fes aquell ofici tan vil i baix. I *del desig* que tenia de voler-lo descansar d'aquella mortificació, que ab tant de gust passava per nòstron bé, estava jo que no podia més. I ab tot açò, ell me digué que miràs a Judes, qui *per complir en aquest món sos desigs* de vendre'l i entregar-lo en mans de sos inimics, qui eren tan mal fundats i duraran tan poc, com experimenta *que cosa és misèria* i pateix *perpètuos torments en lo Infern*. Què cosa més del cas hi pot haver que *los desigs* de Judes? Què cosa més breu que les sues *delectacions*? Qui l'han sepultat ab gran *misèria* a les *penes perpètues de lo Infern*, a ont los tindrà per a sempre sense mai poder-se acabar. Oh què *misèria* tan gran és aquesta, plàcia a sa divina Majestat, que niguna ànima l'haja d'experimentar.

15. No és més *misèria* aquesta de la que podem pensar? Que niguna ànima passa *aquests torments perpètuos en lo Infern* que no sia per la sua voluntat, *per complir sos desigs en aquest món*, com diu lo Amic. Cosa qui en tan breu temps passa i després se segueix tanta desventura, com passen en aquelles obscuritats i tenebres de lo Infern, com me digué mon Amat, que nigú sap millor *què cosa és misèria* que aquells desventurats esperits *qui interrogaren lo Amic*, perquè ells *per complir sos desigs*, qui duraren tan poc temps, molt prest experimentaren *quina cosa era misèria i torments perpètuos en lo Infern*, i ara fan moltes diligències per portar les ànimes a posseir-les ab la sua companyia i patir ab ells en *lo Infern*.

16. Com la misericòrdia de nòstron amat Jesús és tan gran, volgué per açò que jo ves quant diferent està l'ànima qui sempre mira la Creu, rendida a lo que dispon aquell divino sol qui està en ella, *sens complir ja en aquest món sos desigs*, sinó tan solament la divina voluntat *d'ont se segueixen* unes delícies tan grans, com les que gosa lo Amic ab son Amat, que de tan grans que són no les gos dir. Lo Amat lo posà ab un vestit, qui la blancor que tenia no tenia igual, i ell estava tan hermós que jo de veure'l ab tanta hermosura, m'admirava. I lo Amat lo pujava tan alt ab la unió que tenia tanta ab ell, que moltes vegades li digué: «Filla, vine en aquest mar oceàno qui és la divinidad; vine a la terra de promissió; vine en aquesta triumfant Hierusalem, amiga mia.» Què contento sentia lo Amic en aquesta ocasió que son Amat li deia estes paraules tan amoroses, que tot se disrretia.

17. D'aquesta manera presentà lo Amat a lo Amic a la presència del Pare celestial, perquè volia que ves com posava i tractava les ànimes, qui eren amigues de la sua santíssima Creu, i *no de complir en aquest món sos desigs*. Qui podrà dir la suavidat que gosava lo Amic en companyia de son Amat, i de tota la santíssima Trinidad? Tanta era que no hei ha paraules qui la puguen explicar. I així bé podem dir que la creu és molt amable i molt delectable, perquè per medi d'ella s'alcancen unes riqueses tan grans qui per a sempre duraran, que és gosar de la majestat de Déu omnipotent, que no hei ha més que desitjar. Ditxosa l'ànima qui s'apartarà de tota *misèria*, dic, *de complir en aquest món sos desigs*

per estar anihilada i desembarassada per abraçar-se ab la santíssima creu, i complir en tot ab la voluntat divina de son Amat.

18. Ell me digué que tota la sua vida havia passada en una molt gran aniquilació, com tots sabem, i que bé nos podem alentar a negar-nos a si mateixos, cosa de què ell gusta tant. Aquesta trob jo una falta molt gran i digna d'esser castigada rigurosament, més en mi que en n'igun altre, perquè tenir aquestes notícies i que lo Amat gusta tant que el seguiguem per aquest camí, i que no facem tot lo possible per dar-li gust, aquesta sí que és *misèria* moltes vegades gran, com veurem ab molta claredat de lo que ara diré.

19. Volgué mon Amat que sabés que la malícia de los hòmens era arribada a tant que volen miracles, i així que faça portentos i tot és *per complir sos desigs*. I me dava a entendre que no tenim que dir-li que faça miracles, perquè contínuament ne fa. La causa perquè no els coneixem és la poca atenció que tenim en estimar les moltes gràcies que nos fa. També deia i, ab un sentiment molt gran, que les ànimes estan tan posades *en complir en aquest món sos desigs*, que és lo mateix que dir-li que faça miracles. I són arribades a tanta *misèria*, que totes les coses volen a son gust. I d'aquí *es segueixen los torments perpètuos en lo Infern*. El Senyor nos guard, per la sua gran bondat, que és cosa de llàstima i una flaqueza molt gran.

20. Més me digué que hei ha moltes ànimes qui tracten de virtut, qui també tenen aquest defecte, que fins en les coses espirituals *volent complir sos desigs*. Com que tot ha de ser forçosament a son gust, i no solament açò sinó que volen d'aquelles ànimes que jo pos en alguna cosa particular, que facen miracles. I ab açò m'enutgen molt i em fan un agravi molt gran, ànimes an a qui jo faç moltes gràcies i, quan elles me n'han de dar a mi, se posen a voler *complir sos desigs* en averiguar si són sants o no són sants. Açò que heu deixen per mi, i no esser tan impertinents en voler portentos. Filla, i és tant així, que moltes vegades venen a oprimir-les tant, que sols ab la mia gràcia poden resistir. No és açò una locura i *misèria* gran, *volent complir sos desigs* en aquesta matèria en particular, i donar lloc a lo Inimic a què se burl d'elles? I d'una cosa poca passar a una més gran fins arribar-les a les *delectacions d'ont se segueixen torments perpètuos en lo Infern*.

21. No sé què dir, tant confusa som restada, com mon Amat m'ha dit aquesta misèria tan gran d'aquelles ànimes *qui volent complir sos desigs* en voler que les ànimes, que el Senyor afavoreix, facen miracles. Perquè açò és alguna vegada ab un rigor molt gran, no hu dic sense fonament, sinó ab gran experiència que tinc en esta matèria, per esser la veritat que, essent jo la més gran pecadora que se puga trobar en lo món, me veig (f. 440) alguna vegada tan apretada, que sols ab la gràcia de mon Amat puc respirar. No voldria que una cosa tan preciosa com el temps, que lo empleàssem en coses qui no nos importen i disgusten el Senyor, i que donàssem lloc an aquells mals esperits, qui *interrogaren lo Amic: quina cosa és misèria*. Perquè si veuen que tenim tanta *misèria* en nosaltres, que tan poc prudents *volem complir los desigs*, nos vindran a perturbar i *enterrogar* contínuament *quina cosa és misèria*, quan no sia per altra cosa, sols per entretenir-nos. I així, vel·lar sempre i despedir-los, com me digué lo Amat, que los despedí lo Amic, açò és, que mon Amat se descobrí a lo abre de la santíssima Creu, tot brollant de sang, i em declarà que ab ell del modo que jo el veia, havia vençuts lo Amic aquells mals esperits. Gràcies an el Senyor, que totes les victòries que alcançam són per medi seu. I així anem

a ell ab confiança i esperança, que totes les alcançarem complidament, per més glòria sua. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 67

Digues foll: Quina cosa és tribulació. Respòs, que record de les deshonres, que són fetes al meu Amat, digne de totes honors.

1. [Al marge dret de la pàgina: 1688] El dia de santa Praxedis, después de les matines, en l'oració me vaig trobar mirant la majestat de Cristo Senyor nostro, quan lo tenien en la presó. I me digué que la major *tribulació* que tenia era quan *se recordava de les deshonres que s'han fetes an el seu Amat, digne de totes honors*, qui és el Pare celestial. I me digué que sempre se'n *recordava*, perquè en ell no hi cap olvido de modo ningú. I per això que les tenia tan presents tenia tanta *tribulació*, que si no n'hagués tinguda altra li bastava per a morir, si el seu Amat no li hagués preservada la vida. I entenien jo que ell tenia present totes les ànimes qui s'havien de condemnar, i les ofenses que havien de fer en el seu Amat eren per ell una *tribulació* molt gran.

2. Jo el veia molt *deshonrat* i ab lo vel sobre los ulls, i em deia: «No veus si em tractaven com si fos un home *foll*, que em pegaven i volien que jo digués qui m'havia ferit? No és açò lo mateix que dir-me *digues foll quina cosa és tribulació*? Bé ho vaig dar a entendre, quan en la creu diguí a mon Amat que los perdonàs, que no sabien lo que feien. I més en aquesta ocasió que en ninguna altra, quan m'obriren los ulls i pegaren-me ab tan gran crueldat. No veus tu, si és aquesta per a mi una gran *tribulació*? Per esser unes *deshonres* de les majors que se són *fetes an el meu Amat, digne de totes honors*.»

3. No obstant que li havien cuberts los ulls ab lo vel, despedien una resplendor molt gran i resplendien aquells santíssims ulls més que molts sols. I deia'm mon Amat: «Així passa vui en el món entre los hòmens que, quan veuen alguna persona qui an aquells qui la tracten molt mal si pogués se daria tota, i com veu que no pot esser fa tot lo que pot per ells. Aquesta persona a los ulls de los hòmens és un *foll*, tant los desagrada aquesta acció. I a los meus ulls aquesta acció és més discreta, que si la fes un querubí.¹³⁷ No veus quant poc miren com me poden aliviar *la tribulació* tan gran que jo passava *de les deshonres que feien an el meu Amat digne de totes honors*? Molta ocasió tenien doncs de dir-me *foll*, perquè ja m'era sacramentat i donat tot a los hòmens, qui em tractaven tan mal. Molt a propòsit venia per ells tractar-me d'home *foll*, i no eren aquestes les majors *tribulacions* per a mi, sinó *les deshonres fetes* a mon Pare celestial.»

4. Molta raó seria aliviar aquesta *tribulació a mon Amat i no deshonrar el seu Amat*, per què què cosa pot desitjar més una ànima en aquesta vida, que *no deshonrar a lo Amat digne de totes honors*, sinó *honrar-lo*, alabar-lo i amar-lo sempre més i més, per ser ell qui és i no més? Perquè veure lo amor com m'ensenyava bastava per confondre totes les ànimes del món. I així bé pot considerar V.M. quina seria la mia confusió, i en particular, quan jo sentí que me digué: «Jo som mestre i t'enseny la doctrina que et don. Tu l'has d'ensenyar i tractar-la molt bé, que Jo la que mon Pare celestial me donava l'ensenyava molt puntualment. I per açò los apòstols me digueren que era mestre i Jo diguí que era

---

¹³⁷ Escriu 'cherubí'.

veritat, i que prenguessen lo exemple que els donava. I lo mateix te dic a tu, que aprengues de mi, qui som manso i humil de cor. I si tu no aprens bona doctrina, no serà falta del mestre, ni que no la t'hagen ensenyada ab molt gran humilitat, com tu mateixa pots dir, sinó poca diligència tua. No ha de ser així. Lo millor que pot tenir una ànima és tenir bon mestre i aprofitar-se, què més vols que em tens a mi?»

5. Senyor, per dir-ho ab poques paraules, jo no vull sinó a vós, per dar-vos a vós. Perquè no hei ha altra cosa qui puga satisfer lo que vós feu per aquesta vil i miserable pecadora, si no és la vostra divina bondat. I així jo la vos oferesc junt ab la mia confusió, que no puc dir quant gran és, i en particular, com veig que tan divinament m'ensenyau. I voler que jo la declar, qui som tan rústica i sense modo, és voler fer-me més penar, pero jo estic sempre molt contenta de fer en tot la vostra santíssima voluntat. I així diré lo que m'haveu declarat de lo Amic, que aquells esperits infernals qui lo havien interrogat en lo altre càntic, quina cosa era misèria? Los havia sabut tan mal la resposta, que no tenien repòs, cercant com li podrien parlar. I per açò li digueren: *Digues foll, quina cosa és tribulació?* Però lo Amic los acabà de fer desatinar, perquè *respòs que les deshonres, que són fetes an el meu Amat digne de totes honors.*

6. Digué mon Amat que ells se persuadien que es queixaria i diria que *tribulació* són les persecucions que el Senyor permetia, etc. però quan sentiren que el *record de les deshonres que són fetes a lo Amat és tribulació*, i que açò té lo Amic per *tribulació*. Fonc tanta la ràbia que tingueren que arribaren a apedregar-lo. Gran ensenyança m'apar a mi que tenim de lo que aguardaven los mals esperits, que lo Amic se queixaria. D'ont se veu molt clar que el queixar-se és cosa qui los dona molt de gust, i de no esser estat així com volien, la ràbia que prengueren. Per això, deuríem fer impossibles, ab la gràcia del Senyor, de no donar-los aquest gust de què nos vessen queixar de níguna cosa, antes bé molt contents i alegres passar qualsevol *tribulació*, i abraçar ab gran silenci qualsevol cosa que dispondrà lo Amat, basta que vinga d'aquesta divina mà. Així ho passava lo Amic per amor del seu Amat.

7. Me declarà mon Amat que no hei ha cosa qui caus més *tribulació* a un cor amant, *que les deshonres que són fetes an el seu Amat*. Perquè lo amor posa la persona qui ama de tal modo que no mira si és així com diuen o d'altre modo, ni si diran o no diran, sols que puga amar de tal manera que pareix *un foll*, i que d'aquest modo d'amar gusta molt. Així m'ho ha dit i també, que volia que jo lo amàs així, com lo amava lo Amic. Jo no puc dir el desig que tinc tant d'amar a mon Amat, que si era possible el voldria amar ab un modo que no lo haguessen amat mai. I quan sentia aquestes paraules, m'eren *un record de les deshonors que jo he fetes a mon Amat digne de totes honors*, ab tants de pecats, que molt bé experimentava esser gran veritat lo que diu lo Amic, que aquest *record és tribulació*, perquè la sentia tan vivament en el cor, que al parèixer se partia. I de tant de sentiment que tenia, com si s'hagués d'esclatar, d'ont he vist ab molta claredat, que lo Amic respongué divinament quan digué, que *és tribulació record de les deshonres que són fetes an el meu Amat digne de totes les honors*. I la veritat és, ab lo poc que jo alcanç, que no trob cosa com aquesta, perquè per qualsevol part que la vulla mirar aquest *record és la tribulació*, i açò passa per mi.

8. Jo tinc de costum moltes vegades d'adorar a la majestat de Cristo Senyor nostro sacramentat, i confessar-lo per aquelles ànimes qui no lo adoren ni confessen (Oh que

desdita tan gran és aquesta). I així, jo estava a la sua presència, pensant quant grans deuen esser aquestes ofenses a los seus ulls, que ànimes redimides ab la sua preciosíssima sang, vàgien contra la fe. Gustant nòstron amat Jesus tant que la confessem i diguem que tot és així com nos ensenya nostra mare la Isglésia santa (per la gràcia del Senyor, jo tot ho crec així, i en tot estic a lo que ella dispondrà, sols que el Senyor sia alabat i glorificat). I aquesta *tribulació* m'acabava la vida. I lo Amat se descobrí tan maltractat, que no lo havia vist mai així com en aquesta ocasió. I me digué que aquestes ànimes li daven tanta pena, que no sols lo crucificaven, sinó que tot lo escorxaven. I jo el veia de la mateixa manera com m'havia dit, que aquell santíssim cos estava sense pell, i veia la sua santíssima carn molt vermella, qui tota brollava de sang.

9. Bé pot pensar que la major *tribulació* que l'ànima pot passar era aquesta, *recordar-se que les deshonres fetes en el seu Amat digne de totes honors*, lo havien posat d'aquesta manera. Perquè era tanta la *tribulació* que sentia i patia, que no és possible poder-la explicar. Veure una cosa que jo am tant, que no hu sé dir, i el gust que tendria de què totes les ànimes *lo honrassen* i amassen tant, que no parassen mai. I veure'l *ab deshonres tals* i tan grans, no hei ha penes ni treballs qui s'hi puguen igualar. I m'atrevesc a dir, que ni les penes de lo Infern, sols la diferència que hei ha és que aquesta *tribulació* la passa l'ànima sempre ab son Amat, que si no era així no seria possible de modo ningú. I així, bé poden preguntar-li an aquesta ànima, i dir-li: *Digués foll, quina cosa és tribulació?*

10. Per dos causes: La una perquè té tan coneguda aquesta *tribulació*, que no sé si diga que de les ànimes, qui més notícia los ne poden dar, n'és aquesta una. I l'altra perquè arriba a tal punt de les forces que tenia *aquesta tribulació*, i del sentiment que d'ella venia, que apareixia menos que *foll*. I així bé poden dir-li: «*Digués foll* (que li fan una gran honra) *quina cosa és tribulació*» perquè són dos coses de què pot dar ella molta satisfacció. I no sols tenia *tribulació de les deshonres que són fetes a mon Amat*, sinó encara de les que li podem fer. Tenia tanta *tribulació*, que el cor m'esclatava, i los ulls de llàgrimes no se podien detenir sens parar ni per un punt. Tant era el cuidado que tenia *de no deshonrar el meu Amat* ab alguna cosa, que em seria volguda fondre tota com la cera en el foc, primer que *deshonrar-lo* ni ab la més mínima cosa que ell se puga *deshonrar*.

11. Deia-li moltes vegades: «Senyor i Déu de la mia ànima, jo no vull sinó a vós i per vós. Vós sabeu molt bé que lo que dic és molt més en el cor que en les paraules. I així no sia vinguda jo en el món per *deshonrar* a vostra divina i soberana Majestat, i posar en confusió alguna ànima, o impedir-la algun rato de l'oració i tractar ab son Amat, cosa que jo desig tant, que tots tractem ab vós, que açò és per a mi la major *tribulació* que se puga trobar, però si és del vostre gust, és gran regalo per a mi. Jo no puc dir altra cosa, sinó que en aquesta obra vós m'hi haveu posada, jo no sé com, vós ho sabeu. I així, jo no voldria que m'aliviàsseu níguna *tribulació*, que n'hi afegísseu, això sí, si és vòstron gust. Lo que vos suplic de tot el meu cor i la mia ànima, per lo amor que teniu a tot el Gènere humà, que si vós no m'hi haveu posada (lo qual jo no crec) bé teniu sabiduria infinita per molt més, que no és això. I així, per qualsevol part que sia, destorbau-ho que jo no puc portar en el cor ni en l'ànima cosa qui vos puga *deshonrar*, sinó que tot sia a gust vostre, que a mi no m'espanta *tribulació*, sols sia fer la vostra santa voluntat.»

12. Digué mon Amat: «Filla pren la creu i segueix-me, que jo et tinc en el cor i estic en el teu cor.» Oh dolça i amable creu, qui et pogués aportar en el gust de mon Amat! Quina

ditxa seria aquesta tan gran i bella sense fi! La suavitat ab què ell me responia m'augmentava més la *tribulació* de no voler *deshonrar el meu Amat digne de totes honors*. I així no puc deixar de dir que la resposta de lo Amic mereix moltes alabances, perquè era tota del cel. Dir que *el record de les deshonres que són fetes al seu Amat és tribulació*, i lo que jo puc dir és que no és menor *tribulació* el temor *de deshonrar-lo*. Vull dir, que el temor de fer-li alguna ofensa és una *tribulació* i molt gran, que sols lo Amat, per qui la passa lo Amic, és el qui pot dir quant gran és. I tot és niguna cosa, sols que sia a son gust.

13. El dia de santa Maria Magdalena, quan estava a l'oració, el Senyor fonc servit de posar aquesta pobra ànima ab una unió molt gran. I se posà davant del cor, i no parava de mirar-lo i tornar-lo a mirar per una part i per altra, com si era algun enamorat i prenat d'alguna dama. Així estava ell guardant i mirant aquell cor (l'admiració que jo tenia era tanta, que em feia perdre el judici). I tenia un anell, la cosa més bella que se puga trobar, ab una pedra ont hei havia una creu ab los claus i la corona d'espines. Més tenia un *signaculum*¹³⁸, qui tenia el santíssim nom de Jesús. No puc dir l'hermosura que tenia, tan gran era. Basta dir que tenia aquest santíssim nom tan bell, poderós i misericordiós. Bé podia dir que és així per la gran misericòrdia que usava ab aquesta pecadora, que és la sua lliberalitat tanta, com ab les obres demostra.

14. Ell me volgué donar aquell anell tan hermós, i ab les sues mans el me posà en un dit de la mà esquerra, i me digué: «Açò és fer-te senyora de la mia voluntat». (Com jo som tan ignorant, m'admirava molt que circumstàncies podia tenir açò, que en el mateix punt que vaig portar aquell anell, ja restí ab una unió tan gran, que passaven coses entre Déu i l'ànima que no les havia vistes mai). No parà aquí el seu amor, perquè volgué posar-me aquell *signaculum* en lo braç esquerre (cosa que ell ja m'havia dada en altra ocasió. Veritat és que no com aquesta vegada, perquè no tenia el dolcíssim nom de Jesús, que ell me volgué donar, i posar-lo'm en lo braç). Moltes coses ha obrades sa divina Majestat ab aquesta ànima tan ruïna per la sua gran bondat, però sentir pena com en aquesta ocasió, no l'havia sentida mai, quan me posà aquest *signaculum* sobre del braç. I fonc el cas que aumentà tan la unió, que no sols l'ànima, al parèixer, se desunia del cos, sinó que les parts del cos se desconcertaven. Tanta era la força de la unió que havia feta lo Amat ab lo Amic, en tant que arribà a dir-li, que més volia que fer-lo senyor del seu cor que li havia donat i que lo estava guardant, com lo espòs a la sua esposa. De tal modo que aquelles fineses tantes d'amor que feia, lo havien arribat que apareixia *foll*.

15. Consider si és així, veure un Déu infinit qui mirava i guardava el cor de lo Amic d'un modo que no sé dir altre, sinó que era una obra de Déu omnipotent. Qui la podrà explicar? Sinó ell mateix, qui me deia: «No veus tu que un home *foll*, si s'inclina a alguna persona qualsevol que sia, li dona quant té i encara no se deixarà niguna cosa per si, ni repararà si li farà falta, sinó que apareix que està tot posat en fer senyora aquella persona de tot quant té, fins de la sua voluntat. De què bé li queda obligada aquella persona en procurar a correspondre-li en la finesa que, sens niguna obligació, li ha feta. I és tan gran al parèixer, que haurà de cuidar no sols del sustento que voldrà, però encara de regalar-lo, per esser-se mostrat tan lliberal, que no tan solament l'ha fet senyor de tot quant té, però encara l'ha fet senyor de la sua voluntat.» Qui més vivament representa aquest home *foll* que

---

¹³⁸ El 'signaculum' és una mena de placa identificativa que duien els soldats de les legions romanes, penjat entorn del coll.

mon Amat, com ell mateix me digué, qui tot quant té m'ha dat fins la sua voluntat i el seu santíssim nom. I així, bé m'apareix que del modo que ell ho pot permetre, és home *foll*. I ell me digué que s'apreciava d'aparèixer *foll* sols per mostrar el gran amor que té a les ànimes. Bendit sia i alabat moltes vegades aquest amor i el gust tan gran ab què mon Amat tan suavement regala les ànimes i les enamora, que és lo millor, perquè en estar una ànima enamorada d'aquest senyor tan gran, en tenir aquesta ditxa, casi pot dir que no té en aquesta vida més que desitjar, sinó amar i sempre més amar sense fi.

16. Més me digué: «An a qui poden dir millor que a mi *Digues foll, quina cosa és tribulació? I respondre, que record de les deshonres fetes a mon Amat, digne de totes honors*. No veus si ha de ser per a mi una gran *tribulació*? Que ànimes que jo tract del modo que tu veus *deshonren el meu Amat*, que jo desig tan *honrar*. Perquè *deshonres fetes* tan a la mia cara, per leves que sien, has de pensar que són gran *tribulació*. Bé pot tenir-se per molt ditxosa l'ànima qui arriba a tenir son Amat tan posat en fer-la senyora de tot lo que té, fins a fer-la senyora de la sua voluntat, si sap correspondre i sempre *honrar* el seu Amat. I estimar molt esser tingut per *foll*, sols que sia *honrat* el Senyor, que la major finesa que una ànima pot alcançar és donar gust en tot an el seu Amat, a pesar de tot lo Infern, i tenir per una ditxa molt gran que li demanen i diguen *Digues foll, quina cosa és tribulació*? Per tenir ocasió de dar-los a entendre quant estima i ama el seu Amat, i quanta *tribulació* és per a ell *el record de les deshonres que són fetes*, que se fan i se'n poden fer *an el seu Amat, digne de totes honors*.

17. Tantes gràcies m'havia fetes mon Amat que al parèixer no té una ànima més que desitjar. I jo som d'altre sentir, i és que, quant més té una ànima, aleshores té molt més que demanar, perquè en aquesta vida no se pot assaciar complidament per esser així la veritat que, quant més gosa de Déu, més lo voldria gosar. I com veu aquesta prenda tan bella i hermosa de què l'ha feta senyora, que és aquella tranquil·lidat ab què gosa sempre del seu Amat, quantes coses li pot concedir li apareixen poques, per guardar aquest infinit tresor que en si aporta. I així té tot lo que pot desitjar i sempre té més que demanar.

18. Per aquesta causa quan mon Amat me donà lo anell que tinc dit ab alguns instruments de la Passió, perquè hei faltava la llança per més penetrar el meu cor, que és un desig qui ha molt de temps que rigurosament me fa penar, comencí a dir-li: «Senyor i Déu amat de la mia ànima, és possible que no em doneu la llança que jo desig tant, i així se complirà tot.» (Molt bé sabia ell que ausentar-me la llança era per a mi gran penar, faça's en tot la sua voluntat) I jo sempre el veia així com està sacramentat, que mirava el cor (i encara ara el tinc present del mateix modo, i ha dies que és passat). I me retirà a la creu a ont comencí a veure el meu amat Jesús posat i tractat cruelíssimament. I jo, com som tan importuna, li diguí: «És possible Jesús, amat de la mia ànima, que a tal hora de la nit estigau tan penat i despreciat en la santíssima creu?» Aquestes penes m'afligien molt, i ell me digué: «Filla, no és la major *tribulació* aquesta que Jo pas, i que tu veus.» I se descobrí el cor, a ont tenia lo que jo tant desitjava i no hu podia alcançar. Dic la llança qui rigurosíssimament li penetrava el cor. I me digué *que el record de les deshonres que són fetes an el seu Amat*, i les que s'havien de fer, perquè les sabia i les patia, eren per a ell una molt gran *tribulació*, qui ab aquesta llança li penetrà el cor tota la vida.

[He vist el plec 35, dialogació i càntic d'amor núm. 66, 67 no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament]

19. No tan solament trenta-i-tres anys, sinó també tot aquell temps que hei ha més des de la nativitat fins que morí, que com és tan lliberal en tot, heu fonc també ab lo patir. (Ací me declarà que lo que en un altre càntic diu, que havia patit trenta-tres anys no complits, ara m'ha declarat que no diu ell que no sien complits, sinó que no són justs, perquè encara passà de los trenta-tres anys. Tant era el seu amor que mentres el Pare celestial li donà lloc de patir, sempre patí. I, si molt més li n'hagués donat, molt més hauria patit. I així me digué que açò és lo que ell me volia dir, que no tingués n'gun dubte, sinó que fiàs d'ell que sempre m'assistiria. Així heu esper de la sua gran bondat)

20. Apareixia que ja no se podia detenir més que no entràs en el cor que tant mirava. I així entrà en ell. Qui dirà la majestat que aportava quant gran era? Ni la suavitat que despedia no és possible que se puga explicar. També fea moltes vegades una finesa cosa rara, que estava en el cor el més pacífic que se puga pensar, i d'allí tirava el braç a ont havia posat el *signaculum*, com si el tingués lligat ab una cadena. I tirava'l tan fortment, que moltes vegades casi del tot m'arribà a desmaiar, i a no tenir forces en aquell braç de modo ningú. I així sentia tanta pena, que no és dicible de modo ningú, ni menos se pot dir quant suave és aquesta pena, per venir de la preciosa i hermosa mà de mon Amat, qui s'aprecia d'esser tingut per *foll*, sols per mostrar lo amor que té tan gran a lo Amic. I li deia: «Açò faç Jo, perquè no et falt n'guna cosa per esser verdadera esposa mia i del meu cor.»

21. Molta veritat és Jesús, espòs de la mia ànima, que no falta de part vostra que no poseu tot lo que se pot desitjar en aquesta ànima, perquè sia esposa vostra i a vòstron gust. Lo que falta és de part mia, perquè confés ab molta veritat, confusió i sentiment del meu cor, que no cumplo cosa alguna així com tinc obligació. No és açò faltar per esser esposa així com vós voleu? No dependeix de mi no saber-me aprofitar de tanta gràcia que em donau? Al fin, tot se perd per mi. Per la vostra gran bondat, perdonau-me, que no té poca pena aquesta ànima, quan pensa que açò són aquelles *deshonres que fan a lo Amat* a la sua cara, com me digué, que li és una *tribulació* molt gran. I per aquesta causa és tanta pena i *tribulació* per a mi, que no hei ha més gran *tribulació* per lo Amic, que veure afligit el seu Amat. Lo mateix que fa l'esposa, quan veu el seu espòs ab *tribulació*. I així *tribulació és record de les deshonres que són fetes a lo Amat, digne de totes honors.*

22. Jo no tenia altre alivio sinó dir-li: «Jesús, amat de la mia ànima, vós sou tot el meu amparo i la mia alegria, en vós tinc tota la mia esperança.» I com la sua bondat és tanta, no mirà la mia maldat, qui no té par, sinó que feia gran demostració de la sua lliberalitat, perquè me digué: «Jo vull que vègies la mia habitació, quant gran és.» I ell mateix començà a passejar-me per la glòria i benaventurança celestial. La noblesa que jo veia solament en los esperits benaventurats, no és possible que se puga referir, doncs, com podré dir la que jo veia en mon Amat? Sols ell és qui la pot comprendre, conèixer, amar i explicar, que jo de tanta que en veia restí molt absorta i fora de mi, mirant ab molt de silenci una grandesa i noblesa sense fi. Lo mateix faré ara de passar-ho en silenci, perquè no hei ha paraules qui puguen dir, sinó que és Déu sense principi ni fi. Tanta fonc la ditxa, que tinguí en aquest rato. Faça's la sua santíssima voluntat, qui ho vol així.

23. El dia de sant Jaume apòstol, después d'haver rebuda la santa comunió, me trobí en un incendi de foc molt gran junt ab un sentiment, qui tota em treia de mi. I la majestat de Cristo Senyor nostro, me digué: «Jo vull que tu em vègies transfigurat així com me varen

veure los tres més amats apòstols Pere, Jaume i Juan, en el Tabor.» I se descobrí de tal manera, que jo no hi podia tenir a mirar-lo. La roba que aportava tenia la major blancor que jo haja vista mai, los cabells tenien tan gran hermosura, que no sé níguna cosa a què se puguen acomparar, perquè quant més los mirava, més diversidat de colors veia, qui los hermoseven de tal manera, que no podia dividir com eren de modo ningú, sinó que apareixien una glòria el mirar-los. I tanta noblesa m'hi descobrí que, si no m'hagués dada una gràcia molt particular, bastava per fer-me morir de contento, perquè era una cosa tan rara, que pensí moltes vegades que el cor s'esclataria, la vida del cos tendria fi, i que l'ànima gosaria ab son Amat aquella tan bella i rica hermosura que no se pot ponderar.

24. Bé pot pensar, quan jo descobrí aquella santíssima cara, l'hermosura que tenia era tanta, que seria molt millor el callar que voler-la referir, però ab la gràcia de sa divina bondat, diré lo que dispondrà. Jo veia aquella santíssima cara qui despedia tanta glòria. Al fin era la divinitat, i verdaderament tanta claredat no l'havia vista mai així. Perdia el judici i no sabia lo que havia de dir, ni com havia d'estimar una gràcia tan gran. I comencí a dir: «Jesús què sou d'hermós; Jesús què sou de bo; Jesús què sou de gran i lliberal.» I ell me digué: «Afig-hi¹³⁹ aquesta paraula: què sou tot lo que se pot desitjar.» Valga'm Déu omnipotent, quina veritat tan gran és aquesta, sempre diré que sou tot lo que se pot desitjar, i sols vós ho podeu tot. I ell me deia: «Filla, Jo som, veus-me?» I se posava la mà en el pit, que de veure el modo i sentir com ho deia i la glòria tanta que despedia, tota em feia cruixir. No és dicible la pena que dona aquest contento de veure lo Amat ab tanta glòria, ni menos se pot entendre, ni dir el gust ab què se passa. Ab tot açò no faltà gran *tribulació*, quan me digué: «Filla i esposa del meu cor, dels fins que jo tinguí quan me vaig transfiurar <sic>, el més principal és aquest: que quan los hòmens me veurién tractat com si era un *foll*, que sabessen quina era la mia tanta grandesa i majestat, i que entonces sabessen com m'havien posat, per mostrar lo amor tan gran que Jo los tenc. No penses tu que em deixassen de dir aquesta paraula, no una sinó moltes vegades, mira quant me costa redimir el Gènere humà.»

25. No puc entendre ni pensar com aquestos sants apòstols, qui lo havien vist en el Tabor així com lo he vist jo, poguessen aportar veure'l tractat del modo que ell ha dit, si no era ab una gràcia que ell mateix los donà. Com podia sant Juan assistir-li tota la Passió, si no fos estat així? Sols mirar l'hermosura d'aquells santíssims cabells, i veure que tantes vegades los varen estirar i maltractar. Veure tan afeada aquella cara, qui d'hermosura no tenia par, i aquella sabiduria infinida tractada de *foll*. No veu quanta força té lo amor? que a un déu infinit arribà a tal punt, que apareixia *foll*, i el tractaven de *foll*! Gran constància tingué sant Juan veure tractar a son Amat com a *foll* i *deshonrar-lo* ab tanta crueldat, i que ell sempre li assistís. Bé es pot pensar que seria molt gran la sua *tribulació*, veure *les deshonres que feien* an aquella hermosura, que havia vista tan singular, que el meu cor a mirar-lo d'aquesta manera no hi podia tenir.

26. Tan obligada i confusa em trobava per aquesta ditxa, que no em cansava de dir-li: «*Dominus meus et deus meus*, Senyor del meu cor i de la mia ànima, no em diríeu què voleu de mi? i què puc fer per vós? Que jo no sé níguna cos per gran que sia, que ab la vostra gràcia no la passàs per vòstron amor.» I mon Amat me digué: «Tu tens lo exemple en mi, qui he viscut per tu i som mort per tu. Viu per mi i mor per mi. Jo t'he dada la mia

---

¹³⁹ Escriu 'affitx hi'.

voluntat, dona'm tu la tua, i Jo seré senyor de la tua voluntat i tu seràs senyora de la mia.» Oh gran Déu omnipotent, com tant de bé a qui sempre vos ha *deshonrat* cruelíssimament! Jo no tenc cara de gosar-vos mirar. I vós tan bo i tan lliberal? No sé què se puga dir més de la vostra bondat, dir-me que em feu senyora de la vostra voluntat? Jesús meu i amat meu, quina *tribulació* és aquesta tan gran. Lo més que jo desig en esta vida és morir per vós, i después el viure seria tot per vós. I ab gran lliberalitat fer-vos senyor de la mia voluntat, però ara, que vós la'm demanau, com la mir lo mal inclinada que és estada i que vos ha *deshonrat*, no sé com poder-la-vos donar. I així és tanta la mia *tribulació*, que no la puc explicar. Lo que faré és que imitaré a lo Amic qui, quan li demanaren *quina cosa és tribulació* (ab lo que jo he pogut entendre), se deixà en les mans del seu Amat, ab una fantasia molt gran que ab la sua gràcia tot heu havia d'acertar. I per això *respongué* tan al propòsit, que *record de les deshonres fetes an el seu Amat digne de totes honors*. No puc cansar-me de dir que jo faré lo mateix per més glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

(f. 446) *Dialogació i càntic d'amor nùm. 68*

Remirà lo Amic un lloc on havia vist lo seu Amat, e dix: Oh lloc, qui em representes les belles costumes del meu Amat, diràs al meu Amat que jo sostinc per ses amors, treballs i fatigues. Respòs lo lloc: Quan en mi era lo teu Amat sostenia per ton amor majors treballs i malaventurances, que no són tots los altres treballs i malaventurances que amor pot donar a sos sirvents.

1. Dia de santa Anna, mare de la mia gran Senyora, tinguí ditxa de rebre al meu amat Jesús, Cristo Senyor nostro, sacramentat. I fonc tanta la claredat que tenia, que jo no podia tenir a mirar-la de modo nigú. Los ulls distil·laven llàgrimes ab gran suavitat, ab una admiració gran de veure les obres tan portentoses que feia lo Amat qui, al parèixer, no tenia altra ànima ab qui regalar-se i mostrar la sua gran misericòrdia. Ah pobra de mi, tenir tant de bé, i no saber-lo estimar! Donau-me Senyor la vostra gràcia perquè puga acertar i referir lo que m'haveu ensenyat. I així, supòs primerament que mon Amat me digué que lo amic el beato Ramon havia rebuda la comunió espiritualment. I fonc tanta la claredat que li donà, que luego se posà *a remirar el lloc on havia vist lo seu Amat*, que era el fondo de l'ànima a ont moltes vegades havia mirat i vist lo seu Amat. I quan descobrí aquella llum tan gran, ja no pogué estar tan solament ab lo mirar, sinó que ab gran pressa, se posà *a remirar lo lloc on havia vist lo seu Amat, e dix: Oh lloc qui em representes les belles costumes del meu Amat.*

2. Havia rebuda jo (com tinc dit) la santa comunió, i me posà mon Amat en un èxtasis molt gran, tota dins un mar de Déu en quant Déu, mirant i contemplant tan dolçament, que no és per a dir. I ab una llum tan gran, que no és possible si no la veuen que enteniments humans puguen pensar lo que és. I comencí *a remirar lo lloc on havia vist lo meu Amat* moltes vegades, però niguna ab aquesta claredat. I per això, passí *a remirar aquest lloc*, ab tota l'atenció que podia, per veure'l més clar que no està el sol, quan fa molt serè el dia. I per això, ab molta claredat veia tot lo que se trobava en aquest *lloc*.

3. En aquest *lloc* veia la mia gran Senyora (que com la tinc per mare no deixa mai d'assistir-me). I lo havia posat mon Amat, que no hi havia més que mirar, perquè allí

estava la santíssima humanitat unida ab la divinitat que per una ànima qui vol aprofitarse, caminar pel camí de la virtut, dar gust a lo Amat i arribar, com lo Amic, *a poder remirar lo lloc on havia vist lo seu Amat*, no hei ha més que mirar. Allí veia el ninyo Jesús encarnat en les santíssimes entranyes de Maria santíssima, que és tot lo que se pot desitjar en esta vida, perquè tenia la santíssima humanitat unida ab la divinitat, i d'aquesta gosava jo per la sua gran clemència i pietat infinida, estant en aquell mar de Déu, que tinc dit, i no sé referir com era.

4. També me descobrí el gran pare sant Domingo, qui aportava en les sues hermoses mans un *signaculum*, com el que m'havia dat i posat a mi en el braç. Més veia aquell gran amic meu, el beato Ramon, qui aportava el mateix *signaculum* en el cor, qui tenia imprès el dulcíssim nom de Jesús. I lo presentaren a la gloriosa santa Ana, per esser el nom santíssim de Jesús, qui vol dir Salvador, més del seu gust que niguna altra cosa, perquè s'és humanat en les santíssimes entranyes d'aquella senyora, qui fonc filla de les sues. I per això tenia tan gran contento i disponia el Senyor, que aquestos dos grans fills de l'emperatriz divina l'hei oferissen. Així m'ho digueren ells, que com a tants fills seus honraven tot lo que podien la sua mare gloriosíssima i ditxosíssima. Tant que, después de la sua filla santíssima, no se'n pot trobar altra (f. 447). I per això, perquè heu mereix, i per esser dia de la sua solemnidat, l'exaltaven tot quant podien, com que apareixia que lo Amat feia alarde de la sua gran i infinita bondat.

5. Ab molta claredat se pot veure que feia alarde de la sua bondat de lo que diré, perquè no se contentà en adornar l'ànima tan hermosament com tenc dit, sinó que encara li posava moltes gentileses. I la millor de totes fonc la unió tan gran ab què la posà, que jo no podia dir qui era lo Amic ni qual era lo Amat, perquè estava lo Amic tant en lo Amat, que no veia sinó Déu ab una grandíssima majestat, i sempre més Déu, qui lligà lo Amic tan fortíssimament, que mai s'era vist lligat i apretat tant com en aquesta ocasió. Lo que puc dir és que expirà del tot i morí lo Amic, tal fonc lo extrem ab què se trobà i la pena que sentí, però com conservà lo Amat la vida corporal a lo Amic, jo no hu sé, ni ho puc entendre de modo nigu.

6. Lo que jo puc dir és que em vaig trobar en un lloc altíssim. I me digué mon Amat que era el cel empíreo, i lo més escondit de la divinitat, vertaderament. Que ab aquest prodigi que féu sa divina Majestat, no hi tinc jo que dir niguna cosa, perquè era tanta la grandesa i glòria que em descubria, que no hei ha paraules qui la puguen explicar. I ab tot açò, me digué que açò *eren les belles costums de lo Amat*. I com sempre és estat *costum* seu regalar los seus Amics i estimats, per açò ha volgut ara que ves lo Amic de què manera *li representa aquest lloc les belles costums del seu Amat*, que són totes les gràcies que ha fetes a la sua ànima que, per esser tan particular, són més per a pasmar que per referir, ni poder dir altra cosa sinó que són un bé infinit, com podem entendre del nom de *belles*, que los dona lo Amic, quan dix: *Oh lloc qui em representes les belles costums del meu Amat*.

7. Rara és la sabiduria tanta que tingué del cel lo amic el beato Ramon, dir a les gràcies tantes que fa sa divina Majestat a l'ànima qui arriba en aquest estat, *belles costums del meu Amat*, que en veritat, no se'ls pot dir altra cosa més a propòsit que *belles*, i tan *belles* que de tan *belles* que són, no les podem comprendre ni dir. I mirant-les per una part i per altra, no trobarem cosa que poder dir-los millor que *belles costums del meu Amat*, per

esser-ho tant que no tenen par. Com poden veure de lo que tinc dit, essent veritat que lo que he dit és lo menos de lo que obrà, perquè lo que lo Amat obrava interiorment i místicament, no se pot dar a entendre de modo ningú, sinó dir sempre que són *belles* les sues misericòrdies i tan *belles* que no tenen fi.

8. Sols la que diré ara em feia morir, perquè jo tenia tanta confusió que no podia més. I quan dèiem lo ofici per la comunió espiritual, me volia dar mon Amat el seu santíssim cor. Jo em suspenia ab gran admiració, i luego me respongué an el pensament que jo tenia. I digué: «Què reparàs i t'admires! Que ja t'he donat el cor moltes vegades. Jo el puc donar tantes vegades com vull. I com lo més preciós que pot donar una persona és el cor, després de moltes fineses que jo et faç, a lo últim te don el cor per més engrandir-les.» I així me donà el seu santíssim cor, qui estava penetrat ab aquella llança que era la tribulació, que tota la vida havia passada de les deshonres fetes an el seu Amat, com s'ha dit en el càntic antecedent. I com jo el veia tan penetrat, el meu cor esclatava de pena i los ulls de llàgrimes, ab un desig d'amar més a mon Amat, que no el podia sustentar.

9. Aquesta pobra ànima deia moltes vegades: «Senyor, jo me vaig morint d'amor, i de no poder més amar.» I ell me donà una ferida d'amor en el cor, qui rigurosíssimament i suavíssimament lo penetrà. I aquesta ferida durà molts de dies, ab tanta vehemència que bé s'havia menester la sua gràcia per poder-la sustentar, però era cosa tant del meu gust, que no se pot ponderar. Perquè ja que no podia amar, patia a lo menos pel qui tant me feia penar. De tal manera que som restada de modo que, si lo Amat no obri algun camí, per on aquesta pobra ànima el puga més amar, los efectes que li han quedats *de remirar lo lloc on havia vist lo seu Amat*, són tan vehements i la tenen tan abrasada del foc del divino amor, que és cosa de gran llàstima veure-la, que moltes vegades apareix que ha d'expirar. Faça's la voluntat del Senyor que tot ve *de les belles costums del meu Amat*, dic de les sues grans i *belles* misericòrdies, que en mi usa.

10. Jo no trobava lloc en lo Infern com mereixia, i no em podia detenir de besar los peus a les germanes, encara que me'n trobava indigna, tanta és la mia maldat. I així, totes les gràcies que m'haveu fetes Senyor, juntes ab los vostros santíssims mèrits, vos oferesc en acció de gràcies, i per alcançar de vostra divina Majestat el perdó de mos pecats, i una gràcia per mai més pecar, i primer morir que pecar ni consentir en tal desdítia, que és molt més gran de lo que podem pensar. No hu dic ab poc sentiment del meu cor, antes se parteix de pena com veig esser estada tan gran la mia desdítia d'haver ofès tant a mon Amat. I així, perdon-me V.M., que no puc deixar de manifestar-ho a tot lo món, perquè així tindran llàstima d'aquesta pobra ànima i pregaran an el Senyor que li perdon per la sua gran bondat.

11. El dia de santa Marta jo estava ocupada en esta obediència, i de lo aposento a ont estava sentí la campaneta de quan alçaven a Cristo sacramentat en una missa que deien. Me vaig agionollar i vaig-lo adorar dient el himne *pange lingua*, l'antífona o *sacrum convivium*, i la *oratio Deus, qui nobis sub sacramento*. I me trobí tan assistida de Cristo Senyor nostro sacramentat, que no podia sustentar tanta grandesa i majestat com me descobria. I tota elevada amb ell sortia de mi en tant que més present me trobava a la missa, que si hagués estat en el cor. Perquè lo que estava en la mia ànima, *qui era el lloc on havia vist el meu Amat*, estava en la santíssima hòstia que tenia el sacerdot, i lo qui estava en l'hòstia, estava en aquest lloc.

12. Hei ha ditxa més gran que aquesta de lo Amic? Tenir en si mateix *un lloc* tan ditxós, a ont habita Cristo Senyor nostro sacramentat. No sé què més se puga dir d'un Déu infinit? Arribar a fer una finesa tan gran! Veure a Cristo Senyor nostro sacramentat, ab la claredat i familiaritat que ell està en aquest lloc és una cosa tan bella, tan rara i particular, que jo passaria qualsevol treball, sols que pogués alcançar que totes les ànimes del món lo vessen. I si així fos la sua santa voluntat, és cosa molt certa que si ell no usàs d'algun medi molt particular, níguna ànima podria tenir a mirar-lo, perquè perdria el judici de veure tanta noblesa, grandesa, hermosura i bondat, i sobretot, dolçura i benignitat tanta que no té fi. I així judic jo que níguna ànima se podria excusar d'amar i sempre més amar a mon Amat, perquè és tan amable i molt més amable de lo que podem dir ni pensar.

13. Ara veig ab molta claredat quan discreta i acertada era la diligència que posà lo Amic *en remirar aquest lloc on havia vist lo seu Amat*, perquè un bé, un tresor i una riquesa sense fi molta raó és que no nos contentem en mirar *el lloc* a ont lo tenim, sinó *remirar-lo* moltes vegades, perquè no hei haja resquicio per ont puga sortir. Vull dir, perquè no facem cosa qui puga ofendre a lo Amat, que açò és qui el fa apartar d'aquest *lloc*. Gran desditxa és arribar una ànima en aquesta misèria tan gran, el Senyor nos faça gràcia que no hei haja ànima qui el se'n deix anar, sinó que totes lo lliguem i tanquem, fent en tot i pertot el seu gust, que açò és qui el té lligat, i està en aquest *lloc* tan pacíficament com per l'experiència veuran. I lliga molt fortment les ànimes ab una unió molt regalada, qui mai s'acabarà. Així gosava jo del meu Amat en aquesta ocasió, com si mai m'havia de faltar aquesta unió. Així heu esper per la sua gran bondat.

14. Quan jo em veia tan afavorida de la lliberal mà de mon Amat, ell me deia: «Açò són les belles costumes de lo Amat. I estic ací del mateix modo que estic en l'hòstia.» Passí un temps molt regalat oint aquesta missa, si bé és veritat que la mia intenció era escriure i oir-la juntament ab totes les misses que se dirien per tot lo món. I mon Amat me féu aquesta gràcia molt particular, també li oferia aquest pobre *lloc* per habitació sua, així com santa Marta la sua casa. I tot lo que jo desitjava era poder arribar, com santa Magdalena, a los seus santíssims peus. Perquè el major regalo que jo puc tenir és estar baix de los seus santíssims peus i dir moltes vegades al·leluia, al·leluia. I m'apar que per qualsevol ànima és la major alegria que pot tenir, si heu considera.

15. No deixà mon Amat de concedir-me aquesta gràcia molt esplèndidament, perquè me digué que los prengué, els adoràs i abraçàs, i en fes tot quant voldria, que me'n feia senyora. I fonc tan gran aquesta ditxa per a mi, que no tenia altra cosa present, sinó lo que passà a Simeon quan la mia gran Senyora li posà el ninyo Jesús en los braços, que ell desitjava tant. I en tenir-lo, ja no volia viure més, perquè no tenia més que veure en aquesta vida. Lo mateix passava en mi en aquesta ocasió que, quan me vaig veure en tanta ditxa i felicitat, no tenia més que veure ni esperar en esta vida, sinó morir de no poder patir i amar tot lo que el meu cor voldria per amor del meu Amat, qui em feia tanta gràcia, que no és possible poder-la explicar. Perquè estar gosant i abraçant los santíssims peus de Cristo Senyor nostro sacramentat, i en un mar de Déu infinit i de foc del divino amor, qui em consumia de tal manera, que veia jo el cor qui nedava per aquells mars del mateix modo que neden los peixos per l'aigua del mar, a ont és el seu centro. Con que se pot entendre que és tan rara aquesta gràcia que és la que menos se pot explicar de quantes me'n fa. I se veu clarament que ve *de les belles costums del meu Amat*, qui em feia tantes

misericòrdies, que no tenen par. Al fin, passí aquest dia ab tanta assistència del meu Amat, que no podia sinó alabar-lo i beneir-lo.

16. Quan me volia partir de la celda per anar en el cor a dir les matines, me digué mon Amat esta paraula: *Remirà lo Amic un lloc on havia vist lo seu Amat*. Té molt de sentit, no havia de menester jo poc auxili de sa divina Majestat per poder sustentar la força que tenien estes paraules divines, per venir totes enceses d'amor de la boca de lo Amat, junt ab lo demás que m'ensenyà quan resàvem les matines, perquè no parava de dir-me: *Remirà lo Amic un lloc on havia vist lo seu Amat*. I així me deia *que lo Amic se posà a remirar aquell lloc on tantes vegades havia vist lo seu Amat*, encarnat en les puríssimes i limpiíssimes entranyes de la mia gran Senyora, més bella i més pura que quantes ànimes hei ha, salvo la de Cristo Senyor nostro, qui és la més perfeta de totes quantes n'hi pot haver ni hei ha.

17. Més *remirà aquell lloc on havia vist lo seu Amat adorat de los Reis*, i del modo que estava circumcidat, més del modo com la sua santíssima Mare el presentà en el Temple i lo posà en los braços de Simeon. Oh què ditxós lloc foren estos braços, pues reberen el rei celestial. Més *remirà* així com se quedà en el Temple entre los doctors, aquestos m'anomenà lo Amat en particular, que *remirà* lo Amic i molt altres en general, ja en la sua Passió i ja també después de gloriós, que no és possible el poder-los explicar. Bé tenia doncs lo Amic obligació de *remirar el lloc on havia vist lo seu Amat* infinites vegades per la sua gran bondat, fent-li sempre gràcies i favors d'un gran a altre més gran.

18. Digué mon Amat *non omnis qui dicit mihi domine, domine intrabit in Regnum caelorum, sed qui facit voluntatem Patris mei, qui est in coelis, ipse intrabit in Regnum caelorum*. No tots los qui diuen Senyor, Senyor, entraran en el Regne dels cels, sinó los qui faran la voluntat de mon Pare celestial. Així mateix no tots los qui miren lo Amat en aquest *lloc* arribaran en aquest estat, sinó aquells qui el miren i *remiren*, mirant i estimant *les belles costumes del seu Amat*, que són les misericòrdies tantes que jo li faç, i aquestes estimar-les i apreciar-les, que d'aqueixa manera entraran en el Regne del cel, no sols en l'altra vida, sinó encara en aquesta, perquè aquest *lloc* és aquell de qui se diu *Regnum caelorum intra vos est*. I com jo en aquest *lloc* hei manifest tant la mia glòria, entrar en ell és entrar en lo Regne celestial. Tanta és la ditxa de lo Amic qui *remira lo lloc on ha vist lo seu Amat*. I el millor reclam per cridar lo Amat i millor medi per detenir-lo en aquest *lloc* és *mirar-lo* sempre i alabar-lo fent-li moltes gràcies de les que tantes nos fa.

19. Perquè ves ab major claredat com aquest *lloc* és un retrato viu del Reine del cel, lo Amat se descobrí en ell del modo com estava en lo Hort quan lo prengueren. I no em demostrava (f. 450) les penes, sinó una majestat d'un modo molt particular, que no sé dir com era, sinó que la santíssima humanitat comprenia tot lo món ab una majestat en aquest ditxós *lloc*, qui despedia tanta glòria, que no podia deixar de veure ab molta claredat que era el Regne del cel, que havia dit lo Amat que tenia lo Amic en si mateix, a on entrava i gosava ja en esta vida del seu Amat regaladíssimament, esplèndidament i suavement. Al fin, és lo que diu lo Amic, quan diu *oh lloc qui em representes les belles costumes del meu Amat*. I són tan *belles* que se pot dir, ab tota veritat, que són *belles* i sobre tota bellesa *belles les costumes de lo Amat*. I heu són ab gran majestat.

20. Com tinc tanta experiència per gràcia sua puc dir, ab molta gran claredat, que són *belles*. Particularment aquestos dies que lo Amat me declara aquest càntic de qui pareix

que ell mateix n'està enamorat, i lo Amic s'és enamorat tan raríssimament de lo Amat, més del que estava que per ell ja no heï ha cosa ab què se puga entretenir ni trobar alivio ni gust, si no és *en remirar en aquest lloc lo seu Amat*. No em cansava de dir: «Jesús meu, Déu meu i espòs meu, vós sou tan bell i hermós, tan suave i graciós, que me robau tot el cor. I apareix que arrencau de mi l'ànima i les entranyes, tan violent és aquest amor ab què m'enamorau que jo ja no visc en mi, sinó en vostra divina bondat.» I tota absorta *en les belles costumes del meu Amat* que jo am tant, que per dar-li gust, si jo podia, daria moltes vegades la vida. I així no vull cosa criada, sinó el qui les ha criades.

21. Ha posat mon Amat en el meu cor un desig d'esser menospreciada de totes les creatures, sens reservar-me niguna que, sense ofenses del Senyor, voldria que me menospreciassen tant i més, si era possible, com ell heu ha estat per mi. I tinc una altra pena, que no sé si és locura, sé emperò que és una ferida qui fortment me penetra el cor, i és un odi que tenc a tota cosa qui puga ser honra o estimació d'aquesta desdixada i miserable vida, de tal manera que si me deien tu t'has d'ocupar en alguna cosa en què pogués haver-hi alguna estimació d'aquesta vida, em sent de tal modo i tan vivament és en el cor, que m'apareix que si el Senyor no hi posàs la sua mà, certament acabaria la vida. Tal és el desig que m'ha dat mon Amat d'esser menospreciada i poc coneguda de tots, sols m'alegraria sobre manera que tot lo món sabés la mia maldat. Tant és lo afecte que he posat *en remirar aquest lloc on havia vist lo meu Amat*.

22. No sols puc dir *havia vist lo meu Amat*, sinó que el veig contínuament. I així no vull altra cosa, sinó a mon Amat, perquè més val *un mirar de lo Amat en aquest lloc, qui em representa les belles costumes del meu Amat*, que totes quantes coses heï ha en lo món, encara que n'hi hagués sense fi. Perquè aquestes no tenim temps de mirar-les, pues a penes les miram com ja no hi són per no tenir permanència, sinó que prest tenen fi. I per això, plor jo tant a les ànimes qui posen lo seu afecte en cosa d'honra i estimació d'aquesta vida, tenint tanta experiència, que en el matí són i, si causen algun poc de contento, que és molt poc, a la tarda ja no hi són, i desapareixen, i deixen una pobra ànima ab moltes tribulacions i grans congoixes.

23. Esta és la misèria que podem esperar de les honres d'aquesta miserable vida, i tan miserable que pobra d'aquella ànima qui no posa tota la sua atenció en mirar la sua brevedat i despedir tota la sua vanitat que, per poca que sia, causa molt de dany a l'ànima i la priva del recreo tan divino i celestial que podria tenir *remirant en aquest lloc el seu Amat*, molt més bell i hermós que el sol, qui l'alegraria, la il·luminaria, l'abrasaria i tota la posaria dins del seu santíssim cor. I així veuria i gustaria *de les belles costumes del seu Amat*. Moltes vegades discreta i ditxosa seria l'ànima qui prengués aquest camí de despreciar les honres i estimacions d'aquesta vida per fer molta estimació de lo Amat, *i remirant-lo sempre en aquest ditxosíssim lloc*, que té en si mateixa.

24. Sempre he trobada aquesta ditxa gran i tan gran que no tinc paraules ab què poder-la ponderar, de tenir una ànima en si mateixa *un lloc* on nòstron altíssim, omnipotentíssim i misericordíssim Déu vulla estar, regnar, ensenyar-la i regalar-la. Quina ànima no s'ha d'enamorar de deixar-ho tot per tenir-ho tot com diu sant Agustí: «Deixau-ho tot i heu tindreu tot.» Bé sabia ell què cosa era *remirar aquest lloc, on lo Amic havia vist lo seu Amat*, quan diu que el cercava per fora i el tenia dins de si. No és això lo més perfet, deixar-ho tot i no buscar-lo per fora, sinó en lo més escondit *del lloc on lo remirà lo*

Amic? I quant més lo descobrirà, més s'apartarà de tot lo qui pot apartar-lo del seu Amat, qui gusta tant d'aquest desaparego, que me digué que era una prenda del cel, que ell mateix dona, i a lo Amic la dona de la manera que diré.

25. Partia aquesta rica prenda del santíssim cor de lo Amat i venia en el cor de lo Amic, qui no podia sustentar el contento que tenia, quan son Amat li deia que li dava aquesta preciosa joia de cor a cor. I així era, que del cor de lo Amat venia en el cor de lo Amic, i li declarava que mai estava més ben vestida, que quan més despullada estava. Perquè ell graciosament la vestia. I mai està aquesta ànima més ben assistida, que quan més està desemparrada de totes les creatures. I jo veia ab molta claredat que era així, ab la finesa molt gran que ell obrà en esta ocasió.

26. Posà lo Amat a lo Amic en un mar de Déu infinit. (Oh què dolçament posseïa moltíssim més de lo que havia deixat) i me digué: «Aquesta prenda que t'he dada és vinguda del cel i ha de tornar en el cel.» I en un instant pujà¹⁴⁰ aquesta pobra ànima en el cel. Les delícies que gosava no les puc explicar. I així solament diré de les precioses llagues que tant ama del seu Amat, que ell les hi descobrí, no cada una de per si, sinó unes ubertures qui despedien tanta claredat, que la claredat del sol és niguna cosa per acomparar-la a aquesta claredat que despedia cada una de les llagues. I totes venien a unir-se i a fer-se una, com si era un mar de tota noblesa, hermosura i bellesa.

27. Jo no podia més de tanta confusió que tenia com veia en aquest *lloc* tantes ditxes i més gràcies. I en particular, me feia estar admirada a no poder més tanta claredat que veia. I mon Amat me digué: «Jo no he començat a fer-te gràcies, no veus tu que açò són *les belles costums del teu Amat?* No el vuller fer poc lliberal, ab la gran confusió que tu tens, que moltes vegades escondeixes les majors gràcies, que jo et faç. No t'embarasses d'açò, que tinc poder infinit, i puc fer molt més de lo que fins ara he fet. I així, Joestic empenyat a fer fineses per tu. Deixa'm fer, que *les belles costums en mi* són estades sempre d'esser molt lliberal ab los meus Amics. I així, filla del meu cor, i Amic de la mia ànima, *dona'm lloc que puga dir-te que ets arribada a dar-me tant de gust, que si en lo món hi podia haver un altre qui fos com Jo, series tu.* I no per açò t'has de desmaiar, que joestic ací, tot ple de misericòrdia, que vull emplear ab tu. I la força tanta que t'he feta, que forçós heu has hagut de referir, és estat perquè tu mai havies tinguda empresa de gosar-ho descobrir. I Jo vull que sàpies que les mies obres no les haveu d'apoquir, que l'obra qui surt de les mies mans no pot deixar d'esser molt gran, i tenir un fi molt alt. Lo que Jo et dic és la veritat, que Jo heu vull així. Mira'm en *aquest lloc* si vols estar en mi, que som el teu Amat, vègies què vols de mi?»

28. Jesús, vida de la mia ànima, a vostra divina i soberana Majestat vull i que, si és la vostra voluntat, me doneu lloc d'acabar la vida i morir d'aquest incendi de foc del divino amor i de la confusió tanta que tinc, per més glòria vostra, que si no era la vostra gran misericòrdia qui em sustenta, trobaria casi impossible el poder viure en tantes fineses de lo Amat. I així voldria, quan ell me té en los seus braços, morir del tot per començar a viure una vida qui no té fi. Tanta és la confusió que tinc, que el morir m'alegra, per veure si així podria correspondre més a les obligacions que tinc, que com som tan pobra, no tinc altra cosa que li puga oferir, sinó ab los [a peu de pàg.: he vist el plec 36 dialogació i càntic d'amor núm. 68. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] seus

---

¹⁴⁰ Escriu 'pugjà'.

santíssims mèrits i les gràcies tantes que em fa, (f. 452) la mia vida. Que en faça tot lo que voldrà, que jo no vull altra cosa sinó fer sempre la sua santa voluntat, sempre *remirant aquest lloc qui em representa les belles costumes del meu Amat*, que si havia de dir les sues excel·lències, com són tantes i tan *belles*, seria mai acabar.

29. Vegiam ara lo que digué lo Amic ab aquestes paraules *diràs al meu Amat, que jo sostinc per ses amors treballs i fatigues*. Estava jo mirant a mon Amat ab la creu en el coll. I fonc servit de posar-me tota en una elevació molt gran, gosant de la sua grandesa i majestat *en aquest lloc* qui me digué *los treballs i fatigues que sostenia lo Amic per les amors de l'Amat*. I el mateix Amat heu inspirava an el *lloc*, qui m'ho declarava a mi, i sentia més pena (dic d'aquella regalada) que quan el mateix Amat m'ho diu a mi.

30. Primerament causa treballs i fatigues a lo Amic veure an aquest *lloc* tanta claredat i hermosura. I la més bella de totes les hermosures, que és el seu Amat. I en aquest mateix *lloc* veu lo Amic que ha fetes moltes ofenses a son Amat, i com lo amor que li té és tan gran, li causa *tal fatiga*, que moltes vegades lo arriba a desmaiar aquell desig tan gran que té lo Amic de patir per amor del seu Amat. I veu que no el pot alcançar. Li causen *tals treballs i fatigues*, que són de les més rares que se poden *sostenir per amor de lo Amat*. Més com lo amor és la cosa qui dona més força de totes quantes n'hi ha, també les lleva ab un modo molt suave. I així quan lo amor que té lo Amic a lo Amat és vertader, causa-li tal força en el cor i en aquest *lloc*, que li dona unes ànsies de voler més amar al seu Amat tan grans, que li causen unes *fatigues* molt grans. I com veu que no pot alcançar aquesta ditxa, augmenten tant que apareix a lo Amic que no té altre remei sinó morir per amor del seu Amat.

31. Aquestos *treballs i fatigues* que he referit *sostén lo Amic per amor del seu Amat*, però com lo Amat està ple de misericòrdia no li falten medis eficacis per recrear i retornar lo Amic *de les fatigues que sostenia per amor del seu Amat*. I així me digué que quan los seus ditxosos Amics arriben en aquest extrem tan gran, que casi acaben la vida, li és forçós donar-los una beguda molt regalada per poder-los retornar, posant-los en la bodega del vi divino i celestial, que és la llaga del seu santíssim costat, a ont per la sua gran bondat, posà i reclinà lo Amic i donà-li aquella regaladíssima beguda de la sua preciosíssima sang, qui tenia tanta suavidat que no se pot explicar el recreo tan gran que donà a lo Amic. Qui podrà dir el contento, goig i giubilo que sentia el seu cor en aquesta ocasió, que se trobà en aquell *lloc* qui és el més hermós i delectós, i per dir-ho ab una paraula, el més amable que se pot trobar, i tot el bé que una ànima pot desitjar.

32. Restà lo Amic tan lligat i pres d'aquell divino i celestial vi, que no podia deixar de dir moltes vegades *tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus*. Vós sou Senyor el qui tot ho podeu, i ab molta veritat puc dir, que vos apreciau de mostrar el vostre poder infinit a lo Amic. Per això quan lo Amic se veia¹⁴¹ tan unit ab son Amat i que gosava de les sues riqueses ab tanta lliberalitat, li era una amargor molt gran haver de viure més en esta vida plena de tota misèria. I així deia moltes vegades: «Senyor de la mia ànima, ací, ací tinc d'estar, quan s'acabarà del tot aquesta vida, i vos amarem sempre més i més sense perill de pecar?» Perquè la veritat és que el menor resabio de cosa qui és pecat i ofensa de lo Amat és tan gran *fatiga* per lo Amic, que no hei ha llengües en el món qui la puguen explicar. I així me vaig trobar ab un carinyo a totes les ànimes i ab tanta igualdat les

---

¹⁴¹ Escriu 'vea'.

mirava a totes, que mai pogué dir per aquesta o aquella voldria més bé o més premi en la glòria, ni per la mia, sinó que a totes les mirava en un fi, i que dispongués lo Amat de cada una lo que més convendria per més glòria sua. Amèn.

33. Me digué lo Amat que, quan aportava la creu, que jo estava mirant, li causà tantes *fatigues*, que moltes vegades lo prostaren per la terra i que tot el temps de la sua vida fonc *sostenir fatigues* per amor de les ànimes. I en particular, quan aportava aquesta creu tan pesada, que el major pes que tenia eren los meus pecats, que molt que a mi me donen tanta pena, i me causen tants de treballs, si a mon dolcíssim Jesús, espòs volgut i amat de la mia ànima, el postraren per la terra tan cruelíssimament que, si no era algun heretge, no puc pensar ni creure que ànima ninguna el pogués veure en estes *fatigues*, que el seu cor no esclatàs de pena, si el mateix Amat no el sostenia ab una gràcia molt particular. Tantes són les fatigues que causen an el cor de lo Amic *les fatigues* que passa el seu Amat, que totes *les fatigues* que he dites i les que podria dir, no se poden acomparar en aquesta *fatiga* de veure lo Amic *ab fatigues* a lo seu Amat. I una de les qui més li *afatiguen* i penetren el cor és no poder-les passar totes per amor del seu Amat, així com ell les passà. Que per lo Amic seria una ditxa de ditxes i un regalo molt gran. Suplic a sa divina Majestat que em concedesca aquesta ditxa, que si és a son gust, no em pot dar cosa después de lo que jo am més i desig més que és aquesta, rendida però sempre a la sua santíssima voluntat.

34. No sols me digué les *fatigues* que havia tingudes quan aportava la creu, però encara me'n descobrí moltes altres. «I la major *fatiga* (digué mon Amat) que tingué el meu cor fonc quan Judes me prengué i donà un abraç, perquè veia la sua ànima feta un dimoni infernal, que no hi havia diferència de modo ningú.» I per açò causava tan gran *fatiga* en el santíssim cor de lo Amat, qui digué, que dos vegades lo prengué Judes aquella nit. La una dins les sues entranyes a lo interior; i altra per entregar-lo a los judios, qui lo havien de tractar tan mal, que sols el seu amor infinit podia tolerar i sustentar aquelles insolències, qui li causaven tals *fatigues* que, essent veritat que moltes vegades he referit alguna cosa de les penes i treballs que patí mon Amat, és molt poc lo que tinc referit a comparació de lo que patí quan Judes lo entregà en mans d'aquells leons infernals. D'ont se veu ab molta claredat que aquesta fonc la major *fatiga* que ell sentí.

35. Més me digué: «Totes aquelles ànimes qui em reben en mal estat, me causen les mateixes *fatigues* que Judes me causà. I açò filla és una matèria molt important per trobar-se en el món tantes ànimes qui em reben sacramentat, així com Judes me rebé. Ja he dit que aquella nit me rebé dos vegades, i com jo ja m'era sacramentat, i m'era dat tot a los hòmens per amor, quan Judes me rebé sacramentat, i después me prengué en los seus braços, tingué totes les ànimes qui m'havien de rebre desdixadament presents.» I aquestes eren unes *fatigues* tan grans, que solament lo que jo veia i entenia no hei ha judicis humans qui ho puguen explicar. I entenia de mon Amat que té molt que dir en esta matèria de quan Judes lo rebé, el vené i prengué en lo Hort. I aquestes *fatigues* no és possible dir quant grans són per lo Amic. No poder caminar per on caminà lo Amat molt cansat, afatigat i afligit de veure la poca fidelitat de Judes i tantes ànimes qui, per la sua culpa, s'havien de condemnar i estar privades per a sempre de poder-lo alabar. Aquesta paraula em causa tanta *fatiga* en el cor, que sols de sentir-la o referir-la, ab la sua gràcia i assistència la puc passar *i sostenir per amor de mon Amat*, qui mereix esser amat, engrandit, alabat i glorificat, no per altra cosa que per son amor.

36. No deixava jo de reparar que lo Amic digué: *Oh lloc qui em representes etc. diràs al meu Amat que jo per ses amors sostinc treballs i fatigues, i que el mateix Amat inspirava los treballs i les fatigues* que passava lo Amic an aquest lloc. I fonc cosa rara que mon Amat me donà molt prest solució an el reparo que jo tenia, no més que en el pensament, i me digué: «Aquí està l'ensenyança, perquè mireu i entengueu que níguna ànima pot dir cosa alguna bona, que jo primer no l'hei inspir. Con que ensenyava aquest *lloc*, perquè tots prengueu exemple i no fieu de si, per bé que sapiau lo que haveu d'obrar o dir, no deixeu de tractar-ho ab mi moltes vegades, que açò és lo més acertat i caminar pel vertader camí i seguir los passos que jo doní en aquest món, que no vaig obrar mai níguna cosa que primer no la tractàs ab mon Pare celestial. I ell me dava la sua santa benedicció, que era lo mateix que si ell obrava. Lo mateix serà de l'ànima qui ab tot pendrà la mia santa benedicció, perquè sempre obrarà ab mi, que és lo mateix que obrar jo, qui som autor de tot. I així aquella ànima qui emprèn aquest camí arriba a tan gran unió ab mi, que lo que ella sap i m'ha de dir a mi, Jo primer ab un amor molt gran primer l'hei inspir. Com pot deixar d'acertar? O si totes ho fésseu així, que en seria més profit per les ànimes i un gust molt gran per mi.»

37. Dolcíssim espòs del meu cor i amat Jesús de la mia ànima, jo no puc reposar de desig de què totes les ànimes tinguéssim un fi, que és amar-vos i sempre més amar-vos sens nígun interès, sinó purament i rectament per dar-vos gust i no més. I així com veig lo molt que vostra divina i soberana Majestat gusta que tot lo que havem d'obrar o parlar, ho tractem primer ab vostra divina bondat, no puc deixar de suplicar-vos de tot el meu cor i la mia ànima que, per tot lo que haveu patit per redimir el Gènere humà, siau servit de fer-nos gràcia i dar-nos la vostra santa benedicció, perquè tot quant parlarem i obrarem sia sempre tractat ab lo vostro cor, ab la vostra sabiduria, i ab la vostra divina i molt alta majestat, que d'aqueixa manera serà tot acertat per ser inspirat de lo Amat.

38. Bé podem dir que és moltes vegades ditzosa l'ànima, qui assistida de la divina gràcia, pot caminar per aquest camí tant del gust de lo Amat. Que tinc de dir, pobra de mi, que essent jo un abisme de maldat, mon Amat, ab un amor molt gran, inspirava *an aquest lloc que remirava*, lo que *el lloc* li havia de dir, essent així veritat que el lloc era qui havia de dir a lo Amat, com diu lo Amic en aquest càntic: *Oh lloc, etc. diràs a mon Amat, etc.* I és el cas que en el mateix instant que el *lloc* començà *a voler dir a son Amat los treballs i fatigues que sostenia per ses amors*, li prengué tan gran sentiment en el cor, que casi del tot se partia, ab un ímpetu d'amor tal que major desatino que aquest no sé si s'haurà vist mai, de voler tenir col·loquis grans ab son Amat. Perquè les ferides d'amor en esta ocasió eren tan plenes de foc, que extremadament lo encengueren i lo deixaren en la major embriaguès que se puga trobar.

39. No serà molt fàcil haver de dir los desatinos que acerta a dir a son Amat l'ànima qui arriba an aquesta embriaguès. Bé se deixa veure ab molta claredat que està ferida per totes parts del foc del divino amor, perquè no tan solament *aquest lloc deia a son Amat los treballs i fatigues que lo Amic sostenia per son amor*, però encara el cor de lo Amic i totes les parts del seu cos (al parèixer) no podien detenir-se, sinó que ab veus molt apresurades manifestaven lo amor tan gran que tenien an el seu Amat. I així començà a dir: «Jesús, i que hermosura és la vostra tan bella i tan gran, que m'haveu robada l'atenció, la voluntat, el cor i l'ànima. Al fin, amor dolcíssim, nobilíssim, riquíssim i suavíssim, què puc dir jo que vós no sapiau. Bé veis el pobre de lo Amic abrasat en esta flamma de lo amor, qui no

sap dir com és aquest morir, sinó que veu i diu: Jesús, espòs volgut del meu cor i de la mia ànima, jo acab la vida d'amor, tan hermós i graciós vos trob. Jesús de la mia ànima, que no sé explicar la voluntat tanta que vos tenc.»

40. Solament diré que veia jo el meu cor dins de les mies entranyes, qui en aquell incendi tan gran que hei havia, se fonia com la cera en el foc. I creixien los ímpetus d'amor, qui molt fortment turmentaven lo Amic, per esser-se enamorat tant de lo Amat que no és possible que ab paraules se puga manifestar, perquè moltíssimes vegades més és lo que tinc en el cor, que tot lo que fins ara he dit, ni per molt que diga no hu puc explicar de modo ningú. Lo que puc dir és que són unes *fatigues* molt grans, això sí, i que quant més venen de lo amor són molt més interiors, i com més interiors són *los treballs i fatigues* són moltes vegades més grans. Ab tot que són molt suaves i se passen ab gran gust, perquè *se passen per amor de lo Amat*, qui em tenia tan fora de mi, que no parava de dir-li: «Jesús que sou d'amorós, piedós, poderós i tot misericordiós. Al fin sou la mia alegria, el meu amparo, i tot el meu bé. I així me teniu tan prendada (f. 455) ab la vostra noblesa, suavitat i lliberalitat, que tota som vostra. Feu de mi tot quant voldreu, que no morir jo d'amor ni veure esclatar el meu cor és una *fatiga* tan gran, que em fa morir de no poder morir. Sia feta en tot la vostra santa voluntat.»

41. No era passada encara la gran confusió que jo tenia al matí que mon Amat me donà aquella beguda tan bella i suave, com tinc dit, sinó que a la nit, quan me tenia en los seus santíssims braços, tan *afatigada* de los incendis d'amor que tot aquell dia havia passats, fonc forçós haver-me de rendir, perquè volgué tornar a donar-me la mateixa beguda per poder-me retornar de les *fatigues* grans ab què em trobava. Lo que és aquesta ditxa sols ell ho pot dar a entendre i explicar, perquè enteniments humans no poden alcançar cosa tan alta. I així bé podem veure quant gran ditxa és aquesta. I tenint tanta maldat, que més no se'n pot trobar, fer-me Déu nostro Senyor aquestes gràcies tan grans. No sé què dir de la vostra infinita bondat, sinó que sou Déu i està acabat.

42. *Respòs lo lloc: quan en mi era lo teu Amat sostenia per ton amor majors treballs i malaventurances, que amor pot donar a sos sirvents.* Per la gran misericòrdia de mon Amat rebí la santa comunió i entenguí que, quan lo Amat estava en *aquest lloc*, al parèixer tan ben trobat, pensava i veia les ànimes tantes qui no li daven *lloc* per poder ell reposar i descansar. I açò entenia jo que eren *los treballs i malaventurances que lo Amat en aquest lloc sostenia per lo Amic*, qui no li dona aquell recreo que li pot donar en *aquest lloc*.

43. Quan jo estava tan confusa de veure el modo com se tractava lo Amat ab lo Amic en *aquest lloc*, me digué ell: «Veuràs tu que si un gran senyor vol desposar-se ab una esposa, qui no és igual ab ell, fa una acció molt gran. I no per això deixa de vestir-la i tractar-la com a esposa sua. I alguna vegada ab molta més estimació que si fos igual ab ell, per lo amor que li té. Lo té tan gran que ni de mirar-la se cansa mai. I no veus que Jo som aquest senyor tan gran i més gran de quants se'n poden trobar. I volguí esposar-me ab una esposa molt desigual ab mi, que era la naturalesa humana. I haguí de fer una acció molt gran, que fonc encarnar-me i unir la naturalesa divina ab la humana. I així elegí per esposes les ànimes. I de la mateixa manera que lo espòs (que he donat per exemple) posa l'esposa com si era igual ab ell, no que sia igual, sinó que tot lo que pot la posa com si era l'esposa que se podria trobar més igual ab ell, i la mira i tracta del modo mateix que si fos igual, perquè lo amor que li té lo obliga a fer aquesta gran demostració, tot per amor. Així mateix

està lo Amat *en aquest lloc* mirant i tractant a lo Amic, que ha posat de tal modo, que bé apareix és igual ab lo Amat. No que ell ho sia, sinó que Jo qui som aquest gran senyor, lo he posat com si fos una esposa molt igual ab mi. I tot lo que puc posar-lo igual ab mi heu faç, tot per lo amor que li tinc. I lo estic mirant i tractant ab tot aquell aplauso, que jo li puc concedir. No ets tu qui pots dir la veritat i reialment és així?»

44. Amantíssim Jesús i Déu amat de la mia ànima, les misericòrdies tantes que vós obrau ab aquesta pecadora les sé tant, que no sé què poder dir per no haver sabut conservar *aquest lloc* ab la puresa que se deu per poder-lo vós habitar i estar a vòstron gust. Ah pobra de mi, què desventura i fatiga és aquesta per lo Amic tan gran! Veure que lo Amat ha feta una finesa tan gran, qui li ha costat tants *de treballs i malaventurances*, i tot *per lo amor* que tenia a los hòmens. I tingueren principi en el mateix instant que fonc concebut en les puríssimes entranyes de la sua puríssima i limpiíssima mare Maria santíssima, reina i senyora nostra.

45. Per açò digué mon Amat que en el principi d'aquest càntic m'havia descobert el modo com estava en les puríssimes entranyes de la sua santíssima Mare, ab una llança qui tota la sua vida li penetrà el seu santíssim cor, per les deshonres fetes an el seu Amat, com havem dit en altre càntic. I aquestos són *treballs i malaventurances que sostenia lo Amat per amor de lo Amic*. Quina veritat tan gran és aquesta, que tenir el ninyo Jesús amparo i consol de nostres ànimes, el seu santíssim cor tan cruelment atravesat ab una llança tota la sua vida, claro està que havien d'esser *molt grans treballs i malaventurances, que passava ab tan gran gust per amor de lo Amic*. I no deixava de causar gran admiració *an el lloc on lo havia vist lo Amic*.

46. Molta més admiració causava a lo Amic el veure que li descubria lo Amat altres *treballs i malaventurances que sostenia per amor*. I fonc el modo com m'ho declarà una cosa molt particular, perquè digué: «Veuràs tu que si una persona té moltes propietats i li'n prenen o disjuncten algunes del cos de l'hereditat, quant més se veu en aquelles qui li donen gust *majors malaventurances* de les que fins ara havem dites, passa per no tenir tota la sua hereditat unida, així com era son gust. Aquesta persona a qui han llevada part de la sua hereditat som Jo, digué mon Amat, i les ànimes qui se disjuncten del cos místic de la Isglésia, qui és la mia hereditat i la mia riquesa, són les qui em donen *los treballs i malas venturances*. I quan estic en l'hereditat qui em queda que són les ànimes qui em donen gust, aleshores tendria (si pogués tenir pena) *majors malaventurances i treballs* de les ànimes qui s'aparten de mi.

47. »Jo som Jo (deia mon Amat) el que representa aquest cos místic de la Isglésia, d'ont s'aparten aquestes ànimes, qui són la mia hereditat. I com són membres del meu cos, me donen *molt grans treballs i malaventurances*, quan se discipa aquesta part de la mia hereditat, que és desunir-se de mi voler-me privar de les mies riqueses i del gust tan gran que jo tinc de posseir-les i enriquir-les. I com veig que per la sua poca o ninguna correspondència, quan deurien procurar estar sempre units ab aquesta hereditat, que ab gran crueltat se n'aparten (i lo pitjor de tot és que molt ne fan gala). Ah filla del meu cor, quina desditxa és aquesta tan gran i poc coneguda de los hòmens. Prega per ells, que és una caritat molt gran, i m'ajudaràs a portar *los treballs i malaventurances que sostenc per amor*.»

48. Molt clar veia jo que eren grans, perquè la força que li feien era tanta, que aquella llança que ell tenia en el seu santíssim cor obria una llaga molt gran, qui brollava molta sang. I tot el seu preciosíssim cor estava brollant unes gotes de sang molt més resplendent que un diamant, i tenien el mateix color i totes elles venien a estar junctes, que apareixien una infinidat de diamants els més bells i hermosos que se puguem imaginar, però el resplendor que despedien, si no el veuen, no és possible que el puguem pensar de modo ningú. I mon Amat me digué: «Estes gotes de sang se són desrremades *de los treballs i malaventurances que jo pas per amor* de les ànimes qui s'aparten de mi. I se són desrremades de tanta compassió que jo tinc d'elles. I també representen les llàgrimes que desrremen les ànimes de contrició de los pecats fets contra de mi, que com són cosa tant del meu gust i apreciada de tota la santíssima Trinitat, les acompanyar ab les gotes de sang que jo desrremava del meu cor, per la compassió tanta que tenia d'aquestes ànimes. I per això les he posades tan hermoses com si eren diamants.

49. »No veus quant s'ha de procurar i desitjar aquesta contrició? Perquè tinga Jo alguna cosa ab què em puga recrear qui sia molt del meu gust, quan estic tan afligit *de los treballs i malaventurances que sostinc per amor*, qui m'obliguen a desrremar la més preciosa prenda que tinc, que és la sang del meu cor. I com no deixen d'esser sang del cor les llàgrimes, qui se desrremen purament per amor de mi i per la contrició de les ofenses tantes que s'han fetes i se fan contra de mi, per açò són tan estimades del meu cor, que totes les tinc en ell del modo que tu has vist.» Molta veritat és que ho he vist, però com és aquella hermosura tan gran jo no hu sé dir, ni menos puc referir tantes gràcies com lo Amat concedeix a lo Amic estant en *aquest lloc*. I així sols referiré la que ara diré, i ditxosa l'ànima qui la podrà tenir.

50. Me donà a entendre mon Amat que *aquest lloc* és el jardí ont ell se recreà. I que los arbres de què està poblat són la fe, l'esperança, la caritat, el rendiment, la humilitat, la paciència, l'obediència i la veritat. I així el jardí que ell troba, per la sua gran misericòrdia, adornat d'aquestes plantes, li dona tant de gust que obra fineses en ell, qui no tenen fi ni se poden explicar, sols aquesta finesa que, de pensar-hi, me fa temblar. Quan jo li dava gràcies de la santa comunió, me digué: «Perquè tu vègies com estic jo *en aquest lloc* i com tract ab lo Amic, vull que diguem los dos *Benedictus dominus Deus Israel, quia visitavit et fecit redemptionem plebis suae.*» I quan diguérem el *Gloria Patri*, al dir *et Filio*, me digué moltes vegades: «A mi, a mi», perquè ves jo ab més claredat, que ell és qui viu en *aquest lloc* ab lo Amic. Plàcia a sa divina Majestat que tots li donem *aquest lloc* fet un jardí a son gust en acció de gràcies, i per més glòria de tota la santíssima Trinitat.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 69

Deia l'Amic al seu Amat: Tu ets tot i per tot e en tot e ab tot. A tu em vull dar tot, per tal que jo t'haja tot. Respòs lo Amat: No em pots haver tot si no ets meu tot. Dix lo Amic: Hages-me tot, i jo a tu, tot. Respòs l'Amat: Si tu m'has tot, què haurà ton fill, ton germà, e ton pare. Dix lo Amic: Tu ets tal tot, que pots abundar i esser tot de cascú qui es dona a tu tot.

1. Un dia de l'octava del gran patriarca, mon pare sant Domingo, lo Amat m'havia posada en un desig d'alabar-lo i amar-lo de tal modo, que cada instant volia augmentar lo amor i més i sempre més amar al meu Amat, digne de tota veneració. Altre desig tenia qui vivament me partia el cor, perquè mon Amat no el partia com pot esser partir-se el cor. Per què lo Amat no el parteix? Jo heu diré. Molt temps ha ja que, per la gràcia del Senyor, tinc un desig molt gran de veure el meu cor així mateix com està el cor de mon amat i espòs Jesús, penetrat i ubert molt cruelment ab la llançada, qui desrrama la sua preciosíssima sang per mi. Del mateix modo, jo que pogués desrremar-la tota per ell. Aquest afecte, si fos servit el Senyor de complir-lo'm, seria per mi la major ditxa que jo podria tenir en esta vida. I és tan vehement¹⁴², que m'arribà a tal punt que, si fos estat possible, patint los majors treballs i afrontes que se puguen passar anar de gionolls fins a Jerusalem, an el lloc a ont ell ab tan gran amor rebé la llançada molt cruelment.

2. Sols per poder alcançar esta ferida ab grandíssim gust hauria passat tot lo que he dit. I si més n'hagués pogut passar, més. Perquè estava tan assistida del meu Amat, ab qui tinc la confiança, que no girava la cara a quantes penes, tribulacions i persecucions podien venir, essent veritat que en tenia alguna, gràcies an el Senyor, però no les que jo desitjava. I tot junt m'era poc per amor de lo Amat, i per alcançar aquest fi de patir la ferida que ell rebé en lo seu santíssim cor estant ja difunt. Més jo la voldria ara com tinc vida, per gustar la pena de la llaga del preciosíssim costat, que ell passà tota la vida, si era la sua santíssima voluntat, que jo no vull altra cosa sinó aquesta. Ab tot açò les ànsies que tenia el meu cor i les penes que patia de no poder patir eren tantes, que no seria possible el poder-les explicar. Los ulls eren testimoni de lo que patia el cor, perquè brollaven de llàgrimes sense poder-se tenir. I resava tota la comoditat¹⁴³ el rosari en el cor, no era poca la mortificació que tenia, però la passava ab gran gust, perquè ell ho volia així.

3. Jo moria de no poder morir, i mon Amat me digué: «Així mateix com estàs tu estava el beato Ramon desitjant el martiri, quan *deia an el seu Amat: Tu ets tot i per tot e en tot e ab tot, a tu em vull dar tot.*» Deia ell tu ets tot i heu pots tot. No hei ha cosa qui sia impossible an el teu poder infinit, i no em dones el do que jo tant deman, que era poder passar el martiri sens ofenses mies. I així com tu en estes ocasions dius: «Senyor vós tot ho podeu, si és vòstron gust, donau-me lo que vos deman.» Ell qui tenia el seu cor tot ple de foc d'amor qui no el deixava reposar, digué al seu Amat: *Tu ets tot i per tot e en tot e ab tot*, bé pots concedir-me la gràcia que, ab tantes peticions nades totes del meu cor, te deman. Ni em puc cansar de demanar-te i dir-te: *Tu ets tot e per tot*. Ab aquesta confiança podia tolerar lo Amic aquestos desigs, qui són de les coses majors que se puguen patir per amor, com saps tu. I el mateix amor és qui les fa tan vehemets. Per açò són tan penades i penetren tant, que no acabar la vida en esta ocasió és la confiança que té tanta lo Amic de què el seu Amat *és tot i heu pot tot*.

4. Con que, quan lo Amat tindrà gust, s'apiadarà del pobre de lo Amic, qui espera aquestes grans gràcies del patir i d'amar. Que com *ell és tot*, de la sua gran misericòrdia se pot esperar *tot*, que si és per més glòria sua nos ho concedirà tot per la sua gran bondat, que és tanta que m'apar com impossible que ninguna ànima puga deixar d'amar-la. Perquè com jo veia el gran amor ab què me deia en aquestes ocasions s'ha de dir *O sacrum*

---

¹⁴² Escriu 'veiaement'.

¹⁴³ Tot i que està escrit 'comoditat', pensam que volia dir 'comunitat'.

convivium, in quo Christus sumitur recolitur memoria, passionis eius, i moltes vegades tornar a referir *recolitur memoria passionis eius*, perquè cosa que jo no faré per aquest medi, no hu faré per ningú. No veu a quant arribà la sua bondat i si és com impossible deixar-la d'amar, que ell mateix m'enseny el medi que havem de posar, que és dir moltes vegades *recolitur memoria passionis eius*, perquè nos concedesca lo que li demanam, cosa digna és d'esser alabada i dar-li gràcies.

5. Cosa de llàstima és que los hòmens facen tan poc aprecio de la sua sacrosanta Passió, fent-ne mon Amat tanta estimació. Per aquesta causa no veiem complides les nostres peticions, i perquè també no tenim aquella confiança que havem de tenir, de què ell *és tot*, i heu *pot tot*. I que, quan serà a son gust ho dispondrà, que no havem de voler nosaltres les coses que desitjam i li demanam a nòstron gust, sinó a gust de lo Amat *qui és tot i per tot*, que és lo mateix que dir que per tots temps *és tot* per l'ànima qui el *vol tot*. Si el *vol tot* a mitja nit, a mitja nit *lo té tot*; i si antes del dia, antes del dia el *té tot*. I per tot lo que obrarà, ho obrarà tot ab la sua gràcia.

6. Així és i així ho veu lo Amic, que lo Amat *és tot i per tot*. I per açò *el té tot* en qualsevol temps i en qualsevol hora. No es perd per ell, si no el tenim *tot*, ni menos podem dir jo no el *tinc tot*, perquè ell se dona *tot*. Ni menos pot dir ab veritat niguna ànima, en aquesta hora no puc assistir, etc. perquè se veu ab molta claredat per l'experiència que ell *és tot i per tot* temps. I en totes ocasions *se dona tot* a l'ànima qui *el vol tot*, si ella se dona tota a ell. I ab tal amor que, al parèixer, li seria com impossible que no se comunicàs *tot* a qualsevol ànima, qui en qualsevol temps se donàs tota a ell, perquè així demostra *com és per tot e en tot ab tot* cuidado, prestesa, diligència, amor, pietat, dulçura, suavitat, liberalitat, misericòrdia i grandíssima benignitat. Al fin és *en tot e ab tot* tan abundós de fer fineses grans per los seus Amics, que no sé què se puga dir més del seu amor infinit, sinó *dir-li tu ets tot e per tot, e en tot e ab tot* un poder infinit, qui *en tot* temps se comunica ab gran gust i amor.

7. Què diferents són los hòmens, parl d'aquells qui estan a puestos i obligació de dar audiències que, per arribar a parlar-los, són menester tantes circumstàncies que és cosa de llàstima. No que el silenci no sia una gran virtut, però no és menor virtut complir en l'obligació que Déu nostro Senyor los ha posats, i aconsolar los afligits i no fer-los anar i venir tantes vegades, sinó quant més prest poden remediari les sues necessitats. Que la causa d'açó és la poca caritat i no esser amic de pobres, qui d'ordinari per la sua desdítia, no poden alcançar lo que per justícia los toca. Oh quina matèria tan important és aquesta! No sé medicina per curar aquesta gran enfermedat, com tenir sempre en lo enteniment les paraules de lo Amic *tu ets tot i per tot*. Si un Déu de tan alta i gran majestat és tan humil, que *és per tot* i mai s'aparta de los qui el volen, antes bé los guia i aconsola ab gran suavitat. No és cosa de llàstima que tenint aquest exemple de nòstron amat Jesús, que lo imitem tan poc? I que essent unes pobres creatures plenes de tota misèria vullem parèixer lo que no som?

8. Oh què desdítia tan gran és aquesta! Sa divina Majestat nos ne vulla alliberar per la sua gran clemència i dar-nos la sua santa benedicció, que ab ella obrarem ab molta caritat i humilitat per més glòria sua, qui *és en tot e ab tot* consol, alegria, amparo i refugi de tots los qui el volen. No és menor aquesta altra desdítia, que hei haja ànimes qui no el volen, i de temples que són de lo Amat, se facen morada de los dimonis infernals. Hei ha cosa

més digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang que aquesta? Mirem i contemplem les paraules que diu lo amic el beato Ramon *tu ets tot i per tot e en tot e ab tot. A tu em vull donar tot, per tal que jo t'haja tot, i veurem* lo amor ab què lo Amat *se dona tot*. I hei haurà ànimes tan ingrades, qui no se vullen *donar totes* a lo Amat? Jo heu som més que nigú, el Senyor me vulla donar llum, ab què el puga conèixer i donar-me tota a ell ab molta lliberalitat. Molt temps ha que li he feta aquesta donació, i que em som entregada en les mans de mon Amat. I com ell és en tot, per tot e ab tot, estic molt descansada i regalada en les sues mans.

9. És una ditxa tan gran aquesta que, sols pensar que una ànima puga deixar de gosar-la, és una gran pena per a mi. I així diré que el millor medi per poder-la alcançar una ànima és donar-se tota ab molt gran lliberalitat a les mans santíssimes de lo Amat. I ab una gran indiferència no voler més de lo que ell dispondrà, deixant-se del tot a la sua providència. I pot estar certa l'ànima qui pendrà per aquest camí, que arribarà a tantes ditxes que no és possible poder-les ponderar, per esser molt grans. I la més gran de totes és esser tota de lo Amat i poder dir com el beato Ramon *a tu em vull donar tot, per tal que jo t'haja tot*. Hai major ditxa que aquesta? Què més pot desitjar una ànima que esser *tota* de lo Amat? I que lo Amat *sia tot* seu? A mi me l'ha concedida mon Amat, encara que ne som molt indigna, com veurà V.M. de lo que diré.

10. Jo tenia el cor qui no podia més del desig que tenia d'estar com estava el cor del seu Amat. I com veia que no l'hei concedia, tenia tanta pena (molt resignat, però sempre a la divina voluntat) que d'aquella força tot s'ubria i estava fet un incendi de foc, qui a la presència del seu Amat, lo consumia rigurosíssimament. Tan fort és aquesta ferida del desig de patir per amor de lo Amat, quan vivament dona an el cor de lo Amic, que no basten paraules per poder-ho explicar. Però com se podrà explicar, si ve de la mà poderosa de Déu omnipotent, *qui és tot, per tot, en tot e ab tot*. I així, què dàdiva pot venir de les sues santíssimes mans, que no sia molt bella, hermosa i gran i molt digna de ser amada i estimada? Essent així que la nos dona nòstron redemptor purament per lo amor tan gran que nos té. Com puc dir jo ab molta veritat que és així, que les sues dàdives són moltes vegades grans, i que sempre venen acompanyades ab lo seu amor, com veurem de lo que diré.

11. Volgué mon Amat que el pobre de lo Amic ves i entengués com *s'havia de dar a ell tot per haver-lo tot*. I m'ho volgué declarar ab aquell gran misteri de quan los Reis lo varen adorar en Betlem. I per això me posà primer en una gran suspensió, antes de descobrir-me la més gran i bella hermosura que jo haja vista mai. Perquè d'altra manera no fora estat possible que niguna ànima hagués pogut sustentar, estant en si, el veure aquest misteri del modo que me'l descobrí a mi. Perquè tirà la cortina ab tanta lliberalitat, que volgué que jo el ves del mateix modo que lo veren i adoraren aquells sants Reis. I me digué: «Aquestos varons se donaren tots a mi, i Jo me vaig donar i manifestar tot a ells d'aquest modo.» I jo el vaig veure recien nat, en los braços de la sua santíssima Mare, ab una resplendor sobre manera gran, perquè se veia la santíssima humanitat unida ab la divinitat. Jesús amantíssim, quina cosa és aquesta tan bella i tan gran, veure un minyonet de tan tierna edat ab tanta grandesa, hermosura i majestat! Que no basten plomes qui hupuguen escriure ni explicar. Al fin, és Déu tan amorós que s'aprecia d'alegrar *a los qui se donen a ell tot, per tal que el puguen haver tot*.

12. Oh Déu meu i senyor de l'ànima mia, si jo tenia lo esperit de sant Pau per explicar alguna cosa de la ditxa tan gran que tingueren aquestos sants Reis i totes les ànimes qui ab la vostra gràcia emprenen aquest camí, que ab tan gran ardor i amor emprengueren aquestos ditxosos varons per a veure i adorar a son creador *i donar-se tots a ell!* Açò sí que és finesa, perquè al mateix instant que veren l'estrella qui els donà algunes notícies del seu Amat, ja feren tot quant se podia fer, pues ja el volgueren tenir per rei i confessar-lo i adorar-lo per vertader Déu. [He vist el plec 37 dialogació i càntic d'amor núm. 69. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] (f. 460) I luego, ab tota pressa se partiren, deixant totes les riqueses i aplausos d'esta vida, que claro està que com a persones de tan alta dignitat ne tendrien molts de les criatures. I no obstant açò, a unes soles notícies que havien tingut del Rei de tots los reis i Monarca de tots los monarques, no tingueren altre cuidado sinó ab tota pressa buscar a ont seria aquest ditxós lloc a ont era nat el Redemptor, pobre i menospreciat, qui havia de morir per la nostra redempció. I per aquesta causa fonc la sua ditxa tan gran de trobar el *qui és tot i se donà a ells tot, perquè se donaren a ell tot.*

13. És la sua amor tan gran que s'apresura *a donar-se tot a les ànimes qui se donen a ell tot*, donant-li lloc com li'n donaren aquestos sants Reis. I per açò los manifestà tanta grandesa, hermosura i majestat com ab la sua gràcia tinc referit del modo que se pot dir alguna cosa, que tot lo que ell descobrí a los Reis que volgué també que ves aquest pobre Amic, no és possible que se puga dar a entendre, sinó dir lo que deia el beato Ramon *tu ets tot i per tot e en tot e ab tot, i si és tot i heu pot tot* qui podrà dir les fineses que obra un Déu qui és infinites vegades infinit, sinó dir ab sant Pau *nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit etc.* Al fin per dir-ho ab breus paraules, sols ell mateix és qui heu pot dir. I així no puc pensar que niguna ànima a vista de lo referit *no se don tota a lo Amat, per tenir-lo a ell tot.*

14. No és possible dir el gran gust que demostrava lo Amat, quan lo adoraren los sants Reis, perquè me digué que li aportaren més donatius molt del seu gust. I que los havia rebuts igualment a tots, i que de la mateixa manera que rebé lo or, havia rebuts los incens i la mirra. I així deia que ab la mateixa igualdat ha d'estar lo amic, qui li diu: *a tu em vull dar tot, per tal que jo t'haja tot.* Si li donen or, mirra o incens, molt rendit a lo que dispon *el qui és tot* i heu obra per amor *tot*. «Has reparat, digué mon Amat, en una circumstància que tenen los incens, que la suavitat que despedeixen és igualment per a totes aquelles persones qui la volen. I així tots la tenen, si no fan alguna diligència per no gustar-la, com solen fer algunes persones melindroses i poc mortificades, per no sentir mala olor. Açò trobaràs en la fragància de los incens i demés olors, que no són més per una persona que per una altra.»

15. Bella i hermosa cosa és lo de la fragància de los encens, pues lo Amat s'acompara ab ella en orde a l'ànima. I per això *respòs: No em pots haver tot si no ets meu tot.* I deia'm que l'ànima, *qui no el té tot*, és la causa *que no se dona a ell tot*, ni li dona lloc *de dar-se a ella tot*, com havem dit de la fragància de los incens, que és per a tots d'un mateix modo, però que si lo impedeixen no pot comunicar-se i dar-se a gustar *a tots* del mateix modo que se daria. I així que no se perd per ells ni menos que no sien lliberals, perquè heu són tant que se desfan *tots*, perquè puguen gustar de la sua fragància *tots i per a tots* generalment d'un mateix modo. No és lo mateix lo que passa ab nòstron redemptor Jesús, *que se dona tot*, ànima, humanitat i divinitat *a totes* les ànimes d'un mateix modo. Una

fragància i suavitat tan gran, que major no se pot trobar, i aquesta *la dona a tots*, si no lo impedeixen. No és poca desdita aquesta, que hei haja moltes ànimes qui fan diligències per a no gustar aquest suavíssim olor.

16. Més me digué mon Amat, que hei ha moltes ànimes qui se queixen que no poden entrar en l'oració, perquè pateixen moltes sequedats, etc. Desventurada de tu, ànima qui açò dius, com vols entrar en l'oració si tu no solament no la procures, però encara fas diligències per impedir la fragància que ella té. I la comunica igualment *a tots* los qui la volen i li donen lloc. Què no és un de los donatius que oferiren los sants Reis an el Rei divino, lo incens qui significa l'oració? Per això foren tant del seu gust, que los acomparya a ell mateix, qui *és tot i per a tots* los qui el volen, però no deixa d'advertir-nos *que no el podem haver tot si no nos donam a ell tot*.

17. Poques paraules verament són aquestes, però tenen gran profunditat. I així lo que importa, si volem entrar en l'oració, és tenir sempre en la memòria i en el cor *no em pots haver tot, si no ets meu tot*, que és lo mateix que dir-nos: *No em pots haver tot* si no gustes de la suavitat tanta que despedeix lo Amat, qui *tot* se desremà. Dic desremà la sua preciosíssima sang no sols en vida, però encara després que fonc mort volgué desremar la preciosíssima sang del seu santíssim cor, d'ont manaren los sagraments. D'ont se veu ab molta claredat la gran fragància que nos dona *i que tot se dona a tots los qui el volen*, sens privar-ne nigun, si no és que ell mateix se'n vulla privar.

18. Molt gran sentiment demostrava que tenia de les ànimes qui no li donen lloc així com li'n donaren los Reis. I la causa és per poder-se manifestar i demostrar *com és tot i per tot* d'infinites maneres. I per açò gusta tant de què totes les ànimes donen lloc a la divina fragància, que despedeix d'infinits modos. I així estant *en tot e ab tot* la sua bondat i suavitat, que podem dir que per cada ànima despedeix fragància tanta com l'ànima en vol i del modo que la vol. Perquè aquesta fragància és la sua gràcia i el fruit de l'oració. I així, ditxosa aquella ànima qui li diu ab tota veritat *a tu em vull dar tot, per tal que jo t'haja tot*, que així feren los sants Reis, *qui se daren a ell tots* i per això lo hagueren tot ab molta claredat i gran lliberalitat, com s'ha dit.

19. Lo que mon Amat m'ha dat a entendre quant gusta de lo que feren los Reis *de donar-se tot a ell per haver-lo tot*, i de les ànimes qui fan lo mateix. És una cosa tan gran, que no és possible que llengües humanes ho puguen explicar. I és així veritat que, quan mon amat Jesús fonc servit de descobrir-me aquest misteri tan gran de l'adoració dels Reis, i donar-me tanta ensenyança que no se pot dir, jo no em recordava de ninguna manera d'aquest misteri. Bé és veritat que m'agrada molt, però en aquesta ocasió mon Amat no m'havia posada ací, i en un instant m'hi posà. I les fineses que obrà són cosa rara i per admirar, i no és molt, perquè una de les més grans que mon Amat m'ha fetes fonc el dia de los Reis de l'any 1649, que vaig reber el sagrament del sant baptisme, ditxa en totes maneres gran. I heu seria estada més, si jo ab la sua gràcia qui mai falta, l'hagués sabuda conservar.

20. Açò és qui em pesa de tot mon cor i de tota l'ànima, perquè quan jo consider l'hermosura tan gran ab què mon amat Jesús aquest dia posà la mia ànima, i jo per la mia mala inclinació l'he afeada tan cruelment, bé tenc que plorar per tota la vida, com som tan mala pobra de mi! Bé sap V.M. que és així, i per això li'n faç memòria, per suplicar-lo, per amor de nòstron redemptor Jesús, li faça gràcies d'aquesta gràcia que rebí jo aquest

dia i de totes les demás gràcies, que per esser tantes no se poden numerar. Tot se deu a la bondat del Senyor, qui no té par. I així se veu *que és tot i per tot*, ab què se deuen animar totes les ànimes de què lo Amat *sia per tot*. I no per això, que una ànima lo haja ofès, deixa ell d'esser en aquesta ànima *per tot*. Açò és, per assistir-li, per fer-li avorir el pecat, per dar-li contrició i per dar-li gràcia per no pecar més, per aumentar-li la perfecció i la unió fins a arribar-la a lo que ha arribat aquesta pobra ànima, qui ha passat aquest dia i la nit molt regaladament.

21. Lo endemà que era diumenge, mon Amat me féu gràcia de reber-lo sacramentat. I com tenia la misèria tan present, no gosava acostar-me a reber-lo. Oferí tots los meus pecats a les sues precioses llagues (refugi per mi molt regalat) suplicant-li que aquell foc santíssim los cremàs tots i em perdonàs i donàs el seu amor. I per dir la veritat, no sabia què poder fer per imitar el meu Amat, perquè és cosa certa que, si fos estat possible, me seria desfeta per dar gust a lo enamorat de les ànimes, Cristo Jesús. Moltes vegades me postrava per la terra adorant-lo i besava los peus a les germanes, perquè no sabia què poder fer per humiliar-me, quan veia la sua gran humilitat, ab què volia que jo ves que *ell era tot i per tot*. Al fin confiant ab la sua gran misericòrdia, tingué empresa de reber-lo del modo que los sants Reis lo varen adorar.

22. En el mateix instant que el sacerdot m'acostà l'hòstia, sentí un incendi de foc tan gran, que tota m'abrasava. I quan arribà el *qui és tot* foc en la mia ànima, fonc tan gran lo ardor que despedí, que jo no em podia tenir de modo ningú, sinó com una orada anava pel convent dient moltes vegades ab veu alta sens poder-me detenir: «Jesús i que foc; Jesús i que foc. Jo em crem i m'abràs, Déu meu i senyor meu, Amat de la mia ànima, jo m'abràs del tot.» Perquè tant de foc com en aquesta ocasió, jo no l'havia vist ni passat mai, però el Senyor volgué que jo ves *com ell és tot* i ab molta facilitat pot posar-ho *tot* del modo que vol. I per això volia que jo anàs com el ciervo quan s'està abrasant, desitjant les aigües. D'aquest mateix modo anava jo d'una part a l'altra, i sempre foc i més foc. Gràcies an el Senyor qui el me donava i volia que jo digués: *quem ad modum desiderat servus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te deus*.

23. Molt atormenta el desig de tenir Déu, però sustentar a Déu nostro Senyor ab aquesta abundància de foc, que ell me comunica, és un torment tan gran, que no sols impossible dir lo que sent lo Amic, sinó que totes les forces del món no són bastants per poder-lo sustentar. I així solament ab les forces de lo Amat se poden tolerar, per ser ell el tot qui pot sustentar-se a ell mateix i altri no, quan fa unes fineses com aquesta que he dit. Ja em deia ell que havia de gustar de los donatius que los Reis li varen aportar. I així per lo or és significada la caritat, que és lo mateix que amor, i lo amor és lo mateix que foc, qui no solament crema sinó que abrasa rigurosíssimament. Qui podrà dir doncs la magna que jo gosava del donatiu de l'or, que sols lo incendi del foc del divino amor que experimentava, bastava per cremar tot lo món.

24. Bé pot considerar com devia estar dins d'aquelles flammes tan grans, qui ardentíssimament me penetraven los ossos. Al fin, era aquell amor qui és la caritat, i venia del santíssim cor de la majestat de Cristo Senyor nostro, que és un foc de l'Esperit Sant. No hei ha més que dir, sinó *Benedicamus Patrem et Filium cum Sancto Spiritu, laudemus et superexaltemus eum in secula*. Beneiguem-lo i alabem-lo per a sempre amèn. Perquè *ell és tot i per tot*, de tal manera que quan se posa a demostrar-ho a lo Amic *és en tot i ab*

tot hidalgo que no se pot fer altra cosa, sinó alabar-lo de com *és tot* i heu *pot tot*, que el major contento que jo puc tenir és que *mon Amat sia tot i per tot, e en tot e ab tot, i que se don tot*, perquè jo qui veig que el tenc tot no tinc més que desitjar, sinó patir i més patir, i amar i més amar.

25. També digué lo Amat que havia jo de gustar la mirra. I fonc ab la mortificació que tinguí de què aquestes demostracions se fessen tan públicament. No és possible dir quant gran mortificació és, sols el Senyor qui veu el cor i lo interior de les creatures, ho sabrà dir. I no fonc tan solament la ditxa de gustar aquesta mirra per un dia, sinó que durà encara més, però la pas ab gran contento. Faça's la voluntat del Senyor, que no és tanta com jo voldria i passaria assistida de la sua gràcia desconfiant sempre de mi. Primer morir que pecar i no ofendre a la bondat de nòstron redemptor Jesús, pare de clemència i de pietat. I jo heu puc [dir] ab molta veritat, perquè és tanta la que usa ab aquesta ànima, la més ingrada del món, que si se podia veure tinc per cert que causaria a totes les ànimes molt gran admiració, però també judic que totes s'enamoriaren *de dar-se totes a lo Amat, per haver-lo a ell tot*, així com los sants Reis i aquest pobre Amic.

26. Molt desagradat estava mon Amat d'aquelles ànimes qui *no se donen totes a ell*. En tant que arribà a dir-me, que són com algunes persones qui fan donació después de mort de lo que tenen. D'aqueixa manera trobaràs moltes ànimes qui se volen dar a mi, però después de la sua mort, quan hauran complida la sua pròpia voluntat. I aquestes no són com los sants Reis, qui ab tota prestesa ho deixaren *tot*. Per això tingueren tanta ditxa de trobar-ho *tot i haver-me tot*.

27. Més me digué que lo que feren los sants Reis és lo mateix que fa un religiós, quan entra en la religió, que tot ho deixa per cercar el seu Amat, ab los tres donatius que li ofereixen dels tres vots: obediència, pobresa i castedat. Valga'm Déu omnipotent, quina cosa és aquesta tant del gust de lo Amat, que les ensenyances i modos que ell me dava ab què podem imitar a los sants Reis, si los havia de referir seria mai acabar. I açò per totes les ànimes i en particular per los religiosos, sols sentir les paraules tan amoroses ab què deia: «Filla, si n'hi ha algun qui per la sua mala sort no hu deixàs tot (ah filla, i quants n'hi ha d'aquestos desventurats), que prenguen aquest medi de tornar altra vegada, com si era la primera, a deixar-ho *tot* i oferir-me altra vegada los tres donatius, que són los tres vots. Açò és primer molt determinadament deixar-ho tot i después oferir-me los vots, que d'aqueixa manera podran remediar el dany que podien tenir.»

28. Jo no sé vertaderament a ont més pot arribar la bondat i amor de nòstron amat Jesús! Molt cruel serà l'ànima qui ab tota prestesa *no hu deixarà tot per tenir-lo tot*. I molt major serà la culpa en los religiosos i persones dedicades a sa divina Majestat. Veritat és que no n'excusa niguna ab lo exemple que tenim tant bo, i així nigú pot excusar-se de deixar-ho tot per cercar-lo, trobar-lo, tenir-lo *i haver-lo tot*. Ell nos faça aquesta gràcia per la sua gran bondat, que així gosarem del donatiu de lo incens, qui significa l'oració, com lo gosa lo Amic, a qui posà lo Amat per la sua gran misericòrdia en tan rara unió, que ell estava a la terra i regnava i vivia en la Pàtria celestial.

29. Aquesta cosa trob de les més particulars de totes quantes hei ha, que estiga el cos en la terra i lo esperit en el cel, que no acabar-se la vida en aquestes ocasions és una gran assistència del Senyor. Perquè l'ànima se troba tan lligada ab son Amat que tota em feia desatinar. De tal manera que quantes vegades com el sacerdot tenia l'hòstia consagrada

en les mans, quan deia missa, me tocava el cor que m'acabava la vida, ja l'hei dada tota ab gran amor, que en fes lo que seria del seu gust. I me digué: «No hei ha senyal més evident per creure que el cor és meu, que fer-ne jo tot lo que vull.» I és molta veritat, perquè jo no puc dir lo que ell ne feia, ni la claredat tanta que en ell posava, perquè jo ves que Déu és el qui viu en ell i ab ell. I molt complidament li havia feta aquesta gràcia, *que el prenia tot, perquè lo Amic el pogués haver tot*. I així *el tenia tot* enamorat de la sua gran hermosura, majestat, amor i lliberalitat, i tenia'l dins un mar de Déu molt gran. I tan gran, que infinites vegades era gran sense fi.

30. Quan jo consider quant gran era la ditxa de lo Amic d'haver hagut tot a son Amat, i d'un modo que jo no sé dir. I les demostracions que feia el cor, la voluntat i l'ànima publicant que ja *s'era dat tot* lo Amat a lo Amic molt lliberalment, i que no era jo la qui vivia, sinó que en mi vivia *el qui és tot*. I m'apretava tant aquest desig, que totes les ànimes vessen aquella majestat tanta de Déu, que jo veia en la mia ànima i que totes la vessen en la sua, així com jo la veia en mi. No m'admir ja que los sants Apòstols, quan lo Esperit Sant vingué sobre d'ells, que sortissen tant de si, i que tinguessen aquell zel tan gran de la salvació de les ànimes, que jo sols perquè totes les ànimes vessen Déu nostro Senyor en les sues ànimes, si era possible dar la vida mil vegades per cada una, la daria del modo que mon Amat tindria gust. I això sens niguun reparo i ab grandíssim gust, perquè vessen i gosassen què cosa és poder dir *hages-me tot i jo a tu tot*.

31. Jesús amantíssim de la mia ànima, quina ditxa tan gran és aquesta *haver-lo tot*. Valga'm Déu omnipotent, quina cosa és tenir a Déu i veure Déu, i estar lo Amic tot negat en aquest mar de Déu, qui no té fi. Tan gran és, que jo no podia descobrir sinó una molt gran infinidat de Déu, que jo veia en el sacrari. I el mateix tenia en mi, sens veure de mi an el sacrari altra cosa sinó Déu i sempre més Déu, ab tanta claredat, que ànima qui arriba an aquesta ditxa, quan veu tant de bé, està tan suspesa que de tant que veu no sap lo que poder dir, sinó que sia sempre alabat, que sia feta sempre la sua santa voluntat, i que se servesca de dispondre totes les ànimes per poder-los concedir aquesta ditxa de poder *haver-lo tot*, perquè és una prenda aquesta la més gran que nos pot donar.

32. D'aquí ve després una confusió tan gran, que dels plors i sentiment que tenia, apareixia que el cor havia d'esclatar, i deia-li: «Què és açò Jesús, volgut i amat de la mia ànima? Jo m'admir molt com no em llançau an el profundo de lo Infern. I veig quanta veritat és que *sou tot i per tot* i ab molta veritat puc dir *que sou tot* en les ànimes qui vos volen. Misericòrdia i més en mi que en totes les demés, suposat no m'havau despedida per lo Infern no sols una vegada, però encara si moltes vegades me deixava tornar en el món moltes més tornar-m'hi llençar, per esser així la veritat, que la mia maldat és més que tota la maldat del món.» D'ací venia jo a pensar i dar-li gràcies, com lo amor seu era tan gran, *que se donàs tot* an aquesta pobra ànima i tan gran pecadora com jo som. I tot (f. 464) açò feia solament per son gust, i perquè *jo el gustàs tot i el tingués tot*, com los sants Reis. I perquè ves i entengués què cosa és el do de los incens, que significa l'oració. Bé tinc grans alabances que poder dir de la sua fragància, que [per] no esser tan cansada passaré en silenci. I sols basta dir per ara que estava tan unida ab mon Amat, que no se veia altra cosa sinó Déu nostro Senyor en lo Amic. No sé què més se puga dir d'un Déu enamorat de què les ànimes *se donen totes a ell* per poder-se *donar ell tot a elles* ab molt gran amor.

33. Vegiam ara de quin modo *és nòstron amat Jesús tot i per tot* resignació molta i gran. La font d'ont naix la resignació és el cor santíssim de mon Amat. I d'ací ne vingué molta a lo Amic. Jo em sentia ab uns impulsos qui fortment me turmentaven de voler imitar a mon Amat en los assots que ell, ab gran amor i rigor, rebé en la columna. (Veritat és que ja m'ha succeït altra vegada com haurà vist, en un altre càntic), i *com ell és tot*, posà lo Amic *tot* resignació, confiant sempre en la sua bondat. Veritat és que l'altra vegada no em concedí V.M. llicència ab què pogués complir mon desig, però no em prohibí que no l'hei demanàs altra vegada. I així com lo amor té tanta força, que no hei ha cosa qui puga detenir-lo sinó l'obediència, quan el Senyor me donà lloc, torní a suplicar-lo, per la gran força que em feia lo amor, del patir. I no fonc servit el Senyor, que jo tingués tanta ditxa, faça's la sua santíssima voluntat en tot, *suposat és tot i per tot*.

34. És possible espòs dolcíssim de la mia ànima que, en orde del patir i poder-vos imitar en alguna cosa, no hei haja un poc de misericòrdia per mi? I en particular en aquest desig qui em té penetrat el meu cor, *ja que sou tot i per tot* donau remei an aquesta gran enfermedat, que jo pas com vós sabeu, *tota* per vòstron amor. I quant no, per voler-ho vós, *qui sou tot i per tot*, i heu *feu tot* ab summa perfecció. Jo no vull més que dar-vos gust, perquè *en tot e ab tot me vull donar a vós tot* per més amar-vos i *haver-vos tot*. Tal fonc la resignació que lo Amat posà en el meu cor, que ja no entenia recordar-me de lo que jo tant desitjava. I el dia de sant Llorenç, quan dèiem lo ofici, que jo ab gran gust, si ell ho hagués volgut, lo volia imitar, me digué: «Filla, tant de gust me dones cada vegada que demanes llicència de pendre los assots, com si los prenies del mateix modo que me'ls donaren a mi.»

35. Valga'm Déu omnipotent, quina força tan gran tenen aquestes paraules. Tota me feien disrritir en llàgrimes, que no hi podia tenir. I ell m'aconsolava dient-me: «No t'afliges, *que jo som tot* i heu puc *tot*, qui som aquí. Digues-me què vols de mi, no et desconsols.» «Lo que jo vull és *a vós tot*, qui m'haveu de perdonar, que jo mai me queix de niguna cosa, si no és de mi mateixa, per lo molt que vos he ofès. I d'ací me ve tot el dany que tinc, fins a privar-me d'aquest desig que tinc tan gran d'imitar-vos en alguna cosa. Tot és càstig que vós me donau, per les ofenses tan grans que vos he fetes, molt més ne meresc. Jo no voldria haver-vos ofès mai, però ja està fet, em pesa moltíssim, i daria la vida moltes vegades, si era possible, que no fos estat. Vós sou Pare amorosíssim i piadosíssim, no tinc altre refugi sinó a vostra divina i soberana Majestat, ab qui em puga aconsolar, perquè *sou tot i per tot* gran misericòrdia en qui tinc la mia confiança, que m'haveu de perdonar. I posar en el cor, de qui em pot dar esta llicència, que em concedesca lo que li deman, si és per més glòria vostra, sinó que se faça sempre la vostra santa voluntat, que no pot deixar de fer-la lo Amic, qui diu ab veritat *hages-me tot i jo a tu tot*.»

36. Aquí sí que podia dir jo *que lo havia tot* dins d'un mar d'infinita hermosura. Quina cosa, Jesús del meu cor, és Déu i tenir Déu omnipotent, qui fa unes fineses d'un Déu infinit, *qui és tot i se dona tota a lo Amic*. I volgué fer-li veure los assots que rebé a la columna, i m'ensenyà que les ànimes qui volen *dar-se totes a ell, per tal que lo hagen tot*, havien de ser com la columna a ont lo varen lligar, qui primerament despullada de tota cosa estava molt constant, i no la feien temblar les tribulacions. Així ha de ser l'ànima qui vol a Déu. Més que estava la columna, tan olvidada de si i tota deixada a disposició de son senyor, que si li donaven una cosa ruïna no se queixava, i si li'n donaven una bona no s'exaltava, sinó que sempre estava (f. 465) en un mateix ser. Columna ha de ser l'ànima

qui vol poder dir *jo tinc a Déu i tota som de Déu, i ell és tot meu*, perquè en ella està Déu. Claro està, que estarà en l'ànima com en la columna, ple de paciència, fortalesa, constància, amor i humilitat, i que ella participarà de totes aquestes virtuts.

37. Columna era aquesta pobra ànima, a ont estava mon Amat lligat tan forment, que me posà en un èxtasis tan gran que, ab molt de treball, no em podien fer tornar en mi, tant era lo que el Senyor me tirava i em treia de mi. Me mostrava los assots que patí en la columna, el modo com era jo no el sé dir, perquè jo no veia la santíssima humanitat així com estava en la columna, penat i maltractat, ni sé tampoc si l'hauria poguda veure, tal estava el meu cor, sinó que en un mar de Déu infinit, me descubria los assots i les penes tantes que ab tan gran amor havia passades. Jesús dolcíssim del meu cor i de la mia ànima, quina cosa és *esser tot i per tot e en tot e ab tot* admirable? Que jo no sé ni puc pensar com poder dir alguna cosa de tantes que n'obràreu tota l'octava de mon gran pare i patriarca santo Domingo i totes admirables a no poder més!

38. Sols aquesta és admirable sobre manera, no acabar la vida i cremar sempre dins unes flammes de foc tan ardents que, si lo Amat donàs lloc, basten per a consumir tot lo món, i no és ponderació, perquè és foc d'un Déu *qui és tot* sabiduria i poder admirable i infinit. I així se mostrava conservant-me la vida en aquestos incendis tan admirables de foc. I així tinc vist ab molta claredat que Déu nostro Senyor *és tot* foc, perquè un poc que n'ha despedit sobre aquesta pobra ànima, és la cosa més bella, més hermosa i més gran que ningú puga pensar. I finalment, és tan admirable que en tenir-lo a ell ho tenim tot. I no hei ha més que desitjar, sinó patir i amar per dar-li gust, perquè en dir que és Déu està tot acabat. I no obstant això, dic que *és tot* modos per mostrar la sua grandesa i majestat.

39. El dia cap d'octava del pare santo Domingo rebí la santa comunió. I dir el modo com *lo Amat se donà tot a lo Amic* no és possible de modo ningú, perquè no hi podia tenir, i deia: «Jesús de la mia ànima, jo m'esclat de Déu.» Tan lliberalment *s'era donat tot*, que m'esclatava i no el podia sustentat. I *ell tot* admirable, així com algunes vegades me descobrí un mar, aquesta me'n descubria molts. I tots tan admirables i grans, que no hu podien ser més, per esser el poder *del qui és tot* admirable i infinit. I apareixia que del tot ne feia senyor a lo Amic, posant-lo ja en un mar molt gran de glòria, ja a un d'hermosura, i ja en un de grandesa i majestat, que no és possible poder dir lo que era, sinó que són obres admirables *del qui és tot*. I em dava a entendre que gustava molt de les ànimes *qui se donen a ell tot*, que és lo que jo volia. I arribava a tant que deia: «Preguem molt an el Senyor que nos faça gràcia a tots *que nos donem a ell tots*.» Perquè com me veia tan afavorida i regalada de Déu, desitjava veure totes les ànimes amb ell, per més amar-lo i servir-lo.

40. Consider V.M. com devia estar una ànima tan gran pecadora com sap que som jo, quan se veia ab tantes gràcies. Tenia tal sentiment, que el cor se partia. L'ímpetu d'amor aumentava de tal manera, que no el podia passar i me feia desatinar. Al fin lo Amat *s'era donat tot*, i deia'm: «Tanmateix me poden *haver tot* i no fer aquestes demostracions tan grans, perquè aquestes les faç jo com vull i allí a ont jo vull. Ara em tens en el cor, lliga'm i fes quant voldràs, que jo mai me'n tinc d'anar. Açò és lo que desitja el meu cor.» Estava tan admirada, que li deia: «Com pot esser açò Senyor, que vós faceu aquestes fineses tan grans en un lloc de tanta misèria, que de tanta que n'hi ha jo no hu sé dir?» I ell me respongué així, que des d'una eternitat estava fabricant com se *podria dar tot* a les

ànimes. I així dispongué de pendre carn humana i obrar el misteri de la santíssima Encarnació. Tant desitjava el poder-se *donar tot* a les ànimes *qui el voldrien tot*.

41. És cosa tant del gust de lo Amat lo Amic *qui se dona tot a ell*, que no m'atrevesc a dir lo molt lliberal que se mostrava. Perquè arribà dir-me que, si podia obrar més en mi de lo que obra en totes les creatures, heu faria pel pobre de lo Amic. Oh summo bé i alegria del meu cor! Tant de gust li donen los Amics qui el fan senyor *de tot, per ell poder-se dar a ells tot*, que li dic ab tota veritat, que solament ell mateix és qui pot dir i altri no de modo ningú, quant admirable és en aquest particular. No tenc més que dir, sinó que se faça la sua santíssima voluntat, i acabaré de declarar el punt que ja he tocat de la resignació.

42. Com lo Amat *és tot* resignació té molt de gust que lo Amic sia també *tot* resignació. I com la mirra, qui significa la mortificació, li gusta tant, volgué que lo Amic la gustàs moltes vegades, i en particular, en una tribulació molt gran que permeté. I encara que era més gran per una altra persona que no era per a mi, no deixava jo de sentir-la moltíssim, per esser cosa que jo entenia que podia redundar en dany d'algunes ànimes. I com jo desig veure-les a totes molt alentades per més amar a lo Amat, per això la sentia molt. El cas era d'importància, ja heu sap V.M., i així per aquesta necessitat que bé era gran, oferí moltes vegades les penes de mon Amat. I més gran fonc la sua misericòrdia, perquè me donà una gran resignació a la sua santíssima voluntat. De tal modo, que me posà en un mar de Déu molt gran i em descobrí el meu cor, qui tot se desfeia de tanta resignació que li dava son Amat. De tal manera que tot se fonia i desapareixia, i apareixia un mar tan gran, que no se veia altra cosa de quantes n'hi havia en mi, sinó un mar de resignació, que era la cosa més bella que se puga considerar.

43. Sols l'hermosura que tenia era tanta que, si no fos estat ab una gràcia especial del Senyor, no l'hauria poguda mirar. Tan gran era aquesta resignació, que no podia tenir pena de modo ningú. Al fin apareixia que m'havia posada sa divina Majestat com si era un de los esperits benaventurats, qui no poden tenir pena, i si podien tenir-ne, ne tendrien de lo que veurien que no és a gust del Senyor. Així mateix me trobava jo per gràcia *del qui és tot*. I volia que ves jo ab molta claredat com les ànimes *qui se donen a ell tot, les posa tant amb ell totes*, que no poden tenir pena, com los benaventurats. Així me tenia a mi i, si n'hagués poguda tenir, n'haguera tinguda molta, perquè veia que no era cosa a gust del Senyor, que jo desig tant que tots amem i alabem i que posem tota la confiança amb ell, qui és tot poder infinit, i dona'n tant an el qui fia d'ell i espera amb ell, que lo posa com posà lo Amic en aquell hermós i gran mar de la resignació, i li donà una confiança molt gran, que havia de restar bul·lat¹⁴⁴ lo Inimic.

44. Jo li deia moltes vegades: «Jesús, amat de la mia ànima, per les penes tantes que patíreu en la presó aquella nit de la Passió, i totes les demás penes i tribulacions que haveu passades, vos suplic que poseu el medi més del vostro gust en aquesta necessitat. Vós sabeu tot lo que passa molt millor que jo, aquesta és causa vostra, no puc creure jo que *vós no siau tot i per tot* benignitat per posar-ne en los cors dels qui n'han de mester, i posar-los tanta resignació, que tots se desfassen de desig de complir la vostra santíssima voluntat. Que jo no vull altra cosa ara ni en nigun temps, sinó sempre *en tot i per tot* fer la voluntat *del qui és tot*.» I se volia mostrar *tot* an aquesta petició ab molta benignitat, i

---

¹⁴⁴ Per 'burlat'.

concedir-nos victòria d'aquesta tribulació, com la concedí per la sua gran bondat. I entenc jo que serà per més glòria del Senyor, i restarà bul·lat lo Inimic de les traces tantes que ordeix contra les ànimes.

45. De què temem si tenim a nòstron Amat, *qui és tot i per tot e en tot e ab tot*? Ací tenia jo la mia confiança i bastava que estàssem explicant aquest càntic per alcançar una victòria molt gran, ab la gràcia del Senyor, qui ab molta facilitat ho pot *tot*. I així ha permesa aquesta tribulació per fer-nos veure clarament com *és tot i en tot* admirable. Tot amor, tot resignació, tot benignitat i tot lliberalitat. Què més se pot desitjar de la bondat d'aquest gran senyor, sinó sempre amar-lo per ser ell qui és i no més, que és lo que jo desig de totes les ànimes, per més glòria *del qui és tot i per haver-lo tot*. *Que en tenir-lo tot*, vinga *tot* lo que ell voldrà, perquè ànima qui arriba an aquesta ditxa, no temerà a lo Infern tot.

46. No m'és estat possible deixar de referir-li alguna cosa de moltes que n'ha obrades el Senyor en orde del lance que V.M. sap, perquè tinga més ocasió d'alabar *el qui és tot* i heu té tot en les sues santíssimes mans, i perquè tinga molta confiança amb ell, per més alentar les ànimes a amar a son creador. Ací el vol el Senyor, no hei ha més, sinó abraçar-se ab la creu per ont lo vol *el qui és tot*, ab una confiança molt gran que li darà el poder i forces que haurà menester per aportar-la, que no deixa *ell de dar-se tot* ab gran amor, *a qui el vol tot*. I li suplic, pel mateix amor, que me perdon les mies imprudències, que són tantes i tan grans, que no poden més. I que m'encoman molt a sa divina Majestat, que la necessitat és molt gran, i faça-li gràcies de tantes que me'n fa.

47. A les primeres vespres del gran pare i patriarca sant Domingo, sa divina Majestat me féu esta gràcia, que volgué fer-me veure com el sant patriarca me tenia dins del seu cor. I el sant estava dins del cor de Maria santíssima, i aquesta gran senyora dins del cor de son Fill santíssim la majestat de Cristo. I ell dins del cor del Pare celestial. Qui podrà dir la ditxa tan gran que gosava lo Amic? I deia'm sempre: «Jo vull que vègies com *jo som tot*.» Certament que se deixava veure ab molta claredat. Per què qui podrà fer una obra tan admirable com aquesta? Sinó el qui té poder infinit, perquè solament la suavitat que ab gran abundància me donava tot aquest temps, era la cosa més particular que se puga imaginar. Certament estic atònita de veure que en un lloc a ont he posada jo tanta amargor de pecats, vulla *el qui és tot* posar-hi tanta suavitat, que no sé lo que poder dir, sinó que sia alabat *en tot i per tot*. Jo no sé dir la confusió que tenia, i el Senyor no parava de dir-me que volia que ves *que és tot i heu pot tot*.

48. Valga'm Déu omnipotent, quan vol que vegiem, entenguem, creguem i confessem *que és tot i per tot, e en tot e ab tot*! Però jo, com veia tantes gràcies, no em cansava de dir-li moltes vegades: «Amat de la mia ànima, jo no vull sinó a vós, i totes aquestes coses, jo les renunciï i les pos i oferesc a los vostros santíssims peus. Feu-ne de mi i de tot la vostra santíssima voluntat, que jo no vull sinó a Déu, i nada, nada fora de Déu. I vos vull perquè sou Déu, i per més glòria de vostra divina i soberana Majestat. I així vos dic, ab llàgrimes en los ulls i ab molta veritat del meu cor, que moriria moltes vegades antes d'ofendre-us. I si pogués convertir-me tota ab llengües, no em bastarien per a dir que no vull sinó a Déu i perquè és Déu, i fer sempre la voluntat de Déu nostro Senyor, que voldria amar, engrandir i alabar més, si era possible, que ell se pot alabar, engrandir i amar a si mateix. I açò tan solament perquè heu mereix. No sé com dir-me lo que tinc en el meu

cor, de no voler sinó a Déu i tot lo qui és glòria per ell. No tinc modo com poder expressar que el voldria amar sens niguin interès, encara que m'apareix impossible, que ànima an a qui lo Amat se dona tot del modo que tinc referit, puga amar-lo per altre interès, sinó solament per esser ell qui és.»

49. Jo no m'admir de les locures tantes que he fetes, i en particular, tota aquesta octava de mon pare santo Domingo, perquè m'han passades tantes coses i totes tan particulars, que qualsevol d'elles bastava per fer estar loco lo Amic, si consideram la primera qui no té igual, de voler mon Amat tantes vegades que jo ves *com és tot i que es donava a mi tot* ab tant de foc i amor. Bastava per fer tornar loques totes les ànimes del món i moltes altres, que si les havia de referir seria mai acabar. Solament estar explicant aquest càntic bastava per treure totes les ànimes de si, perquè tenen tal profunditat aquestes paraules, que extremadíssimament penetren el cor de lo Amic. I així passem avant, que sols d'aquesta que diré ara, podrà alabar *el qui és tot i heu pot tot*.

50. El dia cap d'octava de sant Domingo, quan vaig haver rebut el cos sacramentat de Cristo Senyor nostros, *se donà* mon Amat tan lliberalment *tot a lo Amic*, cos i ànima, humanitat i divinitat, que jo no el podia sustentat, ni cabia en el cor, que estàvem dient lo ofici. M'apareixia que tota em consumia i que s'havien de fer moltes parts de mi. A tant m'arribà aquell incendi tan gran de foc, que essent així que mai me podia veure associada de patir, en aquesta ocasió, si hagués pogut obrir el cor lo hauria ubert, perquè no podia sostenir tant de foc com n'hi havia posat *el qui és tot foc i se donà tot* despedint-ne en tanta manera, que sols ell mateix lo podia sustentat. Diguérem aquells versos *Pie pater Dominice tuorum memor operum sta coram summo iudice pro tuo caetu pauperum*. I fonc en tanta manera piedós per a mi que al sentir-lo anomenar el cor tot se desfeia, en tant que me vaig desmaiar del tot. I mon Amat per alentat-me se serví de fer-me'l veure altra vegada del modo que tinc dit, que me tenia dins del seu cor. Jo lo am tant que poques vegades lo anomenen que el meu cor no faça demostracions, qui se coneixen a lo exterior, sens poder-ho dissimular. Perquè té tant de contento de sentir-lo alabar, que no cap en el meu cos. I així vaig-me desmaiar del tot i *el qui és tot*, com les ferides eren totes en el cor, lo alivio que em donà fonc tenir-me en el seu cor i, per dir-ho ab poques paraules, estava en quatre cors, i tots estàvem en el cor del Pare celestial.

51. Quina ditxa tan gran era aquesta per lo Amic, qui de confusió que tenia no trobava lloc en lo Infern com mereixia. Veure's tan afavorit [He vist el plec 38. Dialogació i càntic d'amor núm. 69, No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament], essent tan flac i ple de misèria! Fill d'un tan gran pare i aportar el seu hàbit tan indignament com ell sap! Tenir per espòs un senyor de tan alta majestat! I per mare la mia gran senyora Maria santíssima! I tots junts estar dins del cor del Pare celestial! Aquesta sí que és confusió. No puc dir altra cosa sinó *fiat missericordia tua domine super nos, quem ad modum speravimus in te. In te domine speravi, non confundar in aeternum*. Bé veis Senyor, que no tinc sinó a vós, que no vull sinó a vós, i que no esper sinó en vós, *qui sou tot misericòrdia per tot, en tot, e ab tot, i vos donau tot* quan voleu i allí ont voleu. I així dic *Benedictus Deus in donis suis*, i don gràcies an el Pare i an el Fill i a l'Esperit Sant per a sempre amèn.

52. De lo Amic podríem dir, que ha fet ja lo que lo Amat digué an el beato Ramon, *no em pots haver tot, si no ets meu tot*, perquè *s'és donat tot a lo Amat i lo Amat tot a lo Amic*.

I així pot dir com el beato Ramon *hages-me tot i jo a tu tot; hages-me tot* rendit, humil, mortificat i prompte per a morir per ton amor, ab molt de gust. I jo estic a lo mateix fins a morir. *I jo a tu tot*, deia el beato Ramon per servir-te, per amar-te, per alabar-te, mirar-te, conèixer-te, estimar-te, contemplar-te, i sortir de mi per entrar en tu, tan unit *en tot*, que ja no visca en mi, sinó *tot* en mon Amat, qui és el que *he hagut tot*. Bendit sia el seu amor *de tots*, que és lo que jo desig per a mi i per a *tots*, que així lo *tindrem tots*, i nos enamorem de dar-nos a ell del *tot*. Perquè arriben a tal punt aquestes ànimes, que no tenen en el seu cor altra cosa que contemplar i mirar, sinó com podran *tenir tot* el seu amat i volgut espòs, qui és tota la sua alegria i contento.

53. *Respòs l'Amat: Si tu m'has tot. Què haurà ton fill, ton germà, e ton pare? Dix lo Amic: Tu ets tal tot, que pots abundar i esser tot de cascú qui es dona a tu tot.* Qui és el fill, el germà i el pare, me declarà mon Amat, que és cosa rara i digna d'esser alabat. *Fill* de lo Amic, diu que són aquelles ànimes qui donen molt de gust a lo Amat, i arriben a estar molt unides amb ell. Així com digué d'aquells qui fan la voluntat de son Pare celestial, que són sa mare. I per açò que donen tant de gust an el seu Amat, los té lo Amic tant d'amor, com tenen los pares *a los fills*, qui és més gran. I em digué, que la prova més clara per conèixer una ànima si està a la cumbre de la perfecció, és aquesta. Perquè si ella té en tal estimació aquelles ànimes, qui ab totes veres amen al seu Amat, i si s'alegra molt de veure-les molt unides ab son creador, és senyal de molta virtut. I m'ensenyava ab molta particularitat que així se coneix i se veu la virtut en l'estima que fan de les ànimes, qui del tot se donen a ell i molt de veres lo amen per ser ell qui és.

54. *Germans* entenguí que són les ànimes qui estan en pecat mortal (gran desdita verament és aquesta, i sempre l'he trobada molt gran). I a aquestes ànimes qui estan en pecat mortal les ama lo Amic com a *germans*, no obstant que solament sentir aquestes paraules m'acaben la vida. I si les consideràssem n'hi hauria per aterrar tot lo món, tal és el sentiment que té una ànima qui desitja que totes les ànimes amen an el seu Amat. I aquelles ànimes qui no el volen conèixer, amar i adorar m'acaben la vida del tot, casi no hu puc aportar, que tenint un Déu tot misericòrdia, hei haja ànimes qui se vullen condemnar! El Senyor, qui tot ho pot, les vulla il·luminar i passar-les a tal estat, que aquell amor que los té lo Amic *de germà*, pas a esser amor *de fill* del modo que havem explicat. Perquè quant més se donen a lo Amat i més emprenen el camí de la virtut, tant més creix lo amor de lo Amic i les ama així com los pares amen *a los fills*, que no es pot dir quant gran amor és, ni menos se pot dir quant gran és lo amor ab què lo Amic ama les ànimes, qui se donen an el seu Amat i fan la sua santíssima voluntat.

55. *Pares* (digué mon Amat) que són aquelles ànimes qui posen tot son cuidado a convertir les ànimes, procurant de què coneguen i amen a son creador. I per esser una obra molt gran, és molt del seu gust i los dona títol de *Pare*, perquè son empleo és emparar i aconsolar les ànimes de qui lo Amic ab gran manera desitja la salvació, per més glòria de lo Amat. I així, el qui arriba ab la gràcia del qui és tot a tenir aquesta caritat tan gran d'imitar el Redemptor, predicant i ensenyant sens reparar en nigu treball per encaminar les ànimes a què amen totes més i més a son creador, aquest és *pare* de lo Amic i lo Amic lo ama ab lo amor que un *fill* ama a son *pare*.

56. *Dix lo Amic: Tu ets tal tot, que pots abundar i esser tot, de cascú qui es dona a tu tot.* Lo que volgué dir el beato Ramon ab aquestes paraules és que lo Amat *és tal tot i s'abunda*

tot del modo com lo vol *cada un qui se dona a ell tot*. I jo heu entenia d'aqueixa manera, que la mare santa Catalina *el volia tot* a un cor nou. I així *se donà a ella tot*. Aquest és el modo per alcançar aquesta ditxa tan gran. I així, si volem que *lo Amat abund tot i se don tot*, és menester *cada un donar-se a ell tot*. I donar-li moltes gràcies per les ànimes qui arriben an aquesta felicitat tan gran, per los favors tan grans que los fa, que no és possible que llengües humanes ho puguen explicar. I com veig aquest bé tan gran tinc tanta llàstima de les ànimes qui se'n priven, *per no donar-se a ell tot*, que no puc deixar de suplicar a totes les ànimes redimides ab la preciosa sang de nòstron amat Jesús, que oferesquen moltes vegades les penes que ell ha passades ab tan gran amor per aquestes ànimes, i que se servesca de donar-los llum per a què vègien la sua necessitat quant gran és, que així elegiran lo més perfet que és deixar-ho *tot* per donar-se a ell tot.

57. Major ensenyança d'aquesta no la podem tenir. I perquè vègien quant és a son gust el deixar-ho *tot* per tenir-ho *tot*, me digué mon Amat que el miràs en la creu, quant pobre estava i despullat per a morir, que fins de la túnica se desapegà. I l'hei llevaren ab tal crueldat, que era la cosa de major compassió que ningú puga pensar, perquè veure aquell santíssim cos en tal desnudès i tot ensangrentat, sols ab un auxili molt gran que ell me donà, poguí tolerar-ho. Quines penes són aquestes en el cor de lo Amic? Veure a son Amat tan penat, maltractat i afligit de les ànimes, qui no hu deixen *tot per donar-se a ell tot*. I més me digué que per donar-se tot a les ànimes qui el voldrien *tot*, se sacramentà donant-los el seu santíssim cos i la sua preciosíssima i hermosa sang. I *tot* açò féu antes de morir.

58. «Així ha de fer el vertader religiós, qui vol imitar-me (deia'm mon Amat). Primerament ha de dar la sua carn i sang, això és deixar-se del *tot* en les mans de sos superiors. Después despullar-se de la túnica, que és despullar-se de totes les coses d'aquesta vida. I después ha de morir com lo Amat en la creu, que és el entrar i sepultar-se en la religió, mirant sempre que s'és sacrificat i posat baix de la santa obediència, qui és el camí més perfet per ont l'ànima pot caminar per arribar *a donar-se tota* a lo Amat del modo que té gust. I no sols pel religiós, però encara per qualsevol ànima qui voldrà tenir aquesta ditxa de què lo Amat li faça aquesta gràcia *d'abundar en ella tot*.»

59. Gran llàstima és aquesta que lo Amat ab tanta lliberalitat *vulla abundar i donar-se tot*, fins a donar la sua santíssima carn i preciosíssima sang. I que hei haja moltes ànimes tan poc amigues del rendiment i l'obediència, que no li donen lloc de poder complir el desig que té tan gran *de donar-se tot*! Que com el seu amor és tant que no té fi, faria gràcies tals, que no tenen fi, i sols les pot fer el qui *és tot i ab tot, que pot abundar tot* i del modo que té gust *donar-se tot a cascú qui es dona a ell tot*. Solament per donar-li aquest gust, que ell té tan gran, deuríem fer impossibles per deixar-nos *tots* a la sua disposició. I que ell, qui té poder infinit, que nos pos a tots a son gust per més amar-lo, servir-lo i donar-li lloc, que *puga abundar* en nostres ànimes *tot* lo que li darà gust. Perquè no és possible que se puga dir el bé que gosa lo Amic an a qui lo Amat fa aquesta gràcia tan gran.

60. Com jo veia a mon Amat ab tanta caritat *i que se donava tot* per amor ab tanta lliberalitat, que fins la túnica que aportava per cobrir el seu santíssim cos donà. I que el tractaren ab tant de rigor, que no és possible que ànima qui no el veu ho puga pensar, ni imaginar com estava en la santíssima creu. Tinguí tal pena de veure la mia poca caritat, i

de no saber com poder vestir i encubrir la desnudès que jo veia (ah pobra de mi) que no és possible poder dir quant gran és aquesta pena. Però com ell és tan suave, no la deixà durar molt de temps, perquè *abundà tot* ab tal suavidad, i parlava'm ab tal amor, que sols sentir una paraula del modo que les deia, bastava per endolcir i suavisar totes les penes i amargor de tot lo món. I deia'm: «Filla, no et don pena, que totes les ànimes no s'han d'emplear en una mateixa cosa, que lo qui a mi em vest és el rendiment a la mia voluntat.» Què ditxosa serà l'ànima qui vestirà a lo Amat ab aquest rendiment. Cosa certa és que estarà del *tot* despullada i d'aqueixa manera donarà lloc a *lo Amat que se puga abundar i esser en ella tot* (així m'ho deia ell). Plàcia a sa divina Majestat, que no hei haja níguna ànima qui no arrib a posseir aquest bé tan gran per més glòria del Senyor. Amèn.

61. (f. 470) És tan admirable mon Amat que volgué també que el ves tot mortificació. I així se descobrí del mateix modo com lo tragueren ab la corona d'espines en el balcó. I puc dir ab molta veritat, que no havia vist mai aquest mansíssim cordero tan desfigurat com aquesta vegada. Rei meu i Déu meu, què és açò que no puc mirar aquesta santíssima cara, de tan mal tractada com està. Una cara qui m'alegra tant i que jo desig tant, estar tan desfigurada, que la sang que destil·lava i brollava de la corona d'espines, no apareixia altra cosa sinó un riu, qui ab gran abundància corria per aquella cara santíssima i barba de nòstron amat Jesús. Valga'm Déu omnipotent, quina pena tan gran que sentia el meu cor. No puc dir altra sinó que esclatava sens poder-hi fer més, sinó plorar i penar de veure el meu dolcíssim i hermosíssim espòs Jesús, volgut i amat del meu cor i de la mia ànima, tan mortificat, menospreciat i afrontat. Jo em moria de pena de no poder patir.

62. Aquest espectacle voldria jo poder posar a vista de totes les ànimes. I entenc molt bé que posaríem tots lo amor a la mortificació, veent el gust tan gran ab què la passava aquest Senyor i procurariem la mortificació per veure d'imitar-lo en alguna cosa del seu gust. Que puc dir ab tota veritat que li dona molt de gust l'ànima qui per imitar-lo viu ab contínua mortificació. A lo que jo veia i entenia molt mortificat estava mon Amat, i deia'm ab una veu molt pia: «No veus filla com som tot mortificació? Jo vull que vègies com som tot mortificació. I no tens que tèmer que Jo som ací, qui *som tot i heu puc tot.*» I quan jo sentia aquestes paraules més m'abrasava, perquè eren unes setgetes de foc qui em penetraven el cor i l'ànima, i em treien més de mi i me posaven tota en uns incendis de foc del divino amor.

63. Jo no em podia detenir i deia-li moltes vegades: «Jesús de la mia ànima, què voleu de mi? Que em teniu enamorada com vos veig ab tanta mortificació per les mies faltes. Vós sou Déu *tot* poderós, qui em teniu tan lligada i regalada, que no em cansaria de dir-vos: Vida de la mia ànima i alegria del meu cor, Jesús, que sou Déu i que sou tot mortificació, i que la passau ab molt de gust per amor. Açò em roba el cor, que el qui és l'alegria de la mia ànima estiga en tal mortificació.» El meu cor no la podia sostenir, perquè com lo Amat *és tal tot, que pot abundar*, abundà tanta mortificació i pena de les que passava a la mia ànima, que se veia tan apretada, que no la podia suportar més, perquè no hei ha més gran pena, ni major mortificació, que veure penat i mortificat a lo Amat, i no poder-ho passar per ell. Veritat és que lo Amic penava tant, que no hu podria dir, però tot li era poc, perquè no podia dar la vida *del tot* pel seu Amat, *qui abunda i se dona tot* a lo Amic, qui ab veritat li diu *hages me tu tot i jo a tu tot*. Així sia per més amar-lo i servir-lo. Amèn.

Entrà l'Amic en un prat delitós, i veu molts fadrins saltar tras gran multitud de papallons e calcigaven les flors. E quant més treballaven en pendre aquells, tant los papallons més alt volaven. D'on pensà lo Amic que tals són aquells qui, ab curioses subtilitats, pensen comprendre lo seu Amat, lo qual als simples obre les portes i als sobtills les tanca. I la fe mostra aquell en sos secrets per la finestra de l'amor.

1. Estant jo en un rato d'oració fonc servit el Senyor de dir-me: «Aquest càntic explicarem ab aquelles paraules de lo evangeli: *Intravit Jesus in quoddam castellum et mulier quaedam martha nomine excepit illum in domum suam.*» I me digué que quan entrà en aquesta casa fonc per ell *entrar en un prat molt delitós*, perquè aquelles ànimes qui l'habitaven li donaven molt de gust. *I veu molts fadrins saltar*, que eren aquells cuidados tan grans que tenia santa Marta *tras gran multitud de papallons*, açò és de pensaments molt grans de voler fer lo que son Amat mereixia. *E calcigaven les flors*, que eren, deia mon Amat, los documents i (f. 471) ensenyances que ell donava. I la santa, ab aquells cuidados que tenia, *los calcigava*. Açò és, que no estava atenta a *les flors* hermoses i belles, que sa divina Majestat sembrava. I tot venia de lo molt que *saltava* en voler venerar, estimar i regalar a lo Amat. *E quant més treballava en pendre aquells, tant los papallons més alt volaven*. Açò és, menos podia conseguir sos pensaments, que tenia tan alts de regalar molt complidament a la majestat de Cristo.

2. Esto és lo que devem fer totes les ànimes de voler regalar molt complidament a lo Amat, però no així com santa Marta, perquè no és lo més perfet, ni lo qui dona més gust an el Senyor. Perquè aquells cuidados que havem dit que són *los fadrins*, són tan lleugers que no reparen en niguna cosa, sinó *que salten en qualsevol temps i fan saltar l'ànima de tal modo, que calciga les flors*. I per aquesta causa los acompaña a *los fadrins*, qui d'ordinari són tan desimbolts que sempre los veiem *saltar tras una multitud de papallons*, açò és de pensaments molt *alts* que no poden *alcançar*. Així eren los cuidados de Marta, i ab tot que eren per servir el seu Amat, no li donaven tant de gust com el rendiment de santa Maria Magdalena, de qui me digué el Senyor que aquella acció de posar-se a los seus santíssims peus ab rendiment, humilitat i simplicitat, li donà molt de gust. I així que a les ànimes qui simplement se posen a los seus santíssims peus *obri les portes* i fa fineses molt grans, com veurem. Basta dir per ara que aquest és el modo qui li dona molt de gust, més que tots los cuidados de Marta. I per això li digué: *Martha, Martha sollicita es, et turbaris erga plurima*. I aquestes paraules (me digué el Senyor) que les deia a santa Marta i a totes les ànimes, qui per los molts cuidados van tan de pressa *que calciguen les flors*. «Filla del meu cor (digué mon Amat) si aquestos cuidados de Marta, qui era tan santa, no em daven tant de gust com la simplicitat de Magdalena, pensa tu quant poc me'n daran aquells qui són plens de vanidat i curiositat.» No permeta el Senyor qui niguna ànima vulla altra cosa sinó gran rendiment, humilitat, simplicitat i estar-se a los santíssims peus de lo Amat, perquè és tant el gust que ell ne té, que no és possible poder-lo explicar.

3. Volgué també mon Amat que jo ves com lo amic el beato Ramon *entrà en un prat delitós*, que era el seu santíssim cor. I fonc d'aquesta manera, que com ell del càntic passat era restat tan ben dispost, i ab molt de fervor pel tracto que havia tingut ab lo Amat, entrà en aquell delitósissim prat del cor dolcíssim de nòstron amat Jesús, a ont rebé molts i grans favors d'aquella santíssima i lliberalíssima mà. I tot li venia (digué mon Amat) de

lo molt que imitava a santa Magdalena en lo rendiment, humilitat i simplicitat, que és la cosa qui dona més gust a lo Amat, molt més de lo que ningú pot pensar.

4. Jo veia (per la gran bondat del Senyor) el beato Ramon *en aquell delitosíssim prat*. I despedia moltes vegades major resplendor que no despedeix el sol, quan el dia està molt clar. I tant lo veia en el sacrari com en la mia ànima, qui no sabia lo que tenia de tant de bé que gosava i posseïa. Perquè veure les gràcies tantes que lo Altíssim feia a los dos no hei havia més que mirar, sinó alabar el Creador, qui té poder infinit. I no se contentà de les moltes fineses que tinc dit, sinó que em féu veure el beato Ramon ab una claredat molt gran, qui tenia aquella creu vermella en els pits, com altres vegades tinc referit. I aquesta prenda tan bella i hermosa, que és la major riquesa que pot alcançar una ànima qui desitja *entrar en aquest prat tan delitós*, alcançà el beato Ramon en aquesta vida. I ara l'aporta molt hermosa a vista de tots los benaventurats i d'aquesta pobra ànima, qui moltes vegades lo veu d'aquesta manera.

5. Certament que és una ditxa aquesta molt gran, aportar en los pits la glòria de lo Amat, que és la creu. Gosar-la i posseir-la a la sua presència per una eternitat! Quina ploma basta per escriure ni enteniment per a dictar les alabances que se deurién donar a sa divina Majestat per una ditxa tan gran? Certament niguna i, si aquesta és tan gran, que seran tantes juntes que sa divina Majestat li'n fa, pues no li basta tenir-lo en lo santíssim cor de la majestat de Cristo Senyor nostro, com veurem.

6. Me posà el Senyor en un èxtasis molt gran. I vaig-me trobar *en el prat delitosíssim*, hermosíssim i grandíssim del cor del Pare celestial a on me descobrí la mia gran senyora Maria santíssima, santa Anna, el pare sant Domingo, la mare santa Catelina, el beato Ramon i molts altres esperits benaventurats, que per esser tants no los anomen a cada un en particular. I a vista de tots ells digué el Pare celestial d'aquesta pobra ànima: «Aquesta és filla del meu cor i esposa del cor de Cristo, mon Fill volgut i amat.» La confusió que causen aquestes paraules no se pot dir de modo nigú, ni la suavidat tanta que deixen en l'ànima menos se pot referir. I ab tot això, no deixà de dir-me: «El benaventurat sant Ramon sempre anà imitant a Magdalena ab lo rendiment, humilitat i simplicitat. Per això fonc tanta la sua ditxa, que li infundí la ciència.»¹⁴⁵

7. Sa divina Majestat volgué que jo el ves tot ple d'uns raïos molt resplendents, que era de les coses més rares que se puga trobar. I em deia: «Filla, jo et don paraula que d'aquí a pocs anys se venerarà per sant.¹⁴⁶ Açò que tu veus és la ciència que jo li vaig donar, perquè havia de reparar *les flors que anaven calcigant los fadrins, que ell veia saltar tras gran multitud de papallons*.» I entenía jo *que les flors que calcigaven* eren les ensenyances tantes que nos dona el Senyor, i la doctrina cristiana que moltes ànimes *calciguen per voler saltar tras multitud de papallons*. Açò és lo que sent molt el Senyor. I així me digué que el beato Ramon, ab la ciència divina i celestial que ell li havia dada, havia de reparar *les flors que los fadrins calcigaven*. Açò és, que ab la sua ensenyança havia de reparar el dany que molts fan a la doctrina tan suave, que nos ensenya lo Amat.

8. *E quant més treballaven en pendre aquells, tant los papallons més alt volaven, d'on pensà lo Amic que tals són aquells qui, ab curioses subtilitats, pensen comprendre lo seu*

---

¹⁴⁵ En aquesta ocasió, el beat Ramon és anomenat 'sant Ramon' i la seva ciència infusa per Déu.

¹⁴⁶ En el marge esquerra de la pàgina hi ha una mà amb un dit que assenyala aquestes paraules, que volen mostrar la imminència de la beatificació de Ramon Llull.

Amat. Quina ignorància tan gran és aquesta i desdixada a no poder més, com veurem de lo que deia mon Amat, qui digué: «Filla, importa molt explicar aquest càntic, per les ànimes redimides ab la mia sang. Perquè són moltes les qui s'enganyen *tras los papallons*, que són los conceptes i pensaments, *qui volen tan alts*, que del tot deixen la humilitat i simplicitat que és *calcigar les flors*. *E quant més treballen* menos los poden alcançar, *perquè més alt volaven*, perquè com la major part d'estos pensaments és una gran vanitat, per això no els podien pendre ni agafar.

9. Ab tot que una cosa vana no té per on poder-la pendre ni agafar, és la cosa qui més desdixadament i miserablement postra les ànimes per la terra, perquè no van ab la simplicitat que vol nòstron dolcíssim, amabilíssim i sapientíssim redemptor. I per més ensenyança de tots, me digué que publicàs lo molt que ell gustava del rendiment, humilitat i simplicitat de santa Magdalena, i no de los subtils conceptes que fan moltes ànimes *ab què pensen comprendre lo seu Amat*, que és un error i engany molt gran. Perquè sols ell mateix, qui té sabiduria infinita, se pot comprendre així com és. I no se pot entendre ab curioses subtilitats. I així *bé pensà lo Amic que tals eren aquestos qui, saltant com los fadrins, pensen comprendre lo seu Amat*, qui em deia el beato Ramon s'ho pensà. I Jo ab molta claredat te dic que són aquestos i no me donen gens de gust, perquè *calciguen les flors*.

10. «Filla del meu cor i Amic de la mia ànima (deia mon Amat) d'un modo *calciguen les flors* que és una gran supèrbia ab color que em volen amar molt. I pensant coses molt altes, pensen que açò és lo millor, i ja no fan més menció de los documents i ensenyances que humilment i simplement los volen ensenyar. Antes estan tan satisfets de los conceptes que fan, que els apareix ab un modo de menosprecio i molta presumpció que poden ensenyar a los qui són mestres per la pràctica, rendiment, humilitat i simplicitat. Que a mon gust és lo més en què se pot emplear el qui em vol esser Amic, i per esser-li jo el seu Amat i dar-li lloc *per entrar en aquest prat delitós* del meu cor, a ont entrà lo Amic i tu també. I no dic més, sinó que tu digues lo que jo dins del meu cor t'he ensenyat. I vull que tots los qui em voldran servir aprenguen de mi, lo que jo tota la mia vida he ensenyat, predicat i exercitat, que per aquest camí em trobareu i per altre no.»

11. Ab molta claredat ha explicat ja el Senyor lo que vol que jo diga. I així dic que, quan ell me tenia en aquell *delitosíssim prat* del seu santíssim cor, m'ensenyà una cèdula on estaven escrites estes paraules *discite ame, quia mitis sum et humilis corde*. I volgué que jo les lletgís moltes vegades i que les publicàs. I així molta raó és que facem tot lo possible per aprendre lo que tant nos importa per poder imitar a nòstron amat Jesús, en el qual per qualsevol part que el mirem no trobarem altra cosa, sinó gran mansuetud, humilitat i simplicitat. Sols la que mostrava i la familiaritat i benignitat ab què tractava i ensenyava aquesta pobra i miserable pecadora, qui lo imita tan poc, era la cosa més rara i particular que se puga imaginar. I me movia a majors desigs d'imitar-lo, i que totes les ànimes lo imitassen en esser mansos i humils de cor.

12. Com jo veia l'eficàcia ab què mon Amat volia que jo declaràs el gran desig que té de què aprenguem d'ell a esser mansos i humils de cor, m'admirava molt. Com també de veure el gust que li donen les ànimes qui tracten de rendiment, humilitat i simplicitat. I lo que són contra són gust aquelles ànimes qui *van saltant com los fadrins tras una multitud de papallons*, açò és, de subtiletes i *calciguen les flors* de la sua doctrina i ensenyança.

Oh quina cosa tan contra son gust és aquesta de *calcigar les flors*. Per això infundí tanta ciència an el beato Ramon per reparar en tot lo que se puga aquest dany tan gran.

13. Gran admiració me causaven aquells raïos tan resplendents i hermosos que sa divina Majestat comunicava an el beato Ramon. Tan gran era, que tota sortia de mi, de tal modo que de nïgun modo me podien fer tornar en mi. I quan Déu volgué, vaig tornar dient moltíssimes vegades: «Jesús, i què cosa, quines gràcies tan grans i tan esplèndidament feia sa divina Majestat a lo amic el beato Ramon!» Ab tota veritat li dic que, de veure tanta noblesa com posseïa aquest gran Amic i germà meu molt estimat, no podia tornar en mi, ni em podia reprimir, sinó fent moltes admiracions. No em cansava de dir: «Oh quina cosa tan gran és aquesta!» Qui no s'ha d'enamorar de servir a lo Amat com santa Magdalena i el beato Ramon ab molta humilitat i simplicitat, sols per veure el gust ab què regala aquestes ànimes grans i, en particular, el beato Ramon.

14. Ell estava tan hermós en aquell *delitosíssim prat* del cor santíssim del Pare celestial, que no és possible que ànima qui el ves no li posàs una afició molt gran. Particularment quan veurien lo molt que és a gust de lo Amat i lo molt que lo ha adornat de gràcies i dons molt particulars, perquè són tants i tan grans, que no és possible que la mia poca discreció puga dir lo molt que el Senyor l'ha regalat. No era poc regalo aquest per a mi, veure aquesta ànima que jo am tant, tan afavorida i aplaudida de son creador, que verdaderament estimaria moltíssim que totes les ànimes donassen gràcies a sa divina Majestat, de tantes gràcies que ha fetes an el beato Ramon, i de les gràcies que me fa a mi, que sols aquesta és tan gran, que el qui és admirable en tot ho podrà dir, que jo per molt que diga, no diré la menor part de lo que he vist. I així, Amic de la mia ànima, perdonau-me, que la mia ignorància és molt gran, i no he sabut explicar la ditxa tan gran en què vos veig. Jo m'alegraria summament que tot lo món vos ves així com jo, si fos voluntat de lo Amat. I vos suplic com vos veig tan ple de raïos resplendentíssims, al fin tot il·luminat, que nos alcanceu de lo Amat llum per conèixer-lo i amar-lo a son gust, i per ser ell qui és i no per altre interès.

15. Jo no em puc cansar de dir que no vull sinó a Déu, i nada, nada, fora de Déu. I com més lo veig i tract amb ell, més vull sol a Déu, i a totes les coses per ell, qui les mereix. Perquè és Déu tan admirable que no se pot dir. Ell tingué gust ab més claredat de declarar-me les paraules d'aquest càntic, i me descubria una infinidat de Déu omnipotent. I me digué sobre aquestes paraules *i veu molts fadrins saltar tras gran multitud de papallons*, que el beato Ramon veia moltes ànimes, qui ab molts de cuidados *i subtilitats pensen compendre el seu Amat*, i arriben a tal misèria, que ab la força tanta que se fan, volen tenir sentiments i ímpetus d'amor, i volen alçar-se tant *tras* de sos pensaments, que en lloc de fer actes de contrició e d'humilitat, gasten el temps *tras los papallons i calciguen les flors* de la doctrina cristiana, que és el camí més segur de quant n'hi ha per unir-se ab son Amat una ànima i recrear-se.

16. Gran pena és aquesta per una ànima qui desitja que totes les ànimes sien humils i molt rendides a los peus del seu Amat, que vol i estima tant. Per açò me digué que quan el beato Ramon veu tantes ànimes *qui saltaven tras los papallons i calcigaven les flors*, no podia tolerar-ho més. I per això féu petició an el seu Amat, que se servís donar-li algun medi com pogués ell reparar aquestes *flors* tan belles, *però calcigades* d'aquests miserables *fadrins*. I sa divina Majestat se serví d'infundir-li ciència divina i celestial, ab

què ha reparades, repara i repararà moltes flors. Açò em deia el Senyor, i que a los peus de Cristo crucificat, qui era ell, trobaríem la ciència que ell ensenya mística i celestial, si estam molt rendits ab simplicitat i humilitat. I aquesta ciència és qui humilment púgia les ànimes a una unió tan alta ab son Amat, que del tot se perden a la sua presència, com veuen tanta grandesa, hermosura, noblesa i majestat.

17. Esto es lo que passava per mi. Jo rebí la santa comunió i fonc tanta la gràcia que mon Amat me comunicà, que no la podia sustentar de modo ningú. Perquè com veia que gosava tanta majestat de Déu, i ab tanta claredat i llibertat com gos de mi mateixa, el júbilo i contento que tenia era tan gran, que em feia tornar loca. I no em cansava de dir: «D'on a mi tant de bé, Jesús de la mia ànima! A mi qui som pitjor que Lucifer un bé tan gran? Com és possible, Amat de la mia ànima, que jo no m'esclat de tanta abundància de gràcia que vos me comunicau?» No seria possible si no fos per la gran misericòrdia que en mi usau, que és tanta que casi no és dicible ni creïble lo que mon Amat me digué, com veurem ara.

18. És el cas que encara que som tan mala i plena de tota maldat, he tingut de molt de temps un desig gran d'arribar a la més gran virtut que níguna ànima sia arribada i puga arribar. I no per altra cosa que per amor de mon Amat. I ab la sua assistència, qui mai m'ha faltat, ho procurava per tots los medis que podia, i en particular, tenia aquesta devoció que de cada sermó o pràctica espiritual que jo tenia ditxa d'oír, feia tot lo possible que em restàs a la memòria per lo menos una cosa, la més profitosa, per aumentar i caminar més a la perfecció, que jo desitjava tant, que no és possible poder-ho dir. Perquè sempre estava pensant com la podria alcançar, ab una gran esperança que sa divina Majestat, per la sua gran bondat, m'havia de concedir aquesta gran gràcia. I encara ara, esper lo mateix.

19. Com jo tenia les ensenyances que em donaven en tan gran estimació, les prenia mon Amat i feien també tanta estimació, que les posava en el seu santíssim cor, a modo d'unes *flors* hermosíssimes. I quan jo estava tan descuidada, que no sols estava olvidada d'aquesta cosa, però encara de totes quantes coses hei ha, ell me digué: «Aquells cuidados que tu tenies de tenir en gran estimació les ensenyances que et donaven los meus ministres i en particular los predicadors, eren tant del meu gust, que jo les posava en el meu santíssim cor, perquè eren *flors* precioses *que los fadrins saltant calcigaven*. Açò és la mia doctrina, que los meus ministres ensenyen i moltes ànimes *pensant volar molt alt* la desprecien, que és una gran supèrbia.» Guardau-nos Senyor de tal cosa, que molt bé veig jo que gustau molt de la humilitat i simplicitat.

20. A tant arribà la sua bondat que me digué que, quan hagué recollides aquelles flors que a mi m'agradaven tant i les tingué en el seu santíssim cor, entonces lo'm donà a mi ab tanta lliberalitat, que me n'ha feta senyora, i m'ha pres el meu. Tant de gust com açò li dona lo Amic qui *no calciga les flors*, sinó que fa molta estimació de la doctrina cristiana, que nos ensenya lo Amat per los seus ministres, que vol que venerem molt. Perquè qui los venera a ells venera a lo Amat i qui los desprecia, desprecia a lo Amat. No sé qui no ha d'estar temblant quan tracta ab algun ministre del Senyor, si pensa que vivament representa la mateixa persona de la majestat de Cristo, Senyor nostro. Sempre he trobat que és una ditxa aquesta molt gran, de tal manera que parlar jo ab algun ministre de Cristo i no estar agionollada, heu trob indecència que, si podia sempre que s'oferís los parlaria

prostada molt humilment a los seus peus, com la Magdalena a los peus de lo Amat, mirant que representen lo mateix i que tract ab mon Amat, i així els vener i aprenc la sua doctrina, com si me l'ensenyàs i aprengué de mon Amat.

21. (f. 475) Si sabien les ànimes quant de gust dona a lo Amat aquesta consideració, a fe que estimarien i apreciarien molt la doctrina cristiana i les ensenyances que nos donen los ministres de Jesucrist, i *no saltarien tras los papallons calcigant les flors*, plens de vanitats, açò sí que no és a gust de mon Amat, i per açò me digué: «Jo vull que facem uns pactes que sempre has de tenir aquest cor, que Jo hei puga *entrar* i estar com a un *prat delitós*, a mon gust.» Moltes paraules m'ha dites mon Amat, però qui m'hagen penetrat el cor com aquestes, nigunes. Perquè luego que les sentí aumentà tant el sentiment, que apareixia que el cor s'havia de partir, ab una abundància de llàgrimes tan gran, que no em podia detenir. Ab un desig molt gran de complir tot lo que volia mon Amat, i tenir-li sempre el cor que m'havia dat tan hermós, que ell hi pogués estar. Això és conservar-lo així com ell lo'm donà, però com jo sé que som tan flaca, li responguí ab molta aflicció i li diguí: «Déu meu i senyor del meu cor, jo pos tota la confiança en vós i desconfii de mi, que no puc jo fer lo que vós me demanau, que és molt just sinó ab la vostra assistència i desconfiant de mi.»

22. No és dicible les penes que patia lo Amic en aquesta ocasió, ab tot que eren molt regalades. Sols lo que Déu omnipotent se descubria i comunicava, no hei havia forces qui el poguessen sustentar. Tota em desfeia de tanta suavidad que despedia i me dava a gustar. No em cansava de dir: «Jesús, quina cosa és Déu tan bella i tan gran!» I com estava tan lliberal en fer-me gràcies i favors, m'acabava del tot. I molt més quan jo sentí que em digué: «Filla, aquelles nits que tu passaves sens descansar sols per parlar de mi i de les mies doctrines, eren molt a mon gust. Perquè això no és *calcigar les flors*, sinó apreciar-les. I m'obliguen que jo, per les mies mans, les prenc i les pos en el meu cor.» No sé quina ànima hei puga haver tan descuidada de dar gust al qui nos ama tant i li devem tant, que per bé que facem no complirem ab la nostra obligació.

23. Molt ponderable és la sua gran i infinita bondat que gustàs d'unes coses tan poques. Certament que m'admirava molt quan me declarava el gust que tenia de l'olvido que jo tenia de mi, sols que sentís alabances de la sua gran bondat. I és així perquè no feia jo menció alguna de privar-me del sustento, del dormir i descansar, sols per parlar, sentir parlar i lletgir coses de la Sagrada Escripura, perquè no hei ha més regalo per a mi que sentir aquestes veritats i alabances del meu Amat, qui em tenia tan pres el meu cor, que no podia tenir repòs, si no era parlant d'ell. Perquè en aquell temps no m'havia encara feta aquesta gràcia, que ara molt esplèndidament gos, per la sua gran bondat, de mirar-lo en lo més fondo de la mia ànima, i sens parlar, tractar sempre ab ell, és una ditxa aquesta tan gran, que no té fi. I així bé se poden tenir per ben empleats tots los treballs que se poden passar per alcançar-la.

24. Molts anys me va fer penar, però tot me causava més desig de cercar-lo. I no tenia major alegria que veure ànimes desitjoses d'amar-lo, servir-lo i alabar-lo. I quan ell tingué gust, me posà en aquesta unió, que és la cosa més bella que lo Amic pot alcançar en esta vida. I així qui podrà dir la mia ditxa quant gran és? I que me l'hàgia feta a mi, qui som la mateixa maldat, tot ve del gran amor de lo Amat, qui no se pot detenir del desig que té tant de dar-se tot a les ànimes, perquè anem *tras d'ell i no calciguem les flors*. Que jo

vertaderament m'admir que m'haja representat lo empleo que jo tenia de molt de temps, essent veritat que n'estava molt olvidada, però ell és estat servit fer-me'n memòria i que se digués, perquè véssem ab més claredat com s'han d'apreciar i reparar *les flors* de què ell gusta tant, *i los fadrins les calciguen saltant tras los papallons*, que són les vanitats, que per això *volen tan alt* que desapareixen *i no les poden alcançar*.

25. Tant contra son gust són les *subtilitats* i la vanidat, que m'ha volgut ensenyar el modo com havem de tractar ab ell i entrar a la Isglésia. I per això me descobrí aquell misteri tan gran de quan la mia gran Senyora, Maria santíssima, lo presentà en el Temple. I me digué que miràs el modo com hei entrà: humil, pobre, rendit, mortificat i obedient. I que níguna ànima deuria entrar en la Isglésia que no tingués aquesta consideració. I així, em deia que havem d'entrar a la Isglésia molt humils, pobres d'esperit, i de cor rendits a la sua voluntat. Mortificats los nostros judicis i la pròpia voluntat, obedients a les veus dels ministres qui representen [He vist el plec 39. Dialogació i càntic d'amor núm. 70 No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament] lo Amat, que d'aquest modo estariem disposats per parlar i tractar ab lo Altíssim. I em deia que aquestes ànimes queden plenes de júbilo, contento i de gràcies molt grans.

26. Per al contrari, li desagraden molt aquelles ànimes qui van a la Isglésia (com digué mon Amat) al parèixer, per tenir ab ell conclusions, ab tants de cuidados que porten, que com *a fadrins les fan saltar tras gran multitud de papallons i calciguen les flors*. Quina desdita tan gran és aquesta, que se priven de tant bé com lo Amat los comunicaria, i les enriqueiria com enriqueix aquelles qui *entren* en la Isglésia del modo que havem dit, que per elles *és entrar en un prat delitós*, molt ric i hermós. Així m'ho digué mon Amat, que la Isglésia és lo mateix que el seu cor. I així, *entrar* en la Isglésia, *és entrar en el prat delitosíssim* del seu santíssim cor.

27. D'ont podem inferir qual deuria esser la preparació que s'ha de procurar antes *d'entrar* en aquest hermosíssim i *delitosíssim prat*, a ont està sempre el Senyor sacramentat. Així és, i es de fe. I no obstant això, m'ho digué ell per declarar-me molt més el modo com li havem de parlar *entrant en aquest prat* piedós i misericordiós de la Isglésia santa, ont ell per nòstron bé volgué esser presentat ab tan gran amor i caritat. Mirem aquella humilitat qui no té par, veure presentar un Déu infinit en el Temple com si era home subjecte a les misèries humanes com los demés, essent veritat que era impecable i que no podia habitar flaqueza níguna amb ell. I no obstant això, féu aquell acte d'humilitat tan gran de presentar-se en el Temple. Doncs molta raó serà quan havem d'entrar en el Temple, que facem actes de gran humilitat, com los feia el nostro Redemptor. I vol que hei entrem d'aqueixa manera, i així donem-li gust i facem la sua santa voluntat.

28. Si el volem mirar ab atenció, veurem-lo entrar en el Temple tan pobre, que és admiració. Essent així veritat, com me digué ell mateix, que és senyor de tot lo creat i increat, i no volgué alguna riquesa, sinó una gran pobresa, d'ont tenim molt que aprendre per imitar-lo. Si miram el rendiment tan gran ab què entrà en el Temple complint totes les lleis ab tant de rigor i perfecció, com si era obligació, qui no s'ha de rendir a qualsevol cosa, sols per dar-li gust? Si miràssem la sua mortificació, com deixariem de mortificar tots aquells cuidados i pensaments, qui nos volen remuntar tan alt, que nos *fan saltar tras de papallons*? Tot és no voler mirar lo exemple que nòstron Amat nos dona, que essent un Déu d'infinita sabiduria entrà en el Temple, com si fos un minyonet ignorant, i tota la

sua sabiduria abscondia. Aquesta sí que és mortificació per mon Amat i confusió per los hòmens, que el qui és tot sabiduria la vulla encubrir. I nosaltres tots ignorància, volem aparèixer lo que no som, i la causa és estar tan poc mortificats, perquè el qui està mortificat se té sempre per molt ignorant, encobrint lo que li ensenya el Senyor. I lo que se s'aprecia és de la gran sabiduria que veu en son creador, i d'aquesta fa gran estimació, mortificant-se i imitant el Redemptor.

29. Si miram l'obediència tan gran ab què entrà en el Temple, prompte a tot lo que volia son Pare celestial, no trob que sia possible que niguna ànima deix d'esser molt obedient a sos superiors, encara que li costàs la vida, sols fos per glòria de lo Amat i per imitar-lo deixant-se tot en los seus santíssims braços, així com ell se deixà en los braços de Simeon molt humil, rendit, pobre, mortificat i obedient, tot ple de misericòrdia. Rei meu i Déu meu, què bondat és la vostra tan gran! Un Déu immens, infinit i omnipotent passar per tantes penes! Tan rendit, humil, pobre, mortificat i obedient! Sols el vostro amor ho pot tolerar. I ell me digué una cosa molt particular que, quan estava d'esta manera en los braços de Simeon, pregà a son Pare celestial, que a totes les ànimes qui entrarien en la Isglésia ab aquestes cinc virtuts, fent memòria d'aquest gran misteri, adorant-lo i oferint-lo a son Pare celestial, que els concedís tres gràcies molt importants. La primera que els perdonàs los pecats que haurien fets; la segona que los donàs gràcia per no ofendre'l més; i la tercera que els donàs contrició de sos pecats. I el Pare celestial li respongué i digué: «Tot quant me demanau vos concedesc, Fill meu, volgut i amat.»

30. Molt bé se deixa veure lo molt que gusta que *entrem en aquest prat delitós* de la Isglésia, a ont anam per purificar l'ànima. I que hei entrem ab aquestes cinc virtuts que ell hei entrà, suposant que totes les altres virtuts les tenia ab molta abundància, sinó que volgué ab particularitat manifestar-me aquestes cinc, perquè li donen tant de gust, que demanà a son Pare celestial premi per aquelles ànimes qui les practicaran. I quina prenda tan gran i hermosa que li demana! Tan gran és que és la més bella que se puga desitjar ni alcançar.

31. Tot açò obra el Senyor, perquè vegiem ab més claredat que ell és lo Amat, el qui ama molt les ànimes, qui nos descobri aquestes veritats i nos dona més medis per poder-lo servir ab més facilitat, perquè *no anem saltant tras multitud de papallons*, sinó ab simplicitat i humilitat. A mon poc judici no trob cosa en què poder dubtar, si aquesta doctrina serà de l'Inimic, perquè és la cosa qui més pena li dona de quantes n'hi ha. I així bé puc dir, que aquestes ànsies tantes de salvar les ànimes són totes de lo Amat i no de l'Inimic, qui tot és maldat i crueldat. Rendida però sempre a la santa mare Isglésia catòlica romana em trobarà i a tot lo que dispondrà per més glòria de l'Altíssim, i mai mut aquest intent, primer morir que pecar, basta que sia contra el gust de mon Amat, que jo voldria contentar i dar-li gust en tot. I lo mateix voldria de totes les ànimes, perquè tinc molta pena d'aquelles qui *ab curioses subtilitats, pensen comprendre lo seu Amat, qui a los simples obri les portes i a los subtils les tanca*.

32. En los mateixos braços de Simeon me descobrí *el prat delitosíssim* i hermosíssim del seu santíssim cor, ab tan rares coses que era cosa d'admirar. Primerament estava aquell cor santíssim ubert i entraven en ell les ànimes, qui ab simplicitat servien el Senyor. I com en aquest santíssim *prat* hei havia tantes coses deliciosas, estaven aquestes ànimes tan regalades, que no és possible poder-ho ponderar, ni menos puc referir la desdita i

misèria que tenien aquelles ànimes *qui ab curioses subtilitats, pensen comprendre lo seu Amat*. Consider si era gran que el qui és nat i mort per totes les ànimes, tenint el seu preciosíssim cor ubert, aquestes ànimes no les deixava entrar, ni menos les deixava estar en lloc d'ont poguessen veure ubert el seu cor, sinó molt cerrat i tancat. No sé què major desdixta que aquesta se pugui trobar per una ànima, privar-la lo Amat del seu santíssim cor. Gran pena és aquesta, no sé si se'n pot trobar de major, com veia tanta noblesa, i que aquestes desdixades ànimes no la poguessen gosar.

33. En aquest *delitosíssim prat* del cor de nòstron amat Jesús estaven les cinc virtuts ab què entrà en el Temple, molt belles i hermoses cada una de sa manera. La humilitat estava a modo d'un roser molt bell i hermós, i tenia algunes roses qui despedien una fragància molt gran, molt més gran de lo que jo puc dir, perquè és la humilitat una virtut tan alta, que les sues alabances no basten paraules per poder-les referir i, en particular, la humilitat de nòstron amat Jesús, qui estava ab tota la perfecció. Bendita sia la sua hermosa i santa humilitat, ab tota la sua grandesa i majestat.

34. La pobresa estava a modo d'una capa i l'hermosura que tenia no puc dir com era de modo ningú. I aquesta capa la posaven a les ànimes *qui entraven en aquest gloriós prat* per la pobresa voluntària que passaven per amor del seu Amat. No falta aquesta ditxa tan singular a lo Amic, perquè li posaren aquesta capa tan rica i hermosa que el bé que posseïa i gosava no se pot referir. I així m'admirava de veure la molta lliberalitat que demostra lo Amat ab les ànimes qui amen la pobresa. Jo entenc que, si totes les ànimes gustassen i sabessen lo que és portar aquesta capa, no trobarien qui volgués riqueses humanes. I la causa perquè los hòmens fan tanta estimació d'aquestes és perquè no saben ni veuen les que se gosen *en el prat delitós* del cor santíssim de lo Amat. Unes riqueses qui assacien l'ànima, que al parèixer no té més que demanar, molt al contrari de les riqueses d'aquesta vida, que totes juntes no la poden assaciar. I així lo que se deu desitjar és esser pobres com lo Amat, que d'aqueixa manera gosariem tantes riqueses, que nos vendriem a pasmar. I així el qui voldrà tenir ditxa de portar aquesta capa tan bella i hermosa s'ha de despullar de totes les riqueses humanes i d'aqueixa manera l'amarà i vestirà lo Amat tan ricament, que mai més cuidarà d'altres riqueses que d'esser pobre per amor de lo Amat.

35. El rendiment estava com una estrella molt hermosa i resplendent. I donava gran llum an el qui se rendia a seguir-la, d'ont entenia jo que la doctrina que nos ensenyen los ministres de Jesucrist és l'estrella que nosaltres havem de seguir, ab molt de rendiment, si volem tenir llum i dar gust a lo Amat, qui digué: «Ah, filla del meu cor, no puc deixar de dir una falta molt gran que tenen los hòmens, i és que moltes vegades van a la Isglèsia *per calcigar les flors saltant com los fadrins tras multitud de papallons*, plens de curiositat i vanidat, no per altra cosa que per folgar-se i riure. Mira filla, que no és lloc d'açò, a la mia cara i a la mia casa venir a burlar-se de la mia doctrina! No pots no entendre lo que jo heu sent. I són poques les ànimes que en aquesta matèria no tenguen alguna cosa que haver de remediare, pren per tu lo qui et toca i esmena't que aquesta matèria és molt prima. I jo sent molt que vinguen en el Temple per a profanar-lo i *calcigar les flors*, que moltes vegades m'obliguen que los tinc de castigar, perquè no segueixen l'estrella que és oir ab rendiment les mies veus.»

36. No veu V.M. quant cosa del seu gust és el rendiment, i en particular, quan entrem en el temple que havem de tractar ab un senyor de poder i ser infinit, i que una cosa com jo,

indigna d'estar a la sua presència, vàgia a la Isglésia *per calcigar les flors!* Ah desdixada de mi, quina era la mi <sic> confusió tan gran! I lo Amat me deia: «Vols la comunió espiritualment.» I jo li diguí: «Si vós ho voleu.» I ell moltes vegades me tornava a dir si la volia, i jo sempre li diguí que estava molt rendida a tot lo que ell dispondria, que si la'm volia dar, jo la volia, i si no la'm volia dar, jo no la volia. No que em faltàs el desig, que lo tenia en molta veritat, sinó com me considerava que no mereixia tanta ditxa, desconfiava de mi i tenia tota la confiança en los seus santíssims mèrits, i la sua gran bondat. I així li deia, que fes tot lo que voldria. I ell me digué: «Jo et faç senyora de la mia voluntat i del meu cor, i no em diràs lo que Jo et deman?»

37. «Déu meu i totes les coses, aquí estic, tota vostra, feu de mi tot quant voldreu, que jo no vull sinó a vós i estar tota rendida a vós i per vós. I no per altra cosa, sinó purament i rectament per vós, qui sou el qui sou.» I ell me digué: «Jo de la mia mà et vull dar la comunió.» I me donà una hòstia qui en el mig tenia un círculo, a ont estava una estrella ab una creu, ungidada tota de sang, i la'm posà en el cor. I l'àngel de la mia guarda i lo arcàngel sant Rafel, la tenien ab molt gran veneració. I em declarà que aquesta era l'estrella que havíem de seguir, i que la creu significava el rendiment, perquè lo mateix és rendir-se una ànima en tot a sos superiors, que aportar creu i sangrienta, com me digué mon Amat, que l'aporta el qui de veres està rendit.

38. No puc deixar de dir que és així, per una gran experiència que tinc, que per ser tant del cas la referiré per més glòria de la beatíssima Trinitat. Jo he vista certa ànima, a qui digué un superior seu que fes una cosa, i sentí tant haver-la de fer, que l'obligà a desrremar i llançar molta sang, no que ell molt puntualment no se rendís per més glòria del Senyor, sinó que sentia tanta pena que és impossible que creatura qui heu hagués entès, no li hagués tinguda una gran compassió. I ab tot això, amava tant el rendiment, que sempre digué que, si era voluntat de son divino espòs, ab la sua assistència, tenia ànimo no sols de passar aquesta, però encara que no li'n manarien tantes tots los seus superiors, per grans que fossen, com n'abraçaria ab gran gust i rendiment, no obstant que una sola li donà tanta pena que l'obligà a desrremar molta sang. Doncs és bona veritat que el rendiment és una creu sangrienta, i el qui l'abraça forçosament heu ha d'experimentar.

39. Jo m'estava mirant l'estrella en el cor de mon Amat, i ell és tan admirable i lliberal, que al parèixer no té cosa de què no en faça senyor lo Amic. Verdaderament, que açò em confon a no poder més, veure que me faça tantes gràcies i tals, que no tenen par. L'estrella que tenia tan bella i hermosa ja la m'ha trasplantada en el meu cor. Qui no ha d'amar el rendiment per dar gust a lo Amat, qui estigué tan rendit per nòstron amor? I ara ab molta lliberalitat regala les ànimes qui *entren* molt rendides *en el prat delitós de la sua Isglésia*, que és lo mateix que *entrar* en el seu (f. 479) santíssim cor, mirant sempre l'estrella qui té en el mig la santa creu. Abraçem-la i amem-la per amor de lo Amat, i nos concedirà que gosem el tresor riquíssim del rendiment, tant del seu gust.

40. La mortificació estava a modo d'un camí a ont havia molts abres, qui tenien les rames molt inclinades. I les ànimes qui caminaven per aquest camí forçosament havien de mortificar-se i inclinar el cap fins a la terra, per poder passar i arribar en el fi que pretenien i per no restar-se impeditos i embarassats per les rames. Jo entenia que aquelles rames signifiquen *les curioses subtilitats* per on s'embarassen los qui ab elles *pensen comprendre lo seu Amat, qui a los simples obri les portes i a los sobtills les tanca*. I ab tota veritat, jo

no sé que puguen tenir les portes més tancades, que no veure l'estrella i el llum del rendiment ab què se deu passar el camí de la mortificació. De tal manera que no mirant aquesta llum tinc casi certa la sua perdició, i que restaran com altre Absalon embarassats a les rames de les sues *subtilese saltant tras los papallons* plens de supèrbia i vanitat, i se trobaran impeditos de poder prosseguir el camí de la mortificació, que nòstron amat Jesús nos ha ensenyat ab lo seu exemple, qui essent un Déu infinit, omnipotent i sapientíssim, estava tan mortificat com si era un minyonet ignorant.

41. Qui no ha d'estar a los peus santíssims de mon amat Jesús molt mortificat? I deixar-se de cercar subtilese i humilment apendre la doctrina que nos ensenyarà, que d'aqueixa manera podrem prosseguir el camí de la mortificació i no quedarem embarassats en les rames de la vanitat i presumpció, com aquells *qui pensen ab curioses subtilitats compendre lo seu Amat*. Oh desdita i error gran! el Senyor nos guard de tal per la sua gran bondat i nos deix caminar pel camí que ell ab tant de gust ha caminat, que és el camí de la mortificació.

42. Per aquell inclinar el cap, per no esser impeditos de les rames per poder passar, entenia jo que sempre nos havem d'inclinar, mirant-nos i considerant-nos plens de vilesa i misèria molt grans. Que d'aqueixa manera caminarem pel camí de la mortificació i arribarem *i entrarem en el prat delitós* i hermós del preciós cor de lo Amat, a ont nos farà tantes gràcies, que nos admirarem i alabarem el creador, qui obra ab tan gran amor i lliberalitat, que no és possible poder-ho ponderar.

43. Jo tenia un gran desig de mortificar-me, no sols en tenir-me per ignorant, perquè en açò, per gràcia del Senyor, no hi tinc algun treball. Perquè conec ab molta claredat que és així. I si entenia (lo qual no pot esser) que alguna persona pensàs que no és així, i que jo [no] som la més ignorant del món, seria per a mi una pena molt gran, en tant que, sens fer niguna ofensa a mon Amat, voldria que ninguna cosa de lo que jo diria creguessen, sinó que la menospreciassen, mortificant-me, tot per glòria del Senyor, sinó que el meu cor se desfeia d'un desig gran que tenia de mortificar-se en quantes coses una ànima pot esser mortificada. I tot per dar gust a mon Amat, de qui venia aquest llum, pel camí de la mortificació, qui és tant del seu gust, que arribà a dir-me que niguna persona podia arribar a pensar el gust que li donen les ànimes qui caminen per aquest camí de la mortificació. I no li bastà el dir-m'ho, sinó que volgué que heu ves ab més claredat.

44. Ell me posà en una unió de les més belles en què me sia vista mai. I vaig arribar a lo últim del camí, que és a lo més abscondit del seu santíssim cor. I quan fonc en aquest *prat* tan hermós, me posà una corona, que no sé modo com poder dir l'hermosura que tenia. Ella era de flors molt hermoses, que nigú qui no la vègia imaginarà lo que era. I jo molt suspena de veure tanta bondat i lliberalitat en nòstron amat Jesús, no tení més que dir, sinó *tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus*, que certament li dic que no sé qui no ha d'amar la mortificació i esser mortificat, quan veig que dona tan gran gust a lo Amat, digne d'esser alabat i reverenciat per a sempre amèn.

45. L'obediència estava com un sol resplendentíssim, d'ont entenia jo que el vertader obedient sempre ha d'estar mirant el sol de justícia Cristo Senyor nostro, que és el més obedient de tots quants obedients hi pot haver. Perquè no se contentà (f. 480) aquest santíssim cor enamorat de les ànimes de l'obediència que tingué, quan la sua santíssima Mare lo presentà en el Temple, sinó que ab gran amor volgué ser obedient fins a la mort

factus est pro nobis obediens usque ad mortem. I així mirem sempre aquest divino sol i siam obedients en tot lo que dispon, que així arribarem a donar-li molt de gust.

46. A totes aquelles ànimes simples, rendides, pobres, mortificades i obedients, a qui havia *ubertes les portes* lo Amat, i *eren entrades en aquest prat delitosíssim* i hermosíssim del cor de la majestat de Cristo, quan arribaven a mirar i imitar aquest divino sol, los feia aquesta gràcia, que del mateix modo que la sua santíssima Mare lo presentà en el Temple, minyonet moltes vegades més hermós que el sol, i el posà en los braços de Simeon, de la mateixa manera lo veia jo en el cor de totes aquestes ànimes. Oh ditxoses ànimes, que el Senyor regalava i recreava en el *prat* hermosíssim del seu cor. No hei havia més que mirar que veure totes aquestes ànimes en el cor santíssim del ninyo Jesús. I el ninyo Jesús en el cor ditxosíssim de totes aquestes ànimes. I ell me deia: «Aquestes sí que ab tota veritat poden dir *nunc dimittis servum tuum domine, secundum verbum tuum in pace*, com Simeon.» I ponderava molt que Simeon lo tingué en los braços i elles lliberalment lo tenien en el cor. Jo sempre havia tinguda per molt gran aquesta ditxa de tenir nòstron amat Jesús tan amorosament en el cor, però ell ara m'ha dit, que és tan alta i tan gran, que sols la sua gran sabiduria pot entendre i penetrar lo que és.

47. Bendit sia lo amor ab què nos ama sa divina Majestat. I la sua gran i infinita bondat, qui podrà dir a ont arriba en regalar a lo Amic? Que després de tantes gràcies que em féu, volgué fer-me'n una altra que per a mi fonc molt gran. I és que així mateix com estava en el cor, com a minyonet, prengué una llança ab la sua bellíssima i suavíssima mà, i me penetrà el cor extremadíssimament. I ab tot que era aquella santíssima mà tan suave i petita, donà'm tal ferida que em causà un grandíssim dolor, però suavíssim i regalat, perquè venia d'amor i lo Amic lo passava ab gran amor. I no hei ha cosa més regalada que les ferides d'amor, i passar-les per amor. En aquestes paraules havem de reparar, que hei trobarem una gran ensenyança.

48. Certa cosa és que les ferides que dona lo Amat venen totes d'amor. I se veu ab molta claredat que totes són per amor, i ab tot això, no són totes regalades per totes les ànimes, essent així que no deixen d'esser ferides d'amor. I la causa és que no totes les ànimes les passen per amor. I per açò no les troben suaves, sent veritat que són suavíssimes. Gran desdítxa és aquesta, però elles mateixes tenen la culpa, qui no miren aquest sol divino, qui és la mateixa obediència. I ha rebudes moltes ferides, i les passava totes per amor, molt rendit, humil, pobre, mortificat i obedient, i tot ho passava ab molt de contentó i alegria.

49. No veu quant nos importa mirar sempre aquest divino sol per imitar-lo i esser molt obedients. I portar sempre el cap molt inclinat mirant la nostra vilesa i ruíndat, per poder passar el camí de la mortificació, sens que nos impedesquen i embarassen les rames de *les curioses subtilitats*? Lo demás és una locura i gran vanidat, i voler disgustar a lo Amat, que és una desdítxa molt gran, i tan gran, que deuria esser plorada ab llàgrimes de sang. I que hei haja ànimes qui no caminen per aquest camí de mortificació ab humilitat i simplicitat? Tot és falta de consideració, el Senyor la nos vulla dar per més glòria sua. Amèn.

50. Tingué gust mon Amat de manifestar-me algunes penes, de les moltes que patí a la columna, i totes per amor i ab gran humilitat. De tal manera estigué a la columna, que me digué que mai havia estat més pobrament i simplement que en aquella ocasió. En tant que

en el pessebre estava pobre i menospregiat de los hòmens, però tenia la mia mare, qui em venerava tot lo que podia, però en la columna estava tant menospregiat, que no tenia nigu qui m'assistís. I estava despullat i lligat en la columna cruelíssimament, en un lloc públic i en una columna rendida, humil i despullada. Per això tingué ditxa d'hospedar el Senyor, i el Senyor a ella *li obrí les portes com a los simples*, açò és, obrí los seus santíssims braços i la rebé ab molta simplicitat, humilitat i una gran magna de caritat. Bé nos ho diuen les sues preciosíssimes espalles quant gran era la sua caritat i rendiment en tot a la santíssima voluntat del Pare celestial, sens faltar-li una gran simplicitat ab què se tractava, que apareixia esser lo home més simple del món.

52. [Tot i que tocava el núm. 51, passa al 52] Gran confusió és aquesta per nosaltres, qui ab vanitats *i curioses subtilitats, pensam compendre lo Amat*, qui té sabiduria infinita. Locura és aquesta tan gran, que no pot esser-ho més. Bendit sia el Senyor, qui essent la summa grandesa, bondat, majestat i sabiduria no en feia nigura demostració, antes bé, que l'abscondia molt rendit i mortificat, perquè veure's un home Déu en tal desnudès, sols el pensar-ho basta per a mortificar tot lo món. Doncs bé se pot considerar qual seria la sua mortificació veient-se d'aqueixa manera, i la sua majestat lligada a la columna, menospregiat i assotat cruelíssimament, sols aquest senyor ho podia tolerar, qui té poder i amor infinit. I per això no li bastaven aquestes penes tan grans, que encara lo atribulaven les ànimes, *qui ab curioses subtilitats pensen compendre lo seu Amat*. I me digué que en aquesta ocasió pregava per elles a son Pare celestial.

53. La cosa més trista que ningú puga pensar és veure que el summo bé no se cans de patir per amor de los hòmens, i per bé de les ànimes. I que nosaltres vullam esser tan superbos, subtils i briosos, essent veritat que som tots ignorants a la presència de l'altíssim Senyor, qui nos ama tant. I no obstant això, lo obligam a tancar-nos les portes, com veurem de lo que diré. No és poca pena per a mi veure aquesta desditxa. Volgué sa divina Majestat fer-me veure moltes ànimes i com *obria les portes a los simples i les tancava a los subtils ab gran rigor*. De manera que *obrí les portes* de la sua gran bondat, amor, suavitat, lliberalitat i d'un gran mar d'hermosura i majestat, al fin de la divinidad. I de tot aquest bé gosava el pobre de lo Amic i les ànimes simples, a qui havia ubertes les portes, que no és possible poder explicar la gran ditxa que tenien aquestes ànimes en aquesta ocasió. I a los subtils los tancava les portes tan miserablement, que estaven privades de tot aquest bé, de tal manera que com si los giràs les espalles les privava i no podien veure aquella majestat tanta, que les ànimes *simples*, per la sua gran misericòrdia, gosaven. I los mostrava el creador, ab gran paciència, amor, humilitat i afabilitat.

54. Ell volgué que lo Amic gustàs aquelles penes que patia en la columna, i el posà de modo com si tota la sua carn se desfés dels ossos. I em deia, que no sols patien les espalles, sinó que estava tan fortment lligat, que tot el seu santíssim cos esclatava de pena. I la pena que jo sentia era tanta, que com que me lligassen fortíssimament. I apareixia que tota jo havia d'esclatar de la pena que sentia, però molt a mon gust, perquè de totes les gràcies que m'havia fetes, que no eren poques, aquesta fonc més del meu gust, perquè aquella enfermedat que jo tinc del desig de patir les penes que mon Amat ha patides per mi, no hei ha altra medicina qui la puga curar, sinó aquesta de patir i més patir fins arribar a desremar tota la mia sang per amor del meu Amat, qui ab tan gran amor l'ha desremada per mi.

55. Açò em feia desatinar i sortir de mi, ab uns extrems tan grans, que era cosa rara el desig que jo tenia de patir per mon Amat tot lo que ell havia patit, i en níguna cosa el volia enutjar, antes si possible fos morir mil vegades. I ell com a piadós pare me digué: «Pensa tu lo que m'ames i lo que faries per mi, i que jo t'am infinites vegades més de lo que tu m'ames a mi. Pensa ara lo que jo faré per tu, i així no temes *ego sum qui sum*, i et salvaré. Què vols més de mi? digues: *qui sequitur me non ambulat in tenebris*. Camina sempre mirant aquest diví sol i no et desconsols, que jo tenc esposos molt grans i en daré encara a la Isglésia de més grans, que ja ha dit el beato Ramon en el càntic passat, que jo som tot i per tot, però no ha dit que Jo he fet tot quant puc fer en regalar a les ànimes, ni ningú ho pot dir ab veritat, perquè Jo som tot i heu puc tot, i faç coses admirables per los simples i humils.»

56. Rei meu i Déu meu, no puc dir altra cosa sinó que és molta veritat que sou tot admirable, i aquesta gràcia que diré ara basta per veure ab molta claredat com és així. I no tan solament en los sants sinó també en los pecadors, com s'experimenta de lo que fa per aquesta ànima, qui és la mateixa maldat. I per això tinc tanta confusió i, com més gràcies me fa, més aumenta la confusió. Qui no tindria confusió si sentís lo que el Senyor me digué el dissabte de santa Rosa? *Beatus cuius deus Jacob adjutor eius, spes eius, ira domino deo ipsius, qui fecit caelum et terram, et omnia quae in eis sunt*. «Jo som, digué ell, qui he fet aquest cel i aquesta terra a ont tinc la mia habitació. I així com tu la tens en aquest prat delitós del meu cor, Jo la tinc en aquest cel, qui és aquell de qui he dit *Regnum caelorum intra vos est*. I així com tu et recrees en les penes que jo passí a la columna, Jo em recrei en aquest cel de la tua ànima, que Jo he fet.»

57. Vertaderament que no puc dir lo hermós que mon Amat posà aquest cel del centre de l'ànima a ont ell estava ab molta caritat, humilitat, simplicitat i gran familiaritat. No podia esser més gran de lo que era aquesta finesa que obrava ab lo Amic. Bé puc dir ab molta veritat, que estava en aquest cel, tot amor i caritat, quan entrà en el Temple, havem dit que entrà ab aquelles cinc virtuts, i també, me digué ell, que tot se desfeia d'amor i caritat. Així mateix estava en aquest molt ditxós cel de la mia ànima, qui no podia sustentar les gràcies tantes que, per la sua gran caritat, li comunicava. La suavitat que de lo interior d'aquest cel despedia, jo no la podia passar, perquè em desfeia el cor ab tanta blandura i dolçura, i un ímpetu d'amor tan regalat, que la mia rustiquès no la pot explicar de modo ningú. I encara dic més, que ni les persones més doctes que són i seran, no poden explicar ni el gust que donen a lo Amat les ànimes simples, ni les gràcies tantes i tan grans que ell los fa.¹⁴⁷

58. No sé com puga haver-hi ànima qui (ab la gràcia del Senyor, qui mai la nega a qui la vol) no faça tot lo possible per estar sempre a los santíssims peus de nòstron amat Jesús humilment i simplement, com la Magdalena. Essent cosa qui li dona tant de gust com ell mateix nos ha declarat i manifestat ab tan gran amor que, de tanta confusió que tinc, no sé què poder dir, sinó que se faça la sua santa voluntat. Com veig tanta ensenyança i tan efícaç que nos dona perquè lo imitem i per profit de nostres ànimes, en tant que arribà a dir-me lo que digué a santa Marta, que una cosa és necessària, amar-me. I me dona el

---

¹⁴⁷ En aquest comentari introdueix el concepte de “ànimes simples” que recorda el mateix que en el segle XIV utilitza Marguerita Porete, en el seu *Espill* de les ànimes.

medi per aconseguir aquest tresor tan bell, ric, gran, d'amar-lo i servir-lo, que és el rendiment, la simplicitat i la humilitat.

59. No serà doncs falta si no nos aprofitam, que nòstron amat Jesús no ens haja advertits de tot lo que havem de fer. I així facem una resolució i totalment rendits, humils, ignorants i simples, mirem-lo i amem-lo, sols per ser ell qui és i no més. I així suplic de lo més íntimo del meu cor, i per les llagues de nòstron amat Jesús, a totes les ànimes germanes mies en Cristo, que emprenguem ab totes veres aquest camí tant del gust de lo Amat, que tinc per molt cert que ell mai nos faltarà per poder caminar sempre amant-lo i alabant-lo, cantant alegrement el càntic tan hermós a los ulls del Pare celestial: *Nunc dimittis servum tuum domine secundum verbum tuum in pace. Quia viderunt oculi mei salutare tuum quod parasti ante faciem omnium populorum lumen ad revelationem gentium, et gloriam plebis tuae Israel. Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto, sicut erat in principio, et nunc et semper, et in secula seculorum amen.*

60. *I la fe mostra aquell en sos secrets per la finestra de l'amor.* Oh gran amor molt benigne i suave, quina cosa és aquesta tan bella, tan admirable i tan gran, *la finestra de l'amor!* Oh que lindo amor que és lo amor de lo Amat! Qui me declarà que *la finestra de l'amor* és lo evangeli, per on *la fe mostra aquell en sos secrets*. «En santa Magdalena havem començat, digué mon Amat, i en santa Magdalena havem d'acabar. Ella vingué en el sepulcre a buscar-me, tan simplement que em demanà si li havia pres el seu Amat?» (Açò té lo amor, que no repara en niguna cosa, ni pot descansar fins que alcança lo qui el fa penar, que és lo que ama) (bon exemplar tenim en santa Magdalena per aquesta matèria) passem avant.

61. Deia'm mon Amat, quan el beato Ramon digué aquestes paraules: *i la fe mostra aquell per sos secrets per la finestra de l'amor*, volia dir: *aquell* qui simplement aprecia les flors, açò és, la mia doctrina; *aquell* és el ditxós an a qui *la fe mostra en sos secrets per la finestra de l'amor*, qui és el sant evangeli, que Jo ensenyava *in illo tempore qui vult venire post me abneget se met ipsum, et tollat crucem suam et sequatur me*. No és açò *la fe*, qui mostra *aquell pasmo* d'amor, d'humilitat, rendiment i simplicitat? *Aquella* ànima santa Magdela <sic>, qui abrasada d'amor i olvidada de tot lo creat, buscava el qui és increat, qui li havia *mostrat sos secrets per la finestra de l'amor!* (Açò és per lo evangeli) *i secrets* los més hermosos i bells que nigú puga pensar, perquè foren aquells impulsos interiors, que li donà de deixar-ho tot i pendre la creu per seguir a son Amat. I foren tant del seu gust aquelles ànsies que tingué Magdalena d'amar-lo i buscar-lo, que no és possible poder-ho explicar.

62. Digué mon Amat que, quan aparegué a Magdalena ressucitat, li descobrí *i mostrà molts secrets* i molt esplèndidament de la humanitat i de la divinitat, regalant-la *per la finestra de l'amor*. I a qui mostrà sos secrets? *A aquell pasmo* i cúmulo de totes les virtuts, i en particular la virtut de *la fe* la tingué en grau eminent, com podem veure del modo com cercava a son Amat, que cosa niguna fons bastant per fer-la retrocedir de l'intent que tenia, pues no parà fins que trobà el seu Amat, qui la tenia tan prendada, que per cercar-lo a ell sortia tota de si. I així el medi més fàcil per trobar prest a lo Amat és buscar-lo sempre ab *fe*, així com lo buscà Magdalena. I el trobà i féu-li tanta gràcia, *que en sos secrets li mostrà que era ell*, dient-li: *ego sum qui sum noli timere*. I així me digué a mi, i diu a tots: *ego sum qui sum, nolite timere*. Veniu a mi tots, si teniu treballs, que jo los

remediaré i més si és poca fe. Així heu esper de la sua gran clemència i infinita bondat, que m'assistirà com m'ha assistit en lo que diré.

63. Jo em trobava molt apretada de lo molt *que la fe me mostrava en sos secrets*. Açò és en aquell cel que mon Amat ha fet per la sua habitació, qui és el centro de l'ànima, que havia adornat d'hermosíssimes estrelles. I ací és, digué mon Amat, *on la fe mostra i ensenya en aquestos llocs tan secrets i abscondits*, les coses més belles i grans que jo no les sabia ni les havia vistes mai. Al fin és una gràcia tan gran aquesta, que bé se pot tenir per moltes vegades ditxós lo Amic qui arriba a alcançar les moltes gràcies que pot fer lo Amat a les ànimes, qui és tot poder infinit, com sap molt bé lo Amic per l'experiència. I gràcia tan gran com aquesta a mon sentir no n'hi pot haver. Bendit sia el Senyor qui és tan admirable en tot, que fins haja volgut crear un cel en la mateixa ànima, a ont la fe *mostra i ensenya aquella per la finestra de l'amor los secrets més bells, més grans i més hermosos* que nigú haja mai vist ni pensats.

64. És estat servit mon Amat de posar en lo Amic aquesta joia de la fe, tan resplendent, que ni a tot lo Infern junt tem. Perquè té molta confiança que en lo més secret de la sua ànima està molt lliberal i ple de misericòrdia. De tal manera que me digué que hei està sacramentat així com és. I les forces que ha menester lo Amic per poder sustentar a lo Amat del modo que està són tan grans, que solament les que ha de menester, quan obrin el sacrari quan el sacerdot vol consagrar i tot el temps que el té present, pareix que ha d'esclatar i sols ab les forces que ell li dona heu pot sustentar. Tant és el contento que té de veure que son Amat, tan alt i tan poderós com està en los cels, abaixa en aquella hòstia per fer fineses molt grans a les ànimes. De tal manera que apareix que se fa trossos i que ha d'expirar desitjant patir sempre i amar i més amar per dar gust a lo Amat, *qui mostra i ensenya molt suavement per fe aquell cor tot lligat per son amor*, ab una claredat tan gran, que no pot dir ni dubtar lo Amic, que no gos de Déu, que no sia Déu i que no tract ab Déu, i que Déu no sia amb ell i ell en Déu nostro Senyor. Qui per la sua gran bondat, el té a ell i tracta amb ell ab gran amor, i li ensenya i *mostra grans secrets per la finestra de l'amor*. I bé puc dir que era *la finestra de l'amor per on la fe em mostrava* el meu Amat, no sols del modo com tinc dit, sinó també ab un coneixement experimental tan gran, que no és possible poder dir tot lo que jo sent i entenc.

65. Més me mostrava mon divino i celestial espòs, en *los secrets* més fondos de la mia ànima, la sua gran noblesa i majestat, ab tanta claredat i distinctament, que casi m'apareixia que no hei ha més que esperar, desitjar ni gosar. Com de veritat és així, perquè no hei ha més Déu del que jo tenc. Més fineses pot fer ell i més llum pot donar si vol, però lo que és Déu el tinc tot, i s'és mostrat tan lliberalment, que no hu sé dir, rendida sempre a tot lo que los ministres del Senyor dispondran i me diran per més glòria del creador, que jo am tant, que certament faria impossibles per poder-lo contentar i amar, com lo veig en aquest cel que ell ha fet i a ont me descobrí tan grans *secrets*.

[He vist el plec 40. Dialogació i càntic d'amor núm. 70. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament]

66. (f. 484) Ací me deia: «No tens que afligir-te, que jo vull dir lo que passa. Hei ha moltes ànimes qui fan tan poca estimació i menció de mi que, quan jo ab tan gran amor torn a venir del pit de mon Pare celestial en l'hòstia consagrada per il·luminar-les, s'amentant a elles i tan poc a mi, i és tanta la sua desventura, que si estan assentats veuràs moltes

vegades, que no fan ninguna diligència per agionollar-se i reber una visita tan gran, com la que mon Pare celestial los envia per visitar-les i curar-les de les dolències, i m'impedeixen que Jo no puc estar en la mia habitació. Ah filla, querida del meu cor, quina falta és aquesta tan gran! I disgusta molt filla, moltes vegades molt a mon Pare celestial, perquè arriben a tanta negligència, que moltes vegades, si estan tractant d'algunes coses, qui no és més que murmurar, no fan més per un costum que tenen de pegar-se alguns colps en los pits, i tornar a prosseguir aquella desdixada i vana conversació que tenien. I et dic la veritat, filla, que no feien més aquells qui em crucificaren de lo que fan aquestos, perquè sens tenir ninguna atenció a qui era Jo, em pegaven i menospreciaven ab gran crueldat. Lo mateix fan aquestes ànimes, qui no tenen atenció que som jo el qui vinc tot ple de misericòrdia, i ells no em donen lloc de poder-la demostrar, perquè estan tan descuidats i altres tan obstinats com aquells qui em crucificaren. I aquells cops que se donen a los pits, sens ninguna consideració d'aquest misteri tan gran, és lo mateix que menospreciar-me i donar-los-me a mi.

67. »No puc mostrar-te tota la crueldat que usen en mi los cristians. I moltes ànimes de les qui estan dedicades a mi, tenen aquestes faltes tan grans que, si tu vesses el menosprecio que és per a mi i el disgust del Pare celestial, no seria possible que el teu cor no esclatàs. Mira quant gran és la falta que fan moltes ànimes, dona't pressa a pregar per elles, que la necessitat és gran. I quan serà a son lloc, si apareix bé an el confessor, daràs aquest avís d'aquest modo, que et posaràs molt suspesa, i com si tenies una gran pena, que és molt cert que la tindràs, diràs: "Ah pobra de mi, que sent en l'ànima la poca reverència i veneració ab què rebem una visita tan gran i tantes vegades de nostro redemptor en la missa. No pot deixar ell de sentir molt les deshonres que li fan en estes ocasions, donant-se tot ab gran amor i lliberalitat. I jo tan ingrada i moltes ànimes menospreciar-lo ab tan gran crueldat i tornar-lo a crucificar! Oh què desdixta tan gran és aquesta! Déu nostro Senyor, qui té poder infinit, nos ne vulla alliberar per la sua gran bondat". No et dic més, sinó que aquestes paraules són molt a mon gust, i me'n darà molt el qui les dirà ab desig de venerar-me, i que totes les ànimes vinguen a alabar-me i venerar-me en aquest misteri tan alt i tan gran del sagrament. No pot entendre ninguna ànima, quant gran és el meu amor. I així lo que tu has de fer és esser molt humil i obedient, que Jo vull que vègien que el cor d'una esposa mia faça tanta demostració, quan jo abaix a l'hòstia i estic sacramentat, en temps que molts viuen descuidats.» Gran misèria és aquesta, el Senyor la nos perdon, que som jo la qui en tinc més necessitat.

68. Ah pobra de mi, quina confusió tan gran tenia jo! El meu cor esclatava, que no hi podia tenir. Les demostracions que feia augmentaven ab tants de plors i llàgrimes, que no em podia reprimir. Bendit sia el Senyor *qui en sos secrets me mostrava més secrets*, i ab tota aquesta confusió, tingué altra confusió major, i és que rebé el cos de Cristo sacramentat. I fonc tant el foc que despedia i tanta suavitat, que tota em disrritia i fonia, desmaiava i suspenia, i em lligava mon Amat tota amb ell. Al fin passava tantes coses, i cada una tan gran, que no és possible poder-ho referir. La unió era gran ab tanta manera, que no hu podia passar en silenci de modo ningú. I així, moltes vegades arribí a dir ab veu alta moltes paraules, qui partien vivament de *los secrets* més abscondits de la mia ànima a ont estava el meu Amat. I lo Amic tot se desatinava i interrompia dient ab incendis d'amor molt grans: «Déu meu i Senyor meu, Jesús amor dolcíssim, omnipotent Déu de la mia ànima, què és açò altíssim i suavíssim Senyor, espòs de la mia ànima, vós sou mon Déu i tot el meu bé.» No és possible dir aquestos ímpetus d'amor a ont arriben lo Amic,

perquè no pot detenir-se de dir tantes paraules dolces i suaves a son Amat, que no és possible poder-les referir. I com serà possible, si una ànima és arribada a *oir los secrets que en sos secrets li mostra la fe*, que és una embriaguès tan gran, que no heï ha sinó admirar-se de les locures tantes que fa, mirant i contemplant el seu Amat, dient sempre *tenui eum nec dimittere*, antes primer daria la vida.

69. No veu quina cosa és aquesta tan rara, que estant lo Amic tan pres i lligat i fora de si, mai se desmanda en dir més de lo que ell sap que gusta el seu Amat. I així el té i no el vol deixar per quantes (f. 485) coses heï ha, sinó sempre amar-lo, i primer morir que pecar. I lo Amat no parava d'ensenyar *i mostrar més secrets en sos secrets, per la finestra de l'amor a aquell* qui tot se desatinava per més amar a son creador, com veia que li parlava ab tal suavitat i li deïa: *ego sum pastor bonus et cognosco oves meas*. No veus tu com som Jo bon pastor, qui conec les mies ovelles. I tornava *a mostrar-me* aquelles ànimes simples i humils, i d'aquestes ditxosíssimes ànimes diu *et cognosco oves meas*. També me féu memòria *d'aquelles ànimes qui ab curioses subtilitats pensen comprendre el seu Amat*, i encara que les coneix molt bé, però les coneix per poc amigues de dar-li gust. I per això *los tanca les portes*, i no les coneix per ovelles sues, essent veritat, que diu ell mateix *ego sum pastor bonus*. No és gran desventura aquesta, que perden aquestes ànimes per sa culpa un pastor tan bo i tan humil, per no ser elles humils i simples. Per açò los tanca les portes i no les coneix per ovelles sues.

70. No trob cosa més pesada per una ànima, que arribar a tal desditxa que lo Amat i divino Pastor, no la conega per ovella sua *tancant-li la porta*, i no deixant-la *entrar en el prat delitós ont entrà lo Amic*. Gran misèria és aquesta, i no és poca la sua necessitat. I així supliquem an el Senyor que perdon a totes aquestes ànimes i que les reculla en el rebanyo a ont té les ovelletes *simples*, per més amar-lo i servir-lo, per ser ell qui és i no més. Perquè és una cosa tan important aquesta, que tot quant s'hauria de desitjar en esta vida és voler esser de les ditxoses ovelles de qui diu aquest divino pastor *et cognosco oves meas*. Perquè és tan suave aquesta paraula, que no he sentida mai tanta dolçura i contento en l'ànima, que quan sentí que me digué *ego sum pastor bonus et cognosco oves meas*. Jo som bon pastor i conec les mies ovelles. No veu quanta veritat és que no heï ha més que desitjar en esta vida, que arribar a tenir aquest bon nom que dona el divino Pastor, quan diu *et cognosco oves meas*, que és lo mateix que dir i conec aquells qui em donen la sua ànima per poder jo descansar. I així donem-l'heï lliberalment, que la posarem en bones mans.

71. Digué mon Amat que el qui vol esser bon pastor té de conèixer les ànimes qui són ovelles sues. I que si ells les miren en l'atenció que se deu i s'encomanen molt a ell, i se fien molt d'ell, poques o niguna vegada s'enganyaran. I entenia jo que gusta sa divina Majestat de què aquells qui han de ser pastors que sien bons, i que així lo imitaran a ell, i que los assistirà de tal manera que, ab la sua gràcia, coneixeran les ovelles i a cada una daran el pasto i sustento de què té necessitat. Açò és, a cada una, posaran pel camí per on el Senyor la crida. I així seran pastors molt bons i criaran les ànimes i les governaran molt a gust del creador, i seran de les ovelles que coneix el Bon Pastor.

72. Ell m'ensenyà i *mostrà* el modo com se trobava, quan aportava la creu pel camí del calvari. I de veure'l tan penat, tenia jo tal sentiment que esclatava de plorar. I ell ab molta suavitat, me digué: «Jo quan aportava la creu caiguí moltes vegades, i mai fiu niguna

diligència per deixar-la, antes bé ab gran amor la tornava a pendre i a abraçar-la. Així han de fer les ànimes qui aporten creu. No perquè és pesada i algunes vegades les arriba a no poder més, no per això han de voler deixar la santa creu, sinó del mateix modo que fea Jo, tornar-la a pendre i abraçar-la ab gran amor, que aquestes ànimes qui aporten així la creu són de les ovelles que Jo conec.» Gran era el gust que li donaven les ànimes qui per son amor aporten la santa creu ab gust i contento. No deixà de dir-me també unes paraules de molt poc consol per a mi, perquè me digué que tingués gran llàstima d'aquelles ànimes qui no aporten creu, perquè aquestes l'aportaran molt llarga en l'altra vida, qui mai s'acabarà. Valga'm Déu omnipotent, quina desdita tan gran és aquesta! Per no voler aportar creu un temps tan breu en esta vida haver-la d'aportar per una eternitat en l'altra! No és possible poder dir lo que jo sentia en aquesta ocasió, però m'aconsolava que se fes en tot la santíssima voluntat del divino i celestial Pastor, qui no parava d'ensenyar-me i *mostrar-me més secrets en sos secrets per la finestra de l'amor.*

73. Ja havem dit que *la finestra de l'amor* és lo evangeli. Ab major claredat m'ho declarà encara mon Amat, perquè em descobrí el misteri de la santíssima Incarnació en les puríssimes entranyes de la sua santíssima Mare. I estava allí, el ninyo Jesús, qui tenia en el seu santíssim cor un llibre molt gran ubert. I el tenien dos evangelistes, sant Juan i sant Mateu. Jo entenia ab molta claredat que aquest llibre era el llibre de los Evangelis, i que per açò era tan gran, perquè significava *la finestra de l'amor per on la fe mostra aquell en sos secrets* (cosa és aquesta de gran admiració). I mon Amat me digué: «Sempre veuràs tu que, per mostrar una cosa per alguna finestra, se té de passar per lo aposento.» I així entenia jo, que lo aposento *de la finestra de l'amor* era el seu santíssim cor, d'ont venien los Evangelis i se quedaven en el llibre, qui estava en una llaga molt bella, que jo veia en aquell santíssim cor. I el llibre no estava abscondit, sinó que era la primera cosa que se veia del cor santíssim del ninyo Jesús, qui estava del mateix modo que està un aposento. I així com d'un aposento, la primera cosa que se veu és la finestra i después lo que està dedins, del mateix modo passava en lo que m'ensenyava i *mostrava* mon Amat. I així lo primer que jo descobria *era la finestra de l'amor*, que és lo Evangeli, significat per aquell llibre tan gran.

74. Ja no m'admir que aquest llibre sia tan gran, que mai n'he vist de tan gran, perquè era la finestra de l'amor, lo que significava que és lo Evangeli, qui és tan gran que no heïa cosa més gran, més bella ni més hermosa, perquè naix del santíssim cor de Cristo nostro Senyor, tot amor i per amor. Moltes coses tenia aquest llibre, i algunes molt particulars i grans. Primerament, cada un de los evangelis tenia una creu, i açò significava que la primera cosa *que mostra la fe en sos secrets per la finestra de l'amor* és la creu. I així *aquell* a qui *mostra* ha d'estar sempre mirant la santa Creu, i tot posat en la santa Creu, i *no calcigant les flors*, açò és les ensenyances del sant Evangeli, antes bé apreciar-les i amar molt la santa Creu, que és una de les coses més principals *que mostra la fe a aquell en sos secrets per la finestra de l'amor*. I així nos ensenya que havem de portar creu per seguir lo Amat, qui tota la sua vida ha aportada sempre per companyia la santa Creu. Qui serà doncs tan poc cristià que vulla *calcigar la primera flor que nos mostra la fe en sos secrets*, que és aportar creu.

75. Mes del santíssim cor del ninyo Jesús partien dos canals hermosíssimes, la una era de cristal molt transparent i hermós, per on venia una aigua claríssima, qui significava l'aigua del sant baptisme, i moltes altes gràcies, que después del baptisme nos comunica sa divina

Majestat. I aquesta aigua venia per lo superior del llibre i discorria tot el llibre i se quedava baix del llibre. I lo que jo entenia és que com el Senyor nos ensenya que qui serà baptitzat en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, serà salvat, per aquesta causa volgué que ves jo, i que vegiem tots, que totes les gràcies que rebem de nòstron Pare i redemptor Jesús, nos venen del seu santíssim cor *per la finestra de l'amor*, qui és el sant Evangeli.

76. L'altra canal era d'or finíssim per ont venia molta preciosíssima sang del santíssim cor del ninyo Jesús, qui significava el santíssim Sacrament. I com aquest misteri és tot amor i caritat, per açò era la canal d'or, que significa la caritat. I per esser lo més perfet i més a propòsit que hei pogués haver, per ont hagués de passar un tresor tan gran, com és la sang de nòstron redemptor, no és poca confusió per a mi que la canal per on passava la santíssima sang de Cristo fos de lo millor i més perfet, i que se quedàs en lo qui estava a la fi d'aquesta canal, que és el cor de lo Amic, qui està ple de tota maldat. I ab tot açò és tanta la sua lliberalitat, que tota la'm donava, ab tanta abundància, que no cabia en el cor, de tanta que n'hi havia. Qui podrà dir el contento que lo Amic sentia de reber tot aquest bé en el seu cor, i tant que ja n'hi tenia, que no és possible poder-ho dir.

77. Bé es deixa veure la profunditat gran d'aquest càntic per qualsevol part que el vullem mirar, i en particular, d'aquestes paraules: *i la fe mostra aquell en sos secrets per la finestra de l'amor*. I encara me deia mon Amat, que el beato Ramon, quan les digué, també volia dir *i la fe mostra aquell*, qui mira i compleix en lo fi perquè és creat, que és per conèixer, amar i servir el Senyor en esta vida, i después veure'l i gosar-lo en l'altra, que és la benaventurança. I que aquest *és aquell a qui la fe mostra en sos secrets* molts de secrets *per la finestra de l'amor*, que vertaderament no sé com poder dar gràcies de tantes gràcies i tan grans com lo Amat m'ha fetes en aquest càntic. I ab tan gran amor, que no sé què poder dir, sinó que em perdon la mia negligència, que és molt gran, i que en tot vull fer la sua santíssima voluntat per més glòria del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant per a sempre amèn.

(f. 487) *Dialogació i càntic d'amor nùm. 71*

Estengué i allargà lo Amic sos pensaments en la granea e durabilitat del seu Amat, e no hi trobà començament, ni medi, ni fi. E dix lo Amat: Què mesures foll? Respòs lo Amic: Mesura maior ab menor, e compliment ab defalliment, e infinitat ab quantitat, e temporal ab eternitat, per tal que humilitat, paciència, fe, esperança, caritat, sien més forts en ma recordança.

1. El dia del Santíssim Nom de Maria santíssima, reina i senyora nostra, prenda volguda i amada del meu cor, me posí a los santíssims peus de mon Amat, plena de tota misèria i maldat. Tal qual me trobava i molt indigna d'estar a la sua presència, m'oferí tota a sa divina Majestat, ab una confiança gran que m'havia de perdonar los meus pecats. Ah pobra de mi! haver ofès a un senyor qui usa tanta misericòrdia en mi, pues no m'ha llançada en lo Infern, tenint-lo tan merescut. Demanava-li gràcia per amar-lo i servir-lo, i no tornar més a pecar. I donava-li gràcies del modo que podia, i a tota la beatíssima Trinitat, de la gràcia tan gran que ha fet a tot el Gènere humà, de donar-nos aquesta gran Senyora, qui és mare del creador i redemptor de les ànimes. Aquest era el meu empleo en aquesta ocasió, i mon Amat me descobrí en les entranyes puríssimes de la sua mare, el

misteri de la santíssima Incarnació. I me digué, que ell era lo amor ont estava la finestra de què havem parlat en lo altre càntic. I que d'ací *estengué i allargà el beato Ramon sos pensaments en la granea e durabilitat de son Amat*, que fonc estendre'ls i allargar-los en aquest misteri de la santíssima Incarnació.

2. Digué mon Amat que en aquest misteri mostrà més la sua grandesa que en níguna altra ocasió, perquè en el mateix punt que se fonc incarnat, tot lo que havia d'obrar heu tingué tan present, tot com si heu havia obrat ja. Per rauó *de la sua grandesa i durabilitat*, en què *lo Amic posà sos pensaments*, lo que no pot esser en níguna altra persona, de donar per fetes totes les coses que té intent d'obrar, encara que la sua voluntat sia aquella. Perquè som mudables i no tenim *durabilitat*, i també per haver de menester la sua disposició. I així nigú pot tenir presents totes les coses que ha d'obrar, sinó aquest senyor *en la grandesa i durabilitat del qual estengué i allargà lo Amic sos pensaments*. I per açò les sues coses duraran per a sempre i mai s'acabaran.

3. No es pot dir més de la durabilitat del meu Amat, perquè és la cosa més bella que nigú puga pensar. I havem de tenir gran contento que nòstron Amat sia tot *grandesa i durabilitat*. Aquesta és la causa que, en el mateix instant que fonc incarnat, ja tingué obrats (del modo que pot esser) tots los misteris que en tota la sua vida havia d'obrar. Perquè així, en la sua santíssima voluntat, qui té tan *gran durabilitat* que no se pot minuir ni acabar, esto és lo que s'hauria sempre de publicar i alabar, que la sua durabilitat és tanta que nigú la pot entendre, ni pensar així com és, si no és tan solament la ciència del mateix Déu omnipotent, com ell mateix me digué, que aquest càntic s'havia d'explicar molt sobre les paraules *o altitudo divitiarum sapientiae et scientiae Dei, quam incomprehensibilia sunt judicia eius, et investigabiles viae eius*.

4. Veritat és que lo amic el beato Ramon *no trobà començament, medi ni fi en la granea e durabilitat del meu Amat*. I no és molt perquè no n'hi havia quant a la divinitat, que d'ací li venia tanta *grandesa e durabilitat*, que és cosa molt clara que sols la ciència de Déu infinit és qui pot entendre i compendre lo que és aquesta *granea i durabilitat de lo Amat en què estengué i allargà sos pensaments lo Amic*. I així me declarà lo Amat que era *estendre i allargar los pensaments* d'aquest modo que me digué: «Veuràs tu que *estendre* és lo mateix que descobrir lo que està abscondit, com és ara si tenen alguna cortina aplegada, qui té moltes coses hermoses, que no se veuen de modo ningú. *Estenen* aquesta cortina molt fàcilment se veu lo que tenia abscondit. I per això *estengué i allargà el beato Ramon sos pensaments*, i quant més los *estenia* més sortia de si, i més descobria lo qui estava molt abscondit.

5. »Esto és lo que passa moltes vegades per tu. No és lo mateix quan jo en aquells pensaments que tu tens tan abscondits *en la granea i durabilitat del teu Amat* (qui som Jo, no temes) faç descobrir la cortina, perquè vègien tantes gentileses i hermosures, que hei ha? Aquells sentiments i ímpetus d'amor que contínuament te don, que no és de les menors gràcies que de mi poden esperar, no és açò desplegar i *estendre* la cortina, ont estan escondides les gràcies tantes que et faç? I tinc aquest gust que *s'estenguen i allarguen* a vista de los mortals.» I aquesta paraula *allargar* és lo mateix que engrandir, i per això volia ell que *s'estenguessen i allargassen* les coses que ell posa en los meus pobres *pensaments*, qui algunes vegades apareixen molt grans. Tot és obra de la sua lliberalíssima mà, i deia'm que *s'estenien i allargaven més*, quan se veien aquestes

demostracions tan grans en una criatura tan ruïna i miserable com som jo. Estes paraules me deia a mi, que molt bé sap ell quant gran és la mia maldat. I açò és qui em causa molta admiració, veure i considerar les mercès que em fa el meu Amat, i en particular, quan dona lloc a lo Amic de poder *estendre i allargar sos pensaments en la granea e durabilitat del seu Amat*.

6. Més me declarava mon Amat, que les pedres precioses que se veuen al desplegar-se la cortina, no les coneixen tots per lo que són, i lo mateix passa en les gràcies, que lo Amat fa a lo Amic, que molts no les coneixen i com més delgades són menos les coneixen, perquè *no estenen i allarguen sos pensaments en la granea i durabilitat de son Amat*, com féu lo Amic, que per això li declarà coses molt grans en el misteri de la Incarnació, i en el misteri de quan se sacramentà per nòstron amor. I si bé és veritat que n'havem tractat en altres càntics, és tant lo que sa divina Majestat me dona a entendre, que no basten paraules per poder-ho explicar. Perquè tant quant més *estén i allarga sos pensaments en la granea e durabilitat del seu Amat*, més descobri lo amor que té an el seu Amat, i lo Amat més li desplega la cortina *de la sua granea, e durabilitat*. I així no se cansava de dir-me que el misteri de la Incarnació és en què ha fetes totes les fineses pel Gènere humà, quan un Déu omnipotent se volgué estreixar en aquell cosset de la santíssima humanitat, a ont feia ostentació gran de la sua *grandesa i durabilitat*, quan féu la unió de la divinitat ab la humanitat. Perquè havia de tenir aquesta unió tanta *durabilitat* que mai s'acabarà, i per això em deia, que la major finesa que ha feta es la Incarnació.

7. Jo estava pensant que el misteri del santíssim Sacrament és la major finesa que nòstron amat Jesús obrà per nòstron amor. I ell me respongué an el pensament, que en el misteri de la santíssima Incarnació estava el misteri del santíssim Sagrament. I tenia i sentia ja la pena de tot lo que s'ha fet i farà contra d'ell i lo que patia era tant que aquell santíssim coret brollava de sang, d'ont podem considerar quant gran seria la pena que sentia, pues obligava un cor tan petit i hermós brollar tot de sang, que era la cosa més piadosa que ningú puga pensar. Veure un ninyo tan tierno, tan bell, tan hermós, tan *gran, tan durable* i tan misericordiós ab tan rares penes. I en particular me manifestà aquesta ab molt de sentiment, que moltes ànimes lo van a reber ab mala disposició, perquè no tinguen que dir d'elles, i que d'aqueixa manera hei anaven també sacerdots. I aquesta era per ell una pena tan gran, que tot el seu santíssim cosset estava brollant de sang, tanta era la pena que sentia d'aquestes deshonres. I he dit lo que he pogut, perquè no és possible dir ell com estava de modo ningú.

8. Valga'm Déu omnipotent, és possible que tan descuidada visca aquesta pobra pecadora, quan vós li desplegau la cortina *i esteneu i allargau* la vostra *granea* descobrint-me les vostres penes tan grans? Bé puc dir *o altitudo divitiarum sapientiae et scientiae dei, quan in comprehensibilia sunt iudicia eius, et investigabiles viae eius*. Sols la vostra ciència és qui sap los secrets molt escondits i la profunditat de tantes penes que em descobriu. I per això *estén* més la cortina de la sua *granea e durabilitat* per dar-me a entendre com mostra més la sua *grandesa* en aquest misteri que en n'igun altre. Tant és lo que m'ensenya mon divino espòs d'aquest misteri, que no és possible que la mia ignorància i indiscreció ho puga explicar, però confii que em donarà gràcia per poder prosseguir.

9. Ell me descobrí en el seu santíssim cor una gran multitud de palomes molt hermoses i blanques. I cada una d'elles tenia en el front una creu vermella, que eren les ànimes qui havien de venerar i alabar el misteri del santíssim Sacrament, i reber la santa comunió ab la disposició que podien alcançar ab la gràcia de lo Amat, qui mai nos pot faltar, sempre que la vullem. I aquestes ànimes picaven el dolcíssim i preciosíssim cor, com a palomes enamorades del seu Amat. I li donaven tant de gust, que aquell santíssim cor del ninyo Jesús se dilatava i tornava tan gran, que jo no hi podia tenir. Tot el meu cor se desfeia i em disrritia en llàgrimes ab tal suavitat que, quan les desrremava, casi no hu advertia.

10. En tal unió estava lo Amic ab son Amat, que encara que hagués volgut no pensar amb ell, ni tenir-lo present (dic d'aquest modo tan particular), no li era possible de modo nigú. Consider V.M. quina unió tan gran és aquesta, i com lo tenia ben lligat son Amat, que per molta força que s'hagués feta lo Amic, ni per un instant se podia apartar d'ell. No que lo Amic se'n vulla apartar, antes bé sempre més i més voldria unir-se i lligar-se amb ell, per gosar de la *sua grandesa i durabilitat* per un temps tan llarg qui mai tindrà fi. Ab molta claredat ho dona a entendre la paraula *durabilitat*. Ditxosa l'ànima qui l'entendrà i la contemplarà en aquesta vida, perquè en l'altra la gosarà sense fi. Aquesta ditxa gosava aquesta ànima i s'admirava i deia: «Déu meu i Senyor meu, com tant de bé a una pecadora tan gran com som jo. Voler que jo vègia que me teniu tan ben lligada, que encara que jo volgués, no us¹⁴⁸ puc deixar.» No és aquest mon intent, antes bé sempre lo voldria tenir i procurar que totes les ànimes lo tinguessen per més amar-lo i contemplar-lo en aquesta vida, i gosar-lo en l'altra per tota una eternitat. Oh que contento tan gran seria aquest! Bé podrà tenir-se per ditxosa i per ben empleats tots los treballs que haurà passats per amor del seu Amat. I encara que en passàs sense fi, serien pocs a vista de la *grandesa* del seu Amat.

11. Bé tenia ocasió de fer-li moltes gràcies, quan lo veia tan posat en descobrir-me la sua *grandesa* en aquest misteri tan gran, per les moltes fineses que feia a aquelles ditxoses ànimes que tenia, apacentava i recreava en el seu santíssim cor. I me féu veure que de qualsevol estat ne tenia en aquell recreo, però ab particularitat que n'hi havia moltíssimes de religioses esposes sues de totes les ordes. De mon pare i patriarca santo Domingo n'hi havia moltes, però de religioses qui aportaven lo hàbit del pare sant Francesc era cosa d'admiració i de dar grans alabances a la bondat i grandesa del creador. Mirant i contemplant aquestes obres tan meravelloses venia a pasmar-me, i molt més quan vaig veure que totes generalment aportaven una corona més resplendent que el sol. I cada una d'elles, en el seu cor, tenia un sol hermosíssim i resplendentíssim, qui despedia tal claredat, que sols ab una gràcia molt particular, que em concedia, podia tenir a mirar-lo i d'altra manera no, perquè estava com una loca sens enteniment.

12. La veritat és que en aquestes ocasions se perd lo Amic, sens poder saber com puga esser tant de bé, que no hei ha llengües qui el puguen dir ni ponderar. Al fin és el poder i *grandesa* de lo Amat, qui volgué descobrir-me totes les ànimes qui lo havien d'honar i venerar per a sempre en aquest misteri tan alt del santíssim Sagrament. Que sia de tots glorificat, engrandit i alabat, el qui totes aquestes coses obrava en les entranyes puríssimes de la sua santíssima Mare, que vertaderament no podia jo abscondir l'alegria que el meu cor sentia, quan veia tantes ànimes qui alabaven el Senyor, i totes aquelles qui li havien

---

¹⁴⁸ Escriu 'nos puch deixar'.

de dar gust tot el temps que duraria el món en aquest misteri del santíssim Sacrament. Tal estava del contento que tenia, que apareixia que havia d'esclatar, com veia aquestes ànimes tan regalades i afavorides de nòstron amat Jesús, en aquest tan alt misteri que obrava ja en la Incarnació, en què mostrava la sua grandesa com tinc dit i molt més que podria dir.

13. «No t'he descubertes fins ara (digué mon Amat) aquelles ànimes qui em menosprecien en aquest sacrament, perquè no hi hauries pogut tenir, i el teu cor hauria rebentat.» I en el mateix instant, ja me tingué en una suspensió molt gran, de tal manera unida amb ell que no podia tenir pena de niguna cosa. I usà d'aquesta misericòrdia amb aquesta pobra i miserable pecadora per mostrar més la sua *grandesa* i per descobrir-me la misèria d'aquestes ànimes desventurades, que estaven en un lloc molt desdixat, ple de feïssims animals. I molts d'aquestos animals estaven en aquestes miserabilíssimes ànimes qui, ab tal crueldat, menospreciaven el creador, que cada una d'elles feria el seu santíssim cor tan fortment que tot lo penetraven i li daven a sentir penes molt grans. I ab tot això, és tanta la sua grandesa, que no deixava d'usar una gran misericòrdia ab aquestes ànimes ingrades. I és que ab tot que estaven en un lloc de tanta misèria i obscuridat, per una part d'aquell lloc se descobria un poc de llum. I entenia jo que aquella llum (com estaven encara en aquesta vida) la dava lo Amat, per dar-los a entendre que no els faltaria mai, si volien esmenar-se. I no en vaig veure niguna, qui la seguís.

14. Cosa més trista que aquesta no se pot trobar i digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. I sens niguna advertència mia me trobí dient el psalm *Misserere mei deus secundum magnam missericordiam tuam*, ab una compassió molt gran que tenia d'aquestes pobres ànimes. I feia tot quant podia per suplicar al meu Amat, que els perdonàs (f. 490) per la sua gran amor. I quan ell me donà lloc, me postrava en terra adorant-lo i demanant-li misericòrdia per totes, però elles desdixades no volien convertir-se, sinó seguir el dimoni, i deixaven el redemptor de les ànimes, fent-lo més patir. I totes aquestes penes patia ja així tierno, com se manifestava en la santíssima Incarnació. I tot era, perquè véssem ab major claredat com en aquest misteri de la Incarnació ha mostrada més la sua *grandesa e durabilitat* que en nigun altre misteri. Perquè ací los obrà tots per la sua gran bondat. Així m'ho manifestava, que no és possible dir la *grandesa* tanta que tenia aquest tierno infant.

15. El seu parlar era tan amorós, que em feia desatinar, i el cor se dilatava tant, que no hu sé dir. I en particular, quan me digué: «*Hija de mi corazón, Yo soy pequeño y grande, qué quieres de mi?*»¹⁴⁹ I jo li diguí: «Amat de la mia ànima, jo no sé lo que tinc de demanar. Vós, qui sabeu lo que convé, me dareu lo qui serà del gust vostro, que no vull sinó fer la vostra santíssima voluntat, *ecce ancilla tua*. Aquí teniu la més inútil i flaca creatura que se puga trobar, sempre molt rendida per fer tot lo qui serà del vostro gust. I primer morir que pecar.» I ell me digué: «Quan alguna persona fa alguna obra de gran importància, hi posa les sues armes. I així com tu ets del santíssim Sacrament, aquestes són les tues armes, i ab elles t'has de defensar.»¹⁵⁰ I has de descobrir aquest misteri tan gran que Jo ja obrava en la mia incarnació, del modo que has referit i referiràs, perquè vègien ab més claredat los hòmens com en la mia incarnació se mostra molt la *mia grandesa i durabilitat*. Perquè

---

¹⁴⁹ Tota la frase està en castellà.

¹⁵⁰ Aquí fa referència al nom que prengué Margarida Mas, quan entrà en religió.

quan uní les dos naturaleses, divina i humana, fonc lo mateix que sacramentar-me i fer la humanitat durable, per a què quedàs en companyia de los hòmens en la mia Isglésia i en el cor humil i rendit de los cristians, a ont jo tinc les mies delícies. Veus com ací se veu la mia grandesa més que en niguna altra part?» Bendita sia la *grandesa* del meu Amat, qui és moltes vegades gran, per açò fa tantes fineses ab lo Amic, que se confon d'haver-les de referir.

16. El dia de nòstron pare santo Domingo de Suriano lletgí per l'oració después de matines, les penes que patia el Salvador quan lo aportaren a casa d'Annas i Caifàs. I eren tan grans, que a les últimes paraules que diguí ja no podia tenir-hi de tanta pena que tenia. I la m'augmentà molt més el qui les havia passades per mi, quan me digué lo que volia dir el beato Ramon ab les paraules *e no hi trobà començament, ni medi, ni fi*. Volia dir que en les penes del Redemptor *no hei havia començament, ni medi, ni fi*, perquè eren tan antigues com la divinitat (deia ell), que en la voluntat les patia des d'una eternitat. Tant era el desig que tenia de rescatar el Gènere humà, que així com en la divinitat no s'hi troba començament, ni medi, ni fi, així mateix no se'n troba en les penes de nòstron amat Jesús, perquè si cercam de quan ençà pateix, quant és ab la voluntat *no té començament*, i si quan patiria, si podia, quant és en la voluntat tampoc *s'hi trobarà fi*. Però com s'hi trobarà? Si és *la sua grandesa i durabilitat, on no hi ha començament, ni medi, ni fi*.

17. Certament que tinc de dir que és així, perquè sols la sua infinita ciència pot entendre el poc fi que té *la sua grandesa i durabilitat*, ni les sues obres. Perquè tot és tan durable, que primer faltará el cel i la terra, que la sua paraula. I això em deia ell: «Filla del meu cor, no temes, que som el qui som i primer faltará el cel i la terra, que jo no el faltaré.» I com estava en aquelles penes, de com lo presentaren en casa d'aquells mals pontífices, amb especialitat me volgué declarar la gran pena que sentí de la bofetada, que fonc tanta, que de sentir-l'hei referir el cor me rebentava de tant sentiment que tenia. Ja em recorda haver-ne parlat en altre càntic de les penes que passà mon amat Jesús aquesta nit, però com hei ha tant que dir, no és possible, encara que volguessen molts doctes escriure no dirien lo que mon Amat me descubria aquesta nit. Què diré jo, pobra de mi! que sols veure el modo era la cosa més pia i llastimosa que se puga veure ni pensar.

18. Aquí me donà notícia d'una llaga que tenia en el seu santíssim cap, en el pols de la part dreta, qui brollava molta sang per los seus santíssims cabells i hermosíssima cara. I veure la paciència que tenia, se podia alabar el Senyor i la sua paciència, perquè era una llaga tan gran, que si no n'hagués tinguda altra bastava per acabar-li la vida. I ell me digué que aquella ferida l'hei havia donada ab una llança un d'aquells soldats obstinats, i que li donava tanta pena, que no se pot explicar. De tal manera, que la'm volgué donar a sentir, i de la sua santíssima mà, me penetrà el cor tan fortment que molt temps sentí tal dolor, que el cor i pits se croixien, però molt a mon gust, per venir de la mà de mon Amat, qui me descubria aquells secrets tan abscondits i tan grans que, com més los mir, menos hi *troba començament, ni medi, ni fi*. D'ont se veu la *sua grandesa i durabilitat*, qui mai s'acabarà.

19. (f. 491) Bé ho demostrà aquesta nit de tanta tribulació i, en particular, quan li daren la bofetada, que me digué que fonc de les majors penes que ell ha sentides. Perquè com de la llaga que havem dit, distil·lava molta sang, qui corria per la sua hermosíssima cara, quan aquella sacrílega mà li arribà a la cara tota s'ensangrentà. I com la sua preciosíssima

sang estava ja sacramentada, veent que una mà tan sacrílega i desventurada l'hagués de deshonrar i menospreciar tan cruelment, per això sentí tal pena que no se pot explicar.

20. Tal estava el seu santíssim cos i en particular la sua santíssima cara que, quan los àngels lo veren, no hu podien tolerar, mirant-lo tan maltractat i desrremant tanta preciosa sang per aquella ferida del seu santíssim cap. I així molts prengueren una blanquíssima tovalla i reculliren la preciosíssima sang, que el Verbo divino fet home desrremava ab tan gran amor. I la presentaren an el Pare celestial, qui la volgué rebre en el seu santíssim pit. Tant com açò la venerava i honrava, d'ont podem inferir nosaltres lo molt que devem honrar, venerar i alabar la santíssima sang de nòstron redemptor Jesús.

21. Altra cosa veia molt particular que, quan alguna ànima per la sua desventura, feia alguna falta contra sa divina Majestat, los àngels no paraven un punt de pregar an el Pare celestial per ella. I quan arrepentida feia una bona confessió, prenien ells del pit del Pare celestial la tovalla i ab ella la limpiaven i encobrien, que com estava en la tovalla la sang de Cristo Senyor nostre, qui és la medicina qui cura aquesta tan mala enfermedat, al mateix instant que tenien ditxa de rebre el sagrament de la penitència, cobraven la gràcia i se quedaven amigues de lo Amat. No veu quina cosa tan bella i tan gran? Certament, que no puc dir les grans misericòrdies que venien a les ànimes per medi d'aquella sang santíssima que los àngels havien presentada an el Pare celestial. I per la intercessió tan gran dels mateixos àngels, que *tot són grandeses de l'Amat qui no tenen començament, ni medi, ni fi*.

22. Sols la ciència de Déu pot entendre aquestes fineses que lo Amat m'ha fetes descobrint-me aquestes penes tantes que patí. I me digué que mai les havia descobertes a ningú, sinó a mi, qui havia tinguda esta ditxa. I me declarà que dir-me tantes vegades «filla del meu cor», volia dir, «filla abscondida», i que em descobriria les coses que tenia molt abscondides, i que no havia dites a ningú. No era poca la mia confusió, però com ell ho volia així, *Benedictus Deus in donis suis*. I encara me digué més que ab tot que no saben los hòmens aquesta circumstància tan gran, de què fos tan grave la culpa de la bofetada, i de què l'havia sentida tant pel menosprecio de la sua preciosíssima sang, qui estava ja sacramentada. Ab tot això ponderen per molt grave aquesta culpa, perquè així ho disponia la divina voluntat.

23. No m'admir que lo Amic sentís tanta pena tot aquest temps en les noves penes que li manifestava son Amat. Si Maria santíssima qui, después del creador, tenia la més gran fortaleza que se puga trobar, quan veia son fill, volgut i amat, del modo que el veia jo, me digué que si no li hagués dada una gràcia molt particular, no heu hauria pogut passar sens acabar la vida. I totes aquestes penes (digué la gran Senyora) patia ja en les mies entranyes per bé del pecador. D'ont ab molta claredat se veu que, en aquest misteri de la Incarnació, se mostra més *la grandesa de lo Amat* que en nigin altre. I que tots los altres misteris que obrà per la nostra redempció, los obrava tots en la sua santíssima Incarnació. No sé que se puga veure major *grandesa* que aquesta. I així no és molt que no hi trobàs lo Amic *començament, ni medi, ni fi*.

24. Bé podem dir *quam incomprehensibilia sunt iudicia eius*. I en particular, ab los medis que pren. I que vulla, per mostrar més la sua grandesa, descobrir los seus secrets i judicis a una ànima per a qui és poc lo Infern, per haver ofès un Senyor qui la tracta ab tanta benignitat que, quan estava en les penes que tinc dit, me donava tanta suavitat, que era

la cosa més rara que n'igú puga pensar. I quan jo veia les meravelles que obrava i que tractava tan despàcio¹⁵¹, afligida de veure'l tan penat, comencí a parlar ab ell, com si tractava ab la persona més coneguda del món. I li deia: «Amantíssim Jesús, Amat del meu cor i de la mia ànima, què patíeu moltes penes? Que vos veig tan malparat i per a mi és una pena tan gran, que si no era la gràcia tanta que em donau, tinc [He vist el plec 41. Dialogació i càntic d'amor núm. 71 no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] per (f. 492) cosa certa, que no la podria sustentar. I d'aqueixa manera no em cansava de mirar-lo, que apareixia lo havia de beure ab la vista¹⁵², com lo veia ab tal patir. I respongué: «Era tant lo que patí, que sols lo que ara t'he referit tots los expositors sagrats no bastarien per escriure-hu de modo n'igú. I açò és lo que et puc dir.»

25. Valga'm Déu omnipotent, quin pes tan gran posaren aquestes paraules en el meu cor (açò és lo que et puc dir). Jesús, vida i consol de la mia ànima, quina profunditat tan gran haveu posada en aquestes paraules. I mon Amat me digué: «Açò et puc dir, que tot el cel i la terra no basten per dar-me gràcies, per lo molt que he patit per los mortals. I quant més fineses faç per los hòmens, més ingrats se mostren i s'indignen contra de mi, de qui los ha de venir tot el bé. I açò és lo que jo, ab molta veritat, et puc dir.» Altíssim Senyor aquestes paraules són estades en el meu cor una ferida qui em dona tanta pena, que no la sé referir. I no obstant açò, la trob poca, per lo molt que jo voldria patir per vòstron amor. I així no puc detenir-me més, sinó que m'haveu de donar a mi les penes que vós passau, que ab la vostra assistència m'apar que jo les podré patir per dar-vos gust.

26. Jo no em cansava de mirar-lo i parlar-li de les moltes penes que patia per amor de mi. El meu cor esclatava de sentiment i los ulls de llàgrimes no se podien tenir, com veia aquella divina cara tota ensangrentada. I ell tornava a parlar-me de la bofetada, i em deia, que l'hei pegaren a la part dreita de la sua hermosíssima cara, per ont corria molta sang de la ferida que tinc dit. I que aquell desventurat home l'hei pegà ab la mà dreita, cosa verament digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, que se valgués aquell mal home de la mà dreita per cometer un error tan gran contra aquella *grandesa ont lo Amic no hi trobà començament, ni medi, ni fi*.

27. Oh que poca atenció tingué aquesta desdixada mà! Pegar a son criador, qui a més d'haver-la creada, l'havia de judicar i li havia de donar o una ditxa o una desdixta tan durable com ell mateix, qui mai s'acabarà. Pegar a son pare i redemptor Jesús, qui moria per salvar-lo. I no li hauria mai negada la sua misericòrdia, si s'hagués volgut salvar, perquè obra sempre com a pare ab amor i per amor. Pegar an el mateix Déu, una ingiúria tan gran, que sols la sua grandesa, *qui no té començament, ni medi, ni fi*, sap quant gran és. No és poca l'ensenyança que el Senyor nos dona en la mà dreita d'aquest miserable, qui ab tan poca atenció, sens mirar lo que feia, ni a qui anava, ni en què havia de parar, fer lo que féu ab tan poca verecúndia. I ab la mà dreita, que és la mà ab què se fan les coses qui han de ser fetes ab tota perfecció, i la qui ha de salvar a totes les ànimes i an aquest miserable lo condemnà. Oh què desdixta tan gran i quina ensenyança tenim. No nos havem de contentar en fer les coses que tinguen bona apariència, sinó fer-les a gust del Pare celestial ab una pura i recta intenció. «Filla, totes les obres que se fan així són colps a la cara, que los mortals me peguen cruelment. No visques descuidada, ni faces cosa sens

---

¹⁵¹ Escriu "tant de espacio".

¹⁵² Joc de paraules entre el sentit de 'beure' i 'veure'.

tenir atenció an aquest fi, de què sien fetes sempre per més glòria del Pare celestial, mirant qui som Jo, i qui ets tu. Tu una flaca creatura i Jo una *grandesa*, *qui no té començament, ni medi, ni fi*, que si tots los mortals tenien aquesta atenció, no serien tantes les bufetades que em pegarien, menospresciant la mia sang, que vaig sacramentar la mateixa nit de tanta tribulació, i tota fonc per amor.»

28. Gràcies infinites sien fetes a la majestat del Pare celestial, qui nos ha donat pare tan piedós, que nos ha redimit ab tan gran amor, i s'és deixat sacramentat. I així, per aquestes fineses tan grans, prostada a los peus de totes les ànimes, los suplic que mirem a nòstron pare i redemptor Jesús del modo com estava aquesta nit de tanta tribulació, i que no tornem a donar-li tantes bofetades ab les obres que fem, sinó que procurem a donar-li molt de gust i amar-lo sempre per ser ell qui és i no més. Que certament, quan veia a mon amat Jesús tan lliberal, tan humil, tan penat i tan rendit, restí ab un propòsit i un desig molt gran de fer en tot la sua santíssima voluntat. El Senyor me don la sua gràcia per poder-me esmenar i millorar de vida per més servir-lo.

29. Bé podem creure cert que no la negarà a nigú, perquè me digué: «Filla i esposa del meu cor, per aquestes portes que m'obriren en los peus, ja vaig demostrar la molta paciència que tenia en esperar los pecadors; per les que m'obriren en les mans, les obres tantes que havia d'obrar per los mortals; i per la porta del cor lo amor que sols se pot dir amor vertader el qui se mostra per la porta del cor.» I així me digué que li'n faltava una per on poder mostrar la sua ciència, i per això dispongué que li dassen aquella tan gran ferida en el seu santíssim cap, per ont allargà, estengué i mostrà la sua ciència i sabiduria infinita a los mortals. I així, per aquella hermosíssima i preciosíssima llaga, se veia una llum la cosa més bella que se puga imaginar. I dava'm a entendre *la grandesa* de la sua ciència, ont no s'hi podia trobar *començament, ni medi, ni fi*, com de veritat és així.

30. Declarava'm mon Amat, que tots los qui mirarien aquesta llum, tendrien llum i ciència per acertar. I no se cansava d'advertir-me, que reparàs que la llaga del cap estava a la part dreta. I jo li digui: «Com teniu Senyor tan de cuidado en què jo repar, que volguéreu aquesta ferida a la part dreta.» I ell me digué: «Perquè la ciència que d'ella haviem d'apendre, era la llum més clara de totes quantes llums hei ha. I per això és la mà dreta ab què nos havem de senyar. I així no hei ha que témer, que seguint aquesta llum no nos podem enganyar.» I deia'm que, si alguna persona a lo obscuro cerca alguna cosa, poques vegades o niguna lo veurem acertar, però si pren el medi de la llum, ab tota pau i quietud troba lo que vol. Així ha de fer l'ànima qui busca a lo Amat.

31. La grandesa i majestat que em descubria no tenia fi, ni lo molt que se comunicava, perquè esclatava de tant que tenia Déu nostro Senyor. No sé què més se puga dir de la sua *grandesa*. Al fin *no té començament, ni medi, ni fi*, perquè absolutament <sic> té en tot poder infinit, com se veu de les obres que fa tan portentoses, i ab les delícies que se dona a gustar quan vol i allí ont vol. I així, ditzós el cor de lo Amic qui el rebé sacramentat. I en ell obrà tantes gràcies que, si les havia de referir totes, seria mai acabar. I voler-les explicar seria como impossible, perquè tenia a Déu omnipotent, qui demostrava tant de poder en fer gràcies a lo Amic, que sols és per admirar, perquè me posà en un mar de Déu molt gran. I obrava tan místicament i me tenia tan unida, que acabava la vida sens poder respirar. Oh què pena tan regalada és aquesta! Plàcia a sa divina Majestat, que totes les

ànimes la poguessen gustar. Quant prest veurien i coneixerien que *la sua grandesa i durabilitat no té començament, ni medi, ni fi*.

32. En aquesta ocasió podia dir ab tota veritat que és així, perquè em trobava gosant de Déu omnipotent, de tal manera com si hagués de durar ja per tota una eternitat. I en aquesta felicitat estava gosant lo Amic de la *durabilitat del seu Amat*, a ont veia ab molta claredat, *que no s'hi pot trobar començament, ni medi, ni fi*. I quan més la mirava ab molta més claredat veia que és així, i en particular, en descobrir-la a lo Amic i a totes les ànimes qui li donen lloc. Això és, qui procuren ab tot cuidado de llevar tots los impediments. I a aquestes ànimes fa les mateixes fineses que fa a lo Amic, que és posar-les en un mar de Déu omnipotent, i mostrar-los la sua *grandesa i durabilitat*, que és la glòria sempiterna qui mai s'acabarà. Ditxosa l'ànima qui la gosarà, que pocs li apareixeran los treballs que haurà passats! I jo dic, que encara que n'hagués passats sense fi, n'hauria volgut passar molt més, quan veurà *la grandesa i durabilitat de lo Amat, qui no té principi, ni medi, ni fi*. Esto és lo que puc referir de la gran glòria que, per la sua clemència, me descobria, però com era aquesta glòria, jo no hu sé dir.

33. Lo que mon Amat me deia puc dir, quan me donava a sentir el dolor de la llaga del seu santíssim cap, qui digué: «Jo som qui la patí, i tu passes ab mi la pena que em donava a sentir aquella ferida.» I la passava jo tan suavement, que m'arribava a punt de morir. I una mort tan dolça i suave, que no se pot dir la felicitat que dona aquest morir a lo Amic. No sé a qui no venga desig *com a lo Amic d'estendre i allargar sos pensaments en la granea e durabilitat de lo Amat, ont no s'hi troba començament, ni medi, ni fi*, sols per dar-li aquest gust de poder mostrar quant dolça i suave és la finesa que fa ab lo Amic. Que sols de l'ímpetu d'amor en què se quedà, estava ab tal desatino que apareixia que havia d'esclatar, ab una multitud de desigs, qui no el deixaven reposar que per esser tants no és possible poder-los referir. I així ne referiré alguns per més glòria del Senyor, qui los me dava ab molt gran amor.

34. Primerament, el cor tot se dilatava de tant que volia amar a son Amat i, després d'haver-li dit molts modos ab què voldria amar-lo, a la fi li deia: «Tant Senyor vos voldria amar que no hu sé dir, perquè si fos possible amar-vos tant com vos amau vós mateix, ab aquest amor vos voldria amar.» Lo mateix me passava ab altre desig, de voler-li oferir tantes riqueses, que si fos estat possible n'hauria volgudes tenir tantes per poder-li oferir, com ell mateix ne posseeix i en pot posseir. Tant com açò mereix *la granea i durabilitat* de Déu omnipotent, que per donar-ho a entendre no heu ha millor modo que, ab silenci, mirar-lo, contemplar-lo i alabar-lo, perquè heu mereix. Altre desig tenia de conèixer-lo més, si fos estat possible, que ell no se coneix a si mateix. I el fi que tenia era per millor amar-lo i dar-li gràcies de les que tantes me feia, qui tenen un modo molt particular d'enamorar a lo Amic, perquè el deixen tan enamorat del seu Amat, que lo menos que faria per dar-li gust, seria morir moltes vegades, si fos possible. Tanta és la voluntat que té lo Amic an el seu Amat, que no sap dir lo que faria i passaria per dar-li gust i més amar-lo.

35. Quan lo Amic veu *tanta grandesa i durabilitat en son Amat*, voldria que totes les ànimes no parassen un punt de voler-lo més servir per ser ell qui és, perquè està tan enamorat d'aquest servir-lo i amar-lo per ser ell qui és i no més, que encara que li dassen tantes penes, que li acabassen la vida, no lo espanten de níguna manera, perquè està tan

assistit del seu Amat, que és la cosa més rara que se puga pensar. Sols la suavitat que me dona a sentir, li dic ab tota veritat, que me té admirada i casi afligida, perquè contínuament apareix que tinga en la boca a Cristo sacramentat, i aquesta gràcia és tan gran, que a mon sentir és la cosa més bella i particular que se puga trobar. I és de tal manera, que jo m'hi perd, com veig tan gran dolçura com me dona lo Amat. Ell ho pot tot i sap el fi que té, faça's en tot la sua santa voluntat.

36. Moltes coses tinc molt particulars i rares, però aquesta de la suavitat que em dona lo Amat, m'arriba a tal punt que, a més de tenir-lo sempre en el cor, tractant ab ell ab gran familiaritat, despedeix tal dolçura, que no puc dir altra cosa sinó que estic sempre plena de Cristo sacramentat. I si a V.M. li apar que açò és molt dir, a mi m'apareix lo mateix, però li dic ab veritat, que de moltes parts no en dic una de lo que obra en mi. I tot per mostrar la sua *grandesa* qui no té fi en un lloc de tanta dolentia i maldat, que tot és major confusió per a mi, perquè és cosa certa que per a mi és poc lo Infern, per esser una ànima tan regalada del seu Amat, i tan tarda en dar-li gràcies i complir ab les sues obligacions. No es pot explicar quant gran és aquesta pena per lo Amic, veure's tan afavorit del seu Amat i ell tan ple de tota maldat, sols la confiança que tenc en la sua preciosa sang, que oferesc a la beatíssima Trinitat en acció de gràcies i en remissió de mos pecats, la pot aplacar.

37. Com jo veia la sang que desrremava i ab molt de gust per la nova llaga que m'havia manifestada, me causava tal admiració i suspensió, que me tingué temps en una profunditat que bé se podia conèixer que obrava el Senyor en aquesta pecadora alguna cosa molt particular. I així, en qualsevol part que estigués, tenia aquesta suspensió, de la molta grandesa que veia en mon Amat. Perquè m'apareixia que tota la Isglésia i molta part del món veia ab molta glòria, que era la cosa més bella que se puga pensar. Al fin no es pot dir més, sinó que era la grandesa de lo Amat, que ab molt de gust i contento, volia comunicar i manifestar a lo Amic. I no sols la manifestava ab lo que tinc dit, sinó en moltes altres coses més, que no sé dir. I quant més pena tenia, més mortificada i més atribulada estava, aleshores sentia més aquella suavitat que tinc dit.

38. Valga'm Déu omnipotent, quina *grandesa* és la vostra tan hermosa i tan gran! Plena tota de suavitat i molta misericòrdia per a perdonar los pecats. Açò em té el cor pres i lligat, tant és el desig que tinc de què nos perdon los pecats ab què lo havem ofès, i jo més que nigú. I així, postrada a los peus de mon Amat, li diré *tibi soli peccavi*, fins que s'apiat de mi i de tots, i que nos don gràcia per avorrir-los. Antes morir que fer cosa contra el seu santíssim gust, per mínima que sia, que basta que sia contra un Déu infinit per esser gran falta. Ah pobra de mi, què desventura és la mia, que no faç cosa que no estiga plena d'imperficcions! El Senyor me don llum per conèixer la mia maldat, i gràcia per a *estendre i allargar los pensaments en la granea e durabilitat de mon Amat*.

39. *Dix lo Amat: Què mesures foll?* Jo estava mirant les penes tan grans que interiorment patien l'ànima de Cristo Senyor nostre i l'ànima de la sua santíssima Mare, i mon Amat me digué que el beato Ramon estava mirant i pensant en les penes, que passà lo Amat interiors i exteriors. Per això li digué: *Què mesures foll? I ell respongué: Messure major ab menor*, açò és que les penes que nòstron amat Jesús patí interiorment en l'ànima i les que patí exteriorment en lo seu santíssim cor, eren tan diferents *com major i menor*, perquè eren molt majors les interiors que les exteriors. I volgué mon Amat que jo sabés

d'ell mateix, qui les havia passades, que la pena que ell patí en l'ànima era tanta, que llengües humanes no la poden explicar.

40. També me donà a entendre que el beato Ramon pensava en los favors que li havia fets son Amat, i tenia gran confusió, *i li digué lo Amat: Què mesures foll?* Que tot lo que jo fins ara he obrat per los hòmens, respecte de lo que puc obrar, *és mesurar menor ab major*, perquè el poder que tinc és infinit. No parlem del misteri de la Incarnació, perquè (f. 495) aquesta fonc una obra tan complida, honorada, assistida i afavorida de la nobilíssima i beatíssima Trinitat, que no n'hi ha haguda ni mai n'hi haurà com aquesta. Filla del meu cor, Jo som un Déu infinit, i no la puc engrandir més. I així dic que no n'hi ha de més gran, ni Jo encara que volgués no en puc fer una semblant, tant és (filla), lo que la vàrem honrar les tres divines persones Pare, Fill i Esperit Sant. I açò és lo que tu has d'entendre, i heu trobaràs en aquelles paraules *qui videt me videt et patrem meum*. Si tu vols engrandir les mies *grandeses*, bé tindràs ocasió en lo molt que Jo t'ensenyaré, i heu has de publicar.

41. Aquí teniu Senyor la més vil esclava de quantes ànimes hei ha, donau-me la vostra benedicció, que ab ella se declararà tot lo que serà del vostre gust, encara que ab molta confusió mia, perquè feu unes fineses tan grans, que bé se veu el vostre *compliment*, i que sou sols vós el qui les voleu i podeu fer, i les feu en qui voleu. Suposat les feu en mi, qui som el mateix *defalliment*. I així bé se veu *que mesurava lo Amic major ab menor, e compliment ab defalliment*. I sou tan *major* en tot, i teniu tant de poder, que no podeu tenir-ne més, com veia jo ab molta claredat de lo que diré. Ell me descobrí el misteri de la beatíssima Trinitat, i jo veia la persona del Pare, la persona del Fill, i no humanat, sinó en la divinitat, i la persona de l'Esperit Sant. I les veia totes tres d'un modo que apareixien una cosa en la divinitat. I si bé és veritat, que m'havia manifestat aquest misteri en altres ocasions, però com aquesta no lo havia vist mai ab tanta claredat. Perquè veia ab molta claredat la veritat d'aquestes paraules *qui videt me videt et patrem meum*, perquè quant en la divinitat veure una persona de les tres era veure-les a totes tres en aquella unió per sustància, que és la divina essència, tot un Déu omnipotent. No deixava però de veure i entendre que de veritat són tres persones distintes i un sol Déu tot poderós, qui és la divinitat. I que tant el Pare, com el Fill, com lo Esperit Sant tenen tots un ser, un poder i una naturalesa divina. Cosa com aquesta no l'havia vista mai del modo que ara és estat servit lo Altíssim que la ves i entengués.

42. Tornaré a lo que havia començat, que són molt majors los beneficis que nos pot fer lo Amat, que tots los que fins ara nos ha fets, salvo el misteri de la Incarnació, de què diré que tot lo que obrà per nostra redempció fonc ab tal lliberalitat, que essent un Déu omnipotent no hi pot afegir més de lo que ha obrat. Perquè és tant el seu amor, que nos ha dat tot lo que tenia, com és la divinitat unida ab la santíssima humanitat en les entranyes puríssimes i molt limpiíssimes de la mia gran senyora Maria santíssima, mare de mon redemptor¹⁵³ i espòs Jesús, amat de la mia ànima i recreo del meu cor, a ont ell té la sua habitació, tant de nit com de dia. I per açò tinc tanta suavidat que, si se pogués veure i gustar, endulciria tot lo món i s'admiraria de veure tant de bé. Al fin, és obra del Senyor, qui fa aquestes obres tan portentoses i grans, sempre que li donen lloc.

43. En el misteri de la santíssima Incarnació veia el misteri de la santíssima Trinitat, i com les tres divines persones assistien en aquest tan al[t] misteri. I quan una de les tres

---

¹⁵³ Escriu 'Redemptor'.

que és el Verbo divino s'incarnà, açò és, féu aquella unió tan gran de la divinitat i humanitat, l'assistència tan particular que la beatíssima Trinitat feia an aquesta obra, que era tal que les entranyes de la mia gran Senyora apareixien el cel empíreo on estava la beatíssima Trinitat, el Verbo divino incarnat, tota la divinitat i, ab poques paraules, tota la grandesa, glòria i majestat. *O altitudo divitiarum sapientiae et scientiae Dei, quam incomprehensibilia sunt judicia eius, et investigabiles viae eius.* Com podré jo tan ignorant, explicar coses tan divines i celestials, i encara que tingués totes les ciències que hei ha i hei haurà, no és possible de què les puga explicar. Sols veure el Verbo divino incarnat, i del modo que estava en el misteri de la santíssima Trinitat, antes de la Incarnació, és una cosa tan gran i tan hermosa, que no se pot partir de la memòria, ni tampoc dona lloc a lo enteniment de poder discórrer i publicar alguna cosa d'aquella gran hermosura i majestat, que verdaderament no puc dir altra, sinó que és Déu qui té poder infinit i fa tot lo que vol, del modo que vol i allí on vol.

44. Ell me digué: «Jo som el Verbo divino, qui em som incarnat, i si la persona del Pare i la persona de l'Esperit Sant poguessen tenir invidia, en tindrien d'aquesta obra tan gran, per lo molt que amen el Gènere humà. El contento que tenien d'estar en el tabernacle de Maria santíssima era molt gran, i l'havien adornada de tanta hermosura, puresa, noblesa i tota perfecció que, si bé és veritat que no és persona divina, és tabernacle de tota la santíssima Trinitat.» I me dava a entendre que l'havien posada ab tanta perfecció com li havien poguda donar. I que, después d'elles, era la més pura creatura que hei ha haguda ni mai hei haurà. I així era tant el gust i contento ab què la santíssima Trinitat estava en ella, que no basten paraules per poder-ho explicar, tant l'han afavorida, que més apareix persona divina que humana. No que ella sia persona divina, sinó que com en ella s'havia d'obrar aquest misteri tan alt, de pendre el Verbo divino carn humana, tota la beatíssima Trinitat (tot el temps que la santíssima humanitat estigué en les sues puríssimes entranyes) li assistí ab una assistència molt particular, com ell mateix m'ha dit.

45. Moltes coses més me descobrí, però jo confés que no sé dir com eren i no me n'espant, perquè qui podrà dir les obres de l'incumbrat misteri de la beatíssima Trinitat i de la divinitat? Que en arribar ací, no hei ha més que dir sinó: Oh divinitat, què diré de tu bondat? Perquè és tan gran, que no té fi. Perquè tot lo que vol fer pot fer, i ningú el pot impedir. I essent així, no nos havem d'admirar de les obres que veim de la sua mà, perquè totes tenen gran fi. I quan li dona gust lo descobri, com féu en aquest misteri de la santíssima Incarnació, que en el principi lo tingué ocult en la sua santíssima Mare, i quan li donà gust lo descobrí, fins a morir despullat en una creu, perquè véssim lo molt que li costava la nostra redempció. I restà patent a tots los qui voldran mirar-lo, engrandir-lo i alabar-lo. I com devem fer-li gràcies sense fi, perquè lo amor ab què obraven aquest misteri és tant, que no hu sé dir, a lo menos diré lo que podré.

46. Ja he dit que tenia present el misteri de la beatíssima Trinitat i del modo que estava antes que el Verbo divino s'incarnàs. I així, el Pare celestial digué an el Verbo: «Fill meu volgut i amat, haureu de pendre carn humana per la redempció del Gènere humà.» No és possible dir el rendiment ab què digué el Fill an el Pare celestial, que se fes la sua voluntat. I ací em declarà i me digué que fer aquesta obra tan gran *era mesurar major ab menor, e compliment ab defalliment, e infinitat ab quantitat, e temporal ab eternitat*, perquè com la maldat del Gènere humà és tan gran, lo havia obligat a fer aquesta finesa molt *major* que la nostra correspondència en estimar. Una ditxa i finesa tal, que me digué que tota la

santíssima Trinitat no podia fer obra *major*. I açò *fonc mesurar compliment ab defalliment*, açò és ab les faltes i pecats de los mortals, que si bé són moltes i grans, satisfeu el Senyor per totes quantes se n'han fetes, se'n fan i faran abundantíssimament, *quia apud dominum missericordia, et copiosa apud deum redemptio*.

47. La cosa més bella que se puga veure ni trobar era veure la misericòrdia que la majestat de Cristo, tot ple de caritat i suavitat, feia a les ànimes qui anaven a ell. Perquè les prenia i posava dins los seus santíssims braços, i los feia grans gràcies i favors, i después les presentava a son Pare celestial i a lo Esperit Sant. Qui podrà dir les gràcies que rebien? Perquè el Pare los comunicava molt de poder i lo Esperit Sant molta gràcia, que ab tota veritat podem dir, *que se mesurava compliment ab defalliment, e infinidat ab quantitat*. Perquè encara que la misèria de los hòmens és molt gran, moltes vegades més gran i major és la misericòrdia del Senyor, *et copiosa apud eum redemptio*. I així bé havem dit que *és mesurar major ab menor, e defalliment ab compliment, e infinitat ab quantitat, e temporal ab eternitat*.

48. «Mira tu si fonc ab tot *compliment* aquesta obra, que tot el favor que pogué fer la beatíssima Trinitat féu pel *defalliment*, açò és per les faltes de los hòmens mediant la *mia tan complida Passió, et copiosa apud eum redemptio*, que és medicina eficacíssima per curar tan mala enfermedat. I Jo qui som el Verbo divino los vaig aportar ja quan me vaig incarnar en les entranyes de la mia Mare santíssima. I em vaig obligar a patir per totes les faltes molt complidament. Per això t'he dit, que s'havia de reservar el misteri de la Incarnació ont s'encerren tots los misteris que Jo he obrats per la vostra redempció. I tot lo que voldran acomparar ab aquesta obra *és mesurar major ab menor*, perquè és la major que pogué fer tot un Déu infinit per rescatar el seu Amic, qui és el Gènere humà, tan poc agraït que veent lo que em costà per redimir-lo, donar-li llibertat i fer-lo d'esclau senyor, i de tal manera senyor (com pots dir tu), que a les ànimes qui fan estimació d'aquesta obra tan gran (del modo que pot esser) les faç molt més senyores que no som Jo. Perquè les faç senyores de mi, qui som un Déu infinit *sense principi, ni medi, ni fi*. I elles, tot quant me poden donar tot ho tenen de mi. I no obstant açò, és tant del meu gust, quan m'ho tornen a oferir ab senzillès de cor i desapego de tot, que perquè em fan senyor d'una creatura que jo he creada i redimida ab la mia sang, Jo les faç senyores d'un Déu sense fi, qui sempre s'aprecia *de dar major per menor, i compliment per defalliment*.

49. »Jo et vull declarar com són molt més los beneficis i gràcies que Jo puc fer a les ànimes (acceptat el de la Redempció) que no són tots los favors que Jo fins ara he fets, perquè los que Jo puc fer són infinits, encara que no són pocs los que he fets. I això és lo *que mesurava* el beato Ramon, quan Jo li diguí: *Què mesures foll*. Tu diràs ara lo que t'he ensenyat a circa lo que vol dir *lo Amat*, quan diu *a lo Amic: Què mesures foll?* No tens que plorar, ni de què afligir-te, que aquest és mon gust. Ja et don jo lloc i poder, que tenim molt que dir en aquestes paraules. I són pocs los hòmens qui penetren el fi que té lo Amat quan diu *foll a lo Amic*. Oh què ditxós se pot dir aquest Amic!»

50. Valga'm Déu omnipotent, amantíssim Jesús, espòs de la mia ànima, què voleu que diga, pobra i desdixada de mi, que no gos parlar ni alçar aquestos ulls pecadors de tanta confusió que tinc. Teniu compassió d'aquesta pobra i miserable pecadora, i de totes les ànimes. I donau-nos gràcia que puguem arribar a tenir ab vostra majestat l'amistat que tenia lo Amic, quan li digueren *què mesures foll?* Perquè no es pot ponderar la ditxa tan

gran que té l'ànima, a qui vós tractau ab tan gran amor, perquè és senyal de molta amistat, a la manera que fan dos amics, qui són molt de veres amics, que un no repara a dir a lo altre que és un encensat, *que és un foll*, etc. I així me digué mon Amat que quan digué *a lo Amic què mesures foll?* era lo mateix que manifestar-li que era molt bon Amic, que és una ditxa molt gran i tan gran que és molt més gran que la que podria tenir la persona més ordinària del món, si lo fessen rei. Perquè a més de dir-li que és amic i bon amic, és dar-li a entendre que és amic molt estimat de son Amat. Doncs què més podem desitjar? Sinó amar i més amar, patir i més patir, i penar i més penar.

51. Fonc voluntat de l'Altíssim que me vingueren unes penes molt grans. I me tenien molt mortificada i atribulada, de tal manera que no parava de plorar i dir moltes vegades: *ad dominum cum tribularer clamavi*, demanant que per les sues santíssimes llagues, qui sempre són el meu refugi, m'assistís en tan extrema necessitat com me trobava. I tot era perquè aquestos escrits s'havien de descobrir un poc més de lo que heu estaven, i açò era una ferida qui em penetrava l'ànima i el cor interiorment, i exteriorment me tenia tan penada, que no hu sé dir. Jo no volia manifestar aquesta pena a nigú sinó a mon Amat, i per això aní an el cor a la presència de Cristo sacramentat, que és el major regalo que jo puc tenir en esta vida. I ab tot això, aquest sacrifici que em manava fer l'obediència augmentava tant la pena, que sols ab la gràcia de mon Amat podia passar-la sens acabar la vida, però lo Amat usà tanta misericòrdia ab lo Amic, que bé podem fer-li moltes gràcies de lo molt que s'aprecia *de dar major per menor*, com veurem de lo que diré.

52. Jo estava en una presència experimental de Déu que no podia tenir-hi en lo molt que se comunicava, perquè em feia disrritir i desrremar moltes llàgrimes, com veia que tenia un Déu de tanta majestat i grandesa, que la que comunicava en aquest pobre Amic, no cabia en mi. I me posà en tan rara unió, que d'admiració em perdia tota dins d'un mar de Déu infinit. I feia-li gràcies de la tribulació en què m'havia posada, i la passava ab molt de rendiment pel seu amor, i molt contenta que se fes en tot la sua voluntat. I així passí molt de temps molt unida ab mon Amat, que no puc dir altra cosa, sinó que tenia un Déu infinit i increat, qui em volia acosolar <sic> d'aquesta aflicció que, com tinc dit, passava ab tanta pau i unió ab mon Amat, que no tinc a què compar-ho¹⁵⁴, sinó a los esperits benaventurats qui el gosen en la Glòria. Tot ve de la bondat de mon Amat, *qui mesurava major ab menor*, suposat feia una finesa tan gran que és la *major* que ha volguda fer per la *menor* creatura i més gran pecadora qui som jo, que fonc des de la santíssima Creu recollir-me en los seus santíssims braços i tota em recreà, que no puc dir altre, sinó que bendit sia el seu amor.

53. La suavidat que tenia i me dava a sentir era cosa molt particular i, si moltes vegades havia dit *ad dominum cum triburarer clamavi*, moltes vegades havia de dir *et exaudivit me*, perquè era tant lo que se deixava gosar, que li deia: «Jesús, espòs de la mia ànima, vós sou qui tot ho disponeu, siau sempre de tots alabat, que jo no vull sinó fer en tot la vostra santíssima voluntat, perquè lo demás és perdre el temps, qui és la cosa més preciosa de quantes hei ha.» Parl d'aquell temps qui sempre s'emplea en dar-vos gust i sempre més amar-vos per ser vós qui sou, que aquest era el meu intent, que tot seria per glòria del qui em dona forces per poder sustentar tal mortificació. I ab tot, que aquesta pena tenia el meu cor tot penetrat, diguí moltes vegades: «Amat de la mia ànima, jo vinc molt

---

¹⁵⁴ Escriu 'comparo'.

mortificada, però molt rendida i prompta per tot lo que voldreu. Jesús dolcíssim del meu cor, jo vinc molt penada, però no tant com jo voldria per dar-vos gust. Perquè com més penes tinc, més ne desig per vòstron amor.» Oh ditxós amor i ditxosa l'ànima qui pot arribar a patir grans penes per amor de lo Amat, tan poc conegut i amat.

54. També li diguí: «Amantíssim Jesús, consol de la mia ànima, jo hauria volgut que aquestes penes fossen vingudes ab menosprecios, de què jo gust molt. Ab tot açò no vull més que fer la vostra santíssima voluntat, i vinga tot lo que voldreu, que com més mir les penes en les penes de mon Amat, trob que és temeritat no voler penes, perquè si ell ne té tantes, com pot dir una ànima qui desitja amar-lo, que no vol patir.»

1. No seria amor aquest ben fundat
si no se rendia a la voluntat.

2. De l'amat Jesús qui està enamorat
en tanta manera que és mort afrontat.

3. I ab tant de contento que no se pot dir
tot desfigurat per amor de mi.

4. Mai serà igual el nostro patir
an el de l'Amat, perquè no té fi.

55. Digué mon Amat: «Filla del meu cor, ab tres coses se desclaven los meus peus i mans, que tu sempre vols desclavar, quan me veus tan penetrat. I així mira aquestes llagues que les tinc totes per tu. Esforça't i vine sempre a mi, que jo et don paraula que aquest és el medi per estar les ànimes, quan tenen treballs molt unides ab mi, que molt rendides i humils, postrades a los meus santíssims peus, diguen moltes vegades: Senyor aquí estic, feu de mi tot quant voldreu.» Lo cert és que moltes vegades tinc aquest desig de desclavar los santíssims peus de mon Amat, i és de tal manera, que he menester molta gràcia per poder-me reprimir de no anar-hi ab molta pressa per llevar aquells claus qui el tenen tan cruelment enclavat, però en aquesta ocasió, jo no hi pensava de modo ningú, quan me digué que tres coses eren les qui li desclavaven los seus santíssims peus i mans, que no deixà de causar-me una gran admiració.

56. La primera era el rendiment, i aquesta me digué que li desclavava el clau de los seus santíssims peus. I el tresor que se descubria quan li llevaven aquest clau, era la cosa més bella que se puga considerar, com declararé. La segona era l'obediència, i aquesta desclavava la sua santíssima mà esquerra, quan les ànimes ab gran puntualitat cumplen l'obediència així com ell la complí, ab tan gran amor. La tercera era la caridat, i aquesta desclavava la sua santíssima mà dreta, que a los ulls de lo Amat era la cosa més bella i hermosa que se puga pensar, però que molt si aquesta fonc qui el féu morir, pues morí d'amor per salvar los pecadors, que l'hei estimen tan poc. I la causa és *que no mesuren major ab menor, e compliment ab defalliment com mesurava lo Amat*, qui no para un instant de fer-nos veure quant copiosa és la sua redempció, perquè coneguem en quant de

compliment són les seues obres i plenes totes d'amor, que ab tota veritat no sé com poder-ho referir. Bendit sia el Senyor, qui ho vol així.

57. Los claus que desclavaven aquestes tres virtuts veia jo que, quan se partien del seu lloc, anaven en el cor de lo Amat i obrien tres finestres bellíssimes. En la primera se veia la majestat del Pare celestial; en la segona el Verbo divino humanat; i en la tercera lo Esperit Sant. Veia el Pare celestial en una gran majestat, el Verbo divino qui nos ama ab un amor qui no té fi; i lo Esperit Sant qui nos abundava tants de dons i gràcies, que totes les riqueses temporals a comparació d'aquestes espirituals *és mesurar compliment ab defalliment, e infinitat ab quantitat, e temporal ab eternitat*. I així veia en el cor santíssim de mon Amat la santíssima Trinitat de Déu nostro Senyor, i lo que descobria en el sacrari veia en el meu cor ab tanta resplendor i glòria, que sols ab la sua gràcia la podia mirar i tolerar.

58. Prostada per terra i a los seus santíssims peus tornava a representar-li les mies tribulacions, però molt rendida a la sua santíssima voluntat, i ab un desig gran de tenir-ne moltes més i esser menospreciada, si ell ho disponia. I com sempre dona *major per menor*, feia fineses més grans, perquè se descobrí en la santíssima Creu, ab lo cor ab aquelles ubertures a ont veia les tres divines persones. Ah pobra i desdixada de mi, quina era la mia confusió! Quan veia tantes misericòrdies com obrava (f. 499) la santíssima Trinitat en mi, que com més les mirava *menos trobava començament, ni medi, ni fi*, que ab tota veritat puc dir, que *mesurava compliment ab defalliment*, perquè tot *compliment* era lo que obrava mon amat Jesús per les mies faltes i les del Gènere humà en lo abre de la santíssima Creu, afrontat i menospreciat, i tan penetrat de penes, que arribaven en el seu santíssim cor, com tinc dit, i molt més que podria dir.

59. Digué mon Amat que del mateix modo com lo veia ab lo misteri de la beatíssima Trinitat, estigué tot el temps que durà la sua santíssima Passió fins que morí en la santíssima Creu, en què nos redimí. I perquè fos ab tot lo *compliment* que se pot desitjar, hei assistí la santíssima Trinitat, i me prengué per la mà i me posà junt en el seu santíssim cor, mirant la noblesa grant <sic> de les tres persones divines, qui me feren grans favors. El Pare me mostrava el seu gran poder i me'n donava i deia que estar rendits és tenir poder, i no tenir forces és tenir fortaleza perquè redeixen <sic> i vencen a si mateixos, que és el major inimic que tenim. I així, el qui se sap vèncer a si mateix, bé pot dir que té molt poder. El Fill me deia: «Amic del meu cor i de la mia ànima, l'obediència m'agrada molt.» I com ell és el qui més *complidament* l'ha practicada, me concedia tantes gràcies, que seria no acabar mai haver-les de referir. I així, si volem contentar i regalar a nòstron amat Jesús, amem, estimem i exercitem aquesta santa virtut. Lo Esperit Sant me deia: «Filla, la perfeta caritat és obrar per amor de lo Amat, i lo que s'obra per altre fi no és perfeta caritat.» I me comunicava tanta gràcia que no la sé referir, perquè em veia en un mar de tant de bé, *que no hi trobava començament, ni medi, ni fi*. No veu quant a gust de lo Amat són les tribulacions passades ab rendiment per obediència, i purament per amor de lo Amat? Ne gusta tant el Senyor, que dona *major per menor, i compliment per defalliment*.

60. Valga'm Déu omnipotent, la gran profunditat que tenen aquestes paraules per una ànima, qui les sap considerar. Perquè és una gran ditxa, però lo qui més m'admirà és el gran gust que mostrà el Senyor en ensenyar-me el modo com nos hi havem d'emplear. I

així me donà un coneixement de la mia vilesa, que apareixia tan gran, que no tenia fi. I el mateix coneixement me donà en general de la vilesa de tots los mortals. I ab tot que veia summa misèria, a comparació de la gran misericòrdia de mon Amat, *és mesurar major ab menor*. No perquè no sien les nostres faltes molt grans, basta que sien contra d'un Déu infinit, sinó perquè la sua gran misericòrdia i pietat és moltes vegades infinita. I així dic que la major misèria que puga tenir una ànima, és quan ha ofès a son Amat, desconfiar de la sua gran misericòrdia, perquè és tan copiosa i tan gran, que és moltes vegades més gran, que totes les ofenses que s'han fetes i faran.

61. No sia això ocasió d'ofendre més a sa divina Majestat, perquè no hu vol el Senyor, antes bé s'enutja molt, sinó perquè quan desdixadament tropessarem i cometrem alguna falta, plorem-la amargament, confiant ab la misericòrdia que ab tan gran amor usa ab les ànimes, pues és tan gran, que bé podem dir ab tota veritat *et copiosa apud eum redemptio*. I que a comparació de les nostres culpes *és mesurar compliment ab defalliment*; i així, per les entranyes de Cristo Senyor nostre, i per aquest misteri tan gran de la Redempció, prostada a los peus de totes les ànimes, los suplic que no prenguen motiu de la sua gran benignitat per agraviar-lo més, perquè seria una gran crueldat. Ni menos per molta que sia la nostra misèria i maldat, no desconfiem mai de la misericòrdia de lo Amat, ni diguem mai no hei ha misericòrdia per a mi, Déu no em perdonarà, perquè l'ànima qui arriba a dir semblants paraules, apareix no esser cristiana, ni tenir confiança en lo Amat. I estimaria més que em dassen moltes bofetades, com les donaren a mon Amat, que sentir-les dir a nigú, sinó que quant més veurem haver ofès al creador, més li havem de demanar perdó, ab molta confiança que nos perdonarà i darà gràcia per no ofendre'l. I antes morir que pecar.

62. Ab totes veres ho demanava a mon Amat per a mi i per totes les ànimes. I volgué que el ves com a Jutge rigorós de la mateixa manera que el veurem en la fi del món. (No és possible dir les fineses que fa lo Amat per lo Amic), perquè no obstant que se demostrava com a Jutge rigorós, jo no podia sentir la pena que hauria tinguda, si ell mateix no hu hagués impedit, mostrant-me en la mateixa justícia divina una benignitat tan gran i tan bella, que no és possible que se puga pensar ni dir. I arribà a tant la sua bondat, que em cobria el rigor ab què ha de venir el dia del Judici final per a judicar a totes les ànimes. I açò feia per no acabar la vida a lo Amic, i si bé me dava a entendre la pena, no la'm deixava sentir, que hauria tinguda de veure quant enutjat està de los mortals. I com jo sempre tinc temor, que no castic a Mallorca per amor de¹⁵⁵ mi qui l'he ofès sense fi, ab un sentiment molt gran qui em partia del cor, comencí a dir-li: «Jesús, amat de la mia ànima, no castigau estes ànimes, castigau-me a mi, qui tinc la culpa per la mia maldat.» [He vist el plec 42. Dialogació i càntic d'amor núm. 71 no tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm Sagrament]

63. (f. 500) Jo no em cansava ni tenia un punt de repòs, suplicant a mon amat Jesús des de lo íntimo del meu cor i ab moltes llàgrimes, que em concedís per a totes les ànimes una indulgència, i que me fes gràcia que ninguna ànima lo ofengués més. I era açò ab tal afecte, que me partia el cor i m'acabava la vida (bendit sia el Senyor, qui totes les coses té presents, i a qui totes les coses estan patents). I me respongué que aquesta indulgència no la dona a qui no la vol, i a qui la vol la dona esplèndidament. Diguí jo: «No permetau

---

¹⁵⁵ L'expressió actual 'per mor de'.

Senyor, que níguna ànima estiga privada de tant de bé, com és no ofendre a son Déu i Senyor. Antes bé amar-vos i sempre més amar-vos per ser vós qui sou, i no més.» I ell me digué que aquest és el millor modo d'amar-lo. I així saps qui són aquells qui són Amics del meu cor? Aquells qui m'amen per ser Jo qui som, i desitgen que totes les ànimes facen lo mateix. Aquestos arriben a tanta ditxa, que són los Amics del meu santíssim cor.

64. Tot açò me causava major confusió, però més confiança en mon Amat. I quedava'm dient moltes vegades *Fiat missericordia tua domine super nos quem ad modum speravimus in te, in te domine speravi non confundar in eternum*. I ab particularitat li demanava, que no permetés que se condemnàs alguna germana mia, ni ara ni mai. I me digué que fins ara no n'hi havia níguna qui se fos condemnada. L'alegria que em donà fonc tan gran, que no em cabia en el cor, sabent que tantes germanes mai deixaran d'alabar i amar al que el meu cor ama tant, i que per a sempre gosaran ab molta pau, tranquil·lidat i molt *compliment* aquella infinidat i més infinidat de Déu nostro Senyor, qui s'aprecia tant de tenir les ànimes en la sua companyia, que no sols los dona aquest premi després d'acabada la vida, sinó encara a los que de bon cor són Amics moltes vegades en aquesta vida los fa aquest favor.

65. No parl sense fonament, antes bé l'experiència que tinc és molt gran, i puc dir ab molta veritat esser així, perquè estant en aquesta vida, moltes vegades me trobo gosant en la Pàtria i benaventurança celestial de Déu redemptor nostre i poderosíssim Senyor, de tal manera que apenes puc dir, si estic en aquesta vida. A tal punt m'ha arribat mon dolcíssim i benigníssim Jesús, molt amat del meu cor i de la mia ànima, que em regala de tal manera, que no es pot pensar ni dir. Perquè sols la llum que ara en aquesta ocasió me dona és tanta, que jo confès que no hu sé dir, perquè tot quant jo puc dir de lo que el Senyor me descobri respecte de lo que en si és, *és mesurar major ab menor*, perquè per molt que diga, sempre serà molt *major* lo que no puc dir. Perquè és una infinidat de Déu en quant Déu, qui em té tan admirada i pasmada, que no puc dir altre sinó *mirabilis deus*. Tan admirable és lo Amat en tot i en particular en mi, que no puc dir les moltes gràcies que em fa, perquè són tantes que no tenen fi, *i seria voler mesurar infinidat ab quantitat*.

66. Gràcies an el Senyor com la sua bondat, grandesa, poder, misericòrdia, majestat i tot el seu ser és tan infinit, que mai s'acabarà. Aquesta és la major alegria que pot tenir lo Amic. I les moltes fineses que lo Amat me fa són un desengany tan gran per a mi, que moltes vegades dic: «I tu *temporal* què tens que competir *ab l'eternidat* de mon Amat? Què busques, què pretens i què vols tenint jo una eternidat de Déu omnipotent? Tot quant me dones és nada. I m'enganyes, tot quant tu tens i pots tenir és nada, i nada vull de tu, sols vull a mon pare i redemptor Jesús, per qui visc i vull morir ab molt de gust, sols que fos alabat. I, si pogués, impediria a totes les ànimes que no fessen cosa contra la sua santíssima voluntat.» I açò era la causa que li demanava la indulgència que tinc dit per a totes les ànimes, i en particular, per les mies germanes que no se'n condemnàs níguna. I ell me digué que molt poc atenta hauria de viure aquella qui se condemnaria d'aquesta santa família. «I ara et dic molt més, que d'aquesta santa congregació mai se'n condemnarà níguna, sinó és que faça moltíssimes diligències per apartar-se de mi i voler-se condemnar.

67. »Filla querida del meu cor, ab molta veritat te dic que bé serà poc cristiana l'ànima qui d'aquest paradís voldrà abaixar a estar en lo Infern, en companyia de los dimonis. I farà lo mateix que feren ells, qui de la Glòria i benaventurança celestial, per no tenir atenció a la ditxa i gràcia que los havia feta sens nigrun mèrit seu, los llencí en lo Infern a ont los veuré penar sens tenir mai compassió d'ells per una infinitat de temps. I així, la poca consideració i poca estimació que feren del bé que posseïen fonc la causa de la sua condemnció, que nigruna cosa fa més supèrbia que no mirar el bé que teniu d'ont vos ve. Poca seria estada la supèrbia de Lluçifer, si hagués mirat i considerat que la bellesa que tenia l'hei havia dada son creador, i m'hauria dades grans gràcies veent que Jo som autor i governador de tot. I Jo, per la sua poca atenció qui és la mare de la supèrbia, no los haguera precipitats tan apresuradament a ell i sos companyons per a sempre en lo Infern.

68. (f. 501) »Ah filla i esposa del meu cor, què vols més que et diga de lo que t'he dit? Que les germanes, qui són i seran en esta santa casa, les salvaré a totes, si no és que alguna, per la poca estimació i atenció don lloc a la supèrbia, desconeixent la gran misericòrdia que li he feta elegint-la i trasplantant-la en aquest jardí més divino que temporal, qui és tant a mon gust que, si en el món s'havia d'elegir un lloc qui fos el paradís, seria el convent a ont tu estàs de la mia esposa Caterina de Sena, prenda que Jo am tant, que sempre la tinc en el cor. I així, filla, ànima qui ha tinguda la ditxa que tu i molts altres ànimes teniu, i s'emplearan en lo que tenen obligació, Jo no les despediré de la mia companyia, però totes aquelles qui se descuidaran del bé que gosen i nada los ha costat, i s'ensuperbiran, no tinc altra cosa a què comparar-les sinó a los dimonis de l'Infern, qui de les mateixes gràcies tantes que los havia fetes, no sols no me donaren gràcies, que era lo principal, sinó que quan se veren ab tanta gràcia i senyors del Paradís, tingueren tanta supèrbia que d'ací prengueren el camí per abaixar a lo Infern.

69. »Lo mateix succeirà a l'ànima qui estarà en aquest paradís a ont estàs tu, si poc atenta i plena de supèrbia no mira i pensa moltes vegades, que no és digna de tanta gràcia com li ha feta son Amat, qui som Jo (Filla no temes, *ego sum qui sum*) i dir-me en lo interior del seu cor, que no mereix habitar en aquest paradís que jo tinc en la terra, i a ont l'he col·locada. No perquè visca descuidada i superba, sinó cuidadosa, agràida i humil, que no estaria Lucifer i sos sequaces en lo Infern i fora del Paradís, si hagués pensat en lo que t'he dit. I així, si les mies esposes tindran aquesta consideració, tindran en aquest món el paradís de la religió, (que bé és paradís la religió per qui la sap estimar i venerar) i en lo altre tindran aquell que perdé Lluçifer i sos companyons. No veus quina misèria tan gran que ara tenen i tindran per a sempre? I la ditxa de les esposes de Cristo, qui som Jo, que és una infinitat qui mai se pot acabar? Filla, esposa del meu cor i Amic de la mia ànima, què més se pot desitjar en aquesta vida, que tenir ditxa d'entrar en aquest jardí qui per a mi és un paradís? No per viure descuidades, sinó vel·lar i ab moltes ànsies i gran humilitat donar gràcies a lo Amat. Molt temps ha que et volia dar aquesta doctrina, perquè és molt a mon gust i molt important per aquest convent. I si no era per algun impediment, que Jo deix de declarar-te dins breus temps, si ton confessor et donàs llicència, la't faria publicar per algunes coses que bé les sé Jo. Tot són ninyeries, i no reparau que vos danyau l'ànima i m'agraviu, no teniu rauó de ser-me ingrades, siau-me lleials i bones esposes.»

70. No puc dir la gran confusió que tinc per esser la veritat que som jo la ruïna d'esta santa comoditat <sic>. No és poca la dissort d'aquestes germanes mies, haver-me de sustentar ab sa companyia essent tan virtuoses i santes, que a més de la paciència que han

de tenir en tolerar-me, per les seues oracions se detén sa divina Majestat i mostra la sua gran misericòrdia no despedint-me per lo Infern, tenint-lo tan merescut. Faça's la santíssima voluntat del Senyor. No obstant això, germanes, les qui són i seran, postrada a los peus de totes, los suplic que posem tot nòstron cuidado en complir puntualment lo que nos ha dit nòstron amat Jesús, que tant devem contentar, engrandir i alabar, que los asseguro que no puc dir ab paraules el gust que li donarem, ni menos puc dir lo que jo passaria si era a gust de mon Amat, sols que totes vosses reverències poguessen veure el gran amor ab què nos ama. Perquè és tan gran que moltes vegades me té admirada, i no m'és possible poder dissimular la dolçura i suavitat ab què m'ho declara, perquè tot el meu cor se desfà i apareix que havia d'esclatar. En particular quan me deia lo que tinc referit, que estàvem en comunitat en el refetor, i el sustento que jo prenia era la dolçura de les seues paraules i la suavitat ab què me dava a entendre el gran gust que té de què totes nos uniguem i facem la nostra obligació en tot i per tot. Oh si tenia jo lo esperit de sant Pau per poder dir lo molt que gusta lo Altíssim de les ànimes qui viuen en aquesta congregació! I la pena que té el dimoni i la guerra que nos fa! El Senyor me don la sua gràcia perquè puga jo referir-ne alguna cosa de moltes que me n'ha dites, pues no és possible referir-les totes.

71. Después que me posí a escriure el Senyor me dictà tot lo que tingué gust i, a circa la petició que com tinc dit li havia feta, me digué que molt descuidada hauria de viure l'ànima qui d'aquest paradís (així lo anomena sa divina Majestat) arribaria a condemnarse. Perquè la mir molt i hei tinc la vista molt posada, i heu coneixeràs de la guerra tanta que vos fan los dimonis. Valga'm Déu omnipotent, i quanta ne teníem en aquesta ocasió! Com diré quan tindrè lloc. Mares i germanes mies, no tinc més interès que salvar-les a totes les qui són i sempre seran. I així los dic que no se cansava nòstron Amat de fer moltes fineses per les seues esposes, que ama tant que no és possible (f. 502) poder-ho explicar de modo ningú. També me digué la mia gran senyora, Maria santíssima, que volia esser patrona i mare nostra ab particularitat, que no és possible poder explicar quant gran finesa és aquesta. I me digué la majestat de Cristo que la sua santíssima Mare havia demanada llicència a tota la santíssima Trinitat d'esser-nos mestra, i que la beatíssima Trinitat l'hei havia concedida. I així la tenim per guia i amparo d'aquesta santa comunitat, gràcies an el Senyor, qui heu dispon així i fa unes obres tan grans. Faça's la sua santa voluntat.

72. Aquestes fineses tan particulars no solament són bastants per a edificar i pasmar a les ànimes qui desitgen deixar tot *lo temporal*, però encara les més distretes del món se compungirien i edificarien. I així, ja veuen la gran obligació que tenim d'esser bones i molt rendides, a vista de tantes fineses i, en particular, de l'ensenyança tan gran que nos dona Maria santíssima, qui ab molt de rendiment i humilitat demanà a la beatíssima Trinitat llicència per esser-nos mestra, per ensenyar a ses filles la molta obligació que tenim d'esser rendides i subjectes per acertar millor a fer la nostra obligació. I no privar-nos per algun puntet, que tal volta és supèrbia, de tant de bé com nos ve pel rendiment i subjecció a los superiors. I així, si havem menester alguna cosa, demanem llicència a la superiora i no siem porfiades; si diu que no convé, estiguem alegres que és el Senyor qui nos ho diu.

73. «No veus la gran ditxa que tenen les mies esposes, que no tenen empleo nigú que no lo haja jo ordenat? No pot haver-hi nigú qui tinga reparo en fer actes de rendiment, i

demanar a la superiora totes les llicències. No solament aquelles que són forçoses, sinó encara totes aquelles ab què pensareu poder-me dar gust, pensant que les me demanau a mi i a tota la santíssima Trinidad. Què millor exemple vos podia dar del que vos he dat, si el voleu pendre? Aquesta és la millor ensenyança que la mia Mare vos podia dar de què necessitau. I així volgué que la vesses, com pots dir tu. No veus el gran agravi que em fareu si no vos aprofitau? Tenint-vos jo tan regalades i ben ensenyades, major desditxa vols que aquesta? Que ànimes que jo he tretes de molts perills i posades en aquest paradís, que quiza se trobarien en moltes necessitats per les quals s'haurien de rendir i subjectar a moltes persones i moltes vegades, i ara n'hi haurà qui no voldran rendir-se a la superiora, mirant si és igual o no és igual? Ah filla, aquesta és la ruïna de moltes en la religió! I la millor medicina que et puc donar per tan gran enfermedat és que mireu que el superior és lo mateix que som Jo, perquè em representa a mi. Doncs quina persona humana saps tu qui puga igualar-se ab mi? Ací és l'ensenyança que jo vos vull donar ab molt gran amor a vosaltres en particular, i a totes les ànimes generalment, que qualsevol sia la persona que jo permet sia superiora, la mireu sempre que em representa a mi. I com nigú pot esser igual ab mi, pensareu que de nigrun modo sou iguals ab lo superior. I així procurareu ab molta humilitat el rendiment. I aquelles ànimes qui així s'emplearan podran dir *e temporal* quant poc m'enganyes, i les qui no pendran aquest camí tan profitós, i a mos ulls tan hermós, seran les qui diran *e temporal*, quant me danyes i m'enganyes.

74. »Ah filla, ab quanta veritat poden dir les mies esposes, qui no se donen totes a mi, que les enganya *lo temporal*. Perquè les qui van tras *lo temporal* i s'olviden de *l'eternidat* qui ve después, tenen tal desditxa en aquell desditxat lloc, que més no se'n pot trobar, com veuràs de lo que diré. I és que no tenen los dimonis major festa en lo Infern, que el dia que se'n poden aportar alguna religiosa en sa companyia. Oh què desditxa tan gran és aquesta! No la't gos referir, perquè tinc per cert que et desmaiaràs, tal és la desditxa ab què les veuràs. I la pena que a mi me donen és que em tornen a crucificar, quan veig que del lloc més perfet que se troba en el món, que és la religió, ànimes qui tenien títol d'esposes mies, vullen fer-se esclaves del dimoni en lo Infern! filla del meu cor, aquesta paraula em parteix el cor.»

75. Ab molta veritat podem creure esser molt gran aquesta desditxa, com veurem de lo que m'ha passat, que certament és de les coses més rares i particulars que jo haja vistes mai. Quan jo estava escrivint lo que em dictava mon Amat, i sentia lo que me declarava de la desditxa tan gran que tenen les sues esposes, qui per anar tras *lo temporal* encontren *l'eternidat* de penes en lo Infern, tenia tal pena, que sols ell sap quanta era. I com aquesta obra té tants de perseguïdors, no en faltaren en aquesta ocasió qui m'impediren, que no poguí passar avant lo que escrivia (alabat sia el Senyor, qui ho disponia així. Después de poques hores tocà la mitjanit i anàrem en el cor per dir les matines del gloriós pare sant Lluís Bertran, i per gràcia del Senyor, me trobava ab tantes penes, que sols ell qui les me dava les pot saber, però les passava ab tant de gust i contento, que no hu puc dir ab paraules de modo ningú.

76. Quan diguérem aquelles paraules *cor humile in tribulatione dilatavit etc.* foren tan a medida del meu cor, que moltes vegades les referí. I el Senyor lo tenia de tal modo, que se dilatava i alegrava molt en les tribulacions en què no hi podia haver ofenses de lo Amat. Però quan per voluntat del Senyor se'm descobriren algunes persecucions de l'Inimic, perilloses de poder haver-hi alguna cosa qui fos ofensa de nòstron Déu, que el meu cor

ama tant, no essent cosa que me'n pogués excusar, antes bé ab la gràcia de mon Amat, hei assistí ab tota la puntualitat que jo podia. Tenia tanta pena, que moltes vegades m'apareixia que havia de tenir fi la mia vida. I tota aquesta pena tenia, perquè pensava que totes les desdites d'esta santa casa i de tot lo món, les causaven les ofenses que jo he fetes a mon Amat. I com la persecució era en una ànima, que havia jo d'ensenyar per l'obediència que tinc, i considerant-me la més ignorant del món, me feia més penar i creure que tota la culpa la tenia jo, de què se trobàs aquesta ànima en tanta opressió de l'Inimic. I així m'afligia ab gran manera.

77. Com lo altíssim Senyor és tot benignitat, me digué ab molt gran amor, que tot eren traces diabòliques i que totes, a la presència del seu poder, és lo mateix *que mesurar major ab menor*. I que el poder de lo Inimic és tan *menor* que no hu pot esser menos, perquè si el Senyor no li dona lloc, no pot lo Inimic niguna cosa. Alabat sia el qui té poder infinit, que per açò me'n donava a mi tant que, ab la sua gràcia, me burlava de tots ells i los pisava, con si no n'hi havia ningú. I la ràbia que tenien contra de mi era tanta que, si mon Amat los hagués dat lloc, m'haurien despedaçada de tal manera que no s'haurien trobades parts del meu cos. I com mon amat Jesús, per la sua gran clemència, no els donà llicència, estaven esclatant, i per desconsolar-me prenien altres medis i me descubrien unes ungles tan horrenes, que apareixia que havien de despedaçar tot lo món, dient-me, que a mi, a tots los papers i al llibre de l'Amic i Amat, tot ho veuria en lo Infern. Sia feta la voluntat del Senyor, que jo no vull altra cosa, sinó fer-li moltes gràcies de la que em feia a mi, que el meu cor mai s'alterà de modo ningú, antes bé tenia un valor tan gran, que no los temia encara que n'hi hagués haguts molt més. Perquè ab la gràcia del Senyor feia tant de cas d'ells com si eren formigues, açò és qui els fa rebentar.

78. Bé és veritat que tenia molta pena d'aquesta ànima, i no paraven los meus ulls de plorar la desdita d'haver ofès tan gravement al Senyor (aquestes eren les mies afliccions, qui no em deixaven reposar). I mon Amat tot ple d'amor se'm descobrí en el cor i me digué: «Ab aquest estendard de la creu, a ont jo estic crucificat, els venceràs.» I me posà la santa Creu ont ell estava enclavat en la mà dreta. I no és possible dir el valor tan gran que en mi s'augmentà, perquè ni a una infinidat de penes ni de persecucions no girava la cara de modo ningú, perquè era tanta la fortaleza que me donà contra lo Inimic, que no és possible poder-la dir. I no obstant això, les diligències que feia perquè jo no escrigués, eren molt grans.

79. A tant com açò arriba la sua malícia, que sols per destorbar-me, el dia que jo prenguí el llibre per mirar aquest càntic, fonc tanta la sua malícia que, quan jo sortí d'una cel·la a ont lo havia posat ab tota pressa, me tancà la porta de tal modo que no pogueren obrir-la de niguna manera. Con que pensaven les religioses qui no sabien lo que passava, que alguna religiosa s'hauria retirada en aquell aposento, però quan veren que a moltes instàncies no obrien, ni donaven lloc de poder obrir. I per altra part, en aquesta santa comodat¹⁵⁶ no hei ha religiosa niguna qui no sia molt obedient. Causà molta admiració que digués la mare priora que obrissen, i no obeïssen de modo nigú. En tant que manà per obediència que obrís quiscun qui fos, però cosa rara que a vista de moltes germanes, s'obrí la porta i veren com no havia nigú dins de la celda, sols hei havia la malícia de l'Inimic, qui volia vengiar-se en escondir-me el llibre. No veu quant gran malícia té contra

---

¹⁵⁶ Una vegada més escriví 'comodat' per 'comunitat'.

aquesta obra? Bé crec que tota és del Senyor, molt rendida sempre a tot lo que dispondrà la santa mare Isglésia catòlica romana, a qui per gran gràcia del Senyor estic molt rendida.

80. Tornaré a lo que anava dient del dia de sant Lluís Bertran. Acabades les matines lletgiren per l'oració, de la resurrecció del Senyor i, ab tota la humildat que podia, m'oferia a los seus santíssims peus, i de la mateixa manera oferia a totes les ànimes. I mon Amat fonc servit de fer-me veure a los seus santíssims peus les sues esposes, i me descubria què cosa era *lo temporal*. I així jo veia les coses temporals, qui tenien algun poc d'hermosura, però a dir la veritat, era tan poca, que apenes se descubria com ja desapareixia, i no se sabia per ont la podien cercar. I unes desdixades que jo veia qui miraven i buscaven *lo temporal*, quan veien que desapareixia i no podien alcançar lo que pretenien i molt cercaven, s'assentaven i com que diguessen me som tan cansada mirant i buscant *lo temporal*, que no tinc més forces, ni menos tenien lo que tant volien, sinó solament (f. 504) un cansament tan gran, que era cosa de tenir-los gran llàstima. Veure les esposes de Cristo acabar les forces per buscar lo temporal. Pot-se veure ni pensar desdixta més gran?

81. Valga'm Déu omnipotent quina desventura tan gran! I la més gran de totes és no cuidar de reparar aquest dany, que és cosa de plorar ab llàgrimes de sang lo olvido ab què viuen tan gran, pues no los bastava la flaqueza en què se trobaven per desenganyar-se, que encara ab una ceguedat, que sols el Senyor bastava per llevar-la, se deixaven vèncer d'aquesta mala inclinació, i apareixia que mai se volien apartar de mirar i buscar les coses *temporals*. I no és ponderació mia, perquè mon Amat m'ha dit que hu public, i que diga que mai diré tot lo que és. També me digué que no parava un instant de donar-los moltes inspiracions, i no en fan niguna menció, ni estimació. I així no puc cansar-me de dir que aquesta misèria és la major que jo haja vista mai. Oh desdixat *temporal* a qui segueix una eternidat de penes, qui mai s'acabarà.

82. Lo més particular que jo trobava era que conforme entenia, el mateix *temporal* les desenganyava de moltes maneres. Primerament tot los cuidados que posaven no eren bastants per conseguir lo que pretenien, después no obstant que s'assentaven pel gran cansacio <sic> que tenien, ni menos estar un poc assentades no podien ab un poc de quietud, i molts altres desenganyys que no referesc per no esser cansada. I ab tot això, era tanta la sua ceguera, que mai alçaven el cor ni la voluntat a son creador per dir-li: «Pare sou de misericòrdia i espòs de l'ànima mia, teniu piedat i compassió de mi, que em veig tan cansada i enganyada, que si no em donau la mà i el vertader camí, no podré caminar, i expirar an aquella *eternidat* de glòria, *qui no té començament, ni medi, ni fi.*» També notava una cosa que molt d'ordinari la veig en el món, que no veia nigú qui les desenganyàs, i los digués: «Mira que vas enganyada i et danyes la salut, i t'embarasses l'ànima», lo que per al contrari, si fossen ànimes qui volguessen fer alguna cosa per amor de lo Amat, serien estats molts los qui haurien dit: «No veus que vols fer lo que no pots, et gastes la salut. No gusta el Senyor que les pobres ànimes lo servesquen ab tant de rigor.» I si no deien més que açò se podrien dar moltes gràcies an el Senyor, que bé sap ell la desdixta tan gran que hei ha en esta matèria. I és cosa d'admiració veure quant poc perseguides són les obres del dimoni, que nigú se cuida d'elles, i les de lo Amat tenen tants de perseguidors i de tantes maneres, que no és possible poder-les entendre, si el mateix Senyor no les descobri. Tanta és la guerra que fa a les obres qui donen gust a lo

Amat el dimoni i molts de qui ell se val, que no se pot fer altra cosa sinó alabar el Senyor i sempre més amar-lo sense fi.

83. També veia altres ànimes, qui feien lo mateix de buscar el *temporal*, i quan veien que no el podien alcançar, no se rendien com les altres en aquell rendiment, que no n'he vist de més desventurat, sinó que molt impacients sense parar corrien tras les sues quimeres miserablement, que apareixien unes loques. I certament que són loques les ànimes esposes de Cristo, qui deurien esser totes dedicades a sa divina Majestat, que còrreguen com si haguessen perdut el judici tras les coses *temporals* a una *eternitat* de penes. A mon poc judici no sé desdítja major. El Senyor, per la sua gran clemència, nos alliber de tal misèria. I l'hei deman, per la sua santíssima mort i Passió, de lo més íntimo del meu cor, per a totes i en particular per a mi, qui som tan flaca, perquè haver jo vist quant gran misèria és aquesta, me causa un desig de què totes les ànimes se desapeguen de lo temporal, que no sé dir lo que faria per poder-ho alcançar, i per a què totes desitjàssem l'eternitat de glòria, i mai s'acabarà.

84. De dos maneres me digué mon Amat que havíem d'entendre l'eternitat. Una de penes en lo Infern, qui són tan horrenes que no se poden explicar; i l'altra, eternitat de glòria en la Pàtria celestial. I dítxoses i moltes vegades dítxoses les ànimes qui s'apartaran de tot lo *temporal* per buscar aquesta *eternitat*. I aquestes ànimes me mostrava el Pare celestial en el cor de Cristo Senyor nostro, qui estava en tanta pena que aquelles se perdessen, que desrremava copiosíssimes llàgrimes, de què jo m'admirava moltíssim. I molt més m'admirí, quan me digué que ell, Maria santíssima, i jo, havíem de dir el psalm *De profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam* per remei d'aquelles ànimes qui li daven tantes penes, que volgué que féssim aquesta petició an el Pare celestial. I així comença mon Amat *De profundis clamavi ad te domine, etc.* i los tres diguérem fins an el *Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto*. I ell estigué sempre en les llàgrimes a los ulls, que hauria convertit los heretges, quant i més a los cristians. I estant d'esta manera, me digué que referís an el Pare celestial les paraules *et copiosa apud eum redemptio*, que al parèixer n'estava enamorat. I que li digués que si estava ofès de les ànimes per aquest *defalliment* havia (f. 505) ell feta l'obra de la nostra redempció ab tot *compliment et copiosa apud eum redemptio*, pel defalliment de tantes ofenses com li feien.

85. Oh gran Déu omnipotent, què amor és el que teniu a les ànimes! Què podem dir que no vos basten medis per demanar an el Pare celestial que s'apiat de les ànimes, pues no vos basta haver feta una obra tan copiosa com és la de la nostra redempció, que a comparació de les ofenses que li havem fetes és *mesurar defalliment ab compliment*, que encara haveu volgut que jo, tan gran pecadora, l'hei representàs, que de confusió no sé què dir, ni a ont posar-me. I així lo supliquí del millor modo que podia, que me deixàs fer primer alguns actes de contrició i d'humilitat. I me respongué que actes de contrició i d'humilitat, que ne fes tants com volgués. I així, tres vegades diguí: «Déu meu i senyor de la mia ànima, pesa'm d'haver-vos ofès per ser vós qui sou bondat infinita. Pesa'm de tot el cor i l'ànima d'haver-vos ofès per ser vós qui sou bondat infinita. Què dic jo Déu meu? Em pesa com no em pesa d'haver-vos ofès bondat infinita.» No puc dir el sentiment i la pena que tenia el meu cor i la mia ànima d'haver-lo ofès per ser ell qui és sens tenir altre fi. I el desig que tenia de fer alguna humiliació, que no hei havia cosa qui em pogués assaciar. Tant me seria humiliada per amor del meu Amat, que no hu sé dir, perquè me

postrava per terra, com si me postrava a los peus de totes les creatures, i si hagués pogut més, més me seria postrada, ab un desig molt gran que tenia, que si hagués pogut hauria limpiades les llagues que se troben en tot lo món, no sols ab les mans sinó ab los labios. I açò ho tenia jo millor en el cor, que no hu dic ab les paraules.

86. Después li diguí *divinum auxilium maneat semper nobiscum* i, ab la sua benedicció, li representí les paraules *et copiosa apud eum redemptio*, i les paraules del càntic *e compliment ab defalliment*, i foren tant an el gust del Pare celestial, que en el mateix instant, me descobrí ab gran solemnitat en el santíssim cor de Cristo Senyor nostre, aquell cor que m'havia donat ab totes les dàdives i que mon espòs Jesús me prengué, com tinc referit en altre càntic. I en ell havia un trono molt alt, bell i hermós a ont estava el Pare celestial ab gran majestat. I despedia del seu santíssim pit una hermosura molt gran i molt resplendent, ab què regalava aquelles esposes sues, qui no cuidaven del *temporal*, de què gosaven ab tant d'espàcio i tanta durabilitat, que estaran sempre gosant de la grandesa del seu Amat, qui mai se pot acabar.

87. Volgué mon Amat fer-me tantes gràcies, i que jo ves com tractava les esposes que tenia en el seu santíssim cor per alentar-me i esforçar-me, perquè volia que jo ves com se'n porten los dimonis a lo Infern aquelles esposes de nom i no de fets, qui van tras *lo temporal*. I per això me digué que tingués valor i jo li diguí, com tenc tota la mia confiança en la sua gran bondat, que *tenia tot el seu* valor en qui confiava que m'havia d'assistir. I certament, que haguí de menester una gràcia molt particular per poder veure lo que he vist, que sols d'haver-ho de referir, quan me pos a escriure, me vinc a desmaiar, i el cor se desfà de sentiment. Lo primer que vaig veure fonc quan morí i expirà una religiosa tan desdixada, que d'esposa de Cristo passà a ser esclava de Llucifer i de tots los dimonis i condemnats de lo Infern. Gran desdixta. Donau-me Jesús de la mia ànima el vostro amor i la santa benedicció perquè puga jo declarar aquesta desventura, qui tan gran pena dona an el meu cor.

88. Al mateix instant que expirà vingué Llucifer ab tots los dimonis. I la primera cosa que feren fonc despullar-la tota nua sens deixar-li cosa qui la cobrés. I perquè visqué poc recatada en orde de la puresa, que mon Amat ama tant, feren ells les majors insolències i les coses més horrenes que se puga dir ni pensar. Molt tendria que dir en aquesta matèria, perquè les infàmies i deshones que li feien eren tantes i tan grans, que jo confés i dic ab tota veritat, que per la mia flaqueza, sentiment i llàgrimes no puc passar més avant, i per esser de la matèria que és, pues no podia veure cosa, qui em donàs més pena que aquesta, per esser lo que més desama i avorreix la mia voluntat. I me digué mon Amat, que del mateix modo com havia vist tractar aquesta i portar-la-se'n a lo Infern, se n'aportaven totes les religioses qui falten a la sua obligació. I com me veia ab tanta pena, que los ossos se desunien un de lo altre, me suspengué i recreà, i me digué: «No temes, que més has de veure.»

89. Quan arribà aquesta ànima a lo Infern, del primer fins a l'últim de los dimonis isqueren tots a reber-la. I cada un d'ells del modo que volia, donant-li abraços deshonestos i moltes ferides ab instruments de foc, al fin eren invencions del dimoni, i bofetades que seria mai acabar si hagués de dir tot lo que passà fins que tots los dimonis l'hagueran rebuda. I cada un d'ells li manà lo que volia. Después vingueren totes les ànimes condemnades i la reberen també (no és possible dir tot lo que vaig veure, i lo que va passar, bendit sia el

Senyor, tanta era l'admiració que tenia, que no podia dir altra cosa, ni parava de dir-li: «Jesús, amat de la mia ànima, assistiu-me en aquesta ocasió, que em veig molt atribulada». I després de tots los condemnats, la rebé el miserable Judes (qui està en lo més abscondit de lo Infern, accepte¹⁵⁷ aquestes miserables ànimes de qui tractam, qui estan molt més abscondits (com se veurà a la fi) i la prengué per la mà dreta i en el mateix punt ja tingueren la mà i el braç com si era de foc. I entenien jo que aquesta pena tenien per les bofetades tantes que havien donades an el Senyor ab les sues ofenses, que era una pena molt gran.

90. Jo no em cansava de dir *libera me domine de morte eterna*. I el Senyor tornà a posar-me en una gran suspensió, gosant de la sua majestat esplèndidament. I després d'un rato me digué: «Valor, que encara has de veure més.» Faça's dolcíssim Jesús la vostra santa voluntat, i vos deman que no deixeu entrar en el meu cor cosa qui no sia del vostre gust. I així me tornà en lo Infern, (no permeta Déu, que tinga allí níguna ànima la sua habitació). Jesús dolcíssim del meu cor jo no sé com podré dir lo que jo veig, perquè veia a Llucifer assentat en el seu trono, i vingué aquesta ànima i totes les demás d'aquest tenor, (que ja he dit que així les tracten a totes, i quan n'hi arriba una, se renoven a totes elles les afrontes). I se postraven i besaven aquells peus miserables que despedien tanta hediondès, que bastava per apear i enficionar tot lo món (Ai desdita major, que ànimes qui se veneraven per esposes de Jesucrist, veure-les esclaves d'aquestes bèsties infernals?) I Llucifer los posava una corona plena de claus, qui les penetrava miserabilíssimament. I pel poc rendiment que havien tingut, quan estaven en la religió, los manava que anassen a tots los dimonis i a totes les ànimes condemnades i que se rendissen a tots. I per la poca obediència que havien tinguda, que los diguessen què volien i que obeïssen. I així anaven postrant-se i agionollant-se a los peus de tots, demanant-los què volien. I ells les posaven en grans misèries, i elles havien d'obeir ab gran promptitud. I així veia, per no ser cansada, que una infinidat de bèsties cruels les tenien molt rendides i obedients.

91. Sols açò bastaria, si no hei hagués altra cosa, per admirar i pasmar tot lo món, i obligar-lo a deixar tot lo que té resabios *de temporal*, per no haver de parar a una *eternidat* tan miserable, com aquesta. No veu quina locura és la nostra? Que nos facem dificultosos d'obeir i rendir-nos a los superiors, que Déu nostro Senyor en lloc seu nos posa en aquesta vida, per anar en l'altra a rendir-nos i ser obedients a tots los dimonis i condemnats de lo Infern? Dic ab tota veritat, que és cosa digna de plorar, i és per a mi i tots los mortals un desengany molt gran. I si acàs nos trobam en alguna repugnància i poca inclinació an el rendiment i a l'obediència, podrà ser que sia perquè estam encara mirant les coses *temporals* i no el seu fi, que és aquella miserable eternidat. I així, mares i germanes mies, dic a totes les religioses qui són i seran, per reverència de Cristo sacramentat, qui és estat el més rendit i obedient que mai s'haja vist ni mai se veurà, ab les llàgrimes en los ulls, los suplic que no nos afrontem d'esser molt rendides i obedients a los pocs superiors, que tenim en aquesta vida, deixant tot lo temporal per amor de lo Amat, i perquè no n'hagem de tenir tants en l'altra vida, aquí haurem d'esser obedients per tota una eternidat, a ont l'obediència, rendiment i humiliacions no valen níguna cosa.

92. Ja he dit que després d'esser-se subjectades a tots los dimonis, anaven després a tots los condemnats fins a lo últim an el desditxat Judes, però ab aquesta diferència que a los

---

¹⁵⁷ Entenem que vol dir 'excepte'.

dimonis se postraven i arrodillaven, i a los condemnats estaven en peus, rendides però a que fessen lo que voldrien d'elles, manant-los lo que tindrien gust, i més que se descubrien en lo hàbit que aportaven, quan estaven en la religió. Valga'm Déu omnipotent, quines ferides eren aquestes en el meu cor! Tan grans eren, que de nigu modo les podia tolerar. Un hàbit tan sant com aportava aquella desdixada religiosa veure'l en l'hediondès de lo Infern! Ho sentí tan vivament que, del millor modo que poguí i ab lo sentiment que sap sa divina Majestat, li supliquí que se servís de fer-me gràcia, que ja que aquelles ànimes estaven en lo Infern, que no se ves allí aquell sant hàbit perquè no fos menospreciat d'aquelles bèsties infernals. I el Senyor me digué: «Ten paciència, que no pot esser. Jo toler pontífices ab les robes sacerdotals, perquè estiguen més afrontats. Així mateix elles se veuen més afrontades ab los hàbits que aportaven en la religió.»

93. Més volgué mon Amat que jo ves aquesta religiosa la nit que morí, com l'havien adornada i ben posada com a religiosa. I ella era gran i ben disposta, bé coneixia lo hàbit, però m'ocultà el Senyor el lloc a ont succeí. Posat el seu cos en el fèretro li feren moltes obsèques¹⁵⁸ i estava la difuncta assistida de totes ses germanes, i la sua ànima de tots los dimonis de l'Infern. Les germanes aportaven la cara cuberta, no les coneixia, m'apareixia que no era en Mallorca, encara que és veritat que no puc dir a ont, perquè com tinc dit, no m'ho manifestà el Senyor. Lo que puc dir és que los sufragis que li feien, li servien de major pena, perquè tot li era penar, sens tenir alivio de modo ningú. No puc creure que les ànimes qui tindran notícia d'aquest succés, no facen tot lo possible per no veure's en tal desdixta. Així m'ho digué el Senyor, que a los dimonis los sap molt mal que aquestes coses les vègien aquelles ànimes qui ho poden dir, perquè no sia avís per les altres, per escapar-se de les sues mans. Lo que jo puc dir és que si ho vessen los heretges tornarien sants, perquè causen tal aprehensió aquelles misèries, que alabat sia nòstron creador i la major misèria que jo trob allí és no alabar-lo.

94. Passaré en silenci lo que los condemnats feren a aquesta ànima, quan anà rendida a ells per fer tot lo que voldrien, per no esser prolixa i haver-hi tant que dir. I així solament diré lo que féu Judes, qui fonc l'últim. Ell li donà tres ósculos, un a la part dreta de la cara, altre a la part esquerra, i altre en el front. I en el mateix instant de cada una d'aquelles parts eixia una flamma de foc molt horrible. Después li donà una beguda, que em significava aquella comunió que ell havia feta sacrílega, i en càstig de les comunions que aquella ànima havia fetes en mala disposició. I aquesta beguda se convertí en una flamma de foc molt horrenda, qui li eixia per la boca, com que eren quatre flames qui li eixien de la cara, qui l'afeiaven moltíssim. Aquesta és la dàdiva que dona Judes an aquestes ànimes, que és de les coses més llastimoses que ningú puga imaginar.

95. Quan me veia tan apretada de veure les moltes tribulacions que passen aquesta manera d'ànimes, diguí *ad judorium nostrum in nomine domini, qui fecit caelum et terram*, demanant an el Senyor que m'ajudàs per poder-ho passar, perquè m'apareixia que del tot se m'acabava la vida. I en particular, per veure aquestes ànimes rendides i subjectes an el desdixat Judes, qui per la sua maldat està en un lloc el més abscondit de lo Infern. I que aquestes miserables ànimes estiguen en lloc més baix, més abscondit, i més profundo que el de Judes. Moltes vegades per voluntat del Senyor he vist lo Infern, però cosa tan horrenda com aquesta no l'havia vista mai, perquè a més que era tan abscondit i profundo,

---

¹⁵⁸ Per 'exèquies'.

que apareixia que no tenia fi, era un lloc molt estret i les parets tenien unes puntes de claus, que era cosa de gran llàstima. I aquí posen i se queden aquestes miserables ànimes en càstig de lo poc que estimaren i apreciaren la clausura, a ont estan tan estretes i apretades que no se poden moure, que aquells claus de les parets nos lleven la pell.

96. Jesús, espòs de la mia ànima, ajudau-me i assistiu-me, que no tinc més ànimo de veure penar i passar per tant de rigor aquestes ànimes. I no em fonc possible poder-me excusar, perquè vaig veure que li posaren una cadena molt pesada en el coll, i tenia a modo de joia una planxa de ferro ab unes puntes molt agudes, que aportaven en el pit, que els travessava i turmentava, en càstig de no haver sabuda entregar ab molta lliberalitat la sua voluntat an el divino i celestial espòs. Posades en aquest estat, totes penes, llàgrimes i plors, qui no els valen res, sinó per fer-les més penar, aleshores dona Llucifer en galardó a aquells dimonis qui més les han temptades i perturbades, domini sobre totes aquelles ànimes fins que n'hi aporten alguna altra. Suplic an el Senyor qui té poder infinit, que no permeta n'hi haja d'anar alguna altra, perquè és tanta la misèria que jo he vista allí, que si em diguessen per cosa certa que n'hi ha d'anar una altra més de les qui hei són ja, tinc per cert que acabaria la vida.

97. Quan aquestos malditos i nous superiors se veren ab lo domini que Llucifer los havia dat, són tan horribles i deshonestes, que no tinc cor de poder dir ni escriure lo que feien. Bastarà dir que les sues invencions són de rabiosos dimonis de lo Infern, que no se pot saber ni imaginar lo que és infern, si el Senyor no hu manifesta. I així me digué mon Amat, que miràs com havia posat *lo temporal* aquelles ànimes en una *eternidat* de penes en aquells calabossos infernals, que són el més abscondit i desdixat lloc que se troba en aquell abisme de [He vist el plec 43 Dialogació i càntic d'amor núm. 72 No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del SSm. Sagrament] tota misèria i maldat. I que la major pena que tenien era que tot lo que deixaven de fer en aquesta vida de lo que tenien obligació, en lo Infern ho cumplen ab molt de rigor, perquè primerament estan tan rendides i obedients, que no poden resistir a níguna cosa que los vullen manar aquells malditos superiors. I també estan ab tanta clausura, que sols de pensar-hi me fa temblar i pasmar, que no sé lo que tinc de dir. I així bastarà lo que he dit, i solament dic que se faça molt complidament la voluntat del Senyor, que jo desig molt amar i alabar per a sempre amèn.

98. Tot el rato que jo estiguí en aquest lloc desdixat, no em cansava de donar-li totes les alabances que podia, perquè solament a ell se deuen dar les alabances. I tot lo que s'obra, si no és purament i rectament per son amor, és la cosa més desdixada que se puga pensar que tenen aquelles pobres ànimes, que jo vaig deixar en aquelles cavernes de lo Infern, de cremar per sempre per tota una eternidat, tristes, desconsolades, afligides, penades, atribulades, molt turmentades i maltractades, totes llàgrimes i plors! Tot valia nada, ni menos obligava a lo Amat a tenir compassió d'elles, ni mai la tindrà, essent la sua clemència tanta que, d'un poc de treball que se passa per son amor, ne té molta compassió i molt de gust. I d'aquestes no la té, ni la tindrà mai. Oh que desdixta tan gran! No veu quant millor és el penar en aquesta vida i donar-li gust, i amar i sempre més amar, i gosar después en l'altra vida? I no com aquestes desdixades ànimes qui penen buscant i mirant *lo temporal*, i después penen en l'altra per tota una *eternitat*. Aquest sí que se pot dir penar, perquè no té fi ni mai s'acabarà. I la cosa més trista que jo trob en aquest desdixat lloc de lo Infern és que havent-hi una infinidat d'esperits, no s'hi sent mai dar una alabança a son creador.

99. Ab tot això me féu el Senyor un favor molt gran, perquè tot el temps que me tingué en aquest lloc, que durà des d'acabades matines fins a hora de prima que diem a les sis, no sentí mai una paraula descomposta ni una blasfèmia del Senyor, que per a mi fonc una ditxa grandíssima, perquè en sentir deshonrar i desalabar a mon Amat, no fora estat possible que no hagués acabada la vida. I així faça-li gràcies de tantes gràcies com me fa a mi, que fonc per a mi molta ditxa, a vista de tantes ofenses que jo veia que li feien, escondir-me aquesta. Jo estava que el cor m'esclatava del foc del divino amor, i del sentiment tan gran que tenia algun rato arribava a desmaiar-me, i ab una admiració molt gran, me quedí dient: «Jesús i què penes i què misèries. Jesús, què desventura tan rara és aquesta. Què és açò, pobra i miserable de mi, quina cosa tan vera és aquesta, amat de la mia ànima! No sé com poder-ho dir.» I més ho deien les admiracions i demostracions que jo feia exteriors sens poder-me reprimir, que no hu deia la llengua.

100. Del cor me partia aquesta paraula: «Jesús», ab tal força, que no podia dir altra cosa ni deixar-la de dir, sinó que així com donava lo aliento havia de dir: «Jesús, Jesús, Jesús», contínuament, per espai de més d'una hora. I verdaderament, que és cosa molt a mon gust, però sentia un poc que les germanes heu haguessen de sentir. Faça's la voluntat del Senyor, qui heu disponia així, perquè me donà a entendre que aquella religiosa de qui los dimonis se n'havien portada l'ànima en lo Infern, s'anomenava de Jesús, i perquè ella no el veneraria mai més, volia que jo ab la confusió que ell sap, lo veneràs i anomenàs moltíssimes vegades. De tal manera que per alguns dies me vaig quedar ab una gran suspensió i una profunditat tan particular, que jo heu passava i no hu sé dir. I casi sempre dient: «Jesús, Jesús, Jesús. Altíssim i omnipotentíssim, quant alts són los vostros fins que, si vós no els descubriu, nigú los pot penetrar.» Com se pot veure d'aquesta obra de la sua mà, que si la sabiduria divina no m'ho hagués declarat, qui podia pensar-se mai qual era la causa de dir jo tantes vegades Jesús? Ell sia sempre alabat.

101. Quedí ab un desig de fer alguna cosa per impedir que níguna ànima se condemnàs, que no sabia ni podia pensar cosa com la que jo passaria. I així, deia-li moltes vegades: «Jo voldria tenir tanta contrició que bastàs per satisfer per totes les ofenses que s'han fetes i per impedir que no se'n fessen més.» I ab aquestos desigs estava tan fora de mi, que deia també moltes vegades: «Jo voldria desrremar tantes llàgrimes que bastassen per a negar i fer perdre el camí de lo Infern, sols que níguna ànima se pogués condemnar. Tant és el sentiment i pena que tinc, que vinc a punt de morir, i acab la vida.» No faria menció de passar qualsevol treball sols que pogués fer veure a totes les ànimes lo que jo he vist, perquè tinc per cert que les qui quedarien en vida no tornarien més a pecar, quan pensarien quant gran misèria és haver-se d'estar una ànima, redimida ab la preciosa sang de Cristo Senyor nostro, en aquelles desdixades cavernes, privades de poder mirar, gosar i alabar el summo bé de Déu omnipotent per tota una eternitat.

102. Restí ab unes penes molt grans, qui em ferien el cor fortíssimament. Perquè pensava si la mia gran maldat i el mal exemple que he donat seria la causa de la condemnació d'alguna d'aquelles ànimes, i augmentaven aquestes penes de tal manera, que m'apareixia que les mies culpes eren la causa de la condemnació de tota aquella multitud d'ànimes, que jo veia. Valga'm Déu omnipotent, quines penes són aquestes tan sentides i tan grans! Jesús de la mia ànima i del meu cor, quina tribulació és aquesta tan ardent, que així vivament crema i penetra el cor i l'ànima! Que sols ab la vostra gràcia se poden passar. I verdaderament entenc que és aquesta una tribulació i una ferida, la més sentida que pot

donar el Senyor. Les gràcies que mon Amat me va fer estant en aquest desdixat lloc, no és possible poder-les referir, solament les congoixes i afliccions ab què m'ha deixat arriben a tant, que sols de sentir estes paraules *quia in Inferno nulla es redemptio* vinc a desmaiar-me. I no dic tot lo qui passa, perquè són coses tan rares, que em deixen pasmada i, moltes vegades, me treuen de mi ab una gran admiració o en un sentiment i llàgrimes, que no és poca confusió per a mi. Perquè succeeix moltes vegades parlant ab les germanes, que ja pot pensar el rendiment que tinc de menester i la necessitat de què m'encoman a Déu, perquè puga passar aquestos ímpetus d'amor i sentiments tan contínuos, que no paren un punt. Jo veig que és voluntat del Senyor, encara que no deix de sentir-ho per la mia flaqueza. Estic molt rendida a passar per tot lo que tindrà gust.

103. Gran pietat és la del Senyor perquè quan me va veure tan afligida, per aconsolar-me dispongué que el Pare celestial me descubrí aquelles esposes sues, qui per dar-li gust olvidaven tot *lo temporal* i miraven l'eternitat de glòria i benaventurança qui mai tindrà fi. I les regalava posant-los una cadena d'or molt hermosa en el coll, en senyal de l'obediència que havien tinguda. I tenia una joia molt preciosa que aportaven en el pit, qui em significava la lliberalitat ab què havien sacrificada la sua voluntat a lo Amat. Haver de dir totes les gràcies que ell los feia seria mai acabar, però la major que jo trobava era aquella ditxa tan gran, que sempre lo amaran i alabaran per tota una eternitat. Això sí que em dilata el cor i me dona molt de gust. Plàcia a sa divina Majestat, que tots la gosem. I açò voldria jo que vessen totes les ànimes redimides ab la preciosa sang de mon Amat, perquè ha deixat aquesta vista a lo Amic, tan olvidat de *tot lo temporal* i tan posat en aquesta *eternitat*, mirant sempre el seu Amat, que per ell com si no hei hagués altra cosa en aquesta vida. Bé és veritat, que l'ànima qui sabrà considerar-ho, no trobarà altra cosa qui meresca ser amada, sinó el Senyor.

104. Aquest tenia jo ab tanta llibertat que casi no gos dir el desatino en què em trobava, perquè moltíssimes vegades lo abraçava i li deia: «Amat de la mia ànima, ja vos tinc i no vos vull deixar, ni menos vull que vós me deixeu. Jo vos tinc tancat dins del meu cor i de la mia ànima, no vos ne podeu anar, ni jo vull que vos n'aneu, encara que volguésseu, perquè tinc a Déu, aquell que ama el meu cor.» I així no el vol deixar ni privar-se d'ell per un punt. Tots aquests desatinos diu lo Amic a son Amat, quan se veu en aquesta unió, perquè és tan fort que a son parèixer no se pot mai desfer. I així surt tant de si, que li diu que ni ell se pot apartar, que si tal cosa pensàs que se pogués seguir és cert que acabaria la vida. I així, Jesús meu no em deixeu, primer morir que pecar. No veu quina unió és aquesta com posa lo Amic que no mira lo que diu? Al fin tot són locures i grans, qui venen de lo amor tan gran que li dona lo Amat quan veu lo Amic, qui vol amar-lo i deixar tot lo *temporal*, mirant aquesta ditxosa *eternitat*.

105. Me digué mon Amat, que tots aquestos desatinos són molt del seu gust i jo li diguí: «Amantíssim Jesús, espòs de la mia ànima, si sou servit, tots aquestos ímpetus i sentiments abscondiu-los en lo més íntimo del meu cor, que no se vègien, si és del vostro gust. I quan no, jo som molt contenta de fer tot lo que vós voldreu.» I ell me respongué, que no podia deixar de ser, que no fes jo moltes demostracions exteriors, en particular quan està en les mans del sacerdot és cosa tan gran, que bendit sia el Senyor, perquè és el seu gust que tot el meu contento és fer la sua voluntat i patir per son amor, que sols el no poder patir és per a mi una creu molt pesada. Deia-li també: «Pare i redemptor meu, com veig tantes ànimes i tants de dimonis que haveu creats, qui no vos donen ni poden donar una alabança,

vos voldria alabar tant que fos molt més de lo que vós podeu alabar-vos a vós mateix, sols per ser vós qui sou, que no tenc altre fi.» I, si fos possible el poder esser Déu, hauria volgut poder-ho esser sols per poder-li donar aquesta dignitat, per esser ell el qui la mereix i altri no. Ara mir quina locura tan gran deixen aquestos afectes a lo Amic, qui olvida tot lo temporal per dar gust a lo Amat, que no és possible dir el gran amor ab què tracta a son Amat.

106. (f. 510) Jo rebí la santa comunió i encara que és veritat que puc dir sempre que tinc a Déu tot ple de misericòrdia i pietat, però en aquesta ocasió, era una cosa tan particular que veia a Déu, tenia a Déu i gosava de Déu nostro Senyor, en quant home i en quant Déu, que me trobava en un mar de Déu tan gran, que no hi podia descobrir *començament, ni medi, ni fi* (que molt que lo Amic vègia una magna de Déu tan gran si no té *començament ni medi, ni fi*) sinó una claredat molt gran, que és *l'eternitat* que se gosa después que se són olvidats de *lo temporal*, a qui segueix aquella desdixada *eternitat* de penes i misèries que tinc referida. I d'aquesta manera poden dir *per tal que humilitat, paciència, fe, esperança, caritat, sien més forts en ma recordança, açò és, en la recordança de la grandesa i eternitat del meu Amat sien més forts la mia humilitat, paciència, fe, esperança i caritat.*

107. No hei ha cosa qui don *més forces* a l'ànima que *la recordança* de la durabilitat, grandesa i *eternitat* de lo Amat. Tantes forces dona a lo Amic aquesta *recordança*, que ni a tots los dimonis de lo Infern tem de modo nigu, perquè essent veritat que per aquest escriure li fan tanta guerra, que no se pot pensar, los diu moltes vegades ab veu alta: «Jo per més glòria de mon Amat heu tinc d'escriure, encara que és molta mortificació per a mi. Vosaltres haveu de rebentar, solament mon Amat ha de regnar. Les vostres obres s'han d'abscondir, i solament les de mon Amat han de lucir. No veu quant *més forts* són les forces de lo Amic ab *la recordança* de lo Amat? Bendit sia el seu amor, qui fa tot açò, i li dona tanta força que, per dar gust a lo Amat i defensar les sues obres, abrusaria a tots los dimonis de lo Infern, encara que n'hi hagués sense fi. Què pens quina cosa és poder dir *per tal que humilitat, paciència, fe, esperança, caritat sien més forts en ma recordança?*» L'ànima qui arriba a poder-ho dir ab veritat dona gran gust a lo Amat, perquè s'exercita en la humilitat qui és molt a son gust, i ab la paciència qui és la bandera ab què s'aclama la victòria de totes les virtuts.

108. En aquesta virtut de la paciència m'exercitava sa divina Majestat, en molta diversitat de persecucions i tribulacions, que seria mai acabar haver-les de referir. I així solament ne referiré una, qui me partia el cor i m'afligia l'ànima, que fonc quan el qui governa aquesta pobra ànima, que és el confessor, me digué que havia de firmar jo aquestos escrits. Valga'm Déu omnipotent la pena que sentí, no és possible poder-ho dir, sols ho sap el meu Amat ab qui me queixava i m'aconsolava, que encara que no vull més que fer la sua santa voluntat no podia consentir en haver de firmar. No perquè jo tenga niguna dificultat en ells, gràcies an el Senyor, sinó per no haver de descobrir que era jo, qui som nada, la qui los havia escrits, perquè havia procurat sempre a abscondir tot lo que podia les gràcies tan grans i tan contínues com el Senyor me fa, perquè no s'escandalisassen sabent la mia gran maldat. I així plorava amargament pensant haver de fer aquest sacrifici, que per a mi, com som tan flaca, és molt pesat i heu fonc molt més quan, demanant-li llicència d'anyadir a la firma, que era la major pecadora, la més escandalosa i la més relaxada

religiosa de tot lo món, no hu permeté mon confessor, que açò era lo que jo volia que ves tot lo món, i sabrien que som un abisme de tota maldat.

109. Doncs no s'espant V.M. si tenia jo tanta pena d'haver de fer aquesta funció, que ab tot que estava molt rendida per fer la voluntat del Senyor, no em cansava de nits ni de dia de suplicar-li que m'assistís a tan extrema necessitat. I així prenguí per medi convidar moltes germanes, qui ab les sues oracions de què confio, me saludassen cinc dies les cinc llagues de mon amat Jesús, a ont trob sempre alivio en mes necessitats. Les ànsies que tenia el meu cor ni les llàgrimes que desremaven los meus ulls no se pot explicar ab paraules, perquè m'arribà a tal punt, que em preguntaven si jo estava desgustada. I jo no hu estava de modo ningú, sinó que aquesta ferida me penetrava el cor tan vivament, que casi em feia morir. Tot era patir poc per mon Amat, qui ha patit tant per a mi. Lo últim dia de los cinc, postrada a los santíssims peus de mon Amat, li demanava que me donàs acierto en aquesta ocasió i que m'ajudàs, que ab tota veritat li dic, que no m'era vista mai més apretada. I així moltes vegades me trobava dient *Deus noster refugium et virtus, adjutor in tribulationibus, que invenerunt nos nimis*, sens advertir lo que deia. I después he vist que demanava a mon Amat lo que jo tant desitjava i havia menester, d'ont se veu que era ell el qui em feia dir *Deus noster refugium*, etc.

110. Aní a la celda per fer aquest holocausto, que ja passava de sacrifici, i no podia fer de menos de no prostrar-me moltes vegades per la terra, mirant quant gran era la mia vilesa, i que la funció que jo havia de fer demanava una ànima ont se trobàs *humilitat, paciència, fe, esperança, caritat* i totes les demás virtuts. I com me veia tan miserable pecadora sens tenir cosa qui tinga color de virtut, tenia tanta pena que, si no hagués fetes tantes ofenses a lo Amat, se podia tenir llàstima de mi, però majors càstigs mereix la mia maldat. No obstant això, *mesurant* el meu (f. 511) *defalliment ab lo compliment* de la copiosíssima redempció de mon Amat en qui sempre confio dic: «Jo vull fer l'obediència i la vostra santíssima voluntat, donau-me la vostra santa benedicció.» Suplicant també a Maria santíssima no em desemparàs. Prenguí la ploma, que per a mi fonc una pesada creu, o per millor dir una espasa qui em partia el cor, i ab la preciosa sang de mon amat Jesús, que ell m'oferí, comencí a fer la firma. I en haver escrit *Sor*, que havia de prosseguir ab lo meu nom que és *Anna Maria del Santíssim Sagrament*, el cor se posà ab tal ímpetu d'amor i unes flammes de foc qui lo abrasaven, ab un sentiment tan gran que esclatava, i no em donava lloc de poder escriure de modo ningú. I la majestat de Cristo, que jo veia en el meu cor, obrí los braços i ab gran amor, me digué: «Firma't, que mai has feta cosa més a mon gust. No temes, que tens el Pare celestial i tota la santíssima Trinitat, la mia Mare, santo Domingo, santa Catelina, sant Lluís Bertran, el beato Ramon, i per acabar tota la cort celestial qui t'assisteixen, i jo he abscondits los dimonis en lo Infern, perquè no t'impedissen aquesta obra tant del meu gust i de tota la santíssima Trinitat. Què vols més de mi? Si vols que ho diga altra vegada, jo ho tornaré a dir.» I, paraula per paraula, ho tornà referir tot, com si digués ab molta claredat, que era moltíssim a son gust. Bendit i alabat sia el gran amor, que té lo Amat a les ànimes. Déu meu i Senyor meu, què és lo que feu? Tanta ditxa no és per a mi. Com veia ab tanta claredat que era la sua voluntat que firmàs, tenia gran confusió i gran desig de dar-li gust.

111. Passat un bon rato, quan el Senyor donà lloc, acabí lo que tenia començat ab tanta pena, que no és creïble de modo ningú, però major fonc quan jo pensava que los papers s'havien de partir de mi. No perquè los tinga algun afecte, antes bé tinc d'ells tal olvido,

que tem de tenir-hi alguna falta, sinó solament perquè los havia ja firmats, i se podia veure en ells la mia firma. I com tot se deu an el Senyor, primer los portí a ell, i mirant-lo en el sacrari, los oferí a les sues santíssimes llagues, que són sempre el meu refugi. I ab gran sentiment, lo suplicava que, si no era del seu gust, que hei pegàs foc i que los cremàs, i que més prest ab la sua gràcia m'abscondís en lo Infern, que no fer alguna cosa contra son gust. Vingué l'hora d'entregar-los an el confessor, que jo vener com a ministre del Senyor, i no sé dir la pena que sentí, perquè el meu cor se desfeia com la cera en el foc, ab un sentiment tan gran, que puc dir ab tota veritat, que mai l'he tingut major i qui haja durat tant de temps, i sempre ab llàgrimes i plors, que venia a punt de morir, ab una gran pena que tenia també d'haver ofès al creador.

112. Deia-li ab veu alta: «Jesús, amat del meu cor, què voleu de mi? Què més voleu que faça per dar-vos gust, no m'excuseu níguna pena, que ab la vostra gràcia tinc ànimo de passar-la, encara que estiga el meu cor tan ple de ferides, que apenes n'hi caben més. Sols per vòstron amor he fet lo que he fet, que no vull altre que dar-vos gust, i si jo pensàs el contrari, ni tot lo món junt bastaria per fer-me fer una lletra, perquè desig tant honrar-vos i amar-vos, que no m'embarassa níguna creatura, sols és la mia maldat qui posa en el meu cor tant de sentiment, que per això deia: “Jesús meu, qui vos ha ofès tant com jo ha de fer aquestes demostracions”. I així perdonau-me i teniu misericòrdia de mi, que aquesta és la major gràcia de quantes me'n podeu fer.» I ell ab gran amor me digué que tenia molt de gust, quan me veia ab lo cor penat, i que no m'afligís, que aquells escrits los havia ell posats en les sues mans i en el seu santíssim cor. I jo veia que era així. No sé què poder dir més de la sua gran bondat! Que per aconsolar-me, me mostrà en lo seu santíssim cor los plec de què jo tenia tanta pena d'haver-los d'entregar en mans del confessor, encara que estava ab molt de rendiment de fer tot lo que sa divina Majestat volia.

113. Lo que m'acabà d'admirar fonc quan me descobrí que aquella firma, que jo ab tantes llàgrimes i penes havia feta, la tenia en el seu santíssim cor, i del seu santíssim cor la prenia i la posava en mans del Pare celestial. Què diré pobra de mi? sinó que sols ell és qui té poder infinit, i per això fa aquestes obres tan portentoses. I com és Déu infinit fa gràcies a lo Amic qui pareixen infinides. Al fin obra com qui és i no com jo merec. I així me digué: «No veus com és cosa bona passar tribulacions per amor de lo Amat?» Jesús de la mia ànima, li diguí jo, cosa tan bona és, que el meu cor no apeteix altra cosa en aquesta vida, sinó patir i amar. Més me digué: «No veus com açò *és mesurar major ab menor*? Quant *majors* són les penes i tribulacions que jo patí, que no són les tues? I quant *majors* són los favors que jo t'he fets, que totes les tribulacions que tu pots passar?»

114. Oh Déu meu, esperança i glòria mia, quant gran veritat és aquesta que tot lo que jo puc fer i passar per vòstron amor, respecte de lo que vós haveu fet i passat i fareu per mon amor, *és mesurar major ab menor* perquè sols lo que diré ho pot pensar i dir la vostra infinita sabiduria. I és que se posà mon Amat en lo més fondo de la mia ànima tractant ab lo Amic, qui veia un mar de Déu omnipotent, que no és possible poder dir com era, perquè (f. 512) allí se veia una infinidat de Déu nostro Senyor ab una profunditat qui no té igual. I quant més descobria la sua majestat, tot lo demés s'abscondia, de tal manera que no se veia altra cosa en aquell interior ont tota me tenia, sinó Déu i més Déu, qui em deia: «Açò és deixar lo temporal i aquella eternidat de penes, que tenen aquelles miserables ànimes, que tu has vistes. I no estigues ab cuidado, si hauràs dit més de lo que pateixen, perquè

has d'entendre que no has dit de gran part lo que és. Jo vull que se sàpia i que vègien com les ha parades la sua ingratitud.

115. »No veus quant poc aprofita mirar les coses temporals? Per açò et vull a tu en aquesta soledat, que no vègies sinó a Déu sens rastro *de temporal, per tal que humilitat, paciència, fe, esperança i caritat sien més forts en ta recordança*. Perquè de la *recordança* que tens del meu gran poder, qui no té *començament, medi, ni fi*, et venen tan grans forces, que a braç partit desafies a los dimonis de l'Infern, pensant que alcançaràs victòria perquè fies de mi. I jo et don paraula que mai te faltaran forces ni la mia assistència, perquè los has de perseguir. Ten gran ànimo i fia de mi, que t'he donades aquestes ensenyances, perquè no gosaves dir moltes coses. Jo som Déu trino i uno, i no tinc por de nigú. Som ton pare i ton espòs, digues lo que vols de mi?» Que se faça la vostra santíssima voluntat. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 72

Demànaren a l'Amic quals hòmens li paria que fossen més malalts? Respòs e dix que los cecs qui ouen los metges de l'Amat i venen a ells, e no els accepten per a pròpia curació, atès que és summa felicitat veure lo meu Amat i horrible pena no poder-lo veure.

1. Mon Amat me digué que los dimonis eren qui *demànaren a lo amic* el beato Ramon *quals hòmens li paria, que fossen més malalts*, perquè com sabien que se trobava del càntic passat ab moltes penes, pensaren que diria que los més malalts eren ell i los qui estan afligits i molt perseguits. I lo'm descobrí mon Amat, per la llaga del seu santíssim costat, com estava en el seu santíssim cor, ont los regalava i perquè no volia ninguna cosa temporal, li concedia el Senyor que gustàs de les eternes en el seu santíssim cor, a ont lo havia retirat, per respondre a los inemics quan *li demanarien quals hòmens li paria que fossen més malalts*. I ab tot, que se trobava ab moltes penes, los respongué: *los cecs qui ouen los metges de l'Amat i venen a ells, e no els accepten per a pròpia curació*. Resposta tan contra son gust, que no és possible dir ni pensar el desatino tan gran que tingueren, perquè respongué al contrari de lo que ells se persuadien, perquè lo que buscaven era que digués que los més *malalts* són los més perseguits, penats i atribulats, que d'açò gusten molt quan veuen ànimes qui de veres volen i amen el seu Amat, poder arribar ab les tribulacions a fer-los dir, que són *los més malalts*, però el beato Ramon qui estava encès de caritat s'olvidà de si mateix *i respongué que los cecs qui ouen los metges de l'Amat, i no venen a ells per a pròpia curació*, perquè és una *malaltia* aquesta tan gran, que no n'hi ha de major.

2. No respongué los hòmens *cecs*, sinó *los cecs*, i me digué mon Amat que com los dimonis són los més *cecs* i més malalts sens tenir cura, veren que havia respost per ells i d'açò tingueren tanta ràbia que, si haguessen pogut, li hagueren acabada la vida. I los veia jo, que restaren molt amargs en un desvari tan gran, que un pegava lo altre. I lo amic el beato Ramon estava en aquell santíssim cor ab tanta pau i tranquil·lidat, que bé se podien dar gràcies i moltes alabances a sa divina Majestat de veure'l ab tanta quietud. Lo que nos importa és lo que me digué el Senyor que miràs, que encara que el beato Ramon estava tan ben guardat en aquell retiro, no repararen los inemics en anar a temptar-lo i *demànar-li quals hòmens li paria que fossen més malalts*.

3. *Més malalts* són los dimonis que n'gun home del món, perquè los hòmens encara que *sien cecs i molt malalts*, poden cobrar vista, si volen, i poden cobrar salut i mai més estar *malalts*, ab la gràcia de lo Amat qui és la medicina per a totes enfermedats. I si la volen apreciar, no sols cobraran vista i salut, però encara ab breus temps se poden trobar en el mateix retiro ont se trobava el beato Ramon, però ells tenen tanta desdita, que ni deixaran mai *d'esser cecs ni d'estar malalts*. No sé desdita major. El qui és tot poderós nos n'alliber per la sua gran bondat i nos don la sua gràcia per conèixer l'astúcia tan gran de l'Inimic, que si bé és molt gran, major lo amor de nòstron mestre i redemptor Jesús, qui me digué: «Ací pos jo les ànimes qui deixen tot lo temporal (que ja havem dit en lo altre càntic, que aquestos dos càntics han d'anar molt units). I ací los don jo forces molt forts per respondre i confondre los inimics.»

4. Lo que trob digne d'alabança és que lo que enutjà tan cruelment a l'Inimic, donà tant de gust an el Senyor, que me digué que era un sant molt gran, a son gust i poc conegut. I que jo no havia referit un recaudo, que m'havia enviat molt temps ha per sor Fiola. I és el cas que, estant jo un dia a l'oració, m'envià el Senyor a sor Fiola, que me digué que el beato Ramon era un sant molt gran i poc conegut, però que vendria temps que heu seria. (El Senyor ho faça per la sua gran bondat, i per la intercessió de la mia gran senyora Maria santíssima, i per los mèrits del mateix beato Ramon, qui són tan grans que no se poden pensar). Jo restí molt admirada quan sentí lo que m'havia dit aquella santa ànima, i essent així que no heu he dit ni comunicat mai a n'gú, mon Amat del mateix modo m'ho referí. Valga'm Déu omnipotent lo molt que conec que lo amic el beato Ramon és a gust de lo Amat! I el gran gust que té de què tots lo venerem per aquella caritat i zel que tenia tan gran, que no el deixava reposar per donar a conèixer a tots, cristians, moros, heretges i a totes les ànimes que el Senyor ha criades, a tots desitjava donar llum, perquè coneguessen quant gran era el seu Amat, que d'aquí vindrien a tenir zel de la sua honra, com se veu molt clar de les sues obres. «Filla passa més avant (digué mon Amat) i digues en mi que era tant el foc de la caritat, que moltes vegades lo havia de posar en el meu cor per poder-lo reprimir.» Déu meu i Senyor meu, infinites gràcies vos voldria poder donar per les moltes que haveu fetes an aquesta ànima tan prendada del seu Amat, que no basten paraules per poder-ho explicar. Bastarà dir que era obra de l'Altíssim, tan gran que no té par.

5. També me digué mon Amat que les ànimes qui estan ab tanta ditxa en el seu santíssim cor, tenen de dir sempre aquell vers *Cor mundum crea in me deus et spiritum rectum in nova in visceribus meis*, perquè un cor nou i un esperit recte és lo principal per respondre an aquestos malditos i deixar-los confusos i rabiant, com los deixà el beato Ramon. Moltes altres gràcies me féu el Senyor, que no és possible poder-les referir, i era el dia de l'arcàngel sant Rafel. I aquest dia ab la indignitat que el Senyor sap i la misericòrdia ab què obrava, i la gràcia que em comunicava [al costat dret de la fulla: 1688] era tanta, que jo no la podia sostenir, ab un coneixement tan gran de Déu nostre Senyor, que no sé dir com era, sinó que del sentiment que em causava, el cor pareixia que s'havia de partir, que no hu podia passar de modo ningú. I volia el Senyor, que el gloriós arcàngel sant Rafel me donàs una palma en la mà, per la victòria que havia tinguda de les tribulacions que he referides en el càntic passat i moltes altres, que no he referides i queden per a mi (i verdaderament dic que, per amor del meu Amat, m'és tot n'guna cosa). I jo estava de tal manera confusa, que no la gosava pendre, però la prenguí i la majestat de Cristo Senyor nostro me prengué per la mà i me presentà a la presència del Pare celestial. Qui podrà dir

el contento que tenia i el bé tan gran que jo gosava? La suspensió en què em trobava era molt gran, me trobava tota fora de mi i posada en la Glòria i benaventurança celestial, tan olvidada de los dimonis, com si no n'hi havia ningú. I ab tot això, ells qui no se descuiden mai i com estaven molt enutjats de lo que tinc dit, passà un dragó per davant de mi ab una pressa molt gran, com si no podia tolerar que los mortals coneguessen que de los *cegos i malalts* ells són los *més cegos i més malalts*.

6. No que deix d'haver-hi molts hòmens en el món, qui per estar tan cegos queden cruelment malalts (no és tan poca aquesta desdita, que no dega ser plorada ab llàgrimes de sang) sinó que tenen remei si el volen, que és lavar-se ab la sang del divino Cordero, qui dona vista corporal i espiritual, però aquells desventurats, no tenen medi, ni camí per ont puguen trobar algun remei per a curar la sua ceguedat. Bendit sia el Senyor, qui permetia que estiguessen en tan gran confusió, que sols la pressa que se donaven quan passaren prop de mi, era cosa rara i d'admirar. Perquè lo que pretenia era espantar-me ab la sua fealdat, i no gosava detenir-se en el lloc ont jo estava. I la major pena i inquietud que tenia, era veure que lo Amic ho deixa tot per buscar el seu Amat, i arribar a aquella eternitat de glòria on no se veu nigu *cego ni malalt*, ni menos ho poden ser perquè la vista que tenen del bé infinit que miren, mai més s'acabarà. Açò és qui me dilata el cor.

7. Quan mon amat Jesús me prengué per la mà me digué que així aportava ell les ànimes, qui tot ho deixaven per dar-li gust. I jo diria que tot ho tenen, que tot ho veuen, i que tot ho gosen, com veurem ab la finesa que volgué fer per aquesta pobra i miserable pecadora, qui ab tota veritat podria dir, que no estava *cega*, perquè l'havia posada son Amat en tan bella vista, que no hei ha més que desitjar, sinó amar i gosar. Perquè veia el misteri de la beatíssima Trinitat d'esta manera que la majestat de Cristo Senyor nostro estava en el pit del Pare celestial, enclavat en lo abre de la santíssima Creu, i per aquella finestra que obrí la llança en el seu santíssim cor, se veien les ànimes qui tot ho deixen per amor del seu Amat, qui se regalaven moltíssim. Qui podrà dir la vista tan gran que gosen ni les delícies que tenen del seu Amat! Jo certament en aquesta ocasió quedí tan suspena i fora de mi i ab un silenci tan gran, que ni menos podia dir una paraula tan solament. Tanta era la unió en què me tenia mon preciosíssim i hermosíssim espòs.

8. Después suplicà a la majestat del Pare celestial, que em donàs la sua santíssima benedicció. Cosa rara el mateix instant la'm donà, no puc dir lo que sentí. També suplicà a lo Esperit Sant que em donàs la sua gràcia i la'm donà a modo d'una llum molt resplendent, que no sé dir com era. I així bastarà dir que era la gràcia del divino espíritu ab què se desterra la ceguedat que podem tenir per les nostres culpes, i nos dona una vista molt clara, ab què podem mirar sempre lo que li dona gust. Més digué a la sua mare Maria santíssima que prengué aquesta pobra ànima en los seus santíssims braços, i fons tanta la sua humilitat, que en el mateix instant la prengué i tingué en los seus santíssims i hermosíssims braços. No és per a mi haver de dir lo que és aquesta dita, per esser tanta la mia cortedat i poc judici, com se pot veure de les moltes ignoràncies que aquí se veuen. El Senyor les me perdon per la sua infinita bondat, que l'hei suplic vivament del cor i ab les llàgrimes en los ulls, que el desig que jo tinc de donar-li gust és tan gran, que primer moriria infinites vegades, si possible fos, que no faria la menor cosa que jo ves o entengués que no li dona gust. Antes bé no vull fer cosa qui no sia molt del seu gust i de tota la beatíssima Trinitat i de Maria santíssima, reina i senyora mia, qui tant m'ha afavorit. I així dic: «Amparo de la mia ànima, ara actualment que estic escrivint, que és

tant el cuidado que em dona aquest afecte, qui em turmenta el meu cor, que estimaria molt que mon Amat, ab la sua gràcia, m'abscondís en lo Infern, antes que lo ofengués ni ves que niguna ànima lo disgustàs en la menor cosa que puga ser ell ofès, sinó amar-lo tots i més amar-lo, sols per ser ell qui és i no més.»

9. Molta pena tenia el meu cor, però molt major era l'esperança que tenia veient-me en los braços de Maria santíssima, mestra, mare, patrona i advocada mia, que m'alcançarà vista perquè no sia del número *de los ciegos i malalts*. Plàcia a sa divina Majestat que així sia i que sàpia aprofitar-me de la sua doctrina. Primerament, me digué que miràs la majestat del Pare celestial, com era estat prompte a fer lo que el Verbo divino fet home li demanà, donant-me la sua santíssima benedicció. I lo mateix féu lo Esperit Sant donant-me la sua gràcia, i después ella ab quanta promptitud lo obeí. I per això me digué que fos jo molt obedient a la superiora i a los ministres del Senyor, si volia dar gust a lo Amat, qui és estat el més obedient de quants n'hi ha, i si no volia errar. I d'aqueixa manera m'encomanà molt l'obediència. El Senyor me faça gràcia que la cumpla ab molta perfecció.

10. Después de tot açò i molt més que no sé dir, me trobí en una unió tan gran, que m'apareixia que lo Amic i lo Amat arribaven a tal punt que se n'anaven del tot. I m'apareixia que lo Amic estava desunit del cos i tot unit ab lo seu Amat, qui el sustenia fent-me tal violència que m'alçaven molt. I volien anar per aquell hermós camí i de molta claredat a la Pàtria celestial, a ont me vaig trobar ab un èxtasis molt gran a la presència del Pare celestial, qui ab la mà dreta tenia uns assots i estava molt enutjat del Gènere humà, i en particular de Mallorca, de tal manera que nos volia castigar. I la mia gran senyora, Maria santíssima, com a mare piadosa i plena de caritat, s'agionollà a los seus santíssims peus, i ab molt gran afecte li digué que, per aquelles entranyes qui havien aportat son Fill unigènit i per la sua gran pietat, se servís de no castigar-nos. I digué a tots los esperits celestials que vinguessen, i en el mateix punt vingueren tots i se postraren i demanaren an el Pare celestial que per la sua gran clemència se servís d'aplacar la ira que tenia contra el Gènere humà, de qui estava tan enutjat, que m'havia dit (casi no hu gos dir) que si no era per mi i algunes ànimes qui el detenen, molt nos castigaria.

11. Jo estava tal d'aquesta unió en què me tenia mon Amat, que no podia pronunciar ni interiorment ni exteriorment una paraula. I encara que la mia intenció era demanar-li que pel seu gran amor usàs de misericòrdia, creixia tant la unió que ni menos aquesta intenció se podia veure en mi. (Cosa tan rara i particular com aquesta no sé si (f. 515) fàcilment se trobarà en una pecadora tan gran com jo). Arribar en mi mateixa a no veure altra cosa sinó a Déu, de tal manera que no solament arribí a perdre l'atenció a totes les coses, però encara la intenció de les peticions que volia fer tan justes per aquesta necessitat, que bé se deixa veure quant gran era. Ab tot això, no em donà gens de pena, perquè és tanta la confiança que tinc en mon Amat, que no se pot dir quant gran és. Perquè en el temps que estic d'aqueixa manera, me concedeix moltes gràcies, que no li puc demanar.

12. Quan tingué gust el Senyor i em donà lloc, me prostí a los seus santíssims peus, i del millor modo que podia, li supliqué que pel seu gran poder, per la gran sabiduria del Fill i pel gran amor i gràcia de l'Esperit Sant, que nos perdonàs i que se servís de no castigar a les demás ànimes per los meus pecats, sinó que em castigàs a mi, qui tinc la culpa de tot. I *ell demostrant-me estar molt enutjat* me digué: «Filla, los qui han de tenir més vista són

més cegos de tots.» Valga'm Déu omnipotent, quina profunditat tenien aquestes paraules. I me deixaren ab un pes tan gran, que certament no hu sé dir. Faça's la sua santíssima voluntat. Jo veia Maria santíssima, qui no se partia de los seus santíssims peus, fent-se medianera. Molt devem an aquesta gran Princesa, perquè sempre se mostra mare i defensora de los pecadors i protectora de tot el llinatge humà, que no puc creure que hei haja ànima qui no la tinga per advocada en les sues necessitats. Bé serà descuidada l'ànima qui no pensa que, del modo que pot esser, és ella la reparadora del Gènere humà, com puc dir jo lo que he vist i referit. Perquè durà molt de temps, que la veia jo del modo que he dit a la presència del Pare celestial, qui ja a lo últim no tenia la cara tan irada com en el principi. Gràcies a Maria santíssima, a qui se deu tot.

13. Era hora ja d'anar-nos-ne del cor a la celda, i jo no podia de modo nigué perquè estava en la Pàtria i benaventurança, i no em podien fer tornar en aquesta vida miserable. I tant me tenia el Senyor posada amb ell, que el mateix instant que em feren deixar l'èxtasis, me vaig desmaiar com si l'ànima se n'hagués d'anar de mi, sens deixar mai aquella hermosa habitació on mon espòs me tenia retirada. Jesús amantíssim, i quina pena sent lo Amic en aquesta ocasió que li manen que torn en si, no és possible poder-la explicar. No que deix d'estar molt rendit i molt content de complir ab molt de gust tot lo que li mana l'obediència, antes sens ... molt prompta per tot quant li poden manar, sinó que com la tenen tan lligada no pot fer altra cosa sinó desmaiar-se suavement. I li apareix que sempre mor místicament per amor de lo Amat i mirant el seu Amat. Açò sí que se pot dir gosar, essent així que és ab un gran penar, però mai és tant com ne voldria lo Amic, si era voluntat del seu Amat, que mai vull eixir d'aquí.

14. Fonc servit mon Amat que per l'obediència em despertàs d'aquell regalat suenyo en què em tenia, i la mare Priora, com té tanta caritat i paciència, s'entretengué molt de temps i m'assistí per poder arribar a la celda. I apenes fonc dins la celda, quan ja em torní trobar en lo mateix, i veia de la mateixa manera la majestat del Pare celestial ab los assots en la mà dreta. Tot el temps que em donava lloc, no em cansava de suplicar-li que per la sua gran clemència, s'apiedàs de nosaltres, miserables pecadors, molt *cegos* per no voler mirar l'obligació que tenim de donar-li gust. I ell *deixà los assots de la mà i me donà* un abraç molt gran, i me deixà del mateix modo com estava Cristo Senyor nostro, quan estava enclavat en la santíssima creu. Les penes que jo sentia eren moltes i grans, i la més gran de totes era no tenir totes les ferides i llagues que tenia mon amat Jesús. I per això no em cansava de suplicar an el Pare celestial que les me concedís, perquè aquesta pena de no tenir totes les ferides i llagues de mon Amat i desrramar tota la mia sang per son amor i aplacar la sua ira, és una pena que no se pot explicar. I així ell me digué, que digués moltes vegades *Benedicamus Patrem et Filium cum Sancto Spiritu, laudemus et superexaltemus eum in secula*, ab que jo coneixia que el Senyor nos volia perdonar.

15. Tot aquest temps sempre estiguí en peus fins que me digué que em prostàs sobre la terra i que lo adoràs, i confessàs per tots aquells qui no l'adoren ni confessen. (Aquesta *ceguedat* judic que és molt gran i ofèn molt al Senyor. Ell per la sua gran clemència nos vulla donar llum i curar-nos d'aquesta enfermedat). Jo ab tota prestesa i la humilitat que em concedí (que de mi no n'esper sinó misèria) el vaig adorar i confessar vertader Déu, en persones trino i en substància un Déu tot poderós. I aquí fonc voluntat sua que em quedàs ab un altre desmai, diferent del passat, perquè em quedí sens forces i ab unes penes molt grans, que sols ab la sua gràcia se podien passar. I me digué que aquelles penes que

jo patia ab tant de gust eren per aquelles ofenses, qui lo havien posat en aquell gran furor ... lo torní a veure sinó ab ... molt apacible. Plàcia a sa divina Majestat, que sempre lo vegiem així [he vist el plec 44 Dialogació i càntic d'amor núm. 72 No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament] i que niguna ànima el vègia ab la ira que jo l'he vist. Perquè era la cosa més trista que se puga pensar, però del modo de l'obrar ab lo Amic tinc confiança gran, que nos haurà perdonat. Lo que importa és que cada un mir i eximin moltes vegades, si és de los *cegos* qui lo enutgien tant, i que pos tots los medis possibles per cobrar la vista perfetament. I mirar-lo a ell, que així veurem lo qui li dona gust, que açò se pot dir viure, que lo demés és morir. Lo que passà lo Amic tot aquest temps, i les gràcies que son Amat li comunicà, no és possible que se puguen referir ni menos les penes i tribulacions que passà. I a lo últim se trobà dient *Adjutor in tribulationibus, quae invenerunt nos nimis*. I quan torní en mi i entengué aquestes paraules, m'admirí molt, i les vaig dir moltes vegades en lo més abscondit del meu cor, mirant i contemplant a sa divina Majestat.

16. El dia de los apòstols sant Simó i sant Judes, después d'haver rebuda la santa comunió, lo Amat en lo més fondo de l'ànima me digué: «Filla mia, atenció, que jo et vull declarar *qui són los metges de l'Amat*. Lo Amat és el Pare celestial i el primer *metge* que ell ha enviat per dar principi a la llei de gràcia som Jo, qui som el Verbo divino, la Segona Persona del misteri de la Trinidad. Jo som ministre del Pare celestial, i som vingut del seu pit, i en el meu cor aportí tots los ministres seus qui són i sempre seran. I aquestos són *los metges de l'Amat*, qui quan *los cecs venen a ells* los han de dar llum i no los han de fer *més cegos ni més malalts*, sinó que ab les medicines que jo los don, que és la mia doctrina i la mia sang, que han d'administrar, han de procurar *quan los hòmens cecs venen a ells a curar-los* i no fer-los *més cegos* de lo que són. Ah filla, quants n'hi ha que *los metges de l'Amat fan més malalts* ab lo seu mal exemple, quan venen a ells per a pròpia curació!» I si no fos més que açò. Jo de sentir tal desdítia no em podia tenir de plorar i de sentiment, i ell me digué: «Què pensa filla que a mi no em sàpia mal haver-ho de dir? Jo sempre encobrí la falta de Judes a los apòstols, sinó que com n'hi ha molts qui em donen gust, i per veurer aquestos si s'esmenaran, t'ho dic i heu has de referir, perquè Jo de lo altar antes de consagrar, no los haja de llançar a lo Infern. Jo t'he fet veure el lloc que tenen i com se passen les mies esposes en lo Infern, i no et faç veure el lloc que tenen los sacerdots, perquè si no era ab una gràcia molt gran que et donàs acabaries la vida.»

17. Oh gran Déu omnipotent, pitjor lloc tenu en lo Infern del que jo he vist? No puc imaginar quant desdítat deu esser, perquè pensava que no se podia trobar lloc més desdítat que el que jo he vist i referit, però ara de lo que deis entenc que el lloc de los sacerdots, qui per la sua desdítia se condenen, és molt pitjor. El Senyor nos don la sua santíssima gràcia, perquè nigú se conden que, quan no fos per altra cosa sinó per aliviar la pena a lo Amat, se deurien fer impossibles perquè nigú se condemnàs. Perquè quan me deia lo que he dit, tenia la mà en el seu santísim pit, i demostrava tenir una gran pena de la condemnció d'aquestos *metges* i de les ànimes que malament encaminen, com podem veure d'aquest exemple que em donà. Me digué ab molt de sentiment: «Filla, si el rei tenia una filla *cega i malalta*, i los metges la fessen *més malalta i més cega*, per voler-ho fer així, pensa tu si el rei ho sabia, quin càstig los donaria al veure que en lloc de curar-la la cegassen i enfermassen més.

18. »Ah filla, el rei és mon Pare celestial i les filles són les ànimes, que ell ama tant que no se pot dir. I com veu *que venen a los seus metges*, i moltes vegades ab senzilla intenció, i trobaran algú tan poc cristià, que en lloc del llum que los havien de dar de la mia doctrina, i en lloc de la mia sang, que és la medicina per a curar les enfermedats de les ànimes, ho fan de tal manera que les fan *ciegas* i los donen el camí de la perdició. Filla, quina ferida és aquesta en el meu cor tan penada, que se tròpien *metges de l'Amat* en el món, qui volen les dignitats no per altra cosa que per viure a sos gustos i llibertadament! Quants ne porta el dimoni enganyats per aquest camí. Dia vindrà que aquesta desemboltura i poc recato, molts qui viuen, la ploraran ab llàgrimes de sang, perquè en niguna de les sues accions se tracten com a *metges de l'Amat*. Ja n'hi ha molts qui me donen gust, me daràs gràcies per ells i pregaràs sempre per *los cecs*.

19. »Veritat és que de tots los hòmens qui són en el món aquestos són los més *cecs i més malalts*, perquè arriben a tal locura que lo ofici més vil que ocupa lo home més ordinari del món seria per ells sobrada honra, perquè no se coneixen i són los més glotons hòmens del món, i van a la Isglésia per les distribucions i per tenir més que gastar, i no per complir ab l'obligació que tenen com a *metges de l'Amat*. Ah filla, quines paraules són aquestes tan grans i tan poc considerades! Lo amor que Jo demostre a *los metges de l'Amat* no té fi, perquè Jo los faç senyors de la mia doctrina, que jo aprecio tant, i de la mia carn i sang, que és la medicina per curar les ànimes *cegues*, qui me costen tant de redimir-les. I ells ab lo seu mal exemple los creixen les enfermedats. Filla tu tens molta pena i no pots consentir a haver-ho de referir, ten un poc de paciència, mira que convé així, que en el món hei ha moltes persones i de diferents condicions i tot s'és de menester. No et don pena referir lo que Jo et dic, de què sia tan ofès i tan poc venerat de los mortals, i en particular de *los metges de l'Amat*, qui pròpiament són los meus ministres, qui em representen a mi. Açò has tu de plorar i deixar-me fer a mi, qui no puc fer cosa que no sia molt acertada, ni deixar de tenir gran fi.»

20. Aquestos són *los cecs*, qui *ouen los metges de l'Amat i venen a ells e no els accepten per a pròpia curació*. No són ells qui casi contínuament *ouen los metges de l'Amat*? En la predicació tan contínua que se fa per a desenganyar a los hòmens i per bé de les sues ànimes? Bé se deixa veure ab molta claredat, que són aquestos *los més malats* <sic> qui tenen la medicina en les mans *i no l'accepten per a pròpia curació, i venen a ells*, açò és, *a los metges de l'Amat*, no per millorar de les sues enfermedats sinó, o per costum o per curiositat, o tal vegada per la sua pròpia voluntat. Pues com los pot aprofitar la doctrina de lo Amat, que és la medicina per a curar les enfermedats?

21. Molta pena tenia la majestat de Cristo del modo de viure d'aquestos *metges de l'Amat*, perquè me digué que no era menor que la pena que li donà Judes, quan lo entregà a los ministres de Satanàs. Perquè fan lo mateix que Judes, quan encaminen malament a les ànimes. I en particular ab una pena molt major me digué, quan duien algunes donzelles de tierna edat a perdició, i les arriben a lo Infern. «I així -deia mon Amat- Judes m'entregà a los ministres de los dimonis, i ells a los mateixos dimonis entreguen les ànimes que Jo he redimides ab la mia sang, qui són membres del meu cos, i moltes vegades, ab les riqueses de les dignitats que han adquirides. No puc dir (filla molt amada) la pena que sent el meu cor d'aquestos mals hòmens, que ja no mereixen nom de ministres i *metges de l'Amat*, perquè són la perdició de les ànimes, qui em costen tant.»

22. Mira quanta veritat és que aquestos són *los més cecs i més malalts* de tots. I encara que hei ha molts *de cegos*, més ho digué lo amic el beato Ramon per ells que per nignun altre, perquè veia moltes coses de les presents i moltes de les que estan per venir, i la pena que ell sentia d'aquestos mals *metges* no hei ha enteniments humans qui la puguen pensar. Bendita i alabada sia la gran bondat del Senyor, qui antes de descobrir-me la pena tanta que tenia d'aquestes desditxes tan grans, me posà ab una unió grandíssima, tan suspesa que no podia tenir pena de modo ningú. Perquè si l'hagués poguda tenir, sens dubte que el meu cor hauria rebotat mirant la pena que tenia nòstron pare i redemptor Jesús de les coses que tinc referides.

23. No li dava poca pena la vanidat tanta a què són arribats los hòmens en orde del vestir-se, que al parèixer (deia mon Amat) no se troben robes per poder-se vestir. No és aquest lo exemple que los he donat. I se'm descobrí en lo abre de la santíssima Creu, ab una desnudès molt gran, i tot se desfeia per bé de les ànimes. I deia'm que així mateix han de fer *los metges de l'Amat*, que s'han de desfer per ensenyar-les i animar-les al servici de lo Amat, *quan venen a ells i molts accepten per a pròpia curació*, que aquell soldat qui em donà la llançada, no venia a mi per cobrar la vista, però Jo li doní la mia sang ab tan gran amor, que cobrà vista. I així, *si los metges de l'Amat donaven la sua sang a los qui venen a ells, encara que no els acceptassen per a pròpia curació*, tal vegada molts cobrarien la vista, segons el modo ab què se desfarien en les paraules, i molta caritat, que és donar la mia sang. Hei ha cosa ... .. i tan particular com aquesta? que usar de caritat en les ànimes, a los ulls del Senyor, sia desrremar la sang! Bendit sia el seu amor que nos té tan gran, que no se cansa d'usar de medis i més medis per desenganyar a los hòmens qui viuen tan enganyats. Per la santíssima llaga del cor de mon Amat, suplic a totes les ànimes que no visquen *més cegos*, que s'enutja molt el creador.

24. Jo ouïa missa i volgué mon Amat que jo el ves quan se partiria del pit santíssim del Pare celestial. Jo el veia, que en el seu preciosíssim cor *tenia a tots los metges de lo Amat*, qui són i sempre seran, en tanta glòria que no hei havia més que mirar. I que una ànima per culpa sua isca d'aquell paradís ont estava tan regalada, no és una desditxa la major que se puga trobar? No m'admir doncs que sien *aquestos los més malalts i més cegos* de quants n'hi ha. I essent així que los hòmens de si són inclinats an el regalo i an el descans, i que deixen aquest per anar a penar per tota una eternidat, jo no sé que se puga trobar major *mal*, ni major *cegedat*. I lo pitjor és que en aquesta vida venen a parar a tal desditxa i misèria, que sols per haver-ho de dir, tinc de mester molta gràcia del Senyor, perquè tinc el cor qui de niguna manera pot tolerar les coses tan graves que el meu espòs Jesús, ab gran sentiment del seu santíssim cor m'ha declarat. Que si m'hagués donat lloc, seria morta de pena, perquè com no sé lo que passa en el món, i tot el meu desig és contemplar, alabar i amar el meu Amat, no és possible dir ab paraules lo molt que el meu cor heu ha sentit quan tingué lloc. És possible Déu meu i Senyor meu, que se vègien hòmens en lo món qui tan vivament representen a Judes? Tot ho causa la mia maldat, jo no em puc explicar més, perquè tinc tant de sentiment de què los hòmens ofenguen tan gravement a mon Amat, que no hu puc aportar de modo ningú.

25. Al fin jo no sabia quin medi poder pendre per remediari tan gran necessitat. I quan el sacerdot consagrà, que abaixà la majestat de Cristo en les sues mans, lo vaig oferir ab tota la Isglésia santa an el Pare celestial, perquè donàs llum a les ànimes qui estan en tanta ceguedat. M'oferí a mi mateixa, junt ab totes les ànimes, i una poca devoció que tinc

costum de resar en memòria de los assots que rebé nòstron redemptor Jesús en la columna, tots los dies quan oig missa, después de la consagració, quan està present la preciosíssima sang que ha desrremada, i la vaig oferir ab tots los assots, com si jo los hagués presos ab tant de rigor com los prengué mon amat Jesús. Que bé tinc aquesta voluntat, si era possible, però no hu dispon el Senyor. I tot açò oferí per la mateixa necessitat. I me digué que los hi oferís moltes vegades, que les apretures que patí en la columna, serien per les desimboltures que tenen molts en la luxúria, i que serà cosa molt del seu gust. Jo confés quant gran és la mia maldat i flaqueza, que de niguna manera podia consentir a haver de referir aquesta paraula, però és estada voluntat del Senyor, que no me'n som poguda excusar, sia sempre alabat de tots. Amèn.

26. Sols veure lo amor ab què me digué: «Filla, jo som nat per dar vista a tots lo qui la voldran» me rompia el cor. I no és una desdita, digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, que visquem *tan cegos* i descuidats, que no la vullem! Oh que locura de los hòmens és aquesta tan gran que no sols la procurem, però encara que no la vullem! Que nos oferesca el Redemptor tantes vegades la llum, qui nos ha d'il·luminar i guiar pel camí de la virtut i donar-li gust, i que no la vullem! Aquesta és la major misèria que se puga trobar.

27. El dia de Tots los Sants antes de prima, me prostí a los santíssims peus de Cristo sacramentat, i lo vaig adorar del modo com lo adoraren los sants Reis. I lo oferí an el Pare celestial ab totes les penes que patí, i a les sues santíssimes llagues oferí a totes les ànimes (com tinc de costum) i a mi tan pecadora com som, perquè em perdonàs i perdonàs a totes també, que no desig més bé per a mi que desig per a totes, antes bé faria impossibles que niguna visqués cega ni descuidada en servir-lo. I com considerava la festividat tan gran i solemne, ne volia dar gràcies a la santíssima Trinidad, i no sabia com. I per això me valguí de la majestat i poder infinit de les tres divines Persones i oferí el de la una a l'altra, i totes les tres divines Persones a l'essència divina, que no sé què se puga oferir més per fer-li gràcies. Donava gràcies també a la beatíssima Trinidad de lo que ha beneficiat i honrat la majestat de Cristo Senyor nostre, de los dons de gràcia, de glòria i de naturalesa, que ha concedits a la mia gran senyora Maria santíssima, an el P. S. Domingo, a la mare santa Catelina, a santa Anna, a sant Joachim, a sant Josep, i del mateix modo tenia intenció de dar-li gràcies per tots los sants i santes de la glòria, i per tots los esperits benaventurats, per cada un segons les gràcies que los ha fetes. I com los tinc elegits per patrons i advocats (molt temps ha) perquè m'assistesquen en la vida i en la mort, novament los tornava a elegir, suplicant-los de la mateixa manera. I que la mia intenció era fer lo mateix moltes vegades, i en particular en aquesta ocasió, ho renovava per tot lo any. I que la mia intenció era moltes vegades dar-los grans alabances i que per açò diria *Dios mio, lo ditxo, ditxo*. I la unió aumentava tant de l'Amic i lo Amat, que sols ab la sua gràcia ho podia passar.

28. Diguerem prima, i jo no em podia reprimir ni podia sustentar tant de bé com me comunicava el Senyor. I en particular, me posà en un mar molt gran de Cristo sacramentat, ont descubria tanta glòria que no sé modo com poder-ho dir. I veent-me en tant de bé i la unió qui creixia per instants, no em cansava de dir, plena d'admiració: «És possible, Jesús amat de la mia ànima, que em tingueu en tan gran unió? Com pot esser açò ab una ànima qui tan gravement vos ha ofès?» I ell me respongué: «*Que ouint los metges de l'Amat i venint a ells, i acceptant-los per a pròpia curació*. D'esta manera s'arriba an aquesta unió.» Ah pobra de mi, que dec molt i no hu puc satisfer! La preciosa sang de mon amat

Jesús ho satisfarà i me darà gràcia perquè puga declarar, per bé de les ànimes, una cosa tan important com aquesta.

29. «La primera cosa (digué mon Amat) que ha de fer una ànima arribant a la Isglésia *per ouir los metges de l'Amat*, és fer-se cega per no esser *més cega*; açò és que s'ha de deixar en les santíssimes mans de son Amat ab molta confiança que li assistirà. I d'aqueixa manera, posar-se molt rendida an aquell *metge* que li enviarà. I com a cega, deixar-se guiar i, com a malalta, s'ha de subjectar a tot lo que el *metge* ordenarà en lo menjar, en lo beure, en lo dormir, en lo modo de parlar i en los costums, tant per lo espiritual com corporal, que d'aqueixa manera s'arriba an aquesta unió. I totes aquestes coses (deia mon Amat) los apareix que són de poca importància, i és lo principal, perquè una ànima no sia *cega*. L'ànima qui se fa *cega* pel rendiment, si és ab una pura i recta intenció per dar gust a lo Amat, mai s'enganyarà. I encara que hei hagués engany, no restarà enganyada i, si la volguessen enganyar, no serà enganyada perquè la intenció és la qui fa o desfà l'obra.» I m'advertia molt mon Amat, que en posar tota la confiança amb ell ab una pura i recta intenció, deixant-nos a les ordes *de los metges de l'Amat*, que no temem, que ell dispondrà que no siem mai enganyats. Antes bé que arribaran a una gran felicitat, així com aquesta pobra ànima, qui vingué cega, i se rendí i passà per totes les medicines que li ordenaren *los metges de l'Amat*, que mira sempre ab gran veneració.

30. La unió creixia de l'Amic i Amat sens parar un punt, i de la mateixa manera creixia la vista d'Amic, fins arribar a descobrir un mar de Déu, en quant Déu, que de tanta vista que tenia arribava a fer-se cego i no podia dir lo que veia ni lo molt que gosava, ni lo que tenia, sinó que se perdia i se cegava en una hermosura i infinidat de Déu. Tanta que així com la vista arriba a no poder-la mirar, també falten paraules per poder-la explicar, i no puc pensar que vista més bella que aquesta (i durà moltes hores) se puga gosar en aquesta vida. Si bé és veritat que moltes vegades m'apareixia que ni estava en aquesta vida, ni que mai més hei havia d'estar. A tan estreta unió m'arribà, que no és possible que la puga pensar qui no la passa, ni jo puc dir de moltes parts una de lo que el Senyor obrà en aquesta ocasió ab aquesta pobra ànima.

31. Digueren una missa i jo no la veia de modo nigu. I la tenia més present en lo interior de l'ànima, que si hagués estat en lo altar a ont se celebrava. Del millor modo que podia, demanava a mon espòs Jesús, que el volia rebre espiritualment, si era son gust, i sinó que se fes la sua santa voluntat. En el mateix instant que el ministre de l'Amat rebé l'hòstia, sentí tals efectes en mi, que no els puc explicar de modo ningu, i en particular, se n'anà de mi el cor en l'hòstia que rebé aquell sacerdot. I veia que el tenia en la sua ànima, i aquell dia molt de temps lo veia de la mateixa manera. No és dicible la pena que jo sentí, quan el sacerdot sumia l'hòstia, i el cor se n'anava de mi. Jesús de la mia ànima, la gran pena que sentí per la unió tan gran ab què me tenia, que no el podia deixar de modo ningu, ni per un punt, sinó que a ont ell anava, lo havia de seguir.

32. Gràcies an el Senyor a qui se deu tot, que certament no sé què dir de la sua gran bondat, que pos una ànima tan plena de tota misèria en tal unió i tanta vista de Déu! Certament que d'aqueixa manera no l'havia tinguda mai, perquè em suspengué tota en una magna grandíssima de la sua noblesa, majestat i infinidat de Déu, i sempre més Déu, i el cos restà tan immoble en la terra, com si era una pedra. De tal manera, que passà molt de temps, que ni poc ni molt podia moure nigu membre del meu cos, tan ben lligada me

tenia dins de la divinitat, que de tant que veia perdia la vista. No que deixàs de veure més grandesa, més noblesa, més poder, més majestat, i més infinidat de l'Altíssim, sinó que com per instants descobria més i sempre més. Estava tan absorta i em cegava de tal manera en aquella hermosura i infinidat de Déu, que no puc dir com era de modo ningú

33. (f. 520) Digué mon Amat moltes vegades: «Així arriba l'ànima en aquesta unió en què tu estàs. Tu m'has preguntat com és possible que una ànima qui m'ha ofès pugui arribar en aquesta unió? I Jo dic, que no té més que fer que seguir el camí que t'he declarat, fiant sempre de mi, que encara que m'hagués fetes més ofenses que no heï ha grans d'arena en el mar, Jo et don ma paraula que ànima qui vinga a mi no se desconsolarà.» Aquest era el meu desig, que totes les ànimes se trobassen en aquella ditxa que jo gosava, que en la intenció no em cansava de demanar a lo Altíssim que em complís aquest desig de veure totes les ànimes en aquest mar de Déu tan gran, perquè vessen i entenguessen què cosa és el Senyor i gosar de la divinitat per donar-li gràcies i alabar-lo sempre per tota una eternitat.

34. Tan posada estava en mon Amat, que moltes vegades li diguí: «Amat de la mia ànima, què serà ja acabada esta vida miserable i no tornaré més en el món, on se troben molts perills de tropessar i ofendre-vos?» I quan donava lloc que pogués jo veure que m'havia de quedar més temps en aquesta vida, no em cansava de dir-li: «Senyor quan tindrà fi? Serà vui?» perquè no em pareixia possible, si no era ab una gràcia molt particular, poder viure més en aquesta vall de llàgrimes i de tota desdixta, havent gosat molt de temps i tan esplèndidament de la divinitat que, del modo que pot esser, me n'havia feta senyora mon Amat, i la'm deixava gosar ab tota la llibertat que jo volia. De tal manera, que moltes coses queden en mi i les pas en silenci, per no tenir empresa de gosar-les declarar. I així que estava tan posat en fer-me gràcies, que sols ell les pot explicar i jo no em cansava de dir-li: «Rei pacífic, com haveu posada tanta pacificació en aquesta ànima. Bé es deixa veure que sou vós el qui viviu en ella, perquè la teniu tan absorta ab la pau i quietud que li donau, que ja no pot dir lo que veu ni lo que té, ni lo que mira, sinó que se queda ab una vista grandíssima, mirant i sempre gosant, més que admirada casi espantada de veure que una ànima tan ruïna pugui gosar tanta glòria, que no és possible poder-la explicar.»

35. Essent així que és tan gran aquesta ditxa, m'apareix que seria estada major, si jo heï hagués pogudes tenir totes les ànimes. Perquè m'apareixia que no em faltava altra cosa per tenir-ho tot, perquè essent veritat que m'olvidava de totes quantes coses heï ha en lo món, com desig tant el bé de les ànimes que no se pot dir, quant més glòria i grandesa me descobria mon Amat, més se'm desfeia el cor de desig de voler-les-hi tenir. El Senyor qui té poder infinit m'ho concedesca, que encara que som molt ruïna, no em cans de demanar-l'heï, i com som tan importuna, com més lo veig i més gràcies me fa, més l'heï suplic que em faça aquesta gràcia i, en particular, per totes les germanes, molt amigues i amades del meu cor.

36. Jo estava ja de manera que del tot me perdia, mirant sempre aquella amistat tan gran en què estaven lo Amic i lo Amat, com si los dos eren una mateixa cosa. I me trobí dient, que no en podia sortir *specie tua et pulcritudine tua, intende prospere, procede et regna*, i mon Amat responia: «Filla i esposa del meu cor, tu ets reina i senyora del meu cor, prossegueix.» Valga'm Déu omnipotent, com tant d'amor, amantíssim Jesús, demostrau an aquesta pobra ànima! dient-li filla i esposa del vostre santíssim cor, i que és reina i

senyora del vostre dolcíssim i benigníssim cor. Vos dic ab tota veritat, Jesús de la mia ànima, que aquestes paraules m'acaben del tot la vida. I a mon parèixer me desfeia tota dins aquell mar de la divinitat, i que mai havia de deixar de gosar-lo, com en efecte ha molts de dies que succeí. I tinc de menester molta gràcia de l'Altíssim per poder estar en aquesta vida, perquè sols l'elevació i suspensió en què som restada, no sé com haver-la de passar, perquè em tiren ab tanta força, que lo esperit se'n va tot en lo Amat a la sua Pàtria. I sols haver d'obrir la vista és per a mi grandíssima pena, i si estic en lo empleo que em mana l'obediència en la Terra, estic en la Glòria celestial tota dins el mar hermosíssim de la divinitat.

37. Tot lo que he dit és alguna cosa de moltes que per son amor obrà mon Amat en aquest rato. I tot per donar-me a entendre que arriben les ànimes en aquesta unió fent-se *cegues* pel rendiment, per deixar d'esser *cegues* i cobrar bona vista. Oh ditxosa i moltes vegades ditxosa l'ànima qui seguirà aquest camí, què regalada que serà aquella qui el trobarà. No puc pensar que n'hi haja alguna tan descuidada de la sua salvació, que no faça impossibles per deixar la ceguedat i seguir el seu Amat. Per la preciosa sang del divino cordero suplic a totes que emprenguem de veres a servir aquest Senyor, i que perseverem fins a la fi per dar-li gust, i no més, que aquest és tot el meu desig. També mateix tenia altre afecte d'esser menospresciada de totes les creatures de la terra, i passar per tots los menosprescios que han patits totes les ànimes, qui estan en la Pàtria celestial. I no em contentava de tot açò, que encara si fos estat possible, hauria volgut passar per tots aquells que passà nòstron redemptor Jesús. I era molt més de lo que dic, perquè m'arribà a tal punt que, si hagués pogut esser, hauria volgut ser més menospresciada i anihilada, que no hu són les ànimes de lo Infern, però sempre ab la gràcia de mon Amat. I amant i més amant, alabant i més alabant a sa divina Majestat, perquè tot el meu desig és aquest, i que tot sia per més glòria sua.

38. El dia después, que era el dia de Tots los Difunts, me trobava de la mateixa manera tota elevada en Déu nostro Senyor, ab un desig molt gran de patir per son amor i en sufragi de les bendites ànimes del Purgatori, i com les am moltíssim, per l'amistat que tenen i tendran sempre ab mon Amat, i mai més lo ofendran. El meu cor se desfeia de voler patir tot lo que elles havien de patir, i que el Senyor les aportàs a la Pàtria celestial, a ont lo alabaran sense fi. I perquè aquell patir no los aumenta el mèrit, encara que és molt just que antes de gosar el summo bé, que nos purifiquem de les malalties que havem volgudes tenir (així m'ho declarà el Senyor) me féu veure el Purgatori. I me digué que volia que li digués a quales ànimes volia que alliberàs d'aquella obscuritat (que la major pena que elles passen és l'ausència del Senyor). Pobra de mi, plena de confusió i llàstima diguí: «Jesús, amat de la mia ànima, no teniu rauó (perdonau-me lo atreviment, que tinc en el modo de parlar) per dos causes no puc dir a quales voldria que allibereu. La una perquè les tinc totes en igual estimació, i tant voldria la llibertat per les més propinques com per aquelles que no he vistes mai; i l'altra és perquè jo no vull sinó que en tot se faça la vostra santíssima voluntat. I així no puc dir aquesta ni aquella, sinó en general demanar la llibertat per a totes.» Com en efecte no parava un punt de demanar-l'hei.

39. Ab molta benignitat me digué mon Amat que jo no tenia rauó, perquè n'hi havia moltes qui havien d'estar allí molt de temps, per haver *ouïts los metges de l'Amat, i no los ouïen per curar de les malalties* que tenien perquè estaven *cegues*. I per açò, ne trobaràs moltes altres qui són passades a lo Infern, perquè arribaren que aquesta *malaltia*

i ceguedat fonc pecat mortal, i cada una d'aquestes qui està en pecat mortal és un infern. Valga'm Déu quina misèria tan gran és aquesta! Ell les me volia descobrir, però com jo sé què cosa és lo Infern, en sentir infern, esclatí en llàgrimes i plors, que no em podia tenir, però molt rendida a la sua santíssima voluntat, no em cansava de dir-li: «Jesús de la mia ànima no em descubriueu tal cosa, si és a gust vostro, que jo no hu puc consentir de modo nigú.» I tenia el cor tan penetrat, que no sé dir lo que sentia, i com la sua pietat és tan gran, me concedí lo que ab tanta pena i sentiment li demanava. I me digué que m'ho concedia perquè no acabàs la vida.

40. Me donà a entendre el Senyor que les penes del Purgatori són molt diferents de les que passen los condemnats en lo Infern, perquè en el Purgatori tenen una ditxa, que no n'hi ha de més gran, que és que no s'ofèn a Déu ni el poden ofendre. I en lo Infern no paren un punt aquells desventurats d'ofendre a sa divina Majestat, que és la major desditxa que se puga trobar. El Senyor nos alliber d'aquest desditxat penar per la sua gran bondat. En el Purgatori, me digué, que hei havia també molts prelats i superiors, qui en lo que tenien obligació eren estat *cegos*. D'aquesta manera que no deixaven d'aconsellar-se, però prenien el parer d'aquells que pensaven que aplaudirien lo que ells pretenien. Gran ensenyança tenim aquí, ab què podem veure quant atentes havem d'anar i tenir sempre molt pura i recta la intenció, que importa molt poc estar rendits, quan les coses venen així com volem. Quan los consells que nos donen no són així com desitjam o esperam, aleshores se veu si hei ha virtut o si estam poc aprofitats, d'ont se veu quant importa una pura i recta intenció per no estar *cecs ni malalts*.

41. Aquesta intenció tenia jo per gràcia del Senyor, quan li demanava llibertat per totes les ànimes del Purgatori. I no em cansava d'oferir-li los seus santíssims mèrits en sufragi, i com jo no podia patir tot lo que desitjava, demanava a mon Amat que em deixàs morir així com ell era mort, i que aquesta mort seria per les penes que elles havien de passar. I ja que no me concedís aquesta petició, li demanava que em donàs forces, i que jo patiria tot lo que elles havien de patir, sols que tinguessen llibertat. I ell me donà a sentir unes penes molt sentides, i en particular una, en memòria de los assots que patí en la columna, que cosa més del meu gust no se podia trobar, i sols ab la gràcia del Senyor se podia passar. I sempre diguí: «Senyor més i més forces, que tot lo que vós haveu patit, tinc ànimo de patir ab la vostra assistència, i tot per ser vós qui sou, i en sufragi de les ànimes del Purgatori.» I sempre molt rendida a la sua santíssima voluntat, li demanava llibertat per aquelles ànimes que seria del seu gust. I de la mateixa manera que se'n portà les ànimes de los sants Pares, que tregué de los llims, se n'aportà moltes ànimes del Purgatori ab la sua companyia, de què quedí molt alegre. Bendit sia el seu amor.

42. Ell no parava de fer-me gràcies molt grans, de tal manera que no em podia partir de la Glòria, perquè estava tota en los braços de mon Amat. Si resàvem en el cor, estava en el cel empíreo, en el pit de Déu omnipotent, i tota negada dins de la divinitat. No em podia desfer d'aquest lligam tan fort ab què lo Amat me tenia per poder assistir a lo que tenia obligació. Ditxa com aquesta no l'havia vista mai, i és molt més de tot lo que he dit. A lo més alt de la divinitat que jo veia, s'obrí a modo d'un portal molt gran i hermós, i per ell se descubria una morada grandíssima en la mateixa divinitat i més grandesa i majestat de Déu veia en aquesta morada, que no havia vista mai, sens niguna comparació. I me digué el Senyor que allí era l'habitació de les ànimes, qui havien viscut molt

retirades, i s'eren fetes *cegues* pel rendiment a *los metges de l'Amat*. Oh ditxós i moltes vegades ditxós el retiro i el rendiment a *los metges de l'Amat*.

43. Allí vaig veure l'ànima d'un sant ermità, de què m'alegrí summament per haver-me molt ensenyada, i ab poques paraules, perquè edificava ab lo seu bon exemple, de què se podia aprendre molt. Aquest era frai Juan Mir, qui vivia en el desert de Trinitat, prop de la casa de mos pares, qui lo amaven i volien en gran manera, per veure la sua virtut, retiro i pobresa en què vivia. I feia-nos algunes visites, encara que eren poques i breus, i ara, en aquesta morada, té gran llibertat i gosa de les majors riqueses que jo haja vistes mai, i li dona el Senyor tant de bé, que pareixia senyor d'aquella infinidat de Déu. En aquesta mateixa morada me tenia a mi i me digué, que per aquell retiro que jo no puc alcançar, de no parlar ab niguna persona sinó ab lo confessor (com en veritat aquesta seria la mia voluntat) que per això (com si heu hagués complit) me tenia tan regalada en aquesta morada tan alta, gran i hermosa de la divinidad, que jo estava mirant i no hi trobava començament, ni medi, ni fi, ni menos és possible que enteniments humans puguen dir ni referir lo que és.

44. Bé digué doncs lo amic el beato Ramon, *que és summa felicitat veure lo meu Amat, i horrible pena no poder-lo veure*. Quina veritat tan gran és aquesta, i quina cosa tan gran és *veure lo meu Amat!* I ab vista tan clara, que per dir la veritat en ser ací jo m'hi perd, i no hu puc dir, ni ho sé dir. Ni se contentà mon Amat de tot lo que he dit fins ara, perquè un dia, dins l'octava de tots los Sants, acabades matines, a les últimes paraules que diguérem, ja restí en un èxtasis molt gran. I volgué que jo gosàs *d'aquesta felicitat que és veure lo Amic el seu Amat*. I, si bé és veritat, que té lo Amic *aquesta felicitat de veure el seu Amat*, gosar-lo i contemplar-lo ab molta llibertat i claredat, ab tota veritat m'apareix que diria més callant que parlant, per esser impossible que la mia ignorància tan gran pugua referir lo molt que obrava aquell pit encès, abrasat i enamorat de Déu omnipotent, qui perquè heu entengués ab més claredat, me digué que, quan alguna cosa està abscondida i la volen descobrir ab algun instrument i a força de colps lleven lo impediment, i después se veu lo que no se podia veure de modo nigú, i jo veia com si fos algun lenyo qui tingués algun tresor abscondit en si mateix, i a força de colps llevaven molta part d'aquella lenya, i el tresor se descobria ab molta claredat i se deixava veure.

45. No veu quina cosa tan rara és aquesta? Bendit sia el Senyor, qui tot ho pot. Jo no sé com podré referir lo que passà en aquesta ocasió. Lo que estava molt abscondit era aquell tresor de la divinidad, que no m'havia descobert encara, i com los ulls de la mia ànima, a qui volia descobrir aquell tresor estaven impeditos de la mia misèria gran. El Senyor llevava de lo enteniment tot allò qui podia impedir-lo, que no ves aquell summo i infinit bé, que li volia descobrir, i lo instrument ab què tallava el lenyo, açò és ab què llevava aquelles imperfeccions qui lo impedièn, era la unió i l'augmentava de tal manera, que en el mateix èxtasis sentia unes penes molt grans i passat aquest calis, qui era molt penós i molt gustós, llevava's una cortina davant lo enteniment, i ja descobria molt més de lo que veia. I així com lo Senyor anava creixent la unió, que durà bon rato, així se llevaven aquelles cortines o impediments, de tal manera que per molt delgades que fossen, no n'hi volia niguna. (Oh què ensenyança tan gran i profitosa és aquesta per les ànimes qui desitgen arribar an aquesta *felicitat de veure lo seu Amat*).

46. Quan hagué llevat tot lo que tingué gust dels ulls de l'ànima, aleshores descobrí moltíssima més grandesa i altesa en un lloc altíssim de la divinitat, a ont veia algunes ànimes que jo coneixia (i certament que no estaven tan espesses com estaven les ànimes en lo Infern) I me digué mon Amat que són poques les ànimes qui arriben *en aquesta felicitat tan gran*, d'aquesta altíssima habitació o morada, que jo no havia vista mai i ara no en puc sortir, per la gràcia del Senyor qui ha tingut aquest gust de regalar-me i fer-me veure *com és summa felicitat veure lo seu Amat*. I me digué que aquesta grandíssima vista *és la summa felicitat, que pot tenir lo Amic de veure lo seu Amat* i així, ab molta rauó se pot dir, *que és suma felicitat veure lo meu Amat i horrible pena no poder-lo veure*.

47. «No et donaré a entendre (digué mon Amat) *com és horrible pena no poder veure lo Amat*, ab les ànimes de lo Infern, perquè et donen tanta pena, que no la pots tolerar. I així mira les ànimes del Purgatori, que *horribles i grans penes* que passen. I les *més horribles* i més grans són *no veure lo seu Amat*, perquè aquelles *ausències del seu Amat és la més horrible pena* que se puga passar, però tenen un alivio, que s'han d'acabar. I si aquestes *penes del Purgatori són tan horribles*, qui s'han d'acabar, què seran les penes *de no poder veure lo Amat* que se passen en lo Infern?» Valga'm Déu omnipotent, quina cosa *tan horrible és no poder veure lo meu Amat! I que felicitat summa és poder-lo veure*, mirar i contemplar com lo contemplava jo en aquesta ocasió, que no podia tornar en mi de modo ningú, de tal manera que en voler que tornàs, me desmaiava, essent veritat que feia quant podia per retirar-me a la celda. I no em podia partir d'aquell grandíssim mar ont gosava *de la summa felicitat de veure lo meu Amat*. I quan jo veia tan grans fineses deia: «Lo Infern és el lloc que jo meresc, i no aquest a ont me té el Senyor», qui em comunicava tant de bé, que no sé dir lo que gosava ni lo que tenia, sinó que Déu és gran i sempre més gran, sens començament, medi, ni fi. Així m'ho deia ell.

48. Jo no podia més de tanta confusió que tenia, i mon Amat me digué: «Amic del meu cor, no et desconsols ni t'afliges, que hei ha esperits celestials qui no veuen tant com tu, perquè jo t'he descobert tant com a níguna creatura humana, salvo a la mia Mare, que nígú arriba ací ont arriba ella.» I més me deia, que és tant el seu poder i la sua grandesa, que per una eternidat no acabarà de descobrir lo que és. I així, que tenia gust de fer aquestes fineses, i que no m'afligís. Jo no podia tenir-hi més, tota llàgrimes i plors, ab un ímpetu d'amor qui m'acabava la vida, ni és dicible de modo nígú la gran pena que l'ànima sentia ab aquesta unió i tanta suspensió. El cor s'estava cremant d'un foc molt ardent, mon Amat qui em dava ferides tan forts, que me partien el cor, i tot m'apareixia níguna cosa, sols per dar-li gust. Perquè apareixia que tot el seu cuidado tenia en fer favors a lo Amic, tan plena de tota misèria, que no puc pensar com sia possible que puga gosar jo de tant de bé, que per molt que diga, no diré alguna cosa de les misericòrdies que sa divina Majestat ha usades en mi aquestos dies, que he estat *gosant de la summa felicitat, que és veure lo meu Amat*. I per acabar-ho de dir és Déu tot admirable i està acabat.

49. Jo voldria que tots los esperits celestials donassen gràcies a sa divina Majestat per mi. I a V.M. també l'hei suplic, per amor de Cristo sacramentat, i que m'assistesca en aquesta ocasió, que bé veurà que l'obra és gran i jo som molt descuidada, que és una pena per a mi molt gran, no poder-li dar gràcies de les moltes gràcies que em fa, i alabar-lo sense fi. Sols quan jo veia una unió qui durava tant, me tenia tota llàgrimes i plors, perquè durà tants de dies, que he perdut el compte i encara ara me trob estar tota en la Glòria, i en el pit hermosíssim de la divina essència, a ont gos de tantes delícies, que no hei ha paraules

qui les puguen dir. Perquè com són totes de la mà poderosíssima del Senyor, no tenen fi. I com me consider en la terra tota plena de maldat, no és ponderable la pena i sentiment que té el meu cor i l'ànima d'haver ofès tan gravement a sa divina Majestat. Ell, per la sua gran pietat, me vulla perdonar, que per a mi *la summa felicitat* és que el Senyor tinga pietat d'aquesta pobra ànima i li perdon sos pecats, que de tants que són no tenen fi.

50. Per aquesta causa, quan jo em veia tan afavorida de lo que no mereixia, deia: «Senyor, açò no és per mi. Jo confés que és poc per mi el més horrible lloc de lo Infern.» I ab aquesta confusió, no em cansava de dir-li: «Jesús, amat de la mia ànima, que tenc jo qui no sia vostro? Sinó misèria gran, ruïndat i ceguedat, i un abisme de tota maldat.» I ell, tot amor i benignitat, me digué: «També em tens a mi, qui som un bé infinit.» I en el mateix instant, se descobrí sacramentat en el meu cor, i digué: «Jo vull *que tu vègies les ànimes, qui ouen los metges de l'Amat, i venen a ells e no els accepten per a pròpia curació*, i les ànimes *qui ouen los metges de l'Amat, i venen a ells* [he vist el plec 45 dialogació i càntic d'amor núm. 72 No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament] *i accepten les medicines que los ordenen, per major glòria de l'Amat, i per pròpia curació.*» I així, jo veia que tenia en el seu santíssim cor, un sol molt resplendent i a la sua presència me descobrí una creu, en la qual estava ell mateix crucificat (al fin ell és tot i ho pot tot, i per això el veia en el meu cor sacramentat, i en la creu crucificat). D'aquell sol que tenia en el seu santíssim cor, partia una bella resplendor, qui anava a la santíssima creu, ont estava crucificat. I arribant a ella, la posà tan hermosa i resplendent, que pareixia un cristal, i me digué, que açò significava que era llum, i les ànimes *qui venen a los metges de l'Amat, prenint les medicines que los ordenen per a pròpia curació*, és lo mateix que pendre la santa Creu i mirar-la. I com lo Amat, tot ple de misericòrdia, l'ha ja preparada de tan clara llum, per això, arribant a la santa Creu, ja no són més *cegos*, antes bé, tenen una vista molt clara. I d'ací passen ab molta prestesa an el cor santíssim de l'Amat, a ont les veia jo molt regalades.

51. A la peianya de la creu veia tres camins i aquell sol hermosíssim, de la llum que despedia, ne donava a los tres. I un de los camins era el de la Glòria, altre el del Purgatori, i lo altre el de l'Infern, i a tots enviava llum molt gran, i me dava a entendre ab açò, que l'ànima qui haurà errat el camí, no podrà dir que s'és perduda per no tenir llum, sinó per la sua *malaltia i ceguedat*, que és la desdítja major que se pot trobar, com veurem. El Senyor me descobrí moltes ànimes qui no anaven per aquell camí, qui les duia an el seu santíssim cor (Jesús de la mia ànima, quina desdítja tan gran és aquesta!) que si fos estada voluntat del Senyor, i per més glòria sua, no les haguera volgudes veure, perquè era tanta la sua desventura, que tinc pena d'haver-la de referir, però se veu que és voluntat sua i no em podré excusar d'escriure-hu, perquè del tot me n'era olvidada, i com si no m'ho hagués dit, no hu tenia en memòria, i ell en qui no cab olvido de níguna cosa, m'ho tornà a referir. I me feia molta força, que no deixàs d'escriure-hu, i jo em rendí a fer la sua santa voluntat.

52. Les ànimes *qui ouen los metges de l'Amat e no els accepten per a pròpia curació*, me descobrí el Senyor, qui caminaven per un camí molt gran. I essent així, que era molt gran, estaven tan espesses que caminaven desconcertadament, donant-se moltes espentes, que algunes miserablement queien per la terra; altres n'hi havia que elles mateixes s'atropellaven i queien per la terra unes vegades, altres s'alçaven, però d'un modo i altre, no tenien sinó misèria i tenebres molt grans. I el Senyor me deia: «*Ego sum lux mundi*,

qui sequitur me non ambulat in tenebris. Aquestes ànimes són *aquells cecs qui ouïen los metges de l'Amat, e no els acceptaven per a pròpia curació.* I així no em seguien a mi, qui som la verdadera llum, i per això són cegues i caminen en tenebres.» Era cosa de gran llàstima veure-les, però tenien remei si el volien, perquè no eren mortes, parlo d'aquella mort que separa l'ànima del cos, no d'aquella qui aparta l'ànima de Déu i les priva de la gràcia, que d'aquestes, si bé és veritat que n'hi havia moltes, però no totes arribaven a culpa mortal, i aquestes arribant a la fi, se quedaven en el Purgatori i totes les demés en lo Infern. I com niguna ànima pot anar en lo Infern que no haja ofès a mon Amat, per aquesta causa tinc tanta pena que se condemnen les ànimes, que solament d'haver de referir aquestes poques paraules, tinc per cert que esclataria el meu cor, si el Senyor no el sustenia. I lo qui més penes me dona és que no paren un punt d'ofendre el meu amat Jesús, que jo am tant, que no hu sé dir.

53. Lo que advertí particular és que, de qualsevol estat de persones, n'hi havia qui caminaven per aquest camí. És possible Jesús, amat de la mia ànima, que sia tan mala *enfermedat* aquesta *ceguedat* que s'apega a tantes persones i de tota mena d'estats? I lo pitjor és que som tan poc cuidadosos del bé de les nostres ànimes, i de dar gust a lo Amat, que no fem nigunes diligències per curar d'aquesta *ceguedat*. El Senyor, per la sua gran bondat, nos vulla il·luminar i donar-nos gràcia, perquè siam d'aquelles qui viuen en el seu santíssim cor, que jo veia que eren moltes, i el Senyor les regalava tant, que no es pot dir ab paraules la ditxa que tenien. I los descubria aquelles ànimes *cegues qui ouen los metges de l'Amat e no els accepten per a pròpia curació.* I elles ne tenien tanta llàstima, que feien molts súplices a lo Amat, perquè ne tingués compassió. Unes oferien el ninyo Jesús en un misteri, i altres en un altre, an el Pare celestial. Al fin feien lo que podien per apartar-les d'aquella *ceguedat*, d'ont se pot veure quant gran és aquesta necessitat, pues ... .. cuidado d'elles, les ànimes amigues de l'Amat, i qui gosen la summa felicitat de veure el seu Amat.

54. Tan gran felicitat és aquesta que el meu cor tot se desfà i abraça d'amor. I té tanta alegria que, com veu ànimes qui gosen del seu Amat, i com més les regala lo Amat i veu que moltes poden gosar si volen de la summa felicitat de veure i gosar el meu Amat, aleshores (f. 525) el meu contento és moltíssimes vegades gran, per dos causes: la una perquè voldria que fos coneguda de totes les ànimes la noblesa, grandesa, benignitat i lliberalitat del meu Amat; i l'altra és perquè no ofenen a mon Amat, que és la primera *felicitat* que havem de procurar, si volem arribar a la *summa felicitat de veure lo meu Amat*. I en particular, del modo com lo veu lo Amic en aquesta unió tan gran, que passa molt de temps en aquell mar infinit de la divina essència, ab tal suspensió i elevació, que no la pot encubrir ni deixar de dir moltes vegades com se troba, perquè apareix que lo esperit no està per altra cosa que per donar un buelo i quedar-se del tot ab son Amat, per tenir tota certesa de gosar per a sempre la *summa felicitat*. I així aquest ímpetu d'amor, qui vivament me turmenta, me força moltes vegades a dir: «Jo me'n vaig, jo me'n vaig», com si m'havia ja de partir d'aquesta vida. Los ulls són testimoni d'aquesta veritat, perquè de llàgrimes i plors no poden detenir-se.

55. Bendit sia el Senyor, qui dispon que estiga molt regala[da] *de veure el meu Amat*, i molt mortificada de què me vègien a mi contínuament en aquesta elevació. Perquè molt de temps no veia altra cosa sinó Déu, i sempre més Déu. La *felicitat* més ditxosa que se puga trobar, i ab tot això me volgué donar el Senyor una alegria molt gran, que fonc

descubrir-me el pare sant Domino <sic> en la Pàtria celestial, qui gosava de tanta glòria que tot lo món se fora pasmat si lo hagués pogut veure. I és cosa certa, que si no fos estat ab una gràcia molt particular, jo no l'haguera pogut mirar, perquè era tanta la sua *felicitat*, que no basten paraules per poder-la explicar. Lo que entenc és que lo que he dit basta per enamorar totes les ànimes de la summa felicitat, que és veure lo meu Amat. I ab tot això, m'ho dona a entendre ab altra manera de *veure lo meu Amat*.

56. Ell se descobrí ab la corona d'espines i la sua santíssima cara tota brollant de sang, la cosa més pia que se puga pensar. I me digué, que d'aquesta manera se presenta moltes vegades an el Pare celestial i li representa aquelles penes, perquè perdon a aquelles ànimes qui lo han ofès. I a les ànimes, si el volen veure, en l'hora de la mort del mateix modo los assisteix. I después los apareix ressucitat, ab gran hermosura, i les se'n porta a la Glòria per tota una eternitat. I açò digué mon Amat *és summa felicitat veure lo Amat*, i tenir-lo en l'hora de la mort ab tanta misericòrdia i cuidado de la sua salvació, i après *veure'l* per tota una eternitat. Oh ditxosa *felicitat* que tenen aquelles ànimes, *qui ouen los metges de l'Amat i los accepten per a pròpia curació!* No sé què més se puga dir de lo amor del meu Amat, que mostra a les ànimes qui se rendeixen del tot per dar-li gust, i prenen les medicines, encara que sien amargues, que recepten *los metges de l'Amat*, sempre mirant la santíssima Creu, a ont està la verdadera llum. I és per a totes generalment de tal manera que, nigú qui la vol, deixarà de tenir-la ab molta abundància. I no viurà *cega ni malalta*, ni caminarà per tenebres, sinó per molta claredat, gosant la *summa felicitat de veure lo meu Amat*. Oh què dolç i suave Amat, no sé que puga haver-hi ànima tan *cega*, que deix de fer tot lo possible per dar-li gust, suposat *és summa felicitat veure lo meu Amat i horrible pena no poder-lo veure*.

57. «Aquesta pena (digué mon Amat) passen los condemnats en lo Infern perquè *no poden veure lo Amat*. No que elles lo amen de modo nigú, antes lo desamen extremadament, per aquesta causa no el veuen ple de misericòrdia, desrremant la sua sang preciosíssima, que és la millor medicina que se pot ordenar *per los cecs i malalts*. I ells, filla del meu cor, la varen despreciar horriblement. Per això ara no tenen *la summa felicitat de poder-me veure i gosar*, que és la més *horrible pena* de quantes n'hi ha.» Valga'm Déu omnipotent, la gran pena que tenia el meu cor quan sentí estes paraules. Tan gran fonc que no podia passar avant lo escriure de modo nigú, ab un ímpetu d'amor, qui m'acabava la vida. De tal manera que em posà en un desmai qui em durà molt de temps, però sempre estiguí molt regalada, perquè em recreava tota en los braços de l'Amat, *gosant la summa felicitat de veure Déu* en quant Déu, aquell qui la sua hermosura, noblesa i majestat no té començament, ni medi, ni fi. Ab tot això mai m'olvidava de les pobres ànimes qui no gosen *la summa felicitat*.

58. Jesús amantíssim, quina ferida és aquesta tan fort an el cor de lo Amic, sols vós sabeu lo que sent. I així vos suplic, per la vostra gran clemència, que vulleu il·luminar aquelles ànimes *cegues*, qui encara tenen remei, que si bé no em falten penes i tribulacions, no són tantes com jo voldria per dar-vos gust, però aquesta que hei haja ànimes que no hagen de gosar *la summa felicitat de veure-vos*, jo no la puc aportar, perquè és tanta, que m'arriba a desmaiar. I lo Amat me digué, que volia que jo digués el respons *libera me domine de morte eterna*, per aquells que ell m'ha dit que són los *més cecs*. I així tot el temps que durà el desmai, haguí de fer la sua voluntat. I me digué que ell lo deia també, i el deien en mi Maria santíssima, el gran patriarca sant Domingo i el beato Ramon. Ah pobra de

mi, que una pecadora tan gran com jo haja de tenir aquesta assistència. Quina confusió és tan gran per a mi! Alabat sia el Senyor, qui tot açò obra per més confusió mia i de totes les ànimes, i perquè vegiem lo molt que nos estima, i lo molt que sent de què les ànimes se vullen privar de *la summa felicitat, que és veure lo meu Amat*.

59. Torní del desmai dient *Libera me domine de morte eterna*. I al dir *dum veneris judicare seculum per ignem* ab tanta vehemència, me partien del cor, que no em podia reprimir ni deixar de dir-les. La una perquè així ho disponia mon amat Jesús, i l'altra per aquell desig tan gran que jo tenc de què totes les ànimes deixen *la ceguedat, atès que és summa felicitat veure lo meu Amat, i horrible pena no poder-lo veure*. Perquè sé jo el gran bé de què se priven, perquè és impossible que n'igú puga dir ni donar a entendre, la rara contemplació en què m'ha posada mon Amat. I per instants va creixent, que no sé a ont ha d'arribar la sua gran misericòrdia. I com més lo veig, ab lo pit tan generós, menos pot consentir el meu cor que niguna ànima per la sua culpa deix de gosar de tanta benignitat, ni deix *de tenir la summa felicitat que és veure lo meu Amat* i arribar a sentir *l'horrible pena que és no poder-lo veure*. I mon Amat me digué: «Filla, hi tenen dos inferns aquestes ànimes, perquè el modo de viure que elles tenen en aquesta vida és un infern, i lo altre infern, en l'altra vida, en aquelles *horribles penes* qui mai s'acabaran.» El Senyor, per la sua gran bondat, nos vulla alliberar de tal desdita. I V.M. li farà gràcies de tantes que nos ne fa, que tot se deu a ell. I així tot l'hei vull tornar, sia la glòria tota per ell i no més. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 73

Les carreres d'amor són llargues i breus, per tal que l'amor és clara, pura, neta, verdadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent e abundosa de nous pensaments e d'antics records.

1. La felicitat ab què me tenia unida lo Altíssim en aquell mar de la divina essència, com tinc referit en el càntic passat, la continuà ab major amor. De tal manera que em posà a uns ímpetus d'amor que era cosa molt particular, i sempre me descubria més grandesa i majestat en aquell mar de Déu en quant Déu, a ont veia *les carreres d'amor com són llargues i breus*. I així el Senyor, qui no té cor i tot és cor, perquè és tot lo que vol, despedia del seu santíssim cor a modo de raïos moltes *carreres*, que eren los desigs tants que tenia de redimir los hòmens. I com eren tan antics, que venien d'una eternitat de Déu qui no té principi, ni medi, ni fi, per això *eren tan llargues*, fins que arribaren a la santíssima humanitat de Cristo Senyor nostre, a ont se feren *breus*, d'un modo que certament no hei ha més que alabar el Senyor d'una obra tan gran, que em té molt admirada, i no sé com la tinc de referir.

2. *Per tal que l'amor és clara*, me descubrí en la divina essència un mar molt gran i qui tenia tal claredat, que cosa com aquesta no l'havia vista mai. I açò feia perquè ves jo que *l'amor és clara*, i aquesta del mateix Déu era *tan clara*, tan hermosa i resplendent, que si jo podia dir com era pasmaria tot lo món. Perquè era tan *clara* que del modo que pot esser apareixia la divinitat. Al fin era l'amor d'un Déu infinit i la veia en el mateix Déu infinit, qui feia moltes fineses per mostrar-me com en ell *les carreres de l'amor són llargues*, que seria millor posar silenci a la llengua i alabar i contemplar una obra tan gran i

meravellosa que, com més la mir, més hi perd lo enteniment. Que no sé més què dir en una misericòrdia tan gran com aquesta, sinó que se faça la sua voluntat i que don a entendre a totes les ànimes, si és per més glòria sua, què cosa és lo amor de Déu, *i com les carreres de l'amor són llargues i breus*.

3. En aquest mar d'amor que jo veia me descobrí la mia gran senyora Maria santíssima (f. 527), qui aportava en les sues santíssimes entranyes el Verbo divino fet home en el misteri de la santíssima Incarnació. I me declarà com fins en aquell punt foren *les carreres de l'amor llargues i breus*. Después (d'aquesta manera) que estant la mia gran Senyora en aquella claredat de Déu, ab aquell infinit tesor que aportava en les sues puríssimes entranyes, tenia tanta hermosura i claredat, que no hu sé dir. I ab tot això, l'hermosura tota de la humanitat santíssima, i l'hermosura i claredat de la sua santíssima Mare no se podia acomparar, de grandíssimes parts ab l'hermosura i claredat de l'amor de Déu nostro Senyor, que jo veia dins la divinidad. Consider V.M. quina seria l'hermosura i claredat de l'amor de Déu. Tot açò veia jo que passava en un altíssim trono i com en l'instant de la Incarnació, se partiren de l'hermosíssim cor de Déu omnipotent (que nigú pot dir com és, sinó ell mateix) una gran multitud *de carreres d'amor*, qui al parèixer, no podien detenir-se més, perquè ab tota pressa vingueren an el cor santíssim del Verbo divino humanat. I me digué que fins ací eren *llargues les carreres de l'amor* en la majestat de Déu omnipotent, esperant aquest misteri tan gran de la santíssima Incarnació. Però en arribar ací, se feren *breus* d'aquesta manera, que en el mateix instant que aquestes *carreres de l'amor*, qui venien a modo de raies molt resplendents i significaven la misericòrdia, paciència i totes les demás virtuts, arribaren en el santíssim cor de Cristo Senyor nostro, ja passaren en el cor hermosíssim de la mia gran senyora Maria santíssima, i ab breu temps passaren en el cor de lo Amic.

4. Ah pobre de lo Amic, qui podrà dir la confusió gran que tenia de tan gran favor? Tot se deu a la finesa que ha obrada de la santíssima Incarnació, que des d'una eternidat havia esperada, perquè *les carreres de l'amor fossen breus*. I així m'ho digué el Senyor, que passar tan prest aquella gran misericòrdia des del cor del Verbo divino humanat an el santíssim cor de Maria santíssima i en el cor de lo Amic, tot se devia an el misteri de la santíssima Incarnació. I que tot lo que nos concedeix el Pare celestial és per medi del Verbo divino humanat i de la sua santíssima Mare. I així aquelles *carreres de l'amor*, qui eren tan *llargues* que des d'una eternitat partien del cor de Déu omnipotent, en arribar an el cor santíssim de Cristo Senyor nostro, se feren *tan breus*, que apareixia que no se pogué detenir un instant, que no comunicàs aquells incendis d'amor que tenia en el seu santíssim cor, que d'aqueixa manera *les carreres de l'amor són llargues i breus*.

5. Lo que puc dir ab molta veritat esser així, perquè em féu veure en el mateix instant que fonc concebut, la pressa que se donà la majestat de Déu omnipotent en comunicar an aquell grandíssim cor de Cristo *les carreres d'amor* a modo de raies i incendis d'amor, i una llum tan clara i resplendent, que no hei ha cosa a què poder-ho acomparar. I d'allí al parèixer no se pogué detenir un instant, que no se comunicàs a les ànimes ab molta lliberalidat i una misericòrdia molt gran. I la primera i més ditxosa de totes fonc Maria santíssima. I bé se deixa veure que havia d'esser la primera, pues que en les sues puríssimes entranyes prengué carn humana el Verbo divino, qui la féu tan ditxosa que, después d'ell, volgué que fos la primera qui gosàs aquesta felicitat. Cosa més bella ni més gran que aquesta no se pot veure ni pensar, tot se deu a la benignidat i piedat infinita

de nòstron Déu i Senyor, qui des d'una eternitat estava esperant que el Verbo divino se fes home, perquè aquelles *carreres de l'amor* qui eren tan *llargues*, se fessen *breus*, disposant ab la sua sabiduria infinita que, aquell tresor que havia comunicat an el Verbo divino incarnat, se comunicàs a la sua santíssima Mare la primera, perquè havia d'esser la medianera entre el Pare celestial i los hòmens. I així les ànsies que tenien de la salvació de les ànimes eren tan grans, que al parèixer no podien detenir-se que no comunicassen aquell tresor. I luego lo comunicaren a lo Amic, açò és qui em fa temblar, el Senyor me don la sua gràcia perquè el puga amar i sempre més amar, sols per ser ell qui és i no més.

6. [Hi ha dibuixada a la part esquerra, al final del paràgraf, una mà amb un dit que senyala]. No puc deixar de dir lo molt que devem a la mia gran senyora Maria, per esser ella la reparadora del Gènere humà. Que quan jo veia tant de bé, estava més en el cel que en la terra. I la veia que aportava una capa molt hermosa color de cel, la cosa més rica que nigú puga pensar. I tenia totes les germanes que viuen en aquesta santa comunitat baix lo seu amparo molt regalades. I me digué que les tenia baix d'aquella capa color de cel perquè estan en el cel i són del cel. Plàcia a sa divina Majestat que sia així, suposat nos ha aportades en aquest cel de la religió, i que li donem gust complint ab molta puntualitat les nostres obligacions, que jo sé que és molt propícia a tots los qui la invoquen. I així no em cansava de dir *Sancta Maria mater Christi, audi rogantes servulos, et impetratam nobis celitus tu deffer indulgentiam* perquè com la veia tan senyora *de les carreres de l'amor* que la majestat de Déu en quant Déu, li comunicava per la sua prenda volguda i amada el Verbo divino incarnat, qui és la clau qui obri les portes de les misericòrdies de Déu. El qui essent eternal volgué fer-se home per redimir-nos i essent immortal fer-se mortal. No puc pensar que niguna cosa li deman la sua santíssima Mare que no l'alcanç, i que deix ell de concedir-l'hei. I així no puc creure que hei haja ànima tan descuidada en lo món de la sua salvació, que no l'elegesca per mare, patrona i advocada, que fent d'aqueixa manera podem tenir la salvació per molt certa, ab la gràcia del Senyor, de què podem dir que n'és senyora, com podem veure de lo que me digué Déu nostro Senyor en lo més fondo de la mia ànima, i no una sinó dos vegades, i ab gran força em deia, que heu referís. I així me digué: «Jo tinc sabiduria infinita i no he pogut fer més pur aquest tabernacle a ont s'havia d'incarnar el Verbo divino. I així no hei ha que tenir nigun dubte ni nigun reparo, que és pura i neta del pecat original. I, si més pura l'hagués poguda fer, i més hagués pogut fer per ella, molt més hauria fet per ella, i som Déu eternal, el qui t'ho dic en el més fondo de la tua ànima.»

7. Valga'm Déu omnipotent, quina confusió tenia quan sentí estes paraules. I, ab les llàgrimes a los ulls, no em cansava de dir: «Jo Senyor, esta tan gran pecadora. És possible que tenga de referir estes coses tan divines i celestials.» I ell sempre me digué que les havia de referir, i encara volgué declarar-me més *com les carreres de l'amor són llargues i breus*, perquè me posà en un desig molt gran d'esser menospreciada i dispongué que m'arribaren alguns menosprecios, no tants com jo n'hauria volguts, però m'aconsolava que hei havia preparació de poder-ne venir de majors. El meu cor los rebé ab tan gran contento i alegria, que tot se dilatava i no cabia en mi. De tal manera que no hu podia dissimular, perquè redundava a lo exterior (açò era un poc de pena per a mi). I el Senyor me digué: «A l'Hort aní pròpiament per esser menospreciat, perquè a los demás llocs ont me menospreciaren ja m'hi trobava, però a l'Hort aní detratament <sic> per patir, i esser menospreciat.» (I el menospreciaren de tal manera, que sols ell és qui ho pot dir). I jo tenia un gran desig d'imitar-lo en tot fins a morir per ell, així com ell és mort per mi. I

l'hei deia cara a cara, i moltes coses més, perquè lo havia rebut poc havia sacramentat, i no em podia reprimir. I de lo molt que se comunicava i de la suavitat tanta que sentia casi em feia morir. I així me presentava a ell i li deia: «Aquí em teniu com a tan gran pecadora, perdonau-me; com a tan ignorant, ensenyau-me; com a tan flaca, esforçau-me; i com a tan pobra, enriquiu-me.» I com la sua misericòrdia és tan gran que no té fi, me concedí tantes gràcies i riqueses, que no és possible poder-les referir. I m'arribà a tal unió, que no sabia l'ànima a ont estava de modo ningú. I li diguí moltes vegades: «Senyor jo bé pens que l'ànima és en vós, però no la veig, sinó que vos veig a vós qui sou la mia alegria.» I ell me digué: «Açò són les carreres de l'amor, qui són llargues i breus. Són llargues per als desigs i afectes tants que té lo Amic d'amar, de patir, d'esser menospreciat, i molts altres qui de molt de temps lo atormenten. I són breus, quan lo Amat lo arriba en aquesta unió, perquè açò és gosar lo mateix que gosen los esperits celestials, qui per molt de temps que gosen sempre los apar que és breu.» I com lo Amic no podia dir altra cosa, sinó que molt complidament gosava la pau i unió que gosen los esperits benaventurats en la Pàtria celestial, no pot deixar de veure ab molt claredat i dir sempre que és molta veritat que *les carreres de l'amor són llargues i breus*.

8. Tanta és la felicitat de què gosa lo Amic, que no basten paraules per poder-la explicar. I com se podrà explicar? Si estant en la terra viu i regna en la Pàtria celestial. I així molt bé pot dir, que *les carreres de l'amor, qui són llargues*, en arribar en aquesta ditxa *són breus*. Gràcies an el Senyor, qui pel seu gran amor té aquest gust, que el pobre de lo Amic les gos ab molta claredat, contento i llibertat, però ab molta confusió. I no sols açò, sinó que li volgué descobrir com la *sua amor és clara, pura, neta, verdadera, etc.* Primerament és clara per totes parts i no se trobarà cosa petita ni gran, qui la puga ofuscar. I no obstant que és així tan cert, ha tingut gust mon Amat que jo ves *com la sua amor és clara*. I dic ab tota veritat que, si totes les ànimes vessen la claredat de què jo gosava i la unió que ell augmentava i les misericòrdies que obrava tantes, tinc per cosa certa que totes anirien com a loques cercant com podrien amar aquest Senyor, qui fa tantes fineses per les ànimes, i en particular per lo Amic, ab una amor clara, pura, neta, que és la mateixa ab què ama a son Pare celestial, a qui tindria moltes coses que referir de lo amor ab què ama a son Pare celestial, i me determiní de passar-ho en silenci, perquè no serà possible poder-ho dir. I així passaré a dir, ab l'assistència del Senyor, desconfiant sempre de mi, com m'ha donat a entendre que la sua amor és verdadera, que és la cosa més bella que nigué puga pensar.

9. No puc dir ab paraules el contento que tenia tan gran de veure com *lo amor de l'Altíssim és verdadera*. I fonc de tal modo, que em tregué tota de mi i me'n portà a la Glòria, a ont me tenia lo Amat tota en los seus santíssims braços, tan fortment lligada, que no em podien fer tornar en aquesta vida miserable. I ací veia sempre una infinidat de Déu i, en un trono altíssim de la divina essència, me descobrí com la sua *amor és verdadera*. D'aquesta manera, que tenia una infinidat d'ànimes en lo seu santíssim pit, que amava ab *una amor tan verdadera*, que no és possible que ninguna ànima ho puga pensar. I no sols amava aquelles qui lo amaven a ell, sinó que les amava tant a totes, que mai les despedia de si, i sempre les tenia en el seu santíssim pit. I quan algunes arribaven a tanta desditxa que, per la sua maldat, se volien apartar de la sua presència, feia un sentiment tan gran, que al parèixer tot se desfeia. I me digué que com cascuna de les ànimes és un membre del seu cos, per això les ànimes qui s'aparten d'ell li daven tanta pena, que de lo que jo veia, no és possible poder-ho referir. I com lo Amic estava ab tan gran unió amb ell, volgué que la sentís un poc. I si no fos estat ab una gràcia molt gran

que li donà, no sé si hauria acabada la vida del tot. Tanta és la pena que dona a sentir a lo Amat una ànima qui s'aparta d'ell, que una sombra que ne participà lo Amic lo arribà que tot se desatinava, i més moria que no vivia. I passà molt de temps així.

10. Més me digué que per esser *lo amor vertader* en les ànimes, no sols han d'amar aquelles ànimes qui amen a son Amat, però encara aquelles qui no lo amen. Bé em deia, que se deuen amar molt aquelles qui li donen gust, i fer-li'n gràcies, però per esser *lo amor vetadera <sic>*, se deuen amar també aquelles qui no lo amen i se volen apartar d'ell. I jo heu entenia d'aquesta manera, que lo amar-les ha de ser pregant sempre per elles, que obrin los ulls perquè vègien lo agravi tan gran que fan a lo Amat i a si mateixes, privant-se de tot aquest bé que gosava lo Amic, qui estava molt absorit i fora de si, mirant i gosant tanta glòria, noblesa, majestat i grandesa en la divina essència, que no tenia començament, ni medi, ni fi, però em deixava en tanta confusió, que no trobava lloc en lo Infern, com el que jo mereixia. I moltes vegades deia: «(Com jo no vull sinó a Déu i nada, nada fora de Déu) Senyor, si tot açò era engany, lo qual no hu entenc així, (molt rendida però a lo que dispondran los ministres del Senyor) no heu és açò, que jo som més mala que tots los dimonis de l'Infern.» I mirava aquells llocs, que jo he vists molt desdixats ab molta profunditat, i de níguna manera trobava habitació tan desdixada, com la que jo mereixia. I no tenia níguna temor que m'hi llançàs el Senyor, perquè tinc gran confiança en la sua gran bondat, però la confusió creixia tant que, de llàgrimes i plors, no em podia reprimir. I era tan gran el sentiment que tenia el meu cor, que al parèixer volia sortir de mi.

11. Oh Déu meu i Senyor meu, teniu pietat d'esta pecadora tan gran. I així passí molt de temps, i quan fórem fora del cor, me digué una germana, plena de caritat: «Sor Anna Maria sempre plora. De què plora, que vui no és dia de plorar.» I jo li diguí: «Mare, per qui ha ofés tant a Déu nostro Senyor com jo sempre és dia de plorar.» I en el mateix instant, ella féu lo mateix que jo feia, i no podia detenir les llàgrimes de modo ningú, i me digué així: «Per mi i per ella sempre és dia de plorar, ab molt gran coneixement.» Alabat sia el Senyor i totes les sues obres. No veu quins són los efectes que deixa en lo Amic l'ensenyança que li ha dada son Amat, de com *la sua amor és vertadera*? Que no tan solament ha deixat lo Amic del modo que tinc dit, però encara a les germanes ab qui parlava causava el mateix efecte, que no era poca confusió per a mi. Tot és obra del Senyor, don-li gràcies per mi, que no sé com correspondre a les fineses tantes que fa. Fins aquestes paraules me digué moltes vegades: «Filla i esposa del meu cor, *padecer y más padecer*, antes que fer cosa qui puga enfusquir *aquest amor clara*.»

12. Valga'm Déu omnipotent, quant del vostro gust és aquesta *amor clara, pura, neta, vertadera, etc.* Primer moriria que no faria cosa qui pogués enfusquir-la, ni menos consentiria ab la vostra gràcia a cosa qui no sia del vostro gust. Perquè no tenen lloc en el meu cor, antes bé tinc aquest propòsit, que primer morir que pecar, que no em seria pesat el morir infinites vegades, sols per no fer cosa qui enutgia a mon Amat. Essent veritat que, per patir purament per son amor i per la salvació de les ànimes que ell ama ab una *amor vertadera*, si era la sua voluntat que tingués vida fins a la fi del món, la passaria ab gran gust per son amor, sols que no lo ofengués, que seria per a mi un martiri molt gran. Perquè com me té tan regalada, gosant de la divinidad, no puc fer de menos de dir-li moltes vegades: «Amat de la mia ànima, quan restaré aquí del tot? Que m'és llarga aquesta vida, i en particular, des que m'ha ensenyat com *les carreres de l'amor són*

llargues i breus, per tal que l'amor és clara, pura, neta, verdadera, etc. perquè és una cosa tan gran i tan hermosa que, si lo Amic no se fos trobat en aquells incendis d'amor en què es trobà, seria tornat més que loco d'amor.»

13. Tant com açò i molt més és veure *la claredat* d'aquest *amor*. Doncs com serà possible que pugua explicar la dolçura i suavitat que em comunicà mon Amat en aquesta ocasió, que durà molts dies, sempre fent fineses grans i la que diré ara no li dic gran, sinó grandíssima. I així (f. 530) tingué gust mon Amat que jo el ves del modo com estava en lo Hort, i descobrí'm *com les carreres de l'amor eren llargues i breus*. D'aquesta manera que em mostrà tot lo interior del seu santíssim cor, i la claredat que despedia, no sé modo com poder-la dir. Apareixia que era d'or finíssim i que s'havia d'esclatar de tantes *carreres d'amor* que tenia, per sortir i dar fi i abreviar aquelles *carreres qui eren llargues*, i era tanta la força que li feien, que aquell santíssim cor esclatava de sang. I me digué que per molts de fins havia dit *tristis est anima mea usque ad mortem*, i que un d'ells era pel desig que tenia tan gran *de fer breus les carreres de l'amor* de les ànimes qui estaven en los llims, *qui eren llargues* en gran manera, i s'havien de *fer breus* ab la sua santíssima Passió i mort en lo abre de la santíssima Creu, donant la vida molt lliberalment per la nostra redempció. I que d'aquesta manera aquelles *carreres d'amor* ab què de tan llarg temps lo amaven i esperaven *s'havien de fer breus*. I per això desitjava la sua santíssima mort i passar per tantes afrontes, no per altra cosa que *pel seu amor, qui era clara, pura, neta, verdadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent e abundosa de nous pensaments*.

14. Molt bé se veu en la majestat de Cristo Senyor nostro *quant abundosa de nous pensaments és la sua amor*, pues per lo molt que desitjava fer *les carreres de l'amor breus* lo arribaren a haver de dir *tristis est anima mea usque ad mortem*. I per lo mateix me digué que havia dit altra vegada *desiderio desideravi*, per lo molt que desitjava *abreviar* aquelles *carreres de l'amor* de los sants Pares, que eren tan *llargues*, que molts anys lo havien esperat. I així lo veia jo, que aquelles *carreres del seu amor*, quan estava en lo Hort, lo penetraven tan fortment, que apareixia que aquell santíssim cor havia d'esclatar, i de tanta força que li feien, brollava sang. I eren tantes les ànsies que tenia d'aliviar aquelles ànimes ab lo misteri de la nostra redempció, que no és possible poder-ho pensar, perquè *aquelles carreres tan llargues fossen breus*. Qui podrà dir el contento que tingueren aquestes santes ànimes, quan veren l'hermosura del seu Amat, qui en el mateix instant que se descobrí, ja va fer breus i donà fi an *aquelles carreres*, qui tant de temps eren estades llargues i en aquell punt se feren *breus*.

15. No sé com dir alguna cosa de les moltes fineses que obra mon Amat per *les carreres de l'amor*. La vigília del Patrocini de Maria santíssima me posà en algunes tribulacions, i eren molt a mon gust, però me donà una [al costat dret de la fulla: 1688] ferida de les més forts que mai m'haja donada, perquè em penetrà vivament el cor i me causà tals efectes que, quan dèiem les matines de Maria santíssima, aquelles alabances me dilataven el cor i em disrritia tota ab llàgrimes i plors, i un sentiment molt gran qui venia ab uns ímpetus d'amor que no els podia reprimir. I la majestat de Cristo se descobrí del modo com està sacramentat, ab tal hermosura que casi no el podia mirar. I li diguí moltíssimes vegades: «Jesús, espòs meu i Déu meu, digau-me, quan jo no gos aquesta hermosura tan rara, qui la gosa?» Perquè trobava com impossible que passàs un instant sens que les ànimes gosassen aquella hermosura tan bell <sic>. I per això, m'atreví a demanar-li qui eren aquestes ditxoses ànimes qui el gosaven el temps que jo no el veia ab aquesta claredat

(encara que mai se parteix de mi per la sua gran bondat). I ell molt sàviament me respongué que les ànimes qui poden dir *per tal que l'amor és clara, pura, neta, verdadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent e abundosa de nous pensaments*, són les ditxoses qui el veuen ab aquesta claredat.

16. El contento que aquestes ditxoses ànimes tenien no és possible poder-lo explicar, quan se veien gosant de la noblesa i hermosura del seu Amat. I ell me digué que cantaven *letatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum domini ibimus*, i volgué que jo el cantàs també. I ab tota la prestesa que em fonc possible, lo diguí tot fins el Gloria Patri, i el contento que tenia era molt gran, i en particular de veure aquestes ditxoses ànimes, qui amen a mon Amat ab aquest *amor*. I eren moltes, que per dir la veritat no hei ha cosa qui em don més contento, que veure que sien moltes les ànimes qui ab aquest *amor* amen a mon Amat. Plàcia a sa divina Majestat, que jo pogués induir a totes les ànimes que amassen el Senyor ab aquest *amor* qui li dona tant de gust, que em seria gran alivio el donar la vida per poder-ho alcançar.

17. Tant de gust li dona aquest amor, que vàries vegades me digué: «Filla, no faces cosa qui puga ofuscar aquest amor.» I jo li diguí: «Rei meu i Déu meu, de lo més íntimo del meu cor vos suplic que, per la vostra preciosíssima sang, me doneu gràcia, que jo la puga conservar ab tota la claredat que vos dona gust, que mai mudaré aquest propòsit d'antes morir que pecar.» Los efectes que em causaven aquestes fineses de lo Amat eren tals, que no em podia reprimir del fervor ab què em trobava. I no parava de suplicar-li que, per la sua gran misericòrdia, si era del seu gust, que abscondís aquelles demostracions exteriors que feia. I ell responia: «Com vols tu que no se vègien demostracions exteriors moltes i molt grans, el dia que Jo et declar *les carreres de l'amor com són llargues i breus?*» No puc dir més, sinó que se faça en tot la sua santa voluntat. Amèn.

18. Jo volia adorar la santíssima llaga del santíssim costat de mon dolcíssim Jesús. I solament de mirar-la me trobava indigna, com la veia tan hermosa que casi perdía el judici de veure tan gran resplendor. Ditxosa l'ànima qui pot gosar-la, i aquesta és la qui pot dir *per tal que l'amor és clara, pura, neta, verdadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent, e abundosa de nous pensaments!* Com me digué mon Amat, que era lo apòstol sant Pere, qui lo amava ab aquest amor. I que les ànimes qui lo amen ab aquest *amor*, quan cauen per la sua flaqueza en alguna falta, li donen tanta pena, que li obrin el cor. I així fonc quan sant Pere lo negà, que li obrí el seu santíssim cor, i per aquella llaga, que novament havia feta, brollava molta sang. I com tinc dit, li dona gran pena per dos causes. La una per ser ofensa sua i del Pare celestial; i l'altra, perquè sant Pere lo amava ab aquest amor. I me digué que, com ell tan prest se penedí, li donà la sua santíssima sang, que havia desrremada per la llaga que havia feta per borrar la falta tan gran, que havia comesa. I lo mateix fa en totes les ànimes qui lo amen ab aquest amor.

19. Jo em trobí dient *Oleo letitiae prae consortibus tuis*, i certament m'admirí, perquè n'estava tan descuidada, com si no les hagues dites mai. I me donava a entendre mon Amat, que aquella santíssima sang és un oli o liquor per ungir, confortar, recrear, alegrar i aconsolar aquestes ànimes, qui cauen en alguna falta. Perquè com lo amen tant, senten tan vivament haver faltat, que si no era lo amparo que troben en la sua preciosíssima sang, no els seria possible poder viure de modo nigú, perquè lo amen *ab una amor clara, pura, neta, subtil, simple, etc.* I sobre aquesta qualitat *de simple*, que és lo mateix que senzillo,

digué mon Amat: «Filla, aquest *amor simple* és un tàlamo molt del meu gust. I en el cor de les ànimes qui m'amen ab un amor simple, trobaràs que Jo tinc lo assiento. I no tingues reparo nigú, que lo que jo dic és així.» Què puc fer jo, Déu meu i espòs meu, per dar-vos gust? Que em teniu tan obligada que, quant més hi pens, menos sé dir lo que faria del vostro gust.

20. Com aquest *amor* ab aquestes qualitats *és abundosa de nous pensaments*, me donà altre pensament, ab un afecte molt gran de donar a mon Amat un ósculo an el seu santíssim cor. I com lo seu *amor és molt abundosa* d'obres i fer fineses grans, en el mateix instant m'aplicà la mia boca, que és la més sùcia i abominable que se puga trobar, en el seu dolcíssim cor, qui s'abrasava d'amor. I me donà a gustar la sua preciosíssima sang, qui me causà tal efecte, que no el podia tolerar, d'una suavitat tan gran, que no basten forces per poder-la sustentar, si no són les forces que ell pot donar, qui té poder infinit. Bendit i alabat sia per a sempre aquest poder infinit, qui per moltes parts me descubria, que és molt més gran de lo que podem pensar, perquè d'una finesa gran passava a una més gran, com veuran de lo que diré.

21. Mon Amat me posà tota ab los seus santíssims braços en un mar qui no tenia fi, a ont gosava tant de bé que no hu sé dir. I deia'm estes paraules: *in vestito de aurato, circumdata varietate*. I tenia'm vestida de tanta de tanta variedat de coses hermoses, que no hi havia sinó alabar el Senyor i los fins que tenia. I així me digué, que aquella variedat de coses tan belles i hermoses, significaven *lo amor* ab totes les sues qualitats, de què me donava moltes intel·ligències. I així entenia que *lo amor ha de ser clara* per totes parts, *pura* sens niguna màcula, *neta* de tots afectes, *vertadera* sols per ser ell qui és, sempre amar-lo. Aquest era el desig que jo tenia i com me tenia en tan gran suspensió, quan acabàrem l'hora d'oració, jo no podia tornar en mi de modo nigú, i una germana de les qui m'estaven més prop, ab lo modo que pogué, me féu tornar, però com estava gosant molt esplèndidament de la divinitat, no és dicible el sentiment qui restà en el meu cor, ab uns ímpetus d'amor qui m'abrasaven tota, de tal manera que no em podia reprimir.

22. Com me veia d'aquella manera i a tal hora de la nit, que seria circa les dos passada mitjanit, i durà fins a les sis hores passada mitjanit, no em cansava de dir-li: «Amat de la mia ànima, si és del gust de vostra divina i soberana Majestat, deixau-me aquietar, que és hora de silenci, i les germanes qui han de reposar, me sentiran.» I ell me respongué que, quan estava en la presó, també era en la nit, i el sentiren. I se descobrí del mateix modo que estava en la presó, ab tan gran claredat, que no és possible poder-la pensar. I les paraules que em deia, tenien tal força i suavitat, que el cor i l'ànima tot se desfeien de llàgrimes i plors [he vist el plec 46. Dialogació i càntic d'amor núm. 73. No tinc cosa que notar. Sor Anna Maria del SSm. Sagrament] (f. 532) sens parar un punt de parlar ab mon Amat, que tenia tan ple de misericòrdia, que mai me deixà un punt en totes aquelles penes que tenia *de tants de pensaments*, que abundava *l'amor clara, pura, neta, vertadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent, abundosa de nous pensaments, e d'antics records*.

23. Era tot unes grans tribulacions en lo Amic i per això deia moltes vegades: *Ad dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me*. No que deixàs de tenir gran rendiment a la sua santíssima voluntat, sols el meu penar era que en tot volia dar gust a mon Amat, i amar-lo tan solament ab aquest *amor* per ser ell qui és. En el meu cor no hi trobaran altra cosa,

sinó aquesta intenció, i la glòria la vull tota per mon amat i volgut Jesús, que tenir penes per son amor mai me són pesades, ja més mirant-lo en tals penes, que em feia morir. I me deia que *el seu amor abundava tant de pensaments i antics records* per bé del Gènere humà, que ell mateix essent Déu, no hu podia dir de modo que los hòmens ho poguessen entendre. Bé se deixa veure que serien grandíssimes les ànsies que passà per la nostra salvació en la presó aquella nit de tanta tribulació, com podem pensar de les vegades que les m'ha manifestades. I així no siem desagraïts a vista d'unes misericòrdies tan grans, com m'ha dit ell que obrava aquella nit per la salvació de les ànimes. Que com tinc tota la mia confiança en la sua gran bondat, no puc pensar que niguna ànima qui s'aprecia de cristiana, tenint estes notícies deix de *fer impossibles* per mirar i contemplar aquestes penes, ànsies i tribulacions de nòstron espòs Jesús, qui ama tant a les nostres ànimes, que jo judic que li donen molt de gust les ànimes qui li ajuden a portar la santa Creu. I lo millor que podem fer és estar contínuament en la presó de les sues santíssimes llagues, que jo sé quant ditxosa serà l'ànima qui s'hi tancarà, perquè molt prest podrà dir *que les carreres de l'amor són llargues i breus, per tal que l'amor és clara, pura, neta, verdadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent e abundosa de nous pensaments e d'antics records*.

24. Tan *sobtil és aquest amor* i penetra lo Amic tan vivament, que no té cosa que no l'arrib a penetrar. Perquè el posa tot un foc, qui vivament lo abrasa, i és tanta veritat que, si mon Amat pel seu gran amor no m'assistia ab una gràcia molt particular, en aquest instant m'abrasaria tota, perquè estic en un foc tan gran del divino amor, que estic cremant-me i abrasant-me rigurosíssimament, però és un cremar molt suave, i un penar molt regalat. I com eren tantes les tribulacions que tenia, deia'm mon Amat que tot venia de *los pensaments e antics records, que abunda aquest amor*. I així eren tantes les ànsies que tenia en el cor, que no és possible poder-les explicar. Tot mon empleo era resar càntics i psalms de què gusta mon Amat. Unes vegades deia *levavi oculos meos in montes, unde veniet auxilium mihi*. No esperava auxili de niguna cosa, sinó solament de los montes on està lo Altíssim. Altres vegades li deia *Benedictus dominus Deus Israel quia visitavit et fecit redemptionem plebis suae*. I el Senyor m'inclinava a què digués el *Te Deum laudamus*, i lo diguí moltes vegades, no deixant de dir el *nunch dimittis servum tuum domine secundum verbum tuum in pace*, que oferia an el Pare celestial, junt en lo Verbo divino i tot el Gènere humà, ab moltes ànsies que nos salvàs a tots.

25. Les gràcies que mon Amat me concedí aquest dia no és possible poder-les dir de modo nigú. La suavitat que gosava era com si en aquell punt hagués rebut a Cristo sacramentat, essent veritat que aquell dia no lo havia rebut sacramentat. I ab tot això feia tan grans fineses que no tenia par. De tanta confusió que tenia, los ulls no s'eixugaven i moltes de les germanes, com tenen tanta caritat, i veien el modo tan particular en què me tenia el Senyor, que hei havia hores que apareixia me n'havia d'anar a la Pàtria celestial i que del tot acabava la vida, perquè no podia sustentar los favors i gràcies que el Senyor me comunicava, i que tota em desatinava, com si havia d'esclatar, i no podia tenir-me de dir moltes vegades: «Jesús, Jesús, Jesús, bondat infinita, com tant de bé a qui mereix lo Infern més que tots los qui hei estan!» I sempre aumentava més el sentiment. Una em deia que era lo que tenia; altra què és tant de plorar en la nit, el matí i en lo dia! I jo responia, que tot era misèria molta que tenia, i així que em fessen caritat d'encomanar-me a Déu que em perdonàs, i que la major caritat que em poden fer és aquesta, per ser tan gran pecadora. I altres me volien aconsolar com me veien que el meu cor se partia de confusió. I tot açò

venia de lo amor fort, diligent, resplendent e abundosa, de nous pensaments e antics records.

26. Bé pot pensar V.M. quina seria la mia mortificació, però estava molt rendida a la voluntat del Senyor i que, si era del seu gust, que se n'hi afegís molta més, perquè estava molt contenta de passar-la tota pel seu amor. I fons voluntat sua que el desig que jo tenia d'esser menospreciada aumentàs tant, que si totes les persones del món se fossen empleades a menospreciar-me, no se seria satisfet de modo nigu. El desig que tenia de patir no és ponderable (f. 533) perquè eren unes ferides qui vivament me partien el cor i me posaven com si estigués crucificada en la creu, com nòstron amat Jesús. I ab unes peticions nades del meu cor, no em cansava de dir-li que volia totes les penes i llagues, que ell havia passades. Moltes me'n donava a sentir, però com les ànsies eren tantes, tenia tanta set que totes aquestes penes no la podien apagar. I per això ab moltes exclamacions i grans, li diguí moltes vegades: «Amat de la mia ànima, o acabau-me de matar o donau-me que penar, perquè el meu cor no se pot associar de patir per vòstron amor.» I si havia de referir tot lo que passí, seria mai acabar.

27. Les ànsies que tenia de la salvació de les ànimes i de remediare totes les necessitats que se troben en el món, i aquella d'amar més i sempre més a mon Amat, me feia perdre el judici. Tant s'és posada en el meu cor, i moltes més ànsies que, per no esser cansada, passaré en silenci, i solament diré que és estat servit el Senyor de posar-me en tants de pensaments i tribulacions, i tantes ànsies de no fer cosa qui lo puga disgustar, que de totes les que poden arribar a les ànimes, més fàcil me seria contar les que no tenia, que les que tenia. Gràcies an el Senyor qui ho disponia així, però sempre m'assistí, i permetia unes coses, que no se pot fer altra cosa sinó alabar-lo. Perquè passaren molts dies que no pensava diligència que jo pogués fer per dar-li gust, que jo no la fes. Moltes vegades me postrava a los seus peus, tota llàgrimes i plors, i m'oferia tota a sa divina Majestat, dient-li que era tota sua, que fes tot lo que voldria de mi. Totes les gràcies i favors que m'ha fetes, i tot el bé que s'ha fet i farà junt ab los seus santíssims mèrits li oferia, que fos tot per més glòria sua i perquè me donàs llum per a caminar sempre pel camí qui seria més del seu gust, i que no volia fer més que la sua santíssima voluntat en tot.

28. Veritat és que mon Amat mai se partí de mi, fent-me molta assistència tot el temps que patí aquestes penes *de los pensaments que abundava aquest amor*, que tot eren ànsies de no ofendre'l, sinó més amar-lo, servir-lo, alabar-lo i engrandir-lo per ser ell qui heu mereix, i no més. I quan me trobava que de tantes ànsies que tenia passaven a ser angústies i afliccions molt grans, encara que les passava ab molt de rendiment, i no en recusava niguna, digué mon Amat que tot açò havia obrat per declarar-me *com les carreres de l'amor són llargues i breus*. Molt *llargues* per aquelles ànsies tantes, que tenia lo Amic, i feien-se *breus* ab lo consol que li dava son Amat de què era tot del seu gust. Lo qui més m'atribulava era si ab aquesta obra li daria gust o no. I fons tant el consol que me donà, que no és possible poder-lo explicar. I així bastarà dir que si aquelles ànsies tantes que tenia *feien les carreres de l'amor tan llargues*, el consol que me donà les feia *tan breus*, que no m'apareixia un instant tot aquell penar, quan tinguí esperances ab una gran claredat, que feia la voluntat de mon Amat. I així m'ho declarava ell.

29. De les coses més rares i particulars que puga passar una ànima, aquesta és una. I per dir la veritat, quan jo em trobava *en aquestes carreres de l'amor* i veia que eren *tan*

llargues que, qui no les passa no hu pot pensar, mai hauria pensat com *se feien breus*, si mon amat Jesús no m'ho hagués declarat del modo que tinc dit. Que certament no fonc poca l'admiració que tenia, de veure la benignitat tanta ab què obrava el Senyor, que sia sempre alabat i glorificat de tots, que les més grans ànsies que tinc, i el major desig que té el meu cor és que totes les ànimes entenguessen que en el seu cor poden ser *les carreres de l'amor llargues i breus, si la sua amor és clara, pura, neta, verdadera, subtil, simple, fort, diligent i resplendent*.

30. El dia de la Presentació de Maria santíssima, un rato antes de les matines [al cantó dret del full: 1689] me posí en oració per suplicar a sa divina Majestat, que em preparàs a son gust per aquelles matines, i tot lo demás que tenia obligació i devoció (que sempre em pos a los seus santíssims peus ab intenció de què tot lo que tinc de fer sia per més glòria sua). També no em cansava de suplicar a la mia gran senyora Maria santíssima, consol i amparo de la mia ànima, i a tots los esperits celestials, que presentassen aquesta pobra ànima an el Pare celestial, perquè la posàs a son gust. I a totes les demás ànimes, per més amar-lo i venerar ab molta perfecció aquesta santa festivitat, que jo trob tan gran, que no hu sé dir. I encara que som tan gran pecadora que no gos alçar los ulls a la presència de l'Amat, no podia detenir-me de presentar aquesta bellíssima i hermosíssima Ninia an el Pare celestial com a filla; an el Fill com a mare, i a lo Esperit Sant com esposa molt ricament adornada. No deixava de dar l'enhonorabona al gloriós sant Joachim, a la gloriosa santa Ana, i al patriarca (f. 534) sant Josep per la gran ditxa que tenien, que jo sols de pensar-la no puc dir el contento que tenia, quan los considerava pare, mare i espòs de l'emperatris celestial Maria, prenda tan amada de tota la santíssima Trinitat, que no basten paraules per poder-ho referir.

31. Les fineses que feien pel pobre de lo Amic casi no les gos dir, d'ont podem considerar quals devien ser les fineses que feien per Maria santíssima, digna de totes honors. Fonc tan gran com dic la misericòrdia que la beatíssima Trinitat usà en mi, que no tinc empresa de poder-la dir, solament me rendeix que és la sua voluntat haver-ho de referir. Bendit sia el seu poder, que com lo veig tan infinit, no tenia que parlar quan veia la majestat del Pare celestial, qui prengué lo Amic en los seus santíssims braços. Qui dirà lo que sentia? En el mateix instant el Fill lo posà en el seu santíssim cor, i com era tant lo que gosava, casi finia del tot. Después lo Esperit Sant lo posà tot en lo seu santíssim pit a ont estava. I ja no estava amb ell ni sabia com estava, ni lo que era aquella vista, ni aquell gosar tan gran que, per dir-ho ab breus paraules, és la cosa més rara que se puga pensar. Veure's una ànima en los braços del Pare, en el cor santíssim del Fill, i en lo santíssim pit de l'Esperit Sant, a ont tota em perdia. I no sé dir com, sinó que tota em trobava en la santíssima Trinitat, qui me comunicava tantes gràcies que, per dir la veritat, cosa com aquesta no l'havia vista mai.

32. Quan me tenien tan absorta i admirada que no podia més, me descobriren en el santíssim pit de l'Esperit Sant una infinidat de raïos, qui despedien molta més llum i resplendor que no despedeix el Sol quan està més clar el dia. I me digué mon Amat que no temés, que aquells raïos eren la doctrina que m'havia donada. I com la m'ensenyava tota lo Esperit Sant, per molt que diga no puc dir la menor part del consuelo, sosciego i valor que posaren aquestes paraules en el meu cor. I no s'hi trobà més en ell el menor reparo dels que tenia si aquesta obra seria a gust del Senyor, perquè me donà a entendre ab tanta claredat que era molt del seu gust, i tan clara llum me donà que al parèixer no hu

podia esser més. I vaig restar ab una confiança gran, que lo que s'obrava en lo Amic, heu obrava la santíssima Trinitat, molt rendida sempre a lo que l'obediència dispondrà, i si el ministre del Senyor me diu que tot és engany, jo diré lo mateix sens passar nigu treball de rendir-me, perquè no vull més que fer la voluntat del Senyor.

33. Ací me descobrí sa divina Majestat un camp molt gran, i ab tot que no se veia en ell sinó terra sens haver-hi niguana planta, hei estava Déu, qui me digué que aquest camp significava aquells qui tenen a Déu i no planten virtuts en les sues ànimes, i que per açò era tan gran, perquè l'ànima és molt gran, i estar deserta és cosa digna de plorar, per veure lo molt que ha menester per a plantar-la. I el qui tot ho pot i té sabiduria infinita me digué que, ab les ensenyances d'aquesta doctrina que ell me dona, s'han de poblar de moltes virtuts aquestes ànimes, quan ell ho dispondrà per la sua gran bondat. I també me digué que açò era *lo amor fort, diligent i resplendent*, que no sols és per a si, sinó també per a los demés. I que per penes i tribulacions, no s'ha de desistir mai, sinó sempre *forts, diligents i resplendents, ab los records que abunda amor*, de la gran confiança que havem de tenir de lo Amat i del poder infinit que té.

34. Valga'm Déu omnipotent, què cosa tan rara era veure la desdixta d'aquestes ànimes desertes, sens niguana planta de virtut, i moltes d'elles no eren encara en el món. Me donava consuelo però que en totes elles veia a Déu nostro Senyor, i així tenia esperances que se poblaria aquella terra per més glòria del Senyor, que no tinc altre interès sinó que sia amat i glorificat de tots. Que fort estava lo Amic per a patir i passar qualsevol treball, perquè son Amat fos més servit, amat, engrandit i alabat de totes les ànimes ab aquest *amor fort, diligent i resplendent*, qui és tant del seu gust. No és possible dir los incendis d'amor que lo Esperit Sant li comunicava, no se podia tenir de dar moltes alabances a la divina emperatris Maria santíssima, i dir-li *tota pulcra es amica mea et macula non est in te*, i moltes més que sols anomenar-la me dilata el cor i sent una suavitat molt gran.

35. Tantes gràcies posava el Senyor en el meu cor que no hi cabien de modo nigú. I vaig-me trobar en les mans de les germanes, qui feien tot lo que podien per poder-me sustentar i fer-me reprimir, per poder començar les matines, qui és cosa tant del meu gust. D'ont pot pensar qual era aquest ímpetu d'amor, que per molt que diga no puc dir quant gran era. Diguí el càntic *Benedictus dominus Deus Israel*, i comencí a acomodar-me d'aquell desatino tan gran i poguérem començar les matines. Qui podrà dir el regalo i el contento ab què (f. 535) jo resaria les matines? Tota llàgrimes i plors, de les gràcies tantes que em feia tota la santíssima Trinitat. Resava en el cor i me trobava en la Pàtria celestial, a ont veia celebrar aquesta festivitat ab molta solemnitat, i sempre me trobava en la santíssima Trinitat, i tota en el pit de l'Esperit Sant. I no sé dir com era, ni sé trobar simile a què poder-ho acomparar. I si havia de referir lo que gosava i los favors que em comunicaren les tres divines Persones aquest dia, seria mai acabar. No veu quant són a gust de lo Amat aquestes qualitats *de lo amor, fort, diligent i resplendent*? Que posen lo Amic que, de tant de foc que té del divino amor, tot se crema i de tant de bé que li comuniquen no sap dir lo que té.

36. Bendit sia el Senyor, que d'aquestes quatre qualitats: *fort, diligent, resplendent e abundosa de nous pensaments e d'antics records*, me quedaren unes ànsies, ab uns pensaments de voler fer totes les ànimes santes ab la gràcia del Senyor, que no em podia aquietar ni esperar de modo nigú. I prenia a mon Amat per la mà i no parava de dir-li:

«Amat de la mia ànima, anem a convertir i fer santes a totes les ànimes, que jo no repar en dar la vida per elles. I si tenia una vida per cada ànima, les daria totes ab gran gust, perquè amassen totes el Senyor i fossen santes.» I no parava un punt de pregar i suplicar an el Pare celestial, que les fes santes a totes. I per això li oferia les penes de mon amat Jesús, son Fill volgut i amat, i en particular les precioses espines, perquè los penetràs el cor tan vivament, que no poguessen viure que no amassen i sempre més amassen al Senyor, qui les ha creades i redimides ab tan gran amor. I d'aquesta manera, sens deixar-lo de la mà, ab grans instàncies li tornava a dir, que anàssem a fer totes les ànimes santes, que jo desrremaria la sang per son amor. I ell me deia que tenia el desig complit en fer la sua santa voluntat, aquest és tot el meu desig.

37. Jo el mirava i contemplava ab molt de rendiment en el meu cor, ont ell estava sacramentat. I me digué molt benignament i ple de misericòrdia, que em volia ensenyar com a nigun lloc havia tingut *lo amor més fort, diligent i resplendent*, que quan se sacramentà, perquè no bastà níguna cosa per impedir-lo, que no fes aquesta finesa tan gran per bé de les ànimes. *Tan fort era el seu amor* que, si bé tenia present la mia ingratitude i de totes les demás ànimes ingrades, no per això deixà de passar avant l'obra fins a la fi. El seu *amor era tan diligent* (deia mon Amat) que si bé a moltes ànimes les han de pregar molt perquè vullen reber-lo sacramentat, i moltes altres, que les hi han d'aportar rossegant, ell és *tan diligent* que va a les ànimes, i en el lloc a ont elles són. I jo entenia que parlava en particular per moltes ànimes quan estan enfermes que, si el Senyor los fa gràcia que el puguen rebre sacramentat, han d'usar de tantes traces i modos per poder-los-ho dir, que és cosa de gran llàstima. Essent així que, ab gran desig i molta humilitat, lo haurien de demanar; i no sols no hu fan així, però encara moltes vegades no troben modo per poder-los-ho dir. Oh què desdítixa tan gran! No acudir ab molta prestesa an aquest diví metge. I no obstant tot això, me dava a entendre el Senyor, que les anava a visitar ab molta *diligència*, sens mirar la nostra mala correspondència, mostrant-nos sempre *que el seu amor és diligent. És lo seu amor resplendent* perquè, quan les ànimes lo reben ab la diguda disposició, resten més clares que no és el sol.

38. Així les veia jo, i així m'ho declarava el Senyor, que fa tantes gràcies an aquestes ànimes i resten ab tal claredat, que em pasmava i no tenia paraules que poder parlar, ni menos ne tinc per poder-ho explicar. Dítxosa ànima la qui logra aquesta dítxa, jo li don l'enhorabuena infinites vegades, perquè he vist lo que és, i dic ab tota veritat, que a major dítxa que aquesta no se pot arribar. Lo qui em dona pena és veure que el Senyor faça tanta prevenció perquè puguem reber aquesta gràcia, i que la mia maldat i de moltes ànimes sia tanta que no tan solament nos privam d'aquest infinit bé, però encara moltes vegades impedim a nòstron amat Jesús, que no pot mostrar en nostres ànimes *com el seu amor és resplendent*. No sé desdítxa major digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. I així, per reverència del mateix Senyor sacramentat, postrada a los peus de tots, los suplic que donem lloc an aquest Senyor per obrar tot lo que voldrà. I no sols açò, però encara que no nos cansem de demanar-li més gràcia *ab una amor clara, pura, neta, verdadera, subtil, simple*, fins a posseir-la *fort, diligent i resplendent*, per més amar-lo, servir-lo i alabar-lo per ser ell qui és i no més. Que quan veig lo que obrava i passava aquest Senyor per bé de les ànimes, el meu cor se desfà del tot.

39. (f. 536) Isqué de la Cena a ont me declarà lo que tinc dit, i anà a l'Hort per declarar-me més com *lo seu amor és molt fort, diligent i resplendent. Fort i diligent és lo amor de*

mon Amat, pues isqué al davant an aquells mals ministres, qui lo havien de pendre. I *molt resplendent*, perquè en tot fea la voluntat del Pare celestial. I me digué ell, que níguna cosa fa *lo amor més resplendent* que fer en tot la voluntat del Pare celestial, i que per això era la sua *amor tan resplendent*, perquè era tan gran el desig que tenia de fer en tot la sua santíssima voluntat, que moltes vegades lo havia arribat a desrremar sang, i en particular en aquesta ocasió, pel gran desig que tenia de què totes les ànimes la fessen molt complidament, perquè poguessen gosar d'aquesta prenda tan hermosa a sos ulls *de lo amor resplendent*. I deia'm que d'aquesta manera *és molt resplendent lo amor*, quan se desitja el bé de les ànimes, així com ell lo desitjava, i que fessen la sua santíssima voluntat. Jesús de la mia ànima, quina cosa tan bella i tan hermosa és a los vostros ulls, el fer en tot la vostra santíssima voluntat! I de quina manera *fa lo amor* de les ànimes *resplendent*!

40. Jo no pensava en níguna cosa, antes bé estava tota suspesa en Déu nostro Senyor, i ell me digué: «El temor de no ofendre'm, i el rendiment a los superiors posa el sello an aquest *amor*. I per això, Jo estos dies te tenia el braç (a ont t'he posat el *signaculum*) tan fortment lligat. I l'ànima qui segueix aquest camí, podrà estar molt segura que no s'enganyarà.» I perquè jo ves que era Ell el qui em declarava les qualitats *d'aquest amor*, me donà una ferida en el meu cor, la cosa més del meu gust que se puga trobar. I no obstant açò, me causava tal dolor que era un portento molt gran no acabar la vida. Tan fortment me penetrà el cor que no cabia en tot el convent, i no sabia a ont poder-me retirar. Estava com una loca del sentiment tan gran que tenia i del foc de lo amor, qui vivament me cremava. I lo qui a mi me feia penar, que eren aquestos escrits, los me descubria la majestat de Cristo en les sues santíssimes mans, i ab una llum molt clara los mirava en el santíssim cor del Pare celestial, donant-me a entendre que tot era a son gust, i que lo Esperit Sant divino m'assistia en tot. Així sia, plàcia a sa divina i soberana Majestat. Aquestes paraules m'aconsolaren tant i posaren en el meu cor tal valor, que no hi havia nígún reparo sinó dir que tot era obra del Senyor, sempre però ab lo mateix rendiment que moltes vegades he dit.

41. Tanta era la sua amor, que volgué que *resplendís* en lo Amic de tal modo, que casi el feia esclatar. Perquè se posà en el seu cor i en los seus braços, i li deia: «Tot me don a tu, digues-me què vols?» (Valga'm Déu omnipotent, quin apreto tan gran és aquest!) I jo li responguí, ab la sua gràcia, que si podia esser Déu volrria esser-ho, per fer-lo a ell. Tornà a dir-me, que li digués què volia, i jo responguí que, si hei havia més de lo que ell gosava, ho voldria tenir per poder-lo'n fer Senyor. I ell altra vegada me tornà a dir, que digués lo que volia, i li responguí, que desrremar tota la mia sang per son amor, i que facem tots la sua santíssima voluntat. I em desfeia tota com la cera en el foc. La claredat que em donava, que era Déu i que així com estava sacramentat estava en el meu cor, era tan gran, que no la sé referir, perquè em feia tantes gràcies que em consumia i me postrava sobre la terra, i me seria volguda abscondir i que totes les creatures m'haguessen pisada. I veia en mi tanta maldat, que en tot lo Infern no trobava lloc conforme jo mereixia.

42. Les ànsies creixien que tenia de què totes les ànimes fossen santes i per totes les ànimes vives i difunctes vaig adorar les santíssimes llagues de Cristo Senyor nostro, i resí cinc vegades el Pater noster i l'Avemaria, i un Glòria Patri, a glòria sua i per remei de totes. I fonc tanta la misericòrdia de mon Amat, que en el mateix punt, tregué cinc ànimes del Purgatori, qui pugiaren ab gran glòria en lo cel, i me donaren a gustar part de la suavitat que tenien, lo que sentí no hu sé dir. I *més* tregué cinc ànimes de l'estat desdixat

del pecat mortal. El contento que tenia de totes era grandíssim, però d'aquestes fons major, perquè les descobrí en una gràcia molt gran, que no és possible poder-la pensar, ni menos lo que lo Amat estava posat en fer fineses per lo Amic, que si les havia de referir totes seria mai acabar, bastarà dir que estava en los braços de l'Amic, dient-li que tot açò venia *de l'amor fort, diligent, resplendent, e abundosa de nous pensaments e d'antics records*. Aquestos *records* de quant gran és, dolça, benigna, suave i lliberal és la misericòrdia del Senyor voldria jo poder escriure en la memòria, en el cor i en la voluntat de totes les ànimes, i veuriem quant *resplendent és el seu amor*.

43. Quan estava lo Amat en los braços de l'Amic, en el seu santíssim cor me féu veure tres coses molt singulars. La primera una torre a modo d'un bell castell, qui significava *la fortalesa de l'amor*, qui per molt que el perseguesquen i combaten no basten forces per poder-lo desribar, antes en les ferides i adversidats més se reforça. Així són les ànimes qui ab la gràcia de lo Amat arriben a tenir aquest amor. Certament que és una ditxa aquesta que no és coneguda, per això és tan poc amada i posseïda de pocs, perquè aquest *amor fa fortes* les ànimes en la fe, ab un propòsit de primer morir que pecar. *Forts* en l'esperança i confiança en son Amat, *forts* en lo patir i en lo tribular, i *forts* en amar i més amar sense fi. Quan escrivia aquestes paraules, deia'm mon Amat que li daven tant de gust, que li partien el cor. I que digués que, per molt que digués, no diria lo molt que és a son gust aquest amor. El Senyor qui pot lo pos en el cor de tots los mortals que, si gosassen aquest bé tan gran, tindrien disposició d'esser santes totes les ànimes, que és lo que desitja el meu cor. Que dic ab tota veritat, que moltes vegades vinc a punt de rebentar, i ab una pressa molt gran, més corrent que caminant, de lo més abscondit del meu cor, dic a mon Amat: «Déu meu i Senyor meu, anem a convertir totes les ànimes, que sien santes», perquè *aquest amor* posa aquestes ànsies tan fortíssimament en el meu cor, que sols la sua poderosa mà les pot moderar.

44. La segona cosa que veia en el santíssim cor, qui s'abrasava d'amor de la majestat de Cristo, era a modo de dos ales per a significar-me, que és *tan diligent lo seu amor* que sempre vola a totes les coses qui són a major glòria del seu Amat, per qui està disposat a donar mil voltes la vida lo Amic, si mil voltes la tornàs a cobrar. Perquè és *tan diligent lo amor* que li té, que no sols camina a pressa a les coses qui li donen gust, sinó que vola i més a los menospresios, penes i tribulacions, que a los regalos tants que em fa. Antes li dic moltes vegades, i ara en particular, que són moltes i grans les gràcies que em fa. «Altíssim i poderosíssim Senyor, no tinc nada, ni vull nada, tot vos ho renunciï a vós, que en faceu tot lo qui serà del vostre gust, que jo estic molt prompta per a volar a fer en tot la vostra santíssima voluntat, que açò és *lo amor diligent*, no tenir una ànima si ni no, sinó volar sempre a tot quant vol el Senyor.»

45. La tercera cosa que veia en el cor hermosíssim de mon Amat era una bellíssima llum, qui em significava *lo amor resplendent*. I en aquesta llum hei havia moltíssimes llums, que eren les ànimes qui prenen llum de la verdadera llum, Cristo nòstron espòs, *lo amor* del qual és *tan resplendent*, que il·lumina tot lo món. No sé quina ànima puga ser tan descuidada, que no pos sempre tota l'atenció en mirar aquesta llum per a pendre el camí més breu, i qui a tota pressa nos aporta a *lo amor resplendent*, que és la cosa més bella que nigú puga pensar. Sia bendit el Senyor, qui al parèixer tot se desfeia per voler-me dar a entendre que era Déu, la divinitat i la humanitat. I així heu entenien jo, perquè no podia tenir-me de dir: «Jesús, que sou Déu. Jesús quina cosa és Déu. Jesús, jo m'esclat de Déu»,

perquè em comunicava tanta gràcia, que no la podia sustentar, i tan clarament se descobria, que no em podia cansar de dir que era Déu i que jo tenia i gosava a Déu, i que vivia en Déu, i Déu en mi, de tal manera que tota m'havia de sustentar, perquè tot eren suspensions. I en haver-me de fer tornar de la suspensió en què estava, esclatava de sentiment i veia sempre ab major claredat que era Déu. De tal manera que moltes vegades li deia *Jesuchriste fili Dei vivo misserere nobis*, i lo adorava per vertader Déu i per tal lo confessava per mi i per totes les ànimes del món, ab una confiança tan gran que era Déu, que al parèixer no podia dir ni creure, que fos altra cosa sinó Déu, però ja li deia que sempre estava molt rendida en tot a la santa mare Isglésia, que jo no tinc altre fi que fer en tot la voluntat de Déu.

46. Per açò li diguí moltes vegades que jo el volia perquè era Déu i no el volia si no era Déu. I ell me donà un abraç, que ab la unió que em tenia, la suavitat que sentia, i les ànsies que tenia del bé de les ànimes és una prova gran, ab què poden veure que era Déu, nostro Senyor, el qui vivia en mi i volia demostrar en mi el seu *amor resplendent*. No sols per mi en lo interior, però encara en lo exterior, per les germanes, perquè eren tantes les demostracions exteriors, que forçosament havien de conèixer que passava per mi alguna cosa molt particular. Molta mortificació tenia, però estava ab lo *amor més fort* que una penya, per a patir tot lo qui seria del seu gust, ab la sua gràcia, que sempre desconfii de mi. Sia el Senyor sempre alabat, servit i amat de totes les creatures. Amèn.

47. Deia mon Amat que aquest càntic és un mar de riqueses, i que és una escalera per ont púgien les ànimes ab molta prestesa an el cel. I així me descobrí una escalera qui partia del seu hermosíssim cor i arribava a la Glòria celestial. I les ànimes qui pugaven per aquesta escalera, quan arribaven a la fi, tenien tant de contento i riqueses, que no se poden referir. I que la prevenció que s'havia de fer per aquesta escalera eren *les carreres de l'amor, qui són llargues i breus*. Me declarà el modo com aquesta escalera és també *llarga i breu*, que m'admirà molt. D'esta manera, pujar-la drete via és molt *breu*, però si fem moltes voltes, açò és, si cercam les nostres comoditats, és molt *llarga*. Una circumstància reparí, que aquesta escalera primer estava per la terra molt prostada, que apareixia que no tenia modo nigú de poder-se levantar, però después que l'han alçada, és quedada tan drete de la terra en el cel, que és cosa particular. I així los qui puguen per ella i deixen el camí de les comoditats, ab molta prestesa arribaven en el cel.

48. Jo entenia que aquesta escalera era aquelles sendes que volia David per complir prest el desig tan gran que tenia d'estar tot ab son Amat. I lo estar tan sobre la terra, per aquelles ànimes qui tenen molt bons desigs de pujar a la perfecció, però són molt amigues de fer la pròpia voluntat. I aquestes pareix que no tenen modo nigú de poder-se levantar, si no los donen la mà, açò és, si los ministres del Senyor i les ànimes qui tracten de virtut i tenen llum del Senyor, no les guien. Que d'aqueixa manera dretament miren el cel que és mirar a Déu nostro Senyor, i veuen tot lo que tenen obligació. I me dava a entendre el Senyor la molta obligació que tenim de donar la mà an aquestes ànimes, qui no se saben alçar, i per altra part desitgen amar al Senyor. I així no perdem punt d'animar-les a totes, per més amar el qui nos ama a tots, que bé se veu ab molta claredat, de les diligències tantes i tan grans que fa per mostrar-nos el camí del cel, i perquè el puguem gosar, no tan solament en l'altra vida, però encara en aquesta, ab un modo molt particular.

49. Les grades de l'escalera, que com tinc dit me significava *les carreres de l'amor*, eren les seues qualitats, que són: *clara, pura, neta, vertadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent, e abundosa de nous pensaments, e d'antics records*. I veia algunes ànimes qui pujant per aquesta escala estaven molt d'espàcio en algun escaló. No és això lo més perfet, sinó unes altres que n'hi havia, qui ab tota pressa anaven volant de grada en grada, fins arribar a la fort, diligent i resplendent, que són tant del gust del Senyor. La fort és a les portes de la glòria. I ací se veia lo Amic, arribar a la diligent, és entrar a la Benaventurança a ont veia lo Amic a los àngels i esperits benaventurats molt diligents en pregar per les ànimes. I quan aquelles ànimes per qui pregaven i que havien guardades arribaven en aquesta ditxa, tenien un contento molt gran. I en passar a la grada de lo amor resplendent arribaven en el pit del Pare celestial, a ont me trobava jo gosant un mar grandíssim de la divina essència, que no és possible poder-ne dir niguna cosa.

50. Tan gran és la ditxa d'una ànima qui púgia aquesta escalera, que *les carreres d'amor*, qui són tan llargues que no se gosa el summo bé fins acabada la vida, *les fa breus*, perquè en aquesta vida gosa aquella infinita glòria, qui mai tindrà fi. Perquè aquesta escalera del cor de la majestat de Cristo arriba fins en el seu fi, que és el santíssim pit del Pare celestial, a ont tiraven lo Amic ab tal força, que apareixia que se n'havia d'anar, i que no havia de tornar més en aquesta vida. Doncs no m'admir que diga mon Amat, que aquest càntic és un mar de riqueses molt grans, perquè en gosava jo tantes i tan grans, que no tenien començament, ni medi, ni fi.

51. Digué mon Amat: «L'escalera per pugiar a la Glòria té deu grades, que són los deu preceptes de la mia llei i estos s'enclouen en dos: amar a Déu, qui som Jo, sobre totes les coses, i an el proïsme com a si mateix. Has reparat tu que les grades d'aquesta escalera són deu? I com aquelles s'enclouen en dos. Aquestes s'enclouen en tres: *fort, diligent i resplendent*», de què m'admirí molt, perquè no havia reparat en tal cosa. I a dir la veritat, ni l'havia pensada de modo nigú, però después volguí comptar-les i trobí que eren deu, que és cosa per alabar al Senyor, i procurar a pugiar per aquestes deu grades de l'escalera *de l'amor*, que són *clara, pura, neta, vertadera, subtil, simple, fort, diligent, resplendent e abundosa de nous pensaments i antics records*. Al fin tot són misericòrdies del Senyor, perquè la sua *amor és abundosa* de gràcies i en lo Amic *de nous pensaments e d'antics records*.

52. Pensaments i ànsies ne tenia tantes, que sols ab la gràcia del Senyor, ho podia tolerar. I en particular, de convertir tots los infaels ab la sua ajuda, que tota la confiança tinc amb ell, de voler-me confessar, de combregar per viàtic, i d'extramunciar. I com ell estava tan posat en mostrar-me que *lo seu amor és molt resplendent*, me complia totes les peticions que li feia. I me digué: «Ja em tens, veus-me aquí.» I se donava tot a lo Amic per la comunió, que li demanava vivament del cor, i aquesta lliberalitat tanta que em mostrava, me feia desatinar, del fervor que sentia. També pel seu gran *amor* volgué extremunciar-me, i me banyà tota ab la sua santíssima sang. Lo que sentia no hu sé dir, quan me deia: «No sols et vull ungir los sentits, sinó tota la tua ànima ab la mia sang, que és lo oli ab què Jo et vull extramunciar.» «Déu meu i Senyor meu, què és esto, que jo m'abràs de tant de foc?» I tota em consumia, ab un sentiment molt gran, tota llàgrimes i plors. I si no m'hagués dada una gràcia molt especial, tinc per cert que en aquesta ocasió, sortia del tot d'aquesta presó ont estic tan lligat, i me fora quedada del tot en aquell mar de riqueses per a sempre ab mon Amat.

53. Valga'm Déu omnipotent, quines ànsies són aquestes tan sentides i grans, quan el Senyor atribula i fa aquestes fineses qui no tenen fi. Ell sia alabat i glorificat de tots, que no sé com poder dir lo que és aquesta gràcia d'ungir-me ab les sues santíssimes mans de la sua preciosíssima sang, perquè estava ab unes flammes qui m'abrasaven, però posaren-me en una hermosura i resplendor la cosa més bella que se puga veure ni pensar. I deia'm: «La mia sang és foc qui crema.» I lo que jo puc dir és que és així, perquè no hei ha foc qui crem més vivament que aquest, però ab molta suavidat. Lo que sentia passaré ab silenci, perquè no és possible poder-ne dir niguna cosa. Sols sentir-li dir aquestes paraules, me feien disrritir: «*Lo amor* que tens *tan fort* me té enamorat. I no em puc reservar niguna cosa de lo que puc donar, que no la't don. Ja tens el meu cos, l'ànima i la divinidad, ara et don la mia sang. Si pretens niguna cosa Jo som ací, digues què vols. I no tens que reparar, que no em demanaràs cosa que no la't concedesca, si és per més glòria de mon Pare celestial.» Amat de la mia ànima, lo que pretén el meu cor és fer en tot la vostra santíssima voluntat i que totes les ànimes, ab la vostra gràcia, les faceu santes, i que no vos ofenguen mai.

54. Les ànsies que tenia me penetraven el cor i l'ànima ab una confusió, la més gran que haja tinguda mai. Perquè em trobava tota negada en aquell mar de riqueses a ont entrí passada l'escalera, pel santíssim pit del Pare celestial, a ont gosava un bé sense fi. I ab tot això estava ab una gran consideració, que trobava que el lloc més profundo de lo Infern és poc per mi, i deia sempre: «Això és lo que jo meresc Senyor, i no aquestes gràcies tan grans i particulars», que lo que jo he dit i puc dir és alguna cosa de lo molt que mon espòs ha obrat en mi per explicar aquest càntic. I en particular, aquestes tres grades: *fort, diligent i resplendent*; i podria dir *abundosa*, perquè ha abundat de tantes fineses i gràcies que, si no era Déu qui té poder infinit, jo diria que és impossible que una ànima tan plena de tota maldat puga rebre tants favors. I les obres són testimoni, perquè cosa de virtut no se veu en mi. No és de les menors penes aquesta, veure'm tan afavorida i tan descuidada de lo que tinc obligació.

55. Per voluntat del Senyor rebí la santa comunió i no sabia com haver-me d'acostar a rebre un bé tan gran. Ja confiava que ell per la sua gran misericòrdia em dispondria. El cor tenia qui s'esclatava de pena d'haver-lo ofès, i de sentir-lo que em deia: «Mira'm en el sacrari i em veuràs en la tua ànima, i mira'm en la tua ànima i me veuràs en el sacrari, perquè allí ont som jo ets tu, i allí on ets tu som Jo.» Tal era la unió en què me tenia, que estant en el combregador esperant la comunió, el veia en el sacrari ab una gran claredat, i em deia: «Així tract jo a los meus Amics». I que ço feia pel gust que li donava *lo amor fort, diligent i resplendent*. I el valor i *fortalesa* que tenia el meu cor era una cosa tan gran, que no tenia por a tot lo Infern ni a tot lo món, ab la confiança que tenia en mon Amat desconfiant sempre de mi. Quan lo haguí rebut sacramentat fonc tant el foc i la gràcia que despedia, que no cabia en mi. I posà l'ànima ab tan rara hermosura i tan ben adornada, que era cosa particular. I la presentà an el Pare celestial, lo que sentia no se pot referir. I per últim, me digué: «Ja saps que una persona que han extramunciada la tenen per morta, i així tu t'has de tenir per morta.» Esto és Jesús de la mia ànima lo que jo desig, i que tot lo empleo que tindré, que sia per més glòria vostra. Amèn. [He vist el plec 47. Dialogació i càntic d'amor núm. 73. No tinc cosa que notar. Sor Ana Maria del Ssm. Sagrament]

(f. 540) *Dialogació i càntic d'amor nùm. 74*

Demànaren a l'Amic: Qualls són los fruits de l'amor. Respòs, que plaers, cogitacions, desigs, sospirs, ànsies, treballs, perills, turments, llangors. Per ço que sens tals fruits, nos llexa tocar amor a sos servidors.

1. Com la bondat de mon amat Jesús és tanta fons servit de dir-me que aquest càntic havíem de declarar sobre aquell lloc de los Cantar¹⁵⁹, de quan tocà a la porta de l'esposa i ella tardà a obrir-li, ab l'excusa que s'havia lavats los peus etc. que an el gust de lo Amat, no fons lo més perfet, encara que representava aquesta esposa totes aquelles ànimes (com havem dit en el càntic passat) qui pujaven per les grades de l'escalera de l'amor pura, clara, neta, verdadera, subtil, simple, perquè demostrà ab aquesta excusa, que no estava en ella lo amor fort i diligent, perquè lo amor fort i diligent no té reparos, ni cosa qui el puga entretenir, antes bé, són menester cadenes per poder-lo reprimir, quan sent la veu del seu espòs, que coneix i ama moltíssim. I per això que lo Amat no trobà en ella aquest amor fort i diligent, se n'anà i después ella passà moltes tribulacions per haver-lo de cercar.

2. Declarava'm mon Amat que moltes ànimes tenen aquesta falta de tardar-se a obrir-li, quan toca a la sua porta, i no tenen rauó, quan ab tanta diligència toca a los nostros cors, com veurem més abaix. I així ell se descobrí com a rei, ab gran majestat. I anava rondant el cor de lo Amic representant l'esposa. I moltes vegades lo voltà i mirà, ab molt de cuidado i gran amor. I después tocà a la porta dient *atollite portas principes vestras et elevavini portae aeternales et introhibit rex gloriae*. Cert és que volia entrar aquest rei per regalar l'esposa, i ella tardà a obrir-li. I lo Amat s'abscondí ab un modo molt particular, però quan tornà en si i advertí la falta que havia feta, restà ab tals cuidados de buscar a son Amat, que no la deixaven reposar.

3. Ell me féu veure l'ànima i la falta que havia feta de no esser prompta en obrir a son Amat. L'ànima jo la veia ab tanta claredat i resplendor, que la claredat i resplendor del sol no s'hi pot acomparar, i era una cosa tan bella, que tinc per cert que si lo altíssim Déu, Amat de l'ànima, permetia que totes les ànimes la vessen ab aquesta llum tan particular farien impossibles per trobar aquest amor. Perquè és cosa tan agradable que roba les voluntats i treu les ànimes de si. Tot són abundàncies de la misericòrdia de nòstron amantíssim Jesús, que mostra en lo Amic. I permeté aquella falta de no esser prompta en obrir-li, quan tocava en el seu cor, per declarar-li que aquelles *ànsies* en què lo havia posat aquella falta, eren aquells *qui demànaren a l'Amic qualls són los fruits d'amor?* Alabat sia el Senyor, que és la cosa més particular que jo haja vista mai.

4. Jo veia l'ànima com tinc dit, a modo d'una torre molt gran, i ab una gran claredat. I per aquella anava volant una cosa, que no sé cosa a què poder-ho acomparar, i era la falta que havia comesa de tardar en obrir a son Amat, no més, i era una cosa tan obscura, qui anava per aquella claredat, que la voldria posar a la vista de totes les ànimes, perquè vessen quina cosa tan feia ha de ser en una ànima una ofensa grave contra de son Amat, que aquella qui no és més de lo que tinc dit, era tan obscura, que no és dicible les *ànsies* i cuidados que li causaven *demànent a l'Amic qualls són los fruits d'amor?* i lo Amic respòs,

---

¹⁵⁹ Sens dubte es refereix al bíblic *Càntic dels Càntics*, de gran tradició mística.

que plaers, cogitacions, desigs, sospirs, ànsies, treballs, turments, llangors, per ço que sens tals fruits nos lleixa tocar amor a sos servidors.

5. Oh què cuidados tan grans tenia l'esposa de buscar el seu Amat, quan *li demanaren quals són los fruits d'amor?* Perquè com ella sabia molt bé que cosa eren *plaers*, per lo molt que gustava sempre de son espòs volgut i amat; *cogitacions* per los molts pensaments que tenia sempre de son divino espòs; *desigs* per aquells que tenia sempre d'amar i més amar a son Amat; *sospirs* per tants que en donava en lo més abscondit de la sua ànima, que en la nit ni en lo dia moltes vegades no la deixaven reposar suspirant el seu Amat; *ànsies* de gosar i mirar el seu Amat; al fin, com passaven tan vivament per ella aquestes coses i los cuidados no paraven *de demanar-li quals són los fruits d'amor?* com si li diguessen, si tu tens *amor* com no obris an el teu Amat? I per això creixien tant les *sues ànsies*, que me digué el mateix Amat, que ja no li basta el suspirar, sinó que corre per buscar i trobar a son divino i celestial espòs. Moltes ensenyances podem pendre de l'esposa, que tenim plena *d'ànsies i sospirs*, qui per no ser estada prompta a les veus de lo Amat, passà després per buscar-lo *treballs, turments, perills i llangors*, qui són *los fruits d'amor*, qui la tenien turmentada molt rigurosament.

6. Mon divino espòs me tenia tota suspesa i tant me tenia tota amb ell, que no pensava en niguna cosa, ni sé dir lo que passava per mi (f. 541). I me trobí dient *quam dulcia faucibus meis, ... super mel ori meo*, paraules verament que m'admiraren molt, perquè n'estava tan olvidada com si no les hagués dites mai. I mon Amat me deia que, com les *sues paraules* i totes les gràcies que fa sempre a l'esposa li eren tan dolces, per això li foren tan pesades les *ànsies*, quan no el trobà. Entre moltes coses qui nos poden servir d'avís és una aquesta, que no per los favors i gràcies que el Senyor nos fa per son gust, nos havem de posar en nostra comoditat, com si estiguéssim molt segurs que aquest bé mai nos faltarà. Veritat és que si no se perd per nosaltres, mai nos pot faltar, però és menester no descuidar-se, sinó vigilar i més vigilar, per quan nos crida el Senyor i toca a les portes del nostro cor, per no esser tards com l'esposa, qui no li obrí ab la prestesa que li havia d'obrir, i després li costà molt per haver-lo de trobar. Aquí arriba la ceguedat de los hòmens que, quan tenim el bé, no el sabem conèixer ni estimar. I quan no el tenim, nos costa molts *treballs* per haver de cercar, com succeí a l'esposa, qui de les *ànsies* tantes que tenia, no podia reposar. I quan sentia *que li demanaven quals són los fruits d'amor*, li eren unes ferides qui li penetraven el cor, tan rigurosament, que apenes se li veia cosa que no estigués molt penetrada i nafrada, gràcies an el Senyor.

7. No eren aquestos los majors *treballs, turments i llangors*, sinó que me posà el Senyor en una admiració molt gran, tota posada en Déu nostro Senyor, per donar-me a entendre com l'esposa s'havia de partir per cercar el seu espòs. I després me vaig trobar que no veia cosa niguna, sinó un abisme d'obscuritat sense fi, ni menos veia ni trobava cosa ferma, a ont poder posar los peus, sinó que tot era com un mar de fum a ont al parèixer tot s'havia de perdre. I com la pobra ànima veia que forçosament havia de partir-se per anar a cercar el Senyor, que tant amava, i com no sabia a ont poder posar los peus de tanta obscuritat que veia, a ont li apareixia que s'havia [de] negar. I per altra part, com lo amor la forçava i no podia estar sens cercar el seu Amat, aquestos són los majors *treballs que dona lo amor*; i no obstant que té molts *treballs* per no saber ont poder posar los peus per cercar lo seu amat i volgut espòs, com no sap per ont lo té de cercar, ni per quina part lo trobarà (açò és per ont li donarà més gust), aquí té los majors *turments* que nigú puga

pensar. I ab tot això no se detenia, ni reparava en *treballs, turments, ni llangors* quants li'n podien venir, per aquelles *ànsies* tantes que li quedaren d'haver tardat en deixar entrar el seu espòs, quan ell la cercava a ella.

8. Quantes ànimes trobarem com l'esposa, tardes en obrir a lo Amat? Jo som la primera i la més tarda de totes. Ah pobra de mi, i com som estada sempre poc vigilant! Bendit sia el Senyor en tot, i en particular en la gran paciència que ha tinguda sempre en tolerar les mies iniquitats tan grans. Veritat és que major és la sua gran misericòrdia en qui confia que per la sua gran amor les me perdonarà, i me donarà llum per poder-lo trobar, sens recusar *treballs ni turments*, com féu l'esposa, qui ab gran valor, s'engolfà per aquell mar de tenebres i obscuridat, unes vegades caient i altres tropessant, tota llagues i colps, i no desistí ni deixà mai de cercar el seu Amat, ab majors *ànsies*, que eren unes grans *llangors*.

9. Entenia jo de mon Amat que per ací han de passar les ànimes, qui fan el sord quan son espòs les crida i toca a la porta del seu cor. «I apenes n'hi ha niguna, filla del meu cor (deia mon Amat) qui no faça el sord quan jo, ple de misericòrdia, toc a les portes del seu cor. Moltes vegades vaig a tocar i moltes vegades no em responen, mira quina crueldat tan gran és aquesta, filla i esposa del meu cor, no deixar-me entrar ni voler-me obrir. Jo et dic, i és veritat, que aquestes ànimes me donen tanta pena, que essent el meu poder infinit, no la't puc dir de modo que tu heu entengues, però com lo amor que los tinc és tan gran, sempre les esper, i a moltes les pas per aquesta gran obscuridat, i aquí són *les llangors* que passen primer exteriors en el cos, i después molt interiors en l'ànima, sens poder reposar, sinó sempre cercar-me. I trobaràs que moltes vegades, ne tenc alguna d'aquestes ànimes purificada, i com és tanta la paciència ab què passa *les llangors* i aquestes *ansènsies* <sic> que jo faç, no em puc detenir, i m'és forçós haver-me de descobrir, que és lo mateix *que deixar-se tocar amor de sos servidors*. No veus quina cosa tan profitosa és a l'ànima, passar ab gran paciència per aquesta obscuridat, qui dona aquestos *llangors* i molts altres que en direm?

10. »Moltes altres ànimes veuràs, qui passen aquesta obscuridat ab tal impaciència que, si no són més los consols que *los treballs*, no volen assossegar-se. I aquestes elles mateixes s'allarguen el penar, i són tan males de rendir que les veuràs totes llàgrimes, si no tenen tot lo que volen a son gust. Filla, no t'enamors d'aquest modo de proceir, que no és gens a mon gust. Aquella ànima qui se deixa totalment en les mies mans, baix la rendida obediència de sos superiors, aquesta és la qui pot dir *per ço que sens tals fruits no se llexa tocar amor a sos servidors*, perquè *el toca* de tal modo, que si Jo no el mitigàs, moltes vegades esclataria *d'amor*, com pots dir tu, que és així. I no és d'espantar-se, basta dir que *és amor*, perquè no trobaràs cosa qui se puga reprimir menos que *lo amor* (f. 542) i veuràs la prova en mi, perquè és tanta la força que té, ab què turmenta l'ànima, que no para fins que troba lloc per ont poder expirar.

11. »Tot açò trobaràs en lo Hort, quan Jo tenia tantes *ànsies* de morir per los mortals, i no venia l'hora per mostrar el meu gran *amor*, que no pogué estar més reprimint, sinó que se deixà veure i *tocar de sos servidors* molt esplèndidament¹⁶⁰, desrremant la mia sang de tanta força que tenia *lo amor*. No veus com és mala de reprimir *lo amor*, perquè és tan fort, que niguna cosa la pot detenir, com havem dit en el càntic passat.» Jesús, amat de la mia ànima, lo que puc dir en esta matèria és que és així per la gran experiència que em

---

¹⁶⁰ Escriu 'explèndidament' com en la majoria de casos similars.

donau, perquè la veritat és que moltes vegades, per voler reprimir *lo amor*, me costa desrremar sang, i arrib a tal punt, que pens que tinc de donar la vida del tot per qui l'ha dada per mi, i la m'ha dada a mi. Perquè en moltes ocasions esper que el cor s'ha d'esclatar de tant de foc del divino *amor*, que mon Amat *me llexa tocar*. I en particular aquestos dies, que és una gran misericòrdia que lo Amat usa en mi, no esclatar-se el cor del tot. I per dir la veritat, jo la tindria per més gran si lo deixava esclatar, perquè moltes vegades vui en aquest dia li he suplicat, que em deixàs morir d'amor, i pel seu amor, i que em consumís tota d'amor, i que se partís el cor, i que se fessen moltes parts de los ossos per amor del meu amat i volgut espòs Jesús, que el meu cor ama tant, que no hu sé dir. I per això me són regalos grans *los treballs, turments, i llangors*, qui me tenen tan enferma que casi arrib a morir.

12. Quan l'esposa cercava a son divino espòs, encontrà les guardes qui la nafraren cruelment, i li partien el cor ab moltes traces, que usaren per poder-la maltractar. Los dimonis, com sempre estan vigilant, eren les guardes qui com veren a l'esposa en aquell lloc de tanta obscuritat cercant a son divino espòs, unes vegades li deien que si los volia a ells li darien coses molt hermoses, i li'n descubrien algunes, però com no eren son Amat que cercava tot li era fealdat i ferides qui li partien el cor. Altres vegades li deien: «Si tu nos vols a nosaltres t'esperarem, i no farem cas, que et tardes ni et deixarem com t'ha deixada lo espòs que cerques.» I quan ella sentia aquestes paraules, li eren unes ferides qui li nafraven el cor de tal manera, que li causaven aquelles *llangors* de l'ànima, que havem insinuat, qui la turmentaven tan fortment, que no és dicible la pena que causen aquestes *llangors*.

13. Me digué mon Amat que moltes vegades permetia que aquestes ànimes caiguessen en alguna falta pel gran coneixement que tenen. I en lo més abscondit de la sua ànima estaven ab molt gran encolliment, dient moltes vegades *De profundis clamavi ad te domine, domine exaudi vocem meam*, perquè és tanta la confusió que tenen, que no se cansen de clamar a son Amat de lo més íntimo del cor, que tenen tot llagues i ferides, del mal tractament de les guardes, los dimonis, però l'esposa no respongué, ni digué més paraules que *Fiat missericordia tua domine super nos, quem ad modum speravimus in te; in te domine speravi non confundar in eternum*. I com les guardes la veren tan posada i confiada en son espòs, desaparegueren. Jesús amantíssim del meu cor, quines ferides són aquestes per una ànima qui tota està posada en cercar a son Amat! Encontrar ab aquestes guardes tan vigilants per impedir-li el camí, però si lo amor és fort no la poden impedir, ni detenir de la pressa que se dona en cercar a son divino espòs, perquè més corre que no camina en busca de son Amat. Quan veu la falta que ha comesa, no hei ha cosa qui la puga detenir, si no és el seu Amat. I així ells ja l'encontraren, li parlaren i la nafraren, però com el seu amor era tan fort i los fruits que havia abundat eren tals, no pogueren fer que desistís de cercar al seu amat i espòs Jesús.

14. Ell me digué que no obrir-li l'esposa quan tocà, fonc donar-li una bofetada en la cara. Tant sent aquest desaire que li fan les ànimes, quan toca a les portes del seu cor i no li obrin. El tracten tan mal, que no sé dir lo que m'ensenyava del modo com lo posen les ànimes, que ell té en aquest estat, quan fan el sord. I me deia: «Açò fa entendre que los fruits de l'amor són molts, i tots se són menester. No ha d'esser *tot plaers*, també s'ha de *penar i treballar*, que aquestos *fruits dona lo amor*.» I d'aqueixa manera *se deixa tocar a sos servidors* I los deixa ab tals forces, que no temen a les guardes, ni a tot lo món, ni a

tot lo Infern junt, però han d'estar molt promptes per quan lo espòs nos cridarà i tocarà a la porta per tot lo qui li darà gust. I no s'ha de desitjar més que fer en tot la sua santíssima voluntat, que així no tardarem a obrir-li, ni lo ofendrem mai, sinó que lo que lo amarem sempre del modo com ell voldrà de cada un, que com m'ha dit, no les vol totes per un empleo. Unes ne vol per predicar; altres per confessar; i altres etc. però totes les vol per aquest camí de deixar-ho tot quan nos crida i toca a les portes del nostro cor. I que no reparem en deixar el llit com l'esposa, açò és les pròpies comoditats, perquè hei ha moltes ànimes qui el volen servir, però no deixant el llit de la pròpia comoditat, i açò és ser amics de *plaers*, descansar i gosar, i no de penar, que per aqueixa causa s'abscondeix moltes vegades. I si el volen trobar han de passar tanmateix molts *treballs*, turments, perills, llangors i deixar el llit de la pròpia comoditat, si volen gosar-lo esplèndidament, com lo gosa aquesta pobra ànima después d'haver-lo cercat.

15. Una finesa feia mon Amat molt particular, i m'admirava molt veure en què venia a parar el seu amor, perquè del modo com tinc dit, com a rei i ab gran majestat, el veia rondant el cor a ont estava la beatíssima Trinitat, la cosa més bella i hermosa que nigú puga pensar. I major admiració me causava la força que feia per entrar, tornant a referir les paraules *a tollite portas principes vestras et elevamini portae aeternales et introhibit rex gloriae*, com si tenia un gran desig que s'obriessen les portes del cor, per poder-hi entrar. Oh summo bé i majestat infinita de mon Déu, què poca necessitat teniu de què s'obriga el cor, si vós hi voleu entrar! Però com les sues obres sempre tenen gran fi, me digué que fer ell aquelles diligències era: «Perquè vessen los hòmens que jo, qui tinc poder infinit, no vull entrar a ont està mon Pare celestial, sens passar aquell treball de fer moltes diligències per declarar a les ànimes qui volen entrar a la contemplació i gosar de molts *plaers*, sens passar *per les cogitacions, desigs, sospirs, ànsies, treballs, perills, turments i llangors, que són los fruits d'amor*. Essent així *que sens tals fruits nos llexa tocar amor de sos servidors*, com digué molt bé lo amic el beato Ramon.

16. »Filla mia, molts hòmens trobaràs qui no creixen en la virtut, perquè volen gosar sens primer penar. I açò és una temeritat gran, voler gosar del Tabor sens passar primer per les espines que jo vaig passar *de treballs, perills i moltes tribulacions*. I així te don aquest avís, perquè se desenganyen totes les ànimes generalment que, si volen gosar i tenir *plaers*, no pot ser sens passar primer per tots *los fruits que dona amor*.» Bé heu havem vist ab aquesta pobra ànima, que lo Amat ha volgut que representàs l'esposa, qui sens reparar *en treballs, perills, turments ni llangors* cercà i trobà a son espòs. Gràcies an el Senyor, qui li donava tals desigs de patir per son Amat, que tot lo que tinc dit li era poc, i més suave que la mel. I per dir la veritat, el patir an aquesta pobra ànima, li són uns *plaers* molt grans. I com en aquesta ocasió se li oferien patiments de moltes maneres, li apareixia que de moltes maneres tenia contents i *plaers*, i quan se veia tan nafrada i turmentada, tota *llangors* per amor i d'amor del seu Amat, se deixà trobar lo espòs donant-li uns abraços tan forts, que tota la força humana qui se troba en el món, no fora estat possible poder-los sustentar de modo nigú, perquè sols ab una gràcia especial que me donà, se podien sustentar. Tanta ostentació féu de la sua gran misericòrdia, fent fineses per aquesta pobra ànima en aquesta ocasió, que si jo havia de posar nom an aquest dia i molts altres que durà el mostrar-me el seu amor, ab tota veritat li dic, que los diria los dies de *los plaers*, perquè eren tants i tan contínuos los que mon divino espòs me volgué comunicar, que acabat un començava altre, i los abraços sempre eren més forts, de tal modo que me partia el cor i acabava la vida ab molta dolçura i suavitat. En tant que fins

los ossos de la cara i del cap sentien tal dolor, que no és possible de modo nigu, que se puga explicar. Al fin era una enfermedat, que si no era que el qui la dona té la medicina en la mà, bastaria per morir.

17. Tals són aquestos *llangors* quan venen *de l'amor* i se donen *per amor* i se passen *per amor* de lo Amat, an a qui digué aquesta pobra ànima: «Ja tenc a mon divino espòs, i no el deixaré. I primer me deixaria llevar la vida, que deixar-lo un instant.» Encara que no el podia deixar de modo nigu, perquè era tan fort la unió ab què la tenia lligada son Amat, que digué moltes vegades: «Jo dic que tinc a mon Amat.» I per dir-ho així com és tinc de dir: «Mon Amat me té a mi.» I em tirava tan fort, que se'n duia lo esperit, que casi del tot deixava el cos, que era de les coses més rares que haja vistes mai. I ací sentí una veu molt interior qui digué: «Açò és el centro de Jesús.» I era el mateix Jesús qui em deia que aquesta pobra ànima és el seu centro, perquè hei estava sacramentat, i més me digué: «Tanta veritat és que estic en tu sacramentat, com en l'hòstia que té el sacerdot.» (Qui aleshores deia la missa cantada, i estava per a rebre el seu santíssim cos).

18. No puc dir ab paraules la gran confusió que tenia, dient moltes vegades quan sentia estes paraules tan suaves, que lo Infern és poc per mi. Les llàgrimes no se podien detenir. I mon Amat me digué que venia per renovar el matrimoni espiritual. I me posà tota que estava més en el cel que en la terra. Una cosa particular tenia, que no l'havia vista mai, i no em causava poca admiració, perquè veia tot lo interior, com si era de paper, més blanc que la neu. Passà un rato que no sabia què significava aquesta novetat, ni menos feia nigrun discurs de lo que podria ser. I quan mon Amat tingué gust, que fonc después d'haver rebuda la santa comunió espiritual, volgué que sant Juan evangelista, ab la sang del seu santíssim cor (que ja en altra ocasió donà a lo Amic) escrigués *los fruits d'amor*. (f. 544) Jo li suplicava, ab moltes exclamacions, que digués a mon Amat que, si era a son gust que no em fes estos favors tan grans, perquè no eren per a mi, qui em mirava en lo Infern, i trobava que era poc per lo que jo mereixia, molt rendida però sempre a la sua santíssima voluntat.

19. Però fonc servit el Senyor, que se proceís lo que s'havia començat, i deia d'aqueixa manera: «Jo sant Juan evangelista escric en lo interior de sor Anna Maria del Santíssim Sagrament, esposa del cor de Cristo, ab la sua preciosa sang, *los fruits d'amor* que ella posseeix molt complidament». *Plaers, cogitacions, desigs, sospirs, ànsies, treballs, perills, turments i les llangors*, com són tan a gust de lo Amat, volgué ell escriure-les per les sues santíssimes mans. No sé què més se puga dir de la sua gran bondat! Jo no hi podia tenir com me veia en tanta gràcia i abundància de la sang del Redemptor, qui me cremava com si era foc. I lo que veia antes ab tanta blancor, era molt rubicundo de la preciosíssima sang de nòstron Redemptor, un tresor qui no té fi. Com podré jo estimar aquesta gràcia tan singular? Que vertaderament no hei ha paraules, qui puguen explicar lo que ella és. I com més la consider, més confusa estic, i veig que és d'aquesta manera. Bendit sia el Senyor, qui ho dispon així per sos fins. I sia tot a glòria sua, i per més amar-lo i conservar aquesta prenda tan hermosa que m'ha dada.

20. Quan jo estava ab tanta confusió, tota llàgrimes i plors, me digué mon Amat, que aquella gran blancor que jo veia, era la gràcia tanta que m'havia donada, a ont volia que estiguessen escrits *los fruits d'amor* perquè no se partissen mai de la mia memòria i del meu interior. I més trobava jo aquesta finesa, que ab un modo de tants que ell ne té, que

no sé dir com, prenia tot aquell escrit i el tenia dins del cor de lo Amic, a ont ell estava ab gran amor. No veu lo molt que demostra el Senyor esser a son gust *los fruits d'amor*? Doncs bé serà, que posem molta diligència per alcançar-los, per més glòria del Senyor i bé de totes les ànimes. Que moltes vegades ditxosa se pot dir l'ànima qui, ab la gràcia de son Amat, arriba a gosar aquest infinit tresor. Bé pot dir que no té més que desitjar, com veurem encara de lo que diré.

21. En el santíssim pit de la majestat del Pare celestial, me descobriren *los fruits d'amor*, a modo d'unes estrelles resplendentíssimes. I si bé totes eren molt hermoses i resplendents, n'hi havia unes més resplendents que les altres. A *los plaers* dava la majestat del Pare celestial una vantatge molt particular en lo resplendor, i açò era pel *plaer* tan gran que tenia lo Amic, que tota la santíssima Trinidad fos alabada, i la majestat de nòstron pare i redemptor Jesús molt venerada. Resplendia també molt més que los demás *el fruit de los perills*. Per los perills en què se posen les ànimes per amor del seu Amat. I és una cosa aquesta tant del gust del Pare celestial, que no tenc modo per poder-ho dir, ni menos de cada un de los fruits en particular, perquè són tantes les sues excel·lències, que si les hagués de dir seria mai acabar, perquè és un bé infinit i un tresor abscondit, que trobam quan posseïm *los fruits d'amor*, molt gustosos per lo Amat i profitosos per lo Amic.

22. Ah pobra de mi! Què *plaers, cogitacions, desigs, sospirs, ànsies, treballs, perills, turments i llangors*, que passava el meu cor! *Los pensaments* de patir coses molt grans per amor de mon Amat, passaven a uns *desigs* de passar per totes les calúmnies i afrontes, que passà mon Amat (sens niguna ofensa sua). I eren tals, que no els podia sustentar. I m'arribaven que tenia invidia a aquelles ànimes, qui tenen aquesta ditxa de passar per coses gravíssimes per amor del seu Amat. Al fin eren tants i tals aquestos *desigs*, que no és possible poder-los explicar, i moltes vegades més eren los afectes en el cor, qui lo penetraven vivament, sens parar de dir a mon Amat: «O acabau-me de matar, o donau-me més que penar, que jo no em puc detenir, ni reprimir, de lo molt que jo voldria penar per amor del meu Amat, qui ha penat tant per mi.» I açò és un penar molt gran, no poder penar tot lo que voldria lo Amic.

23. D'aquesta manera experimenta què cosa són *suspirs*, que són unes saietes, qui de lo més abscondit del cor, molt vivament penetren l'ànima, i com unes centelles de foc l'encenen i abrasen del foc del divino amor, per patir i més patir, i amar i més amar, ab un altre nou penar d'unes *ànsies* tan vehemets de salvar totes les ànimes, que no heï ha cosa qui les puga mitigar, si no és una gràcia que de lo més íntimo del meu cor demanava a sa divina Majestat, que donàs la benedicció a totes de modo que no lo ofenguessen més i que fos açò la clau per cerrar la porta a les ofenses del Senyor. Tantes són les *ànsies* que té lo Amic, de què no s'ofenga el seu Amat, que ell desitja tan amar, engrandir i alabar, que de nigú fiava (f. 545) que tingués aquesta clau, sinó que la se'n volia portar a la Glòria i benaventurança celestial, perquè estigués ben guardada, i estigués acabat per a sempre lo ofendre a nòstron Redemptor, digne de ser molt amat, conegut i exaltat.

24. En aquest punt, i a molt més qui no se pot dir, arribaren lo Amic *les ànsies* que tenia de què son Amat no fos ofès a poc ni a molt de niguna ànima. Perquè li és cosa molt amarga que se li haja de fer alguna ofensa, en tant que ell me digué d'una ànima que estava en pecat mortal i fonc tanta la pena que sentí, que en el mateix instant me desmaï, i no tinc paraules per a dir quines penes són aquestes, que donen aquestes *ànsies* a lo

Amic. No em faltaven unes altres, de voler desrremar tota la mia sang per impedir los pecats. I com no em donaven lloc (molt rendida però a la divina voluntat) creixien tant aquestes *ànsies*, que sols Déu nostro Senyor, qui té poder infinit, les pot remediar.

25. Altres ne tenia de molta importància i poc pensades de los mortals, que estava com si m'havia de partir per a la Pàtria, i fer aquella jornada tan llarga, que mai s'acabarà. I mirava la gran prevenció que fan algunes persones, quan se parteixen per anar a Roma o en alguna altra part, qui per molt que dur, és un temps molt breu, qui prest s'acabarà. I considerava la poca prevenció que jo havia feta per a partir-me i anar an aquella terra aliena a ont per a sempre havem d'estar ab companyia de lo Amat, qui m'ensenyava les sues santíssimes espal·les molt desfigurades, i me descubria lo Amic, ab tan gran jubilo i contento, que no és possible poder-ho pensar. I com jo tinc de costum oferir los meus pecats a les llagues de les sues santíssimes espal·les, ell me digué que ja estaven perdonats, i que no lo ofengués més. I que allí oferís sempre a totes les ànimes. Jo, per fer la sua santíssima voluntat, que és lo més essencial i més important, no sé dir lo que faria, sols que pogués alcançar que totes les ànimes poguessen estar en aquest lloc tan regalat i gosar d'aquell contento, que gosava lo Amic en aquell mar de tota suavidad, a ont li digués son Amat, que açò eren los seus plaers, que és lo mateix que dir les mies delícies són estar ab los fills de los hòmens. Tant demostrava que estava descansant, regalant a lo Amic.

26. Jo no podia sustentar tantes gràcies como lo Amat me feia, tota em desfeia i venia a punt d'esclatar de tanta suavidad i contento que tenia. La confusió era tanta que no la puc dir, de tantes gràcies que em feia. I de més a més me digué, que d'aquells cuidados i ànsies tan grans que tenia de no esser-me previnguda per aquesta embarcació (com en veritat és així, perquè sempre he viscut descuidada), que ell ja havia feta prevenció per mi. I com la sua bondat és tanta, no em deixà en aquestes *ànsies* sinó que, ab molta dolçura i suavidad, m'aconsolà dient-me que aquells assots que ell havia patits tan rigurosament, era la prevenció que havia feta per lo Amic, quan se partiria per aquella jornada tan llarga, qui mai s'acabarà. I me descobrí en el cor de lo Amic, a ont estava, un camí molt llarg, qui arribava fins al sacrari, en el santíssim cor de la majestat de Cristo Senyor nostro, a ont lo veia sacramentat. I tot lo que s'havia de menester per passar aquest camí, se trobava en aquell infinit tresor, que eren *los fruits d'amor*, com ell mateix m'ensenyava. *Los plaers* que tenia que mon Amat fos molt alabat, era una llum molt resplendent, qui tot lo camí il·luminava; *les cogitacions*, açò és, los pensaments tants que tenia de fer en tot la sua santíssima voluntat, era un bàculo molt fort, la carta de navegar i el norte per anar sempre just per aquell camí, qui nos guiava an el seu santíssim cor; altra servia a lo Amic d'ales per a volar ab molta pressa; altra de carrossa, qui el passaven que no sabia com; i tot açò era per donar alivio a lo Amic d'aquelles *ànsies* tan grans que tenia. Bendit sia el Senyor, qui heu disponia.

27. Rei meu i Déu meu, vida de la mia vida, ànima de la mia ànima, consol i amparo del meu cor, qui podrà dir el consol que tingué lo Amic passant aquest camí, i el que trobà en el cor santíssim de son Amat, a ont se troba en un instant sens saber com, sinó que per gràcia i poder infinit de son Amat, se troba en lo santíssim cor de la majestat de Cristo sacramentat, i en breu temps en un mar sense fi de la divinidad, a ont se donaven lo Amic i lo Amat abraços sense fi, ab què veia ab molta claredat, que açò és *deixar-se tocar amor a sos servidors*, que no tinc paraules per poder dir quant gran és aquesta ditxa. Un Déu omnipotent, ab tan gran amor, donar-me abraços tants que no tenien fi, i dir-me: «Filla

mia, tu me n'has de donar tants a mi, que no tindran fi.» Gran ditxa és aquesta *de deixar-se tocar amor a sos servidors*, i ab tanta llibertat que, si no era que el seu poder és infinit, tendria per impossible que aquesta gràcia la'm fes el Senyor a mi, qui l'he ofès tant, que sols ell ho pot saber que té saber infinit.

28. Consider V.M. quina cosa tan particular havia de ser *deixar-se tocar amor a lo Amic* ab tanta llibertat que, de tanta que me'n donava, no hu sé dir. I era la cosa més bella que se puga pensar *deixar-se tocar l'amor de la divinidad*. El Senyor sia alabat i se servesca, per la sua gran clemència, de posar en el cor de tots los mortals aquestes *ànries* tan del seu gust i profitoses per les ànimes, que com tinc tanta experiència, no (f. 546) puc deixar de dir el gran bé i utilitat que és per elles. I desdixada l'ànima qui no les té, que al tenir-les tenen molt prest aquelles altres *ànries* de la preparació per a partir-se per aquella jornada, qui mai s'acabarà. El Senyor nos faça gràcia que la puguem gosar ab companyia de nòstron amat Jesús, qui pel seu gran amor nos obrirà la porta del seu santíssim cor, com ha uberta a lo Amic, i nos deixarà gosar de la divinidad, que *és deixar-se tocar amor a sos servidors*. No veu quan gran obligació és la mia? Faça-li gràcies per mi, que tot se deu a la sua gran bondat i infinita pietat.

29. No tan solament m'ensenya mon Amat lo molt que són a son gust *los fruits de l'amor*, però encara me digué, que aquests *fruits* fan que lo Amic no repara *en los perills*. I em deia: «No veus tu que sempre estàs *en perills* de mortificacions i moltes altres coses més?» I és així, perquè ab aquestos incendis d'amor que tinc moltes vegades, no em puc reprimir i don ocasió que m'han de mortificar. Veritat és que de les coses que més desitja el meu cor són les mortificacions, i lo qui és mortificació per a mi, puc dir ab tota veritat que és tan solament lo que exteriorment se veu, que tot lo demás són regalos molt grans. I són uns *treballs* grans i contínuos *perills*, perquè tan de nits com de dia tinc contínuos turments per aquesta causa. Faça's la santíssima voluntat del Senyor, que jo per fer el seu gust no repar *en treballs, perills, turments, ni llangors*, per grans que sien. I així, si vaig an el cor, a ont me té el Senyor tan mortificada, sempre dic: «Amat de la mia ànima, aquí vinc per fer la vostra santíssima voluntat, per més unir-me ab vostra divina Majestat, per demanar-vos més gràcia per a totes les ànimes, i per a passar per tots los sacrificis, que vós tindreu gust, sens témer nigruns *perills* per donar-vos gust. I vinga tot lo que vós voldreu, que no m'espanten *treballs*, sols que jo los pas per vós i en vós, qui sou amparo de la mia ànima i contento del meu cor.»

30. Aquestos *fruits dona lo Amor*, deia mon Amat, i m'ho declarà amb ell mateix quan estava a la presó ab grans *perills* d'esser maltractat i menospreciat. I no per això desistia de modo nigrú, perquè la prova de lo amor és no reparar en perills per lo Amat. Ja m'havia dit que s'exercità en aquell exercici tan baix de lavar los peus a los apòstols, i que no reparà en donar-se sacramentat a les ànimes, posant-se en tants *de perills* de què moltes lo rebrien ab mala disposició, d'ont se segueixen tantes deshonres i menosprecios, que no és possible poder-los pensar. I no obstant tots aquestos perills en què es posava, no deixà de fer una finesa tan gran qui no té par, i tot era *fruit* que *donava lo amor*. Més me deia que, tots los dies i moltes vegades, abaixa en les mans de los sacerdots per a comunicar a les ànimes moltes gràcies (com veig ab molta claredat que és així) i no repara que està en molts *perills* d'esser poc venerat i molt menospreciat. I tot són fineses grandíssimes que fa per los justos i pecadors, i tot açò no basta perquè no visquem molt descuidats. No sé que diga de la mia ingratitude tan gran, quan veig que nòstron Amat, ab tan gran amor, nos

declara *los fruits d'amor* ab què ell s'exercitava. I en particular *a los perills* que no temia d'esser maltractat per *lo amor* que tenia a los mortals.

31. Digué mon Amat, que era vingut en el món per fer breu el camí, qui era tan llarg per arribar a la divinitat (com havem dit en altre càntic). I que ab los fruits d'amor los féu molt breu, perquè en caminar dretament per aquest camí, prest arriben an el seu santíssim cor. I en el mateix instant se troben en la divinitat, a ont veuen, entenen i gosen què cosa *és deixar-se tocar amor a sos servidors*, que és la major ditxa i felicitat que pot una ànima alcançar. I així, ja no m'admir que mon Amat me digués, que *los fruits d'amor* són unes ales de serafins ab què se vola a la divinitat, i per les sues pròpies mans me'n posà dues en el meu cor, qui de tanta hermosura que tenien, no sé dir com era, però sé que tenien a modo de dos fletxes, qui me penetraven el cor tan fortíssimament, que no hu podia tolerar. Tant era lo que jo sentia, quan me posava aquestes ales i em deia: «Jo les pos ab tanta suavitat». I és molta veritat que les posava ab molta suavitat, però no és possible poder dir los turments que passa lo Amic ab aquestes ferides, qui místicament li penetren el cor, perquè sent tals penes que, si no era la gràcia tanta que li dona lo Amat, crec que hauria expirat.

32. Totes aquestes penes són molt suaves a lo Amic, i puc dir ab molta veritat, que són uns *plaers* molt grans, i serien més grans, si més grans fossen *los turments i llangors*, que li donen ferides qui venen de la mà santíssima de nòstron redemptor i amat Jesús, qui me cobria el cor dins d'aquelles dos ales, i em deia: «Què faràs tu, filla mia, per guardar la mia honra, que ja veus lo que jo faç per guardar-te el teu cor? I digues lo que vols de mi.» Ah, pobra de mi, que suspesa i confusa me trobava sens pronunciar paraula niguna, pensant com podia ser que tantes vegades digués mon amat i volgut espòs de la mia ànima, i que tantes vegades demanàs lo que volia an aquesta pecadora tan gran, que la major gràcia (f. 547) que li pot fer és perdonar-li les sues culpes i pecats, que ha comeses tantes. I per açò m'admirava tant veure'l ab tan gran amor demanar-me lo que volia, i tantes vegades com m'ho demanà.

33. Digué mon Amat: «Filla mia, saps per què et deman tantes vegades què vols de mi? perquè tot me desfaç d'amor, i pel desig gran que tinc de fer-te gràcies, i per tenir molt, que et vull donar. I aquesta és la causa que tantes vegades te dic, que digues lo que vols.» Oh gran Déu omnipotent, què fineses tan grans són aquestes? Que per dir la veritat, no les sé referir, ni menos puc reprimir-me en lo interior a ont passen totes aquestes coses, i moltes més que passen entre lo espòs i l'esposa, o entre lo Amic i lo Amat, que per esser tan delgades no se poden dar a entendre de modo nigú, tals són los efectes que causen *los fruits d'amor*. I aquelles dos ales que tinc dit, m'abrasaven del foc del divino amor, sols el moviment que feien del modo com si haguessen de volar, despedien tals incendis, que apareixia m'havia de cremar. I les paraules que deia mon Amat ab tanta suavitat, m'acabaven del tot.

34. Jo li deia que el volia per a mi i per totes les ànimes, i que no volia cosa alguna fora del meu amat i volgut espòs, Jesús de la mia ànima, que bé seria gran locura buscar altra cosa fora de Déu nostro Senyor, qui tan clarament me demostrava la sua amor en aquell gran misteri, de quan lavà los peus a los apòstols, que jo estava aleshores mirant i contemplant ab molta atenció i gran suspensió, en què me tenia mon Amat. I me digué que, quan volgué lavar los peus a sant Pere, ell no hu volia, i la causa més principal perquè

no hu volia, era perquè *s'era deixat tocar amor d'aquest sirvent seu*. I com tenia tan gran amor, per això no podia consentir que son Amat s'exercitàs en ofici tan baix i vil, posant-se en molts *de perills* d'esser menospresciat de los qui el veurien en empleo tan humil. I aquesta és la major prova de lo amor, *perquè sens tals fruits, nos lleixa tocar amor a sos servidors*, però lo amor de nòstron amantíssim Jesús era tal i tan gran, que al parèixer no el podia encubrir i dissimular. I així no volgué detenir-se sinó que lo volgué exercitar, i quan sant Pere veia aquella majestat tan gran posar-se *en perills* d'esser menospresciat, tenia aquestes *ànsies* i moltes més, que totes eren senyals evidents de què *s'era lleixat tocar amor* ab molta llibertat. I per això com veia i sabia que los hòmens se tenen per afrontats d'exercitar-se en algun empleo humil, temia que aquell altíssim Senyor, que ell amava tant, no fos deshonorat.

35. «Filla mia (deia'm mon Amat) gran desdixxa és aquesta en les ànimes, i en particular, en aquelles qui tracten de voler-me servir, que s'afronten d'exercitar-se ab algun ofici molt humil. No pendreu exemple de mi, qui som Déu infinit i increat, i no m'afrontava de fer actes tan humils com podeu veure? I no per altra cosa que per vòstron bé, i no com molts qui fugien el camí de los perills ont poden esser menospresciats i cerquen aquell a ont poden esser aplaudits. D'aquestos *no se deixa tocar amor*, com a sant Pere, qui tot ho deixà per mi. I si queia, queia com home, però s'alçava molt prest, perquè tenia *amor*. I per aquesta causa quan deia: "Senyor anau-vos-ne de la mia presència", no hu deia ell perquè volgués que se n'anàs del seu interior, sinó que com se considerava tan gran pecador, i veia aquella majestat i grandesa tanta de son Amat a la sua presència, pensà i temé que se posava *en perills* i ocasió de ser menospresciat. I per això li digué que s'apartàs d'ell, perquè era tant el coneixement que tenia, que se volia privar d'aquella regalada vista, de veure la noblesa i hermosura del seu Amat, sols que per culpa sua no estigués *en perills* d'esser deshonorat.» I aquest acte de coneixement i d'humilitat és molt del gust de mon Amat, qui me digué que això era *deixar-se tocar amor*, perquè la persona qui ama sempre mira per l'honra i estimació de lo que ama, i no fa cas de privar-se *de plaers*, que en moltes ocasions podria gosar, sols que no patisca deshonor lo que ama, com feia lo apòstol sant Pere.

36. No veu quina cosa tan bella és *deixar-se tocar amor a sos servidors*? Lo que importa és obrir la porta *a los fruits d'amor* perquè *sens tals fruits no es lleixa tocar amor*, com havem vist en sant Pere, de qui me digué mon Amat tantes coses, que no és possible poder-les referir. I així sols diré aquesta, que és de les coses més particulars que nigú puga pensar, i és que me descobrí el misteri de la Transfiguració en el Tabor, i me digué que, quan sant Pere va veure tanta glòria, una de les causes i la més principal perquè digué: «Senyor bé estam ací», perquè mirava aquella grandíssima glòria, noblesa i majestat de son Amat, i no podia consentir que hagués d'esser maltractada aquella hermosura tan gran. I per açò li digué: «Bé estam ací», per temor que no fos deshonorat si se n'anava d'aquella glòria que gosava tan bella i hermosa, que no tenia par. I deia'm mon Amat, que moltes coses mes li digué sant Pere en aquella ocasió, demanant-li sempre que no se n'anassen d'allí, perquè no tenia cor de veure maltractat aquell qui era son mestre i son Amat, que mirava ab tanta glòria i majestat. *Tant s'era deixat tocar amor d'aquest servidor* de lo Amat, que no volia que se partissen d'allí, perquè no li donava lloc *lo amor* de poder veure aquella summa bondat poc venerada. Açò sí que ab molta veritat se pot dir *amor*. I aquest és el fi que tenia aquest gloriós sant en dir que estaven bé allí i que fessen tres tabernacles, per no veurer a son Amat en perills d'esser injuriat i afrontat.

37. També me donà a entendre mon Amat que, quan sant Pere lo deixà en lo Hort, fonc per la pena gran que tenia de veure'l penar, perquè era tanta lo amor que li tenia, que més fàcil li fonc el retirar-se que veure penar a son Amat. I que d'aqueixa manera posa lo amor a l'ànima, *quan se deixa tocar de veres de sos servidors*, perquè primer moriran que no consentiran en veure penar a son Amat, qui és la prenda més volguda i amada del seu cor.

38. Un altre modo de *deixar-se tocar amor a sos servidors* m'ensenyà que és quan per la voluntat divina se troba l'ànima en un mar de moltes penes i grans tribulacions. I les passa ab tal contento que li apareixen *plaers* molt grans, perquè si l'ànima se troba en aquest estat, que li sien *plaers* grans el patir moltes penes per amor del seu Amat, clarament se veu *que s'és deixada tocar amor*, i que *amor* viu en ella, que per aquesta causa *los treballs li són plaers*, perquè naixen de lo *amor*, i no li serien *plaers* si no se fos *deixat tocar amor*. Perquè lo més principal per conèixer, si *s'és deixat tocar amor*, és el contento en los *treballs, perills i turments* i de tot lo demés, que dispon nòstron altíssim, dolcíssim i amantíssim Senyor, amparo i consol de les nostres ànimes, com m'ho ha ensenyat ell ab molta claredat en aquesta ocasió.

39. Jo estava mirant a mon Amat i no em cansava de tenir molts col·loquis ab ell, encara que me trobava indigna d'alçar los ulls per a mirar-lo (tanta és la mia indignitat). No em deixaven aquelles ànsies de demanar-li perdó per a mi i per totes les ànimes, proposant sempre ab la sua gràcia de no ofendre'l més, sinó amar-lo i sempre més amar-lo, sols per ser ell qui és, i deia-li: «Jesús del meu cor, dolcíssim, benigníssim, sapientíssim, amorosíssim, amabilíssim, fortíssim i misericordiíssim, què puc fer jo per dar-vos gust, que tinc unes ànsies molt grans de com faré la vostra santíssima voluntat.» I ell tenia aquesta pobra ànima en el seu santíssim cor, a ont li donà un abraç molt gran. I com el seu poder és infinit, ab aquell abraç abraçava i recollia a totes les ànimes, qui caminen per aquest camí *de los fruits d'amor*, perquè és cosa qui li dona grandíssim gust. Moltes ànimes veia jo qui caminen per aquest camí, però no tantes com jo voldria, i aquestes són les ànsies tantes que tinc, perquè voldria que tots amàssem a Déu de tot el cor, de totes les potències, i de tota l'ànima, ab una voluntat molt prompta i rendida en tot a la santíssima voluntat de mon Amat. I aquest desig, que tots facem la sua santíssima voluntat, és tan gran que si ves a totes les ànimes caminar per aquest camí i n'hi faltàs una, no em satisfaria, tantes són les ànsies que té lo Amic de salvar totes les ànimes i que sia molt amat i alabat aquest altíssim Senyor, qui ab tan gran amor abraça les ànimes ab un abraç tan gustós i suave, que sols ab la sua gràcia se pot sustentar i passar.

40. Doncs no és molt que lo Amic, qui sap què cosa és gosar tot aquest bé (per gràcia de son Amat) tinga tantes ànsies de què totes les ànimes caminen ab gran cuidado per aquest camí, qui dona tant de gust a son Amat, i tant de llum a les ànimes per poder arribar prest a gustar aquest abraç. I bé és desdita gran, i cosa digna de plorar, que hei haja ànima qui per sa culpa estiga privada de tant de bé, que jo confés que, com més lo gos i més lo'm mostra mon Amat, menos sé dir i declarar què cosa sia aquest abraç, que lo Amat dona a lo Amic i demés ànimes qui el serveixen per aquest camí *de los fruits d'amor*, de què ell gusta tant, que me digué que a les ànimes qui caminen per aquest camí los concedeix la unió ab ell, la sua benedicció i la sua gràcia. No sé què més se puga desitjar?

41. Tant són del gust de lo Amat *los fruits d'amor*, que ell mateix los me comptava d'un en un, dient-me que aquestes gràcies fa ell a aquelles ànimes an a qui *les tribulacions són*

plaers, plenes de *cogitacions* o pensaments com faran la sua santíssima voluntat, de *desigs* de no fer cosa contra son gust, i primer morir que pecar, ab molts *de sospirs* de més amar i sempre més i més i més amar a son Amat tant, que no tingués fi, ab *unes ànsies* grans de salvar totes les ànimes, qui són tant del gust de mon Amat, que estant ab un ímpetu d'amor, qui em feia desatinar, casi fora de mi, li demaní per dos vegades què volia que fes per dar-li gust. I ell sempre me digué, que no deixàs *les ànsies* que tenia de què totes les ànimes caminassen per aquest camí de *los fruits d'amor*, d'ont se veu ab molta claredat, que és cosa qui li agrada molt. Doncs no tindrem rauó si no li donam aquest gust, i essent el camí per ont havem d'arribar a lo Amat. I així, per les preciosíssimes llagues del mateix Amat, suplic a totes les ànimes que facem sempre la sua santíssima voluntat. I aquestes *ànsies* de fer sempre aquella cosa qui seria més conforme a la sua santíssima voluntat, m'apretaven tant, que casi venia a punt de morir, perquè era tanta la suavitat i fervor que el cor sentia, que si mon Amat no hagués alçada un poc la mà, no la podia passar, ni em podia reprimir de modo ningú.

42. Deia més mon Amat: «Filla mia, *los treballs* passats ab paciència són molt del meu gust, i aquestos que tu passes per a tu són penes i per a mi setgetes qui em feren el cor.» I en aquesta ocasió, jo no sabia com m'havia de reprimir, d'un desig que tenia d'estar enclavada a la creu, perquè el susto que tenia el meu cor era tan gran, que estava desatinat i no podia reprimir-se de dir: «Vinga Déu meu i Senyor meu la creu, que ab los braços estesos l'estic esperant.» I los treballs que jo tenia eren perquè el Senyor no la'm donava. I se serien remediats, si me fos vista enclavada en la creu, com estava mon espòs Jesús, qui no hu dispon. Sia feta en tot la sua santíssima voluntat.

43. Més me deia: «Filla mia, *los perills* ab què estan les ànimes qui caminen per aquest camí són molts, com pots dir tu mateixa.» I és tanta veritat aquesta que no els diré a cada un en particular, per esser tants, que trob impossible el poder-los referir; solament diré que los pas ab gran gust, basta que sia aquesta la voluntat del Senyor, qui moltes vegades posa lo Amic ab tants i tals *perills*, que per dir la veritat són unes ferides qui li penetren el cor i lo més interior de l'ànima, perquè en tals perills arriba a estar lo Amic per amor del seu Amat, que no els gos declarar, perquè tinc per cosa certa que causaria horror a moltes ànimes. I no obstant això, los passa ab gran gust per amor del seu Amat, encara que moltes vegades, de los *perills* venen unes mortificacions tan pesades, que sols ab la sua gràcia se poden¹⁶¹ passar, però com venen de la mà del Senyor són molt suaves.

44. *Los turments* que se passen de no poder anar del tot a la mia pàtria, o que turmenten aquesta pobra ànima, quan ella se veu en la presó del cos i li apareix que moltes vegades se n'aniria i que ell lo detén! Quin *turments* són aquestos tan grans! I són tan sentits, que són unes *llangors* qui enfermen l'ànima de tal modo, que l'arriben moltes vegades a desmaiar i, si no fos que lo Amat la sustenta, acabaria la vida. Tals són i tan grans aquestos *turments*, que no és possible poder-los donar a entendre a qui no els passa, perquè arriben a lo més interior i abscondit de l'ànima, i la mateixa ànima qui los passa no els sap dir així com són, que sols ho sap el Senyor, qui té sabiduria infinita. Alabat sia ell, qui és autor de tot.

45. Solament quan una ànima ab tants *de perills* per una part i per altra, de poder ofendre el seu Amat, de qui té tantes *ànsies* que tot lo món lo amàs, i si possible fos, que totes les

---

¹⁶¹ Repeteix dues vegades 'se poden'.

coses que ell ha creades se convertissen en llengües per alabar-lo i en cors per amar-lo, i considera que aquesta pobra ànima lo puga disgustar en alguna cosa, són *uns turments* tan grans que li penetren el cor i li causen tals *llangors*, que li apareix que té d'acabar la vida del tot i donar la sua ànima en mans de son creador (açò és lo que desitja). Quedava'm ab un dolor d'haver ofès a mon Amat tan gran, que el meu cor tot se desfeia i se partia. Tals turments són per lo Amic haver ofès a son Amat, que no és possible que se puga ponderar. Al fin són les majors enfermedats que pot tenir, que són *les llangors* de què tractam.

46. Deia'm mon Amat, que aquestos *turments i llangors* són tant del seu gust, que són ferides que li penetren el cor. Gràcies li sien fetes de tot, que bé se li deuen, pues així nos demostra que estima *los fruits d'amor*. I deia'm que li adornaven el seu santíssim cor. Valga'm Jesucrist, quina cosa tan particular! I que sien tan hermosos *los fruits d'amor* que adornen el santíssim cor del Senyor! Veritat és que no sé dir l'hermosura que tenien, quan los mirava tan resplendents en lo seu santíssim cor, d'ont me deia: «Tu ets regina del meu cor i estàs en el reine del meu cor. Com miraré níguna cosa sinó a tu en lo meu cor, i a mi en la tua ànima?»

47. (f. 550) Ah pobra de mi, com som tan flaca, nèscia i molt ingrada a vostra divina i soberana Majestat, tenint-vos ab tan gran amor en la mia ànima, i deixar de mirar-vos ni un instant? Sinó que com som tan flaca tinc moltes faltes en tot, i en aquesta matèria som molt descuidada. I si no era per la gran assistència que mon Amat me fa, és cosa certa que heu seria molt més, però confie en la sua gràcia, que m'esmenaré de totes les mies faltes. I desconfii de mi, i pos tota la mia confiança en mon amat i volgut espòs Jesús, qui té molt de gust que jo lo mir, com veurem de lo que diré ab molta claredat.

48. Per voluntat del Senyor tinguí ditxa de reber-lo sacramentat, i quan aquesta pobra ànima tingué aquest Senyor de tanta majestat, lo abraçà ab gran contento i començà a dir *Nunch dimittis servum tuum domine, secundum verbum tuum in pace*. I ja de modo nígú podia deixar de dir i demostrar que tenia a son divino i celestial espòs, que tant ama i desitja contentar. I per això no parava de demanar-li que li digués ab què li podia dar més gust, per no emprar-se en altra cosa mai més. I ell, ab molta benignitat, me respongué: «*Mirar-me i amar-me*». Déu meu i Senyor de la mia ànima, que fondo tenen aquestes paraules *mirar-me i amar-me*, tant hei ha que dir, que lo millor serà passar-ho ab silenci, perquè no és possible poder-ho explicar. I així diguem moltes vegades *Gloria Patri et Filio et Spiritui Sanctu per infinita secula seculorum*. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 75

Estaven moltes gents davant lo Amic, qui es clamava del seu Amat, perquè no creixia ses amors, e clamava's d'amor, perquè li donava treballs i dolors. Excusava's lo Amat dient, que los treballs e les dolors de què acusava l'amor era multiplicació d'amors.

1. El modo com me declarà mon Amat aquest càntic és la cosa més bella que nígú puga pensar, perquè se'm descobrí en el meu cor minyonet de molts pocs anys, ab tan rara hermosura, que sols ab la sua gràcia se podia mirar, i d'altra manera no. I despedia tanta suavitat que apenes la podia sustentar, i deia'm: «Digues mon Amat m'ha dit, que aquesta és la major ditxa que l'ànima pot tenir, quan pot dir *estaven moltes gents davant lo Amic*,

qui es clamava del seu Amat, perquè no creixia ses amors. Perquè quan lo Amic està tot en son Amat, sens més cuidados *que créixer el seu amor*, davant d'ell *estan moltes gents*, qui són los inimics de l'ànima, les sues passions i los sentits, i nigung se gosen desmandar a la sua presència, quan lo veuen tan posat en mirar i contemplar a son Amat.» I certament que és d'aquesta manera, i per la gran experiència que tinc, ho puc dir ab molta veritat.

2. Vigília de santa Gertrudis, quan surtírem del refetor (com tinc de costum) aní a una tribuna de la isglésia a adorar les llagues de mon Amat, i demanar-li la sua santa benedicció. I después d'haver-lo adorat moltes vegades postrant-me sobre la terra, i si més baix hagués pogut més me seria prostada, perquè no trobava lloc tan ruin, com el que jo meresc, trobant-me molt indigna de pisar la terra, i estar a la presència de Cristo sacramentat. I no em deixaven aquelles ànsies de no voler fer cosa, que no fos per més honra i glòria de mon Amat. I així no parava de dir-li moltes vegades, que no tenia ni volia cosa, sinó a mon Amat, i fer sempre la sua santíssima voluntat, no tement *treball* algú, sols que fos a gust de mon Amat *i per créixer lo amor* de més amar a mon Amat, sempre *clamant*, tota encesa i abrasada, més amor i sempre més amor fins a consumir-me d'amor.

3. No passà molt temps, que lo Amat complí son desig a lo Amic, perquè ab un modo no sé dir com, començà a embeure's lo Amic, d'un modo que és la cosa més bella que se puga trobar. I en el mateix instant, no se veia ni sabia a ont era lo Amic, sinó que del tot s'era perdut i més negat que ninguna vegada se sia vist en son Amat, perquè lo posà en un èxtasis molt gran, ab tantes coses i molt particulars, que no jo, qui som la persona més rústica del món, però tinc per cosa certa que les persones més savis que se puguen trobar, no dirien de moltes parts la una de lo que és aquesta gràcia tan particular, que lo Amat me comunicà. Perquè em trobava ab tal unió amb ell, que no sabia a ont era l'ànima de modo nigu, però gosava d'una infinidat de Déu qui no tenia fi. I no sabia lo que era aquest tresor, però tot m'ho declarà mon Amat, qui no parava un punt de créixer la unió de lo Amic i lo Amat. I deia'm: «Així com està el minyonet en les entranyes de la sua mare, així estàs tu en les mies. I així (f. 551) com ell no sap a ont està, ni com està, sinó que viu de mateix sustento que viu la mare, i està amb ella i viu amb ella, *i les gents qui li estan davant*, estan davant la mare, i ell no les veu ni el veuen a ell. Així mateix està lo Amic quan se troba en aquesta bella unió, qui és la més bella de quantes n'hi ha, perquè ni veu les gents qui li estan davant, ni les gents davant ell se gosen desmandar de modo nigu.»

4. No és cosa d'admirar-se, perquè a la presència del supremo Rei, qui gosarà desmandar-se ni fer alguna acció? Antes estaven tan abscondits, que jo no podria dir que n'hi hagués algú d'aquestes *gents*, perquè vivia del sustento que em dava mon Amat, i tota en mon Amat, com el minyonet en sa mare. Més me deia mon Amat, que aquesta unió és la més gran de totes quantes n'hi ha, ab què ell pot unir les ànimes. I me digué moltes vegades, que aquesta és la més segura que no és del dimoni. Al fin me donava grans esperances que tot era obra sua, que no temés, sí que tingués gran valor. Tot se deu a la sua gran bondat i dolça misericòrdia, però dic ab tota veritat, que no és possible dir la confiança i valor que en mi se troba. Gràcies a mon divino i celestial espòs, qui dispon que una pecadora tan gran com som jo, puga gosar aquest tresor sense fi. Plàcia a sa divina i soberana Majestat, que totes les ànimes el poguessen gosar i posseir com lo Amic, *i clamar-se del seu Amat perquè no creix ses amors.* Què ditxa tan particular i profitosa és

aquesta per una ànima, qui no impedeix a son Amat, sinó que li dona lloc de quan tinga gust posar-la en aquesta unió, que com tinc dit, és de totes la major.

5. Molt bé li'n donà lo amic el beato Ramon, de qui me digué mon Amat quan me tenia en aquest èxtasis, que el tingué tres dies ab aquesta tan bella unió, i que quan tornà del recreo tan regalat en què estava, vingué dient: *estaven moltes gents davant lo Amic, qui es clamava del seu Amat, perquè no creixia ses amors, etc.* No he vista cosa més a son lloc que, quan arriba una ànima an aquesta unió, dir *estaven moltes gents davant lo Amic*. I m'advertí mon Amat, si havia jo reparat que el beato Ramon deia que *estaven moltes gents davant lo Amic*, però que no deia que li fessen nigrun dany. Com li'n farien? Si no tenien lloc nigrú de poder-se desmandar, com molt bé heu he vist ab la gran experiència que ell me donà en aquell rato tan regalat en què me donà a entendre com aquestes *gents estaven davant lo Amic*. I ab major rauó podríem dir que estaven davant lo Amat, perquè no se veia lo Amic, ni se sabia a ont era. I ab molta claredat se veia lo Amat, qui per la sua gran clemència, lo havia abscondit. I al parèixer no el poden veure ni tenen forces per poder-lo danyar, perquè aquesta unió los priva tant de les forces, que no em bastaria molt de temps per haver-ho d'explicar.

6. No tan solament lleva mon Amat a les *gents*, sinó encara com té poder infinit dona forces i les lleva a qui vol, i quan vol. I per això *se clamava lo Amic d'amor perquè li donava treballs i dolors*, perquè com ell anava ab tantes ànsies de patir per son Amat, i trobava's en aquella felicitat tan gran de la unió ab què fortment lo tenia lligat i pres el seu Amat, no podia sentir *los treballs i dolors* que dona sa divina Majestat, nades del mateix *amor*. I com los desitja tant i no els podia sentir, li eren unes penes tan grans que *clamava's d'amor perquè li donava treballs i dolors*, que no podia passar per amor del seu Amat, de qui també *se clamava perquè no creixia ses amors*. Perquè com sempre viu ab aquestes ànsies de què *cresquen* més i sempre més *ses amors* no podia detenir-se, sinó que volia que moltes vegades aumentàs la sua amor, qui no tenia repòs i posava tal valor en lo Amic, que hauria volgut fer-se tot pedassos¹⁶² sols per dar gust a son Amat, qui li concedia tal ditxa, que era per a ell la cosa més suave que se puga pensar.

7. Tant del meu gust és el patir per mon Amat, que aquell dia ab tot el modo que poguí, supliquí a la superiora que, per amor del Senyor, me deixàs emplear en tals coses. I quan tinguí la llicència, m'empleava en elles ab molta alegria, i no em cansava de dir moltes vegades *in te domine speravi, non confundar in eternum*, perquè tenia tanta confiança en mon Amat i, que m'havia d'assistir, que no em cansava de dar-li moltes alabances en lo mateix empleo. I si bé eren coses molt vils, no hu eren tant com jo haguera volgut, i per més humiliar-me, moltes vegades me postrava per la terra, i les passava ab gran contento i major desig d'imitar en tot a lo Senyor. I com aquestes ànsies de voler-lo imitar, en particular en los assots que rebé tan cruelment per mon amor, en la disciplina m'encenia de tal modo, que causava admiració la novetat, per esser cosa molt rara i particular lo que se podia veure a lo exterior, essent així que no s'igualava ab lo que interior passava. Solament el dolor que em donava a sentir en les espal·les era tal, que mai lo havia sentit com aquesta vegada, ni més a mon gust. El ànimo que tenia no se pot dir quant gran era, però les forces ja faltaven i com més *creixia* el dolor, *més creixia lo amor*, i desig de més amar i més penar. De tal manera que creixien tant aquestes penes, que no apareixia altra

---

¹⁶² És el castellanisme 'pedazos', que sor Anna escriu "pedasos".

cosa sinó que m'havia de morir, i lo que deia moltíssimes vegades era: «Jesús dolcíssim, benigníssim, suavíssim i poderosíssim més forces i més penes», que segons el desig que tenia lo Amic i té sempre, li apareixia que li'n donaria tantes son Amat, com ne voldria passar. I tot per ser ell qui és i no per altre interès.

8. Com *creixien les amors, creixien los treballs i les dolors*. I açò era un gran recreo per lo Amic, qui tot estava mirant i gosant del seu amat i volgut espòs Jesús, qui li havia descuberta la llaga del seu santíssim costat. Valga'm Déu omnipotent, la gran glòria que em descubria. No sé cosa alguna a què la puga comparar, sinó que veia aquella santíssima llaga, qui despedia més resplendor, infinites vegades més que no despedeix el sol quan està més clar el dia. Al fin, veia una mar de glòria i de tanta hermosura que no té fi. I lo que jo gosava en aquesta magna de riqueses de mon Amat, no tinc paraules per poder-ho dir. I en aquest infinit mar, qui no se pot declarar, me concedia aquesta ditxa de mi tan desitjada, de poder-lo imitar en la columna. I eren tan fortíssimes aquestes penes, que del tot m'acabaven les forces tantes que em donava mon divino i celestial espòs. I ab tot això (cosa particular) el desig que tenia de més patir i més amar *creixia* sempre moltíssim, i tenia tal ànimo, que no em cansava de dir quant més me trobava oprimida i penada, que de les mies espal·les hauria volgut que se n'haguessen fetes més parts, que no havia desrremades mon Amat gotes de sang. I després que d'aquelles se n'haguessen fetes moltes més, que no havien dat assots a les santíssimes i benigníssimes espal·les de mon Amat. I després, si era possible, que se'n fessen més que no patí afrontes, ignomínies i injúries el meu dolcíssim amat i volgut espòs Jesús del meu cor i de la mia ànima, qui no se podia assaciar de patir i sempre més patir. Bé apareixerà locura lo que diré, però com és veritat, no puc deixar de referir-ho. I és que era tant el valor que se trobava en lo Amic, que tot açò i molt més, que no he dit, tot li era poc per patir per son Amat, en qui vivia i parlava ab gran contento i molta llibertat, que li donava pel seu gran amor.

9. Més me concedí altra gràcia mon Amat tan gran, que per a mi no té igual. I fonc que me donà a sentir algun poc del dolor que ell sentí ab les espines. I era tan vehement aquest dolor, que no sé dir com era per esser la veritat que dolor com aquest, jo no lo havia tingut mai en el meu cap. I tot açò era molt suave i regalat per lo Amic, perquè com té tan gran desig de patir per lo Amat, i patia per la sua santíssima mà, no tan solament les *penes, treballs i dolors* que tinc referides, però encara moltes ferides que em donava en el cor, i los incendis del foc del divino amor, qui m'acabaven del tot, no es podia desitjar cosa més regalada per a mi. Passí la nit d'aquesta manera, que era vigília de l'apòstol santo Tomàs, i quan vingué el dia, pensant les germanes que tenia alguna indisposició corporal, me volien dar algun remei.

10. Bendito sea Dios, quina mortificació fonc aquesta per a mi! I ab tot això, la rebí ab molt de contento i rendiment. Haver-me de visitar los metges qui curen les enfermedats corporals, tot era per a més penar, però ho passava ab molt de gust, basta que fos voluntat del Senyor. De lo que patia el cor me trobava molt de temps ab desmais, ab un foc qui a lo interior m'abrasava i freda a lo exterior, ab grans suors, perquè les forces no podien sustentar aquella gran unió ab aquestes tres coses molt particulars, qui molt vivament me penetraven el cor. Un desig d'amar més i sempre més a mon Amat; un dolor molt gran d'haver ofès a sa divina Majestat; i finalment, de tantes gràcies que em feia el Senyor, tenia tals ímpetus d'amor, llàgrimes i sentiments, que era cosa més per admirar que per a dir. Ara consider V.M. com havien de curar aquestes enfermedats los metges de la terra,

essent així que solament les pot curar el qui les dona. I que les poguessen curar, no les hagueren curades de modo nigú, perquè jo feia quant podia per abscondir-les, perquè no era el meu desig buscar alivio, sinó créixer el penar.

11. No em deixava mon Amat, ni estava jo un punt sens la sua companyia. I per dir la veritat, no sé que haja passat dia més assistida de mon Amat que aquest. Ni parava de fer-me favors molt grans, quan combregava espiritualment me comunicava tantes gràcies, que si les havia de referir seria mai acabar; quan resava lo ofici, tenia tal assistència, que casi no la gos dir, i eren tantes les llàgrimes, que no em podia reprimir, perquè veia el patriarca sant Josep, qui tenia el ninyo Jesús recién nat en los braços a la presència de la sua santíssima Mare, i una infinidat d'esperits celestials, qui sonaven i cantaven de tal modo, que tot era una música celestial molt regalada, que feien a mon Amat. I ell, tot misericòrdia, volia que la gustàs jo, qui no sabia a ont posar-me de tanta confusió que tenia. I deia-li moltes vegades, que mil llegües baix de lo Infern era poc per a mi. Ah pobra de mi, quina pena és aquesta, veure'm tan descuidada i per altra part tan afavorida de mon Amat, que no és dicible ni creïble de modo nigú.

12. Disposà l'obediència que estigués en el llit, i lo cert és que heu passí ab molt de gust. I tenia tants col·loquis ab mon amat Jesús, que no és possible poder-los referir. Estava ab un desig d'anar-me'n a la sua pàtria del tot, i era tant del cor que deia moltes vegades que no em podien dar niguna cosa los metges qui m'agradàs més i m'alegràs més, que si em deien que em confessàs per a morir. No que per la gràcia del Senyor tinga niguna cosa reservada per aquest dia, perquè sempre que el Senyor me fa gràcia de deixar-me confessar, que per a mi és una gràcia molt gran, sempre em confés com si en aquell instant m'havia de morir i dar compte a mon divino Amat, sinó que pel desig tan gran que tenia de partir-me d'aquesta vida per moltes causes, i la més principal de totes per no tenir més perill de poder-lo més ofendre, sinó sempre sens mai parar amar-lo i alabar-lo, que sols de tractar-ho ab mon Amat, el meu cor se desfeia tot de contento i alegria, pensant que si em deien que em confessàs per a morir, que seria molt prompta la partida que tant desig.

13. Suplic a V.M. que per les santíssimes llagues del meu amat i volgut espòs Jesús, me concedesca llicència de demanar, de demanar ab totes veres a mon Amat, que me'n deix anar del tot aquestos dies en la sua companyia, que si no era que allí no se pot patir per amor de lo Amat, i lo impediment que tinc de l'obediència qui no em dona lloc, no em cansaria mai de clamar a mon Amat, que me concedís aquesta gràcia, si era per més glòria sua. Del mateix modo, deman a V.M. que em concedesca llicència de fer aquella disciplina, que diferents vegades li he suplicat. No voldria esser enfadosa¹⁶³ fent-li'n memòria tantes vegades, però com me veig tan apretada, no puc deixar de suplicar-l'hei moltes vegades, antes que aquestes ànsies no m'acaben la vida.

14. A tal punt m'arribaren, que moltes vegades diguí a mon Amat, que molt més alivio me donaria aquesta llicència, si era voluntat de l'Altíssim, que totes quantes medicines me podien ordenar los metges corporals. Perquè no tenia talent, ni set de niguna cosa terrena, sinó que ne tenia tantes de lo que tractam, que sols aquella font viva de mon Amat, la'm podia remediar. I si era per glòria sua me podria aliviar molt el seu ministre, qui governa aquesta pobra ànima, qui sap molt bé *les penes, treballs i dolors*, que arrib a passar *exclamant a mon Amat, perquè no creix mes amors*. No que jo vulla aliviar el patir,

---

¹⁶³ Escriu 'enfadosa', com en totes les ocasions de la posició de la nasal.

antes bé voldria sempre penar i més penar, si és voluntat del meu Amat, que mai vull sortir d'ací, tot a major glòria sua, i del modo que voldrà.

15. Jo no sabia què dir-li, quan ab un modo molt particular (al parèixer) me volia divertir. I me representava alguns càntics dels que tinc escrits, com és ara el càntic 51. *Sospirava lo Amic i deia: oh què és la mia amor etc.* dient-me que era molt semblant an aquest, qui diu: *qui es clamava del seu Amat, perquè no creixia ses amors*, més el càntic 58 qui comença: *cantava un ocell en un ram ple de fulles i de flors*. I ab gran amor i benignitat me deia: «Jo som lo ocell qui cantava en el pessebre com tinc referit.» I volia'm donar tant de contento, que era cosa per admirar. Ja se descubria en el pessebre, que l'hermosura que tenia sols ab la sua gràcia se podia mirar. I deia'm: «No temes, que los càntics que has escrits et seran les grades per pujar al cel.» *Fiat voluntas tua*, li deia jo, perquè no tinc més en el cor, que fer la santíssima voluntat de mon amat i volgut espòs Jesús.

16. Ell m'havia posada ab tal unió amb ell, que no tenia cosa qui em donàs pena sinó haver pecat i no haver-lo amat, que açò són los *treballs que dona lo amor*, i molts més qui no se poden explicar. Però com se podran explicar? Si és una infinidat de la gràcia del Senyor, qui me digué después que haguí passat alguns dies del modo que tinc dit, que això és *creixer les amors de què es clamava lo Amic*. Déu meu i Senyor meu, com tant de bé, a qui el mereix tan poc? Jesús de la mia ànima, què és açò? Tant de bé no és per a mi, qui mereisc ser abscondida mil canes baix lo Infern. Tanta és la mia confusió que no la puc explicar, quan veig el modo que ha usat aquest summo bé i consol de la mia ànima, per donar-me a entendre com feia totes aquestes coses, perquè ves com lo Amat per la sua bondat infinita havia oït lo seu clamar i creixia ses amors.

17. Què bona veritat és aquesta, que *creixia ses amors a lo Amic*, açò és, *les amors de lo Amat creixien en lo Amic*, i se veien i resplendien molt explèdidament <sic>, perquè tant quant *creixia lo amor*, *creixia* el coneixement de Déu en quant Déu i en quant home. Con que quan dèiem les matines de la sua Nativitat, per la sua gran misericòrdia, me tenia tota empleada mirant aquell gran misteri, que nos representava nostra mare la Isglésia santa. I lo que m'admirava molt era la gran claredat ab què me descubria com aquell Déu, qui no té principi ni fi, s'era volgut fer home i tenir principi i morir com los demés hòmens. No tinc modo com poder dir el modo com aquella noblesa i grandesa tanta de Déu se volgué unir ab aquella naturalesa humana.

18. No és poca bondat la d'un Déu omnipotent pendre carn humana en aquell tabernacle de l'emperatris celestial Maria santíssima. Molta veritat és que la sua puresa era tanta, que no és possible poder-la pensar, però no era persona divina com el Verbo divino, qui s'era encarnat. I com jo tenia tanta llum i claredat de com era Déu i com era la humanitat santíssima, era la cosa més bella que se puga pensar. La mateixa diferència se troba de la divinidad a la humanitat, ja se pot pensar quina seria la santíssima carn del ninyo Jesús recién nat, que de puresa i hermosura no té par, i no obstant açò, quan jo veia la grandesa de la divinidad, qui havia volgut pendre aquella carn ab tan gran amor, no em podia reprimir de tant de sentiment que tenia. El cor m'esclatava, los ulls eren una canal de llàgrimes i costava'm gran treball assistir a les matines, que ab les germanes, per gràcia de mon Amat, dèiem en el cor, a ont me comunicava el Senyor tantes gràcies, que no sé dir les delícies tantes que aquesta pobra i miserable ànima sentia en aquesta ocasió. Jesús

amantíssim de l'ànima mia, què felicitat tanta i tanta tenia lo Amic en aquestes matines, no són per a explicar.

19. Sols diré que, quan diguérem el psalm *Laudate dominum de caelis, laudate eum in excelsis*, que veia una gran multitud d'esperits celestials, qui daven alabances an aquell ninyo més hermós que mil sols. Lo que m'alegrà moltíssim fonc (después de veure que era alabat el Senyor) veure també que les mies germanes, que jo am tant que no hu sé ponderar, ab aquestos esperits cantaven aquelles alabances a lo Amat. Aquesta ditxa per a mi no puc dir quant gran era, per lo molt que jo sempre deman a sa divina Majestat, que les inflam del seu amor per més poder-lo amar i servir, per ser ell qui és i no més. *Lo amor de lo Amat sempre creixia* en mostrar quanta és la dolçura i suavitat que dona a gustar a sos Amics, perquè encara que no som digna d'estar a la sua presència, fonc la sua santíssima voluntat donar-me'n a gustar tanta en aquesta ocasió, que si bé moltíssimes vegades l'he gustada, però tanta com en aquest dia no l'havia gustada mai, que bé se podia alabar el Senyor, sia feta en tot la sua santíssima voluntat.

20. Deia'm mon Amat, que no dava tanta suavitat a totes les ànimes com me dava a mi. I la pena que jo sentia era tanta, que no la sé dir, de què se trobàs ànima qui no gustàs d'aquesta suavitat i no gosàs d'aquest bé qui no té fi, més me deia: «Filla del meu cor, jo som vingut igualment per a tots, i no faç les gràcies igualment a tots, perquè les mies gràcies són molt grans, i han menester molt de lloc. I com moltes ànimes no em donen lloc, i si me'n donen és molt poc, no puc fer les gràcies tan copioses com faria.» Què ferida fonc aquesta (Jesús amantíssim, qui em partia el cor de tan fort que era, quan sentí i tinguí notícies que se trobàs ànima qui del tot no donàs el cor i l'ànima molt desocupada, perquè puga obrar en ella mon Amat, sense mi, qui confés que som la més poc agràida i descuidada de totes quantes n'hi ha. I aquestes notícies que em donava mon Amat, me causaven *tals treballs i dolors*, que em partien el cor pel gran amor que tinc a les ànimes, i desig que totes sien molt santes, perquè *sempre clamàssem a mon Amat* que nos fes gràcia *de créixer* en nostres ànimes el seu dolcíssim *amor*.

21. (f. 555) Com lo Amat s'aprecia de què vègien les ànimes, que ell de bona voluntat demostra *i creix les amors* en les ànimes que li donen lloc, me descobrí el misteri quan los pastors lo anaren a adorar. I deia'm que miràs quant pobrament vestits anaven i en particular, n'hi havia algun i casi del tot anava descalç. (Oh ditxosa ànima qui se dona tanta pressa per anar a buscar la vinguda del Senyor, que no mira si està ricament vestida o casada de les coses terrenes, qui prest passen!) I no obstant això li donaran molt gran gust. I me digué el Senyor que no despedeix niguna ànima, per pobra ni ignorant que sia, per superba i presumptuosa sí, i que aquestes dos coses eren les més males de totes quantes n'hi ha, i que lo enutgen molt. I així vingueren com tinc dit los sants Pastors a adorar-lo molt pobrament vestits de robes exteriors, que aquestes no són les que mira el Senyor, sinó les interiors d'aquella gran humiltat ab què ells, ab molta prestesa, vingueren a adorar-lo com a son rei i creador. I el Senyor los regalà i rebé ab gran amor. No és poca desditxa la que se troba en moltes ànimes, com m'ha declarat el mateix Senyor, dient-me que no podrà dir niguna ànima, quan ell li demanarà compte, que no li haia enviat lo àngel com a los pastors, i deia'm: «Què àngel més resplendent se pot trobar que les mies inspiracions, que jo don, he dades i daré a totes les ànimes qui són estades, són i seran?»

22. Més me digué: «Què menos podrà dir níguna ànima que no li haia enviada l'estrella com a los sants Reis, dient-me: què estrella més luminosa se pot trobar, que les mies inspiracions, per declarar la mia vinguda?» I que tenim en Mallorca tants d'àngels qui nos donen molt clares notícies de la sua vinguda, que són los predicadors, i que hei haja ànimes tan tardes en anar a buscar i adorar el Senyor? Sinó fer com los pastors qui anaren a cercar-lo i a adorar-lo, que açò és *clamar a lo Amat, que nos cresca ses amors*. Cosa és per admirar a los heretges, quant i més a los cristians. Veure el sentiment que tenia mon Amat de les ànimes, qui tan poc se descomoden per anar-lo a adorar en el pessebre, quan ell ve a nosaltres ab tan gran amor, que no és possible poder-lo pensar ni dir. I com lo amor que ell tenia a los mortals era tan gran i sempre *creixia*, sentia moltíssim que níguna ànima lo impedís, i *no clamàs que cresqués les sues amors*.

23. Jo no podia tolerar les notícies tan clares que em donava mon Amat, i deia-li: «Jesús, espòs de la mia ànima, jo no puc més passar aquets <sic> *treballs i dolors* tan grans *que em dona lo amor* que tinc a les ànimes, veient que n'hi haja tantes enredades i tardes en buscar la vinguda del meu Amat, qui sou vós. I així vos dic que no puc més i que del tot s'acaben les forces, perquè són tan grans aquestes ferides en el meu cor, que de manera níguna les puc passar, si no és ab una gràcia molt especial, que vostra divina Majestat me pot donar.» I lo que ell féu fonc que en el mateix instant me posà en una suspensió molt gran, perquè no em desmaiàs, que ja se'n faltava molt poc. I tot açò venia i eren efectes *de les amors que lo Amat creixia tant en el cor de lo Amic*.

24. Oh ditxós i moltes vegades ditxós, que seria lo Amic si no fos tan igrat, però desconfiant de mi i fiant de la vostra gran misericòrdia, estic sempre a los vostros santíssims peus, demanant-vos perdó de les mies faltes i de les faltes de tots los mortals, que no tinc més contentó que pensar que moltes ànimes amen a vostra divina Majestat. I com ell estava ab lo cor tan ple d'amor, tenia lo Amic en tanta suspensió, que no podia pronunciar ni una paraula; sols en la intenció digué sempre lo que sempre té en el cor *fiat voluntas tua*. I com la força que té tanta aquesta unió m'apretava tant, interrompí dient: «Jesús meu, Déu meu, Senyor meu i espòs meu.» I ell, en el mateix punt, me respongué: «Filla amada i esposa del meu cor, què és lo *que clames* i lo que vols.» I jo, sens poder-me detenir de modo ningú, li responguí lo que tenia en el cor: «*Amor, amor, amor i sempre més i més amor*.» Ell per tres vegades me demanà de la mateixa manera: «Què és lo *que clames*, i lo que vols.» I jo sempre li responia: «*Amor, amor, amor, i sempre més i més amor*, tanta que, si era possible, ne voldria tenir més que no en té el meu Amat, i tota la voldria per amar-lo a ell, qui mereix esser amat.»

25. En esser matèria de tractar *d'amors*, com ne som tan interessada, no en sé sortir, i aquesta és la causa de *tan de clamar a mon Amat, que volia amor i sempre més amor*, que és lo mateix que *clamar-se de lo Amat* (f. 556) *perquè no creixia més amors*, qui me donava tals *treballs i dolors*, que m'arriben a haver de dir, que primer voldria morir de desig d'amar, que viure i no amar i més amar el Senyor i creador del cel i de la terra. I tot açò en lo Amic és *clamar-se de son Amat, perquè no creix ses amors*, qui no el deixen reposar, per lo molt que vol el seu Amat, qui totes aquestes fineses que fa són *créixer les amors de l'Amic* (com me deia ell mateix) per tants de clamors, que dava lo Amic de lo més abscondit del seu cor.

26. No veu quant de bé nos perdem per no *clamar* sempre a lo Amat qui té les sues entranyes tan pies, que no pot sentir *clamar* a los seus Amics, que en molt breu temps no els don un consol molt gran? Com he experimentat jo molt clar i distinctament. I així tindria gran gust, que totes les ànimes poguessen dir *o quam suavis es domine*, i gustar la suavitat tanta, que molt indignament gusta lo Amic. Que no puc dir altra cosa, sinó que se faça la sua santíssima voluntat en tot. Amèn.

27. No és possible que puga declarar la gran admiració que me causà unes paraules, que havia molt de temps que havia dites a mon Amat. I ell les me referí, essent així que n'estava olvidada. V.M. les sap molt bé, perquè encara que les havia dites a mon Amat molt interiorment, ne tinguí tanta pena, que me n'haguí de confessar. I és que com tinc d'estar en aquesta ocupació de lo escriure, en què m'ha posada mon Amat (com entenc jo) no tenc temps per assistir a les germanes en tot lo que elles s'han d'emplear, i com és de mon natural que voldria poder remediare no sols les necessitats del convent, però encara totes les necessitats del món, trobant-me tan ocupada ab aquesta obediència, li diguí: «Senyor i Déu de la mia ànima, no m'haveu deixat gustar de la religió, que jo tant he desitjada. Perquè aquí mateix que em féreu aquesta gràcia, me posàreu en tan grave enfermedat, que no podia assistir a niguna cosa de la religió, (no que jo vulla altra cosa que fer en tot la sua santa voluntat, sinó que com la mia flaqueza és tanta, li deia i representava aquestes penes que sentia el meu cor. I tot venia d'un desig molt gran que tenia de no fer cosa qui fos contra la sua santíssima voluntat). I ara que m'haveu tornada la salut, m'haveu posada a la presó (volia dir, que m'havia lligada ab aquesta obediència) i no puc assistir a moltes parts, que si era la vostra voluntat assistiria, (advertint una cosa, que si jo entenia que la menor circumstància que se pot trobar en orde d'aquesta matèria, no fos per glòria i voluntat del Senyor, és cosa molt certa que tot lo món junt no bastaria per fer-me escriure una lletra. Tant és lo que estic posada en no fer cosa qui no sia la sua santíssima voluntat). (I per açò clam sempre, que em desengany, si aquesta obra no és tota del seu gust, que primer moriria ab tots los martiris que ell me pot donar, que no lo ofendria, sols per ser ell qui és). I així el dia de la sua santíssima Nativitat, quan estava tan posat en fer-me favors, me digué: «Tu qui dius que jo et tinc a la presó, si el rei posàs alguns hòmens a la presó i ell hei estigués ab ells, no farien cas d'estar a la presó, i és un rei terreno.

28. »Com te pots queixar tu, si jo sempre estic a la presó ab tu? Si em mires en les entranyes de la mia Mare, no estic en la presó? Si em mires a Betlem en el pessebre, no estic a la presó? D'ont sentí molts de *treballs i tot era créixer lo amor* que tenia a los mortals. Estar en les ànimes, no és estar en la presó? I així, si tu dius que estàs en la presó, no temes, que estàs en mi. Filla mia del meu cor, Jo som el qui som, el qui som estat i sempre seré. *Ego sum qui sum nolite timere*. Jo som ton Déu, ton espòs i ton Pare, no temes.» «Oh Jesús de la mia ànima, quan vos mir tan admirable en fer gràcies i sempre més gràcies a lo Amic, no tinc més que dir sinó que siau bendit, conegut, engrandit i alabat de totes les creatures.» I jo tota em desfeia dient-li moltíssimes paraules amoroses, mirant aquest ninyo tan tierno i tan desemparat, i poc conegut de los mortals.

29. Oh ceguedat gran de los hòmens, quant ets gran! En no donar lloc a lo Altíssim en lo pessebre de nostres ànimes. I lo impedim que no nos comunica tantes gràcies que nos voldria fer, i se'n queixa molt el Senyor. No tenim l'excusa que tenien los de Jerusalem, qui se podien excusar dient que no sabien que aquella Senyora aportàs un bé tan gran com

és Déu omnipotent, qui no se contenta en concedir-nos la gràcia que concedí a los sants Pastors i a los sants Reis, d'adorar-lo, sinó que tot se dona sacramentat en la mateixa hora que nasqué a totes les ànimes qui volen hospedar-lo i dar-li pessebre en la sua ànima, per tenir lloc de poder mostrar *i créixer les amors* en nostros cors. Oh ceguedat gran que és la mia! Pues no don lloc an el Rei del cel i de la terra, quan ell ab tan gran amor vol enriquir l'ànima mia i totes les demés. Llouat i alabat sia ell per a sempre, que certament m'admir com vivim tan descuidats, i jo la més descuidada i desagraïda de tots.

30. Com eren tantes les gràcies que mon Amat me feia, passí aquella nit i el dia que no m'aparagué que duràs lo espai de resar una avemaria. Tanta era la suavitat en què em tenia, i jo li deia: «Oh ninyo de oro, què ninyo se pot veure ni trobar més hermós, més bell, més suave, més graciós, més apacible, més poderós, més afable, més humil, més piadós, i sobretot ric, lliberal, i misericordiós?» I així mil vegades li oferia aquesta pobra ànima i totes les demés, infinites vegades lo volia adorar i confessar per vertader Déu, qui és trino i uno, trino en persones i un Déu tot poderós en sustància. Aquest veia jo ab molta claredat, i aquest era el qui era nat en Betlem i s'és fet home per amor de los hòmens, qui tots li som ingrats, per lo amor ab què nos ama a tots. Prostada a los peus de tots, los suplic que li donem lloc per nàixer espiritualment en nostros cors, perquè puga obrar lo que tinga gust *i créixer les amors*, com creixia an aquest pobre Amic, an a qui mostrava que, encara que era vingut pobre, les sues riqueses eren molt grans, perquè tenia totes les riqueses del cel. Tenia el Pare i lo Esperit Sant, tenia tant de poder com el Pare i lo Esperit Sant, perquè és el Verbo divino, Segona Persona de la beatíssima Trinitat, qui tots tenen una mateixa naturalesa divina. Al fin, són tres persones distinctes, però un sol Déu infinit, bo i lliberal, que no se pot ponderar lo molt que heu és.

31. La lliberalitat tanta que tenia mon Amat en fer-me veure les moltes riqueses que tenia la santíssima humanitat, basta per a confondre tot lo món. Doncs no sé qui no ha de ser humil mirant la grandesa d'un Déu immens, ab tan rara humilitat. Bé farà doncs imitar-lo i seguir los passos del ninyo recién nat, tan hermós, tan fort i tan poderós, que sols el seu santíssim nom de Jesús, que vol dir salvador i reparador de nostres ànimes, fa temblar los dimonis, com puc dir jo ab molta veritat. Perquè m'apareixia que s'eren determinats de fer-me guerra i perturbar-me, i com jo tinc tota la confiança en lo seu poder infinit, invocant a mon amat Jesús, los diguí i maní que, per aquella obediència que tingué en la santíssima Creu a son Pare celestial, que se n'anassen, que jo no volia sinó a Déu i nada, nada, fora de Déu. I que si Déu no era Déu, jo no el voldria i ara el vull tant, perquè és Déu i no per altra cosa.

32. Fonc la cosa més rara que se puga trobar, perquè en el mateix instant, no sabé que era estat d'aquelles *gents* qui volien desmandar-se a la presència d'aquest gran rei tan poderós, que sols de sentir el seu dolcíssim nom, ja no tenen més forces de poder-se desmandar. Alabat sia ell, com té poder infinit en totes les coses. I per això mateix, me deia *de les gentes qui estaven davant lo Amic*, que no se gosaven desmandar, i m'ho dava a entendre, dient-me: «No has vist alguna vegada algun gran senyor en alguna part, i estar-li davant moltes gentes, i que nigú se gosa desmandar a la sua presència. I que en el mateix instant que desapareix, ja no se veu més aquella pau i quietud, sinó gran desorde i confusió? Filla mia i esposa del meu cor, així t'ho he declarat, perquè vègies i entengues com és cosa de molta importància conservar en l'ànima la mia presència, per tenir aquestes gentes molt quietes i abscondides, perquè si per la sua desdítia me'n fan anar, és

tanta la misèria que experimenten, que no basten llàgrimes qui la puguen plorar. Tanta és la destrossa que fan, quan me fan apartar, i ell arriben a esser senyors de les ànimes. I així no dons lloc per poc que sia an aquestes gents, perquè sempre estan vigilant i prest troben per ont passar.» Amantíssim Jesús de la mia ànima, jo esper i confii en vostra divina i soberana majestat, que mai m'haveu de deixar, sinó sempre unir-me i sempre més en vós *i créixer les mies amors*, fins que del tot me n'aniré a les eternes morades, a ont no em cansaré mai de mirar, contemplar i amar, i sempre més amar a vostra divina i infinita bondat, i totes les demés riqueses, que m'haveu ensenyades ja.

33. «Açò era (digué mon Amat) *que clamava lo Amic el beato Ramon, qui es clamava del seu Amat, perquè no creixia ses amors*, perquè quan veia tantes riqueses en son Amat, *clamava* i li deia: “Déu meu i Senyor meu, és possible que no *creixeu les amors* en les ànimes.” I el Senyor li respongué: “Fill meu i Amic, no em donen lloc.” I quan sentí aquestes paraules, fonc tanta la pena que sentí, que feia moltes diligències per veure si se podia obrir el pit i treure el cor, per sacrificar-lo a son Amat, per remediari la necessitat d'aquestes ànimes, tan gran i tan poc coneguda de los mortals. *E clamava's d'amor perquè li donava treballs i dolors*, que era *clamar-se del poc amor* que tenien moltes ànimes, qui no donaven lloc a lo Amat *de créixer les sues amors*. I aquest era lo amor de qui es clamava, per <sic> *li donava treballs i dolors*.»

34. Les mateixes penes passava aquesta pobra ànima, quan veia i entenia tot lo que tinc dit i molt més que no se pot dir. Sols una cosa me partia el cor de pena, quan pensava que moltes ànimes, per sa poca diligència, no havien de gosar una gran magna d'amor, que mon Amat tenia per donar a les ànimes qui la voldrien. I estava entretingut i no el comunicava, perquè no li daven lloc. Oh què desditxa tan gran és aquesta! Que sien tan cruels moltes ànimes, que a un Déu qui en totes les coses té poder infinit, lo impedesquen que no pot comunicar aquest infinit tresor del seu amor, que té aparellat per a *créixer* en les ànimes qui el voldran! Pot-se trobar crueldat ni maldat més gran? Sols pensar-ho és la cosa més trista que se puga trobar, i digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. Oh si jo tenia lo esperit de sant Pau per poder declarar el modo com m'ho descubria mon Amat! Jo judic que partiria el cor de moltes ànimes, si jo heu sabés explicar, però no vull més sinó que se faça la voluntat del Senyor, qui tenia aquest gust, que jo miràs aquest gran amor, que té esperant que li donem lloc per poder-lo *créixer* i aumentar en nostres ànimes.

35. Jo no sé dir com era aquest amor, perquè tenia tal hermosura que pasmava, però la pena que sentia de pensar el bé tan gran que aquestes ànimes perdien, que de bona gana voldria dar el meu cor, i que se'n fessen moltes parts per alcançar remei i llum per la ceguedat d'aquestes ànimes miserables, qui em penetren el cor. I així no m'espant, si aquest amor és tan poc diligent i cuidadós en dar lloc a lo Amat, perquè puga *créixer ses amors*, que clamàs lo amic el beato Ramon *perquè li dava treballs i dolors*, perquè essent així, que no puc arribar a tenir *treballs i dolors per amor* del meu Amat, los que dona aquest amor són tan pesats, que casi me fan morir, com veig la poca amor que tenim a lo Amat, quan ell ne té tanta a tots, que sols ell pot dir lo que és. I així no és molt *que es clamàs lo Amic d'amor perquè li dava treballs i dolors*.

36. Cosa molt pesada és aquesta per lo Amic, i mon Amat no parà encara aquí, perquè me digué: «Lo pitjor és que n'hi ha moltes qui *clamen que cresca el seu amor*, i després s'entretenen ab unes coses que no les te gos dir, perquè no acàpies la vida del modo com

estàs, i són ànimes qui tracten de servir-me.» Quins empleos tan desdixats deuen ser aquestos que mon Amat no m'ha declarat? Lo que jo entenia és que, quan aquestes ànimes clamen, se'n van tan prest de la sua presència, que encara que vulla concedir-los lo que li demanen, no pot, perquè no li donen lloc. Quina altra locura és aquesta tan gran! Demanar alguna cosa a un senyor de tanta majestat, i tractar-lo de tal manera que ja no nos troba quan la nos vol donar. Dic que no nos troba del modo que estàvem quan li fèiem la petició, i la causa és, que som tan mudables, que no tenim permanència en les coses de virtut, i jo menos que nigú, que és cosa de gran llàstima. I així, per reverència de Cristo sacramentat, esmenem-nos i mudem de vida ara que podem, que la vida és breu i després ne ve una qui mai s'acabarà, o en companyia de lo Amat, o a les penes eternes sens poder-lo gosar, i sempre penar.

37. Oh ceguedat de los hòmens quants ne tens en lo Infern, per no haver mirat el camí per ont caminà el meu Amat, ab moltes penes que passà essent un Déu infinit! I no deixà de fer cosa, per molt pesada que fos, per bé de nostres ànimes. Molta rauó seria que nosaltres no ho deixàssem de fer per donar-li gust, sens reparar en nigrun treball. No és poca la sua bondat en les fineses que fa. I essent les ànimes tan ingrades, venir-les a cercar. No sé qui podrà excusar-se d'imitar-lo en alguna cosa, essent ell tan humil i afable, que sols el modo com se tractava ab lo Amic m'admirava molt, perquè me digué, que tots los dies que estigué en Betlem fins el dia de la Purificació, la sua santíssima Mare, el patriarca sant Josep, i los esperits celestials, li digueren el psalm *laudate dominum de caelis*. I que era molt del seu gust, que jo el digués tots los anys que em donarà de vida, perquè és molt a son gust que, per aquest dia que la sua santíssima mare Maria lo presentà en el Temple, que li facen una joia molt preciosa de la mateixa manera, que s'acostuma a posar-la a los minyons. I que la joia de què ell gusta és una voluntat molt rendida i purificada ab aquest psalm, per dar-li moltes alabances. I que digués set vegades el Gloria Patri, una vegada a glòria del Pare, altra a glòria del Fill, altra a glòria de l'Esperit Sant, altra a glòria de la santíssima humanitat de Cristo, altra a glòria de Maria santíssima, altra a glòria del patriarca sant Josep, i altra per tots aquells esperits benaventurats qui assistiren en la sua santíssima nativitat.

38. Més me digué que li oferís la mia voluntat moltes vegades al dia, perquè la'm purificàs i adornàs. I que fes molts actes de contrició, ab propòsit de no pecar més, i antes morir que pecar. I que aquelles llàgrimes tantes, que desrrama lo Amic, són les perles qui adornen aquesta joia.¹⁶⁴ Més me digué, que la joia ha menester una cadenilla per lligar-la, i aquesta se componia dels actes de contrició i propòsits que té lo Amic tan forts de no pecar més. Aquesta cadenilla lligà el Pare celestial, de manera que no sé dir com fonc, no perquè no hu ves jo ab molta claredat, sinó perquè és cosa tan particular, que no hi sé modo per poder-ho explicar. Sols diré que la lligà de tal modo, que posà lo Amic ab tal unió que no sabia com era, sinó que se trobava en un mar tan gran de Déu nostro Senyor, que era la cosa més bella, rica i hermosa, que se puga desitjar i deia'm: «Açò és *créixer les amors*, descobrir-te los meus secrets.»

39. Oh Jesús amantíssim de la mia ànima, què diré tresor de la mia vida, bé, consol i alegria del meu cor? Com tant de bé a qui sempre vos ha ofès? I que la vostra clemència sia tan gran, que em doneu tantes ensenyances i avisos. Com tinc d'adornar aquesta joia

---

¹⁶⁴ Escriu 'gioia'.

de la mia voluntat, qui tota ha de ser vostra per poder-la-vos presentar? Lo que vos suplic és que me doneu la vostra santíssima benedicció, *i que cresquen molt en la mia ànima les amors*, perquè jo puga fer lo que manau ab molta puntualitat i lliberalitat. Oh Déu meu i Senyor meu, com sou vingut aquesta nit de la vostra santíssima Nativitat, tan ple d'amor, bondat, riqueses i pietat en les ànimes! Com puc dir jo ab molta veritat, perquè ab molta claredat se veu que sou Príncep de la Pau, perquè ne gosa tanta l'ànima qui vos dona lloc de què pugau nàixer espiritualment en ella *i créixer les amors*, que és impossible poder-ho explicar ni dir, sinó ab companyia de los esperits celestials dir sempre sens parar *Gloria in exelcis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis*.

40. Bé eren grans les gràcies que mon Amat me feia. I quant més me veia tota unida amb ell, i més en el cel que en la terra, més me mirava en lo més fondo de lo Infern, perquè com lo tinc tan merescut, com majors gràcies me fa, més present lo tenc. No que tinga temor d'anar a lo Infern, perquè com tinc tan posada la confiança en mon Amat, sempre esper d'ell una gran misericòrdia i que no em darà cosa que no sia molt a son gust. I si ell tingués gust de què jo estigués en lo Infern, sols que tingués la sua gràcia i el pogués alabar, en aquest punt hei aniria sens niguun reparo, tant és el desig que tinc de fer la sua santíssima voluntat, que ni lo Infern me fa por.

41. Me donà mon espòs Jesús aquesta advertència, que mai havem de fiar d'aquelles *gents qui estaven davant lo Amic, qui es clamava del seu Amat, perquè no creixia ses amors*, dient-me que, quan Herodes li volia llevar la vida, s'abscondí. Essent veritat que tenia molt més poder que totes aquelles *gents* qui el perseguien, i ab tot això, se n'anà per darnos exemple, i perquè vessem nosaltres quant nos importa no fiar-nos *de les gens, qui nos estan davant*, per molt quietes que les vegiem, sinó llevar les ocasions i fugir com fugí ell d'Herodes, perquè el maldito Herodes, Lucifer i sos sequaces, mai dormen ni perden punt, sinó sempre estan vel·lant com nos podran enganyar i aportar-nos en la sua desdixada i miserable companyia en lo Infern, a ont passen tanta pena, que no se pot pensar. I així la cosa de major importància que tenim és sempre vel·lar, com digué el Senyor a los apòstols, i fugir en Egipte, com féu el mateix Senyor.

42. Digué mon Amat que quan entrà en Egipte tots los ídols caigueren per terra. I així, que si nosaltres volem que entre en les nostres ànimes, que llancem tots los ídols per la terra, i ell se retirà en lo Egipte del nostro interior. Quan ell se retirava en lo més fondo de la mia pobra ànima, que jo l'hei havia suplicat moltíssimes vegades, dient-li que encara que fos tan pobra, ell la podia millorar i enriquir a son gust, foren tantes les gràcies que em féu, que les passaré en silenci per no esser tan cansada i perquè no és possible poder-les referir. No era poca la confusió que tenia, considerant la mia gran maldat, i m'affligia moltíssim com pensava que per causa mia el Senyor havia de castigar a Mallorca. I m'apareixia tan ver, que no és possible dir *los treballs* que la mia ànima sentia. (Bendit sia el Senyor, qui sap la pena que jo tenia). I així sempre *estava clamant de l'amor, perquè em dava treballs i dolors*, açò és del poc *amor* que tenia an el meu Amat (f. 560) perquè si li hagués tinguda molta amor, no lo hauria ofès tan gravement, i com veig ara les grans ofenses que li he fetes i que, per les mies culpes, les demés ànimes han de patir, no és ponderable la pena que té el meu cor. I açò són *los treballs i dolors, que dona amor de qui es clamava lo Amic*, perquè són uns *treballs i dolors*, los més pesats de quants n'hi pot haver, basta que sien per haver ofès a Déu nòstron Redemptor i per la poca amor que li tenia.

43. Bé podia *clamar-se lo Amic d'amor*, que sia estat tan descuidat que haja ofès tan gravement a qui per infinites causes mereix ser amat i reverenciat. Bé serà *doncs clamar-se de tal amor* moltes vegades, *perquè li dona aquets treballs*, qui li acaben la vida i penetren el cor. Ah pobra i desdixada de mi! En què pensava jo quan me trobí en tals i tan grans ofenses per ma desdixta de no amar a mon Amat? Bé tinc que *clamar-me d'aquest poc amor*, i plorar tota la vida, per tenir uns *treballs i dolors*, qui no s'acabaran mai. Perquè quan més se veu lo Amic en son Amat i més afavorit, més creixen aquets *treballs i dolors*, qui són unes penes tan sentides, que no les pot pensar sinó qui les passa, *clamant-se i queixant-se de l'amor*, qui és estat tan poc i molt ingrati. D'aquest sentir som, i no puc pensar que se tròpia ànima alguna qui haja ofès el Senyor i que no tenga aquestos *treballs i dolors*, i que no *se clam del poc amor* que ha tingut a son Amat, dient moltes vegades *sana me domine quia peccavi tibi*.

44. *Los treballs* més sentits que una ànima pot passar sens niguun reparo són veure que, per culpa sua, haja de castigar el Senyor les ànimes que ama tant. Jo no hi podia consentir de niguuna manera, i així no em cansava *de clamar* a mon Amat, que no les castigàs, sinó que em castigàs a mi, qui som tota maldat i la causa de tot quant mal se fa. Ah pobra i desdixada de mi, bé tenc que sospirar i *clamar misserere mei deus secundum magnam misericordiam tuam*. I encara que veia en mi tan rara misèria, no deixava de tenir moltíssima confiança en sa divina i soberana Majestat, *a qui clamava* ab totes veres i vivament del cor, que nos perdonàs i alliberàs del càstig que nos amenaçava. I ell me digué que no nos castigaria en general, dic de llevar-nos la vida a tots, com ha fet en algunes parts, però que castigaria moltes persones en particular, lo que importa és no viure descuidats. Per què qui podrà dir no seré jo qui patiré aquest càstig o rigor? I casi podem dir que el començam ja a experimentar. El Senyor, per la sua gran clemència, vulla alçar la mà i usar de la sua gran misericòrdia, que si no és que tinga pietat de nosaltres i que nos perdon, com esper de la sua pietat, entenc jo que *treballs* no en faltaran, però sols que sien sens ofenses sues. Faça's la sua santíssima voluntat, que no tinc més que desitjar sinó que sia alabat i glorificat de tots, sols per ser ell qui és.

45. De veure la sua gran bondat tota em voldria fer llengües per alabar-lo i cors per amar-lo, perquè és admirable en tot. I així no puc dir sinó que sia tota la glòria per ell, qui la mereix, i ell té molt de gust de donar-la a gustar també a lo Amic. I per això lo posà a pensar i contemplar el gran misteri de la circumcisió de qui me digué, que encara que n'haviem ja tractat en el càntic 52, que heï havia molt que dir, perquè és un misteri molt gran i està poc explicat i entès de los hòmens. I així me digué, que en aquella ocasió pregava a son Pare celestial, *que cresqués les amors* en los mortals, i ell li respongué que havia de desremar la sua sang preciosa, i que ab aquella sang santíssima los cors de los hòmens, qui estaven molt estrets i ab molta obscuritat, s'engrandirien i com era foc i llum, los il·luminaria.

46. Oh gran bondat del Senyor, qui dispongué que circumcidaren aquest divino minyó i que de tan tierna edat desremàs la sua preciosíssima i primera sang en los braços de la sua santíssima mare Maria. Qui podrà pensar la pena que tindria aquesta gran senyora? Que el patriarca sant Josep me digué, que per lo amor tan gran que li tenia, no hu pogué veure. Perquè com no tenia aquella constància gran, que tenia Maria santíssima, no pogué veure passar per aquelles penes tan grans al ninyo divino, i de tant poc dies. Bé se deixa veure quant grans havien d'esser, essent tan gran el desig que tenia *de créixer la sua amor*

del modo que pot esser. I per això *clamava* a son Pare celestial, perquè no li donava *més treballs i més dolors*, qui *seria créixer ses amors*, perquè és cosa molt clara *que los treballs creixen les amors*, i és molt assentat que qui més ama més pena, i qui més pena més ama. I així bé nos donà bon exemple el ninyo Jesús en aquest gran misteri de la circumcisió, en dir-me que clamà a son Pare celestial perquè li donàs més treballs i dolors, perquè quant més patiria més creixerien ses amors.

47. Doncs si volem *créixer les amors*, abracem la santa creu *de los treballs* i del patir, i sempre més patir, penes, *treballs i dolors*, com les passava el ninyo Jesús, qui estava tan enamorat del patir, que tornà a dir-me que, si no hagués tingut alivio de desrremar la sua santíssima sang, el seu santíssim cor hauria esclatat per la gran força que li feia el desig de patir i demostrar el seu amor a los mortals, i l'hauria desrremada tanmateix. Verament obra és aquesta digna de ser alabada, que un ninyo de tan tierna edat volgués donar la sua sang ab tan gran amor, que no és possible dir, ni pensar la suavitat que té, ni el foc que despedeix aquesta preciosíssima sang. Perquè un poc que en vaig gustar, quan ell se dignà de posar-me'n una gota en el meu cor, me feia desatinar del foc que despedia. Valga'm Déu omnipotent el gran foc que despedia, la gran llum que em donava i la gran suavitat que tenia! Que tota em desfeia i no sé dir com sinó que estava ab un ímpetu d'amor, que m'apareixia que el cor i el pit s'havien de partir. I me deia el Senyor, que açò era *créixer les amors en lo Amic*.

48. Molta veritat és que aquesta santíssima sang és tota foc, qui és lo mateix que dir amor, qui cremava aquest cor rigurosíssimament, però ab molta suavitat. Perquè aquestos *treballs i dolors*, que se passen en aquestes ocasions són molt del gust de lo Amic, basta que vinguen de la santíssima mà de son Amat, i que patesca alguna cosa per son amor. I d'aquesta manera i per voluntat del Senyor, arribí a la santa comunió, encara que molt indigna i negligent, perquè som molt descuidada. I ab tot això fonc tan rara la pietat de mon Amat, que no obrà com jo mereixia, sinó conforme ell és, perquè quan lo tinguí sacramentat (qui podrà dir la suavitat que sentia?) me digué: «Ja t'he donat tot el bé que tinc: La divinitat, la humanitat, el cor i la voluntat. Tens el Pare i lo Esperit Sant, al fin tota la santíssima Trinitat, qui tots estan en tu i *creixem-te les amors*.»

49. Gran gosar era aquest de la noblesa i majestat de les divines Persones, qui totes regalaven aquest pobre Amic, la cosa més particular que se puga veure és aquesta, si se pogués explicar, perquè veure la majestat de Cristo Senyor nostro, qui estava com a ninyo de pocs dies ab tanta hermosura, que no tenia par. La sua blancor pasmava i la rossor la cosa més bella que se puga veure. Al fin no hi havia més que desitjar, sinó deixar-se del tot en aquell mar immens de tota felicitat a ont perdia el judici de tant de gosar i *créixer les amors* tan suavement, que lo Amic tot se perdia i se quedava molt suspès i admirat de veure tanta noblesa. I lo Amat li deia, que se circumcidàs espiritualment, i que per aquesta circumcisió era necessari lo examen de consciència ab molta vigilància i gran puntualitat, perquè si no nos miram en aquest mirall, no descobrirem totes les faltes, i no les podrem remediari, posant-nos en ocasió de caure en alguna falta més, si no nos circumcidam.

50. Més me digué que té grandíssim gust que totes les ànimes facen memòria de la sua Passió, en aquest gran misteri de la circumcisió. I que moltes ne viuen molt descuidades, i que li darem molt de gust si tots los dies la primera cosa que farem, presentam a son Pare celestial aquesta preciosa sang, que desrremà per ser la primera per bé de les ànimes,

i créixer en los seus Amics les amors. I molt en particular, m'encomanà que, per circumcidar les nostres obres, importa molt circumcidat la intenció. I les obres exteriors també pel bon exemple que tenim de dar, perquè si una ànima és molt humil en lo interior i demostra ser impacient a lo exterior, dona mal exemple de la impaciència que demostra exterior i no en dona de la humilitat que té interior. No que no sia cosa bona, sinó que és molt millor quan està acompanyada ab la pacificació exterior. I que per fer les coses ab molta perfecció, haviem de fer de la mateixa manera que fa alguna persona quan pren llum d'alguna llàntia, que si després que l'ha presa s'apaga, torna altra vegada a pendre llum, i per moltes vegades que s'apac, si li importa, no para fins a tenir lo que ha de mester, que és la llum.

51. M'ensenyava mon Amat, que en la llum se troba una cosa molt particular, i és que moltes vegades dona llum i a moltes persones, si l'han menester, i açò és pendre llum moltes vegades en el dia i en la nit, circumcidat les nostres obres, i si la llum s'apaga tornar a pendre llum una i moltes vegades fins a tenir llum, i arribar a ser senyors de la llum, i que molts puguen il·luminar-se i a pendre llum. I així, si una ànima ab la gràcia del Senyor, arriba a ésser-se circumcidada, i cau en algunes faltes, no per açò s'ha de quedar sense llum, sinó moltes vegades fer lo examen de consciència fins que ab les obres don tan bon exemple, que les demás ànimes puguen pendre llum de les seues obres, caminant per aquest camí qui dona tant de gust a mon Amat, qui me digué: «Filla i esposa mia, les ànimes qui caminen així, arriben a tenir la llum encesa tan perfetament, que apareix com impossible que nigu vent ni aigua la puguen apagar, ni que nigu enredo la pugua embarassar, ni destorbar de son camí, perquè quan l'ànima ab moltes diligències s'és circumcidada de totes les faltes i imperfeccions (assistida del Senyor) té aquesta hermosa i divina llum, qui me donà a entendre que tot açò era *créixer les amors* més i sempre més, fins que arriben a ser unes flammes tan grans que, al parèixer, no se pot entendre ni veure d'ont parteixen, perquè naixen del més fondo de l'ànima, i se veu tal abisme de foc, que apareix que tota la mar no té poder per apagar-lo.

52. Aquest mateix empleo és cosa molt important per les ànimes, i les encén molt *a què clamen del seu Amat, perquè no creix ses amors*, i no tan solament importa per les ànimes molt unides ab son amat i volgut espòs Jesús, sinó també per a totes, perquè *clamant-se de lo Amat perquè no creix ses amors*, no passarà molt de temps que tindran aquest modo de circumcidat-se espiritualment, perquè té tal eficàcia que no deixa estar lo Amic un punt sens la dolça companyia del seu Amat. I quant més lo mira, el contempla i li parla, *més se clama d'ell perquè no creix ses amors*, qui lo arriben, com si era loco, a no poder-se detenir. I per la mateixa familiaritat tanta que té amb ell, no pot deixar *de clamar-se* no tan solament, *perquè no creix ses amors*, sinó també perquè nigu una ànima lo ofenga per ser ell qui és i no més.

53. Així passava jo molt de temps mirant aquesta hermosura tan gran d'aquest ninyo, més bell que totes les belleses que se poden trobar, ab tants de col·loquis amb ell que és cosa per a admirar. I és cosa certa que molt de temps que jo empleàs, i ab molt de cuidado, no diria ni compondria totes les paraules que ab un temps molt breu diu lo Amic a son dolcíssim i benigníssim Amat. I ab quanta rauó se pot dir Amat el ninyo que estava mirant! Admirant del modo com m'ensenyava lo que tinc referit, i molt més que no se pot referir, i dient-li: «Oh ninyo de oro». I ab molta veritat que sou ninyo de oro, perquè si lo or significa la caritat, que major caritat se pot trobar que la que descobrim en les

santíssimes i benigníssimes entranyes d'aquest ninyo hermós i piadós! I així molt bé dic, quan li dic moltes vegades, que és ninyo de oro, que és lo mateix que dir-li ninyo d'amor.

54. Oh ninyo Dios com és tan gran aquesta flamma del vostro amor, que de tans pocs dies vos obliga a desrremar la vostra preciosíssima sang? Quines entranyes són aquestes tan suaves i amoroses! Plenes de tota clemència, lliberalitat, misericòrdia i bondat. Que com ne veia tanta no sabia què dir-li, ni què demanar-li, sinó que se fes en tot la sua santíssima voluntat, així com havia feta ell la de son Pare celestial, fins a desrremar la sua preciosíssima sang *per créixer les amors* en los mortals. I la desrremà ab tant de gust, que no se pot pensar, com podem inferir de lo molt que patí en aquesta passió, que com era tan tierno i delicat patí moltíssim, però ab tan rara paciència, que jo no em cansava de dir-li: «Oh que entranyes són aquestes tan plenes de paciència, que jo veig en aquest ninyo qui ab tantes penes desrrama la sua sang.» I li diguí diferents vegades: «Oh ninyo de mirra», de la mateixa manera que li deia oh ninyo de oro, per esser tot caritat, i ara de mirra, perquè estava tot penes i amargura. I ab molta veritat podia dir-li de mirra, que és lo mateix que dir-li de penes, *treballs*, *dolors*, tribulacions. I ab poques paraules, un mar de totes afliccions, per la gran creu que aportava de los meus pecats tan grans i de tots los mortals. I ell me deia, que m'havia de mirar en aquell mirall de la sua santíssima humanitat.

55. Ah pobra de mi! que com me trobava tan atràs de la virtut, lo que desitjava i demanava a mon Amat era que em donàs la sua gràcia per poder començar a amar-lo i servir-lo a son gust, i no més. Perquè no tan solament lo mirava circumcidat, sinó també ab los assots, ab les espines, i ab totes les penes que passà fins en lo abre de la santíssima vera Creu, a ont lo veia tot *penes*, *treballs* i *dolors*. I ací era a ont *lo Amic* el beato Ramon *se clamava d'amor*, açò és, del poc *amor* que tenien los hòmens a son Amat. I li deia, per què li dava *treballs* i *dolors*. I lo mateix feia jo *de clamar-me d'aquest poc amor* que tenim a mon Amat i no volem fer lo que nos mana de circumcidar-nos de lo qui no li dona gust, perquè açò és qui el té ab tants *de treballs* i *dolors*. I per açò *se clamava lo Amic perquè donava treballs i dolors a son amat* i volgut espòs Jesús! Sinó que los hi donàs a ell, qui tenia el cor assotat, espinat, i tot penat, com si estigués crucificat en la creu.

56. Tants eren *los treballs* que lo Amic tenia, de veure *los treballs* i *dolors* que lo Amat passava pel poc amor de los mortals, que arribava a perdre el cor, que no sabia en mi si n'hi havia ni com estava ni com vivia, perquè tota estava en mon Amat i volia patir totes les penes que ell patia, del modo que pot esser. I com era tanta la pena que patia, em desfeia tota i casi del tot me perdia. I no puc dir ab paraules lo que passava, ni lo que sentia, *clamant sempre del poc amor perquè ... dava treballs i dolors*, a mon Amat, que jo patiria ab molt de gust, sols que ell no los tingués, sinó tot contento i molt gran alegria.

57. *Clamava's també lo Amic de l'amor propi* perquè li dava *treballs* i *dolors*, no tan solament pel molt amor propi que veu en si mateix, sinó encara pel que veu en moltes ànimes, que és cosa de gran llàstima i digna d'esser plorada, per veurer el bé que nos impedeix i el gran mal que nos causa. I per això, s'estava clamant vivament lo Amic, i deia: «És possible Amat del meu cor i de la mia ànima, que una cosa tan vil, desdixada i miserable, que és la perdició de moltes ànimes, i el contrari més gran que poden tenir les ànimes, qui tracten de dar gust a mon Amat, i que no tracten de despedir-la?» Açò és qui fa *clamar lo Amic, perquè li dona treballs i dolors*. Veurer moltes ànimes qui no la saben

despedir, o per millor dir, no la volen despedir, que ab la gràcia del Senyor tot se pot, com diu sant Pau. I així, quina ànima pot trobar-se, que no *clam d'aquest amor perquè li dona treballs i dolors*? I los més grans que li dona són los que dona a lo Amat, i veurer que lo Amat los comunicaria moltes gràcies, si aquest amor li donàs lloc.

58. Oh ànimes pel cel criades, per les entranyes del bon Jesús, qui nat de vuit dies desrremà la sua preciosíssima sang, posada a los peus de totes los suplic, que suposat tenim nom de cristians, nos tractem com a cristians, i que desterrem de nosaltres lo amor propi, qui dona tan grans *treballs i dolors* a lo Amat i a l'Amic, i que donem lloc a lo amor suave i dolç que vol donar-nos aquest tierno infant, qui està de tal manera enamorat de les ànimes, que ab grandíssim gust dona la sua sang, que és un tresor qui no té fi. I així és lo amor que vol donar-nos (si li donam lloc) un tresor de tanta grandesa i majestat, que gosariem ja en aquesta vida i en l'altra per tota una eternitat.

59. *Excusava's lo Amat dient, que los treballs e los dolors de què acusava l'amor era multiplicació d'amors*, açò és que com lo Amic se trobava ab tants de sentiments, llàgrimes i ímpetus d'amor, qui públicament se veien, encara que estava molt rendit i conformat a la voluntat de son amat Jesús, sent molt que les germanes hagen de veure que té coses molt particulars, qui li passen interiorment. Perquè és tanta la força de lo que passa interior ab son Amat, que no és possible escondir-ho, que no se conega a lo exterior, i no passa dia ni nit, que no tinga de veure'm ab aquests sentiments i ímpetus d'amor. Sia feta la voluntat del Senyor, que estic prompta per tot lo qui serà de son gust, si no com la mia flaqueza és tanta, no deix de fer-li moltes clamacions tan vivament del meu cor, que són unes ferides qui em penetren l'ànima, dient: «Jesús, amat de la mia ànima, Jesús amat de les mies entranyes, què és lo que passa en mi, que tenint tan poca amor, sien tantes les demostracions? Que si no eren *los treballs i dolors*, que naixen d'aquí, podria dir que no tinc *treballs ni dolors*, de què sospirar *ni clamar*».

60. «En lo més interior de l'ànima (deia'm mon Amat) filla i esposa del meu cor; açò és lo mateix que dir, *o què és la mia amor?* No veus tu, que los *treballs i los dolors de què acusava l'amor és multiplicació d'amors?* Perquè acusar és lo mateix que manifestar lo que no se sap. I així aquests sentiments, llàgrimes, sospirs, tantes suspensions, elevacions, èxtasis i desmais, són los *qui acusen l'amor*, qui estava abscondit en el cor de lo Amic.» I açò deia mon Amat són *los treballs i les dolors de què acusava l'amor*, qui no té repòs, i fa lo mateix que descobri lo que estava abscondit i molt amagat, que eren *los treballs i dolors de què acusava l'amor*, com si digués ací són aquells treballs i dolors qui de molt de temps estaven abscondits i no se veien públicament, ara lo amor *los acusa*, açò és, los manifesta i diu *açò són los treballs i dolors qui són multiplicació d'amors*. I aquests són *los treballs i dolors que dona amor*.

61. Oh gran amor! Com ets tan clara en tu tot se veu, i com ets tan subtil, tot ho penetres i heu descobris i manifestes tot, que és lo mateix que dir *tot ho acuses*; i així *acusava l'amor* a lo Amic d'un dolor que tenia d'haver ofès a son Amat, qui li partia el cor, i son Amat li deia: açò és *multiplicació d'amors*, perquè quan lo Amat multiplica a lo Amic el dolor de sos pecats, *li multiplica les amors*; i quant més *multiplica les amors*, més *multiplica los treballs i dolors de què acusava lo Amic*, perquè com se veu ab tanta misèria, que voldria descobrir a tot lo món, perquè vessen ell qui és i no la pot descobrir. Açò és de què *acusava lo amor perquè li dona treballs i dolors*. I per això clama a son

Amat perquè los hi dona tan abscondits, però faça's la sua santíssima voluntat, i vinga tot lo que tinga gust, que el meu gust és donar-li gust, i que totes les ànimes fessen lo mateix. I aquest desig (li deia son Amat) que *és multiplicació d'amors*. I és molta veritat, perquè les *multiplica* tant, que de tant que voldria que totes les ànimes fossen santes, li apareix que no tan solament el cor, però encara les entranyes totes se desfan de tant d'amor que té a les ànimes.

62. Ab molta claredat se veu que aquestos efectes són *multiplicació d'amors*, perquè li'n posen tants en el cor, que és la cosa més rara que se puga imaginar, pues ne sortia una multitud tan gran del cor de lo Amic, que per esser tants i tan espessos, no se coneixia si era un o si eren molts. De la mateixa manera que apareixen les nubes, quan se miren de lluny, que per esser moltes i tan espesses, no se coneix si és una o si són moltes, perquè estan tan espesses, que no se poden descobrir d'altra manera; del mateix modo descobria jo aquestos efectes que tants havia posats mon Amat en el meu cor, que per esser tants i haver-n'hi tanta abundància, no podia jo dir quants eren ni quants n'hi havia. Gràcies an el Senyor que tinga tantes traces i modos per *multiplicar les amors de lo Amic*.

63. De tal modo *multiplicà lo Amat les amors a lo Amic*, que jo per la sua gran misericòrdia havia. I no esclatar el meu cor de tan gran amor era un portento molt gran i de la unió tan gran ab què me tenia, venia a punt d'expirar. I me digué que li digués el psalm *laudate pueri dominum, laudate nomen domini*. Moltes vegades lo diguí tot, i moltíssimes més el primer vers tan solament. I me demostrava que tenia gran gust d'esser-se fet home, i d'esser minyó tan petit, i an aquesta minyonès té molt de gust que li diguem moltes vegades *laudate pueri dominum*. Bé serà doncs tenir atenció en dar-li moltes vegades aquestes alabances. Valga'm Déu omnipotent, la gran admiració que me causava, perquè era per a mi la cosa més olvidada de quantes n'hi havia, però era la que més *multiplicava en mi les amors*, i descobria *los treballs i dolors de què acusava l'amor*, dient ací¹⁶⁵ són.

64. No era poca pena la que sentia per l'afflicció ab què em trobava pensant, que la mia maldat és la perdició de les ànimes. I com tenia present l'esterilitat de l'aigua que patim, i veia los cels tan tancats, no obstant les rogacions que se fan, no em cansava de dir-li moltes vegades: «És possible Senyor, Jesús amat de la mia ànima, que més vos irrita una ànima plena de tota maldat, qui som jo, que no vos aplaquen tantes ànimes bones, qui vos estan pregant?» I no em podia tenir de plorar, però com la sua pietat és infinida, luego m'aconsolà i no passaren moltes hores, que nos donà plúgia. Lo que importa és procurar a aplacar-lo sent-li agraïts i obedients, complint lo que nos mana de circumcidar les nostres intencions, d'ont dependeix o molt de bé o molt de mal. La mia intenció és (i lo mateix voldria, que fos la de tots) de no fer cosa qui no sia per major glòria i honra de tota la santíssima Trinitat. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 76

---

¹⁶⁵ Escriu 'ací' dubtem, com en altres ocasions, de l'autèntic sentit: si es tracta d'un castellanisme 'ací', o de l'adverbi de lloc 'ací'.

Digues foll, com no parles? Ni que és açò en què estàs torbat e entrepensós? Respòs: En les bellees del meu Amat, i en los ressemblaments de les benaventurances e de les dolors, que porten i donen amors.

1. Amantíssim Jesús de la mia ànima, quant gran és la vostra sabiduria, i ab quanta lliberalitat mostrau el vostro amor. Certament no sé què dir-me, quan vos veig ab les entranyes que s'abrasen d'amor, sempre en aquell pessebre tan pobre i tan humil, fent gràcies sempre i més gràcies a los mortals. I essent un Déu infinit, per mostrar lo amor que teníeu a los hòmens, en la vostra santíssima nativitat volguéreu ja esser tingut *per foll*. I ell me digué i declarà que a aquella ànima qui en les afrentes, injúries, persecucions, mortificacions, desaires, menosprecios, treballs i penes, se porta com un minyonet, nat de pocs dies, *diuen foll*, perquè a un minyó nat de pocs dies poden dir-li i fer tot quant volen, que ell no parla. I l'ànima qui s'aporta d'aquesta manera en les adversitats, an aquesta *diuen foll* aquelles gents de qui havem parlat en lo càntic passat. Perquè té tal silenci, que ni menos pronuncia la menor paraula, tant és el gust ab què abraça les adversitats, i apareix que està *torbat e entrepensós*; i per això los dimonis no podent-ho sofrir li diuen moltes vegades: *Digues foll, e què és açò en què estàs torbat e entrepensós.*

2. «No veus traces i modos (deia mon Amat) que tenen los inimics per destruir el silenci, qui és cosa de tanta importància? Per això, deien a lo Amic, *com no parles?* Tu veus tractar-te de tal manera i tens tant de silenci i paciència, *com no parles?* Mira que tens molta rauó, *digués* lo que hei entens, que no et tenguen *per foll*. Ah filla mia, quantes ànimes se troben en lo Infern per aquest punt, que volen donar-me gust ab tota honra, aplauso i estimació. No és açò perfecció, ni em dona gust voler-me servir i desitjar ser aplaudits, discrets i savis. No arriben aquestos a la unió per aquest camí. Aquells qui volen ser tinguts *per folls*, pel camí de menosprecios, i tenint sempre silenci, arriben a la unió, i tan estreta unió, que no són Déu perquè no hu (f. 565) pot ser altri sinó Jo, però com me donen tant de gust, és tanta la gràcia i semblança que los comunic, que apareixen en tot lo que poden esser Déu. No veus quant gran locura és no voler esser tinguts *per folls?*

3. »Pocs són aquestos a qui poden dir *com no parles?* Perquè són los hòmens molt promptes en lo parlar, i és cosa de gran llàstima i digna d'esser plorada, en particular, que en les ànimes místiques, se tròpia tan poc silenci. No han après aquest exemple de mi, ni de la mia Mare, perquè si nos mires cercant posada, essent Jo la major sabiduria i ella la més pura creatura que s'ha vista ni se veurà mai, passàrem per tants desaires i menosprecios, que los judicis humans no els poden pensar. I no obstant això, ni la mia Mare ni sant Josep demostraren de modo nígú si heu entenien, antes bé ho passaren ab molt de silenci com si *eren folls*, tenint ells tanta sabiduria i tenint-me a mi, qui som el tot. Lo que tu has de fer és mirar-me sempre a mi, que pugues dir *oculi mei semper ad dominum*, i no inclinar-te a voler ser tinguda per discreta. Mira, filla del meu cor, que açò és una de les coses qui destorben més les ànimes per no entrar a la més estreta unió, perquè lo millor per arribar an aquesta unió és esser tinguts en poca cosa, al fin *per folls*, i que estiguen mirant i pensant com han de parlar per aparèixer discrets és una pesta molt gran, i la trobaràs en moltes ànimes.

4. »No deixis mai el concepte que tens de tu, de tenir poca virtut i discreció, i que no ets per a tenir cuidado de niguna cosa. I ab tot això no tingues tant de desconsol de l'obediència en què Jo t'he posada d'esser mestra. No tens que témer, no fies de tu sinó

de la mia gran bondat, no t'afliges més, que Jo qui t'hi he posada, te'n trauré. Fia sempre de mi, si vols acertar i dar-me gust, que no hei ha cosa més fàcil per errar, que fiar-se una ànima de si, i no és possible dir el dany tan gran que causa a les ànimes el fiar-se de si. Daràs aquest avís, que és molt important, i en particular, a les ànimes qui tracten de servir-me, perquè en trobaràs moltes qui en la llengua no tenen confiança de si, sinó tota en mi i en lo que sos pares espirituals i superiors dispondran, i en el cor tenen un amor propi, qui els causa gran dany. I tot és dir, que no les coneixen ni entenen el modo com Jo les tinc, que és una nescetat molt gran, i una prova evident que no tenen la confiança posada tota en mi, perquè no la tenen an aquells a qui Jo encoman les sues ànimes, ni confien que Jo en tot los assistiré, i que no han d'obrar ells com a creatures miserables, sinó com a ministres meus, qui me representen a mi, i que tot lo que ells ordenen i disponen, heu ordén jo. Mira quanta veritat és que se fien de si, i que no tenen tota la confiança posada en mi.

5. »Poca virtut és no desconfiar de si i no pensar sempre que, quan van a los superiors, venen a mi. Aquesta doctrina t'he donada per ara, filla del meu cor, i has de pensar que la falta que se troba en el món en orde d'aquesta matèria, és tan gran que, per no acabar-te de desconsolar, ho deixaré a la consideració de cada qual. Perquè si volen, bé podran esmenar-se d'una falta tan gran, que apenes trobaràs súbdit que no pens que faria les coses millor que los superiors, i que millor aniria si seguia el seu dictamen (gran desdítja). No vulles caminar per aquí, que aquest és el camí de lo Infern.»

6. Què podré dir amantíssim Jesús, espòs amat de la mia ànima? Que no hei ha falta qui no se tròpia en mi, que som la ruïna de tot lo món. I en aquesta matèria de tenir ànimes encomanades i haver-les d'ensenyar, és la cosa més pesada i amarga per a mi de quantes n'hi ha, salvo ofendre a vostra divina Majestat. Perquè estic pensant, que som la perdició d'elles, ja perquè som la més novícia, i la qui tinc més nescessitat d'esser ensenyada; ja perquè sent vivament en el meu cor, el mal exemple que poden pendre de la mia poca virtut; i per abbreviar, perquè som la menos religiosa de quantes se'n poden trobar en tot lo món, com vós mateix sabeu, i que és molt més encara de lo que jo dic, i així ho sent en el meu cor. I per això tinc tal pena, que sols de pensar-hi, los ulls se desfan en llàgrimes sens poder-los reprimir, com vós mateix veis, que ara sols de referir-ho, no puc escriure de modo nigú, perquè me penetra tant el cor aquesta pena, que no puc detenir-me de plorar. I així vos suplic, amat Jesús de la mia ànima, que em deixeu plorar ab vós, i me vull aconsolar ab vós de la mia dissort, que tenir tants d'anys aquesta obediència, tinc que plorar per tota la mia vida. I no em puc queixar de nigú, sinó de los meus pecats, molt major càstig mereixen, i no el me donau per la vostra gran bondat.

7. Com me trobava tan afligida, moltes vegades supliquí a mon Amat què cosa podria jo fer per donar-li gust. I ell me respongué: «Desconfiar de tu, i fiar de mi, i deixar-te governar.» No veu quant a son gust és el no fiar-se de si i deixar-se governar. Certament no sé quina ànima serà tan poc cristiana, que no faça diligències grans per donar aquest gust a lo Amat, essent una cosa de tanta utilitat per ella mateixa, i d'aquesta manera fer la voluntat de l'Altíssim, qui nos ama ab una infinidat d'amor. Qui podrà correspondre a un amor qui no té fi, essent el nostro tan limitat, que no és cosa alguna, si no lo unim ab lo seu? Preguem-lo i ab lo seu mateix amor amem-lo, que nos lo dona ab molta lliberalitat, i adorem-lo, alabem-lo i confessem-lo per vertader Déu i home, com a rei supremo, creador, redemptor, i mestre, qui és vingut per ensenyar les nostres ànimes, que

bé podrem aprendre d'ell el silenci i paciència en les persecucions, i amarem el ser tinguts *per folls*, qui li dona tant de gust, quan nos diran *digues foll, e què és açò en què estàs torbat e entrepensós?*

8. *Respòs en les bellees del meu Amat.* No és possible poder ponderar quant mal sabé a los inimics aquesta resposta de lo Amic, trobant-se ell ab moltes penes i grans tribulacions, i que respongués que estava *torbat e entrepensós en les bellees del seu Amat.* Oh ditxosa ànima, quant de gust dona an el seu Amat, i pena a los inimics, perquè en los treballs no parla, dona gust a lo Amat. I quan parla dona molta pena a los inimics, perquè diu que *està torbat e entrepensós en les bellees de son Amat.* I és que com a suspès pensava lo Amic què podria fer per aquelles ànimes, qui el perseguien i mortificaven. I pensava que el desrremar molta sang per elles li era poc, per la ditxa gran que tenia d'esser perseguit, i imitar en alguna cosa a son Amat. I aquestes eren *les bellees de son Amat en què estava torbat e entrepensós*, descuidat de parlar ni queixar-se de niguna cosa, sinó que tot se desfeia per voler-lo imitar en tot, i en particular, en aquella finesa tan gran de quan estava en la creu, pregar per aquells qui el crucificaren, dient *Pater ignosce illis non enim sciunt quid faciunt.*

9. Encara que eren poques les mies persecucions, feia tot lo que podia per imitar a mon Amat, quan veia esser tant del seu gust, que en les mortificacions estiga lo Amic *torbat i pensós*, imitant-lo a ell, qui en les penes pregava per los mateixos qui les hi donaven. Açò sí que és finesa de fineses, i obra que verament se pot dir de tot amor i caritat, perquè no solament se passen en silenci les persecucions, però encara ab molt d'extrem se prega per aquelles ànimes qui són causa d'aquelles persecucions. Certament no gos dir lo a què m'arribà aquella força d'amor, que tenia en el meu cor. Tot era obra de la santíssima i poderosíssima mà del Senyor, qui per la sua gran clemència afavoria lo Amic. I per això, li deien los dimonis: *Digués foll com no parles, ni què és açò en què estàs torbat e entrepensós?* Perquè estava com un minyonet, que feien de lo Amic tot lo que volien, i d'aqueixa manera donava gran gust a lo Amat. I lo mateix faran totes les ànimes, si s'aportaran així, i gran disgust a los dimonis, qui no hu poden tolerar, i per això cerquen aquestes traces i li diuen: *Digués foll com no parles?*

10. En aquesta ocasió me digué mon Amat, que si los dimonis haguessen sabut que ell era Déu, sense principi ni fi, i que s'era fet home, no haurien parat un punt, si los hagués donat lloc de dir-li: *digués foll com no parles? Ni què és açò?* Un Déu de tan alta majestat, esser-se fet home i pendre una naturalesa tan flaca? *Com no parles, ni què és açò, en què estàs torbat e entrepensós?* I és que aquella majestat infinita, la sabiduria del qual és tanta que no té principi, medi, ni fi, estava *torbat*, açò és com a *torbat*, perquè ell no pot estar *torbat* ni niguna cosa lo pot *torbar*, sinó que com lo amor que nos tenia era tan gran, estava com a descuidat, de tants agravis com li feien; *entrepensós*, açò és pensant sempre com nos podria fer més gràcies i més binificis, sens reparar que apareixia *un foll*, perquè el posaren de tal modo mos pecats, que mai se queixà ni digué *què és açò?* Jo qui som un Déu omnipotent tan maltractat?

11. Per aquesta causa li dona lo Amic gran gust, perquè *no parla* ni diu què és açò en les persecucions descuidant-se d'elles, i solament pensa com podria fer alguna cosa per aquelles persones, qui li donen los regalos que ell tant desitja. I pren lo que li donen com si era un minyonet nat de pocs dies, que com me digué mon Amat, igualment pren un

pom d'or i un de ferro, i no fa niguna diferència si és or o si és ferro. Ditxosa ànima qui arriba a pendre totes les coses igualment, tant si són d'or com si són de ferro, açò és, igualment pren les coses adverses i les que són del seu gust, i tot per amor de son Amat. Aquesta ànima se pot dir Amic de lo Amat, i que imita en tot lo que pot a son Amat, qui com havem dit ja en altre càntic, igualment prengué de los sants Reis (quan anaren a adorar-lo) lo or i la mirra. I així no tindrem rauó alguna, si no prenim exemple de nòstron amat Jesús, qui ja en el pessebre ni aprecia lo or per ser cosa rica i hermosa, ni desprecia la mirra per esser amarga i penosa. Seguiguem doncs les sues pissades, que caminà per lo amor que tenia a los mortals, i no deixem el pessebre a ont lo trobarem sempre fent fineses grans i més grans sense fi.

12. Sols per mostrar-me com són *les bellees de lo Amat*, és la cosa més particular que nigú puga pensar, perquè em deia: «*Les bellees de lo Amat en què lo Amic estava torbat e entrepensós, saps lo que són?*» I me descobrí el seu santíssim cor molt petit del modo que pot esser un cor d'un minyonet nat de pocs dies, essent així, que és més gran que tot lo món. No és aquesta una *bellea* gran de lo Amat, qui en temps que los hòmens per la nostra flaqueza, essent tan poca cosa i tan petits, volem aparèixer esser grans, que lo Amat qui és gran sense fi, vulla parèixer esser petit per nòstron amor. I que el seu cor qui és gran sense fi voler que se ves també petit? D'ont treurem una ensenyança molt gran, si miram ab atenció *les bellees de lo Amat*, açò és la humilitat tan gran, la caritat, la paciència, l'obediència, la grandesa, majestat i bondat. Jo no sé quina ànima no ha d'*estar torbada e entrepensosa en les bellees del seu Amat*, perquè són tantes, que sols ell les pot comprendre i dir.

13. En aquell santíssim cor tan petit tenia mon Amat una infinidat de foc, i com més lo mirava, més ne descobria. I en aquell mar de foc o d'amor, posava totes les ànimes qui anaven a ell, encara que lo haguessen ofès, perquè en voler-lo a ell, ell no despedeix nigú. En aquell santíssim coret tan tierno i petit (cosa rara i particular) me descobrí moltes ànimes, qui li havien de demanar perdó, i aquelles qui lo havien de crucificar. I no obstant, que lo havien de tractar tan mal, los donava posada en el seu santíssim cor. I si ells se fossen volguts salvar, ab molt gran amor los hauria salvats. I deia'm *què més bellees vols, que són aquestes? I com si estigués torbat e entrepensós*, açò és, com si estigués descuidat de los agravis, pensant com los podria salvar, que és el major binifici <sic>, que essent Déu pot fer a una ànima.

14. Ditxosa l'ànima qui alcançarà aquesta gràcia, *que bellees de son Amat* gosarà, mirarà i contemplarà per tota una eternitat. Plàcia a sa divina Majestat que tots gosem aquestes *bellees tantes de mon Amat*, que per lo molt que jo veia en aquesta ocasió, bé puc dir que són moltes i molt grans. I bé puc tenir gran confiança, que encara que som tan gran pecadora, pel santíssim cor que té ab tan gran amor, me perdonarà com perdonà a la Magdalena, la qual me descobrí en aquell santíssim cor, primer molt fea, per la fealdat de los pecats, i después molt hermosa, per la gran gràcia que alcançà plorant sos pecats a los seus santíssims peus.

15. No és possible dir ab paraules quina vista era aquesta tan bella i particular, sols veure la gran gràcia que alcançà santa Maria Magdalena de sa divina Majestat, voldria jo que totes les ànimes qui han ofès a son creador, com jo, (plàcia a Déu que no fos estat) la vessen per moltes rauons. Una perquè tindrien gran confiança en la gran misericòrdia de

mon Amat; altra, perquè tindrien gran odi a los pecats, perquè fan l'ànima molt feia, i són ofenses del Senyor; altra, perquè amarien la gràcia sobre manera, perquè fa l'ànima hermosa en gran manera, i molt del gust de nòstron espòs Jesús, que jo estava mirant dient-li molts desatinos. Deia-li que el volia amar més que no l'amen tots los esperits celestials, i més si possible fos, que no s'ama ell mateix.

16. No em podia reprimir per la gran gràcia que m'abundava mon Amat. Em desrritia tota de tal manera, que el meu cor esclatava, i moltes vegades li deia: «Jesús, amat de la mia ànima, jo em desmai. I de veure-vos tan hermós, la vida s'acaba del tot.» I mirant aquell summo bé, casi perdia lo enteniment, i deia-li: «Vida de la mia vida. Ànima de la mia ànima. Consol, alivio, alegria i amparo del meu cor, què puc fer jo per dar-vos gust? Primer moriria, Amat del meu cor, que no pecaria. El major alivio que jo tindria seria veure esclatar el meu cor de pena d'haver-vos ofès.» Ah pobra i desventurada de mi! Certament que no sé dir quant mal trob a haver pecat. I així trob que és poc morir primer que pecar i ofendre aquest santíssim ninyo, *les bellees* del qual posen lo Amic més mort que viu, açò és, tot *torbat e entrepensós*, ab molt de cuidados de què totes les ànimes anàssem i adoràssem aquest gran senyor, així com feren los sants Reis.

17. [A la part dreta del full, duu la data 1689] Per esser avui el dia de la sua festivitat, bé podria jo dir, que és un dia de Reis, perquè és regalat de tot, de favors i de penes, unes penes totes d'amor, gràcies an el Senyor qui me donà forces per poder-les passar. I moltes més n'hauria passades per amor de mon Amat ab gran silenci, a pesar d'aquelles gents, qui moltes vegades me deien: *Digués foll, com no parles ni què és açò en què estàs torbat e entrepensós?* I mon Amat me digué que, quan los sants Reis lo anaren a adorar, aquestes gents vigilants, no paraven de dir-los: *Folls e què és açò en què estau torbats e entrepensosos? E què és açò?* Veure'ls deixar totes les coses, posar-se pel camí ab moltes incomoditats del rigor del temps i altres que piament se poden creure, sens queixar-se ni dir mai *què és açò?*, perquè estaven *torbats e entrepensosos en les bellees de son Amat*, que los demostrava l'estrella qui los guiava.

18. Ditxós modo d'estar *torbats e entrepensosos* és aquest per les ànimes, deixar totes les coses i descuidar-se de tot, per cercar el seu Amat, con feren los sants Reis. I foren tan ditxosos que el trobaren i, encara me digué mon Amat, que los descobrí el misteri de la santíssima Trinitat. Què bellees tan grans descobriren no tan solament per ells, però encara per moltes ànimes que varen ensenyar. «I lo mateix vull jo de tu -digué mon Amat- que lo que t'he manifestat és mon gust que heu escrigues. I ten valor, que Jo mai te faltaré.» Rei meu i Déu meu, açò és el meu consol, que mai per la vostra bondat me deseparareu, ni me deixareu errar, pel desig tan gran que té aquesta pobra ànima de què tot sia moltíssim a gust vostro. I vinguen penes tantes com ne podré passar ab la vostra gràcia, ja més com veig tantes bellees en la vostra lliberalitat, que certament no hu gos dir per la gran confusió que m'ha causat, però com és la vostra voluntat que ho referesca, diré lo que podré ab la vostra gràcia, per més servir-vos i alabar-vos.

19. Jo mirava i contemplava a mon Amat en tan rara hermosura, que no tenia par, i li deia: «Jo som dolcíssim Jesús, qui he pegades tantes bofetades an aquesta santíssima cara, més hermosa que mil sols. Jo he escupit moltes vegades en aqueixa santíssima cara per afear-la. Jo som qui vos he donats los assots, qui vos han tan mal parades les santíssimes espal·les. Ninyo de oro, jo som qui vos he posat tan mal aquest santíssim cap ab les

espines, que vos he donades i posades tan cruelment, maltractant aqueixos hermosíssims cabells, que vostra santíssima Mare venera tan lindament. I jo, l'escòria més sùcia del món, los he tan maltractats ab la mia gran maldat. Aquestes santíssimes mans i peus som jo qui los he enclavats tan cruelment. Al fin, vos he posat en totes les penes i afrontes en què estau, Déu meu, Pare meu, Rei meu, Jesús meu, espòs meu, Amat de la mia ànima, qui podrà dir quant grans són aquestes penes per lo Amic? Mirar i contemplar el seu Amat, tan ninyo i ab tantes penes que no tenen igual?» I com més lo mirava més hermós lo trobava, i més sentia i veia les penes que ell patia, de tan tierna edat.

20. «Déu meu i Senyor meu (li deia jo) tant de mal causa el pecat? Que des que vos encarnàreu haveu viscut crucificat, assotat, coronat i maltractat? I tot per bé del pecador. Suposat açò, per medi d'aquestes mateixes penes, perdonau-me a mi i a totes les ànimes, i no mireu les mies ingratituds, sinó la vostra infinita i gran bondat.» Qui em tenia *torbada* i admirada, mirant tanta majestat com ell me descobria, no sols en lo que tinc dit i referit, sinó que tota em perdia en un mar de Déu tan gran, que no és possible dir lo que era, sinó mirar i callar, que així se dirà molt tenint silenci, perquè no basten paraules per poder dir què cosa és Déu, ni aquella infinidat de bé qui no té fi. I mon Amat me deia: «Açò són les mies *bellees*, la paciència, obediència, rendiment i caritat.» Què més *bellees* se poden trobar que aquestes virtuts que trobam en mon Amat, nat de pocs dies.

21. Oh gran Déu, quines són *les bellees* de Déu? Són tan grans, tan belles, i tan hermoses, que tinc per cosa molt certa que, qualsevol qui s'entretenga un poc en pensar-les, se trobarà *torbat e entrepensós*, i no cuidarà de niguna cosa més que *de mirar les bellees del seu Amat* i donar-li gust en tot. Oh què ditxa és aquesta per lo Amic, donar gust en tot a Déu omnipotent nòstron Amat. Bé serà doncs no donem lloc a la nostra voluntat de posar afecte a cosa qui no sia *de les bellees de l'Amat*, per la gran hermosura que tenen. I ditxosa i mil vegades ditxosa, l'ànima qui està tota *torbada e entrepensosa en les bellees del seu Amat*. Advertint que tinc per impossible que niguna ànima puga mirar aquest infant, Déu i home tan tierno, del modo com lo mirava aquest pobre Amic, descobrint les penes que passà tantes per son amor, i que en les mateixes penes estan les bellees de son Amat, i que puga deixar d'estar molt torbat mirant-les i contemplant-les, oblidant tot lo qui no és Déu o no dona gust a Déu.

22. Oh Déu meu i Senyor meu, tant vos tinc en el meu cor, que no sé com poder dir altres paraules, sinó Déu i sempre més Déu, és el qui mereix esser amat per les sues bellees tan grans, que certament conviden les ànimes a mirar-les, amar-les i alabar-les sens mai parar, i dir sempre: «Bendites i infinites vegades bendites sien, alabades i molt amades sien *les bellees del meu amat* i volgut espòs Jesús», qui nos està convidant per descobrir-nos més *les sues bellees*, com puc dir jo ab molta veritat.

23. [A la part dreta del manuscrit hi ha un dibuix geomètric molt curiós, sembla una rosa dels vents] Jo ouïa missa ab la tibiesa que pot pensar V.M. que se troba en aquesta ànima, però tenia uns desigs molt grans de reber a mon Amat espiritualment, si era aquesta la sua santíssima voluntat. I com és tan lliberal, que no té cosa reservada per sos Amics, en lloc de la santa comunió espiritual, quan estigué la sua preciosa sang en el calis, ell mateix per la sua gran misericòrdia, me'n posà tanta en el meu cor, que tot brollava i no hi cabia de modo nigú. I me digué: «L'esposa en tot té d'estar com lo espòs. Jo tinc el cor ple de foc qui és amor, i tu el tens ple de la mia sang, qui és foc i amor.» Aquesta era la causa que

cremava lo Amic i no cabia amb ell, pel gran foc i suavitat que despedia aquella nobilíssima, dolcíssima i preciosíssima sang de mon Amat, qui tenia tanta força que em feia desatinar, ab un ímpetu d'amor que me causava tan gran, que de ningun modo lo podia abscondir, ni menos ell me donava lloc de poder-lo abscondir (sia feta la sua santíssima voluntat) i deia'm que volia que se ves a ont estaven *les belles de l'Amat*.

24. No era poca aquesta mortificació per lo Amic, *benedictus Deus in donis suis*, però com sempre creixia el sentiment, creixien també les súplices, i deia-li: «Ja que usau de tanta misericòrdia en lo Amic, regalant-lo ab la vostra preciosa sang, donau-la a gustar a totes les ànimes, per la vostra gran clemència i infinita bondat.» Pensar que totes les ànimes no gusten la dolçura, que aquesta santa comunió espiritual despedeix, me partia el cor. Tanta és aquesta dolçura, que no la podia sustentar, que m'haguí de partir de la tribuna a ont estava i retirar-me a la celda. I com veia a mon Amat, tan ple de misericòrdia, li deia que em llençàs a lo Infern, antes que no donàs mal exemple a niguna ànima. Pensar que don mal exemple és una creu molt gran que aport, i per això lo suplicava, que em llençàs en lo Infern, antes que permetés el donar mal exemple a nigú, ni ser ocasió que puguen cometer la més leve imperfecció, sinó generalment a totes poder-les encendre i abraçar en el foc del divino amor, i que amassen sempre més i més a mon Amat.

25. Jo tenia tal pena, que purament esclatava de no poder amar i voler amar. I aquesta pena no és coneguda, plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes redimides ab la sua preciosíssima sang la puguen gustar, i sabran què cosa és penar per no poder arribar a amar molt el meu Amat. Aquest desig d'amor és tal que, quant més amen, menos pensen amar. I per això penen sempre més i més, perquè volen i no amen. Bendit sia el Senyor en tot. Amèn. Que no em cansava de dir *Tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*. I com ell és sol, qui és tot, i pot fer tot lo que vol, posà aquest pobre Amic en una gran suspensió, tot posat i elevat en Déu nostre Senyor, qui li descobrí la sua pobra ànima a modo d'un camp molt gran, i al mig del camp, hei havia una font bella qui tenia gran abundància d'aigües. L'ànima era el camp, la font el cor de lo Amic i l'aigua aquella santíssima sang, que mon Amat havia posada, qui me digué, *que les sues belles no poden estar en algun lloc que no se coneguen*. I així volia que no tan solament les ves lo Amic, en qui les posava tan lliberalment, sinó també volia que tothom les ves. (Oh gran Déu omnipotent, siau sempre alabat) i que per açò havia posada l'ànima a modo d'un camp i no a modo de jardí.

26. «Has tu reparat (digué mon Amat) que en el camp tothom hi pot anar, i que si en el camp hei ha alguna font pot pendre aigua qui vol? No és així en el jardí, perquè no hi pot entrar tothom, ni de la font del jardí pot pendre aigua qui vol. Per aquesta causa no t'he posada l'ànima del tot com si era un jardí, sinó com a camp a ont tothom pot anar si vol.» I me digué, que el seu gust era que les belles totes que posava en la mia pobra ànima, que les descobrí posant-les per ploma. I d'aquesta manera l'ànima seria camp per qui voldria anar-hi. Açò és, que moltes ànimes s'han d'aprofitar de les *belles* que ell posa en lo Amic. Així sia. Plàcia a sa divina Majestat. Ell me feia morir de pena quan me declarava aquestes coses, i en particular, quan me digué que el meu cor havia d'esser la font del camp, d'ont tots los qui volen se'n porten aigua. I així que totes les ànimes qui vindrien a mi, havien de trobar aigües de dolçura i suavitat en el modo i en les paraules, segons les necessitats.

27. *Adjutorium nostrum, in nomine domini, qui facit caelum et terram.* Tanta fons la pena que sentí, quan mon dolcíssim espòs me digué estes paraules, que si no m'hagués ajudat el qui ha fet el cel i la terra, no sé si hauria esclatat. Tanta pena sentí el cor i l'ànima mia, que no hu sé dir (f. 570). És possible Déu meu, que tenguen de trobar suavitat en mi, essent jo tan amarga i plena de tota maldat? Siau bendit i alabat, que me partiu el cor de tanta pena que em donau. Com és possible que aquesta pobra ànima, qui no té gens de virtut, pugua ser camp? I és possible que aquest miserable cor haja d'esser font a ont totes les ànimes puguen anar a pendre aigua? Mal exemple podrà ser, si no és que vós conserveu en ell el tesor tan gran que m'hi haveu posat, que és la vostra preciosíssima sang, qui pot esser a mi i a totes les ànimes alivio i consol. I així a totes les ànimes, qui vindran an aquest pobre camp, nos donarà l'aigua de la divina gràcia. I més me digué que, qui estaria a la font del cor de lo Amic, li daria aigua de vida com la donà a la Samaritana. I així, que m'animàs, que era ell qui ho volia així, i que no m'affligís, que no em faltaria mai, i que prosseguís aquesta obra, que aquest és el seu gust.

28. La veritat és que tota la confiança tinc en la sua bondat. I en tot allò que és del seu gust no tinc altra cosa que dir, sinó *ecce ancilla tua*, encara que tinga el cor qui m'esclat de penes, com lo tenia en aquesta ocasió per moltes causes, que és impossible poder-les referir. I així solament ne diré una, V.M. bé sap quantes vegades li he suplicat me donàs llicència de no parlar ab niguna persona, sinó tan solament ab lo confessor per confessar los pecats que tinc tan grans. I no tan solament deman aquesta llicència de no parlar ab les germanes, qui viuen en aquesta santa comunitat, però encara per totes i qualsevol persones que dispondrà. I tras d'aquest retiro se'n va el meu cor, doncs què pena m'ha de causar lo que he ouït de mon Amat, faça's la vostra santíssima voluntat amorosíssim Senyor, que jo desconfii de mi i tinc tota la confiança en vós, qui sou mon Amat, que em fareu gràcia d'assistir per mi an aquestes ànimes qui són tan humils, que dic ab tota veritat, que aquest acte d'humilitat, que fan de venir a mi, qui som un Lluçifer, me posa en tal confusió, que voldria que la terra em cubrís, perquè niguna d'elles s'escandalisàs de la mia gran maldat.

29. Aquesta se pot dir pena, perquè dona pena de moltes maneres, que si les havia de dir totes, seria mai acabar. Bé veig que som importuna en repetir tantes vegades aquestes penes, que tinc de parlar en niguna persona. I és la causa que tem, com som tan escandalosa, i no fii de mi de causar-los algun dany. I així li suplic, per les entranyes de Cristo Senyor nostro, que em perdon. Jo confés que som enfadosa¹⁶⁶, però com tinc tal coneixement de la mia vilesa i flaqueza, essent veritat que moltes vegades més és en el cor que en les paraules, no puc detenir-me, ni deixar d'escriure-hu moltes vegades. I no escric tot lo que tinc en el cor, que això sols ho sap el Senyor, de qui esper perdó de totes les faltes i pecats. I en particular la falta que tinc i confés de sentir tanta pena de què vulla mon Amat descobrir *les belles* que ha posades en la mia ànima, a manera d'un camp molt gran.

30. No deixava jo de conèixer que tot és obra de lo Amat, qui no parava de descobrir les *sues belles*. I com són tan grans, interrompí dient ab veu alta, moltes vegades: *O quam suavis est domine spiritus tuus*, i altres vegades deia: «Oh quant grans són les belles de lo Amat.» No és dicible el gran fervor i suavitat que venia a lo Amic de la mà poderosa

---

¹⁶⁶ Escriu 'enfadosa'.

de lo Amat, i com les ànsies que tinc d'acertar en tot són tan grans, me recordí d'una necessitat de molt de cuidado, que m'havia encomanada una germana. I la m'havia comunicada perquè li digués jo lo que havia de fer, i jo li havia dit que s'aguardàs fins lo endemà que heu encomanàs a Déu nostre Senyor, que ell li ajudaria. I jo prenguí aquest temps per tractar-ho ab mon Amat. I així, en aquesta ocasió, molt interiorment l'hei representí. I deia-li que ja sabia ell lo que passava, i si volia, que ab més claredat ves que tot era obra sua, que posàs el medi millor per aquesta necessitat. I fonc tan puntual a la petició que, quan la germana tornà a parlar-me, ja no s'hagué de dispondre níguna cosa per son consuelo. Volem major claredat per veurer i conèixer *les bellees de mon Amat*?

31. Altra bellea de lo Amat, molt bella, hermosa i digna de ser estimada és aquella confiança tan gran que ha posada en lo Amic, qui per moltes penes i treballs que tenga, ni que se li representen, sempre el seu cor està alegre confiant en son Amat, que tot ho remedià en suplicar-l'hei, com podem veure de lo que li demaní amb molt de secret i abscondidament (com tinc referit). Lo que m'admira molt és que té major prestesa lo Amat en mostrar *les sues bellees*, que no tenim nosaltres en demanar-les. No sé doncs, quina ànima puga trobar-se tan descuidada que no pos tota la sua confiança en lo seu gran poder, i representar-li moltes vegades les nostres misèries i necessitats, que aquest és el modo com li havem de demanar. Suplicant-lo que nos mostre *les sues bellees*, nos perdon los pecats i remedi les nostres necessitats. I aquesta és la major *bellea* que se puga desitjar, perquè quan una ànima camina pel camí del coneixement, confiança i rendiment en tot a la sua santíssima voluntat, no té que témer de modo nigú.

32. Tanta és la ditxa d'aquest pobre i miserable Amic, que sens saber com ni de quina manera, se trobà en un mar de Déu sense fi. Doncs, com havia de témer de níguna cosa? Si estava *torbat en les bellees del seu Amat*, mirant a Déu en quant Déu, fins arribar a pensar tant en Déu com si no hi havia altra cosa sinó Déu, en qui estava posat tot. Pues de què ha de témer sinó de disgustar a Déu. I antes morir que pecar ni ofendre tanta majestat, en qui vivia molt *torbat*, açò és, descuidat de les coses terrenes, i tot en son Amat. Aquesta és la cosa més bella que se puga pensar, gosar de Déu ab tanta claredat, tanta unió i tanta llibertat. Molt m'admirà un psalm que em trobí dient, essent veritat que n'estava tan descuidada com si no lo hagués dit mai. I deia *Deus Deus meus ad te de luce vigilo. Sitivit in te anima mea quam multipliciter tibi caro mea. In terra deserta et in via, et in aquosa, sic in sancto aparui tibi, ut viderem virtutem tuam, et gloriam tuam quoniam melior est missericordia tua super vitas, labia mea laudabunt te; sic benedicam te in vita mea etc.* I moltes vegades tornava a repetir *ad te de luce vigilo, sitivit in te anima mea.* Oh gran Déu omnipotent, *què bellees* són aquestes i *què fineses* són les que feu per lo Amic? Doncs molta rauó és que diga moltes vegades: «Déu meu i senyor de la mia ànima, què puc fer jo per dar-vos gust?»

33. Ja no tenia altres ànsies lo Amic quan fonc passat aquest rato. (Dic de la mia suspensió, que d'estar tota en aquell mar molt clar de Déu no passà), ni podia sortir de dir: «Jo em tinc de morir, no vull sinó a Déu, qui m'ha de perdonar i salvar.» I així passí aquest dia mirant a la majestat de Déu, sens parar de dir: «Vui tinc de morir.» I ajustava el compte ab tot el rigor que podia, com si en aquell punt lo hagués de dar a sa divina Majestat, ab qui me confessava, combregava per viàtic espiritualment, i extremunciava ab la preciosíssima sang de mon Amat. I disposta per a morir del tot, mirava el modo com nos ha de judicar el Senyor. I lo que açò *té torbada e entrepensosa* l'ànima no és possible que

se pugua ponderar, d'ont veng a inferir que si una ànima cristiana té aquesta consideració, és impossible que no estiga *molt torbada e entrepensosa en les bellees de son Amat*, si les gosarà sempre i si tindrà d'ella compassió.

34. En aquest pas és quan diu la consciència moltes vegades *digués foll com no parles?* I no demanes perdó a ton Amat? El dimoni li diu: *com no parles*, per què no et queixes? El món li diu: *com no parles*, digués lo que hei entens, perquè no et tinguen per *foll*, i en poca estimació. Més li diu la consciència: *com no parles* i dius a ton Amat, que molt més ne mereixes. Bé se coneix que la consciència és amic de l'ànima, no emperò el dimoni i el món, qui fan lo que poden per apartar l'ànima de son Amat. Com me veia tan unida ab mon Amat, no parava un punt d'adorar-lo i desitjava del modo que podia, que totes les ànimes fessen lo mateix. El confessava per vertader Déu per mi i per tots, ab un desig que tenia, que si era possible el voldria adorar i confessar tantes vegades com ha instants, que és Déu i tants com ho serà, que no té començament, ni medi, ni fi. I de la mateixa manera li deia que el volia amar, i si podia més lo volia amar més. Del mateix modo volia que fos el dolor d'haver-lo ofès, i si fos estat possible, que el meu cor hagués pogut esclatar de pena tantes vegades com instants havia que era Déu i tants com serà, aquest seria el major contentó a què podria arribar. I aquestos afectes me causaven tal sentiment, que rebentava de plorar dient sempre: «Vui he de morir, no vull sinó a Déu, i sempre més Déu, i niguna cosa més fora de Déu.»

35. A Déu vull, qui és tot el meu alivio i tot el meu consol, i bé heu puc dir ab molta veritat, per una finesa que volgué fer, qui a mi me feia morir. I fonc que volia donar-me una palma en la mà, perquè ves jo que m'havia perdonat. I en lo més superior de la palma hei havia una creu, que em donava perquè no temés los inimics. No que no los hagem de témer, que són molt vigilants, sinó per ensenyar-me que ab la santíssima Creu i molta confiança en lo Amat, no havem de témer lo Inimic, perquè fugen ells de la creu. I per aquesta causa la'm posava en la mà. Jo estava tan confusa, que no la gosava pendre. I ell mateix la'm posà a la mà, perquè tingués armes per a vèncer los inimics. I deia'm mon Amat, que en tenir la voluntat ferma de no pecar i tenint la palma i la creu, ab molta confiança amb ell, que els deixàs fer que poden poc en les ànimes qui estan *tan torbades en les bellees de son Amat*, perquè no se cuida d'ells, encara que ells no paren de dir-li moltes vegades: *digués foll, com no parles, ni què és açò en què estàs torbat e entrepensós?*

36. No totes les ànimes qui *estan torbades* poden *respondre com lo Amic*, dient que *en les bellees del seu Amat*, perquè molts no tenen atenció en mirar-les, ni en mirar aquelles *bellees* que lo Amat obra en ells mateixos, per admirar-les, estimar-les i alabar-les. Gran desdita és aquesta, però major és la que tenen aquelles ànimes, qui *estan torbades en mirar les bellees* d'aquest món, perquè aquestes ànimes estan *torbades* en les misèries de lo Infern, perquè les riqueses *i les bellees* d'aquest món per moltes ànimes són les misèries de lo Infern. Oh quin punt és aquest tan important per los mortals! Quant n'hi ha qui per la sua desdita perden el temps, *torbats e entrepensosos* en tals coses, que si bé les miram, veurem que són les misèries de lo Infern. No permetau Senyor, per la vostra gran clemència i infinita bondat, que niguna ànima estiga *torbada* en tals misèries, que bé se pot dir misèria qualsevol cosa en què *està torbada* una ànima, si no és en les bellees del seu Amat, o en lo mateix Amat, perquè tot lo demás és caminar a lo Infern. I així mirem

el dany que nos pot causar *lo estar torbats* en coses terrenes, qui són les misèries de lo Infern.

37. Ànimes redimides ab la preciosíssima sang de mon divino i celestial espòs Jesús, germanes totes en Cristo, que a totes tinc en el meu cor, desenganem-nos i sapiem que tot s'ha d'acabar, solament dos coses restaran per a sempre o la glòria del Paradís o les penes de lo Infern. Què ditxa tindrà l'ànima qui haurà *estat torbada* i descuidada de totes les coses mirant tan solament i contemplant *les bellees de son Amat*! I pel contrari, què pena serà tan gran, la que tindran aquelles ànimes qui hauran *estat torbades* en les vanitats d'aquest món, que són les misèries de lo Infern? I sinó diguen-me què cosa són les desmasies i superfluïtats en los adornos? No són aquestes qui porten tantes ànimes a poblar lo Infern? Un lloc tan desventurat que, plàcia a sa divina Majestat, que níguna ànima lo haja de veure, ni habitar, que per açò nos importa molt esser vigilants i despedir lo Inimic, el dimoni, qui nos està dient de moltes maneres *digués foll, com no parles? Ni què és açò en què estàs torbat e entrepensós*, perquè quan ell veu ànimes retirades, torbades e entrepensoses ab molta profunditat, què vegades tornen a dir-li *digués foll, com no parles?* I és tanta la sua astúcia,¹⁶⁷ que moltes vegades s'ha de menester molta gràcia del Senyor per conèixer les sues traces, però infinites vegades més és el poder de lo Amat, i mai lo nega a los qui el volen. I així, no tenim que témer ni desmaiar a vista de la guerra de l'Inimic, perquè tenim nòstron dolcíssim Jesús, amat de les nostres ànimes, qui nos assistirà com a Pare piadós i cuidadós de la nostra salvació.

38. Per aquesta causa me declarà com n'hi ha molts qui no volen conèixer les *sues bellees*. I m'ho donà a entendre ab lo que passà quan lo prengueren en lo Hort, que sant Pere llevà a un d'aquells mals ministres l'orella i mon Amat, per les sues santíssimes mans, l'hei restituí, perquè vessen aquells mals hòmens *les sues bellees* quant grans són. I ab aquesta misericòrdia i benignitat, nos confirma sa divina Majestat lo que nos ha dit, que en les penes que passava, estava *com a foll torbat*, açò és descuidat de les ofenses que li feien, i solament *pensava* com los podria fer binificis. També se veu ab molta claredat, que sant Pere *estava torbat en les bellees de son Amat*, perquè no reparà a posar la vida en gran perill, *entrepensós en los semblaments de les benaventurances e de los dolors, que porten i donen amors*.

39. Me donà a entendre mon Amat, que veure Déu és la *benaventurança*, i així que en veure'l a ell, *veuen los semblaments de les benaventurances*. Con que lo apòstol sant Pere veia a Déu, que és la major *benaventurança*, i com Déu és tot i ho té tot, per això el gloriós sant veia *los semblaments de les benaventurances, en què estava torbat i molt pensós* com podria defensar a son Amat, que tan amava i volia. I me digué el Senyor, que si li hagués donat lloc i no li hagués dit que detingués l'espasa, los volia abusar a tots. Açò sí que és tenir amor i poder respondre com lo *Amic que està torbat e entrepensós en los semblaments de les benaventurances, e de les dolors que porten i donen amors*, perquè *lo amor* que sant Pere tenia a son Amat era qui li donava *les dolors* que sentia, en no poder comportar i sofrir que prenguessen a son amat Jesús, que volien tan maltractar per nòstron amor.

40. Bé demostrà lo Amat tenir-nos molt gran amor, i en particular en aquesta ocasió. I per això me digué, que una de les meravelles més grans que ha obrades, fonc tornar l'orella

---

¹⁶⁷ Escriu 'estutia'.

an aquell verdugo qui lo havia de tractar tan mal. I que los altres mals ministres d'aquella maldita companyia, no volgueren conèixer aquesta *bellea* tan gran que los mostrà, perquè com estaven tan presos i lligats de los dimonis, *no estaven torbats en les belles* del Redemptor, qui és *lo Amat*, sinó en les misèries de lo Infern, a vista d'una meravella per moltes causes gran i digna d'esser alabada, tant per lo exemple que nos ha donat de la sua caritat, benignitat, paciència i humilitat, com també perquè vegiem com nos havem de portar en les persecucions, que no sols les havem de vengiar, però encara havem de procurar de fer tots los binificis que podrem a aquelles persones qui nos persegueixen.

41. Verament d'una obra tan meravellosa com aquesta no és possible dir altra cosa, sinó restar admirats. I encara, me digué més mon Amat, que de los treballs i afrontes, no se n'afrontava com fan los hòmens, sinó que sortia en públic, com sortí en el balcó ab la corona d'espines, qui li penetraven aquell santíssim cap, i essent aquesta afronta molt particular, no se n'excusà¹⁶⁸ nòstron amat Jesús. I moltes altres que me'n donà per exemple, que sols de pensar-les, arriba una ànima a pasmar-se i admirar-se, com ab molta veritat pot dir lo Amic, qui al parèixer, no tenia altre remei *sinó estar tot torbat, entrepensós* i admirat, mirant i contemplant tantes *belles de son Amat, e en los semblaments de les benaventurances*.

42. Una gràcia de gràcies féu lo Amat a lo Amic, perquè el posà en tan rara unió, tot elevat en el cel, que segons pot dir, tenia el mateix cel en la sua pobra ànima, ab tanta glòria que, si l'hagués poguda veure tot lo món, se seria pasmat, admirat i elevat com s'elevà lo Amic, mirant que tenia en si mateix Déu, el qui és Déu omnipotent, ab *los semblaments de les benaventurances*, cosa més bella que aquesta ab molta claredat se veu, que no l'hei ha. Los esperits celestials me poden guanyar de tenir més segurança, que no els pot faltar per niguna via, però de tenir Déu, veure a Déu, i estar units en Déu, no, perquè era tanta la ditxa i la gràcia que ell me feia, que bé m'apareixia ser igual ab ells, si no és en la segurança que ells tenen que no els pot faltar. I lo que ells tenen de segurança, té lo Amic de confiança en son Amat, que aquesta glòria, gràcia i contemplar a Déu en la benaventurança per a sempre, sempre serà. Amèn i que mai li té de faltar, per la sua gran i infinita bondat, de qui estic confiada que ni ell me deixarà a mi, ni jo el deixaré a ell mai. Dient *Gloria Patri et Filio, et Spiritui Sancto*, perquè mirant *los semblaments de les benaventurances*, no es pot fer altra cosa sinó imitar aquells celestials esperits dient moltes vegades *Sanctus, Sanctus, Sanctus*.

43. Aquest era el meu cant, que féu molt de temps *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, ab un carinyo molt gran de restar-hi del tot, si fos estada aquesta la santíssima voluntat del Senyor. I per això li deia moltes vegades: «És possible, Amat de la mia ànima, que me'n tinc d'anar d'ací i tornar a les misèries tantes que veig en lo món?» Los ulls tenia tan tancats, que no podia consentir en haver-los d'obrir més per cosa d'aquesta vida. Tan estava unida en mon Amat, que no m'apareixia haver-hi més benaventurança que aquesta que havia posada en mi el qui pot fer quant vol. Ah pobra i miserable de mi! tan confusa i obligada em trob, que no hu sé dir, ni menos se pot dir lo que sentia el cor i l'ànima en aquesta ocasió, perquè sols una ferida, que lo Amat me donà an el cor, s'havia menester la sua gràcia per poder-la sustentar, i era la cosa més suave i a mon gust de quantes se'n poden pensar.

---

¹⁶⁸ Escriu 'excusà'.

44. No em deixà de dir *de les dolors que porten i donen amors*, perquè n'hi havia algunes que no és amor vertader, aquell qui *no porta dolors*. I és com a impossible que allí ont heï ha *amors*, no heï haja *dolors*. I aquesta cosa com passa entre Déu i l'ànima molt interior, és tan particular, que no és per a dir, ni es pot entendre del tot com són *aquestes dolors que porten i donen amors*. Açò és *aquelles amors* de lo Amat tenen turmentat lo Amic ab grans *dolors*, quan mira les penes que ell ha passades i veu que no té ditxa de poder-lo imitar i passar-les totes, així com ell les ha passades per son amor. Sent tals *dolors*, que la vida apareix que s'ha d'acabar. I lo que sent lo Amic aquestes penes i *dolors* no hu pot pensar nigú, si no hu experimenta. I és la veritat, que sols de referir-ho tinc en el cor tals *dolors*, que apareix s'haja de partir. Aquestes són *les dolors que porten i donen amors*, quan elles són vertaderes.

45. Més *dolors* sent l'ànima, quan mira el seu Amat tan penat i ella no pot penar, que si passàs moltes penes i *dolors*. I així diu: «És possible, Déu meu i Senyor meu, que jo no tinga el cor penetrat així com vós. Com és possible Amat de la mia ànima, que jo no esclat vui de penes i *dolors*? És possible Jesús del meu cor, que jo no sia el madero de la creu? Espòs de la mia ànima com no em deixau morir del tot per vós, així com vós sou mort per mi? I si podia morir més penada i més afrontada, més ho voldria morir, i tot per vòstron amor, i no més.» Consider V.M. *quins dolors porten i donen* a lo Amic aquestos desigs, quan veu que no té lloc per poder obrar lo que voldria, encara que no desitja més que fer en tot la voluntat de l'Altíssim en tot i per tot. I ab tot això, no deixen aquestos de ser uns grans *dolors, que porten i donen amors*, qui penetren a lo Amic el cor i l'ànima vivament i rigurosament; no obstant que són suaves a l'ànima, qui sols que pen li són alivio, perquè mor de no penar i sempre més i més penar, per més amar a son Amat.

46. Digué mon Amat que, si l'espasa de l'obediència no detenia algunes persones, elles mateixes s'acabarien la vida. I jo som de sentir, que no sols s'acabarien la vida una vegada, sinó moltes vegades, si tenien moltes vides. I los seria tan suave, com a sant Esteva les pedres, si han arribat a gustar aquestos *dolors, que porten i donen amors*. Oh què ditxa tan gran té l'ànima qui passa aquestes *dolors*, bé demostra que té *amor* i que té Déu, el qui l'ha criada, en son cor i en la sua ànima, i que lo està mirant, gosant i contemplant, i alabant, *Deus Deus meus ad te de luce vigilo. Sitivit in te anima mea, quam multipliciter tibi caro mea*. Qui podrà dir la gran misericòrdia que és aquesta per lo Amic? No tan solament veure a Déu nostro Senyor en la sua ànima, que qui veu i té a Déu, té i veu totes les coses, però encara li descubria Déu los semblaments de les benaventurances en tanta manera, que tota la benaventurança s'era traladada <sic> en aquesta ànima. Alabat sia el poder de mon Amat, qui és tan gran que no té fi, i per això fa aquestes fineses, i mostra tantes bellees a lo Amic, que certament no les gos dir.

47. Quan mon Amat, per la sua gran clemència, posà lo Amic que esclatava de la gran abundància que tenia de Cristo sacramentat (no que lo hagués rebut aleshores sacramentat, que havia ja dies que no lo havia rebut) açò és que no havia rebuda la comunió, sinó que el tenia més present, que si hagués combregat, perquè arribava a tal punt, que no podia dir altra cosa, sinó que era la majestat de Cristo Senyor nostro sacramentat, no encubert i abscondit com altres vegades, que havent-lo rebut sacramentat sabia lo Amic certament, que el tenia Déu i home, i home i Déu, i no el gosava com en aquesta ocasió, perquè estava com abscondit. Però en aquesta ocasió, ni estava encubert ni abscondit, per ser la veritat que no parava un punt de comunicar-me tanta gràcia, que

ab la mateixa gràcia que em donava, la podia sustentar i no acabar la vida del tot, tanta era la suavitat que em donava a sentir, que bastava per acabar la vida, no sols a lo Amic sinó a moltes persones, si moltes la podien sentir.

48. Aquest és el meu desig, que totes les ànimes poguessen gustar aquest diví i celestial manà, que lo Amic gusta moltíssimes vegades. Però com aquesta vegada, no m'hi era vista mai, i per dir-ho així com era, el cel i la terra tota, que se convertissen en llengües, no és possible que de moltes parts poguessen dir lo que és tot aquest bé. Però com han de poder-ho dir? Si el qui és home i Déu, qui pot tot quant vol, apareixia que tota la sua gràcia, tota la sua dolçura i suavitat, totes les seues *bellees*, tots los *resemblaments de les benaventurances i los dolors que porten i donen amors*, tot ho havia donat i posat en lo Amic, que volia regalar i ensenyar-li què cosa eren *los semblaments de les benaventurances*. Al fin, no apareixia lo Amic, sinó un cel empíreo, a ont està Déu i se gosa de Déu en quant Déu i en quant home, qui és el qui s'és sacramentat per donar-se tot a les ànimes. Tot açò tenia lo Amic en el cor i en l'ànima, de tal manera que, per moltes causes, podia dir *tu es domine Deus meus*, com ho deia. Vós sou Déu meu, jo tinc a Déu, el qui és Déu infinit, aquesta pobra ànima és retrato del cel empíreo, ja per la pau i quietud tan gran que tenia, com per la humilitat i coneixement de Déu, nostro Senyor, i de la sua maldat, que aquest coneixement no falta mai, perquè com més veu a Déu, coneix a Déu i gosa de la majestat de Déu, més és el coneixement de la mia ruïnat, gràcies an el Senyor.

49. Tanta era la caritat que posseïa lo Amic, que no sabia dir què cosa faria per bé de les ànimes i per glòria del seu Amat. I après la dolçura que gosava, li deia lo Amat, que era la mateixa que gosen los esperits celestials, i que totes aquestes coses eren *los semblaments de les benaventurances*. Bé se trobaven en elles la humilitat, la pobresa d'esperit i les demés, i les gosava i posseïa aquesta ànima de tal modo, que nada tenia i nada volia, si no era Déu i sempre més Déu; més amar i sempre més amar a Déu; patir, més patir fins a morir per amor, i per dar més gust a Déu, a qui se deu la glòria per ser ell qui és i no més.

50. Bé tinc per molt cert que, si totes les ànimes podien veure a Déu com lo veu lo Amic, veurien esser així, que tota la veneració i glòria se deu a Déu nostro Senyor. I per aquesta causa desitja tant lo Amic que tots lo coneguessen, perquè així tots lo amarien, perquè és tan amable que tinc per impossible, que ànima qui veu aquesta noblesa, hermosura i *bellee*, que veu i gosa lo Amic de lo Amat, encara que volgués deixar d'amar-lo, no li seria possible. Dic ab la gràcia del Senyor. Més dic (si pogués ser, que ja sé que no pot ser) que si el mateix Amat (f. 575) me digués: No vull que m'ames, no em seria possible poder deixar d'amar-lo, perquè primer moriria que deixaria d'amar i sempre més i més amar a mon Amat. No se pot dir lo que és aquesta ditxa de veure's l'ànima com si era el cel empíreo, *en les bellees de l'Amat e en los semblaments de les benaventurances, i gustar de les dolors que porten i donen amors*.

51. Molt de temps me restà una ferida d'amor, qui em penetrava lo interior, que eren *uns dolors, que porten i donen amors*, però dolços i suaves a no poder més. Les paraules que lo Amat me deia tenien tanta força, que em dirretien tota i me feien desatinar, perquè em deia: «No penses tu que perquè faç jo aquestes demostracions, no estiga en tu. Antes heic estic, així com estic en el sacrari i en el cel.» Lo que jo puc dir és que és així, i que tenia a Cristo Senyor nostro, qui de tantes gràcies que em comunicava, me posava en tal

confusió, i unes ànsies de com li daria gràcies, de tantes gràcies que ell me feia per son gust. Que com som tan pobra i no tenc sinó tota misèria, me valia de les riqueses del meu Amat, i juntes ab les mateixes gràcies que ell me feia i les mateixes *bellees* que veia tantes amb ell, i a ell mateix, ho oferia tot an el Pare celestial en acció de gràcies, de les gràcies tantes que em feien. I açò era més en la intenció que en les paraules, i aquí mateix digué mon Amat: «Jo mateix m'hi vull presentar, per fer-li gràcies de les sues gràcies.» Cosa molt rara i molt digna de ser alabada. En el mateix instant mon dolcíssim, benigníssim i hermosíssim espòs, Jesús amat de la mia ànima, se presentà an el Pare celestial en acció de gràcies per l'oferta que lo Amic li feia.

52. Oh gran Déu omnipotent, què diré de la vostra gran bondat? Sinó que tot eren gràcies i sempre més gràcies, i fineses grans que féu per lo Amic. Qui podrà dir el modo com posen lo Amic aquestes *bellees tantes de lo Amat*? Per acabar no hu sé dir, sia feta la vostra santíssima voluntat, que jo no podia pensar haver-ho de referir. I lo Amat diferents vegades me digué, que heu referís. No tenc que dir com me trob tan afavorida i tan ingrada, que sols Déu pot perdonar-me tantes ingratituds. La confiança que tinc és gran que, per la sua gran misericòrdia, les me perdonarà, i que me darà gràcia per poder-me esmenar i començar a servir-lo ab molta puntualitat, pensant que no tenc més vida que vui, i que si veig el dia, quizà no veuré la nit.

53. Quina consideració és aquesta tan important i profitosa per una ànima! I com jo tinc tanta experiència, que és així per moltes causes, i en particular, per no descuidar-se de mirar a Déu nostro Senyor, creador i redemptor de les ànimes, i per estar sempre una ànima mirant, tractant i parlant amb ell de la sua salvació, per tenir molt de cuidado de no fer cosa contra sa divina i soberana Majestat, i primer morir que pecar. Per totes aquestes causes, i perquè no tinc més contento que estar tota amb mon Amat, i faria impossibles per amar-lo i sempre haver-lo amat i no haver-lo mai ofès, per això me consider com una persona qui està per expirar¹⁶⁹, i de ninguna cosa cuida, sinó del compte just i recte que li han de demanar. I així no tinc més cuidados, que mirar la gran noblesa i *les bellees del meu Amat, i los semblaments de les benaventurances* que, per la gran misericòrdia del Senyor, esper que les he de gosar. I així tot m'està molt bé, perquè no vull més ni desig més, que dar gust a mon Amat.

54. Tan compungida i mortificada està aquesta ànima, que per obrir los ulls ha menester gràcia particular. No se cansa de dir moltes vegades: «Vui me tinc de morir, ja no hei ha per a mi sinó Déu; i vull Déu i em vull lligar i abraçar tota en Déu, qui és el meu Amat. I mai més lo tinc de deixar, sinó dir *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, sens mai parar.» Aquestos efectes causaren a lo Amic *los semblaments de les benaventurances, i los dolors que porten i donen amors*. I molts altres més, que seria esser cansada i mai acabar, si los hagués de referir. Sols diré, que si totes les ànimes s'empleaven així, en cada una d'elles podrien mirar el cel empíreo, com tinc referit de lo Amic, qui no sabia què mirar de tantes *bellees* que tenia en si mateix. I totes eren de lo Amat, que de mi tot és misèria i ruíndat. No obrava lo Amat com mereixia jo, sinó conforme ell és.

55. No bastà a mon Amat esser-se oferit a si mateix an el Pare celestial, sinó que també volgué oferir-li lo Amic, ab un modo molt particular, perquè volgué que la mia gran senyora Maria santíssima, mare i patrona mia, prengué a lo Amic per la mà i que el

---

¹⁶⁹ Escriu 'aspirar'.

patriarca sant Josep (f. 576) i el gran pare sant Domingo me posassen una capa la cosa més bella que se puga pensar. I aquesta capa representava la caritat, que a los ulls de lo Amat és la cosa més bella de quantes n'hi ha, ni la sua hermosura se troba cosa a què poder-la acomparar. I és cosa tan particular al fin, que en tenir la caritat no falten totes les demás virtuts, i d'aquesta manera presentaren el pobre de lo Amic an el Pare celestial. Lo espòs suplicà que li donàs la sua santa benedicció, perquè tingués acierto en tot, i ell ab molt gran amor i benignitat l'hei donà. Sia tot per glòria sua, que aquesta gràcia no era per lo Amic, que per ell és poc lo Infern.

56. Qui dirà les penes i *les dolors* que sentí lo Amic, quan entengué que son espòs havia dispost, que li posassen aquesta capa qui significava la caritat, per encubrir les ànimes que m'enviaria i poder-les rebre ab molta dolçura i suavitat? Ja tinc referit lo molt que ho sentí la primera vegada, que me digué que tenia de ser tota dolçura i suavitat, però en aquesta ocasió, no basten paraules per poder dir la pena que sentí, per moltes raons a més de les que tinc dites. I la veritat és que no les gos dir, bé consider jo que com som tan poc humil, permet el Senyor açò, perquè a vista de la humilitat de moltes ànimes, aprenga jo de ser humil, però com jo veig tanta humilitat amb elles, i tan poca en mi, moltes vegades dic que, si no era per la gran confiança que tinc en mon Amat, no tendria esperances d'arribar a ser humil, perquè com no heu som tornada ja a vista de tan bon exemple, pareix que no hu he de ser.

57. Bendit sia el Senyor, com dona a gustar *aquestes dolors que porten i donen amors* a lo Amic, per moltes causes. La una pel gran amor que té a les ànimes, que les voldria encendre ab lo foc del divino amor; altra pel temor que té d'errar, o donar mal exemple. I per això me voldria excusar¹⁷⁰ de parlar ab niguna ànima, pel gran desig que tinc de què tots *estiguem torbats* i molt posats *en les bellees del meu Amat*. De tal modo tinc tot açò en el cor, que si alguna vegada me persuadesc que vindrà a visitar-me ma mare, no em cans de pregar al meu Amat, que la tinga tota *torbada en les sues bellees*, perquè se descuit de venir-me a visitar, i és ma mare, que no se pot dir més. Essent així veritat, que me perd un rato de parlar de Déu, però jo estim molt més parlar a soles en Déu nostro Senyor, si és així la sua voluntat, que no vull altra cosa sinó que sia sempre feta la sua santíssima voluntat, i que la nostra conversació sia en el cel, perquè tot quant obrarem sia a major honra i glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 77

Digues foll: Qual cosa fonc primer, o ton cor o l'amor? Respòs e dix, que en un temps foren son cor i amor, perquè si no hu eren, lo cor no seria creat a amar, ni amor no seria creada a cogitar.

1. Molt bé respongué lo Amic a sos contraris, que són los mateixos de qui havem parlat en los càntics passats, quan li preguntaren: *Qual cosa fonc primer, o ton cor o l'amor*, dient *que en un temps foren son cor i amor*, perquè fins que lo Amic té coneixement de Déu i de la sua misèria (deia'm mon Amat) el cor està parat i lo amor està adormit. I així *ni el cor pot amar, ni lo amor pot cogitar*, però en el mateix instant que el Senyor obri la porta del coneixement, que és un tesor abscondit, és cosa rara i particular com he vist jo

¹⁷⁰ Escriu 'excusar'. De fet, en moltes de les ocasions en què actualment escrivim -x- utilitza -s-.

ab molta claredat, per la gran misericòrdia del Senyor. Ell dispongué que jo el rebés sacramentat, i no es pot dir ab paraules lo que sentí aquest pobre Amic, quan aquest gran Senyor arribà a la sua ànima, perquè se trobava en un mar de Déu sense fi, ab tanta grandesa i majestat, que no tan solament me feia perdre lo enteniment, sinó també me feia desatinar de tal modo, que li deia: «Jesús de la mia ànima, jo m'esclat, com no esclat del tot. Jo estic morint, com del tot no acab la vida, i patesc com no puc patir.»

2. Aquest patir se pot dir patir i moltes vegades morir, per moltes causes, i la més principal és per la gran unió ab què lo Amat té lo Amic tan fort lligat, que no pot deixar de dir *vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus*. No sé dir les coses que passava, sinó que tot era un mar d'amor, i que lo Amic se desatinava tot com no podia amar i sempre més i més amar aquella majestat tanta, perquè pel coneixement tan gran que li havia dat el seu Amat, més entenia. I el seu amor sempre més i més creixia, de tal modo que no podia conèixer si era *estat primer el cor o la amor*, perquè quant més ho mirava menos se podia conèixer, sinó *que tots foren a un temps son cor i la amor*, de tal modo que no podia dir, a qual era *el cor* ni qual *era la amor*, que tenia a son Amat, perquè tot *era cor* i tot *era amor*, sens poder distinguir qual era lo un ni qual era lo altre. Perquè estava lo Amic fet un mar d'amor, i no se veia en ell sinó Déu, Déu i sempre més Déu, i un amar que no és possible poder-lo dir. (f. 577) La mia poca discreció tant lo aumentà aquell coneixement, que li concedí son Amat de la sua grandesa i majestat, en què li donà d'entendre *com tot era a un temps son cor i amor*.

3. Oh ditxós i moltes vegades ditxós lo Amic a qui son Amat concedeix aquest coneixement de la sua gran majestat i de la pròpia vilesa, perquè arriba a entendre *com foren son cor i l'amor a un temps, el cor per amar i l'amor per cogitar*. I tot açò vivament passava en lo Amic, a qui no bastaven ja cadenes per poder-lo detenir, que no se desatinàs de moltes maneres. El *cor* feia grans forces i se volia partir en moltes parts, de tant que volia amar a son Amat. I tant quant més lo coneixia pel gran coneixement que li donava, més lo volia amar i més se desatinava per voler-lo més amar, sols per ser ell qui és. Lo *amor* descobria d'un modo que no sé com ho puga dir, sinó que apareixia un vent sense repòs, perquè no cessava un instant de *cogitar* i pensar com podria patir coses molt grans per amor del seu Amat. Los cuidados que portava i los pensaments que tenia, no és possible poder-los dir de modo nigú, perquè eren tants que seria mai acabar si los hagués d'explicar tots. I així diré lo que podré.

4. L'ànima volia sortir del tot per veure si així tindria més ditxa de poder encontrar més amar i més penar, i el no poder, li era morir. Al fin era la cosa més rara que se puga pensar, veure el cor ab un desatino tan gran que, per dir la veritat, no sé dir com era. I veure lo amor la pena que passava no és dicible de modo nigú. Bé emperò se veu que la companyia de lo amor *és el pensar* i el penar, quan desitja i no alcança lo que vol. I té una set tan gran, que no basten aigües a poder-l'hei apagar i assaciar, tot el temps que està en aquesta vida, perquè quant més aigua té de coneixement de la grandesa de son Amat, aumenta més la set que té de conèixer més la sua noblesa, amor i majestat. I per això, no se cansa de dir moltes vegades: «Amat de la mia ànima, bé i consol del meu cor, anem-nos-ne del tot a la vostra Pàtria celestial, que no puc tolerar estar més en aquesta vida plena de tota misèria. I lo qui més pena em dona és veure tantes ocasions ab què se pot ofendre a vostra divina Majestat.»

5. Aquestes misèries donen tant que *pensar* a lo Amic, que no sap dir lo que faria, sols per no ofendre a son Amat, si podia fer més que morir, sols per no desgustar a son Amat més elegiria. Perquè té tanta pena quan se veu tan miserable, i que està en aquesta vida, que no pot detenir les llàgrimes qui venen de lo amor, que com tinc dit, no tenia repòs pensant com més amaria i més patiria per dar gust a son Amat. No em faltaven molts altres, i en particular aquell qui m'acaba la vida, que és haver ofès el summo bé, que el meu cor desitja tant amar, engrandir i alabar. Tot açò i molt més *cogitava lo amor*, sens tenir repòs. I de la mateixa manera estava l'ànima desatinada i fora de si, quan lo Amat li ensenyà, *que a un temps foren son cor, la amor*, per causa que el coneixement deslliga *el cor* i desperta *la amor*. I així entenia jo que lo mateix era no amar, que no esser creat el cor, d'ont se veu ab molta claredat que d'aquell temps que comença el coneixement *i lo amar* se pot dir que el cor és creat.

6. Així m'ho declarà mon Amat del beato Ramon, de qui me digué que después que li hagué dit (com tinc referit en altra part) *venite post me*, fonc tant lo seu amar, i pensar com podria alentar les ànimes a què amassen a son Amat, que los inimics, qui sempre nos estan temptant¹⁷¹, quan veren en ell tan gran amor, i el fruit que les ànimes n'havien de tenir, no podent-ho tolerar, li deien: «*Digues foll: Qual cosa fonc primer, o ton cor o la amor?*, que en tan poc temps ames tant.» *I ell los respòs e dix, que en un temps foren son cor i amor, perquè si no hu eren, lo cor no seria creat a amar, ni la amor serea <sic> creada a cogitar*, que fonc respondre lo que passava per ell, perquè ab aquell gran coneixement que lo Amat li donà *son cor amava i lo amor cogitava*. Permetia el Senyor que los maldits contraris lo vessen molt inflammat d'amor i que resplendia molt més que el sol, perquè quan lo veien ab tan particular resplendor, no podent-lo tolerar, no paraven de dir-li: *Digues foll: Qual cosa fonc primer, o ton cor o la amor*, perquè estava ell molt ben posat per respondre, *que a un temps foren son cor i la amor*.

7. Molt bé parlà el beato Ramon, perquè d'aquell temps que lo Amat donà aquell coneixement tan gran a l'ànima, *fonc son cor i l'amor*, posant tot el cuidado *en amar i pensar* com li podria donar gust. Que d'aquí ve un desig molt gran a les ànimes, com amaran més a son Amat, i per això tenien los dimonis gran còlera contra d'ell, veient-lo olvidat de totes les coses i que tenia son cor qui amava tant a lo Amat, que ja no apetia més cosa d'aquesta vida. I que a les preguntes que li feien no los respongué mai altra cosa, sinó que *a un temps fonc son cor i amor*. Ni per això se cansaven ells d'importunar-lo i tornar a dir-li, *digués foll* etc. no veus que és esser *foll* voler viure tan menospreciat? No és mal algú gosar de les coses que el Senyor ha creades, però bedit sia el poder infinit de Déu, que qui fia d'ell no pot mai errar, com nos ensenya l'experiència d'aquest gran (f. 578) Amic, a qui anaven los inimics ab tals traces i li assistí tant el Senyor, que no los responia altre sinó *que a son temps foren son cor i la amor*, com si no fes menció d'ells, antes bé demostrava que se'n burlava, i açò los causava gran desatino.

8. Ditxosa l'ànima qui, quan la persegueixen, sap respondre a sos contraris com si se burlàs d'ells, com féu el beato Ramon. I entenia jo que açò fonc en una ocasió que tingué tal coneixement, que no li bastaven deserts per abscondir-se i retirar-se de tot per més amar a lo Amat, que tenia en son cor del modo que estava davant aquell miserables hòmens, qui li demanaren si era Déu, i el tractaren tan mal, que era la cosa més trista que

---

¹⁷¹ Escriu 'tentant'.

se puga imaginar. I d'aquesta manera, me digué mon Amat que estava en son cor, que sols les penes que me manifestà me feien rebentar, perquè veia com aquells malditos hòmens lo prenien per la sua santíssima barba i lo tiraven tan fortment, que lo alçaven de la terra. Qui podrà dir ni pensar el dolor i la pena que sentiria? Bé me digué mon Amat que fonc de les majors que sentí, i és bo de creure, per esser la sua preciosíssima cara tan delicada i tractar-la ab tanta crueldat, que tiraven de manera que el feien temblar, llençant-lo ja d'una part i ja d'altra. No m'espant doncs, que ab aquest coneixement que tenia lo amic el beato Ramon del summo bé que tan amava, i veient-lo tan maltractat que, si no fos estat ab una gràcia molt particular, no fora estat possible poder-lo mirar, que no trobàs lloc a ont retirar-se per més amar a son Amat.

9. El Senyor me digué que li donen gran gust aquelles ànimes qui, pel coneixement que los dona, deixen totes les coses criades i s'aparten d'elles per més amar-lo, pensant sempre com podran donar-li gust. I la gran gràcia que nos fa ab aquest coneixement que nos dona, si nosaltres sabíem cooperar, i no deixar-nos perdre tant de bé per nostra culpa, i que per això molts no poden respondre i dir, com el beato Ramon, que *en un temps fonc son cor i la amor*, per sempre pensar i més amar a lo Amat, perquè no nos desamam a nosaltres mateixos, i no donam lloc, el que s'ha de menester, per poder posseir i gosar aquest tresor abscondit del coneixement. I així no m'admir, com tinc dit, si aquest gran varon i sirvent del Senyor, pel coneixement que li donà, fonc tan prompte en donar-li gust. Essent així que aquest pobre Amic, tan ple de tota maldat, pel gran coneixement en què se trobava, no trobava lloc a ont abscondir-se, per moltes causes. La una per no donar mal exemple, i aquesta era una pena qui partia de lo més interior de l'ànima, i tan penada, que no és possible poder dir ab paraules lo que em dava a sentir, en tant que m'obligava a no poder-me detenir de voler-me sepultar baix de la terra, en un lloc molt abscondit, sens que nigú me ves a mi, ni jo ves a nigú, i allí fer penitència de mos pecats. I si pogués alcançar esta llicència, seria per a mi una ditxa molt gran.

10. La veritat és que molt més és en el cor lo que he dit, que en les paraules tantes, i si més me pogués abscondir, més me voldria abscondir, per lo molt que tem ofendre a mon Amat, i per fer alguna cosa per dar-li gust, sinó que som en un temps que les llicències són molt males d'alcançar, com vós mateix sabeu amat Jesús de la mia ànima. I així no tinc empresa de demanar-la, bé és aquesta la mia voluntat, però no puc pensar per quin medi la puga alcançar, sinó deixar-ho en les vostres santíssimes mans, que suposat teniu el cor de totes les ànimes, teniu també el cor del ministre vostro, qui la'm té de donar. I així poder teniu, si voleu, de posar-li en el cor que la'm don, si és vòstron gust, que la rebré ab gran contento.

11. La mia maldat és tanta que per una part la voldria manifestar a tot lo món, i per altra part la voldria abscondir baix de la terra, perquè no fos ocasió d'agun <sic> dany a les ànimes. I és tan vehement aquesta ferida, que vivament penetra l'ànima, i no és dicible la tribulació que passa de lo que he dit. I moltes més ànsies que s'hi agiunten de més patir i més amar a lo Amat, a qui diu lo Amic tants desatinos, que no és possible poder-los referir, perquè d'un *cor* abrasat per amar i més amar, i d'un *amor* desatinat *cogitant* com darà més gust a son Amat, no és possible pensar los desatinos que diu a son Amat, quan se troba que s'esclata de Déu, i no sap com poder-se reprimir per no cridar ab veu alta, dient: «Jo m'esclat de Déu; i no puc sustentar tot un Déu.» I ab tan gran unió, que no pot deixar de dir moltes vegades *vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus*. Al fin, que

tot me declara ab major claredat, que és així com diu lo amic el beato Ramon, *que en un temps foren son cor i la amor*, essent veritat, que no sé si diga que el cor no hi era perquè quan veia a lo Amat ab tantes penes casi del tot se perdia.

12. No puc deixar de dir alguna cosa de tantes que mon Amat me manifestà, que passà a la vista d'aquestos miserables hòmens. Los dic miserables (f. 579) perquè me digué mon Amat, que no hei ha cosa més miserable que aquelles ànimes qui tenen notícies d'ell, que és dir de Déu, i el coneixen i no lo adoren i confessen per vertader Déu. Així foren los pontífices qui el tenien a la sua presència, i tenien notícies que era Déu, i no el confessaren per vertader Déu. I per això me digué, que sent moltíssim aquestes ofenses, i que en el món n'hi ha tantes ara, que moltes vegades lo obliguen a castigar-nos, si no el detingués la sua gran bondat. No voldria que fóssem tan locos, que a vista de tanta misericòrdia com nos fa, fos la nostra misèria i ingritud tanta que tinguem d'experimentar el rigor de la sua justícia, quant gran és.

13. Molt temps ha que jo aport aquesta gran creu, de pensar que se tròpien ànimes tan poc cristianes, que no adoren i confessen el meu Amat per vertader Déu i Senyor de totes les coses. I entenia en aquesta ocasió, que d'aquestes ànimes n'hi ha moltes, i tenien tanta pena, que venia a punt de rebentar. I eren tants los extrems que feia, que no em podia aquietar. I eren tals les locures que feia, que apareixia que el cor no cabia en mi. Al fin, no apareixia aquest pobre i miserable Amic, quan tenia aquestes notícies, sinó *un foll*, i en particular, com veia el seu Amat a la presència d'aquells miserables hòmens, com tinc dit, que no és possible dir ab paraules quant maltractaven la sua santíssima persona. I ell sempre estigué en tanta benignitat, que bé hei havia que mirar i admirar. I no em causà menos admiració voler-me manifestar com anava vestit. I me féu veure que la túnica interior que aportava era molt llarga, i l'aportava cenyida per donar-nos exemple quant és a son gust la modèstia i l'honestidat. I me declarava que és molt a son gust portar-se les persones molt cubertes i ben cenyides. I lo hàbit que aportava era molt llarg i no el portava cenyit ni ab niguna curiositat, com ell mateix me digué, donant-me a entendre que no gusta que los hàbits de les persones a ell dedicades, sien curiosos sinó molt honestos i ben dispots. I me digué més que aquells hòmens qui aporten los cabells i la barba així com se crien, lo imiten a ell en el modo com anava.

14. Aquesta circumstància nos dirà ab molta claredat, quant a gust de lo Amat és lo aportar ben cenyida la túnica, i de quanta importància per la virtut i santedat, pues me digué, que después que lo hagueren assotat, no li donaren lloc de cenyir-se la túnica que aportà, fins a posar-lo a la santíssima creu, que l'hei llevaren. I no obstant, que fonc un temps molt breu, sentí moltíssim no aportar-la ab aquella unió i modo que l'havia portada tota la sua vida. Certament que restí atònita i molt edificada d'aquesta ensenyança que mon amat Jesús me donà, que voldria que totes les ànimes vessen la compostura que aportava el bon Jesús. I judic que se mitigarien algun poc tantes profanitats, com sent dir algunes vegades que se troben en lo calçar i vestir. No puc deixar de dir que tot és falta de coneixement, i de no mirar que el qui és senyor de tot volgué vestir tan pobrament. I nosaltres, qui som esclaus, volem vestir tan ricament¹⁷². Oh locura de los hòmens, quant ets gran en no donar lloc an el coneixement que s'és menester per medir totes les nostres accions, i deixar-ho

---

¹⁷² Escriu 'richement'.

tot per amor de lo Amat, com feia lo Amic, per poder respondre i dir, *que en un temps foren son cor i amor*.

15. Tanta era l'amor que en mi sentia, que purament m'abrasava, i tant era el sentiment que tenia d'haver ofès a mon Amat, que el cor se partia de dolor i no podia tolerar, que no se prengués vengiança de les ofenses tan grans que jo he fetes. I així deia: «Amat de la mia ànima, és possible que a tantes persones castiguen si fan algun pecat i a mi, qui n'he fets tants, no em castiguen, ni es prenga vengiança com jo voldria?» Que si era voluntat del Senyor que em crucificassen o que m'escorxassen o que m'apedregassen, o que em posassen en qualsevol rigor, ab gran gust ho passaria assistida de la vostra santíssima gràcia. I *el no usar aquest modo de castigar en aquesta ànima tan pecadora, pens que serà el no tenir-ne notícies* [Hi ha una creu, que indica un fragment de text al costat de la fulla, que no puc llegir]. I açò me feia esclatar i créixer el desig de publicar la mia maldat. [Hi ha un dibuix al marge esquerra, com un dit senyalador]

16. No és possible poder dir quant gran era aquest desig de veure'm castigada per lo molt que ho tinc merescut. I com ho coneixia ab tanta claredat, niguna cosa hauria feta de millor gust, que publicar la mia maldat, qui era la causa de totes aquelles deshonoras en què veia a mon divino i celestial espòs, qui me tenia tan lligada i enamorada de la sua noblesa i majestat, que restí per molts de dies en una flamma de foc, qui m'abrasava tota. I no sé dir lo que sentia en aquest coneixement tan gran, que m'havia donat el Senyor, perquè jo ves com *en un temps foren el cor i la amor*. I no parava aquí, sinó que em mirava en lo més profundo de lo Infern, com si del tot estigués allí, però la confiança que tenia en mon Amat era tanta, que si bé veia tenir-ho molt merescut, no per això tenia nigun pensament que mon Amat s'apartàs de mi ni per un instant, perquè vivia de tal modo amb ell, que no és possible poder-ho dir.

17. (f. 380) Jo no podia dir si tenia *cor*, ni sabia a ont era *el cor*, sinó que veia una infinidat d'*amor*, la cosa més bella que nigú puga pensar. I tot açò era perquè entengués jo, *que en un temps foren el cor i la amor, i que si no hu eren, lo cor no seria creat a amar, ni amor seria creada a cogitar*, perquè el cor sense la amor no pot amar, ni la amor sense el cor pot cogitar. Doncs respongué molt bé lo Amic, *que a un temps foren son cor i la amor*, que és la cosa més bella de quantes hei ha, si lo empleam tot en amar a Déu nostro Senyor, sols per ser ell qui és i no per altre interès. I aquesta se pot dir ditxa moltes vegades gran, i fer moltes gràcies a lo Amat d'aquell *temps que fonc creat el cor a amar i la amor a cogitar*.

18. Esto era qui em tenia tan posada en amar, que de tant de penar i *pensar* com amaria més a lo Amat, se'm podia tenir llàstima, però cosa admirable, que de tant de penar i *pensar* qui em turmentava, vinguí a parar en un descans, perdent-se dins un mar de Déu infinit. De tal manera, que ja no podia més pensar sinó tota absorta mirar i contemplar aquella infinidat de Déu, que no se pot dir ni pensar com és, sinó que és gran, bella, poderosa, noble, rica, agradable i sobre manera hermosa. Qui podrà dir lo que gosava i sentia en aquesta ocasió, trobant-me en aquest mar immens de la divinidad? A ont me donaren a entendre que així com per caminar *a un temps* és necessari tenir dos peus, així mateix per poder caminar a la virtut *el cor* és un peu i *lo amor* és lo altre, i per consegüent *a un temps és el cor i la amor*. I així ho veia jo, que tan antiga (?) *era la amor a pensar, com el cor a amar*.

19. Per dir la veritat, en aquesta ocasió jo no podia dir ja, *si el cor i lo amor* eren un o si eren dos, perquè tot era un mar d'amor a ont no veia sinó a Déu nostre Senyor, qui em comunicava tanta gràcia, que no la podia sustentar. I d'aquesta manera em suspenia per descobrir-me aquestes coses tan meravelloses, que no hu poden esser més, pues me trobava en una molt alta contemplació del mar immenso de la divinidad, a ont entenguí també *que el cor i la amor* són dos ales ab què vola lo Amic a la contemplació, que suavement gosava i a ont veia, *que a un temps foren el cor i la amor*, perquè no se pot volar a la divina contemplació ab una ala sola, sinó ab dos, que són *un cor amant i un amor cogitant*. I així *a un temps foren los dos, el cor creat a amar i lo amor a cogitar*, qui són dos ales qui ab molta velocitat fan volar lo Amic a la més alta contemplació.

20. Me descobrí mon Amat moltes ànimes, qui per al camí del coneixement, ab aquestes dos ales volaren a la divina contemplació. I aquestes veia jo, qui despedien molt més resplendor que no despedeix el sol, i les primeres que em descobrí foren el beato Ramon, sant Pau i aquest pobre Amic, qui de tanta confusió que tenia, casi no hu gosa dir. Que estaven aquestes tres ànimes ab tan gran unió ab son Amat, que si no fos estat que la divina voluntat me donava llum molt particular, no podria dir que fossen tres sinó una. I algunes vegades les s'embevia lo Amat, que apenes ne descobria niguna. Pot-se desitjar, Jesús amat, ditxa més gran que aquesta? Que jo tota em perdia, mirant i gosant tot aquest bé, i no hi faltava la mia gran senyora Maria, qui cuidava d'aquestes ànimes tan ditxoses, que estaven ab tan rara unió en Déu nostre Senyor, gosant-lo a la sua Pàtria ab molta claredat, tenint a Maria santíssima, qui cuidava d'elles com si corrien per son compte, perquè sempre cuidava d'elles en aquell mar immens de la divinidad, a ont sempre entenia esser així com *respòs lo Amic, que a un temps foren son cor i amor, perquè si no hu eren, lo cor no seria creat a amar ni la amor seria creada a cogitar*.

21. Altres ànimes me féu veure el Senyor com santa Maria Magdalena, a qui aquestes dos ales la pujaven ab tanta velocitat, que era la cosa més bella que nigú puga pensar. Més me digué, mira a santa Maria Egipcíaca, i jo la veia ab tanta hermosura, que no tenia par, feta un mar de llàgrimes qui l'adornaven hermosíssimament. D'ont se veu ab molta claredat, quant a gust són de lo Amat les llàgrimes qui se desrramen per al coneixement, perquè posen l'ànima en tan rara hermosura, que s'ha menester molta gràcia de l'Altíssim per poder-la mirar. No voldria que visqués niguna ànima poc atenta a les inspiracions que nos dona lo Amat, i en particular en aquesta rica prenda del coneixement, que sols de veure l'hermosura com posa les ànimes, no sé que hi puga haver-hi ànima qui no se'n tinga d'enamorar.

22. No bastà a lo Amat haver-me fet veure el beato Ramon com tinc dit, sinó encara el me descobrí tot ple de raïos, qui despedien tanta llum que no sabia com poder-lo mirar. Gràcies an el Senyor de tantes gràcies com li fa, qui me digué que tots aquells raïos significaven la sua doctrina, qui dona llum a tota la Isglésia. Jo voldria, si fos voluntat del Senyor, que totes les ànimes lo vessen així com lo veu aquest pobre Amic, i sabrien i coneixerien la gran santedat que té (f. 581) el beato Ramon i quant volgut és de lo Amat. Bé podrà ser-nos bon medi en les nostres necessitats, si el prenim per intercessor, suplicant-li que per aquella glòria que gosa tanta, nos oferesca a lo Amat, que puguem gosar-lo per a sempre amèn, així com ell la gosa, sens nigun temor de poder-lo enutjar, ni perdre aquest bé tan gran.

23. No es pot trobar major ditxa per a mi, que el no poder pecar, perquè primer moriria que no hi consentiria, ab la gràcia de mon Amat, que de mi no es pot esperar sinó tota misèria i maldat; sinó que com tinc el cor qui no vol sinó a son divino i celestial espòs, i níguna altra cosa, sinó amar-lo i sempre més i més amar-lo, estava fet un loco, i més que si era *foll* per voler amar a lo Amat, ab un amor qui no se fos vist mai. Dir que la sua amor és loca és molt dir. I és molt més el desatino que té, pensant i cogitant, com podria amar més i sempre més el seu Amat, ni fer cosa qui no sia molt del seu gust. De tal manera, que apareixia del tot *foll* sens enteniment. I ab tota veritat, per moltes rauons li podrien dir *digués foll qual cosa fonc primer, o ton cor o la amor?* I bé respondria ell que *en un temps foren son cor i la amor*, per la gran experiència que té. Perquè des del mateix temps *que son cor* pena per amar, pena *lo amor per cogitar*, essent així que no se desmanda mai de voler tota la glòria pel seu Amat, qui li fa perdre el judici. I així no para mai de dir: «Jo vull a mon Amat, i totes les coses per la glòria de mon Amat, i níguna cosa, a poc ni a molt, voldria que no li donàs gust.» I no tan solament no la voldria, però encara no la voldria veure mai en níguna ànima, per lo molt que desitja veure-les totes a ont veu lo amic el beato Ramon, tan honrat i estimat de son Amat, que si totes les ànimes ho vessen, tinc per cert que se pasmarien.

24. Jo no sé dir el modo com restí de veure la gran glòria que posseïa el beato Ramon i el gran gust que tenia son Amat de fer-li gràcies. Lo que sé dir és que quedí ab un gran amor a totes les coses, qui són virtut i donen gust a lo Amat, i que tota em desfeia com no podia exercitar-les per amor del meu Amat. I perquè em fes gràcia, que no se trobàs níguna ànima qui no lo adoràs i confessàs per vertader Déu i Senyor de totes les coses, i ser molt puntuals i obedients a la sua veu, i no desconsolar-se ni desanimar-se de poder esser grans sants, encara que no havem començat des de la minyonès, que bon exemple tenim en el beato Ramon, qui no hu fonc en la sua jovintut, però en cridar-lo el seu Amat, ab tota prestesa tingué *son cor a amar i lo amor a cogitar*, de tal manera que nada volia sinó a son Amat, i tota la glòria per al seu Amat, caminant sempre pel camí d'amar i penar. Pues, ànimes cristianes, quantes vegades nos està dient el creador *venite post me* en lo interior del nostro cor i fem el sord, i después direm que no podem esser tots sants. Posem el cuidado que posà aquest ditxós Amic, i tinguem gran confiança en lo Amat, que d'aqueixa manera arribarem a tanta virtut, que no nos coneixerem.

25. Tot açò he dit més per a mi que per nígún altri, perquè som jo la qui més he fet el sord, i faç que nigú. No és poca desdítixa aquesta per una ànima, perquè ha d'estar molt atenta a la sua santíssima veu per emplear-se tota a fer la sua santíssima voluntat, que aquest és el camí per ont arribaren les ànimes que tinc dit an aquest trono de tanta noblesa, hermosura i majestat. I moltes més ànimes que em descobrí sa divina Majestat, qui caminaren pel camí del coneixement, i cada una d'elles tenia del Senyor alguna gràcia molt singular. El gran pare sant Agustí, a més de la gran glòria que gosava, tenia escrit ab lletres d'or en el seu cor *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, i quan se deien aquestes paraules, aquest cor donava tants salts, que era cosa d'admiració lo resplendor que el seu cor i aquelles lletres despedia. No hei ha llengües humanes qui el puguen explicar, ni enteniment qui ho puguen pensar, tan gran cosa és, que no puc dir lo que és, sinó ditxosa i moltes vegades ditxosa l'ànima, qui tot ho deixa quan son Amat la crida, seguint-lo i amant-lo, com féu aquest gran pare. I per això ara li comunica lo Amat tantes gràcies, que no són per a dir sinó per admirar.

26. Sant Pau tot se desfeia de caritat, que era la cosa més rara que se puga mirar, perquè tenia tanta hermosura, que no sé cosa a què poder-ho acomparar. Basta a dir que tenia la caritat, que és la cosa més hermosa de quantes hei ha, i entenia jo que a ont és la caritat són totes les coses hermoses que se puguen desitjar. I tot ho trobava jo en lo apòstol sant Pau, qui estava molt més resplendent que el sol. Bé puc dir que hei havia que mirar, admirar i alabar al creador, qui fa les creatures tan semblants a ell, que si no era que la fe nos ensenya i aquell coneixement tan particular, que posa el Senyor en l'ànima, casi pensaria que aquella ànima és Déu. Tan hermosa la té i la posa la caritat. Bé devem doncs posar tot el cuidado i diligència per alcançar la caritat i imitar aquest gran sant.

27. Aquesta resplendor tan gran se m'és quedada tan impresa a la memòria, que a lo que jo puc judicar, m'acompanyarà tota la mia vida. Tant és lo que n'he participat gràcies an el Senyor, qui vol que tinguem notícies, que tantes comunica a los que li són estats bons Amics. I també per fer-me veure ab molta claredat i distinctament, *que a un temps foren el cor i la amor*, perquè el coneixement deslliga *el cor* i desperta *la amor*. Si posam l'atenció en mirar aquestes ànimes que m'ha descubertes lo Amat, en nigú trobarem més gran coneixement. I per aquesta causa, tingué ell gust que jo les ves, perquè pogués manifestar quant hermós és a los seus ulls els coneixement. I si jo no era tan indiscreta i ho sabés explicar, és la cosa més bella que haja vista mai, però no tinc modo ni judici per a tant, sia feta la santíssima voluntat del Senyor.

28. Qui dirà lo que és (no més que per un instant) veure la Glòria celestial? A ont tantes vegades i tan despàcio està aquest pobre Amic, mirant i contemplant aquella pau i quietud, que més no es pot desitjar. I aquella promptitud en fer la voluntat de l'Altíssim, que nigú vol més de lo qui dona gust a aquell supremo i nobilíssim Rei i senyor universal de tot. Per aquesta causa feia ell tantes fineses per lo Amic, qui de tanta confusió que tenia, no sabia dir altra cosa sinó *fiat voluntas tua*. Mirava i tornava a mirar aquell summo bé de mon amat Jesús, que tenia en la mia ànima, i no sabia ni trobava cosa que dir-li sinó Senyor i Déu, amat de la mia ànima, sia sempre feta la vostra santíssima voluntat, que jo tota me seria volguda convertir en llengües per alabar-lo i en cors per amar-lo, així com lo alabaven i amaven aquestes ditxoses ànimes ara i lo alabaran i amaran per a sempre, perquè lo alabaren i amaren en aquesta vida, que bé se veia en ella *que a un temps fon son cor i amor*, perquè si no hu eren *el cor no seria creat a amar, ni la amor a cogitar*.

29. Tot açò feia mon Amat perquè ves jo en aquelles santes ànimes com és així, *que lo cor no seria creat a amar ni lo amor a cogitar*, i com la sua bondat és tanta, per confirmar-ho més me declarà que *el cor és la casa de l'amor i lo amor és el sustento del cor*. I com el cor no pot estar sens sustento ni lo amor pot estar sense casa, per això *en un temps han de ser el cor i lo amor*, perquè si no hu eren, ni l'amor podria ser sustento del cor, ni el cor podria ser casa de lo amor. I com és de tanta importància que lo amor tinga casa a ont habitar, i que el cor tinga aliment de què poder-se sustentar, se veu ab evidència *que a un temps foren el cor i amor*. Lo amor per tenir casa a ont habitar i pensar de son Amat i sempre en son Amat, i el cor per tenir sustento necessari per tenir valor i forces per amar sempre i més amar el seu Amat. No és possible Déu meu i Senyor meu, poder dir la gran admiració que em causa la particularitat que m'haveu dita, perquè és cosa que mai m'era vinguda a lo enteniment, però com veia que era tan a son lloc, me suspenia mirant a mon Redemptor, i los medis tan grans que pren per mostrar-nos el seu amor, i com lo havem d'amar, sols per ser ell qui és i no mes.

30. Que bé trobarem aquest modo d'amar en aquestes santes ànimes, si miram ab atenció les virtuts tantes i tan grans que tenien. I ab molta claredat veurem com son cor era habitació de lo amor, i lo amor el sustento de son cor, *i que a un temps fonc creat son cor a amar i lo amor a cogitar*, pel gran coneixement que tenien de lo Amat. I quan aquest pobre Amic veia les gràcies tan grans i singulars de què gosaven, no se cansava de suplicar-los del millor modo que podia, que nos fossen intercessos a sa divina Majestat, per a què usant de la sua gran misericòrdia, nos perdonàs i remediàs les nostres necessitats, que tenim tantes mentres estam desterrats en aquesta vall de llàgrimes, misèries i moltes tribulacions, com pot experimentar cada qual esser així. I per això procurava jo tants advocats, qui nos alcançassen de Déu nostro Senyor amor, humilitat, benignitat i molta gràcia per poder amar i més amar, cantant ab companyia de los esperits benaventurats *Sanctus, Sanctus, Sanctus* per tota una eternitat en la Pàtria celestial.

31. També descobrí a mon gran pare i patriarca santo Domingo, qui estava tot adornat d'una gran llum celestial, pel coneixement gran que tenia de si. I estava lladrant com un perro per la salvació de les ànimes, que sempre ha procurada molt per glòria del Senyor. Mes veia aquell gran amic meu, el pare santo Tomàs d'Aquino, qui aportava un sol en el pit, qui de la resplendor i hermosura que tenia, no hei havia més que mirar. I m'ensenyava lo Amat que significava la llum que ab la sua doctrina ha donada a tota la Isglésia, per bé de totes les ànimes qui la volen. Aquesta era la mia pena, que a vista de tanta llum, estiga alguna ànima en tenebres, deshonrant a mon Amat, qui no hei ha traça que no invent per donar-nos el camí per poder-lo més amar, com podem veure de lo que nos ha declarat, que el cor és la casa de l'amor i l'amor el sustento del cor.

32. Què ditxosa és l'ànima qui té el seu cor casa de l'amor pura i recta, que és la de què gusta lo Amat, i el mateix amor sustento del cor! Ditxosa i infinites vegades ditxosa, moltes enhorabones li poden donar, i suplicar-la ab moltes veres, que nos tinga en memòria, per la gran amor i familiaritat ab què tracta ab son Amat, perquè és una amistat tan gran, que val més un instant del gosar i de los abraços dolços i regalats que té ab son Amat, que quantes coses se poden trobar en el món, encara que n'hi hagués sense fi. I així quina ànima se trobarà, qui tinga aquestes notícies, i no faça impossibles per dispondre son cor que puga esser casa de l'amor, aquell qui dona més gust a lo Amat. Supliquem-lo que nos faça aquesta gràcia, per la sua gran clemència, de donar-nos el seu divino amor, qui sia sustento del nostro cor, que d'aquesta manera tindrem tantes forces i valor, que no temerem sinó el poder ofendre a lo Amat, però ab una confiança molt gran que ell nos assistirà i no lo ofendrem.

33. És tant el valor que dona aquest sustento a esta ànima, que tot lo Infern no pot fer-la mudar ni apartar-se de lo que entén esser voluntat del seu Amat, que estima i vol més que totes quantes coses hei ha, i no per altra cosa, sinó perquè és Déu. I per això, mirant-lo a la sua santíssima cara, li diu (infinites vegades) que no el voldria, si no era Déu, perquè vol amar a Déu i en tot fer la voluntat de Déu. I vol a Déu perquè és Déu i nada, nada, fora de Déu. D'aquesta manera, posa lo Amic el coneixement que té *de ser a un temps el cor i l'amor*, qui estaven tan units ab son Amat, que apareixia que contra d'ell s'era girat tot lo Infern, perseguint-lo per moltes parts, de tal modo, que no sé si es pot pensar diligència, que no la fessen per espantar-me i detenir-me, que no amàs el meu Amat, i perquè no fes la sua santíssima voluntat, que és lo que jo desig tant, que no hu sé dir.

34. Moltes eren les seues traces, ab què los dimonis me volien espantar, però moltes vegades més eren les forces que donava an el meu cor aquell diví sustento de lo amor, perquè n'ninguna cosa me causava espant. I ab la gràcia del Senyor, en qui tinc la confiança, desconfiant sempre de mi, no pogueren alcançar lo que pretenien de modo n'ningú, perquè sempre posava los ulls en mon Amat, dient-li molts de psalms i versos de l'Esclatadura, en particular el psalm tant del meu gust *levavi oculos meos in montes unde veniet auxilium mihi. Auxilium meu a domino qui fecit caelum et terram*. No em cansava de dir-li *in te domine speravi non confundar in eternum, etc.* I com més aumentaven les persecucions i tribulacions, deia també, *ad dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me. Domine libera animam meam etc.* En aquestes paraules, *recolitur memoria passionis eius*, m'estava molt de temps postrada sobre la terra referint-les moltes vegades, perquè com el meu refugi i amparo són les santíssimes llaques de mon Amat, prenia aquest medi de recordar la sua santíssima¹⁷³ [Passió] perquè me donàs remei a les mies necessitats.

35. Si hagués de dir tot lo que passà al temps que duraren aquestes tribulacions seria mai acabar, i així solament diré, que la major guerra i força que los inemics me feien, era en orde d'aquesta matèria de l'esclatadura. I com aquest exercici és per a mi la creu més pesada que se puga trobar en tot lo món, feien ells tot quant podien per espantar-me i desconsolar-me, però com és tanta la benignitat de mon Amat apareix com impossible que vègia en nosaltres necessitat i que no vinga a remediari-la, si li donam lloc, com féu ab lo Amic, que el consolà i confortà dient-me que no temés, que aquest era son gust i que importava molt declarar aquest càntic per les ànimes qui ... de servir-lo.

36. No sé dir lo que sentia ab aquestes tribulacions, per ser aquesta la ferida qui més penetra el meu cor, però fonc molt més el contento que tinguí, quan mon Amat me parlà ab tanta suavitat. Perquè la sua veu tot el temor despedí, que basta la veu de lo Amat per a remediari qualsevol necessitat per gran que sia. No que jo volgués aliviar el penar, sinó que vinguen penes i més penes sens ofenses de mon Amat, com li deia moltes vegades, que voldria donar la sang i morir de tal modo, que comestic en lloc a ont no pot esser morir com sant Pere màrtir i molts altres sants, a qui tinc gran desig d'imitar, desitjava que mon espòs Jesús donàs lloc a los dimonis, que fossen ells los tirans qui me fessen morir màrtir, sols que tingués esta ditxa de donar tota la mia sang per qui ab tan gran amor l'ha desremada per mi. Que quan jo consider això, trob que és molt poc el morir per dar-li gust i defensar la sua honra. Aquest és tot el meu cuidado i el no pecar per més amarlo i mirar-lo sempre en lo interior de la mia pobra ànima, i no cuidar de més, si fos aquesta la sua santíssima voluntat, que voldria sempre que se faça en mi.

37. Per més glòria de lo Amat i descobrir la mia misèria, no puc deixar de referir alguna cosa de la gran repugnància i pena que tinc en haver d'esclaturar les gràcies que mon Amat me fa. No hu puc acomparar a altra cosa, sinó que en algun pou molt fondo hei hagués algun pes molt gran, i que lo haguessen de treure d'allí ab gran treball, que ja se veu la gran força que s'hauria mester. Així mateix passa en mi, quan tinc de treure de lo més abscondit de la mia ànima les gràcies tantes que em fa mon Amat, perquè haver-les de manifestar per escrit és lo mateix per a mi que haver de treurer un pes tan tan gran, que no és possible poder-ho pensar, ni explicar. A tant arriba la mia confusió, molt prompta però sempre per fer la santíssima voluntat del Senyor, però dic a V.M. que no sé cosa a

---

¹⁷³ Sembla que falta la paraula 'Passió'.

què estiga més prompta, que si V.M. me digués que cremàs tot lo que he escrit, no hi tendria més dificultat que no tenir el foc en el confessionari, per no haver de tardar un instant a cremar-los, i que tot se consumís. No hi tinc més aplego que és aquest.

38. Tot lo aplego que tinc (per la gràcia del Senyor) és que ell sia alabat i exaltat, aquest és tot el meu fi. I com som tan flaca, sempre desconfii de mi i esper en mon divino i celestial espòs Jesús, amat de la mia ànima. I així, per les seues preciosíssimes llagues, suplic a V.M. del més íntimo del meu cor, que pos los ulls an aquesta obra ab lo major rigor que se puga mirar, i desengany-me si entén cosa que no sia a gust del Senyor, que per mi no em serà niguna pena, perquè estic en tot molt indiferent, no vull més que fer en tot la santa i verdadera voluntat del creador. Mir que és cosa de gran importància aquesta, i que per una ànima tornaria el Senyor (si fos possible) pendre mort i passió. Pens que té aquesta pobra ànima encomanada i que, en lloc de Déu, la guia V.M., i ella per la glòria del mateix Déu, camina pel camí que li dona ab la gràcia del Senyor. Mir que l'hei protest ab moltes llàgrimes davant de sa divina i soberana Majestat, qui me serà testimoni, com jo no vull més que fer la sua voluntat. I així no repar a desenganyar-me per lo amor que nos té Cristo sacramentat. I tot açò dic molt més ab lo cor, que en les paraules. Ja veig que som impertinent i molt cansada, perdon-me per amor de Cristo crucificat, que tot és desig d'acertar.

39. És la bondat del Senyor tan gran, que em té admirada de veure que me respongué tan verament an el pensament, que jo tenia de voler escriurer la comparança que tinc referida d'un pou molt fondo, per declarar el treball que em costa lo haver de manifestar les gràcies que mon Amat me fa, perquè me digué: «Filla, no t'espants, que les tregues d'un pou molt fondo, perquè quin pou més fondo se pot trobar que el meu cor, d'ont tu les treus? I com jo estic així com som en lo més fondo de la tua ànima, bé pots dir que les prens del pou més fondo que se pot trobar. I per aquesta causa, que surten del meu cor, surten ab tanta confusió tua i desig d'acertar. No és açò mal, antes bé me dona gran gust.» Rei meu i Déu meu, què puc dir jo? Sinó *tu solus Sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*, perquè em trob tan afavorida de la vostra divina i soberana mà, que no puc dir altra, i que vós sou tan solament qui teniu el poder infinit. I per aquesta causa se comunicava de tal modo, que jo del tot esclatava de no poder sustentar Déu ab tanta familiaritat com se comunicava. I era tant l'ímpetu d'amor i el sentiment del cor, que molt bé apareixia *un foll*, i també podia dir ab tota veritat que *a un temps foren son cor i amor; el cor qui se partia amant, i lo amor qui se desatinava cogitant*, pensant i mirant el seu Amat.

40. Jo li deia mil desatinos i moltes vegades, sens poder-hi fer més, havia de dir: «Jo m'esclat de Déu.» Tanta ditxa no és per a mi, de què haja pres lo amor el cor d'aquest pobre Amic per casa ab tanta manera, i que li don tal sustento, que si el Senyor no lo aliviàs un poc arribaria a esclatar de tant de foc i amor, i ab tanta abundància que no la pot sustentar. Perquè surt per moltes parts ab tanta força, que no es pot dissimular i deixar-se de conèixer que el cor de lo Amic és casa de lo amor, d'aquell amor qui no vol sinó a Déu, perquè és Déu creador i redemptor, i té poder infinit. I el mostra tant en mi, que ara en aquest punt me té ab tan rara unió, que tota m'esclat de Déu, i m'abràs del foc divino, que tant me comunica. No veu ab quanta veritat pot dir lo Amic, *que a un temps foren son cor i amor?*

41. Moltes són les ferides que rep vui lo Amic an el cor per les santíssimes mans de son Amat, però sobre totes una tan bella, que no és possible poder pensar ni dir el dolor que li dona, però té tanta suavitat, que encara que és pena i gran, és tan gustosa i regalada, que voldria que la poguessen gustar totes les ànimes, perquè posassen tot el cuidado (f. 585) en preparar son cor, que fos digna habitació i casa de l'amor, i el mateix amor seria sustento de son cor. I d'aquesta manera tindrien gran valor per més amar i sempre més amar el creador, i podrien dir com lo Amic, *que en un temps foren son cor i amor*.

42. Oh què gran Déu i gran amor que és el seu! Ditxós lo Amic a qui ell lo comunica, bé li queda obligat, si li succeeix com me succeí a mi (cosa verament singular) que deia jo la lliçó del gloriós sant Ramon de Penyafort, i aquestes paraules: *obedientia a deo singularis, ut sepulte voluntatis arbitrio totus e superiorum nutu penderet*. I com jo som tan ignorant, no reparava lo que deien i significaven aquestes grans paraules, i en un instant les me donà a entendre el Senyor, ab tanta claredat, que m'admirà moltíssim i me digué que açò volia de mi, i que en açò m'havia d'emplear. Ah pobra de mi! Déu meu i senyor de la mia ànima, gran confusió m'haveu posada en el meu cor, i moltes ànsies de com podré jo, qui som tan flaca, complir en unes coses tan grans i dificultoses, que sols ab la vostra gràcia se poden executar. Jo confii que la'm donareu per poder fer tot lo que vós voleu i tindreu gust.

43. Gran llàstima i compassió he tinguda sempre de la pena i maltracto que passaren los santíssims peus de mon amat Jesús, quan lo prengueren de lo Hort fins an el calvari. Ja per les moltes vegades que el pisaren, ja per les puntades de peu i sempentes que li donaren, com també per l'asperesa del camí. Moltes vegades lo mirava ab los santíssims peus tots colpejats i brollant de sang, lo qual me causava gran sentiment i dolor. Lo mateix me passà en aquesta ocasió, que és la mateixa nit i les mateixes hores que ell passava aquestes afliccions i penes. I com jo lo estava mirant ab aquestes tribulacions tan grans, no podia comportar el meu cor que aquells delicadíssims i hermosíssims peus tinguessen de passar un camí tan aspre i rigurós. I no sabia com poder excusar-lo d'aquell treball tan gran, que jo ab molt de gust hauria volgut passar, sols que ell no lo hagués de passar. I com me veia tan pobra, no tenia altra cosa que poder fer sinó oferir-li moltes vegades el meu cor, perquè fos aquell camí que ell havia de caminar, per veure si d'aquesta manera podria aliviar-li tanta pena, com jo li veia passar.

44. No em faltava a mi una altra pena molt gran, perquè pensava que més espines i maleses trobaria en el meu cor, que no en aquell camí tan aspre i rigurós. I així tot m'era penar, perquè no podia aliviar les penes a mon Amat, però com ell és de condició que, quant més penes té més gràcies nos fa, me digué que no sols caminava i feia camí del cor qui l'amava, però encara s'hi regalava i el posava com un paradís molt hermós a ont se recreava i deleitava. Bendit sia el seu amor, que no sé com poder dir lo que fa per demostrar-nos el gran amor que nos té. Ja tinc dit que estava lo Amat en el cor de lo Amic molt d'espacio i que tenia an el seu santíssim cor moltes coses hermoses, qui lo adornaven, i que les tenia per a regalar les ànimes qui tot ho deixen per ell. Mirem la diferència tan gran, que deixam lo que tot és misèria i ell nos dona un bé sense fi. I no obstant això, som tan locos que per estar embarassats en coses poques qui s'han d'acabar, nos perdem tot aquest bé i deixam de dar gust a lo Amat.

45. Per la sang preciosíssima de Cristo, suplic a tots que ho deixem tot i ho tindrem tot, com nos diu sant Agustí, i lo Amic com a testimoni de vista diu i afirma, que és així, que son amat i espòs Jesús estava en lo seu cor i li comunicava tanta gràcia, que casi el feia morir. I lo Amat tenia a lo Amic en lo seu santíssim cor, a ont gosava de totes aquestes hermosures i nobleses que tinc dit. No sé quina cosa puga trobar-se més bella que tenir lo Amat en el seu santíssim cor el pobre Amic, i lo Amic tenir en son cor a lo Amat. Veure's lo Amic en el santíssim cor de son Amat, i veure lo Amat ab molta majestat i grandesa en lo seu cor, a ont veia quant gran és la sua bondat i com la demostra a los Amics, qui tenen *tot el cor posat en amar i lo amor a cogitar* i pensar en son Amat. I així bé podem dir, *que el cor és creat a amar i lo amor és creada a cogitar*, i pensar com se puga més amar i sempre més i més amar el qui mereix esser amat, engrandit i alabat de tots.

46. Certament me pesa que no tinguen totes les ànimes *tot el cor posat en amar i lo amor a cogitar*, com veig que és lo que tinc dit. I ab tota veritat dic que restí molt admirada, perquè quan estava en aquesta suspensió me digué mon Amat: «Aquest amar és aquell de lo apòstol i evangelista sant Juan, *ex toto corde tuo ex tota mente tua, et ex tota anima tua*, perquè aquell cor qui tot se desfà per amar, i perquè totes les ànimes amen a lo Amat, i primer moririen que no farien cosa qui fos ofensa sua, ni veure-la fer a nigu, açò és amar de tot el cor, de tot lo enteniment i de tota l'ànima, perquè tota se perd ab moltes ànsies pensant en lo Amat i de l'Amat. I aquestes ànsies i el mateix pensar o *cogitar* com amaria més i sempre més, engrandint i alabant a son Amat, li causen algunes llangors, que ve a desfer-se com la cera en el foc. Aquest és lo amar *ex toto corde tuo, ex tota mente tua, et ex tota anima tua*», com m'ha ensenyat el Senyor per la sua gran clemència i infinita bondat.

47. Oh quantes vegades se troba en aquest estat aquest pobre Amic, que tot se desfà per amar i més amar, i que totes les ànimes amassen també moltíssim a son Amat! I no hu tenc a molt, que lo Amic tinga tan gran desig de què totes les ànimes amassen tant aquest summo bé, perquè com ell veu i gosa de la sua grandesa i majestat, no sap dir lo que faria per poder-lo més amar, i en particular, quan se trobà adornat de moltes gràcies, que li comunicava son divino espòs, en una altíssima contemplació del misteri de la beatíssima Trinitat, que de tant que veia no és per a dir ni que enteniments humans ho puguen entendre, sinó per a pasmar-los i admirar-los a tots. Tanta era la noblesa que veia, que no se pot explicar. I ací feien dir a lo Amic *amavit eum dominus et ornavit eum*, que és cosa de veure el grandíssim aprecio que demostra fer aquest summo bé de los Amics qui tenen *tot el cor posat en amar a son Amat, i lo amor a cogitar de son Amat*.

48. No es pot dir ni pensar lo aprecio que lo Amat fa d'aquests Amics, com veurem ab molta claredat de lo que referiré. Ell volgué fer major ostentació del seu infinit poder, volent-me descobrir com era Déu, trino i uno. Trino en persones i en substància un Déu. I que d'aquesta manera estava en el cor d'aquest pobre Amic, qui de veure tanta grandesa i majestat en Déu, trino i uno, que tenia en el seu cor, si no fos estat que la sua santíssima i divina voluntat el tenia en una gran elevació, tenc per impossible que no hagués esclatat. Tant per veure aquella infinita majestat en un cor sens virtuts i ple de tota misèria, com per la suavitat i dolçura que despedia, que estant en si no fora estat possible poder-la sustentar. I mon Amat me deia, que açò és el sustento que dona lo amor an el cor, i que per això tenen tanta profunditat aquestes paraules *perquè si no hu eren el cor no seria*

creat a amar, ni amor a cogitar. Al fin, me deia que per molts de fins podem dir, *perquè si no hu eren el cor no seria creat a amar, ni lo amor a cogitar.*

49. Bé té lo Amic de què donar gràcies grans a lo Amat per la molta ditxa d'haver-li *creat el cor a amar i la amor a cogitar.* Oh quantes vegades pot dir *perquè si no hu eren*, no tendria lo Amic aquesta ditxa tan gran de poder dir, *que en un temps foren son cor i amor, el cor creat per amar i lo amor per cogitar*, o pensar de l'Amat i en lo Amat que tenia en son cor, la cosa més admirable que se puga pensar. D'ont poden judicar que no pot fer altra cosa lo Amic, quan se veu ab tanta noblesa en son cor, sinó tornar loco de voler amar i sempre més amar el seu Amat, qui el té tan pres i lligat i fora de si, que apareix més que *foll*. I així bé li poden dir *digués foll*, perquè tot se desfà de tant de gust que voldria dar i servir a son Amat, i fer-li gràcies de tots los beneficis que li fa, tant en general com en particular.

50. No tan solament feia gràcies lo Amic de los beneficis que son Amat li fa ab tanta lliberalitat, però encara feia gràcies a tota la santíssima Trinitat de tots los que ha fets a la santíssima humanitat de Cristo Senyor nostre, i de tots los que ha fets a la sua santíssima mare, Maria santíssima, i de tots los que ha fets a tots los esperits celestials i a les ànimes totes, qui són en la terra. De tot li donava gràcies del modo que podia, però sobretot del binifici de la creació, perquè si no nos hagués creats, no nos hauria fets tants i tan grans beneficis. I així no m'espant, que lo Amat nos ponder tant aquestes paraules del càntic, *perquè si no hu eren etc.*

51. No puc deixar de dir que no apareix cristiana l'ànima qui no dona moltíssimes gràcies a son creador per haver-la creada, recullint-se moltes vegades en si mateixa, i dir *perquè si no hu era*, açò és, si no m'hagués creada, seria nada, com era antes de la creació, i el Senyor m'ha creada a imatge i semblança sua, ab les potències tan belles i hermoses, i moltes gràcies que m'ha fetes. I d'aquesta manera dir moltes vegades *gratias agimus tibi omnipotens Deus*, i después de dar-li gràcies, dir-li de tot el cor: «Déu meu i Senyor de l'ànima mia, tota som vostra, vós m'haveu creada, feu de mi tot quant voldreu, que jo en vós som i sense vós nada som.» Si una ànima s'aportàs d'aqueixa manera, de què podria tenir supèrbia? Antes aniria sempre boca per terra, inquieta i plena de confusió, com feia lo Amic, i se trobà dient aquestes paraules: «Servir a Déu és regnar, i lo demés, nada.»

52. (f. 587) Molt admirada restí d'aquestes paraules, tant perquè aquestes paraules no les havia dites de modo nigu, com per estar que no sabia a ont era de nigu modo. I d'aqueixa manera es despertà del suenyo en què estava regaladíssim, en los braços dolcíssims del seu Amat, qui lo havia posat tan hermós que no se pot dir, ni menos quant suavement lo tenia, donant-li tals abraços que sols ab la sua gràcia los podia sustentar, perquè del tot moria místicament en los santíssims braços de l'Amat. Quin morir tan dolç i regalat és aquest! Tan gran és que no se pot ponderar ni menos el despertar-se lo Amic d'un suenyo tan profundo dient *servire deo regnare est*. Plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes se despertassen d'aquesta manera, que bé entrarien en el coneixement, quan los dimonis los dirien, *digués foll qual cosa fonc primer, o ton cor o la amor? I respondrien que a un temps foren son cor i amor, perquè si no hu eren el cor no seria creat a amar ni la amor a cogitar*, i quedar-se en aquesta consideració. Amèn.

Demànaren a l'insensat d'amor, on comença primer sa amor, o en los secrets del seu Amat o en revelar-los a les gents. Respòs i dix que amor, quant és en son compliment, no hi fa diferència, perquè ab secret té lo Amic secret los secrets del seu Amat, e ab secret los revela, e ab revelació los té secrets.

1. «*Ego sum lux mundi* (digué mon Amat) *qui sequitur me non ambulat in tenebris*. Quan los contraris i inimics de lo Amic lo perseguïen, jo li assistia i donava llum. I ells, perseverant en la gran guerra que li feien, com havem vist dels càntics passats, li demanaren en aquesta ocasió, *on comença primer sa amor?* No veus, filla del meu cor, traces que tenien per a temptar-lo? Qui penses tu qui sia aquest *insensat d'amor?* El beato Ramon i totes aquelles ànimes qui tenen tan gran amor, que si se troben en alguna ocasió a ont puga haver-hi alguna ofensa mia, se posen com *insensats* per no ofendre'm, pel gran amor que em tenen. I d'açò s'enutgen molt los dimonis *i li demanen on comença primer sa amor?*»

2. Tot açò passava vivament en mi, perquè los ímpetus grans d'amor que tenia, i los sentiments i desigs grans de més amar, me tenien com *insensat*. I per no veure ofenses contra el meu Amat, lo suplicava que em passàs una espasa pel coll i una llança pel cor, i que em crucificassen com a sant Andreu, sols que no fes la menor ofensa a mon Amat. I no tan solament açò, però encara li demanava perdó per totes les ànimes, ab tant de sentiment, que el cor m'esclatava i no em cansava de fer actes de contrició en nom de totes, proposant ab la sua gràcia de no més pecar. I quant és de ma voluntat hauria fets impossibles per poder-ho alcançar. Altre desig tenia qui em turmentava el cor fortíssimament, i era que hauria confessats tots los pecats del món ab grandíssim gust, si fos estat possible, sols per donar aquest gust a mon Amat, qui se satisfà després que per la nostra flaqueza lo havem ofès, que nos confessem ab pesar d'haver-lo ofès i propòsit de l'esmena.

3. Molt temps ha que em fa penar i no puc tolerar que se tròpia un pecat en el món, qui no sia confessat ab totes les condicions d'una bona confessió, per dar gust a lo Amat i gosar del gran tresor de la gràcia, que rep una ànima pel sagrament de la penitència. Que encara que som jo la més negligent, m'ha feta mon Amat, per la sua gran misericòrdia, esta gràcia, que faç grandíssima estimació d'aquest gran sagrament, que per a mi en ser ocasió de parlar-ne, acab les paraules de tant que hi tenc que dir, perquè no és possible poder explicar tot el meu sentir, tan per les grans gràcies que devem fer a sa divina Majestat, d'haver-nos donat temps de poder-nos confessar després d'haver-lo ofès, com per la gran finesa que ha feta de donar-nos la sua preciosíssima sang, per borrar i limpiar la suciedat, que nos causen los pecats, que no n'hi ha de més gran, ni cosa qui faça més feia i abominable l'ànima. I que sia tan gran la pietat de nòstron amat Jesús, que nos vulla limpiar per les sues santíssimes mans, quan diu el sacerdot en lloc seu *ego te absolvo a peccatis tuis*. Oh gran Déu d'infinita majestat, què paraules tan grans són aquestes i tan poc estimades i venerades de moltes ànimes!

4. A mon sentir aquesta desventura és de les que mereixen més esser plorades ab llàgrimes de sang, quan per la nostra fragilitat, havem ofès el summo bé, qui mereix per totes parts esser amat i nos ha de (f. 588) judicar, quan per la sua clemència i amor gran que té a les ànimes nos dona la medicina més eficaç que ha poguda preparar per l'enfermedat de los

pecats, qui no tan solament cura una enfermedat tan terrible, però encara lleva lesombres, com si no n'hi hagués haguda mai. I a més de tot açò, olvida l'ofensa que se li ha feta. Que hei haja ànimes tan desventurades, qui visquen ab tanta ceguedat, que no tan solament no la procuren, però encara ab gran crueldat la menosprecien. Oh què desditxa i misèria tan gran aquesta. Dic que és digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, que havent ofès un senyor de tanta majestat, ell mateix nos don el medi, que és el sagrament de la penitència, per tornar a la sua amistat i tenir la sua gràcia, que deuríem fer impossibles per tenir-la, i no esser vils esclaus de los dimonis, essent redimides ab la santíssima sang de nòstron amantíssim Jesús, i criades per servir-lo i amar-lo, i después veure'l i gosar-lo per tota una eternitat. I que hei haja tantes ànimes qui vullen seguir el dimoni, qui no té més paga per los qui el segueixen que foc i penes sense fi! Aquesta és desditxa sobre totes desditxes, i lo qui *fa lo Amic insensat*, de tal manera que no hu pot tolerar.

5. Així estava jo, penant i tractant ab mon Amat de les ànimes qui per la sua desditxa segueixen el dimoni i s'aparten del Senyor, veient que ell és el superior major i senyor de tots, i donant-nos tantes inspiracions, no se determinen de seguir-lo? Aquesta és una pena de les ànimes qui no s'aprofiten de les inspiracions del Senyor, tan gran que no es pot dir, ni pensar, i me dona tal cuidado, que sols ell ho pot remediar. I per açò ab gran sentiment del meu cor, li demanava una indulgència plenària per totes les ànimes de tot lo món, i deia-li, que no em podia partir de la sua presència, que no la'm concedís, que ja tenia los seus santíssims mèrits per qui heu havia de fer, i que jo estava disposta, per passar i patir tot lo que ell tindria gust, fins a confessar, com tinc dit, tots los pecats del món, sols que ell fos servit, i em concedís lo que tantes vegades li repetia, i deia-li: «Aquí estic Senyor, davant de vós, com la Cananea, teniu misericòrdia de mi i de tots.» I ell estava ab una gran gravetat, com una persona a qui no poden conèixer si té alegria o pena, de tan suspesa que està.

6. Jo li diguí: «Jesús amantíssim de la mia ànima, què estau molt ofès?» I ell me respongué: «*No hu estaré que Mallorca és un abisme de maldat.*» Consider quina pena seria aquesta per a mi, qui no puc consentir ni pensar que se faça un pecat en tot lo món. Sentir aquestes paraules me partia el cor, i en particular en poder esser matèria de no venerar aquest sagrament de la confessió, perquè és un pes tan gran per a mi, que sols ab la gràcia del Senyor lo puc aportar. Tant sent que los ministres del Senyor, qui administren aquest sagrament no sien venerats com la mateixa persona de Cristo, que tota em desfeia i apareixia *un insensat*. D'aquesta manera mirava a mon Amat, i ell se descobrí minyonet de molts pocs dies, ab tan rara hermosura, que no tenia par. I lo Amic no es cansava d'abraçar-lo i dir-li tants desatinos, que apareixia més que *insensat*, i *loco d'amor*. Jo li deia: «Déu meu, espòs meu, amat de la mia ànima, Jesús meu, fill meu.» Aquí sí que *s'incensà lo Amic*, de veure tanta llibertat que li donava son Amat, de deixar-se donar tants dolços abraços, i del modo de parlar, com si no pogués detenir-se, dient-li tantes vegades: «Fill meu, fill de la mia ànima.» I és que era tanta la unió en què se trobava lo Amic, que ell mateix com *insensat* se confonia a no poder més. I com los contraris, que en si mateix tenia tants, lo veren tan fora de si, *demanaren a l'insensat d'amor, on començà primer sa amor, o en los secrets del seu Amat, o en revelar-los a les gents.*

7. Tantes eren les fineses que feia lo Amat i tan gran lo amor, que demostrava an aquest pobre Amic, que volia altra vegada renovar los desposoris espirituals, com les dos

vegades que tinc ja referit. I quan lo Amic veia que volia fer tal finesa, no hi podia consentir ni se cansava de suplicar-ho an el Pare celestial, que és quant podia fer en aquesta ocasió. I ell respongué: «Rendir-se i humiliar-se.» Al fin no poguí fer altra cosa que la santíssima voluntat de l'Altíssim, i suplicar a mon Amat que, ab la sua santíssima sang, me purificàs i donàs tanta gràcia com me podia donar, per a mi i per totes les ànimes que tant tinc en el cor. En el punt vingué la mia gran senyora, Maria santíssima, i molts de sants, i mon gran pare i patriarca santo Domingo, an a qui mon divino i celestial espòs Jesús donava la sua preciosíssima sang, perquè limpiàs aquesta pobra ànima. I después suplicà an el Pare celestial, que nos donàs la sua benedicció, i com la sua bondat és tanta i tan gran, en el punt la nos donà.

8. No és possible dir ab paraules lo que sentí lo Amic de contento, dolçura i suavitat, que sols ab la gràcia del mateix qui feia aquestes fineses (f. 589) se podia passar, perquè lo Amat posava lo Amic en el seu santíssim cor, i no tan solament açò, però encara en les sues santíssimes entranyes, en los secrets més abscondits que té. Aquí sí que *s'insensà* lo Amic de veure lo amor que li tenia son Amat, i també de veure tanta grandesa, noblesa, hermosura, majestat, benignitat i gran misericòrdia i lliberalitat, pues li feia veure, posseir, i gosar ab molta claredat i molta llibertat tot aquest bé. Al fin gosava d'una infinidat de Déu nostro Senyor, que no hi havia més que mirar, sinó estar *insensat* de veure tanta majestat, com per la sua gran clemència li descubria una llum molt resplendent, i tan gran, que no donava lloc a lo Amic, que d'ell mateix ves níguna cosa sinó a Déu, i una claredat que no hei ha llengües humanes qui puguen dir com és, sinó que és bella i hermosa sens igual.

9. Lo Amic se desfà tot mirant aquell bé tan gran, i no sap dir com, perquè s'insensa de veure tanta noblesa que posseeix son Amat, i ell també la gosa. I d'ací venen molts de sentiments d'amor i ímpetus, que no és possible poder-los encubrir de modo nígú, ja més quan lo Amat li descobri algun *secret*, perquè en sentir la sua dolcíssima i suavíssima veu, no pot deixar *de revelar el secret*, essent veritat *que ab secret los revela i ab revelació los té secrets*, per lo molt que los voldria abscondir. Així m'ho declarà mon Amat, *que amor, quan és en son compliment, no hi fa diferència, perquè ab secret té lo Amic secret los secrets del seu Amat, e ab secret los revela, e ab revelació los té secrets.*

10. Deia'm mon Amat que és de gran importància aquest punt, *amor quan és en son compliment, etc. Lo amor qui és en son compliment* és aquella amor pura, qui no mira més que dar gust a son Amat. «I quan és així, *revelant los secrets del seu Amat* (filla molt amada del meu cor) se pot dir *que los té secrets*, perquè si és l'obediència qui li mana que los tenga de *revelar*, encara que és *revelar-los*, se pot dir que *los té molt secrets*, perquè de voluntat sua, primer voldria cobrir-se i abscondir-se baix de la terra que haver de descobrir o *revelar* totes aquestes gràcies, que jo li faç ab tant d'amor. I aquesta és una pena que sols la pot dir qui la passa. I per això *lo Amic ab secret té secrets, los secrets del seu Amat, e ab revelació los té secrets.*»

11. Una de les coses de què pot ser testimoni lo Amic és aquesta, que és tanta la pena que sent quan ha de manifestar o *revelar* algun de *los secrets* que son Amat li descobri, que si no era per la gran gràcia i assistència del mateix Amat, no li seria possible poder-los *revelar* de modo nígú. I cada dia aumenta més aquesta pena i sempre més, de tal manera que no pot el meu cor consentir en haver de descobrir *ni revelar los secrets del meu Amat*,

perquè és tan gran el coneixement que ell me dona de la mia misèria, i la veig ab tanta claredat, que no és possible que totes les persones del món, qui són i seran, la puguen explicar. I així per instants està augmentant la mia confusió, i el no poder consentir en haver *de revelar los secrets del meu Amat*, que tants posa en el meu cor. No per mèrits que tinga aquest pobre i miserable Amic, ple de tota maldat, sinó purament per la sua gran clemència i infinita bondat. I ab tot això, no més que haver de comunicar alguna cosa de los *secrets* que em comunica, que és lo mateix *que revelar*, casi vinc a punt d'expirar per no poder-los abscondir en lo més retirat i abscondit del meu cor, plorant sempre lo molt que he ofès a sa divina Majestat, qui em té en aquest coneixement i confusió tan gran, que no puc dir altra cosa sinó que és molta veritat *que lo Amic ab secret revela los secrets del seu Amat, e ab revelació los té secrets*, perquè té tanta pena i confusió, que sols l'obediència los hi pot fer *revelar*, qui és la voluntat del Senyor. I *perquè quan lo amor és en son compliment no hi fa diferència, perquè ab secret té lo Amic secret los secrets del seu Amat, e ab revelació los té secrets*.

12. Era tanta la grandesa que lo Amat manifestava an aquest pobre Amic, que sols ab la gràcia molt particular, que ell mateix li donava, la podia mirar. I puc dir vertaderament, que era cosa rara i molt particular, la claredat tan gran ab què veia la mia vilesa en aquell mar sense fi de la divinitat, qui d'hermosura, noblesa, riquesa, dolçura, suavitat, misericòrdia i benignitat, etc. no se pot dir ni pensar. I aquest coneixement és de les coses més profitoses per les ànimes. En aquell mar de Déu omnipotent tenir una ànima davant sos ulls ... no tan solament és profitós, però encara dona molt de gust a lo Amat, com ell mateix me digué, i que aquest *secret és un de los secrets, que lo Amic havia de revelar*. Açò és que (f. 190) les ànimes qui en aquell coneixement de la grandesa i infinita bondat de Déu, miren i coneixen la sua misèria i ruïndat, li donen grandíssim gust. No puc deixar Senyor de suplicar-vos com veig la vostra gran benignitat, que suposat que vos dona tant de gust i millora tant les ànimes, que doneu a totes el coneixement que dau a lo Amic, perquè totes vos puguen conèixer i, mirant la sua vilesa, desconfiaran de si i posaran tota la confiança en vostra divina i soberana Majestat, per més amar-vos i servir-vos per ser vós qui sou, i no per altre interès.

13. Aquest fi té lo Amic tan ben posat en son cor, que no fer-se d'ell moltes parts és perquè la divina providència el conserva, i no el deixa esclatar, de tan fortment que pren el voler amar i sempre més amar, sens niguin interès a son Amat. Advertint lo que diré, que és de les coses més particulars que haja passades mai, sia per glòria de la beatíssima Trinitat, qui me darà modo i paraules de poder-ne dir alguna cosa, de lo molt que passava. Dir que aquest pobre cor estava fet un loco d'amor i de voler amar és no dir res, en comparació de lo que passava. Dir que tot se desatinava, se desfeia i se perdia d'amor a la presència del seu Amat, plorant sempre i penant per més amar-lo, no és de moltes parts lo que passava, perquè era tanta la força que li causaven aquells desigs, i se trobava tan oprimít de voler amar i sempre més amar a lo Amat, que dels ímpetus d'amor que li donava i el plant que feia sens parar, i dir que volia sens remissió amar a son divino Amat ab unes exclamacions que, de sentir-lo, dic ab tota veritat que em croixia les entranyes. Al fin, foren tants los extrems que feia, que se parà i quedà's com si era un *insensat*. I a la veritat heu estava *d'amor*, tant estava posat en amar, que arribà a estar fora de si. I mon divino i celestial Amat me deia, que el cor de lo Amic era lo *insensat* d'amor, a qui demanaren on comença primer sa amor o en los secrets del seu Amat o en revelar-los a les gents.

14. De les coses més belles que se puguen trobar és aquesta, arribar lo Amic a tenir son cor tot *insensat d'amor*, i per amor de lo Amat. I aquesta ditxa tan gran, la'm donà a gustar ab tanta lliberalitat, que no hu sé dir, perquè de tantes gràcies que em comunicava i de les flammes de foc del divino amor, qui em consumia, me quedava *insensat* de tal manera, que no podia dir lo Amic si tenia *cor*, sinó que tot era *amor*. Veritat és que tenia el major que se pot trobar, perquè tenia a Cristo sacramentat, que per la sua gran misericòrdia havia rebut, i la gràcia que ell me comunicava era tanta, que de nigu modo se pot dir. I una unió tan gran, que m'arribà que no tenia ni podia tenir nigu efecte de los que havia tinguts. I com me tenia tan absorta, i tota posada en Déu nostro Senyor, ni un efecte podia tenir en mi, sinó tots en mon Amat. D'aquesta manera, que com la unió era tal, lo Amic no apareixia que fos lo Amic sinó lo Amat. Veritat és que lo Amic no és Déu, però apareixia el mateix Déu, per la gran gràcia que Déu li fa. I així ni ell parla, ni ell obra, sinó que *molt insensat* mira i s'admira del modo com se veu, i que parla Déu i obra Déu. I essent lo Amic i lo Amat, al parèixer no és sinó Déu.

15. Gran veritat és aquesta, que tot quant és nigua cosa és, sols Déu és el qui és, però jo no vull dir això, sinó que lo Amic se trobava de tal manera en lo Amat, que ja no obrava lo Amic, sinó que obrava Déu, nòstron pare i redemptor, Jesús amat, que jo per la sua gran clemència havia rebut sacramentat, qui tenia el cor santíssim qui tot se desfeia d'amor, i estava fet un mar molt gran d'amor. I fonc servit que jo en el meu *pobre cor tot insensat d'amor*, ves una columna molt llisa, qui no tenia nigua cosa per ont poder-la pendre ni agafar, solament tenia baix de tot dos ales i una creu. (Ja diré si el Senyor me dona la sua gràcia lo que significaven). I tot açò era per donar-me més a entendre *quan amor és en son compliment*, i lo molt que és de gran profit per les ànimes.

16. Ditxosa aquella ànima en el cor de la qual edificarà el Senyor aquesta columna, de tanta altura que del cor d'aquest pobre Amic arribava an el trono altíssim de tota la santíssima Trinitat. El Pare celestial, ab los seus santíssims braços, tenia arrimat an el seu pit la majestat de Cristo Senyor nostro, molt hermós i gloriós, i an el seu santíssim cor arribava la columna qui partia del cor de lo Amic. Del cor santíssim del Pare celestial venia una grandíssima abundància de gràcies *i de secrets*, que volia comunicar *i revelar a lo Amic*. I primer los posava en el santíssim cor de son amantíssim Fill, perquè entenguem ab molta claredat, que tot lo que nos comunica el Pare celestial és per medi i per los mèrits de son unigènit Fill. I quan aquestes gràcies *i secrets* eren en el seu santíssim cor, tornava la columna a modo d'una canal molt bella, i acompanyades ab la sang preciosíssima de mon benigníssim espòs Jesús venien an el cor d'aquest pobre Amic.

17. Lo que sentia lo Amic, quan tot aquest bé arribava en el seu cor, no se pot dir. Tant per los efectes que causa la preciosíssima sang de mon redemptor Jesús, com per la gran gràcia que abundava lo Esperit Sant, perquè era ab tanta abundància, que no parava de dir moltes vegades: «Déu meu, Déu bo, Déu savi, Déu piadós, Déu amorós i misericordiós, la vida s'acaba. Tant de bé no és per a mi», ni jo el podia sustenir. I deia-li: «Senyor, jo no en som digna, Déu de les mies entranyes, d'ont tant de bé a mi», que tota la santíssima Trinitat m'afavoria tant que, per la gran confusió que tinc, pas moltes coses en silenci, per no gosar-les dir. I en particular, les que em digué el Pare celestial. No seria possible poder-les referir. I el contento que demostrava, de tenir son Fill unigènit en son pit, era la cosa més rara que nigu puga pensar. I me digué: «Filla, no et desconsols, obra ab llibertat d'esperit, que les gràcies *i los secrets* qui van per aquesta canal del cor de mon fill volgut

i amat, està certíssima que no és engany, i ja més quan van acompanyats ab la sua preciosa i amorosa sang, qui parteix del seu santíssim cor.»

18. No gos dir les demostracions que feia la majestat del Pare celestial, per mostrar lo molt que volia fer gràcies an aquest pobre Amic, quan aquells *secrets* i gràcies partien del seu santíssim cor per anar an el cor del Verbo divino fet home, (de qui me deia, *hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene conplacuit*). Feia tal demostració que, del seu santíssim cor, de la manera que pot esser, volia desrremar sang perquè aquelles gràcies i *secrets* que ne sortien anassen molt ben acompanyades, com anaven quan sortien del cor santíssim del seu benigníssim Fill. (No deixà però de dar-me aquesta satisfacció, que ell la desrremava ab lo afecte, i el Verbo divino per haver-la presa en la Incarnació. Tantes fineses volia fer per aquest pobre cor, quan lo veia tot *insensat d'amor*, que tot lo que he dit és alguna cosa, de lo molt que descobria i comunicava a lo Amic, demostrant-li quant gran cosa és i del seu gust, los secrets i les gràcies qui van an el cor de lo Amic acompanyades ab la sang de son Fill amat.

19. Veritat és que estava *insensat* el cor de lo Amic. Ab tot això tenia un gran cuidado de no faltar un àtomo en tot i per tot de fer i complir la voluntat santíssima de son Amat. I ell me declarà, que açò són *los secrets de lo Amat on començà sa amor*, en fer i complir la verdadera i santíssima voluntat de lo Amat. I d'ací ve *el revelar-los a les gents*, perquè quan lo Amic està disposat a abraçar qualsevol cosa que dispon son Amat, ab molta resignació *revela a les gents los secrets del seu Amat on començà sa amor*, perquè *les gents* veuen en ell el seu Amat de moltes maneres, per la gran conformitat que veuen en ell, com experimentam cada dia en el món. I com més gran és la conformitat, de tal manera que per moltes adversitats i acasos que li sobvinguen, no el poden apartar de fer en tot la dolcíssima voluntat del seu Amat. Aleshores se pot dir *que la sua amor és en son compliment*, i per la gran conformitat que veuen *les gents en lo Amic* coneixen *los secrets del seu amat*, i *lo Amic no hi fa diferència perquè ab secret té lo Amic secret los secrets del seu Amat, e ab revelació los té secrets*.

20. Gran veritat és aquesta, i així m'ho declarà mon Amat, *que amor quan és en son compliment no hi fa diferència*, perquè com tan complidament, ab la gràcia que són Amat li dona, fa la sua santíssima voluntat; per això *no hi fa diferència*, també perquè quan *los revela* sent tanta pena, que sols qui la passa la pot saber, però no la sabrà dir. I quan los té en si mateix ab silenci, també passa pena. I així, tot és penar i per això *no hi fa diferència*. També perquè quan *los revela* no los revela per parlar, sinó per obediència, i com lo Amic és tan propte <sic> en fer en tot la voluntat del seu Amat, per això *no hi fa diferència*.

21. Ab molta veritat puc dir que, en esser cosa qui sia per glòria de mon Amat, encara que sia perdre la vida *no hi faç diferència* de modo nigu, sols que sia servit, engrandit i alabat aquell Déu omnipotent, que aquest pobre Amic desitja tant amar. De tal manera és que no podia deixar de dir moltíssimes vegades, com si era un loco: «Jo vull Déu, Déu, Déu, i perquè és Déu, que no el voldria si no era Déu, i de nigu modo vull cosa nigua qui no sia Déu; i nada, nada vull fora de Déu.» Antes morir que pecar, i com és cosa que tinc molt posada en el cor no podia sortir d'ací. I com me veig tan afavorida de mon Amat, no parava de dir-les tantes vegades, que no tenen fi. I la causa de tot era que estava el cor

insensat d'amor, i quan amor és en son compliment no hi fa diferència, perquè ab secret té lo Amic secret los secrets del seu Amat, e ab revelació los té secrets.

22. Me digué mon Amat *que quan amor és en son compliment*, és tan fort com una columna. I que per això m'havia posada aquella bella columna en el meu cor, qui estava tan fort, que nigu la podia mudar, i tan llisa que nigura cosa s'hi podia apegar, ni la podien desviar de lo que feia, perquè era arribada en el cor de lo Amat, *a ont se començà la amor en los seus secrets* molt abscondits i retirats. I me donava a entendre *que, quan amor és en son compliment*, en tot està com la columna en el cor dolcíssim del seu amat i volgut espòs Jesús. Ab molta veritat puc dir, que és tot dolçura i suavitat, per lo molt que la'm donava a gustar, i era tanta, que no la podia sustentar perquè venia a punt de morir. I podria dir que era morta, però a coses d'aquesta vida, encara que en aquesta vida gosava la més rara claredat que se puga gosar.

23. El Pare celestial volgué regalar tant lo Amic, com si ja el se'n portàs d'aquesta vida per a descansar, perquè el tenia en los seus santíssims braços, que major ditxa que aquesta no se pot trobar, pues és gosar de tot un Déu infinit ab molta llibertat. Consider V.M. quin mirar i quin gosar seria aquest! En aquesta ocasió, i en moltes altres, i no parà aquí, que encara volgué demostrar-me més el gran gust que li dona *lo amor de l'Amic, quan és en son compliment*, perquè la majestat de Cristo mon espòs, a imitació del Pare celestial, féu també moltes gràcies i molt particulars a lo Amic. I lo Esperit Sant lo abrasava del gran foc que despedia, i tot era *ensensar* més lo Amic, alabat sia el poder del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, per a sempre amèn, que encara que són tres persones distinctes és un sol Déu, qui té poder infinites vegades infinit.

24. Qui podrà dir ni explicar les fineses que sa divina Majestat fa, quan per son gust vol demostrar aquest poder a lo Amic, qui sempre li és estat molt ingrati, però vol esmenar-se ab la sua gràcia i no disgustar-lo més, i antes morir que pecar. Aquest propòsit té fet, i és de les coses que se poden fer més del gust de lo Amat, qui sempre nos està esperant per obrir-nos les portes de la sua gran misericòrdia, perquè puguem veure quant grans són los seus *secrets*, com pot dir lo Amic, qui moltes vegades ha vist i gosat tot aquest bé qui no té fi. Així heu confés, i ab tota veritat dic que el poder de Déu nostro Senyor és sense fi. I així nos ho ensenya la santa Fe, que és lo més principal i la llum que, per la gràcia de mon Amat, estic sempre mirant. Però després de la fe, ab l'experiència que ell me dona, puc dir moltes vegades que és així. Lo que a mi me dona pena és que totes les ànimes no se facen llengües per confessar ab veu alta, que Déu és el qui és i el qui té poder infinit. Tot per més glòria sempre de lo Amat, encara que nos costàs la vida.

25. Si volem mirar-ho amb atenció veurem amb molta claredat, que Déu nostro Senyor és qui té poder infinit i dona poder a tots los qui tenen poder, perquè ell és qui té poder en totes les coses, i nigu té poder amb ell. I açò és qui més alegra el meu cor, i aquestos *secrets* són qui s'han de descobrir i ensenyar a les ànimes, perquè tinguen tota la confiança en lo Amat, qui té poder infinit i mai s'acabarà. I açò és lo que havem d'alabar i desitjar: ser Amics d'aquest gran Senyor, no per altre interès sinó per dar-li gust, i que tota la glòria sia per ell qui la mereix, que essent així que és tan gran se tractà ab tanta familiaritat ab lo Amic, que no solament lo *insensava*, però encara el treia de si, i posà en tal suspensió, que no podia cuidar d'altra cosa que de mirar a Déu, contemplar a Déu, i estar tot absorit

en Déu nostro Senyor, ab aquell fi sempre de fer la sua santíssima voluntat, i antes morir que pecar.

26. Quina ànima pues seria tan poc cristiana, que no hu fes així, mirant i gosant tantes gràcies i *secrets* que són Amat li comunicava? I que no se faça pedassos per no pecar i per voler-lo més amar, veient la sua benignitat? Que pareix que la ploma se retira per no poder escriure, ni la llengua pot pronunciar lo que mon espòs i dolcíssim Jesús volgué obrar, pues s'obrí el santíssim pit, i al parèixer, no hi havia més que mirar. I ab tot això, per mostrar més el seu poder a lo Amic i *revelar-li més sos secrets*, obrí el seu dolcíssim cor, a ont volgué fer entrar i regalar-lo en el mar de la divinidad. Gran ditxa tingué lo Amic gosant tant de bé, però no li faltà una pena de les majors que haja sentides mai, quan sentí que son Amat li digué, que hei havia molt poques ànimes qui estiguessen esperant i tocant a les portes de la sua gran misericòrdia, per entrar quan ell obriria.

27. Gran llàstima és aquesta, que obrint mon Amat aquelles portes més hermoses que molts sols, per entrar lo Amic a gosar la grandesa de Déu, no se trobassen allí totes les ànimes, suposat que ab la llum i molta claredat que em dona lo Amat ne vaig veure molt poques, pues no és cosa aquesta de tenir-ne gran pena i digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. Veure *que lo amor* de tan poques ànimes *sia en son compliment*? Per això me digué mon Amat, que sentí tanta pena de veure i trobar tants pocs Amics, qui quan ell obrí les portes volguessen entrar en aquell mar de misericòrdia, quanta ne sentí quan lo crucificaren, açò és, que si hagués poguda tenir pena n'hauria sentida tanta quanta ne sentí com lo crucificaren. Així m'ho digué ell, i ab tot que estava gloriós, féu aquesta demostració, que totes la cinc santíssimes llagues ab una violència molt gran al parèixer, brollaren de sang ab gran abundància, que em causà gran admiració quan me descobrí aquest *secret* que seria molt important *revelar-lo* a totes les ànimes, perquè vessen i entenguessen quant gran pena dona a lo Amat, si no les troba a les portes de la sua gran misericòrdia, quan ell obri perquè puguen entrar a gosar del summo bé.

28. Tanta pena li donen les ànimes qui no procuren *que lo amor sia en son compliment*, que no podent patir no podia detenir-se, que no desremàs la sua preciosíssima i hermosíssima sang ab molta lliberalitat. I com era cosa tan particular, i un portento tan gran, tenia lo Amic una pena i un sentiment tal, que sols ab la sua gràcia ho podia passar, *revelant ab secret, los secrets del seu Amat*, que li descubria en aquell mar més gran de la majestat de Déu. I en lo més fondo de la sua ànima i més abscondit del seu cor, a ont desitjava lo Amic abscondir-ho tot, si era voluntat de son Amat. I abscondir tantes gràcies que li feia interiorment, si fos del seu gust, per no *revelar-les a les gents*. I quant no, molt rendit a la sua santíssima voluntat, sols per donar-li gust.

29. Certament, que no lo afligia el penar, essent veritat que penes i tribulacions n'hi plovién, però les passava lo Amic ab una resignació molt gran, per la gran clemència de lo Amat. D'ont se veu ab molta claredat, *que amor quan és en son compliment no hi fa diferència, perquè ab secret té lo Amic secret los secrets del seu Amat, e ab secret los revela, e ab revelació los té secrets*, perquè de qualsevol modo que sia, sempre a lo Amic li és penar. I si vol fer-se tanta força com pot, per veure si podria escondir les gràcies que son Amat li fa, és una gran temeritat, perquè és lo mateix que voler detenir una gran còpia d'aigua, que per esser tanta la sua força, fa moltes vegades més dany que no hauria fet si no l'haguessen volguda impedir. Lo mateix passa a lo Amic, qui fa molta força per voler

impedir aquesta divina aigua *de los secrets* de lo Amat, perquè ve a interrompí després ab tanta força, que moltes vegades li causa algun dany. I així tot és penar, ara sia tenir secret los secrets del seu Amat, ara sia *revelar-los*. I així diu bé lo Amic *que amor, quan és en son compliment, no hi fa diferència* perquè tot li és penar, que és lo que tant desitja.

30. Aquest modo de *revelar los secrets de lo Amat*, de no poder abscondir les grans gràcies que li fa, dona molta pena a lo Amic, però sempre està molt rendit a la sua santíssima voluntat, per patir i passar aquestes mortificacions tot el temps que tindrà gust, perquè és així la veritat que no té lo Amic major alegria i contento, que patir per dar gust a lo Amat, *i revelar los seus secrets a les gents*. I així té lo Amic gran pena *revelant los secrets de lo Amat*, i no pot tenir major contento que *revelar los secrets de lo Amat*, que al parèixer no pot esser. I certament és així, perquè la pena que té és per les demostracions exteriors que moltes vegades fa, però ho passa ab molta resignació, perquè així ho dispon son Amat. I el contento que té és de veure quant grans són *los secrets del seu Amat*, i dignes d'esser coneguts per enamorar a les ànimes d'amar més i sempre més a sa divina Majestat, mirant aquells divinos secrets que, des d'una eternitat, tenia determinats *de revelar* a los sants Profetes, per manifestar-los el gran misteri de la santíssima Incarnació, per obrar el misteri de la nostra redempció.

31. Veritat és *que los secrets de lo Amat* són innumerables, i així mateix los misteris que ha obrat per a bé de los mortals, com nos ensenya la santa Fe, però així com los manaments de la sua santa llei són Déu i s'enclouen en dos, així mateix se pot dir que tots ells s'enclouen en el misteri de la santíssima Incarnació, i que en aquest tan gran misteri los trobarem a tots, com tinc dit ja en altre càntic, pues en ell mostra el seu poder quant gran és, i que és sense fi. En açò m'empleava jo, en aquell mar tan gran de Déu, mirant el poder infinit del Pare celestial, i que el mateix poder té el Verbo divino, Segona Persona de la santíssima Trinitat, per esser persona tan divina com és el Pare i lo Esperit Sant. I com lo mirava en la columna tan mal parat, el meu cor tot se desfeia, com totes les ànimes no prenen exemple de la sua gran paciència i humiltat. Perquè tenint tant de poder, no volgué valer-se de les forces de la divinitat, sinó com a pur home patir tot lo que disponia el Pare celestial. I aquí trobava jo una gran ensenyança per a tots, per animar-nos a patir, purament per dar-li gust i per ser ell qui és i no cercar alivio, sinó gràcia per poder resistir a tots los treballs que sa divina Majestat dispondrà. Pensant que Cristo, Senyor nostre, se podia alliberar si hagués volgut de totes aquelles penes i afrontes, que passava per bé de los hòmens ab molt de gust. I no hu volgué fer de modo nigú, per donar-nos exemple com nos havem d'aportar en les penes i tribulacions.

32. Aquí mateix que tenim algun treball, ja procuram ab moltes ànsies a buscar alivio, i no pensam que nòstron amat Jesús, qui no lo havia de cercar, no el prengué mai de modo nigú. Essent veritat, que les penes que patia les passava per mi, i no tan solament açò, però encara desitjava més patir per bé de los hòmens, com se veu ab molta claredat d'aquella paraula *sitio*, que digué. Que era lo mateix que dir, tinc gran set de patir i més patir pel Gènere humà. En aquesta consideració hauria d'entrar una ànima qui desitja donar gust a son Amat, i quan el Senyor la regala donant-li que patir, no perdre el temps buscant remeis, sinó procurar a imitar-lo en les sues penes i en particular les que passà a la columna, que no es pot dir quant grans foren. Perquè essent veritat que estava gloriós, per haver-me descobert algun poc de les llagues de les sues santíssimes espal·les, si no m'hagués donat una gràcia molt particular, no fora estat possible poder-ho sustentar. I me

digué mon espòs Jesús, que no m'havia manifestat tot lo que ell havia patit en la columna, perquè hauria acabada la vida per no poder-ho aportar ni tolerar, que mon dolcíssim Amat passàs per aquelles afrontes, i penes tan grans.

33. Veritat és que tenia jo tota l'assistència que se podia desitjar en el cor santíssim de mon divino Amat, a ont me manifestava molts *secrets*. I me declarà lo que ja tinc insinuat d'aquelles dos ales, qui estaven baix de la columna, i tantes més fineses que feia, que no sabia a ont poder-me posar de confusió, ni a penes sabia dir altra cosa sinó *fiat voluntas tua*. I en particular, quan me descobrí aquest altre *secret*, que al mig de les dos ales veia una creu, qui volava ab molta velocitat i molt superior a les ales. I lo que elles feien era seguir la santa Creu, perquè una era el desapego de totes les coses, i l'altra la confiança en Déu nostre Senyor. I volaven tan a pressa, perquè totes les peticions de lo Amic, confiant en Déu i desapegat de totes les coses, les aportaven an el Pare celestial, qui les prenia i abraçava ab moltíssim gust de la santa Creu, perquè venien acompanyades del desapego i la confiança.

34. Oh amable, delectable, i suave creu, quan *lo amor de lo Amic és en son compliment*, que açò és lo que significava aquella creu, com me digué mon Amat. Perquè lo mateix és tenir amor, o amar afectadament, que aportar creu de totes maneres. Oh ditxós amor i ditxoses moltes vegades les ànimes qui, per la gran misericòrdia de lo Amat, arriben a tenir *amor en son compliment* i a gosar de la santa Creu, com la gosava lo Amic. Moltes vegades li poden dar l'enhonorabona de tanta ditxa, perquè puguen les sues peticions en el trono altíssim del Pare celestial. No sé què més se puga dir de la gran bondat del Senyor, i que tinga tant de gust de la creu, del desapego i de la confiança de lo Amic? I que presentassen les peticions d'aquest pobre Amic, tan plenes de faltes i d'imperficcions! Sols la sua gran clemència ho pot tolerar i m'ho pot perdonar, com heu esper de la sua benignitat, qui no desconsola niguna ànima, qui li demana perdó. I per açò, com són tantes i tan graves les mies culpes, moltes vegades dic *misserere mei deus*, ab una confiança molt gran que tindrà misericòrdia de mi i de totes les demés ànimes, per la sang santíssima que ab tan gran amor ha derremada per mi, i no solament una vegada, sinó moltes, i de més a més, me l'ha dada a gustar de moltes maneres.

35. Totes aquestes fineses que lo Amat feia per lo Amic me posaren en tan rara unió, que no podia dir si el cor de lo Amic era el sacrari o si era el cel empíreo, perquè m'apareixia que tot era una cosa, i que tot era Déu, trino i uno. I que no hi havia més Déu del que jo gosava gràcies an el mateix Déu, qui me feia tanta gràcia pel seu gran amor, que me digué: «Vols més de mi? que faç sacrari del teu cor, i hi estic així com som sacramentat.» I perquè ves que era així, me donà un abraç molt apretat, dient-me que em donava paraula que aquesta unió mai més s'havia d'acabar, plàcia a sa divina Majestat que així sia, en mi i en totes les demés ànimes, que la major pena que jo sentia era no veure-les a totes negades en aquell mar de Déu omnipotent, a ont estava jo adorant-lo en el meu cor, en el sacrari i en la Glòria celestial per totes les ànimes. Aquesta és la veritat i tinc-ho de referir per fer la voluntat, *i més revelar los secrets de mon Amat a les gents*, perquè s'enamoren tots d'amar-lo i sempre més amar-lo, sols per ser ell qui és, fins arribar an aquesta unió. I no parar aquí, sinó demanar-li'n més i més, tota la que nos pot concedir, el qui té poder sense fi.

36. Aquest és el camí d'aquelles ànimes *qui tenen lo amor en son compliment*, amigues de la creu, despegades de totes coses i confiants en Déu nostro Senyor, les peticions de les quals volen ab gran velocitat i les abraça la majestat del Pare celestial ab molt de gust. Però les peticions d'aquelles ànimes qui no tenen aquestes virtuts, no volaven de modo nigú, antes ab tota misèria anaven per la terra, que era cosa de llàstima i fer moltes súpliques a lo Amat, que se servesca de donar-los aquestes ditxoses ales, perquè puguen ab tota prestesa volar a dar gust a son Amat. Sols aquestes paraules, per dar gust a son Amat, nos haurien d'obligar, encara que fos donant la vida, per veure si alcançaríem aquestes virtuts, qui ab tanta velocitat aporten les peticions a Déu nostro Senyor.

37. No deixava de causar-me gran admiració el veure que los *secrets* i gràcies, qui venien del cor de lo Amat a lo Amic, abaixaven per aquella columna, i les peticions qui partien de lo Amic, aquelles ales i la creu, les pujaven a lo Amat per la mateixa columna. I així com som tan ignorant, estava pasmada i admirada de veure el gran bé, que abaixava i pujava per aquella columna, advertint que el dubte no lo havia comunicat a nigú, antes bé lo tenia molt abscondit i retirat *ab los secrets del meu Amat*, en lo seu santíssim cor, a ont estava molt regalada. Però com la sua sabiduria és sense fi, aquí mateix me donà a entendre perquè abaixaven i pujaven per la columna. I és que aquella columna representava *lo amor, quan és en son compliment*, i aquest *amor no hi fa diferència, perquè ab secret, té secret los secrets del seu Amat, e ab secret los revela, e ab revelació los té secrets*, perquè sempre mira, purament i rectament, com farà sempre més la santíssima voluntat de son Amat. I per això aquesta columna era tan llisa i desnuda, de tal manera que no tenia cosa que puga trobar-se en el món apegada a ella ni al parèixer, s'hi podia apegar (dic ab la gràcia del Senyor qui tot ho pot). I així venien les grans misericòrdies de lo Amat per ella, i no s'hi apegaven de modo nigú, sinó que passaven an el cor de lo Amic a ont estava assentada i allí se quedaven, en la summa misèria del coneixement. I de la mateixa manera com les rebia, les depositava en aquell mar de Déu, a ont ell tot se perdia. I allí les abscondia mirant sempre la sua misèria.

38. Ja tinc entès el misteri de no apegar-se niguna cosa a la columna, que com tinc dit, representava *lo amor en son compliment*. I és que lo qui venia per ella de Déu a lo Amic, ho tornava per ella lo Amic an el mateix Déu, ab molta confusió sua i gran coneixement, que ell és lo autor de tot. I així no tenim que témer que, per moltes i grans fineses que faça lo Amat, si purament les prenim de Déu i ab una pura i recta intenció, les tornam an el mateix Déu, per major honra i glòria sua. Niguna cosa s'apegarà ni a lo amor representat per aquella columna ni a lo Amic, i podrà dir aleshores, *que no hi fa diferència, sinó que ab secret té secret los secrets del seu Amat, e que ab secret los revela, e ab revelació los té secrets*, perquè fort i constant com la columna, no se desmandarà un àtomo de fer la santíssima voluntat del creador.

39. Alabats sien los *secrets* de l'Altíssim, qui són molt grans i sense fi. I per això, del mateix modo que venien les gràcies de lo Amat per la columna de l'amor, anaven les peticions de lo Amic a sa divina Majestat, sens apegar-s'hi niguna cosa. Perquè des del principi quan se partien, ja anaven tot dret, açò és ab una pura i recta intenció, que fos tot per més glòria de Déu i no més. I de la mateixa manera pren totes les gràcies i les dona aquesta noble columna, doncs no hei ha de què admirar-se que pas per ella tanta riquesa i tant de bé, perquè com considerava que li venien de Déu nostro Senyor, ab lo mateix compàs que les rebia, les tornava a son creador. I d'aquesta manera, restava sempre

desnuda i sens n'gún apego. I si diferència hei havia, diria que cada instant se despullava més, per estar més *en son compliment i no fer diferència* en n'guna cosa sinó estar-se fort en tot, resignada i immoble, sens fer n'gún cas de n'guna adversitat, ni perturbar-se per moltes tribulacions que vinguen. I la causa d'estar tan fort és que té lo inferior d'ella, o la base, assentada en el cor de lo Amic, qui està [en] el mar infinit de Déu, i lo superior, o capitell, en el cor de lo Amat. I per això n'guna cosa la pot desrribar, ni ab tan bona protecció la pot danyar, no tan solament a ella, ni a n'guna ànima qui ab sana intenció la imitarà, alabant sempre a Déu nostro Senyor en lo més fondo de la sua ànima i mirant la pròpia vilesa, que quant més s'humiliarà, més s'exaltarà, i quant més anihilat estarà, ab molta major velocitat pujaran les sues peticions a la majestat del Pare celestial per la ditxosa columna *de l'amor*, qui *quant és en son compliment no hi fa diferència*.

40. De les coses més belles que puguen pensar són aquestes ensenyances que mon Amat m'ha donades per donar-me més a entendre lo que té de raro i particular, i el grandíssim gust que li dona *amor quan és en son compliment*, com haurem vist de lo que tinc referit, advertint que és molt més lo que no se pot referir. Perquè són unes coses tan altes i uns *secrets* tan profundos de lo Amat, que no tenen fi, però com venen sempre acompanyats de la sua gran misericòrdia, no sé dir lo que faria sols per poder manifestar a tots los mortals aquest gran *amor quan és en son compliment*. Perquè tinc per molt cert, que no hei hauria ànima qui no fes impossibles per poder-lo alcançar, perquè aquest *amor* se pot dir ab tota veritat, que està sempre a la benaventurança, perquè parteix de Déu i camina i vola sempre per arribar an el seu centro, que és el cor santíssim del Pare celestial, a ont lo Amic té tot el seu contento i totes les sues delícies. I perquè desitjava que totes les ànimes gosassen aquest bé tan gran que ell gosava, deia diferents vegades *gustate et videte, quoniam suavis est dominus; Beatus vir, qui sperat in eo*.

41. Ànimes pel cel criades, redimides ab la preciosíssima sang del cordero, gustau aquest divino i celestial espòs enamorat de les ànimes que, perquè les ama tant, ab molta lliberalitat dona la sua santíssima sang a gustar a les ànimes qui la volen; perquè vègien quant gran és la sua misericòrdia i quant dolça la sua benignitat. Gran desditxa és de les ànimes qui no experimenten quant suave és mon Amat, essent així que mai se perd per ell, sinó per ... negligència, i perquè no tenim tota la confiança amb ell. Perquè si esperàvem i confiàvem amb ell, seríem ja benaventurats en aquesta vida, *Beatus vir qui sperat in eo*. Per les entranyes de Cristo crucificat, suplic a totes que no vullem privar-nos d'un bé tan gran com és el ser benaventurats, qui ha de durar un temps sense fi, mirant i contemplant sempre el nostro Amat l'hermosura del qual no es pot explicar, ni enteniments humans poden entendre quant gran bé és. I que sia tan poc coneguda de los mortals, per no confiar i esperar amb ell! Per això nos perdem el ser benaventurats i no gustam les sues delícies, qui són tan suaves que, sols ab la sua gràcia, lo Amic a qui ell les dona les pot sustentar en aquesta vida. Com pot dir ab molta veritat aquest pobre Amic, perquè passen per ell unes coses que, si no era que el poder de Déu és infinit, ni les podria referir, ni se podrien creure, perquè arriba a tant aquest amor abrasadíssim de lo Amat, que de tantes gràcies que fa a lo Amic, no sap com poder-les dir, com se veu de lo que tinc dit, i molt més, qui no se pot dir, perquè són uns *secrets* tan alts que no se poden escriure de modo n'gú.

42. Oh gran Déu i sempre gran i més gran Déu! A ont té d'arribar el vostro gran amor, i la confusió tanta de lo Amic en aquestes ocasions que vós li comunicau tantes gràcies?

Aquesta gràcia que diré ara ho declararà, perquè és de les coses més belles que se puguen pensar. Jo estava en oració després de les matines i, per voluntat divina, vaig veure en el cor de lo Amic el misteri de la beatíssima Trinitat, ab tan gran hermosura que sols aquelles tres divines Persones la poden explicar; i si jo hagués de dir-ne alguna cosa, per molt que diga no diré res, i seria mai acabar. Pues què diré de la ditxa de lo Amic, qui gosava aquest bé molt esplèndidament? I no tan solament gosava com he referit, sinó encara li descobrí el Senyor en el seu cor una custòdia hermosa sobre manera, que tenien dos àngels. I en ella hei havia una hòstia molt hermosa i bella, qui estava a la presència de la beatíssima Trinitat. I essent així veritat que ab molta claredat veia la santíssima Trinitat en aquella santa Hòstia, descobria també la majestat de Cristo a la columna, i si bé em mostrava les llagues i les penes que hei patí, estava però molt gloriós i hermós, i en tanta manera, que no sé dir la noblesa que en aquella santíssima Hòstia descobria. I me digué que aquella hòstia era la que jo havia rebuda el dijous, i que ell l'havia conservada, com si l'hagués rebuda en aquell instant.

43. Què direm del gran amor i de la infinita bondat del Senyor? Fent aquestes fineses per qui mereix esser posat mil llegües baix de lo Infern, i encara és poc. Perquè me trobí ab tota aquesta noblesa, estant-ne molt descuidada. I de més que havia moltes hores que havia jo rebut el cos de Cristo sacramentat, perquè lo havia rebut, com he dit, el dijous de matí, i açò passà el divendres, molt prop del matí, que era un divendres de març, que no em causava poca pena el veure que un dia que lo Amat havia patit tan rigurosament, gosàs lo Amic tan regaladament. Sia feta la sua santíssima voluntat, que bé tinc moltes obligacions de donar-li gust ab tot lo que jo podré, per ser tan lliberal, que sols de pensar-ho, perd el judici i no hu sé dir. Perquè veure la gran majestat ab què estava mon Amat en aquella custòdia, dic ab tota veritat que no hei ha més que mirar, sinó dir moltes vegades *Te Deum laudamus*, perquè essent així que estava molt assistida de tota la santíssima Trinitat, no em faltà la mia gran senyora, Maria santíssima, ab una capa blanca hermosa sens igual, i no sé dir com era. I molts de los Amics i Amigues mies, qui vingueren a visitar la majestat de Cristo sacramentat en aquella hòstia, alabant-lo i cantant l'himne *Pange lingua gloriosi corporis misterium*.

44. Aquest modo de venerar a Cristo sacramentat hauria jo volgut que hagués vist tot lo món, i sabrien com lo devem alabar i venerar, sols per ser ell qui és i no per altre interès. Que aquest és el fi que tenia quan me descobria aquestos *secrets* tan grans, qui me feien tanta força, que no podia deixar *de revelar-los a les gents*. Perquè com *lo amor estava en son compliment no hi feia diferència*, açò és, com tenia tanta conformidat en la santíssima voluntat del meu amat i volgut espòs Jesús sacramentat, que tenia en el cor, i gosava l'ànima ab uns abraços tan grans, que no se podien departir, i com era tanta la unió que estava lo Amic tot posat en son Amat, en níguna cosa *feia diferència*, sols per donar tota la glòria a Déu omnipotent, qui és autor de tot i el qui tot ho mereix. I per això, no se contentava d'emplear-se en aquelles coses qui donen gust a son Amat, sinó en aquelles qui li donen més gust i sempre més.

45. Oh gran Déu i Déu d'amor, què poc coneguda és la vostra grandesa i majestat! A ont tenui los vostros *secrets* molt abscondits, i al parèixer no els podeu detenir sens manifestar aquesta gran magna d'amor, tan *a son compliment* en amar les ànimes fent fineses per aquest pobre Amic, *revelant-li los vostros secrets*, perquè puga *revelar-los* ell ab molta claredat *a les gents*. I demostra tenir-ne tant de gust, que me digué: «Així és açò, com lo

de sant Juan, que li vaig declarar *i revelar* en lo Apocalipsi, i quan lo tinguí reclinat en el meu pit molts *secrets*, perquè *amor era en son compliment*, i la mia voluntat era que *los revelàs a les gents*, perquè tinguessen més ànsies de més amar-me, i no parar fins que *amor sia en son compliment*, com era el de sant Juan evangelista. I per això *no hi feia diferència ni en revelar-los, ni en tenir-los secrets*, perquè no tenia altre fi, sinó fer en tot la mia voluntat.»

46. No podia ser menos que un sant Juan evangelista el qui en qualsevol cosa no tenia altre fi que fer la santíssima voluntat de son Amat. I per això arribà a tenir *lo amor en son compliment, qui no hi fa diferència, perquè ab secret té secret los secrets del seu Amat, etc.* Qui podrà dir lo que sentiria aquest pobre Amic, quan son Amat li declarà lo que tinc referit? Tan pasmat estava i admirat, que no hu sé dir. I restava ab aquestes paraules qui tota m'alegraven, *misericordias domini in eternum cantabo*, donant-li infinites gràcies de los molts secrets que nos descobrí, que no es pot dir altre, sinó que és admirable en tot, i en particular, en afavorir aquest pobre Amic, que com son tantes les gràcies que em fa, no tinc modo de poder-les referir.

47. *Oculi mei semper ad dominum*, aquest és mon desig, i en particular sempre el voldria mirar en el pas de la columna, que puc dir ab veritat que ha molt de temps que és aquesta la mia habitació, i el major contento i recreo que tinc és mirar-lo i parlar ab ell de les grans penes que hei patí per los meus pecats. I com aquesta enfermedat de los pecats és tan grave, i jo per la mia poca discreció i poc judici no la coneixia de modo nígú, (tot era poc amor, que tenia a mon Amat) ell se serví de donar-la'm a conèixer. I la pena que tenia era tanta, que no tinguí altre consol sinó oferir-les moltíssimes vegades an aquelles santíssimes llagues de les sues santíssimes espalles, que en la columna havia rebudes. Aquest era el meu empleo i el major alivio que tenia el meu cor, i com trobava tan grave aquesta enfermedat d'haver ofès a mon creador, perseverava en aquesta devoció i desitjava poder abscondir esta misèria, per aquelles santíssimes llagues dins les sues santíssimes entranyes, perquè aquells incendis de foc del seu amor consumís la mia maldat, per poder jo començar a amar més i sempre més a sa divina Majestat. Aquest era el meu desig i el meu fi de mirar-lo i contemplar-lo a la columna.

48. Per la sua gran misericòrdia me digué lo Amat: «Què pots dir tu que vulles, que Jo no hu faça. Tu sempre em demanaves que la tua ànima fos estada la columna en què me varen lligar i assotar, i Jo la t'he posada en el cor del modo que tu pots dir, i ab lo seu amparo pots estar molt segura.» Aquesta és la mia confiança i el gran desig que jo tenia era perquè aquesta pobra ànima estigués lligada i molt unida ab mon Amat, i per això me digué: «La columna me tingué lligat una vegada, i tu sempre m'hi tens.» Així sia Déu meu, que jo i totes les ànimes vos tinguem sempre lligat i vos amem ab *un amor tan en son compliment* com el que representava aquella columna que tinc referit, qui tenia tant que mirar i que alabar, que si heu havia de dir tot seria mai acabar.

49. No obstant això, no puc deixar de dir del modo que podré el color tan bell i hermós que tenia, qui m'és quedat tan imprès a la memòria que m'apareix no poder-me'n olvidar mai. I si bé era una cosa tan particular, lo que puc dir és que tenia color d'or. I com en ella no hei havia cosa alguna sens misteri, me digué mon Amat, que com lo or significa la caritat i la columna representava *lo amor quan és en son compliment*, per això tenia color d'or. I com la caritat no pensa mal mai de nígú, que aquest era lo arrimo que jo

havia de tenir de la columna, no pensar mai mal i que, d'aquesta manera, no parlaria mal, ni obraria mal, perquè del pensar ve el parlar i moltes vegades lo obrar. I si per la nostra mala inclinació pensam mal, lo més cert és que parlarem mal i obrarem pitjor, i si pensam bé i sempre en lo Amat, parlarem bé i de l'Amat, i obrarem millor sempre a la sombra d'aquesta columna i ab l'assistència de lo Amat.

50. De totes aquestes ensenyances i advertències que m'ha donades mon Amat, ab la sua gràcia, havem de procurar aprofitar-nos. I així, per reverència de les santíssimes llagues que rebé en la columna i per les demás penes que ha patides per nòstron amor, suplic a totes les ànimes que nos animem a servir-lo, que ab tota veritat i ab gran sentiment del meu cor dic, que no sé quina excusa tindrem en aquella hora, quan nos haurà de judicar, havent-nos donat tant de llum en les sagrades Escriptures, en la sua predicació, i de moltes altres maneres, que cada dia nos descobri los seus *secrets* ab major claredat. Què confusió tindrem tan gran quan nos veurem a la sua presència! I jo més que nigú, perquè som la més ingrada i descuidada de tots. El Senyor nos vulla perdonar per la sua gran bondat i nos don gràcia per començar vida nova i mai més pecar.

51. Encara que som gran pecadora m'assisteix el Senyor, i així si algú volgués seguir-me, li daria de consell lo que moltes vegades prenc per mi, i és que devem entrar en judici ab lo Amat, com si en aquell punt s'havia de partir l'ànima del cos. I allí ont la voldriem en aquella hora, havem de procurar a posar-la ara que tenim temps, les potències més clares i los sentits més vius. I si la volem en les mans de lo Amat, bona ocasió tenim, donem-l'hei, que ell nos vol molt i no heu esperem per l'hora de la mort, que quizà no tindrem temps, i nos pesarà molt quan ne teníem no haver-ho procurat, i haver-ho perdut per nostra culpa. Tot és poc amor que tenim a la nostra pobra ànima, i la causa és que no tenim amor a Déu, perquè qui té amor a Déu ama la sua ànima, perquè és el centro i habitació de Déu, i així no ofèn a Déu, ni hi deixa apegar cosa que puga afear-la, perquè allí habita Déu, guiant i governant aquella ànima qui se dona tota a Déu.

52. Mirem que tenim molta obligació d'amar-lo sols per ser ell qui és, i no més. Així lo ama lo Amic, qui no es cansava de mirar-lo a la columna ab aquelles cordes i cadenes ab què estava lligat, i deia-li moltes vegades, com lo veia tan maltractat: «Jesús meu i Déu meu, vós sou Déu i Senyor de tot lo visible i invisible, de tot lo creat i increat.» I d'aquesta manera, dient-li Jesús meu, me perdia tota en el grandíssim mar de la divinitat, a ont perdia de vista la santíssima humanitat. No que deixàs ella d'estar unida ab la divinitat, que aquesta unió no se desfarà mai, sinó que així tenia gust mon Amat de fer-me gosar de la divina essència, tota negada en la divinitat. I deia'm: «Jo som Jesús, Déu i home, home i Déu, i me conformava sempre ab la humanitat; era Déu i m'aportava com home, sempre humil i obedient.» Aquest *secret* importa molt *revelar a les gents*, i que moltes vegades pensen i diguen: «Jo som home flac, ruí, miserable, negligent, pererós, descuidat, ambiciós, superbiós, etc. Al fin, ple de tota misèria i maldat; i som terra i en ella me tinc de convertir.» Oh quina vida faríem tan agradable a lo Amat, si entràssem moltes vegades en compte en nosaltres mateixos (f. 599) dient: «Jo som home i puc-me veure en qualsevol misèria, no tan solament de les que fins ara he vistes i conec, però encara de moltes altres pitjors, que no puc pensar ni imaginar. Doncs de què puc gloriar-me, tenir supèrbia ni vanitat? Si no puc dir d'aquesta misèria puc alliberar-me, ni aquesta altra no la passaré.» Quantes ànimes ha fetes santes aquesta consideració, i quantes ne faria si l'emprenien de veres, i recordar-se que som de terra i havem de tornar pols.

53. No puc dir ab paraules lo molt que és a gust de lo Amat aquesta consideració, perquè me digué que li darien molt de gust totes les ànimes qui cada dia la tindrien i dirien set vegades *Jo som home*, en memòria de les set vegades que ell desrremà la sua santíssima i preciosíssima sang. Oferint-l'hei perquè nos sia emparo i nos guard de caure en algú de los set pecats mortals, qui li donen tanta pena, com jo veig per l'experiència que són estats ells, qui li llevaren la vida afrontosament. M'apar que no és necessari ponderar més les penes que donen a mon Amat los pecats mortals, que basta dir que li llevaren la vida per romper el cor a los heretges, quanto més a los cristians; essent així, que l'hei llevaren ab gran crueltat, ell la donà ab molt gran amor, per bé i consol de los hòmens qui li som tan ingrats, i per curar-nos aquesta mala enfermedat del pecat mortal, que és la pitjor pesta que pot tenir una ànima. Doncs molta rauó serà, que moltes vegades en lo interior o sinó vocalment, ho diguem, sens reparar si nos senten o no, que per ofendre a lo Amat moltes vegades no reparam si nos poden sentir.

54. Una cosa tinc advertida, que en esser matèria de descobrir *o revelar algun secret de lo Amat a les gents*, dona tant de cuidado a los hòmens que és cosa digna de plorar, i d'altra part de donar gràcies i alabances grans an el Senyor, qui és autor de tot. Perquè el mateix perseguir les obres i *secrets* de lo Amat dona clar testimoni com són obres de lo Amat, qui per son gust pren algunes vegades lo instrument més vil *per revelar los seus secrets*, i del modo que ell és servit. I aquestes pobres ànimes que ell pren per instruments, tenen tantes guardes i les tenen tan oprimides, que no poden girar-se a una part ni altra, gràcies an el Senyor, qui heu permet així. No hu dic sense fonament, ni tot lo qui passa en orde d'aquesta matèria se pot dir, diré però, per glòria de lo Amat, que si s'ofereix alguna ocasió en que se senta o vègia alguna demostració en alguna ànima *de revelar los secrets de lo Amat*, apareix que és una gran afronta. I jo diria que és poc entendre quant grans són i molt profundos los fins *i los secrets de lo Amat*, i molt perseguides les sues obres. Per les entranyes de Cristo sacramentat, considerem que som hòmens i tan mals, que havem llevada la vida a nòstron amat i volgut espòs Jesús.

55. Jo no sé com té de pendre mon Amat el poc amor que li tenim, pues nos afrontam al parèixer, de dir algunes paraules per animar algunes ànimes an el seu sant servei. Millor seria que pensàssem i diguéssim: jo som home loco, tonto, necio, i sens enteniment, sabent que mon amat Jesús és passat per tantes afrontes públicament, no voler jo estar rendit a tot lo que ell dispon, sens dir altra cosa, sinó que se faça en tot la sua santíssima voluntat. I així ab molta facilitat entendríem aquest gran *secret*, que ab tant de gust vol que *revelem a les gents*, i diríem moltes vegades: «Jo som home per qui és mort el Senyor.» I aquestes paraules li causarien tals efectes, que podria assegurar-se d'esser sant, en particular, considerant lo que me digué mon Amat i jo tinc referit, que essent ell Déu i home, no tan solament havia volgut aparèixer home, però encara home necio, tonto, loco i foll.

56. Oh summo bé, alegria del meu cor i consol de la mia ànima. Per què tantes humiliacions? No bastava i sobrava esser-se fet home, que encara haveu volgut ser oprobi de los hòmens ab tan gran humilitat, essent un Déu omnipotent? I tot açò ha obrat sa divina Majestat per bé de los hòmens. Qui no ha de ser doncs, molt humil a vista de tan gran exemple, i de lo que sempre nos està ensenyant el Senyor perquè lo imitem. I per això me digué, que no posem amor an el cos sinó a l'ànima, qui és la sua habitació, mirant-lo a ell qui, per dar-nos exemple, quan estava en lo abre de la santíssima Creu, no cuidà

del cos sinó tan solament de lo esperit, que encomanà en les santíssimes mans de son Pare celestial ab aquelles paraules *in manus tuas domine commendo spiritum meum*, sens parlar del seu santíssim cos de modo nigú, essent així que era el més perfet i hermós de quants n'hi ha haguts, i per a sempre hei haurà.

57. Oh quin altre *secret* és aquest que nos declara mon Amat, perquè no posem amor a una cosa tan poca com és el cos, qui en breu temps (f. 600) serà sustento de vermes, qui són nòstron pare, nostra mare, nostros germans i nostros amics. Quina cosa és aquesta tan poc considerada! I així diguem: «Jo som home i sé cert que tinc de morir, i que el cos ha de parar a una sepultura, a ont finirà i se consumirà tot, i l'ànima ha de durar tant com el mateix Déu, i la sua habitació ha de ser o en la Glòria a ont gosarà del seu divino Amat un bé sense fi, o en lo Infern a ont penarà per tota una eternitat.» Bendit sia el Senyor, que ja entenc la causa perquè me digué que era de molta importància *revelar aquest secret*, tan poc conegut de los mortals. Perquè si jo som home i mortal, no és possible que pos lo amor a cosa qui tan prest s'ha d'acabar. I així posem-lo a l'ànima qui mai s'acabarà.

58. Qui no té de posar tot el seu cuidado en donar aquest gust a lo Amat, dient moltes vegades: «Jo som home, qui per moltes rauons, meresc estar en lo Infern, i ab la gràcia del Senyor puc esser àngel en pureza, serafí en amor, i querubí en sabiduria, perquè aquell és docte i savi, qui se sap salvar.» I tot això ab la gràcia del Senyor se pot alcançar, si procuram ab totes veres posar tot nòstron amor en lo Amat, perquè d'aquesta manera seria el nostro amor en son compliment i seríem àngels, serafins i querubins per tota una eternitat, sens mai parar d'alabar i engrandir el creador de cel i terra, sempre cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, que és la major ditxa que se pot desitjar. Plàcia a sa divina Majestat, que tots la gosem per glòria sua, i que nos inflam del seu santíssim amor, perquè no l'ofenguem més. I antes morir que pecar, ni disgustar el Senyor qui està tot posat *en revelar los seus secrets*, i ensenyar-nos molts camins per ont puguem arribar a tenir *lo amor en son compliment*.

59. Aquest amor és el que comunicava ell per son gust a lo Amic, qui al parèixer havia d'esclatar, quan diguerem nona en el cor, quan dèiem aquell vers *vocem meam audi secundum misericordiam tuam domine et secundum iudicium tuum vivifica me*. I essent així que jo no reparava ni pensava en lo que significaven les paraules. I me digué mon Amat: «Quan no t'he jo ouïdes les tues peticions? Si tard a despatxar-les és que no convé encara, i si no les te concedesc, és perquè no és a gust del Pare celestial. Què vols més de mi filla molt amada del meu cor?» «Jesús, pare i Déu meu, que nos doneu la vostra santíssima benedicció, perquè facem tots sempre la vostra santíssima voluntat, aquest és solament el meu desig.» I les fineses que feia mon Amat, m'acabaven la vida, quan lo sentia ab tanta familiaritat, que no és creïble poder-ho pensar sinó qui el sent, perquè me digué: «No saps que diuen, quan n'hi ha per los camps n'hi ha per los sants. Així mateix ha de ser, que de los secrets que Jo et revel a tu, n'hi ha d'haver per los demés. No han de ser solament per tu, no et desconsols, si se veuen de lo interior a lo exterior, que aquesta és la mia voluntat, que tant desitges fer.»

60. La veritat és aquesta, perquè si fos possible poder morir infinites vegades, perquè jo i totes les ànimes féssim complidament la voluntat del Senyor, moriria. I seria el major contento que tindria, i així quan me veia que no podia reprimir-me, ni abscondir tantes gràcies com me comunicava, ni tants *secrets com me revelava*, estava tan rendida i

conformada ab la sua santíssima voluntat, *que no hi feia diferència perquè ab secret tenia secret los secrets del meu Amat, e ab secret los revelava, e ab revelació los tenia secrets.* Al fin no hi podia tenir, el cor tot se desfeia, i ab veu alta deia moltes vegades: «Jesús de la mia ànima, el cor me preniu Jesús amantíssim. Què puc fer per dar-vos gust? Jo em desmai del tot.» I no tan solament se'n portava el cor, però encara se'n portava lo esperit, ab una violència tal que moltes vegades m'alçava de la terra, perquè és una força aquesta que niguna cosa la pot detenir, si no és la gràcia del mateix Déu. D'aquest modo ho disponia el Senyor, i així estava jo ab tan rara unió que, de tant que gosava, no sé dir lo que tenia, alabat sia el creador.

61. Quan me trobava d'aquesta manera diguí a mon Amat: «Jo estic nedant.» I ell me respongué: «No estaràs nedant, si estàs en el mar de la divinidad.» Veure's lo Amic estar nedant per un mar infinit de Déu, de la manera que un peix neda dins de la mar, és una ditxa aquesta poc coneguda de molts, perquè no volen deixar d'amar el cos i posar tota lo amor a l'ànima, qui és l'habitació Déu, purificant la intenció, açò és, per no afeiar-la, que és amar a Déu i no voler ofendre a Déu nostro Senyor, qui nos fa tantes mercès, que sols oferint-li les mateixes gràcies que ell nos fa, se pot satisfer. I aquesta gràcia que tinc dit, no solament la'm concedeix algunes vegades, sinó moltes, i tantes que no és possible poder-les referir. Tot se deu a la sua infinita bondat i clemència, i així donem-li les gràcies de tantes gràcies que nos fa.

62. (f. 601) Quan escriguí aquell gran secret que em revelà mon Amat (com se pot veure en el núm. 53) m'olvidí d'escriure una advertència, que em donà mon Amat, que em fa gran força d'haver-la d'escriure. I és que si per la nostra flaqueza caurem en la desdixxa del pecat mortal, que ab la mateixa conformitat, diguem set vegades: Jo soc home, etc. en memòria de les set vegades que ell desrremà la sua santíssima sang. I que ab la mateixa consideració, li oferiguem la sua sang santíssima, en satisfacció de les culpes que haurem comeses, i que açò era moltíssim a son gust. Qui no ha d'estar pasmat i asombrat del gran amor de lo Amat! Que a una enfermedat tan mala com és el pecat mortal, qui a ell li dona tanta pena, no tan solament nos dona la medicina per a curar-la, que és la sua preciosíssima sang, però encara nos dona el modo com l'havem d'aplicar. Oh Déu d'amor, quan admirables són les vostres obres! Dignes de ser conegudes i venerades de tot lo món! Aquest és mon desig per major glòria de tota la santíssima Trinidad, ni tinc major contento que sentir-la alabar i venerar.

63. No se contentà mon Amat d'haver-me *revelats tants secrets* com m'havia *revelats*, sinó encara volgué ensenyar-me un camí molt llarg i gran, que ell havia caminat antes d'arribar a gosar de la glòria que gosava en los braços del Pare celestial. I en el principi del camí estava mon amat, Cristo Jesús, molt penat portant la creu, i me digué que miràs jo com estava ell per aparellar-nos aquell camí, qui a lo últim nos guiava i arribava en el pit del Pare celestial. I essent son Fill, volgut i amat, no deixà de passar per tantes penes i tribulacions, que sols de pensar-ho <sic> el cor me ve a punt d'esclatar, i pareix que he de consumir-me de les penes de mon Amat. I no hu trob molt, veient-lo com estava en el principi del camí, i los molts *secrets que em revelava*, i en particular, se queixava molt i em deia: «Jo qui era Déu, me podia excusar de passar per aquest camí, i no me'n som excusat, antes patí cruelíssimament. I los hòmens no volen passar el camí de penes antes de gosar.» I donava'm a entendre, que les ànimes qui voldran passar aquest camí, lo primer que han de fer és abraçar-se ab la santíssima Creu, i penar i més penar fins arribar

al mig del camí, a ont estava el mateix Amat, ja despullat i enclavat en la santíssima Creu. I aquí me declarà que, per estar en mig del camí, havem d'estar tan despullats com ell estava en la creu, açò és que no havem de tenir apegó a níguna cosa, sinó és ab totes veres començar lo amor *en los secrets de l'Amat*, que és fer en tot la sua santíssima voluntat. I així no fugirem de la Creu santa, que lo Amat dona quan se comença el camí d'amor, que és voler-lo servir i arribar a tenir *lo amor en son compliment*, que és lo que més gust dona a lo Amat.

64. Perquè puguem animar-nos a passar aquest camí, lo primer que nos descobri lo Amat és a ell mateix, abraçat ab la santíssima Creu. Doncs quina ànima desitjarà servir a son Amat per ser ell qui és, i no per altre interès, i no farà tot lo possible per entrar en el principi del camí, demanant-li la sua gràcia, per poder aportar la creu, que serà servit donar-nos? Que bé se pot tenir per molt ditxosa l'ànima qui aporta creu de la mà del Senyor, si l'aporta purament per son amor, pel desapego que té que ni desitja ni obra níguna cosa, que no sia purament per amor del seu Amat. Aquesta ànima ja és en el mig del camí, i té ja *lo amor en son compliment*. Ditxosa i moltíssimes vegades ditxosa aquesta ànima que prest gosarà de la Glòria, qui és a lo últim d'aquest camí, que com havem dit parava en el santíssim pit del Pare celestial, a ont estava la majestat de Cristo Senyor nostro, gloriós i molt hermós.

65. Ací entenía jo que, si el qui era Déu i home, aporta creu acompanyada de moltes i grans tribulacions, después despullat i enclavat en la santíssima Creu, antes de gosar de la Glòria celestial, si ell qui podia gosar sense penar, no hu volgué fer, sinó que primer volgué penar i més penar antes de gosar, nosaltres viurem tan ciegos i posats en seguir la nostra pròpia voluntat que voldrem gosar i fugir del penar? Ab molta claredat se veu que *lo amor no és en son compliment*, com és *lo amor* d'aquelles ànimes qui prenen i abracen la creu de la santíssima mà del Senyor, i en tot lo que poden procuren a imitar-lo. An aquestes posa ell, per la sua gran misericòrdia, a gosar de la Glòria de tal manera, que no hu sé dir, essent així veritat, que me'n feia participant ab gran amor.

66. Certament que és de les coses més rares que se puguen pensar, trobar-se lo Amic gosant de la mateixa quietud i pau que gosen los esperits celestials, i de la mateixa benaventurança que ells estan gosant. I quan se veia en tanta ditxa, tot suspès, mirava i gosava, perquè en arribar aquí, no se pot fer altra cosa sinó mirar i admirar-se, gosant i contemplant aquell summo bé, la noblesa i majestat del qual no té par, ni para de fer gràcies i sempre més gràcies a lo Amic. I li digué, que açò *era amor en son compliment, qui no hi fa diferència, perquè ab secret té secret los secrets del seu Amat, e ab secret los revela e ab revelació los té secrets*, açò és que arriba lo Amic a alcançar una ditxa tan gran, que com los esperits celestials *no hi fan diferència*, perquè sempre fan la santíssima voluntat del Pare celestial, si és la sua voluntat que *revelen los seus secrets ab secret*, així los *revelen*. I si és que *los revelen* en públic, així mateix *los revelen, sens fer diferència, com si los tenien secrets*. En aquesta ditxa havia posat lo Amat aquest pobre Amic i volia que, de los *secrets* que li comunicava, ne participassen les demés ànimes. Sia feta la sua santíssima voluntat, que no vull més.

67. Altre *secret* molt gran me declarà, perquè me digué que, quan s'incarnà en les entranyes puríssimes i limpiíssimes de la sua santíssima mare Maria, obrà molt de misteris, i *li revelà molts secrets*, no tan solament per ella, sinó també per totes les ànimes,

que tant desitjava salvar. I que lo mateix volia de los secrets que descobri o revela an aquest pobre Amic que, ab lo modo que serà possible, ne faça participant les demés ànimes, perquè entenguen ab major claredat *los seus secrets*, quant grans són. Oh summo bé, alegria del cel i de la terra, qui pot dir altra cosa, sinó que *los vostros secrets* són infinites vegades grans, perquè són tantes les coses que ell obrava i totes tan particulars, que no és possible poder-les referir, sols los sentiments, incendis i ímpetus d'amor, que tot aquest temps m'ha donats, és de les coses més particulars que se puguen trobar. Que bé se podia dir ab molta veritat, que estava lo Amat posat en fer fineses per lo Amic, qui s'abrasava del foc del divino amor i no sabia com poder-ho dissimular de la força que li feia.

68. M'havien posada aquells dies en l'obediència de servir les germanes enfermes, gràcies a Déu que per a mi és la major honra aquesta, que se puga trobar en el món. I com més m'exercitava en l'obediència, i en particular, en les coses més vils i baixes (encara que és veritat, que no són tan vils i baixes com jo voldria) feia tals extrems del contento que tenia, que sempre estava cantant o resant el *Te Deum laudamus* en acció de gràcies. Perquè com són tan santes més germanes, me trob indigna de servir-les, i per això totes les vegades que puc servir-les, les voldria servir agionollada o a lo menos en peus, com si eren el mateix Amat. I perquè som tan descuidada, los deman sempre perdó de la poca caritat i consol que troben en mi. El Senyor me vulla perdonar per la sua gran amor, que aquest amor és qui em tenia de tal modo, que apareixia una loca sens seny, i no és d'espantar-se que estigués tan loca, perquè gosava tanta grandesa i hermosura de Déu, que em feia perdre el judici i em treia tota de mi. I a més de tot açò, me comunicava tanta dolçura i suavitat, que no la podia sustentar. I aquesta era la causa que jo no podia abscondir *los secrets de mon Amat*, qui tenia tan fortment lligat lo Amic, que moltes vegades m'apareixia que havia de morir, d'aquella mort qui desfà tots los lligams qui impedeixen que lo Amic no puga gosar cara a cara son Amat, que desitja tant que, en pensar-hi, se dilata el cor i pareix que ha de sortir del lloc a ont està, i ab tanta violència que em fa desmaiar.

69. Tan fort és *lo amor quan és en son compliment*, que deixa lo Amic com si era difunct, i representa tant al viu un difunct, *que no hi fa diferència*. I per això gosava les riqueses del seu Amat esplèndidament, i per això li declarava tants secrets, i en particular aquest, que el servir a los malalts és de les coses qui li donen més gust. I que importava *revelar aquest secret*, perquè és poc conegut en el món. Plàcia a sa divina i soberana Majestat, que totes les ànimes ho entenguessen així, que bé pens jo que farien impossibles per exercitar-se en aquesta obra de caritat, sols per dar gust a lo Amat. I ditxosa l'ànima qui per dar-li aquest gust, s'hi emplearà. Perquè són tantes les alabances que aquest pobre Amic podria referir d'aquest empleo, que no és possible poder-les dir totes, i així solament ne diré una, perquè puguen judicar quales són les demés.

70. Fonc servit mon Amat, pel seu gran amor, de donar-me una ferida an el cor, ab tanta força que com aquesta no n'havia rebuda mai. Perquè no tan solament me penetrava rigurosament el cor, però encara totes les entranyes, de tal manera que no podia fer acció del cos ni de los braços, que no fos ab una pena molt gran, i ab molta demostració exterior, per lo que novament cada vegada tornava a sentir de dolor. Però era tan a mon gust, que em dilatava el cor que no cabia en mi i, com som tan flaca, no podia sustentar tota aquella pena, que gustosament passava. I així interrompia dient: «Jesús, amat de la mia ànima,

què bondat és la vostra tan gran? Déu immens, infinit i increat, admirable sou en tot. Al fin sou Déu d'amor, Jesús de mon cor, què voleu de mi?» I ell me digué, que una bona voluntat. Aquestá és la mia intenció, de tenir-li sempre una bona voluntat, *per no fer diferència* en niguna cosa qui sia del seu gust. I encara que no podia *deixar de revelar aquest secret de mon Amat*, ab tot això del modo que podia, no deixava *de tenir-lo molt secret*, però com tenia una germana qui estava de molt cuidado enferma, no la podia desemparar, ni tampoc era aquesta la mia voluntat. I així no li podia abscondir *los secrets que mon amat Jesús me revelava*. I com me sentia dir tantes vegades: «Jesús, amat de la mia ànima i del meu cor, Jesús dolcíssim.» I veia'm tan apretada que venia a punt d'expirar, me deia: «Què és lo que té?» I jo li responia, que gran és la bondat de Déu, si la sabíem considerar, ni podia deixar de dir moltes vegades, què cosa és Déu, si hu sabíem considerar. I aquella ferida m'obria més el cor.

71. Ella havia de comulgar per viàtic, i estàvem esperant el Senyor de tot lo món, i no tenia un punt de repòs, suplicant-me que li digués moltes coses de nòstron divino i celestial espòs Jesús. I el mateix pronunciar les sues alabances, me feia revelar més los secrets de lo Amat, perquè sentia tanta dolçura, que em venia a desmaiar, i aquell dolor me tornava en mi. Bé se pot considerar quina ditxa tan gran seria aquesta per lo Amic, qui ama tant el penar i no el pot alcançar. Faça's la voluntat del Senyor, que certament no sé quina ànima desitja donar gust a son Amat, que no faça tot lo que pot per assistir a los malalts, essent cosa qui li dona tant de gust. Per això no m'admir que diga aquest pobre Amic, que aquesta és la major ditxa que pot tenir, i de bona gana emplearia tota la sua vida en aquesta obra de caritat, i encara en les oficines més baixes que se poden considerar, sols per dar gust a son Amat. Perquè me digué que les ànimes qui tenen aquest empleo li donen molt de gust, quan és *ab aquell amor qui no hi fa diferència*, sinó que a cada un miren i tracten com si era el mateix Amat. I així purifiquem la intenció i obrem en tots segons la necessitat, sempre a major glòria de lo Amat, qui és autor de tot. I no tinguem altre fi sinó contentar-lo a ell, que si obram així bé podem estar certs que no faltarem a la caritat, qui és lo més principal.

72. Importa molt *revelar a les gents aquest secret*, que entenguen quant a gust és de lo Amat tenir en tot recta intenció, i estar desapassionats per poder tenir tot lo afecte a lo Amat, qui nos ensenya i nos guia pel camí que tinc referit. I entenga que, si hagués d'escriure totes les gràcies que m'ha fetes, i los secrets que *m'ha revelats mon Amat*, seria mai acabar, perquè són tants que no tenen fi. I per això, sabia tan mal a los dimonis, que no és ponderable la guerra que m'han feta. Algunes vegades apareixia que em volien espantar, tractaven-me molt mal fins a dir-me que em volien escanyar, però sens desmandar-me, com si no m'haguessen dit res, ab veu alta los diguí que no tenia d'ells nigun temor, perquè no tenien més poder del que mon Amat los donaria. I si era la sua santíssima voluntat aquesta, hi venia molt bé, sols pogués donar la vida per son amor. I no sols no me n'entristia, però encara me n'alegrava de poder passar per aquest calis. I quan ells veren *que lo Amic*, ni en el viure ni en el morir, *no hi fa diferència*, perquè solament volia que se fes la santíssima voluntat de son Amat, los sabé tan mal, que s'abscondiren sens saber-se per ont havien pres. Plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes los despedissen així, confiant de lo Amat, que d'aqueixa manera se bul·larien d'ells i los deixarien enganyats, perquè dona gran valor el confiar en lo Amat i desconfiar de si. Don gràcies V.M. a la santíssima Trinitat per mi, que tot se deu a la sua gran bondat digna de ser alabada per a sempre.

Secret d'amor sens revelació dona passió e llanguiment; e revelar amor, dona temor i fervor, e per ço lo Amic en totes maneres ha llanguiment.

1. Sols de pensar quant gran és la misericòrdia del Senyor, me falten forces i paraules per explicar-ne alguna cosa. Que explicar tot lo que ella és la sua sabiduria solament hi basta. I no obstant això, per moltes parts la'm volia manifestar mon Amat, dient-me que en aquest càntic era ell *lo Amic* i el Gènere humà *lo Amat*. Vigília de la major festivitat que per a mi se pot celebrar, dic, de la santíssima Incarnació, quan el Verbo divino se desposa ab la naturalesa humana (cosa vertaderament de gran admiració, que la sabiduria divina volgués estreixar-se en aquella clausura) per fer fineses sense fi, i una de les més belles que puguen pensar-se fonc aquesta que ell me (f. 604) manifestà, dient-me que ell era a qui *el secret d'amor sens revelació, donava passió e llanguiment*. D'aquesta manera que me descobria aquest santíssim misteri en les puríssimes i limpiíssimes entranyes de Maria santíssima, mare i advocada de pecadors, a ont veia jo el Verbo divino fet home, qui me digué *el secret d'amor*, que des d'una eternitat tenia de redimir el Gènere humà, qui era el seu Amat, i *el qui li dava passió e llanguiment*, de tal manera que la sua santíssima ànima estava tota desrremant sang.

2. Jo m'admirava moltíssim de veure tal novetat, que el Verbo divino humanat no era nat encara, i que la sua santíssima ànima, en aquell retiro a ont tan gustós estava, desrremàs ja la sua preciosíssima sang ab tanta abundància, per la gran *passió que li donava el no poder revelar aquest secret d'amor*, perquè el temps encara no li dava lloc. I com *lo amor* que aquest *Amic* tenia en el seu Amat era tan gran, per això *li donava tanta passió*, que per no poder-lo revelar, desrremava molta sang, ja en les entranyes de la sua santíssima Mare. I era una cosa tan particular, que me digué que a no ser l'ànima immortal hauria esclatat i seria morta, de la passió tan gran i llanguiment, que li donava *aquest secret d'amor sens revelació*, que era el no poder obrar encara el misteri de la nostra redempció. I me digué que *aquest secret* lo arribà a desrremar sang en les entranyes de Maria santíssima, i que si el Pare celestial li hagués donat lloc de morir, aquell santíssim cosset ja fora mort de la força de la gran *passió*, que li donava *aquest secret d'amor sens revelació*.

3. Més me digué: «Aquelles paraules que jo diguí la nit de la Cena *desiderio desideravi*, etc. les diguí moltes vegades el temps que estiguí en aquestes santíssimes entranyes, per la gran passió que em causava *aquest secret d'amor*.» Bé ha demostrat mon Amat que ell és lo Amic i el Gènere humà lo Amat, per lo molt que patia. I del modo que pot esser, patia des d'una eternitat, desitjant redimir el Gènere humà, i revelar *aquest secret d'amor*. Gran ditxa tenim los hòmens, tenir un Amic tan bo, qui antes de nàixer ja moria, *de la passió que li donava aquest secret d'amor*. I del modo que pot esser, estava enfermo d'amor del seu Amat, de tal manera que m'apareixia moltes vegades que havia d'esclatar, de tanta *passió* que tenia de voler rescatar el Gènere humà. Gran Amic és aquest, qui mor de no poder morir, per remediari los treballs del seu Amat.

4. Oh Déu d'amor, i què direm de la vostra gran bondat? Sinó que no té par. Per això, fa tantes fineses per aquesta pobra ànima, qui no sabia lo que gosava de tant de bé que tenia,

perquè altra cosa no veia sinó Déu, com si en si no hei hagués altra cosa sinó una infinidat de Déu, el qui és Déu, i per a sempre serà Déu. Qui podrà dir quant gran és aquesta ditxa? Perder de vista totes les coses qui se troben en si, i no veure sinó a Déu i la sua majestat que, quant més la veu, menos pot dir, sinó que se perd gosant d'una riquesa tan gran, que més gran no pot esser, perquè és el summo bé, la suma veritat, la suma noblesa, i el tot de totes les gràcies i favors, que se poden desitjar. Al fin és Déu omnipotent qui té el poder de tot en la sua mà. Aquesta ditxa tenia i gosava aquesta pobra ànima, ab tanta llibertat i claredat, que per bé que volgués mirar i remirar, no podia dir sinó que era Déu nostro Senyor, el qui vivia amb ella; i que no hei ha més Déu, que és aquest. Més gràcia i més llum podria dar si volgués, però més Déu del que aquesta ànima indignament gosava, dic, i daria la vida moltes vegades en confirmació, de què és Déu increat i infinit, rendida sempre a tot lo que la santa mare Isglésia dispondrà, sempre prompta a lo que la santa obediència em manarà, tot per més glòria de l'Altíssim, qui tantes gràcies me fa.

5. En particular, aquesta de l'obediència n'és una, perquè no tinc més, ni desig més lloc, que el que l'obediència me dona, ni desig donar un pas que no sia per obediència. Perquè com veig mon gran Amic i divino espòs Jesús, ja des de les entranyes de la sua santíssima Mare, tan obedient a son Pare celestial, no trob que sia possible que advertidament puga níguna ànima deixar d'obeir a qualsevol cosa que li manen, per molt dificultosa que sia, sols per donar-li el gust que li donen les ànimes qui lo imiten i segueixen en l'obediència, encara que cost molt treball, que no nos pot costar més treball a nosaltres que li costà a ell, qui lo arribà a morir *factus pro nobis obediens usque ad mortem*. Bé pot dir-se ditxosa l'ànima qui dona la vida en mans de son divino espòs per obeir, dient-li moltes vegades: «Bon Jesús, les mies forces i vida vos don per ser obedient, així com vós ho sou estat a vòstron Pare celestial. Aquí vull morir en vós i per vós, del modo com dispondreu, que no vull més sinó en tot fer la vostra santíssima voluntat, per imitar-vos a vós, qui ab tanta puntualitat heveu feta sempre la voluntat del Pare celestial, fins a detenir-vos *de revelar aquest secret d'amor qui vos donava tanta passió*.»

6. (f. 605) Més me digué que li donava gran *passió* també el no tenir lloc de *revelar* encara aquell gran secret que revelà en lo abre de la santíssima Creu, quan perdonà an el bon Lladre, «que fonc (digué mon Amat) donar camí a los pecadors, i per a què nígú desmaiàs, per molt que m'hagués ofès; antes venir a mi sempre, que estic ab los braços uberts per abraçar-los a tots. No tan solament al bon Lladre, sinó també quantes ànimes hei ha hagudes, són i seran en el món.» Quin amor és aquest tan gran, d'aquest Amic. Gràcies li sien fetes per les moltes gràcies que nos fa. De la mateixa manera, me digué que li donava també gran *passió* el *no revelar* encara aquell altre gran *secret* de la sang santíssima, que havia de desrremar del seu cor per la llaga del seu santíssim costat, per bé de los hòmens. Pot-se veure més gran bondat? Quant més la veig, més me perd, i menos sé dir. I totes aquestes fineses, qui no tenen igual, veia jo en el misteri de la santíssima Incarnació, que estava jo pensant i mirant el dia que nostra mare la Isglésia santa lo venerava, i el nos representava.

7. [al marge esquerre 1689] Jo del millor modo que podia li oferia el meu cor, la mia voluntat i la mia ànima, perquè vingués a incarnar-se espiritualment en la mia ànima. I ell per la sua gran misericòrdia se'm descobrí minyonet de molt poc dies, el més graciós i hermós que se puga imaginar. Aquí mateix li oferí jo totes les ànimes de mes germanes, de la mateixa manera que havia fet de mi. I fonc tanta la prestesa que tingué, que en el

mateix instant se'm descobrí en el cor de totes de la mateixa manera que s'era manifestat an aquesta pobra ànima, qui tingué tal alegria de veure la ditxa que ses germanes gosaven i de la gràcia tan gran que los havia concedida, per lo molt que les estima, que s'olvidava de si, i de lo que ella participava. No que deixàs d'estimar molt lo que jo tenia, ni menos d'estar-ne molt confusa, sinó que era tan gran el contento que m'olvidava de mi.

8. Aquesta gràcia me féu el Senyor en ocasió que estàvem totes en el cor (menos una) per fer-li gràcies del gran misteri de la Incarnació, de què nos havien de fer memòria en la calenda. I la qui no estava no fonc possible poder assistir, perquè estava detinguda en el llit d'una enfermedat. I mon Amat me donava llum, perquè jo la ves a ella, qui tenia en el seu cor tota la santíssima Trinitat, qui la regalava. De què no tinguí menor contento que de les demás, sia tot a major honra i glòria del Senyor, qui nos descobri *i revela tants secrets* que no tenen fi. Però com han de tenir-ne? Si venen tots del cor santíssim d'aquest gran *Amic* i enamorat de les ànimes, Cristo Jesús, qui nos està donant sempre la sua gràcia i amor. Quina ànima pues serà tan poc cristiana, que vulla despreciar un bé tan gran? No hi puc consentir, primer morir que pecar i disgustar un *Amic* qui nos ama tant, que jo no sé modo com poder-ho dir, però ho veurem ab major claredat de lo que diré.

9. *E revelar amor dona temor i fervor.* Digué mon Amat que, quan se va sacramentar, *revelà el més gran amor* que se puga trobar, i el *revelar aquest amor li donà temor i fervor.* Temia perquè pensava que moltes ànimes havien de rebre i menospreciar la prenda tan preciosa que nos donava; i *lo enfervoria* aquella santa comunió, que ell mateix havia de rebre, pel gran gust que havia de donar an el Pare celestial. Certament era cosa molt particular la gran misericòrdia que ell usava en *descubrir-me aquest gran secret* (bé és digna de ser alabada). I en les mateixes entranyes de la sua santíssima Mare, del modo que tinc dit, *me revelà aquest gran secret.* I me digué també, que volia que jo ves com en les entranyes de la sua ditxosíssima Mare, ja rebia espiritualment la santa comunió (del modo com ell, qui té poder infinit, ho podia fer). I deia'm, que era tant el contento que tenia de reber-se sacramentat, que al parèixer no podia detenir-se tant de temps. I per això, del modo com podia, ja se rebia antes d'esser-se sacramentat (dic en l'obra que, en lo afecte, ja estava sacramentat des d'una eternitat). Aquest sí que se pot dir *secret d'amor*, i d'un pit molt generós i lliberal en fer fineses per los mortals que desitja salvar, ab tanta manera, que no parava de descobrir *i revelar secrets* per alentar los hòmens a més amar-lo i servir-lo.

10. Deia'm que això era una representació de la comunió espiritual i *m'ho revelà* i descobrí, perquè li dona tant de gust, i perquè *revelàs aquest secret* a les ànimes per alentar-les a combregar espiritualment i sacramentalment. I en particular a los sacerdots, qui tantes vegades lo tenen i reben en les sues ànimes. Quina ditxa tan gran és aquesta! I quina preparació haurien de procurar, i no deixar tots los dies de complir en son ofici, que és celebrar la missa ab tota veneració. Perquè aquest *secret* i finesa que nos ha *revelada* el Senyor sia coneguda, estimada, venerada i desitjada de molts, qui quan veuen en les mans del sacerdot la santíssima hòstia, a més de venerar-la, la desitgen reber. I s'ha *de revelar aquest secret*, que les ànimes qui em desitgen reber, i no poden, (f. 606) tindran premi en l'hora de la mort. I los qui poden celebrar la missa i per negligència sua no hu fan, tindran càstig molt gran.

11. Germans caríssims en Cristo (parl ab tots generalment, i prostada a los seus peus) jo els suplic, de tot el meu cor, que per aquest gran misteri de la santíssima Incarnació, no donen tan gran disgust a nòstron amic Jesús, ni priven les sues ànimes de tant de bé com se guanya rebent la santa comunió. Miren que podrà ser (jo voldria que no fos) que en l'hora de la mort se recorden de lo que els dic, i així cumplen en l'obligació de sacerdots i, ab la gràcia de l'Altíssim, donen bon exemple i porten-se com a ministres del Senyor, dient missa tots los dies, i complint en les obligacions d'un bon ministre d'aquell qui en tot nos n'ha donat tan bon exemple. I en particular, en la gran humilitat *ab què nos revela aquest gran secret d'amor*, ja en el misteri de la sua santíssima Incarnació, advertint que puc dir ab molta veritat, que m'ha descuberts i *revelats molts secrets d'amor*, però cosa tan gran, tan bella, rara i particular com aquesta, no l'havia vista mai. Essent veritat que moltes vegades (com havem vist en altres càntics) m'ha manifestat aquest santíssim misteri de la Incarnació, però la demostració que feia de reber-se a si mateix, després d'esser-se incarnat, no hei ha cosa qui s'hi puga acomparar, ni llengües humanes qui la puguen declarar.

12. Ni menos podran dir *el temor i fervor que li donava, el voler revelar aquest gran secret d'amor*, però com fa alarde aquest gran Amic de la sua gran misericòrdia, usant sempre de clemència i benignitat, deixava aparte *el temor* i seguia *el fervor, que li donava revelar aquest secret d'amor*. I donava'm a entendre que el *fervor*, que era a modo d'un incendi de foc d'amor, d'aquelles ànimes qui per venerar-lo i donar-li gust, lo rebrien moltes vegades, no el deixava detenir en *lo temor* d'aquelles qui lo havien de menospreciar, i reber ab mala disposició. Oh Déu meu i senyor de la mia ànima, quin *fervor* tan gran és aquest! Donau-nos la vostra santíssima gràcia, perquè puguem començar a servir-vos i, en particular jo, qui som la més descuidada i ingrada de tots, però confii en la vostra gràcia, que em perdonareu i dareu la verdadera llum per venerar-vos i preparar-me per reber-vos, tan espiritualment com sacramentalment, a mi i a totes les ànimes. Amèn.

[Damunt el núm. 13 hi ha un dibuix]

13. El major gust que jo podria tenir seria veure que totes les ànimes no tinguessen altre fi, sinó mirar sempre i procurar com més podrien amar i venerar al major Amic que tenim, la majestat de Cristo Senyor nostre sacramentat, que jo am tant que, si possible fos tenir més vides que ell pot donar essent Déu, totes les donaria perquè fos més honrat i conegut de los mortals, i perquè vessen totes la gran majestat i misericòrdia que aquest gran Amic manifestava an aquesta pobra ànima, ja en aquest gran misteri de la Incarnació, en què estava ella tota absorta, mirant i gosant una infinitat de bé, tan gran que no és per a dir, sinó per admirar. Així me trobava jo, i pensant lo molt que em manifestava mon espòs Jesús me digué: «Filla mia, hei ha tant que dir en el misteri de la santíssima Incarnació, que si tots los hòmens, qui són estats i seran, no fessen altra cosa sinó escriure, no dirien de gran part lo que hei ha.»

14. Oh summo bé i alegria del meu cor, encara que jo estava absorta i admirada, dic i confés sempre que és així, per esser obra de la vostra santíssima i poderosa mà, i de la vostra gran misericòrdia. Ni los esperits celestials seria possible que ne poguessen declarar tot lo que hei ha que dir en aquest misteri de la santíssima Incarnació, i per lo molt que aquest gran Amic m'ha manifestat, jo dic que li podem dir el misteri de tantes

misericòrdies que no tenen fi. Ni per molt que se diga d'aquest *secret de tan gran amor*, mai se podrà explicar el bé que ell té, i el que comunica a les ànimes, perquè puguen salvar-se. Plàcia a sa divina i soberana Majestat, que totes nos salvem per alabar el creador ab companyia de los esperits celestials cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, per un temps qui mai s'acabarà. Oh què paraules són aquestes, ditxosa l'ànima qui tindrà aquesta ditxa de poder-hi arribar.

15. Com jo pens la ditxa que tenia aquesta pobra ànima, certament que no la gos referir, perquè estava gosant en aquesta vida la mateixa grandesa d'aquest gran Amic, que gosen los esperits celestials. En aquest estat la tenia son divino i celestial espòs, i gosava tota aquella majestat de glòria que té sa divina i soberana Majestat, que era la cosa més bella que nigú puga pensar, perquè gosava de Déu de tal modo, com si mai aquell mirar i gosar pogués venir a faltar. Qui podrà dir quant gran ditxa tenia aquesta pobra ànima? Estant mirant a son divino espòs, qui no parava de dir-li *i revelar-li molts secrets d'amor*, i en particular aquest, que me posà la sua santíssima mà sobre del cor estesa, que tot lo cobria, i me digué que feia açò perquè no volia que hei entràs niguna cosa, sinó ell. Ni volia que tingués amor (f. 607) a niguna cosa sinó a què los seus *secrets* fossen honrats i venerats, i que no amàs altra cosa sinó a ell. I que m'havia posada la mà sobre el cor, a la manera que estan les guardes, qui no deixen entrar nigú en lo aposento ont està el rei. Així m'ho donà a entendre, i dispongué que s'obrís aquest pobre cor, a ont ell ab tan gran amor tenia la sua santíssima mà, que jo veia més clara que no veig el sol, quan està molt clar el dia. Però com lo amor que ell té a les ànimes és tan gran, i en particular, el que demostra a aquesta ànima, no se contentà en tenir-li la mà sobre el cor, sinó que molt abscondit en lo més interior del cor, se descobrí ell, ab tanta grandesa, majestat i hermosura, que sols ab la sua gràcia lo podia mirar, i no perdre del tot el poc judici que tenc.

16. Les robes que aportava eren de tanta varietat de colors, que no puc dir quines eren, perquè significaven les obres que havia obrades en aquell santíssim tabernacle a on s'era encarnat, que com són tantes, no és possible poder-les referir. I per això, essent veritat *que em revelava aquest gran segret*, lo que és en si no hu sabia dir, ni menos podria dir la grandíssima hermosura que tenia la sua santíssima cara, que si totes les ànimes l'haguessen vista no més que un tancar i obrir d'ulls, totes se serien pasmades. I estava ab una gran majestat com a rei, i me digué: «Filla mia, jo som el rei de la tua ànima, i estic en lo aposento del teu cor. I en lo més abscondit d'ell tinc la mia habitació, i perquè no hei puga entrar niguna cosa sinó és el teu Amic, qui som Jo, t'he posada sobre d'ell la mia suave mà, qui tancarà sempre a tot lo que no serà del meu gust, i obrirà a tot lo qui serà la mia voluntat.

17. »No tens que desconsolar-te *dels secrets d'amor tan grans que t'he descoberts*, que aquesta és la voluntat de mon Pare celestial. I encara ne tinc de revelar-te'n més. I perquè tingues el cor, que no s'hi puga apegar niguna cosa més de lo que ell voldrà, havem previnguda aquesta guarda vigilant de la mia mà. No tens *que témer* a niguna cosa, i en particular, no repares *en descobrir los meus secrets d'amor*, que Jo t'he *revelats*. I lo primer que t'encoman és que no perdes de vista la mà que tens en el cor, perquè si la mires, podràs estar certa que totes les coses que faràs i dispondràs, seran a mon gust; perquè tot lo qui és acertat ve del poder infinit d'aquesta lliberal mà, qui en les ànimes qui tenen tota la confiança posada en mi és molt lliberal, però en aquelles desventurades ànimes, qui se fien de si i s'apropien moltes coses, se retira i aparta d'elles. I encara que

és lliberalíssima, la sua supèrbia fa detenir les gràcies que los comunicaria pel gran amor que los tinc. I elles me tanquen la porta de tal manera, que ni a la mia poderosa mà donen lloc, perquè tenen el cor ple de vanitat, i a mi m'enuïja molt el veure que s'apropien les mies obres. Niguna d'aquestes ànimes veuràs que tinga molta virtut, si no és que se desenganyen i seguesquen aquell punt tan important que has declarat en el càntic passat, açò és, que tot se té de pendre de Déu, i tot s'ha d'encaminar a Déu, qui som Jo, i som el qui som. I d'aqueixa manera no té que témer ni dubtar si pot esser enganyada o no, sinó pendre-hu tot de la mà poderosa de Déu i tornar-ho encaminar a Déu, qui no deixarà de posar qualsevol obra, qui ix de la sua mà, a son gust.»

18. Aquesta desdita és digna d'esser plorada, que per la nostra supèrbia impediem la santíssima mà de lo Amic, que no tanc el nostro cor, perquè no puga entrar-hi cosa alguna, qui no sia del seu gust. Aquí tenia jo la pena i una gran confusió. Com podria jo, essent tan flaca, complir en lo que volia mon divino espòs. Essent així veritat, que tot el meu desig és aquest, perquè no voldria que en el meu cor hei habitàs altra cosa, sinó ell. Ja que és estat servit d'usar en mi tan gran misericòrdia, *revelant-me aquest secret*, de què no tinga amor a niguna cosa sinó a ell, i que procuràs a què los seus *secrets* sien honrats, pobra de mi, què puc jo fer? Sinó plorar la mia maldat, demanant-li perdó de lo molt que l'he ofès, però com és tan bo, piedós i amorós, tinc gran confiança que mai me deixarà de la sua santíssima mà, i jo podré complir lo que tinc obligació. I en particular aquesta nova obligació en què m'ha posada, que si no fos per la confiança que tinc amb ell, no sé com ho passaria.

19. Quan jo veia lo Amic tan posat *en revelar-me secrets* i sempre *més secrets*, estiguí molt gran temps sense dir niguna cosa, tota suspesa i admirada en Déu nostre Senyor, i en lo que ell obrava tan particular. I quedava dient: «Eternes gràcies, eternes glòries i eternes alabances vos voldria donar Senyor, i que tots les vos donassen també, sols per ser vós qui sou.» (I perquè vegiem quant del seu gust són les obres de caridat que fem per les ànimes, referiré lo que em passà). Ja tinc dit que estava en una gran suspensió, i gosava un bé tan gran, que totes les riqueses del món a comparació sua són nada, que és lo menos que se pot dir (f. 608). Dispongué el Senyor que vingué una germana, qui digué que volia dir-me una paraula. I preguntà'm si em destorbaria, però com tinc tanta experiència, que per assistir a lo qui és obligació i aconsolar les ànimes afligides, no se destorba nigú ni s'aparta de Déu, li responguí que no em destorbaria. I ab la confiança que tinc sempre en sa divina i soberana Majestat, me partí de la tribuna a ont estava gosant de mon divino espòs, per assistir del millor modo que podria a l'aflicció d'aquella germana. I ab la gràcia del Senyor, qui mai me falta, la deixí molt aconsolada de la gran aflicció en què estava. Tot fonc obra del Senyor, que de mi mai n'esper cosa, perquè som la summa misèria, sinó que tinc tanta confiança en Déu nostre Senyor, que no repar en empendre qualsevol cosa, confiant que ell m'assistirà per la sua gran i infinita bondat, que per mi és poc el lloc més abscondit de lo Infern.

20. Quan veig aquestes mares i germanes mies, qui per amor de son divino espòs fan aquestos actes d'humilitat, és tanta la mia confusió, que no tinc modo de poder-la dir, sols pot saber-la Déu, qui penetra lo més íntimo del cor. I així bé sabia ell la mia intenció, que tot era voler donar-li gust i alentar a totes les ànimes que li'n donassen també. Al fin, tota estava posada en mirar la grandesa i amor de mon espòs Jesús i en ella me perdia tota, sens cuidar d'altra cosa, que de fer la sua santíssima voluntat, i amar-lo i sempre més

amar-lo. I no obstant això, aquí mateix que la germana digué que tenia necessitat de mi, pensant en lo que el Senyor me digué, que volia que totes les ànimes trobassen en mi dolçura i suavitat, i també per tenir-m'ho manat el qui governa aquesta pobra ànima, fonc tan puntual, que no em detenguí, ni menos a dir a mon espòs Jesús: «Ab la vostra llicència vaig a fer l'obediència per aconsolar aquesta esposa vostra, qui tan desitja servir-vos.» I com som tan poc discreta, sens reparar que estava parlant ab mi, ab tota pressa per son amor, acudí a l'aflicció, a ont ell m'assistí tant, que era cosa d'alabar-lo moltes vegades, per veure lo aconsolada que restà aquesta ànima, i rendida a la voluntat de son divino espòs.

21. El Senyor pareix que està posat molt despàcio a regalar aquesta germana, donant-li penes i moltes tribulacions, que passa ab molt de rendiment a la divina voluntat (gran enveja¹⁷⁴ se pot tenir an aquesta ànima i a altres semblants, pel gran tresor que tenen de patir per amor de son espòs. I se'ls deu tenir compassió de lo que passen, perquè ja los apareix que estan en lo Infern, ja que estan en gran perill d'ofendre a Déu nostro Senyor. I moltes vegades que lo ofenen aquestes penes no són conegudes, ni plantes¹⁷⁵, però jo los tinc una gran compassió. I gràcies a Déu ne tinc algunes d'elles en mans, que pateixen. Que bedit sia el bon Jesús, qui tot ho dispon, però jo confii que em donarà la sua gràcia per poder-los assistir, encara que som tan flaca, així com assistí a la de qui tractam.

22. En el mateix punt que m'aparegué poder-me'n anar, per no emplear més temps del que s'ha menester, torní a la mateixa tribuna ont antes estava tan assistida de mon espòs, Jesús sacramentat, qui no s'entujà de modo nigú, que jo lo hagués deixat sens dir-li: «Espòs Jesús, jo me'n vaig.» Antes bé, que si fineses havia fetes per mi, moltes més ne féu después. I me digué: «Filla mia, en el mateix lloc ont m'has deixat, m'has trobat. Perquè vègien que, qui per caritat me deixa, me deixa a mi per mi; i no és que em deixen, sinó que deixen los regalos i favors que jo los faç, per anar a assistir a les ànimes. I aquestes me troben sempre; i més que, si alguna ànima no em té, si fa obres de caritat me trobarà, i en particular, assistint a les ànimes afligides, per ser la cosa qui més importa a la salvació, que per això som vingut Jo en lo món.»

23. Oh Déu meu i Senyor meu, quina finesa és aquesta, i poc coneguda de los mortals. Que quan no fos altra cosa, sinó veure la poca caritat que tenim ab nòstron germà proïsme, basta per veure ab molta claredat lo poc que coneixem la gran misericòrdia del Senyor, havent-se fet home per nòstron bé, i haver empleada tota la sua vida en fer obres de caritat, anant sempre d'una gran a una més gran. No m'admir doncs, que sia cosa tant del seu gust, el fer obres de caritat i assistir a les ànimes, i que m'haja dit que aquest *secret s'havia de revelar*. I me digué, que el fer obres de caritat, quan purament se fan per son amor, és de les coses qui li donen més gust. Bé serà doncs, que nos animem tots i que no parem un punt de fer moltes obres de caritat, i purament per son amor. És una cosa aquesta tan fàcil, que nigú se'n pot excusar, perquè si no podem d'una manera, ja podem d'altra, i quan no podem en persona assistir a algunes necessitats, podem assistir ab la voluntat, empleant-la en un rato d'oració molt fervorosa per aquelles ànimes, qui tenen les necessitats, demanant a sa divina Majestat, que no les deix de la sua santíssima mà, perquè no lo ofenguen.

---

¹⁷⁴ Escriu 'emvegia'.

¹⁷⁵ Ignorem el significat d'aquesta paraula, però pensem que podria tractar-se d'una variant de 'plànyer'.

24. Aquesta caritat és de les majors que se puguen pensar, i per gràcia del Senyor, tots los qui volen la poden exercitar. I així, per amor de Cristo sacramentat, suplic a totes les ànimes redimides ab la sua preciosíssima sang, que no deixem de fer aquestes obres de caritat, qui donen tant de gust an aquest gran Amic, i molt de bé a les nostres ànimes. Oh gran caritat, qui no t'ha de desitjar i amar molt! Per dar gust a un Déu d'amor, que és lo mateix que dir Déu de caritat; i de tanta caritat, que no se pot ponderar. I en particular, la molta que en participava aquesta pobra ànima, a qui *revelava tants secrets d'amor*, que era cosa d'admirar, perquè són obres de la sua poderosíssima mà, qui no té res impossible. I així se'n portava l'ànima per un lloc tan abscondit, que no sabia dir lo que era, sinó que sempre se trobava més en Déu i veia més Déu, i lo que passaven l'ànima i Déu místicament. Si tota la mar fos tinta i no se fes més que escriure, primer s'acabaria la tinta que no acabarien d'escriure tot lo que en Déu passava aquesta ànima, qui de tanta confusió que tenia, no sabia dir altra cosa sinó: «Senyor, jo no en som digna.»

25. És una ditxa tan gran el tenir a Déu, i sempre més i més Déu, i entrar sempre més i més en Déu nostro Senyor, que voldria que totes les ànimes tinguessen sempre a Déu i entrassen sempre més i més en Déu. I que tot ho deixassen purament per amor de Déu, amant sempre i més amant a Déu, sols per ser ell qui és i no més. Perquè és cosa certa i bona de creure, que ànima qui arriba an aquest *secret* tan abscondit de gosar del seu espòs, ja no cerca ni vol ni gusta de cosa fora de Déu; i vol a Déu perquè és Déu, i nada, nada, fora de Déu. Ací és a ont l'ànima, quan lo veu, no para de dir-li cara a cara, i amb moltes instàncies, que mir, que ella tota és sua i que niguna cosa vol fer qui no sia del seu gust. I així, que no la deix emplear en cosa qui sia contra el seu gust, perquè primer moriria que no hi daria consentiment, perquè no vol sinó a Déu, i cosa niguna fora de Déu. Totes aquestes coses li deia jo a la sua santíssima cara, i moltes altres, ab tal sentiment del meu cor, que al parèixer venia a punt d'esclatar. I tot per la gran pena i confusió que tinc, d'haver de *revelar tants secrets d'amor*.

26. Jo estava feta un mar de llàgrimes, i deia-li: «Espòs dolcíssim, el cor tinc un mar de penes i l'ànima una magna de tribulacions, però la voluntat una multitud de rendiment ab tot lo qui serà la vostra santíssima voluntat. No m'espanten penes i tribulacions, sols que sien a vòstron gust, que les penes que passa aquesta pobra ànima, per no fer cosa qui sia contra vòstron gust, no se pot dir ni pensar. I totes perquè tinc de *revelar los secrets d'amor*, que vós tants me descubriu.» I fonc tanta la sua bondat, que casi no m'atrevesc a dir lo que em digué, perquè digué: «Filla, persevera i no temes, que primer faltará el cel i la terra, que no et faltará.» I volgué fer-me participant del gust que ell sentia, quan del modo que podia ser, ja en les entranyes de la sua santíssima Mare, se rebia a si mateix, como si s'era ja sacramentat. I així me donà a sentir tal dolçura i suavidat, que si totes les coses amargues del món ne participassen, tindrien tal suavidat que no serien més amargues. Qui podrà dir la ditxa d'aquesta pobra ànima, quan se veia tan regalada, pues que de los mateixos regalos que tenia son amat i volgut espòs Jesús participava, i ab tanta suavidat, que havent ja molts dies, la gos ab tanta abundància, no sols com el primer dia, però encara aumenta tant, que no és dicible.

27. Estic confusa a no poder més, quan veig les fineses que fa per son amor. I aquest m'acabava la vida, de no poder-la acabar. I com no podia morir com l'ave fènix cremada i tota consumida d'amor, i era tanta *la passió que em donava el no poder revelar aquest secret d'amor, que em causava tants i tals llanguiments, que em moria* d'aquesta

enfermedat, sens poder-me detenir de modo nigu. I així, l'ànima ab veu alta cridava, dient: «Jo em vaig morint d'amor i vull morir d'amor, per amor del meu amic Jesús, volgut i amat.» I patia tantes tribulacions aquesta pobra ànima per voler amar i morir d'amor, que era cosa de pietat veure los grans extrems que feia. I deia'm mon Amic, que tot açò venia de la passió tanta que em donava no revelar aquell secret d'amor, qui em té tan oprimida, que moltes vegades no em dona lloc de respirar. I així li deia jo: «Aquestes ferides i colps que vós me donau tan contínuament, me desmaien i me donen forces; m'alenten i me donen la mort; m'allarguen la vida i em maten, una mort ditxosíssima, qui me dona la vida, i una llum més clara per gosar, mirar i contemplar a mon Déu, volgut i amat. I deixant tot lo demés qui no és Déu.»

28. Oh altíssim i omnipotentíssim Senyor, qui podrà dir lo que és la vostra gran benaventurança? Que jo, per lo molt que gosava tot quant he dit fins ara (f. 610), en comparació de lo que ara novament me descubria, és no haver dit niguna cosa. Perquè la benaventurança de lo Amic del Gènere humà és moltes vegades infinida. Ell me digué: «Filla mia, Jo et vull obrir el meu cor, i entraràs i gosaràs tot lo que se pot desitjar, perquè em tindràs a mi, i veuràs com és la veritat que el qui tot ho deixa per mi, tot ho troba en mi, com pots dir tu que és així.» I aquest *secret d'amor* importa *revelar-lo*. *El no poder jo revelar* i descobrir aquest *secret d'amor a les gents* de modo que tot ho deixassen per dar gust a lo Amic, qui ne gusta tant, *me dona gran passió e llanguiment*, com no veig totes les ànimes del modo com veig aquesta, per la gran misericòrdia del Senyor. Perquè ja no cuidava de niguna cosa, sinó de donar gust a lo altíssim i amantíssim Déu, qui la tenia ab tanta unió i suspensió, que casi estava ja fora d'aquesta vida. I no desitjava ni apetia altra cosa, sinó patir i amar, i que totes les ànimes fessen en tot molt complidament la sua santíssima voluntat. Per esser cosa aquesta qui li dona tant de gust, hauria fets impossibles per poder-ho alcançar ab la gràcia del qui tot ho pot, qui l'havia posada en aquell retiro del seu santíssim cor, ont estava tan ben trobada i regalada, que no és possible donar-ho a entendre de modo ningú a qui no hu ha gustat.

29. Això és qui dona *passió i llanguiment* a l'ànima, el no poder *revelar aquest secret d'amor* a totes les ànimes, manifestant les gràcies tantes que son divino espòs li fa, perquè seria lo mateix que *revelar amor qui dona temor i fervor*. I voldria revelar-ho de modo que totes elles poguessen gosar tot el bé, que aquesta pobra ànima gosava tan indignament, que no parava de dir: «Senyor, jo no en som digna», mirant la mia gran vilesa. I tenia el cor qui esclatava de pena i sentiment, pensant que era la ruïna del món i la perdició de moltes ànimes. I aquesta és una pena que sols Déu sap quina és, i per això, lo suplicava que em perdonàs a mi, perquè m'apareixia que en perdonar-me a mi, perdonaria a tot lo món i nos aliviaria dels treballs tants que tenim. I deia-li sempre, que miràs que jo estava promptíssima per dar-li gust, i no reparava en penes, afrontes i menosprecios, antes bé, m'alegraven extremadíssimament, quan ab la sua gràcia me n'arribava algun.

30. Sols la pena que tenia era de pensar poder fer cosa qui no fos a gust de Cristo sacramentat. I per això, li deia: «Jesús dolcíssim, Jesús amantíssim, Jesús suavíssim, Jesús amabilíssim, Jesús pacientíssim, Jesús amorosíssim, Jesús poderosíssim, Jesús misericordiíssim, i sobretot, lliberalíssim. No puc pensar que a una ànima, qui desitja tant donar-vos gust, que vós la deixeu errar, sinó que sempre li assistireu per la vostra gran clemència i infinita bondat. Aquí me teniu altíssim Déu, summo bé, summa veritat, alegria

del meu cor i repòs de la mia ànima. Bé sabeu si és aquesta la pura veritat, aquesta és la mia intenció, i lo que jo tan vivament deman. I així com a Pare tan piedós i amorós que sou, no puc pensar que no m'aconsoleu en no permèter que faça jo cosa contra la vostra santíssima voluntat.» Que jo en altra cosa no desig consol, ni voldria tenir-ne mai, antes si per niguna sombra puc entendre, que el puc tenir en alguna cosa, sent tanta pena, que no par un punt de suplicar a sa divina Majestat, si és del seu gust, me faça gràcia de destorbar-ho, perquè no vull altre consol que esser menospresciada per son amor, mirant-lo i amant-lo i, si possible fos, poder aconsolar jo a totes les ànimes, encara que fos a costa de desrremar tota la mia sang.

31. Jesús, amor dolcíssim i amantíssim del meu cor! *La gran passió que m'ha donada aquest secret d'amor*, que vós m'haveu posat en el meu cor, de no fer cosa qui sia contra la vostra santíssima voluntat, d'aconsolar a les ànimes i poder-los fer gustar algun poc de la suavitat que jo sentia, perquè sentia molt que no la gosassen totes les ànimes. I pensant que jo era la causa del dany que patien, sens poder-hi fer més, ni estar en la mia mà, esclatava de sentiment, ab uns ímpetus d'amor, que arribava a no poder més, com si aquesta pobra ànima s'havia d'apartar del cos, i posar-se en mans de son divino i celestial espòs (dic per no estar més en aquesta vida, que en les sues santíssimes mans ja s'hi trobava per la sua gran bondat). I ell, per la sua gran pietat i clemència, en arribar en aquest punt me suspenia i posava tota en una magna de Déu i més Déu, a ont no podia tenir la menor pena que se puga pensar.

32. Qui podrà dir quant gran és la bondat d'aquest gran *Amic*, qui después d'haver-me fetes tantes gràcies, veient en tantes penes me volgué aliviar. Oh pietat infinita, què traces no inventau per assistir a les ànimes, an a qui *el revelar amor dona temor* de què vós no siau ofès, i los vostros *secrets* menospresciats! D'aquí venien totes les ànsies an aquesta ànima miserable, perquè havia de *revelar amor*, qui *li donava* tantes penes, que li causaven una gran enfermedat. I això és *el llanguiment que dona secret d'amor sens revelació* (f. 611). I d'aquesta manera, tenia l'ànima en tal *passió* de contentar en tot a son divino espòs que, quan li donava lloc, li deia: «Jesús amantíssim i Déu de la mia ànima, aquí estic, ab lo cor qui tot se desfà de la pena que té de no poder-vos amar, i tot se desatina per més i més amar-vos. Aquí teniu aquesta ànima, qui tota se fon de tant que vol servir-vos per ser vós qui sou i no més. Aquí teniu la mia pobra voluntat, qui tota se perd del gran desig que té de fer la vostra santíssima voluntat, sens excusar nigun treball per gran que sia, *encara* que fos donar la vida, així com vós la donàreu pel gran amor que em teníeu.»

33. Jesús de la mia ànima, tot açò i molt més passaria, assistida de la vostra santíssima gràcia (que de mi no en fii de modo nigú) antes que no faria cosa qui vos don disgust. *Quina passió i llanguiment* tan gran i tan particular *dona aquest secret de tanta amor*, que vós tan fortment haveu posat en el meu cor de no voler-vos ofendre, ni deixar de fer en tot la vostra santíssima voluntat! Tant *en tenir secret, el secret d'amor*, encara que m'esclatàs *de passió i morís de llanguiment, com en revelar amor, qui dona temor* de no disgustar-vos en la menor cosa, qui sia contra la vostra santíssima voluntat. Aquest és *el temor* que jo tinc, amantíssim Jesús, bé sabeu vós que tot lo que he dit (essent veritat, que al parèixer és molt) no és tot lo que tinc en aquest pobre cor i ruïna voluntat, de lo molt que està prompta per fer la vostra, dient sempre *paratum cor meum deus, paratum cor meum*, tant *per tenir secret, el secret d'amor*. Essent així que tot se desfaria per poder-lo

revelar a totes les ànimes, perquè de tot son cor amassen sempre més i més aquest gran Amic, qui ja en la santíssima Incarnació feia tantes fineses per bé d'elles, com també *per revelar-lo*, si fos aquesta la vostra santíssima voluntat. I per això, no em cansava de dir *paratum cor meum deus; paratum cor meum*.

34. No tinc més voler que estar baix de l'obediència, i lo que dispondrà la majestat del Pare celestial, de qui confii que me deixarà acertar per més glòria sua i profit espiritual de les ànimes, qui tant me feien penar, perquè no les podia tenir a totes aquí a ont estava aquesta, la més indigna de totes. Bendit sia el Senyor, qui té poder infinit i per això me parlava, tant de la santíssima hòstia que tenia en les mans un sacerdot, qui celebrava missa, com d'aquella hòstia qui estava en el meu cor (com tinc dit). I em deia que és tant de seu gust (lo assistir a les ànimes) que li parteix el cor. I més me donava a entendre que, si més podia fer per los qui assisteixen a les ànimes, que donar-los la sua gràcia i unir-los amb ell, més faria, advertint-me que ell los assistirà en l'hora de la mort, i posarà les sues ànimes en les mans del Pare celestial. Tant com açò és el que facem obres de caritat. No deixà però d'advertir-me que si les fèiem purament per son amor.

35. Oh ditxós amor i moltes vegades ditxosa l'ànima qui fa totes les obres de caritat en què la té empleada l'obediència, purament i rectament per amor del creador. Essent així que ni pobre ni ric, ni el qui està enfermo, ni el qui té salut; al fin, nigú pot excusar-se de fer obres de caritat, i en particular aquesta d'ensenyar i animar a les ànimes a amar i sempre més amar aquest gran Amic, qui nos té tan gran amor que, quan me veia en la gran aflicció *que me donava el revelar lo amor tan gran, que manifesta* an aquesta pobra ànima, qui no vol cosa creada sinó el qui les ha criades, i tota la glòria per ell només, *me donava tal temor*, que tota em disrritia en llàgrimes pensant si aquesta obra seria a son gust o no.

36. Tanta és la força que em fa i la violència d'aquesta passió, que moltes vegades llanç sang i llàgrimes, ab tanta abundància que ve a faltar-me la vista; i en particular, aquestos dies és cosa molt singular, però com lo Amic és tan piedós i cuidadós en aconsolar a les ànimes afligides, m'aconsolà de tal manera que, si no fos per fer la sua santíssima voluntat, no hu diria. Perquè ab les sues santíssimes mans m'aixugava les llàgrimes i les prenia i posava en lo seu santíssim cor, com si li donassen molt de gust les llàgrimes, que se desrramen del *temor que dona el revelar amor*, i del temor que té una ànima de no disgustar-lo, proposant primer morir que pecar. I deia'm: «Filla i esposa del meu cor, no tens que estar afligida, perquè lo que *et revel* per explicar-te lo Amic i lo Amat és *amor* de lo més *secret* del meu cor; i per això *dona temor* a l'ànima, de no ser-me ingrada i disgustar-me. Perquè m'ama molt i sempre vol més amar-me, per ser Jo qui som. I així et dic, filla del meu cor, ab gran veritat, que aquest temor és tant del meu gust, que nigú pot pensar-ho. I per això, no em puc detenir de fer les fineses, que tu veus que faç. I moltes més que te'n faré, perquè vègien quant del meu gust és el servir-me purament per amor, ab temor de no fer cosa contra el meu gust. Lo que tu has de fer és reber-les ab humilitat i estimar-les com a dàdiva de la mia mà.»

37. (f. 612) Si aquest *amor dona tal temor*, qual sera *el fervor que dona*? Tal és que l'ànima no el podia sostenir, perquè tenia a Déu, qui tot se comunicava i donava, com si la fes senyora de la sua majestat, sempre gosant. Més en el cel que en la terra, de la benaventurança a ont *li revelà aquest secret d'amor*. Oh dolç amor, benigne i suave, tu

ets estat el medi de la nostra redempció, perquè has obligat el qui és Déu omnipotent a abaixar del cel a la terra per a patir i morir. Molt de temps, per no tenir lloc encara *de revelar aquest secret d'amor, qui sens revelació, dona passió i llanguiment*. Oh Déu meu, la gran profunditat que tenen aquestes paraules! Pareix que quan diu *secret d'amor*, és com si digués que passa ja d'amor, perquè és una amor tan gran, que no se pot explicar ni donar a entendre a los mortals, per esser amor d'un Déu infinit, i per conseqüent tan infinit com el mateix Déu. I per això *li dona tanta passió i llanguiment el no poder revelar amor*. I sinó diguen-me an a qui *ha causada més passió i llanguiment el no revelar amor*, que a nòstron gran Amic, Cristo Jesús?, que solament les vegades que lo ha obligat a desrremar la sua santíssima sang, és impossible poder-les referir. I així, lo millor és deixar-ho a la consideració de cada qual, perquè diré més callant que parlant, i prosseguir més avant.

38. Per la sua gran bondat me tenia el Senyor mirant la gran humilitat en què entrà a Jerusalem el dia de les palmes. Aquella altíssima i grandíssima majestat, que és cosa de pasmar tot lo món, si l'entenguessen, que jo de veure-la, me desfeia tota de sentiment i de llàgrimes, però no sé donar a entendre quant benignament i humilment entrà aquest gran Amic en aquella ciutat. I me digué, que açò fonc *revelar amor* qui *donà temor i fervor* a moltes ànimes, qui quan descobriren aquella gran majestat en tan rara humilitat, lo tingueren ja per son creador; però com molts d'ells temien aquells qui no el confessaven, no saberen *ab lo fervor* vèncer *el temor*. «Perquè el temor que tenien no era de no disgustar-me, sinó por d'aquells qui no em confessaven home i déu. I aquest *temor*, filla del meu cor, no és a mon gust. Quantes persones trobaràs en el món, qui *per temor* de los hòmens, no donen lloc an el *fervor*, que jo los don i donaria. I per no tenir en mi tota la confiança, i per voler donar satisfacció a los hòmens, se priven de tant de bé, que no et diré més, sinó que pregues per ells a mon Pare celestial que les desengany.»

39. (Dibuix en el lateral esquerre de la pàgina, una mena de rosa dels vents amb el número tres sobre cada una de les quatre puntes). Tan suspesa estic Jesús meu, que no sé lo que tic <sic> de dir, com veig la gran *amor que nos revelau*, i que la nostra locura sia tanta que no sols no nos aprofitam, però encara fem detenir la vostra poderosíssima mà, que no nos comunica tot el bé que per la sua gran amor, nos vol comunicar. Ànimes caríssimes del meu cor, no tardem un instant a donar lloc an aquest gran Amic, que puga posar en nostres ànimes aquell *temor i fervor* qui li dona tant de gust, com ha posat (per la sua gran misericòrdia) en aquesta pobra ànima, qui no té repòs pel *gran temor que li donà el revelar amor*; però ab una confiança molt gran que aquest gran Amic no la deixarà de la sua santíssima mà, ni permetrà que faça cosa qui no sia molt a son gust. I ab tot això, estic sempre *tement*, com som tan flaca, que si no era que la sua poderosíssima mà me sustenta quant és de mi, pobra i desdixada, tot aniria per terra.

40. Quina cosa tan gran és *revelar amor ab temor*! Me digué el Senyor que en tots los passos de la Passió havia *revelada amor ab temor*. Que les sues obres no fossen menospreciades de los mortals, per qui serà fet home i mostrat tan bon Amic, fent tantes fineses ja en el misteri de la santíssima Incarnació, que ja (del modo com podia) se donava sacramentat, *revelant sempre amor* de la més fina, que tenia en son cor, *qui dona tal temor i fervor*, que no pot deixar ànima qui la gusta, d'amar-lo moltíssim a ell i a tot el Gènere humà. Que per això (me digué ell) que el beato Ramon era tan amic del Gènere humà, i que el no poder-li *revelar los secrets d'amor* que desitjava, això és, ensenyar a tots los

mortals los misteris de la santa Fe, perquè més amassen i sempre més a nòstron gran amic i divino espòs Jesús, *li donava gran passió i llanguiment*, però era una pena aquesta, per ell molt regalada, perquè la passava tota per més glòria de sa divina Majestat, que ell tant amava i desitjava més amar i sempre més sens poder-se'n assaciar.

41. Més me digué lo Altíssim, que a lo amic el beato Ramon, *el revelar amor també li donava temor i fervor*, perquè quan *descubria los meus secrets a les gents*, açò és la mia llei, tenia *temor* pensant que no seria venerat el gran Amic, que ell *revelava*, però li *donava tal fervor*, que vencia aquell *temor*, i no reparava en donar la vida moltes vegades, sols per poder *revelar lo amor* de nòstron amantíssim Jesús a les ànimes, perquè lo amassen ab un *temor*, purament de no fer cosa (f. 613) qui no sia a son gust, sinó amar-lo sempre més i més fins a tenir *el fervor que dona el revelar amor*, qui dona tant de bé i tantes gràcies a les ànimes, que no sabia per ont començar, si les hagués de referir.

42. Perquè vègien los mortals quina cosa és *revelar amor* (dic d'aquella *amor qui dona temor i fervor*, i naix d'haver-ho deixat tot per amor de Cristo sacramentat i crucificat) me digué aquest gran Amic, que tots aquells an a qui *el no poder revelar los secrets d'amor* a los mortals, perquè més coneguen i amen a son Rememptor <sic>, *los causa passió e llanguiment*. Aquestos són també Amics del Gènere humà, perquè un bon Amic mira sempre pel bé del seu Amat, i com aquestos sempre desitgen *revelar* a los mortals *los grans secrets d'amor*, que nòstron amic Jesús ha obrats per la nostra redempció, i les misericòrdies grans, que cada dia obra per salvar-nos, ab molta claredat se veu que són Amics i bons Amics, perquè sempre procuren a dir-nos la veritat i desenganyar-nos, que qui no s'aprofitarà de la sua copiosa redempció, no gosarà de la ditxa que nòstron espòs Jesús darà a aquells qui de bon cor lo volen servir i amar, *i el no poder revelar aquest amor los dona passió e llanguiment, i el revelar-lo, temor i fervor; e per ço lo Amic en totes maneres ha llanguiment*.

43. La veritat és que així heu experimenta aquesta pobra ànima, perquè si gosa i si pena, *i si té secret o si revela los secrets d'amor, en totes maneres ha llanguiment*, perquè sempre té el cor tot penetrat, però té un alivio que pot dir: «Senyor, vós m'hi haveu posada, perquè no faç cosa qui no sia per obediència, i per més glòria de vostra divina i soberana Majestat. Pare meu i espòs meu, que am més que la mia vida i que infinites vides, si infinites vides tenia, perquè totes les donaria per vòstron amor, suplicant-vos sempre, que faceu les mateixes fineses en totes les ànimes, que feu en aquest pobre Amic.» I com és pare piadós, volgué recrear-me i regalar-me esplèndidament posant lo Amic en una gran suspensió. I m'admirava molt, perquè veia dos ales qui el pugieren altíssim, i lo posaren en les santíssimes mans del Pare celestial, de la manera que m'havia dit el gran Amic de les ànimes, qui s'emplearien en obres de caritat, que a més de dar-los la sua gràcia i tenir-los molt units amb ell, en l'hora de la mort les posaria en les santíssimes mans del Pare celestial. Però com les fineses que fa per aquest pobre Amic són tantes, al parèixer no se pogué esperar per l'hora de la mort, suposat ha feta ja aquesta finesa.

44. En el mateix instant que em presentà a la presència del Pare celestial, me posaren una capa la cosa més bella que nígú puga pensar. A lo exterior d'ella tenia imprimides les preciosíssimes llagues de la majestat de Cristo, qui em descubria el seu santíssim cor. I tenia en ell una llum resplendentíssima, per donar llum an aquest pobre Amic, perquè tot

lo que farà sia a glòria de tota la santíssima Trinitat, que és lo que jo li deman sens parar. I que, pel seu poder infinit, apart de mi tot lo qui no li dona gust, i en particular, que destorb aquest empleo, si no és aquesta la sua santíssima voluntat. I això no em parteix mai de la memòria, i més en particular, quan estic escrivint, que sempre estic mirant a Déu i pensant en Déu, i que ni vull fer cosa alguna contra el seu gust. I és tanta veritat aquesta, que heu tinc més present que el paper a ont escric, perquè el desig que tinc de donar-li gust és tal, que em causa totes maneres *de llanguiment*, i encara que estic sempre dient *ad dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me*, no pensava de modo nigú que mon divino espòs m'hagués de fer favors tan grans com m'ha fets, posant-me aquesta hermosíssima capa i manifestant-me el fi perquè la m'havia posada.

45. Oh summo bé i alegria de la mia ànima, qui pensarà mai a ont arriba el vostro amor, fent gràcies an el més descuidat i desagraït Amic de quant n'hi ha? Ell me digué que la capa significava la gràcia, que m'havia dada perquè tingués acierto en tot lo que dispondria a circa les ànimes, que ell m'enviava. I que per això, me dedicàs tota a les sues santíssimes llagues, i tot lo que faria anàs dirigit a elles, qui per aquesta causa estaven imprimides a lo exterior d'ella, perquè restàs jo a la sua sombra. I que estaven a les espal·les, perquè havien de ser la guarda de los inemics, qui vindrien per aquella part, que són aquells que jo no puc veure per a defensar-me. I que tota aquesta prevenció era perquè no pogués errar. I aquí mateix hei havia una llança, qui no deixava acostar prop los inemics, que poguessen danyar-me. I me declarà que aquesta llança significava la fe tan viva i gran, que té aquest pobre Amic, qui encara *que el revelar amor li dona tant de temor*, és tanta i tan viva la sua fe, que no pot pensar de modo nigú que son Amat lo deix caure en cosa qui no sia del seu gust. Perquè lo ama tant, que primer vol morir que pecar. I si sempre *tem*, sempre confia, ab una fe tan viva, que el mateix Déu l'acompara a una llança, qui no deixa acostar los inemics a l'ànima, ni a poder-la danyar.

46. També acomparà aquesta viva i constant fe de lo Amic a una antorxa. I deia'm que aquesta fe té tal poder, que fa tremolar tot lo Infern, i abscondir de la sua presència a tots los inemics. Doncs, germans caríssims, vestiguem-nos d'una viva fe, i no temerem a tot lo Infern. D'aquesta viva fe estava aquest pobre Amic molt ben vestit, i per això donava tant de gust a son divino espòs, que les fineses que feia per ell, no les m'hauria pensades mai. I així no sé més que dir, sinó que és admirable el Senyor, i quan veig uns portentos tan grans, no puc dir altra cosa sinó que se faça la sua santíssima voluntat.

47. El ninyo Jesús tenia en el cor, qui tenia la llum ab la sua hermosa i graciosa mà, (ja es pot pensar quina seria venint de la sua santíssima mà). La sua santíssima cara estava hermosa sens igual, i me digué, que miràs com m'havien posada, per tenir-me ben guardada i que no temés de niguna cosa, i que per açò m'havien posada la llum davant de la vista, que la miràs sempre. El posar-me la capa era vestir-me de la divina gràcia, i posar-me tota baix de les santíssimes llagues, que me dedicàs tota a elles, i baix lo amparo de la llança, qui no permet que se puguen acostar los inemics, i baix l'antorxa de la viva fe, qui fa tremolar tot lo Infern, i pobla les silles del cel d'ànimes. «Ja veus, digué el Senyor, quant obligada estàs i quantes gràcies me deus donar!» «Gran veritat és aquesta, Jesús de mon cor, però jo em trob tan pobra, que no tinc sinó tota misèria i ruïndat, aquesta vos oferesc, perquè la'm perdoneu. I en acció de gràcies, la vostra santíssima Passió i la vostra majestat, per les gràcies tantes que vós me feu.»

48. Quan aquesta pobra ànima se trobà com tinc dit, en les santíssimes mans del Pare celestial, gosant de la benaventurança, tots los esperits celestials estaven cantant aquell vers *Beatus vir, qui timet dominum in mandatis eius volet nimis*. I lo mateix estava l'ànima dient de tal manera, que no se'n podia deixar, essent així veritat que me n'admirava molt, perquè era la cosa més olvidada que tenia, i se m'era posada en la llengua i en la memòria de tal manera, que forçosament l'havia de dir. El Senyor me declarà que aquelles dos ales, qui em pujaren a la benaventurança, eren el temor i la confiança, dient-me que si volem pujar a los braços del Pare celestial i gosar de la benaventurança, ha de ser ab aquestes dos ales *del temor* i la confiança, com tenia aquesta pobra ànima, qui donava tant de gust a son divino espòs, que li digué que totes aquelles gràcies li havia fetes pel *gran temor* que tenia de disgustar-lo, sols per ser ell qui és i primer morir mil·lenars de vegades, si possible fos.

49. Aquest *temor dona el revelar amor* i no tan solament *dona aquest temor*, però encara li dona tal rendiment, que no sap dir altra cosa sinó *paratum cor meum deus, paratum cor meum*. I així, ab molta rauó podem dir, que aquest modo *de temor* és un tresor abscondit, i la clau qui obri el santíssim cor del gran Amic, Cristo Senyor nostro, a ont se troba aquell gran secret, que ell tant nos volia revelar, i ensenyar-nos com nos havem d'aprofitar per més amar-lo i servir-lo. Aquest era el meu desig i que totes les ànimes fessen lo mateix, i que poguessen gustar de lo amor, que ell dona a gustar a les ànimes, a qui *el revelar amor dona temor i fervor*. No dic temor de lo Infern, que jo el tinc molt més merescut que totes aquelles miserables ànimes i dimonis qui lo habiten, i ab tot això mai tinguí el menor pensament de què aquest gran Amic, de qui tinc jo tanta confiança, m'hagués de condemnar, sinó lo que jo pensava és que tota la glòria fos per al Senyor, i que en níguna cosa fos ofès. Aquest era el fi que mirava, *el temor* que jo tenia i *el que em donava el revelar amor*.

50. Què diré del gran fervor que tenia aquest pobre Amic, quan se veia ab tan gran gràcia com li comunicava el santíssim amic Jesús, que tenia en son cor? Tal era que no el podia detenir, perquè tot se desfeia de sentiment, ab uns incendis d'amor que li causava, que no cabia en nígun lloc. Pareixia un loco, *del fervor que li donava el revelar amor*. I de los favors que rebia de son divino espòs, estava desatinat i fet un loco d'amor, i volia amar sempre patint i morint. D'ont se veu ab molta claredat, *que lo Amic en totes maneres ha llanguiment*, tant si ama com si no ama, tant si pena com si no pena; sia com sia, *en totes maneres ha llanguiment*. Gràcies sien fetes an el Senyor, qui és lo autor de tot, ni té cosa impossible ni nos havem d'espantar de les grans misericòrdies i fineses que fa, perquè té poder infinit *i vol revelar el seu gran amor* a los mortals.

51. No m'admirava a mi, que ell tinga gust *de revelar* el seu gran poder. I com és infinites vegades infinit, lo que m'admirava és *que revelàs* i manifestàs *tan gran amor* an aquest desventurat i miserable Amic, el major pecador del món. I per això no cessava de dir-li: «Què és açò Senyor tant de bé a mi? Què ditxa és aquesta? Jo confés i dic moltes vegades, que no és per a mi.» I me seria volguda abscondir en el lloc més profundo de la terra, per la gran ruindat que veia en mi, però com *el fervor que me donava el revelar amor* era tan gran, me donava gran confiança i esperança en la misericòrdia del gran amic Jesús, qui m'havia posada baix la sombra de les sues preciosíssimes llagues, gosant de la benaventurança de tal modo, que no podia consentir en haver d'obrir més la vista en aquesta vida. No és poca mortificació (f. 615) aquesta per lo Amic, qui arriba a gosar de

la benaventurança, i ab aquesta llibertat, haver de tornar després a coses d'aquesta vida i habitar entre creatures, de qui està tan despedit, com si no hi fos estada mai. Perquè ni desitja ni espera niguna cosa, sinó la misericòrdia de son divino Amic per ell i les demés ànimes, qui són les prendes volgudes i amades del seu cor.

52. El mateix deixar totes les coses d'aquesta vida, feia tan senyora aquesta pobra ànima de les riqueses de son divino espòs, que ja no sabia dir altra cosa sinó: «Llagues mies, assots meus, espines mies i passió mia.» I voldria passar-ho tot per amor del meu espòs, Jesús crucificat, que voldria imitar i com veig que no puc en tot, *havia llanguiment*. Bendit sia el Senyor, qui tot ho disponia, però com veia que me feia tan senyora de les sues riqueses, me tenia per molt ditxosa, mirant-me vestida de l'hermosa capa de la divina gràcia, tota dedicada a les santíssimes llagues i baix la sua ombra i emparo, que és la major ditxa que podem tenir. I me digué mon Amat, que fes moltes peticions, perquè totes les ànimes poguessen alcançar aquesta ditxa. Divino Senyor, en la vostra clemència estic esperant, que nos concedireu aquesta gràcia. I jo la més inútil i vil creatura del món, los don paraula, ab la gràcia del Senyor, que ànima qui gosarà d'aquesta ditxa, ab breu temps se trobarà despedida de totes les coses d'aquesta vida i no tindrà altre fi, sinó el que té aquest pobre Amic. Tot sia a major glòria de Déu, per més alabar a Déu, i per més amar a Déu.

Dialogació i càntic d'amor núm. 80

Cridà amor a sos amadors e dix-los, que li demanassen los dons que eren més desitjables e més plasents. Ells demanaren a l'amor, que els vestís i arreàs de ses façons, per tal que fossen a l'Amat més acceptes i agradables.

1. «Filla (digué mon Amat) aquest càntic té gran profunditat, *la mia amor és qui cridà a sos amadors i los digué, que li demanassen los dons qui són més desitjables e més plasents, i los amadors que cridava foren nostros primers pares Adam i Eva, després que hagueren pecat. Perquè com lo amor de son natural és piadós i amorós, com veia a sos amadors en la desditxa i misèria tan gran que se trobaven d'haver perduda la gràcia, los cridà d'aquest modo que, en lo interior del seu cor i de la sua voluntat, cridà aquestes ànimes que com eren amadors de l'amor estaven penant, (perquè qui ama sempre pena) perquè havien pecat i havien perduda la gràcia tan bella i hermosa que posseïen.» I com d'ells havien de descendir tots los demés *amadors d'amor*, veient el dany tan gran que los havien ocasionat, fons tanta la pena que tingueren, que me digué mon Amat que no és possible poder-la explicar ni dir l'afflicció en què estaven quan entengueren el gran mal que, per la sua culpa, havien de tenir sos descendents. I per això, *el piadós amor*, mirant-los en tantes tribulacions, *los cridà e dix-los que li demanassen los dons que eren més desitjables, e més plasents, i ells demanaren a l'amor, que los vestís i arreàs de ses façons, que fossen a lo Amat més acceptes i agradables.**

2. Me declarà mon Amat, que nostros primers Pares li digueren moltes vegades en lo interior de son cor, *que los vestís i adornàs de contrició, propòsit de l'esmena, i coneixement de si mateixos, que són los adornos o vestits més desitjables e més plasents, i molt acceptes i agradables a lo Amat.* I per això gusta molt que *sos amadors los hi demanen*, doncs molta rauó serà que totes les ànimes nos apreciàssem de vertaders

amadors de lo Amat, i quan el *seu amor* en lo interior de nòstron cor *nos crida*, que li responguéssem i demanàssem aquestos *dons* tant del seu gust, com *demanaren* Adam i Eva després d'haver pecat i haver perduda la gràcia. Oh quina pena tan gran seria aquesta per ells! I en particular la que tingueren quan mon Amat los manifestà lo que diré.

3. El Senyor me féu veure a nostros primers Pares, qui anaven per un camp molt gran, qui representava tot lo món. I allí los descobrí lo amor de lo Amat, el gran dany que havia causat la sua culpa an el Gènere humà. I així veien a los hòmens, uns qui corrien; altres qui tropessaven; altres qui queien; i altres qui se trobaven en tantes tenebres i obscuridats, tan fortment apretades, que havien menester tota la gràcia de lo Amat per poder-ho passar. Al fin, allí los foren representades totes les tribulacions que les pobres ànimes havien de passar en aquest món, i quan ells veren tants treballs que s'havien de passar per culpa sua, no paraven *de demanar a lo amor, que vestís i arreàs a cada un de los hòmens* segons la sua necessitat, *perquè fossen a lo Amat més acceptes i agradables*.

4. Per totes les ànimes i tot el temps que duraria el món, demanaven fe, esperança i caritat; per los covards i poc animosos, constància i fortalesa; per los desordenats, templança; per los superbos, humilitat, paciència i tolerància per poder passar los treballs d'aquest món. I finalment, per cada un *demanaven los dons que eren més desitjables e més plasents*, i com *eren amadors* de tan bon cor, no paraven un punt *de demanar a lo amor*, que a tots *los vestís i arreàs de ses faiçons, per tal que fossen a lo Amat més acceptes i agradables*, pel gran desig que tenien de què sos descendents fossen *bons amadors de lo amor*. Per això *demanaven* aquestos *dons*, que són los més principals i molt *plasents*, perquè són tan *plasents* aquestos *dons*, que ànima qui los posseeix té tal tranquil·lidat, que no se li ofereix cosa, per treballosa que sia, si és per glòria del seu Amat, que no li sia molt *plasant*, pel gran desig que té d'alcançar *de lo amor, que la vesta i adorn de ses faiçons*.

5. Després de tot açò, me descobrí mon Amat un lloc qui es seguia, després de les tribulacions i adversitats, que passaven en aquell camp. I ací veia jo moltes ànimes, molt més resplendents que no és el sol en mig lo dia, i aquestes eren aquelles ànimes qui havien d'esser vertaders *amadors de lo amor*. I me digué mon Amat que, en aquest lloc tan bell i hermós, manifestà a nòstron pare Adam i a nostra mare Eva, moltíssimes ànimes, de què tingueren grandíssim contentó i alegria. I en particular, quan los descobrí en lo més superior d'aquest lloc, la mia gran senyora Maria santíssima, qui havia de descendir d'ells. Qui podrà dir la gran alegria que tingueren? Quan veren aquella tan gran Senyora, qui l'hermosura que tenia ni el resplendor que despedia esta divina emperatris, no és possible poder-la dir ni explicar. I volgué la providència del Senyor, que vessen també el Verbo divino en les sues santíssimes entranyes, com si fos ja incarnat, i que el vessen del modo que tinc referit en altres càntics, ab totes les penes que havia de patir per remediar el dany que la sua culpa havia ocasionat, i que la sua gran obediència havia de reparar la sua inobediència.

6. D'aquesta manera ho dispongué el poder infinit de lo Amat, perquè com ells no lo havien de veure, fins que serien passades les penes, quan després de mort abaixaria a los Inferns per donar llibertat a totes aquelles ànimes qui lo estaven desitjant, volgué donar-los a entendre del modo que podia, lo que havia de patir per reparar el dany que la sua inobediència havia causat. I me digué mon Amat, que fonc tanta la pena que tingueren, que si no fos estat per una gràcia molt particular que los donà, foren morts del sentiment

que tingueren, quan veren i entengueren que son creador havia de patir tant i passar per tantes penes, per causa de la sua inobediència. I lo mateix fora estat, que serien morts de contento i alegria, quan veren tantes ànimes qui lo havien d'amar, si no hei hagués posat medi lo amor de lo Amat, qui és tan poderosa que no té cosa impossible. Per això fa coses tan portentoses, com són les que tenim en mans, que ab tota veritat dic, que ha menester aquest pobre Amic tota la sua gràcia per poder sustentar lo que son Amat li ha revelat.

7. Certament que és una cosa aquesta de les més belles, hermoses i particulars que se pugen pensar, i moltes d'aquestes ànimes se coneixien. Allí veia a Maria santíssima, mare del Verbo divino, del modo que tinc referit; el gran pare i patriarca, mon pare santo Domingo, la mare santa Caterina de Siena, lo amic el beato Ramon, i aquest pobre i miserable Amic. Tot açò i molt més passava en aquell camp a ont lo Amat descobrí aquestos secrets d'amor a nostros primers Pares. I me digué a mi, que no hu havia manifestat a nigú, sinó és ara an aquest pobre Amic, qui de tanta confusió que tenia, ni sabia lo que havia de fer, ni lo que havia de dir, sinó *fiat voluntas tua*, molt admirat de veure el gran amor *ab que cridà el mateix amor a sos primers amadors, que hei ha hagut en el món dient-los, que li demanassen los dons que eren més desitjables e plasents. I ells ab tota prestesa li demanaren que els vestís i arreàs de ses faiçons, per tal que fossen a l'Amat més acceptes i agradables.*

8. Gran ensenyança tenim en aquesta ocasió, si miram les moltes ànsies que tenien los primers *amadors*, nostros primers Pares, qui en el mateix instant que sentiren la dolça veu *de l'amor*, qui en lo més interior de les sues ànimes *los cridà e digué que li demanassen los dons que eren més desitjables e placents*. En el mateix punt ja respongueren i demanaren que els vestís i arreàs de ses faiçons. Bé serà doncs que siem tots molt puntuals quan nos cridarà lo amor en lo més abscondit de nostres ànimes a respondre-li i no fer el sord, sinó ab tota prestesa respondre *i demanar-li, que nos vulla vestir i adornar de los vestits, qui són a lo Amat més acceptes i agradables*, per donar-li gust en tot. Aquest és sempre el meu fi. Per això, postrada a los peus de tots los mortals, suplic que no perdem punt de fer sempre a lo amor de lo Amat aquestes peticions, tant del seu gust i profitoses per les nostres ànimes. Plàcia a sa divina Majestat, que tots ho sabéssem entendre i practicar que, en poc temps, coneixeríem los admirables efectes que deixa la suave veu de lo Amat, *quan crida a sos amadors*.

9. Jesús amantíssim del meu cor qui podrà explicar les gran misericòrdies que usau ab aquest pobre Amic. I ell me digué: «Aquest *amor* si que se pot *dir amor*, qui des d'una eternitat *crirava ja a sos amadors*, i era ja home en la voluntat, com el dia que morí, d'un temps qui no té fi.» I me volia donar a entendre com és un temps qui no té fi, i per això me descobria una cosa molt abscondida, qui sempre s'escondia més i més sempre en Déu, a ont jo me perdia tota. I no podia dir què cosa és la infinidat, sinó que tot eren obres de Déu, i *d'un amor* qui no té fi; i tot això fea per manifestar-nos més la sua misericòrdia, perquè me digué que des d'una eternitat *estava cridant a sos amadors*, dient-los: «Veniu tras de mi, i apreniu de mi, qui som manso i humil de cor. *Venite post me, discite a me, quia mitis sum et humilis corde.*» Ab aquelles paraules, *discite a me*, se dona solució a les paraules del càntic, quan diu *que li demanen los dons, qui són més desitjables e més plasents*, perquè *los dons més desitjables* que se pugen trobar, tots los tenia en summa perfecció i gran abundància la majestat de Cristo Senyor nostro. I per això volia que aprenguésem d'ell, perquè sabéssem *los dons que li havíem de demanar*.

10. Aquí me descobrí *los amadors* que tenia aquest pobre Amic, que eren el cor, la voluntat i la sua ànima, ab tan rara hermosura que no la podia mirar. I me desmaiava del tot, perquè no podia sustentar tanta resplendor com despedien. I feia'm tantes gràcies lo Amat que no gosaria dir-les, si no hagués de complir la sua voluntat, perquè féu un trono hermosíssim d'aquesta pobra ànima, i en el mateix trono del seu cor féu una silla molt del seu gust, a ont s'assentà ab una gran majestat i molt despàcio¹⁷⁶ se posà a tractar ab lo altre *amador*, i deia-li a la voluntat diferents vegades, si lo amava molt, i ella responia: «Altíssim i poderosíssim Senyor, si vos am, vós ho sabeu, lo que jo sé i puc dir ab molta veritat és que vos voldria amar més que no vos amen totes les ànimes, i si possible fos, moltes vegades més que vós no vos amau a vós mateix, i no per altre fi, que per ser vós qui sou.»

11. Fonc tant del gust de lo Amat el modo de respondre d'aquest *amador* qui era la voluntat, que li digué: «Tant és el gust que m'has donat, que no puc fer més, vet-me aquí, *gloria Patri et Fili et Spiritui Sancto*», perquè no sabia més que dir, quan veia el modo ab què *lo amor* immens de lo Amat tracta a *sos amadors*, que certament dic que no basten llengües humanes per explicar les delícies que gosaven aquestos pobres *amadors*. Perquè la unió ab què estaven era la cosa més bella que se puga pensar, perquè se perdien tots en aquell mar immens de *l'amor* i tots inflamats del mateix *amor*, *qui los havia cridats, e los dix, que li demanassen los dons que eren més desitjables e més plasents, i ells demanaren que els vestís e arreàs de les sues faiçons, per tal que fossen a lo Amat més acceptes e agradables*. I per això arribaren a tal punt i a tanta ditxa, que no tan solament se trobaren *adornats i vestits de los dons* que havem fins ara referits, però encara se trobaren *vestits de l'amor* del mateix Amat, de tal manera, que de nigrun modo podien deixar de dir moltes vegades: «Açò és Déu i no se pot dir altra cosa, sinó que és Déu, rendida però sempre i obedient a la santa mare Iglésia, baix de cuia obediència estic prompta per donar la vida, si és aquesta la santíssima voluntat.»

12. Aquí me digué mon Amat: «Què pots dir tu altra cosa, sinó que som Déu! Si bé és veritat que m'agrada molt l'obediència, i el rendiment ab què estàs.» Gràcies vos ne sien fetes a vós, soberano Senyor, a qui se deu tot, que de mi tot és maldat. Per això tenia tanta confusió, que me seria volguda abscondir i sepultar en lo més abscondit de la terra, però sempre ab mon Amat, *vestida i adornada de les moltes gales, tan acceptes i agradables* an el seu gust, com eren les que m'havia comunicades, i comunicava sens parar. I tot era per donar-nos a entendre més quant gran obligació tenim d'estar molt atents, quan *nos crida lo amor* de l'Amat, qui *nos crida* de moltes maneres. Unes vegades nos diu *venite post me*, altres *discite a me*; i altres que *li demanem los dons que són més desitjables e més plasents*. Al fin, és *lo amor qui nos crida*, i basta dir que *és amor* per entendre que sempre *nos crida*, i que no té repòs. Així m'ho deia mon Amat, que estava dient a les ànimes: «Filles mies, veniu tras de mi; *ego sum lux mundi, qui sequitur me non ambulat in tenebris*. Jo som la llum del món i el qui me segueix a mi no camina en tenebres, que és lo mateix que dir-los, el qui me respondrà i dirà com aquestos *amadors, que los vesta i adorn per tal que sien a lo Amat més acceptes i agradables*, aquestos no caminaren en tenebres, sinó ab molta llum i claredat.»

---

¹⁷⁶ Escriu 'de espàcio'.

13. És cosa molt digna d'esser ponderada lo que em demostrà lo Amat que sent, quan *ell crida* per la sua gran *amor a los amadors*, si no li responen i demanen que los vesta i adorn de lo qui és més del seu gust. I per això se queixava molt de la poca diligència que tenim en seguir-lo i apendre d'ell quan la sua *amor nos crida*, que ben mirat i ben pensat, és una finesa aquesta grandíssima *de lo amor*, que sols la pot fer *lo amor* a qui totes les coses són fàcils, i en particular *lo amor* de lo Amat, qui és la més poderosa de quantes n'hi ha hagudes i de quantes n'hi haurà. I el seu gust és que tots ho diguem i confessem així, com me declarà ell mateix ab aquestes paraules *Domine si vis potes me mundare*, les quals me causaren gran admiració, perquè n'estava tan olvidada, com si no les hagués dites mai. I ell volgué que les referís diferents vegades, i deia'm que moltes vegades li havem de dir: «Senyor, si vós voleu, me podeu curar totes les enfermedats, qui m'enfermen l'ànima.» (Qui deuria estar molt sana i sens atxaque qui la puga afeiar, per esser l'habitació a ont descansa lo Amat).

14. Deia'm lo Amat, que així com estava, *in medio discipulorum*, i los digué: *Ego sum nolite timere*; així mateix està en aquesta pobra ànima, enmig de los amadors. I los abraços i la pau en què los posava, jo no la podia sustentat, perquè del tot me disrritia. Lo que jo sentia, entenia i gosava no és per a dir, ni es pot explicar, solament puc dir que era lo amor qui cridà a sos amadors des d'una eternidat. I tornava'm a dir, que d'esta manera li havem de respondre, i dir moltes vegades: *Domine si vis potes me mundare*, que és dir-li: «Senyor, si voleu, me podeu donar los dons qui són més desitjables i més plasents; *Domine si vis potes me mundare*. Senyor, si vós voleu, me podeu vestir i arrear de los vestits, qui vos són més acceptes i agradables». I d'aqueixa manera me donà a entendre com li havem de demanar los dons, que lo amor deia a sos amadors, que li demanassen. I la causa perquè tantes vegades me deia que digués *Domine si vis potes me mundare*, és perquè entenguem que, quan li demanam, ha de ser ab molta fe, sempre pensant que té poder infinit, i que pot fer tot lo que vol.

15. Bé serà doncs, que tinguem gran confiança i que no parem de dir *Domine si vis potes me mundare*, Senyor si vós voleu podeu concedir-me tot lo que vos demanen aquestos pobres *amadors* enamorats, de veure's vestits i adornats a vòstron gust, ab una fe molt viva que pel vostro gran amor m'ho concedireu. *Domine si vis potes me mundare*, Senyor si vós ho voleu, me podeu fer molt santa i donar-me molt més de lo que jo deman, encara que de no esser molt santa tinc jo la culpa, per no haver respost a lo amor havent-me cridat tantes voltes. I així, ab molta rauó puc dir, *domine si vis potes me mundare*, perquè té tant que curar aquesta pobra ànima, que nigú és més enfermo que jo, però qui pot trobar-se ab tan perfeta salut, que no haja de dir *domine si vis potes me mundare*, i demanar-l'hei ab una viva fe que, quan sia del seu gust, nos curarà i vestirà vestits i adornos a ell *acceptes i agradables*.

16. Aquest modo de demanar a Déu nostro Senyor ab molta fe i confiança, de què pot tot lo que vol, i que per la sua amor nos ho concedirà, dona tant de gust a sa divina Majestat, que me digué que les ànimes qui demanen d'aquesta manera són los fins *amadors*, per qui no hei ha ja, si vol, perquè al parèixer no es pot detenir de concedir-los tot lo que demanen, tant són an el seu gust. I pel contrari, és cosa de gran llàstima veure la desdita en què paren aquelles ànimes qui no el segueixen, quan la sua *amor los crida*, ni li diuen ab viva fe *domine si vis potes me mundare*. Fonc la sua santíssima voluntat, que jo el ves en la silla del cor a ont estava ab tanta majestat, com judicava les ànimes, que certament

no basten paraules per poder-ho explicar. Unes ne despatxava per a la Glòria, gran ditxa; i altres per lo Infern, gran desventura. I no n'hi anava niguna que no volgués anar-hi, perquè no és possible poder dir lo molt que espera lo amor de lo Amat, per no haver-les de condemnar, i lo molt que sent que los dimonis hagen d'esser senyors d'ànimes qui tant li costen. Al fin, quan ja no se pot més, aleshores les despedeix. I los dimonis prenien aquelles ànimes, i lo que no havien volgut fer d'anar tras lo Amat quan *les cridava*, aleshores havien de fer (me deia el mateix Amat) d'anar tras los dimonis de l'Infern, qui les se'n portaven de manera que no sé dir lo que hauria passat, sols per no haver vist tal desditxa.

17. El Senyor sap la pena que tinc, quan *la sua amor nos crida i diu que li demanem los dons, qui són més desitjables e plasents*, que heï haja ànimes qui facen el sord i seguesquen los dimonis de l'Infern, tan contra el gust de lo Amat, com he vist jo en aquesta ocasió. I és que la sua maldat és tanta, que més estimen seguir a los dimonis i patir aquelles tremendes penes per tota una eternitat, que rendir-se i *demanar* humilment lo que *demanaren los primers amadors a son Amat*, i és que no saben quina cosa és estar privats de la cara de Déu nostro Senyor, no poder-lo alabar i esser vils esclaus de l'Inimic en lo Infern. No permeta Déu, per la sua gran misericòrdia, que niguna ànima tinga tal desventura, si bé és veritat que elles hi van contra gust de lo Amat, i quan hi són, si podien tornar en esta vida, quanta diligència posarien en respondre *a lo amor demanant-li que los vestís i arreàs de ses faiçons, per tal que fossen a lo Amat més acceptes i agradables*.

18. Per amor de Cristo sacramentat, suplic a totes les ànimes que pensem quantes vegades nos ha tret de lo Infern Déu nostro Senyor, per no haver-lo volgut seguir. De mi ho puc dir ab molta veritat, perquè són tantes que no tenen fi. No sia més així, antes bé posem tota la diligència possible a respondre i seguir a lo Amat, donant-li gust en tot allò qui li sia més agradable, perquè no nos tinga de despedir per lo Infern. No puc deixar de dir moltes vegades, que som més que poc agraïts, suposat no seguim la dolça veu *de l'amor* de lo Amat, en particular quan lo mirava en el balcó ab tanta humilitat, i tot per *amor*. D'ont me deia, que dir-li *ecce homo* era lo mateix que voler-nos dir *ecce amor*. Vei-vos¹⁷⁷ aquí *lo amor qui crida a sos amadors, que li demanen los dons qui són més desitjables e plasents*; pel gran gust que tenia *de vestir-los i arrear-los de ses faiçons*. Açò és, de la gala que aportava tant del gust del Pare celestial. Mal vestit, menospreciat i tan pobre, el qui té totes les riqueses en les sues santíssimes mans. I d'aquestos *adornos*, té ell gran gust. I aquestos vol *que li demanen sos amadors*, suplicant-li *que nos vesta i adorn* del modo que estava vestit, pues aquestes gales són les qui li són a ell *acceptes i agradables*.

19. Així m'ho ha dit mon Amat, i així ho podem creure i veure, perquè los *majors amadors* que ha tingut *lo amor* del Pare celestial són estats el santíssim cor, la santíssima voluntat i la santíssima ànima de la majestat de Cristo Senyor nostro. I aquestos estan *vestits i arreats d'aquestes faiçons*, perquè *són més acceptes i agradables an el seu Amat*, que és el Pare celestial. I an el mateix Cristo mon Amat, *li foren tan agradables*, que no és possible poder-ho ponderar, pues *qui no ha de demanar* i desitjar en gran manera, *que lo amor nos vesta i adorn de ses faiçons, per tal que siem a lo Amat més acceptes i agradables*. I molt en particular, los qui s'aprecien *d'amadors de lo amor de mon amat* i volgut espòs Jesús, qui se gloriava tant d'anar-ne vestit pel gran amor que nos tenia.

---

¹⁷⁷ Escriu 'veivos'.

Doncs molta rauó és que nosaltres lo seguiguem, aprenguem d'ell i lo imitem en la pobresa, menosprecios, paciència, humilitat, caritat, benignitat i demés virtuts.

20. Molt és de ponderar la gran humilitat que tingué mon Amat en totes les sues obres, i en particular, la que tingué en el balcó del modo que jo el veia, ab la corona d'espines i tantes deshonres i menosprecios en què el posaren mos pecats. I en les mateixes afrontes en què estava aquell divino tabernacle de la divinidad, qui era la santíssima humanitat, me manifestà la divina essència, ab tanta claredat, que em desmaiava del tot. I per la gran hermosura que em descubria, perdia les forces que no em podia sustentar. I açò féu mon Amat, perquè jo ves el modo com la santíssima humanitat en aquells menosprecios, gosava de la divinidad. Era una cosa aquesta tan gran, que per dir-ho ab claredat, no hu sé referir, solament sé dir que tota em desfeia de veure tant de bé. I ell me digué: «Què penses tu que seria lo que jo gosava? Si lo que tu veus és un resquicio i no hei ha llengües qui ho puguen explicar.» També me digué que, si aquells miserables hòmens haguessen vista aquella claredat, tots serien caiguts morts. I jo, per lo que veig i experiment, dic moltes vegades que és així, i que solament me mantenia una gràcia molt particular, que no morís *d'aquell amor qui crida a sos amadors* i en tot los assisteix i dona llum. No deixà de donar-me'n a mi, perquè me digué que l'ensenyança que havíem d'aprendre d'aquí és que, per molt que nos vegiem afavorits de Déu nostro Senyor, no nos havem mai d'ensuperbir, sinó sempre estar molt humils, volent tota la glòria per ell, així com ell la volia tota pel Pare celestial, essent així veritat, que és estat el qui més ha gosat de la divinidad. I no obstant això, fonc admirable la sua humilitat. Amem-la pues i alabem-la, tot a major honra i glòria de la santíssima Trinidad. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 81

Cridà lo Amic ab alta veu a les gents, e dix que amor los manava que amassen anant, sient, vel·lant, e dormint; parlant i callant, comprant e venent; plorant e rient; guanyant i perdent; en plaer i en llanguiment; e en qualsevol coses que fessen en totes amassen, perquè amor així ho manava.

1. Me digué mon Amat que en aquest càntic *lo Amic* és el Verbo divino incarnat en les entranyes puríssimes de Maria santíssima, d'ont ell *crijava ja ab alta veu a les gents, que amassen anant, sient*,¹⁷⁸ *vel·lant e dormint; parlant i callant, etc.* i deia'm, que no hei ha cosa *qui crit ab més alta veu*, que lo exemple que cada qual dona, tant si lo exemple és bo com si és mal, perquè la virtut qui reina en una ànima (f. 620) ab lo bon exemple que dona, *crija ab tan alta veu*, que encara que la vullen fer callar no poden. I per això les virtuts d'aquest gran Amic no podien estar abscondides, sinó *que cridaven ab alta veu dient a les gents venite post me, discite a me*. Açò és, apreniu de mi el modo com haveu d'amar. La maldat és del mateix modo que el mal exemple que donen los mals, *crija ab alta veu* i escandalisa a los demés, perquè encara que la vullen abscondir moltes vegades, no la poden dissimular ni deixar-se de veure a ont és, per lo molt que *crija ab tan alta veu*.

2. Valga'm Déu, Amic de nostres ànimes, què de cuidado posa per fer-nos fugir de la maldat. Açò que, *ab alta veu no cridem* a disgust de lo Amic, qui antes d'esser nat del

---

¹⁷⁸ Pensam que aquí el significat és 'seient', del verb 'seure'.

modo que podia, *ja cridava a les gents*, açò és a totes les nacions del món, i més en particular, los sentits i potències de cada qual, i en lo més interior de les seues ànimes *cridava ab alta veu, dient-nos que amem* així com ell amava a son Pare celestial, i a tota la santíssima Trinidad, cuia *amor manà* i dispongué que se fes home. I en el mateix instant, se vestí de nostra flaca naturalesa, fent-se *Amic de les gents, que cridava tant si parlava com si callava*, ab la sua virtut i exemple, dient-nos: «Jo som aquí, venguen tots los qui voldran seguir-me, *i amaran com mana lo amor, parlant i callant, anant, sient; vel-lant i dormint, comprant e venent; plorant e rient; guanyant i perdent; en plaer i en llanguiment, e en qualsevol coses que fessen.*»

3. Aquest *amor* qui així *manava és lo amor del Pare* celestial, quan en la sua llei nos mana que lo amem sobre totes les coses, com si digués, sempre m'haveu d'amar. Què més gran finesa pot trobar-se? Que un Déu qui en totes maneres mereix ser amat, sols per ser ell qui és, que sia tant lo amor que té a les nostres ànimes, que forçosament vol que lo amem. I en particular, pareix que manava a aquelles ànimes qui no lo amarien tan de veres, i sols per ser ell qui és, que a aquelles qui estan tan engolfades en amar i en lo amor, que pareix que no se recorden del precepte, ni si los ho *mana lo amor*. Pareix que per elles no és la llei, perquè *amen* de tal manera, que encara que *no hu manàs lo amor*, ni hei hagués en la llei tal precepte, sempre *amarien* a Déu nostre Senyor, perquè heu mereix i per ser ell qui és.

4. Tanta veritat és lo que jo dic, que he vist aquest pobre Amic de tant de voler amar a son Amat, sols per ser ell qui és, tan desatinat, que arribava a dir-li que, si podia esser, voldria que no hei hagués precepte qui manàs amar-lo, de tant que voldria amar-lo sols per ser ell qui és, sens nigu interès. I deia'm mon Amat, que aquestos són los vertaders amadors (de qui havem tractat en lo càntic passat) per qui podem dir, que no hei ha llei qui los faça amar, sinó lo amor gran que tenen a son Amat, qui los ha dat tan bon *Amic, que crida ab veu alta dient-los, que amor així ho manava*. Essent així veritat que, qui veu aquest gran *Amic* tan cuidadós de les ànimes, és com impossible que pugua deixar d'amar-lo.

5. Per la sua gran clemència volgué aquest gran Amic descobrir-se en lo hermosíssim tabernacle, ont estava incarnat. I digué que volia obrir-se el seu santíssim cor, perquè ves jo totes les gents, i lo que havien de passar. Ell m'ho digué d'aquesta manera: «Jo et vull obrir l'arca de totes ciències.» I és així, que el seu santíssim cor, no tan solament és arca de totes ciències, sinó encara de tot el bé que se pot desitjar. No li faltaven penes, com veurem, perquè en el mateix instant que se fonc incarnat, el Pare celestial li descobrí tot lo que tinc referit, i molt més que no se pot dir. I quan va veure a totes les ànimes dins del seu santíssim cor, i que moltes per no *amar* n'havien de sortir, li donà tan grandíssima pena, que com que ja el crucificassen (així m'ho digué). I desremava tantes llàgrimes de los seus santíssims ulls per aquella divina i hermosa cara, que era la cosa més pia que se pugua imaginar. Perquè veure la cara d'aquell tierno infant feta un mar de llàgrimes de la pena que sentia, de què niguana ànima s'hagués de partir del seu santíssim cor, essent ell tan bon Amic, plorava tan amargament la sua desventura, que no és possible poder-ho ponderar. Essent així que elles eren les qui havien de plorar el gran bé que perdien, si ho sabessen considerar, però aquest gran Amic, qui ab la sua infinita sabiduria sabia lo que perdien, per això desremava tantes llàgrimes.

6. Jo vertaderament estava admirada de lo que veia, i més en particular de veure la sua gran humildat, perquè después d'haver-me dit perquè plorava, me digué: «La mia mare et dirà que és d'aquesta manera.» Oh summo bé, què més veritat se pot trobar que sou vós mateix? Però sia feta la vostra santíssima voluntat, i la mia gran senyora, Maria santíssima, me digué: «Filla mia, tot lo que t'ha dit mon fill és així; i jo moltes vegades lo veia plorar i no sabia el perquè.» I después me declarà el fi. Qui podrà dir lo que sentiria la sua santíssima Mare en aquella ocasió? Nigú. Solament se pot considerar de lo que sentia aquest pobre Amic, pues era tant, que no és dicible. I què sentiria el gran Amic, qui amava tant el Gènere humà, que *eren les gentes que ell cridava*? Per això *cridava ab alta veu dient-nos que amàssem anant, sient, vel·lant, (f. 621) e dormint; parlant i callant; comprant e venent; plorant e rient; guanyant i perdent; en plaer i en llanguiment, e en qualsevol coses que féssem.*

7. Jo no podia dir lo que passava, ni què sentia, ni què gosava, perquè són unes coses tan divines que tota em suspenien i posaven elevada tota en alta contemplació en la benaventurança, ont me descobrí el gran Amic una multitud de serafins qui amaven de tal modo, que no hi havia més que mirar, perquè el cuidado que tenien *d'amar* i sempre més i més amar, i entrar més en Déu, era de les coses més belles que se puguen pensar. I aquells incendis mateixos d'amor qui los abrasava, los pujava fins a la divina essència, i algunes vegades aquell mar immenso los encubria dins de la divinitat. I tot el seu fi era *amar* a son creador, perquè *amor així ho manava*, pues son creador los havia creats per amar-lo, que és lo mateix *que manar-los que amassen*. I ells eren tan obedients, que tots se desfeien per amar-lo, pues aquest és el fi perquè són creats.

8. D'aquesta manera me donava a entendre com lo havem d'amar per fer *lo que amor nos mana d'amar anant, sient, vel·lant e dormint; parlant i callant; comprant e venent; plorant i rient; guanyant i perdent; en plaer e en llanguiment; e en qualsevol coses que fossen*, perquè si los serafins amaven d'aquesta manera, per esser creats a fi d'amar a son creador, no és aquest el fi principal perquè són creades totes *les gentes*? Doncs cosa és de gran llàstima, veure tantes ànimes descuidades de fer la sua obligació en *amar en qualsevol coses* a nòstron gran Amic? Podent pendre exemple del modo com ell amava ab tanta perfecció, perquè lo *amor* del Pare celestial així *l'hei manava*. I entenia jo, que era tan gran el seu amor, que encara que lo amor del Pare celestial no l'hei hagués manat, tanmateix hauria amat.

9. Més me donava a entendre, que antes de nàixer *amava anant i sient*. En aquella ocasió, que no li volgueren donar posada *les gentes*, perquè d'una casa anava a una altra, i no trobant abrigo, anava a una altra, i sempre ab gran humilitat i molt de rendiment, per donar-nos exemple com lo havem *d'amar*, i que no nos perturbem quan les coses no venen així com volem, sinó que anem tras d'ell i aprenguem d'ell. Si *anam* per camí de creu, *amem*; si per camí de regalos, *amem*; i si per camí de desconsuelos, tribulacions, adversidats, menosprecios, etc. també havem d'amar, *perquè amor ho mana així*.

10. Ah pobra de mi! La més negligent de totes i la més tarda en tot som jo, i en particular, en aquesta matèria *d'amar*. I és tanta veritat lo que dic, que moltes vegades al dia me trob molt afligida, tota llàgrimes i plors, clamant *a lo Amic* que em don gràcia per a començar a servir-lo i amar-lo, dient-li: «És possible Senyor, que sia passat el dia.» I altres vegades: «És possible que sia passada la nit, i que jo no vos haja amat! Què desventura és aquesta,

pobra de mi! que jo no puga amar.» I tota em desatinava del desig tan gran que tenia d'amar, ab un ímpetu d'amor, qui em posava de tal manera que apareixia una loca, i *lo Amic* me prenia el cor, i deia'm: «Ara és hora d'estar així? Jo tinc ton cor i te som tan bon Amic. Jo som ací, digués lo que vols? Que Jo t'ho concediré.» «Senyor, patir i amar, i que totes les ànimes facen lo mateix, per fer en tot molt complidament la vostra santíssima voluntat.» I d'aqueixa manera anava prosseguint, sens poder-me detenir, i deia-li: «Senyor, vos vull amar, i començar a servir-vos.» I ell me donava molts abraços i deia'm: «Filla no et desconsols, que em tens a mi.»

11. Grans penes eren les qui passaven per mi, de tal manera que m'apareixia que enfadava¹⁷⁹ a totes les creatures. I no sabia com haver de parlar per no enfadar-les, i no tenia altre fi que no disgustar *a lo Amic*. I això m'arribava a tal punt, que fins los aires m'apareixia que enfadava, per esser tanta la mia maldat. I al mateix punt que sentia la dolça veu *de lo Amic qui em cridava*, era tant el fervor que me donava a sentir, que totes aquestes penes desapareixien i restava tota *en lo amor de l'Amic*, a ont me donava a entendre com havem *d'amar vel·lant e dormint*. I per això se'm manifestà en les entranyes de la sua dolcíssima Mare, del modo com si dormia, i l'hermosura i candidès que descubria, no tenia par. I en aquest suenyo tan dolç *sempre amava*. I aquest pobre Amic del tot *s'adormia*, contemplant *el gran Amic*, més hermós que quantes coses hermoses se poden mirar. I treia'm tant de mi, que tota estava en una alta contemplació, *molt adormida*, però *amant sempre* i desitjant *amar* aquest altíssim i grandíssim Amic, qui me declarà que aquest és el modo *d'amar vel·lant e dormint*; això és, *dormint* en los braços de lo Amat, ab una dolça i suave contemplació.

12. Aquí me digué, que s'ha *de vel·lar* molt, per no caure en temptació. Com digué ell a los apòstols ab aquelles paraules: *vigilate et orate ne intretis in tentationem*. Perquè el millor medi per amar és *el vel·lar*, açò és, guardar-se de totes aquelles coses qui puguen esser ocasió de deixar *d'amar*, que és *lo que mana amor a les gents*. I així amaran, *vel·lant i dormint*, i no entraran en temptació, perquè me digué el Senyor, que és molt perillosa d'entrar en alguna temptació l'ànima qui està molt afavorida, perquè lo Inimic no para un punt de veure com la farà entrar en temptació. Per això m'ha encomanat moltíssim que, en aquesta contemplació que és el suenyo més regalat i el dormir que havem dit, sempre tenim *de vel·lar*, açò és, fugir tot gènere de temptacions. I d'aqueixa manera, no deixarem un instant *d'amar, dormint i vel·lant*, que és *lo que mana amor* i l'obligació gran que tenim, i en particular, les ànimes que el Senyor posa per la sua gran misericòrdia en aquesta contemplació d'aquest suenyo tan regalat.

13. Així *dormia* la mia pobra ànima, i tota *vel·lava*, amant i mirant aquell divino Amic, qui li té el cor robat. Estimaria molt que totes les ànimes gosassen aquest divino tresor, perquè és la cosa més bella i més gustosa que se puga desitjar, que és *lo amar vel·lant i dormint*, en los braços d'aquest gran Amic. I per consuelo d'aquelles ànimes, qui no són arribades an aquest modo *d'amar dormint* ab aquest suenyo tan regalat, me digué el mateix Amic, que aquest *dormir* ve després del dormir natural, si dormim ab templança i per conservar tan solament les forces naturals, ab intenció de voler amar tot el temps que dormim, i no dormir més de lo que s'ha menester. I així no té que desconsolar-se niguna ànima, si fa tot lo que pot *per amar vel·lant i dormint*, encara que li aparega que no ama,

---

¹⁷⁹ Escriu 'emfadava', com en totes les ocasions de la nasal en aquesta posició.

sinó tenir molta fe i sempre més fe, que tenim aquest gran Amic, qui nos aconsolarà donant-nos una gràcia molt particular perquè *lo amem* així com *mana lo amor* que és, *vel·lant i dormint; parlant i callant*.

14. *Parlant amava lo Amic* en lo abre de la santíssima Creu, quan digué *sitio*, que fonc dir-nos *ab alta veu*, que tenia set d'ànimes qui *lo amassen*. I fonc aquesta una traça tota nada *de lo amor*, qui així *cridava*, perquè vessen les ànimes com ell *amava parlant*. I per donar-nos exemple com lo havem *d'amar parlant*. I també *amava callant*, quan estava en aquell retiro que tinc referit, i en tantes misericòrdies que ha usades¹⁸⁰ per los mortals des d'una eternidat. I en particular, des de què s'és humanat, i encara *que callava, amava parlant i callant; parlant* quan nos deia *discite ame, quia mitis sum et humilis corde*; i *callant* perquè en tantes deshonres que li feren sempre *callava*, i usava de la sua gran misericòrdia, no obstant los menosprecios i poca estimació que feren d'ell fins a no voler-li dar posada, no trobant més que una pobra cova, que era habitació d'animals irracionals. I no obstant açò, el Rei de cel i terra l'estimà moltíssim, *amant sempre, parlant i callant*; *callant* quan ab molt de silenci, no se queixava de modo nigu, i ab molta humiltat plorava la nostra misèria, que era *amar parlant*. I nos dava molt clares notícies de què era ja vingut en el món per bé de los hòmens, en particular ab lo *parlar* de los àngels, quan *ab alta veu cridaven* a los pastors, que era lo mateix *que cridar a les gents* i deien *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis*.

15. Bé ha demostrat aquest gran Amic i fino amante de les ànimes, *que amava sempre parlant i callant*, ab les misericòrdies tan grans que obrava, que si les havíem de referir totes seria mai acabar. I així solament diré el modo *d'amar* que nos ensenyà en lo hort de Getsemaní, quan el miserable Judes lo prengué. A ont se veu que aquest *gran Amic lo amava parlant i callant; callant* perquè no li parlà mal a vista de la sua iniquitat; *i parlant*, perquè ab tan gran amor li digué: *amice ad quid venisti?* I l'hei digué ab tanta suavitat, que no se podia deixar de conèixer *que lo amava parlant i callant*, donant-li a entendre que, encara que ell no lo amava, antes li era inimic, el Senyor lo amava i li era molt *bon Amic*. I ab tot això no s'ablaní el seu cor, essent així que aquelles paraules bastaven per a ablanir el cor més empedernit del món. D'ont se veu que Judes *no amava, ni parlant ni callant*, i per això no s'alçà de la caiguda tan desdixada que havia feta de vendre a son mestre i Amic, Cristo Senyor nostro.

16. Tot fonc falta *d'amor*, perquè qui té amor i ama, quan per la sua flaqueza cau en alguna falta, s'humilia i demana perdó, com féu sant Pere, qui después d'haver negat a son mestre Jesús, sentint cantar el gall, se recordà de lo que li havia dit son Amat, i ab gran contrició de son cor, plorà amargament, *flevit amare*, i el Senyor qui *lo amava, callant* usà de gran misericòrdia amb ell, perdonant-li son pecat. Millor ocasió tingué Judes, perquè lo tenia en les sues mans quan li donà aquell òsculo de falsa pau, i no sabé respondre-li *misserere mei Deus, secundum magnam missericordiam tuam*, aquí Senyor me teniu, i em prost a los vostros santíssims peus, teniu misericòrdia de mi, que suposat m'havíeu dit Amic, m'haveu de perdonar, i vull la vostra amistat per començar-vos *a amar parlant i callant*.

17. La demostració que la majestat de Cristo féu era de tanta importància, que bastava per a reduir qualsevol ànima, per obstinada que fos. Solament aquest miserable no sabé

---

¹⁸⁰ Escriu 'ussadadas'.

aprofitar-se'n, antes se donà a los dimonis per no humiliar-se i demanar-li perdó. Essent així que ab molta facilitat lo podia alcançar d'aquella infinita bondat, i gosar de la sua gràcia i amistat, com sant Pere. Però ell no *amava* i sant Pere sí. I per això ab tanta prestesa s'humilià. I així ànimes molt amades del meu cor, per les santíssimes llagues de Cristo crucificat, procurem sempre *a amar parlant i callant*, que si per la nostra gran flaqueza desllisam i caiem en alguna misèria (Déu nos tenga de la sua santíssima mà) ab molta prestesa postrem-nos a los seus santíssims peus, i diguem-li moltes vegades *misserere mei deus*; Senyor, vós qui m'haveu criat i redimit, teniu misericòrdia de mi, que com ell *nos ama* tant, aquest és el plat més gustós que li podem oferir.

18. Aquest plat oferí la Magdalena el dia de la sua ditxosíssima conversió an el Senyor, i per això se n'anà de los seus santíssims peus tota inflamada i sense parar *amava anant, sient, vel·lant, e dormint; parlant i callant, comprant e venent; plorant i rient; guanyant i perdent, en plaer i en llanguiment; e en qualsevol coses que fes en totes amava*. Doncs ab molta claredat podem veure, que si volem trobar el vertader camí *per amar en qualsevol coses que facem*, nos havem de rendir i humiliar. I així, qui desitja trobar aquest *amor* en molta abundància, lo trobarà a los santíssims peus de Cristo Senyor nostro. I ditxosa l'ànima qui apendrà *d'amar* a los seus santíssims peus, bon amador sustirà <sic> *per a amar així com mana amor*.

19. Què direm *de lo amor* de la mia gran senyora, Maria santíssima, aquest sí que *amava parlant i callant* en lo que patí i les tribulacions que passà, tant antes de parir el divino Verbo humanat, com en tota la sua vida después. I així *callant amava* per la gran conformidat que tenia en la divina voluntat. I aquesta mateixa conformidat *parlava* ab molta claredat dient *que amava en qualsevol coses que fes*. I d'aquesta manera han *d'amar* los vertaders amadors, aquells de qui havem dit en el càntic passat, que estan ja aprofitats. I d'aquestos me declarà lo Amic que, quan en les penes, desaires i demés adversidats que se'ls ofereixen, ho passen ab molt de silenci, conformats i rendits a la divina voluntat, aleshores *amen parlant i callant; callant* pel gran silenci que tenen, i la gran paciència ab què passen tot lo que se'ls ofereix; i *parlant*, pel bon exemple que donen i la gran conformidat que en ells veuen. I aquest *amar* és molt del gust de lo Amat. Plàcia a sa divina Majestat, que totes les ànimes sien vertaders amadors de la beatíssima Trinitat.

20. Més me declarà el Senyor un altre modo *d'amar parlant i callant*, però no el sabré explicar, per esser jo tan rústica i ignorant; no obstant això, referiré com podré les moltes fineses que el gran *Amic* feia per aquest pobre Amic. Ell lo posà en tan rara unió, que no sabia com poder estar, perquè no cabia en mi tant de bé com me donava. I com som tan flaca, no el podia sustentar, i de l'ímpetu d'amor que tenia, em desfeia tota i el cor se consumia, i m'apareixia que se partia de sentiment, i em perdia dins d'una infinidat de Déu i de les seues misericòrdies. I en particular, *quan lo sentí que digué*: «Açò és *amar parlant i callant*, perquè tu voldries abscondir-ho, si fos aquesta la mia voluntat, i açò és *amar callant*, i les demostracions exteriors que faç és *amar parlant*, perquè és lo mateix que dir: A ont estic jo i les moltes fineses que faç per tu, que si fos possible poder-les explicar, tot lo món s'admiraria de veure i entendre el gran bé que jo et comunic, pel gran gust que em dones *amant, parlant i callant*.» Déu meu, no es pot dir altra cosa, sinó que sou Déu i que sia la glòria per al Pare i el Fill i lo Esperit Sant per a sempre amèn.

21. Tanta era la força d'aquesta unió, que tota em suspenia i elevava en Déu nostre Senyor. I quan estigué com si havia d'expirar, fent una gran demostració, obrí los seus santíssims braços, i me digué: «Filla mia, no em puc detenir més, que no vègien a ont m'*amen parlant i callant*. Tant del meu gust és aquest modo d'amar, i el que ara diràs per donar més llum i un camí que puguen caminar totes les ànimes, que és aquest *amar callant* les faltes del pròxim, i *amar parlant*-me de la sua salvació, aquest modo *d'amar* és per a mi el més gustós.» I aquest altre li és també molt agradable, no tan solament *callar* les faltes del pròxim, però encara qualsevol altra cosa que tenim inclinació de parlar, si no és quan tenim obligació de parlar per amor de lo Amat, tenint sempre silenci i parlant sempre amb ell en lo més fondo de nostra ànima, dient-li que aquell silenci lo desitjam tenir de molt bon cor per més amar-lo i perquè ell tot ho mereix. Tot ho deixam per estar tots amb ell en aquell retiro, per parlar solament amb ell, sens donar lloc a cosa alguna, qui no sia per més amar-lo i servir-lo, per ser ell qui és i perquè així *ho mana amor*.

22. Bé se veu que el parlar del gran Amic tot *és amor*, perquè les sues paraules me disrritien tota, i m'inflamaven d'amor divino. Aquest és qui em feia penar de moltes maneres, i en particular, perquè no podia alcançar lo que tant desitjava, que era començar a amar-lo i a servir-lo *sens parlar* niguna paraula a niguna persona del món, sinó tan solament per confessar los meus pecats, i en tot lo demás *callar i parlar* ab lo Amic per aprendre *d'amar*. I aquestos impulsos eren tals, que no em deixaven reposar, que no demanàs a sa divina Majestat que, si era per més glòria sua, posàs en el cor de son ministre, qui governa aquesta pobra ànima, que m'ho concedís, perquè niguna cosa me donava més cuidado que poder-ho alcançar (sia feta la voluntat del creador, que no vull més). I a mi m'apareixia que aquest era el millor medi que podia pendre per començar en totes veres a amar i a servir a Déu nostre Senyor. I ell me digué: «Filla mia, que no em tens a mi, qui et concediré tot quant voldràs?»

23. Jo tenia un amor a les ànimes que no puc dir quant gran era de modo nigú. I lo que era més d'admirar és que totes les tenia en el cor, i les veia ab més claredat que no veig el dia. I eren tantes que m'apareixia que no tenien número, i era voluntat de lo Amic nòstron creador, que estigués jo sempre tractant ab ell de la salvació de totes en general, i de cada una en particular. I que això havia de ser *callant* a lo exterior, i en lo interior de l'ànima parlant sempre d'aquestes matèries, qui són les més importants, com veurem de lo que ell me digué: «Filla mia, bé pot dir-se molt ditxosa l'ànima qui *ama* d'aquesta manera.» I com jo tenia aquestes notícies, i aquella voluntat tan gran de què igualment amassen totes, i de salvar-les també a totes, no parava un punt de dir-li: «Oh Déu meu i Senyor de la mia ànima, donau-me la vostra santa benedicció per a totes les ànimes, i *vos amarem així com mana amor*, i en particular, *parlant i callant*, qui vos dona tant de gust.»

24. Tants eren los modos ab què aquest gran Amic *amava parlant i callant*, que no és possible poder-los referir, sols aquell modo com *amava parlant* a los apòstols i evangelistes, ensenyant-los una doctrina tan preciosa i profitosa per les nostres ànimes, què més gran *amar* se pot trobar que aquest. Al fin en qualsevols obres que fes en tot estava *amant, parlant i callant*, doncs molta rauó serà que lo imitem (assistits de la sua gràcia) en tot lo que serà possible. I en particular, en aquell modo *d'amar parlant i callant*, que ell m'ha declarat, i és lo més principal, que és *amar callant* les faltes del pròxim i *parlant* les sues alabances; *callant* les pròpies alabances, i *parlant* les pròpies faltes, ab

prudència quan sia ocasió i estiga en son lloc, per més alentar les ànimes *a amar parlant i callant*, i no desanimar-les, que s'ha de reparar molt en açò.

25. *Comprant i venent*. Me digué mon espòs Jesús, que ell *amava comprant* deshonres i menosprecios, *per comprar-nos* honres. I de tal manera fonc menospreciat, que no es pot arribar a més, pues fonc venut aquest divino Amic, ab tan poca pietat, que ell mateix me digué, que fonc la major crueldat que se sia vista mai, i que és poc pensada de los mortals, però per ell fonc de les majors penes que sentí tot el temps *que amà comprant i venent*. Tanta era la sua amor, que estava *amant* a los mateixos qui el *venien*, el qui més lo *venia* era jo per la mia gran maldat. I ell més *nos amava comprant-nos* ab la sua preciosíssima sang, i *venent* la sua pròpia voluntat. D'esta manera que la tenia tan rendida i estava tan obedient, que fins a Judes meravellosament volgué estar obedient, quan li donà lo òsculo de pau tan falsament. I ell, no obstant això, l'hei donà molt benignament, demostrant-li que estava rendit a la sua voluntat, per donar-li exemple, però ell no se'n sabé aprofitar.

26. Molt confusos hauríem d'estar tots, veient que un senyor de cel i terra estiga tan rendit i que *per amar-nos comprava* deshonres i *venia* la sua voluntat, obeint no tan solament a la sua santíssima Mare i an el patriarca sant Josep, però encara an el maldito Judes, i a molts altres pecadors. Qui no té de fer impossibles *per amar* aquest senyor, *comprant e venent* del mateix modo com ell nos amava, passant ab molt de contento les mortificacions que se nos ofereixen; i no tan solament això, però encara cercar i *comprar* deshonres i menosprecios, i *vendre* la pròpia voluntat posant-la tota en les mans de nostros superiors, tan desapropiats d'ella com estava aquest gran Amic. I aquest és el seu gust, si volem *amar comprant i venent*.

27. Parlava lo Amic per totes les ànimes, i en particular per los religiosos, i deia'm que los religiosos fan aquest sacrifici, i molts d'ells no hu saben considerar pel poc rendiment que tenim a los nostros superiors, jo menos que nigú. I per això, no amam, perquè lo que havem venut i donat, quan hauria d'esser ab molt de gust per amor de Déu, és al contrari, i volem tornar a ser-ne senyors (f. 625). I per això tot ho perdem, i així per amor de Cristo sacramentat, suplic a totes les ànimes i en particular a los religiosos, que no nos enganyem volent tenir la voluntat que havem ja *venuda*, sinó mirem i imitem a nòstron amic Jesús, qui essent senyor de totes les voluntats, *vené* la sua per lo molt que nos *amava*, i la posà en mans de los mortals, com tinc referit. Qui té d'esser pues tan ingrát, que a vista de la gran obediència que tingué el bon Jesús, no faça tot lo possible per viure baix de la santa obediència, sens tenir voluntat *i amar* molt el rendiment, *venent* la pròpia estimació *i comprant* el ser menospreciats, que d'aquesta manera *amarem, comprant i venent*, que és *lo que mana amor*.

28. En aquest punt era arribat aquest pobre Amic, que si no hagués *venuda* i donada la sua pobra voluntat, la donaria *i vendria* infinites vegades per amor del nostro gran Amic, i encara si se podria *vendre* a si mateixa, moltes vegades *se vendria per comprar* deshonres i ser avorrida de totes les creatures, sols que fos sens ofenses del Senyor, en qui tinc tota la confiança i niguna cosa esper de nigú, que bé seria gran locura tenir el qui li pot assistir en tota cosa, i anar a buscar assistències d'altra part. Això voldria jo escriure, ab la preciosa sang de mon Amat, en el cor de tots los mortals, de la mateixa manera que jo la tinc escrita en el meu cor. Jo los certifico que molt prest faríem *lo que mana amor*, que és *amar comprant i venent*.

29. *Plorant i rient*. M'ensenyà mon espòs que havem d'*amar plorant* les culpes pròpies i totes les misèries del món, i que no s'hauria *de plorar* per altra cosa, sinó tan solament per les ofenses que se són fetes, fan i faran an el Pare celestial, i açò s'hauria *de plorar* amargament. I *el plorar* per les coses qui no venen a nòstron gust no és *amar plorant*, ni és a gust de Déu nostro Senyor. I *amar rient* és estar alegres en tot lo que dispon la sua santíssima voluntat, *rient* en lo interior de l'ànima, de veure les grans misericòrdies que ell usa en les ànimes, i lo molt que mereix ell esser amat i alabat, donant-li a ell tota la glòria qui la mereix. I me digué que la perdició de moltes ànimes és voler per elles honres, estimació i glòria, *rient* profanament. I això *no és amar així com mana amor*, i per això s'hauria de plorar molt la perdició d'aquestes ànimes.

30. Això era *lo que plorava* aquesta pobra ànima ab molt de sentiment, perquè m'apareixia que jo era la causa de la sua perdició, per la mia gran maldat. I així era tanta la pena i sentiment que tenia de les ofenses que havia fetes, que sols de pensar-hi me desmaiava i estava tota un mar de llàgrimes *plorant*-les amargament, per lo molt que amava les honres de mon espòs Jesus, i extremadament sentia les deshonres que jo i les demás ànimes li havem fetes. I així *amava plorant i rient*, pel gran contento que tenia de veure tanta majestat de què gosava esplèndidament, dient-li que si més ser que el ser Déu hei hagués, o pogués haver-hi, tot l'hei donaria a ell, de tant que desitjava que tota la glòria fos per ell. I així no volia niguna cosa sinó a Déu i nada, nada, fora de Déu. Aquest és *lo amar rient*, de qui me digué mon espòs Jesús, que si bé passa en lo més fondo i interior de l'ànima, redunda a la cara i a lo exterior. I ab molta veritat puc dir que és així, perquè lo que em passava en lo interior, m'apareixia a lo exterior. I lo cert és que m'esclatava de Déu i de desig de més amar a Déu, ja més quan lo sentí que digué: «Filla mia, fia de mi, que som Déu.» I aquesta paraula és tan suave i poderosa que dona valor a l'ànima, i no tem a tot lo Infern. I m'apareixia a mi que aleshores s'era girat tot lo Infern contra de mi, i jo no el temia de modo nigú, confiant sempre en Déu nostro Senyor, i desconfiant de mi, *plorant* la mia misèria, que coneixia ab molta claredat. Ell la'm vulla perdonar per la sua gran bondat.

31. Més me digué el Senyor que d'aquest modo *amava* el beato Ramon, *plorant* la perdició de les ànimes i les deshonres que feien a son Amat. I no me n'espant que *ploràs* tan amargament, perquè és una gran misericòrdia del Senyor, que ànima qui té algun poc de coneixement de sa divina Majestat, no esclat de pena quan veu que és deshonrat. I de la mateixa manera, que no esclat de contento, quan lo veuen amar i alabar donant-li a ell tota la glòria, per a sempre amèn.

32. *Guanyant i perdent*, açò és, *guanyant* ànimes a sa divina Majestat, qui lo alaben i amen a sa divina Majestat, encara que sia *perdent* amistats i comoditats, sens reparar d'esser desestimats, menospreciats i deshonrats, *perquè així ho mana amor*, i és molt agradable a nòstron espòs Jesús, qui no reparà en tantes descomoditats, deshonres i menosprescios fins a perdre la vida per guanyar-nos la Glòria i benaventurança celestial. Quina ànima pues ha de reparar en niguna cosa, encara que fos *perder* la vida per guanyar ànimes en aquest gran Amic? No faria cosa que ell no haja feta primer, per lo molt que nos ama. Una pena és aquesta de les qui més turmenten aquest pobre Amic. No poder tenir ditxa de perdre la vida per donar gust a son creador, *i guanyar-li* ànimes qui li tinguessen amor.

33. Podrà dir-me algú com tinc jo de *guanyar* ànimes qui amen més i sempre més en el Senyor, si no som confessor, predicador, ni puc anar a convertir los infaels? Niguna ànima pot excusar-se de no guanyar ànimes qui tenguen més amor a Déu nostro Senyor, perquè en qualsevol estat que tinga, el dia que la persona és lo que ha d'esser, i compleix en les seues obligacions de lo estat en què Déu l'ha posada ab tota perfecció, dona tal exemple a les demás ànimes, que se confonen i s'alenten més a servir al Senyor. Si és persona dedicada a Déu nostro Senyor, s'edifiquen los seglars, i solen dir, oh què bona ànima és aquesta, i s'enamoren d'imitar-la. I si és seglar edifica los eclesiàstics, i los posa en gran confusió per la major obligació que tenen d'obrar ab major perfecció, donant bon exemple i llum a los demás. I així podem tots amar *guanyant i perdent*. *Guanyant* (s'entén ànimes) i *perdent* les males inclinacions, encara que nos haja de costar molt de treball per desembarassar l'ànima, perquè puga més amar i servir el Senyor ab molta resignació.

34. Així, me digué ell, que amava Job quan lo exercitava posant-lo en aquelles tribulacions, i permetent la persecució de l'Inimic, perquè deia *Dominus dedit, dominus abstulit, sicut domino placuit ita factum est, sit nomen domini benedictum*. I d'aquesta manera, *amava guanyant i perdent, perdent* les coses temporals i *guanyant* la voluntat del Senyor. Així m'ho declarà el mateix amic Jesús, declarant-me aquest lloc de Job. I volia'm certificar de què era Déu de veritat, i m'ho deia d'aquesta manera: «Filla, jo som Déu de veritat, qui parl ab la tua ànima, fia de mi.» I ab aquestes paraules m'elevava tota a la Pàtria celestial. I si hagués de referir tot lo que gosava, no em bastaria temps per poder-ho dir. I així tan solament diré que tenia Déu, gosava Déu, mirava Déu i esclatava de tant que tenia Déu, i de les grans misericòrdies que obrava Déu, aquell qui és en tot admirable i, en particular, en lo modo que té per donar-nos a entendre lo molt que gusta de què li *guanyem* la voluntat. I així alabem-lo sempre, i demanem-li gràcia, per poder *amar-lo guanyant i perdent, en plaer i en llanguiment, i en qualsevol coses que facem en totes lo amem*.

35. És cosa aquesta tan particular, que no sé si tindrè modo de poder-ho referir, perquè me som perduda tota en un mar de glòria, a ont me donava a entendre lo Amic, què cosa és *amar en plaer i en llanguiment*. D'aquesta manera que em manifestava la glòria del Tabor, a ont me tenia ab los majors regalos que se puguen pensar. I deia'm: «Tant s'ha d'*amar* en el Tabor com en el Calvari, i sempre alegrement, que això és *amar en plaer i en llanguiment*. I així ara sien gustos i regalos, ara sien penes, tribulacions i afliccions, sempre s'ha d'*amar* ab molt de contento.» I d'aquesta manera me digué ell, que *amava* en el Tabor, en lo hort de Getsemaní, en la columna i en la creu. I així sempre *amava ab plaer i ab llanguiment*, en lo Hort ab tant de *llanguiment* que no és possible poder-lo explicar; i en la Creu ab tant de *plaer* que no se pot ponderar, perquè veia son desig complit, de morir per redimir el Gènere humà, que era *les gents que ell ab alta veu cridava, dient-los que amassen en qualsevol coses que fessen, perquè amor així ho manava*.

36. Qui millor ni ab més perfecció ha fet *lo que mana amor* en tot i per tot, que aquest gran Amic? I en particular en lo abre de la santíssima vera Creu, en la qual donà la vida ab molt de *plaer* i ab gran *llanguiment, perquè amor així ho manava*. I podem dir que no tan solament l'hei *manava lo amor* del Pare celestial, sinó també lo *amor* que tenia tan gran *a les gents que cridava ab alta veu*. Perquè quan el desig que algú té de fer alguna cosa és molt, pareix que el força i *li mana* que faça lo que desitja fer. I com el desig que

tenia nòstron espòs Jesús de morir pel Gènere humà era tan gran, al parèixer el forçà i *manà* que morís com morí, sempre *amant ab plaer i ab llanguiment*, encara que lo amor del Pare celestial no l'hei *hagués manat*. I així bé podem dir que *amava* nòstron amic Jesús en la santíssima Creu, *ab plaer i en llanguiment*, en plaer perquè tenia lo que tant desitjava, i *en llanguiment* perquè veia la poca estimació que havien de fer de la creu, i lo poc que se n'havien d'aprofitar *les gents que cridava ab alta veu*. Qui no farà doncs tot lo possible per tenir en molta estimació les penes i passió del nostro redemptor Jesús? Essent així que patí ab la més fina *amor* que s'haja vista ni se puga veure mai, i tot per bé de les nostres ànimes.

37. Aquest modo *d'amar en plaer i en llanguiment* per bé de les ànimes m'ha declarat que és de lo més principal. I així havem de tenir molt de *plaer* de les gràcies que Déu nostro Senyor fa a les ànimes, tant si són corporals com espirituals, i no nos havem d'admirar, perquè com me digué ell mateix, pot fer tot lo que vol. I en veritat és així, pues de què nos havem d'admirar ni perturbar quan el Senyor fa algunes fineses per algunes ànimes, *qui lo amen en plaer i en llanguiment?* Si sabem que el seu poder és infinit i pot fer tot lo que vol, antes bé n'hauríem de tenir gran plaer i fer-li'n moltes gràcies, i amar-lo més perquè nos ne fes participants, si fos per major honra i glòria sua. I quan no, que no nos falt la sua santíssima amistat, demanant-li sempre que se faça en tot molt complidament la sua voluntat. I hauríem de tenir gran *llanguiment* de les afliccions, treballs i penes que passen *les gents*, i en particular, si aquestes són en l'ànima, hauríem de fer tot lo possible per assistir-los i alentar-los a més *amar anant, sient, vel·lant e dormint; parlant i callant; comprant e venent; plorant i rient; guanyant i perdent; en plaer i en llanguiment*.

38. Així amava aquest pobre Amic (per la gran misericòrdia de l'Altíssim) en aquell mar immens de la sua grandíssima glòria, que estava gosant. No és possible dir el gran *plaer* que tenia de veure que aquella summa majestat no tenia fi. I passava gran *llanguiment* de veure la mateixa glòria que posseïa, pensant que tingués d'esser deshonrat de níguna ànima aquell summo bé, la glòria del qual no poden explicar llengües humanes. I essent així veritat que és tanta i tan gran com ell ne pot crear, qui té poder infinit, veure que tots los mortals no facem tot quant podem per donar-li'n més i sempre més, me causava un gran *llanguiment*. I no obstant que tenia el cor tot penetrat, desitjava tenir-l'hei molt més, per patir per son amor. I per això li demanava que em donàs moltes ferides, i en particular, li'n demanava cinc a glòria de les cinc llagues de les sues santíssimes mans, peus i costat.

39. Jo no em recordava ja de tot lo que tinc dit per la gran unió en què m'havia posada, en aquell mar sense fi de la infinidat de Déu, que era de les coses més belles que jo haja vistes mai, ni que menos se poden dir ni explicar. I me digué el Senyor (bendit sia ell i la sua gran bondat) que em donarien les cinc ferides en el cor, a glòria de les cinc llagues que jo ab vives instàncies li havia demanades. I quan jo més olvidada n'estava, les me volgué concedir ab molt gran amor. La primera me donà la majestat del Pare celestial ab molt gran amor, i me digué que era a glòria de la llaga del santíssim peu dret, que l'adoràs, i jo l'adorava del modo que podia, ab poques paraules o níguna, per la finesa tan gran que féu el Pare celestial de donar-me aquesta ferida en el cor, junt ab un abraç qui se'n portava lo esperit i lo desunia del cos, i el tirava tan fortment que m'apareixia que se n'anava per no tornar-hi més. I restí en tal èxtasis, que fonc la més apretada unió en què me sia vista

mai. I quan l'ànima se desunia del cos, patia tal *llanguiment*, que no heï ha cosa qui s'hi puga acomparar, i sempre gosant en aquell mar infinit de Déu.

40. La segona ferida me donà el Fill, no és possible dir lo que sentí, ni lo molt que aumentà la unió quan me digué: «Aquesta és a glòria de la llaga del peu esquerre, adora-la.» Jo fiu lo mateix que tinc dit de la primera, i no posar-me a cridar com una orada fonc una gran misericòrdia del Senyor, perquè tota em desfeia i fonia com la cera en el foc. Ni sé dir lo que tenia, ni lo que sentia, perquè és aquesta una obra tan alta, que sols el qui la fa sap lo que és. La tercera ferida me donà lo Esperit Sant, dient-me que era a glòria de la llaga de la mà esquerra, i que l'adoràs. Fiu lo mateix que tinc dit, però la'm donà ab tan gran amor, que no el podia sustentar, i em cremava tan vivament i me donava tal llanguiment, que no hu podia dissimular. La quarta ferida me donà Maria santíssima ab una llum molt clara, dient-me que me dava aquella llum perquè mai perdés de vista aquest càntic i, en particular, aquestes paraules *en plaer i en llanguiment*, i deia'm: «Filla mia, Jo et som mare, patrona i advocada, aquesta ferida és a glòria de la llaga de la mà dreta, vègies lo que vols de mi.» I jo li demaní que m'alcançàs de tota la santíssima Trinidad, que nigura ànima l'ofenga mai. I si hagués de dir les gràcies que em concedia i lo que jo sentia seria no acabar mai. I així solament diré alguns de los grans Amics qui assistien en aquesta funció: el P. S. Domingo, Sto. Tomàs, Sta. Caterina, el B. Ramon, sor Caterina Tomasa i molts altres.

41. La quinta ferida me donà lo Àngel de la guarda, ... molt gran amor i consol junt ab una creu, i me digué, que aquella creu m'havia d'animar i donar valor en qualsevol cosa que emprengué ab la gràcia del Senyor, i que la ferida era a glòria de la llaga del santíssim costat i que l'adoràs. Jo l'adorava i reverenciava del modo que podia, i més restava negada en el mar infinit de Déu, a ont *amava ab gran plaer i llanguiment*, molt admirada i confusa de les grans misericòrdies que la beatíssima Trinidad obrava en una pecadora com jo. I me digué que totes aquestes fineses feien per les ànimes qui *amaven en qualssevol coses que feien, perquè així ho manava amor*. Laus Deo.

(f. 628) *Dialogació i càntic d'amor nùm. 82*

Digues home sens seny, quan vingué en tu l'amor? Respòs que en aquell temps, quan m'enriquí i poblà mon cor de pensaments, de desigs, sospirs i llanguiments, e abundà mos ulls de llàgrimes i de plors. Què et portà amor? Belles façons, honors i valors del meu Amat. En què vingeren? En memòria i en enteniment. Ab què les rebist? Ab caritat i esperança. Ab què les guardes? Ab justícia, prudència, fortaleza i temprança.

1. Mon Amat me digué, que ell mateix és el qui digué a lo amic el beato Ramon, *digués home sens seny quan vingué en tu l'amor?* Com si li digués: Tan ben posada està en tu l'amor, que t'he fet perdre *el seny*, perquè com estava en aquell mar de la infinidat de Déu, de qui havem parlat en el càntic passat, i tan posat en amar, i en particular, per lo molt que amava la salvació de les ànimes, havia perdut el *seny*. I jo diria, essent així veritat que som la més ignorant del món, que molt bé li digué mon Amat *home sens seny*, però entenc que li deia *home sens seny* ordinari, perquè el seu *seny* era molt extraordinari, per la gran amor i llum que descubria en lo Amat. També se pot dir *home sens seny*, perquè tenia *el seny* o judici tan rendit a la santíssima voluntat de lo Amat, que no tenia

seny de modo nígú, però lo que jo entenia és que lo Amat li deia *home sens seny*, perquè *el seny* que tenia era més divino que humano, tot posat en mirar aquella majestat de qui no és possible explicar-ne niguna cosa. I així havia perdut *el seny*, això és l'atenció a les coses que amava i estimava en el món, ni tenia *seny* per les coses qui no donen gust a lo Amat, de tant *de seny* que tenia per les coses divines i celestials.

2. Tant del gust de mon Amat és aquest modo d'estar *sens seny*, que és cosa de gran meravella lo que obrà en mi en aquesta ocasió, pues dispongué que em comunicaren certa matèria, cosa de gran importància, d'una persona de molta suposició, perquè jo l'encomanàs molt an el Senyor, que dispongués lo que se podia fer per més glòria sua, perquè no gosaven dir-l'hei de modo nígú. I entenia jo que volien que, si fos estat possible poder-li parlar, ves si heu remediaria, però com me veig ab tantes faltes no m'atreví a dir que si tenia ocasió de la persona l'hei diria, sinó que heu encomanaria molt de veres a Déu nostro Senyor, que fessen ells lo mateix, i que si tot ho deixàvem en les sues santíssimes mans, nos ajudaria. Així fonc perquè passat molt de temps encomanant-ho a sa divina Majestat, estava un dia retirada en el cor, a ont me tenia mon Amat ab tan rara unió en aquell mar de la sua infinidat, que per mi no hi havia altra cosa sinó mirar i gosar un bé qui no té fi. Jo no deixava de tenir un desig molt gran de què totes les ànimes amassen molt aquest senyor de tan alta majestat, però no tenia en memòria lo que tinc dit de modo nígú, però com a la voluntat del Senyor nígú hei pot resistir, dispongué (encara que jo no parl ab moltes persones) que vingués una persona molt pròpia mia, i jo haguí d'abaixar a parlar-li.

3. En el mateix instant que comencí a tractar ab aquesta persona, vingué aquella de qui tractam, i me parlà algunes paraules. I aquí mateix ja me parlà de la matèria que importava, i jo no pensava en tal cosa, i en el punt comencí a parlar ab tal modo i valor, que no podria dir altra cosa, sinó que era lo Esperit Sant qui parlava en mi. I en lo fruit que feren les paraules, no podria pensar que fos sinó la suave veu d'aquest divino espíritu, qui donà tal coneixement en aquesta ànima, que plàcia a sa divina Majestat que totes les demás lo tinguessen així com judicava jo el tenia la persona de qui parlam. Gràcies an el Senyor, que tot era obra sua, perquè volia'm declarar com és molta veritat que los Amics qui se neguen en el mar de la infinidat de Déu *són hòmens sens seny*, perquè no reparen en niguna cosa, encara que sia la més dificultosa i amarga que se puga trobar, i sols que sia per més glòria de lo Amat, no los embarassa ni los dona pena el ser desestimats i menospreciats, sols que sia honrat i venerat son divino i celestial espòs.

4. Tant de contento tingué mon Amat de la funció que havia feta aquest pobre Amic, que no és possible poder explicar les gràcies i favors que li feia. Bastarà dir que me posà en tanta unió, que no podia dir altra cosa, sinó *vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus*. I així bé puc dir ab molta veritat, que no era jo qui parlava sinó que era el Senyor. I jo tota encesa i abrasada del foc del divino amor estava *sens seny*, perquè no mirava ni volia cosa d'aquesta vida ni de l'altra vida, que no fos tot per mon Amat. I per això me digué: «Filla mia, tant és el gust que m'has donat, que no puc fer més que donar-me tot amor i encendre't i abraçar-te com la mariposa.» I la veritat és que m'abrasava de tal manera, que no em podia reprimir ni deixar de dir moltes vegades: «Jo m'abràs, jo m'encenc», perquè era tan ardent aquell foc, que no hi hei ha cosa qui s'hi puga acomparar ni qui el puga detenir, perquè sempre ha de cremar. I ab tot això, no em contentava de ser

mariposa sinó que volia ser ave fènix per cremar-me i consumir-me del tot, i renovar-me altra vegada per començar novament a servir a mon Amat, per ser ell qui és i no més.

5. Tan vivament naix del cor aquest desig, que lo Amat me digué: «Jo te'n faré bon testimoni, com me vols a mi per mi.» I de sentir aquestes paraules, que era lo que tan de veres passava per mi, fonc una gran misericòrdia del Senyor que el meu cor no esclatàs, perquè se desfeien les mies entranyes totes, de foc i amor. Però jo no sé dir com era, sinó que ja *era vinguda en mi lo amor*, aquell amor de qui parlava lo Amat, quan digué a lo Amic: *Digués home sens seny, quan vingué en tu lo amor?* Bé se veu ab molta claredat, que tot era amor i per amor. I sempre me trobava més en aquell mar d'amor, tota pasmada de la gran majestat que descubria en mon Amat, qui tingué gust que jo ves lo amic el beato Ramon, qui estava molt regalat, amant la sua infinidat. I en arribar ací, ja no hei ha més que dir per los enteniments humans, sinó ab lo modo que se pot donar-li totes les alabances possibles, dient: «Oh eternidat, oh infinidat, glòria sense fi i tot el bé que se pot desitjar ni esperar.» I aquesta ditxa és una ditxa tal, que no li diré gran sinó grandíssima.

6. Ell m'elevà tota a la Pàtria celestial, a ont me descobrí el beato Ramon i moltes més ànimes qui gosaven d'aquella glòria sempiterna. Jo no tinc paraules per poder-ho explicar, perquè sols haver de referir les gràcies tantes que lo Amat havia comunicades a lo amic el beato Ramon, no em bastaria la ciència i lo esperit de sant Pau per poder-ho explicar, tan afavorit lo veia de lo Amat (gràcies li sien fetes de tot). Primerament tenia una palma ab la mà, perquè lo Amat lo havia elegit per patró de les ànimes, qui amaven i volien amar, perquè ell és el mestre de l'amar i de l'amor. Així m'ho digué lo Amat, i que li havia donat aquest domini, no sols en aquesta ocasió sinó quan lo se'n portà del tot a descansar en la infinidat que tinc dit. Més lo veia del modo mateix que lo he vist altres vegades, despedint aquells raïos de resplendentíssima glòria, i la creu vermella molt hermosa en los pits, qui certament lo adornaven tant que bé podem dir que eren *les faiçons que lo amor li aportà, quan vingué en ell*.

7. Ja no m'admir que li digués mon Amat: *Digués home sens seny, quan vingué en tu l'amor*, perquè ànima qui arriba en aquesta ditxa està tan descuidada, que no tan solament li poden dir *home sens seny*, però encara sens judici, i moltes coses més. Perquè està tan fora de *seny* que no pensa si hei ha altra cosa sinó son Amat. I aquest modo *d'estar sens seny* és el més ditxós de quants se'n poden trobar, com veurem de la resposta que féu lo Amic, qui *respòs que en aquell temps, quan m'enriquí i poblà mon cor de pensaments, de desigs, sospirs i llanguiments, e abundà mos ulls de llàgrimes i de plors*. Oh ditxós dia i ditxós temps que fonc aquell pel beato Ramon, i per totes les ànimes qui tindran atenció a guardar bé aquest gran tresor, que lo Amat nos posa en el cor, que puc dir certament, perquè l'he experimentat, que és la cosa més bella i rica que se puga desitjar.

8. Mon Amat me posà en el cor totes aquestes riqueses, de tal manera que sols ab la sua gràcia les podia sustentar, perquè venia a punt d'acabar la vida de tanta força que li feien *los pensaments* de servir-lo, *los desigs* de més amar-lo me consumien. I tenia tal sentiment de les ofenses que li he fetes, que no és possible poder-lo explicar, i en el lloc més abscondit del convent m'havia de retirar perquè no em sentissen. I tanmateix me sentien, perquè era tal *el llanguiment* que sentia en mon cor, i les demostracions exteriors que feia per causa de los *llanguiments* qui em partien el cor, que no hu podia dissimular, però molt rendida sempre en tot a la voluntat de l'Altíssim, qui així ho disponia per donar-me a

entendre que aquestes són les riqueses *ab què enriqueí i poblà mon cor des d'aquell temps, que vingué en mi lo amor*. I vertaderament tot el bé que se pot trobar són *aquells pensaments* tants que tenia, de no voler sinó a mon Amat; *los desigs* de donar-me tota a ell, i *los sospirs* que donava en lo més interior del cor, que són aquells de què gusta lo Amat, sinó que, quan vivament naixen de lo amor, no se poden abscondir ni dissimular, perquè los grans *llanguiments* que donen a lo Amic, no el deixen reposar. I aquest era el major contento que tenia.

9. La multitud *de pensaments* de no haver servit a mon Amat, i quals medis podria pendre per servir-lo i amar-lo molt de veres. *Los desigs i los sospirs* eren unes saietes tan agudes qui partien de l'ànima i penetraven el cor, que no és possible poder-ho declarar, perquè donen tal pena interior i exterior també, de tal manera que los ossos al parèixer, se dividien uns de los altres. I aquestes penes causen *tal llanguiment* a lo Amic, que sols lo Amat, per qui ho passa lo Amic, ho pot explicar. I així lo Amic, ni pot explicar ni donar a entendre lo que és aquest (f. 630) penar, però passa-hu ab tant de gust i contento, que molt més ne passaria per dar gust a lo Amat, qui el tenia tan lligat, que no el podia deixar. I primer donaria la vida, que estar un instant sens la sua dolça i suave companyia, qui li feia *perder el seny*. I no és molt, perquè tenen tal propietat aquestos *pensaments, desigs, sospirs i llanguiments*, que arribaren a fer obrir el santíssim cor de lo Amat, d'ont se pot inferir quin devia estar el cor de lo Amic, qui no podia tolerar aquells incendis que despedien, perquè són unes centelles ardentíssimes de foc.

10. Me digué mon Amat *que los pensaments* són los peus de l'ànima, ab què camina i dona molts passos a la virtut; *los desigs* són les ales ab què vola a son Amat; *los llanguiments i sospirs* de lo més fondo de l'ànima són los qui donen grans tocs a la porta; *i les llàgrimes* després les obrin de par en par, perquè *les llàgrimes* (me digué mon Amat) són sang del cor i la sang és foc, i el foc no té resistència, solament lo pot impedir la mà poderosa del Senyor. I com ell no les detenia, antes bé los donava lloc, obriren les portes més precioses que se puguen trobar per entrar en el palàcio ont estava lo Amat. I després vingueren *los plors*, qui obriren los santíssims braços i el cor santíssim de lo Amat, a ont donà molts abraços an aquest pobre Amic, i el col·locà en el seu santíssim cor. I les gràcies que rebé de la sua lliberal mà, sols Déu les pot explicar, i altri no, perquè eren tan grans, que no tenien fi. Perquè venien del cor santíssim de lo Amat *i enriqueiren i poblaren el cor de lo Amic* tan hermosament, que era de les coses més hermoses que se puguen trobar. I no és aquesta la major meravella, ni lo que més s'ha de ponderar, sinó la gran bondat de lo Amat, qui de les mateixes riqueses de què havia *enriqueit i poblat el cor de lo Amic* s'adornava el seu santíssim cor, d'un modo que no sé modo com poder-ho explicar.

11. Tan hermosos eren en el cor santíssim de lo Amat *aquestos pensaments, desigs, sospirs, llanguiments, llàgrimes i plors*, que me digué que los d'aquelles ànimes qui los saben ben lograr i administrar, són molt hermosos en el seu santíssim cor, que jo estava mirant a l'hòstia consagrada, i tenia ab ell molts col·loquis. I deia-li: «Jesús dolcíssim, vós sou qui vos sou incarnat, i de vuit dies nat, desremàreu la vostra preciosíssima sang. És possible que siau tan bo, que estau tot penes i tribulacions? Vós Jesús sou vida de la mia vida i contento del meu cor.» I ell me respongué i digué: «Jo som Jesús i estic així *per enriqueir i poblar el vostro cor* d'estas riqueses, que és el tresor abscondit de les ànimes qui el saben ben lograr.» No sé com poder dir la gran diligència que deuríem posar per ben lograr aquest tresor, que són *pensaments, desigs, sospirs, llanguiments, llàgrimes i*

plors, que són les riqueses qui donen més gust an el Senyor, ni com ponderar el fruit que donen a les nostres ànimes!

12. No hei ha ànima alguna (digué mon Amat) qui deix de tenir estos pensaments, que són les inspiracions que tan contínuament nos dona per la sua gran clemència, sinó que moltes no se'n volen aprofitar. I açò és la cosa més amarga per a mi de quantes ne poden pensar, perquè considerant que puga trobar-se níguna ànima qui no senta les coses de l'Amat, com les sent aquest pobre Amic, me causa *tal llanguiment* que me desmai, com si tingués de morir, tota *llàgrimes i plors*, de la desventura que tenim en donar lloc a lo amor, *quan ve a les nostres ànimes per enriquir-les i poblar-les d'aquest tesor*.

13. Com estava mirant la majestat de Cristo Senyor nostro sacramentat, tenia *grans desigs* de donar-li el cor, l'ànima, lo enteniment, la memòria i la voluntat, perquè fes de tot una congregació qui sens parar donàs grans alabances a son divino Amat, i que aquestes li fossen unes flors molt hermoses per enramar aquella santíssima hòstia, que jo estava mirant, molt més hermosa que el sol. I d'aquesta manera perdia totes les atencions de les demás coses, perquè estava tota absorta *pensant, desitjant i sospirant*, com amaria sempre més i més a mon Amat. I d'aquesta manera em quedava tan fora de mi, que no podia dir en què pensava, però no em descuidava *del llanguiment* qui sempre em penetra el cor, que primer moriria que no faria cosa qui no li don gust (ab la sua gràcia). Al fin interrompí dient lo que tenia en el cor, que per mi era poc lo Infern, perquè més ne mereixia, i no tantes gràcies com me feia mon Amat, qui del júbilo i contento tan gran que em comunicava, el cor i l'ànima donaven tants i tals salts, que no em podia reprimir ni fer que no se vessen molt a lo exterior, ab abundància gran *de llàgrimes i plors*.

14. Jo deia vivament del cor, que primer me cobriria baix de la terra, que no ofendria al meu Amat, qui me tenia tan lligada ab lo *signaculum* que me posava en el cor i en los braços, que de níguna manera podia fer alguna acció. I tenia'm tan presa, que ni jo el podia deixar a ell ni ell, al parèixer, me podia deixar a mi. Ara consider V.M. quina seria aquesta unió i quina ditxa tan particular gosava aquest pobre Amic. Certament dic ab tota veritat, que ànima qui no arriba an aquesta ditxa, no pot dir què cosa és estar unida ab son Amat, perquè és la cosa més bella de quantes n'hi ha, si jo no m'engany. Perquè lo Amic se veu tan senyor de lo Amat com ell mateix, i encara no sé si diga més, perquè lo Amat fa senyor lo Amic de les sues riqueses, que en faça lo que voldrà. I lo està mirant com si lo Amic era lo Amat i lo Amat lo Amic. Ab aquests termes heu he referit perquè la veritat és que no en sé altres per poder-ho explicar. Al fin, tanta era la lliberalitat ab què se comunicava an aquest pobre Amic, que no basten paraules per poder-ho explicar, ni menos podrien explicar los llanguiments que li causaven les mateixes gràcies que lo Amat li comunicava ab molt gran amor. I no parava de fer-li'n sempre més i més, com veurem de lo que diré.

15. Jo lo havia de reber sacramentat i el desitjava reber a no poder més. I com me trobava ab tanta maldat, no m'atrevia a reber-lo en tanta majestat com ell estava en la santíssima hòstia consagrada. La mia cara estava feta un mar *de llàgrimes i de plors*, i deia-li: «Bé és veritat, que jo vos tenc i que vós estau en mi. I ab tot això no vos gos reber perquè hei trob aquesta diferència, que vostra divina Majestat per son gust se serveix de voler estar en aquesta casa tan pobra i miserable, que de més miserable no es pot trobar, però com és gust vostro, no tinc més que dir, sinó que sia feta la vostra santíssima voluntat, però haver-

vos jo d'anar a rebre, no sé com haja de ser.» Però *los desigs i sospirs* eren tants, que no em deixaven detenir, i molt més *los llanguiments* qui m'abrasaven del tot. I la sua dolça i benigna caritat no pogué ja detenir més les riqueses tantes que posà en el cor de lo Amic, i li digué: «No rebràs més del que tens, ni tens més del que rebràs. Confessa't i ten dolor d'haver-me ofès (que m'agrada molt), i Jo et perdon, i no sols a tu, sinó a totes les ànimes per qui tu me demanaràs perdó en vida, i después de mort, i et faç aquesta gràcia vui, perquè és el dia de santa Caterina de Siena.» (anotat a la dreta la data de 1689)

16. Oh mare mia molt volguda i amada, donau gràcies a mon Amat per mi, que de tanta confusió que tinc no sé dir sinó que se faça la sua santíssima voluntat. Però restava sempre ab los mateixos *desigs* de primer morir que pecar, i mon Amat me digué, que aquestes eren les flors més del seu gust que li poden oferir: El coneixement, les llàgrimes i los plors, perquè és un do de los més preciosos que ell pot donar. Així m'ho deia ell i jo veia ab molta claredat, que aquesta era la veritat, perquè eren aquestos donatius de les majors riqueses qui enriquien el cor d'aquest pobre Amic, tan regalat que de tantes gràcies que li comunicava son Amat, perdia de tot *el seny*; i com si era loco, no parava de *desitjar, sospirar i demanar* a lo Amat, que tiràs la cortina, que volia veure ab major claredat la sua santíssima cara. Essent així veritat que gosava de Déu ab una llum molt clara, i no em podia assaciar ni tenia repòs, ni parava de donar *molts sospirs* en lo més abscondit del meu cor, suplicant-li i demanant-li que s'apiedàs de mi antes que no s'acabàs la vida, que se descobrí la sua bella i graciosa cara, perquè *de los sospirs* venien *uns llanguiments*, que eren una de les majors misericòrdies que ell usava en mi, que no m'acabassen la vida del tot.

17. Dic del tot, perquè moria místicament ab les majors penes que se puguen pensar. Perquè rebí a Cristo sacramentat, i no sols me descobrí la sua santíssima cara, sinó que despedia tal incendi de foc, que tota me cremava i no el podia sustentar, perquè totes les entranyes me consumia. Tal estava de l'incendi de foc del divino amor, que no cabia en nigung lloc, i si no fos estat per l'obediència de la mare Piora qui em detenia, seria estada la cosa més rara que s'hauria vista mai, per la gran magna de gràcies i de favors, que em comunicava dins un abisme de foc, qui totes les forces me prenia i del tot me desmaiava, que era morir de llanguiments, una mort mística, com tinc dit. D'ont podem veure què cosa són los *llanguiments* qui acabaven la vida a lo Amic, i en particular, quan sentí la dolça veu de son Amat, qui li deia que tot açò era *enriquir i poblar el cor de lo Amic de moltes riqueses*.

18. Certament que eren unes riqueses que no les puc explicar, però com podré explicar-les si m'elevava tota a la Pàtria celestial, a ont volia que ves tots aquells esperits celestials, qui cantaven *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. Haver de dir el contento que tenien i la ditxa que gosaven seria no acabar mai. I així bastarà dir que gosaven la cara de lo Amat per *infinita secula seculorum amen*. Veia també la mia gran senyora, Maria santíssima, qui despedia més resplendor que no despedeix el sol, i baix del seu manto tenia la mare santa Caterina, vestida de tanta glòria, que era cosa d'admirar. I me donà la sua benedicció, i me digué que fos molt bona, i que tingués paciència gran en les ànimes, i que més havia de cuidar *de les riqueses del cor* de les ànimes, que de les mies pròpies. Per gràcia de mon Amat moltes vegades me succeeix així, que per assistir i pregar per les demés, m'olvit de mi mateixa, essent així veritat que som la més nescessitada de tots, sinó que com aquest pobre Amic està en les mans de son Amat té confiança que ell ja el governarà, i d'esta

manera se descuida de si, procurant com posarà les demés ànimes en les santíssimes mans del divino Amat.

19. Més me digué la mare santa Caterina: «Filla mia, més s'ha de guardar la honor i les riqueses de les ànimes, que la nina dels ulls. I així, viu ab caritat i humilitat, que així ho feia jo per amor de mon Amat, que m'olvidava de mi per cuidar de les riqueses de lo Amat, que bé has vist tu, que ell té en son cor les mateixes de què nos *enriqueix i pobla el nostro cor*, si les sabem ben lograr. I així faràs tot lo possible de donar camí a les ànimes que podràs, perquè donen lloc a *lo amor de venir en elles i enriqueir-los son cor* d'aquestes riqueses tant del gust de lo Amat. I són tant del seu gust, que et dic en veritat, que si podia tornar en el món, faria moltes més diligències de les que he fetes per induir les ànimes, que posassen tot el cuidado en ben lograr aquestes riqueses, qui no falten a níguna ànima qui les vol, tant són del gust de lo Amat.»

20. Molt gran era el desig que jo tenia d'imitar en tot a la mare santa Caterina, i en particular, en la caritat tan encesa que tenia, i el modo tan particular en gonyar les ànimes, procurant que donassen lloc a *lo amor* de lo Amat perquè *vinguessen elles i poblàs i enriquís son cor de pensaments, desigs, sospirs i llanguiments*, perquè de lo que puc dir és tot el bé que una ànima pot desitjar, perquè és tanta la ditxa, que d'ací vingué an aquest pobre Amic, que no basten llengües humanes per poder-la explicar. Perquè eren tants los arrobaments, que durà molts dies que certament no sabia com poder estar entres les germanes, perquè no em podia partir de la Pàtria celestial, amant sempre a mon Amat. I mon Amat sempre més *enriqueia i poblava mon cor de pensaments*, de no apartar-me d'ell; *de desigs* de no partir-me ja mai de la sua presència; *de sospirs* pel temor que tenia de disgustar-lo, si tornava en aquesta vida, rendida però a la sua disposició, i molt prompta a fer la sua santíssima voluntat. Ací ja no podia tenir-hi més de voler morir del tot per restar en la sua companyia per tota una eternitat, i per no poder comportar ni per un instant, d'estar privat de la sua santíssima cara, qui me feia penar tant. I així no parava de dir-li moltes vegades: «Quan Déu meu, pare meu, Jesús meu i espòs meu, serà aquella hora que se rompran les cadenes qui tenen el pobre Amic en presó, i no el deixen restar del tot ab son Amat? Quan s'acabarà la vida i donarà lloc a lo Amic de sortir d'aquesta presó del cos, qui li causa gran dany, i per això pelea sempre amb ell, per veure si el deixarà del tot?»

21. De tal manera és que moltíssimes vegades és un portento molt gran, com no el deixa del tot, perquè són tals *los sospirs* que dona de lo més abscondit del cor, que sensiblement se'n porten lo esperit tot suspès i elevat en son divino Amat. Ací sí que augmenten *los llanguiments*, per no poder amar tant com voldria a son Amat, i patir tot lo que patí en la sua santíssima Passió, i molt en particular lo que patí en la columna a ont lo estava mirant i li deia: «Vós sou Jesús, altíssim i poderosíssim, qui estau tan cruelment disciplinat, que si no era ab la gràcia gran que vós me donau, no em seria possible poder-vos mirar.» *I los desigs* que jo tenia eren de pendre tal disciplina, que tota la mia carn fos caiguda per la terra, i desrremar la mia sang. I com veia que no tenia tanta ditxa, augmentaven de tal manera *los llanguiments*, que em desfeia de sentiment i ímpetus d'amor. I deia-li: «Amat de la mia ànima, què major disciplina se pot trobar que el no poder-vos imitar? Per no poder alcançar aquesta llicència, sia feta la vostra santíssima voluntat, que tots los meus *desigs* aquí paren.»

22. Ell me donava a entendre, que ab molta conformitat i gran paciència, havia d'esperar tot lo que dispondria. I no era poc el favor que em feia per poder tenir un poc de consol de lo que *tant desitjava i sospirava* per son amor. I com la sua benignitat és tanta, no pogué deixar lo Amic desconsolat en tants *de sospirs, llanguiments, llàgrimes i plors*, i lo aconsolava d'aquesta manera, que ab una gran paciència posava saietes en el cor de lo Amic, i quan n'hi tingué moltes, el prengué ab les sues santíssimes mans, i ab molta força lo apretava i totes aquelles saietes, que ab gran paciència i senzillès havia posades en el cor de lo Amic, lo penetraren tan fortment, que no és dicible la gran pena que sentia, i els *llanguiments* que patia, de tantes ferides qui totes brollaven sang.

23. Aquest era el contento de lo Amic i el modo com lo aconsolà lo Amat, qui ab les ferides que li donava encenia més el foc. I *los llanguiments* passaven a ser unes flammes d'amor a ont se descubrien unes llanguors qui causaven tan rara enfermedat a lo Amic (i tota d'amor) que los desmais que patia eren tants, que apenes me podia sustentar. De totes aquestes riqueses *enriqué* lo Amat el cor de lo Amic, i d'altres tantes que, si les havia de referir, seria mai acabar.

24. Solament la finesa que feia de tenir-me el cor i los braços tan ben lligats ab aquell sello, que tan fortment hei havia posat, perseverant així sempre, és una ditxa tan gran que no hi tinc que dir altra cosa sinó *tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus*, perquè sol ell és qui és senyor i té poder infinit. I per això feia tals gràcies a lo Amic, que en sa manera se podria dir que són infinides. De tal manera, que m'ha donat molt que pensar lo que respongué el beato Ramon, quan lo Amat li diu: *Digués home sens seny, quan vingué en tu lo amor? I ell respòs, que en aquell temps quan li enriqué i poblà son cor de pensaments, desigs, sospirs i llanguiments, i abundà mos ulls de llàgrimes i plors*. Jo trob que respongué molt a propòsit, i lo que se podia respondre, i ab tot això encara que la mia ignorància sia tanta i el meu judici tan poc, si a mi me preguntassen *quan vingué en mi la amor*, la més encesa, la més vertadera, i la qui més fa amar, jo diria, ab la gràcia del Senyor, que *en aquell temps que m'enriqué i poblà los braços i el cor d'aquell sello més hermós que el sol, i més suave que la mel, ni quanta suavitat se pot gustar. En aquest temps vingué una amor tan valerosa que níguna cosa me podia espantar, per la gran assistència que tenia de mon Amat, qui no se partia del cor de lo Amic*.

25. No és possible poder dar a entendre *la gran amor que ve en el cor de lo Amic el dia* que son Amat li concedeix aquesta gràcia de tenir-la sellada i, ab molta particularitat, assenyalada. Qui podrà dir la gran ditxa que és aquesta? Certament no la donarà a entendre el qui no l'ha gustada, perquè té tanta profunditat i porta en si tantes riqueses, que no he vista cosa més bella, ni més rica, solament los abraços que en aquesta unió rep lo Amic de lo Amat, és la cosa més gran que se puga gosar en aquesta vida, però tot li ve *d'haver poblat primer i enriquit lo amor el seu cor de pensaments, desigs, sospirs i llanguiments, i haver abundat los ulls de llàgrimes i plors*.

26. De tot això havia afavorit lo Amat aquest pobre Amic, i en particular, *de los llanguiments*, pareix que s'hi divertia. Heu dic d'aquest modo, perquè així m'apareixia quan lo veia que em donava tantes ferides en el cor. I me'n donà una qui no solament me penetrava el cor, però encara tot lo interior, i tan fortment, que moltes vegades me feia sospirar, i dir: «Jesús de la mia ànima». I em desmaiava *del llanguiment* que sentia. I durà per alguns dies que sentia molta pena, però era tan gustosa, que si bé me privava de les

forces i m'obligava a *suspirar* (essent així veritat, que no hu acostum fer mai, dic exteriorment, si no és en aquestos accessos tan extraordinaris, que no sols suspira lo Amic, però encara no hei ha desatino per ont no el faça passar) era tan gustosa com dic, i tan suave la pena d'aquestos *llanguiments* que, quant més ne té, molta més ne desitja. I al parèixer no li'n donaria tanta son divino Amat com ne desig, i patiria ab la sua gràcia de qui confii i desconfii sempre de mi.

27. Certament que no es pot donar a entendre lo gran que és aquest *llanguiment* per una ànima lligada de l'amor, no poder patir tot lo que voldria per amor de son amat espòs, Jesús sacramentat, qui no em deixava un punt. Per això no suspira a lo exterior perquè té lo Amat tan prop de si, i així dona *los sospirs* a la sua presència molt secretament, i algunes vegades ab silenci sens poder parlar. Perquè dels *llanguiments* qui la tenen tan oprimida ve a punt d'expirar, i és cosa rara i particular, que la majestat de Cristo sacramentat, qui li impedia el suspirar exterior, ell mateix és qui el fa suspirar a lo exterior, i li fa dir moltes vegades: *Jesús de mi alma, bien de mi corazón*. Al fin de no poder més, me fa suspirar i dir: «Déu meu en vós tinc la confiança, i tota la mia esperança», perquè és tanta la unió que, per molt sofrida que sia l'ànima, no pot deixar de suspirar, perquè és tal el *llanguiment* que sent místicament, que si no és el morir, no s'hi pot acomparar niguna cosa.

28. Me donava a entendre mon Amat que aquest modo de sospirar de lo Amic li donava molt de gust. I obrava d'esta manera que se posava com si era alguna mare qui vol divertir-se ab algun fillet seu, i el té molt fort i no el se'n deixa anar de la sua presència, i diu-li: «Crida'm». El minyonet la crida una vegada, i ella té tant de gust de sentir-lo cridar, que moltes vegades li diu, que la torn cridar. De la mateixa manera se tracta lo Amat en aquestes ocasions que té lo Amic molt ben lligat, i té gust de fer-lo cridar i sospirar, i de sentir-lo com diu moltes vegades: «Jesús santíssim de la mia ànima, jo acab la vida i esclat de Déu, i estic tota lligada ab Cristo sacramentat. Quan s'acabarà del tot aquest desterro, pobra i miserable de mi, i quan serà aquesta ditxa per a sempre sense fi?» Gran era lo atreviment de lo Amic, però la força de lo Amor i los *llanguiments* no el deixaven detenir, sinó *suspirar* i dir diferents vegades: «Senyor i Déu de mon cor i de l'ànima mia, quan seran aquells tan dolços abraços per a sempre, sens perill d'ofendre-us?» (Que ab tantes gràcies, no faltava aquest *llanguiment* d'haver-lo ofès i temor per la mia gran flaqueza de tornar-lo a ofendre).

29. Ací sí que *abundaven mos ulls de llàgrimes i de plors*. Per la gran confusió que tenia, no em cansava de dir moltes vegades: «Amantíssim Jesús, tanta ditxa no és per a mi, ni tantes gràcies com me comunicau, que per això vinc a punt d'esclatar, i tinc de *suspirar*. Encara que vós me teniu tan fort lligada, quan vos mir ab tantes penes, tinc de dir ab alta veu: «Jesús, Jesús, Jesús volgut i molt amat de la mia ànima, o donau-me més que penar o acabau-me de matar, perquè tots aquestos *llanguiments* no em poden assaciar i satisfer *los desigs* tants, que tinc de penar. I per això, no em puc detenir de *suspirar* i dir-vos moltes vegades: Jesús tot espines, i jo no les puc haver? Però què més espines hi pot haver, que no poder-vos imitar?»

30. Lo que passa lo Amic *tot llàgrimes i plors*, llamentant-se i *sospirant* pel seu Amat i mirant la sua gran benignitat ab què estava regalant a lo Amic, qui perdia *el seny* de veure la sua gran hermosura i de sentir que li deia que les sues delícies eren en les sues esposes,

és cosa d'admiració. I lo que era mortificació per lo Amic, de què les germanes haguessen de sentir *los sospirs* i veurer tantes demostracions exteriors, per causa de tants de salts¹⁸¹ que donaven l'ànima i el cor, ne tenia tant de gust lo Amat, que si tot lo món heu hagués vist, tot lo món se fora admirat, com m'admirava jo dient-li que fins a la fi del món passaria aquelles mortificacions penant *i sospirant*, sols per donar-li tant de gust com tenia de veure lo Amic tot *sospirs, llanguiments, llàgrimes i plors* per son amor, qui li feia perdre *el seny*, de tant que lo tenia absort, i de los sustos que donava, com si tingués de rebentar. I tinc per cert que hauria rebentat moltes vegades sinó fos que mon Amat en aquell punt, que pareix que tinc d'esclatar, me deté. I aquesta per a mi és una gran mortificació, perquè no puc alcançar lo que tan *desig*, i d'aquesta manera creixen *los sospirs, llanguiments, llàgrimes i plors*, quan veig que no em deixa aquell contento que tenia. No tenc més que dir, sinó que se faça la sua santíssima voluntat.

31. Esta és la major ditxa que pot conseguir una ànima, d'estar sempre rendida a la voluntat del Senyor, i de no voler més de lo que vol son Amat. Aquesta m'ha concedida a mi, no perquè jo la meresca, sinó per la sua gran bondat. I per dir la veritat és una riquesa sense fi, com veurem de lo que ell me digué. I és que quan se diu *haec est virgo sapiens et una de numero prudentum*, que aquesta pobra ànima és una d'aquest número, per lo molt *que ha poblat el seu cor* d'aquestes riqueses quan posà en mi lo amor, perquè lo amàs sempre; encara que és així veritat, que no lo am així com dec, ni així com lo voldria amar. I la major pena que tinc és que tot se perd per mi. I així suplic a V.M. per les llagues de mon amat i volgut espòs Jesús, que li faça gràcies per mi, i que li deman que em don la sua gràcia, perquè pugua jo començar a amar-lo i servir-lo a son gust, que vertaderament no sé a ont me tinc de posar, de tanta confusió que tinc, com veig la gran misericòrdia ab què obra mon Amat. Sia tot per major glòria sua amèn. I així no m'admir que lo amic el beato Ramon fes aquesta resposta, de què *vingué en ell lo amor, en aquell temps quan li enriqué i poblà son cor de pensaments, desigs, sospirs i llanguiments, i abundà sos ulls de llàgrimes i plors*, perquè la veritat és que per no esser tan cansada pas moltes coses en silenci de lo molt que m'ha donat a entendre mon Amat sobre aquestes paraules, i passaré avant.

32. *Què et portà amor? Belles faiçons, honors i valors del meu Amat.* Allí preguntà lo Amat a lo Amic, i aquí pregunten los inemics de l'ànima, perquè com veren a lo Amic ab tan gran *amor*, i que lo amor havia enriquit i poblat el cor de lo Amic tan hermosament, per destruir-lo, li digueren: *Què et portà amor?* Tan penat estàs i desatinat, *què et portà amor?* I aquestes preguntes les hi feien tan subtilment, i anaven ells tan encuberts, que si no fos estat ab una gràcia molt particular del Senyor, no fora estat possible poder-los conèixer. I així s'ha de vel·lar molt, i en particular, en temps de gràcies molt més, perquè la nostra fragilitat és molt gran, i estos cruels inemics són molt diligents i no paren mai de veure com destruiran lo Amic. I com li estan tan prop que estan en ell mateix, fàcilment coneixen la sua inclinació, i per ont li poden entrar per llevar-li les riqueses i el bé que li portà *lo amor*. I per això facem tot lo possible a enganyar-los antes que ells no nos enganyen a nosaltres valent-nos de lo Amat, com se'n valgué lo amic el beato Ramon, quan li digueren: *Què et portà amor?* I ell respongué que *belles faiçons, honors i valors del meu Amat.*

---

¹⁸¹ Escriu 'sals'.

33. Moltes coses se poden entendre per aquestes *belles faïçons, que aportà amor* a lo amic el beato Ramon i altres Amics. La primera i més principal és el coneixement de si mateix, perquè d'aquí li vingué aquell avorriment tan gran que tingué an el pecat, de què li donà lo Amat una gran contrició. I així és el coneixement propi una *de les més belles faïçons que porta amor*, perquè és la clau qui obri la porta del cor a lo Amat, perquè puga entrar i fer moltes fineses per lo Amic. I per això, per molt que diguem que *són belles*, no direm tot lo que són, perquè aquestes *faïçons* són aquelles perfeccions de lo Amic, qui el posen molt hermós a los ulls de son Amat. I d'aquesta manera són de lo Amat. Altres hermosíssimes i bellíssimes *faïçons aportà amor* an el beato Ramon (f. 635) (digué mon Amat) que eren aquelles ànsies tantes, que ell tenia de la conversió de les ànimes, i que no em fessen niguna ofensa.

34. Totes aquestes *belles faïçons porta amor*, i totes aquestes *ha portades* (per la gran gràcia de mon Amat) an aquest pobre Amic, perquè el coneixement que tenia de si era tan gran, que ni en lo Infern trobava el lloc que mereixia per la sua gran maldat. Lo avorriment que tenia an el pecat era tal, que la menor sombra qui pogués ser a disgust de son Amat, li era tan pesada que tot lo consumia, i primer fora mort moltes vegades que no hi hauria consentit. La contrició que tenia era de tal manera, que sols de pensar que havia ofès a mon Amat, tenia tant de sentiment, que del susto que em causava donava tals i tants salts, que m'apareixia que havia de rebentar, perquè los ossos venien a disjunctarse ab tanta pena, que no és dicible de modo nigú. Al fin, era un *llanguiment* sens igual, gràcies an el Senyor de qui ve tot, i ell les augmentava de tal manera, que quan me confessava la gran contrició que tenia, m'oprimia de modo que perdia la paraula i el cor se partia de dolor d'haver ofès a mon Amat. Al fin són tals les penes que sent lo Amic en semblants ocasions, que no és possible poder-les explicar. I no obstant que són tan grans les penes de lo Amic, i que està tan mortificat, ho passa ab molt de gust, perquè *aquestes són les belles faïçons de lo Amat que porta amor*, qui adornen i posen lo Amic a gust de lo Amat. I per això tots les hauríem de procurar, encara que fos a costa de la vida i de desrramar la sang. D'aquest regalo me priva mon divino Amat, pues no em concedeix aquesta gràcia, que jo desrramàs la mia sang i rebentàs de dolor d'haver-lo ofès, i de desig d'amar-lo i sempre més i més amar-lo, sols per ser ell qui és i no més.

35. No em faltaven moltes ànsies de la salvació de les ànimes, i en particular d'algunes de qui sabia jo molt grans necessitats. I com me ferien tan vivament el cor, me posí baix los peus de Jesús, mon Amat, que havia rebut aleshores sacramentat, i deia-li que jo era la Cananea, qui demanava salut per aquelles ànimes i que no me'n podia anar, que no la'm donàs. I eren tantes les súpriques que li feia per aquestes ànimes, que moltes vegades, abraçada ab los seus santíssims peus, li diguí el psalm *de profundis clamavi ad te domine, domine ex audi vocem meam*. El cor se partia i perdia del tot la paraula, com si hagués d'expirar en aquell instant, per la gran força que em feia, que pogués haver-hi ànima qui no amàs a mon Amat. I per això no em cansava de dir-li *Jesuchriste filii dei vivi misserere nobis*. Al fin no puc dir ab paraules lo molt que desig la salut de les ànimes i mon Amat me respongué i me digué, que no em desconsolàs, que si bé ell ho podia remediare tot, moltes vegades donava lloc d'algunes coses qui nos pareixen a nosaltres molt males, i que ell tenia molts de fins i gust de veure los seus ministres com treballen per donar camí i remei an aquestes ànimes. I així jo suplic a tots los confessors i directors, per amor de Cristo sacramentat, que tinguen fe i que no temen, que Déu los assistirà de tal manera que tot lo Infern no els farà por, si procuren assistir a les ànimes i detenir-les que no facen

cosa qui sia ofensa de mon Amat, que *aquestes són les belles faïçons, honors i valors de mon Amat, que porta amor*. Primer morir ab molt de gust, sols que niguina ànima deshonràs i desamàs a lo Amat, antes bé procurar sempre donar-li gust, perquè heu mereix.

36. De moltes maneres se pot entendre aquesta paraula *valor*, i així *valors de mon Amat* són les ànimes qui honren i veneren a mon Amat, perquè *los porta amor* tals impulsos que no paren, del millor modo que poden, d'assistir a les ànimes, perquè s'olviden de tot allò qui pot disgustar a mon Amat. I aquestes són les vertaderes *valors* qui procuren ànimes a lo Amat per més amar-lo i servir-lo, i *són valors del meu Amat*, perquè lo Amat les ama sobre manera. També *aporta amor grans valors* a lo Amic, perquè queda empenyat a procurar la salut espiritual per a totes les ànimes, i a més de no tenir temor de tot lo Infern, li seria un grandíssim regalo poder donar la vida per la conversió de totes elles.

37. Déu meu i Déu de la mia ànima, sempre he esperat en vostra divina clemència, que m'havíeu de donar *un valor* molt gran, però el vostre *amor* és tan lliberal, qui m'ha donat més de lo que jo demanava. Perquè m'han donat *uns valors* tan grans, que no puc detenir-me d'un desig que em crema com si era foc de donar la vida perquè siau més honrat i més amat. I així, Amat del meu cor i de les mies entranyes, quan donareu lloc que puga eixir aquest pobre presoner de la presó d'aquest cos? I així, si sou servit, donau camí del modo que voldreu, perquè puga donar la vida sens ofenses vostres, que no em puc aquietar, ni deixar de dir: «O acabau-me de matar o donau-me més que penar». *Aquestes valors aporta amor*, i moltes més, que no se poden declarar, i basta dir *que les porta amor* per creure que no se poden explicar ni dir.

38. Tan ferit estava aquest pobre Amic del foc del divino amor, que perdia *el seny* i deia: «Oh Déu meu i glòria mia». (Esto passà en ocasió que ouïa missa, i el sacerdot havia ja consagrat. I en la santíssima hòstia tenia a mon Amat (f. 636), aquell qui està en l'hòstia tan alt i tan poderós, com està en los cels. I d'aquest mirava jo el santíssim cos, la santíssima ànima i la divinitat, tota la sua majestat, *honors, valors*, i tot el bé que se pot desitjar. I de mirar i contemplar totes aquestes riqueses, perdia de tot *el seny*). I així com un loco, comencí a dir-li que volia la santíssima comunió i que la podia demanar de justícia, perquè en la ditxosa nit de la Cena, nos digué ell: *hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur*. I així que aquella santíssima carn i sang era meua, i no la'm podia privar, sinó que la m'havia de donar, com la'm donà pel seu gran amor.

39. Totes aquestes clamacions feia jo an el Pare celestial, abraçada sempre ab los santíssims peus de mon amat Jesús sacramentat, que apretava tan fortment que quantes forces hei ha no bastaven per fer-los-me deixar. I així lei deia, que no el deixaria mai, ni hei bastarien forces per fer-lo'm deixar, antes bé, que encara el volia més i no em podia sossegar que no el tingués, així com estava en les mans del sacerdot. Ab molta claredat veig jo que tot era una gran locura i que estava fora de mi *sens seny*, per la gran conformidat que m'ha donada mon Amat en aquesta matèria de rebre la santíssima comunió. I en aquesta ocasió és cert que mereixia lligar. I no obstant això, el Pare celestial, ab unes paraules molt dolces, me digué: «Tu no em pots demanar cosa que jo no la't concedesca (si convé) perquè ets filla mia, i esposa de Cristo. I així, el seu benjamín sant

Juan et donarà la comunió, no espiritualment, sinó sacramentalment, del modo que tu la vols en la columna.»

40. Cosa rara i d'admirar fonc aquesta, veure el gran Amic meu i benjamín de Cristo, sant Juan, qui ab gran solemnitat me donà la santa comunió. I en la santíssima hòstia descubria jo a mon amat Jesús, ab les penes i llagues que rebé a la columna, i era la cosa més pia que se puga pensar, veure la gran sang que desrremava de les sues santíssimes espalles. I la'm donaren a gustar ab gran abundància, i aquesta preciosíssima beguda de la sang de mon Amat, m'aportà tantes *valors*, que per a mi no hei havia cosa pesada, sinó aquella tan solament qui és contra *les honors de mon Amat*, i el no poder penar més per son amor, i en particular, quan lo viu tan lliberal ab lo Amic, perquè li donà les prendes més belles i hermoses que puguen pensar ni imaginar.

41. Tanta ditxa fonc la que tingué aquest pobre Amic en aquesta ocasió, que li posà son divino amat i espòs Jesús tots los instruments de la sua santíssima Passió en les sues ruïnes mans. I més li donà una hermosa clau qui, com me digué mon Amat, se componia de les riqueses *qui enriquiren i poblaren el cor de lo Amic*. I a lo més superior, tenia la clau una punta, a modo de llança, tota encesa com un foc. I me declarà mon Amat, que aquesta clau era la qui li obrí el cor, i per això tenia la punta com una llança, perquè llança té de ser lo que li obrí el seu santíssim cor, i lo estar encesa com una flamma de foc significava les *llàgrimes i plors de lo Amic*, de les quals havem dit ja que són foc qui obri les portes per anar a lo Amat. I com són tant del seu gust, les ajusta ab *los pensaments, desigs, sospirs i llanguiments*, i fan una clau qui obri el seu dolcíssim i piedós cor.

42. Pot-se dir més de les moltes riqueses que lo Amat ha donades a lo Amic? Certament que és de les coses més rares que se puguen dir. I no obstant això, no és lo que més m'admirà, sinó lo que mon Amat me digué, que el donar-me aquesta preciosa clau en les mies mans era dir-me que volia que jo en fos senyora, perquè posàs i tregués del seu santíssim cor lo que voldria. Oh summo bé i alegria del meu cor, d'ont a mi tanta ditxa, qui som tan gran pecadora com vós sabeu? Certament que no puc dir altra cosa sinó *fiat voluntas tua*, de tanta confusió que tinc. Com és possible, altíssim i amantíssim Jesús, espòs de la mia ànima, que tinga jo aquesta ditxa? El meu cor no hi pot consentir, però com la sua santíssima voluntat era aquesta, de que tingué jo aquesta clau i que tancàs i obrís quan jo voldria, i que posàs i tregués del seu santíssim cor lo que voldria, li diguí que bé sabia ell que tot lo que jo hei volia posar eren les ànimes totes, perquè *amor los portàs belles faïçons, honors i valors del meu Amat*, com me les *ha portades* a mi, per la gran misericòrdia del Pare celestial, qui me digué *que amor m'havia portada aquesta santa comunió ab tan belles faïçons, honors i valors del meu amat* i volgut espòs Jesús. I que aquella *amor* tan desatinada qui me feia perdre *el seny* i estar loca d'amor, fonc la causa i el medi perquè lo Amat correspongués *ab amor* del modo que tinc vist.

43. També diguí a mon Amat que lo que jo volia pendre i treure del seu santíssim cor era gràcia i amor per donar a totes les ànimes, perquè tot el meu cuidado és demanar-la-vos molt contínuament. I per totes en general, i tot per més honra i glòria de vostra divina Majestat. I ab tot això eren tantes les súpriques que li feia, dient-li que aquesta ditxa no era per a mi, perquè era un Lucifer i que lo Infern era poc per lo que jo mereixia, i així com podia esser, que jo tingué ditxa tan alta! Ah pobra i desdixada de mi, que tinc de dir sinó que tingueu misericòrdia de mi, i perdonau-me la mia iniquitat, perquè puga jo

posseir *tan belles façons, honors i valors* de la vostra divina i soberana Majestat. I me respongué que les tenia totes perquè el tenia a ell.

44. (f. 637) Aquesta és la veritat segons lo que jo puc dir, sempre molt rendida a la santa mare Isglésia, a cuia obediència visc sempre molt contenta i ab gran valor prompta per donar la vida per la sua defensa, si així ho disponia el Senyor. I com més reparava en la ditxa tan gran que em feia mon Amat, menos hi podia consentir. El meu cor se partia de pena i *llanguiments*, i la mia cara estava feta un mar *de llàgrimes i plors*. I del sentiment que tenia em desmaiava, i molt més quan la mia pobra ànima sentia la dolça veu del seu Amat, qui li deia: *què et porta amor?* per dar-me a entendre que aquesta pregunta també la fa lo Amat a lo Amic. I per això em deia *què et porta amor?* I jo li responguí: «Amat de la mia ànima, vós ho sabeu millor que jo. I així què vos puc jo dir.» I ell no em digué niguna cosa fins que jo fui tants d'extrems per no tenir empresa de posseir, i tenir l'hermosa i preciosa clau del seu santíssim cor. Al fin esclatava de pena i no hi podia consentir, si bé és veritat que volia fer en tot la sua santíssima voluntat, però aquesta gràcia tan particular no em podia pensar que la'm fes a mi, tot és bondat sua i maldat mia.

45. Me digué lo Amat: «Jo també vull que em dones tu la clau del teu cor, que és estar rendida a tot lo que jo dispondré, al fin que estigues a la mia disposició sens cuidar de niguna cosa, que açò és la clau qui tanca el cor, perquè no hi puga entrar niguna cosa; i l'obri perquè hi puga entrar jo.» Oh amantíssim Jesús, espòs de l'ànima mia, aquest és tot mon desig, però no sé com poder-la-vos donar per esser la mia fragilitat tan gran, que sempre tinc temor de faltar en moltes coses, que vós me demanau. El meu cor esclatava de pena, i los ulls de llàgrimes, del desig que tenia de fer tot lo que mon Amat manava. Jo tenia gran confiança que ell m'assistiria, però tenia present les mies males inclinacions, i deia-li, que açò era qui em donava tan gran cuidado, essent així veritat, que ha molts anys que jo tinc aquest desig d'estar a la sua providència, i ara que ell m'ho manava, no sabia com poder fer lo que volia. I per això li deia: «Amat de la mia ànima, la mia voluntat és aquesta, però tinc tanta misèria, que per poder fer tot lo que vós voleu, i lo que jo desig de tot mon cor, s'ha de mester la potència de Déu omnipotent.»

46. Ell volia que jo li donàs paraula, que era lo menos que jo podia fer per son amor, solament reparava que essent de tanta importància i tant del seu gust lo que em demanava, essent jo com tinc dit com ho podria complir. I així fiant de la sua gran misericòrdia, novament m'oferí a tot lo que volia, i si més hagués pogut sacrificar-me a ell per son amor, molt més me seria sacrificada, sens voler niguna cosa, sinó tan solament lo que mon Amat dispondrà. I ell me digué: «No et faltarà qui t'assistirà, fia de mi». I jo li diguí: «Sempre fii Senyor de la vostra gran clemència, i desconfii de mi. I així no vull cosa, qui no vinga del vostre santíssim cor per la vostra mà, i de les creatures no vull altra cosa, sinó que totes s'olvidassen de mi, i que sempre vos suplicassen que em perdoneu, i que molt complidament puga fer tot lo que vós voleu.» I ell me digué: «Filla mia i esposa mia, Jo mai te falt ni menos te faltaré, tu ten cuidado de donar-me la tua voluntat, que jo ja tindrè cuidado de tu. Què vols més que tenir-me sacramentat, i et don paraula que mai te deixaré.» I féu una gran força i obrí los seus santíssims braços, i el meu cor s'obrí de par en par. I ell s'assentà ab tal espàcio i majestat, i era tan gran la sua hermosura, que no hi podia tenir a mirar-lo, i no feia sinó plorar i més plorar tota un mar *de llàgrimes*.

47. «Fillia mia (digué mon Amat) Jo vull que sàpies *què et portà amor*, que és totes aquestes *façons, honors i valors del teu Amat.*» Jo estava tan suspesa, que havia acabat del tot el poder respondre, perquè són tals estes fineses, que lo Amic no té paraules per a dir altra cosa, sinó *fiat voluntas tua*. Perquè sols la profunditat d'aquestes paraules *què et portà amor?* basta per admirar tot lo món, si les considerassen. I de més a més, sentir lo Amat qui ab tanta dolçura i suavitat deia'm *què et porta amor?* Espòs amantíssim no tan solament m'ha portades *belles façons, honors i valors* de vostra divina Majestat, sinó també totes les riqueses i tot el bé que se pot desitjar. I així Senyor, mostrau la vostra gran misericòrdia a totes les ànimes, així com la mostrau a mi, la més vil de totes. I per això li diguí moltes vegades *ostende nobis domine missericordiam tuam et salutare tuum da nobis*, i molts altres versos, per lo molt que desitjava que vingués aquest *amor* a totes les ànimes, perquè veia jo ab molta claredat, que és un bé sense fi. Plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes lo coneguessen i veuriem que és molt més de lo que jo dic.

48. Per consuelo de moltes ànimes, qui per estar ocupades en algunes coses, se desconsolen pensant que si tinguessen el retiro que voldrien s'unirien més ab mon Amat, dic que se desenganyen, perquè lo estar empleades en coses d'obligació, per necessitat o per caritat, no impedeix a lo Amat unir-se amb elles i fer-los grans favors. Això s'entén, si tenen el cor a Déu i la voluntat rendida en tot a la sua santíssima voluntat, com la tenia aquest pobre Amic an a qui féu lo Amat totes les gràcies i favors que tinc dit, en un temps que no tenia temps a penes de complir ab lo ofici divino, perquè estava molt ocupat en rentar, escurar, agranar, pastar i moltes altres coses més humils i baixes. I era tan gran el contento que tenia de poder-me emplear en aquestes obres, que (f. 638) no em cansava de dir: «Sia tot per amor de Déu.» I en acció de gràcies, totes les vegades que podia besava los peus a les germanes, i mon Amat sempre augmentava més la unió que tenia amb ell, de tal manera que arribí a tenir el cos en la terra i lo esperit tot en el cel.

49. Com jo tenia tant a mon Amat en el cor, li deia: «Amat de la mia ànima, vós estau en el meu cor i me pujau a la Glòria.» Si bé és veritat que tot era una cosa lo que gosava en la Glòria i lo que estava en mon cor, perquè tant tenia a mon Amat en la Glòria així com és, com lo tenia en el meu cor així d'espàcio com s'hi assentà. Me trobí dient: *Benedictus qui venit in nomine domini*, i tenia gran cuidado d'anar-me'n a escurar, i per tenir temps anava molt de pressa, i mon Amat me digué: «Si tu corres també correré.» Oh alegria del meu cor, què fineses són aquestes tan grans que feu? I ell me digué: «És una senyal molt clara *que és vinguda amor en lo Amic, i l'ha enriquit* de tal manera que *li ha aportades belles façons, honors i valors de son Amat.*» I en tanta abundància que al parèixer ja no té que desitjar, sinó amar i més amar per a sempre sens mai parar.

50. El contento que jo tenia no era tan solament de l'empleo en què estava i que tinc dit, sinó també de què moltes vegades tenia ocasió de sentir algunes paraules pesades, calúmnies i mortificacions, encara que no tantes com ne voldria. *Benedictus Deus in donis suis*, perquè d'aqueixa manera se complien los desigs tants que tenia d'esser perseguit i maltractat sens ofenses de l'Amat. I ací *me portà amor belles façons de mon Amat*, que eren paciència en les persecucions i amor a los menosprecios, que aquest és el vertader camí per donar lloc *a lo amor que vinga en el nostro cor*, i per unir-nos sempre més i més ab lo Amat, encara que estiguem en qualsevol ocupació. I així no té que desconsolar-se níguna ànima per moltes ocupacions que tinga, sinó procurar a tenir sempre el cor i la voluntat en Déu nostro Senyor. I aquest és el consell que don sempre a totes les ànimes

qui se queixen que no tenen temps de poder-se recullir, animant-les sempre, assistida de mon Amat, a què tinguen el recolliment interior qui és lo essencial, com clarament veig *en les belles faïçons que amor m'ha portades de mon amat* i volgut espòs Jesús.

51. *En què vingueren? En memòria i en enteniment.* Gran profunditat tenen aquestes paraules i tenen tant de fondo, que certament si les reparàssem, nos farien temblar. *Vingueren les faïçons, honors i valors de mon Amat* en una llum molt clara que lo Amat nos dona sempre que la volem, i ab particularitat l'ha donada an aquest pobre Amic. I ab la llum que dona *venen en memòria i en enteniment*, i ab les grans misericòrdies que ell li fa i ab la llum tan clara que li dona, les ama i les coneix i les té *en memòria i en enteniment*, ab uns desigs grans de fer-se tota llengües i convertir-se tota en cors per donar gràcies a son Amat de tantes que ell li'n fa. *En què vingueren?* Ab les traces tantes que pren lo Amat per regalar lo Amic. *Venen en memòria i en enteniment*, per la lliberalitat de son amor, perquè qui pot fer aquestes fineses? Sinó un amor molt lliberal ab què lo Amat ha volgut demostrar que és més gran el seu pit de lo que nosaltres podem pensar. Per això estava lo Amic tan desatinat que, a la presència de les germanes, deia moltes vegades: «Jo m'espant com tots no nos encenem d'amor.» Perquè com ne tenia tant en mi, trobava que era d'espantar-se que tots no nos cremàssem en aquell abisme de foc, ont me cremava i consumia jo mirant a mon divino i soberano Amat, qui tenia una infinidat d'àngels qui, ab molta solemnitat, cantaven el càntic *Benedictus dominus Deus Israel*. I per a mi fonc un gran consuelo qui no sé alabar a mon Amat, veure'l alabat d'aquestos celestials esperits en temps que ell me feia un favor tan singular com el que diré.

52. Mon Amat me donà la corona d'espines (prenda verament que ell ama sense fi) i la posà en les mies mans, i me digué: «Los reis no tenen cosa que amen més que la corona, i per això, en donar-la no tenen més que donar.» I així deia'm que ja m'havia donada la corona, i que al parèixer, ja no tenia més que haver-me de donar. (Bendit sia el seu amor, qui no té igual). I me declarà que me posà la corona en les mans, perquè la tingués sempre davant la vista. Açò és *en memòria i en enteniment*, recordant-me sempre de les moltes penes que passà en les espines en tota la sua vida i en tota la sua sacrosanta Passió. I que aquest era el seu fi de posar-me en les mans la corona, perquè ves jo *que les belles faïçons, honors i valors del meu Amat venen en memòria i en enteniment*, i que ab lo mateix amor que ell les passà, les nos posa *en memòria*, perquè nos recordem sempre de les fineses grans que ha fetes per bé de les nostres ànimes, obrant el misteri de la nostra redempció, fent-nos de vils esclaus, senyors de tantes riqueses. Les nos posa *en enteniment*, perquè puguem mirar-les, gosar-les i alabar-les. I així molt bé ha respost lo Amic preguntat *en què vingueren les belles faïçons, honors i valors del seu Amat? En memòria i en enteniment.*

53. (f. 639) *En què vingueren? En memòria i en enteniment*, pel gran coneixement que lo Amat posa en lo Amic del binifici de la creació, considerant que de la nada lo havia creat a imatge i semblança sua, fent-li la major gràcia que se puga pensar. Perquè la veritat és que si no lo hagués creat, no li hauria fetes totes aquestes gràcies i favors *que li portaren amor, ni vendrien en sa memòria i en son enteniment les belles faïçons, honors i valors del seu amat* i volgut espòs Jesús, de què me vingué tal confusió, pensant la mia poca correspondència i la mia ingratitud, que el meu cor se partia de sentiment *i dels llanguiments* que patia. Eren tants los sustos que no els podia reprimir ni detenir *los ulls de llàgrimes i plors*. I d'aqueixa manera *vingueren les belles faïçons, honors i valors del*

meu Amat, i totes les gràcies i favors que em féu mon Amat en aquell temps que vingué en mi lo amor, i en qualsevol altre temps. I d'aquesta manera vingueren en memòria i en enteniment.

54. *En què vingueren? En memòria i en enteniment. Vingueren estos sentiments que tinc referits del coneixement, quan resàvem les matines a mitjanit. I no era poca la mortificació que tenia quan me veia de tal modo, que casi sempre estava tota elevada en el cel, com si m'havia de restar allí del tot, gosant les belles faiçons, honors i valors del meu Amat. Tenint sempre en memòria i en lo enteniment de no faltar un àtomo en tot lo que vol i m'ha demanat per donar-li gust. I no em cansava de suplicar-li que se servís de donar-me més camí i més llum per poder acertar i estar en tot a la sua disposició. Oh què ben empleada estarà aquesta ànima si pot arribar aquí! Tot ho esper del qui tot ho pot, i ell me respongué: «Què més camí i què més llum vols que tenir-me a mi? No et desconsols, que Jo mai te deixaré.» Aquesta és la mia confiança, i això és ab què he rebut les belles faiçons, honors i valors del meu Amat, ab caritat i esperança.*

55. Me declarà mon Amat que aquesta caritat és aquell amor ab què lo Amic rep los pensaments, desigs, sospirs, llanguiments, etc. que porta amor, i tot lo demés que li comunica son Amat. I aquesta caritat és aquella qui tant me feria el cor, de voler a totes les ànimes en mon Amat, del mateix modo que em tenia a mi. I ab aquesta caritat les rebia a totes de tal manera que tota em desfeia, perquè totes les ànimes la poguessen gustar així com la gustava jo, qui estava de tal manera que mon divino Amat me negava tota en un mar sense fi d'amor, a ont me cremava tota i consumia gosant de Déu de tal modo, que no podria dir com era, sinó que era el que jo gosava lo omnipotent Déu sense principi, medi ni fi. I lo que suplicava a sa divina Majestat era que donàs a les ànimes tot lo que donava an aquest pobre Amic, qui si lo Amat no tingués poder, com lo té infinit, de donar tant de bé a totes les ànimes com li donava a ell, hauria volgut que lo Amat hagués fetes senyores les ànimes de lo que lo Amic gosava. A tant com això arribava la sua caritat, i si més hagués pogut, més. Essent així veritat que mai s'és pogut assaciar, i que desitja sempre més i més amar i contemplar a son Amat, i tenir-lo en son cor molt ben tancat, per no poder-lo deixar ni apartar-se d'ell per un instant. I aquest bé volia que donàs a les ànimes, i si més volia, més. I deia-li: «Ja sé que no los podeu donar més Déu del que em donau a mi, i que estau tot en mon cor i en la mia ànima. Més gràcies los podeu fer de què m'alegraria molt, però més Déu del que viu en mi no n'hi ha.» Tanta era la unió en què me tenia mon Amat, que no tinc paraules per poder-ho explicar. I tot era perquè jo ves quant gran és la caritat, qui desitja tant de bé per les ànimes, no tan solament com per si mateixos, però encara molt més.

56. De l'esperança me declarà mon Amat que és aquella confiança que jo tinc tan ferma de què ell, per ser el qui és, mai me faltarà, i de què estic tan confiada en tot a la sua disposició, i que em complirà la paraula que m'ha donada, que mai me deixarà. I esta és la mia esperança ab què he rebut les fineses que m'ha fetes tantes, i en particular en aquest càntic. Tot sia per més glòria sua. Més me digué: «Esta és aquella esperança que tu tens tan ferma de mi, sens cuidar d'altra cosa sinó com me podràs amar, sens nigrun interès.» I aquesta és la pura veritat, que tinc tanta d'esperança en mon divino Amat, que mai me detenc en pensar si som predestinada o si no som predestinada. Lo que deia a mon Amat és que jo no em cuida si som predestinada o no, sinó que sempre vull estar amb ell,

i mai lo vull deixar. I *aquesta esperança* és tant del seu gust, que no sé modo com poder-ho declarar.

57. Lo que sé és que em posà en la Benaventurança, gosant el misteri de la beatíssima Trinitat i el misteri de Cristo sacramentat, d'un modo sense modo, que no hi havia més que mirar. Al fin m'apareixia que ja tenia tota la glòria que se pot desitjar i gosar, sols la pau en què estaven lo Amic i lo Amat era la cosa més admirable que se puga pensar, i deia-li jo moltes vegades: «Ab molta claredat se veu que sou vós Senyor, Príncep de la Pau, principi de la pau i fi de la pau, i per acabar-ho de dir, tot sou pau. I ditxosa l'ànima qui gosa i gosarà sempre aquesta pau.» I aquesta ditxa volgué mon Amat que jo la tingués en aquesta vida, perquè ves com posa lo Amic *esta esperança*, gosant de la Benaventurança de tal manera que diferents vegades li diguí: «Amat de la mia ànima molt m'admir (f. 640) que vullau tenir el cel en aquest pobre cor, a ont jo tenia el cel empíreo.» Això és tot el bé que tinc referit. I si tingués d'explicar tot lo que em manifestava, seria emprendre impossibles. I així millor serà callar, perquè diré més callant que parlant.

58. Bé se deixa veure quant gran és i digna d'esser estimada la ditxosa *esperança*, i que fos coneguda de totes les ànimes, que és lo que jo voldria, perquè així coneixerien lo Amat, pues que per falta d'*esperança* moltes ànimes lo coneixen poc. No anem enganyats, tinguem molta *esperança* ab nòstron Amat, i no la tinguem en altra cosa, perquè ell està tan enamorat i ama tant les ànimes qui esperen amb ell, que los fa tantes gràcies que no és possible poder-ho pensar. Bendit sia i alabat el seu amor per a sempre amèn.

59. *Ab què les guardes?* Lo Amat era qui preguntava a lo Amic, i deia-li: *ab què les guardes?* Com qui diu, si tu *rebist* o has rebut *les belles faiçons, honors i valors del teu Amat, ab caritat i esperança*, ara que les tens, *ab què les guardes?* I respongué lo Amic: *ab justícia, prudència, fortaleza i tempraça. La justícia* de què se parla aquí és aquella rectitud que lo Amic desitja en totes les coses, sens voler faltar en cosa níguna que puga disgustar el seu Amat, i aquesta *justícia* és la *guarda* de totes les coses, me digué mon Amat. De tal manera que fins les riqueses temporals que tenen les persones, les *guarda la justícia* de los lladres (que no falten lladres qui les robarien, *si no les guardàs la justícia*). Així mateix, me dona a entendre que passa en lo espiritual, que la *justícia* és qui guarda les riqueses espirituals de los lladres qui voldrien defraudar-nos i destruir-nos (que també m'ha dit mon Amat, que no falten lladres qui les nos voldrien llevar, si tinguessen ocasió). Aquesta *justícia* és procurar en no faltar en les coses que tenim obligació, i aquesta *justícia* és anar sempre ab temor de no fer la menor cosa qui sia contra la llei de Déu nostro Senyor, i aquesta *justícia* és qui no dona lloc a los lladres qui sempre estan molt vigilants de poder-nos robar aquest tresor. Molt bé doncs respongué lo amic el beato Ramon preguntat de lo Amat *ab què les guardes?* *Ab justícia, prudència, fortaleza i tempraça.*

60. *Ab què les guardes?* *Ab justícia, prudència.* Entenguí de mon Amat que és aquesta *prudència* el mirall a ont nos havem de mirar en el cor santíssim de nòstron espòs Jesús, a ont tenim de compondre totes les nostres accions per no faltar a la justícia que nos mana lo Amat. I no tan solament dic de coses graves, sinó també de les més menudes, basta que puguen ser imperfeccions, perquè ànima a qui comunica lo Amat aquestes gràcies no vol que falt en níguna cosa per leve que sia advertidament. Jo dic ab molta veritat, que som la més defectuosa de totes quantes ànimes hei ha, el Senyor me perdon per la sua gran

bondat i me don la virtut de la *prudència*, que certament és la de què tinc més necessitat. No que no tinga necessitat de les demés virtuts, sinó que *de la prudència* és cosa particular, com se pot veure ab molta claredat, i és que no em sé mirar en aquest mirall, i per això són tan mal compostes les mies accions. No és poca pena per a mi, sabent quant zelós és mon Amat de les ànimes en qui descansa, i les fa senyores del seu santíssim cor. Moltes ànimes hei ha (entenia jo) qui se perden per no saber guardar les gràcies que lo Amat los fa, perquè ab la sua poca *prudència* no fan cas de coses leves, i solen dir: «Ah que això no és cosa grave.» Ah desventurada ànima! La qui reps gràcies tan particulars de lo Amat, i en coses qui no són del seu gust, dius que no és cosa grave i advertidament desllises en elles. No gos dir en què pararàs si no poses gran cuidado en l'esmena i procures mirar-te en el mirall de la *prudència*, perquè si no se fa així, desenganyen-se, o aquestes gràcies i favors no són de Déu nostro Senyor, o en breu temps se vindran a acabar. Doncs ja veuen quant nos importa compondre totes les nostres accions en aquest mirall de la *prudència*, i també veuen quant bé respongué lo Amic preguntat *ab què les guardes?* Dient que *ab justícia, prudència, fortaleza i tempraça*.

61. *Ab què les guardes? Ab justícia, prudència, fortaleza i tempraça.* Entenguí de mon Amat que la fortaleza és un bàculo ab què lo Amic sustenta les grans *i belles faïçons, honors i valors de son Amat, que porta amor*, perquè són tantes i tan grans que si no fos ab lo bàculo de la *fortaleza*, que és una gràcia molt particular que li dona son Amat, no seria possible poder-les sustentar, perquè s'ha menester una gran força, i per conseqüent lo Amic, ab la sua gran flaqueza, no les podria guardar. I si no fos per aquest bàculo tot aniria per terra miserablement. La veritat és que de mi no se pot esperar sinó tota maldat, i així tinc gran confiança ab aquest preciós bàculo *de la fortaleza*, que m'ha donat mon Amat, i que ab ell podré sustentar *i guardar* totes aquestes riqueses que m'ha donades pel seu amor.

62. *De la tempraça* entenguí de mon Amat que és la muralla qui té circuïda i tancada aquesta ciutat, a ont estan *les belles faïçons, honors i valors del meu Amat*, perquè no les puguen robar los inemics qui les cobdicien molt. *És la tempraça* la cosa qui més importa per guardar aquest (f. 641) tresor, qui és tan gran que no té fi, ni menos ne tenen aquestes virtuts ab què lo Amic *guarda* aquest tresor, *qui vingué en memòria i en enteniment de lo Amic, i el guarda ab justícia, prudència, fortaleza i tempraça*, perquè *la tempraça* fa una muralla tan alta, que n'igú la pot superar, si no és tan solament mon Amat. I per això tenia jo tal desig d'alcançar totes aquestes virtuts, que el meu cor se partia de sentiments i llanguiments, i posava per intercessora la mia gran senyora Maria santíssima, i a tots los esperits benaventurats, i a tots los justos de la terra, perquè m'alcançassen de mon Amat aquestes virtuts. I ell me respongué, que totes les trobaria en el seu santíssim cor, i ja que tenia la clau, que obrís i les prengué, i que les donàs a qui voldria. Oh gran Déu, no tinc lloc de dir lo que voldria, i així perdonau-me, que jo no les vull donar si no és a vòstron gust. Sia feta en tot la vostra santíssima voluntat per *infinita secula seculorum amen*.

Dialogació i càntic d'amor núm. 83

Cantava l'Amat i deia, que poc sabia lo Amic d'amor, si havia vergonya¹⁸² de lloar al seu Amat, e si el temia honrar en aquell lloc on és més deshonorat. E poc sap d'amor qui s'enuja de tribulacions e qui es desconfia del seu Amat, e qui no fa concordança d'amor i d'esperança.

1. Aquest càntic explicarem, digué mon Amat, sobre les paraules *qui vult venire post me, abneget semet ipsum et tollat crucem suam et sequatur me*. I me digué, que lo mateix era *lloar i amar el seu Amat* que seguir-lo, negar-se a si mateix i portar creu. I és cosa certa aquesta, *que no sap d'amor lo Amic qui té vergonya de lloar el seu Amat*, i per al contrari, el qui sap d'amor no té vergonya de lloar el seu Amat. Veritat és que lo Amic qui se determina de lloar el seu Amat en qualsevol lloc s'ha negar a si mateix, portar creu i seguir el seu Amat, qui me digué que moltes ànimes no estan per sentir lloar el seu Amat i així són moltes les ocasions que té *lo Amic qui sap d'amor*, de negar-se a si mateix i seguir los passos del seu Amat, passant ab gust los desaires que rep *per honrar el seu Amat*.

2. Ab tant de gust los abraça aquest pobre Amic, que mai són tants com ne desitja patir per honrar i lloar al seu Amat, i en qualsevol lloc que sia, vinga tot lo que Déu volrà. Tant era el contento que mon Amat tenia de què entengués jo com era tot una cosa *lloar a lo Amat sense vergonya* i seguir los seus passos, negar-se a si mateix i portar creu, perquè així ho féu nòstron amat Jesús, que no tingué *vergonya de lloar i honrar el seu Amat* qui era son Pare celestial, ni féu cas de ser tingut per loco, *ni el temia honrar en aquell lloc ont més era deshonorat*, perquè *sabia d'amor*. I tot açò feia per bé de les nostres ànimes.

3. Quina cosa tan particular és sentir *cantar a mon Amat*. I ell no se cansava de dir-me: «Està atenta i me sentiràs *cantar*», i ab una veu més dolça i suave que se puga sentir *cantava qui vult venire post me abneget semet ipsum, tollat crucem suam et sequatur me*, donant-me a entendre que era lo mateix, *que cantar i dir, que poc sabia lo Amic d'amor, si havia vergonya* de negar-se a si mateix i portar creu *per lloar el seu Amat*. Oh què bon Amat qui no s'afrenta de fer tan grans fineses per aquest pobre Amic, per qui és poc lo Infern, i sent cantar aquest divino Amat tan regaladament, que tota em feia desatinar, i no hi podia tenir. I ell en qualsevol lloc no parava *de cantar, qui vult venire post me abneget semet ipsum, tollat crucem suam et sequatur me*.

4. Dic que no parava *de cantar* en qualsevol lloc que fos, perquè m'havia manat l'obediència que assistís a l'obra de la casa a ont hei havia molts hòmens qui treballaven. I allí estava jo mirant aquest summo bé, mon *amat* i volgut espòs Jesús, *qui cantava qui vult venire post me etc.* tan despàcio que del tot me disrritia i no hi podia tenir, ni sabia com poder reprimir los ímpetus d'amor que em causava aquella dolça i suave veu de mon Amat, *qui cantava* més despàcio que si jo hagués estat en el lloc més retirat i abscondit que se puga trobar en el món. Encara que és veritat que si bé estava entre aquells hòmens qui treballaven, estava però molt retirada en lo interior de l'ànima contemplant el meu Amat. De tal manera, que podia dir ab molta veritat, que estava en la terra i vivia en el cel. I bé podia dir que estava sola entre les gents, sola de creatures, encara que entre creatures, i tota en mon Amat, qui és el creador que jo *lloava*.

---

¹⁸² Escriu 'vergoña'.

5. (f. 642) Jo pensava en les ànimes qui devien *lloar i honrar a mon Amat*, i desitjava que s'empleassen totes així com jo m'empleava i veurien què cosa és *no tenir vergonya de lloar i honrar el seu Amat*. Plàcia a sa divina Majestat que jo tingués ditxa *de lloar-lo i honrar-lo en aquell lloc a ont és més deshonorat*. Esto és lo que desitja mon cor, i veure'm tan *deshonrada* per son amor com ell s'és vist *deshonorat* per mi i per totes les ànimes, aportant sempre creu. Perquè sempre patí per salvar-nos i donar-nos aquest camí tan profitós per a tots. I així *bé cantava lo Amat dient qui vult venire post me, abneget semet ipsum et tollat crucem suam et sequatur me*, que és lo mateix que se diu en aquest càntic. *Cantava lo Amat i deia que poc sabia lo Amic d'amor, si havia vergonya de lloar al seu Amat, e si el temia honrar en aquell lloc ont és més deshonorat*.

6. Aquestos *llocs* hauríem nosaltres d'amar molt i nos n'apartam moltes vegades tot quant podem. I això no és *saber d'amor*, ni seguir a lo Amat, qui anava buscant *los llocs* a ont sabia que havia d'esser deshonorat *per lloar i honrar a son Amat* el Pare celestial, com se veu que anà a l'hort de Hietsemaní, a ont sabia que havia d'esser molt deshonorat, i allí *lloava a son Amat*. Lo mateix féu en les espines, en la columna i en molts altres *llocs* que me posà davant la mia vista, qui me posaren tal desig de ser deshonorada per amor del meu Amat, *lloant-lo* sempre. I me causaren tanta set de deshonres i de tribulacions, que m'hauria tragat un mar de deshonres, i passava això ab tanta veritat que descobria en mon interior aquesta set. I m'apareixia que era una set sense fi, i que no bastaven deshonres per poder-me associar.

7. Lo que em faltava de deshonres me donava mon Amat molt lliberalment de glòria i deia'm: «Filla mia, no t'afronts *de lloar-me*.» I era el dia de la sua santíssima Ascensió, que jo per la sua gran bondat, havia rebuda la santíssima comunió. [Al costat dret posa data 1689] I *fonc* tal lo efecte que em causà i la gràcia que em comunicà, que de nigun modo la podia comportar, ni ab les forces que jo tenia la podia sustentar estant en la terra. I així *fonc* forçós que em pujassen a la Glòria i benaventurança celestial. D'esta manera, que lo Àngel de la Guarda, el gran pare i patriarca santo Domingo, la mare santa Caterina de Siena, el beato Ramon i santa Maria Magdalena me pujaren a la Glòria i me presentaren a la presència del Pare celestial, a ont estava la mia gran senyora Maria, mare de gràcies i de misericòrdia, molt més resplendent que el sol. I dispongué la majestat del Pare celestial, que ves una silla en què s'havia d'assentar la majestat de Cristo Senyor nostro, mon divino amat i volgut espòs, quan pujaria en la Glòria i benaventurança celestial.

8. Aquesta silla era la cosa més bella que n'igú puga pensar, i tenia les cinc llagues de mon amat Jesús, tan resplendents que apareixien un hermosíssim mirall. I estaven compartides d'esta manera, que dos estaven a les dos branques de la cadira, i dos sobre los braços de la mateixa. I la llaga del seu preciosíssim costat estava en el mig en lo superior de la cadira, i tenia dins d'ella un cor, qui la feia tan hermosa que no és possible poder-ho explicar, ni puc pensar que n'igun enteniment humà puga explicar la gran hermosura que tenien la corona d'espines, qui estava sobre del cor en la mateixa cadira. A una part estava la columna, i en l'altra part los demás instruments de la sua santíssima Passió. I tots estaven tan ricament adornats i tan honrats, que no hi havia més que mirar. I tinc per cert que si l'haguessen poguda veure, com la veia jo, que tot lo món se seria admirat. I mon Amat me digué *que no tingués vergonya de lloar-lo i honrar-lo en qualsevol lloc*, pues que veia honrats i exaltats en la Glòria celestial a tots *los llocs* ont ella era estat *deshonorat*

per lloar i honrar a son Amat. I en particular, en el lloc de la santa columna a ont patí mon Amat tantes deshonres, que sols ell les podria referir i altri no.

9. D'aquesta manera entenia jo el gran gust que té el Pare celestial *de què lloem i honrem a lo Amat en qualsevol lloc, sens temor* de si serem nosaltres *deshonrats*, perquè no tan solament honrà a la majestat de Cristo, sinó encara tots los llocs a ont fonc ell deshonrat. I tot això veia jo ab molta claredat, i deia'm mon Amat: «Mira'm acompanyat ab Barrabàs.» Aquesta sí (diria jo) que fonc de les majors *deshonres* que passà mon espòs Jesús. «Mira'm també en les espines i en la creu *tan deshonrat* i maltractat, *lloant sempre el meu Amat* el Pare celestial, i per bé del meu Amat, el Gènere humà, per qui patia totes aquestes *deshonres.*» Bendit sia el seu *amor* i bendita sia la sua santíssima creu, en la qual nos volgué redimir a costa de morir i desrremar la sua preciosíssima sang. Qui té doncs de reparar *en lloar i honrar a lo Amat en qualsevol lloc*, per molt *deshonrat* que sia? Veient lo exemple que nos ha donat, i si no hu fem així, és cosa molt certa *que poc sabem d'amor* i de seguir a lo Amat, i d'aportar la santa Creu, qui estava també molt honrada en aquella cadira que el Pare celestial tenia preparada per la prenda més volguda del seu cor, el Verbo divino humanat. I Jesús ressucitat qui arriba a la sua presència més hermós i resplendent que nigú puga pensar, perquè sols l'hermosura dels seus santíssims cabells, no sé a què se puga acompanyar, pues què faria de totes les demás perfeccions, quan ell puja a la Glòria.

10. (f. 643) Aquest dia *elevata est magnificentia tua alleluia, super celos deus alleluia*, i moltes més vegades hauríem de dir *alleluia*, per la gran alegria i contento que tingué el Pare celestial, Maria santíssima i tots los esperits celestials. El Pare celestial li donà un abraç molt amorosament i ab lo mateix amor, ne donà ell un a la sua mare Maria santíssima. Qui podrà pensar el goig i la glòria que ella tendria, de veure la prenda que el seu cor més amava en tanta glòria que no basten paraules per poder-la explicar? I tot açò no fonc lo que més m'admirà, sinó el veure que en donà un altre an aquest pobre i miserable Amic, tan estretament que restà en un èxtasis tan gran, que de moltes hores no pogué tornar en esta vida, i feren moltes diligències, però no pogué parlar fins que el Senyor fonc servit.

11. Certament que és una cosa aquesta de les més rares que haja vistes mai, i en particular quan mon Amat s'assentà en la silla tan ben adornada a la dreta del Pare celestial. I tots los esperits benaventurats *cantaven Benedictus qui venit in nomine domini, Deus dominus et illuxit nobis*, i digueren-me: «Germana nostra i esposa de Cristo *canta* també, que ací nigú hei està ociós.» Sols Déu sap la gran confusió que jo tenia, però obeí i comencí a cantar *Benedictus qui venit in nomine Domini, Deus dominus et illuxit nobis*. Jo veia mon divino Amat ab una gran majestat assentat a la dreta del Pare celestial, i tots los esperits benaventurats li besaren los seus santíssims peus ab molt de contento i alegria. I l'alegria que jo tenia era tanta, que no em cabia en el cor ni em cansava de donar-li l'enhonor. I la sua bondat és tanta, que volgué que jo entràs en el seu santíssim cor, perquè millor gosàs de la festivitat i solemnitat que se celebrava. I me digué que volia que dormís i descansàs, no en los braços de l'Amat, sinó en lo cor del mateix Amat, a ont volia que gosàs de les riqueses tantes que m'havia donades i portades amor. I que totes aquelles ferides que m'havia donades, i tots los llanguiments (com podem veure en el càntic proppassat), tot era dispondre'm per aquestes gràcies que em volia fer, que són tantes i tan grans que no tenen fi.

12. La veritat és que havia molt de temps que mon Amat me donava tan grans ferides an el cor, que sols ab la sua gràcia se podien passar, i moltes tribulacions que no em detindrè a referir-les, però diré que totes les passava per amor. I les majors tribulacions que tenia eren de no poder penar més i molt més, no obstant que les ferides que em donava an el cor jo no tenia forces per poder-les tolerar de modo nigú. I no obstant tot això, no parava de suplicar-lo que me'n donàs més i que me'n donàs tantes com alientos donava el meu cor, qui no parava un punt de donar salts com si tingués d'esclatar. I deia-li, que jo no fiava de mi, sinó de les forces que ell m'havia de donar. I ell me digué: «Tu ets molt mala de contentar. Tantes ferides te don i encara en vols més?» «Molta veritat és Amat de la mia ànima, que som molt mala de contentar, i la causa és perquè tinc tanta set de patir *per lloar-vos i honrar-vos* que m'apareix que no hei ha penes qui la'm puguen apagar.»

13. Jo voldria que del meu cos ne fessen més parts que no hei ha grans d'arena en el mar. I tot això com si heu hagués ja de passar, heu oferia per la salvació de les ànimes, que jo desig molt, i en sufragi de les bendites ànimes del Purgatori, que es servís lo Altíssim de donar-los llibertat, que certament estiria jo cativa solament que les ves (si fos aquesta la voluntat del Senyor) pujar a la Glòria a ont *lloarien sempre, honrarien* i alabarien a mon Amat. I d'aquest modo estava jo, quan entrí en el cor santíssim de mon amat i espòs Jesús, i quan me trobí en tanta glòria, no parava de dir-li aquestes divines paraules *Jesuchriste filii Dei vivi misserere nobis, qui sedes ad dexteram Patris misserere nobis*, teniu misericòrdia de mi i de totes les ànimes, perquè puguen gosar aquesta glòria. I en particular lo suplicava que donàs llibertat a les bendites ànimes del Purgatori, i aquestes eren les majors ànsies que el meu cor tenia, de què totes gosassen lo que molt descubertament i indignament gosa lo Amic.

14. Estava aquest pobre Amic adornat de totes les gales que en diferents ocasions li ha donades son celestial espòs, aquell vestit tan ric i hermós que em posaren el dia de los desposoris, les preciosíssimes llagues, aquelles prendes tantes que en aquesta ocasió me donà, que deixaré de referir per la gran confusió que tinc. Solament lo anell tan preciós que em donà, qui a la pedra que tenia estaven esculpides les cinc llagues de mon Amat, que és la cosa més bella que se puguen pensar. I lo que més me feia desatinar és que tenia en el meu cor el mateix Amat del mateix modo que vingué el dia que me féu la gràcia que tinc ja referida. I açò me feia perdre del tot lo enteniment i disrretir-me en llàgrimes, sentir los esperits celestials qui em deien que havia d'assistir en aquesta solemnitat ab totes les gales que m'havia donades mon espòs. I ell responia que tot açò era perquè ves jo quantes obligacions tenia *de lloar-lo i honrar-lo en qualsevol lloc, per molt que fos deshonrada*.

15. Quina cosa pot trobar-se per lo Amic qui sia deshonra, después que ell ha dormit i descansat en el santíssim cor del seu Amat? I açò durà molts de dies, perquè eren ja passats molts dies l'octava i encara me trobava (f. 644) en lo mateix i en el cor santíssim de mon Amat, i mon Amat en el meu cor. Certament de les coses més rares que se puguen pensar era aquesta, estar en el cor de la isglésia entre les germanes i tota elevada en el cel, sens poder-hi fer més ni poder-me detenir *de lloar, honrar i alabar a mon Amat* ab veu alta. Unes vegades deia el *Te Deum laudamus*, altres vegades *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, sens poder-me reprimir de dir-ho moltes vegades. Oh Déu meu, Déu méu i Senyor meu, aquestes gràcies no són per a mi, sí el lloc més abscondit de lo Infern, i encara és poc. I la bondat de mon Amat no es contentava amb això, sinó que sempre hei afegia.

16. Quan el sacerdot qui deia la missa digué *sursum corda*, isqué una flamma d'amor del seu santíssim cor, a modo d'una llum qui tota m'il·luminà i més me treia de mi. I jo diguí: «Amat del meu cor, i vida de l'ànima mia, certament que si no era que aquestes gràcies les prenc de vostra divina i soberana Majestat i per vostra divina Majestat, és tanta la mia confusió, que no m'atreviria a reber-les. I així les rep per vós, i a vós donareu vós a vós mateix les gràcies a vòstron gust, perquè jo no les sé dar. I així perdonau-me.» I les centelles del foc del divino amor eren tantes que jo no les podia tolerar, i el desatino en què estava era tan gran, que esperava i pensava que el cor s'havia de partir. I per aquest desatino tingué moltes ocasions d'esser deshonrada, mortificada i menospreciada. I no obstant això no deixava *de lloar i honrar el meu Amat*, tot quant ell volia, encara que se veien les més rares exterioritats que haja fetes mai, i per gràcia sua estiguí sempre molt rendida a la sua santíssima voluntat. I ell me declarà que açò era *saber d'amor*, rendir-se a la disposició *de lo amor*, encara que perseguits i deshonrats, perquè *a lo amor* no el deté niguna cosa, sols que puga honrar al seu Amat, encara que sia deshonrada i maltractada, tot li apareix suavitat, *perquè sap d'amor* i no té vergonya de lloar al seu Amat, ni el tem honrar en aquell lloc a ont és més deshonrat.

17. Certament que són moltes les ocasions que *té lo Amic de ser deshonrat per lloar i honrar al seu Amat*. Solament veure lo que pas en l'oració, que *de lloar al meu Amat* arrib diferents vegades a estar més que loca, i unes me diuen que acàbia de fer gerolífics <sic>, que diga o llitga lo que he de lletgir, i lo que tenc de lletgir és qui em parteix el cor de tal manera que vinc a punt d'expirar, si no em desmai del tot. Altres me diuen que estiga com les demás, i seria molta rauó aquesta, si mon Amat me donàs lloc. Altres me diuen que som amiga de donar pena. Què exterioritats són aquestes? Què voleu ser com la mare santa Caterina? Què pensau que no tenguen molts de favors les demás religioses i no fan les demostracions exteriors que vós feu? I altres me diuen que tot és hipocresia, i moltes altres coses que passen qui restaran entre lo Amic i lo Amat. I tot açò per a mi és el major regalo que se puguen pensar, *el ser deshonrada* i mortificada, *per lloar i honrar al meu Amat* an a qui se deu tot, i en particular, que no sien hipocresies, perquè és tanta la mia maldat, que som per molt més que no és tot açò, si no em tenia el meu Amat de la sua santíssima mà, no que jo vulla més de lo que ell dispondrà.

18. Jo no parava de dir i pronunciar aquestes tan dolces paraules *Fiat voluntas tua*, i ab tot això per la bona ocasió que tenia de parlar-li, li diguí: «Senyor de la mia ànima, és possible que vullau vós aquestes coses?» I ell me digué: «Sí, filla mia, que lo qui dona pena a los hòmens me dona gust a mi i a mon Pare celestial, i també a lo Esperit Sant, qui és el mestre de tot i la verdadera guia.» I lo que mon Amat me dava a entendre és que li dona molt de gust veure les ànimes loques del foc i centelles del divino amor. I açò és qui desconsola moltes vegades a los hòmens. I jo certament no gos dir lo que entenc en orde d'aquesta matèria, perquè passa per mi i és cosa tan avorrida de los hòmens que, quan veuen lo Amic desatinat i en aquestos desatinos tan particulars, procuren a fer-lo aquietar. I quan lo veuen quiet fan gràcies a Déu nostre Senyor, cosa bona és el fer gràcies a Déu nostre Senyor, però si ells podien veure lo que gosa lo Amic, no pararien de fer gràcies a lo Altíssim del desatino en què l'ha posat, i no mirarien estes matèries segons les coses del món, sinó que procurarien *que lo Amat fos honrat, engrandit i lloat*, quan veurien que està el cor de lo Amic fet un cel empíreo, i que en ell està Déu així com és. I lo Amic qui li deia, sí que estau en el cel i en lo altar sacramentat, i per essència, presència i potència estau per tot. I ell me respongué: «I en tu sacramentat.»

19. Oh gran Déu omnipotent d'on a mi tant de bé? Que no podia dir sinó que era molta veritat lo que em deia el qui és la mateixa veritat, perquè jo no podia detenir-me, que no digués: «Déu meu i Senyor meu, vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, consol i alegria del meu cor, jo m'esclat de Déu sense més remissió.» I de tal manera que, si me deien sor N.N. què és lo que té? Jo responia: «M'esclat de Déu i no puc sustentar tantes gràcies com me fa.» (Consider V.M. la gran força que m'havia de fer, que jo publicàs lo que tan desig abscondir) d'ont se pot inferir quant a gust és de lo Amat *el lloar-lo i honrar-lo en qualsevol temps i en tot lloc*. I en particular, *en aquell lloc a on corre perill lo Amic d'esser més deshonorat* per imitar-lo, i no abscondir-se per no esser *deshonrats*.

20. (f. 645) Aquí me digué que moltes ànimes venen en perdició per no seguir-lo. I certament que passa així, i puc-ho dir perquè heu he vist per experiència. Me descobrí mon Amat un camí molt desdixat, per ont caminaven moltes ànimes en grans tenebres, perquè no seguien lo Amat ni el podien sentir *lloar, ni el volien honrar en lloc a ont temessen ser deshonorats*. Antes pel contrari s'abscondien i amagaven *de lloar i seguir a lo Amat*. I aquestes ànimes tenien tanta misèria, que era cosa digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang. I anaven tan espesses per aquest camí, que unes a altres s'atropellaven. Unes queien i altres tropessaven, de tant *de temor que tenien de lloar, honrar i seguir a lo Amat*. Al fin era cosa molt trista veure un camí tan gran i tantes ànimes qui se perdien. I me digué mon Amat que se perdien i anaven tropessant perquè anaven sense llum i caminaven en tenebres, perquè s'abscondien *de lloar-lo i honrar-lo en aquell lloc a ont podien ser deshonorades*. I d'aquest modo elles restaven deshonorades.

21. Pel contrari, *de lloar i honrar a lo Amat*, resta una ànima molt *honrada*, com he vist jo en unes altres ànimes que em manifestà mon Amat, qui gosaven de grandíssima llum i claredat que ell los donava, perquè no reparaven *en lloar-lo i honrar-lo*, etiam *en aquells llocs a ont elles eren més deshonorades*, perseguides i maltractades per seguir el seu Amat. I per això los donava tanta claredat, *qui sequitur me non ambulat in tenebris*. No és possible dir la gran ditxa que tenien aquestes ànimes, perquè seguien a lo Amat pel camí de tribulacions, persecucions i deshonres, ni menos se pot dir la gran desdixta que les altres tenien. I així seguiguem a les ditxoses ànimes qui seguien a lo Amat, i no tropessaven, perquè gosaven de la llum.

22. Per trobar aquest camí el millor medi és olvidar-se de lo creat i tenir en memòria el creador *lloant-lo i honrant-lo*, que això és entendre-se i *saber d'amor*, perquè *aquell Amic sap d'amor*, qui tot ho deixa *per lloar, honrar i amar el seu Amat*. I això és molt poc considerat, el deixar i olvidar unes coses qui han de durar tan poc per unes qui mai s'han d'acabar, *lloant sempre, honrant i contemplant a lo Amat*, qui me feia penar dient-me: «Si Jo me n'anava, tu què faries?» Oh summo bé i consol de la mia ànima, no parlem de tal cosa, que jo no puc deixar-vos ni per un instant, ni vós me podeu deixar, ni anar-vos-ne de modo nigú, encara que és veritat que, per la mia mala inclinació, no hei ha maldat que jo no haja comesa. No obstant això, no puc consentir de níguna manera estar sense la vostra dolça i suave companyia, si voleu que estiga en lo Infern, teniu de venir en mi, perquè no és possible que jo vos puga deixar ni en mort ni en vida; si voleu abscondir-me molt més baix de lo Infern, encara és poc per mi, i jo hei nire per fer el vostre gust, però sempre unida en vós, i no m'haveu de deixar mai.

23. Bé veig ab molta claredat que jo no som digna de què vostra divina i soberana Majestat estiga en tanta vilesa i suciedat com se troba en l'ànima mia, ab tot això és tan gran lo amor que vos té aquest pobre Amic, que no pot consentir a dir com sant Pere, *domine recede ame, quia peccator sum*. Antes bé vos dic que, suposat hi sou volgut venir, que em purifiqueu i poseu a vòstron gust, i que aumenteu la unió de manera que mai se puga acabar, perquè jo m'abraç fortment ab vós i no vos vull deixar mai. I així vos dic, que no vos ne podeu anar sense mi, ni jo tampoc sense vós. I per acabar, havem d'estar junts sempre los dos per tota una eternitat, Amat de la mia ànima, jo no hi sé altre medi de lo que tinc dit, i encara tinc de menester la vostra gràcia per no rebentar del desig que tinc tan gran de gosar-vos per a sempre sense cortina, *lloar-vos i honrar-vos*.

24. Tan gran desatino me causava el dir-me mon divino Amat, què faries si Jo me n'anàs? que no és possible poder referir los amorosos col·loquis que passàrem los dos. I en particular de lo que jo li diguí, se podria alabar el Creador per veure'm tan fora de mi i desatinada, dient-li que per nigunes vies mai no ens podíem deixar. Al fin, era sentir un loco d'amor, empenyat a no deixar a son Amat, ni deixar *de lloar-lo i honrar-lo*, per molt *que fos deshonorat*. Lo incendi *d'amor* qui m'abrasava era gran, i no em contentava, perquè li demanava que em donàs tant *d'amor* que les flammes arribassen en el cel i el fi que tenia era perquè s'obrissen les portes per poder-hi entrar *per lloar i honrar a lo Amat*. I ell me preguntà per què volia tot açò si el tenia, gosava i mirava? I jo li responguí, per no tenir temor que mai me puga deixar. I ell me digué: «Filla no et desconsols, que Jo no et deixaré mai, que tu no hu vulles.» [Dibuix a la dreta com una creu] I jo li responguí: *Benedictus Deus in donis suis*, i feia-li gràcies per la nova tan alegre que m'havia dada pel seu gran amor, i més m'abraçava amb ell, i apretava'l en mon cor dient-li, que per níguna cosa el volia deixar, ni per ell lo deixaria a ell, sinó que el volia a ell per ell, sempre *lloar-lo*, però deixar-lo, no mai, sinó tenir sempre Déu i sempre més Déu, aquell qui és digne *d'esser lloat i honrat*.

25. Tanta veritat és que el tenia en el cor que quan digueren *Agnus Dei qui tollis peccata mundi misserere nobis*, ell me deia: «A mi m'ho diuen.» (f. 646) I com jo el veia ab tan gran amor, i ab tanta familiaridat que se tractava, no em cansava de dir-li: «Cordero divino, teniu misericòrdia de mi i de totes les ànimes.» Açò són sempre les ànsies mies, que tenc en el cor, perquè olvidem tot lo creat *per lloar i honrar el creador Jesucrist nòstron Amat*, qui no tan solament volia de mi que estigués *deshonorada* i mortificada *per lloar-lo i honrar-lo*, sinó encara volia que fos com les palomes, qui quant més les persegueixen més volen, però me declarà una excel·lència que tenen les palomes, i és que no comporten colps, perquè són molt delicades, i si els comportassen fàcilment morrien. La paloma significa l'ànima, los colps signifiquen les ofenses que se fan a lo Amat, i com l'ànima és tan delicada, li llevaran la vida si comporta ofenses de lo Amat, i si no els comporta, el perseguir-la, la farà volar més alt. Açò és la farà *lloar i honrar al seu Amat*, sens vergonya *ni temor d'esser deshonorada* i menospreciada, i com més serà la persecució, més volarà, açò és més *lloarà i honrarà a son Amat*.

26. Més me digué mon Amat que siem com los juments, qui per seguir les sues inclinacions comporten molt de colps, com fan molts qui per fer sos gustos i seguir les sues passions i males inclinacions comporten terribles colps, açò és, fan graves ofenses a son Amat, qui miserablement lo maten, perquè són com los juments, i no s'entenen *ni saben d'amor*, que *si sabien d'amor* farien com la paloma tant del gust de lo Amat, qui

fuir los colps i com més la perseguixen més fort vola. Així mateix farien que fugirien les ofenses de lo Amat, i *no tendrien vergonya de lloar-lo*, i com més persecucions tendrien menos *temerien d'honrar-lo en aquells llocs ont més serien deshonorats*. I aquest modo *de lloar i honrar a lo Amat* li dona tant de gust, que si jo pogués posar davant los ulls de tots los mortals, les gràcies que per això m'ha fetes, no tindriem de mester més testimonis per conèixer quant és cosa del seu gust.

27. Quan jo em veia *deshonrada* i mortificada *per lloar i honrar el meu Amat* era per a mi la major alegria que puguen considerar, i per *honrada* em tenia jo en los menosprecios i per molt *més honrada* me tindria en el major menosprecio que puc passar, que níguna altra persona en la major dignitat que pot desitjar. I si lo arribàs a alcançar és la major dignitat de les que puc desitjar, perquè *poc sap d'amor el qui ha vergonya de lloar el seu Amat, e si el tem honrar en aquell lloc on és més deshonorat, e poc sap d'amor qui se enutja de tribulacions*.

28. Les tribulacions que passava aquest pobre Amic eren tantes i tant lo turmentaven, que casi el rendien del tot, però el valor que tenia, assistit de son Amat, era tan gran que no parava un punt de queixar-se de les tribulacions que no tenia, i perquè no les podia alcançar sempre, les desitjava i les demanava a son Amat. I ell me digué: «Com te queixes de *no tenir tribulacions*, que sols del mal de cor que tens casi et falta la vida?» I certament és així, la veritat, que de les ferides tantes qui em turmentaven el cor, era tan gran el dolor que patia, que casi acabava del tot. I no obstant això, sempre em queixava *de les tribulacions* perquè eren tan poques, que no em remediaven la set que tenia de patir per mon Amat. Al fin estava lo Amic fet un loco d'amor *en les tribulacions*, i per això ab vives instàncies demanava a son Amat que li obrís la porta, que ell volia pendre el camí per anar a encontrar *les tribulacions de qui s'enutjava*, perquè no les tenia. I mon Amat me digué: «Ja està uberta, *qui vult venire post me abneget se met ipsum, tollat crucem suam et sequatur me*. I així no té més que fer el qui busca *les tribulacions* quan no les pot alcançar, que negar-se a si, aportar creu i seguir el seu Amat. Perquè, què més *tribulacions* se poden trobar *que no tenir tribulacions lo Amic, qui sap d'amor?* Perquè no té repòs *i s'enutja de les tribulacions*, no d'aquelles que té sinó de les que no té, ni les pot alcançar.

29. »Filla mia, aquest és el vertader modo *d'enutjar-se de les tribulacions*, i no d'unes ànimes que veuràs qui se tenen per espirituals i sempre estan totes *tribulacions*, i a la menor cosa qui no ve com elles volen *ja s'enutgen* i totes se perturben d'aquesta *tribulació*. I la causa és *que poc saben d'amor, que si sabien d'amor, s'enutjarien* de no tenir moltes *tribulacions*, que és lo que passa a lo Amic, que desitja tant les *tribulacions*, que en conèixer que s'alivien, és per ell una gran *tribulació*.» I encara que no vol més que fer la voluntat de son Amat, no pot deixar *d'enutjar-se*, perquè li falten aquelles poques *tribulacions* que tenia. I com veu que per voluntat de son Amat se van mitigant, no és possible dir ni explicar la gran *tribulació* que sent en aquestes ocasions (sia el Senyor alabat) que no li és possible a lo Amic el *no enutjar-se*, no de les *tribulacions* que li dona son Amat sinó com no li'n dona més, i que aquelles poques que té, que se tenguen d'aliviar, sinó penar i més penar, *tribulacions i més tribulacions*, fins a patir com patia mon Amat.

30. Jo no podia deixar *d'enutjar-me* i queixar-me ab mon Amat de les tribulacions que tant desitjava, i deia-li: «És possible, amat de la mia ànima, Déu meu i Jesús meu, que no

oigau la petició que tant de temps ha que vos faç, que de no poder-la alcançar tinc tan gran tribulació i creix tant el foc que tinc en mon cor, que no pot deixar de conèixer-se pel gran sentiment que tenc, de no poder-vos imitar en los assots que vós rebéreu tan rigurosament.» Veure la gran *tribulació* que jo passava i lo molt que *m'enujjava*, ab tota veritat era cosa de tenir-me molta compassió. I mon Amat me digué (f. 647) que tenia tanta satisfacció de mi, pel bon desig que tenia, com si l'hagués rebuda ab les mateixes deshonres i ab lo mateix rigor, que ell la rebé. Gran finesa és aquesta Senyor, que vós satisfaceu d'un desig encara que molt gran, que vós mateix m'haveu donat. I no obstant això, és tanta *la tribulació* que té el meu cor, que no pot deixar *d'enujjar-se* i queixar-se de vostra divina i soberana Majestat, perquè no usau de misericòrdia en concedir-me aquesta gràcia, però estic molt rendida i prompta per fer en tot la vostra santíssima voluntat, encara que és tanta *la tribulació* que sent el meu cor, que m'apareix que no la podrà tolerar sens esclatar, pel gran amor que té an el penar i passar *tribulacions* per amor del meu Amat.

31. Mon Amat me deia *qui s'enujja de tribulacions? Qui no sap d'amor*, perquè *qui sap d'amor*, sap que *lo amor* és una contínua *tribulació*, i per això *no s'enujja de tribulacions* sinó que les ama i abraça ab molt de gust. Més me deia, *qui s'enujja de tribulacions?* Qui no mira a lo Amat, qui és la font de totes *les tribulacions*. *Qui s'enujja de tribulacions?* Qui no coneix a lo Amat ni té memòria de la mort ni de les grans *tribulacions* que se segueixen després, perquè si no les passen en aquesta vida les tenen de passar després en l'altra, o en el Purgatori o en lo Infern, a ont s'enujgeran i queixaran sens que lo Amat tinga compassió d'ells, essent així que tot és misericòrdia i per les ànimes desdixades i condemnades no en té gens. Aquestes sí que se poden dir *tribulacions*, però *les tribulacions* qui se passen per lo Amat, i ab la sua gràcia i amiatat, són regalos molt grans. Com puc dir jo que és molta veritat per lo que experiment, que són tan regalades aquestes *tribulacions* que no em basten i sempre *m'he d'enujjar* de no tenir-ne més i sempre més, per amor de mon Amat.

32. Ell m'apretava el cor i los braços ab aquell sello que m'hi posà, qui té el santíssim nom de Jesús. I de la gran pena que sentia, tenia *tal tribulació* que venia a quedar-me tota suor, com si tingués d'expirar, penant molt suavement i *lloant* sempre al Senyor, per les moltes i grans gràcies que em fa. De tal manera té lo Amat lligat i unit aquest pobre Amic, que apenes ou niguna missa ni acaba l'oració que no se quet ab aquest suor, fonent-se de tal manera que pareix que ha de morir, però no sé declarar el bé que tinc, perquè són unes coses tan divines que no les pot comprendre enteniment humà, sols la suavitat que sent és tan gran, que diferents vegades arriba a desmaiar-me. Qui podrà dir la gran *tribulació* que sent lo Amic en aquestes ocasions, i no obstant això, sempre pena i *s'enujja* perquè no té majors *tribulacions* que patir per son Amat. I així molt ben dit és *que poc sap d'amor qui s'enujja de tribulacions*.

33. Jo diria que no tan solament *sap poc d'amor el qui s'enujja de tribulacions*, però encara *sap molt poc d'amor* aquell qui no desitja *tribulacions i deshonres* per amar i més amar, *lloar i honrar el meu Amat*, qui tantes n'ha passades ab un amor molt gran, desitjant-ne moltes més. Així m'ho ha declarat ell sobre aquell lloc *Deus, Deus meus respisce in me, quare me dereliquisti?* Que açò era (del modo que podia) *enujjar-se* i queixar-se del Pare celestial, perquè no li donava tantes *tribulacions* com ell volia. Perquè per aquella gran set que ell tenia de patir i *de tribulacions*, al parèixer no li bastaven totes

aquelles penes *i tribulacions*, que el Pare celestial li podia donar per apagar-li la set. I la causa de tot açò era perquè amava *i s'entenia i sabia d'amor*, i per això se queixava *i s'enutjava de les tribulacions*, no d'aquelles que tenia sinó d'aquelles que no tenia.

34. Doncs, l'ànima *qui sap d'amor no s'enutja de tribulacions* sinó de no tenir-les majors. Així és veritat, perquè era tan gran el desig que jo tenia *de passar tribulacions i d'esser deshonorada per amor de mon Amat*, que no tan solament fugia de totes *les honres* que em volien fer, però encara era per a mi una gran *tribulació* que no em despreciassen sempre. I això plorava jo amargament *i m'enutjava* de les honres passades i presents, perquè per a mi no heï ha altra cosa en aquesta vida *sinó amar, lloar i honrar el meu Amat i patir tribulacions i deshonres per son amor*. Tantes que no hu sé dir, per això li suplic del millor modo que puc, que em faça gràcia que tenga sempre *tribulacions*, i que sien totes de la sua mà santíssima, per *lloar-lo i honrar-lo*, i que permeta que sia *deshonorada i menospreciada* per imitar-lo, que és la major ditxa que jo puga tenir.

35. *Qui s'enutja de tribulacions?* Qui no considera les ofenses que ha comeses contra sa divina Majestat. Ànima qui ha ofès a sa divina Majestat *i s'enutja de tribulacions* és cosa certa *que poc sap d'amor*, i jo casi estic de dir, que no tan solament *sap poc d'amor*, que és les majors desdites que podem tenir, però encara és una gran locura haver ofès aquella summa bondat i no voler, *i enutjar-se de tribulacions*. Oh locura de los hòmens! Quant gran ets! Has comprat veneno i vols gustar mel? Has ofès a Déu i vols estar a tos gustos sens *tribulacions*? *I això és saber poc d'amor?* Jo dic que és una gran locura perquè *qui sap d'amor no s'enutja de les tribulacions*, i heï ha alguns qui no tan solament *s'enutgen de les tribulacions*, però encara de les *sombres de les tribulacions*. *Tot és poc saber d'amor* perquè (f. 648) *s'enutgen* de lo que s'haurien de gloriar, el Senyor nos don la sua gràcia per poder-ho alcançar, que així *nos enutjarem no de les tribulacions* que tenim, sinó d'aquelles que no tenim.

36. *Qui s'enutja de tribulacions?* Aquella gran amiga mia, la mare santa Maria Magdalena de Pazzis, nos ho dirà. Qui, quan jo escrivia aquestes paraules, m'aparegué que mon Amat la m'envià, i me digué: «Filla, saps *qui s'enutja de tribulacions?* Aquells qui estan tan posats en si mateixos que de la menor cosa qui no és a son gust *ja s'enutgen* i se desconsolen (Això et dic de part de mon Amat).» I jo la veïa molt hermosa i assistida de la beatíssima Trinidad. I ab tot això li diguí moltes vegades: «Santa gloriosa i mare mia, jo no vull niguna cosa si no és a mon Amat, i el vull a ell per ell.» I ella me respongué: «Lo mateix volia jo, i aquest és el vertader camí. Camina per aquí que alcançaràs lo que demanes», que era que mon Amat no em deixàs fer niguna cosa qui no fos del seu gust, i que em donàs gràcia per poder complir totes aquelles qui li donen gust, tot per més glòria sua.

37. Jo estava tota llàgrimes i plors, ab tals ímpetus d'amor, que tot el cor se desfeia i m'abrasava i consumia d'amor en un mar de Déu, i en un altre mar molt gran de la mia misèria que tenia tan present, que no me'n podia apartar de mirar-la, pensant lo que mereixia. I certament que no trobava lloc ni en la terra ni en lo Infern com el que jo mereixia. I per això deïa a mon Amat que era indigna de ser paviment de les creatures creades a imatge i semblança sua. I així, que em trepitjassen los juments i açò encara trobava poc. I és molt més lo que tinc en el cor que lo que dic ab les paraules, i per això, si hagués tingut un mar *de tribulacions* totes les m'haguera tragades, assistida de mon

Amat, en qui tinc tota la confiança, que de mi no esper niguna cosa, sinó tot de mon Amat. Pot-se veure ab major claredat qui són *los qui s'enutgen de tribulacions*? Que són aquells qui no pensen ni tenen present la sua misèria, jo los asseguro que si la teníem present no seríem tan fàcils *d'enutjar-nos* ni de tenir *per tribulacions* lo qui moltes vegades són gràcies grans que lo Amat nos fa pel gran amor que nos té, pues quina ànima serà tan poc cristiana que no faça tot lo possible per no privar-se de tant de bé com nos aporten *les tribulacions i no enutjar-se* d'elles, sinó pensar *en les tribulacions* i penes que ha causades a lo Amat. I sobre tot això, el gran gust que daríem a lo Amat, qui és lo més principal i lo que més havem de procurar per amar-lo i sempre més amar-lo per tota una eternitat. I així bé se veu *que poc sap d'amor qui s'enutja de tribulacions*.

38. *E qui es desconfia del seu Amat*. Los qui se desconfien del seu Amat són aquells qui no el segueixen i s'aparten d'ell (me deia el mateix Amat) i per això *desconfien*, perquè caminen en tenebres miserablement. I és *que saben poc d'amor*, perquè la força de lo amor sempre fa confiar lo amador, i encara que vègia que no mereix aquesta dítxa tan gran de tenir en aquesta vida a lo Amat en son cor, i después gosar-lo en l'altra vida per tota una eternitat, no per això *desconfien del seu Amat*, sinó que lo amen ab una gran confiança que mai los faltarà per la sua gran i infinita bondat. I així (deia mon Amat): «*Qui es desconfia del seu Amat?* Aquells qui no em miren en el sacrari, aquells qui no miren la mia grandesa ni la mia majestat són qui fien de si *i desconfien de mi*. *Qui es desconfia del seu Amat?* Aquells qui no miren la creu en son cor, a ont se troba la mia preciosíssima sang, qui dona tanta *confiança* que nigú la pot llevar.» Doncs bé seria que nosaltres tots la miràssem i contemplàssem i que l'aportàssem ab molt de gust per seguir a nòstron amat Jesús.

39. Ab molta claredat se veu que aquest càntic tracta d'amor, i lo mateix és tenir amor que aportar creu de tribulacions. I perquè no perdem de vista la santa Creu, des del principi del càntic fins a la fi, la nos posa mon Amat davant los ulls, perquè és la prenda que ell més ama. I per això, ja com tinc referit en el principi, la donà de regalo a lo Amic, quan lo posà en son cor, que fonc dir-li, donant-li la santa Creu, que li donava forces per resistir a tot, i tenir gran *confiança en lo seu Amat*. I la veritat és que té tanta *confiança lo Amic, que mai desconfia del seu Amat*, ni en desamparos *ni en tribulacions, ni en deshonres*, ni en quantes persecucions me pot donar (i per gràcia sua ne tinc alguna) mai me fan *desconfiar de mon divino amat* i volgut espòs Jesús, antes quant més *atribulada estic*, aleshores és molt més gran *la confiança* que tinc, *i no sé desconfiar del meu Amat*.

40. Jo havia rebuda la santa comunió i tingué gust mon Amat d'escondir-se i deixa'm admirada i suspesa mirant la sua majestat, que d'açò no me'n privà. I jo li deia: «Amantíssim Déu, Pare dolcíssim, amorosíssim, lliberalíssim i tot misericòrdia, vós me teniu tan lligada que no tinc enteniment per pensar, ni voluntat per amar, ni paraules per parlar. Solament m'han restat los ulls per plorar la mia desdítxa gran, que tinc *de saber tan poc d'amor*», però *no desconfiava mai de mon Amat*, antes tenia grans esperances que ell m'assistiria i me donaria gràcia per començar-lo a amar, sols per ser ell qui és i no més. I aquí se descobrí mon Amat la sua santíssima cara, molt més hermosa (f. 649) que el sol, i tenia los ulls qui apareixien dos raïos, la cosa més bella que haja vista mai, i tenien tal habilitat que s'embevien lo Amic. No és possible poder explicar el gran contento i el gran fervor que sentia lo Amic en aquesta ocasió, i en particular quan li digué son Amat que aquestes ausències feia ell, perquè lo Amic *confiàs més*, lo amàs més i lo respectàs

més, quan se descobria. Del mateix modo que ... està en el sacrari, que unes vegades està encerrat i altres vegades descobert per esser més venerat. I així que com el cor de lo Amic és sacrari ont ell està, algunes vegades està descobert i altres vegades tira la cortina perquè lo Amic tinga ocasió d'exercitar-se *en la confiança i en l'esperança*.

41. *In domino confido quomodo dicitis animae meae transmigra in montem sicut pacer. Quoniam ecce peccatores etc. fiat missericordia tua domine super nos quem ad modum speravimus in te. In te domine speravi non confundar in eternum.* Tots aquests versos tenia jo en el cor, i tots aquets <sic> versos pronunciava moltes vegades publicant *la gran confiança i esperança que tenia ab mon Amat*, ab tant de contento que no sé modo com poder-ho explicar. I mon Amat me digué que si podia tenir pena aquell rato que s'abscondeix, ne tindria molta més que no en tenia lo Amic qui deia a son Amat, que sentia tant la sua ausència que un instant li apareixien molts anys. I que de les majors *tribulacions* que li podia dar eren aquestes, però que si era son gust descobrir-li la sua santíssima cara era tant el contento que tenia, que no el podia explicar.

42. Certament que estava molt contenta que se fes la sua santíssima voluntat, si no se descobria passava *les majors tribulacions* que se puguen pensar, i no per això volia més sinó que se fes la sua santíssima voluntat, perquè tot el meu desig és aquest. I així, si és son gust fer algunes ausències, pena sent i és per a mi *gran tribulació*, però la pas ab molta *confiança* que s'acabarà. Iestic molt contenta de què faça mon Amat lo qui és del seu gust, perquè no tinc més gran gust que quan se fa el gust de mon Amat, per esser tan gran el rendiment que tenc a la sua santíssima voluntat. Tot se deu a la sua gran bondat, que jo sia arribada a veure ausentar-se per algun rato el meu Amat *i no enutjar-me d'aquestes tribulacions*, essent així que són les més grans que ell me pot donar. Perquè lo amor no pot tolerar ausències de lo Amat, però com el desig que tinc de fer el seu gust és tan gran, açò és qui em dona alientos per poder-ho tolerar, *i per no enutjar-me d'aquestes tribulacions, confiant sempre en mon Amat*.

43. «Tot açò (me digué mon Amat) *és fer concordança d'amor i d'esperança*. I això és *saber d'amor*, perquè *poc sap d'amor qui s'enutja de tribulacions, e qui es desconfia del seu Amat, e qui no fa concordança d'amor i d'esperança, i no fa concordança d'amor i d'esperança* (filla) *aquell qui s'enutja de tribulacions, ni aquell qui se desconfia del seu Amat*, perquè *lo amor i lo amar tot és penes i tribulacions grans i el sustento qui conserva lo amor constant és l'esperança*. Doncs com *farà concordança d'amor i d'esperança aquell qui s'enutja de tribulacions, ni aquell qui és desconfia del seu Amat?* Filla mia i esposa mia és tanta la pena que em donen les ànimes *qui desconfien de mi i de la mia misericòrdia*, que no sols me crucifiquen sinó que cruelment me rosseguen, perquè és la major deshonra de quantes me poden fer.»

44. Certament de lo que jo entenia dic ab molta veritat que és la cosa més piadosa que se puga pensar, veure aquella majestat qui no té igual i que les ànimes, que ell ha redimides ab la sua preciosíssima sang, la tinguen d'arrastrar tan cruelment. En tant que no volgué ell que jo el ves tan despreciat com estava, i me digué, que si heu ves me desmaiaria. I és en tanta veritat, que sols d'un resquicio que me n'ensenyà, el meu cor se partia de dolor. Què fora estat si m'hagués manifestat del tot el modo com lo posen aquells *qui desconfien del seu Amat?* I qui no el volen *o temen honrar com a son Amat, per la poca confiança que fan del seu poder infinit*. I pel contrari, quan ell se vol abscondir per algun rato

d'aquelles ànimes qui tenen posada tota la sua *confiança i esperança amb ell*, pareix que no pot veure patir a sos Amics les tribulacions que aporten les ausències de lo Amat, que açò era la causa que patia tan aquest pobre Amic, veure que en tan breu rato (que mai duren molt les sues ausències) tiràs ja la cortina. Essent així que com està tan fet a mirar-lo i tractar-lo, sentia molt la sua ausència ab què el tenia tan turmentat i ab què creixia sempre més *lo amor, la confiança i l'esperança del seu Amat*, que mirava i contemplava tot llagues *i tribulacions*, i enclavat en la santíssima Creu, tenint molt presents les ofenses que li he fetes, perquè les veia ab major claredat que no està el sol al mig lo dia, quan el dia està molt clar.

45. La major *tribulació* que puc passar és no poder-me veure i estar com lo veia a ell. I de pensar que eren los meus pecats qui el tenien d'aquella manera tenia tal sentiment, que tota estava llàgrimes i plors. I deia-li, que hauria volgut que fos vingut un foc grandíssim per poder-m'hi llançar, per consumir-m'hi tota i començar novament a servir-lo i amar-lo, deixant (si fos estat possible) les ofenses en el foc, perquè sols per amar a mon Amat sens ofenses, o per millor dir sens haver-lo ofès, passaria jo les majors tribulacions que s'hagen vistes mai. Però com no pot esser, que jo no lo haja ofès gravíssimament, i com és tanta la sua lliberalitat, m'ha donat un foc moltes vegades més gran del que jo (f. 650) puc desitjar, qui és los raudals dolcíssims de la sua preciosíssima sang, qui tots los consumirà per la sua gran bondat. I d'aquesta manera començaré novament a amar-lo, *lloar-lo i honrar-lo ab deshonres i tribulacions, ab una confiança gran que m'assistirà*.

46. És cosa particular lo que tenia present les mies faltes, i tan grans com elles són que certament entenc, que tinc a tots los confessors afligits i molt escandalitzats. I no obstant això, mai per gràcia de mon Amat, he tingut nigrun pensament *de desconfiar* de mon Amat, qui sent molt que nigruna ànima *desconfii* de la sua gran misericòrdia, encara que hagués comès més pecats que no hi ha grans d'arena en el mar. Antes bé, vol *que confiem i tinguem gran esperança* que mai nos deixara, i que nos perdonarà. Ab aquesta *confiança i esperança* visc i he viscut sempre, perquè és tant del gust de mon Amat, que me donava a entendre que això és *fer concordança d'amor i esperança*. Ditxosa l'ànima qui l'alcançarà, i si no l'alcança serà culpa sua, perquè mon Amat ho vol en tanta manera, que m'encomanà molt que fes tot quant podria a ensenyar a les ànimes aquest modo *de confiança* en la sua gran misericòrdia. I així procurem a alcançar-la *per més lloar i honrar* a tota la santíssima Trinitat, encara que sia a costa *de deshonres i tribulacions*, enutjant-nos com lo Amic, que no sien més i majors.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 84

Envià lletres lo Amic al seu Amat en les quals li dix, si havia altre Amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afanys que sosté per s'amor? E l'Amat rescriví al seu Amic dient, que no havia en ell ab què li fes injúria ni falliment.

1. Estava aquest pobre Amic mirant i contemplant aquell refugi a ont troba sempre consol, i pensava que era nada i tot en Déu nostro Senyor, i lo adorava ab tota la reverència que podia per a mi i per totes les ànimes, però per la gran misèria que veia en mi no gosava suplicar a mon Amat, que em deixàs entrar, però ell obrà com qui és, i no com jo mereixia. I me descobrí en el seu santíssim cor aquest càntic, qui tenia tal resplendor, que a penes

lo podia mirar. Cada lletra apareixia un raio hermosíssim, i tot junt apareixia un sol resplendentíssim. I era tant del gust de lo Amat, que el tenia molt honrat en el seu santíssim cor. I me digué que era molt important el declarar-lo. Faça's la sua santíssima voluntat.

2. El modo com me donà a entendre *que lo Amic qui envià lletres al seu Amat* fonc el primer *Amic* que ha tingut en el món nòstron primer pare Adam, i el modo com les enviava és cosa molt particular. Me digué mon Amat que nòstron pare Adam, quan se trobà en la culpa que havia comesa, despullat de la gràcia per la falta que havia comesa, tingué tanta pena el seu cor, que tot se desfeia. I per això no parava *d'enviar lletres an el seu Amat* qui me donava a entendre que el paper en què les escrivia, era el gran coneixement que tenia de les seues faltes i del gran mal que havia causat i havia de causar a sos descendents. La ploma ab què les escrivia eren los sospirs i la tinta eren les llàgrimes que desrremava, ab què escrivia a son Amat i li deia, *si havia altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afans que sostenia per s'amor?* I aquestes lletres eren tant del gust de lo Amat, que les rebia en el seu santíssim cor, a ont jo veia el càntic del modo que tinc dit, i a tota la beatíssima Trinitat davant de la qual se quedaven.

3. Deia ab *aquelles lletres* nòstron primer pare Adam, *si havia altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afans que sostenia per s'amor*. I és que com havia perduda la gràcia, fonc tanta la sua confusió i *tan greus los afans* ab què se trobava, que no parava de dir an el seu Amat *ab les lletres que li enviava, si havia altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afans que sostenia per s'amor*. Primerament perquè el mirava a ell ofès i després per la gran desventura que havia ocasionada an el Gènere humà, la qual havia vista per disposició de l'Altíssim en aquell camp que li manifestà, com havem dit en el càntic 80. I com se veia tan carregat ab lo gran coneixement que tenia confessant esser poca cosa i desconfiant de si, demanava *altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afans que sostenia per s'amor*. Bona ensenyança tenim de nòstron primer Pare, que desconfiava de si i confiava en son Amat, i moltes altres ne podem aprendre d'ell, si tenim atenció a lo que direm.

4. Quan va veure que miserablement era caigut i havia ofès a son Amat, luego *li envià lletres ab què li deia que li ajudàs* (aquesta altra ensenyança és molt profitosa). Luego que nos veiem en la misèria d'haver ofès a lo Amat no havem de perdre punt, sinó acodir a ell *ab lletres* escrites en el propi coneixement, ab ploma de sospirs nats en lo més abscondit de nòstron cor, i escrites ab tinta d'abundants llàgrimes. I el qui ha d'aportar *aquestes lletres a lo Amat* és la desconfiança de si i la confiança en Déu nostro Senyor, qui té poder infinit, que això és lo que feia el primer *Amic*, quan *envià lletres al seu Amat, en les quals li deia si havia altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afans que sostenia per s'amor*, que és lo mateix que dir, de mi no puc res perquè nada som i en Déu tot ho puc, *qui és lo amador* que ell buscava. Així s'ha de fer, i així heu havem de fer tots, i jo més que nigu, que després d'haver ofès a lo Amat, no parem un punt d'enviar-li lletres dient-li lo poc que podem i lo molt que confiam del seu infinit poder.

5. No vull pensar mai que niguana ànima ofenga a sa divina Majestat, si no som jo pobra i miserable de mi! Però quan consider lo que passà an aquells miserables hòmens, qui

aprocessaven <sic> aquella dona davant de nòstron amat Jesús, que en el mateix punt que Cristo Senyor nostro los diguè: «Qui és sens pecat que tir la primera pedra», posant-los primer la sua maldat davant los ulls i que ells, a vista de sos pecats, acabaren el proscés, deixaren la dona i se n'anaren. No puc deixar de dir que procurem tots a tenir presents davants dels nostros ulls les nostres culpes i pecats, perquè d'aquesta manera desconfiarem de nosaltres i confiarem en lo Amat, confessarem les nostres faltes, i no murmurarem, ni publicarem les alienes. Molt hei ha que dir en aquesta matèria, i s'hauria de menester molt de temps per poder-ho ponderar. I per dir-ho ab breus paraules tot és falta de propi coneixement, i de no tenir en memòria les paraules de nòstron amat Jesús: «Qui és sens pecat que tir la primera pedra», que si hu féssem d'aquesta manera, quanta més virtut veuríem en les ànimes que no se veu? Posant el cuidado que posà *el primer Amic en enviar lletres a l'Amat, dient-li si hi havia altre amador? Qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afanys que sostenia per s'amor.*

6. *Per s'amor* podem entendre *per son propi amor*, perquè *per lo amor propi* rompé el primer Amic el precepte *de son Amat*. I açò li aportà *tans greus afanys*, que no parava un punt *d'enviar lletres a son Amat*. No veuen quina cosa tan pesada és seguir lo amor propi? Que nòstron primer Pare no el pogué aportar. Per això cercava *altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar aquella greu càrrega que sostenia per s'amor*, qui li havia fet tan gran dany a ell i a sos descendents. *I les lletres que enviava* eren molt del gust de tota la beatíssima Trinidat, perquè com havem dit, el qui les aportava era la desconfiança que feia de si i la confiança que tenia en son Amat, ab un gran sentiment i dolor d'haver-lo ofès, tan gran que obligà a lo Amat a rescruirer o respondre a son Amic. I me digué mon Amat que el qui ha tingut en el món més pena i sentiment d'haver pecat és nòstron pare Adam, doncs no m'admir que lo Amat, qui és tot amor i pietat, rescruigués i respongués a lo Amic que si *que tenia altre amador qui li ajudaria a portar e a comportar los greus afanys que sostenia per s'amor.*

7. He dit que no m'espant que mon Amat, qui tot és amor i pietat, tingués tanta compassió del primer Amic, perquè jo qui som la més cruel del món tenia tanta compassió veient los greus afanys que portava i comportava, que no és possible poder-la referir. I eren testimoni d'açò los meus ulls, qui no podien mirar les grans afliccions (que em manifestava mon Amat) en què estava el primer Amic, sens desrremar gran abundància de llàgrimes. I com ho veia ab tanta claredat, voldria tenir modo de donar-ho a entendre a totes les ànimes, però com som tan rústica no hu sé explicar. Veritat és que estic molt contenta que se faça sempre la santíssima voluntat de mon Amat, però si fos així la sua voluntat, heu estimaria molt de què aquesta obra estigués ab summa perfecció, no perquè no vessen les mies faltas sinó per glòria del Senyor, qui sap la mia intenció, que certament no és de voler manifestar les gràcies que ell me fa, antes bé voldria sepultar-me en vida, perquè sol ni lluna no em vessen, quanto i mas creatures racionals. I és tanta la pena que té mon cor, de poder arribar an aquesta ditxa, que si la ves el qui hu pot remediar, tendria tanta compassió de mi, que em concediria lo que tantes vegades li he demanat. I ab aquestos escrits li n'he feta memòria algunes vegades, però com veig la poca misericòrdia que usa en mi, en orde d'aquesta matèria, m'ha fet reparar si les mies lletres, que jo li he enviades, seran arribades en les sues mans. I per això li'n faç memòria ab aquesta altra vegada, i lo suplic, per les llagues santíssimes de mon Amat, que així com ell tingué compassió del primer Amic, tinga V.M. també compassió d'aquesta pobra ànima, tant en orde d'aquesta matèria, com en lo que tantes vegades li tinc suplicat, de poder imitar en

los assots a mon Amat. I perdon-me lo atreviment, que no he pogut deixar d'escriure lo que tinc en el cor. I encoman-me molt a Déu nostro Senyor, que em don forces per portar i comportar aquestes tribulacions, i algunes altres més que se m'ofereixen, molt contenta però de fer en tot la santíssima voluntat, i antes morir que pecar.

8. Certament que si no m'hagués feta aquesta gràcia mon Amat, de donar-me tant d'avorritment an el pecat, sols de veure *los greus afanys* que causaren an el primer Amic, lo tindria moltíssim avorrit. I pens que farien lo mateix totes les demás ànimes, si totes ho vessen com jo heu he vist. I creguen que no és ponderació ni de moltes parts he declarat lo que és, com se pot veure de lo que féu lo Amat, *qui li rescrigué* perquè les sues piadosíssimes entranyes (al parèixer) no poden *portar ni comportar* que li demanen cosa, qui sia a gust del Pare celestial, que no la concedesca. I en particular, si la petició o les lletres van escrites en el paper del propi coneixement, ab tinta de llàgrimes, i ab la ploma de los sospirs, perquè és tan piadós que pareix que se desfan les sues entranyes d'amor que té a sos Amics, qui porten i comporten greus afanys, açò és, afliccions grans, penes i tribulacions, d'haver-lo ofès i de què lo ofenga nigú més.

9. Açò és lo que plorava amargament *el primer Amic*, i per això enviava lletres an el seu Amat, e lo Amat rescriví al seu Amic dient, que no havia en ell ab què li fes injúria ni falliment, com si li digués que no hi havia cosa que pogués remediar que no la remediàs. I ací lo assegurava que hei havia altre *amador*, qui era el Verbo divino, *qui li ajudaria a portar e a comportar los greus afanys que sostenia*, i li rescriví també que havia molts altres *amadors*, qui també li ajudarien, qui serien tants de profetes, qui ab la doctrina que ell los donaria, *li ajudarien a portar los greus afanys que sostenia*, encaminant i ensenyant a les ànimes el camí de la salvació. I per açò *comportarien qualsevols tribulacions i afliccions fins a morir primer*, que *fer injúria ni falliment an el seu Amat*, i que en ells posaria les profecies, que són lletres també, ab què *rescrivia lo Amat*, qui té tanta bondat que essent los pecats lo qui li dona major disgust, si li demanam perdó de bon cor, ell mateix nos aconsola i nos ajuda a portar e a comportar los greus afanys que nos ocasionen. Com en efecte havem vist en lo primer Amic, a qui *escrigué* i donà notícies del major amador, qui era ell mateix, i de molts altres *qui li ajudarien i enviarien moltes lletres*, qui li darien molt de gust.

10. Aquell gran amador (me deia mon Amat) el reial profeta David, què *lletres ha enviades* tant del seu gust i profitoses per les ànimes! Que són los psalms, i en particular el primer a ont trobarem ja tot lo que se pot desitjar per nòstron consuelo. *Beatus vir qui non abiit in concilio impiorum, et in via peccatorum, non stetit et in cathedra impiorum non sedit, sed in lege domini voluntas eius et in lege eius meditabitur die ac nocte*, que solament si nos paràssem en les últimes paraules i meditàssem dia i nit la santa llei de mon Amat, a bon segur que nos apartaríem de tot lo qui no li dona gust. Quines altres lletres són també aquestes *cum invocarem exaudivit me deus justitia mea in tribulatione dilatasti mihi. Misserere mei et exaudi orationem meam*. Certament que són molt del cas. Quantes vegades les diria el primer Amic a son Amat, ab unes paraules nades vivament del cor?

11. Més me digué mon Amat que aquest *gran amador* David se trobà també en *greus afanys* después d'haver pecat. I quan conegué la misèria en què se trobava, no parava un punt d'*enviar-li lletres*, ab què li deia: *Domine no in furore tuo arguas me neque in ira*

tua corripias me. Misserere mei domine, quoniam infirmus sum, sana me domine. Valga'm Déu omnipotent, la gran ensenyança que tenim en aquest càntic, i en particular, la que podem pendre d'aquestos dos grans *amadors* nòstron primer Pare Adam i el profeta David. Què vigilància que tingueren (quan se veren *en los greus afanys que sostenien* pel pecat) *d'enviar lletres a lo Amat* per cobrar la sua dolça amistat, qui és tota la riquesa que se pot desitjar. I així, per les preciosíssimes llagues de mon amat i espòs Jesús, suplic a totes les ànimes que, suposat podem dir totes *quoniam infirmus sum*, que diguem també *sana me domine*, que aquesta enfermedat és la que ploraven tan amargament aquestos dos amadors, i n'igú la pot curar, sinó és el meu Amat. I per això ab tan de cuidado *li enviaren lletres* tant del seu gust, que lo obligaren a *rescriure* donant-los notícies de què *havia altre amador, qui los ajudaria a portar e a comportar los greus afanys que sostenien*.

12. No tan solament (digué mon Amat) que donà notícia an el primer Amic *de los amadors* de la llei antiga, sinó també de molts altres de la llei de gràcia, i en particular de lo amic el beato Ramon. I per aquesta causa estava el càntic, en el santíssim cor de lo Amat, i a la presència de la beatíssima Trinitat, *ab les lletres que li envià el primer Amic*. I era cosa d'admiració veure el càntic del beato Ramon ab aquelles lletres del primer Amic tan honrades, que era la cosa més bella que se pogués mirar. I és el cas que com el primer Amic *deia a lo Amat si havia altre amador, qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afanys que sostenia*, volgué el Verbo divino donar-li notícies com el beato Ramon era un de los *amadors qui li havien d'ajudar a portar* ànimes a la virtut i a la perfecció, *comportant* penes, injúries, afrontes i moltes afliccions per lloar i honrar al seu Amat ensenyant a les ànimes totes, que *no li fessen injúria ni falliment*, per quantes coses se troben en el món.

13. En aquest punt m'havia posada el Senyor per la sua bondat, que tenia tanta pena de les ofenses que havia comeses contra mon Amat, que el cor se partia de dolor. I mirant a nòstron primer Pare, qui per un sol pecat que havia comès, *enviava tantes lletres a lo Amat*, pensava lo que jo hauria de fer, qui n'he comesos tants que no tenen número. I per això me posava tota rendida a la presència de mon Amat, com un reo davant el jutge. Bé coneixia jo que si mil inferns hei hagués hagut, que los mereixia a tots, i encara eren pocs, però tenia tanta confiança de mon Amat, que no és possible poder-ho ponderar. I d'aqueixa manera no parava un punt *d'enviar-li lletres*, totes llàgrimes i sospirs, i dava'm a entendre, que ell *portava i comportava* les injúries i les ofenses que li havem fetes en les sues santíssimes espal·les. I jo les veia que li posaven aquelles santíssimes espal·les tan mal parades, que no les podia mirar.

14. No sé com poder dir quant gran és la bondat de mon Amat en voler-me dar a entendre quant del seu gust són *les lletres que li enviava aquest pobre Amic* i totes aquelles que *li envien* los demás Amics, si van de la mateixa manera. Perquè les ofenses que antes eren tan fees i qui posaven tan cruelíssimament les sues espal·les, després eren hermosíssimes roses. D'aquesta manera que el brot de les roses era el propi coneixement, los sospirs nats de lo més abscondit del cor, que donen los Amics, eren les fulles de la rosa, i lo olor i fragància d'aquestes roses eren les llàgrimes, perquè no hei ha cosa de millor fragància que són les llàgrimes, si se desrramen per haver ofès a lo Amat. D'aquestes tres coses se componien aquelles roses i eren tan hermoses que, compartides per les espal·les de Jesucrist mon Amat, les adornaven i posaven en tan gran hermosura que havia de menester la sua gràcia per poder-les mirar.

15. Bé havem vist quant del gust i agrado de lo Amat són *les lletres que li envien sos Amics*, si les hi porta la confiança, que ella era qui mantenia aquestes roses sobre les seues santíssimes espal·les. Doncs quina ànima serà tan poc cristiana, que no faça tot lo possible *per enviar lletres a son Amat*? No tan solament per interès d'una infinidat de gràcies que los concedeix, sinó per aliviar-li les cruelíssimes penes que tingué en la columna, essent així que no sols donava tan rara hermosura a les roses, però encara se n'adornava i hermo-seava les seues santíssimes espal·les, i estaven més hermoses que el sol, les que antes mirava jo tan afeades, que el meu cor no hu podia *comportar*. I aquest medi prengué per aconsolar-me el qui tot és misericòrdia i pot fer tot lo que vol.

16. Qui no s'ha d'admirar de la finesa que fa lo Amat *en les lletres qui li envien los Amics!* *Dient-li si havia altre amador qui los ajut a portar e a comportar los greus afanys que sostenen per s'amor*, que conforme havem dit i explicat sobre aquestes paraules *per s'amor*, s'entén de les afliccions i penes que sostenen per los pecats ocasionats *de son propi amor*. Ara, com veureu, los darem altra explicació. Aquest pobre i miserable *Amic no parava un punt d'enviar lletres al seu Amat en les quals li deia, si havia altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afanys que sosté per s'amor*, perquè li tenia son Amat el cor tot penetrat de les fletxes tantes que li tirava d'amor. I aquestes ferides li daven tal pena que no la podia *portar ni comportar* sens desmaiar-se i quedar-se com si era difunt sobre la terra. I per això *demanava ajuda*, perquè les seues forces *no hu podien portar ni comportar, lo que sostenia per s'amor*, açò és per aquella amor que tanta li comunicava son Amat. I per això *li deia si havia altre amador*. D'esta manera que moltes vegades *li deia* que, si ell no *li ajudava, no podia portar ni comportar* aquelles centelles d'amor qui atravessaven el seu cor, el cremaven i consumien del tot. I bé puc dir ab molta veritat, *que sostinc per s'amor unes flammes de foc divino*, que si no és ab les forces del divino amador, no seria possible *poder-les portar ni comportar*, per això arribava a dir: «Amat de mon cor i Déu de la mia ànima, jo no puc més, *tant és lo que sostenc per s'amor*.» Al fin és admirable Déu en tot, i en aquesta ocasió obrava admirablement en mi per la sua gran amor.

17. Jo sempre *li envii algunes lletres* en les quals li suplic i deman que, si és servit, me faça gràcia que lo últim aliment que pendré en aquesta vida, sia el seu santíssim cos sacramentat, pel desig tan gran que tinc d'anar-me'n ab aquesta prenda an el Pare celestial, que és la prenda que el seu cor més ama i estima. *Aquestes lletres li envia* después d'haver rebuda la santa comunió. I en aquesta ocasió, después d'haver-la rebuda, (que per la sua voluntat tingué esta ditxa) aumentà tant el desig, que no podia detenir-me ni les ànsies tantes que tenia *comportaven enviar lletres*, sinó que tota desatinada, tota llàgrimes i plors me'n volia pujar del tot an el Pare celestial, i deia: *attolite portas principes vestras, et elevamini portae aeternales, et introhibit Rex gloriae*, com si segona vegada s'haguessen d'obrir aquelles portes i entrar lo Amic ab gran majestat, portant el Rei de la Glòria a son Pare celestial, i si ell l'hei hagués permès quedar-se allí per a sempre en la sua companyia, cantant *tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*. Al fin no és dicible *los greus afanys que sosté lo Amic per sa amor* quan arriba en aquest estat. No té altre medi, sinó plorant i suspirant *enviar lletres a lo Amat*.

18. Aquest era el meu consuelo quan me trobava en tant *greus afanys*, que no és possible poder-los explicar, *que li envií unes lletres* en les quals li deia, que no tenia níguna cosa que poder-li oferir per esser tan pobre de virtuts. I per això li ofería aquesta pobra ànima,

el cor i la voluntat. I deia-li que tota era sua, que fes de mi tot lo que seria del seu gust. I foren tant del seu agrado aquestes *lletres*, que en el mateix instant *me rescriví*, representant-me lo que digué la última Cena, *hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur*, que fonc la major finesa que se pogués fer, més *caro mea vere est cibus et sanguis meus vere est potus. Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, in me manet et ego in eo*. Tot aquest tresor nos deixà la nit de la Cena, i tot lo'm representà i rescriví a mi en aquesta ocasió.

19. No tan solament açò sinó encara *me rescriví* i donà notícies *que havia altres amadors qui ajudarien a portar e a comportar los greus afanys que sostenia per sa amor*, que són aquells Amics qui el rebrien dignament, perquè aquestos viurien i estarien amb ell, i ell estaria i viuria amb ells. I d'aquesta manera lo amarien i no lo ofendrien, que és *ajudar a portar e a comportar los greus afanys que lo Amic sosté per sa amor. Més me rescriví que en ell no havia ab què fes injúria ni falliment*, açò és, «filla mia, no hei ha cosa que aquesta medicina no la pugua remedià.» I jo entenia que em volia dir que no hi havia cosa en el Gènere humà ab què injuriàs a lo Amat, que no la remediàs aquesta prenda de tan alt valor, que és el cos de Cristo sacramentat.

20. *Hoc est corpus meum*. Quines paraules són aquestes de tan gran amor! I poc considerades de los mortals, i menos de mi que de nigu, com se veu de les obres. Aquesta era la confusió tanta que jo tenia i major desig de sepultar-me en vida, per *no fer injúria níguna ni falliment a mon Amat* qui tant m'assistia. I per això no em cansava *d'enviar-li lletres* en què li deia: *ad dominum cum tribularer clamavi et exaudivit me, domine libera animam meam a labiis iniquis, et a lingua dolosa, etc.* El perill de fer alguna injúria a mon Amat, mentres s'està en aquesta vida, són *los majors afanys* que puc *sostenir*, i sols de pensar si el disgustaré en alguna cosa, posa en tant de cuidados aquesta pobra ànima, que no és possible que les seues forces ho puguen *portar*, si no és ab molta gràcia de lo Amat, qui té molt de cuidado *en ajudar a portar e a comportar los greus afanys que sosté lo Amic per son amor*. Açò és per l'amor que desitjava tenir-li, i per lo amor que lo Amat li comunicava, que era tan gran, que li digué: «Jo vull fer un canvi ab tu. Tu t'ets donada tota a mi, i Jo em don tot a tu.» Tant de gust li donà aquella oferta, que tan pobrament li havia feta.

21. Jo estava ja del tot descuidada d'aquella petició que acostum fer-li després de la comunió, i lo estava mirant i contemplant tot amor i benignitat. I me digué: «Aquesta hòstia que has rebuda, jo la tinc en el meu cor i la conservaré així com està fins el dia que moriràs i aniràs a mon Pare celestial amb ella, però no encara. Per los seus alts fins, aquesta gràcia t'ha feta ell, i en acció de gràcies ton pare santo Domingo i tots los esperits celestials canten el *Te Deum laudamus*.» Que jo no morís del tot quan sentí aquestes paraules fonc l'assistència que tinguí de mon Amat, ab què poguí *portar i comportar* aquestos favors tan grans de la mà de l'Altíssim, qui també volgué que jo cantàs ab los cantors qui li donaven les gràcies. I jo no podia pronunciar níguna paraula per la gran unió en què me tenia mon Amat, però quan digueren *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, interrompí de tal manera, que no poguí deixar de dir *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, tan fora de mi em trobava de sentir aquesta música tan suave, que no tinc paraules per poder-ho referir. I mon Amat me digué: «No et desconsols, que jo t'aport per la mà, i mai te deixaré. Digues-me què vols de mi, que Jo no puc negar a nígun amic, *qui sostén aquestos afanys*

per mon Amor, de concedir-li tot lo que em demanarà. I així ten valor en comportar los greus afanys que causa la mia amor.»

22. Són tants *los afanys* que causa *lo amor* que lo Amat comunica, que no és possible poder-los explicar. Qui ha de poder escriure lo que comunica un Déu tot amor, ni lo que rep un cor abrasat, ni un Amic enamorat qui, perquè està loco d'amor, no sap lo que en ell s'ha obrat? Ditzós aquest Amic perquè s'entrega de tal manera a son Amat, que lo Amat dispon de lo Amic tot lo qui li dona gust, i lo Amic no sap lo que obra lo Amat, encara que és veritat que no el perd de vista, pel gran coneixement de fe ab què lo mira, gosant de les majors delícies que se puguen gosar. I ell me declarava que tenia altres *Amics*, qui també *li envien lletres*. I me digué, que eren aquells qui són màrtirs d'amor i per amor.

23. Aquesta és la pura veritat, que és un grandíssim martiri el martiri d'amor, no tan solament perquè ama sinó pel desig que té lo Amic de més amar i sempre més amar a son Amat, qui com demostra tan gran amor a lo Amic, lo obliga no tan solament a *enviar-li lletres* per dar-li notícies *de los greus afanys que sosté per son amor*, però encara per demanar-li que, suposat no li dona aquesta ditxa de poder-lo amar tot lo que vol, que el deix morir tot encès i abrasat de desig d'amar-lo, sols per ser ell qui és sens nigu interès. I per aquesta causa li deia jo quan me feia tants de favors com tinc referit: «Amat del meu cor, jo no vull niguna cosa sinó a Déu i nada, nada fora de Déu.» Que era dir-li que no volia regalos sinó Déu, i amar a Déu *portant i comportant, portant i comportant penes i treballs per son amor*.

24. Açò és qui feia màrtir aquest pobre Amic, mirant aquella santíssima hòstia en el cor santíssim de son Amat, molt ben guardada per lo que tinc dit. (f. 655) I com veia la sua gran humilitat, essent un Déu infinit i que se donava tot ab tanta lliberalitat i amor an aquest pobre Amic, el més ingrati de tots quants n'hi ha, no sabia com fer algun acte d'humilitat, i deia-li: «Què diré jo, pobra de mi, si vós qui sou la summa grandesa, *dèieu ego autem sum vermis et non homo, oprobium hominum et abjectio plebis*. Què tinc de dir jo, qui estic plena de supèrbia?» A vista d'aquest exemple qui no ha de ser humil? Per donar gust a lo Amat, qui gusta molt de la humilitat, perquè de la humilitat ve el coneixement, del coneixement naixen los sospirs en lo més abscondit del cor, i de los sospirs les llàgrimes, que són unes vives flammes, qui surten de lo més fondo del cor, acompanyades ab la confiança, qui les aporta com a lletres amoroses a lo Amat, qui les rep ab tant de gust, que no és possible dir lo aprecio que en fa.

25. El dia següent torní a tenir ditxa de rebre la santa comunió, qui me causà tals efectes que no és possible poder-los explicar, ni menos se poden explicar los sentiments d'amor que tenia el meu cor, ni menos los plors i les llàgrimes que desrremava. Jo tinc de costum d'oferir la santa comunió d'aquesta manera, unida ab los santíssims mèrits de mon divino Amat, ab los mèrits de la mia gran senyora Maria santíssima, i ab los mèrits de tots los esperits celestials i de los justos de la terra, en lo bé que s'ha fet i se farà, com si jo en efecte i en voluntat assistís en tot. I tot açò per glòria de mon Amat, pos-la en mans de l'Àngel de la mia guarda, de l'arcàngel sant Rafel, de mon pare santo Domingo, de la mare santa Caterina de Sena, i de tots los sants que tinc per patrons, suplicant-los que la posen en les mans de Maria santíssima. I a ella la suplic que les pos en les santíssimes llagues de Jesucrist, mon Amat, perquè aquell foc santíssim del seu amor consumesca

totes les faltes que s'hi troben de part mia. I després li deman a ell que, per la sua gran bondat, se serveca d'oferir-la a tota la beatíssima Trinidad. Tot per major glòria sua, i en particular, que l'oferesca an el Pare celestial per glòria també de la santíssima humanitat de mon amat Jesús, de la sua santíssima mare Maria, i de tots los benaventurats, per lo que tinc obligació d'encomanar-li, i per totes les necessitats del món, que tinc sempre en el cor, en sufragi també de les bendites ànimes del Purgatori, i per a mi, perquè em perdon los pecats i faltes tan grans que tinc, ab una confiança grandíssima que els me perdonarà per la sua gran misericòrdia qui és infinites vegades gran.

26. Així m'ho demostrà perquè la posà i adornà hermosíssimament d'aquest modo que a la mateixa hòstia, que jo havia rebuda, posà les sues cinc preciosíssimes llagues, tan belles i hermoses, que no hei ha judicis humans qui puguen entendre la gran hermosura que tenien, ni la llum que despedien. I de cada una d'elles sortia una rosa hermosa a no poder més. I me digué que aquelles roses significaven *les lletres que lo Amic envia sospirant per sa amor*. I d'aquesta manera la presentà an el Pare celestial, qui la rebé ab gran gust. I me digué que jo li digués quin lloc volia? Quin lloc podia jo voler, si som un abisme de tota maldat! Certament que tenia intenció de dir-li, que volia estar a los peus de Judes o en lo més abscondit lloc de lo Infern, i encara tot açò és poc per mi, i no tantes gràcies com me comunicava la beatíssima Trinidad. I tenia tanta confusio, que després d'haver-m'ho dit moltes vegades, no tenia més que dir *Fiat voluntas tua*, faça's la vostra santíssima voluntat, així en la terra com se fa en lo cel, que per a mi no hei ha major glòria que veure que se fa la voluntat de Déu, i la major tribulació que jo pas és de les ànsies tantes i cuidados que porta el meu cor de si se fa en tot la santíssima voluntat de mon divino Amat. I de què lo alabem sempre dient-li *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto*, això és tot lo que li responguí. I aquestes paraules li donaren tant de gust, que me digué que les esposes havien d'estar en el cor de son espòs, i així que ell volia que tingués jo l'habitació en el santíssim cor de mon amat Jesús, que ell tenia en el seu santíssim pit.

27. Oh gran Déu d'infinita grandesa i eterna majestat, és possible que després de tantes fineses sens igual vullau encara fer aquesta altra? *que jo no puc aportar ni comportar sens altre amador, qui m'ajut en tant greus afanys*, com jo em trob per moltes causes, i la més principal és per les grans gràcies que em comunicau. I lo seu amor és tan piadós que *rescriví an aquest pobre Amic* dient-li: «*Ego sum noli timere*, filla no temes fia i espera en mi, que aquestes dàdives don jo a los Amics qui m'envien lletres totes del cor.» Certament que podem dir que són desventurades aquelles ànimes *qui no envien lletres a son Amat*, ab què li demanen perdó, contrició i gràcia per servir-lo i amar-lo. Perquè tot açò me digué ell que s'entenia i s'encerrava en aquelles *lletres que li enviava lo Amic quan li deia si havia altre amador qui li ajudàs a portar e a comportar los greus afanys que sostenia per s'amor*. I que això era dir-li també que li perdonàs, que li donàs contrició i que li donàs la sua gràcia i el seu amor, per poder *portar i comportar los greus afanys* que causa a una ànima lo haver ofès a son Amat. Perquè quan lo Amat dona coneixement a una ànima de les ofenses comeses contra sa divina Majestat, no seria possible que pogués *portar ni comportar* la pena que li dona, si no havia altre amador que és la confiança que té en son Amat, qui li dona forces per poder-ho passar. I així procurem a posar tota la confiança en lo Amat, *enviant-li sempre lletres* per a demanar-li lo que nos falta per esser sants, no per interès propi sinó per major glòria i honra de Déu nostro Senyor, qui la mereix.

28. (f. 656) Digué lo Amat que de moltes maneres li havem *d'enviar lletres* sens parar un punt. I jo entenia que parlava en general per a tots, dient a cada un que no se descuit *d'enviar-li totes aquelles lletres* de què tenen necessitat. I en particular ho prenia per mi, perquè som tan descuidada que és cosa de tenir-me llàstima i encomanar-me molt de propòsit a Jesucrist mon Amat. No dic que ni haja de tan mala com som jo, sinó que tinc per cert que no n'hi ha haguda ni n'hi haurà mai, i d'açò me farà V.M. bon testimoni, qui pot dir que és més de lo que jo dic. I ab tot això no puc deixar de dir la gran falta que tots tenim en orde d'aquesta matèria, perquè perdem molt de temps en coses que si les consideràssem trobaríem que és aplegar llenya¹⁸³ per al Purgatori. I plàcia a sa divina Majestat, que no sia per lo Infern, pues no és açò viure molt descuidats? Que podent-li enviar lletres, qui són unes claus qui obrin el seu santíssim cor, a ont dona habitació a qui la vol, que anem perdent el temps cercant llenya per a cremar-nos? Tanta pena em dona que no la puc comportar. I així per les preciosíssimes llagues de Jesucrist mon Amat, donem-li aquest gust, que jo veig que el té gran d'aquells Amics qui no paren de demanar-li que, si nos convé, no deixarà de concedir-nos qualsevol cosa que li demanem.

29. No pensen que haja de ser tot parlant, *que moltes lletres li podem enviar* ab silenci, i aquestes són les més gustoses, perquè van de cor a cor i nigú les ha de portar. I així no deixen de caminar per aquest camí, que donaran un gran gust a lo Amat, i per a mi serà un consuelo gran, perquè no en tinc de major que veure *molts Amics qui envien lletres a son Amat en les quals li diguen si ha altre amador qui los ajud a portar e a comportar los greus afanys que sostenen per s'amor*. I aquest consuelo me volgué donar mon Amat, perquè jo pogués *comportar* les grans ànsies que em donen les ànimes qui a ell no li donen aquest gust, perquè me manifestà tots aquells Amics qui són màrtirs d'amor, i de no poder amar, que a tots los tenia en el seu santíssim cor, i anaven vestits d'una roba molt blanca, qui significava la puresa d'intenció. I en lo mateix santíssim cor de lo Amat tenien un jardí hermosíssim en lo qual havia un abre molt alt i el fruit que tenia era la cosa més bella que se puga trobar. Lo abre significava la santíssima humanitat de mon espòs Jesús, i lo fruit la divinitat. Tots aquells Amics gosaven de l'abre, però no tots gustaven del fruit, perquè estava molt alt i havien de pujar per lo abre, i el pujar era per la unió en què los posava lo Amat, i tant quant més s'aumentava la unió tant més s'acostaven fins a arribar a gosar i gustar aquell divino fruit, que és quan lo Amat posa lo Amic tot elevat gosant de la divinitat.

30. Jo veia aquell divino abre molt altíssim i lo Amat pujà aquest pobre Amic a gustar d'aquell divino fruit d'un modo sens modo de poder-ho referir, perquè jo veia que se retirava la cortina qui impedia aquest pobre Amic que no ves la divinitat així com la solia veure. I d'aquesta manera aquell divino fruit qui té poder infinit donava lloc que se retiràs, i tant quant més se retirava la cortina, lo Amic pujava, de tal manera que acabada de retirar, lo Amic se trobà en lo més superior de l'abre, gosant de la suavitat del divino fruit ab tanta suavitat que no és possible poder-ho donar a entendre a qui no l'ha gustat. I d'aquesta manera dona lo Amat a gustar aquest fruit a los Amics que puja per la unió a la contemplació, i donant un vuelo se troben en la divinitat, que gosen ab tanta claredat, que no hei ha més que mirar. Però s'ha d'advertir una cosa, que tots aquells Amics miraven lo abre i també veien el fruit, però no tots lo gustaven, açò és, no tots gosaven de la divinitat ab la cortina tirada, sinó tan solament aquells que lo Amat per son gust pujava

---

¹⁸³ Escriu 'leña'.

de la manera que he dit. No que deixassen de tenir molta ditxa i felicitat los qui no pujaven tan alt, basta que estiguessen en el cor santíssim de lo Amat, com havem dit, mirant lo abre de la santíssima Humanitat¹⁸⁴ unida ab la divinitat, que és una gran ditxa i felicitat. Plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes estiguessen així en el cor de mon Amat, a ont se troba tot el bé que se pot desitjar i gosar.

31. Oh locura de los hòmens, quant gran ets! En no procurar, encara que fos ab *greus afanys*, los medis necessaris per poder entrar en el santíssim cor de mon Amat, qui tan lliberalment lo nos franquea, perquè puguem gosar de les delícies grans que té en aquell celestial jardí. I no tan solament después de morts, sinó encara en vida fa gustar algun poc a los seus Amics de la glòria que gosen los benaventurats en la Pàtria. I tot ve d'esser ell tan gran *amador* de sos Amics, que per això té tant de gust de fer-los entrar en el seu santíssim cor, per poder-los pujar a mirar, contemplar, gosar i gustar del divino fruit de la divinitat. No puc dir altra cosa, sinó que el qui no desitja ab molt de cuidado aquest tresor, no sap lo que és, perquè a mi m'atreu de tal manera que voldria eixir del tot de la terra per estar tota en aquest celestial jardí, a ont me pujà mon amat Jesús i restí de tal manera que no em cansava de dir-li: «Anem espòs meu, anem amat meu, anem Déu meu, Pare meu, consol del meu cor, refugi de la mia ànima, anem Jesús de la mia vida, vós me teniu sempre de guiar, il·luminar *i ajudar a portar e a comportar los greus afanys que sostenc per vòstron amor*.

32. »Què voleu que faça Jesús meu per donar-vos gust? Que el no penar *per vòstron amor* és la major pena que jo puc tenir. Faça's la vostra santíssima voluntat, que sols açò me satisfà.» I ell me digué, que no hei ha cosa que li don més gust que és fer lo que diu aquell gran *amador* David, *et in lege eius meditabitur die ac nocte*. I així lo qui més li agrada és que meditem dia i nit, que d'ací ve *lo enviar-li lletres* qui li donen tant de gust. Més me digué: «D'aquesta manera *li ajuden a portar e a comportar los greus afanys que sostenia per lo amor que tenia an el Pare celestial*», perquè des d'una eternitat tenia presents les ofenses grans que li havien de fer, i aquestes, del modo que podia ser, li donaven *greus afanys, que sostenia per sa amor*. I no tan solament d'aquesta manera, sinó que prengué carn humana *per poder-los portar i comportar*, com tots sabem. I ell me'n feia memòria posant-me la santíssima humanitat davant la vista ab la corona d'espines, qui rigurosament li penetraven el seu santíssim cap, i a mi em partien el cor. I molt més quan me dona a entendre que meditant la sua santíssima Passió, *li ajudam a portar e a comportar los greus afanys que sostenia per lo amor tan gran que tenia an el Gènere humà*.

33. Mirem doncs atentament l'obligació gran que tenim i posem tot el cuidado i diligència que podrem en meditar la sua santíssima Passió en la nit i en lo dia, *die ac nocte*, per donar aquest gust a mon Amat *i ajudar-li a portar e a comportar los greus afanys que sostengué pel gran amor* que nos tenia i nos té. Que bé podríem dir *que sosté per s'amor* perquè la veritat és que encara ara quan li fem alguna ofensa, si podia, tornaria *a sostenir los mateixos afanys que portà e comportà* en la sua santíssima Passió per la nostra redempció. Doncs molta justícia és que facem lo que podrem en *ajudar-li* a tantes penes, ànsies, cuidados i afliccions que ha *comportades* per reparar la falta gran del primer *Amic* nòstron pare Adam, *a qui rescriví que altre amador havia en qui no havia cosa ab què li*

---

¹⁸⁴ Recorda el concepte lul·lià de l'arbre de la divinitat, inserit en l'Arbre de la ciència.

fes injúria ni falliment, açò és, que no la pogués remediar ab lo sacrament de la penitència, que rescruiria ab la sua preciosíssima sang, qui té tant gran valor que totes les injúries i falliments que faríem contra de sa divina Majestat, que no les borràs i limpiàs.

34. A més de tot açò féu aquella finesa qui no té par ab aquelles paraules *hoc est corpus meum* ab què *ha portades i comportades* tantes injúries i ofenses com li fem per la poca reverència ab què rebem aquest divino sacrament. I a tot açò lo obligà el gran amor que nos tenia, i així no se contentà en borrar-nos les faltes pel sacrament de la penitència, però encara volgué instituir aquest divino sacrament de lo altar, qui transforma i posa los hòmens qui dignament lo reben com si era Déu, essent ells una cosa tan flaca. I ell qui és Déu omnipotent, per fer totes aquestes fineses per los hòmens, se féu home. I que arrib a tant la nostra desdita, que hei haja molts de los hòmens qui podent rebre aquest sacrament, per no deixar les sues comoditats, deixen de reber-lo. Aquestes queixes me donava mon Amat, i en particular parlava per los sacerdots i persones dedicades a Déu nostro Senyor. I així procurem a esmenar-nos i a rebre a Cristo sacramentat, que d'aqueixa manera nos unirem amb ell i pujarem alt lo abre de la sua santíssima humanitat a gustar el fruit de la divinitat per a sempre. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 85

Demànaren a l'Amat de l'amor de son Amic. Respòs que l'amor de son Amic és comixtió de goig i tribulació, de temor i fidúcia. Demànaren a l'Amic de l'amor del seu Amat. Respòs, que l'amor del seu Amat és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, la qual influència ha lo Amat al seu Amic.

1. Estava mirant i contemplant aquest pobre Amic el misteri de la santíssima Trinitat, i no és possible poder referir la grandesa i la majestat que en ell descobria. I mon Amat me digué que los esperits celestials eren *qui demànaren a lo Amat de l'amor de son Amic* en aquella ocasió que prengué carn humana i se féu home ab tan gran amor, per rescatar el Gènere humà qui és *lo Amic*, per qui feia aquesta finesa i moltes més. Perquè en el mateix instant que el Verbo divino s'incarnà en les entranyes de Maria santíssima, les portes del cel s'obriren de par en par. I de la mateixa manera s'obrí el pit del Pare celestial i d'allí partia a modo d'una canal abundantíssima d'un mannà divino i celestial, que no hei havia més que desitjar per les ànimes. I tot eren misericòrdies grans que abundava el Pare celestial a les ànimes per la gran finesa que havia feta son Fill volgut i amat. Tan rares eren les hermosures que se veien en el seu santíssim pit, que no són per a explicar (f. 658) sinó per a emmutir-se i pasmar-se les ànimes qui tenen ditxa de gosar-les, perquè és cert que més diran callant que parlant, perquè lo que se veia era la Glòria, que nigú sap dir lo que és, sinó és la sabiduria infinita del mateix Déu.

2. Quan los esperits angelicals veren totes aquestes fineses que lo Amat feia per son Amic, i com ells lo havien vist en tanta majestat en el pit del Pare celestial, antes de pendre carn humana, i com después lo veren obligar-se a passar per tantes penes i tribulacions, a més de tantes gràcies que comunicava, s'admiraren i *demànaren a l'Amat de l'amor de son Amic*, com qui diu, si lo amor tan solament se paga ab amor i *lo Amat* qui era el Verbo divino incarnat feia tant *per lo Amic*, qui és el Gènere humà, què cosa hauria de ser o *ha de ser lo amor de lo Amic*? Açò és com correspondrà *lo amor de lo Amic* a tan gran amor

de lo Amat? Què bona advertència donen aquestos esperits plens de pietat a la nostra flaqueza i mala correspondència! Ab les fineses que feia ja en aquella ocasió el Verbo divino incarnat. Feia-hu perquè tenia *amor* i lo amor és tal de sa condició, que no pot estar sens fer moltes demostracions. I moltes vegades, com més lo volen abscondir, més se descobri, com havem vist en nòstron Amat, el Verbo divino, qui en ocasió que abscondí i retirà el seu gran amor en les entranyes de Maria santíssima féu tal demostració, que los cels s'obriren de par en par.

3. Pot-se veure major demostració d'amor que aquesta? Pues que ja lo Amat, antes de nàixer i morir, volgué obrir a lo Amic les portes del cel, en el mateix instant que abaixà de los cels *descendit de coelis*, i que s'incarnà *et incarnatus est de spiritu sancto* obrar una finesa tan gran. Tot és confirmar-nos lo que tinc dit altres vegades, que en el misteri de la santíssima Incarnació s'obraren ja del modo que podia esser tots los misteris, i en particular, aquest de què encara no m'havia dada notícia, que ja aleshores s'obriren les portes del cel, i que obrí també el Pare celestial el seu santíssim pit, a ont convidava lo Amat, el Verbo divino, a son Amic, el Gènere humà, que és una de les majors fineses que ha obrades per los hòmens. Per això los àngels, ab gran admiració i ab molt de cuidado, desitjaren saber *de l'amor* de los hòmens, i per això *demanaren a lo Amat de l'amor de son Amic*, com si diguessen a lo Amat, a vista de tantes fineses que haveu fetes per los hòmens quina serà la sua correspondència? I lo Amat respòs *que l'amor de son Amic és una commixió de goig i tribulació, de temor i de fidúcia*.

4. Oh quina cosa tan gran és la confiança i quant del gust de lo Amat! I ànima qui camina per aquest camí, ab la gràcia del Senyor, no pot errar ni ser enganyada, perquè *la confiança o esperança* és com el foc qui no comporta prop de si pòlvora, i si algun poc n'hi posen en el mateix punt la despedeix de si, i queda ell ab major resplendor del que antes donava. Així m'ho digué mon Amat: «*La fidúcia*, filla mia, és foc qui no comporta prop de si pòlvora de desconfiança, ni traces de l'Inimic, sinó que ab molt de valor, com a foc les despedeix i no perd l'ànima per això el seu camí, ni resta enganyada, antes més s'encén i creix la llum *de l'esperança*, i no se detén un instant entre la pols de la desconfiança, ni mira, ni dona lloc a les traces de l'Inimic, per molt que procur a voler-nos dar entenent que anam enganyats, antes bé més s'augmenta la confiança en lo Amat, qui primer que nos falt faltará el cel i la terra.» I és fàcil de creure perquè tenim molt prop a lo Amat, quan nos trobam en alguna tribulació o persecució de l'Inimic.

5. Moltes vegades pren per medi lo Inimic el voler-nos dar a entendre que no fem cosa qui sia del gust de Déu nostro Senyor, i que nos precipitam del tot a lo Infern. I així, que millor seria deixar-ho tot, i viure en llibertat, i no posar-nos en tants de perills com tenen les ànimes qui caminen per camí *d'amor*. Ah, quantes coses tindria que dir sobre d'aquesta matèria! Però per no esser enfadosa dic, *que lo amor de l'Amic és commixió de goig i tribulació, de temor i fidúcia*, i sinó a ont ab més cuidado ha socorregut el Pare celestial a Cristo Senyor nostro, que en lo Hort quan estava en tanta *tribulació*? No li envià lo àngel per a confortar-lo? I és que Cristo Senyor nostro, veient la gran flaqueza que tenien los mortals, *temé* que tindrien poca amor a les *tribulacions*, i que no desconfiàssem de la sua infinita misericòrdia. I per això (entenguí jo) que el Pare celestial li envià lo àngel, qui li digué que *no temés*, que ell tenia les portes de la Glòria i el seu santíssim pit ubert, d'ont vindria tant de llum a les ànimes, que no seria possible errar el camí, si no fos que nosaltres mateixos lo volguéssim pendre malament. A més de tot açò,

no sabem que lo que pretenen los inimics és, si poguessen, portar-se'n totes les ànimes a lo Infern? Doncs si fan les coses a son gust, com diran que no les facen, i que se perden i que se precipiten en lo Infern? Lo que importa és que posem tota *la confiança* en lo Amat i caminem sempre pel camí *de tribulacions i de temor*, que d'aqueixa manera mirarem sempre el cel ubert, i aquella canal de misericòrdies que nos comunica el Pare celestial.

6. Lo que jo diria que porta les ànimes a lo Infern és seguir el nostro propi judici i la nostra voluntat, perquè això aportà el confiar algun poc de si, i no posar tota la confiança en lo Amat. I per això erram molts el camí, i no per les tribulacions que nos dona lo Amat sinó per la poca confiança que tenim en la sua gran misericòrdia i lliberalitat, qui me descobrí una gran ubertura en una cosa, com a muralla. I per allí descobria un lloc hermosíssim, que era la Glòria i benaventurança celestial. Allí veia el més bell jardí que se puga mirar, tot poblat d'hermosíssimes roses, de què tenia aquest pobre Amic *gran goig*, alegria i contento, gosant aquestes nobleses en el palàcio i jardí de son Amat i de tota la beatíssima Trinidat. Aquí li donaren un abraç que de la terra lo se'n portaren an el cel, i son Amat li digué que aquest abraç li donava tota la beatíssima Trinidat. I per això sentia tanta suavitat, que era molta més de lo que se pot pensar. Tiraren-me de tal manera que me trobí en lo santíssim pit del Pare celestial, gosant de tota aquella glòria que se descubria des del primer instant que el Verbo divino fonc concebut.

7. Ací la mia gran senyora, Maria santíssima, me donà una rosa, la cosa més bella que se puga trobar, de què me trobava indigna d'haver-la de tocar ab les mies mans, qui han ofès tant a la beatíssima Trinidat, però la prenguí perquè aquesta era la sua santíssima voluntat. Me digué la gran Senyora, que em dava una sola rosa per significar-me que havia de tenir una virtut sòlida, perquè vol la beatíssima Trinidat en est amic tanta virtut, que tenga totes les virtuts en una congregades, i que les am, sols perquè són virtuts qui donen gust a lo Amat. No era poca *la tribulació* que passava i és *que lo amor de lo Amic és commixtió de goig i tribulació*, perquè de veure les grans riqueses de son Amat té gran *goig* lo Amic, i passa gran *tribulació*, perquè com està en aquesta unió tan ben lligat, apareix que l'ànima se desuneix del seu cos. I també com veu tantes gràcies que li comunica son Amat i coneix la gran misèria que té amb ell mateix, li és una gran *tribulació*, d'ont se veu *que lo amor de lo Amic és commixtió de goig i tribulació*.

8. Jo no podia comportar haver de tenir aquella preciosíssima Rosa que Maria santíssima m'havia dada, i per això li diguí: «Mare i senyora mia, jo l'estim sobre mos ulls, però trob-me tan indigna de tenir-la, que si vós me donau llicència, l'entregaré a mon Pare celestial o a Jesucrist mon Amat.» I ella vingué molt bé a la petició d'aquesta gran pecadora, qui tota confusió l'oferí an el Pare celestial. I ell, per la sua gran bondat, la prengué i me digué que aquella rosa, per esser de l'esposa, havia d'estar en el cor de lo espòs. I per això la posà en el santíssim cor de mon amat i volgut espòs Jesús. Oh majestat infinita, qui pot pensar a ont arriba el vostro amor! en fer fineses per aquest pobre Amic, tan pobre, que no té cosa qui tinga color de virtut, i considerant-me d'aquesta manera era major *la tribulació*. I no obstant això, tenia un *gran goig* de veure el gran gust que dona an el Pare celestial la virtut, d'ont se veu ab molta claredat *que lo amor de lo Amic és commixtió de goig i tribulació*.

9. Jo tenguí ditxa de reber a Cristo sacramentat, i en el mateix instant me donà un abraç tan fort, que tota me negava amb ell. I m'apareixia que estava loca i sens enteniment

dient-li: «Jo tinc a mon Amat i no el deixaré.» I aquestes paraules i el *nunc dimittis servum tuum domine secundum verbum tuum in pace* les referí moltes vegades, perquè tenia tant a mon amat i volgut espòs Jesús sacramentat, que no és possible poder-ho dir ni explicar. I en particular, quan se'm manifestà ab la rosa que tenia en el seu santíssim cor, perquè qui ha de poder explicar lo que seria veure aquella bella rosa en aquella hermosíssima i preciosíssima Rosa, Cristo Senyor nostro sacramentat, que sols la gran fragància que despedien me feia desatinar, i les forces me venien a faltar de tal manera, que no hi podia tenir. Però aquesta *tribulació* és poca cosa per lo Amic, qui tant desitja penar per dar gust a son Amat, i unir-se més i sempre més amb ell, fins arribar a la més gran unió que se sia vista mai.

10. Jo ouïa missa i per fer-li gràcies de la comunió sacramental que havia rebuda, li demanava la comunió espiritual per més unir-me en mon Amat. I fonc tanta la sua lliberalitat, que em concedí la sua preciosíssima (f. 660) sang. I quan la rebí, sentí tal *goig*, alegria i contento, *mesclat* ab molta *tribulació*, que era cosa per admirar i pasmar tot lo món. I mon Amat volia que li digués què era lo que sentia, i jo no l'hei sabia dir de modo nigu. I ell, com si se volia divertir, me deia: «Filla mia, una cosa tan poca que et deman, no la'm diràs?» «Oh gran Déu, per vós és poc, però per a mi és una cosa tan gran que no és possible que la puga declarar.» I ell tornava a dir-me: «Filla, no m'ho diràs?» I jo li responguí: «Amat meu és una magna de les vostres misericòrdies, i lo que sent la mia ànima en aquesta ocasió, i en moltes altres, és una cosa que m'apareix sense fi.» I ell me digué, que deia molta veritat.

11. El *goig* que tenia era tan gran, que no el podia comportar sens una gràcia molt particular de mon Amat. I ab tot això, no em faltava una gran *tribulació i temor* de fer alguna cosa a disgust de mon Amat. De tal manera que no em deixava reposar, sempre pensant que era jo la causa de totes les ofenses que se fan. I per altra part, lo Inimic, qui mai dorm, ab les sues amenaces me volia fer desconfiar de mon Amat, i me mostrava les sues ungles que era cosa horrorosa, i ab elles m'amenaçava de pendre la mia pobra ànima. I ab totes les sues traces no pogué mai espantar-me ni fer-me desconfiar de mon Amat, qui té poder infinit. Antes bé, sempre tinguí major *esperança* que em perdonarà los meus pecats, encara que sien grans sense fi.

12. Jo deia a mon Amat, que tenia tota la confiança amb ell, que fes tot lo que voldria de mi. I encara que és veritat que tenia un *gran temor*, aquest *temor* era de no fer-li alguna ofensa, pel gran desig que tinc d'acertar, i en particular, en aquesta matèria de lo escriure, que de l'Inimic no en tenia nigu *temor*, per la gran *confiança* que tenia en mon Amat, qui restà en mi. I lo Inimic desaparegué i donava'm tan poc cuidado, que no sé per ont prengué, sinó que me trobí tota en mon Amat, qui me tenia en tant de dolor en el cor, que no em podia sustentar de manera alguna, ab un sentiment que no em podia reprimir, tota un mar de llàgrimes. I lo Amat me deia: «Jo som Déu i no hei ha poder contra mi.» I aquestes paraules me causaven tan grandíssim mal de cor, que al parèixer me faltava la vida. I quan apareixia que havia d'expirar, el Senyor detenia la gran gràcia que em comunicava, i lo Amic no moria del tot de la gran comunicació de lo Amat.

13. Tan gran era aquesta comunicació, que estava tota plena de Déu nostro Senyor d'un modo que no hei ha modo de poder-ho referir. I ha molt de temps que dura aquest dolor del cor i el sentiment. I és de tal manera que en ninguna part del convent, ni en qualsevol

empleo que tinga, me puc reprimir, sinó que sempre estic ab aquest ímpetu d'amor, dient moltes vegades: «Déu de la mia ànima, Jesús, Jesús, Jesús dolcíssim del meu cor, bondat infinita, etc. *Fiat misericordia tua domine super nos, quem am modum speravimus in te, in te domine speravi, non confundar in eternum*». Al fin publicava la llengua ab alta veu lo que tenia el cor, i no era poca aquesta *tribulació* que tenia lo Amic. El *goig* que sentia no tenia igual, el *temor* era grandíssim, i quant més favors rebia, *més temor* tenia de disgustar a son Amat, però *la confiança* que tenia de lo Amat era tan gran, que si bé com me declarà mon Amat, *el temor* és la guarda i custòdia de tot aquest bé, s'abscondia de manera que no gosava comparèixer. I la *confiança* restava senyora, perquè ella és qui tot ho conserva. Així m'ho digué mon Amat, i que això és *lo amor de lo Amic*, una *commixtió de goig i tribulació, i de temor i fidúcia*.

14. Tant del gust de lo Amat es aquesta *commixtió*, que si ell havia de pendre sustento d'aquesta vida, seria aquesta *commixtió*. I jo puc dir certament que és de les coses més belles que haja vistes mai, tant *el goig* com *la tribulació*, i tant *el temor* com *la confiança*, perquè tot era cosa molt particular, i tot venia d'amor i se quedava en amor, tot encès i abraçat, en un mar molt gran de Déu sense principi ni fi, tot admirable i omnipotent a no poder més, com se veu de les fineses que fa i totes per son gust. Sia feta la sua santíssima voluntat.

15. Deia'm mon Amat que aquesta *commixtió* és el sustento de l'ànima, qui no tan solament li dona forces per caminar, sinó que la fa volar per la contemplació i elevació an el jardí celestial, a ont estava lo Amic molt regalat, en tanta manera que trobava que aquesta ditxa i aquest gosar de tant de bé no era per ell. I per això creixia la sua confusió i augmentaven les llàgrimes. I mon Amat me digué que la *commixtió de goig i tribulació, i de temor i fidúcia*, era el meu sustento, i les llàgrimes que jo desrremava eren la sua beguda. I així que no em donàs pena, que eren molt del seu gust, sinó que ne desrremàs moltes, perquè tenia molta set. Consider V.M. quina cosa tan ben *mesclada* és aquesta *de goig i tribulació; de goig* per lo molt que desig donar gust a mon Amat; *i de tribulació*, perquè veien les germanes les moltes llàgrimes que desrremava. No donar a lo Amat lo qui li dona gust és més que *tribulació*, i donar-li lo que demana, ocasiona gran *goig a lo Amic*. I així *lo amor de lo Amic és commixtió de goig i tribulació*.

16. (f. 661) No era poca *tribulació* per a mi en aquesta ocasió veure'm desrremar tantes llàgrimes en el cor, en el refetor, i en moltes altres parts. I ab tot això, ho passava ab gran *goig* i contento, perquè aquesta era la voluntat de mon Amat, qui demostrava voler exaltar aquesta rosa, en qui tenia tan posats los ulls, que me digué que la'm volia posar en el cor. I no tan solament en el meu cor, sinó també en el santíssim pit de l'Esperit Sant, que jo tenia en el cor, i me guiava com en efecte ho féu així. I me digué, que jo sempre l'havia de mirar, i que no havia de faltar en niguna virtut, perquè com la rosa se componia de totes les virtuts, en faltar-ne una, la rosa se vendria a dissipar i tota se desfaria. I d'aqueixa manera me dava a entendre ab molta claredat, lo que nos importa tenir totes les virtuts per dar gust a lo Amat.

17. Ah pobra de mi! quina *tribulació* tan pesada és veure quant de gust donen a lo Amat les virtuts i no tenir-ne niguna. Bendit sia el Senyor en qui tinc tota la *confiança* que les me donarà totes i també mateix me donarà gràcia per a conservar-les i poder sustentar el gran *goig* que sentia mirant i contemplant aquella divina rosa en el santíssim pit de

l'Esperit Sant, de qui si hagués de dir la gran hermosura que tenia, i la gran fragància que despedia, seria mai acabar. I tot açò veia jo dins d'aquella ubertura de la muralla que tinc referit, per ont venia tant de resplendor que a penes podia mirar ni gosar tot el bé que veia per allí. I d'aquesta altra part de la muralla veia un lloc tot espines i abroxos, al fin un mar de totes *tribulacions*. I açò entenia jo que era el món, a ont és vingut lo Amat ab gran amor, d'aquell altre que és la Pàtria celestial, a ont estava en tanta majestat que no se pot explicar. I per aqueixa causa los esperits celestials tots admirats *demanaren a l'Amat de l'amor de son Amic*, perquè coneixien molt bé la sua grandesa i majestat, i veien-lo fer tantes fineses per son Amic, el Gènere humà, patint i passant moltes tribulacions per redimir-lo, ja en el mateix punt que se fonc fet home.

18. Aquestes mateixes fineses que jo veia en mon Amat me causaven tantes *tribulacions*, que el cor m'esclatava de pena. I així tota llàgrimes agionollada a los peus santíssims de mon Amat, que aleshores havia rebut sacramentat, no em cansava de suplicar-li que se servís de donar-me molta llum, perquè pogués acertar en tot, i en particular, en aquesta matèria que és la cosa qui em dona més cuidado de totes, i no per altra cosa sinó pel *temor* que tinc de donar-li disgust. I per això li deia que, si no era del seu gust, que me'n tregués pel camí que voldria, suposat té poder infinit, perquè no vull més que fer la sua santíssima voluntat, i de la mateixa manera que tots la facem. I que no sia jo causa que ànima alguna haja d'emplear un instant de temps, que no sia per més amar a mon Amat. I així li demanava ab totes les forces que podia, que donàs a conèixer a los seus ministres qui ho tenen davant la vista, les mies faltes, i tot lo qui no és del seu gust, i si per càstig de mos pecats no m'ho volia manifestar a mi, que hu manifestàs a qui me pot avisar i desenganyar. I així, per les santíssimes llagues de mon amat Jesús crucificat, i ab llàgrimes en los ulls, suplic a V.M. que si la menor cosa que se puga pensar li dona dificultat, m'ho vulla declarar, que estic sempre molt prompta per fer la santíssima voluntat de mon Amat.

19. Bé conec que som enfadosa, suposat tantes vegades li dic que em desengany, però si V.M. sabés la gran *tribulació* que passa aquest pobre *Amic*, del temor que té de no ofendre a son divino Amat, no s'espantaria de les grans súpliques que li fa, perquè no puc reprimir-me ni deixar d'escriure lo que tant tinc en el cor. I és de manera que tota em desfeia a los peus de mon divino Amat, i deia-li: «Si vós sou mon Pare, mon Amat i mon espòs, com me deixareu de la vostra santíssima mà, ni permetreu que faça cosa qui no sia molt del vostre gust? Vida de la mia vida, i ànima de la mia ànima, no em perdoneu pena ni tribulació, sols que em perdoneu los meus pecats, i no permeteu que mai vos ofenga.» I lo Amat me digué: «*Amic meu, açò és lo amor de lo Amic, commixió de goig i tribulació, de temor i esperança*; no et desconsols, que Jo mai te deixaré. Què vols de mi?» «Amat de la mia ànima, amar-vos i servir-vos i ser menospreciada per amor de vós. I que em faceu gràcia, que concedigheu a totes les ànimes les mateixes gràcies que em concediu a mi, i tot per amar-vos més i sempre més.»

20. Certament aquesta *tribulació* és una de les majors *tribulacions* que té el meu cor, perquè voldria que totes les ànimes gustassen quant suave és mon Amat. I per això tenia tant de sentiment d'haver-lo ofès i que niguna ànima lo tingués d'ofendre, que el cor se partia de pena i tota llàgrimes i plors, deia sempre: «Amat del meu cor, antes morir que pecar. Primer llevau-me la vida, antes que jo faça cosa qui sia contra el vostre gust.» Al fin era tan gran aquesta *tribulació* del *temor* que tenia de disgustar a mon Amat, que si hagués de referir lo que passava, seria mai acabar. I ab tot això era molta més la *confiança*

que tenia de mon divino Amat, qui me digué perquè li volia llevar el gust que tenia de veure aquest pobre Amic en aquesta *commixtió de goig i tribulació, de temor i esperança*.

21. A dir la veritat és una cosa aquesta tan ben *mesclada, el goig que té lo Amic*, de gosar de les misericòrdies que son Amat usa amb ell ab tanta lliberalitat, *i la tribulació* que sent en les mateixes misericòrdies, gràcies i favors que son Amat li fa. *El temor* que té tan gran de disgustar-lo, *i la confiança* tan grandíssima que li assistirà, i no lo ofendrà, és de les coses més rares que se puguen trobar, perquè *del goig* que sentia per la gran gràcia que em comunicava, se desfeia el meu cor de tal manera que del tot lo perdia, sens poder dir si en mi hei havia cor, sempre ab un desmai, com si s'acabava la vida. *La tribulació* que sentia en aquesta ocasió era tal que, per faltar-me les forces, no tinguí altre medi sinó quedar-me ab un desmai sobre la terra, de la mateixa manera estesa que mon Amat sobre la creu, però gosant sempre de les misericòrdies, grandeses i nobleses del meu Amat. I ací patia *lo Amic molta tribulació* místicament, però patia-la ab molt de gust i s'era *mesclat* de tal manera *el goig i la tribulació*, que bé se veia ab molta claredat, *que lo amor de lo Amic era commixtió de goig i tribulació*. I no em faltava *el temor* de disgustar a lo Amat ab gran *confiança* que m'havia d'assistir, perquè ves que és també *lo amor de lo Amic commixtió de temor i fidúcia*.

22. Passat el desmai me posí agionollada i algun temps prostada a los santíssims peus de mon Amat, i no seria possible poder dir de nigung modo les ànsies tantes que tenia mon cor de donar-li gust en tot. I per això no m'atrevia a pendre la ploma per escriure, pel gran *temor* que tenia si donaria gust o no a mon Amat. I d'aquesta manera posava per medi la mia gran senyora Maria santíssima, el pare sant Domingo, lo Àngel de les Escoles i gran amic meu santo Tomàs d'Aquino, lo amic el beato Ramon, i molts altres sants, i a tots suplicava, tota llàgrimes i plors, que m'alcançassen de mon Amat gran acierto en tot, i en particular, en aquesta obra en què tinc la major *tribulació*. No hu dic jo tan solament, perquè el mateix Amat me digué, que dic molta veritat, i jo no parava de suplicar-li, que em digués lo que havia de fer per donar-li gust. I ell me digué que jo no havia de tenir sinó un pensament, i és de fer la sua santíssima voluntat, i que aplegàs les mans i que no temés. I que el miràs sempre a ell, com estava a la columna, ab les mans plegades i lligades, despullat, tot llagues i maltractat, d'aquella disciplina cruel que rebé ab tanta paciència i amor. Bendita sia tal amor i paciència, que solament la sua paciència ho podia tolerar. La cosa més pia que se puga mirar era veure mon amat Jesús d'aquest modo, i deia'm que no tenia més que un pensament, que era redimir el Gènere humà, i que no ofengués més al Pare celestial, ab lo qual me donava a entendre que açò era lo que volia de mi, que no tingués més que un pensament, que és fer la sua santíssima voluntat. I que no temés, que sempre m'assistiria, si tenia tota la confiança posada amb ell, i que m'alentàs, que açò és *lo amor de lo Amic commixtió de goig i tribulació, de temor i fidúcia*.

23. Sols Déu omnipotent és qui pot donar a entendre lo que és aquesta *commixtió de goig i tribulació, de temor i fidúcia*. I jo la veia tan ben mesclada, que la *tribulació* de nigura manera és pesada per *lo Amic* en esser del gust de lo Amat, perquè *tribulació* pesada per *lo Amic* és tan solament el pensar que tenga de fer cosa contra el gust de son Amat, digne de tota veneració, si no estar-se sempre ab les mans lligades fent la sua santa i verdadera voluntat. *El temor* tan gran que tenia *lo Amic* no era de si mon Amat me tiraria a lo Infern, encara que és veritat que confessava que per la mia flaqueza i ruïndat mereixia que m'hi

tiràs mil vegades, i encara era poc, però pensava en la sua gran bondat i misericòrdia, que era molt major que los meus pecats, i això posava tal confiança en el meu cor, que de ninguna manera podia tenir *temor*, qui me pogués danyar ni entretenir de què jo no fes tot lo qui era la sua santíssima voluntat. Plàcia a sa divina Majestat que la facem tots tan perfectament en la terra com la fan en la Pàtria celestial. I així *el temor* que jo tenia era por tan solament de deshonrar el meu Amat, qui me declarava que això *és lo amor de lo Amic, commixió de goig i tribulació, de temor i fidúcia*.

24. Valga'm Déu omnipotent, la gran ditxa que té *lo Amic* qui arriba a gosar d'aquesta *commixió*. Bé pot dir que en aquesta vida comença a gosar de la Glòria, i casi m'atreviré a dir que del modo que pot esser té vantatge a los esperits celestials, perquè en aquesta vida té la joia més preciosa de quantes se poden desitjar, que és el patir *tribulacions* per lo Amat, i en la Glòria no se pot patir. *I lo Amic* que el Senyor posa en *aquest amor, qui és commixió de goig i tribulació, i de temor i fidúcia*, se pot dir ab molta veritat que és un mar de moltes *tribulacions*, i totes les passa per més amar i alabar a son divino Amat. I si li permetia i fos possible que lo amàs més que no lo amen tots los esperits celestials, i més si fos possible que lo Amat s'ama a si mateix, més lo voldria amar.

25. Així estava aquest pobre Amic, fet un loco per voler amar més a son Amat, tant que no és possible poder-ho explicar. I tot era per ell major *tribulació*, d'ont podem entendre ab major claredat esser així la veritat, perquè a més que gosa ja en alguna manera de la benaventurança i glòria de son Amat, com los ditxosos esperits celestials, pot dir (per ser aquesta la veritat) que los excedeix¹⁸⁵ ab la tribulació que sempre passa per amor de son amat i volgut espòs Jesús, cosa qui li dona grandíssim gust. I encara que és veritat que los esperits celestials donen molt de gust a lo Amat, però no li poden donar aquest gust del patir *tribulacions* per son amor, perquè sempre lo estan mirant, gosant i contemplant, i ja no poden tenir *aquest goig* del patir i passar tribulacions per amor de son Amat. D'ont se veu ab molta claredat que, en son modo, té més ditxa lo Amic, de qui *lo amor és commixió de goig i tribulació, de temor i de fidúcia*, que no tenen los esperits celestials, i en particular, si és Amic vertader i de bon cor, advertint que de moltes maneres *atribulen lo Amic* aquestes *tribulacions*, i per moltes i diferents parts li penetren el cor, ja més si mira les penes tantes que ha patides son divino amat i espòs Jesús per sos pecats.

26. Me digué *mon Amat* que també *li demanaren de l'amor de son Amic*, el Gènere humà, el seu santíssim cor i la sua santíssima ànima qui, quan lo veren en lo Hort en tantes *tribulacions* de les deshonres que li havien de fer, no pogueren detenir-se de demanar-li *de l'amor de son Amic*, com podria correspondre a fineses tan grans i tan particulars, que tot lo amor de Déu omnipotent, trino i uno, s'empleava en ensenyar el seu amor i redimir el Gènere humà. «Filla mia» (digué mon Amat) i jo responguí *que lo amor de mon Amic és commixió de goig i tribulació, de temor i fidúcia*, que era dir-los que a los Amics qui tindrien *goig* de lo que ell havia obrat per la nostra redempció i procurarien a amar-lo, alabar-lo i servir-lo, tenint pena i tribulació de què ell fos ofès, poc i poc conegut, i los seria tribulació el no poder donar la vida per donar llum a tots los mortals, perquè tots gustassen quant suave és lo Amat, tenint també mateix temor molt gran de fer cosa qui el puga disgustar. Antes morir que pecar, ab molta confiança sempre que no nos deixarà sempre que el voldrem. Faria la sua amor *que lo amor d'aquestos Amics fos commixió*

---

¹⁸⁵ Escriu 'accedeix'.

de goig i tribulació, i de temor i fidúcia, i del millor modo que podria, unit ab los seus santíssims mèrits, correspondria a les fineses tan grans com feia nòstron amat Jesús.

27. Pot-se dir més de l'amor de lo Amat? En lo molt que honra lo amor de lo Amic. Qui no té de fer pues impossibles per gosar aques <sic> amor tant del gust de lo Amat? I és tanta la sua bondat, que no para de fer fineses unes grans i altres majors, per donar-nos aquest amor. I així, caríssims germans de l'ànima mia, no perdam punt de suplicar-lo que nos don la verdadera llum per a caminar sempre pel camí qui nos pot aportar an aquest amor tan remuntat i exaltat a los ulls de mon Amat. Posem tota la confiança en lo Amat, qui té gran desig que tots la gosem i que nos regalem amb ell, gustant de la gran suavitat que comunica a una ànima per medi d'aquest amor. I lo més important és tenir tota la confiança en lo Amat i desconfiar de si, esperant tot el bé de lo Amat, i nada de si, si volem gosar i gustar quant gran és la dolçura i suavitat d'aquest amor; quant graciosa, hermosa i bella; quant rica i poderosa, tant que és un bé sense fi.

28. Ditxosa l'ànima qui, per la gran clemència de lo Amat, la gosarà i desventurada aquella qui, per sa culpa i poc cuidado, deixarà de gosar-la. Vertaderament puc dir que no voldria tenir notícia de què se puguen trobar d'aquestes ànimes en el món, si doncs no fos per poder-los dar a entendre lo molt que nos importa el desconfiar de si, i tenir tota la confiança en lo Amat, per poder gustar *aquest amor i commixió de goig i tribulació, i de temor i fidúcia*, perquè vessen quant noble cosa és, i la més bella que puguem alcançar de lo Amat estant en aquesta vida. No obstant que tindria grandíssima pena si tingués notícies que hei hagués algunes ànimes qui per sa culpa se privassen de tant de bé, perquè entenguessen quant del gust és de lo Amat gosar aquesta prenda tan gran, ab grandíssim gust daria la vida del modo que dispondria la santíssima voluntat de mon espòs Jesús. I està tan posat aquest afecte en el meu cor, de què totes les ànimes gosassen quant suave és mon Amat (que per aqueixa causa és tan suave aquest amor de què gosa lo Amic, perquè tot ve de la sua santíssima mà), que no puc dir altra cosa sinó que és tan gran que no té fi, i així *Benedicam Domino in omni tempore, semper laus eius in ore meo*.

29. *Demanaren a l'Amic de l'amor del seu Amat. Respòs que l'amor del seu Amat és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, etc.* Jo estava mirant i contemplant a mon divino amat i espòs Jesús en lo més fondo de la mia ànima, de la manera que ell ho permetia. I certament no és possible que enteniment humà puga dictar ni ploma escriure la gran *influència* que comunicava an aquest pobre i miserable Amic, qui de tanta confusió que tenia no podia detenir l'abundància de llàgrimes que desrremaven sos ulls, tot tribulació del gran sentiment que tenia. Era tal el susto que apareixia que havia d'esclatar i sortir del puesto a ont està demanant sempre la santa benedicció a son Amat, per millor acertar en lo que havia de referir. I lo Amat li declarà que *lo Amic a qui demanaren de lo amor del seu Amat* era el beato Ramon, i los *qui li demanaren* foren el seu cor, la sua voluntat, la sua memòria i el seu enteniment (les prendes més hermoses i precioses que tenim, quan les empleam en servici del seu creador). I estos foren *qui li demanaren de l'amor del seu Amat*, perquè com veien aquesta ditxosa ànima tota posada en mirar i contemplar a son espòs, *li demanaren de l'amor de son Amat*. I ell *respongué* lo que sabia per experiència, *que lo amor del seu Amat és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, la qual influència ha lo Amat al seu Amic*.

30. Estaven de tal manera admirats, el cor i la voluntat amant, lo enteniment mirant, i la memòria recordant les grans fineses que feia *lo Amat* per *son Amic* el beato Ramon, que no pogueren deixar de *demanar-li* diferents vegades *de l'amor de son Amat*, perquè veien quant gran havia de ser obrant unes meravelles sense fi. Per això *respòs lo Amic, que lo amor del seu Amat és influència d'infinita bondat, etc.* No podia respondre millor ni més acertat de lo que jo puc conèixer ab la mia poca discreció, per donar-nos a entendre alguna cosa de *l'amor de lo Amat*, qui no té fi. De tal manera que ab les experiències tantes, tan rares i ab tanta claredat que jo tenc per la gran clemència de mon Amat, no puc dir altra cosa sinó *que és lo amor de lo Amat*, no tan solament influència d'infinita bondat, però encara una magna infinites vegades *infinita d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*, i sempre més i més perfecció, sens principi, medi ni fi.

31. També *demanaren a lo amic el beato Ramon de l'amor del seu Amat*, los esperits celestials. (No és aquesta una de les menors gràcies que li feia son divino Amat) quan ell estava ab molt gran atenció mirant a son Amat en el fondo de la sua ànima (que jo veia més resplendent que el sol). Així com hi tenia el Rei de la Glòria, tenia allí també aquells esperits celestials, *qui demanaren a lo Amat de l'amor de son Amic*; i en aquesta ocasió, quan veren les grans misericòrdies que usava lo Amat ab son Amic, aquestos mateixos *demanaren a lo Amic de l'amor del seu Amat*, tots admirats, filla del meu cor, de veure les grans fineses que feia per mon amic el beato Ramon. Filla, i tot li venia, de la gran puntualitat que tingué en seguir-me quan Jo el cridí, sens reparar ni tenir niguun temor de les grans tribulacions que podia patir per seguir-me en aquest lloc i mar de totes tribulacions. Filla, no deixis de referir-ho, perquè és molt del meu gust, seguir-me les ànimes sens temor de tribulacions, si emperò de fer-me algunes ofenses ab una confiança tan viva com tenia mon amic el beato Ramon. Bé se veu ab molta claredat que d'aquí li vingué tanta ditxa i tanta familiaritat com tenia ab son Amat i ab los esperits angelicals, *que li demanaren de l'amor del seu Amat*, i ell *los respongué que l'amor del seu Amat és influència d'infinita bondat, etc.* Perquè era tanta la que posseïa, que bé podia dir per experiència, *que és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció.*

32. Què diferents vegades podria dir aquest pobre *Amic, que l'amor del seu Amat és influència d'infinita bondat!* Admirat de veure la grandesa i profunditat de les paraules que respongué el beato Ramon. Certament que és de les coses més belles que se puguen pensar. I així no tenim excusa alguna si no procuram a donar lloc a lo Amat, perquè nos puga *influir el seu amor*, que és la cosa més bella, més suave i més dolça de quantes coses hei ha. Ni el mateix Amat, encara que té poder infinit, ne pot donar més, perquè donant-nos *el seu amor, qui és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*, nos dona tot lo que té. Doncs què més podem desitjar, ni què més se pot dir de l'amor de mon amat i volgut espòs Jesús, Déu i home, home i Déu? Sinó que és tot i que ho pot tot, i és admirable en tot. Gràcies li sien fetes de tot, que bé té que fer-li gràcies sense parar lo Amic qui arriba a poder respondre ab la claredat que respongué el beato Ramon, per la gran experiència que tenia, que no parlam aquí d'aquells qui poden respondre especulativament, sinó per pràctica que és lo més essencial.

33. És tanta i tan particular la ditxa que lo Amat concedeix an aquest pobre Amic, que moltes vegades podria dir per pràctica i gran experiència que té, *que l'amor del seu Amat és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció.* Aquesta

perfecció és la que desig en gran (f. 665) manera per complir ab tota la perfecció possible tot lo que tinc obligació. I per això no em cansava de suplicar a mon Amat, que em digués lo que tenia de fer per millor acertar i donar-li gust en tot. I ell me respongué: «Donar lloc a la mia amor, que jo et vull comunicar.» Bendit sia aquest amor i la generositat de mon Amat, que és tan gran que no té fi, com veurem encara de lo que més me digué. I és que havia de guardar lo que se conté en aquestes paraules *la qual influència ha lo Amat al seu Amic*, i així que del mateix modo com ell havia *haguda aquesta influència*, ab penes grans i tribulacions en aquest lloc ont ell vingué, que és aquest món, per a passar per espines i abroxos, d'aquesta mateixa manera l'havia d'haver.

34. Més me digué que ell hagué aquesta *influència d'infinita bondat del seu Amat* el Pare celestial, quan donà lloc an el Verbo divino, d'unir la naturalesa divina ab la humana. I en aquell mateix instant ja podem dir que s'obrà tot el misteri de la nostra redempció, de tal manera que mon Amat me manifestà el modo com estava en la santíssima hòstia consagrada. I no m'entretindré a explicar la gran hermosura que tenia, perquè no sé modo com poder-la explicar, i així solament diré que tenia la llaga del santíssim costat uberta, ab la major resplendor i hermosura que se puga pensar. I no tan solament la veia en el pit santíssim de Cristo sacramentat, sinó encara en el costat de Cristo infant del modo com estava en les entranyes santíssimes de la sua ditxosíssima mare Maria santíssima, que era cosa verament per a pasmar i confondre tot lo món. Veure aquell minyonet tan tierno, qui per a haver aquesta *influència d'infinita bondat, etc. a los seus Amics* en les entranyes de la sua santíssima Mare, ja tenia la porta uberta per ont havia de venir tot aquest bé *a los seus Amics*, i molt en particular an aquest pobre *Amic*, qui de tanta *influència* que li havia i comunicava son divino Amat, no sap dir lo que és ni lo que en si tenia, sinó que tenia foc i sempre més foc, qui tot lo abrassa i tot *és amor del seu Amat, qui és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat, i perfecció, la qual influència ha lo Amat al seu Amic*.

35. No és cosa de molta admiració les traces que inventa lo Amat *per haver aquesta influència an el seu Amic*, que és comunicar-li totes les riqueses del Pare celestial i de Déu trino i uno? Oh gran Amat i molt ditxós lo Amic! Què més ditxa pot trobar-se que la que gosava aquest pobre i miserable Amic? Qui tot se desfeia de la gran *influència* que rebia *de l'amor del seu Amat*. La pau i tranquil·lidat que gosava era cosa de gran meravella, i dar moltes gràcies an el Creador, qui és autor de tot, i tot això disponia per son gust i major confusió i tribulació per lo Amic. Faça's la sua santíssima voluntat, que no tenia més que dir, quan me veia tan afavorida de mon divino amat i volgut espòs Jesús de la mia ànima.

36. Fonc servit mon Amat de donar-me també a entendre com en l'eucaristia nos dona *la sua amor, qui és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, la qual influència ha lo Amat al seu Amic*. D'esta manera que quan la santíssima voluntat del Pare celestial dispongué que mon Amat se sacramentàs, volgué se donàs a les ànimes tot enterament humanitat, ànima i divinidad, *eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*. Pot-se trobar més *influència d'infinita bondat*, que aquesta *que ha lo Amat al seu Amic* el Gènere humà? Certament que nos *ha haguda* una grandíssima ditxa, si la sabem estimar i apreciar, perquè *què influència ha lo Amic del seu Amat* el dia que rep la santa comunió? No tan solament sacramental, però encara espiritual, si la rep ab la diguda disposició. Les gràcies que comunica *lo Amat an el seu Amic* són tan rares i particulars, que no basten

llengües per poder-les explicar. I les que rep en les comunions espirituals són més, perquè són moltes més les comunions espirituals que no són les sacramentals, i *la influència d'infinita bondat, etc. que ha lo Amat al seu Amic* no falta mai. I moltes vegades ab més abundància, que si el rebés sacramentalment, però que molt si sempre està lo Amat així com és en lo Amic, qui no sap declarar el bé que té de tant que és, sinó que té Déu i s'esclata de Déu, perquè no pot sostenir *la gran influència* que pel seu *amor* li comunica *el seu Amat*. De tal manera que ab molta veritat podem dir que el fa senyor de la sua *infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*.

37. Ab *un goig* molt gran sens igual estava jo gosant de tot aquest bé, i per altra part, com és cosa tan singular, lleva les forces a lo Amic de tal manera, que se troba sens cor, perquè tot se desfà com la cera en el foc. Però que molt, si lo interior de lo Amic és un incendi qui no té par, i crema tan vivament que ara en aquest instant, si lo Amat no hi (f. 666) posa medi, jo m'abràs del tot, i no tinc modo ni forces per poder-ho passar. Sia feta la sua santíssima voluntat, que certament està posat en voler-me declarar *com la sua amor és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, la qual influència ha lo Amat al seu Amic*, a més de lo que em digué, que donar-se sacramentat, fonc *haver* del Pare celestial *per lo Amic, aquesta influència d'infinita bondat, etc.* ditxós pues i moltes vegades ditxós és lo Amic.

38. Quan estava mon Amat en la columna, ab aquelles atrocíssimes penes (que me manifestà) que patia, ja estava sacramentat i per conseqüent *ja havia haguda aquesta influència a lo Amic*. I me digué que miràs com l'havia *haguda*, a costa de penes grans, llàgrimes, suors i grans fatigues, i que així havia de guardar jo aquesta prenda tan preciosa. Pobre, miserable i desventurat Amic, qui no té modo ni judici per poder declarar lo molt que volia donar a entendre lo Amat d'aquestes paraules, (*la qual influència ha lo Amat al seu Amic*, ab grans suors i fatigues) i ponderava molt aquestes altres paraules (ab grans suors i fatigues, perquè costa molt de treball lo qui s'alcança ab grans suors i fatigues, i com lo Amat el Verbo divino des d'una eternitat pretenia *haver aquesta influència* de tan gran importància *al seu Amic*, per això me deia molt piament i ab unes paraules, qui de tanta profunditat que tenien me penetraven el cor: «Filla mia, moltes vegades estava suat, i no suor com qui era, sinó suor de sang, *per haver aquesta influència a lo Amic* el Gènere humà.» Doncs nosaltres tenim molt gran obligació de passar per qualsevol cansacio <sic> encara que nos hagués de costar el desrremar la sang, sols per guardar aquest tresor, *que lo Amat ha hagut al seu Amic*.

39. Jesús, amat del meu cor i de la mia ànima, no sé lo que tenc de fer per guardar aquest tresor d'infinit valor, que vós *m'havet hagut* del Pare celestial a costa de tants suors i fatigues, que sols de pensar-ho i referir-ho me fan temblar. Què faré pues, pobra de mi? Sinó plorar la mia desditxa, dient *tibi soli peccavi*. I ab tot això visc sempre confiada de la vostra gran *amor*, perquè sé *que és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*. Tal *poder influeix a lo Amic*, que níguna cosa lo embarassa ni deté que no puga guardar aquesta preciosa joia¹⁸⁶ *que ha del seu Amat*. *La saviesa influeix a lo Amic* tal coneixement de la sua pròpia vilesa, i tan baix de si, que jo no trobava lloc en lo Infern com el que mereixia, a vistes d'unes fineses tan particulars com obrava lo Amat per lo Amic. I per això li deia: «Amantíssim i suavíssim Jesús, jo no som digna de tant de

---

¹⁸⁶ Escriu 'gioie'.

bé, aquesta ditxa no és per a mi, però faça's la vostra santíssima voluntat.» I mon Amat me digué que aquest coneixement és el sustento d'aquest gran *amor*, ab un modo que té de fer sortir de seny a lo Amic, i fer-li perdre el judici, que tot és amor i ensenyar d'amar a lo Amic, que arribava an aquest punt de perdre el judici pel gran bé que li comunicava, i la gran hermosura que li descobria. I quan ell vol fer grans favors a lo Amic, ordinàriament se descobri ab aquelles robes que aportava el dia dels desposoris (com tinc dit en altra part), qui aporten tal majestat, que sols de veure-les me fan desatinar. Bendit sia el seu poder i la sua saviesa, qui no té par.

40. *La influència de la sua grandíssima caritat, que ell havia a lo Amic*, era de tal manera que jo no hi podia tenir, perquè a modo d'un suavíssim licor, la desremava en lo Amic i era de manera que el meu cor no tenia repòs de penar ni lo enteniment de pensar quin medi podria pendre per abraçar el cor de totes les ànimes, per amar i més amar el meu Amat, digne de tota veneració. I també mateix quin medi podria trobar per remediari a tots los pobres i a totes les necessitats del món, en primer lloc les espirituals i després les corporals. Quan veia alguna persona mal vestida i alguna altra que a penes portava roba de poder-se cobrir, la gran pena que sentia de no poder-li donar la roba de què a mi me fa caritat la santa religió, i quedar despullada per imitar a mon amat i espòs Jesús, i altres coses més que em passaren que no gos dir per no descobrir lo¹⁸⁷ an a què vaig arribar, que sols ho sap el meu Amat, qui té sabiduria sense principi, medi ni fi.

41. Tanta era *la influència de caritat*, que el meu cor ardia en presència de mon Amat. No que en mi n'hi hàgia de modo nigu, sinó que lo Amat tenia aquest gust, que entenguéssem com *la sua amor és influència de caritat*, però que molt si la sua amor és tot caritat, i la sua caritat és tota amor. I com lo Amic tenia la sua caritat estava tot amor, i com tenia la sua amor estava tot caritat, i aquesta és una ditxa de les majors que lo Amat pot comunicar tenint poder infinit. Qui podrà doncs considerar la gran ditxa que tenia aquest pobre Amic, qui gosava de tot aquest bé, i molt més que no és possible poder-lo explicar.

42. Érem en l'octava del Corpus, i per a mi no hei ha cosa de més gust que estar-me en el cor, mirant i contemplant a mon amat Jesús sacramentat, quan està patent, quan l'obediència me dona lloc. I per disposició del Senyor no tan solament no em donava lloc l'obediència de poder estar en el cor, però encara ni d'ouir missa tenia temps, tan gran era l'ocupació en què m'havia posada. I no obstant això, no hi havia major cor per a mi, que era el lloc a ont me tenia la santa obediència. I allí no tan solament contemplava a Cristo sacramentat, però encara la mia intenció era ouir totes les misses que se celebraven i d'assistir-hi ab molta puntualitat. I no tenia la menor contrarietat que se puga trobar, antes bé estava tota goig i alegria, feta un mar de tranquil·lidat, alabant el Creador qui tant m'afavoria.

43. El lloc a ont me tenia l'obediència era a ont se fa l'obra del claustro, per assistir allí ab companyia de les mares porteres. Allí havia persones qui treballaven, entre hòmens i minyons passaven de vint. I V.M. sap molt bé que jo no voldria veure niguna persona, sinó en el pit de Cristo Senyor nostro, i no obstant això, estava com tinc dit, perquè considerava a tots aquells hòmens àngels i a les germanes santes, de tal manera que no em trobava digna d'habitar ab tan bona companyia, considerant la mia maldat. I per això, tota llàgrimes i plors, i el meu cor qui se partia de sentiment, desitjava que tots aquells

---

¹⁸⁷ El 'lo' té el sentit de 'allò' a què vaig arribar.

hòmens i minyons se girassen contra de mi a pedrades, i a colps prenguessen venjança¹⁸⁸ de les grans deshonres que jo he fetes a mon divino Amat. I tot això desitjava que heu permetés el meu Amat sens niguna ofensa sua, ara ni mai. Primer morir que pecar ni ofendre aquella summa *caritat*, qui tota em disrritia i no em concedia lo que tant desitjava. No m'ho donava perquè no hu mereixia, sia feta la sua santíssima voluntat.

44. Bé se veu que abundava *la influència de caritat* en aquest pobre cor, qui com és tan piedós, no pot veure passar treball a les persones. I per això, quan veia aquelles pobres creatures descalces, no em cansava de llevar les pedres dels llocs per ont passaven, perquè no sopegassen, perquè los colps que rebien en los seus peus, a mi me ferien el cor tan fortment que no és possible donar-ho a entendre de modo nígú. I tot proceïa¹⁸⁹ de la gran *influència de caritat que lo Amat havia an el cor de lo Amic*. I, quan jo llevava aquelles pedres, mon Amat me digué que jo les llevava per ell, qui havia de passar. I vertaderament aquesta era la mia intenció, i com la sua amor és influència de caritat i perfecció, per això en el lloc que vol guarda les ànimes d'imperfecció. I d'aqueixa manera estava sempre gosant del seu amor i cantant el *Te Deum laudamus* i moltes altres alabances, que seria no acabar mai si les tingués de referir.

45. De moltes coses que passaren sols ne referiré una per ser així la voluntat de mon Amat i molt del cas, suposat que tractam de caritat, que és la corona de totes les demás virtuts. Entre aquells hòmens qui treballaven com tinc dit, fonc voluntat del Senyor que n'hi hagués un qui tenia una llaga a una cama. I fonc tanta la compassió que tenia d'aquest pobre jove, com lo veia en tal enfermedat i tan pobre, que per sustentar-se havia de treballar, que el meu cor tot se desfeia, mirant sempre aquella cama si s'entumia molt (del modo ni la fasumia, no en sé dar notícies, perquè no me'n cuidava), sols la llaga era qui em dava molta pena i em tenia atribulada sens poder-me detenir de mirar-la. I d'aquesta manera alçava el cor a mon Amat i li suplicava que li donàs remei, si era son gust. I era tanta la influència de caritat que em comunicava, que sens pensar si era creatura humana, no em podia detenir més, sinó que la volia tocar com si era el meu Amat, i tot quant podia suplicava a la beatíssima Trinidad, que li donàs salut, si no havia de ser la sua condemnació, i si era la sua voluntat que ell, qui havia de treballar, tingués salut, i jo que tingués la llaga, era molt contenta. Però no l'hei podia demanar del tot, per tenir-me així lligada la santa obediència, però tenia intenció que si em donava aquesta llicència, que l'hei demanaria molt prompta, sempre per fer la santíssima voluntat de mon Amat, qui me digué: «Filla, Jo era qui volia veure si tendries compassió de mi.»

46. Valga'm Déu omnipotent, quins medis pren lo Amat per veure a ont arriba *la caritat* de l'Amic! I certament que no sabia dir lo que hauria passat per aliviar aquella enfermedat i totes les demás, si fos estat a gust de mon Amat. I per això feia oració per aquell jove. I mon Amat me digué, que la sua salvació estava en aquella enfermedat. Sia feta ara i sempre la vostra santíssima voluntat, que no vull més sinó que nos doneu *caritat i perfecció*, perquè obrem purament i rectament per vós i en vós. Així obrava lo Amic, assistit sempre de son Amat, qui quan arribava en el cor, eren tantes les misericòrdies que li comunicava i los dolços abraços que li donava, que era cosa molt particular. Perquè el tregué de si i posà en un èxtasis i lo se'n portà a la Pàtria celestial, a ont gosava de la

---

¹⁸⁸ Escriu 'venjiançe'.

¹⁸⁹ Escriu 'proçehia'.

grandesa i majestat de Déu, trino i uno, ab tanta llum i claredat, que no podia dir altra cosa sinó lo de sant Pau, *nec oculus vidit, nec auris audivit*, ni llengua humana pot dir lo que és aquest tresor infinit, sinó cantar *Tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*, perquè voler explicar lo que és, dic que és una gran temeritat.

47. Sols lo Altíssim és qui pot explicar la gran majestat de Déu trino i uno, i m'atrevesc a dir que més gosar tindrà de referir i explicar alguna cosa d'aquesta grandesa el qui la mira i considera especulativament, que el qui la coneix per pàctica <sic> i la gran llum que li dona son Amat. I així som d'un sentir que, quant més miren aquest Senyor, menos tenen que poder declarar, jo no sé simile algun ab què poder-me explicar, però ab aquest encara que és molt desigual m'explicaré del millor modo que podré. Suposem que isqués o manàs aigua en alguna part, i que una o moltes persones la volguessen treure d'aquell lloc, i al temps que en pendrien un vas, que en brollassen dos, i altra vegada tres, i d'aquesta manera que s'anàs augmentant de manera que haguessen de fugir i escondir-se ab tota prestesa per no perdre-se en aquella magna i multitud gran d'aigua, que pretenien agotar. Aquestos tals no tan solament se quedarien sens treure l'aigua, sinó que admirats i pasmats se restarien sense parlar.

48. Açò és lo més a què heu he pogut acomparar, per poder donar a entendre que no és possible poder explicar la majestat de Déu, trino i uno, ni la sua *amor qui és influència d'infinita bondat*, perquè seria voler pendre un vas d'aigua d'un mar sense fi *d'infinita bondat* qui sempre és infinita, i més i sempre més *infinita bondat*. Lo mateix és *de l'eternitat*, que no se pot dir altre sinó *o eternitat eternitat*, sense principi, medi ni fi. Lo semblant trobarem en lo *seu poder*, que si volem empendre de publicar-ne alguna cosa, no se veu nigung pas per ont se puga entrar a poder-ho declarar, perquè sempre se descobri més i més *poder* sense fi. Així de *la saviesa*, i lo mateix de la caritat, qui abunda en tanta manera que no és possible altra cosa, sinó negar-se en el divino mar de la santa *caritat*, i quedar-se sens paraules, ni poder dir altra cosa sinó que lo Altíssim és sol qui és tot *caritat*, i tan gran *caritat*, que és infinites vegades infinita *caritat*.

49. La caritat i la perfecció van tan juntes que, si se veu caritat se veurà perfecció, i si se veu perfecció se veurà caritat, de tal manera que una no està sens l'altra. I així, qui vol tenir caritat tinga perfecció, i qui vol tenir perfecció tinga caritat. De la perfecció de Déu omnipotent, trino i uno, quant més la miren més ne descobrin, i menos ne poden explicar, perquè és una infinitat de virtut qui no té fi. I per aquesta causa, el qui més hi veu menos ne pot dir, perquè descobri tanta influència de perfecció, que primer s'hi perdrà que no sabrà ni podrà dir lo que veu, perquè és tanta que no se pot entendre ni declarar. Doncs lo més acertat serà passar-ho en silenci, amant i contemplant a lo Amat per ser ell qui és. I aquestes són les majors alabances que li podem donar, dir-li que sols és la sua sabiduria qui el pot comprendre i explicar, i altri no. Així volgué que heu entengués, i que sabés molt cert que aquesta és la veritat. I m'ho digué de la sua pròpia boca: «Filla i esposa del meu cor, és molta veritat que el qui més veu menos sap dir. Què dira? Si tot se nega en el mar més bell i hermós de quants n'hi ha.»

50. Aquest pobre Amic, en lo èxtasis qui sempre s'augmentava, no podria dir altra cosa sinó que la majestat de Déu, trino i uno, tot lo s'embevia. I féu una finesa que no diré gran sinó infinites vegades grandíssima, perquè volgué que ves com el Verbo divino humanat *hagué* de Déu, trino i uno, *aquesta influència al seu Amic*. I així jo la veia d'aquesta

manera, que Cristo Senyor nostre estava a la presència de la majestat de Déu, trino i uno, qui a modo d'uns raïos hermosíssims despedia aquesta *influència*, la cosa més rara que jo haja vista mai, perquè veia una *infinitat de bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*, de tota noblesa, bellesa, riquesa i majestat, *la qual influència havia lo Amat al seu Amic*. Quines paraules tan delgades i regalades són aquestes! Certament que penetren i passen a lo més fondo de l'ànima, *la qual influència ha lo Amat al seu Amic*. Plàcia a Déu que totes les ànimes reparassen i considerassen la gran profunditat que tenen. *Ha lo Amat al seu Amic*, que suavitat tan gran *al seu Amic*, no és coneguda aquesta ditxa de los mortals, qui són el seu Amic.

51. Valga'm Déu omnipotent, què ditxa tan particular té el qui gosa d'aquest infinit tesor, advertint que aquesta *influència havia lo Amat al seu Amic*, qui com havem dit, és el Gènere humà. I així *havia lo Amat aquesta influència* per a tots los mortals qui la voldran. I el qui no la gosarà no té que queixar-se de lo Amat, sinó de si mateix i del poc amor que té a lo Amat, i poca memòria de l'eternitat, tant de l'eternitat de glòria com de l'eternitat de penes. I certament que me n'admiro i m'apar, segons lo que jo veig, que aquesta és la desditxa d'aquestes ànimes i la causa perquè no gosen de la dolcíssima *influència que ha lo Amat al seu Amic*. I poden-se queixar de la sua crueldat i no mereixen que diguem del seu Amat, perquè no el tenen per tal. El Senyor, per la sua gran bondat, nos vulla alliberar d'aquesta misèria tan gran.

52. Qui podrà declarar la tribulació que seria per lo Amic aquesta desventura, quan ell se troba tan afavorit de la presència de Déu, trino i uno, de qui *havia lo Amat la influència per lo Amic* en tanta abundància que, si no fos que ell té tant de poder com el Pare i com lo Esperit Sant, no seria estat possible poder-la tolerar. Perquè basta dir que *era lo amor de Déu, trino i uno, qui és influència d'infinita bondat, eternitat, etc.* per entendre que s'havia menester *influència del poder diví* per poder-ho sustentar. Esta és *la influència que tinc insinuat*. I tot açò era per més demostrar-me com *la sua amor és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, la qual influència ha lo Amat al seu Amic*. I és tanta veritat *que l'ha pel seu Amic*, que del mateix modo *que l'havia de Déu, trino i uno*, la comunicava an aquest pobre Amic, qui no sabia dir altra cosa sinó *Fiat misericordia tua domine super nos quem ad modum speravimus in te. In te domine speravi non confundar in eternum.*

53. Gran confiança tenia de la sua bondat, encara que em mirava en lo més fondo de lo Infern per la gran confusió que tenia, quan me trobava gosant de tant de bé. Que ja del tot estava acabat el poder declarar ni saber lo que tenia del meu Amat en aquell èxtasis, que lo esperit moltes vegades casi se partia del cos. Perquè creixia tant la unió i era tant lo que mon Amat me comunicava, i la *influència que m'havia de Déu, trino i uno*, que no hi podia tenir ni menos sostenir tanta magna *d'influència*, perquè tota em desfeia com la cera en el foc. I durà molta part de la nit fins que del tot me vaig desmaiar, i restí com si era difuncta fins al matí, però gosant sempre i regalant-me a la presència de l'altíssim Déu, trino i uno, de qui *lo Amat havia la influència a lo Amic*, que tenia tan absort, que no sabia dir altra cosa sinó que se fes sempre molt complidament la sua santíssima voluntat, quan lo Altíssim lo interrogava si volia quedar-se allí del tot.

54. És cosa rara que diferents vegades me fes aqueixa pregunta, i no obstant que és tan gran lo afecte que tinc d'anar-hi del tot, de tal manera que moltes vegades no em puc

detenir, com si era loca, Jesús meu, espòs meu i consol de l'ànima mia, quan serà aquella hora que me n'aniré del tot a la vostra Pàtria per no tornar més an aquesta vall de llàgrimes, plena de totes misèries, i la qui es pot dir misèria ab tota veritat és poder-vos enutjar. I jo sols per no veure'm en aquesta desventura, me'n voldria anar del tot, o que la terra em cobrís, antes que donar-vos algun disgust. I en tot això, en aquesta ocasió no tenia altre gust, sinó que se fes en tot la sua santíssima voluntat. I per això responia sempre a la pregunta que mon Amat me feia *fiat voluntas tua*, però com podia deixar de fer aquesta resposta diferents vegades que em preguntava lo Altíssim? Si me donava a entendre com el Verbo divino humanat sempre tingué un fi, que era fer la santíssima voluntat del Pare celestial, perquè entengués jo que no havia de tenir més que un fi que és fer en tot la sua santíssima voluntat.

55. Aquesta preciosa ensenyança me donà mon Amat en aquest rato en què me manifestà les majors riqueses que se puguen pensar. I per aquesta causa he dit jo que el qui més hi veu, menos hi sap dir, perquè lo que pot dir respecte de lo que entén és níguna cosa, perquè si fa algun concepte per referir alguna cosa, se li'n descobrin tantes, que tot se perd sens saber lo que té de referir. I el qui hu vol explicar per l'especulativa hei sap menos, i pot-hi dir més perquè si fa algun concepte de lo que vol declarar, com no s'hi afix¹⁹⁰ més, declara lo que tenia intent i no s'hi perd com lo Amic, qui s'hi nega de tal manera que se queda en silenci, sens tenir què poder dir de nígun modo de tant que té, i de tant que li descobri son divino Amat. I la mateixa *influència* lo admira i el deté. I aquesta és la rauó perquè hei pot dir menos, encara que més hi sap, però no deixa de donar a entendre (f. 670) més de son Amat per les suspensions i admiracions, que el qui no experimenta aquesta *influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, que ha lo Amat al seu Amic*.

56. El qui no la sap per experiència és com el qui vol treure aigua d'alguna part a ont l'aigua no creix i augmenta. I perquè arriba a treure-la tota, li apareix que n'ha treta molta, perquè [ha] treta tota la que ha poguda alcançar. I el qui pren l'aigua d'algun lloc a ont sempre se n'hi afix més i més, per molta que en trega li apareix que no ha fet res, perquè és molta més sens comparació la qui queda que la que ha treta. I així és molt poc lo que lo Amic pot referir respecte de lo que veia i gosava de Déu, trino i uno, quan comunicava aquella *influència a lo Amat, que ell havia a lo Amic*. D'aquesta manera puc declarar lo que em manifestava mon Creador i d'altra manera no, que sols la divina saviesa ho pot declarar. Bendita sia *tal amor* i tan *ditxosa influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, la qual influència ha lo Amat al seu Amic*.

57. Jo estimaria sobre manera que níguna ànima se contentàs ni satisfés d'entendre i conèixer la grandesa i lo amor de Déu, trino i uno, per especulativa tan solament, sinó per pràctica i experiència, com és per la gran llum, unió, tracto i familiaritat que té lo Amic ab lo seu Amat. I tots aquells qui estudien que estiguessen sempre rendits, prostats i humils com la Magdalena, a los peus santíssims de mon Amat, mirant la sua *amor*, i plorant les nostres culpes i pecats, ab una confiança gran de la sua infinita misericòrdia, que d'esta manera aprenen los Amics tan alta i mística doctrina de les majors grandeses que té lo Altíssim, qui té gust que del modo que poden i ajudats de la sua gràcia, la declaren. No nos havem de posar rendits a los peus santíssims de lo Amat, perquè nos

---

¹⁹⁰ Escriu 'com no si affitx'. El verb en sentit de 'fixar-s'hi'.

faça aquestos favors, ni per altre interès, que això no seria lo més perfet, sinó resignats a la sua divina i santa voluntat, contents allí ont nos posarà, sols que no lo ofenguem, i que sempre li donem gust per ser ell qui és i no més, que aquesta és la verdadera ciència o saviesa que se té d'estudiar, si volem conèixer la majestat de l'Altíssim i gosar de la influència que ha lo Amat al seu Amic.

58. També me declarà mon Amat, que en aquest èxtasis no faltava lo *amor de lo Amic*, que és *commixtió de goig i tribulació, de temor i fidúcia*, perquè *el goig* que gosa lo Amic en aquesta ocasió és una cosa molt particular. I per la gran unió en què lo Amat la té, sent una gran pena d'haver de partir de la Pàtria celestial, qui li és una gran *tribulació*, però sempre està cantant aquestes divines paraules *fiat voluntas tua*, molt del gust de lo Amat, i ab un gran *temor* si hei haurà ànima qui no tenga aquest desig de fer en tot la santíssima voluntat de lo Amat, que és la *summa perfecció* i la joia més preciosa que li poden oferir. Doncs molta rauó serà que posem tot el cuidado possible en tenir la nostra voluntat tota rendida a la santíssima voluntat de lo Amat, si volem gosar de la dolça *influència que ha al seu Amic*, qui tenia la confiança tota tan posada en lo seu infinit poder, que níguna cosa bastava per fer-lo desconfiar, antes bé *esperava* que havia d'alcançar una gran victòria de totes les persecucions que tenia, essent així veritat que en tenia algunes, i no de poca importància, d'ont se veu *lo amor de lo Amic*, pues que en aquesta ocasió de l'èxtasis, també hei havia aquesta *commixtió de goig i tribulació, de temor i fidúcia*.

59. Quan vingué el dia, per la gran bondat de l'Altíssim, jo poguí assistir a una missa. I ab grans súpliques demaní a mon amat i volgut espòs Jesús, que si era la sua voluntat, me concedís la santa comunió espiritualment, que si bé coneixia que no era per a mi tanta ditxa, tenia però la mia confiança *en la sua amor, qui és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*, desconfiant sempre de mi. I fonc servit mon Amat de què rebés lo que tant alegra el meu cor, i fonc tanta la suavitat que sentí, que aquí mateix comencí a dir: «Déu meu i senyor de l'ànima mia, el cor me preniu, ja no tinc cor, i això me falta la vida. Ni tinc vida, i per això me falta el cor, perquè en faltar el cor falta la vida, i així me falta tot. Jesús, amor dolcíssim, benigníssim i amabilíssim, què *tribulació* és aquesta per lo Amic, no tenir cor i acabar la vida rigurosament i suavement?» I ab tot això apareixia una loca sens enteniment, perquè no em podia reprimir del gran ímpetu d'amor que me causà aquella comunió espiritual, que em deixà sense cor.

60. Lo que jo diria i puc dir, segons lo que passava, és que no tenia cor i d'aquesta manera ho deia a mon Amat, però ell me digué ab gran caritat, que no m'havia pres el cor en aquesta ocasió, ni menos se n'era anat, sinó que la gran *influència* que m'havia comunicada lo tenia abscondit de manera que no apareixia de modo nígú que n'hi hagués, ni se sabia a ont estava, perquè tot se perdia. I mon Amat me digué, que per gosar *la influència que ell havia a lo Amic*, no s'havia de veure el cor, perquè les accions totes parteixen del cor, i que ell me volia tan rendida, que no s'havia de veure en mi sinó un gran rendiment a mos superiors, i per això m'havia abscondit el cor, perquè si no veia el cor, no veuria altra cosa sinó lo que dispondria mon divino Amat, sia feta sempre la sua santíssima voluntat.

61. Certament no es pot explicar el gran *goig* que sentia i la gran confusió que tenia de gosar ab tanta abundància i llibertat *la influència que m'havia el meu Amat* de l'omnipotent Déu, trino i uno, que jo mirava i contemplava ab un contento *i goig* tan

particular. I era tant que molt de temps passava en aquesta elevació. El cos estava en la terra i lo esperit en el cel, que era un morir místicament de la gran *influència que lo Amat havia a lo Amic*, de l'omnipotent Déu, trino i uno. I així no em faltava per expirar del tot si no que lo Amat m'hagués donat lloc, perquè la commixió de goig i tribulació místicament era tanta, que sols el seu poder me podia sustentar i conservar la vida, quan la sua *influència* m'encobria el cor pel fi que tinc referit. Plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes tinguessen aquesta *tribulació* i perdessen el cor de la *influència que ha lo Amat al seu Amic*, perquè és la major ditxa que se puga gosar en esta vida.

62. Jo em mirava tan pobra de virtut i poc disposta per haver de reber aquella infinita majestat i gran amor de mon Amat, que és *influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*, que no em cansava de suplicar-li, que em donàs la sua santíssima gràcia per poder preparar en el meu interior un aposento del seu agrado, això que pogués estar-hi a son gust i no deixar-me. I la sua gran caritat no pogué detenir-se perquè en el mateix instant m'aconsolà manifestant-me un hermosíssim tabernacle, a ont estava la beatíssima Trinitat i la mia gran senyora Maria santíssima. Aquest tabernacle tenia cinc columnes qui el mantenien, i cada una d'aquestes columnes la tenia una altra gran columna. La primera era mon gran pare i patriarca santo Domingo; la segona sant Juan Baptista; la tercera sant Juan evangelista; la quarta lo arcàngel sant Miquel; i la quinta lo amic el beato Ramon. I entenguí de mon Amat que eren aquestos cinc perquè foren grans defensors de la sua honra, i que eren cinc les columnes en memòria de les cinc llagues qui m'agraden tant. Bendit sia el Senyor i la sua caritat.

63. En cada columna havia un cor i una creu. El cor de la primera columna estava ple d'una glòria resplendentíssima i significava *el goig*. El cor de la segona columna estava tot ple de llagues, que era cosa de tenir-ne gran llàstima i significava *la tribulació*. El cor de la tercera significava *el temor*, i per això partien d'ell com a dos impetuosos mars, ab unes grans ones qui no deixaven acostar an el cor cosa qui el pogués danyar ni disgustar a son Amat; i aquest és el vertader *temor*. El cor de la quarta significava *la fidúcia*¹⁹¹, a ont estava a modo d'un mar molt copiós i hermós, a ont se negaven los Amics que tenen tota la *confiança* posada en son Amat, sens tenir *temor* que ell los tinga de faltar. Plàcia a sa divina Majestat que totes les ànimes se negassen en aquest gran mar *de la fidúcia*, confiant sempre del seu Amat. Aquesta gran gràcia voldria amantíssim Jesús que concedísseu a totes les ànimes, per major glòria vostra, ja que sempre nos estau cridant i animant a què confiem en vós.

64. Cosa molt particular era lo que significava el cor de la quinta columna, i tan rara que sols ab lo favor de mon Amat se podrà declarar. Aquest estava com a encubert que no se veia de modo nigú. I d'aquesta manera el tenia la gran *influència que havia lo Amat al seu Amic*, perquè era tanta que no se veia sinó una infinidat de noblesa. Al fin, *d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció*. I per això encubria el cor de tal manera que no se veia, sinó la columna desnuda de tota cosa, solament tenia la santa creu. I d'esta manera vol lo Amat los seus Amics, que el seu cor estiga molt abscondit, perquè si el cor està abscondit també heu estarà el judici i la pròpia voluntat. Per això no se descobria sinó la columna i la santa creu, perquè la columna significava l'ànima qui ha d'estar tan despullada, que no ha de tenir altra cosa sinó la santa creu, ab qui s'ha

---

¹⁹¹ El terme 'fidúcia' significa 'confiança' i ve del llatí *fiducia* amb el mateix significat (DCVB, 5, 856).

d'abraçar i amar, com l'amava lo Amat qui tenia aquesta per lo Amic, perquè el vol sense cor.

65. De tant que lo Amat té negat el cor de lo Amic, no pot dir altra cosa lo Amic sinó que està sense cor, perquè no té més voluntat que fer la voluntat del seu amat i volgut espòs Jesús, que el feia senyor de moltes riqueses, i perquè les tingués totes, li donà la santa Creu. Oh bona i suave Creu, qui ets companyia de lo Amic, en les majors gràcies que li fa son Amat; i per engrandir-les més, li dones per companyia la santa Creu, ab qui s'ha d'abraçar de nit i de dia. Açò és *en goig i tribulació*, sempre mirant, amant, contemplant i abraçant la santa Creu ab molta alegria, rendit i posat tot en los braços de l'amat i volgut espòs Jesús, qui no para mai de fer fineses grans i més grans per lo Amic.

66. De tal manera que jo estava a la presència de Cristo sacramentat, qui aleshores estava patent a la Isglésia, i pensí que s'acostava ja l'hora de l'encierro, i me prengué tal enyorança que los ulls estaven fets un mar de llàgrimes i el cor, de sentiment, m'esclatava. I tenia tals col·loquis ab mon Amat, que no és possible poder-los explicar, perquè estava tan ferida del divino amor, que apareixia que havia ja del tot perdut el judici, desatinada de les vives flammes qui em consumien. I me consumia més el no estar del tot consumida com l'ave fènix. Sia feta la santíssima voluntat del Senyor, ab tot que no em podia assossegat, i deia-li moltes vegades: «Jesús meu, pare i redemptor meu, vida i consol de la mia ànima, vós ja vos n'anau en el sacrari, i jo em tenc de quedar ací? Jo som molt contenta que se faça així, perquè és la vostra santíssima voluntat, però no tenc forces per poder-ho passar.» Perquè l'ànima se dividia del cos com si tingués d'expirar. I fonc tanta la saviesa que mon Amat volgué mostrar i la caritat que exercità, que me digué que si ell s'abscondia en el sacrari, que a mi m'abscondiria en el seu santíssim cor. I en el mateix instant dispongué que lo Àngel de la mia guarda i molts altres esperits celestials, me presentaren dins del seu santíssim cor, i los dos nos quedàrem en el sacrari. Qui podrà dir ni explicar *el gran goig* que sentia lo Amic en aquesta ocasió? Gosant ab tanta llibertat la influència que lo Amat, el Verbo divino, havia del Pare celestial a lo Amic.

67. Oh gran Amat i quant gran és la vostra benignitat, i la vostra suavitat no té fi. *O quam suavis est domine spiritus tuus!* ab un efecte grandíssim que tenia de què totes les ànimes gustassen d'aquesta suavitat, perquè és de les majors ditxes que se puguen alcançar i gosar i reber de la poderosíssima mà de mon amat i volgut espòs Jesús. I per això feia moltíssimes peticions demanant-li la sua benedicció per a tots, dient-li: *Benedicat nos Deus, Deus noster; benedicat Deus et metuans eum omnes fines terre*, ab un gran amor que tenia a les ànimes totes igualment. De tal manera que si començava per una, ja era a l'altra i a les demés, i a totes me trobava dient *intra in gaudium domini tui*, perquè em gosava del bé de les ànimes de modo que no és possible poder-ho declarar, ni menos és possible poder dir lo que hauria passat, sols per poder tenir aquest *goig* de veure-les gosar a totes de la divina *influència que ha lo Amat al seu Amic*, perquè no hei ha més que desitjar sinó quedar-se mirant i admirant la gran majestat de la infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció de lo Amat, digna de tota veneració, i dir-li sempre *Tu solus sanctus, tu solus dominus, tu solus altissimus Jesuchriste*.

68. Com me veia tan assistida de mon Amat, que encara estant en les majors ocupacions que se puguen pensar, estava molt assistida, moltes vegades li diguí: «És possible amantíssim amat Jesús, espòs de la mia ànima, que estant jo en tals ocupacions com me

veig, estiga tan assistida de la vostra infinita bondat?» No que jo em queixàs de modo nigú, sinó que m'admirava de la sua gran bondat i de la mia gran maldat, veient-me tan afavorida de mon divino Amat, gosant de la sua gran amor del modo que tinc dit. I ell me declarà, que això feia perquè totes les ànimes vessen quant del seu gust és l'obediència, i que s'animassen a ser obedients en qualsevol cosa que nos manen los superiors. Don gràcies per aquest pobre Amic, de la gràcia tan singular que li ha feta son Amat en orde d'aquesta matèria, perquè se troba tan obedient a tot lo que li mana la santa obediència (tot se deu a ell) com les fulles del poll an el vent, perquè en qualsevol cosa que sia lo que em manen no tinc més que dir, sinó ab tota prestesa obeir per amor del meu Amat.

69. Ell no parava de fer-me sempre més i més favors, de tal manera que em digué que no estava satisfet de lo que havia obrat i de la molta gràcia que lo Esperit Sant me comunicava, sinó que em volia posar a ont ell tenia el seu descans, que és en los santíssims braços del Pare celestial. I ací me donaren una joia¹⁹², qui en el mig tenia un cor i una fletxa qui el penetrava rigurosament. Més tenia les cinc llagues de mon amat Jesús, qui l'adornaven hermosíssimament. I aquesta joia me donaren pel rendiment que tenia a l'obediència i la caritat que tenia en los malalts i en los pobres. No es pot dir més, sinó que és admirable Déu nostre Senyor en mostrar a lo Amic quant gran és la sua amor. Jo no sabia què dir, de tanta confusió que tenia. I així li deia: «Amat meu, això no és per a mi. Jo no puc tolerar aquestes gràcies tan grans. Lo Infern sí, i encara és poc.» I ell me respongué, que no deixàs de publicar-ho, que aquest era el seu gust, i molt important per los mortals. I en particular, per los religiosos i religioses, perquè sien obedients i tenguen caritat, si volen donar gust a lo Amat.

70. Me digué mon Amat que el beato Ramon anava pel món ensenyant los hòmens i curant los malalts. I donava'm a entendre que del modo que ell m'ho permetia, havia de tenir el mateix empleo. I en lo afecte és així, perquè la llaga de la cama d'aquell home que tinc dit, no tan solament l'hauria curada ab les mans, sinó ab la pròpia llengua l'hauria volguda limpiar, i quantes se'n troben en el món i encara és sobrada ditxa per a mi, i més que no parava d'ensenyar la doctrina cristiana a los minyons qui treballaven com tinc dit, i en particular, que diguessen sempre: «Jesús i Maria, vos don el cor i l'ànima mia» ab tal eficàcia, que los ho hauria volgut escriure en el cor ab la sang de mon amat Jesús. I no tan solament a ells, però encara a totes les ànimes redimides ab la sang de Cristo Senyor nostro, perquè nos comunicàs a tots el foc del seu divino amor per abrasar-nos en amar-lo sempre i més amar-lo, sols per ser ell qui és i no més, donant-li gràcies de les moltes que em comunica. I tot lo que tinc dit d'aquest càntic és alguna cosa de lo molt que m'ha comunicat, perquè sabessem que la sua amor és influència d'infinita bondat, eternitat, poder, saviesa, caritat i perfecció, *laus Deo*.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 86

Digues, emfatuat per amor, quina cosa és meravella? Respòs, que amar més les coses absents que les presents, e amar més les coses visibles corruptibles, que les invisibles e incorruptibles.

---

¹⁹² Escriu 'gioie'.

1. Lo Amat fonc qui digué a lo Amic: *Digues, emfatuat per amor, quina cosa és meravella?* I és aquesta una de les majors misericòrdies que fa a lo Amic, i puc dir jo ab tota veritat, que lo que obrava mon Amat en aquesta ocasió, no tan solament era *meravella*, sinó moltes i grans *meravelles*, com veurem de lo que diré. Jo havia rebut a Cristo Senyor nostro sacramentat, i el contento que tenia lo Amic el seu cor i la sua voluntat, no és possible que se puga explicar. Jo no sabia què dir-li ni com poder-li donar gràcies, quan ell arribà en aquesta pobra i miserable posada, que jo li havia suplicat ab moltes veres, que preparàs de manera que hi pogués habitar a son gust. I ell m'hi descobrí una creu desnuda, sens declarar-me cosa alguna fins en altra ocasió. I me digué: *Digues, emfatuat per amor, quina cosa és meravella?* I jo li respòs (i no hu poguí deixar de dir moltes vegades) *amar més les coses absents que les presents*.

2. No tan solament ho digué lo Amic, sinó que el mateix Amat me deia: «Com pot dir ni respondre altra cosa lo Amic, sinó que *amar més les coses absents que les presents és meravella?*» I és així, perquè lo Amic a penes veia *les coses absents* i encara, algun rato, les tenia del tot olvidades, ni sabia noves d'altra cosa sinó de Déu, i de la sua gran infinidat. I així *les coses absents* no se manifestaven, perquè les encubria la infinidat de Déu, qui no parava de fer *meravelles* i més *meravelles* per lo Amic. I així no podia *respondre* altra cosa sinó *que meravella és amar més les coses absents que les presents*, qui eren ell mateix, los seus atributs i la glòria tota, que havia posada en aquell pobre albergo, de qui tenia tanta ànsia lo Amic, i lo Amat s'hi descobria de manera que no se veia altra cosa, sinó lo que tinc referit. I així bé fora estat gran *meravella amar més les coses absents*, que totes són no res, *que les presents*, que són les riqueses i nobleses de lo Amat.

3. De tal manera estaven presents, que no acabar del tot la vida lo Amic era una *meravella* molt gran. Perquè después d'haver-lo rebut sacramentat, me trobí ab un desig d'amar a mon Amat tan gran, que no em cansava de dir-li moltes vegades, que era tanta lo amor que li tenia, que el cor i la voluntat se desfeien amant i lo enteniment pensant com amaria més. I desapareixien de manera que no sabré dar a entendre com era, ni per ont se n'anaven, solament sé que tota m'abrasava en un mar molt gran de foc del divino amor, qui tenia lo Amic *emfatuat per amor*. I del gran amor que demostrava voler tenir a son Amat, i del modo que parlava, se deixava veure que no sols estava *emfatuat per amor*, sinó també perquè no el podia amar tot quant podia pensar que lo havien amat des d'una eternitat, i amaran per tota una eternitat.

4. Açò era lo que demanava lo Amic a son Amat quan se veia *emfatuat per amor*. I la veritat és que de les coses qui més posen *emfatuaades* les persones és si tenen algun afecte molt gran i no poden alcançar lo que desitgen, perquè los ve a parar de tal manera, que bé los poden dir *emfatuaades*. Qui podrà explicar el gran afecte que tenia aquest pobre Amic d'amar el seu Amat? I d'un modo que accedís, si fos estat possible, a tot quant lo amen, lo han amat i lo amaran. I així bé podem creure que estaria *emfatuat*, i ja més quan se veia ab tan gran assistència del mateix Amat. No podia deixar d'estar *emfatuat per amor* que tenia a amar, alabar i adorar el seu Amat, i totes les sues grandeses. I per això, començà a adorar el seu santíssim cor, la sua santíssima ànima, les sues potències i los seus sentits, ab tota aquella reverència que, ajudat de la sua gràcia, podia, ab un desig molt gran de tenir los meus sentits, potències, cor i ànima conformats ab los seus tot lo que seria

possible. I, si bé sabia jo que era lo Infern poc per a mi, confiava sempre i esperava en la sua gran bondat i misericòrdia, qui és gran sense fi.

5. Ab molta claredat se veia que no té fi, per les grans fineses que feia per lo Amic, i tan grans que no basten judicis humans per poder-ho declarar, sols la unió en què posà lo Amic era de les coses més rares que se puguen pensar. I com me trobava tan afavorida, volia donar gràcies de les que tantes nos ha fetes la beatíssima Trinidad. I així com a filla del Pare, encara que molt mala, lo adorava i donava gràcies de la gran finesa que féu per los mortals, quan ab tan gran amor dispongué que el Verbo divino prengués carn humana per la nostra redempció. I així adorava aquesta gran finesa i l'alabava tot lo que podia. Així mateix adorava i alabava la gran obediència i promptitud del Fill, que tingué en complir la voluntat del Pare celestial i fer-se home per nòstron amor, i li donava les gràcies que podia, ajudada de la sua gràcia, que de mi nada puc i nada esper, sinó que com esposa tan afavorida desitjava donar-li gust, encara que li som tan poc leal que me confonia a no poder més. Bendit sia el seu amor, qui és tan gran que no té fi, adorem-lo i alabem-lo per ser ell qui és i no més. A lo Esperit Sant feia gràcies del gran amor que demostrà ab la promptitud que tengué en obrar aquest santíssim misteri de la Incarnació en les entranyes de la humil sempre verge Maria, mare i senyora nostra. A la divinitat donava també gràcies pel gran amor que nos mostrà en aquella hora, quan per la sua gran bondat, uní la naturalesa divina ab la humana, que fonc la major meravella que podia fer per los mortals, pues llençà el resto del seu amor.

6. Oh gran amor i gran Déu, que modo és el vostro tan particular que teniu en posar silenci a la llengua de lo Amic, perquè no puga parlar; i cortina o vel a lo enteniment perquè no puga discórrer cosa alguna de la vostra gran majestat, sinó restar-se *emfatuat per amor*, absort i negat tot en el mar infinit de Déu. I era tan gran el fervor que sentí i lo que rebia de la santíssima Trinidad, que no basten llengües qui hu puguen explicar, ni plomes qui hu puguen escriure. Aquest modo d'adorar, engrandir i alabar aquesta obra tan portentosa fonc molt del seu gust, en tant que apareixia que tota la beatíssima Trinidad s'empleava tota en aquesta ocasió en fer gràcies a lo Amic, qui tot s'abrasava de foc i de Déu, perquè era tanta la flamma i el foc qui m'abrasava, que del tot me consumia i hauria consumit tot lo món, si Déu nostro Senyor li hagués donat lloc.

7. Tanta abundància hei havia de foc i era tant lo que sentia, que no cabia en niguna part. I així voldria que tot lo món donàs gràcies per mi a mon Amat, de les moltes gràcies que em fa. I per això no tan solament estava *emfatuada per amor*, però encara diré que no sabia lo que tenia, perquè de totes les gràcies que lo Amat pot comunicar per son gust, no sabia dir ni explicar quala d'elles no em concedia en aquesta ocasió i molt esplèndidament. Qui podrà dir doncs quant gran era la mia confusió i el desig que tenia de donar-li gràcies i moltes alabances. I com no podia parlar, li deia ab la intenció moltes vegades, que bé sabia ell que lo Amic era tot seu i que son desig era fer-se tot cors per amar-lo i llengües per alabar-lo. I així no tenia més que dir-li, sinó que se fes la sua santíssima voluntat.

8. Les misericòrdies de lo Amat augmentaven sempre més, de tal manera que la suavitat que em donava a gustar jo no la podia sustentar i del tot me disrritia. I ell volia que digués diferents vegades: *gustate et videte, quoniam suavis est dominus. Beatus vir qui sperat in eo* (f. 675). I això no tan solament en aquesta ocasió, sinó encara durà molts de dies, que

com la gustava tan dolçament i la veia ab tanta claredat, no em podia reprimir ni deixar de dir moltes vegades: *gustate et videte quam suavis est dominus. Beatus vir qui sperat in eo*. I com eren tan suaves i dolces les sues paraules, me causaven efectes particularíssims, i en particular, los col·loquis que lo Amat tenia ab lo Amic ab tant d'amor, el treien tant de si, que tot estava en son Amat qui li deia: *digués emfatuat per amor, quina cosa és meravella?*

9. *Respòs que amar més les coses absents que les presents*. I no podia lo Amic respondre d'altra manera, perquè veia ab molta claredat les nobleses del seu Amat, grans i belles sense fi i dignes de tota veneració. I també perquè *les coses absents* han de tenir fi, i *les presents* són sense fi, i per la misericòrdia de lo Amat són sempre *presents* a lo Amic qui les vol. I per això, les tenia jo *tan presents* que no podia respondre d'altra manera, sinó *que era meravella amar més les coses absents que les presents*, perquè estava *emfatuada per amor*, del gran amor que em mostrava mon divino Amat. De tal manera, que apareixia que per a mi no hi havia *coses absents* sinó que totes les tenia *presents* i les gustava i veia ab grandíssima claredat, per gràcia de la beatíssima Trinitat, qui tot ho permetia. I mon Amat, qui em tornava a dir que no podia lo Amic respondre d'altra manera, perquè el tenia tan *present*. I aquest tractar de lo Amat ab lo Amic ab tanta familiaritat era qui em feia estar *emfatuat per amor*.

10. Jesús amantíssim del meu cor i de les mies entranyes, quins col·loquis tan particulars són aquets? Que tenen lo Amic *emfatuat per amor*, de tal manera que tot se n'entrava en son Amat, i se deixava a si! Ditxós lo Amic que lo Amat arriba en aquest estat, són coses tan altes, celestials i divines, los col·loquis que té lo Amat ab lo Amic, que no hu poden comprendre judicis humans de modo nigu. D'ont podem veure ab major claredat *que és meravella amar més les coses absents, que les presents*.

11. Jo no em recordava ja d'aquella santa Creu, que em descobrí en el meu cor, quan ab tantes instàncies li demanava que em preparàs a son gust per reber la santa comunió. Però com en ell no hi cap olvido de modo nigu, la tenia molt present. I me digué, que lo qui preparava millor les ànimes per reber la comunió era la Creu, portada dolçament, suavement, apaciblement, benignament, amorosament, humilment, rendits, mortificats, obedients, pacients, i ab caritat per son amor. D'aquesta forma, me digué, que era la major i més gran preparació de quantes ne poden fer, i així que en tenir aquesta creu lo Amic i tots los demás Amics, ja tenen la preparació qui dona gust a lo Amat, perquè la Creu (digué ell mateix) que era el lloc a ont descansava. Quan jo sentí aquestes paraules i dites ab tan gran amor, el meu cor tot se partia de pena i sentiment.

12. És possible amantíssim Jesús, que el vostro descans sia en la cosa més penosa de quantes se'n poden trobar, basta dir en la creu? I que la vostra amor sia tan gran que la creu haja de ser el lloc a ont descansau? Oh què pit tan generós i encés de caritat és el pit de lo Amat! Tot venia de què tenia amor a los mortals, i per això tenia el seu descans en la creu, que sols de sentir-la anomenar, ja dona pena a molts. I és que no tenen amor a son Amat, perquè el qui de veres ama, sols per donar gust a lo que ama, descansa a ont més pena. I així el vertader amante, Cristo nòstron bé, com amava a son Pare celestial, i el gust del Pare celestial era que redimís el Gènere humà, sols per donar-li aquest gust i salvar les ànimes, descansava en la santa Creu. Així m'ho declarà en aquesta ocasió, i me digué: «Filla, deixa'm posar a la creu a ont jo tinc el meu descans, filla mia, i veuràs que

és la creu la preparació qui més m'agrada, per estar i habitar en los meus Amics. I així deixa'm posar a la creu, qui és el meu descans.»

13. De les coses més rares que jo hagués vistes mai era aquesta, posar-me en el meu cor per la preparació, que jo tant demanava, una creu desnuda i ensenyar-me que jo l'havia de reber i aportar del modo que tinc referit, perquè aquell era el lloc a ont descansava lo Amat. Tot són fineses d'amor, benedit sia tal amor, que no és possible entendre a ont té d'arribar. I aquest és el vertader amor, no reparar si pot esser deshonrat per fer obres a gust del seu Amat, perquè si és verdadera l'amor no repara en niguna cosa, ni de pena ni de deshonra, com se veu en lo amat i volgut espòs Jesús, qui me digué que descansava i predicava en lo abre de la santíssima Creu, i que en nigrun lloc descansà ni predicà més que en la santíssima Creu, quan veia complit el misteri de la nostra redempció, qui s'era obrat en lo abre de la santíssima vera Creu.

14. Oh què descans tan regalat era per lo Amat donar la vida en lo abre de la santíssima Creu, despullat i deshonrat per salvar tots los mortals, per donar gust i fer la voluntat de la majestat del Pare celestial, qui era la prenda que més amava el seu cor. I per això descansava en la creu. Qui podrà entendre ni declarar aquest descansar tan raro i particular de mon Amat? Descansar en la creu, i allí, com tinc dit, fonc el lloc a ont més predicà i molts lo confessaren per vertader Fill de Déu. Oh gran Déu, i quina veritat és aquesta tan gran, que el lloc a ont més predicàreu fonc la santíssima Creu! De tal manera que, qualsevol cristià qui hu mir ab un poc d'atenció, trobarà que és així, i encara molt més, perquè no tan solament predicà de la santíssima Creu aquell temps que estigué en el calvari, sinó encara tot el temps que predicà el trobaran predicant de la santíssima Creu, perquè com la sua amor fonc molt copiosa, fonc copiosíssima també l'ensenyança que nos donà en tot, i en particular en la santa Creu. Perquè si miram la gran obediència, la gran pobresa, la gran humilitat, etc. i la gran caritat, veurem que sempre nos predicà de la creu, humilitat i demés virtuts, que és lo que sempre hauríem de tenir *resents*, i veuríem ab molta claredat *que és meravella amar més les coses absents que les presents*.

15. Quina *meravella* tan gran és aquesta, *amar més les coses absents*, qui totes són com la flor del camp, qui al matí és i a la tarda ja desapareix. I així, *gran meravella és amar més les coses absents que les presents*, qui permaneixen i a ont se troba tot quant se pot desitjar per esser nòstron amat Jesús a la santíssima Creu, que sempre tenim *present* ensenyant i predicant les més importants doctrines que se puguen ensenyar per bé de los cristians. I així quan jo estic mirant a mon Amat tan *present* a les ànimes qui el volen i ab les santíssimes mans ubertes per comunicar-los gràcies sense fi, no puc deixar de dir *que és gran meravella amar més les coses absents que les presents*, i de més a més, tenir grandíssima pena, de què no posem tot lo amor en la santíssima Creu, que és el lloc a ont sempre trobarem a lo Amat i el tindrem *present*. I així *meravella és amar més les coses absents*, que no veiem ni sabem si hei arribarem.

16. Fins ara he dit *que és meravella amar més les coses absents que les presents*, i ara dic que és una gran locura. I així, per amor de lo Amat, suplic a totes les ànimes redimides ab la sua preciosíssima sang, que no posem amor a coses *absents* de modo nigrú, sinó tot lo amor a lo Amat que sempre tenim present, i en qualsevol borrasca que nos trobem, ell nos assistirà sempre, i nos ajudarà perquè és tot i ho pot tot. I si ha fet el cel i la terra i fineses sense fi per los mortals, què deixarà de fer per los qui lo amaran? Pues qui serà

tan poc agraït que li faça aquest desaire i un agravi tan gran com és *amar més les coses absents que les presents*, essent així veritat que ell nos està *més present* que el pensament més abscondit que tenim, i nos està *més present* que no nos està *present* lo que tenim ab les mans, pues considerem la gran deshonra que li fem a la sua presència, si amam cosa alguna sinó a ell, qui és digne d'esser amat, engrandit i alabat.

17. Me digué mon Amat (com tinc referit): «Filla, deixa'm posar a la creu a ont tinc el meu descans.» I jo li diguí: «És possible Jesús de les mies entranyes, que tingueu el descans en la creu, qui és tan penosa com vós sabeu? Que hei sou mort crucificat per mon amor.» I ell me digué: «Filla mia, i del modo que puc, hei torn morir tantes vegades que no tenen fi per la pena que em donen los mortals, *qui amen més les coses absents que les presents*. I si tu me vols aliviar aquestes penes, dona'm la creu que t'he posada en el cor, perquè hei puga descansar i predicar a mon gust. I lo que jo vull de tu és que predics de la creu, com predicava Jo.» I jo li diguí: *ecce ancilla tua*. I certament que no puc explicar ab paraules la gran pena que el meu cor sentia, perquè se partia com si hagués de finir, però molt rendida en tot a la santíssima voluntat de mon Amat, i confiada que si ell me posa en tan gran obligació, que m'assistirà i donarà la sua santíssima benedicció per acertar i donar-li gust.

18. Me donà a entendre mon Amat que el modo com volia la creu que ell hi pogués descansar, havia d'esser portant-la del modo que tinc referit, i el predicar que d'ella havia de fer, era manifestar la doctrina que em dona i em donarà. I la creu que volia és les persecucions que ha tingudes sempre aquesta obra, d'ont se pot inferir que és cosa qui dona gust a lo Amat, i que és obra de la sua santíssima mà. Així m'ho digué, i que volia que vessen com és obra de la sua poderosa i lliberal mà. I per això, niguna cosa la podia impedir, ni destorbar-la de modo nigú. Detenir-la algun poc, això sí, però impedir les gràcies que mon Amat me fa i la gran doctrina que en esta matèria m'ensenya, no hi ha pogut arribar tot lo Infern, encara que ha fetes les majors diligències que se puguen pensar. I ab tot això, és restat lo Inimic sempre bul·lat perquè no hei ha poder contra Déu.

19. (f. 677) No han pogut alcançar los inimics lo que pretenen, i los dona molta pena, segons lo que jo conec i l'experiència que tinc, sia feta la voluntat del Creador, qui me posà en tan rares ocupacions, que certament era cosa de gran *meravella* veure aquest pobre i miserable Amic en tanta conformitat, contento i alegria com les passava, perquè essent veritat que les obediències en què estava eren les que menos són del seu gust, no pel treball, que per aquest pobre Amic no hei ha treball en aquesta vida sinó lo que és ofensa del seu Amat, sinó perquè havia d'habitar entre molts hòmens i persones del món. I no obstant això, ho passava ab molt de gust, perquè tots m'edificaven, per la gran virtut que tenien, de tal manera que me trobava indigna d'haver-los de parlar, i estava tan regalada i assistida de lo Amat com si estigués en la Pàtria i benaventurança celestial.

20. Al parèixer he dit molt, i verament és cosa niguna respecte de lo que és. Sols la pacificància¹⁹³ que gosava i la flamma d'amor qui m'abrasava era de les majors gràcies que se poden alcançar de lo Amat, i si hu poguessen entendre, se fora admirat tot lo món. Qui podrà dir quant gran era la ditxa que tenia? Que a més de tot açò, gosava tantes gràcies

---

¹⁹³ Paraula no recollida en els lèxics ni en el *DCVB*, que expressa la idea de 'pacificació'. Sembla un neologisme que utilitza la terminació 'ància' pròpia d'alguns neologismes utilitzats per Ramon Llull, com 'amància' (*Diccionari de definicions lul·lianes*, p.106).

que no tenen fi. I essent així que les ocupacions en què m'havia posada la santa obediència són coses pesades, per a mi era tot suavitat i dolçura, sols per dar gust a lo Amat, qui me digué que açò era donar-li la creu del modo que ell la volia, i de modo que ell hi podia descansar. I més me digué, que açò era el predicar que havia de fer de la santa Creu, que és estar sempre molt constant en les tribulacions, ocupacions i adversitats, i portar la creu ab les virtuts que tinc referides. Així s'ha de fer, si volem donar lloc a lo Amat de poder descansar. I així se trobava aquest pobre Amic, per la gran bondat i caritat de son Amat, qui tot ho permetia per més manifestar les seues obres, i perquè vègien que és veritat, que contra ell no heu ha poder. I així vol que persever aquesta obra, qui li dona molt de gust. I per això me deia, que no temés que ell qui m'hi havia posat me'n treuria.

21. Deia'm mon Amat: «Filla i esposa del meu cor, i Amic de la mia ànima, ten valor, com més mar més veles, que Jo mai te deixaré.» Confiança tinc que mai m'haveu de deixar, i en particular, per complir la vostra santíssima voluntat en orde d'aquesta obra tan gran, tan penosa per a mi, no perquè jo no tinga gust de dar gust a mon Amat, sinó per lo que ella és en si. És una ferida qui em parteix el cor. No obstant això, me quedava de tal manera alentada, que no em podrien fer retrocedir ni faltar a fer la voluntat de mon divino Amat, encara que fos tot lo Infern junt i tots los hòmens del món. Tant era gran el valor que tenia aquest ditxós Amic, per la gran clemència del seu Amat, qui li digué que açò era estar *emfatuat per amor* i qui el feia estar tan fixo en les tribulacions, que encara que en tenia moltes, no el detenien de modo nigu, antes bé estava molt més *emfatuat per amor*, açò és constant i fort com una roca, perquè a les penyes o roques fixes i forts, per grans que sien les ones del mar qui les combaten, encara que li peguen molt fort, no prenen amb elles per la gran prestesa que tenen de despedir les ones i llançar-les de si, perquè nada volen sinó estar del modo com les ha posades son creador, que bé los podríem dir *emfatuaades per amor*, per estar tan posades en el lloc a ont les ha posades son creador.

22. Així mateix se trobava lo Amic, com una penya combatuda de moltes ones, però estava tan *emfatuat per amor*, açò és tan posat en fer la santíssima voluntat de son divino Amat, que totes les ones despedia de si, ni les deixava entrar a què la poguessen impedir a fer la voluntat de lo Amat. I quant més combatut se trobava de moltes ones, de moltes maneres de tribulacions, més diligències feia per a despedir-les, sens temor de niguuna cosa, salvo el temor d'ofendre el Senyor, que aquest mai se parteix del meu cor, pel propòsit que tinc fet d'antes morir que pecar ni disgustar a mon Amat, no per altra cosa que per son amor, aquell amor qui ha arribat lo Amic a estar *emfatuat per amor*, i del gran amor que li demostra son divino i soberano Amat, que no seria possible explicar les fineses tantes que feia en aquesta ocasió, i tan particulars, que casi no les gos referir.

23. Obrí mon Amat el seu santíssim cor ab les seues hermosíssimes mans, i prenia molta gràcia que ab gran amor donava a lo Amic. I del gran foc qui lo abrasava i los molts favors que rebia, no hu podia sustentar lo Amic, perquè tot se disrritia i venia a punt d'expirar. Al fin, moria místicament en los braços de lo Amat, i com estava tan absort li deia: *Digués emfatuat per amor, quina cosa és meravella?* I com lo Amic veia ab tanta claredat el bé que gosava i tenia tot lo que se pot desitjar, que és¹⁹⁴ lo Amat ab lo santíssim cor i les santíssimes mans ubertes per comunicar lliberalment les seues riqueses a lo Amic, *respòs que amar més les coses absents que les presents.*

---

¹⁹⁴ Escriu 'el' pensam que és un error d'escriptura.

24. (f. 678) Quanta veritat és aquesta, *que és meravella amar més les coses absents que les presents*. I jo entenc que no tan solament és *meravella*, però encara que és la major desdita que una ànima puga experimentar. Sa divina Majestat, qui té poder infinit, nos ne vulla alliberar. I don gràcia perquè puguem *amar més* i sempre *més les coses presents que les absents*, sens tenir a les *absents* n'ingun afecte, antes bé tenir-lo tot a lo Amat. I ab molta humilitat, postrats a los seus santíssims peus, esperar la sua misericòrdia per començar a *amar les coses presents*, fins a veure's com se veia lo Amic, qui s'esclatava de Déu, perquè el tenia tan *present* que estava tot admirat (no sé altre terme per poder-me declarar). I així dic, *que és gran meravella amar més les coses absents que les presents*.

25. Tan gran era lo amor que tenia a mon amat Jesús, que tenia *present* i qui volia descansar en la creu, que no em podia partir de los seus santíssims peus, demanant-li que pel seu gran amor se servís de concedir-me que el meu cor fos aquella pedra en què posaren la santíssima Creu, quan ell patí i morí etc. I com la sua amor és tanta dispongué que mon pare i patriarca santo Domingo i el beato Ramon, me posassen la santa Creu en el meu cor del modo com desitjava, perquè el cor gosàs tot el bé de la preciosíssima sang, que desrremaria i que s'inflamàs més i sempre més del seu amor. I per a què se purificàs aquesta pobra ànima, i restàs tota unida ab son divino Amat, de tal manera que no tan solament me concedí lo que li demanava, però encara tanta gràcia que no em trobava digna de reber-la. Pobra i miserable de mi, que em trobí en un èxtasi de les coses més rares que se puguen pensar, perquè me trobí a la presència del Pare celestial, a ont me descobrí una bellíssima font qui manava gran còpia d'aigua ab què regava alguns arbres, que jo veia en un jardí. I com era ab tanta abundància l'aigua, se venien a emparar de manera que tots se perdien en aquella gran multitud d'aigua. I mon Amat me declarà que l'aigua significava la gràcia, i los arbres aquelles ànimes *qui estan emfatudes per amor i amen més les coses presents que les absents*.

26. A dir la veritat, no sé qui puga ser tan descuidat en no donar aquest gust a mon Amat, i no procurar tant de bé per la sua ànima, i del gran fruit que se treu de l'aigua de la divina gràcia, que aquest pobre Amic estava de tal manera unit ab son divino Amat, que no parava de dir-li: «Jo el tinc i no el deixaré. Mon Amat és tot per a mi, i jo tota per mon Amat.» I certament que se podia dir que lo Amat era tot per lo Amic, pel gran amor que li demostrava fent-li gosar esplèndidament de les sues riqueses en la Pàtria celestial, a ont estava ple de confusió, però prompte i disposat a tot lo que seria gust de lo Amat. I per això podia dir també lo Amic, que era tot de lo Amat, del modo que voldria, sols que fos més alabat. I d'aquesta manera arribà a tal locura, que no es cansava de donar abraços i més abraços a son Amat, dient-li que el tenia i no el deixaria per quantes *coses* hei havia i se poden esperar. Tant lo volia a ell i no a altra *cosa*, que li deia desatinos, qui no tenien par: «Déu meu, Pare meu, Jesús meu, espòs meu, consol meu, hermosura del meu cor i amparo de la mia ànima, jo vos tenc i no vos puc deixar. Tan gran és la vostra hermosura, que em feu perdre lo enteniment. Jesús dolcíssim, amantíssim, benigníssim, amorosíssim, amabilíssim, i altíssim sense fi, tanta és lo amor que jo vos tenc, que no tinc modo per poder-la-vos declarar. Jesús suavíssim de les mies entranyes, no tinc part en el meu cos que no la volgués desfer per vòstron amor, i perquè totes les ànimes entenguessen i gustassen lo que és a los vòstros ulls, *estar emfatuat per amor i amar més les coses presents que les absents*.»

27. En arribar a tenir aquesta ditxa, ja no té més que dir una ànima, sinó lo de Simeon: *Nunc dimitis servum tuum domine secundum verbum nuum in pace*. I d'aquesta ditxa gosava aquest pobre Amic, i d'aquestos me digué mon Amat, que eren *emfatuats per amor*, i que eren los Amics *qui amen més les coses presents que les absents*. I an aquestos digué *Regnum caelorum intra vos est*. A ont estava i descansava dolçament. No sé què més se puga dir de la bondat de mon Amat, ni què més se puga dir de la ditxa que té i gosa aquell qui és tan bon Amic, que lo amor que té a son Amat lo fa estar *emfatuat per amor*! Oh sant i divino amor, i ditxós lo Amic qui el podrà gosar, i *amarà més les coses presents que les absents*! Perquè totes les ànimes gosassen de tot aquest tresor, no tan solament daria totes les parts del meu cos del modo que seria gust de mon Amat, però encara desrramaria tota la mia sang i encara no dic tot lo que tinc en el cor, a ont vós, Déu meu i Senyor meu, (per la vostra gran clemència) teniu la vostra habitació de modo que jo no el sé explicar. Lo que sé és que la vostra gran amor té tan *emfatuada* aquesta pobra ànima, que no vol amar *niguna cosa absent* (f 679) sinó tan solament lo *present* que és vostra divina Majestat, l'amor del qual estava jo mirant com estava patint i morint. I aquesta presència de mon Amat durà molts de dies, que sols de mirar-lo en lo abre de la santíssima Creu, no és possible declarar la gran pena que el meu cor sentia, de no poder-lo imitar en aquelles penes i en particular de tenir el cor penetrat del modo com lo tenia, que no em podia cansar de suplicar-lo que me'n fes participant.

28. A la tarda, l'hora que mon Amat rebé la ferida en el seu santíssim cor, estava jo ocupada a la mateixa obediència que tinc referit, i trobava'm ab tan gran assistència sua, que bé podria dir que tenia dins de mi el Regne del Cel, perquè gosava tota la benaventurança de modo que, si no fos estat per una gràcia molt especial que em donava, no fora estat possible poder-ho passar. Ja més quan lo Amat fonc servit de donar-me una ferida en el cor, qui em turmentava rigurosament, però vingué ab tanta suavitat que no em podia sustentar, perquè tota em disrritia en los braços de mon Amat, a ont estava *emfatuada per amor* i patia ab tan gran amor que, encara que era pena, de tal manera era suave i a gust de lo Amic, que li era poca pel gran desig que tenia de patir per amor del seu Amat, qui el tenia regalat i *emfatuat per amor*. Al fin passí tot aquest dia, que no bastaria molt de temps per a referir les gràcies i favors que em comunicava, i tan particulars, que no em podia reprimir de dir algunes vegades: «Déu meu i Senyor meu, què puc jo fer per donar-vos gust i perquè doneu llum a totes ànimes.»

29. Aquest era tot el meu cuidado en aquesta ocasió i fer molta oració (com si estigués en el cor a la presència de Cristo sacramentat) per la salvació de les ànimes. Bé és veritat que en lo més fondo de la mia ànima gosava de mon Amat ab molta claredat, i li deia moltes vegades *Domine Deus meus in te speravi*, i molts altres versos que si los havia de referir, seria no acabar mai. I així bastarà per ara que entenguen que tenia tota la mia confiança posada en mon divino Amat, tant per a mi com per totes les demás ànimes, de qui tenia tant de cuidó <sic>. I era una gran meravella que no cridàs ab veu molt alta a la presència d'aquells hòmens qui treballaven i de les germanes, que tenia en ma companyia, pel gran foc qui em cremava i el gran fervor que sentia. Bendit sia el gran amor que demostrava lo Amat a lo Amic en aquesta ocasió, i més que li digué que ho escrigués així, perquè vègien com *s'està sol entre les gents*. Oh gran Déu, què puc dir, sinó que sou admirable ab aquesta pecadora que teniu *emfatuada per amor*!

30. Quan tingué lloc de poder-me retirar a soles ab mon Amat (sens faltar a l'obediència, que voldria complir sempre ab gran perfecció) com estava en tan rara unió, me posí a mirar a mon dolcíssim i hermosíssim Jesús, espòs de la mia ànima, sempre a la santíssima Creu, i ell me digué: «Mirant-me, parlant-me i contemplant-me arriben les ànimes a *amar més les coses presents que les absents*, i a *estar emfatuades per amor* sense parlar.» En aquest punt era arribat aquest pobre Amic, que no podia parlar de modo nigu per la gran suspensió en què se trobava tot en un mar de Déu sense fi. I sempre més posat en Déu i tot en la Pàtria celestial, a ont gosava tant de bé que enteniments humans no el poden comprendre ni referir. A tal punt era arribada, que el cos estava en la terra i lo esperit en el cel, de tal manera que estava viu i sens ànima, perquè no podia dir del tot a ont estava, perquè la veritat és que unes vegades la veia en lo interior, tota en mon Amat, i en lo mateix instant ja la veia a la Pàtria celestial. I així interrompia dient: Déu, Déu, Déu, tantes vegades que no tenien fi. No sabia ni pensava que hai hagués ja níguna cosa per lo Amic sinó Déu i més Déu, perquè no cuidava ja sinó de Déu tot quant podia, i de dar gust a Déu ja se perdia del tot, que casi no sabia a ont estava. I per això deia diferents vegades: «A ont estic jo Déu meu i Senyor meu? A ont estic jo Amat de la mia ànima?» I ell me responia: «En el regne de mon Pare celestial, i jo en el regne de la tua ànima. *Regnum caelorum intra vos est.*»

31. Què més pot desitjar una ànima, ni què major ditxa pot tenir, que tenir en si mateixa un regne a ont té l'habitació lo Amat, si no és que per la sua culpa, no li don lloc *per amar més les coses absents que les presents*. Això sí que se pot dir *meravella* ab tota veritat, i més que *meravella*, perquè és cosa digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, pel poc mirament que tenim en honrar, alabar i *amar més a les coses absents que a mon Amat*, qui me digué que estant en lo abre de la santíssima Creu, digué: *Pater ignosce illis quia nesciunt quid faciunt*, per aquelles ànimes *qui amarien més les coses absents que les presents*. D'ont se veu ab molta claredat que és més que *meravella*, perquè no saben lo que fan. I lo amor de mon Amat és tan gran, que en la creu ja demanava perdó per elles. Bendit sia (f. 680) tal amor, qui mira tant per qui tan poc lo ama, que tenint-lo moltes i diferents vegades *present*, lo deixen *d'amar per amar les coses absents*, qui són moltes vegades *tan absents* que és impossible tenir-les *presents*. Aquí arriba la nostra locura, que moltes vegades posam lo amor en coses que en nígún temps trobarem, i podrà ser que nos donen molta pena.

32. Què major *meravella* pot trobar-se *que amar coses tan absents*? Amem la summa grandesa, noblesa i tot el bé que se pot desitjar, que és mon Amat, que sempre tenim *present*, tot misericòrdia per donar-nos a gustar l'aigua divina de la sua gràcia, a ont me descubria les ànimes *qui amen més les coses presents que les absents*, que era la cosa més bella i hermosa que nigu puga pensar. Al fin, cosa digna d'esser amada i alabada per una gran *meravella* que, perquè vessen el contento que aquestes ànimes donen a lo Amat, manifestà a lo Amic, quan estava en lo èxtasis que tinc referit, aquestes ànimes en el mar infinit de Déu omnipotent; a ont estava lo Amic tan afavorit que no hi havia sinó alabar a lo Amat, qui tenia totes aquelles ànimes qui se negaven en una infinidat de gràcia, que per dir-ho ab breus paraules, serà millor passar-ho ab silenci, perquè si m'hi pos, no explicaré lo que és, ni en sabré sortir, d'ont pot considerar quina cosa deu esser aquesta tan rara i particular, que se tenga de donar a entendre més callant que parlant. Tot són fineses d'amor que fa lo Amat per los Amics *qui amen més les coses presents que les*

absents. I així és cosa de gran llàstima, que posem amor a cosa níguna sinó és a mon Amat, que sempre tenim *present* i en nostra companyia, tot amor i caritat.

33. Aquesta és una pena de les més grans que jo sentia, veure'm tan afavorida de mon Amat, i que se pogués trobar ànima qui no gosàs per lo menos de mon Amat i de la sua santíssima gràcia del modo com jo gosava, i més i més sense fi, si ell ho volia. I aquesta ferida era tan fort, que em partia el cor. I essent així veritat, que de totes les coses m'olvidava, tenia aquesta tan *present* que no me'n podia olvidar, sinó suplicar i més suplicar a mon Amat, que se servís de mostrar el seu gran amor i la sua gran misericòrdia a totes les ànimes, perquè les tenia a totes en tan rara estimació, com si cada una d'elles era la mia. I per això no cessava de dir *hostende nobis domine missericordiam tuam et salutare tuum da nobis*, ab un desig gran que la mostràs en totes, així com la mostrava a totes aquelles que tinc referit, i an aquest pobre Amic, qui sempre restava molt més unit i tot negat en aquell mar de Déu. I així sempre se trobava més i més en Déu i tan lligat, que de níguna manera se podia partir del Regne del Cel, a ont lo tenia Déu omnipotent molt regalat.

34. Per una part volia tornar en mi, perquè havia ja moltes hores que estava en aquest èxtasis tot elevat a la glòria a vista de les germanes (aquest és el meu penar) però sempre molt rendida a la santíssima voluntat del Senyor. Per altra part, d'haver-me de partir, sentia tanta pena que se m'arrencaven les entranyes, el cor i lo esperit. I al parèixer tot se partia de mi, i no poder dir¹⁹⁵ què cosa era lo que sentia, perquè eren coses tan particulars, que era una meravella que obrava mon Amat, que no acabàs la vida del tot lo Amic en los seus braços, i quedar-se per *in eternum* en el Regne a ont lo havia posat. Al fin, no podia consentir haver-me'n de partir ni per un instant, i per això no parava de dir-li: «Quan, quan serà l'hora amantíssim Déu que m'hi quedaré del tot. Jo no puc partir-me d'aquest regne de vostra divina i soberana Majestat, que jo am i no vull altra cosa sinó a Déu i nada, nada, fora de Déu. I així, amabilíssim i altíssim Senyor, jo no em puc partir de modo nígú, vegiau lo que tinc de fer per donar-vos gust.» (No desitjava altra cosa el meu cor) sinó donar-li gust en tot, patir i amar, esser menospresciada i que totes les ànimes gosassen tot aquest bé que jo gosava, i molt en particular les mies germanes, que jo am ab gran manera, per la gran virtut que tenen i la gran caritat ab què toleren les mies imprudències i la mia gran maldat.

35. No em faltava però una gran confusió, quan veia tanta vilesa en una ànima qui no podia dir altra cosa, sinó que era un de los esperits celestials. I ab tot això, i com més col·loquis tenia ab Déu nostro Senyor, menos me podia partir per tornar an aquesta vida, sempre dient a mon Amat què podria jo fer qui fos més del seu gust? I ell me respongué *que amar més les coses presents que les absents*. I d'aqueixa manera me donava a entendre que de les coses que podem fer qui li donen més gust és *amar més les coses presents que les absents*, que és lo que tenia *present* aquest pobre Amic, i lo que *més amava*, perquè era tanta l'amistat que lo Amic havia arribat a tenir ab son Amat, que primer volia morir que apartar-se de la sua presència, perquè és cosa tan amarga aquesta partida, que no la pot entendre qui no l'ha gustada, ab uns impulsos de donar la vida (f. 681) pel seu amor, que no és possible poder-los explicar. I en particular, volia imitar el

---

¹⁹⁵ Escriu 'podir' on s'han conjuntat les dues paraules.

gloriós màrtir sant Cristòfol, que era en la sua festivitat aquest dia. I tot açò feia mon Amat perquè vegiem *que és meravella amar més les coses absents que les presents*.

36. [A la part esquerra del full hi ha la data 1689] Qui no té de posar tota la diligència possible en amar més les coses presents i olvidar les absents, com les olvidava lo Amic qui tenia el cos en la terra i lo esperit en el cel. I la veritat és que li feien tanta força que lo alçaven de la terra, com si lo havien de pujar en el cel. I d'esta manera passí aquest dia i molts altres dient sempre: «És possible Déu meu i Senyor meu, que jo tenga d'estar en aquesta vida a ont hei ha tants de perills de perdre la vostra divina i santa amistat! Que am més jo que quantes coses hei ha, i per a sempre hei haurà.» Val més un instant de gosar aquesta amistat de lo Amat, que tot lo món i encara que fossen infinits mons, consider pues *si és meravella* i molt gran *amar més les coses absents que les presents*, que gosava aquest pobre Amic tan esplèndidament.

37. Què pena tenia tan gran de les ofenses que he fetes a mon Amat, qui al parèixer, no em tenia cosa abscondida de la sua gran majestat, i això mateix me causava major sentiment, de tal manera que li deia que, si era son gust, que em partís per lo Infern, que al mateix instant me partiria. No és possible dir la igualdat que se trobava en lo Amic de modo nigú, perquè tant s'alterava si s'havia de partir per lo Infern, com si s'havia de quedar en la Pàtria celestial per a sempre. Certament, que no feia diferència d'estar en la Glòria d'estar en lo Infern, perquè com estava tan unit ab son Amat, no tenia nigun reparo si el deixaria en aquell desdixat lloc de lo Infern. Antes bé, que sempre el gosaria i d'aquesta manera lo Infern seria cel, glòria i alegria per lo Amic, qui estaria en los braços de l'Amat alabant-lo, lloant-lo i amant-lo, i cantant sense mai parar *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. Al parèixer he dit molt, i no és de moltes parts una de lo que passà, perquè a dir la veritat, m'apareixia que era tan impossible apartar-se lo Amat de lo Amic, com és impossible apartar-se de los esperits celestials. No que deix de confessar i dir ab molta veritat, que per alguna ofensa se pot desfer aquesta unió, encara que molt gran, i per conseqüent apartar-se lo Amat de lo Amic, sinó que era ab tanta abundància aquesta dolça, suave, benigna, hermosa i bella unió, que no tenia por que s'hagués de desfer. I encara que moltes vegades m'ha aparegut com impossible que s'hagués de desfer, no emperò com en aquesta ocasió, perquè no pensava sinó que per a sempre havia de durar. Aquesta gran esperança tinc que així serà, pel gran amor de lo Amat qui tenia lo Amic tan *emfatuat* que arribà a molt més de lo que dic.

38. Oh gran Déu omnipotent, si jo tingués lo esperit de sant Pau, de sant Juan evangelista, de mon pare i patriarca santo Domingo, de santo Tomàs d'Aquino, de sant Bonaventura, sant Bernat i del beato Ramon per poder explicar alguna cosa de lo que és aquesta ditxa tan gran, tots los hòmens se pasmarien de veure què cosa és *estar emfatuat per amor, i amar més les coses presents que les absents*. D'aquí venia tot el bé a lo Amic, i posava'l en aquesta gran unió, que encara que tingués lo esperit de tots los sants Pares que tinc assenyalsats, no em seria possible declarar tot lo que és, perquè sols Déu omnipotent és qui, ab lo seu poder infinit i ab la sua sabiduria, qui és infinites vegades infinita, ho pot comprendre i explicar.

39. Tan gran és la ditxa de lo Amic per les grans gràcies que li comunicava son Amat, que certament de veure tantes meravelles me perdia, i no sabia com sinó que sempre me trobava més en Déu i ab major unió, dient a mon divino Amat, que si per les grans ofenses

que li he fetes me tiràs en lo Infern, el contento que tindria seria d'haver-les confessades del millor modo que he pogut, i les confessaria moltes vegades en el dia i en la nit, si l'obediència me donàs lloc. I no tan solament a los ministres de mon Amat, però encara per les places i los carrers, perquè sabés tot lo món qui és aquesta escandalosa i mala religiosa, en qui obra sa divina Majestat totes aquestes meravelles i moltes més, que seria mai acabar haver-les de referir. I més que també tindria contento d'haver-ne <sic> tinguda pena, encara que no és la que jo voldria tenir, essent així veritat, que del dolor que tenia d'haver ofès a mon Amat, l'ànima i les entranyes se partien de sentiment i los ulls eren una canal de llàgrimes. Gràcies an el Senyor a qui tot se deu per ser autor de tot. I d'aquesta manera posava lo *Amic emfatuat per amor*, que és de les majors ditxes que se poden gosar estant en aquesta vida. I per això no podia deixar de dir lo Amic, *que és meravella amar més les coses absents que les presents*.

40. No tan solament trobava *que és meravella amar més les coses absents que les presents*, sinó que sentia vivament hei hagués ànima que estigués (f. 682) en tal error. I per això deia ab molta confusió mia a mon Amat: «És possible amantíssim Jesús, amat de la mia ànima, com sense nigrun mèrit meu, me concediu tant de bé, que no concediu a ànimes qui vos donarien molt més gust que no vos don jo? I així, per la llaga del vostro santíssim costat, qui s'obri per amor, vos deman que em concedigueu aquesta gràcia de donar llum a totes les ànimes, *perquè amen més les coses presents que les absents*, que tot el meu cuidado és aquest.» I mon Amat me digué: «Filla, prega sempre i no et desconsols, que totes les ànimes qui volen llum ne tenen, i les qui no en tenen no en volen. D'ont veuràs *com és meravella amar més les coses absents que les presents*.» Plàcia a Déu que *amem tots les coses presents*, i que nos neguem en aquell mar infinit de Déu, a ont se nega lo Amic, no tan solament *amant més les coses presents que les absents*, però encara *amava* de tal manera *les presents*, que s'olvidava del tot *de les absents*, perquè solament amava a Déu, trino en persones i un en sustància, increat i infinit, que tenia molt *present* cantant ab molta alegria *Tu solus Sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus Jesuchriste*. I així voldria que cantassen tots los mortals per infinita *saecula saeculorum* aquestes alabances. Ab aquests efectes restà lo Amic i molts més que no se poden comptar, quan hagué gustat la gran ditxa que és *estar emfatuat per amor*, i amar més *les coses presents que les absents*, i molt de temps que estigué en la glòria, més que en la terra. Bendit i alabat sia lo Amat i tota la santíssima Trinitat per a sempre amèn.

41. Més me digué mon Amat que també los dimonis digueren a lo amic el beato Ramon: *digués emfatuat per amor quina cosa és meravella?* en ocasió que ell estava tan posat en lo amor que nigruna cosa el podia destorbar, pel gran amor en què era restat del càntic antecedent. «I com los perseguidors de los mortals (digué mon Amat) i contraris de la mia llei ne tenien tanta pena, que no la podien tolerar, li digueren: *digués emfatuat per amor, quina cosa és meravella?* I ell respòs, *que amar més les coses absents que les presents*. De la qual resposta prengueren tanta ràbia que no hu pogueren dissimular, i en tal desorde que apareixia que s'havien de despedaçar.» I el beato Ramon quedà tot abrasat d'amor, i ab un valor molt gran, sens nigrun gènere de temor de les bèsties infernals, qui el perseguen. Però com havia de tèmer? Si estava tot posat en son Amat, baix de lo amparo de l'emperatrís Maria santíssima. I me digué mon Amat, que nigruna cosa donava més valor que pendre per mare i advocada a Maria santíssima, i estar baix del seu amparo, *i amar més les coses presents que les absents*. D'ont podem inferir, quant del gust de lo Amat és estar baix de la protecció de la sua santíssima mare i senyora nostra Maria.

42. Aquest pobre Amic l'ama tant, que moltes vegades no sap com poder sustentar la suavidad que sent en les alabances que li dona, i en particular quan resa l'Avemaria, que si la resa algunes vegades com és ara, quan diu el rosari, perd les forces de manera que arriba a desmaiar-se. Lo mateix li succeeix quan resa la Salve Regina, i l'antífona *sub tuum presidium confugimus*, que és tanta la dolçura que sent el seu cor i el seu interior, que se desfà com la cera en el foc.

43. Qui podrà explicar el gran contento que tinguí, quan descobrí lo amic el beato Ramon, baix lo emparo de Maria santíssima? I haver-me dit lo Amat lo que tinc referit. I jo, quan lo veia tan afavorit d'aquesta gran Senyora, no em cansava de suplicar-li que, per les grans gràcies que gosava de lo Amat i de la sua santíssima mare, nos alcançàs gràcia que no lo ofenguéssim, *i per amar més les coses presents que les absents*. I entenguí jo ab molta claredat, que era major el desig que ell ne tenia, i així que no tenia de demanar-l'hei, i el meu cor se partia d'aquestes ànsies, perquè los mortals tots gosassen tot aquest bé. I aquest mateix cuidado entenguí jo també que tenia ell quan estava en aquesta vida, i que eren molt grans les ànsies que tenia de la salvació de les ànimes. Gràcies a Déu qui tant lo afavoria, i qui nos ha donat aquest patró qui tant de cuidado té de salvar-nos a tots, i de què *amem més les coses presents que les absents*. Doncs bé podem pensar el gran cuidado que té de demanar a lo Amat que nos concedesca lo qui nos convé i li dona més gust, ara que lo està mirant, gosant i alabant per a sempre, ab la més rara glòria i amistat ab son Amat, que nigú puga pensar.

44. Quan esperits desventurats s'estaven rabiant per la resposta que los havia feta, ell s'estava tot pau i tranquil·lidat. D'aquesta manera lo'm manifestà mon divino amat i espòs Jesús en un mar de Déu sense principi, medi ni fi, a ont me quedí ab una gran suspensió, mirant a Déu omnipotent, qui tota em treia de mi i posava més en Déu, a ont descubria més majestat i més grandesa de Déu, i com més descobria les riqueses de Déu, més clara veia la mia gran ruïndat i maldat sense fi. I per això me trobava tan confusa, que em tenia per (f. 683) molt indigna de gosar lo que gosava i tantes ditxes com me comunicava mon Amat. De tal manera que no podia detenir les llàgrimes que desremava. Del sentiment que tenia venia punt de rebentar, i estava molt afligida veient que no sabia començar a servir molt de veres el meu Amat, i *a amar més les coses presents que les absents*, perquè és tant del gust de lo Amat, que puc dir (per lo que m'ha donat a entendre) que és la nineta dels seus ulls. Ab aquest terme heu he declarat, perquè així heu entenc. I com la sua amor és tan gran, me digué: «Filla mia, no et don pena ninguna cosa, que Jo faré quant voldràs.» Oh gran Déu, ara m'acabau de confondre, tot lo que jo pretenc és fer la vostra santíssima voluntat, i que tots los mortals la fessen també, i que poguéssim dir tots *paratum cor meum Deus, paratum cor meum*.

45. Prompte i aparellat estava el meu cor per tot lo qui seria a gust de sa divina Majestat, i en particular en fer lo que tant li dona gust, *que és amar més les coses presents que les absents*, encara que fos a costa de la mia vida. I no em seria cosa pesada per contentar a mon Amat, qui obrava tan rares *meravelles* que no podia abscondir el seu amor. I per això me digué que per la comunió espiritual me volia donar una beguda molt regalada. Així fonc, perquè me donà a gustar la sua preciosíssima sang, i certament que no és possible poder declarar lo que sentí, perquè a més del foc qui em cremava i consumia, me robava mon Amat el cor i lo esperit. I així l'hei deia aquest pobre Amic, qui del tot moria: «Amantíssim Jesús, espòs molt amat, el cor me preniu, jo acab la vida del tot.» I encara

que és morir místicament de pena, és tan suave, que ni era pesada ni era amarga, antes bé ne desitjava molta més, i no poder-ho alcançar era una gran pena per lo Amic. Faça's la sua santíssima voluntat. Però restà ab tan gran valor aquest pobre Amic, que níguna cosa lo podia espantar, essent veritat que aquells malditos dimonis, qui tingueren tanta ràbia ab el beato Ramon, no deixaren de perseguir-me en gran manera, fent-me totes les amenaces (que podien, que amenaces són tan solament, lo que ells poden fer i de molt lluny, si nosaltres amàssem més les coses presents que les absents) i lo Amic se burlava d'ells, de manera que tots se n'anaven, i no sabí per ont. Molt mal sabé a los inimics veure que lo Amat alabàs la resposta del beato Ramon, quan me digué: «Mira quant gran *meravella és amar més les coses absents que les presents*, i quant a son lloc és la resposta de lo Amic.» I també los sabé molt mal, veure que aquest pobre Amic no volia *amar coses absents*, sinó tan solament a son Amat que té molt present, i veure que no feia més menció de les moltes traces que prenien, com si no en prenguessen níguna. Tot és obra de lo Amat en qui tenia tota la confiança, i desconfiava de mi, que açò és qui dona forces per vèncer tot lo Infern, i quedar-se sempre ab la major pau i quietud que se puga gosar. I aquesta no em falta mai, per gràcia de mon Amat.

46. Deia mon Amat que molt bé havia respost el gran amic el beato Ramon, *que era meravella amar més les coses absents que les presents, e amar més les coses visibles corruptibles, que les invisibles i incorruptibles*. I entenia jo per *les coses visibles corruptibles*, el cos i totes les demás coses terrenes, perquè tenen tan poca durada que en breu temps totes desapareixen, i no se veu més a ont han posat lo amor ni el mateix amor, i a la fi tot és pena i tribulació gran, encara que sia cosa qui don molt de gust, perquè *com és cosa visible i corruptible*, no pot deixar per una part o per altra de donar pena i fer penar. I aquest penar no és com aquell de lo Amic, nat de l'amar més les coses presents que les absents, perquè és un penar sense profit, i plagués a Déu que fos sense nígun dany, i que no precipitàs moltes ànimes a lo Infern. No veuen quant gran i molt gran *meravella es amar més les coses visibles e corruptibles*, qui han de durar tan poc, *que les invisibles e incorruptibles*.

47. Aquestes entenia jo que són Déu i l'ànima, qui per a sempre han de durar com nos ensenya la fe, que Déu és immortal i *incorruptible*, i l'ànima és immortal, i de la mateixa manera *incorruptible*. I així, si bé ho volem mirar, trobarem que és gran *meravella amar més les coses visibles corruptibles, que les invisibles e incorruptibles*. Açò és, amar més el cos i les coses del cos, que les coses de l'ànima, qui són *incorruptibles* i heu seran per a sempre. Considerem quina *meravella* és aquesta tan gran, que *amem més les coses visibles corruptibles*, de manera que tenguen d'experimentar una desdítja tan gran com és estar en lo Infern, privats del summo bé, a ont veuran com és més que *meravella amar més les coses visibles corruptibles, que les invisibles e incorruptibles*, que són l'ànima i Déu mon Amat, qui em deia: «Qui ama a Déu, ama la sua ànima, i totes les demás, i si no ama l'ànima mal amarà a Déu, qui l'ha criada tan eterna com ell mateix.» I per conseqüent, no pot tenir fi, sinó que sempre gosarà en la sua companyia per haver *amat més les coses invisibles e incorruptibles que les (f. 684) visibles corruptibles*, o sinó penar per a sempre en lo Infern, per haver *amat més les coses visibles e corruptibles, que lo invisible e incorruptible*, que és Déu i la sua ànima. Què major *meravella* que aquesta se pot trobar, el Senyor per la sua gran bondat nos ne vulla alliberar, i nos don gràcia perquè *amem* de tot el cor i de tota l'ànima *més les coses invisibles e incorruptibles, que quantes coses visibles e corruptibles se poden trobar*.

48. Aquesta era una pena qui em partia el cor. Lo haver feta cosa per donar gust a cosa *corruptible*, i haver donat lloc a cosa que apetés aquest cos *corruptible*, qui és la perdició de l'ànima qui és *incorruptible* i mai s'acabarà. Ah pobra i miserable de mi, gran desdita fonc la mia, quan per la mia poca discreció seguia les males inclinacions *de les coses visibles corruptibles*, ab què ofenguí gravíssimament an el qui és *incorruptible*, i afeiant cruelíssimament la mia ànima. Miserable de mi, què desventura tan gran és la mia! Haver *amat més les coses visibles corruptibles, que les invisibles e incorruptibles*, que de tant que ara les voldria amar me desfeia tota com la cera en el foc, i no trobava amor qui em pogués assaciar, perquè estava feta un loco d'amor, i per amor. I ab tot això no és possible poder explicar la gran pena i sentiment que tenia *d'haver amada cosa corruptible*. Açò és d'haver ofès gravement a mon divino i celestial espòs. Los ulls eren una canal de llàgrimes en tanta abundància, que corrien per la terra, i esclatava tota de no poder esclatar de pena d'haver ofès a mon Amat, i de no poder-lo amar sens pensar si hei havia Glòria per a reinar i Infern per a penar, sinó tan solament que hei ha un Déu immens, infinit, increat, *incorruptible*, omnipotent, creador, redemptor, amable i misericordiós sobre manera. I aquest volia amar solament per ser ell qui és i no més, i pesava'm de tot mon cor i de tota l'ànima haver-lo ofès, i *haver amades en nigin temps coses visibles e corruptibles*, sinó tan solament *les invisibles e incorruptibles, qui donen gust a lo Amat*. I ell me digué: «Filla mia, no et desconsols, que la pena que tu tens i del modo que la tens, és *amar més les coses invisibles e incorruptibles*.»

49. No és dicible la gran suavidad que tenien les paraules de mon Amat en aquesta ocasió, donant-me a entendre sempre ab major claredat, que fonc molt acertada la resposta del beato Ramon, que és *meravella amar més les coses visibles corruptibles*, que són les coses terrenes, que les me feia veure d'aquesta manera que, per belles i hermoses que apareguessen, en breu temps desapareixien miserablement, d'ont sempre veia ab major claredat, que és *més que meravella amar més les coses visibles corruptibles, que les invisibles e incorruptibles*, qui mai s'han d'acabar. Així ho puc dir ab molta veritat, perquè així nos ho ensenya la santa Fe, en cuia defensa donaria infinites vegades la vida ab molt de contento, si infinites vides tenia, que en matèries de la santa Fe i passar per tot lo que mon superior dispondrà, estic tan rendida sempre que, si me digués que tot és engany, la qual cosa no conec, diré que tot és engany; i si dispongués que anassen contra aquesta obra, jo seria la qui més la perseguiria, no perquè entenga jo que ella heu meresca, sinó per honrar i venerar la santa Fe i la santa obediència, per qui estic sempre molt prompta per tot lo que manarà. I que se perda tot lo món, sols que jo puga honrar i venerar l'obediència de què gusta tant mon amat i volgut espòs Jesús, qui l'honrà i venerà fins a la mort, *factus pro nobis obediens usque ad mortem*. I així sàpien tots los qui veuran aquestos escrits que, si alguna falta hei ha contra la santa Fe, contra el rendiment i contra l'obediència, no és advertida de modo nigú, sinó tan solament la mia gran ignorància i poca discreció. I així tindrè molt de contento que les m'advertesquen i declaren per poder-me esmenar i complir ab molta perfecció lo que la santa mare Isglésia em manarà, i antes morir que pecar.

50. Lo que anava dient és que a més de la llum que nos dona la santa Fe, me donava mon Amat molta llum per conèixer *les coses invisibles e incorruptibles*, i com són obres de la sua santíssima mà, no és possible poder-les declarar. No obstant això, ab lo seu favor diré lo que podré, que no vull més que fer en tot la sua santíssima voluntat. I així és la divina essència *invisible* per los mortals estant en aquesta vida, com digué Déu nostro Senyor a

Moisès, quan li demanà que la volia veure, i ell li digué que veuria les seues espalles, que era dir-li que veuria la santíssima humanitat i no la divinitat, qui és *invisible*. D'altra manera és la divinitat *invisible*, perquè és tanta la sua grandesa, majestat, poder, saviesa, etc. que per molt que veien és infinites vegades més lo que no veuen, i per això és *invisible*, perquè no la pot veure (f. 685) ningú així com és, sinó és ell mateix qui és tot i heu pot tot. *Incorruptible* és també i hermosa que no té igual, doncs què major *meravella* se pot trobar que deixar *d'amar* tot aquest bé *per amar les coses visibles i corruptibles*, quan tot el nostre cuidado hauríem de posar *en amar més les coses invisibles e incorruptibles*, que seria d'acertat i a gust de lo Amat. És impossible donar-ho a entendre a los mortals, i per això me donà a entendre que les ànimes *qui amaven les coses invisibles e incorruptibles*, i estaven unides en Déu, amaven també les demés ànimes, i estaven unides amb elles. D'esta manera que jo veia lo Amic tot unit en Déu nostre Senyor, després unit ab una ànima, i després en una altra. I d'una en una se veia unida aquesta pobra ànima en son Amat i en totes les demés ànimes, qui estaven unides amb ell, i en totes les qui estan ja en la Glòria que és també *de les coses invisibles e incorruptibles*.

51. Valga'm Déu omnipotent, quina cosa tan particular és veure les *coses invisibles e incorruptibles*! Que se pogués explicar, pasmaria a tots los hòmens, i tenc per impossible que no deixassen *d'amar les coses visibles corruptibles per amar més les coses invisibles e incorruptibles*, qui han de durar sense fi, que és gosar d'una eternitat de glòria units ab son Amat i ab tots los demés esperits celestials, gosant de la Glòria com la gosen ells mateixos. I és una cosa aquesta que certament me té admirat, però no sé modo com poder-ho explicar. I així ho passaré en silenci, ab una gran confiança, que lo que jo no sé referir, ho veurem tots i gosarem per la gran misericòrdia de mon Amat, amèn, *si olvidam les coses visibles corruptibles, i ab totes veres amarem les coses invisibles e incorruptibles*.

52. Tot lo que tinc dit, i molt més qui no se pot dir, m'ha ensenyat mon Amat, perquè tingam algunes notícies *de lo invisible e incorruptible*, i quant agradable és a los seus ulls *amar més aquestes coses* i *olvidar les visibles corruptibles*. Quina ànima doncs, tenint aquestes notícies, tindrà excusa quan se trobarà davant el seu tribunal, si no gosa *les coses invisibles e incorruptibles*, no tan solament en l'altra vida, però encara de no haver-les gosades en aquesta vida, com les gosa aquest pobre i miserable Amic, qui tant de temps les està gosant de manera que té la major confusió que se puga imaginar, perquè està dient moltes vegades *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, per lo molt que vol amar a son Amat, i per la gran pena que té d'haver-lo ofès. Moltes vegades li diu *Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam*, i del més profundo de l'ànima li diu el psalm *De profundis clamavi ad te domine domine exaudi vocem meam*.

53. Jo no deman mai regalos a mon Amat i, si li n'hagués demanat, no li hauria dit tantes vegades *domine exaudi vocem meam*, sinó que li deman perdó de les mies culpes i lo mateix faç per totes les ànimes. I que nos don gràcia a tots perquè *amem més les coses invisibles e incorruptibles que les visibles corruptibles*, i tot per major glòria de mon amat i volgut espòs Jesús. I no tan solament prec per les ànimes vives, sinó també per les difuntes, qui estan detingudes en les penes del Purgatori. I aquestes me donaven tan gran cuidado, que no cessava de suplicar a mon divino Amat, que per los seus santíssims mèrits, se servis d'alliberar-les i aportar-les en la Glòria a ont sempre lo alabarien. I ell me digué: «Així com tu vols fer la mia voluntat, aquestes també la volen fer, i tenen tant de coneixement de mi, que encara que Jo los digués si volen sortir, elles no sortirien,

perquè no estan per això.» Bendit i alabat siau Senyor per a sempre i perdonau-me les mies ignoràncies, que lo qui m'obliga és lo amor tan gran que los tinc. Per això deman la sua llibertat, perquè vós siau més alabat, però no vull més sinó que sia sempre feta la vostra santíssima voluntat. I, quan serà a gust vostro, que borreu ab la vostra preciosíssima sang tot lo qui les impedeix que no puguen gosar *de les coses invisibles e incorruptibles*, i contemplar-vos per a sempre cantant *Gloria Patri, et Filio et Spiritui Sancto*. Amèn.

54. [Al costat del número hi ha un dibuix que s'assembla a una rosa dels vents. Una creu envoltada d'un cercle, i amb 4 punts exteriors]. Més me volgué a donar entendre ab major claredat, com lo tenen aquelles ànimes *qui amen més les coses absents que les presents, i les coses visibles corruptibles, que les invisibles e incorruptibles*. I per això se'm manifestà en lo abre de la santíssima Creu de manera deshonorat i maltractat, que no el gosava mirar, perquè era tan gran la pena que tenia i lo que jo sentia, que venia a punt d'expirar. Consider V.M. quina *meravella* tan gran és aquesta, i quant disgusta a lo Amat, que jo no el pogués mirar per estar tan disfigurat. Certament que som jo la qui més mal l'he tractat, i qui més l'he disfigurat, i per això li deia *sibi soli peccavi*. I així, postrada a los peus de tots los mortals, suplic a tots ab les llàgrimes a los ulls, que per les santíssimes llagues de mon Amat, no amem mai més *coses* qui no li donen gust, sinó aquelles qui són del seu agrado, perquè *és meravella*, com digué el beato Ramon, *amar més les coses presents, que les absents, i les coses visibles corruptibles, que les invisibles e incorruptibles*. I jo dic que és més que meravella, com veurem en l'hora de la mort ab molta claredat, i en qualsevol altre temps, si hu volem considerar.

55. Què diré pobra de mi, qui som tan pobra que no puc més per culpa mia? Que mon divino Amat gràcies me fa qui no tenen par, pues en aquesta ocasió no em volgué deixar en les penes que m'havia posat. Veure'l del modo que el tenien aquelles miserables ànimes, que tic <sic> referit. Perquè, en lo més fondo de la mia ànima, me descobrí un tabernacle adornat tot d'unes flors hermosíssimes, i me digué que aquest era el lloc a ont lo tenien les ànimes *qui amen més les coses presents que les absents, i les invisibles e incorruptibles més que les visibles corruptibles*, i que en aquest tabernacle descansava molt despàcio, i la veritat és que jo el veia descansar ab la major pau i quietud que lo haja vist mai. I despedia tanta suavitat, que no sabia com poder-la sustentar, ni podia deixar de dir que tot açò era Déu, i que estava plena tota de Déu, qui de la gran hermosura que em mostrava me feia desatinar, dient-li sense parar: «Déu, Déu, ja tinc Déu i m'esclat de Déu.» I per la gran suavitat que sentia, no podia dir altra cosa, sinó que en aquell punt havia rebut a Cristo sacramentat, per lo molt que gosava de Déu i tenia a Déu, rendida però sempre del modo que tinc dit. I mon Amat me digué que el rendiment és el lloc a ont ell descansava molt a son gust, i a dir la veritat, és cosa tant del seu agrado, que no és possible poder-ho explicar. Les flors qui adornaven aquest tabernacle, me digué que eren el coneixement de la pròpia vilesa, la desconfiança de si, i el tenir tota la confiança en lo Amat, que són les més belles flors que se puguen trobar, i aquesta havem d'oferir a lo Amat qui les aprecia en gran manera, caminant pel camí *d'amar més les coses presents que les absents, i les coses invisibles e incorruptibles més que les visibles corruptibles*, rendits a los superiors i plorant los pecats i misèries d'aquest món. Bé tenim que apendre, si volem donar gust a qui se deu tot, que aquest és el meu fi, i que sia tot per més glòria i honra del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Cercava l'Amic al seu Amat, e trobà un home qui moria sens amor, e dix: Ah quant gran dany és que los hòmens com se vulla que muiren, muiren sens amor. E per ço dix lo Amic a l'home qui moria: Digués-me home per què mors sens amor? Respòs: perquè sens amor vivia.

1. Mon divino Amat me digué que *lo Amic qui cercava lo seu Amat* era la beatíssima Trinitat, qui des d'una eternitat *cercava* el Gènere humà *son Amat* per rescatar-lo después d'haver pecat. I jo veia el misteri de la beatíssima Trinitat en una grandíssima profunditat, a ont disponien que el Verbo divino s'incarnàs, i ab lo que obraria, treuria les ànimes del pecat. I el Verbo divino incarnat me digué que també és ell *lo Amic, qui cercava el seu Amat*, que són aquelles ànimes qui *cerquen* sortir de pecat, penar i aportar creu. I que aquestes ànimes qui cerquen sortir de pecat, penar i aportar creu, també són *lo Amic qui cerca lo seu Amat*, qui primer que nigué desitja i *cerca* sortir del pecat, i com patiria *per cercar el seu Amat*. No que ell tingués pecat perquè és impecable, sinó que com lo amor que té an el Gènere humà, si estava en pecat és tan gran, cercava medis com i de quina manera el treuria de pecat. I així jo veia que des d'una eternitat el Pare, el Fill, i lo Esperit Sant, al parèixer posaven grans cuidados per dispondre aquesta obra de tanta importància, que és que el Verbo divino prengués carn humana, i aportàs creu per rescatar *el seu Amat*, que és el Gènere humà.

2. Me digué el Verbo divino incarnat que d'aquell temps que jo descobria, quan decretaven aquesta obra tan alta, ja tenia aquelles cinc llances que tinc dit en altre càntic, qui li atravessaven el seu santíssim cor, i en particular, una d'elles era los pecats que cometrien los mortals. No sé què major meravella que aquesta se puga veure ni mirar (f. 687), que el Verbo divino des d'una eternitat aportàs aquestes cinc llances en el seu santíssim cor. I me digué que, si hagués poguda tenir pena, n'hauria tinguda, ja d'aquell temps tan antic. Bendit sia tal amor, qui per moltes parts mereix ser alabat, pues del modo que podia des d'una eternitat *cercava el seu Amat*, patint tant que no és possible poder-ho referir, essent així veritat que encara no podia patir, perquè no havia presa la santíssima humanitat que, en quant a la divinitat, no pot patir de modo nigué, perquè Déu és impatible i com a Déu no podia patir.

3. Aquesta finesa nos dona a entendre que la beatíssima Trinitat és el més vertader *Amic* que ha tingut, té i tindrà el Gènere humà, perquè el Pare celestial no tenint altre Fill, ni prenda que més amàs el seu cor, d'imatible lo féu patible, per rescatar *el seu Amat*, que amava extremadament. Pues féu aquesta finesa que, si la miràssem així com s'ha de mirar, nos admiraríem, i si ell no nos donàs un auxili molt particular, perdríem lo enteniment. Jo no puc declarar lo que entenc en orde d'aquesta matèria, comestic mirant el pit tan generós del Pare celestial, donar-nos el Verbo divino, perquè nos vengués *a cercar* ab tan pesada creu. I el Verbo divino esser-nos tan bon *Amic*, que no reparà de modo nigué a fer-se home per *cercar-nos* ab la santa Creu, que fins en ella volgué morir, sempre *cercant son Amat*, el Gènere humà, qui tan poc *lo cerca a ell*. Açò és una desdita digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, veure que no posam tot el cuidado possible per correspondre an aquest *Amic* qui nos ama tant, que sempre *nos cerca* patint i morint, i sempre en la creu. Doncs bé serà ingrati qui no lo imitarà tot quant podrà.

4. Què major finesa podem esperar que la que féu lo Esperit Sant, pues que per obra sua s'obrà aquest gran misteri de la Incarnació, ni que major Amic podem trobar? Que és el Pare, el Fill i lo Esperit Sant, que jo veia tots posats en *cercar el seu Amat*, així és, i el Verbo divino me digué: «Filla i esposa mia, tot açò has de publicar i declarar divinament, perquè sàpien los hòmens mals, lo mal que corresponen a no cercar-me a mi, així com Jo los cercava a ells. I més declararàs que Jo i tota la beatíssima Trinidat som *lo Amic*, qui des d'una eternidat *cercàvem a lo Amat*, qui és el Gènere humà, ab gran misericòrdia i compassió, de què usa sempre per la sua gran bondat, i és tan gran que no té principi, medi, ni fi. I per dir-ho ab breus paraules, és Déu, trino i uno, qui és tot i heu pot tot.» I jo, qui som la nada i nada puc, li diguí: «Déu meu, Pare meu, Jesús meu, i espòs meu, ja sabeu quant pobra som, de manyes,¹⁹⁶ discreció i virtut, i així, si no em donau la vostra santíssima gràcia, niguna cosa puc. I, si tant és del vostro gust, que aquestes coses se manifesten, donau-me modo i prestesa perquè jo heu puga posar bé, que quan jo veig tan mal posada aquesta doctrina, tan divina i celestial, no puc explicar ab paraules la gran pena que sent el meu cor, i que una cosa tan hermosa l'haja d'afear jo per la mia gran maldat, qui és la ruïna de tot.

5. »Vós, Senyor, per la vostra gran bondat, me teniu de perdonar, que encara que estic sempre molt prompta per complir en tot la vostra santíssima voluntat, si la santa obediència me donava lloc de cremar-ho, heu cremaria tot ab molt de gust.» I ell me digué: «Filla i esposa del meu cor, ten paciència i persevera.» Faça's la vostra santíssima voluntat. I ell me posà del modo que estava quan *cercava el seu Amat*, dic, ab aquelles cinc llances qui li penetraven el cor rigurosament. D'aquesta manera que ja ha molt de temps que, per la sua gràcia me'n posà dues, que són dues ferides qui vivament me penetren lo interior fins arribar an el cor, que s'ha de menester molta gràcia de lo Amat per poder-ho tolerar, i en particular la qui està a la part dreta, perquè és una espina que m'ha donada mon Amat, tan bella i hermosa, que és la cosa més del meu gust que se puga pensar. I aquesta penetra de modo que moltes vegades no em dona lloc de passar el braç a la part esquerra sens una pena molt gran però molt suave; i és cosa tan particular, que se coneix a lo exterior, però no hu sé per haver-ho vist, perquè passa de dos anys que succeí, i no hu he mirat mai de modo nigú, sinó que procur sempre demanar-ne més i sempre més, *cercant el meu Amat*, qui la major pena que em dona és no donar-me molt ab què poder-lo imitar. Faça's la sua santíssima voluntat, que no vull més.

6. Com la bondat de mon Amat és tan gran i a ont l'ha manifestada més és la santíssima Creu, volgué manifestar-la an aquest pobre Amic, qui *cercava el seu Amat* el dia del Triunfo de la Creu, d'esta manera [al costat dret del full, la data 1689] que em donà tres ferides molt interiors i les dos que tenia ja, qui foren cinc, a glòria de les cinc llagues de mon espòs Jesús. I aquestes tres no tan [f. 688] solament me penetraven el cor molt agudament, sinó també tot el meu cos, de tal manera que m'impedien el sustento que havia de pendre, perquè així m'ho manava l'obediència. El parlar i qualsevol altra acció que tingués de fer, fins el coll me penetraven tan apretadament que moltes vegades venia a punt d'expirar, i no expirar del tot era un portento molt gran, que obrava el gran *Amic*, qui és tot i heu pot tot. I d'aquesta manera me tingué molt de dies ab aquest regalo, que per mi no se'n pot trobar de major, sinó és que augment el penar que és lo alivio i goig que tinc amb aquestes enfermedats, qui són unes llangors molt graves qui són de modo que,

---

¹⁹⁶ Escriu 'mañas' però la ratlla sobre la n, no és clara.

així com los enfermos s'alegren quan s'alivia la sua enfermedat, pel contrari aquesta enfermedat com més s'augmenta més alivio em dona, i me té més contenta. De tal manera que no em cansava de dir a mon amat Jesús: «És possible Déu meu, Pare i espòs meu, que no em doneu més ferides an el cor que no hei ha estels en el cel i creatures en el món.» Perquè era tanta la set que tenia de patir alguna cosa de les que patí nòstron gran *Amic cercant el seu Amat*, que totes les que he dit i les que tenia no em podien assaciar, essent així que duraren molts de dies.

7. [Al marge dret del paper: 1689] El dia sigüent, que era el gloriós sant Aleix, jo estava esperant la santa comunió, i ab la confusió que Déu sap, suplicava a la beatíssima Trinitat que, per los mèrits de mon espòs Jesús, de Maria santíssima i de tots los esperits celestials, me preparàs a son gust, perquè aquest pobre *Amic* pogués *cercar*, rebre i hospedar *el seu Amat*, del modo que seria més del seu gust. I d'aquesta manera, me quedava tota mirant-lo i dient-li: «Vós hi sou i vós hi teniu de venir, jo em pos tota en les vostres santíssimes mans, feu de mi lo que voldreu i posau-me a vòstron gust.» Jo estava que no cabia en mi, i tota posada en Déu nostro Senyor, i m'esclatava de Déu i de les gràcies tan grans que ell me feia. I vingué a visitar-me mon gran *Amic*, el beato Ramon, i a consolar-me de la poca disposició que jo trobava que tenia, i me digué: «Dona'm la mà, que t'he alcançada aquesta preparació.» Que fonc un altar, qui per pujar-hi tenia cinc grades, a glòria de les cinc llagues. En lo altar hei havia una creu, qui tenia una bella rosa qui tenia cinc fulles, i en la mateixa rosa hei havia un cor, qui tenia cinc ferides, qui el penetraven fortíssimament.

8. En lo mateix instant que rebé *lo Amic a son Amat*, que tan *cercava*, lo Amat se n'entrà en el cor qui estava en la rosa, qui estava en la santa Creu. I en el mateix punt, lo altar, la creu, el cor i la rosa, tot ho descobrí en el santíssim pit de la mia gran senyora Maria santíssima. I el pare santo Domingo i lo amic el beato Ramon, i molts d'esperits celestials qui donaven gràcies de la gran gràcia que m'havia feta la beatíssima Trinitat, i hei havia una multitud d'esperits celestials qui tocaven les més belles i suaves simfonies que se puguen imaginar. Lo que sentia el meu cor no és possible poder-ho explicar, perquè tot se desfeia com la cera en el foc. I mon divino espòs qui volgué que mon gran pare santo Domingo, i mon gran amic el beato Ramon, que li donassen gràcies cantant el *Te Deum laudamus* en companyia de molts esperits celestials, però volgué que los dos estiguessen un a cada cor, perquè los demás los seguissen d'esta manera, que el beato Ramon donava el to i los demás lo seguien. I quan començaven el vers i lo acabaven, saludaven el Verbo divino, Cristo senyor nostro sacramentat, qui estava en lo cor del modo que tinc dit en el santíssim pit de la mia gran senyora Maria santíssima. Quan lo altre cor començava el seu vers i acabava feia lo mateix, fins que fonc acabat el *Te Deum*. Certament que era cosa per admirar tot lo món.

9. Totes aquestes coses cada una de per si me declararen, i en particular, que començar el beato Ramon el *Te Deum* i donar el to era perquè ell és el principal qui ha escrits aquestos càntics, i que no declarar-los més fonc voluntat de lo Amat, qui volgué mostrar el seu poder per moltes parts. Quan fonc acabat el *Te Deum*, mon pare santo Domingo digué totes aquestes oracions *omnipotens, sempiterna Deus. Deus qui nobis sub sacramento mirabili; sancta Maria et omnes sancti, fidelium Deus omnium conditor*, i totes eren per donar gràcies a la beatíssima i altíssima Trinitat. Jo no feia sinó mirar i admirar, i per

algun temps no sabia dir sinó *fiat voluntas tua*, i estava tan absorta que de molt de temps no me'n poguí anar del lloc a ont havia combregat.

10. Jo hauria volgut donar gràcies a mon Amat sense fi, però tot el meu parlar era dir *Fiat misericordia tua domine super nos, quem ad modum speravimus in te, in te domine speravi, non confundar, in eternum*, molt confiada en mon amat i divino espòs Jesús, qui me digué: «No hei ha més Déu, ni més glòria, ni més benaventurança, ni més cel empiro que tu tens. Si em tens a mi, què és lo que vols i què et dona pena?» (f. 689) «Lo qui em dona pena i em pesa (diguí jo) és haver pecat, i lo que voldria és no pecar més, i penar sempre per vòstron amor.»

11. Qui podrà dir lo que gosava i sentia el cor i lo esperit? Ningú. Encara que tingués la ciència de Salamó, perquè si volia declarar aquestes gràcies tan singulars, sempre quedaria empenyat i més empenyat, sens trobar modo per ont poder començar ni com poder acabar les grans misericòrdies que obrava lo Amat en esta ànima tan pecadora, qui de la gran confusió que tenia no se cansava de dir: «Senyor com tanta ditxa? Açò no és per a mi». I com veia tanta magna de la sua misericòrdia, posi silenci a la llengua, perquè no tingui empresa d'apoquir gràcies tan particulars, perquè la veritat és que estic reparant si tot lo que jo puc dir respecte de lo que és, si és un modo d'apoquir aquestes coses tan divines i celestials. I certament, me folgaria que tot lo món ves quina és aquella *amor ab què cercava lo Amic al seu Amat*, el Gènere humà, i les fineses que feia per aquest pobre Amic, a qui digué que aquestes fineses havia fetes per aquell cuidado ab què cercava jo sortir i fugir de tota cosa qui fos pecat, cercant la creu que és penar i més penar.

12. Oh gran Déu omnipotent què fineses són aquestes que feu tan grans? Per mi qui som tan poc i el més vil gusanillo que vostra divina Majestat i poder infinit ha creat. I a dir la veritat, jo no sabia explicar la gran flaqueza que veia en mi, però la santíssima mà poderosa de mon Amat posava en mi tant de valor i una set tan gran de patir, que níguna cosa la'm podria apagar. I la major pena que sentia era no poder penar, tant que no hu sé dir. I és cosa particular i molt digna de ser alabada que aquets efectes sien tant del gust de lo Amat, i el fi que jo tenia de molt de temps és *cercar el meu Amat*. I en aquesta ocasió mirar-lo, amar-lo, contemplar-lo i abraçar-lo ab molta llibertat tot lo que jo volia. Al parèixer és molt dir, i s'ha d'advertir que lo que tinc referit és alguna cosa i no molt, de lo que obrava el gran Amic per aquesta pobra ànima, qui no sabia com passar en les grans gràcies que rebia.

13. En particular quan mon pare santo Domingo me posà en el seu cor, i jo estava ab una corona que mon Amat m'havia posada, hermosíssima, de la sua santíssima mà. I la'm posà ab molt gran amor, com esposa, i mon gran pare santo Domingo, com a pare, me tenia en lo seu cor, com si fos una filla molt volguda del seu cor. I jo confés ab grandíssima veritat que li som la més desobedient de quantes ne té. Qui podrà explicar, Bon Jesús, la gran confusió que tenia ni el fervor que sentia? Tota dins un mar d'amor i de tantes misericòrdies que plovien tan espesses sobre aquesta pobra ànima, que no tenien número de modo nigú. Consider V.M. com podré jo donar gràcies de tantes gràcies i tan singulars, com me fa el meu Amat. I així suplic a V.M. per amor de les cinc llagues de Cristo crucificat, que m'assistesca en l'obligació que em trob, i que don gràcies per mi, que jo no tenc que parlar sinó dir que sia feta la voluntat del Senyor. Suposat que de qualsevol

part tenia aquest avís i aquesta ensenyança, que procuràs sempre a fer la santíssima voluntat de mon divino Amat.

14. Mon pare santo Domingo me digué que perseveràs i que no temés, que sempre m'assistirien, (però cosa rara i particular) com jo desig molt lo acierto en tot, i en particular, en aquesta obra, tingué aquest pensament que si m'ho tornava a dir estaria més quieta, i açò passà molt a lo interior. I en el mateix instant me digué: «Jo t'ho diré tantes vegades com voldràs, per ton consol. I així prossegueix i no temes que és a gust de lo Amat.» I que sempre m'assistirien. I jo li diguí: «Pare meu dolcíssim, benigníssim i amorosíssim aquesta és la mia confiança que m'assistireu», quina filla no tindrà confiança d'un pare tan gran i piadós, que així l'hei deim moltes vegades *Magne pater pie pater dominice*, paraules tan suaves, que sols de sentir-les el meu cor se desfà. Què serà de lo que em concedeix Cristo sacramentat per la sua intercessió? Jo confii que per la sua amor me perdonarà i donarà gràcia per no més pecar.

15. Jo estava en el cor, que dèiem la missa cantada i no em podia partir del cel a ont me descobriren el gloriós sant Aleix, qui gosava tan gran glòria que no la sé declarar. I disponia el Senyor que li donassen una gran veneració los esperits benaventurats, per la gran humilitat en què havia viscut, amant més les coses presents que les absents, que és lo que havem declarat en lo càntic antecedent. Així m'ho digué mon Amat, que encara que tenia la sua esposa i moltes riqueses presents, les mirava però com absents, i sols tenia present el qui no pot faltar ni deixar d'estar en tot lloc. I per això arribà a tanta virtut i santedat, que no hu pensaran los mortals. I aquestes notícies me donà (f. 690) mon Amat, per un gran desig que jo tenia de fer alguna cosa humil per poder-lo imitar. I per això, em posava a part per ont les germanes havien de passar per veure si em pisarien. No em cansava també de pregar per moltes ànimes, i en particular, per les mies germanes, que sempre tinc en el cor. I quant més afavorida més desitjava ser humillada, i d'aquesta manera mon Amat me donà un bell abraç ab què me posà en lo seu santíssim cor, a mi i a totes les germanes, i a moltes altres persones d'aquelles per qui jo pregava. Pot-se desitjar major demostració d'amor? Después de tantes fineses cercar-nos i posar-nos dolçament en lo seu santíssim cor.

16. Oh gran Déu, qui pot pensar ab quant de gust *cercau* a les ànimes i ab quanta pietat les abraçau? Feu aquesta gràcia a totes generalment, que açò és lo que desig. I tenia sempre present aquell modo com ell me donà a entendre que la beatíssim Trinitat és *lo Amic qui cercava el seu Amat* per treure'l de pecat, ab tantes penes que no és possible que, el qui no hu veu ho puga pensar, en tant que m'obliga a pensar. És possible amantíssim Jesús, si tant vos havia de costar *cercar lo Amat*, el Gènere humà, per treure'l de pecat, per què no feieu de potència que no pogués pecar? Si és cosa tan mala i tant vos havia de costar. I tot açò passava tant en lo interior, que apenes jo ho podia perceber. I ell, en el mateix instant, me digué que no volgué fer això, sinó deixar-nos franc albedrio, que prenguéssem el camí que voldríem, perquè volia que deixàssem de pecar sols per ser ell qui és, perquè d'aquesta manera se veuria qui li tindria amor. Oh summo bé i pietat infinida, admirable sou en tot, siau-ho també en tenir-nos a tots posats *a cercar-vos* i amar-vos més forts que los màrtirs en voler primer morir que pecar, ni disgustar-vos en niguna cosa, tenint en memòria sempre les grans penes que los pecats vos costen per *cercar el Gènere humà vòstron Amat*.

17. A més de lo que tinc referit me digué, que una de les causes perquè s'apresurà a sortir a l'encontre d'aquells qui lo havien de pendre a l'Hort, fonc per donar a entendre a Judes que ell era *son Amic*, i Judes *el seu Amat que cercava*, cuidados i desitjos. I per això li digué: *Amice ad quid venisti*, perquè a la veritat li era *Amic* i lo amava tant, que li donava grandíssima pena no poder-lo salvar. I tan bon *Amic* que aquella ànima li partia del cor, i per això no reparava en penes ni afrontes *per cercar el seu Amat*. Cosa és de gran llàstima veure lo poc que li estimam aquestes fineses, jo la primera de tots. I per això aquestes penes m'affligien tant, veient-me tan afavorida del Senyor i jo tan descuidada, que no trob modo ni sé quan començaré a amar-lo a son gust, i patir per son amor, ab unes ànsies molt grans que tenia *de cercar el meu Amat*.

18. D'aquesta manera passava el temps, tota llàgrimes i plors, tota penetrada de ferides de la mà santíssima de mon *Amat*, qui sempre augmentaven les penes i los desigs de més penar. De tal manera que tota sortia de mi, i no sabia com, lo que sé és que tota estava absorta en mon *Amat*. I certament que no puc explicar un afecte gran que tenia el meu cor, de ser esclava entre moros, per donar llibertat a tots los catius, si possible fos. I después que ells tindrien llibertat, veure si podria arribar a patir alguna cosa per amor del meu *Amat*, que desitjava imitar en qualsevol cosa, i com veia que no hu disponia el Senyor, el viure m'era penar perquè no podia penar i morir per mon *Amat*. I per això no trobava cosa qui pogués aconsolar aquesta pobra ànima.

19. Altre afecte tenia de patir tot lo que patien i tenien de patir les bendites ànimes del Purgatori per amor de mon *Amat*, i donar-los llibertat. Totes aquestes penes i moltes més passava i tota em desatinava de modo que no sabia com poder encobrir aquest sentiment, qui és de les coses més sentides de quantes ne puguen passar les ànimes, qui ab lo cor ferit i penetrat de les ferides d'amor *cerquen el seu Amat*. Així m'ho digué mon *Amat*, i que això és *lo Amic cercar el seu Amat*, qui és tan bon *Amic* que sempre el tenc molt propicio en totes les necessitats, que és lo que li demanava pel seu gran amor, perquè aquestos impulsos m'arriben a tal punt i me causen tals llangors, que li dic ab tota veritat, que és de les majors enfermedats que haja tingudes mai. I no obstant això, procurava a ocultar-ho lo més que podia, i que no hu sabés creatura alguna, perquè no em manassen pendre medicines corporals, qui no són a propòsit per aquesta enfermedat, perquè no té altre remei sinó desrremar la sang. (f. 691) I essent així que moltes vegades estava per expirar, lo alivio que tenia era pensar que mon divino i soberano *Amat* dispondria que V.M. usaria un poc de misericòrdia en concedir-me les llicències que li tinc demanades per amor de Déu nostro Senyor. I ara novament, ab lo major sentiment i moltes llàgrimes en los ulls, li torn a suplicar que suposat que pot se vulla apiadar d'aquesta pobra ànima qui no té altre alivio sinó penar i més penar, que són les ànsies que ha aumentades en mi el *cercar el meu Amat*. I a dir la veritat, podria dir pel *vertader Amic*, perquè m'apareix que tinc de rebentar i consumir-me les entranyes de no poder desrremar la sang per aquest tan gran *Amic*, qui ab tantes ànsies del modo com podia, *cercant-me*, la desrremava per mi des d'una eternitat.

20. Bé conec que som cansada i molt enfadosa, però no hu trobaria V.M. així, si per un tancar i obrir d'ulls, pogués veure les ànsies i desigs qui per moltes parts turmenten aquesta pobra ànima, i judic i casi ho tinc per cert, que tindria compassió de mi. No que jo vulla alivio de modo nigué, sinó penar i sempre més penar per conservar la vida, per tenir més temps de demanar perdó de mos pecats. Per això li faç tantes súplices, que

bendit sia el Senyor, tot ho puc atribuir a los grans pecats que he comesos. El Senyor los me perdon per la sua gran bondat, que primer voldria morir que consentir en cosa qui puga donar-li disgust, perquè és tan *bon Amic*, que havia posada aquesta pobra ànima que ja no caminava ni corria *per cercar el seu Amat*, sinó que volava ab tota pressa. I és que mon Amat havia posada aquesta pobra ànima com una paloma blanca sense par, i com a tal volava ab molta ligeresa i se posava a una de les llagues de Jesús crucificat, i d'una anava a l'altra, i a totes les saludava. I quan fonc a la llaga del santíssim costat, li donà son espòs un abraç tan fort, que tota la se'n portava com si mai s'hagués de desfer aquesta gran unió, tan gran que no se pot explicar, perquè és una cosa tan divina i celestial, que al parèixer no hei ha més que desitjar, sinó alabar-lo dient sempre *Sanctus, Sanctus, Sanctus*.

21. Què diré d'aquesta ditxa tan gran? En què se trobava aquest pobre Amic, tan assistit *de son Amat* que ab tantes ànsies *cercava*, i lo havia trobat. Qui dirà los col·loquis grans que los dos tenien en lo més fondo de l'ànima? No podia detenir-me de dir-li moltes vegades: «Amat meu, Jesús pare i espòs meu, jo vos tinc de manera que no tinc més que desitjar, sinó patir i amar-vos i sempre més i més amar-vos. Summo bé i consol de l'ànima mia, què més puc desitjar? Que tenir a Déu, gosar de Déu i estar tota unida i lligada en lo mateix Déu nostro Senyor?» Així estava aquesta pobra ànima, qui tota se desfeia com la cera en el foc. I en particular, quan sentia a son Amat, qui li deia: «Jo som el qui som, el qui som estat i sempre seré. Jo som vingut iestic ab comoditat, i et dic, que no et desconsols, que aquesta obra la tenia reguardada des d'una eternitat per tu. I diràs an el confessor que no tema, que sempre em té en el seu costat. Jo et vull adornar l'ànima de moltes virtuts, i veuràs quina cosa és *lo Amic cercar el seu Amat*, qui en general és el Gènere humà, i en particular, cada ànima de per si.» Bé se veu ab molta claredat que és tot i ho pot tot, i que el seu poder és infinites vegades infinit. I així no és possible explicar les grans gràcies i tan particulars com me comunicava, i deia'm que això és *cercar el seu Amat*.

22. Més me digué que tot aquell temps que jo *cercava el meu Amat*, cercant el retiro de la santa religió, i ell no em donava lloc de poder-lo trobar, i és així perquè passaren molts anys sens que les religioses me donassen mai nigunes esperances d'admetre'm a la religió, antes bé diferents vegades me digueren a la cara i m'enviaven a dir per altres persones, que no podia esser de ninguna manera, ni aleshores ni per anys. I ab tot això, mai me n'entujava de modo nigú, antes bé sempre a moltes persones qui em deien com havia d'estar a un lloc a ont no em volien, responia (i se n'admiraven) que molta rauó tenien de no voler cosa tan mala com era jo, i més deia jo, que no em tenien ninguna obligació. I així que si heu havien de fer, havia de ser per amor del Senyor, en qui tenia jo la confiança. I no em donava nigrun cuidado que no em volguessen de modo nigú, que m'obrissen la porta i vestissen el sant hàbit, que indignament aport, de mon gran pare i patriarca santo Domingo, això sí, si era voluntat del Creador, que no volia més. I per això no m'entujava sinó que em confunia a no poder més. I aquest no entujar-se era cosa molt del gust del Senyor.

23. Qui havia de pensar que renunciar aquesta gran pecadora havia de redundar a glòria del Senyor? I que tot això permetés ell per aquest fi? Així (f. 692) m'ho digué mon Amat, que tot això havia volgut ell que passàs perquè los seus fins són molts, i volia que quan jo declararia aquest càntic 87, que sabés quina cosa era *cercar lo Amic el seu Amat*. I

certament que no és possible poder dir lo que em costà, ni menos poder-ho creure. Bendit sia el Senyor, qui em donava grandíssimes ànsies *de cercar-lo*, i no em donava lloc de poder-lo trobar. Valga'm Déu omnipotent les grans tribulacions que patí el meu cor! I eren unes ferides aquestes per l'ànima que la penetraven vivament, però lo qui em conservava que no acabava la vida, era una esperança molt gran que tenia i ab què vivia, que tenia de trobar *el meu Amat*, com a la veritat después d'haver penat molts anys *cercant sempre el meu Amat*, me donà lloc de trobar-lo, de mirar-lo i gosar-lo ab tanta llibertat que no tinc cor de referir-ho, com se pot veure de lo que tinc escrit, per glòria del Senyor, qui tingué aquest gust de fer-me penar cercant-lo per a trobar-lo después i abraçar-lo ab gran amor.

24. No puc deixar de referir la gran gràcia que em feia mon Amat, encara que no se deixava trobar, de la gran esperança que em donava, que al parèixer si se fos perduda en el món, l'haurien trobada en aquesta pobra ànima, tanta n'hi havia posada, que no bastaren penes, persecucions, menosprecios, ni tribulacions per fer-me perdre la confiança, ni fer que no *cercàs el meu Amat*. Ara miren quina cosa és la confiança en Déu nostre Senyor, i desconfiança de si per trobar a lo Amat. Lo que sentia *lo Amic quan cercava lo Amat*, ni lo que passà quan lo Amat se deixà trobar no se pot explicar, perquè no podia sostenir lo que gosava dolçament cantant *Te Deum laudamus*, ab tant de contento i alegria, que era un portento molt gran no esclatar de Déu, i de les misericòrdies tantes que li comunicava. Qui no s'alentarà doncs *a cercar el seu Amat*, ab una gran esperança que el té de trobar? Aquest és un senyal molt gran de què el gosarà per a sempre, i encara en aquesta vida mortal. I així no hauríem de perdre punt *cercant a lo Amat*, qui nos és tan bon Amic, que ditxosa l'ànima qui el trobarà.

25. Quin Amic ha cercat més el seu Amat (me digué el mateix Amat) que el beato Ramon? que no li bastaven deserts per abscondir-se del pecat, i sempre aportant creu, que és *cercar a lo Amat*, com havem explicat. I així, per amor de Cristo sacramentat, suplic a tots que no deixem de posar totes les diligències possibles *per cercar a lo Amat*, qui nos ama tant que essent lo Amat se féu *lo Amic e cercava el Gènere humà son Amat, e trobà un home qui moria sens amor*.

26. Me manifestà lo Amat un mar de Déu sense fi, a ont estan los hòmens tots que ell me descobrí. I per aquest ser de Déu, el Verbo divino des d'una eternidat anava *cercant el seu Amat*, que ja havem dit que és el Gènere humà, *e trobà un home qui moria sens amor*. *Lo home que trobà* és aquell qui no té caritat, qui no ama a Déu ni a la sua ànima, qui és el primer pròxim. I per això *moria sens amor* la mort més desventurada de quantes se'n poden trobar, que és la mort del pecat mortal. I aquell home que està en pecat mortal és aquest *home qui moria sens amor, que trobà lo Amic*. I diu *qui moria* perquè tantes vegades com se comet una culpa mortal se mor sens amor. No és possible poder explicar quant gran desventura és *morir sens amor ni caritat*. Aquesta és la cosa més bella que nigú puga pensar, veure en aquell mar de Déu la majestat del Verbo divino trobar *aquest home qui moria sens amor*, que és trobar tots aquells *qui morien* en pecat mortal, qui no tenen amor an el gran Amic ni a la sua ànima, que aporten a morir la mort eterna, que és la major misèria que se puga imaginar. I per això vos suplic Amic del meu cor i de la mia ànima, que m'allibereu a mi i a totes les ànimes de morir com moria *lo home qui moria sens amor*.

27. No se contentà aquest gran Amic de dir-me lo que tenc referit, sinó que encara volgué que jo ves la gran desdixxa que tenen aquestos *hòmens*. I així me descobrí les ànimes *de los hòmens qui morien sens amor*. I era la cosa més trista i desdixxada que se puga veure i mirar, perquè estaven tan macilentes, que era cosa d'admiració, i s'estaven *morint sens amor*. I m'advertí que no digué qui morí sens amor, sinó *qui moria sens amor*, perquè ab aquesta paraula *moria* volia dir, que tantes vegades *moria* quantes consent en cosa qui sia pecat mortal. I així no digué morí, perquè seria haver acabat, i quedar-se del modo que se queden los condemnats de l'Infern, qui tots hi són anats perquè moriren sens amor. I per això digué *lo Amic que trobà un home qui moria sens amor*, que és aquell o aquells qui cometen pecats mortals. Aquesta gràcia voldria alcançar de mon gran Amic per aquells qui cometen pecats mortals, que no se pogués dir de nigú *que morí sens amor*, sinó tan solament *que moria sens amor*, perquè poguessen demanar-li perdó de lo qui és estat, que bé se veu si ho volem considerar, la gran diferència que hei ha de dir *moria* a dir morí. I així Senyor feu-nos gràcia que moriguem ab amor i per amor, a tot allò qui vos ofèn per viure promptes a tot lo qui vos dona gust i no més.

28. La causa perquè *lo home que trobà lo Amic moria sens amor* i tan desdixxadament, ordinàriament és per seguir la pròpia voluntat i fer-la esclava de coses qui no donen gust a lo Amic. Per això *moria sens amor* a son Creador i a la sua ànima, i aquesta és una misèria tan gran que sols de pensar-la me fa temblar, per la gran experiència que tinc. I no sols me donava pena a mi, sinó que en donava tanta a lo Amic, el Verbo divino, que em descobria les sues santíssimes entranyes, qui totes se desfeien de la gran pena que li daven los hòmens *qui morien i vivien sens amor*. I en aquesta ocasió me comunicava tantes gràcies que no les gos referir per la mia gran maldat, sinó que com ho pot tot, obrava com qui és i no com mereixia jo. I així me tenia en tal unió, que em prenia el cor i l'ànima, i volgué que ves la gran diferència que hei ha de los hòmens qui morien i vivien sens amor a aquell[s] qui amen i viuen ab amor, perquè aquells *morien sens amor*, i aquestos morien d'amor en los santíssims braços del gran Amic, a ont me trobava jo gosant de la sua gran bondat, ab tanta llibertat i suavidat que no és possible poder-ho referir, perquè és tant el gust que li dona lo home qui viu ab amor i mor ab amor, que ja en aquesta vida lo té en los seus santíssims braços molt regalat; i pel contrari *los qui moren sens amor*, li donen grandíssima pena. I per això *dix ab quant gran dany és que los hòmens comsevulla que muiren, muiren sens amor*.

29. Digué el gran Amic: *Ah quant gran dany és, que és lo mateix que afirmar i dir, que és un gran dany que reben los hòmens comsevulla que muiren*, encara que *muiren* constituïts en dignitat. I encara que sia la major dignitat del món, tenen un dany tan gran, *si moren sens amor*, que per bé que el pensem i considerem no l'acabarem d'entendre de modo nigú en aquesta vida, *e per ço dix lo Amic a l'home qui moria sens amor: Digués-me home, per què mors sens amor? Respòs perquè sens amor vivia*.

30. El gran Amic me declarà que Judes era lo home a qui digué *Digués-me home, per què mors sens amor?* I fonc en aquella ocasió quan digué estant en companyia de los apòstols: «Un de vosaltres m'ha de traïr», que fonc lo mateix que dir a Judes: *Digues-me home, per què mors sens amor a Déu ni a la tua ànima?* I això li demanava en lo interior de la sua ànima, no perquè no sabés *perquè moria sens amor*, sinó que l'hei deia per avisar-lo, perquè lo estava mirant, i veia'l *morir sens amor*, suposat estava tractant i disponent de vendre a son mestre i Senyor, qui feia totes les diligències que podia per salvar-lo. I per

això li digué ab tan gran amor: *Digues-me home, per què mors sens amor?* I me digué lo Amic, que ell respongué més ab obres que ab paraules, *perquè sens amor vivia*. Per això *morí sens amor* desdixadament. I mon Amat me deia: «Filla i esposa mia, ah quant gran dany és *que los hòmens comsevulla que muiren*, un apòstol meu i a la mia presència, *viure sens amor, quant gran dany és.*» Per això *morí sens amor* de tal manera, que ell mateix se penjà¹⁹⁷ i donà a les mans de los dimonis desdixadament.

31. Així ho veia jo, que ells ab gran pressa el se'n portaren i moltes ànimes més, *qui vivien sens amor i sens amor moriren*. Ah *quant gran dany és aquest*, i la gran misèria que experimentaven *perquè vivien sens amor*. I en particular el desventurat Judes, a la sombra de Cristo Senyor nostro, ab molts d'avisos que li donava, per la sua gran maldat *vivia sens amor*. Per això *morí sens amor*, esclau del dimoni i desheretat del cel. Ah *quant gran dany és aquest* que experimenten aquestes ànimes en les mans de los maldits dimonis qui les se'n portaven a lo Infern. És *tant gran dany* aquest i tal desventura, que no em bastava l'ànimo haver-ho de veure. Pobra i miserable de mi, qui voldria que tots los hòmens morissen d'amor i per amor de lo Amat.

32. Quan jo veia el gran dany que era *morir sens amor*, no podia tolerar veure la misèria gran ab què los dimonis se'n portaren el desdixat Judes i moltes altres ànimes a lo Infern. I per això suplicava a mon Amat que me n'alliberàs, si era son gust. I ell me digué, que tingués paciència que també ell tendria pena si en podia tenir, quan me dona aquesta pena a mi, però havia de ser així, perquè volia que ves jo el gran dany que és que *los hòmens comsevulla que muiren, muiren sens amor*; i que de la mateixa manera ves també la ditxa que gosaven aquells qui vivien ab amor i morien d'amor i per amor del seu Amat. I aquesta era la cosa més bella que nigú puga pensar, perquè morien a tot allò qui no dona gust a lo Amat, i vivien a totes les coses qui són del seu gust. I aquest viure i morir és qui ha posat aquesta pobra ànima en tanta ditxa, que aquest gran Amic la se tornava a posar en el seu santíssim pit, a ont li descobrí un sol el més hermós i bell que se puga mirar, que era Cristo Senyor nostro, que recreava i regalava a tots los hòmens qui vivien ab amor i morien per amor del gran Amic.

33. No és possible poder explicar la gran ditxa que tenien aquestos hòmens, tan diferent d'aquells altres qui vivien i *morien sens amor*. Així és i així ho volia el qui és autor de tot, nòstron gran Amic, qui volgué que aquestos qui vivien ab amor i morien per amor gustassen de la glòria que manifestà a los ditxosos apòstols i deixebles el dia de la Transfiguració. I per acabar és tan particular aquesta gràcia, que no basten paraules per poder-la explicar, d'ont se veu quant important i profitós és viure ab amor i morir a tota cosa criada, per amor del gran Amic, per gosar un bé qui mai s'acabarà, al contrari de tot lo demás qui és de poca durada. I així m'admir que persones qui tenen notícies i saben què cosa és lo amor de lo Amic, per fer la pròpia voluntat, vullen viure sens amor i morir sens amor, una mort més desdixada que se puga imaginar.

34. Tan gran *dany* los causa que no se pot declarar, no tan solament per lo que experimenten en l'altra vida, però encara en la vida present los priva Déu de molt de bé. I no tan solament se fan el *dany* a si, sinó encara fan *dany* a altres, com podem veure en aquella ocasió que mon amat Jesús féu aquella finesa tan gran de transfigurar-se, «que el desdixat de Judes ja tingué aquest *dany*, que no gosà la mia glòria, (Jo som qui t'ho dic,

---

¹⁹⁷ Escriu 'pengià'.

filla molt amada del meu cor, perquè vull que entenguen los hòmens quina cosa és viure sens amor). (I el gran *dany* que causen no sols a si mateixos, sinó encara a los demás). I després m'impedí que no fes aquesta gràcia a los demás apòstols, qui la mereixien pel *gran amor ab què vivien i morien* per mon amor, però com Jo am tant l'honra del meu Amat, el Gènere humà, d'aquesta manera volguí encubrir la sua maldat, essent així veritat que tostemps li donava moltes inspiracions, i molt de coneixement de la mia majestat, però estava tan morta la sua ànima, que níguna cosa li feia profit. Mira quin *dany* tan gran és per los hòmens *viure sens amor, i que muira sens amor, comsevulla que muira*, encara que sia summo pontífice o rei, i encara que sia un apòstol en ma companyia com Judes. Ah filla i esposa del meu cor, *quant gran dany és que los hòmens comsevulla que muiren, muiren sens amor!* Tants de sacerdots, religiosos i religioses, ànimes dedicades a mi veure-les (gran llàstima) *que vivien sens amor i morien sens amor*. Quina confusió és la sua? Quan Jo los dic *Digues-me home, per què mors sens amor?* i si no responen ab paraules, ja responen en les obres, qui diuen: *perquè sens amor vivia*.

35. »Filla mia, aquest modo *de morir* és la cosa més amarga per a mi que se pot trobar, i són unes ferides qui des d'una eternitat me parteixen el cor.» Mira que és cosa digna de ser plorada ab llàgrimes de sang, i fer tot lo possible perquè níguna ànima *muira sens amor*. Primerament perquè no sia ofès aquest *gran Amic* el Verbo divino, qui mereix tant ser Amat, perquè no *pot morir un home sens amor*, que no ofenga el seu Amat, com havem vist en lo desdixat Judes a qui no aprofità el ser apòstol, ni morir en temps tan sant, que actualment s'estava obrant el misteri de la nostra Redempció. Valga'm Déu omnipotent quant gran *dany* tingué Judes *perquè vivia i morí sens amor*, i no falten ara molts qui imiten a Judes, *qui viuen i moren sens amor*. El Senyor nos guard de seguir-los, que importa molt anar ab bones companyies, perquè no nos priven d'algun bé, lo que importa és no morir sens amor a Déu i an el pròxim, que tenim d'amar com a nosaltres mateixos.

36. Aquí tingué jo les majors ferides que puguen considerar, de tal manera que em partien el cor, perquè volia amar a lo Amic i no podia amar. I per això tenia tant de sentiment, que tota llàgrimes i plors venia a punt d'expirar, sempre dient el psalm *In te domine speravi non confundar in eternum*, i moltes altres paraules amoroses, que li deia: «Jesús i Déu meu, espòs meu, amat meu, jo vos tinc i vos mir, i no vos am. I açò és una pena per a mi que no la puc passar, perquè és la major que puc tenir.» I d'aquesta manera feia tals extrems el meu cor (f. 695) que tot estava brollant de sang per amar el meu gran Amic, que adorava sacramentat en la santíssima hòstia, d'una missa que deien, i jo no la veia celebrar de modo nígú, ni ... .. per causa de los ímpetus d'amor que tenia, qui tota em desatinava i em confunia de veure les grans gràcies que lo Amic me concedia, però sentia molt que se ves tant a lo exterior, ab molt de rendiment que se fes la sua santíssima voluntat. I ell me digué que per lo poc que Judes lo venerà la primera vegada que se sacramentà, volia que totes les vegades que jo el veuria sacramentat fes moltes demostracions i tot per més amar-lo i venerar-lo, i per lo que aquell mal home Judes deixà de venerar-lo, *perquè vivia sens amor i per això morí sens amor*. Ah *quant gran dany és que los hòmens comsevulla que muiren, muiren sens amor!* I per fugir aquest *dany*, suplic a tots los mortals, que mirem la gran amor ab què *lo Amic* des d'una eternitat *nos cercava*. Tot per glòria del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant, amèn.

Demanà lo Amic al seu Amat, qual cosa era major? O amor o amar. Respòs lo Amat, que en la creatura amor era lo arbre e amar era lo fruit, e los treballs i les fatigues són les fulles e les flors. Mes en Déu amor i amar són una cosa mateixa sens n'ingun treball ni llangor.

1. Mon divino i soberano Amat me digué que lo amic el beato Ramon estava tan posat a amar-lo, que se trobava per totes parts posat dins un mar de foc del divino amor, de què quedava en una gran embriaguès, i per això demanà an el seu Amat qual cosa era major o amar o amor? De tal manera posat a amar, que se trobà (en un èxtasis molt gran) a la presència de la santíssima Trinitat en la Pàtria celestial, i aquí *li respòs lo Amat* el Verbo divino, des del pit del Pare celestial, *que en la creatura amor era l'arbre e amar era lo fruit*. Lo amor són los cuidados, ànsies i desigs de lo Amic. I d'aquestes tres coses, cuidados, ànsies i desigs, se componia lo arbre qui era altíssim i de dos colors. Una color era esmoreïda i seca, que apareixia color de difunct. L'altra color era viva i carmesí. I aquestes dos colors significaven los dos extrems en què posa lo amor a lo Amic, que unes vegades està tan descolorit, que apareix més mort que viu, perquè los cuidados, ànsies i desigs de lo amor lo posen moltes vegades en unes llangors qui lo arriben a morir d'amor, que és una mort la més penosa de quantes n'hi ha, però és la cosa qui dona més gust a lo Amic, perquè és penar. L'altra color és de carmesí, perquè moltes vegades lo Amic se ve a encendre de tal manera en les flammes del foc del divino amor, que apareix un viu carmesí, aquest és *lo arbre que respòs lo Amat que era lo amor en la creatura*, i los colors que té.

2. Que bé experimenta aquest pobre Amic aquestos dos colors i lo arbre qui és lo amor, qui moltes vegades no el deixa reposar, perquè li dona les major ànsies que puga passar. I d'aquesta manera estava lo amic el beato Ramon tan fora de si i tan apretat, *que demanà an el seu Amat, qual cosa era major o amor o amar? I lo Amat li respòs que en la creatura amor era lo arbre e amar era lo fruit*. Moltes coses me declarà mon Amat que ab lo seu favor i gràcia declararé. I primerament me digué, que així com un cos se compon de molts de membres, així mateix aquest *arbre de lo amor* se compon de moltes virtuts, que són afectes, ànsies, cuidados, paciència, rendiment, humilitat, obediència, caritat, etc. I m'advertí que los arbres com més fondes tenien les rels, millor podien comportar los infortunis del temps, i no se coneix tant amb ells les adversitats com en altres arbres qui no tenen les rels fondes. I així veuran que an aquestos, si els falta un poc d'aigua, luego estan mostisos i desmaiats, perquè no tenen les rels fondes. I en el mateix puesto hei haurà d'aquells altres qui tenen les rels fondes i pateixen la mateixa calamitat, i no se'ls coneix de modo n'ingú, perquè tenen les rels fondes, i per això se conserven frescos i hermosos. Així és aquest *arbre de lo amor*, que si les seues rels són ab humilitat estan molt fondes, i encara que patisca algunes borrasques no se li coneix, sinó que està fresc i hermós, i encara que li falt l'aigua de los consols i regalos, no per això se desconsola com fan aquells qui no tenen humilitat, qui en el mateix punt ja decauen i mostren la flaqueza que tenen, que és cosa de tenir-los gran llàstima. I també mateix és cosa de donar grans gràcies a lo Amat per la gran constància que tenen aquells altres de qui les rels és la santa humilitat.

3. Oh què ditxosa és l'ànima qui arriba a tenir aquest hermosíssim *arbre de lo amor* tan ben posat i ben sembrat, que niguna tempestat lo pot maltractar ni mostisar o afligir. Aquest és *lo arbre* de qui les rels és la humilitat, i aquest és lo amor de qui digué *lo Amat, que en la creatura és lo arbre i lo amar és el fruit*. Per declarar-me què cosa és aquest *fruit*, me descobrí en el mateix arbre un fruit la cosa més bella que se puga imaginar, i la color que tenia era més clara que el cristall, i la llum que despedia era cosa molt particular. I me digué mon divino Amat que aquest fruit significava les obres que és lo *amar*, i la resplendor, aquella pura i recta intenció ab què se feien. I aquest *amar és lo fruit en la creatura*, qui pot donar gràcies an el seu Amat, quan per la sua gran misericòrdia, li planta aquest *arbre de lo amor* en el seu cor, qui li dona *un fruit tan preciós que és lo amar*.

4. Certament que són coses tan singulars, que no basten paraules qui les puguen explicar, i en particular lo que diré me donava a entendre mon Amat, com estan unides les ànimes en Déu nostro Senyor, quan los fa aquestes gràcies tan particulars que, per ser cosa altíssima, me tenia en cuidado com l'havia d'explicar. Jo no sé modo com poder-ho acomparar, lo que sé és que Déu, el qui és tot i ho pot tot, prenia aquesta pobra ànima i la s'embevia de manera que tota la perdía en aquell mar immens de Déu, a ont no se veia sinó Déu tot poderós. L'ànima no és Déu, ni ho pot esser de modo nigú, però estava tan revestida de Déu que, al parèixer, era Déu per la gran unió en què la tenia en si el mateix Déu, perquè tota sortia de si i sempre la veia en Déu.

5. De la mateixa manera volia que ves com aquest *arbre* sortia de lo Amic, que era primer sortir de lo Amat, perquè el tenia tan unit que apenes se podia dividir qual era lo un ni qual era lo altre. Bé se pot considerar quin seria aquest *amor, qui en la creatura era lo arbre*, i quin seria *lo amar qui és el fruit*. I tot venia del mar infinit de Déu qui és lo Amat a qui demanà lo Amic, *qual cosa era major o lo amor o lo amar? I respòs lo Amat, que en la creatura amor era lo arbre e amar era lo fruit*. I me digué que respongué d'aquesta manera i dient-li què cosa era *lo amor*, i què cosa era *lo amar*, del modo que tenim explicat, perquè lo amic el beato Ramon s'entretingués ab aquestes circumstàncies, i que no esclatàs *d'amor*, perquè estava tan abrasat *d'amor i d'amar*, que fonc necessari que son divino Amat prengués aquest medi.

6. Qui podrà explicar quant bell i hermós és a los ulls de lo Amat *lo amor i lo amar*? I qui podrà dir el cuidado que tenia el beato Ramon en demanar a lo Amat qual cosa era major? I és cosa certa que tot això faria per emplear-se més a donar gust a lo Amat. I així vos suplic Amic del meu cor i de la mia ànima, que m'alcanceu de mon Amat que jo i totes les ànimes li donem molt de gust en tenir-li *amor* i en *amar-lo*, que és donar-li *el fruit de l'arbre d'amor*, que ell planta en lo nostro cor, qui de la mateixa manera que l'ànima surtia de Déu i quedava unida en Déu nostro Senyor, així mateix *lo amor qui és lo arbre* surt de l'ànima i *el fruit qui és lo amar* surt *de lo arbre* i està sempre unit *ab lo arbre*. I així com Déu nostro Senyor sustenta, conserva i regala l'ànima dolçament, així *lo arbre de l'amor* sustenta *el fruit de l'amar* unit sempre amb ell, i despedint tants de raïos de claredat, que no és possible que nigú puga pensar lo que és aquest fruit, sinó és aquell ditxós Amic qui lo Amat ho manifesta i dona a gustar per la sua gran bondat.

7. És aquest *fruit* un foc que lo Amic té en si, i com és *fruit de lo amor* crema de tal manera lo Amic, que no el deixa reposar, sempre penant per aquell incendi *d'amor*. I jo en podria fer molt bon testimoni perquè passava per mi, més me digué que lo amar partia

el cor a lo Amic. I la veritat és que a mi tot el cor me partia i el me desfeia en moltes parts, i és una cosa tan particular que no basten paraules per poder-ho explicar. Bendit sia el Senyor qui tot ho disponia i d'aquesta manera arribava lo Amic que no sabia què poder fer per donar-li gust, i per això li demanava *qual cosa era major, o lo amor o lo amar*, per poder-se emplear en lo qui li donaria més gust.

8. No m'admir que *lo Amic* el beato Ramon, qui *tot era amor i amar* tingués aquestos cuidados, que aquest pobre Amic qui se troba enmig de tota maldat, quan se trobava tan ferit de la ferida *de l'amor* no podia fer altra cosa, perquè aquell desig d'amar li partia el cor per moltes parts, sens tenir n'ingun alivio sinó penar, perquè no podia penar i amar sempre més i més el seu Amat, qui permetia que lo Inimic li fes molta guerra i per moltes parts, prenent molts de medis per veure si m'espantaria, i si me faria deixar aquesta obra, qui tanta pena em dona haver-la de prosseguir, per la gran flaqueza que veig en mi. I per això lo que més promptament obeiria seria el deixar-la, i per la gran confusió que sempre hei he tinguda. I no obstant això, no em pogueren impedir ni causar-me el menor temor, perquè mon divino Amat me tenia tan presa i lligada, que moltes coses qui en altres ocasions m'haurien donada grandíssima pena, en aquesta ocasió no en podia tenir de n'ingun modo.

9. Jo sentia que deien los inimics que jo havia de cremar en lo Infern, i la resposta que feu fonc dir a mon Amat, que si era son gust que jo ab la sua gràcia i la sua amistat cremàs en lo Infern, seria gran ditxa per a mi. I estava tan indiferent, que no tenia més cel ni més glòria que fer molt complidament la santíssima voluntat del meu Amat, que desitjava contentar i donar-li gust en tot, del modo que ell m'ho permetria, que de mi no puc cosa alguna perquè som un vil gusanillo de la terra, plena de tota maldat. I ab tot això, prenent per medi les santíssimes llagues de Jesucrist mon divino Amat, no deixava de suplicar-li molt humilment, que em donàs remei an aquesta gran necessitat, i que posàs medi a lo que intentaven los dimonis ab les sues invencions, desbaratar aquesta obra. I que si era del seu gust, plàcia a sa divina Majestat que fos en aquest instant, que jo no desig altra cosa sinó que se declar, sia d'un modo o d'altre, sols que jo puga entendre-hu, que certament per a mi seria de grandíssim consol, perquè jo no vull altra cosa que fer la sua santíssima voluntat, i encara del millor modo que podria li'n donaria grans gràcies per haver-m'ho declarat, i procuraria deixar-ho ab tota prestesa, encara que em costàs la vida, i no em costaria molt de treball, antes me seria gran alivio donar la vida per amor de mon Amat, i per fer la sua santíssima voluntat en tot lo que tindrà gust.

10. D'aquesta manera em restí i suplicant-lo sempre que no em deixàs fer cosa contra el seu gust, ni pensar-la. I com la sua bondat és tan gran, me posà tota suspesa en Déu de tal manera, que bé tenia presents aquestes matèries, però tan solament per encomanar-les a sa divina Majestat, sens tenir-ne pena alguna. I certament me n'admirava de veure la gran igualdat en què em trobava mirant sempre a Déu en quant Déu en aquest rato que durà més de quatre hores, sempre absorta sens poder parlar, sinó uir¹⁹⁸ a mon Déu i Senyor, qui estava tot posat a afavorir-me i declarar-me que la sua santa voluntat és aquesta. I me digué d'aquesta manera: «Com tu em vols llevar un gust que Jo tenc tan gran, que se declaren los càntics d'amor de l'Amic i de l'Amat?» Tanta força tingueren aquestes paraules i tanta eficàcia, que em penetraren tot el cor i l'ànima, i no podia detenir les

---

¹⁹⁸ Escriu 'huir' en el sentit d'oír (escoltar).

llàgrimes que ab tanta abundància llençaven los meus ulls, com si tota m'havia de desfer de sentiment d'amor, qui turmentava el meu cor tot admirat i pasmat, dient-li moltes vegades: «Sia feta Senyor la vostra santíssima voluntat, i primer morir que pecar».

11. Jo no parava de dir a mon Amat *Fiat voluntas tua*, i antes morir que pecar, que casi podríem reparar que era un modo de resposta aquesta com aquella que lo Amat féu a lo Amic el beato Ramon, *qui li demanava qual cosa era major, o amor o amar? I lo Amat respòs, que en la creatura amor era lo arbre i amar era lo fruit*, que al parèixer era fora de propòsit. I no era així perquè li donava a entendre ab aquesta resposta lo que li demanava, i molt més de lo que li demanava. I és que la sua sabiduria és infinita, i com aquesta mateixa governava aquest pobre Amic, per això assistit de la sua gràcia, li deia sempre: «Senyor, sia feta la vostra santíssima voluntat, i primer morir que pecar», que era dir-li tot quant li podia dir, perquè tot quant li podia dir s'encerra en aquestes poques paraules. I a la veritat tot el meu fi és fer la sua santíssima voluntat, i que tots los mortals facem lo mateix, perquè d'aqueixa manera no pecaríem. I per això en aquesta ocasió la llengua pronunciava lo que vivament estava en el cor.

12. Més me digué que no temés, que tot eren embustes de l'Inimic, perquè se declaràs i se sabés fora del convent. Que prosseguís i que m'assistiria sempre i que ell era Déu, i que tot ho podia. I jo li diguí: «Senyor, jo heu crec, perquè vós m'ho deis, però si el vostro ministre me diu que no és així, jo també diré lo mateix.» I ell me digué: «Filla mia, mai m'has donat més gust que ara, perquè açò estim jo que obeïesquen los meus ministres, qui em representen a mi.» No és possible poder explicar el gran valor i consol que em posaven en el cor aquestes paraules, ni sabia cosa en què poder acomparar el rendiment que tenia a la voluntat de lo Amat, que era fer lo que em manaria la superiora i los ministres del Senyor, que vener com si eren el mateix Amat. I així estava més hàbil per qualsevol cosa que em volguessen manar que no està una fulla d'arbre en les mans d'una persona, per fer-ne lo que voldrà. I verament, que no és ponderació, perquè de moltes parts no puc declarar lo qui passava, i tot era obra de la divina i poderosa mà del Creador, qui havia adornada aquesta gran pecadora d'aquelles coses belles i hermoses qui componien *lo arbre, qui en la creatura és lo amor*. I a més d'haver-les-hi comunicades totes molt lliberalment, era molt particular l'obediència que tenia a sos prelats i superiors. Perquè era tanta la igualdat que tenia, que en poder discórrer (quan Déu me donava lloc, que molt de temps estava que no podia de nигun modo) no poguí pensar mai en cosa qui em vingués adversa, ni podia dir an aquesta o an aquella m'inclinaria, qualsevol fos, sols que fos an el gust de Déu aquesta volia. I d'aquesta manera m'estava amb ell molt regalada pensant que no tan solament me bastaria una paraula, però encara significar-la, tan estava prompta i rendida per amar-lo fins a morir. I açò me declarà mon Amat que són les obres qui és *lo amar qui en la creatura és el fruit i la major cosa* que se puga trobar a los ulls de lo Amat. I així *amar és major que amor, perquè amor és lo arbre*, que si bé se compon de lo que tinc referit, però d'ell naixen les obres tan valeroses i animoses qui són *lo amar, qui és el fruit* més bell i hermós que se puga trobar, qui despedeix tanta llum que no pot lo Amic deixar de fer la santíssima voluntat de lo Amat.

13. Com jo sé que la mia maldat és tanta, en pensar que d'aquesta persecució me vindrien menosprecios grans i persecucions, tot el meu cor s'alegrava, però si pensava que pogués ser la perdició d'alguna ànima, tenia tanta pena que no la podia tolerar ni menos detenir les llàgrimes que desrremaven los meus ulls, sens tenir sosciego i ab tanta abundància,

que m'havia de parar d'escriure, perquè no era possible estar sobre el paper. I la pena que tenia el meu cor la publicaven los ulls, que era cosa de tenir compassió d'aquesta gran pecadora, qui sempre considera que la sua gran maldat aporta les ànimes a perdicció. I per això suplicava molt de veres a mon Amat, que si per causa mia s'havia de condemnar níguna ànima, que em condemnàs a mi, que ab la sua gràcia estava molt contenta de cremar per son amor en lo Infern per tota una eternidat, sols que níguna ànima per causa sua se condemnàs. Tanta com això era la pena que tenia, i li demanava d'aquest modo, perquè no sabia què poder-li demanar més, perquè si més sabés que poder patir per son amor, ho patiria ab gran gust, ab la sua gràcia, per amar-lo i perquè níguna ànima se condemnàs, ni estigués privada d'amar a lo Amat per ser ell qui és, summo bé, summa grandesa, summa noblesa, summa apacibilitat, summa lliberalidat, summo *amor* i summo i vertader *amar*. Així m'ho digué ell mateix, que tota la sua vida era estada *amor*, i les obres tan grans i portentoses que havia fetes, com és esser-se donat sacramentat i totes les demás foren *amar*. I així que el miràs a ell com estava tot ferides, i que no temés que totes les que em tiraven a mi les detenia ell, perquè no em danyassen a mi.

14. Oh gran Déu, què fineses són aquestes tan grans que feu! Certament no sabia a ont posar-me de confusió, i deia-li que em digués què volia de mi, que no tenia altra cosa en el meu cor ni en la mia ànima que fer molt complidament la sua santíssima voluntat. I ell me digué, que fos molt obedient a mos prelats i superiors, i que açò era *lo amar en la creatura*. Qui podrà declarar el contento que jo tenia de sentir aquestes paraules! No podia contenir el gran desig que tenia de què em cabés la ditxa, de què me manassen alguna cosa que me costàs tant de treball, que hagués de desrremar la mia sang *per amar* el meu Amat, i que fos de manera que mai se fos vist amar-lo ab tan gran amor. I com veia que havia passat tant de temps i que no lo havia amat, el meu cor tenia tant de sentiment que tot se croixia, i tenia'm feta un mar de llàgrimes, sens poder-me assossegar, sinó esclatar de plors i de pena, pensant si acabaria així la vida, sens haver amat un instant a mon Amat, qui em tenia tan obligada, que em feia perdre el judici pensant i discorrent quines penitències podria jo fer que fossen més del seu gust. I per grans que fossen les que pensava, no em causaven nígún horror ni níguna dificultat, sols la tenia a poder alcançar la llicència, que açò és el major treball de quants n'hi ha, faça's la sua santíssima voluntat.

15. Això de demanar llicències i no poder-les alcançar per ànimes qui se troben en aquest estat, ha menester una gràcia especial del Senyor per poder-ho tolerar. Tot lo món s'admiraria si vessen los pensaments que té una ànima i los conceptes per veure de quin modo podria desrremar la sua sang per més amar a son Amat. A tal coses arriba que no les gos referir. El Senyor sia per a sempre alabat i de tots glorificat, que aquestes penes no se poden donar a entendre de modo nígú, perquè de majors no sé que n'hagués patides mai. Estar una pobra ànima en dos extrems tan grans, un de patir qui li penetra vivament l'ànima, i altre d'amar tant el seu Amat, que del modo que podia l'arribava a matar. De tal manera que ab molta claredat coneixia i podia dir que *lo amor* és moltes vegades més fort que la mort i les penes de lo Infern. Tant com això pot dir i declarar quina cosa és *el fruit en la creatura* aquest pobre i miserable Amic, per haver-lo posat el mateix Amat en un mar de penes, perquè veia que no el podia *amar*, segons el desig que tenia de voler-lo *amar* sempre més i més, i que totes les ànimes fessen lo mateix, perquè heu mereixia i que níguna lo ofengués. I en particular quan pensava en una certa creatura qui se trobava molt oprimida del dimoni. Certament, que no podia pensar cosa que no la representàs a mon Amat, de qui gosava jo i estava tan prendada que primer hauria patides les penes de

lo Infern ab la sua gràcia, que no fer cosa qui no fos molt del seu gust (dic advertidament, que sens advertència, és cosa de llàstima les faltes que faç). I per això tenia tant de cuidado d'aquesta creatura que tinc dit.

16. De què el Senyor me donàs acierto en totes les coses estava en gran cuidado, i en particular en aquesta obra, que tot el meu fi és que sia per major glòria de mon Amat i profit de les ànimes, i si no té de ser així, jo no en vull niguna cosa de modo nigú. I d'aquesta manera arribava a parlar-li ab tal claredat i familiaridat, que seria mai acabar si tingués de dir lo que passava'm en aquest rato, qui durà molt de temps, que era el dia de santa Marta [en el marge dret: 1689]. I tenia en el meu cor, que si ell no em donava alguna senyal o no feia alguna cosa molt particular perquè jo ves ab més claredat que és del seu gust que se perserver aquesta obra i que continuàs, pareixia que no em podia aquietar. I en aquest mateix temps teníem en Mallorca una gran necessitat d'aigua, perquè tenia el Senyor los cels tancats, de manera que no nos donava una gota d'aigua, havent-ne tinguda tot aquest any molta necessitat. De tal manera que en alguns llocs passaven molta misèria, pues havia tingudes notícies que les vinyes se morien, de què sentia tan gran pena que no és possible poder-la explicar, demanant-li sempre que usàs de la sua benignidat. I fonc la cosa més rara que jo hagués vista mai, perquè en el mateix instant ja sentí des de la tribuna a ont estava gran còpia d'aigua que la sua misericòrdia nos donava, i jo no parava de dir: «Jesucrist, fill de Déu viu, teniu misericòrdia de nosaltres i donau-nos plúgia, de modo que no sia danyosa, i que sia general per tota Mallorca en tots los llocs a ont la tenen menester.»

17. Me respongué lo Amat a lo que em donava tanta pena, i lo que tinc dit que tenia en el cor, dient-me: «Quina cosa vols que faça més gran que aquesta? Jo no vos volia perdonar encara, i ara per amor de tu i les tues pregàries, vos perdon i vos don la plúgia. Feu penitència i esmenau-vos. Què vols més? No et desconsols, que Jo et don paraula que no t'enganyes. Açò és el fruit que és lo amar, aquestes obres tan penoses i estar sempre rendits a la mia voluntat. I aquest fruit és el de major gust per a mi, que se pot trobar.» I jo diguí: «Jesús meu, Pare meu i espòs de la mia ànima, no puc explicar la gran confusió que tinc.» I sens poder alçar los ulls del gran encolliment que tenia, per lo atreviment tan gran que havia tingut de parlar així a mon Amat, i de la finesa tan particular que ell feia de donar-nos aigua, que per mi era la major alegria que se puga imaginar, perquè era bé comú i per a tots generalment, que am més que los favors que em fa a mi, no que deix d'estimar-los molt, sinó que los voldria per a tots generalment. I per això me donava tant de contento la plúgia.

18. Més me digué que me comunicava tanta gràcia que no cabia en la mia ànima de modo nigú, donant-me aquesta comparança, que si bé és cosa molt ordinària i comuna, mereix ser alabat el Senyor per la bondat tan gran que té, d'estar tractant ab tanta familiaridat ab aquesta gran pecadora, pues me digué: «No has vist quan volen umplir un sac de blat? Que si n'hi posen alguna cantidat que vinga¹⁹⁹ a estar ple, después si n'hi volen posar més forçosament té de sortir fora?» De la mateixa manera volgué que ves aquesta pobra ànima tan plena de la sua gràcia. I ell qui n'hi abundava tanta, que al parèixer no n'hi cabia més, i de la gran abundància que n'hi posava, brollava del mateix modo que brollava el blat. I ab tot això sempre li demanava que em desenganyàs i que em llevàs la vida, si l'havia

---

¹⁹⁹ Escriu 'vinguè'.

d'emplear en cosa qui no li donàs gust. I és que havia gustat *de l'arbre de l'amor, el fruit* suavíssim *de lo amar*, i l'ànima qui arriba a gustar *aquest fruit*, per poc que sia, bé li poden perdonar lo que fa, perquè està loca i no se pot reprimir ni a lo interior ni a lo exterior, per les grans forces que li dona sols el gustar aquest divino *fruit*. Al fin, tant és el gust i la suavitat que li dona a sentir *el fruit de lo amar*, que treu l'ànima de si.

19. Gran era la gràcia que comunicava lo Amat an aquesta pobra ànima i li declarava que la sua gràcia és tot quant ell vol. I així, que també era blat i encara que no se n'havia cullit, tampoc no nos ne faltava, perquè la sua gràcia sempre nos socorria. I que aquest any nos donaria lloc de sembrar i de cullir, que m'aconsolàs del cuidado que tenia del sustento de los pobres, i del cuidado de saber si aquesta obra és del seu gust, dient-me: «Ella és el meu descans, què vols més de mi?» I jo li diguí: «Fer en tot la vostra santíssima voluntat i que tots los mortals facen lo mateix, perquè los concedigueu aquesta gràcia que és la major de totes degustar *el fruit de l'arbre de lo amar, que és lo amar-vos* sens nigin interès.»

20. (f. 700) No veuen quant gran és la sabiduria de l'Altíssim i el modo que té per demostrar-nos la sua gràcia i el gran desig que té de comunicar-la a tots los mortals? Ab molta claredat ho podem inferir de los favors tan particulars que fa an aquest pobre Amic, pues no tan solament lo ha volgut aconsolar donant-li a entendre esser del seu gust aquesta matèria, però encara socorrent la necessitat que tenim en tot aquest reine. I així no puc deixar de demanar a tots, que li supliquem vulla perseverar en donar-nos l'aigua de la sua gràcia. Primerament, per regar les nostres ànimes i después la terra, perquè donen el fruit a què les ha criades, que és per més amar-lo i servir-lo sens nigin interès.

21. Totes aquestes fineses i les paraules de lo Amat me donaven tan gran valor, que no tenia por de tot lo Infern, per la gran confiança que tenia de mon Amat i nada de mi. No obstant, que sempre creixien les oles de la tempestat, perquè sentia algunes paraules de tant de pes que tenc per impossible que ànima qui no ha gustat *el fruit de l'amor*, que no se fos desmaiada. I jo per gràcia de mon Amat resistia ab gran valor, i no tenia temor de les invencions i traces del dimoni, antes sempre més aumentava la confiança que tenia en mon Amat, qui mostrava el seu infinit poder, perquè restàs burlat lo Inimic, com en efecte hei restarà sempre, si assistits de la divina gràcia, li donam les portes per los ulls, restant-nos en companyia de l'Amat, sens reparar *en treballs ni fatigues, qui són les fulles e les flors de l'arbre de l'amor*. Que per aquí pensava lo Inimic atemorizar el pobre Amic, i fer-li deixar l'obediència en què l'ha posat el seu Amat, per qui donaria la vida moltes vegades, i per fer la sua santíssima voluntat, i per més glòria sua el perseverar, i sinó V.M. me farà grandíssima caritat de destruir-ho i cremar-ho tot, que per a mi serà el major contento que pot tenir el meu cor, qui no té altre consol sinó que sia feta sempre la divina voluntat, i deixar burlat lo Inimic, qui ab tant d'estudi procura burlar-se de nosaltres.

22. Gran confusió és per les ànimes qui han tinguda ditxa de gustar *el fruit de l'arbre de l'amor, que és lo amar*, si lo Inimic arriba a fer-la desconfiar, i per la sua poca constància pot fer que no cumpla en la voluntat santíssima del seu Amat. Bendit sia el Senyor qui donava tal constància an aquest pobre Amic, que no el feien témer ni el podien impedir tots los dimonis de l'Infern, encara que n'hi hagués sense fi, perquè estava tan assistit de Déu nostro Senyor, que no és possible poder explicar ab paraules la gran gràcia que li comunicava de moltes maneres, i en particular en lo rendiment a la sua santíssima

voluntat, i a tot lo que em manava la santa obediència. Perquè del mateix modo que gosava de Déu, que tenia en mi d'un modo que no se pot donar a entendre, de la mateixa manera venia una magna de rendiment, qui al parèixer no tenia fi. Tant com això era la ditxa en què em posava el meu Amat, i el consol que em volia donar *per los treballs i les fatigues* en què em tenia rendida a los seus santíssims peus. I ab una confiança molt gran que sempre m'assistiria.

23. Ell me manifestava el seu santíssim cor, qui estava tot contento i alegria, cosa tan singular que no sé cosa a què poder-ho acomparar. Tan solament sé dir que era el meu Amat, qui és en tot admirable, i volia manifestar el seu poder infinit i el gran gust que li donen los seus Amics, qui se rendeixen en tot a la sua santíssima voluntat. I en particular, quan se troben en molta tempestat *de treballs i fatigues, que són les fulles i les flors qui adornen lo arbre de l'amor*. Un reparo se m'oferí, que si lo Amat nos ha dit ja que *en la creatura lo amor és lo arbre, i lo amar és el fruit*, com nos diu després *que los treballs i fatigues són les fulles e les flors?* Perquè m'apareixia que primer nos havia de donar *lo arbre* adornat *de fulles i de flors*, i després se segueix *el fruit*. Molt bé me soltà mon Amat el reparo i m'ho declarà d'esta manera, dient-me que aquí no parlava d'aquelles *fulles i flors* qui vesten los arbres a son temps, quan és la sua obligació, i després donen *el seu fruit*, que aquestos molt de gust donen an el jardiner, però com fan lo que deuen i lo que tenen obligació, no és lo qui li dona més gust, sinó que parlava d'un *fruit*, qui pareix que ve fora del temps i d'obligació, que és d'aquells *arbres* qui després de moltes sequedats, *treballs i fatigues*, se vesten novament *de fulles i de flors*, i quan el jardiner los veu tan ben adornats s'alegra summament i li dona molt de gust i, si a més d'això, li dona algun *fruit*, ne fa tanta estimació que encara convida algunes persones, perquè gosen del seu contento, mirant lo bé que són sortits aquells arbres de les sequedats, calamitats, *treballs i fatigues*, que los ha enviades son Creador.

24. Certament que restí pasmada, quan me digué mon divino Amat *les fulles i les flors* de què parlava, i en particular de la comparació ab què m'ho declarà, que si la mia ignorància no fos tan gran i ho sabés declarar, és de les coses més belles que se puguen imaginar. Veure com me donà a entendre que los arbres que ell ha plantats en el jardí de la santa mare Iglésia, a més *del fruit* que tenen obligació, si ab molta constància i rendiment passen *los treballs i fatigues* que ells los envia, (f. 701) *són les fulles i les flors* qui adornen *lo arbre de l'amor* molt hermosament, i són molt a gust del divino jardiner, i està molt content de veure la noblesa d'aquelles *fulles* i d'aquelles *flors*, i molt més *del fruit* que li donen aquestos ditxosos *arbres* després d'haver patit per amor de lo Amat.

25. Oh quina cosa tant del gust de lo Amat és aquest *fruit de lo amar* qui naix d'aquestes *fulles i flors*, que són aquells *treballs i fatigues* que lo Amat dona a lo Amic, si los passa ab molt de rendiment per son amor! Oh ditxosos Amics qui s'adornen i vesten d'aquestes *fulles i flors!* Qui donen un altre modo *de fruit*, tant del gust del divino Amat que si se pogués trobar cosa qui fos més *que amar*, seria aquest *fruit*, perquè quan una ànima arriba en aquest punt, lo que al principi era *amar*, ara passa de manera que tot són desatinos, desmais, sentiments i llàgrimes, qui tot ve de lo *amar* i de no poder més, i sempre més amar, que se podria dir que *el fruit* que donen aquestes *flors* és del sobrat *amar*.

26. El no poder *amar*, que és la major pena que pot patir lo Amic, i veure el gran amor ab què se comunicava lo Amat, me feien perdre el poc judici que tinc, perquè me digué que

són tant del seu gust aquestes *fulles i flors*, que ell s'anava apacentant en elles com a divina abella. No és possible que se puga explicar la gran majestat ab què estava, la gran glòria que em manifestava, ni la gran suavitat que despedia. Tanta era que les mies forces no la podien sustentar de manera níguna, con que molt de temps me tenia en una suspensió tota en un mar de Déu, a ont me perdia i em fonia com la cera en el foc, sempre ab una infinidat de resignació, qui m'acompanyava en tots los favors que em feia mon Amat. Gràcies an el mateix Amat de qui tot venia, i em deia que aquella suavitat tanta que jo sentia (qui durà per molts de dies) era aquella dolçura que ell deixava, quan s'apacentava an aquestes *flors* de la mateixa manera que fan les abelles, quan s'apacenten en alguna *flor*. I així que ell, qui era la més suave i divina abella de quantes se'n poden trobar, deixava tanta abundància de suavitat en aquelles ditxoses *flors* a ont habitava, que sols ab les forces que ell los donava la podien sustentar i no acabar la vida molt suavement.

27. Qui podrà explicar la gran ditxa que té lo Amic de voler-se regalar el seu divino Amat per aquestes hermoses i belles *flors*. I tant d'espàcio que si tots los mortals ho poguessen veure, tinc per cert que se n'admirarien i enamorarien de patir sequedats, *treballs i fatigues*, no tan solament per gustar de la suavitat, que això no seria el *major amar*, sinó per donar aquest *arbre de l'amor* adornat d'aquestes *fulles i flors* en què lo Amat té gran contento de voler-se regalar. Quina ànima doncs, serà tan poc amiga de son Amat, que no faça tot lo possible per donar-li aquest gust, ab la sua gràcia qui mai nos pot faltar, sempre que la voldrem. Això era la major pena que tenia el meu cor, per això repetia sempre i deia *Gustate et videte, quoniam suavis est dominus, beatus vir qui sperat in eo*. Era molt gran la pena que tenia aquest pobre Amic, de què totes les ànimes no gustassen de la suavitat de son Amat, i de què no vessen quant ditxós és i benaventurat el qui espera amb ell, sempre molt rendit, alegre i content de què se faça molt complidament la sua santíssima voluntat, encara que vinguen molts *treballs i fatigues*, per esser així la veritat que, quant més ne tindrem, aleshores més nos assistirà i se demostrarà més apacible.

28. Jesús amantíssim, la gran misericòrdia que usava en aquest pobre Amic, qui no sabia a ont haver-se de posar de la gran confusió que tenia veent tantes fineses que obrava son Amat. No és possible poder dir lo molt que em volia aconsolar, donant-me gran ànimo i dient-me que fiàs d'ell, que em donava paraula que mai me deixaria, i que aquesta obra era molt del seu gust, que tingués valor. I més que com sap que después d'ell i de la sua santíssima mare Maria santíssima, níguna cosa em dona major contento i alegria que veure honrar, venerar i alabar a mon gran pare i patriarca santo Domingo, que sols de sentir-lo anomenar el meu cor pareix que ha d'esclatar de contento, fent tals demostracions exteriors que no les puc encubrir (aquesta és la major mortificació que puc tenir) (faça's la sua santíssima voluntat), dispongué que el Pare celestial me descobrís a mon gran pare santo Domingo, qui del seu santíssim pit sortia tot circuit de raïos, la cosa més bella que se puga pensar. I anava acompanyat de molts de los seus fills i filles, com és santo Tomàs d'Aquino, sant Vicent Ferrer, sant Jacinto, sant Gundisalvo, i molts altres. I així com anaven sortint del pit divino del Pare celestial, s'anaven escampant per la Glòria i benaventurança celestial, d'un modo que certament me seria alegrada que tot lo món heu hagués vist, perquè s'alentassen més los mortals a convertir ànimes a son Creador sens reparar *en treballs ni fatigues, que són les fulles i les flors* de què gusta lo Amat.

29. Què hermoses *fulles i flors* donà mon pare santo Domingo a sa divina Majestat en tantes ànimes que convertí sens reparar *en treballs ni fatigues*, sols que donàs llum i camí a les ànimes per ont poguessen caminar i amar més i més amar a son Creador, que és lo que em significava aquell repartir-se i dilatar-se los seus fills i filles per la Glòria, i lo que fan los seus fills, quan se parteixen pel món a predicar, ab què donen tant de gust a sa divina soberana Majestat, que no és possible poder-ho explicar, perquè són tant del seu gust *los treballs i fatigues* que passen per aquest fi, que són aquelles *fulles i flors* tan a son gust, que me digué que no deixàs d'escriure-hu per animar a los meus germans que prosseguesquen lo començat. I que de la mateixa manera que feia el pare santo Domingo i sos fills, predicant pel món la sua divina paraula, que fessen ara lo mateix animant les ànimes a portar i a comportar *treballs i fatigues* per amor de lo Amat.

30. Germans caríssims en Cristo, animem-nos i tinguem confiança del favor de lo Amat, que no ens faltará mai. I no reparem en donar la vida per donar-li moltes ànimes qui el desitgen amar. Ab tota veritat los dic, que el major contento que tindria seria poder donar la vida per predicar la gran bondat, amor i misericòrdia del meu Amat, per tot lo món, si lo estat que tinc ho permetia, i en particular, voldria declarar lo molt que és a gust de l'Altíssim l'ànima qui arriba a plantar en el seu cor *lo arbre de l'amor*, adornat de *fulles i de flors*, que són *los treballs i fatigues* qui donen aquest saborosíssim *fruit de lo amar*, tant del gust de lo Amat. I vestien aquest pobre Amic, que el posaven a mil meravelles, ab un desig gran de sortir, mà per mà, per les places i carrers ab mon Amat per animar a totes les ànimes, que amassen més i més amassen a mon Amat, sols per ser ell qui és i no més. I li dic ab tota veritat, que estava tan loca en aquest mar de totes delícies i misericòrdies, que no em podia reprimir, sinó que havia de dir moltes vegades: «Déu meu, Jesús meu, Pare meu i espòs amat de la mia ànima, anem los dos a cridar per tot lo món que vos amen tots los mortals, i que vos amen sempre sense fi, i gustaran quina cosa és *lo amor, qui en la creatura és lo arbre i lo amar qui és el fruit, e los treballs i fatigues qui són les fulles i les flors, mas en Déu amor i amar són una cosa mateixa, sense treball ni llangor.*»

31. Me digué mon Amat que aquí parla de Déu en quant Déu, i que *en Déu amor i amar són una mateixa cosa sens nigrun treball ni llangor*, però en la santíssima humanitat, me declarà que *lo amor* que tingué tota la vida a los mortals, li causà moltíssims *treballs*, i lo *amar-los* li donà moltes *llangors*, que era tenir-lo tot ple de llagues qui desrremaven gran còpia de la sua divina i hermosa sang. De tal manera i tan fortment *amava*, que la desrremà tota fins a morir. I així *lo amor i lo amar, qui en Déu en quant Déu són una mateixa cosa sens nigrun treball ni llangor*, en la santíssima humanitat causà grandíssims *treballs i llangors*, del modo que podia ser i del modo que ell qui té poder infinit donava lloc, perquè vessen ab major claredat *lo amor* que nos tenia i el voler-nos *amar*.

32. Ell me manifestà la santíssima humanitat del modo que estava en los braços de la sua santíssima Mare quan lo abaixaren de la creu, perquè ves i entengués els grans treballs i llangors que li ocasionà lo amor. I així me declarava les penes tantes que havia patides, i les grans llagues que sobre aquell santíssim cos aportava, la gran sang que desrremava i que ja estava difunt. I tot pel gran *amor* que nos tenia, i lo molt que nos havia amat. I deia'm que sempre nos amaria, que tinguéssim ànimo encara que *lo amor* nos costàs molt *de treball i lo amar* grans *llangors*, que si el miràvem a ell, tot nos seria dolçura i suavitat. I certament que és d'aquesta manera, perquè tots *los treballs i llangors* que em causaven

lo amor i lo amar eren tan suaves, que no me'n podia assaciar. Essent així que tot el cor se disrritia i del tot finia, d'un modo que moria i no moria del tot, que és aquella mort qui místicament lleva la vida a lo Amic, *per los treballs i llangors* que li donen *lo amor i lo amar*, qui no poden estar en lo Amic sense *treballs ni llangors*, i heu són ab tanta manera, que a mon sentir i per la gran experiència que tinc (per gràcia de mon Amat) diré que no pot dir niguna ànima que haja tinguts *treballs ni llangors* fins que sia passada per aquest mar de *lo amor i lo amar*, del modo que tinc referit.

33. Si volem reparar en les paraules que respongué lo Amat, veurem la gran profunditat que tenen, el gran sentit que los dona, i la gran ensenyança que podem pendre del modo que digué *més en Déu amor i amar són una mateixa cosa sens nigrun treball ni llangor*, com si digués que en les creatures no és així, perquè si és vertader *amor i amar* dona grans *treballs i llangors* a los Amics qui amen el seu divino Amat, com podem veure en la majestat de Cristo Senyor nostro, a qui *lo amor* donava grans *treballs i lo amar llangors*, que no és possible poder explicar, les ferides que li donava an el seu santíssim cor, qui tot s'abrasava *d'amor i d'amar*. I per això digué que *en Déu amor i amar són una cosa mateixa, sens nigrun treball ni llangor*, però en el Verbo divino humanat *amor i amar* són *treballs, fatigues, llangors* i grans tribulacions. I així no és molt que en lo Amic i demés ànimes qui caminen ab lo favor de son Amat pel camí *d'amor i d'amar*, hei haja tants de *treballs i llangors*.

34. Quina claredat tan gran que tenen aquestes paraules *mas en Déu amor i amar són una cosa mateixa sens nigrun treball ni llangor*, però en lo Amic, el mateix mirar-lo lo Amat, li ocasionen *més treballs i llangors*, perquè aquest divino sol, Cristo nòstron bé, despedeix uns raïos tan vehemets, que a penes lo podia mirar del gran resplendor que tenien. I causaven tal calor a lo Amic, que sols ab la sua divina gràcia ho podia sustentar per los grans *treballs i llangors* que li causava el calor d'aquest divino sol, però molt suavement i benignament me comunicava tantes gràcies i favors, que no em cansava de dir-li i suplicar-li, que em digués quina cosa podia fer per tenir aquest pobre cor ple de tota maldat, de modo que li donàs gust i que poguessen estar en ell tantes riqueses com hi posava per son gust. I ell ab gran amor, me respongué: «Filla, lo que se conté en aquest càntic és qui posa el cor a mon gust, que és *lo arbre de l'amor, lo amar qui és el fruit, i los treballs i fatigues, qui són les fulles i les flors*», tant del gust i agrado de sa divina Majestat, que plàcia a Déu que tots les tinguésem així com les ha posades en el meu cor, i moltes altres riqueses. I después me lligà molt fortment el braç esquerre, perquè em cobrís el cor, i la pena que sentia no es pot explicar. I ell me digué que em lligava perquè com som tan flaca, no deixàs sortir tant de bé com hi havia posat. Aquest és el major gust que jo tinc, que em diga que som flaca i la glòria que sia per ell. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 89

Estava lo Amic en llangor i en tristícia per sobre abundància de pensaments, e per ço envià a pregar al seu Amat, que li enviàs algun llibre on fossen escrites les sues belleses, per tal que li donàs algun remei. Lo Amat envià aquell llibre al seu Amic, e doblaren-li sos treballs i llangors.

1. Me digué mon Amat que ell era el vertader *Amic* qui tota la sua vida *estigué en llangor i tristícia per sobre abundància de pensaments*, de veure les grans ofenses que s'havien de fer a son Amat, el Pare celestial, i en particular, volgué que jo el ves del modo com estava en les entranyes puríssimes de la sua mare santíssima Maria, *per sobre abundància de pensaments*. I certament que era cosa de gran compassió i de causar el mateix *llangor i tristícia* a qualsevol persona qui lo hagués vist així com jo, encara que fos la més obstinada del món. Perquè jo veia aquest gran *Amic* dins d'aquelles santíssimes entranyes, minyonet petit i nuuet <sic> ab la major pobresa que se puga considerar, qui *per sobre abundància de pensaments* de les ofenses que s'havien de fer a son Amat, posat en una gran *llangor i tristícia*, estava fent oració del mateix modo que estava quan feia oració en lo Hort, fent moltes exclamacions, súpliques i peticions, les quals *enviava* o endreçava an el Pare celestial son Amat, *pregant-lo que li enviàs algun llibre, on fossen escrites les sues belleses*.

2. Gran ditxa verament de les ànimes tenir *un Amic* tan bo i tan amorós, que essent tan tierno i petit, fos ja tan gran *Amic* que *per sobre abundància de pensaments*, estigués en tant de *llangor i tristícia* per los mortals, perquè no fessen més ofenses i deshonres *an el seu Amat*. *E per ço lo envià a pregar que li enviàs algun llibre on fossen escrites les sues belleses*. I me digué aquest gran *Amic* de les ànimes, que les peticions i exclamacions que feia, i en particular aquella quan digué *tristis est anima mea usque ad mortem* (encara que és veritat que aquestes paraules les digué per molts de fins, un dels més principals era el de què parlam). I aquestes peticions i exclamacions eren les que *envià a pregar al seu Amat, que li enviàs algun (f. 704) llibre, on fossen escrites les sus <sic> belleses*; açò és algun medi o modo en què se hi fessen les sues misericòrdies, que *les belleses* majors, riques i hermoses de Déu nostro Senyor, són les sues misericòrdies.

3. No hei ha *llibre* en què se llitgen millor ni ab més claredat les misericòrdies de Déu nostro Senyor, que en les penes de mon amat Jesús. I per això pregava ja en aquella tierna edat, *que li enviàs algun llibre*, açò és algun medi o modo ab què ell pogués donar principi a les sues penes, a ont los hòmens veurien ab molta claredat *escrites les sues belleses*, que són les sues misericòrdies, com tinc dit. *Per tal que li donàs algun remei*, no a la *llangor i tristícia* en què estava, que aquest el major gust que tenia aquest gran *Amic*, patir i *llanguir* pel Gènere humà, sinó per començar a més patir i més penar per donar principi a la redempció de les ànimes, desrremant la sua hermosíssima i preciosíssima sang, que això era *lo que enviava a pregar al seu Amat*, per medi de les sues súpliques i exclamacions. I en particular ab aquelles paraules *tristis est anima mea usque ad mortem*, que si bé és veritat que les digué en lo Hort, com consta de l'Escritura, moltes altres vegades en la sua vida les havia dites i en particular en aquesta ocasió.

4. Això és lo que procurava aquest gran *Amic*, mon amat i espòs Jesús, rescatar i redimir al Gènere humà. I per això *estava en tanta llangor i tristícia*, que no és possible poderho pensar, pel gran foc d'amor qui cremava dins del seu santíssim cor, que és el que causa aquestos *llangors* i posava *en tristícia a lo Amic*, obligant-lo a repetir moltes vegades *tristis est anima mea usque ad mortem*, paraules tant del gust del Pare celestial son Amat, que al parèixer no pogué detenir-se sinó que hagué *d'enviar el llibre*, que ab tantes ànsies li demanava *son Amic* i Fill unigènit, Cristo Senyor nostro, estant encara en les puríssimes entranyes de la sua mare Maria santíssima, que fonc enviar-li el mateix àngel ab lo calis de la sua sacrosanta Passió. I del mateix modo que l'hei envià en lo Hort, en lo qual

estaven escrites les belleses o les grans misericòrdies de Déu nostro Senyor, que havia d'usar ab lo Gènere humà *per tal que li donàs algun remei*.

5. Certament no hi havia més que mirar, que veure aquest divino Amic qui lo més prest que pogué fer, després d'esser-se encarnat, ja lletgia en lo *llibre* de la sua santíssima Passió tots los misteris que havia d'obrar per la redempció del Gènere humà, *per tal que li donàs algun remei*. I lletgia'l ab tan gran amor i caritat, que com veia que no los havia d'obrar fins a la fi de la sua vida, se *li doblaren sos treballs i llangors*. Què més se pot desitjar d'aquest gran Amic, qui *per donar remei* a les nostres necessitats, antes de nàixer ja patia i moria perquè no patia i moria per nòstron bé! Ni què més volem del gran Amat, que en el mateix instant que son Fill santíssim fonc encarnat, ja posà en les sues santíssimes mans les sues misericòrdies, perquè les usàs ab molta lliberalitat, paciència i caritat en les ànimes que tant amava i per qui tant pregava des del primer instant de la sua encarnació.

6. No hauríem de parar mai de donar gràcies a sa divina Majestat per les misericòrdies que nos ha fetes. I en particular, per haver-nos enviat aquest gran *llibre* de la sacrosanta Passió de Jesucrist Senyor nostro, en el qual ab grandíssima claredat podem llegir *les belleses* o misericòrdies de lo Amat i trobar *remei* per totes les nostres necessitats, si el llegim ab una pura i recta intenció, per major glòria del Senyor. I que nosaltres siem tan descuidats (jo més que nigú, per ser la creatura més miserable i flaca del món) que no estiguem contínuament mirant i estudiant en aquest gran *llibre*! Jo sé que si hei aplicàssem la consideració, *estaríem en llangor i en tristícia per sobre abundància de pensaments*, que causen el veure la gran amor, pietat, misericòrdia i compassió del gran Amat i gran Amic que han tinguda del Gènere humà.

7. Jo sé que aquesta és la causa que aquest pobre i miserable *Amic està en gran llangor i en tristícia per sobre abundància de pensaments*, que té de mirar i llegir contínuament en aquest *llibre*, perquè són tants i tan contínuos que no em deixen reposar, aquietar ni alegrar, ab un contínuo desig d'estar en companyia de los esperits celestials en el conspecte de la beatíssima Trinitat, cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, per glòria sua i no més, que això són tots los meus *pensaments* que, per tenir-ne tanta *abundància*,estic feta una loca de voler a Déu i nada, nada qui no sia Déu, sens poder consentir a haver d'estar més en aquesta vida, si doncs no fos per més patir. Perquè estim més morir que viure sense patir i amar i més amar a sa divina Majestat, que açò és qui em dona unes grans *llangors* i em posa en una gran *tristícia*.

8. Me digué mon espòs Jesús que aquesta *tristícia* no és de malencolia ni de vanidat, ni de presumpció, com la de molts, sinó que és una *tristícia* dolça, suave, benigna i regalada, i és molta veritat, però és molt penosa i posa lo Amic tot llàgrimes i plors, ab tan gran sentiment d'amor, que apareixia que tota m'havia de desfer i que el cor havia de sortir de mi i que havia de rebotar, perquè estava en una flamma de foc molt gran de les ferides que li donava el gran Amic, qui és el meu amat i volgut espòs Jesús, qui em feia perdre lo enteniment per voler-lo més amar i més gosar, i no més ofendre'l ni que niguna altra creatura lo ofengués més, ni que lo haguésem ofés mai, que aquesta és la major *llangor i tristícia* (f. 705) que té aquest pobre i miserable Amic, qui no podia detenir les llàgrimes i del susto venia a punt d'expirar. I tot m'apareixia no res per lo molt que desitjava imitar a mon espòs Jesús.

9. Jo lo estava mirant i contemplant, cansat i afatigat, patint i morint en lo arbre de la santíssima vera Creu, des d'on ell m'aconsolava i tota em recreava, dient-me: «Filla i esposa mia, per això em som posat en aquesta talaia tan alta de la creu, per veure totes les coses i remediare totes les necessitats. Aquesta *llangor i tristícia* en què *tu estàs* és aquella de què parlava lo amic el beato Ramon en aquest càntic, i aquesta és la que passen i gosen los Amics que Jo, per la mia infinita misericòrdia, tinc en aquest estat que és la major ditxa a què una ànima pot arribar.» Consider V.M. quina ditxa ha de ser aquesta per mi, qui som el més vil gusanillo de la terra, plena de tota maldat. No és dicible la gran confusió que tenia a la presència de Cristo Senyor nostro sacramentat, a ont mirava totes les ànimes i suplicava-li que les posàs totes en aquest estat i en major perfecció. I deia-l'hei ab tanta eficàcia, que volia que les me manifestàs i descubrís així, que sinó el meu cor havia de rebotar.

10. Tan grans eren aquestos cuidados i tantes les ànsies de què totes les ànimes donassen gust a mon Amat i fessen en tot i per tot la sua santa i divina voluntat, que sols de pensar que no seria així, me causava tal *llangor i tristícia*, que venia a punt de morir. Verament és una pena aquesta que no és possible que llengües humanes la puguen explicar, ni menos és possible que creatura humana tan ruïna com jo, la pogués passar ni tolerar sens acabar la vida, si la mà poderosa de l'Altíssim no la confortàs i sustentàs, així com me confortava i sustentava a mi ab tantes gràcies que em comunicava, que no és possible poder-la referir. Sols la suavidat que em donava a sentir era tanta que no la podia dissimular ni abscondir de modo nigu, ab lo cor tot ferides i los ulls fets un mar de llàgrimes (aquesta era la mia pena) tan ardents, que més apareixien centelles de foc que llàgrimes. I no és molt perquè partien del cor, a ont cremava un incendi de foc del divino amor.

11. El major sentiment que jo tenia era que aquestes demostracions se tinguessen de veure en una pecadora tan gran com jo, més mala que tots los dimonis de l'Infern, i lo escàndol del món que així heu pensava jo. I no obstant, no tenia algun temor de lo Infern, lo que temia era que podia donar algun disgust a mon divino Amat, que am tant que no se pot ponderar, i que podia ser ocasió de molt de dany a los demés. I això em causava una gran *llangor i tristícia*, però passava-hu ab tanta resignació en la divina voluntat, i confiança en lo poder infinit de Déu nostro Senyor, que jo mateixa me n'espant. De tal manera que fonc servit el meu Amat de descobrir-me un lloc molt fondo, obscur i horrendo, al fin era lo Infern, i jo qui estava en l'ar²⁰⁰ al parèixer, sens tenir a ont aferrar, ni m'apareixia que tingués reparo algú, perquè no veia més que aquest desventurat lloc a ont apareixia que havia de caure sense remei. Al fin me trobava tota dins lo Infern. I no obstant tot això, tenia tanta confiança en Déu nostro Senyor, que no tenia niguun temor, i tanta resignació en la sua santíssima voluntat, que li diguí diferents vegades, que si era son gust, jo mateixa me tiraria en lo Infern, però ab companyia sua, que no el volia deixar ni per un instant.

12. Com m'havia de deixar? Si em tenia en tan gran unió que venia a punt d'expirar. I comunicava'm tantes gràcies i favors i tan particulars, que no podien deixar-se de veure a lo exterior. Consider V.M. quina *llangor i tristícia* havia jo de tenir? A dir la veritat, ho sentia tan vivament com la primera vegada que permeté aquest altíssim Senyor, que se vessen les misericòrdies que ell usava en mi. I per això li feia tantes súpriques i tan particulars, que no permetés que lo que ell obrava per son gust, se ves a lo exterior, que

---

²⁰⁰ Escriu 'en lar', entenc que vol dir 'en l'aire'.

no és possible poder-les referir ni menos se pot dir la resignació tan gran que tenia en la sua santíssima voluntat. I per això mateix era major *la llangor i tristícia en què estava*, per trobar-me entre dos extrems; lo un d'encobrir los favors i gràcies que lo Amat me comunicava, i lo altre de manifestar-los jo mateixa, si era del seu gust, perquè volia fer la sua santíssima voluntat. I d'aqueixa manera, estava plena de cuidados i ànsies, qui vivament me turmentaven, de no fer cosa qui no fos a major honra i glòria sua, ni donar consentiment a nigun pensament qui tan solament vingués del meu rudo i flac enteniment per por d'errar.

13. En aquesta gran *llangor i tristícia* estava aquest pobre i miserable *Amic*, i lo Amat qui lo estava mirant, li digué, ab la veu més benigna i suave que hagués sentida mai: «Filla i esposa mia, aquesta és la *llangor i tristícia* més del meu gust de quantes se'n poden trobar, perquè són purament i rectament per mi.» I a dir la veritat aquesta era la mia intenció, i per això mateix les sues santíssimes paraules me causaren tan gran contento, que no el podia dissimular ni encubrir de nigun modo, que no se conegués a lo exterior, perquè apareixia que el meu cor se volia eixir del pit per publicar-lo. I lo que antes era *llangor i tristícia*, después se convertí en tan gran goig i alegria, que no hei ha enteniments humans qui hu puguen pensar ni llengües qui hu puguen dir, que era un altre llangor que patia aquest pobre i miserable *Amic*.

14. (f. 706) *E per ço, envià a pregar al seu Amat, que li enviàs algun llibre on fossen escrites les sues belleses, per tal que li donàs algun remei.* El llibre que demanava aquest pobre *Amic* al seu Amat era algun llibre on pogués trobar forces per més patir, i modo per més amar, i més i sempre més patir i amar, perquè no hei ha patir ni amar qui el puga aquietar, ni assaciar. I això era *el remei* que cercava i demanava an el seu Amat, que estava mirant i contemplant. I no és possible poder explicar *les belleses* grans que lo Amat li manifestava en lo divino *llibre* de la sua gran bondat, clemència, benignitat, misericòrdia i lliberalitat, que si bé era un gran consuelo i *remei* per mi, me'n trobava tan indigna, que més mereixi[a] estar en lo Infern que no referir les gràcies i favors que Déu me fa, però fa-hu per son gust i no més, i per mi és un gran *remei*, que sàpia tot lo món la mia gran maldat, i que tot se deu a Déu qui és auctor i senyor de tot, i fa tot quant vol i en qui vol. *E per ço lo enviava a pregar*, ab moltes súpriques, qui totes partien del meu cor, *que m'enviàs algun llibre on fossen escrites les sues belleses, per tal que li donàs algun remei.* I aquestes súpriques i peticions anaven acompanyades ab tantes llàgrimes i plors, que era una admiració. I no és molt que fossen tantes les llàgrimes, perquè eren espines d'unes ardentíssimes flammes d'un incendi de foc del divino amor, qui cremava dins del meu cor.

15. Com les pregàries de los *Amics*, qui hu són de bon cor, són tant del gust de lo Amat, aquí mateix *envià el llibre an aquest pobre Amic e doblaren-li sos treballs i llangors.* Moltes obres meravelloses ha fetes la mà poderosa del meu Amat en aquesta gran pecadora, però la que referiré és la que major confusió m'ha causada (al fin obra com qui és, i no com jo meresc), perquè *m'envià el llibre* i me digué que lo que tenia escrit i lo que jo sempre hei tenia de lletgir, són aquestes divines i grans paraules *Fiat voluntas tua.* I perquè no me'n pogués olvidar, les me volgué escriurer ab lletres d'or en el meu cor ab la sua pròpia mà. No hei ha llengües humanes qui puguen dir lo que el meu cor sentia, quan mon Amat escrivia, perquè el cor i l'ànima tot se desfeien. I ell me deia, que això

era lo que ell lletgí en lo Hort i totes les demás vegades que féu oració, i que lo mateix havia jo de lletgir.

16. Pobra i miserable de mi, la gran confusió que tenia com me veia en una ditxa tan gran. I per això li diguí moltes vegades, que aquestes gràcies i favors no eren per a mi. I ell encara volgué que jo ves ab major claredat la sua bondat i amor quant gran és, perquè volgué que lo Àngel de la mia guarda, que jo veia ab la major hermosura que se puga pensar, i els altres àngels cantassen el *Te Deum laudamus* en acció de gràcies de la mercè que m'havia feta, i no hi faltava en aquesta funció la mia gran senyora, Maria santíssima, i el gran pare i patriarca sant Domingo, i molts altres. I tots cantaven ab tan dolça i suave veu, que sols ab la sua gràcia podia tol·lerar el gran goig i contento que tenia. I los efectes que em causava, i en particular, una pau i quietud interior i exterior, que era cosa per admirar i pasmar a tot lo món, i sempre ab un propòsit més fort que una penya, d'antes morir que pecar, ni deixar de fer lo que estava escrit en *el llibre* i en el meu cor, *fiat voluntas tua*.

17. Aquest *llibre* era molt gran i tenia molt poc escrit, perquè no hi havia més paraules que *Fiat voluntas tua*, i tot lo demás estava en blanc. I entenguí de mon Amat, que la causa era perquè allí s'havien d'escriure les virtuts de los qui són vertaders Amics, i les gràcies que lo Amat los comunica. Consider V.M. ab quant de cuidado hauríem de procurar les virtuts per donar aquest gust i contento a lo Amat d'escriure-les en aquest divino llibre, que *envià* an aquest pobre *Amic*, e *doblaren-li sos treballs i llangors*, perquè níguna cosa dona més treballs i llangors, que lletgir en aquest *llibre* lo que està escrit, *fiat voluntas tua*, i voler-la fer ab tota perfecció. I me digué mon Amat, que lo mateix és voler emprendre fer en tot la sua santíssima voluntat, que entrar en un mar de treballs, penes, angústies, tribulacions, mortificacions i persecucions. I jo estic molt certa que és aquesta la veritat, perquè si jo hagués de dir lo que a mi em passa de persecucions de les creatures i tentacions de l'Inimic, el dimoni, seria mai acabar. I així bé puc dir ab molta veritat e *doblaren-li sos treballs i llangors*.

18. No obstant que eren grans *los treballs* i majors i moltes les persecucions que tenia de les creatures, perquè apenes era passada una com ne venien después moltes altres. Ab tot això, no em donava molta pena, essent així que no em deixaven respirar, antes estava molt contenta i feia'n moltes gràcies a mon divino Amat per les grans gràcies que em feia de deixar-me patir alguna cosa per son amor. Lo que a mi em dava molta pena i en què posava tot el meu cuidado era com havia jo de complir i fer ab molta perfecció lo que lletgia en aquell divino llibre, que m'havia enviat mon Amat, i lo que m'havia escrit en lo meu cor ab lletres d'or, que era el *fiat voluntas tua*. Aquí sí que hei havia *treballs i llangors*, i per això no em cansava contínuament de fer moltes peticions i exclamacions, que *enviava a pregar lo meu Amat*, que em donàs gràcia perquè pogués jo fer la sua santíssima voluntat, i que no permetés mai que aquestes divines paraules, *fiat voluntas tua*, se borrassen del meu cor, memòria, enteniment i voluntat, encara que *los treballs i llangors se doblassen* molt més, que ell qui té poder infinit me pot doblar i donar.

19. (f. 708) Tan gran com això era el valor que tenia de passar tots *los treballs i llangors*, que mon Amat ab lo seu poder infinit me podia dar. I encara m'apareixia poc, per la gran confiança que tenia de la sua bondat. Essent així que *los treballs i llangors* que sentia eren tants i tan grans, que arribava a punt d'expirar i morir, sens poder pendre sustento ni

dormir, ni reposar, perquè són tals llangors aquestes i unes enfermedats tan pesades, o per dir millor, les més pesades que pot passar lo Amic qui arriba en aquest estat de voler fer en tot i per tot la voluntat del seu santíssim Amat. I ab tot això, les passa gustosament, perquè les passa ab amor i per amor, suspirant sempre per més patir i més patir, més amar i més i més amar. I d'aquest modo, *se li doblen més* i sempre més *sos treballs i llangors*.

20. Mon Amat me prengué el cor i me digué que lo havia pres per guardar-lo'm, perquè no hi entràs cosa alguna sinó tan solament lo que ell ab les sues santíssimes mans hei havia escrit. I lo apretava tan fortment que m'apareixia que s'havia de rompre el pit i morir, perquè és una finesa aquesta de les majors que haja experimentades del poder del meu Amat. I per això mateix, tot el meu cuidado era com podia donar-li gràcies de los binificis grans que tan indignament rep de la sua santíssima mà. I com no tenia altra cosa que los seus santíssims mèrits, los hi oferia i suplicava'l que ell mateix se donàs les gràcies a son gust, dient moltes vegades: «Ditxós lo Amic qui arriba a lletgir aquest divino *llibre*, i posar per obra lo que en ell està escrit.»

21. Com jo desig tant el bé de les ànimes, pregava a mon Amat que *lo enviàs* a totes les ànimes perquè el lletgissen. I ell me respongué i digué que a tots *lo havia enviat* i ensenyat, i que tots hi podien lletgir, si volien, però que molts per culpa sua no hi lletgien. I mostrava's molt queixós de què siem tan descuidats de no lletgir aquest *llibre*, que li dona tant de gust per fer lo que té escrit, purament i rectament per son amor. I així, postrada a los peus de tots los mortals, los suplic que per los mèrits de mon amat Jesús, facem de nostra part de donar-li aquest contento, que en tenim molta obligació, i no perdem punt de lletgir aquest divino *llibre*, a ont trobarem molta dolçura, suavidat, pietat, misericòrdia, benignitat i totes les nobleses i *belleses* de lo Amat. Al fin és un tesor infinit, que podem gosar no tan solament en les eternidats, sinó encara en aquesta vida miserable començarem a gosar-les, si fem de nostra part lo que devem ab la benedicció del Pare, del Fill i de lo Esperit Sant, que tot sia per glòria sua amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 90

Malalt fon lo Amic per amor, i entra'l a veure un metge, qui multiplicà ses llangors i sos pensaments, e fon guarit lo Amic en aquella hora.

1. La més pesada, penosa, treballosa i grave malaltia que pot tenir una ànima és estar *malalta per amor i per amor* a lo amar, que això és qui agrava l'enfermedat. Així heu experimenta aquest pobre i miserable Amic, qui se trobava tan enamorat d'amar i més i sempre més amar a son divino Amat, que tota em desfeia del gran sentiment que tenia, i el cor me donava tals salts, que era cosa d'admiració. I no hi havia cosa qui em pogués aquietar el desassossiego que tenia, per *estar malalta per amor* de voler amar i sempre més i més amar a mon divino Amat, que estava mirant i contemplant, i tractant ab ell, que sols la sua infinita sabiduria pot entendre lo que és aquesta penosa enfermedat.

2. Ditxós *lo Amic* de qui se pot dir *que fon malalt per amor* que té a voler amar a lo Amat. Aquest amor és qui m'acaba la vida, perquè és més fort que la mort. I així no és molt que faça tants grans extrems el cor i la voluntat per més amar a son Amat, en qui considerava tanta grandesa, poder i sabiduria, que no em podia reprimir, ni detenir-me de no anar-lo a buscar i preguntar a los esperits celestials com i de quina manera, podria jo tenir notícies

de les nobleses del meu Amat, qui eren la causa de la meua enfermedat. I que aquest pobre *Amic estava malalt per amor* i per amor a voler-lo més amar, que no hei ha metges en tot lo món qui la puguen curar, encara que tenguen moltes més medicines i remeis de los que se poden trobar en el món, si no és tan solament la mà poderosíssima i lliberalíssima del gran Amat, donant modo i medi a lo Amic com lo puga més amar i més i sempre més amar, més si fos possible que no s'ama el mateix Amat a si mateix, i no concedint-li aquest modo d'amar, és perdre el temps cercar-li nigu remei.

3. És de tal calitat aquesta malaltia, que no li pot aprofitar niguina medicina, antes bé, si volguessen aplicar alguna medicina, si no és la que tinc dit, no tan solament no aprofita, però encara causa majors penes i agrava més l'enfermedat an el pobre Amic, perquè sempre tem i té por el pobre *malalt*, que no se li apeg alguna cosa an el seu cor, i a la voluntat. I per això no vol ni pot admetre nigu remei, sinó patir i més patir per més amar. I això és tanta veritat, que de lo que jo passava puc dir que, si m'haguessen volgut aplicar (f. 708) alguns remeis, crec que m'haurien feta rebentar i morir. Aquesta és la calitat de la malaltia *de què fon malalt lo Amic*.

4. Me digué mon Amat que advertís que lo amic el beato Ramon (qui en aquest càntic parlava en persona pròpia) no digué malalt és lo Amic, ni malalt és estat lo Amic, sinó *malalt fon lo Amic*, com si digués, fon fet malalt lo Amic o s'emmalaltí lo Amic en aquella mateixa hora i punt, que deixà totes les coses i a si mateix, que és lo principal, per voler amar i més amar al seu Amat. I que això mateix havia jo de fer, si volia amar-lo i més amar-lo. Qui dirà la gran pena que tinguí, quan *entrà a veure'm* aquest divino i *metge*, i sentí el remei que em donava per guarir la mia enfermedat? Dir-me que si el volia més i més amar havia de deixar totes les coses i a mi mateixa (cosa que jo desig tant). De tal manera *multiplicà les mies llangors i pensaments*, que no podia respirar, tota llàgrimes i plors, perquè pensava que la mia gran maldat era la causa de la mia desdita i del dany que pateixen totes les creatures del món, que ab gran manera m'aumentava l'enfermedat.

5. Quan jo vaig veure que no amava a mon Amat per culpa mia, comencí a suplicar-lo del més fondo del meu cor, dient-li: «Déu meu, Pare i redemptor meu, Jesús meu, vida de la mia vida, consuelo i refugi de l'ànima mia, com puc jo amar-vos, servir-vos, alabar-vos i engrandir-vos sols per ser vós qui sou i no més. Antes que acabia la vida del tot, que essent així que per moltes rauons voldria haver-la acabada ja, no em voldria morir sens haver-vos amat a vòstron gust!» I ell me respongué i digué dos coses: La primera, que m'aconsolàs, que *qui està malalt per amor* que té a voler amar i més amar al seu Amat, no està sens amor an el mateix Amat, perquè no se pot tenir amor sens amar, ni se pot amar sens amor. I així en el mateix punt que *lo Amic fon malalt per amor*, ja ama a son Amat, i en el mateix instant que amà a son Amat, ja tingué amor a voler-lo més i sempre més amar. Perquè és una malaltia aquesta que té lo Amic, que no hei ha amor ni modo d'amar qui el puguen assaciar, perquè com més ama menos li apareix que ama, i per això *està malalt*, perquè no se pot aquietar ni reposar, sinó que tot li és penar per més amar, consumint-se i abrasant-se dins lo incendi i flammes del divino foc de l'amor. Més me digué mon Amat, *que lo Amic malalt per amor*, li donava tant de gust que ell, essent Déu, no pot explicar ni dir de modo que jo heu puga entendre. Considerem quina ditxa tan gran és aquesta, plàcia a sa divina Majestat que tots hei arribem.

6. L'altra cosa que mon Amat me digué que havia de fer, si volia amar-lo, alabar-lo i servir-lo, és que m'havia de deixar del tot a mi mateixa. I que si tots ho féssim així, tots lo amaríem, alabaríem i serviríem. I així, suposat que ab tanta claredat nos ensenya lo Amat lo que havem de fer, no el disgustem ni lo impediguem, perquè nos puga donar aquest ditxosíssim amor a lo amar, que és una joia tan rica i té tantes excel·lències, que no se poden explicar de niguin modo. I la cosa més bella i rica que se puga alcançar i gosar en aquesta vida, i en certa manera, se comença ja la Benaventurança. Bendit sia el Senyor qui comunica a los seus Amics tal felicitat, que sols ell mateix se pot donar les gràcies que mereix per tan gran benefici.

7. Jo estava pensant i considerant com i de quina manera faria a saber an el meu Amat la gravetat de la mia enfermedat, i quant penosa és de si, que per mi és regalo, perquè el major regalo que puc tenir és patir pel meu Amat. I no ignorava que lo Amat sap molt bé lo que és l'enfermedat, perquè ab lo seu saber infinit tot ho comprèn, sinó que és de tal calidat aquesta malaltia, que fa estar lo Amic loco i no admet nigunes raons, sinó que vol amar i sempre més amar a son divino Amat. I per això li feia tantes súplices i peticions, que no tenia repòs, suplicant a lo Àngel de la mia guarda que les hi presentàs, i que li suplicàs que em concedís aquesta rica joia de lo amor, antes que no acabàs la vida. I quan no em volgués fer aquest favor, a lo menos que em deixàs morir de desig de voler-lo amar. I d'aquesta manera, tota llàgrimes, sospirs i plors, no em cansava de demanar més amor i més amar.

8. Totes aquestes coses me passaven en ocasió que estava a la presència de Cristo Senyor nostro sacramentat, i veia lo Àngel de la mia guarda qui li aportava totes aquelles súplices i peticions que jo feia. I deia-li: «Altíssim i poderosíssim Senyor, aquesta pobra ànima *està malalta per amor*, que és la major malaltia que pot tenir», i com lo Amat és tan bo i piadós, al parèixer no pogué detenir-se, sinó que ab molta prestesa se partí del sacrari ab grandíssima majestat *i entrà a veure* aquest pobre i miserable *Amic malalt per amor*, qui feia tantes diligències que és impossible poder-les referir, per dar-li a entendre lo que passava i lo molt que penava per voler-lo més amar. I verament és un penar aquest que, si hei havia més que penar, som de sentir que se trobaria en lo Amic *qui està malalt per amor*, i no pot amar tant com voldria a son Amat per dar-li gust i no més. Que per atribulat i apesarat que estiga, no vull sortir mai d'aquí, i que sempre se faça la sua santíssima voluntat.

9. (f. 709) Entrà el meu Amat (com tinc dit) ab una gran majestat i unes robes llargues, que portava arrastrant, *a veure* aquest pobre i miserable *Amic malalt per amor*, i en el mateix punt començà a aspergir al pobre malalt ab la sua preciosíssima sang, del seu divino costat. I me digué que los metges de la terra, quan entren *a veure* los malalts, los pulsen, però que ell los aspergia de la sua santíssima sang. I certament que era la cosa més gran i preciosa que se puga imaginar, perquè tantes gotes d'aquella sang santíssima com tocaven lo Amic, apareixien moltes vegades més resplendents que si fossen diamants, i cremaven de manera com si fossen espines de foc ardentíssim, qui em donaven les majors *llangors* que haja passades ni comportades mai, que bé podia dir ab molta veritat *e entra'l a veure un metge, qui multiplicà ses llangors*, que aquest és el vertader metge qui sap i pot curar totes les enfermedats.

10. No se contentà aquest divino *metge ab entrar a veure 'm* aquesta sola vegada, perquè vingué moltes altres i, en particular, altra vegada *entrà a veure 'm* posat en la creu, tot despullat ab tanta lliberalitat i amor que em demostrava, dient-me que em volia aconsolar, que era cosa d'admiració, i jo mateixa estava tota confusa i admirada. Altra vegada *m'entrà a veure 'm* despullat, tot ferides i llagues qui brollaven sang, ab tanta abundància que fins los seus santíssims dits estaven degotant, la cosa més piadosa i compassiva que se puga veure ni pensar. I me digué, que totes aquelles llagues i ferides tenia *per amor*. Al fin que també *estava malalt per amor*, de què restí plena de confusió, pensant quin metge se trobaria en el món qui estant malalt i molt malalt, tingués tanta caritat i compassió que anàs a veure un altre malalt. I ja més, si aquest tal malalt fos causa de la sua enfermedat i lo hagués ofès i deshonorat! No seria digna de ser estimada la sua compassió i caritat? I el malalt no hauria d'estar tot apesarat i ple de confusió? Cert és, doncs, quina pena i confusió havia de ser la mia, havent-lo deshonorat i enutjat tan gravement i essent causa de la sua enfermedat! Consider *si multiplicaria mes llangors?*

11. Veure aquest divino metge tan maltractat, no tan solament bastava *per multiplicar-me les llangors*, sinó encara per caure morta, si ell mateix no m'hagués conservada la vida, ab una gràcia molt especial que em donà, contentant-se *de multiplicar-me les llangors*. Però fonc de modo i en tanta manera, que m'abrasava i consumia dins d'un incendi de foc, que despedien aquelles *llangors*, qui en lo interior i exterior donaven tals flamarades, que bastaven per a postrar en el llit qualsevol persona per esforçada que fos, però el pobre Amic *com estava malalt per amor*, ho passava *per amor* ab molt de gust i valor, acodint a totes les mies obligacions sens deixar-ne de fer níguna (encara que imperfetament), perquè aquest piadosíssim *metge* me donava tantes forces per assistir a tot, que no em feia por níguna cosa, antes bé después que era fora de la mia obediència, anava i cercava ajudar a les altres, essent així que havia molts dies, que no havia pres sustento algú ni una sola gota d'aigua, sinó solament la santíssima comunió ab què *entrà aquest metge* divino, Cristo Senyor nostro sacramentat, a veure *lo Amic malalt per amor*, i li multiplicà *ses llangors*.

12. De moltes maneres *multiplicà aquest metge a lo Amic ses llangors i sos pensaments*, perquè pensava la sua gran indignitat ab què rebia tantes i tan grans gràcies i favors de la sua lliberalíssima mà. I pensava la sua mala correspondència, i lo mal agraïda que era, a qui ab tant d'amor i lliberalitat *entrà a veure 'l*, que tot eren unes ferides qui li penetraven ànima i cor, que el tingueren penat i turmentat molts dies, que arribí a estar tan oprimida que a penes podia respirar ab molt de sentiment, tota llàgrimes i plors per tants *de pensaments com me multiplicava* aquest soberano *metge*, que si los havia de referir tots seria mai acabar. Però los qui més me turmentaven eren de què totes les ànimes no el servissen i amassen, perquè d'aquesta manera li donarien lloc *d'entrar a veure-les*, que és la major ditxa que podrien tenir. I *pensava* quin medi podia pendre per alcançar de totes, que emprenguessen aquest camí. I aquestos *pensaments* causen tals efectes an el pobre Amic, que li lleva les forces, lo desmenja, i lo desvel·la, sempre *pensant* i discorrent quines penitències i mortificacions podria empendre per alcançar-ho. Al fin són unes penes aquestes que moltes voltes me desmaiaven i m'arribaven a punt de morir, en particular quan *pensava* que hei ha moltes ànimes qui ni el cerquen, ni el procuren, ni el volen deixar *entrar*, de què s'ofèn molt sa divina Majestat.

13. De tot això bé pot veure V.M. quant grans deuen ser les penes i *llangors, pensaments* i cuidados que tinc. I que si vol les me pot aliviar (si és gust de Déu) concedint-me les llicències que tantes vegades li deman, de fer algunes penitències i moltes més que li'n demanaria, si en aquesta matèria no el trobava tan poc lliberal, pues que tantes vegades li n'he parlat, i moltes més que li'n parlaria, si no fos tan prest a dir-me: *no hu vull*. Sia feta la santíssima voluntat de Déu, que tot quant dic i faç és per fer-la perfetament, que no tenc altre fi, sinó aquest, encara que em vègia tan impertinent. I suplic a V.M. que tenga pietat de mi, de la mateixa manera que fan los qui serveixen algun malalt, qui de la molta calentura que té, s'abrsa de set, i per molt subjecte i rendit que sia no pot dissimular la set que pateix, i los qui li van entorn, pel mateix rendiment i subjecció que veuen amb ell, moltes vegades per aliviar-lo i (f. 710) dar-li forces que puga tol·lerar la malaltia que té, li donen un poc de beure. Lo mateix podria fer V.M. veient-me en aquesta enfermedat, no per aliviar-me la pena, sinó per dar-me forces per poder aportar la gran multitud de *llangors i pensaments* que ha *multiplicat* en aquest pobre *Amic malalt per amor l'entrada* d'aquest divino *metge* Cristo Senyor nostro.

14. No és ponderable quant grans eren *los pensaments* que tenia de fer moltes coses vils, humils i baixes per amor de mon Amat. I sobre aquestos *pensaments* ne venien uns altres, que no hei ha cosa més vil i baixa que jo mateixa, i sobre aquestos *se'n multiplicaven* uns altres, de què essent jo la qui som, s'haguessen de veure en mi unes coses tan grans com obrava el Senyor, per son gust i no més, donant a pensar a les germanes lo que no som, en particular, que havia molts de dies que no menjava ni bevia, de què s'admiraven molt, i jo mateixa ne sentí algunes qui deien que en niguna cosa sinó ab això se coneixia etc. que per a mi eren unes ferides qui em penetraven al cor, *i multiplicava los pensaments* com de quina manera ho podria abscondir. I tota desatinada, suplicava aquest piadós *metge*, que remediàs aquesta necessitat. I ell me respongué ab molt d'amor, que m'aconsolaria i que mai me deixaria.

15. *E entra'l a veure un metge, qui multiplicà ses llangors i sos pensaments, e fon guarit lo Amic en aquella hora*, en aquella mateixa hora que aquest divino *metge*, Cristo Senyor nostro, *entrà a veure'm* tot nafrat, ferit i ensangrentat, me sentí sens niguna malaltia, perquè el mirava ab molt major enfermedat, *malalt per amor* que tenia an el patir, ser menospresciat, despullat i maltractat, per curar les nostres ànimes de la mala malaltia del pecat. I com jo em considerava la major pecadora del món, en el mateix punt *i hora* que el vaig veure tan lliberal, piadós i misericordiós, tinguí tanta confiança, que m'havia perdonat los meus pecats, *que fonc guarida en aquella hora*, no tan solament de les moltes *llangors i pensaments* qui m'oprimien, però encara de tots los pecats que havia comesos contra sa divina Majestat, que era la major i més gran malaltia que jo tenia.

16. Ab molta veritat puc dir que m'havia perdonat, perquè em vaig trobar en la major pau i quietud, i en la més gran unió en Déu nostro Senyor que em sia vista mai, per esser *entrat* aquest divino *metge a veure* aquest pobre i miserable *Amic malalt per amor*. Per això *fon guarit en aquella hora*, plàscia a Déu que siem tots *malts <sic> per amor* i que deixem *entrar* en el nostro cor aquest soberano *metge*, que a bon segur *restarem guarits en aquella hora* de totes les nostres enfermedats, perquè si tenim malalties, penes, treballs o adversidats, mirant aquest divino *metge* tan maltractat, tot nos apareixerà no res, per esser sens niguna comparació molt major la sua enfermedat. I no obstant això, tan

piedós²⁰¹ i cuidadós de les nostres ànimes que, per *guarir-nos*, entra a visitar-nos sempre que no lo impedim, usant de grans misericòrdies, com pot assegurar aquest miserable Amic per l'experiència que té.

17. *En aquella mateixa hora fon guarit* aquest pobre *Amic* d'una altra manera, perquè em quedí tota suspesa en el mar immens de Déu nostre Senyor, sens saber com ni de quin modo, ni com estava, ni a ont estava, lo que sabia era que estava tota en Déu, qui volgué que *en aquella hora fos guarida*. I tan perfetament *guarida*, que no tenia cosa de *llangors ni pensaments* de los que antes tenia ab tanta abundància, que em tenien oprimida, sens tenir més penes ni treballs que si no estigués en aquesta vida. I no és molt, *perquè* estava en la Benaventurança, en companyia de los esperits benaventurats, en el conspecte de la beatíssima Trinitat, a ont gosava de tanta glòria que no és possible poder-ho referir, ni menos que enteniment humà, qui no l'ha gosada, ne puga entendre niguna cosa. Ni jo, per molt que digués i escrigués, ne diria res respecte de lo que és en si. Què molt que *fos guarit lo Amic en aquella hora!* Si gosava, mirava i alabava un summo bé i una grandesa infinites vegades gran, consider V.M. quina necessitat no s'ha de remediari a la sua presència? Ni quina malaltia pot deixar de ser guarida ab tota perfecció?

18. A tal locura d'amor m'arribà la malaltia i la visita del metge qui tan dolçament m'havia regalada que, quan mon Amat dispongué i tingué gust que jo tornàs en mi, volia estar en el cor dels serafins per a cremar-me i abrasar-me del foc del divino amor. I feia'm tanta força, que no em podia aconsolar, ni menos me podia aquietar, de voler veure a mon divino Amat així com era. Essent així que el mirava en el sacrari, ab tanta llum i claredat que ell me donava, que era la cosa més meravellosa que se puga pensar, el modo com veia les sues perfeccions, grandeses i belleses. I ell qui em feria i penetrava de tal modo, que el cor se partia, les entranyes se rompien i l'ànima tota es desfeia. I sobre tot açò se desatinava, fent diligències per voler a son divino Amat.

19. Estava feta una orada ab tant de sentiment, que no em podia reprimir, i no cabia en nigon lloc com que tingués d'esclatar, ab tanta abundància de llàgrimes qui corrien per la terra, que apareixia aigua qui brollava. I si bé és açò cosa ordinària en mi, en aquesta ocasió era cosa molt extraordinària i particular, perquè durà molts de dies, que los ulls apareixien dos canals qui rajaven²⁰² (f. 711) i de tot era causa el gran amor ab què em parlava aquest divino *metge*, i los molts abraços que em donava. I deia'm que el deixàs fer, que encara m'havia de fer majors gràcies i favors. I en sentir jo la sua dolça i regalada veu, més me disrritia en llàgrimes. I algunes vegades me succeïa estant entre les germanes, que era una cosa molt amarga per mi. I per això lo suplicava que, per la sua gran amor, se detingués. La una perquè no entenguessen les religioses les grans fineses que lo Amat feia per aquesta gran pecadora; i l'altra perquè a vegades estàvem en el cor que dèiem lo ofici, i que no em distraís de l'atenció que devia. I ell no feia lo que jo li demanava, sinó sempre que el deixàs fer, i donava'm majors abraços.

20. Sobretot no és possible que se puga pensar el gran coneixement que em donava de la sua grandesa, i de la mia vilesa. I com veia tanta majestat, deia-li: «Altíssim, poderosíssim, amantíssim, gloriósíssim i misericordiíssim Senyor, com no convertiu totes les creatures en llengües per alabar-vos i en cors per amar-vos? Déu meu i Senyor meu,

---

²⁰¹ Normalment escriu 'piadós', però en algunes ocasions canvia per '-e-.

²⁰² Escriu 'retgiaven'.

vida de la mia vida i ànima de la mia ànima, vós sou el meu consuelo, amparo i refugi». I ell aleshores me posà tota dins del mar de la sua santíssima i presciosíssima sang, a ont tota em cremava i inflamava²⁰³ de tal modo, que no volia sinó amar i més i més amar aquest divino *metge*, qui no s'és contentat en visitar aquest pobre i miserable Amic malalt per amor de tantes maneres com tinc escrit, sinó encara de moltes altres, i en particular aquesta de posar-lo dins la sua santíssima sang, medicina eficacíssima per curar qualsevol enfermedat, per grave que sia. Doncs com pot deixar *d'estar guarit lo Amic en aquella hora?* Sia tot per major honra i glòria del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor núm. 91

Apartaren-se l'Amic i amor, i tenien solaç parlant de l'Amat, e presenta-se'ls lo Amat. Plorà lo Amic i vingué en èxtasi, e inanis l'amor, en lo esmortiment de l'Amic, reviscolà lo Amat al seu Amic fent-li memòria de ses belleses i faïçons.

1. Estava fent oració tota absorta, mirant i contemplant la gran bondat, amor i lliberalitat de mon Amat, i lo molt que la manifestava i demostrava en fer gràcies an aquelles ànimes qui li donaven gust i lloc de poder-la demostrar, com li'n donà la mare santa Caterina de Siena, que el Senyor me féu veure a la sua presència, ab una gran glòria que posseïa molt més resplendent que molts sols, i tan adornada, que si havia de dir tot lo que en ella veia, seria mai acabar. Solament diré que aportava una corona, la cosa més bella i hermosa que se puguen imaginar, plena de pedres prescioses i altres adornos molt rics. I donava'm a entendre mon Amat, que aquelles eren les gràcies que li féu i la corona que li posà en aquell ditxós dia que se desposà ab ella. Ditxós dia fonc aquell per ella, i per mi el dia que la'm manifestà, perquè tota em compungia i confunia, mirant la mia gran misèria i ruïndat. I per altra part, no és posible poder explicar el gran contento que tenia, mirant la gran glòria que nostra mare santa Caterina tenia, i el gran amor ab què lo Amat l'adornava i regalava. I d'aquí *apartaren-se l'amic i l'amor, i tenien solaç parlant de l'Amat.*

2. Retiraren-se o *apartaren-se* (que tot és una cosa) *l'Amic i amor*, d'un modo el més particular que se puguen pensar, perquè s'abscondien de tal manera que casi del tot se perdien de vista, però sempre mirant i contemplant a son Amat, qui los manifestava una infinidat de corones sobre manera hermosíssimes. I n'hi havia de molt més belles i riques que aquella que aportava la mare santa Caterina, que a mi m'apareixia que no se'n podia trobar de més bella i hermosa. I me digué mon Amat, que totes aquelles corones tenia per a donar a qui les voldria, i sentia molt que lo impedissen i no li donassen lloc per ell poder demostrar el seu gran poder i amor. Tan gran, que essent així veritat que a mi m'apareixia que la corona que aportava la ditxosíssima esposa de Jesucrist Senyor nostre, santa Caterina, era la més bella i hermosa que se puga imaginar, ne tenia mon Amat tantes més riques i hermoses, i moltes molt més hermoses i riques que la que aportava santa Caterina. I això era de què *l'amic i amor tenien solaç parlant de l'Amat.*

3. *Apartaren-se l'Amic i amor*, i a ont pensarien que *s'apartaren?* En el lloc més profundo i apartat de totes les coses d'aquest món que se puga trobar, que és el fondo de l'ànima, aquí se retiraren i tenien *solaç parlant de l'Amat*, que és amorosíssim i lliberalíssim en

---

²⁰³ Una de les poques ocasions en què no duplica la -m-.

fer gràcies i favors a les ànimes qui li donen gust i no l'impedeixen que pugui obrar. D'això *tenien solaç*, però no deixaven de tenir sentiment (f. 712) de la desdita de moltes ànimes, qui no volen donar lloc a lo Amat, que les pugui agrair i afavorir, de què demostrava mon Amat tenir-ne grandíssima pena. I deien-li lo Amic i lo amor: «És possible altíssim Déu, poderosíssim i sapientíssim Senyor, què és tanta pena que teniu?» I ell me respongué: «Filla mia, que no puc repartir a les ànimes totes aquestes corones tan hermoses i belles que tinc. I et dic la veritat, que és tan gran lo amor que los tinc, que no em deixa recordar dels agravis que em fan, perquè en el mateix punt que tenen pesar d'haver-me ofès, los perdon los agravis que em fan. I faç això ab molta lliberalitat. I així lo que t'encoman és que sempre que tingues ocasió ensenyas i encamines a les ànimes que tinguen contrició de sos pecats i propòsit firmíssim d'antes morir que pecar, perquè d'aquesta manera Jo tindrè lloc de mostrar el meu poder.

4. »És tan gran el meu poder que és infinit, i puc fer molt majors fineses de les que he fetes fins ara. I no tenen que dubtar los hòmens, si veuen les obres portentoses que Jo faç, que per molt que heu sien, sempre en faré de majors per los Amics *qui s'apartaran* de totes les coses, tenint *solaç de parlar de mi*. I no tens que reparar que aquesta és la veritat, i som el qui som i sempre seré.» Oh amantíssim i amorosíssim Déu, Senyor i creador de l'ànima mia, és tanta la confusió que tinc, considerant-me tan flaca i plena de tota maldat, que no m'atreveria a parlar si no em manàs l'obediència que diga lo que hei entenc. I així quan veig lo amor tan gran que teniu a les ànimes, i el desig d'aprofitar-les, i que elles vos amen tan poc, el cor me ve a punt de rebentar.

5. És una desdita aquesta digna d'esser plorada ab llàgrimes de sang, i és una gran llàstima que un senyor tan lliberal, dadivós i misericordiós sia tan poc conegut, alabat, engrandit i amat. I per això mateix tota em desfeia en llàgrimes i em desatinava, per voler-lo més amar i gosar per tota una eternitat, sens eixir més del retiro a ont estava *apartada* de totes coses *parlant de l'Amat*, que am tant que no hu sé dir ni ponderar de modo nigú. I donaria la vida per alcançar que totes les ànimes tinguessen aquest coneixement, que tenia aquest pobre i miserable Amic, perquè no puc tolerar que niguna ànima deix d'amar a mon divino Amat, i encaminar i ordenar sempre totes les coses a major honra i glòria sua, perquè heu mereix.

6. Entenia de mon Amat que el plat més del seu agrado que li podem oferir per dar-li gust és aquest modo de retiro, que és *apartar-se lo Amic i amor, tenint solaç parlant de l'Amat*, i que és una gran dita per una ànima. Així heu entenc, però experiment una cosa que en el mateix punt que una ànima arriba an aquesta felicitat, és tanta la guerra que li fan los dimonis i los laços que li paren, que té de menester una gran gràcia de lo Amat per resistir-los i escapar de les sues astúcies i diabòliques invencions. Així passa perquè se trobava aquest pobre i miserable Amic cubert de tentacions, i de tantes i diverses maneres, que moltes vegades no sabia per ont escapar-me. No que desconfiàs de mon Amat, antes bé desconfiava de mi, i tenia tota la confiança en la sua gran misericòrdia, qui sempre m'assistia, que si no fos estat així, tot fora anat per terra, per la mia gran flaqueza i ruïndat, que per ser tanta i per los secrets de lo Amat, permeté que caigués en algunes faltes, com sap V.M., i jo crec que heu permeté perquè conegués ab major claredat la mia vilesa i pujàs a major perfecció, seguint la doctrina i consells que em donà V.M.

7. Confirma'm en lo que he pensat, veure que V.M. me posà en noves obediències, no poc dificultoses de complir. I ab la gràcia de mon divino Amat, no tan solament he complit en tot lo que V.M. m'ha manat, sinó encara estava disposta i prompta per a fer-ne moltes més, i molt més de lo que em podia manar, perquè tenia a Déu nostre Senyor, qui m'assistia, i an a qui jo deia, que ell era el qui m'hi posava, perquè era el seu ministre qui m'ho manava. I per això mateix tenia tanta confiança amb ell, desconfiant sempre de mi, que no em feia por niguna cosa, per dificultosa que fos, que dispongués la santa obediència, de què quedí ab grandíssims desigs per imitar i donar gust a mon espòs Jesús, qui fonc obedientíssim fins a la mort, i borrar les faltes que havia fetes en orde d'aquesta matèria, i totes les demés que he comeses en tots los dies de ma vida, qui no tenen nombre.

8. Moltes gràcies i favors me féu mon Amat, per lo molt que és del seu gust i agrado aquest pelear ab los inemics, desconfiant de si i confiant amb ell, *i apartar-se Amic i amor, tenint solaç de parlar* de la sua noblesa, majestat, benignitat i misericòrdia. I pel contrari, no sé si diga que és major la pena que en tenen los dimonis, perquè no hei ha diligència que no fassen per destorbar *lo Amic i amor, que no s'aparten a parlar del seu Amat*, sinó que s'estiguessen entre creatures, empleats en coses ruïnes i flaques com ells. Tot lo que dic he vist i experimentat, i no és possible que puga dir tot lo que passa i les coses rares que em representaren per apartar-me d'aquest retiro i llevar-me el regalo que tenia gosant del meu Amat. I així, encara que sàpia ser enfadosa, torn a advertir altra vegada, que és menester molta vigilància, desconfiar molt de si i deixar-se tots en les mans santíssimes de lo Amat.

9. (f. 713) Una advertència me donà mon Amat, curiosa i profitosa, i és que lo Amic el beato Ramon diu *apartaren-se l'Amic i amor*, posant en primer lloc *lo Amic* i en segon *lo amor*, per ensenyar-nos que si volem apartar lo amor de totes aquelles coses qui nos poden impedir i defraudar l'atenció que devem a lo Amat, és menester que primer s'apart lo Amic fins de la més mínima cosa qui el puga destorbar de *tenir solaç parlant de l'Amat*. I així, pel gran amor que lo Amat demostrà tenir-nos en el misteri de la santíssima Incarnació i en tota la sua vida, mort i Passió, postrada a los peus de tots los mortals, los suplic que nos apartem de tota cosa qui no sia per honra i glòria de lo Amat, que d'aqueixa manera nos seguirà lo amor, i experimentarem en nostres ànimes un grandíssim fruit i *solaç parlant de l'Amat*.

10. Oh summo bé, alegria del meu cor, consuelo i refugi de l'ànima mia, quan serà aquell dia que per la vostra bondat i infinita clemència em concedireu lo que tantes vegades vos suplic? I és que totes les gràcies i favors que feu an aquesta pobra i miserable pecadora, les comunicàsseu també mateix a totes les ànimes. Jo confés que són grans i molt grans les mercès i gràcies que em comunicau, però a mi m'apareix que serien majors, si totes les ànimes ne participassen, perquè les am tant que no hu sé ponderar ni dir. D'estes exclamacions i peticions faç molt d'ordinari a mon amat i volgut espòs Jesús, però sempre molt rendida i conformada en la sua santíssima voluntat, que no voldria mai fer altra cosa, sinó lo que és del seu santíssim gust.

11. *E presenta-se'ls lo Amat*. Gran ditxa tingué lo Amic i no fonc menor la d'aquesta pobra ànima, qui en l'oració después de mitjanit, havia donada per lliçó a la comunitat, les grans penes i afrontes que mon espòs Jesús patí i passà en la columna, perquè són tant del meu gust, que en ser la mia obediència haver de lletgir per l'oració, sempre en faç

memòria, per los grans efectes que em causa i, en particular, en aquesta ocasió que apareixia que el cor m'havia de rebentar. *E presentà's lo Amat*, i se presentà de modo que, si no fos estat per una gràcia molt particular que em donà, seria morta sense níguna remissió. I és que jo em posí a mirar aquella santíssima humanitat, tabernacle de la divinitat, bondat i immensitat d'un Déu omnipotent, trino i uno, trino en persones i en substància un Déu, qui per la sua gran misericòrdia, pietat i humilitat, volgué estretxar-se en aquell tabernacle de la santíssima humanitat, en tantes penes com jo el considerava. I jo allí el volia mirar i contemplar, ab un desig molt gran d'unir-me ab ell, cor ab cor, ànima ab ànima, i esperit ab esperit; i més, la memòria ab lo Pare, lo enteniment ab lo Fill, i la voluntat ab lo Esperit Sant; i tota jo en Déu nostro Senyor.

12. Tant com lo que he dit era el desig que tenia d'estar *apartada* de totes les coses d'aquesta vida, i tota retirada i abscondida en Déu. I lo mateix que li demanava per mi, demanava per V.M. en particular i per totes les ànimes en general, i sempre s'anava augmentant la gran pena que tenia de veure menospresciat i maltractat aquell divino tabernacle, en el qual me descubria mon Amat tanta grandesa, resplendor i majestat, que ab tota veritat podria dir, que tota la claredat que pot gosar una ànima en aquesta vida, lo Amat per la sua infinita bondat la'm manifestava en aquesta ocasió. D'esta manera *se presentà lo Amat* an aquest pobre i miserable Amic, que bastava i sobrava per fer-li perdre lo enteniment.

13. No se contentà ab això, perquè *presentà's* altra vegada, del modo com estava quan lo assotaren en la columna. I volgué que jo ves i ouís lo que pogueren veure i ouir quan los hi donaren. I jo no tan solament ouïa los colps i ruido que feien los assots, quan queien sobre les sues santíssimes i sacratíssimes espal·les, però encara veia aquells mals ministres, qui los hi pegaven. I no se contentaven aquestos malditos verdugos en assotarlo tan cruelment, sinó que li deien molts oprobis, com lladre, traïdor, malfactor i molts altres agravis. I totes aquestes coses veia ab tanta claredat, com veig en mig del dia qualsevol persona qui estiga davant de la mia vista. Consider la pena que tindria i si era un portento gran, que no acabàs la vida.

14. Encara volgué *presentar-se* d'un altre modo, perquè volgué que jo ves com quedà després que lo hagueren assotat. I vaig-lo veure, que aportava una capa ab què se cobria les sacratíssimes espal·les. I després la se llevà, i m'ensenyà aquelles espal·les santíssimes, tan inhumanament maltractades i mal posades, que no sé a què poder-ho acomparar, ni tinc modo ab què poder-ho explicar. Lo que sé és que estaven tan malament llagades, que no podent-ho tol·lerar ni sofrir, *plorà lo Amic* tan amargament, que níguna cosa me podia aconsolar, *sinó plorar i més plorar*, sens poder-me reprimir per molts de dies, sempre *plorant* el maltracto de mon divino amat i volgut espòs Jesús, i la desdita de moltes ànimes, qui per culpa sua se priven de tant de bé com és *presentar-se'ls lo Amat* ab molta benignitat, misericòrdia i lliberalitat, com *se presenta* an aquest pobre Amic, la més gran pecadora del món, qui som jo.

15. (f. 714) De tots aquestos modos *presentà's lo Amat* an aquest pobre Amic, qui veient-lo tan mal parat i maltractat, tingué tanta pena, suspirà i *plorà* tant, que *vingué en èxtasi*. I fonc una gran misericòrdia que usà lo seu Amat, perquè d'altra manera el seu cor hauria rebentat, perquè era tant lo que patia que m'apareixia que m'havia de romper el pit, i sortir de mi. L'ànima se n'anava desatinada a no poder més, i feta una loca sempre cantava

Quem ad modum desiderat servus ad fontes aquarum ita desiderat anima mea ad te deis, sitivit anima mea ad deum fontem vivum quando veniam et aparebo ante faciem dei? Del gran desig que tenia de més amar-lo i veure'l ab major claredat que el veia. I d'aquest modo, penant, sospirant, cantant i *plorant vinguí en èxtasi*.

16. És tanta veritat *que vinguí en èxtasi*, que em quedí immòbil, més fort que una penya, sens poder anar-me'n del cor a ont estava a la presència de Cristo sacramentat, i tota negada en un mar de Déu i sempre més Déu, sense principi, medi ni fi, mirant i gosant sens poder dir lo que gosava, sinó Déu gran, grandíssim i poderosíssim. *E inanis l'amor en lo esmortiment de l'Amic*, s'enflaquí, se debilità, *e inanis l'amor* que tot és una cosa, perquè volia amar tant i tant a son Amat, que no li bastaven quants modos d'amar se podien trobar ni en el cel ni en la terra, fins arribar a tal locura que, si fos estat possible, volia amar a son Amat molt més que ell no s'ama a si mateix. I això ab tanta veiemència i tanta força, que com a cansat *s'inaní en lo esmortiment de l'Amic*; això és que s'adormí en los braços de son divino Amat, cansat de tant de sospirar i *plorar*. Un suenyo el més dolç i regalat que se puga pensar, perquè és la cosa més bella, graciosa i gustosa, que se puga imaginar, perquè gosa contentos, deleites i regalos sense fi. I el millor de tots és un modo de patir molt dolç i suave, qui esforça i reforça el mateix *amor*.

17. *Reviscolà lo Amat al seu Amic, fent-li memòria de ses belleses i faiçons*. Lo Amat revivà o féu retornar a lo Amic del suenyo en què estava o *esmortiment* que tenia, posant-li davant la vista, ab una grandíssima claredat, tantes de *les sues belleses i faiçons* o perfeccions, que era com impossible que no *reviscolàs lo Amic*, i que no s'esforçàs en gran manera el seu amor per a patir i més amar i no més pecar, sinó estar-se tota disposta a donar més vides, que ell no em podia donar, per no disgustar-lo en la menor cosa que se puga disgustar. I tants altres efectes que em deixà, que primer acabaria la vida, que no los escriuria si los tingués de dir a tots. I així, solament diré el gran desig que tenia d'inflamar ab lo foc del divino amor, el cor de totes les ànimes, perquè no pecassen més i que amassen molt de veres a mon divino Amat. Una voluntat molt gran de patir totes les penes que han de patir les bendites ànimes del Purgatori, sols que elles fossen alliberades i poguessen anar a gosar *les belleses i faiçons* de mon divino Amat. Una pena més que gran que tenia de les desdixades ànimes qui no han rebut el sant baptisme, ab un desig de baptitzar-les a totes, que si em fos estat possible, heu haguera posat en execució, encara que fos estat a costa de moltíssims treballs i de passar per moltes afrontes, menosprecios, desaires, calúmnies, tribulacions i mortificacions, i tot purament per major honra i glòria de mon Amat i profit espiritual de les ànimes.

18. No em descuidava tampoc de suplicar ab moltes veres a mon Amat, que assistís i remediàs les necessitats corporals de tots los pobrets necessitats, que és una ferida aquesta qui sempre em té nafrat el cor, pel gran amor que los tinc, mirant-los sempre com si fossen el meu amat i volgut espòs Jesús, qui em manifestava i descubria tantes *belleses i faiçons*, que em feia perdre lo enteniment, i com una loca li deia grans desatinos. Tenia tants de col·loquis amb ell, que era cosa molt particular, i donava-li tants abraços i tan estrets, que era una admiració, dient-li: «Déu del meu cor, consuelo de la mia ànima, vós sou tot el meu bé i tota la mia riquesa. Vós sou el meu amparo i el meu refugi, en vós tinc tot el meu entreteniment, mirant i contemplant les vostres *belleses i faiçons*, ab què *reviscolau* aquest pobre i miserable *Amic*, i ressucitaríeu tots los difunts encara que n'hi hagués sense

fi, sols *en fer-los memòria* de les vostres *belleses i faiçons*, si fos aquesta la vostra santíssima voluntat.»

19. Consider V.M. quals serien *les belleses i faiçons* de mon Amat, de què gosava ab molta llibertat aquest pobre Amic? Qui a la sua presència tot se desfeia, i sortint de mi lo abraçava ab majors abraços i deia-li, que ja el tenia i que no el volia deixar per niguna cosa, perquè ab ell tenia tot lo que se pot desitjar, perquè la mia ànima estava feta un cel per haver-lo rebut sacramentat. Cos, ànima i divinidad, de lo qual m'admirava, i del foc que despedia m'abrasava, i encara desitjava cremar-me més fins arribar a consumir-me com l'ave fènix, sempre batent les ales del cor, suspirant, plorant i cantant *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, per imitar en lo amor a los més alts i encumbrats serafins. I lo Amat, més i més *reviscolava* aquest pobre Amic ab majors gràcies que li feia, que si les hagués de dir seria mai acabar. Sia tot a major glòria de la beatíssima Trinitat. Amèn.

(f. 715) *Dialogació i càntic d'amor nùm. 92*

Deia lo Amic a l'Amat que, per moltes carreres venia al seu cor, e lis representava als seus ulls, i per molts noms lo nomenava en sa paraula. Mas l'amor ab què el vivificava i el mortificava, no era sinó una tan solament.

1. Estant en oració, me donà mon Amat un desig molt gran de fer en tot i per tot la sua santíssima voluntat, ab una total determinació de primer morir que pecar, i un grandíssim dolor i pesar d'haver-lo ofès en la vida passada. I no obstant això, com me veig tan flaca i miserable, tenia una gran por i temor de no tornar a pecar ab molta facilitat, però no deixava de tenir una gran confiança en la sua infinita bondat, que m'assistiria. I estant d'aqueixa manera, me digué mon Amat: «No pots pecar que no hu sàpies i que no hu vulles, però és menester vel·lar molt, que vos fa una gran guerra lo Inimic, com veuràs en l'explicació d'aquest càntic.»

2. Aquí mateix me donà a entendre que *lo Amic* de qui parlava el beato Ramon en aquest càntic era nòstron primer pare Adam, i que en aquest i a la sua consorte Eva, los creia ab la major gràcia, hermosura i perfecció que se puga imaginar ni pensar. En tant que después de la sua santíssima humanitat i de la sua santíssima mare Maria, no ha creada creatura més graciosa, perfeta i hermosa que nòstron pare Adam i nostra mare Eva. Al fin los havia adornats de tots los dons de gràcia i perfecció de què era capaç una pura creatura, i això per esser ell el primer *Amic* que posava en aquest món.

3. Per això mateix, quan los dimonis veren a nostros pares tan hermosos i graciosos, ferenlos tal guerra que no pararen un punt fins a fer-los caure en la feialdat del pecat, pel qual no tan solament perderen l'hermosura de l'ànima, sinó també la del cos. La de l'ànima ja se veu, perquè perderen la gràcia i amiatat de Déu nostro Senyor, i la del cos també mateix perquè pel pecat foren condemnats a penes, llantos, treballs i tribulacions, qui tot trasporta i desfigura el cos humà. Bé degueren experimentar que és vana l'hermosura del cos, i que tan solament se deu estimar el temor de Déu.

4. Aquí entenguí jo que el principi de la sua perdició fonc el veure's tan hermosos, i que com enamorats de si mateixos, venien a olvidar-se de qui los havia donada l'hermosura. I per això, la serpent astuta, seguint-los la vanitat, los digué (perquè rompessen el precepte

de Déu) *eritis sicut dii*. I ells ab molta facilitat, cregueren i caigueren en lo pecat, d'ont experimentaren tota desdita i misèria tanta, que no és possible poder-ho imaginar. Sols la que a mi me manifestà mon Amat que tingueren després d'haver pecat, rompria el cor a qualsevol creatura, encara que fos de pedra. I me digué lo Amat, que fonc tanta la sua aflicció que, per aliviar-lo, fonc forçós manifestar-li el misteri de la Incarnació. I així, el mateix Déu, veient-lo arrepenit i apesarat del mal que havia fet, del modo com ell sabia i podia, li féu veure dins del seu cor com essent un Déu infinit en majestat i perfecció, uniria a si la naturalesa humana, i naixeria i moriria per tornar-lo en aquella gràcia i hermosura, que tenia antes de pecar.

5. Quan Adam va veure un Déu infinit humanat (del modo que hu pogué veure i l'hei pogué mostrar el poder infinit del mateix Déu) aleshores exclamà *i deia a l'Amat, que per moltes carreres venia al seu cor*. Primerament, *per la carrera* de la paciència, esperant-lo a penitència i dolor pel seu pecat; *per la carrera* de la misericòrdia i pietat, perdonant-li la sua culpa; *per la carrera* de l'amor, volent-lo a la sua amistat; *per la carrera* de la humilitat, volent-se vestir de la nostra flaca naturalesa per a redimir-nos; i per acabar, per tantes altres carreres, que si les haguéssim totes de referir, no acabaríem mai. I per totes aquelles *carreres anava lo Amat an el cor del seu Amic*, per aconsolar-lo en les sues afliccions i animar-lo a penitència i dolor del seu pecat.

6. Ell li posà en el seu cor una creu i una antoxia <sic>, cosa molt particular. La creu estava plena d'espines, qui significaven les tribulacions, penes i treballs, que havia de passar pel pecat que havia comès, (f. 716) perquè encara que li fonc perdonat el pecat pel gran dolor i pena que tingué d'haver-lo comès contra son Creador, no obstant això, havia d'experimentar les amargures que de si aporta el pecat. I com més veia el gran amor *ab què lo Amat venia al seu cor*, i la lliberalitat ab què li perdonava la sua inobediència, aleshores tenia major confusió, i no parava de sospirar i plorar, que eren les espines qui més li penetraven el cor. I aquesta creu la portà tot el temps de la sua vida.

7. Però que molt que l'aportàs Adam tota la sua vida, si havia pecat i veia l'ofensa que havia feta a Déu, i el dany que havia causat a tots los descendents?²⁰⁴ Si Cristo, senyor nostre, qui no havia pecat ni podia pecar, aportà la creu de tots los pecats del Gènere humà, no tan solament tota la sua vida, sinó encara (del modo que pot esser) des d'una eternitat. I quina creu havia d'esser aquesta tan pesada pel meu Amat? Que sols los meus pecats bastaven per atribular a tot lo món, i ell aportava los meus i de totes les creatures del món per treure-nos de l'esclavitud del dimoni. I que li puguem dir, *com lo Amic, que per moltes carreres venia al nostre cor*, que és la major dita que pot tenir una ànima, tenir a lo seu Amat en lo seu cor tot dadivós, lliberal, pascient i amorós.

8. L'antorxa que li posà en el cor era de fe, esperança i caritat, en què se funda tot lo edifici espiritual. Ab la fe lo il·luminava, ab l'esperança lo confortava, i ab la caritat lo inflamava. I ab aquestes tres virtuts, qui són les principals, il·lumina, conforta i inflamma a qualsevol cristià, qui es sap dispondre per reber-les. I ab aqueixa gran antorxa de fe, esperança i caritat coneixem la grandesa i majestat de lo Amat i la vilesa i ruïndat nostra, d'ont naix un odi molt gran an el pecat, per ser ofensa de sa divina Majestat, que

---

²⁰⁴ Escriu 'descendents'.

és la verdadera contrició i la joia més preciosa que l'ànima puga trobar. I qui arriba a posseir-la, bé pot dir que veu *venir lo seu Amat per moltes carreres an el seu cor*.

9. Ditxosa l'ànima qui arriba an aquest estat de què puga posar lo seu Amat en son cor aquesta antorxa i aquesta creu de penes i tribulacions. Bé pot assegurar-se que té en vida la glòria del mateix Amat, Cristo Senyor nostro, qui l'aportà ab tan gran amor, contento i alegria, que era la major glòria que podia tenir, perquè feia l'obediència de son Pare celestial, per satisfer a la inobediència d'Adam. I per aquesta *carrera* de l'obediència *anava també an el seu cor*, per fer-li veure lo que li costava la sua inobediència. I tots aquestos coneixements li dava per la humilitat en què restà després d'haver pecat, coneixent la sua misèria i demanant-li perdó de la sua iniquitat. I així ànimes per grans que sien los nostros pecats, si som humils i demanam de veres perdó a lo Amat, sempre el veurem *venir per moltes carreres an el nostro cor*, per enriqueir-nos i tornar-nos a la sua gràcia i amistat.

10. Per totes aquestes *carreres* i moltes més *anava lo Amat al cor del seu Amic, e lis representava als seus ulls*. Jo entenguí que se representa de moltes maneres a los ulls de nòstron pare Adam, i no tan solament a los ulls mentals, sinó també a los ulls corporals. A los mentals, se li representava tot amorós i dadivós, tot misericòrdia i pietat, omnipotent, sapientíssim, i bo i gran sense fi, ab una profunditat i eternitat de Déu que de lo que a mi me comunicava i participava (estant a l'oració) estava tota pasmada i admirada, sens poder pensar com ni de quina manera podria jo referir-ne alguna cosa, per poder donar entendre lo que gosava lo amic Adam. Essent així que ho gosava aquesta pobra i miserable pecadora, ab tanta claredat i llibertat, que m'apareixia tenir ja la glòria en aquesta vida.

[Aquí el comentari s'interromp i venen dues pàgines en blanc, com si no s'hagués seguit per causes que desconexem.]

(f. 724) *Dialogació i càntic d'amor núm. 93*

Amostràs lo Amat al seu Amic vestit de vestidures noves i de vermelles, i estengué sos braços per tal que l'abraçàs, e inclinà son cap per tal que el besàs e li das pau. I està en alt per tal que el puga trobar.

1. Me digué mon Amat que en una ocasió que lo amic el beato Ramon se trobava ab les majors tribulacions i persecucions que mai hagués tingudes, *se li amostrà*, això és li aparegué *vestit de vestidures noves*, que eren les mateixes ab què aparegué a los apòstols quan se sacramentà, unes *vestidures* totes de caritat, humilitat, paciència, benignitat i grandíssima lliberalitat. I això féu per animar-lo i donar-li forces, ab què pogués resistir a tots sos inemics qui el perseguien. I a dir la veritat, lo millor que pot fer qualsevol ànima perseguida per resistir a sos inemics, és prevenir-se d'aquestes *noves vestidures, vestint-se* de caritat, humilitat, paciència, benignitat, i molta lliberalitat, que aquestes virtuts són les qui més aterren i postren los inemics.

2. Diu-los *vestidures noves* i ab molt d'acierto, perquè en aquella nit de la Cena mon amat i espòs Jesús, novament féu ostentació d'aquestes *vestidures amostrant-se* ab molta claredat, no tan solament a sos Amics, sinó encara an aquell gran inemic, el maldito Judes,

qui ab molta obstinació procurava deshonrar-lo i menospresciava'l tot quant podia, que aquesta era la major pena que tenia aquest divino Pastor. Veure aquella desdixada ovella, qui s'anava perdent, fent ell totes les diligències que podia per a recuperar-la. No és prou considerada aquesta pena que Cristo Senyor nostro tingué la nit de la sua sacrosanta Passió, que per esser tan gran, no tan solament *se li amostrà ab aquestes noves vestidures*, però encara se donà an el seu obstinat cor ab moltíssima lliberalitat, i tot això no bastà perquè apreciàs tan gran benefici.

3. Jo tenia una grandíssima pena i sentiment de veure que, en aquella primera nit que mon Amat féu ostentació d'aquestes riquíssimes i *noves vestidures*, ja fos tan menospresciat del desventurat de Judes. I ell me digué: «Filla mia, la nit de la Cena, ne tinguí un qui em menosprescià, però ara són tants que no se poden comptar²⁰⁵. I la major desventura que tenen és que, quant més *los amostra les mies vestidures noves*, això és quant més ostentació faç de la mia caritat, humilitat, paciència, benignitat i lliberalitat, més s'aparten de mi, imitant a Judes, qui no volia veure ni mirar l'hermosura tan singular que tenen aquestes *vestidures noves*.» I certament són tan hermoses, que jo les estava mirant i tenien-me pasmada i admirada, i despedien de si tals raïos de resplendor, que tota m'encenien i abrasaven en amor de mon divino Amat. Fins los ossos me penetrava i cremava, i tota em consumia ab uns llangors que em donaven, que si no m'hagués donada una gràcia molt especial, no les hauria pogudes tol·lerar.

4. Tal desig de patir per son amor me posaren en el cor, que no em cansava de suplicar-li que em deixàs patir martiri, de qualsevol manera que fos, perquè no hi havia nigu gènere de martiri que, ajudada de la sua gràcia, no hagués passat per dar-li gust. I com és tan gran la sua amor, m'apareix que em feia aquesta gràcia, perquè de moltes maneres puc dir que patia martiri. No hei havia temptació²⁰⁶ que el dimoni no la'm portàs davant. Unes vegades, m'agravà tant los meus pecats, que apareixia que em volia donar a entendre que eren majors que la misericòrdia de Déu nostro Senyor; i jo, ab l'ajuda del Senyor, li deia que és veritat, que són molt graves i grans, i que no los me ponderava tant com eren, però que era infinites vegades majors la misericòrdia de mon Amat, i que era molt contenta, que em llençàs en lo Infern, sols que em perdonàs, perquè no podia estar un instant sens la sua amistat. Altres vegades, me deia de moltes coses que em mana l'obediència, que eren afrontes mies i que les persones que pren la Inquisició, una vegada les treuen a la vergonya, però que a mi m'hi treien moltíssimes vegades. I d'aquesta manera eren moltíssimes les traces que prenia per acovardar-me o desrribar-me, però jo ab la gràcia del Senyor a tot resistia, i tot ho superava.

5. Sobretot això era lo que obrava la mà santíssima de mon Amat, perquè no tenia part en el meu cos que no estigués penada i atribulada rigurosíssimament. El cor tenia tot penetrat de ferides, ab un incendi de foc qui el cremava i consumia. Los braços lligats fortíssimament; los ossos de les espaldes qui tots se desconjuntaven; el pit qui tot se rompia de dolor, i per dir-ho tot ab poques paraules, no tenia cosa en el cos ni en l'ànima qui no penàs rigurosament. (f. 725) I la major pena que tenia era perquè no patia tot lo que desitjava patir per son amor, i en particular, en aquesta ocasió, lo que havia patit mon

---

²⁰⁵ Escriu 'contar'.

²⁰⁶ Escriu 'tentació'.

espòs Jesús, quan *s'amostrà* a los apòstols *ab les vestidures noves* que sols de mirar-les tota em confortaven i alentaven a sempre més i més patir.

6. El cor tenia qui no cabia en mi, i com si hagués perdut lo enteniment, lo'm volia treure. I a dir la veritat, no cabia en mi i suplicava a mon Amat que me'n donàs un tan gran com el seu, perquè hei cabés lo amor i dàdives que em comunicava per la sua bondat, que ab molta claredat experimentava ser infinitament gran. De què m'alegrava sumament, i tota atònita i admirada, veient que no tenia que oferir-li del meu, en acció de gràcies interrompia, dient que li oferia a ell mateix, *ab les vestidures noves*, perquè les se donàs a son gust.

7. El Pare celestial volgué que jo ves el modo com mon amat Jesús se vestí *les vestidures noves* la nit de la Cena. I així lo m'*amostrà* del mateix modo que estava quan se sacramentà. I jo veia que el Pare li comunicava una infinidat de poder, lo Esperit Sant tota la sua gràcia i amor, i el Fill tota la sua sabiduria. I així, vestit de *noves vestidures*, instituí el sacrament de lo altar. La majestat del Pare celestial me digué que en el mateix instant que s'incarnà i se vestí de nostra flaca naturalesa, ja se vestí d'aquestes vestidures, i ja se sacramentà (en quant a la voluntat) en aquella ocasió, però no ab tot el compliment que se podia desitjar d'ell i de tota la beatíssima Trinitat, fins en aquella santa nit que dispongué el Pare celestial *que s'amostràs ab vestidures noves al seu Amic*, qui és el Gènere humà.

8. Ab aquestes mateixes *vestidures noves s'amostrava mon amat* i volgut espòs Jesús en l'hòstia consagrada an aquest pobre i miserable *Amic*, i despedia de si unes flammes que m'abrasava interiorment i exteriorment. I posa'm de modo que no podia comportar haver d'estar un instant més en aquesta vida. I per això ab totes les forces que podia, suplicava an el Pare celestial que me'n deixàs anar a la Pàtria celestial i que ves lo que volia de mi, que no sabia què poder fer per dar-li gust. I ell me respongué: «Què tindràs més en el cel empíreo que tens en la tua ànima?» I a dir la veritat, m'apareix que és així, perquè allí és el Pare, el Fill i lo Esperit Sant, i en aquesta pobra ànima veia jo lo mateix, i més que veia la santíssima humanitat de Cristo Senyor nostro *vestit de les vestidures noves* hermosíssimes i riques ab què *s'amostrà* a los apòstols quan se sacramentà. I en aquest santíssim tabernacle de la humanitat veia la divinitat ab tanta claredat, que no és possible poder-ho imaginar, però em deia el Pare celestial: «Què més vols? Ni què més tindràs en la Pàtria celestial, a ont demanes anar ab tanta eficàcia?» I jo diguí, que lo que desitjava era eixir de la presó d'aquest cos miserable, a ont sempre estic temerosa de disgustar a sa divina Majestat.

9. No sé què més se puga gosar? Ni sé entendre que el Pare celestial me pogués parlar ab més amor del que em parlava. I a més de tot això, estava tota plena de Cristo sacramentat, qui em feia desatinar de tal modo que em volia obrir el pit perquè sortís el cor, per veure si d'aquesta manera tindria majors forces per a encubrir i suportar aquell incendi de foc i ardor, qui el consumia i me feia fer mil desatinos. I entre altres donava tals veus, que de molt lluny me podien sentir, dient: «Oh Jesús dolcíssim, oh Jesús de l'ànima mia, oh Jesús altíssim, amorosíssim i sapientíssim, siau sempre en mi, assistiu-me i donau-me forces per tol·lerar aquestos incendis d'amor, que no puc pensar que més se'n puguen trobar en ninguna altra creatura tan vil i flaca com jo. Déu meu i Senyor meu, aquí teniu la més vil

esclava i esposa que teniu, prompta sempre per fer la vostra santíssima voluntat, i ab un grandíssim desig de què tots los mortals facen lo mateix.»

10. Ab tots aquestos efectes me trobava i molts altres que seria llarg de contar, si los tingués de referir, però de desitjar que totes les ànimes alabassen, amassen, servissen i fessen la voluntat de Déu nostro Senyor, era en tanta manera que, quan diguérem tèrcia a l'acabar lo himne que dèiem *Presta Pater piissime*, interrumpí sens poder-hi fer més ab aquestes paraules *A totes, a totes les ànimes, Senyor*. I el meu intent era que els concedís aquelles ditxes que li suplicàvem ab lo himne de tèrcia, i totes les ditxes i felicitats de què gosava indignament aquest pobre i miserable Amic.

11. No em faltaven tribulacions, persecucions i mortificacions, i essent així que no eren poques, no eren tantes com ne desitjava patir per amor del meu Amat, qui em digué que, per donar-me forces per poder resistir, *s'amostrava vestit de vestidures noves*. Valga'm Déu omnipotent, quina veritat tan gran és aquesta! Tan grans forces me donaren, que pensava que no em podien manar cosa, per gran i dificultosa que fos, que no l'abraçàs ab molta alegria per glòria del mateix Amat. I més pensava i tenia per impossible que hei (f. 726) hagués ànima *a qui ell s'amostràs ab aquelles vestidures noves*, que no fes impossibles per imitar-lo en lo patir, ni que volgués altra cosa sinó a Déu, fent molts de propòsits de primer morir que pecar, ni deixar de fer en tot la sua santíssima voluntat, fent grandíssim aprecio i estimació de què hàgia *volgut vestir-se d'aquestes vestidures* per enriquir les nostres ànimes.

12. El coneixement tan gran que tenia de la mia vilesa i ruïndat, i la confusió de veure'm tan afavorida, no hei ha nigú qui hu puga ponderar. I les llàgrimes que despedia eren ab tanta abundància que no les podia detenir, i per molt que digués, de molts altres bons efectes, que em causà aquesta vista tan bella, no diria res respecte de lo que és. I això en una creatura la més ruïna del món, qui som jo. Al fin eren dàdives de lo Amat, que bé pot considerar cada qual quant lliberal és la sua santíssima mà, i procurar a donar-li lloc, que ell té tan gran amor a les ànimes i desig de què totes lo vègien ab aquestes *vestidures noves*, i de què el reben en son cor, que no pot tol·lerar veure penar a les ànimes que no les aconsol, com se pot veure de lo que havem dit, que en el mateix punt que va veure lo amic el beato Ramon aflagit, atribulat i desconsolat, *amostràs vestit ab vestidures noves*.

13. Així ho experimentà el primer Amic, nòstron pare Adam, qui a la mateixa hora que se trobà aflagit, trist i desconsolat per haver pecat i ofès a son Amat, *ja se li amostrà vestit ab vestidures noves* per a aconsolar-lo i rescatar-lo a ell i tot el Gènere humà de l'esclavitud del dimoni. *Que Amic* és aquell qui, después d'haver pecat per la sua flaqueza, plora i se penet de la sua maldat, com féu Adam, sant Pere i molts altres, recorrent a demanar perdó a nòstron divino amat i volgut espòs Jesús, que no per haver-lo ofès nos havem de desconsolar i apartar-nos d'ell, perquè nos ama ab un amor qui no té fi.

14. Perquè vègia V.M. i tots quanta veritat és lo que dic, me posà mon Amat en un coneixement molt gran de la mia maldat. I tota llàgrimes i pena d'haver pecat, lo suplicava que em fes veure la sentència que m'havia de donar en l'hora de la mia mort, per veure si ara que tenia temps, podria recuperar i remedià alguna cosa. I deia-li: «Senyor no tenc sinó aquest instant de vida, i així tot lo vull emplear en fer actes d'amor i de contrició.» Com en efecte era així, que no feia altra cosa dient-li el psalm *miserere mei Deus, sana animam meam qui pecavi tibi*, i altres semblants paraules. I no tan solament lo suplicava

que em perdonàs a mi, sinó també a totes les ànimes redimides ab la sua preciosíssima sang, dient-li que, a mi i a tots, donàs un abraç qui duràs per tota una eternitat. I ell, per la sua gran bondat, volgué que ves lo que li suplicava, i me féu veure a mon espòs Jesús, qui em tenia en los seus santíssims braços, ab una gran gràcia i resplendor. I el Pare celestial qui em judicava i me posà una corona hermosa sobre manera, a ont assistia Maria santíssima i molts esperits celestials, de què jo m'alegrí molt. I per altra part, m'afligia de veure la mia indignitat per haver de rebre favors tan grans i singulars, com són los que dic i molts altres que pas en silenci, per no ser enfadosa.

15. Solament m'advertí que era la sua santíssima voluntat, que jo declaràs i escrigués lo molt que és del seu gust que les ànimes, después d'haver pecat, se peneden i no s'aparten d'ell. Antes bé ab grandíssima confiança recórrer més i sempre més a ell rendits i humils, demanant-li misericòrdia, com feia aquest pobre i miserable Amic, i que aquestos *són lo Amic a qui s'amostra lo Amat ab vestidures noves*, i fa'ls²⁰⁷ senyor de les sues riqueses ab gran amor. D'ont podem veure la gran confiança que havem de tenir en la pietat i benignitat de Déu nostro Senyor. I si com a flacs tropeçam, no havem de desmaiar ni inquietar-nos, sinó penedir-se i plorar com sant Pere, i ab un propòsit firmíssim de primer morir que pecar, ab molta humilitat demanar-li perdó, que li donarem molt de gust i *s'amostrarà vestit de vestidures noves i de vermelles*.

16. No tenen menos profunditat aquestes paraules (i de vermelles) que les de què fins ara havem tractat, així m'ho donava a entendre el meu Amat. I me digué que en moltes ocasions, *s'era amostrat ab vestidures vermelles*, i en particular quan se sacramentà per la gran caritat qui cremava dins del seu santíssim cor, qui tot lo encengué en vives flammes de foc. També *se vestí de vestidures vermelles* quan feia oració en lo Hort, que suà tanta còpia de sang que, ab molta veritat, podem dir *que se vestí de vestidures vermelles*. I d'aquestes vestidures se vestí en moltes ocasions, com fonc en la columna quan lo assotaren, i en lo arbre de la santíssima Creu, quan lo crucificaren. I de tan bon amor i voluntat, que tota la sua preciosíssima sang empleà en aquestes *vestidures vermelles* per bé de les nostres ànimes.

17. (f. 727) D'aquest modo *s'amostrava lo Amat* an aquest pobre i miserable Amic, qui tenia una grandíssima pena de veure la ingritud que ha tinguda sempre en correspondència de tan gran amor. I per això, plena de confusió, desitjava de voler-lo imitar desrremant tota la mia sang per son amor, i morir per ell *ab vestidures vestidures <sic> vermelles*, així com ell era mort per mi tot ensangrentat, per obligar a los hòmens que volguessen abraçar-lo i banyar-se ab la sua preciosíssima sang, medicina eficacíssima per a qualsevol mal. I per això mateix *estengué sos braços per tal que l'abraçàssem*, no com Judes, ple d'obstinació i traïció, sinó ab humilitat i caritat, plens de contrició i dolor d'haver pecat i haver ofès a qui donaria la vida moltes vegades, si fos possible, perquè tots nos apreciàssem d'esser-li Amics.

18. Aquesta consideració per una ànima qui té amor a Déu nostro Senyor és una ferida qui li penetra al cor, veient les grans diligències que sa divina Majestat ha fetes sempre i fa, perquè lo abracem i estiguem en la sua companyia, sens tenir niguna necessitat de nosaltres. I que nosaltres, per la nostra tibiesa i maldat, nos apartem d'ell deixant-lo *ab los braços estesos*, menospreciant un favor tan singular d'un Déu qui, com més lo ofenem,

---

²⁰⁷ Escriu 'fals'.

més estén sos braços per tal que lo abracem. Braços tan amorosos, dolços i suaves, com pot dir aquest pobre i miserable Amic, qui per les moltes vegades que los experimenta, moltes vegades se troba que no hu pot dissimular de modo nigú, perquè ab lo gran carinyo que lo abraça son divino Amat, sent tal suavitat i dolçura en la sua ànima que, si bé passa en lo interior, redunda a lo exterior ab tanta abundància, que és impossible poder-ho encubrir, i dissimular los favors tan grans que li fa.

19. *E inclinà son cap per tal que el besàs e li das pau* ab aquestes paraules, e *inclinà son cap*, nos ensenya el gran rendiment, subjecció i obediència que tingué nòstron amat Jesús a son Pare celestial, qui a totes les coses que disponia, a totes sens niguna diferència, *inclinava el cap*, per donar-nos exemple com lo havem d'imitar. Si volem entendre la profunditat d'aquestes paraules, qui és tan gran que no hi ha enteniments humans qui la puguen entendre ni pensar, a les penes i treballs *inclinà son cap* ab tan gran amor, que a totes les suavità, endolcí i hermoietà en tanta manera, que no hei ha pena ni treball nigú, per gran que sia, que el qui és vertader Amic no el tròpia molt hermós, dolç i suave, que per això lo Amat *inclinà son cap, per tal que el besàs lo Amic.* Això és, per tal que lo Amic lo abraçàs, estimàs i amàs, que així ho acostumam fer de lo qui molt nos agrada.

20. Me digué mon Amat que en totes les ocasions que dispongué el Pare celestial *inclinà son cap*, i en particular, a la columna, a ont lo estava jo mirant i contemplant molt mal tractat, deshonorat, i menospresciat. I veure el silenci, mansedumbre i humilitat ab què estava és una gran verecúndia nostra, que recusem niguna pena ni treball per gran que sia, veient el camí que nos ensenya lo Amat, a imitació del qual nos hauríem d'animar i, ab molta confiança que nos assistirà, *inclinà el cap* an el patir. *I besar-lo*, això és abraçar-lo i estimar-lo ab molt de contento i alegria, com lo abraçava i besava aquesta pobra ànima, qui del sentiment que tenia perquè no podia patir, venia a punt d'expirar.

21. Jo estava tal en aquesta ocasió que tenia les penes de mon amat i volgut espòs Jesús tan presents i les veia ab tanta claredat, com veig el sol enmig del dia. I com no podia sofrir veure'l penar, tota llàgrimes i plors, li demanava ab moltes peticions, que em concedís aquesta hermosíssima i preciosíssima joia del patir, ab tanta set de patir i més patir, que m'apareixia que ajudada de la sua gràcia podria patir totes aquelles penes que ell patia, i encara més si fos possible més patir. I perquè V.M. vègia a què m'arribà aquest afecte de voler patir i no poder veure que mon Amat patís, estàvem en el cor totes les germanes, que dèiem la missa cantada, i jo hagué menester tota la gràcia de mon Amat per poder-me reprimir i detenir, que no anàs an el Sant Cristo, que tenim en el cor, a llevar-li los claus qui li atrevesen los seus santíssims peus i mans.

22. Més se'm manifestava mon Amat ab la creu al coll, que em feia desatinar i disrritir en llàgrimes. I això no em bastava, perquè hauria volgut desrremar tota la mia sang, plorant per haver ofès i no haver amat a mon divino espòs. I això és un penar que, qui no l'ha gustat (f. 728), no el pot entendre. Consider ara V.M. ab quant de contento i alegria *inclinaria el cap* a qualsevol penes i treballs, que em concedís mon amat i volgut espòs Jesús, per son amor i no més. I per això, li deia ab molta pena i sentiment, que l'esposa ha d'anar vestida conforme lo espòs. I així que jo volia claus, llagues, espines i afrontes. I això l'hei suplicava ab tan vives instàncies, que m'apareixia no podia deixar de concedir-m'ho.

23. Al fin, era tan gran la set que tenia de patir per son amor, que hauria volgut remediar totes les necessitats del món a costa de patir, i en particular, de les bendites ànimes del Purgatori, perquè anassen a gosar la noblesa, grandesa i majestat que jo coneixia de mon Amat. I per això, no hauria reparat en nigun gènere de pena ni treball, sinó que hauria *inclinat el cap* i lo hauria *besat* ab molt de gust i alegria, sols per alcançar aquesta petició.

24. *E li das pau*. Aquest és lo efecte que causa a l'ànima lo amar, abraçar i besar el patir, el treball i la mortificació, ab molta caritat, paciència i humilitat, i la posa de manera que la fa un jardí delitosíssim i hermosíssim, a ont se recrea lo seu Amat. Així se trobava aquesta pobra ànima, pel gran desig que tenia de patir per dar gust a son Amat, que és una gràcia la major que se puga alcançar. I ditxós i moltes vegades ditxós lo Amic qui arriba a gosar aquesta *pau*, perquè ella és un reclam qui crida lo Amat, de manera que al parèixer no pot apartar-se de lo Amic, pel gran gust i regalo que hei troba el mateix Amat. Així m'ho donava a entendre ell mateix, que no em causava poca admiració, però jo estava de modo que l'abundància de pau que gosava interior, redundava a lo exterior en tanta manera, que les germanes qui em tractaven s'admiraven de veure tanta pau i quietud.

25. Jo estava tractant i parlant ab mon Amat d'aquesta pau, i ell em digué que des del principi de la sua Incarnació fins que se'n pujà an el cel, sempre fonc voler posar i plantar pau en el cor, potències i sentits de totes les ànimes. I això se veu ab molta claredat, perquè en la sua santíssima nativitat, los àngels ja cantaven *Gloria in excelsis Deo et in terra pax*. Quan tractava ab los apòstols *pax vobis*; quan en lo arbre de la santíssima Creu digué a son Pare celestial *Pater ignosce illis*, era per procurar la pau entre son Pare celestial i los hòmens; i finalment, en totes les sues aparicions después de ressucitat, sempre trobarem *pax vobis, ego sum nolite timere*, com si digués la pau teniu en vosaltres, no teniu que témer nigun treball per gran que sia, perquè Jo estimo tant les ànimes qui la gosen, que no permetré mai que ninguna adversitat la puga danyar.

26. De lo molt que jo indignament la gosava, puc dir que és així molta veritat, perquè certament tenia ja en aquesta vida la benaventurança, i gosava de Déu ab tanta claredat i llibertat, que no és possible poder-ho explicar. I si bé m'alegrava summament pel bé que desitjava per totes les ànimes, tenia tanta confusió, que no trobava lloc en lo Infern com el que jo mereixia. Per això, em postrava a los peus de totes les germanes, suplicant-los per amor de Déu nostro Senyor, que m'ajudassen i resàssem un credo a glòria de la Passió de Jesucrist Senyor nostro, perquè em perdonàs la mia maldat, perquè estava admirada com a vista de totes elles, no s'obria la terra i no em tirava en lo Infern. Al fin era la sua gran clemència i pietat qui per la humilitat ab què mes germanes pregaven per mi, se detenia i no em castigava.

27. No tan solament no em castigava mon Amat, però encara era tanta *la pau* i unió amb ell que em concedia, que no podia dir qual era lo Amic i qual era lo Amat, perquè lo havia abraçat i *besat* de tal modo que Amic i Amat pareixien una mateixa cosa. I és cosa particular, que en semblants ocasions, lo Amat posa lo Amic en tal suspensió, que no pot fer altra cosa sinó mirar i gosar, i apareix que no pot penar i, no obstant això, tanmateix penava, entenent el gran treball que tenen aquelles ànimes qui viuen inquietes i no gosen de la pau que dona lo Amat a sos Amics, que és una ditxa (f. 729) que per molt que l'alabe no serà mai prou alabada. I en aquesta és arribat aquest pobre i miserable Amic, pel gran amor de mon Amat, i a V.M. li apareixerà que dic molt i jo li dic de part de Déu nostro

Senyor, que és moltes vegades més de lo que tinc referit. I entenc que li dic grandíssima veritat, no obstant això, tot ho subjecta a la correcció de la santa mare Isglésia catòlica romana, així com tinc subjectat moltes vegades tot lo que tinc escrit.

28. *I està en alt per tal que el pugua trobar.* Aquest lloc *alt* a ont s'és posat lo Amat és la santíssima Creu, i vertaderament és tan *alt*, que no n'hi ha niguun altre qui li sia superior, ni qui li igual. I la causa d'esser-se posat tan *alt*, ja la diu el beato Ramon, *per tal que lo Amic lo pugua trobar.* I així desenganyen-se que ànima qui no és amiga de penes i creu, no trobarà lo Amat. Més s'és posat tan *alt* perquè, quan lo cercarem, no mirem en terra, això és en les coses d'aquesta miserable vida, sinó que mirem i fixem los ulls an el patir i a la creu, que d'aquesta manera, fent la santíssima voluntat de lo Amat, podem estar certs que el trobarem, perquè aquí està ell en la creu, ab lo seu santíssim cor aparellat per a dar-lo a tots los qui el voldran.

29. No és possible que jo pugua dir ni explicar lo molt que em ponderava mon divino Amat. Al fi, perquè s'era posat en aquest puesto *tan alt*. Certament que em tenia admirada i pasmada i tota fora de mi, quan me deia lo que tinc dit, i més que s'era posat *tan alt* per confusió de los hòmens, qui tan poc se descomodaven per a cercar-lo, quan ell feia tot lo que feia per deixar-se trobar, que perquè jo ho entengués així, me descobrí en el seu santíssim cor una grandíssima porta, per ont entraven les ànimes qui el cercaven. E lo lloc altíssim de la santíssima creu mirant sempre al cel, i perdent de vista la terra, i jo veia que aquestes ànimes són tant del seu gust, que les se posava dins del seu santíssim cor, i les abraçava i regalava ab gran lliberalitat. Plàcia a sa divina Majestat, que acertem tots a entrar per aquesta divina porta, i sia tot per major honra i glòria del Pare, Fill i Esperit Sant. Amèn.

Dialogació i càntic d'amor nùm. 94

Absentàs lo Amat del seu Amic, e cercava l'Amic al seu Amat ab memòria i enteniment; per ço que el pogués amar. Trobà lo Amic a son Amat, i demana-li on era estat? Respònd-li que en l'absència de son record i en la ignorància de ta intel·ligència.

1. En una ocasió que tota em desfeia d'un gran cuidado que tenia de fer en tot la voluntat de mon divino i soberano Amat, li suplicava que no permetés ni em deixàs fer cosa que no fos molt del seu agrado. I deia-l'hei ab tanta eficàcia que primer hauria volgut que m'hagués llevada la vida, que si jo hagués de fer la menor cosa contra el seu santíssim gust. I particularment tenia la mira en aquesta obra que vaig prosseguint, que com sap V.M. és per a mi molt pesada, no per lo que té de treballosa sinó pel temor que tinc sempre de disgustar a mon Amat, i ab això dar-li ocasió d'algunes *ausències*, que no tinc cosa més pesada per a mi, *que l'ausència de mon Amat.* I ell me digué que algunes vegades *s'ausenta* de sos Amics per augmentar-los lo amor, i posar-los en majors ànsies *de cercar-lo* i amar-lo. I d'aquesta manera *s'ausentà del gran Amic* el beato Ramon, después d'haver ja menospresciades totes les coses per son amor, i ell se desatinava *per a cercar-lo.*

2. No m'espant que se desatinàs el beato Ramon, *si s'ausentà lo seu Amat*, que aquesta pobra i miserable ànima cercant lo seu Amat, estava feta un mar de penes, amargures, tribulacions, llàgrimes, sospirs i peregrinacions, sempre cridant i dient, *quando aparebo ante faciem deis.* I no era que se fos apartat (f. 730) *ni ausentat lo Amat*, sinó que era

arribada a un desatino, el major que se puga pensar. I era de voler veure ab major claredat a son divino Amat, perquè el modo ab que el solia gosar, li apareixia ausència per lo molt que desitjava conèixer la sua gran majestat. I per això, no parava un punt de suplicar a los esperits celestials, que li donassen notícies més clares de la grandesa, noblesa i hermosura de son Amat, antes que no acabàs la vida.

3. Consider V.M. quina pena tindria aquest pobre i miserable Amic! I si tinc de dir la veritat, aquesta no era absència, sinó un amago o retiro que feia lo Amat, per veure quines serien les ànsies d'aquest pobre Amic, i el cuidado que posaria en cercar-lo. I aquestes foren tantes i tan penoses, que si no fos estat ab una gràcia molt particular, no hu hauria pogut tol·lerar de modo nigú, de tal modo em posaren que no tenia os en lo meu cos, qui no patís, apenes me podia bellugar, ni fer acció alguna, i molt en particular ab lo braç esquerre, perquè el me tenia lligat fortíssimament en tanta pena que em donava, que pensava moltes vegades a qui hu diria, perquè no en podia fer acció alguna pel gran dolor que sentia. I mon Amat, per aliviar-me, me lligava l'altre braç i donava'm tantes ferides an el cor, que és impossible poder donar a entendre lo que sentia. I aquesta era per aquest pobre i miserable Amic la dàdiva de major estimació que son divino Amat li podia donar. I tot això me causava majors ànsies *de cercar el meu Amat*, qui em deia: «Filla, això és lo que s'acostuma dir, tirar la pedra i amagar la mà.»

4. Lo que més m'admirava era la familiaritat ab què me donava a entendre que aquest modo *d'ausentar-se lo Amat*, és com lo que acostumen fer les mares ab sos fillets, qui a vegades s'escondeixen i quan ells, afanats i plorosos les troben, aleshores les mares fan majors demostracions d'amor. Certament que puc dir en veritat que passa puntualment així entre lo Amic i lo Amat, perquè aquella absència que féu de mi fonc per mostrar-me después major amor, i perquè jo correspongués a les grans misericòrdies que obrava en mi. I una i altra és obra de lo Amat, perquè puc dir en veritat, que les diligències que feia per cercar-lo i per més amar-lo, excedien les forces d'una creatura tan ruïna i flaca com jo som, qui no tinc par de maldat.

5. Bendit sia el gran poder de Déu nostro Senyor, qui obrava aquestos portentos en qui tan poc los mereix, que són unes obres tan grans que no és posible poder-los explicar de modo que se puguen entendre així com són. Basta lo que tinc dit i que en aquesta mateixa *absència que feia lo Amat d'aquest pobre Amic*, trobava una presència de Déu no diré gran, sinó grandíssima, perquè estava tota plena de Cristo Senyor nostro sacramentat, sens haver-lo rebut aquestos dies sacramentalment, sí emperò espiritualment. I estava tan assistida de la sua amor i caritat, que no la podia sustenir fent les majors locures que mai hagués fetes, perquè em trobava tan lligada, regalada i encesa, que tota em consumia i venia a punt de morir en un mar copiosíssim i ardentíssim de foc, que m'abrasava molt rendida però a la santíssima voluntat de mon divino Amat.

6. Consider V.M. qui <sic> modo és aquest *d'ausentar-se lo Amat del seu Amic* tan regalat! I per altra part tan penat, que no tenia forces de pronunciar ni una sola paraula ni a poc ni a molt, ab un suor com si tingués de morir de la gran pena que sentia de lo molt que em tenia lligada i apretada, però era tan suave i dolça aquesta pena, que essent així que, al parèixer, ne tenia tanta com ne puga tenir una creatura, estava tan desitjosa de més patir i tan animosa, que hauria volgut que fos estada molt més per amor del meu Amat, que era el qui obrava, que bé se coneixia ab molta claredat (dic-ho ab lo mateix rendiment

que tinc escrit) perquè en el mateix punt que s'abscondia, tirava de tal manera los braços, memòria, enteniment i voluntat, que tot se n'ho aportava i restava el pobre Amic suspès, fora de si, i elevat sens poder pronunciar una paraula exteriorment ni interiorment, sols la intenció de fer en tot la sua santíssima voluntat restava, i encara abscondidíssima, que apenes se descubria.

7. Jo restí després en tanta confusió, que no la sé ponderar, i una grandíssima pena de pensar que no tan solament era jo la causa de (f. 731) tot el dany que tenen totes les ànimes, sinó encara pensava que les ofenses que fan contra sa divina Majestat, ne són causa los meus pecats, que jo tan graves he comesos. I heu entenia tan d'aquesta manera, que deia: «Amantíssim, poderosíssim i sapientíssim Jesús, ab molta claredat veig que la mare Priora és priora, i ab molta més claredat veig que lo que pens és així.» Ab aquesta llanesa i claredat l'hei manifestava, i certific a V.M. que no hei ha pena qui s'igual ab esta, ni menos se pot donar a entendre a persona qui no l'ha gustada, perquè és la major que haja patida mai.

8. Jo estiguí molts de dies que dels sentiments que tenia, los ulls no s'eixugaven i el cor qui se partia, i dels ímpetus d'amor que tenia, donava tals salts, tota em feia temblar i alçar de la terra. I això no tan solament quan estava en oració, agionollada, sinó també quan estava en peus, i quan caminava apenes tocava la terra, apareixia que volava i tot era una grandíssima mortificació per a mi, de por que les germanes no vessen aquestes demostracions. I per això feia tot quant podia per abscondir-ho, i suplicava a mon Amat, que remediàs aquelles exterioritats. I ell me respongué que volia que vessen qui eren les sues volgudes esposes, i que per això m'havia posat el sello en lo braç esquerre, ab les sues pròpies mans.

9. És una dàdiva aquesta molt preciosa i particular, però lo Amat lo posava, lligava i apretava ab tanta força, que de la pena que sentia moltes vegades ne participava l'altre braç, però ab molta dolçura i suavitat. I no obstant això, més apareixia difunta que persona viva, i posa lo Amic a tal punt que no sap dir lo que té, ni lo que gosa, perquè és aquest sello una canal per ont envia lo Amat una manna de grandíssimes gràcies a lo Amic, i en particular quan li vol fer alguna absència. D'aquest modo lo fortifica. Oh ditxosa ànima, la qui arriba a gosar aquestes delícies i riqueses celestials, com les gosava aquest pobre i miserable Amic, qui de tantes misericòrdies que son Amat abundava, desfallecia del tot, per no poder-les sustentar. Consider ara V.M. si aquest modo de ausentar-se lo Amat ocasiona tantes penes a lo Amic, què farà un altre modo que ara diré.

10. Me digué mon Amat que d'altra manera s'ausentava també de moltes ànimes. I d'aquestes me'n manifestà moltes, qui no el volien ni menos volien admetre les moltes diligències que lo Amat feia, per no haver-se d'ausentar fins a demostrar-los ab molta claredat com ell era la verdadera llum. I deia'm: *Ego sum lux mundi, qui sequitur me non ambulat in tenebris*, i feia'm veure com elles, per no apreciar les misericòrdies grans de lo Amat, i perquè ab lo vent de la sua vanitat i obstinació, despedien la llum que los donava. Al fin per culpa sua s'havia d'ausentar lo Amat, apartar-se d'elles i deixar-les en un abisme de tenebres i confusió. Consider V.M. qual havia de ser la pena d'aquesta gran pecadora? Era tanta que el cor me rebentava, les venes del pit se rompien, que llancí molta còpia de sang per la boca, i tan angustiada que em desmaiava. De tal manera, que fonc forçós que lo Amat me posàs en una gran suspensió, per poder-me declarar les ofenses

que aquestes ànimes li feien. Així m'ho digué ell: «Jo et posaré de modo, que hu podràs entendre sens acabar la vida, de pena i sentiment.»

11. Així fonc, però després, quan pensava en la gran desventura d'aquelles desdixades ànimes, no em cansava de plorar i demanar perdó per totes, i mon Amat me digué: «Filla, tu no em veuràs rigurós, sinó benigne.» Però jo encara que ruina, com estava tan encesa i abrasada del foc de la caritat envers el proïsme, responguí com si fos una loca: «Senyor, jo am a totes les ànimes i a cascuna d'elles tant com la mia pròpia. I així, aquesta gràcia tan gran que em feu a mi, repartiu-la entre totes», sens poder-me aconsolar de niguun modo, encara que estava tan rendida a la sua santíssima voluntat i tan unida amb ell, que no em cansava d'abraçar-lo i dir-li moltes vegades, que no volia sinó a ell, i que jo tota era sua: cor, memòria, enteniment i voluntat, i així que fes de mi tot lo que voldria.

12. Cosa rara i particular, que del modo mateix com estava en la creu, se'm manifestà en l'hòstia, i me digué: «Així estic en el teu cor, filla mia molt amada i volguda del meu cor, i si tu dius que em vols a mi, Jo també et vull a tu.» I la mia pobra ànima se desatinava de contento, i mon divino Amat no parava d'abraçar-la (f. 732) i acariciar-la i regalar-la per aliviar-la de les penes que tenia, de què niguuna ànima hagués d'experimentar aquestes riguroses *absències de lo Amat*. En particular, aquelles qui mai s'acabaran. I aquestes penes duraren molts de dies, que pensava acabar la vida de sentiment, fins que vingué el pare Presentat Pellicer (que V.M. era fora de la ciutat) qui ab la sua bona doctrina m'aconsolà molt.

13. Me digué mon Amat que quan el beato Ramon digué: *ausenta's lo Amat del seu Amic*, no parlava d'aquestes últimes absències de què havem tractat, i que lo Amic de qui parla és aquell Amic qui tot és de lo Amat, per això diu: *ausenta's lo Amat del seu Amic*. I així *lo Amic* qui és tot de lo Amat, ab una resolució fortíssima se dona tot a lo Amat, sens reservar-se per a si niguuna cosa, olvidant-se de tot fins de la sua ànima, perquè tot ho deixa en les divines mans de son Amat. Tan rendit i subjecte com una pedra a son Senyor, qui no se mou del lloc a ont la posa, i perquè és sua, si li dona de gust, la lleva d'un lloc i la posa en un altre, la deixa i la pren quan vol i, si no li agrada que estiga en lloc alt, la posa a lloc baix, i la pedra no parla mai, ni se queixa. Així mateix és *lo Amic* de qui parla el beato Ramon en aquest càntic, perquè d'aquest ne fa *lo Amat* lo que vol, perquè *és seu*. Lo pren i el deixa, el lleva d'un lloc i el posa en altre, si està en alt lo posa baix, i tot és per exercitar-lo i a la fi tot és per més bé.

14. *E cercava l'Amic al seu Amat ab memòria i ab enteniment*, quan lo Amat s'ausenta del seu Amic són tantes les ànsies i cuidado que té *de cercar al seu Amat*, que no pot reposar un punt. I així contínuament lo està cercant *ab memòria*, perquè com és vertader Amic i per consegüent molt agraït de les grans misericòrdies i beneficis que havia rebuts de la sua lliberalíssima mà, de los quals no se podia olvidar. I per això encara que s'era *ausentat lo Amat*, cercava com i de quina manera lo podria més servir i *més amar*. I això és *cercar l'Amic al seu Amat ab memòria i enteniment*, perquè contínuament estava pensant ab lo seu Amat, *per ço que el pogués amar*.

15. Així puc dir que hu experimentava aquest pobre i miserable Amic, perquè estava fet un orat²⁰⁸ *cercant lo seu Amat en memòria i enteniment*, perquè no recordava ni pensava

---

²⁰⁸ Exactament diu 'an orat'.

cosa que no fos en lo Amat, de l'Amat i per lo seu Amat, *ab memòria*, recordant-se de los infinits binificis que ha rebuts des del principi fins a la fi, *i ab enteniment*, perquè no podia ni volia pensar altra cosa que lo seu Amat, fent tantes diligències per a *cercar-lo*, que no fora estat possible poder-ho tol·lerar sens la sua assistència, perquè estava dins un incendi qui m'abrasava, sempre cantant i dient *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Sitivit anima mea ad Deum fontem vivum, quando veniam et aparebo ante faciem dei? Fuerunt mihi lacrimae meae panes die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie ubi est Deus tuus?* Aquest és el pa i el sustento *de lo Amic qui cerca lo seu Amat per ço que el puga amar*, llàgrimes, sospirs i plors.

16. No tan solament cercava aquest pobre i miserable *Amic al seu Amat ab memòria i enteniment, per ço que el pogués amar*, sinó encara ab totes les sues potències i sentits. La voluntat estava feta una loca per voler més amar al seu Amat. La llengua no volia parlar sinó alabances del seu Amat. Los ulls no podien obrir-se a mirar cosa qui no em representàs lo meu Amat. Lo ouïdo no podia sentir sinó les glòries de lo Amat. I per acabar, mans i peus no daven passa ni obraven cosa que no fos per amor del meu Amat. I no em contentava en voler-lo més amar, sinó que el volia amar ab un amor que no se fos vist, sens contentar-me de lo amor ab què fins ara lo han amat. Consider quin desatino és aquest tan gran? Bé podria dir-me que això no era *cercar a lo Amat ab enteniment*, sinó sens enteniment, per les grans locures que feia, però si sabés jo com estava, tendria compassió de mi.

17. Jo estava tan encesa i abrasada, que dels ossos m'ixien flammes de foc qui em consumien. Cosa que no faç mai, sospirar exteriorment en aquesta ocasió no podia detenir-me, perquè el cor me rebentava i no em cabia en el pit. De tal manera, que m'havia de llevar molt de matí, i me n'havia d'anar per lo hort feta una orada (f. 733), *cercant a mon divino Amat, per ço que el pogués amar*, essent així veritat que lo amor que li tenia, m'acabava la vida. Veia'm ab la major unió ab mon Amat que me fos vista mai, i ab tot això li deia mil desatinos, que no és possible poder-los referir tots. En particular, li deia: «Déu meu i Senyor meu, per ont vos puc *jo cercar, per ço que puga amar* ab major amor? vida de la mia vida, ànima de la mia ànima. Fill del meu cor, fill de l'ànima mia, fill de les mies entranyes.» I aquest últim estiguí molt de temps, que no podia dir altra cosa, de lo qual podrà veure V.M. quant grans devien esser les ferides que lo Amat me donava? I així no és molt *que cercant el meu Amat ab memòria i enteniment, per ço que el pogués amar* lo cercàs també mateix sens enteniment, perquè no hei ha cosa que faça ni que diga lo Amic *per cercar al seu Amat*, que no li aparega que està ben fet i ben dit.

18. Jo mirava al meu Amat i el contemplava en les penes que patí la nit de la sua sacrosanta Passió. I tenia tal sentiment, que no cabia dins la celda (essent així que el retiro de la celda és molt del meu gust). I així molt més matí que lo dia antecedent abaxí a lo hort llançant moltes llàgrimes i donant lloc de sospirar fortíssimament an aquesta pobra ànima, perquè no expiràs del tot i pogués *cercar lo seu Amat per ço que el pogués amar* ab major amor. I per això mateix, me retirí en un aposento qui per no ser habitat estava ple d'aranyes i teranyines, i allí postrada per terra, imaginant aquella aspra i immunda presó, on patí mon Amat les majors penes i afrontes que se puguen passar, allí *lo cercava per ço que el pogués més amar* i patir totes les penes que ell havia de patir, i molt més si fos possible desitjava patir per son amor.

19. No pararen aquí les diligències *de cercar al meu Amat*, perquè després isquí i me carreguí una creu en el coll i ab tota pressa, fent el via crucis, donant los mateixos passos que Cristo Senyor nostro havia donats, arribí en el cor de la isglésia, a ont los acabava, tota penes, tribulacions, persecucions i treballs. I aquí poguí dir *trobà lo Amic a son Amat*, perquè se'm manifestà en el sacrari ab grandíssima hermosura, mostrant-me un gran contentó i alegria. I me digué que los Amics qui el cerquen ab penes, treballs, tribulacions i creu, lo trobaven content i alegre, perquè com ells penen Jo descans, i jo estava tan contenta de lo que havia patit, que no hi ha qui hu puga imaginar, perquè si el mateix Amat no m'hagués lligada, los abraços que li hauria donats, suspirant, plorant i cridant d'alegria se'n foren adonats i heu haguera sentit tot el convent i el veïnat de fora el convent, pels grans efectes que em causà *el trobar a mon Amat*.

20. Més me digué que aquells qui no el cerquen penats i atribulats el troben ab penes, treballs i tribulacions, i no hermós, content i alegre, *com lo trobà* aquest pobre i miserable *Amic*. I verament era tanta l'alegria que tenia que no em cabia en el cor, i per això feia lo que acostuma fer una conca o vas ple d'aigua, que si n'hi aboquen més de la que pot contenir, per totes parts la vessa i brolla. Així anava jo plena de contentó i júbilo, unes vegades manifestant los desigs que tenia de remediar totes les necessitats del món, que com entenia esser molt del gust de mon Amat, suplicava a mes germanes que per això diguessen set vegades el Gloria Patri en memòria de les set vegades que mon amat Jesús desrremà la sua preciosíssima sang. I en memòria de los set dolors de la sua santíssima mare Maria, suplicant a Déu nostro Senyor que ell qui sabia les necessitats, que les remediàs.

21. Altres vegades anava pel convent com una orada i a les que encontrava deïa que mirassen a nòstron mestre i redemptor Jesús fet un mar d'ignomínies, afrontes, penes, treballs i tribulacions, que bé trobaríem ab què imitar-lo. I no m'assossegava ab això sinó que suplicava a mon Amat, que fes de nostros cors corporals en què pogués estar i habitar, entregant-li tots los nostros cors en les sues santíssimes mans per a què los limpiàs a son gust, i en particular el meu tan ple de maldat. I d'aquesta manera, purificats i limpios los oferís a tota la beatíssima Trinidad, perquè el Pare nos donàs poder, el Fill sabiduria, i lo Esperit Sant gràcia per a què no lo ofenguéssem més, antes bé nos donassen molta fe per a creure'l, amor per amar-lo i temor per no disgustar-lo. A totes exhortava que s'exercitassen en les virtuts, ab tant de zel i amor, que era cosa d'admiració, i tot era que no cabia en mi el gran amor i gràcia que mon Amat m'havia comunicada.

22. (f. 734) Al fin, ab tanta abundància treia fora aquest pobre vas la gràcia que no podia contenir, que no tan solament a les germanes sinó encara a los de fora casa (que per l'obediència que tenia de sacristana, m'era forçós parlar a molts, encara que contra mon natural) a tots los volia abraçar i no em podia contenir. A tots deïa: «Amem a Déu per ser ell qui és i no més.» I si em comunicaven alguna cosa (sens saber com, jo crec que per inspiració divina) los encaminava per ont havien de trobar remei. De tal manera, que les tals persones admirades me responien que havia acertat en lo que els passava, i després de pocs dies, me venien i deïen, que los tals o tals treballs, s'eren remediats. I quan me sentien, restaven aconsolades, i si eren sacerdots, no reparava a dir-los que no temessen, i que tinguessen valor per aportar moltes ànimes a Déu nostro Senyor. I en particular, a alguns los diguí que no predicassen en castellà, perquè tenia una gran pena d'aquelles ànimes qui no se'n podien aprofitar, perquè no l'entenen. I així que desconfiassen de si, i

posassen la confiança en Déu, i que d'aqueixa manera farien molt de fruit. I parlava ab tanta llibertat, que jo mateixa me n'admirava. I tot això venia d'haver *trobat aquest pobre Amic lo seu Amat*, qui em causava una gran enfermedat, ab tals llangors, que casi del tot me rendien. D'ont veia ab molta claredat, que lo amor és més fort que la mort i que les penes de l'Infern, però tenia tanta confusió, que m'apareixia poc estar a los peus de totes les creatures del món, fins de los mateixos dimonis, per la molta misèria i ruindat que veia en mi.

23. No obstant, tot això estava a los santíssims peus de mon divino Amat, *i demanava-li on era estat?* I ell me prengué en los seus santíssims braços i posa'm tan hermosa, que jo mateixa, sabent la mia fealdat, m'admirava, però ab molts de coverbos²⁰⁹ i paraules amoroses, com me veia tan regalada, sens poder-me detenir, li deia: «Rei de la Glòria, llum de mos ulls, refugi del meu cor i de l'ànima mia, on éreu estat? Que tant me fèieu penar, plorar i sospirar.» I com si hagués perdut lo enteniment, li donava tants abraços (interiorment i exteriorment) que ell m'hagué de lligar los braços. I aquest era un patir grandíssim, però molt regalat. I me digué: «Filla, quan tu penaves, Jo em regalava», que eren unes ferides qui em partien el cor. I jo li deia: «Senyor més forces i més que patir, que jo no vull altra cosa sinó que vos regaleu i donar-vos gust, perquè heu mereixeu.» I aleshores me digué que d'aqueix mateix modo tenia el beato Ramon en semblant ocasió.

24. Aquesta és una gràcia que totes les creatures del cel i terra no la poden explicar ni donar a entendre així com és, ni menos en retorn se li poden dar les gràcies que mereix. Per això lo suplicava que les se donàs ell mateix. I ell me feia majors favors, perquè em perdia dins les sues santíssimes llagues, a ont vivia de los assots, espines, claus i llança de la sua sacrosanta Passió. I això durà molts de dies, que no prenguí altre sustento d'aquesta vida, ni menos una gota d'aigua, sinó solament el cos de Cristo sacramentat, que li oferia en acció de gràcies de tants favors com me feia. Lo que m'havia de dar la comunitat per mon sustento, també l'hei oferia i en particular, l'aigua que havia de beure per aquella que li faltà en lo arbre de la santíssima Creu. Tan engolfada estava en la sua santíssima Passió, que no és possible poder-ho ponderar.

25. A més de tot això, jo veia aquelles santíssimes llagues de mon divino Amat, qui resplendien més que no fa el sol enmig lo dia, i aquells santíssims raïos tota em disrritien, com fa el foc a la cera. I de lo que gosava, i la gran suavitat que sentia, em desmaiava ab un dolor de cor per una part molt penós, però per altra tan gustós que m'acabava la vida d'un modo que no sé modo per poder-ho explicar. I deia-li: «Déu meu i Senyor meu, el cor me preniu», i tota suspesa no parava de dir moltes vegades: «Quin Déu tenim tan bo! I no és conegut. Inflammau-nos Senyor el cor a tots del vostro amor, que no vos ofenguem més, antes morir que pecar.» I com la suspensió anava augmentant, me restí tota elevada en Déu, sempre dient *gustate et videte quoniam suavis est dominus. Beatus vir qui sperat in eo*. I verament la major ditxa a què pot arribar una ànima és a tenir una verdadera confiança en lo Amat, i perquè vègia que és així.

26. (f. 735) Me digué mon Amat, que del meu cor que jo li havia oferit i posat en les sues santíssimes mans, n'havia fet un hermosíssim jardí per recrear-se, en el qual havia plantats cinc arbres tan solament (i que los plantava quan jo tenia el mal de cor, que tinc dit): un

---

²⁰⁹ La paraula no és clara. Sembla que escriu 'curebos'.

ciprer²¹⁰, una palma, un liri, una assucena i un roser. I de cada un d'aquestos arbres me digué lo que havia de pendre. Del ciprer, aquell contínuo pujar per amunt, i així que lo havia d'imitar pujant sempre de virtut en virtut, i de perfecció en perfecció. De la palma, la victòria que havia de procurar sempre contra los inemics qui em persegueixen. Del liri, la puresa. De l'assucena la corona d'espines; i del roser, la fragància i bon olor de virtuts. I aquest jardí lo havia de regar ab les llàgrimes que ab tanta abundància desrremava sens poder-les detenir. Consider V.M. quins favors són aquestos tan grans! Jo no sé a ont posar-me de confusió, però al fin faça's la sua santíssima voluntat, que tot ve *d'haver cercat, trobat, amat i demanat a lo Amat, on era estat?*

27. Respos-li, que en l'absència de son record, i en la intel·ligència de ta ignorància.

[I aquí, de manera sobtada, s'interromp el comentari i acaba el text del manuscrit].

---

²¹⁰ Escriu un 'siperer'.

